

คัมภีร์ไบเบิล

พันธสัญญาเดิม

ปฐมกาล

บทที่ 1

1. ในเริ่มแรกนั้นพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างฟ้าและแผ่นดินโลก
2. แผ่นดินโลกนั้นก็ปราศจากรูปร่างและว่างเปล่าอยู่ ความมืดอยู่เหนือผิวน้ำ และพระวิญญาณของพระเจ้าปกอยู่เหนือผิวน้ำนั้น
3. พระเจ้าตรัสว่า จงให้มีความสว่าง แล้วความสว่างก็เกิดขึ้น
4. พระเจ้าทรงเห็นว่าความสว่างนั้นดี และพระเจ้าทรงแยกความสว่างนั้นออกจากความมืด
5. พระเจ้าทรงเรียกความสว่างนั้นว่าวัน และพระองค์ทรงเรียกความมืดนั้นว่าคืน มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันหนึ่ง
6. พระเจ้าตรัสว่า จงให้มีพื้นอากาศในระหว่างน้ำ และจงให้พื้นอากาศนั้นแยกน้ำออกจากน้ำ
7. พระเจ้าทรงสร้างพื้นอากาศ และทรงแยกน้ำซึ่งอยู่ใต้พื้นอากาศจากน้ำซึ่งอยู่เหนือพื้นอากาศ ก็เป็นดังนั้น
8. พระเจ้าทรงเรียกพื้นอากาศว่าฟ้า มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สอง
9. พระเจ้าตรัสว่า จงให้น้ำที่อยู่ใต้ฟ้ารวบรวมเข้าอยู่แห่งเดียวกัน และจงให้ที่แห่งปรากฏขึ้น ก็เป็นดังนั้น
10. พระเจ้าทรงเรียกที่แห่งว่าแผ่นดิน และที่น้ำรวบรวมเข้าอยู่แห่งเดียวกันว่าทะเล พระเจ้าทรงเห็นว่าดี
11. พระเจ้าตรัสว่า จงให้แผ่นดินเกิดต้นหญ้า ต้นผักที่มีเมล็ด และต้นไม้ที่ออกผลที่มีเมล็ดในผลตามชนิดของมันบนแผ่นดิน ก็เป็นดังนั้น
12. แผ่นดินก็เกิดต้นหญ้า ต้นผักที่มีเมล็ดตามชนิดของมัน และต้นไม้ที่ออกผลที่มีเมล็ดในผลตามชนิดของมัน พระเจ้าทรงเห็นว่าดี
13. มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สาม
14. พระเจ้าตรัสว่า จงให้ดวงสว่างบนพื้นฟ้าอากาศเพื่อแยกวันออกจากคืน และเพื่อใช้เป็นหมายสำคัญ และที่กำหนดฤดู วันและปีต่างๆ
15. และจงให้เป็นดวงสว่างบนพื้นฟ้าอากาศเพื่อส่องสว่างบนแผ่นดินโลก ก็เป็นดังนั้น
16. พระเจ้าได้ทรงสร้างดวงสว่างใหญ่สองดวง ให้ดวงสว่างที่ใหญ่กว่านั้นครองกลางวัน และให้ดวงที่เล็กกว่าครองกลางคืน พระองค์ทรงสร้างดวงดาวต่างๆด้วยเช่นกัน
17. พระเจ้าทรงตั้งดวงสว่างเหล่านี้ไว้บนพื้นฟ้าอากาศเพื่อส่องสว่างบนแผ่นดินโลก
18. เพื่อครองกลางวันและครองกลางคืน และเพื่อแยกความสว่างออกจากความมืด พระเจ้าทรงเห็นว่าดี
19. มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่สี่
20. พระเจ้าตรัสว่า จงให้น้ำอุดมบริบูรณ์ไปด้วยสัตว์ที่มีชีวิตแหวกว่ายไปมา และให้มีนกบินไปมาบนพื้นฟ้าอากาศเหนือแผ่นดินโลก
21. พระเจ้าได้ทรงสร้างปลาวาฬใหญ่ บรรดาสัตว์ที่มีชีวิตแหวกว่ายไปมาตามชนิดของมันเกิดขึ้นบริบูรณ์ในน้ำนั้น และบรรดาสัตว์ที่มีปีกตามชนิดของมัน พระเจ้าทรงเห็นว่าดี
22. พระเจ้าได้ทรงอวยพรสัตว์เหล่านั้นว่า จงมีลูกตกและทวีมากขึ้น ให้น้ำในทะเลบริบูรณ์ไปด้วยสัตว์ และจงให้นก

ทวีมากขึ้นบนแผ่นดิน

23. มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่ห้า

24. พระเจ้าตรัสว่า จงให้แผ่นดินโลกเกิดสัตว์ที่มีชีวิตตามชนิดของมัน สัตว์ใช้งาน สัตว์เลี้ยงคลาน และสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน ก็เป็นดังนั้น

25. พระเจ้าได้ทรงสร้างสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน สัตว์ใช้งานตามชนิดของมัน และบรรดาสัตว์ที่เลี้ยงคลานบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน แล้วพระเจ้าทรงเห็นว่าดี

26. และพระเจ้าตรัสว่า จงให้พวกเราสร้างมนุษย์ตามแบบฉายาของพวกเรา ตามอย่างพวกเรา และให้พวกเขาครอบครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในอากาศ และสัตว์ใช้งาน ให้ครอบครองทั่วทั้งแผ่นดินโลก และบรรดาสัตว์เลี้ยงคลานที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลก

27. ดังนั้นพระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายาของพระองค์ พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ขึ้นตามแบบพระฉายาของพระเจ้า พระองค์ได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง

28. พระเจ้าได้ทรงอวยพรพวกเขา และพระเจ้าตรัสแก่พวกเขาว่า จงมีลูกดกและทวีมากขึ้น จนเต็มแผ่นดิน จงมีอำนาจเหนือแผ่นดินนั้น และครอบครองฝูงปลาในทะเล ฝูงนกในอากาศ และบรรดาสัตว์ที่มีชีวิตที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินโลก

29. พระเจ้าตรัสว่า ดูเถิด เราให้บรรดาดันผักที่มีเมล็ดซึ่งอยู่ทั่วพื้นแผ่นดินโลก และบรรดาดันไม้ซึ่งมีเมล็ดในผลแก่เจ้า ให้เป็นอาหารแก่เจ้า

30. สำหรับบรรดาสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลก บรรดานกในอากาศ และบรรดาสัตว์ที่เลี้ยงคลานที่มีชีวิตบนแผ่นดินโลก เราให้บรรดาพืชผักเขียวสดเป็นอาหาร ก็เป็นดังนั้น

31. พระเจ้าทอดพระเนตรบรรดาสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง และดูเถิด เป็นสิ่งที่ดียิ่งนัก มีเวลาเย็นและเวลาเช้าเป็นวันที่หก

บทที่ 2

1. ดั่งนี้ฟ้าและแผ่นดินโลกและบรรดาบริวารก็ถูกสร้างขึ้นให้สำเร็จ
2. ในวันที่เจ็ดพระเจ้าก็เสร็จงานของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างมาแล้วนั้น และในวันที่เจ็ดพระองค์ทรงพักการทำงานทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างมาแล้วนั้น
3. พระเจ้าทรงอวยพระพรวันที่เจ็ดและทรงตั้งวันนี้ไว้เป็นวันบริสุทธิ์ เพราะในวันนั้นพระองค์ได้ทรงหยุดพักจากการงานทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเนรมิตสร้างไว้แล้วนั้น
4. เรื่องราวของฟ้าและแผ่นดินโลกเมื่อถูกเนรมิตสร้างนั้นเป็นดังนี้ ในวันที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงสร้างแผ่นดินโลกและฟ้า
5. บรรดาต้นไม้ตามทุ่งน่ายังไม่เกิดขึ้นบนแผ่นดินโลก และบรรดาผักตามทุ่งน่ายังไม่งอกขึ้นเลย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้ายังไม่ให้ฝนตกบนแผ่นดินโลก และยังไม่มียูเรียมที่จะทำไร่ไถนา
6. แต่มีหมอกขึ้นมาจากแผ่นดินโลก ทำให้พื้นแผ่นดินเปียกทั่วไป
7. พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปั้นมนุษย์ด้วยผงคลีดิน ทรงระบายลมปราณแห่งชีวิตเข้าทางจมูกของเขา และมนุษย์จึงเกิดเป็นจิตวิญญาณมีชีวิตอยู่
8. พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปลูกสวนแห่งหนึ่งไว้ในเอเดนทางทิศตะวันออก และพระองค์ได้ทรงให้มนุษย์ซึ่งพระองค์ได้ทรงปั้นมานั้นอาศัยอยู่ที่นั่น
9. แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงให้บรรดาต้นไม้ที่งามนำดูและที่เหมาะสมสำหรับเป็นอาหารงอกขึ้นบนแผ่นดินโลก มีต้นไม้แห่งชีวิตอยู่ท่ามกลางสวนด้วย และมีต้นไม้แห่งความรู้ดีและรู้ชั่ว
10. มีแม่น้ำสายหนึ่งไหลออกจากเอเดนรดสวนนั้น จากที่นั่นได้แยกออกเป็นแม่น้ำสี่สาย
11. ชื่อของแม่น้ำสายที่หนึ่งคือปิซอน ซึ่งไหลรอบแผ่นดินฮาวิลัท ที่นั่นมีแร่ทองคำ
12. ทองคำที่แผ่นดินนั้นเป็นทองคำเนื้อดี มียางไม้หอม และพลอยสีน้ำข้าว
13. ชื่อแม่น้ำสายที่สองคือกิฮอน แม่น้ำสายนี้ได้ไหลรอบแผ่นดินเอธิโอเปีย
14. ชื่อแม่น้ำสายที่สามคือไทกริส ซึ่งได้ไหลไปทางทิศตะวันออกของแผ่นดินอัชซีเรีย และแม่น้ำสายที่สี่คือยูเฟรติส
15. พระเยโฮวาห์พระเจ้าจึงทรงนำมนุษย์ไปอยู่ในสวนเอเดนให้ทำและรักษาสวน
16. พระเยโฮวาห์พระเจ้าจึงทรงมีพระดำรัสสั่งมนุษย์นั้นว่า บรรดาต้นไม้ทุกอย่างในสวนเจ้ากินได้ทั้งหมด
17. แต่ต้นไม้แห่งความรู้ดีและรู้ชั่วเจ้าอย่ากินผลจากต้นนั้นเป็นอันขาด เพราะว่าเจ้ากินในวันใด เจ้าจะตายแน่ในวันนั้น
18. พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสว่า ซึ่งมนุษย์นั้นอยู่คนเดียวก็ไม่เหมาะ เราจะสร้างผู้อุปถัมภ์ให้เขา
19. พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงปั้นบรรดาสัตว์ในทุ่งนา และบรรดานกในอากาศจากดิน แล้วจึงพามายังอาดัมเพื่อดูว่าเขาจะเรียกชื่อพวกมันว่าอะไร อาดัมได้เรียกชื่อบรรดาสัตว์ที่มีชีวิตอย่างไร สัตว์ก็มีชื่ออย่างนั้น
20. อาดัมได้ตั้งชื่อบรรดาสัตว์ใช้งาน บรรดานกในอากาศ และบรรดาสัตว์ในทุ่งนา แต่ว่าสำหรับอาดัมยังไม่พบผู้อุปถัมภ์

21. แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงกระทำให้อาตัมหลับสนิท และเขาได้หลับสนิท พระองค์จึงทรงชักกระดูกซี่โครงอันหนึ่งของเขาออกมา และทรงกระทำให้น้ำที่ซี่โครงติดกัน
22. กระดูกซี่โครงซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงชักจากชายนั้น พระองค์ทรงสร้างให้เป็นหญิงคนหนึ่ง และทรงนำเธอมาให้ชายนั้น
23. อาตัมจึงว่า บัดนี้ นี่เป็นกระดูกจากกระดูกของเรา และเนื้อจากเนื้อของเรา จะต้องเรียกเธอว่าหญิง เพราะว่าหญิงนี้ออกมาจากชาย
24. เหตุฉะนั้นผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน
25. เขาทั้งสองยังเปลือยกายอยู่ ผู้ชายและภรรยาของเขายังไม่มีความอาย

บทที่ 3

1. งูนั้นเป็นสัตว์ที่ฉลาดกว่าบรรดาสัตว์ในทุ่งนาซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าได้ทรงสร้างไว้ มันกล่าวแก่หญิงนั้นว่า 'จริงหรือที่พระเจ้าตรัสว่า 'เจ้าอย่ากินผลจากต้นไม้ทุกชนิดในสวนนี้'
2. หญิงนั้นจึงกล่าวแก่งูว่า 'ผลของต้นไม้ชนิดต่างๆในสวนนี้เรากินได้'
3. แต่ผลของต้นไม้ต้นหนึ่งซึ่งอยู่ท่ามกลางสวน พระเจ้าตรัสว่า 'เจ้าอย่ากินหรือแตะต้องมัน มิฉะนั้นเจ้าจะตาย'
4. งูจึงกล่าวแก่หญิงนั้นว่า 'เจ้าจะไม่ตายแน่'
5. เพราะว่าพระเจ้าทรงทราบว่ เจ้ากินผลไม้ในวันใด ตาของเจ้าจะสว่างขึ้นวันนั้น และเจ้าจะเป็นเหมือนพระที่รู้ดีรู้ชั่ว
6. เมื่อหญิงนั้นเห็นว่า ต้นไม้นั้นเหมาะสำหรับเป็นอาหารและมันงามน่าดู และต้นไม้ต้นนั้นเป็นที่น่าปรารถนาเพื่อให้เกิดปัญญา หญิงจึงเก็บผลไม้ชิ้นแล้วกินเข้าไป แล้วส่งให้สามีของนางด้วย และเขาได้กิน
7. ตาของเขาทั้งสองก็สว่างขึ้น เขาจึงรู้ว่าเขาเปลือยกายอยู่ และเขาทั้งสองก็เอาใบมะเดื่อมาเย็บเป็นเครื่องปกปิดอวัยวะส่วนล่างของเขาไว้
8. ในเวลาเย็นวันนั้นเขาทั้งสองได้ยินพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าเสด็จดำเนินอยู่ในสวน อาดัมและภรรยาของเขาซ่อนตัวจากพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้าท่ามกลางต้นไม้ต่างๆในสวนนั้น
9. พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเรียกอาดัมและตรัสแก่เขาว่า 'เจ้าอยู่ที่ไหน'
10. เขาทูลว่า 'ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ในสวน และข้าพระองค์ก็กลัว เพราะว่าข้าพระองค์เปลือยกายอยู่ ข้าพระองค์จึงได้ซ่อนตัวเสีย'
11. พระองค์ตรัสว่า 'ใครได้บอกเจ้าว่าเจ้าเปลือยกายอยู่ เจ้าได้กินผลจากต้นไม้ชิ้น ซึ่งเราสั่งเจ้าไว้ว่าเจ้าอย่ากินแล้วหรือ'
12. ชายนั้นทูลว่า 'หญิงซึ่งพระองค์ทรงประทานให้อยู่ข้าพระองค์นั้น นางได้ส่งผลจากต้นไม้ ข้าพระองค์จึงรับประทาน'
13. พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสแก่หญิงนั้นว่า 'เจ้าทำอะไรลงไป หญิงนั้นทูลว่า 'งูล่อลวงข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงรับประทาน'
14. พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสแก่งูนั้นว่า 'เพราะเหตุที่เจ้าได้กระทำเช่นนี้ เจ้าถูกสาปแช่งมากกว่าบรรดาสัตว์ใช้งานและบรรดาสัตว์ในทุ่งนา เจ้าจะเลื้อยไปด้วยท้องของเจ้า และเจ้าจะกินผงคัสตินตลอดวันเวลาในชีวิตของเจ้า'
15. เราจะให้เจ้ากับหญิงนี้เป็นปฏิปักษ์กัน ทั้งเชือกสายของเจ้ากับเชือกสายของนาง เชือกสายของนางจะกระทำให้หัวของเจ้าฟกช้ำ และเจ้าจะกระทำให้สันเท้าของท่านฟกช้ำ'
16. พระองค์ตรัสแก่หญิงนั้นว่า 'เราจะเพิ่มความทุกข์ยากให้มากขึ้นแก่เจ้าและการตั้งครรภ์ของเจ้า เจ้าจะคลอดบุตรด้วยความเจ็บปวด เจ้ายังต้องการสามีของเจ้า และเขาจะปกครองเจ้า'
17. พระองค์ตรัสแก่อาดัมว่า 'เพราะเหตุเจ้าได้ฟังเสียงของภรรยาเจ้า และได้กินผลจากต้นไม้ ซึ่งเราได้สั่งเจ้าว่า เจ้าอย่ากินผลจากต้นนั้น แผ่นดินจึงต้องถูกสาปแช่งเพราะตัวเจ้า เจ้าจะต้องหากินบนแผ่นดินนั้นด้วยความทุกข์ยาก'

ตลอดวันเวลาในชีวิตของเจ้า

18. แผ่นดินจะยกต้นไม้ที่มีหนามและผักที่มีหนามแก่เจ้า และเจ้าจะกินผักในทุ่งนา
19. เจ้าจะต้องหากินด้วยเหงื่อไหลโคมหน้าจนกว่าเจ้ากลับไปเป็นดิน เพราะเจ้ามาจากดิน เจ้าเป็นผงคลีดิน และเจ้าจะกลับไปเป็นผงคลีดิน
20. อาดัมเรียกชื่อภรรยาของเขาว่าเอวา เพราะนางเป็นมารดาของบรรดาชนที่มีชีวิต
21. พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงทำเสื้อคลุมด้วยหนังสัตว์แก่อาดัมและภรรยาและสวมใส่ให้เขาทั้งสอง
22. พระเยโฮวาห์พระเจ้าตรัสว่า ดูเถิด มนุษย์กลายเป็นเหมือนผู้หนึ่งในพวกเราที่รู้จักความดีและความชั่ว บัดนี้เกรงว่าเขาจะยื่นมือไปหยิบผลจากต้นไม้แห่งชีวิตมากินด้วยกัน และมีชีวิตนิรันดร์ตลอดไป
23. เหตุฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าจึงทรงให้เขาออกไปจากสวนเอเดน เพื่อทำไร่ไถนาจากที่เขากำเนิดมานั้น
24. ดังนั้นพระองค์ทรงไล่มนุษย์ออกไป ทรงตั้งพวกเควบไว้ทางทิศตะวันออกของสวนเอเดน และตั้งดาบเพลิงซึ่งหมุนได้รอบทิศทาง เพื่อป้องกันทางเข้าไปสู่ต้นไม้แห่งชีวิต

บทที่ 4

1. อาดัมได้สัมผัสกับเอวามรรรยาของเขา นางได้ตั้งครรรภ์ และคลอดบุตรชื่อคาอิน จึงกล่าวว่า ข้าพเจ้าได้รับชายคนหนึ่งจากพระเยโฮวาห์
2. นางได้คลอดบุตรอีกครั้งหนึ่งซึ่งเป็นน้องชายของเขาชื่ออาเบล อาเบลเป็นคนเลี้ยงแกะ แต่คาอินเป็นคนทำไร่ไถนา
3. อยู่มาวันหนึ่งปรากฏว่า คาอินได้นำผลไม้จากไร่เข้ามาเป็นเครื่องบูชาถวายพระเยโฮวาห์
4. เช่นกันอาเบลได้นำผลแรกจากฝูงแกะของเขาและไขมันของแกะ พระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยต่ออาเบลและเครื่องบูชาของเขา
5. แต่พระองค์ไม่ทรงพอพระทัยต่อคาอินและเครื่องบูชาของเขา และคาอินได้โกรธแค้นยิ่งนัก สีหน้าหม่นหมองไป
6. พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่คาอินว่า ทำไมเจ้าถึงโกรธแค้น และทำไมสีหน้าเจ้าหม่นหมองไป
7. ถ้าเจ้าทำดี เจ้าจะไม่ได้รับการยกย่องหรือ ถ้าเจ้าทำไม่ดี เครื่องบูชาไถ่บาปก็หมอบอยู่ที่ประตู ถ้าเจ้าปรารถนา เจ้าจงถวายแกะนั้น
8. คาอินพูดกับอาเบลน้องชายของเขา ต่อมาเมื่อเขาทั้งสองอยู่ในที่นาด้วยกัน คาอินได้ลุกขึ้นต่อสู้อาเบลน้องชายของเขาและฆ่าเขา
9. พระเยโฮวาห์ตรัสแก่คาอินว่า อาเบลน้องชายของเจ้าอยู่ที่ไหน เขาทูลว่า ข้าพระองค์ไม่ทราบ ข้าพระองค์เป็นผู้ดูแลน้องชายหรือ
10. พระองค์ตรัสว่า เจ้าทำอะไรไป เสียงร้องของโลหิตน้องชายของเจ้าร้องจากดินถึงเรา
11. บัดนี้เจ้าถูกสาปแช่งจากแผ่นดินแล้ว ซึ่งได้อ้าปากรับโลหิตน้องชายของเจ้าจากมือเจ้า
12. เมื่อเจ้าทำไร่ไถนา มันจะไม่เกิดผลแก่เจ้าเหมือนเดิม เจ้าจะต้องพเนจรร่อนเร่ไปมาในโลก
13. คาอินทูลแก่พระเยโฮวาห์ว่า โทษของข้าพระองค์หนักเหลือที่ข้าพระองค์จะแบกรับได้
14. ดูเถิด วันนี้พระองค์ได้ทรงขับไล่ข้าพระองค์จากพื้นแผ่นดินโลก ข้าพระองค์จะถูกซ่อนไว้จากพระพักตร์ของพระองค์ และข้าพระองค์จะพเนจรร่อนเร่ไปมาในโลก จากนั้นทุกคนที่พบข้าพระองค์จะฆ่าข้าพระองค์เสีย
15. พระเยโฮวาห์ตรัสแก่เขาว่า เหตุฉะนั้นใครก็ตามที่ฆ่าคาอิน จะรับโทษถึงเจ็ดเท่า แล้วเกรงว่าใครที่พบเขาจะฆ่าเขา พระเยโฮวาห์จึงทรงประทับตราที่ตัวคาอิน
16. คาอินได้ออกไปจากพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์ และอาศัยอยู่เมืองโนดทางด้านทิศตะวันออกของเอเดน
17. คาอินได้สัมผัสกับภรรยาของเขา นางได้ตั้งครรรภ์ และคลอดบุตรชื่อเอโนค เขาสร้างเมืองขึ้นมาเมืองหนึ่งและเรียกชื่อเมืองนั้นตามชื่อบุตรชายของเขาว่าเอโนค
18. เอโนคให้กำเนิดบุตรชื่ออิราด อิราดให้กำเนิดบุตรชื่อเมหุยาเอล เมหุยาเอลให้กำเนิดบุตรชื่อเมธูซาเอล เมธูซาเอลให้กำเนิดบุตรชื่อลามาค
19. ลามาคได้ภรรยาสองคน คนหนึ่งมีชื่อว่าอาดาร์ อีกคนหนึ่งมีชื่อว่าคิลลาห์
20. นางอาดาร์คลอดบุตรชื่อว่ายาบาล เขาเป็นต้นตระกูลของคนที่อาศัยอยู่ในเต็นท์และคนที่เลี้ยงสัตว์

21. น้องชายของเขามีชื่อว่ายูบาล เขาเป็นต้นตระกูลของบรรดาคนที่ติดพิณเขาคู่และเป่าขลุ่ย
22. นางคิลลาร์คลอดบุตรด้วยชื่อว่าทูปัลคาอิน ซึ่งเป็นผู้สอนบรรดาช่างฝีมือทำเครื่องทองสัมฤทธิ์และเหล็ก ทูปัลคาอินมีน้องสาวชื่อว่านาอามาร์
23. ลาเมคพูดกับภรรยาทั้งสองของเขาว่า อาดาร์ห์และคิลลาร์ห์ จงฟังเสียงของเรา ภรรยาทั้งสองของลาเมค จงเชื่อฟังถ้อยคำของเรา เพราะเราได้ฆ่าคนๆหนึ่งที่ทำให้เราบาดเจ็บ ชายหนุ่มที่ทำอันตรายแก่เรา
24. ถ้าผู้ที่ฆ่าคาอินจะได้รับโทษเป็นเจ็ดเท่า แล้วผู้ที่ฆ่าลาเมคจะได้รับโทษเจ็ดสิบเจ็ดเท่าเป็นแน่
25. อาดัมได้สมรสกับภรรยาของเขาอีกครั้งหนึ่ง นางได้คลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเรียกชื่อของเขาว่าเสท นางพูดว่า เพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้ามีเชื้อสายอีกคนหนึ่งแทนอาแบล ผู้ซึ่งถูกคาอินฆ่าตาย
26. ฝ่ายเสทกำเนิดบุตรชายคนหนึ่งด้วย เขาเรียกชื่อของเขาว่าเอโนช ตั้งแต่นั้นมานุษย์เริ่มต้นที่จะร้องเรียกพระนามของพระเยโฮวาห์

บทที่ 5

1. นี่เป็นหนังสือลำดับพงศ์พันธุ์ของอาดัม ในวันที่พระเจ้าได้ทรงสร้างมนุษย์นั้น พระองค์ทรงสร้างตามแบบพระฉายาของพระเจ้า
2. พระองค์ทรงสร้างให้เป็นผู้ชายและผู้หญิง และทรงอวยพระพรแก่เขา และทรงเรียกชื่อเขาทั้งสองว่าอาดัม ในวันที่เขาถูกสร้างขึ้นนั้น
3. และอาดัมอยู่มาได้หนึ่งร้อยสามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่งมีรูปร่างหน้าตาคล้ายคลึงกันกับเขา และเรียกชื่อของเขาว่าเซท
4. ตั้งแต่อาดัมให้กำเนิดเซทแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยปี และเขาให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
5. รวมอายุที่อาดัมมีชีวิตอยู่ได้เก็ร้อยสามสิบปีและเขาได้สิ้นชีวิต
6. เซทอยู่มาได้ร้อยห้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเอโนช
7. ตั้งแต่เซทให้กำเนิดเอโนชแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยเจ็ดปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
8. รวมอายุของเซทได้เก็ร้อยสิบสองปีและเขาได้สิ้นชีวิต
9. เอโนชอยู่มาได้เก้าสิบปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเคนัน
10. ตั้งแต่เอโนชให้กำเนิดเคนันแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
11. รวมอายุของเอโนชได้เก็ร้อยห้าปีและเขาได้สิ้นชีวิต
12. เคนันอยู่มาได้เจ็ดสิบปี และให้กำเนิดบุตรชื่อมาหะลาเลล
13. ตั้งแต่เคนันให้กำเนิดมาหะลาเลลแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยสี่สิบปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
14. รวมอายุของเคนันได้เก็ร้อยสิบปีและเขาได้สิ้นชีวิต
15. มาหะลาเลลอยู่มาได้หกสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อยาเรด
16. ตั้งแต่มาหะลาเลลให้กำเนิดยาเรดแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยสามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
17. รวมอายุของมาหะลาเลลได้แปดร้อยเก้าสิบห้าปีและเขาได้สิ้นชีวิต
18. ยาเรดอยู่มาได้ร้อยหกสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเอโนค
19. ตั้งแต่ยาเรดให้กำเนิดเอโนคแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกแปดร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
20. รวมอายุของยาเรดได้เก็ร้อยหกสิบสองปีและเขาได้สิ้นชีวิต
21. เอโนคอยู่มาได้หกสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชื่อเมธูเสลาห์
22. ตั้งแต่เอโนคให้กำเนิดเมธูเสลาห์แล้ว ก็ดำเนินกับพระเจ้าสามร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
23. รวมอายุของเอโนคได้สามร้อยหกสิบห้าปี
24. เอโนคได้ดำเนินกับพระเจ้า และหายไป เพราะพระเจ้าทรงรับเขาไป
25. เมธูเสลาห์อยู่มาได้ร้อยแปดสิบเจ็ดปี และให้กำเนิดบุตรชื่อลามะค

26. ตั้งแต่เมธูเสลาห์ให้กำเนิดลามะแล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกเจ็ดร้อยแปดสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
27. รวมอายุของเมธูเสลาห์ได้เก้าร้อยหกสิบเก้าปีและเขาได้สิ้นชีวิต
28. ลามะคอยูมาได้ร้อยแปดสิบสองปี และให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง
29. เขาเรียกชื่อบุตรชายว่า โนอาห์ กล่าวว่า คนนี้จะเป็นที่ปลอบประโลมใจเราเกี่ยวกับการงานของเรา และความเหนื่อยยากของมือเรา เพราะเหตุแผ่นดินที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงสาปแช่งนั้น
30. ตั้งแต่ลามะให้กำเนิดโนอาห์แล้ว ก็มีอายุต่อไปอีกห้าร้อยเก้าสิบห้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
31. รวมอายุของลามะได้เจ็ดร้อยเจ็ดสิบเจ็ดปีและเขาได้สิ้นชีวิต
32. โนอาห์มีอายุได้ห้าร้อยปี และโนอาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเซม ฮาม และยาเฟท

บทที่ 6

1. ต่อมาเมื่อมนุษย์เริ่มทวีมากขึ้นบนพื้นแผ่นดินโลก และพวกเขาให้กำเนิดบุตรสาวหลายคน
2. บุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าเห็นว่าบุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์สวยงาม และพวกเขาจับเธอทั้งหลายไว้เป็นภรรยาตามชอบใจของพวกเขา
3. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า วิญญาณของเราจะไม่วิงวอนกับมนุษย์ตลอดไป เพราะเขาเป็นแต่เนื้อหนัง อายุของเขาจะเพียงแค่อายุยี่สิบปี
4. ในคราวนั้นมีพวกมนุษย์ยักษ์บนแผ่นดินโลก แล้วภายหลังเมื่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าสมสู่กับบุตรสาวทั้งหลายของมนุษย์ และเธอทั้งหลายคลอดบุตรให้แก่พวกเขา บุตรเหล่านั้นเป็นคนมีอำนาจมาก ตั้งแต่สมัยโบราณเป็นคนที่ชื่อเสียง
5. และพระเจ้าทรงเห็นว่าความชั่วของมนุษย์มีมากบนแผ่นดินโลก และเจตนาทุกอย่างแห่งความคิดทั้งหลายในใจของเขาล้วนแต่ชั่วร้ายอย่างเดี่ยวเสมอไป
6. พระเยโฮวาห์ทรงโทมนัสที่พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์บนแผ่นดินโลก และกระทำให้พระองค์ทรงเศร้าโศกภายในพระทัยของพระองค์
7. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะทำลายมนุษย์ที่เราได้สร้างมาจากพื้นแผ่นดินโลก ทั้งมนุษย์และสัตว์และสัตว์เลื้อยคลานและนกในอากาศ เพราะว่าเราเสียใจที่เราได้สร้างพวกเขา
8. แต่โนอาห์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์
9. ต่อไปนี้คือพงศ์พันธุ์ของโนอาห์ โนอาห์เป็นคนชอบธรรมและดีรอบคอบในสมัยของท่าน และโนอาห์ดำเนินกับพระเจ้า
10. โนอาห์ให้กำเนิดบุตรชายสามคน ชื่อเชม ฮาม และยาเฟท
11. ดังนั้นมนุษย์โลกจึงชั่วช้าต่อพระพักตร์พระเจ้า และแผ่นดินโลกก็เต็มไปด้วยความอ้ำหิต
12. พระเจ้าทอดพระเนตรบนแผ่นดินโลก และดูเถิด แผ่นดินโลกก็ชั่วช้า เพราะว่าบรรดาเนื้อหนังได้กระทำการชั่วช้าบนแผ่นดินโลก
13. พระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า ต่อหน้าเราบรรดาเนื้อหนังก็มาถึงวาระสุดท้ายแล้ว เพราะว่าแผ่นดินโลกเต็มไปด้วยความอ้ำหิตเพราะพวกเขา และดูเถิด เราจะทำลายพวกเขาพร้อมกับแผ่นดินโลก
14. เจ้าจงต่อนาวาด้วยไม้สนโกเฟอร์ เจ้าจงทำเป็นห้องๆในนาวา และยาทั้งข้างในข้างนอกด้วยชั้น
15. เจ้าจงต่อนาวาตามนี้ นาวายาวสามร้อยศอก กว้างห้าสิบศอก และสูงสามสิบศอก
16. เจ้าจงทำช่องในนาวา และให้อยู่ข้างบนขนาดศอกหนึ่ง และเจ้าจงตั้งประตูที่ด้านข้างนาวา เจ้าจงทำเป็นชั้นล่างชั้นที่สองและชั้นที่สาม
17. ดูเถิด เราเองเป็นผู้กระทำให้น้ำท่วมบนแผ่นดินโลก เพื่อทำลายบรรดาเนื้อหนังใต้ฟ้าที่มีลมปรานแห่งชีวิต และทุกสิ่งบนแผ่นดินโลกจะตายสิ้น
18. แต่เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า และเจ้าจงเข้าอยู่ในนาวา ทั้งเจ้า บุตรชาย ภรรยาและบุตรสะใภ้ของเจ้า

พร้อมกับเจ้า

19. เจ้าจงนำสัตว์ทั้งปวงที่มีชีวิตทั้งตัวผู้และตัวเมียทุกชนิดอย่างละคู่เข้าไปในนาวาเพื่อรักษาชีวิต
20. นกตามชนิดของมัน และสัตว์ใช้งานตามชนิดของมัน สัตว์เลื้อยคลานตามชนิดของมัน อย่างละคู่จะมาหาเจ้าเพื่อรักษาชีวิตไว้
21. เจ้าจงหาอาหารทุกอย่างที่กินได้ และสะสมไว้สำหรับเจ้า และมันจะเป็นอาหารสำหรับเจ้าและสัตว์ทั้งปวง
22. โนอาห์ได้กระทำตามทุกสิ่งที่พระเจ้าทรงบัญชาแก่ท่าน ดังนั้นท่านจึงกระทำ

บทที่ 7

1. และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่โนอาห์ว่า เจ้าและครอบครัวทั้งหมดจงเข้าไปในนาวา เพราะว่าเราเห็นว่า เจ้าชอบธรรม ต่อหน้าเราในชั่วอายุนี้
2. เจ้าจงเอาสัตว์ทั้งปวงที่สะอาดทั้งตัวผู้และตัวเมียอย่างละเจ็ดคู่ และสัตว์ทั้งปวงที่ไม่สะอาดทั้งตัวผู้และตัวเมีย อย่างละคู่
3. นกในอากาศทั้งตัวผู้และตัวเมียอย่างละเจ็ดคู่ด้วย เพื่อรักษาชีวิตไว้ให้สืบเชื้อสายบนพื้นแผ่นดินโลก
4. เพราะว่าอีกเจ็ดวันเราจะบันดาลให้ฝนตกบนแผ่นดินโลกสี่สิบวันสี่สิบคืน และสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงที่เราสร้างมานั้น เราจะทำลายเสียจากพื้นแผ่นดินโลก
5. โนอาห์ได้กระทำตามทุกสิ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่ท่าน
6. เมื่อน้ำท่วมบนแผ่นดินโลกโนอาห์มีอายุได้หกร้อยปี
7. โนอาห์ทั้งบุตรชาย ภรรยาและบุตรสะใภ้ทั้งหลายจึงเข้าไปในนาวาเพราะเหตุน้ำท่วม
8. สัตว์ทั้งปวงที่สะอาดและสัตว์ทั้งปวงที่ไม่สะอาดและฝูงนกและบรรดาสัตว์ที่เลี้ยงคลานบนแผ่นดินโลก
9. ได้เข้าไปหาโนอาห์ในนาวาเป็นคู่ๆทั้งตัวผู้และตัวเมีย ตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาไว้แก่โนอาห์
10. ต่อมาอีกเจ็ดวันน้ำก็ท่วมบนแผ่นดินโลก
11. เมื่อโนอาห์มีชีวิตอยู่ได้หกร้อยปี ในเดือนที่สอง วันที่สิบเจ็ดของเดือนนั้น ในวันเดียวกันนั้นเอง น้ำพุทั้งหลายที่อยู่ใต้บาดาลก็พุ่งขึ้นมา และช่องฟ้าก็เปิดออก
12. ฝนตกบนแผ่นดินโลกสี่สิบวันสี่สิบคืน
13. ในวันเดียวกันนั้นเองโนอาห์และบุตรชายของโนอาห์ คือเชม ฮาม และยาเฟท ภรรยาของโนอาห์ และบุตรสะใภ้ ทั้งสามได้เข้าไปในนาวา
14. เขาเหล่านั้นและสัตว์ป่าทั้งปวงตามชนิดของมัน และสัตว์ใช้งานทั้งปวงตามชนิดของมัน และบรรดาสัตว์เลี้ยงคลานที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลกตามชนิดของมัน และนกทั้งปวงตามชนิดของมัน คือบรรดานกทุกชนิดที่มี ลักษณะแตกต่างกัน
15. สัตว์ทั้งปวงที่มีลมปราณแห่งชีวิตได้เข้าไปหาโนอาห์ในนาวาเป็นคู่ๆ
16. สัตว์ทั้งปวงที่เข้าไปนั้นได้เข้าไปทั้งตัวผู้และตัวเมียตามที่พระเจ้าได้ทรงบัญชาแก่ท่าน และพระเยโฮวาห์ทรงปิด ประตูให้ท่าน
17. น้ำได้ท่วมแผ่นดินโลกสี่สิบวัน และน้ำก็ทวีมากขึ้นและหนุนนาวาให้สูงเหนือแผ่นดินโลก
18. น้ำไหลเชี่ยวและทวีมากยิ่งขึ้นบนแผ่นดินโลก และนาวาลอยบนผิวน้ำ
19. น้ำไหลเชี่ยวทวีมากยิ่งขึ้นบนแผ่นดินโลก และน้ำก็ท่วมภูเขาสูงทุกแห่งทั่วใต้ฟ้า
20. น้ำไหลเชี่ยวท่วมเหนือภูเขาสิบห้าศอก
21. บรรดาเนื้อหนังที่เคลื่อนไหวบนแผ่นดินโลก ทั้งนก สัตว์ใช้งาน สัตว์ป่า และสัตว์เลี้ยงคลานที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลก และมนุษย์ทั้งปวงก็ตายสิ้น

22. มนุษย์ทั้งปวงผู้ซึ่งมีลมปราณแห่งชีวิตเข้าออกทางจมูก สิ่งสารพัดที่อยู่บนบกตายสิ้น
23. สิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่บนพื้นแผ่นดินโลกถูกทำลาย ทั้งมนุษย์ สัตว์ใช้งาน สัตว์เลื้อยคลาน และนกในอากาศ และทุกสิ่งถูกทำลายจากแผ่นดินโลก เหลืออยู่แต่โนอาห์และทุกสิ่งที่อยู่กับท่านในนาวา
24. น้ำไหลเชี่ยวบนแผ่นดินโลกเป็นเวลาหนึ่งร้อยห้าสิบวัน

บทที่ 8

1. พระเจ้าทรงระลึกถึงโนอาห์ บรรดาสัตว์ที่มีชีวิตและสัตว์ใช้งานทั้งปวงที่อยู่กับท่านในนาวา และพระเจ้าทรงทำให้ลมพัดมาเหนือแผ่นดินโลก และน้ำทั้งปวงก็ลดลง
2. น้ำพุทั้งหลายที่อยู่ใต้บาดาลและช่องฟ้าทั้งปวงก็ปิด และฝนที่ตกจากฟ้าก็หยุด
3. น้ำก็ค่อยๆลดลงจากแผ่นดินโลก และสว่างไปร้อยห้าสิบวันแล้วน้ำก็ลดลง
4. ณ เดือนที่เจ็ดวันที่สิบเจ็ดนาวาก็ค้างอยู่บนเทือกเขาอารารัต
5. น้ำก็ค่อยๆลดลงจนถึงเดือนที่สิบ ในเดือนที่สิบ ณ วันที่หนึ่งของเดือนนั้น ยอดภูเขาต่างๆโผล่ขึ้นมา
6. ต่อจากนั้นอีกสี่สิบวัน โนอาห์ก็เปิดช่องในนาวาที่ท่านได้ทำไว้ในวันนั้น
7. ท่านปล่อยนกตัวหนึ่ง ซึ่งมันบินไปมาจนกระทั่งน้ำลดแห้งจากแผ่นดินโลก
8. ท่านจึงปล่อยนกเขาตัวหนึ่งด้วยเพื่อจะรู้ว่าน้ำได้ลดลงจากพื้นแผ่นดินโลกหรือยัง
9. แต่นกเขาไม่พบที่ที่จะจับอาศัยอยู่ได้เพราะน้ำยังท่วมทั่วพื้นแผ่นดินโลกอยู่ มันจึงได้กลับมาหาท่านในนาวา ดังนั้นท่านจึงยื่นมือออกไปจับนกเขาเข้ามาไว้ด้วยกันในนาวา
10. ท่านคอยอยู่อีกเจ็ดวัน ท่านจึงปล่อยนกเขาไปจากนาวาอีกครั้งหนึ่ง
11. ในเวลาเย็นนกเขาก็กลับมายังท่าน ดูเถิด มันคาบใบมะกอกเทศเขียวสดมา ดังนั้นโนอาห์จึงรู้ว่า น้ำได้ลดลงจากแผ่นดินโลกแล้ว
12. ท่านคอยอยู่อีกเจ็ดวัน และปล่อยนกเขาออกไป แล้วมันไม่กลับมาหาท่านอีกเลย
13. ต่อมาปีที่หกร้อยเอ็ดเดือนที่หนึ่งวันที่หนึ่งของเดือนนั้นน้ำก็แห้งจากแผ่นดินโลก โนอาห์ก็เปิดหลังคาของนาวา และมองดู ดูเถิด พื้นแผ่นดินแห้งแล้ว
14. ในเดือนที่สองวันที่ยี่สิบเจ็ดของเดือนนั้นแผ่นดินโลกก็แห้งสนิท
15. พระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า
16. จงออกไปจากนาวา ทั้งเจ้า ภรรยา บุตรชาย และบุตรสะใภ้ทั้งหลายของเจ้า
17. จงพาสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่ด้วยกันกับเจ้า คือบรรดาเนื้อหนัง ทั้งนก สัตว์ใช้งาน และสัตว์เลื้อยคลานทั้งปวงที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลกให้ออกมา เพื่อพวกมันจะทวีมากขึ้นบนแผ่นดินโลก และมีลูกตกทวีมากขึ้นบนแผ่นดินโลก
18. โนอาห์จึงออกไป พร้อมทั้งบุตรชาย ภรรยา และบุตรสะใภ้ทั้งหลายที่อยู่กับท่าน
19. สัตว์ป่าทั้งปวง บรรดาสัตว์เลื้อยคลาน นกทั้งปวง และทุกสิ่งทีคลานไปมาบนแผ่นดินโลกตามชนิดของพวกมันออกไปจากนาวา
20. โนอาห์ก็สร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์ และเอาบรรดาสัตว์ที่สะอาดและบรรดานกที่สะอาดถวายเป็นเครื่องเผาบูชาที่แท่นนั้น
21. พระเยโฮวาห์ได้ดมกลิ่นหอมหวาน และพระเยโฮวาห์ทรงดำริในพระทัยว่า เราจะไม่สาปแช่งแผ่นดินอีกเพราะเหตุมนุษย์ ด้วยว่าเจตนาในใจของเขาล้วนแต่ชั่วร้ายตั้งแต่เด็กมา เราจะไม่ประหารสิ่งทั้งปวงที่มีชีวิตอีกเหมือนอย่าง

ที่เราได้กระทำแล้วนั้น

22. ในขณะที่โลกยังดำรงอยู่นั้น จะมีฤดูหนาวฤดูเก็บเกี่ยว เวลาเย็นเวลาร้อน ฤดูร้อนฤดูหนาว กลางวันกลางคืนต่อไป

บทที่ 9

1. พระเจ้าทรงอวยพระพรแก่โนอาห์และบุตรชายทั้งหลายของท่าน และตรัสแก่พวกเขาว่า จงมีลูกดก และทวีมากขึ้นจนเต็มแผ่นดิน
2. สัตว์ป่าทั้งปวงบนแผ่นดินโลก บรรดานกในอากาศ สิ่งทั้งปวงที่คลานไปมาบนแผ่นดินโลก และบรรดาปลาในทะเล จะเกรงกลัวพวกเจ้าและหวาดกลัวต่อพวกเจ้า พวกมันจะถูกมอบอยู่ในมือพวกเจ้า
3. สิ่งทั้งปวงที่มีชีวิตเคลื่อนไหวไปมาจะเป็นอาหารของพวกเจ้า เช่นเดียวกับพืชผักเขียวสด เรายกทุกสิ่งให้แก่พวกเจ้า
4. แต่เนื้อกับชีวิตของมัน คือเลือดของมัน พวกเจ้าอย่ากินเลย
5. โลहितเจ้าที่เป็นชีวิตของเจ้าเราจะเรียกเอาแน่นอน เราจะเรียกเอาจากชีวิตของสัตว์ป่าทั้งปวงและจากมือมนุษย์ เราจะเรียกเอาชีวิตมนุษย์จากมือพี่น้องของตนทุกคน
6. ผู้ใดทำให้โลหิตของมนุษย์ไหล ผู้อื่นจะทำให้ผู้นั้นโลหิตไหล เพราะว่าพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ตามแบบพระฉายาของพระองค์
7. เจ้าจะมีลูกดกทวีมากขึ้นอุดมบริบูรณ์ในแผ่นดินโลกและทวีมากขึ้นในนั้น
8. พระเจ้าจึงตรัสแก่โนอาห์และบุตรชายทั้งหลายที่อยู่กับท่านว่า
9. ดูก่อน เราตั้งพันธสัญญาของเราแก่กับพวกเจ้าและกับเชื้อสายของเจ้าสืบไป
10. และกับสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่กับเจ้า ทั้งนก สัตว์ใช้งาน และบรรดาสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลกที่อยู่กับเจ้า สัตว์ทั้งปวงที่ออกจากนาวา รวมทั้งบรรดาสัตว์ป่าบนแผ่นดินโลก
11. เราจะตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับพวกเจ้าว่า จะไม่มีการทำลายบรรดาเนื้อหนังโดยน้ำท่วมอีก จะไม่มีน้ำมาท่วมทำลายโลกอีกต่อไป
12. พระเจ้าตรัสว่า นี่เป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาซึ่งเราตั้งไว้ระหว่างเรากับพวกเจ้า และสัตว์ที่มีชีวิตทั้งปวงที่อยู่กับเจ้า ในทุกชั่วอายุตลอดไปเป็นนิตย์
13. เราได้ตั้งรุ้งของเราไว้ที่เมฆและมันจะเป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาระหว่างเรากับแผ่นดินโลก
14. และต่อมาเมื่อเราให้มีเมฆเหนือแผ่นดินโลก จะเห็นรุ้งที่เมฆนั้น
15. และเราจะระลึกถึงพันธสัญญาของเราซึ่งมีระหว่างเรากับพวกเจ้าและสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวงแห่งบรรดาเนื้อหนัง และน้ำจะไม่มาท่วมทำลายบรรดาเนื้อหนังอีกต่อไป
16. จะมีรุ้งที่เมฆและเราจะมองดูมันเพื่อเราจะระลึกถึงพันธสัญญานิรันดร์ ระหว่างพระเจ้ากับสิ่งทั้งปวงที่มีชีวิตแห่งบรรดาเนื้อหนังที่อยู่บนแผ่นดินโลก
17. และพระเจ้าตรัสแก่โนอาห์ว่า นี่เป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาซึ่งเราได้ตั้งไว้ระหว่างเรากับบรรดาเนื้อหนังบนแผ่นดินโลก
18. บุตรชายของโนอาห์ที่ได้ออกจากนาวา คือเซม ฮาม และยาเฟท และฮามเป็นบิดาของคานาอัน
19. นี่เป็นบุตรชายสามคนของโนอาห์ และมนุษย์ที่กระจัดกระจายออกไปทั่วโลกมาจากคนเหล่านี้

20. โนอาห์เริ่มเป็นชาวสวนและเขาทำสวนองุ่น
21. ท่านได้ดื่มเหล้าองุ่นจนเมา และท่านก็เปลือยกายอยู่ในเต็นท์ของท่าน
22. ฮาม บิดาของคานาอัน เห็นบิดาของตนเปลือยกายอยู่ จึงบอกพี่น้องทั้งสองคนของเขาที่อยู่ภายนอก
23. เขมกับยาเฟทเอาผ้าผืนหนึ่งพาดป่าของเขาทั้งสองคนเดินหันหลังเข้าไปปกปิดกายบิดาของพวกเขาที่เปลือยอยู่ และมีได้หันหน้าดูกายบิดาของพวกเขาที่เปลือยอยู่นั้น
24. โนอาห์สร้างเมาแล้วจึงรู้ว่าบุตรชายสุดท้องของเขาได้ทำอะไรแก่ท่าน
25. ท่านพูดว่า คานาอันจงถูกสาปแช่ง และเขาจะเป็นทาสแห่งทาสทั้งหลายของพี่น้องของเขา
26. ท่านพูดว่า สรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขม และคานาอันจะเป็นทาสของเขา
27. พระเจ้าจะทรงเพิ่มพูนยาเฟทและเขาจะอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเขม และคานาอันจะเป็นทาสของเขา
28. หลังจากน้ำท่วมโนอาห์มีชีวิตต่อไปอีกสามร้อยห้าสิบปี
29. รวมอายุของโนอาห์ที่ได้แก่ร้อยห้าสิบปีและท่านได้สิ้นชีวิต

บทที่ 10

1. ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของบุตรชายทั้งหลายของโนอาห์ คือเชม ฮาม และยาเฟท และพวกเขากำเนิดบุตรชายหลายคนหลังน้ำท่วม
2. บุตรชายทั้งหลายของยาเฟทชื่อโกเมอร์ มาโกก มีเดีย ยาวาน ทูบัล เมเชค และทิวาส
3. บุตรชายทั้งหลายของโกเมอร์ชื่ออัชเคนัส รีฟาท และโทการมาห์
4. บุตรชายทั้งหลายของยาวานชื่อเอลีซาร์ ทารชัช คิทธิม และโตตานิม
5. จากเชื้อสายเหล่านี้ อาณาเขตของชนชาติทั้งหลายได้แบ่งแยกตามดินแดนต่างๆของพวกเขา แต่ละคนตามภาษาของเขา ตามครอบครัวของพวกเขา ตามชาติของพวกเขา
6. บุตรชายทั้งหลายของฮามชื่อคูช มิสราอิม พุต และคานาอัน
7. บุตรชายทั้งหลายของคูชชื่อเส-บา ฮาวิลาร์ห์ สับทาร์ห์ รามามาร์ห์ และสับเทคา และบุตรชายทั้งหลายของรามามาร์ห์ชื่อเซบา และเดดาน
8. คูชให้กำเนิดบุตรชื่อนิมโรด เขาเริ่มเป็นคนมีอำนาจมากบนแผ่นดินโลก
9. เขาเป็นพรานที่มีกำลังมากต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังนั้นจึงว่า เหมือนกับนิมโรดพรานที่มีกำลังมากต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
10. การเริ่มต้นของอาณาจักรเขาคือเมืองบาเบล เมืองเอเรก เมืองอัคคัต และเมืองคาลเนห์ในแผ่นดินของชินาร์
11. ฝ่ายอัชชुरจึงออกไปจากแผ่นดินของชินาร์นั้น และสร้างเมืองนินะเวห์ เมืองเรโหโบทและเมืองคาลาร์
12. และเมืองเรเสนซึ่งอยู่ระหว่างเมืองนินะเวห์กับเมืองคาลาร์ เมืองนี้เป็นเมืองใหญ่
13. มิสราอิมให้กำเนิดบุตรชื่อนูติม อานามิม เลหะบิม นัฟทูอิม
14. บัทรูสิม คัสลูอิม (ผู้ซึ่งออกมาจากเขาคือคนฟีลิสเตีย) และคัฟโทริม
15. คานาอันให้กำเนิดบุตรหัวปีชื่อไซดอนและเฮท
16. และคนเยบูน คนอาโมไรต์ คนเกอร์กาซี
17. คนฮีไวต์ คนอารคี คนสินี
18. คนอารวัต คนเศเมอร์ และคนฮามัท และภายหลังนั้นครอบครัวต่างๆของคนคานาอันก็กระจัดกระจายออกไป
19. เขตแดนของคนคานาอันจากเมืองไซดอน ไปทางเมืองเกอร์ราร์ จนถึงเมืองกาซา ไปทางเมืองโสโดม เมืองโกโมราห์ เมืองอัทมาร์ห์ และเมืองเศโบอิมจนถึงเมืองลาซา
20. นี่เป็นบุตรชายทั้งหลายของฮาม ตามครอบครัวของพวกเขา ตามภาษาของพวกเขา ตามแผ่นดินของพวกเขา และตามชาติของพวกเขา
21. เช่นเดียวกันเชมผู้เป็นบรรพบุรุษของบรรดาชนเอเบอร์ ผู้เป็นพี่ชายคนโตของยาเฟท เขาก็ให้กำเนิดบุตรหลายคนด้วย
22. บุตรของเชมชื่อเอลาม อัชชูร อารฟักซาด ลูด และอารัม
23. บุตรอารัมชื่ออุส สุล เกเธอร์ และมัช

24. อารพคชาติให้กำเนิดบุตรชื่อเซลาห์ และเซลาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเอเบอร์
25. เอเบอร์ให้กำเนิดบุตรชายสองคน คนหนึ่งชื่อเพลก เพราะในสมัยของเขาแผ่นดินถูกแบ่งแยก และน้องชายของเขาชื่อโยกทาน
26. โยกทานให้กำเนิดบุตรชื่ออัลโมดัด เซเลฟ ฮาซาร-มาเวท และเยราห์
27. ฮาโดรัม อุซาล ดิคลาห์
28. โอบาล อาบีมาเอล เซบา
29. โอฟีร์ ฮาวิลาค์ และโยบับ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของโยกทาน
30. ที่อยู่อาศัยของพวกเขาเริ่มจากเมืองเมซาไปทางเสฟาร์เทือกเขาทางทิศตะวันออก
31. นี่เป็นบุตรชายทั้งหลายของเซม ตามครอบครัวของพวกเขา ตามภาษาของพวกเขา ตามแผ่นดินของพวกเขา และตามชาติของพวกเขา
32. นี่เป็นครอบครัวต่างๆของบุตรชายทั้งหลายของโนอาห์ ตามวงศ์พันธุ์ของพวกเขา ตามชาติของพวกเขา และจากคนเหล่านี้ประชาชาติทั้งหลายถูกแบ่งแยกในแผ่นดินโลกภายหลังจากน้ำท่วม

1. ทั่วแผ่นดินโลกมีภาษาเดียวและมีสำเนียงเดียวกัน
2. และต่อมาเมื่อพวกเขาเดินทางจากทิศตะวันออกก็พบที่ราบในแผ่นดินชินาร์และพวกเขาอาศัยอยู่ที่นั่น
3. แล้วพวกเขาต่างคนต่างก็พูดกันว่า มาเถิด ให้พวกเราทำอิฐและเผามันให้แข็ง พวกเขาจึงมีอิฐใช้ต่างหินและมียางมะตอยใช้ต่างปูนสอ
4. เขาทั้งหลายพูดว่า มาเถิด ให้พวกเราสร้างเมืองขึ้นเมืองหนึ่งและก่อหอคอยยอดของมันไปถึงฟ้าสวรรค์ และให้พวกเราสร้างชื่อเสียงของพวกเราไว้ เพื่อว่าพวกเราจะไม่กระจัดกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก
5. และพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาทอดพระเนตรเมืองและหอนั้นซึ่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้ก่อสร้างขึ้น
6. แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด คนเหล่านี้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และพวกเขาทั้งปวงมีภาษาเดียว พวกเขาเริ่มทำเช่นนี้แล้ว ประเดี๋ยวจะไม่มีอะไรหยุดยั้งพวกเขาได้ในสิ่งที่พวกเขาคิดจะทำ
7. มาเถิด ให้พวกเราลงไปและทำให้ภาษาของเขาวุ่นวายที่นั่น เพื่อไม่ให้พวกเขาพูดเข้าใจกันได้
8. ดังนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงทำให้เขากระจัดกระจายจากที่นั่นไปทั่วพื้นแผ่นดิน พวกเขาก็เลิกสร้างเมืองนั้น
9. เหตุฉะนั้นจึงเรียกชื่อเมืองนั้นว่า บาบิโลน เพราะว่าที่นั่นพระเยโฮวาห์ทรงทำให้ภาษาของทั่วโลกวุ่นวาย และ ณ จากที่นั่นพระเยโฮวาห์ได้ทรงทำให้พวกเขากระจัดกระจายออกไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก
10. ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเซม เซมมีอายุได้ร้อยปีและให้กำเนิดบุตรชื่ออารพคชาด หลังน้ำท่วมสองปี
11. หลังจากเซมให้กำเนิดอารพคชาดแล้วก็มีอายุต่อไปอีกห้าร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
12. อารพคชาดมีอายุได้สามสิบห้าปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเซลาห์
13. หลังจากอารพคชาดให้กำเนิดเซลาห์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกสี่ร้อยสามปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
14. เซลาห์มีอายุได้สามสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเอเบอร์
15. หลังจากเซลาห์ให้กำเนิดเอเบอร์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกสี่ร้อยสามปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
16. เอเบอร์มีอายุได้สามสิบสี่ปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเปเลก
17. หลังจากเอเบอร์ให้กำเนิดเปเลกแล้วก็มีอายุต่อไปอีกสี่ร้อยสามสิบปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
18. เปเลกมีอายุได้สามสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเรอู
19. หลังจากเปเลกให้กำเนิดเรอูแล้วก็มีอายุต่อไปอีกสองร้อยเก้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
20. เรอูมีอายุได้สามสิบสองปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเสรุก
21. หลังจากเรอูให้กำเนิดเสรุกแล้วก็มีอายุต่อไปอีกสองร้อยเจ็ดปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
22. เสรุกมีอายุได้สามสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่อนาโฮร์
23. หลังจากเสรุกให้กำเนิดนาโฮร์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกสองร้อยปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน
24. นาโฮร์มีอายุได้ยี่สิบเก้าปีและให้กำเนิดบุตรชื่อเทราห์
25. หลังจากนาโฮร์ให้กำเนิดเทราห์แล้วก็มีอายุต่อไปอีกร้อยสิบเก้าปี และให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาวหลายคน

26. เทราห์มีอายุได้เจ็ดสิบปีและให้กำเนิดบุตรชื่ออับราม นาโฮร์ และฮาราน
27. ต่อไปนี่เป็นพงศ์พันธุ์ของเทราห์ เทราห์ให้กำเนิดอับราม นาโฮร์ และฮาราน และฮารานให้กำเนิดบุตรชื่อโลท
28. ฮารานได้สิ้นชีวิตก่อนเทราห์ผู้เป็นบิดาของเขาในแผ่นดินที่เขาบังเกิด ในเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย
29. อับรามและนาโฮร์ต่างก็ได้ภรรยา ภรรยาของอับรามมีชื่อว่าซาราย และภรรยาของนาโฮร์มีชื่อว่ามิลคาค์ผู้เป็นบุตรีของฮาราน ผู้เป็นบิดาของมิลคาค์และบิดาของอิสคาค์
30. แต่นางซารายได้เป็นหมัน นางหาหมันบุตรไม่
31. เทราห์ก็พาอับรามบุตรชายของเขากับโลทบุตรชายของฮารานผู้เป็นหลานชายของเขาและนางซาราย บุตรสะใภ้ของเขาผู้เป็นภรรยาของอับรามบุตรชายของเขา เขาทั้งหลายออกจากเมืองเออร์ของชาวเคลเดีย จะเข้าไปยังแผ่นดินคานาอัน พวกเขาไปถึงเมืองฮารานแล้วก็อาศัยอยู่ที่นั่น
32. รวมอายุเทราห์ได้สองร้อยห้าปี และเทราห์ก็ได้สิ้นชีวิตในเมืองฮาราน

บทที่ 12

1. พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่อับรามแล้วว่า เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า และจากบ้านบิดาของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น
2. เราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ชนชาติหนึ่ง เราจะอวยพรเจ้า ทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต และเจ้าจะเป็นแหล่งพระพร
3. เราจะอวยพรผู้ที่อวยพรเจ้า และสาปแช่งผู้ที่สาปแช่งเจ้า บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเจ้า
4. ดังนั้นอับรามจึงออกไปตามที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ท่านและโลกก็ไปกับท่าน อับรามมีอายุได้เจ็ดสิบห้าปีขณะเมื่อท่านออกจากเมืองฮาราน
5. อับรามพานางซารายภรรยาของท่าน โลกบุตรชายของน้องชายท่าน บรรดาทรัพย์สิ่งของของพวกเขาที่ได้สะสมไว้ และผู้คนทั้งหลายที่ได้ไว้ที่เมืองฮาราน พวกเขาออกไปเพื่อเข้าไปยังแผ่นดินคานาอัน และพวกเขาไปถึงแผ่นดินคานาอัน
6. อับรามเดินผ่านแผ่นดินนั้นจนถึงสถานที่เมืองเชเคม คือที่ราบโมเรห์ คราวนั้นชาวคานาอันยังอยู่ในแผ่นดินนั้น
7. พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่อับรามและตรัสว่า เราจะให้แผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้า อับรามจึงสร้างแท่นบูชาที่นั่น ถวายแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงปรากฏแก่ท่าน
8. ท่านย้ายไปจากที่นั่นมาถึงภูเขาสูงหนึ่งทางทิศตะวันออกของเมืองเบธเอลแล้วตั้งเต็นท์ของท่าน โดยเมืองเบธเอลอยู่ทางทิศตะวันตกและเมืองอัยยูอยู่ทางทิศตะวันออก ณ ที่นั่นท่านสร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์ และร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์
9. และอับรามก็ยังคงเดินทางเรื่อยไป ไปทางทิศใต้
10. เกิดการกันดารอาหารที่แผ่นดิน อับรามได้ลงไปยังอียิปต์เพื่ออาศัยอยู่ที่นั่น เพราะว่าการกันดารอาหารในแผ่นดินนั้นมากยิ่งนัก
11. ต่อมาเมื่อท่านใกล้จะเข้าอียิปต์ ท่านจึงพูดกับนางซารายภรรยาของท่านว่า ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้ารู้ว่าเจ้าเป็นหญิงรูปงามนำดู
12. เพราะฉะนั้นต่อมาเมื่อคนอียิปต์จะเห็นเจ้า พวกเขาจะพูดว่า 'นี่เป็นภรรยาของเขา' และพวกเขาจะฆ่าข้าพเจ้าเสีย แต่พวกเขาจะไว้ชีวิตเจ้า
13. กรุณาพูดว่าเจ้าเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะอยู่อย่างสุขสบายเพราะเห็นแก่เจ้า และข้าพเจ้าจะมีชีวิตเพราะเหตุเจ้า
14. ต่อมาเมื่ออับรามเข้าไปในอียิปต์แล้ว คนอียิปต์เห็นว่าหญิงคนนี้รูปงามยิ่งนัก
15. พวกเจ้านายของฟาโรห์เห็นนางด้วยเช่นกัน และทูลยกย่องนางต่อพระพักตร์ฟาโรห์ และหญิงนั้นจึงถูกนำเข้าไปอยู่ในวังของฟาโรห์
16. ฟาโรห์ได้โปรดปรานอับรามมากเพราะเห็นแก่นาง ท่านได้แกะ วัว ลาตัวผู้ ทาส ทาสี ลาตัวเมีย และอูฐจำนวน

มาก

17. และพระเยโฮวาห์ทรงทำให้เกิดภัยพิบัติแก่ฟาโรห์และราชวงศ์ของท่านด้วยภัยพิบัติร้ายแรงต่างๆ เพราะเหตุนางซารายภรรยาของอับราม
18. ฟาโรห์จึงเรียกอับรามมาและตรัสว่า ทำไมเจ้าจึงทำเช่นนี้แก่เรา ทำไมเจ้าไม่บอกเราว่านางเป็นภรรยาของเจ้า
19. ทำไมเจ้าว่า 'เธอเป็นน้องสาวของข้าพระองค์' ดังนั้นเราเกือบจะรับนางมาเป็นภรรยาของเรา บัดนี้จงดูภรรยาของเจ้า จงรับนางไปและออกไปตามทางของเจ้า
20. ฟาโรห์จึงรับสั่งพวกคนใช้เรื่องท่าน และพวกเขาจึงนำท่าน ภรรยาและสิ่งสารพัดที่ท่านมีอยู่ออกไปเสีย

บทที่ 13

1. อับรามจึงขึ้นไปจากอียิปต์ ท่านและภรรยาของท่านและสิ่งสารพัดที่ท่านมีอยู่พร้อมกับโลท เข้าไปทางทิศใต้
2. อับรามก็มั่งคั่งสมบูรณ์ด้วยฝูงสัตว์ เงินและทองเป็นอันมาก
3. ท่านเดินทางต่อไปจากทิศใต้จนถึงเมืองเบธเอล ถึงสถานที่ที่เต็นท์ของท่านเคยตั้งอยู่คราก่อน ระหว่างเมืองเบธเอลกับเมืองอัย
4. จนถึงสถานที่ตั้งแท่นบูชาซึ่งเมื่อก่อนท่านเคยสร้างไว้ที่นั่น และอับรามร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์ที่นั่น
5. โลทซึ่งไปกับอับรามมีฝูงแพะแกะ ฝูงวัวและเต็นท์เช่นกัน
6. แผ่นดินไม่กว้างขวางพอที่พวกเขาจะอาศัยอยู่ด้วยกันได้ เพราะทรัพย์สิ่งของของพวกเขามีอยู่มาก ดังนั้นพวกเขาจึงไม่สามารถอยู่ด้วยกันได้
7. เกิดมีการวิวาทกันระหว่างคนเลี้ยงสัตว์ของอับรามกับคนเลี้ยงสัตว์ของโลท ขณะนั้นคนคานาอันและคนเปรีสิซียังอาศัยอยู่ที่แผ่นดินนั้น
8. อับรามจึงพูดกับโลทว่า กรุณาอย่าให้มีการวิวาทกันเลยระหว่างเรากับเจ้า และระหว่างคนเลี้ยงสัตว์ของเรากับคนเลี้ยงสัตว์ของเจ้า เพราะเราทั้งสองเป็นญาติกัน
9. แผ่นดินทั้งหมดอยู่ตรงหน้าเจ้ามิใช่หรือ กรุณาจงแยกไปจากเราเถิด ถ้าเจ้าไปทางซ้ายมือเราจะไปทางขวามือ หรือถ้าเจ้าไปทางขวามือเราจะไปทางซ้ายมือ
10. โลทเงยหน้าขึ้นแลดูและเห็นว่าบรรดาที่ราบลุ่มของแม่น้ำจอร์แดนมีน้ำบริบูรณ์อยู่ทุกแห่ง เหมือนพระอุทยานของพระเยโฮวาห์ เหมือนกับแผ่นดินอียิปต์ไปทางเมืองโคซาร์ ก่อนที่พระเยโฮวาห์ทรงทำลายเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์
11. ดังนั้นโลทจึงเลือกบรรดาที่ราบลุ่มของแม่น้ำจอร์แดน โลทเดินทางไปที่ศตวันออกและเขาทั้งสองจึงแยกจากกันไป
12. อับรามอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอัน โลทอาศัยอยู่ในเมืองต่างๆที่ราบลุ่มและตั้งเต็นท์ใกล้เมืองโสโดม
13. แต่ชาวเมืองโสโดมเป็นคนชั่วช้าและเป็นคนบาปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เป็นอันมาก
14. ภายหลังที่โลทแยกจากท่านไปแล้วพระเยโฮวาห์ตรัสแก่อับรามว่า จงเงยหน้าขึ้นแลดูและมองดูจากสถานที่ที่เจ้าอยู่นี้ไปทางทิศเหนือ ทิศใต้ ทิศตะวันออกและทิศตะวันตก
15. เพราะว่าแผ่นดินทั้งหมดซึ่งเจ้าเห็นนี้เราจะยกให้เจ้าและเชื้อสายของเจ้าตลอดไปเป็นนิรันดร์
16. เราจะกระทำให้เชื้อสายของเจ้าเหมือนอย่างฝูงคลีดิน ดังนั้นถ้าผู้ใดสามารถนับฝูงคลีดินได้ก็จะนับเชื้อสายของเจ้าได้เช่นกัน
17. จงลุกขึ้นเดินไปทั่วแผ่นดินทางด้านยาวด้านกว้าง เพราะเราจะยกให้เจ้า
18. ดังนั้นอับรามจึงยกเต็นท์มาและอาศัยอยู่ที่ราบของมัมเร ซึ่งอยู่ในเฮโบรนและสร้างแท่นบูชาต่อพระเยโฮวาห์ที่นั่น

1. และต่อมาในสมัยของอัมราเฟลกษัตริย์เมืองชินาร์ อารีโอกษัตริย์เมืองเอลลาสาร์ เคอร์ลาโอเมอร์กษัตริย์เมืองเอลาม และทิดาลกษัตริย์แห่งประชาชาติ
2. กษัตริย์เหล่านี้ได้ทำสงครามรบสู้กับเบรากษัตริย์เมืองโซโดม บิรชากษัตริย์เมืองโกโมราห์ ชินาบกษัตริย์เมืองอัทมาห์ เซเมเบอร์กษัตริย์เมืองเศโบยิม และกษัตริย์เมืองเบ-ลาคือเมืองโคอาร์
3. บรรดากษัตริย์เหล่านี้รวมทัพกัน ณ ที่หุบเขาฮิตติมซึ่งคือทะเลเกลือ
4. กษัตริย์เหล่านี้ยอมขึ้นแก่กษัตริย์เคอร์ลาโอเมอร์สิบสองปี และในปีที่สิบสามกษัตริย์เหล่านี้ก็กบฏ
5. และในปีที่สิบสี่กษัตริย์เคอร์ลาโอเมอร์และบรรดากษัตริย์ที่อยู่กับท่านยกมาตีคนเรฟาอิมที่เมืองอัททาโรท คารนาอิม คนคูซิมที่เมืองฮาม และคนเอมิมีที่เมืองซาเวห์ คิริยาธาอิม
6. ชาวโฮรีที่ภูเขาเสอีร์ซึ่งเป็นของพวกเขา จนถึงเมืองเอลปารานซึ่งอยู่ใกล้ถิ่นทุรกันดาร
7. กษัตริย์เหล่านี้กลับมาถึงเมืองเอนมิสปีซึ่งคือเมืองคาเดช และยกมาตีแผ่นดินทั้งสิ้นของคนอามาเลข และคนอาโมไรต์ที่อาศัยอยู่ ณ เมืองฮาซาโซนทามาร์ด้วย
8. และกษัตริย์เมืองโซโดม กษัตริย์เมืองโกโมราห์ กษัตริย์เมืองอัทมาห์ กษัตริย์เมืองเศโบยิม และกษัตริย์เมืองเบ-ลา (คือเมืองโคอาร์) ก็ออกไปทำสงครามรบสู้กับกษัตริย์เหล่านั้น ณ ที่หุบเขาฮิตติม
9. กับเคอร์ลาโอเมอร์กษัตริย์เมืองเอลาม ทิดาลกษัตริย์แห่งประชาชาติ อัมราเฟลกษัตริย์เมืองชินาร์ และอารีโอกษัตริย์เมืองเอลลาสาร์ กษัตริย์สี่องค์ต่อห้าองค์
10. ที่หุบเขาฮิตติมมีบ่อขุดขุดเต็มไปหมด เหล่ากษัตริย์เมืองโซโดมและเมืองโกโมราห์ได้หนีมาและตกลงไปที่นั่น และส่วนผู้ที่เหลืออยู่ก็หนีไปยังภูเขา
11. กษัตริย์เหล่านั้นจึงเก็บบรรดาทรัพย์สิ่งของและเสบียงอาหารทั้งสิ้นของเมืองโซโดมและเมืองโกโมราห์แล้วก็ไป
12. และได้จับโลหนุตรชายของน้องชายอับรามผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองโซโดมและทรัพย์สิ่งของของเขาแล้วจากไป
13. แล้วมีคนหนึ่งที่หนีมานั้นได้บอกให้อับรามชาวฮีบรู เพราะว่าท่านอาศัยอยู่ที่ราบของมัมเรคนอาโมไรต์ พี่น้องของเอชโคลล์และพี่น้องของอาเนอร์ คนเหล่านี้เป็นพันธมิตรกับอับราม
14. เมื่ออับรามได้ยินว่าหลานชายของท่านถูกจับไปเป็นเชลย ท่านจึงนำคนชำนาญศึกที่เกิดในบ้านท่าน จำนวนสามร้อยสิบแปดคน และตามไปทันที่เมืองดาน
15. ท่านจึงแยกคนของท่าน ทั้งท่านและคนใช้ของท่านออกเป็นกองๆในกลางคืน ก็เข้าตีและไล่ตามจนถึงเมืองโฮบาห์ซึ่งอยู่ทางด้านซ้ายเมืองดามัสกัส
16. และท่านนำบรรดาทรัพย์สิ่งของกลับคืนมาหมด ทั้งนำโลหนุตรชายของท่าน ทรัพย์สิ่งของของเขา ผู้หญิง และประชาชนกลับมาด้วย
17. หลังจากท่านกลับจากการฆ่ากษัตริย์เคอร์ลาโอเมอร์และกษัตริย์ทั้งหลายที่ร่วมกำลังกันนั้นแล้ว กษัตริย์เมืองโซโดมก็ออกมารับท่าน ณ ที่หุบเขาซาเวห์ ซึ่งคือหุบเขาของกษัตริย์
18. เมลคีเซเดคกษัตริย์เมืองซาเล็มได้นำขนมปังและน้ำองุ่นมาให้ และท่านก็เป็นนุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด

19. ท่านก็อวยพรแก่อับรามว่า ขอให้พระเจ้าผู้สูงสุดผู้ทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกโปรดให้อับรามได้รับพรเถิด
20. และจงสรรเสริญแด่พระเจ้าผู้สูงสุดผู้ได้ทรงมอบศัตรูทั้งหลายของเจ้าไว้ในมือของเจ้า และอับรามก็ยกหนึ่งในสิบจากข้าวของทั้งหมดถวายแก่ท่าน
21. กษัตริย์เมืองโสโดมตรัสแก่อับรามว่า ขอคืนคนให้แก่เราและทรัพย์สินของนั้นเจ้าจงเอาไปเถิด
22. อับรามกล่าวแก่กษัตริย์เมืองโสโดมว่า ข้าพเจ้าได้ยกมือของข้าพเจ้าต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
23. ว่าข้าพเจ้าจะไม่รับเอาเส้นด้ายหรือสายรัดรองเท้าและข้าพเจ้าจะไม่รับเอาสิ่งใดๆที่เป็นของท่าน เกรงว่าท่านจะกล่าวว่า `เราได้กระทำให้อับรามมั่งมี'
24. เว้นแต่สิ่งทีคนหนุ่มได้กินและส่วนของคนทั้งหลายซึ่งไปกับข้าพเจ้าคืออาเนอร์ เอชโกล์ และมัมเร ให้พวกเขาได้รับส่วนของพวกเขาเถิด

บทที่ 15

1. ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระดำรัสของพระเยโฮวาห์มาถึงอับรามด้วยนิมิตว่า อับราม อย่ากลัวเลย เราเป็นโล่ของเจ้าและเป็นบ่าเหนืงยิ่งใหญ่ของเจ้า
2. อับรามทูลว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์จะทรงโปรดประทานอะไรแก่ข้าพระองค์ ด้วยว่าข้าพระองค์ยังไม่มีบุตร และคนต้นเรือนแห่งครัวเรือนของข้าพระองค์คนนี้แหละคือเอลีเยเซอร์ชาวเมืองดามัสกัส
3. อับรามทูลว่า ดูเถิด พระองค์มิได้ทรงประทานเชื้อสายให้แก่ข้าพระองค์ และดูเถิด คนหนึ่งที่เกิดในบ้านข้าพระองค์เป็นผู้รับมรดกของข้าพระองค์
4. ดูเถิด พระดำรัสของพระเยโฮวาห์มาถึงท่านว่า คนนี้จะไม่ได้เป็นผู้รับมรดกของเจ้า แต่ผู้ที่ออกมาจากบั้นเอวของเจ้าจะเป็นผู้รับมรดกของเจ้า
5. พระองค์จึงนำท่านออกมากลางแจ้งและตรัสว่า จงมองดูฟ้าและนับดวงดาวทั้งหลาย ถ้าเจ้าสามารถนับมันได้ และพระองค์ตรัสแก่ท่านว่า เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น
6. ท่านเชื่อในพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน
7. พระองค์ตรัสแก่ท่านว่า เราคือเยโฮวาห์ที่ได้พาเจ้าออกจากเมืองเออร์ของชาวเคลเตีย เพื่อยกดินแดนนี้ให้เป็นมรดกแก่เจ้า
8. ท่านทูลว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ข้าพระองค์จะรู้ได้อย่างไรว่าข้าพระองค์จะได้ดินแดนนี้เป็นมรดก
9. พระองค์ตรัสแก่ท่านว่า จงเอ่าวัวตัวเมียอายุสามปี แพะตัวเมียอายุสามปี แกะตัวผู้อายุสามปี นกเขาตัวหนึ่งและนกพิราบหนุ่มตัวหนึ่งมาให้เรา
10. ท่านจึงนำบรรดาสัตว์เหล่านี้มาและผ่ากลางตัวมันวางข้างละซีกตรงกัน แต่นกทั้งหลายนั้นท่านหาได้ฝ่าไม่
11. เมื่อฝูงเหยี่ยวลงมาที่ซากสัตว์เหล่านั้น อับรามก็ไล่มันไปเสีย
12. เมื่อดวงอาทิตย์ใกล้จะตก อับรามก็นอนหลับสนิท และดูเถิด ความหวาดกลัวความหดหู่ใจอย่างยิ่งก็ทับถมท่าน
13. พระองค์ตรัสแก่อับรามว่า จงรู้แน่เถิดว่าเชื้อสายของเจ้าจะเป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินที่ไม่ใช่ของพวกเขาและจะรับใช้พวกนั้น พวกนั้นจะกดขี่ข่มเหงพวกเขาสี่ร้อยปี
14. เช่นกันเราจะพิพากษาประเทศนั้นซึ่งพวกเขาจะรับใช้ และต่อมาพวกเขาจะออกมาพร้อมกับทรัพย์สินของเป็นอันมาก
15. เจ้าจะไปตามบรรพบุรุษของเจ้าโดยผาสุก ในเวลาชรามากเจ้าจะถูกฝังไว้
16. แต่ในชั่วอายุที่สี่พวกเขาจะกลับมาที่นี่อีกครั้ง เพราะว่าความชั่วช้าของคนอามอไรต์ยังไม่ครบถ้วน
17. ต่อมาเมื่อดวงอาทิตย์ตกและค่ำมืด ดูเถิด เต้าที่ควันทิ้งอยู่และคบบเพลิงได้เลื่อนลอยมาที่ระหว่างกลางซีกสัตว์เหล่านั้น
18. ในวันเดียวกันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกระทำพันธสัญญากับอับรามว่า เราได้ยกแผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้าแล้ว ตั้งแต่แม่น้ำอีปต์ไปจนถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส
19. ทั้งแผ่นดินของคนเคไนต์ คนเคนีส คนชัดโมไนต์

20. คนฮิตไทต์ คนเปอร์เซีย คนเรฟาอิม

21. คนอามัวร์ไตต์ คนคานาอัน คนเกอร์กาซี และคนเยบุส

1. นางซารายภรรยาของอับรามไม่มีบุตรให้ท่าน และนางมีหญิงสาวใช้ชาวอียิปต์คนหนึ่งซึ่งมีชื่อว่าฮาการ์
2. นางซารายจึงพูดกับอับรามว่า ดูเถิด บัดนี้พระเยโฮวาห์ไม่ให้ข้าพเจ้ามีบุตร ขอท่านกรุณาเข้าไปหาสาวใช้ของข้าพเจ้า บางทีข้าพเจ้าอาจจะได้บุตรโดยนาง และอับรามก็ฟังเสียงนางซาราย
3. ภายหลังอับรามอาศัยอยู่ในแผ่นดินคานาอันได้สิบปีแล้ว นางซารายภรรยาของอับรามก็ยกฮาการ์คนอียิปต์สาวใช้ของตนให้เป็นภรรยาของอับรามสามีของนาง
4. ท่านเข้าไปหานางฮาการ์ นางก็ตั้งครรภ์ เมื่อนางรู้ว่านางตั้งครรภ์แล้ว นางก็ดูหมิ่นนายผู้หญิงของนางในใจ
5. นางซารายจึงพูดกับอับรามว่า ให้ความผิดของข้าพเจ้าตกอยู่กับท่านเถิด ข้าพเจ้าให้สาวใช้ของข้าพเจ้าไว้ในอ้อมอกของท่าน เมื่อนางรู้ว่านางตั้งครรภ์แล้วนางก็ดูหมิ่นข้าพเจ้าในใจของนาง ขอพระเยโฮวาห์ทรงพิพากษาระหว่างข้าพเจ้ากับท่าน
6. แต่อับรามพูดกับนางซารายว่า ดูเถิด สาวใช้ของเจ้าอยู่ในมือของเจ้า จงกระทำแก่เขาตามที่เจ้าเห็นควร เมื่อนางซารายเคียดแค้นหญิงนั้น หญิงนั้นจึงหนีไปให้พื้นหน้าของนาง
7. ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์พบหญิงนั้นที่น้ำพุในถิ่นทุรกันดาร คือที่น้ำพุในทางที่จะไปเมืองซูร์
8. ทูตนั้นจึงพูดว่า ฮาการ์สาวใช้ของนางซาราย เจ้ามาจากไหนและเจ้าจะไปไหน นางจึงทูลว่า ข้าพระองค์หนีมาให้พื้นหน้าจากนางซารายนายผู้หญิงของข้าพระองค์
9. ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็กล่าวแก่นางว่า จงกลับไปหานายผู้หญิงของเจ้า และยอมอยู่ใต้อำนาจของเขา
10. แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็กล่าวแก่หญิงนั้นว่า เราจะให้เชื้อสายของเจ้าทวีมากขึ้น เพราะว่าจะมีคนจำนวนมากมายจนนับไม่ถ้วน
11. ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็กล่าวแก่นางว่า ดูเถิด เจ้ามีครรภ์แล้วและจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จะเรียกชื่อของเขาว่า อิซมาเอล เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงรับฟังความทุกข์ของเจ้า
12. เขาจะเป็นคนป่า มือของเขาจะต่อสู้อันทั้งปวงและมีอคนทั้งปวงจะต่อสู้อันทั้งปวงของเขา และเขาจะอาศัยอยู่ตรงหน้าบรรดาพี่น้องของเขา
13. นางจึงเรียกพระนามของพระเยโฮวาห์ผู้ตรัสแก่นางว่า พระองค์พระเจ้าผู้ทรงทอดพระเนตรข้าพระองค์ เพราะนางพูดว่า ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ที่นี่ ผู้ทรงทอดพระเนตรข้าพระองค์ด้วยหรือ
14. เหตุฉะนั้นจึงเรียกชื่อบ่อน้ำว่า เบเออลาไฮรอย ดูเถิด อยู่ระหว่างเมืองคาเดชกับเมืองเบเรด
15. นางฮาการ์คลอดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่อับราม อับรามจึงเรียกชื่อบุตรชายของท่านซึ่งนางฮาการ์คลอดออกมาว่า อิซมาเอล
16. เมื่อนางฮาการ์คลอดอิซมาเอลให้แก่อับรามนั้น อับรามอายุได้แปดสิบหกปี

1. เมื่ออายุอับรามได้เก้าสิบเก้าปี พระเยโฮวาห์ทรงประจักษ์แก่อับรามและตรัสแก่ท่านว่า เราเป็นพระเจ้า ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ จงดำเนินอยู่ต่อหน้าเราและเจ้าจงเป็นคนดีรอบคอบ
2. เราจะทำพันธสัญญาของเราระหว่างเรากับเจ้า และจะให้เจ้าทวีมากขึ้น
3. อับรามก็ซบหน้าลงถึงดินและพระเจ้าทรงมีพระราชปฏิสันถารกับท่านว่า
4. สำหรับเรา ดูกิจนี้ เป็นพันธสัญญาของเรากับเจ้า และเจ้าจะเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย
5. ชื่อของเจ้าจะไม่เรียกว่า อับราม อีกต่อไป แต่เจ้าจะมีชื่อว่า อับราฮัม เพราะเราจะกระทำให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย
6. เราจะกระทำให้เจ้ามีลูกดกทวีมากขึ้น เราจะกระทำให้เจ้าเป็นชนหลายชาติ กษัตริย์หลายองค์จะเกิดมาจากเจ้า
7. เราจะตั้งพันธสัญญาของเราระหว่างเรากับเจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้าตลอดชั่วอายุของเขาให้เป็นพันธสัญญานิรันดร์ เป็นพระเจ้าองค์เดียวแก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า
8. เราจะให้แผ่นดินที่เจ้าอาศัยอยู่เป็นคนต่างด้าวนี้ คือบรรดาแผ่นดินคานาอันแก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้าให้เป็นกรรมสิทธิ์นิรันดร์ และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเขา
9. พระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า เหตุฉะนั้นเจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้าตลอดชั่วอายุของพวกเขาจะรักษาพันธสัญญาของเรา
10. นี่เป็นพันธสัญญาของเราซึ่งเจ้าจะรักษาระหว่างเรากับเจ้าและเชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า คือเด็กผู้ชายทุกคนในท่ามกลางพวกเจ้าจะเข้าสู่หัตถ์
11. เจ้าจะเข้าสู่หัตถ์ตัดหนังหุ้มปลายองคชาตของเจ้า และมันจะเป็นหมายสำคัญแห่งพันธสัญญาของเรา
12. ผู้ชายที่มีอายุแปดวันจะเข้าสู่หัตถ์ในท่ามกลางพวกเจ้า เด็กผู้ชายทุกคนตลอดชั่วอายุของพวกเขา ผู้ชายที่เกิดในบ้านหรือเอาเงินซื้อมาจากคนต่างด้าวใดๆซึ่งมิใช่เชื้อสายของเจ้า
13. ผู้ชายที่เกิดในบ้านของเจ้าและผู้ชายที่เอาเงินซื้อมาจำเป็นต้องเข้าสู่หัตถ์ และพันธสัญญาของเราจะอยู่ที่เนื้อของเจ้า เป็นพันธสัญญานิรันดร์
14. เด็กผู้ชายที่มีได้เข้าสู่หัตถ์ คือผู้ที่มีได้เข้าสู่หัตถ์ตัดหนังหุ้มปลายองคชาตของเขา ชีวิตนั้นจะถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา เขาได้ละเมิดพันธสัญญาของเรา
15. และพระเจ้าตรัสแก่อับราฮัมว่า สำหรับชารายภรรยาของเจ้า เจ้าจะไม่เรียกชื่อนางว่า ชาราย แต่จะเรียกชื่อนางว่า ชาราห์
16. เราจะอวยพรแก่นางและให้บุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้ากับนางด้วย ไซ้ เราจะอวยพรนาง นางจะเป็นมารดาของชนหลายชาติ กษัตริย์ของชนหลายชาติจะมาจากนาง
17. ดังนั้นอับราฮัมจึงซบหน้าลงหัวเราะคิดในใจของท่านว่า ชายผู้มียุหนึ่งร้อยปีจะให้กำเนิดบุตรได้หรือ ชาราห์ผู้มีอายุได้เก้าสิบปีแล้วจะคลอดบุตรหรือ
18. อับราฮัมทูลพระเจ้าว่า โอ ขอให้ชิมมาเอลมีชีวิตอยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์

19. พระเจ้าตรัสว่า ชารห์ภรรยาของเจ้าจะคลอดบุตรชายคนหนึ่งแก่เจ้าเป็นแน่ เจ้าจะเรียกชื่อของเขาว่า อิสอัค และเราจะตั้งพันธสัญญาของเรากับเขาและกับเชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขาให้เป็นพันธสัญญานิรันดร์
20. สำหรับอิซมาเอลนั้นเราได้ฟังเจ้าแล้ว ดูเถิด เราได้อวยพรเขาและจะกระทำให้เขามีลูกดกทวีมากขึ้นอุดมบริบูรณ์อย่างยิ่ง เขาจะให้กำเนิดเจ้านายสิบสององค์และเราจะกระทำให้เขาเป็นชนชาติใหญ่ชนชาติหนึ่ง
21. แต่พันธสัญญาของเรา เราจะตั้งไว้กับอิสอัคซึ่งชารห์จะคลอดให้แก่เจ้าปีหน้าในเวลานี้
22. พระองค์มีพระราชปฏิสันถารกับท่านเสร็จแล้ว พระเจ้าก็เสด็จขึ้นไปจากอับราฮัม
23. อับราฮัมจึงเอาอิซมาเอลบุตรชายของท่าน บรรดาคนทั้งปวงที่เกิดในบ้านของท่านและบรรดาคนทั้งปวงที่ได้ซื้อ มาด้วยเงินของท่าน คือผู้ชายทุกคนท่ามกลางคนที่อยู่ในบ้านของอับราฮัม ให้เข้าสู่หนัตตัดหนังหุ้มปลายองคชาติของพวกเขาในวันนั้นตามที่พระเจ้าตรัสไว้แก่ท่าน
24. เมื่อท่านเข้าสู่หนัตตัดหนังหุ้มปลายองคชาติของท่าน อับราฮัมมีอายุเก้าสิบเก้าปี
25. และอิซมาเอลบุตรชายของท่านมีอายุสิบสามปีเมื่อเขาเข้าสู่หนัตตัดหนังหุ้มปลายองคชาติของเขา
26. อับราฮัมและอิซมาเอลบุตรชายของท่านเข้าสู่หนัตในวันเดียวกันนั้น
27. บรรดาผู้ชายในบ้านของท่าน ทั้งที่เกิดในบ้านของท่านและซื้อมาด้วยเงินจากคนต่างด้าวก็เข้าสู่หนัตพร้อมกับท่าน

1. พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่เขาที่ราบของมัมเร และเขานั่งอยู่ที่ประตูเต็นท์ในเวลาแดดร้อน
2. เขาจึงเงยหน้าขึ้นมองดู และดูเถิด มีชายสามคนยืนอยู่ข้างเขา เมื่อเขาเห็นท่านเหล่านั้นจึงวิ่งจากประตูเต็นท์ไปต้อนรับท่านเหล่านั้นและก้มหน้าของเขาลงถึงดิน
3. และพูดว่า เจ้านายของข้าพเจ้า ถ้าบัดนี้ข้าพเจ้าเป็นที่โปรดปรานในสายตาของท่าน ขอท่านโปรดอย่าผ่านไปจากผู้รับใช้ของท่านเลย
4. ข้าพเจ้าขอความกรุณาจากท่านยอมให้เอาน้ำนิดหน่อยมาล้างเท้าของท่าน และให้ท่านทั้งหลายพักได้ต้นไม้เถิด
5. ข้าพเจ้าจะไปเอาอาหารน้อยหนึ่งมาให้และขอให้ท่านชื่นใจเถิด หลังจากนั้นจึงค่อยออกเดินทาง เพราะว่าท่านมายังผู้รับใช้ของท่านแล้ว ท่านเหล่านั้นจึงว่า จงทำตามที่เราบอกเถิด
6. อับราฮัมรีบเข้าไปในเต็นท์หานางซาราห์และพูดว่า จงรีบเอาแป้งละเอียดสามถึงมานวดแล้วทำขนมบนเตา
7. อับราฮัมจึงวิ่งไปที่ฝูงสัตว์เอาลูกวัวอ่อนและดีดัวหนึ่งมอบให้ชายหนุ่มคนหนึ่งและเขาก็รีบปรุงเป็นอาหาร
8. เขาเอานม น้ำมันและลูกวัวซึ่งเขาได้ปรุงแล้วนั้นมาวางไว้ต่อหน้าท่านเหล่านั้น และเขายืนอยู่ข้างท่านเหล่านั้นได้ต้นไม้แล้วท่านเหล่านั้นได้รับประทาน
9. ท่านเหล่านั้นจึงกล่าวแก่เขาว่า ซาราห์ภรรยาของเจ้าอยู่ที่ไหน และเขาพูดว่า ดูเถิด อยู่ในเต็นท์
10. ท่านจึงกล่าวว่า เราจะกลับมาหาเจ้าแน่นอนตามเวลาแห่งชีวิต และดูเถิด ซาราห์ภรรยาของเจ้าจะมีบุตรชายคนหนึ่ง ซาราห์ได้ฟังอยู่ที่ประตูเต็นท์ซึ่งอยู่ข้างหลังท่าน
11. อับราฮัมและซาราห์ก็มีอายุแก่ชรามากแล้ว และนางซาราห์ตามปกติของผู้หญิงก็หมดแล้ว
12. ฉะนั้นนางซาราห์จึงหัวเราะในใจพูดว่า ข้าพเจ้าแก่แล้ว นายของข้าพเจ้าก็แก่ด้วย ข้าพเจ้าจะมีความยินดีอีกหรือ
13. พระเยโฮวาห์ตรัสกับอับราฮัมว่า ทำไมนางซาราห์หัวเราะพูดว่า 'ข้าพเจ้าจะคลอดบุตรคนหนึ่งซึ่งข้าพเจ้าแก่แล้วจริงหรือ'
14. มีสิ่งใดที่ยากเกินไปสำหรับพระเยโฮวาห์หรือ เมื่อถึงเวลากำหนดเราจะกลับมาหาเจ้าตามเวลาแห่งชีวิต และซาราห์จะมีบุตรชายคนหนึ่ง
15. ดังนั้นนางซาราห์ปฏิเสธว่า ข้าพพระองค์มิได้หัวเราะ เพราะนางกลัว และพระองค์ตรัสว่า ไม่ใช่ แต่เจ้าหัวเราะ
16. บุรุษเหล่านั้นก็ลุกขึ้นจากที่นั่นและมองไปทางเมืองโสโดม อับราฮัมไปกับท่านเหล่านั้นเพื่อตามไปส่ง
17. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะซ่อนสิ่งซึ่งเรากระทำจากอับราฮัมหรือ
18. ด้วยว่าอับราฮัมจะเป็นประชาชาติใหญ่โตและมีกำลังมากอย่างแน่นอน และบรรดาประชาชาติทั้งหลายในแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเขา
19. เพราะว่าเรารู้จักเขา เขาจะส่งลูกหลานและครอบครัวของเขาที่สืบมา พวกเขาจะรักษาพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ เพื่อทำความยุติธรรมและการพิพากษา เพื่อพระเยโฮวาห์จะประทานแก่อับราฮัมตามสิ่งซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้เกี่ยวกับเขา
20. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเสียงร้องของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ดังมากและเพราะบาปของพวกเขาก็

หนักเหลือเกิน

21. เราจะลงไปเดี๋ยวนี้ดูว่าพวกเขากระทำตามเสียงร้องทั้งสี่ซึ่งมาถึงเราหรือไม่ ถ้าไม่ เราจะรู้
22. บุรุษเหล่านั้นหันหน้าจากที่นั่นไปทางเมืองโซโดม แต่อับราฮัมยังยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
23. อับราฮัมเข้ามาใกล้ทูลว่า พระองค์จะทรงทำลายคนชอบธรรมพร้อมกับคนชั่วด้วยหรือ
24. บางทีมีคนชอบธรรมห้าสิบคนในเมืองนั้น พระองค์จะทรงทำลายและไม่ละเว้นเมืองนั้นเพราะคนชอบธรรมห้าสิบคนที่อยู่ในนั้นด้วยหรือ
25. ขอพระองค์อย่ากระทำเช่นนี้เลย ที่จะฆ่าคนชอบธรรมพร้อมกับคนชั่ว และให้คนชอบธรรมเหมือนอย่างคนชั่ว ให้การนั้นอยู่ห่างไกลจากพระองค์ ผู้พิพากษาของทั่วแผ่นดินโลกจะไม่กระทำการยุติธรรมหรือ
26. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ถ้าเราพบคนชอบธรรมในท่ามกลางเมืองโซโดมห้าสิบคน เราจะละเว้นทั้งเมืองเพราะเห็นแก่พวกเขา
27. อับราฮัมทูลตอบว่า ดูเถิด กรุณาเถิด ข้าพระองค์มีเจตนาทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งข้าพระองค์เป็นเพียงผงกลีดินและขี้เถ้า
28. บางทีคนชอบธรรมห้าสิบคนจะขาดไปห้าคน พระองค์จะทรงทำลายเมืองนั้นทั้งเมืองเพราะขาดห้าคนหรือ พระองค์ตรัสว่า ถ้าเราพบสี่สิบห้าคนที่นั่น เราจะไม่ทำลายเมืองนั้น
29. เขายังทูลต่อพระองค์อีกครั้งว่า บางทีจะพบสี่สิบคนที่นี่ และพระองค์ตรัสว่า เราจะไม่กระทำเพราะเห็นแก่สี่สิบคน
30. เขาทูลต่อพระองค์ว่า ขอทรงโปรดอย่าให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระพิโรธเลย และข้าพระองค์จะกราบทูล บางทีจะพบสามสิบคนที่นี่ และพระองค์ตรัสว่า เราจะไม่กระทำถ้าเราพบสามสิบคนที่นี่
31. เขาทูลว่า ดูเถิด กรุณาเถิด ข้าพระองค์มีเจตนาทูลต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า บางทีจะพบยี่สิบคนที่นี่ และพระองค์ตรัสว่า เราจะไม่ทำลายเมืองนั้นเพราะเห็นแก่ยี่สิบคน
32. เขาทูลว่า ขอทรงโปรดอย่าให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระพิโรธเลย และข้าพระองค์จะยังกราบทูลครั้งนี้ครั้งเดียว บางทีจะพบสิบคนที่นี่ และพระองค์ตรัสว่า เราจะไม่ทำลายเมืองนั้นเพราะเห็นแก่สิบคน
33. เมื่อพระองค์ทรงมีพระราชปฏิสันถารกับอับราฮัมจบลงแล้ว พระเยโฮวาห์ได้เสด็จไปและอับราฮัมก็กลับไปที่อยู่ของตน

1. ทูตสวรรค์สององค์มาถึงเมืองโสโดมในเวลาเย็น โลทได้นั่งอยู่ที่ประตูเมืองโสโดม เมื่อโลทเห็นแล้วก็ลุกขึ้นไปพบทูตเหล่านั้นและได้ก้มหน้าของเขาลงถึงดิน
2. แล้วเขากล่าวว่า ดูกิจิต เจ้านายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านโปรดกรุณาแวะไปบ้านผู้รับใช้ของท่าน ค้างแรมคืนนี้ ล้างเท้าของท่าน แล้วท่านจะได้ตื่นแต่เช้าเดินทางต่อไป ทูตเหล่านั้นกล่าวว่า ออย่าเลย แต่พวกเราจะค้างแรมที่ถนนในคืนนี้
3. เขาได้รับเ้าทูตเหล่านั้นอย่างมาก ทูตเหล่านั้นจึงแวะเข้าไปในบ้านของเขา และเขาจึงจัดการเลี้ยงทูตเหล่านั้น ทำขนมปังไว้เชื้อและทูตเหล่านั้นจึงรับประทาน
4. แต่ก่อนที่ทูตเหล่านั้นเข้านอน พวกผู้ชายเมืองนั้นคือพวกผู้ชายชาวเมืองโสโดม ทั้งแก่และหนุ่ม ทุกคนจากทุกสารทิศ มาล้อมเรือนนั้นไว้
5. พวกเขาเรียกโลทและพูดกับเขาว่า ผู้ชายเหล่านั้นซึ่งมาหาท่านคือนี้อยู่ที่ไหน จงนำเขาเหล่านั้นออกมาให้เราเพื่อพวกเราจะได้สมสู่กับเขา
6. โลทก็ออกทางประตูไปหาพวกนั้นและปิดประตูหลังจากที่เขาออกไปแล้ว
7. และกล่าวว่า พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน อย่ากระทำชั่วช้าเช่นนี้เลย
8. ดูกิจิต ข้าพเจ้ามีบุตรสาวสองคนซึ่งไม่เคยสมสู่กับชายเลย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน ขอให้ข้าพเจ้านำพวกเธอออกมาให้ท่าน ให้ท่านกระทำแก่พวกเธอตามที่เห็นชอบในสายตาของท่านเถิด เพียงแต่อย่ากระทำอะไรแก่ชายเหล่านี้เลย เพราะเหตุว่าพวกเขาเหล่านี้เข้ามาอยู่ใต้ร่มชายคาของข้าพเจ้า
9. พวกเขาพูดว่า ถอยไป และพวกเขาพูดอีกว่า คนนี้เข้ามาอาศัยอยู่และเขาจะมาตั้งตัวเป็นผู้พิพากษา บัดนี้เราจะทำการชั่วร้ายกับท่านยิ่งกว่าคนเหล่านั้น พวกเขาจึงผลักคนนั้นโดยแรงคือโลทนั่นเอง และเข้ามาใกล้เพื่อฟังประตู
10. แต่ทูตเหล่านั้นจึงยื่นมือออกไปดึงโลทเข้ามาในบ้านและปิดประตู
11. ทูตเหล่านั้นทำให้พวกผู้ชายที่อยู่ประตูบ้านนั้นตาบอดผู้น้อยผู้ใหญ่ ดังนั้นพวกเขาจึงหาประตูจนเหนื่อย
12. ทูตเหล่านั้นจึงพูดกับโลทว่า ที่นี่มีใครอีกไหม จงพาบุตรชาย บุตรชาย บุตรสาว และสิ่งใดๆของเจ้าที่อยู่ในเมืองนี้ออกจากที่นี่
13. เพราะพวกเราจะทำลายสถานที่แห่งนี้เพราะว่าเสียงร้องของพวกเขาดังมากยิ่งขึ้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงส่งพวกเรามาทำลายมันเสีย
14. โลทจึงออกไปพบกับบุตรชายของเขาซึ่งได้แต่งงานกับบุตรสาวของเขาว่า ลุกขึ้น เจ้าจงออกไปจากสถานที่นี้ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงทำลายเมืองนี้ แต่เขากลับดูเหมือนอย่างผู้ที่ล้อเล่นบุตรชายของเขา
15. เมื่อรุ่งเช้าทูตสวรรค์เหล่านั้นจึงเร่งเ้าโลทว่า จงลุกขึ้น พาภรรยาของเจ้า และบุตรสาวทั้งสองของเจ้า ซึ่งอยู่ที่นี้ไปเสีย เกรงว่าพวกเจ้าจะถูกทำลายพร้อมกับความชั่วช้าของเมืองนี้
16. ขณะที่เขายังรือรออยู่ ทูตเหล่านั้นจึงคว้าจับมือเขา มือภรรยาของเขาและมือบุตรสาวทั้งสองของเขา พระเยโฮวาห์ทรงมีความเมตตาต่อเขา ทูตเหล่านั้นจึงนำเขาออกมาและให้เขาอยู่ที่นอกเมือง

17. ต่อมาเมื่อทูตเหล่านั้นนำพวกเขาออกมาภายนอกแล้ว ทูตพูดว่า จงหนีเอาชีวิตรอด อย่าได้เสียพลหลังมาดูหรือพักอยู่ที่ราบลุ่มทั้งหลาย จงหนีไปที่ภูเขาเกรงว่าเจ้าจะถูกทำลาย
18. โลกจึงกล่าวแก่ทูตเหล่านั้นว่า โอ เจ้านายของข้าพเจ้า อย่าให้เป็นอย่างนั้นเลย
19. ดูก่อน ผู้รับใช้ของท่านได้รับพระกรุณาในสายตาของท่านและท่านมีความเมตตาอย่างยิ่ง ซึ่งท่านได้สำแดงต่อข้าพเจ้าในการช่วยชีวิตข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่สามารถหนีไปยังภูเขาได้ เกรงว่าสิ่งชั่วร้ายจะมาถึงตัวข้าพเจ้าและข้าพเจ้าจะตายเสีย
20. ดูก่อน กรุณาเถิด เมืองนี้อยู่ใกล้ที่จะหนีไปถึงได้และเป็นเมืองเล็ก โอ โปรดให้ข้าพเจ้าหนีไปที่นั่น (เป็นเมืองเล็กๆ มีไซหรือ) และชีวิตของข้าพเจ้าจะรอด
21. ทูตกล่าวแก่เขาว่า ดูก่อน เรายอมรับเจ้าเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วยว่าเราจะไม่ทำลายล้างเมืองนี้ซึ่งเจ้าได้กล่าวถึง
22. เจ้าจงรีบหนีไปที่นั่น เพราะเราไม่สามารถทำอะไรได้จนกว่าเจ้าไปถึงที่นั่น เหตุฉะนั้นจึงเรียกชื่อเมืองนั้นว่า โศอาร์
23. เมื่อโลกเข้าไปยังเมืองโศอาร์ ตะวันก็ขึ้นมาเหนือแผ่นดินโลกแล้ว
24. ดังนั้นพระเยโฮวาห์ทรงให้กำมะถันและไฟจากพระเยโฮวาห์ตกมาจากฟ้าสวรรค์ลงมาบนเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์
25. พระองค์ทรงทำลายล้างเมืองทั้งหลายเหล่านั้น บรรดาที่ราบลุ่ม ชาวเมืองทั้งปวงและสิ่งที่ยกขึ้นมาจากแผ่นดิน
26. แต่ภรรยาของเขาคู้ตามข้างหลังเขาหนีวกลับไปมองดูและนางจึงกลายเป็นเสาเกลือ
27. อับราฮัมลุกขึ้นตั้งแต่เช้าตรู่ไปยังสถานที่ที่ท่านเคยยืนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
28. ท่านมองไปทางเมืองโสโดม เมืองโกโมราห์และดินแดนที่ราบลุ่มทั้งหลาย และดูเถิด ก็เห็นควันจากแผ่นดินนั้นพุ่งขึ้นเหมือนควันจากเตาไฟใหญ่
29. ต่อมาเมื่อพระเจ้าทรงทำลายเมืองทั้งหลายในที่ราบลุ่มแล้วนั้น พระเจ้าทรงระลึกถึงอับราฮัม และส่งโลทออกไปจากท่ามกลางการทำลายล้าง เมื่อพระองค์ทรงทำลายล้างเมืองทั้งหลายซึ่งโลทอาศัยอยู่
30. โลทขึ้นไปจากเมืองโศอาร์ไปอาศัยอยู่บนภูเขาพร้อมกับบุตรสาวสองคนของเขา เพราะเขากลัวที่อาศัยในเมืองโศอาร์ เขาจึงไปอาศัยอยู่ในถ้ำทั้งเขาอยู่กับบุตรสาวสองคนของเขา
31. บุตรสาวหิวปีพูดกับน้องสาวว่า บิดาของเราแก่แล้วและไม่มีชายใดในแผ่นดินโลกเข้ามาหาพวกเราตามธรรมเนียมของทั่วโลก
32. มาเถิด พวกเราจงให้บิดาของพวกเราดื่มเหล้าองุ่น และพวกเราจะนอนกับท่าน เพื่อพวกเราจะสงวนเชื้อสายของบิดาพวกเรา
33. ในคืนวันนั้นพวกเธอก็ให้บิดาของพวกเธอดื่มเหล้าองุ่น บุตรสาวหิวปีเข้าไปนอนกับบิดาของเธอ และเขาไม่สังเกตว่าเธอมาอนด้วยเมื่อไรและเธอลุกขึ้นไปเมื่อไร
34. ต่อมาวันรุ่งขึ้นบุตรสาวหิวปีพูดกับน้องสาวว่า ดูก่อน เมื่อคืนนี้เราได้นอนกับบิดาของเรา พวกเราจงให้ท่านดื่มเหล้าองุ่นในคืนนี้อีก และเจ้าจงเข้าไปนอนกับท่านเพื่อพวกเราจะสงวนเชื้อสายของบิดาพวกเรา

35. พวกเขาจึงให้บิดาของพวกเขาตีเหล็กอ่อนในคืนวันนั้นด้วย น้องสาวก็ลุกขึ้นไปนอนกับเขา และเขาไม่สังเกตว่าเธอมานอนด้วยเมื่อไรและเธอลุกขึ้นไปเมื่อไร
36. ดังนั้น บุตรสาวทั้งสองของโลกก็ตั้งครุฑกับบิดาของพวกเขา
37. บุตรสาวหัวปีคลอดบุตรชายคนหนึ่งและเรียกชื่อของเขาว่า โมอับ เขาเป็นบรรพบุรุษของคนโมอับมาจนถึงทุกวันนี้
38. ส่วนน้องสาว เธอคลอดบุตรชายคนหนึ่งด้วยและเรียกชื่อของเขาว่า เบน-อัมมี เขาเป็นบรรพบุรุษของคนอัมโมนมาจนถึงทุกวันนี้

บทที่ 20

1. อับราฮัมเดินทางจากที่นั่นไปยังดินแดนทางใต้ อาศัยอยู่ระหว่างเมืองคาเดชและเมืองซูร์ และอาศัยอยู่ในเมืองเก-ราร์
2. อับราฮัมบอกถึงนางซาราห์ภรรยาของตนว่า นางเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า อาบีเมเลคกษัตริย์แห่งเมืองเก-ราร์จึงใช้คนมานำนางซาราห์ไป
3. แต่พระเจ้าเสด็จมาหาอาบีเมเลคทางพระสุบินในเวลากลางคืนและตรัสกับท่านว่า ดูเถิด เจ้าเป็นเหมือนคนตาย เพราะหญิงนั้นซึ่งเจ้านำมา ด้วยว่านางเป็นภรรยาของผู้อื่นแล้ว
4. แต่อาบีเมเลคยังไม่ได้เข้าไปใกล้นาง ท่านจึงทูลว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะประหารชนชาติที่ชอบธรรมด้วยหรือ
5. เขาบอกแก่ข้าพระองค์มิใช่หรือ ว่า 'นางเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า' และแม้แต่นางเองก็ว่า 'เขาเป็นพี่ชายของข้าพเจ้า' ข้าพระองค์กระทำดังนี้ด้วยจิตใจอันซื่อตรงและด้วยมือที่บริสุทธิ์
6. พระเจ้าตรัสกับท่านในพระสุบินว่า แท้จริงเรารู้แล้วว่าเจ้ากระทำดังนี้ด้วยจิตใจอันซื่อตรง เราจึงยับยั้งเจ้าไม่ไห้ทำบาปต่อเรา เหตุฉะนั้นเราไม่ยอมให้เจ้าถูกต้องนางนั้น
7. บัดนี้จึงคืนภรรยาให้แก่ชายนั้น เพราะเขาเป็นผู้พยากรณ์ เขาจะอธิษฐานเพื่อเจ้าแล้วเจ้าจะมีชีวิตอยู่ ถ้าเจ้าไม่คืนนางนั้น เจ้าจงรู้ว่าเจ้าจะตายเป็นแน่ ทั้งเจ้าและทุกคนที่เป็นของเจ้า
8. เหตุฉะนั้นอาบีเมเลคตื่นบรรทมตั้งแต่เช้าตรู่ ทรงเรียกบรรดาข้าราชการของท่าน และทรงรับสั่งเรื่องทั้งหมดนี้ให้พวกเขาฟัง และคนเหล่านั้นก็กลัวยิ่งนัก
9. ดังนั้นอาบีเมเลคทรงเรียกอับราฮัมมาและตรัสกับท่านว่า เจ้าได้กระทำอะไรแก่พวกเรา เราได้กระทำผิดอะไรต่อเจ้า ที่เจ้านำบาปใหญ่โตมายังเราและราชอาณาจักรของเรา เจ้าได้กระทำการสิ่งซึ่งไม่ควรกระทำแก่เรา
10. อาบีเมเลคตรัสกับอับราฮัมว่า เจ้าคิดอะไรที่เจ้าจึงได้กระทำการสิ่งนี้
11. อับราฮัมทูลว่า เพราะข้าพระองค์คิดว่าไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้าในสถานที่นี้เป็นแน่ พวกเขาจะฆ่าข้าพระองค์ เพราะเห็นแก่ภรรยาของข้าพระองค์
12. ยิ่งกว่านั้นนางเป็นน้องสาวของข้าพระองค์จริงๆ นางเป็นบุตรสาวของบิดาข้าพระองค์ แต่ไม่ใช่บุตรสาวของมารดาข้าพระองค์ และนางได้มาเป็นภรรยาของข้าพระองค์
13. ต่อมาเมื่อพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพระองค์ต้องเร่ร่อนจากบ้านบิดาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงพูดกับนางว่า 'นี่เป็นความภรรณาซึ่งเจ้าจะสำแดงต่อข้าพเจ้า ในสถานที่ต่างๆแห่งที่เราจะไปนั้นขอให้กล่าวถึงข้าพเจ้าว่า เขาเป็นพี่ชายของดิฉัน'
14. อาบีเมเลคจึงทรงนำแกะ วัวและทาสชายหญิง และประทานให้แก่อับราฮัม แล้วทรงคืนซาราห์ภรรยาของตนให้ท่านไป
15. แล้วอาบีเมเลคตรัสว่า ดูเถิด แผ่นดินของเราก็อยู่ต่อหน้าเจ้า เจ้าจะอาศัยอยู่ที่ไหนก็ได้ตามใจชอบ
16. พระองค์ตรัสกับซาราห์ว่า ดูเถิด เราให้เงินหนึ่งพันแผ่นแก่พี่ชายของเจ้า ดูเถิด พี่ชายจะคลุมตาเจ้าต่อหน้าทุกคน

ที่อยู่กับเจ้าและคนทั้งปวง ด้วยคำเหล่านี้นางก็ได้รับการติเตียน

17. เพราะฉะนั้น อับราฮัมก็อธิษฐานต่อพระเจ้า พระเจ้าทรงรักษาอาบีเมเลค และมเหสีของพระองค์และทาสหญิงให้หาย และเขาเหล่านั้นก็มีบุตร

18. เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงปิดครรภ์สตรีในราชสำนักของอาบีเมเลคทุกคน เพราะเรื่องซาร่าห์ภรรยาอับราฮัม

1. พระเยโฮวาห์ทรงเยี่ยมซาราห์เหมือนที่พระองค์ตรัสไว้ และพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่ซาราห์ดังที่พระองค์ทรงตรัสไว้
2. เพราะซาราห์ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่งให้อับราฮัมเมื่อท่านชรา ตามเวลาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสกับท่าน
3. อับราฮัมตั้งชื่อบุตรชายที่เกิดแก่ท่าน ผู้ซึ่งซาราห์คลอดให้ท่านนั้นว่า อิสอัค
4. แล้วอับราฮัมทำพิธีเข้าสู่หนัดให้แก่อิสอัคบุตรชายของตนเมื่อมีอายุแปดวัน ดังที่พระเจ้าทรงบัญชาแก่ท่าน
5. อับราฮัมมีอายุหนึ่งร้อยปีเมื่ออิสอัคบุตรชายเกิดแก่ท่าน
6. นางซาราห์กล่าวว่า พระเจ้าทรงกระทำให้ข้าพเจ้าหัวเราะ ดังนั้นทุกคนที่ได้ฟังจะพลอยหัวเราะกับข้าพเจ้า
7. นางกล่าวอีกว่า ใครจะพูดกับอับราฮัมได้ว่าซาราห์จะให้ลูกอ่อนกินนม เพราะข้าพเจ้าก็ได้คลอดบุตรชายคนหนึ่งให้ท่านเมื่อท่านชราแล้ว
8. เด็กนั้นก็เติบโตขึ้นและหย่านมและอับราฮัมจัดการเลี้ยงใหญ่ในวันนั้นเมื่ออิสอัคหย่านม
9. แต่ซาราห์เห็นบุตรชายของฮาการ์คนอียิปต์ซึ่งนางคลอดให้อับราฮัม กำลังหัวเราะเล่นอยู่
10. นางจึงพูดกับอับราฮัมว่า ไส้ทาสหญิงคนนี้ก็กับบุตรชายของนางไปเสียเถิด เพราะว่าบุตรชายของทาสหญิงคนนี้จะเป็นผู้รับมรดกร่วมกับอิสอัคบุตรชายของข้าพเจ้าไม่ได้
11. อับราฮัมกลุ้มใจมาก เพราะเรื่องบุตรชายของท่าน
12. แต่พระเจ้าตรัสกับอับราฮัมว่า เจ้าอย่าโศกเศร้าในสายตาของเจ้าเพราะเรื่องเด็กนั้น และเพราะทาสหญิงของเจ้าเลย ทุกสิ่งที่ซาราห์กล่าวกับเจ้า เจ้าก็จงฟังเสียงของนางเถิด เพราะเขาจะเรียกชื่อสายของเจ้าทางสายอิสอัค
13. ส่วนบุตรชายของทาสหญิงนั้น เราจะกระทำให้เป็นชนชาติหนึ่งด้วย เพราะเขาเป็นเชื้อสายของเจ้า
14. อับราฮัมจึงลุกขึ้นแต่เช้ามีด ให้ขนมปังและน้ำหนึ่งถุงหนึ่งแก่ฮาการ์ ใส่บาให้นางพร้อมกับเด็กนั้นแล้วใส่นางออกไป นางก็จากไปและพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารแห่งเบเออร์เซบา
15. และน้ำในถุงหนึ่งนั้นก็หมดไป นางก็วางเด็กนั้นไว้ใต้พุ่มไม้แห่งหนึ่ง
16. แล้วนางก็ไปนั่งลงห่างออกไปตรงหน้าเด็กนั้น ประมาณเท่ากับระยะลูกธนูตก เพราะนางพูดว่า อย่าให้ข้าเห็นความตายของเด็กนั้นเลย นางก็นั่งอยู่ตรงหน้าเด็กนั้นแล้วตะเบ็งเสียงร้องไห้
17. พระเจ้าทรงสดับเสียงร้องของเด็กนั้น และทูตสวรรค์ของพระเจ้าจึงเรียกฮาการ์จากฟ้าสวรรค์กล่าวกับนางว่า ฮาการ์ เจ้าเป็นอะไรไป อย่างกลัวเลย เพราะว่าพระเจ้าทรงสดับเสียงของเด็ก ณ ที่ที่เขายู่อยู่นั้นแล้ว
18. ลุกขึ้นอุ้มเด็กนั้น เอามือจับเขาไว้ให้แน่น เพราะเราจะทำให้เขาเป็นชาติใหญ่ชาติหนึ่ง
19. แล้วพระเจ้าทรงเบิกตาของนาง นางก็เห็นบ่อน้ำแห่งหนึ่ง จึงไปเติมน้ำเต็มถุงหนึ่งและให้เด็กนั้นดื่ม
20. พระเจ้าทรงสถิตกับเด็กนั้น เขาเติบโตขึ้น อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และเป็นนักธนู
21. เขาอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารแห่งปาราน มารดาก็หาภรรยาคนหนึ่งจากประเทศอียิปต์ให้เขา
22. และต่อมาในคราวนั้น อาบีเมเลคและฟีโลลผู้บัญชาการทหารของพระองค์ พูดกับอับราฮัมว่า พระเจ้าทรงสถิตกับท่านในทุกสิ่งที่ท่านกระทำ

23. เพราะฉะนั้นบัดนี้จึงปฏิญาณในพระนามพระเจ้าให้แก่เราที่นี่ว่า ท่านจะไม่ประพฤติการคดโกงต่อเรา หรือโอรสของเรา หรือต่อหลานของเรา แต่ดังที่เราภักดีต่อท่าน ท่านจงภักดีต่อเราและต่อแผ่นดินซึ่งท่านอาศัยอยู่
24. อับราฮัมก็ทูลว่า ข้าพเจ้ายอมปฏิญาณ
25. อับราฮัมก็ร้องทุกข์ต่ออาบีเมเลค เรื่องบ่อน้ำที่ข้าราชการอาบีเมเลคยึดเอาไป
26. อาบีเมเลคตรัสว่า เราไม่รู้ว่าใครทำอย่างนี้ ทั้งท่านก็มีได้บอกเรา เราก็งงไม่ได้ยินเรื่องจนวันนี้
27. อับราฮัมจึงนำแกะและวัวมาถวายแก่อาบีเมเลค ทั้งสองฝ่ายก็ทำพันธสัญญากัน
28. อับราฮัมได้แยกลูกแกะตัวเมียจากฝูงไว้ต่างหากเจ็ดตัว
29. อาบีเมเลคตรัสถามอับราฮัมว่า ลูกแกะตัวเมียเจ็ดตัวที่ท่านแยกไว้ต่างหากนั้นหมายความว่าอะไร
30. ท่านทูลว่า ขอพระองค์รับลูกแกะตัวเมียเจ็ดตัวนี้จากมือข้าพระองค์ เพื่อจะได้เป็นพยานแก่ข้าพระองค์ว่า ข้าพระองค์ได้ขุดบ่อน้ำนี้
31. เหตุฉะนั้นท่านจึงเรียกที่นั้นว่า เบเออร์เซบา เพราะว่าทั้งสองได้ปฏิญาณกันไว้
32. ทั้งสองกระทำพันธสัญญากันที่เบเออร์เซบาตั้งนี้แหละ แล้วอาบีเมเลคและฟีโคลผู้บัญชาการทหารของพระองค์ได้ลุกขึ้นแล้วก็กลับไปยังแผ่นดินของชาวฟิลิสเตีย
33. อับราฮัมปลูกต้นแทมริสกีไว้ที่เบเออร์เซบา และนมัสการออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้านิรันดรที่นั่น
34. อับราฮัมอาศัยอยู่ในแผ่นดินชาวฟิลิสเตียหลายวัน

บทที่ 22

1. และต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ พระเจ้าทรงลงใจอับราฮัม และตรัสกับท่านว่า อับราฮัม ท่านทูลว่า ดูก่อน ข้าพระองค์อยู่ที่นี่ พระเจ้าข้า
2. พระองค์ตรัสว่า จงพาบุตรชายของเจ้าคืออิสอัค บุตรชายคนเดียวของเจ้าผู้ซึ่งเจ้ารักไปยังแผ่นดินโมริยาห์ และถวายเขาที่นั่นเป็นเครื่องเผาบูชา บนภูเขาลูกหนึ่งซึ่งเราจะบอกแก่เจ้า
3. อับราฮัมจึงลุกขึ้นแต่เช้ามีด ผูกอานลาของท่านพาคนใช้หนุ่มไปกับท่านด้วยสองคนกับอิสอัคบุตรชายของท่าน ท่านตัดฟืนสำหรับเครื่องเผาบูชา แล้วลุกขึ้นเดินทางไปยังที่ซึ่งพระเจ้าทรงตรัสแก่ท่าน
4. พอถึงวันที่สามอับราฮัมเงยหน้าขึ้นแลเห็นที่นั่นแต่ไกล
5. อับราฮัมจึงพูดกับคนใช้หนุ่มของท่านว่า อยู่กับลาที่นี่เถิด เรากับเด็กชายจะเดินไปนมัสการที่โน้น แล้วจะกลับมาพบเจ้า
6. อับราฮัมเอาฟืนสำหรับเครื่องเผาบูชาใส่บาอิสอัคบุตรชายของตน ถือไฟและมีดแล้วพอลูกไปด้วยกัน
7. อิสอัคพูดกับอับราฮัมบิดาว่า บิดาเจ้าข้า และท่านตอบว่า ลูกเอ๋ย พ่ออยู่ที่นี้ ลูกจึงว่า นี่ไฟและฟืน แต่ลูกแกะสำหรับเครื่องเผาบูชาอยู่ที่ไหน
8. อับราฮัมตอบว่า ลูกเอ๋ย พระเจ้าจะทรงจัดหาลูกแกะสำหรับพระองค์เองเป็นเครื่องเผาบูชา พ่อลูกทั้งสองก็เดินต่อไปด้วยกัน
9. เขาทั้งสองมาถึงที่ซึ่งพระเจ้าตรัสบอกท่านไว้ อับราฮัมก็สร้างแท่นบูชาที่นั่น เรียงฟืนเป็นระเบียบ แล้วมัดอิสอัคบุตรชายวางไว้บนแท่นบูชาบนฟืน
10. แล้วอับราฮัมก็ยื่นมือจับมีดจะฆ่าบุตรชาย
11. แต่ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์เรียกท่านจากฟ้าสวรรค์ว่า อับราฮัม อับราฮัม และท่านตอบว่า ข้าพระองค์อยู่ที่นี่พระเจ้าข้า
12. และพระองค์ตรัสว่า อย่าแตะต้องเด็กนั้นหรือกระทำการอะไรแก่เขาเลย เพราะบัดนี้เรารู้แล้วว่าเจ้ายำเกรงพระเจ้า ด้วยเห็นว่าเจ้ามิได้หวงบุตรชายของเจ้า คือบุตรชายคนเดียวของเจ้าจากเรา
13. อับราฮัมเงยหน้าขึ้นมองดู และดูเถิด ข้างหลังท่านมีแกะผู้ตัวหนึ่ง เขาของมันติดอยู่ในพุ่มไม้ทึบ อับราฮัมก็ไปจับแกะผู้ตัวนั้นมาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแทนบุตรชายของท่าน
14. อับราฮัมจึงเรียกสถานที่นั้นว่า เยโฮวาห์ยิเรห์ อย่างที่เขาพูดกันทุกวันนี้ว่า ที่ภูเขาของพระเยโฮวาห์นั้น พระองค์ทรงทอดพระเนตร
15. ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์เรียกอับราฮัมครั้งที่สองมาจากฟ้าสวรรค์
16. และตรัสว่า พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราปฏิญาณโดยตัวเราเองว่าเพราะเจ้ากระทำอย่างนี้และมีได้หวงบุตรชายของเจ้า คือบุตรชายคนเดียวของเจ้า
17. เราจะอวยพรเจ้าแน่ เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้น ดังดวงดาวในท้องฟ้า และตั้งเม็ดทรายบนฝั่งทะเล เชื้อสายของเจ้าจะได้ประตุมืองศัตรูของเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์

18. ประชาชาติทั้งหลายทั่วโลกจะได้พรเพราะเชื้อสายของเจ้า เพราะว่าเจ้าได้เชื่อฟังเสียงของเรา
19. อับราฮัมจึงกลับไปหาคนใช้หนุ่มของท่าน เขาก็ลุกขึ้นแล้วพากันกลับไปยังเมืองเบเออร์เซบา อับราฮัมก็อาศัยอยู่ที่เบเออร์เซบา
20. และต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ มีคนมาบอกอับราฮัมว่า ดูเถิด มิลคาคห์บังเกิดบุตรให้แก่นาโฮร์น้องชายของท่านด้วยแล้ว
21. คือสุสบุตรหัวปี บุสน้องชายของเขา เคมูเอลบิดาของอารัม
22. เคเสด ฮาโซ บิลดาช ยิดลาฟ และเบธูเอล
23. เบธูเอลให้กำเนิดบุตรสาวชื่อเรเบคาห์ ทั้งแปดนี้มิลคาคห์บังเกิดให้นาโฮร์ น้องชายของอับราฮัม
24. และภรรยาอื่นของเขาที่ชื่อเรอูมาห์ ก็ได้บังเกิดเดบารห์ กาสัม ทาฮาซ และมาอาคาห์

1. ซาร่าห์มีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดปี ซาร่าห์มีชีวิตถึงอายุนี้
2. แล้วซาร่าห์ก็สิ้นชีวิตที่เมืองคีรียาทอราบา คือเมืองเฮโบรน ในแผ่นดินคานาอัน อับราฮัมไว้ทุกข์ให้ซาร่าห์และร้องไห้คิดถึงนาง
3. อับราฮัมยืนขึ้นหน้าศพพูดกับลูกหลานของเฮทว่า
4. ข้าพเจ้าเป็นคนต่างด้าวและเป็นคนมาอาศัยอยู่ท่ามกลางท่าน ขอท่านให้ที่ดินท่ามกลางท่านเป็นสุสาน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ฝังผู้ตายของข้าพเจ้าให้พ้นสายตาไป
5. ลูกหลานของเฮทตอบอับราฮัมว่า
6. นายเจ้าข้า โปรดฟังพวกเรา ท่านเป็นเจ้านายจากพระเจ้าท่ามกลางเรา ขอให้ฝังผู้ตายของท่านในอุโมงค์ฝังศพที่ดีที่สุดของเราเถิด ไม่มีผู้ใดในพวกเราที่จะหวังสุสานของเขาไว้ไม่ให้ท่าน หรือขัดขวางท่านมิให้ฝังผู้ตายของท่าน
7. อับราฮัมก็ลุกขึ้นกราบลงต่อหน้าลูกหลานของเฮทชาวแผ่นดินนั้น
8. และพูดกับพวกเขาว่า ถ้าท่านยินยอมให้ข้าพเจ้าฝังผู้ตายของข้าพเจ้าให้พ้นสายตาไปแล้ว ขอฝังข้าพเจ้าเถิด และวิงวอนเอโพรนบุตรชายโศหาร์เพื่อข้าพเจ้า
9. ขอให้เขาให้ถ้ำมัคเป-ลาห์ ซึ่งเขาถือกรรมสิทธิ์นั้นแก่ข้าพเจ้า มันอยู่ที่ปลายนาของเขา ขอให้เขาขายให้ข้าพเจ้าเต็มตามราคาให้เป็นกรรมสิทธิ์สำหรับใช้เป็นสุสานในหมู่พวกท่าน
10. ฝ่ายเอโพรนอาศัยอยู่ท่ามกลางลูกหลานของเฮท เอโพรนคนฮิตไทต์จึงตอบอับราฮัมให้บรรดาลูกหลานของเฮทผู้ que เข้าไปที่ประตูเมืองของเขาฟังว่า
11. อย่าเลย นายเจ้าข้า โปรดฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าให้ท่านนั้นแก่ท่านและให้ถ้ำที่อยู่ในนั้นแก่ท่าน ด้วยข้าพเจ้าให้แก่ท่านต่อหน้าลูกหลานประชาชนของข้าพเจ้า ขอเชิญฝังผู้ตายของท่านเถิด
12. อับราฮัมก็กราบลงต่อหน้าชาวแผ่นดินนั้น
13. และท่านพูดกับเอโพรนให้ชาวแผ่นดินนั้นฟังว่า แต่ถ้าท่านยินยอมให้แล้ว ขอฝังข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะจ่ายค่านานั้นขอรับเงินจากข้าพเจ้าเถิด และข้าพเจ้าจะได้ฝังผู้ตายของข้าพเจ้าที่นั่น
14. เอโพรนตอบอับราฮัมว่า
15. นายเจ้าข้า ขอฝังข้าพเจ้าเถิด ที่ดินแปลงนี้มีราคาเป็นเงินสี่ร้อยเชเชล สำหรับท่านกับข้าพเจ้าก็ไม่เท่าไร ฝังผู้ตายของท่านเถิด
16. อับราฮัมก็ฟังคำของเอโพรน แล้วอับราฮัมก็ชั่งเงินให้เอโพรนตามจำนวนที่เขาบอกให้ลูกหลานของเฮทฟังแล้ว คือเงินสี่ร้อยเชเชลตามน้ำหนักที่พวกเขาชั่งกันไว้เวลานั้น
17. นาของเอโพรนในมัคเป-ลาห์ ซึ่งอยู่หน้ามัมเร มีนากับถ้ำซึ่งอยู่ในนั้น และต้นไม้ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในนาตลอดทั่วบริเวณนั้น จึงได้ขาย
18. ให้แก่อับราฮัมเป็นกรรมสิทธิ์ต่อหน้าลูกหลานของเฮท คือต่อหน้าบรรดาผู้ที่เข้าไปที่ประตูเมืองของเขา
19. ต่อมาอับราฮัมก็ฝังศพนางซาร่าห์ภรรยาของตน ในถ้ำที่นามัคเป-ลาห์หน้ามัมเร คือเมืองเฮโบรน ในแผ่นดินคานาอัน

หน้าอื่น

20. นาและถ้ำซึ่งอยู่ในนั้นลูกหลานของเฮทยอมขายให้แก่อับราฮัมเป็นกรรมสิทธิ์เพื่อใช้เป็นสุสาน

1. ฝ่ายอับราฮัมก็ชราแล้ว มีอายุมากทีเดียว และพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรอับราฮัมทุกประการ
2. อับราฮัมพูดกับคนใช้ของท่านที่มีอาวุโสที่สุดในบ้าน ผู้ดูแลทรัพย์สินสมบัติทุกอย่างของท่านว่า เอามือเจ้าวางไว้ได้ ขาอ่อนของเรา
3. แล้วเราจะให้เจ้าปฏิญาณในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และพระเจ้าแห่งแผ่นดินโลก ว่าเจ้าจะไม่หาภรรยาให้บุตรชายของเราจากบุตรสาวของคนคานาอัน ที่เราอาศัยอยู่ท่ามกลางเขานี้
4. แต่เจ้าจะไปยังประเทศและหมู่ญาติของเราเพื่อหาภรรยาคนหนึ่งให้แก่อิสอัคบุตรชายของเรา
5. คนใช้ก็เรียนท่านว่า หากว่าหญิงนั้นจะไม่เต็มใจไปกับข้าพเจ้ายังแผ่นดินนี้ ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้ามีต้องนำบุตรชายของท่านกลับไปยังแผ่นดินซึ่งท่านจากมานั้นหรือ
6. อับราฮัมพูดกับเขาว่า ระวังอย่าพาบุตรชายของเรากลับไปที่นั่นอีก
7. พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ผู้ทรงนำเรามาจากบ้านบิดาเรา และจากแผ่นดินแห่งญาติของเรา พระองค์ตรัสกับเราและทรงปฏิญาณกับเราว่า 'เราจะมอบแผ่นดินนี้ให้แก่เชื้อสายของเจ้า' พระองค์จะทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์ไปข้างหน้าเจ้า เจ้าจงหาภรรยาคนหนึ่งให้บุตรชายของเราจากที่นั่น
8. ถ้าหญิงนั้นไม่เต็มใจไปกับเจ้า เจ้าก็จะพ้นจากคำปฏิญาณของเรา แต่เจ้าอย่าพาบุตรชายของเรากลับไปที่นั่นก็แล้วกัน
9. คนใช้จึงเอามือของเขาวางไว้ขาอ่อนของอับราฮัมนายของตน และปฏิญาณต่อท่านตามเรื่องนี่
10. คนใช้นำอูฐสิบตัวของนายมาแล้วออกเดินทางไปด้วยว่าข้าพเจ้าของทั้งสี่ของนายเขาอยู่ในอำนาจของเขา เขาลุกขึ้นไปยังเมโสโปเตเมีย ถึงเมืองของนาโฮร์
11. เขาให้อูฐคุกเขาลงที่ริมบ่อน้ำข้างนอกเมืองเวลาเย็น ซึ่งเป็นเวลาที่ผู้หญิงออกมาตักน้ำ
12. เขาอธิษฐานว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายของข้าพระองค์ ขอทรงประทานความสำเร็จแก่ข้าพระองค์ในวันนี้ และขอทรงสำแดงความเมตตาแก่อับราฮัมนายของข้าพระองค์
13. ดูเถิด ข้าพระองค์กำลังยืนอยู่ที่ริมบ่อน้ำ และบรรดาบุตรสาวของชาวเมืองนี้กำลังออกมาตักน้ำ
14. ขอให้หญิงสาวคนที่ข้าพระองค์จะพูดกับนางว่า 'โปรดลดเหยือกของนางลงให้ข้าพเจ้าดื่มน้ำ' และนางนั้นจะว่า 'เชิญดื่มเถิดและข้าพเจ้าจะให้ น้ำอูฐของท่านกินด้วย' ให้คนนั้นเป็นคนที่พระองค์ทรงกำหนดสำหรับอิสอัคผู้รับใช้ของพระองค์ อย่างนี้ข้าพระองค์จะทราบได้ว่า พระองค์ทรงสำแดงความเมตตาแก่นายของข้าพระองค์
15. และต่อมาเมื่อเขาอธิษฐานยังไม่ทันเสร็จ ดูเถิด เรเบคาห์ ผู้ที่เกิดแก่เบธูเอลบุตรชายของนางมิลคาห์ภรรยาของนาโฮร์น้องชายของอับราฮัม ก็แบกไหหน้าของนางเดินออกมา
16. หญิงสาวนั้นงามมาก เป็นพรหมจารียังไม่มีชายใดสมสู่ นางก็ลงไปตักน้ำเต็มไหแล้วก็ขึ้นมา
17. คนใช้นั้นก็วิ่งไปต้อนรับนาง แล้วพูดว่า ขอน้ำจากไหหน้าของนางให้ข้าพเจ้าดื่มสักหน่อย
18. นางตอบว่า นายเจ้าข้า เชิญดื่มเถิด แล้วนางก็รีบลดไหหน้าของนางลงมาถึงไว้แล้วให้เขาดื่ม
19. เมื่อให้เขาดื่มเสร็จแล้ว นางจึงว่า ข้าพเจ้าจะตักน้ำให้อูฐของท่านกินจนอิ่มด้วย

20. นางรีบเทน้ำในไหหน้าของนางใส่รางแล้ววิ่งไปตักน้ำที่บ่ออีก นางตักน้ำให้อูฐทั้งหมดของเขา
21. ชายนั้นฟังดูนางเจียบๆเพื่อตริกตรองดูว่าพระเยโฮวาห์ทรงให้การเดินทางของตนบังเกิดผลหรือไม่
22. และต่อมาเมื่ออูฐกินน้ำเสร็จแล้ว ชายนั้นก็ให้แหวนทองคำหนักครึ่งเซเชล และกำไลสำหรับข้อมือนางคู่หนึ่งทองหนักสิบเซเชล
23. และพูดว่า ขอบอกข้าพเจ้าว่านางเป็นบุตรสาวของใคร ในบ้านบิดาของนางนั้นมีที่ให้พวกเราพักอาศัยบ้างไหม
24. นางตอบเขาว่า ข้าพเจ้าเป็นบุตรสาวของเบธูเอลบุตรชายของนางมิลคาห์ซึ่งนางบังเกิดให้กับนาโฮร์
25. นางพูดเสริมว่า เรามีทั้งฟางและเสบียงพอ และมีที่ให้พักด้วย
26. ชายนั้นก็ก้มศีรษะลงนมัสการพระเยโฮวาห์
27. และอธิษฐานว่า สรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายของข้าพระองค์ ผู้มิได้ทรงทอดทิ้งความกรุณา และความจริงของพระองค์ต่อนาย ส่วนข้าพระองค์นั้นพระเยโฮวาห์ทรงนำมาตามทางจนถึงบ้านหมู่ญาติของนายข้าพระองค์
28. แล้วหญิงสาวนั้นก็วิ่งไปบอกคนในครอบครัวของมารดาถึงเรื่องเหล่านี้
29. เรเบคาห์มีพี่ชายคนหนึ่งชื่อ ลาบั้น ลาบั้นวิ่งไปหาชายคนหนึ่งที่บ่อน้ำ
30. และต่อมาเมื่อท่านเห็นแหวนและกำไลที่ข้อมือนางสาว และเมื่อท่านได้ยินคำของเรเบคาห์นางสาวว่า ชายนั้นพูดกับข้าพเจ้าอย่างนี้ ท่านก็ไปหาชายนั้น และดูเถิด เขากำลังยืนอยู่กับอูฐที่บ่อน้ำ
31. ท่านพูดว่า ข้าแต่ท่านผู้รับพระพรของพระเยโฮวาห์ เชิญเข้ามาเถิด ท่านยืนอยู่ข้างนอกทำไม เพราะข้าพเจ้าเตรียมบ้านและเตรียมที่สำหรับอูฐแล้ว
32. ชายนั้นจึงเข้าไปในบ้าน ลาบั้นก็แก้อูฐของเขา ให้น้ำฟางและอาหารสำหรับอูฐ ให้นำน้ำล้างเท้าเขาและคนที่มากับเขา
33. แล้วจัดอาหารมาเลี้ยงเขา แต่เขาว่า ข้าพเจ้าจะไม่รับประทาน จนกว่าข้าพเจ้าจะพูดถึงทูระที่ข้าพเจ้าได้รับมอบหมายมานั้นให้ท่านฟังเสียก่อน ลาบั้นก็ว่า เชิญพูดเถิด
34. เขาจึงพูดว่า ข้าพเจ้าเป็นคนใช้ของอับราฮัม
35. พระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรแก่นายข้าพเจ้าอย่างมากมาย ท่านก็เจริญขึ้น และพระองค์ทรงประทานฝูงแพะแกะ และฝูงวัว เงินและทอง คนใช้ชายหญิง อูฐและลา
36. และนางซาราห์ภรรยาของข้าพเจ้าได้บังเกิดบุตรชายคนหนึ่งให้แก่นางเมื่อนางแก่แล้ว และนายก็ยกทรัพย์สมบัติทั้งหมดให้บุตร
37. นายให้ข้าพเจ้าปฏิญาณว่า `เจ้าอย่าหาภรรยาให้แก่บุตรชายของเราจากบุตรสาวของคนคานาอัน ซึ่งเราอาศัยอยู่ในแผ่นดินของเขานี้
38. แต่เจ้าจงไปยังบ้านบิดาของเราและไปยังหมู่ญาติของเรา และหาภรรยาคนหนึ่งให้แก่บุตรชายของเรา'
39. ข้าพเจ้าพูดกับนายว่า `หญิงนั้นอาจจะไม่ยอมมากับข้าพเจ้า'
40. แต่ท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า `พระเยโฮวาห์ผู้ซึ่งเราดำเนินอยู่ต่อพระองค์จะทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์ไปกับเจ้า และให้ทางของเจ้าบังเกิดผล และเจ้าจะหาภรรยาคนหนึ่งให้บุตรชายของเราจากหมู่ญาติของเรา และจากบ้านบิดา

ของเรา

41. แล้วเจ้าจะพ้นจากคำปฏิญาณของเรา เมื่อเจ้ามาถึงหมู่ญาติของเราแล้ว ถ้าเขาไม่ยอมให้หญิงนั้น เจ้าก็พ้นจากคำปฏิญาณของเรา'
42. วันนี้ข้าพเจ้ามาถึงบ่อน้ำและทูลว่า 'ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายของข้าพระองค์ ถ้าบัดนี้พระองค์ทรงโปรดให้ทางที่ข้าพระองค์ไปนั้นเกิดผล
43. ดูเถิด ข้าพระองค์กำลังยืนอยู่ที่บ่อน้ำ และต่อมาเมื่อสาวพรหมจารีออกมาตักน้ำ และข้าพระองค์พูดกับนางด้วยว่า ขอให้น้ำให้ข้าพเจ้าดื่มจากไห้ของนางสักหน่อย
44. และนางจะตอบข้าพระองค์ว่า เชิญดื่มเถิด และข้าพเจ้าจะตักน้ำให้อูฐของท่านด้วย ให้ผู้นั้นเป็นหญิงที่พระเยโฮวาห์ทรงกำหนดตัวไว้สำหรับบุตรชายของนายข้าพระองค์'
45. เมื่อข้าพเจ้าอธิษฐานในใจไม่ทันขาดคำ ดูเถิด นางเรเบคาห์แบกไห้ของนางเดินออกมา นางลงไปตักน้ำที่บ่อน้ำ ข้าพเจ้าพูดกับนางว่า 'ขอให้น้ำให้ข้าพเจ้าดื่มหน่อย'
46. นางก็รีบลดไห้จากบ่าของนางและว่า 'เชิญดื่มเถิด แล้วข้าพเจ้าจะให้น้ำแก่อูฐของท่านด้วย' ข้าพเจ้าจึงดื่มและนางก็ตักน้ำให้อูฐกินด้วย
47. แล้วข้าพเจ้าถามนางว่า 'นางเป็นบุตรสาวของใคร' นางตอบว่า 'เป็นบุตรสาวของเบธูเอลบุตรชายของนาโฮอร์ ซึ่งนางมิลคาห์กำเนิดให้แก่เขา' ข้าพเจ้าจึงใส่แหวนที่งูมุกของนางแล้วสวมกำไลที่ข้อมือนาง
48. แล้วข้าพเจ้าก็ก้มศีรษะลงนมัสการพระเยโฮวาห์ และถวายสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัมนายข้าพเจ้า ผู้ทรงนำข้าพเจ้ามาตามทางที่ถูก เพื่อหาบุตรสาวของน้องชายนายให้บุตรชายของนาย
49. บัดนี้ถ้าท่านยอมแสดงความเมตตาและจริงใจต่อนายข้าพเจ้าแล้ว ขอกรุณาบอกข้าพเจ้า ถ้ามีจะนั้นก็ขอบอกข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะหันไปทางขวาหรือซ้าย
50. ลาบับและเบธูเอลจึงตอบว่า สิ่งนี้มาจากพระเยโฮวาห์ เราจะพูดดีหรือร้ายกับท่านก็ได้
51. ดูเถิด เรเบคาห์ก็อยู่ต่อหน้าท่าน พานางไปเถิด และให้นางเป็นภรรยาบุตรชายนายของท่านดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสแล้ว
52. และต่อมาเมื่อคนใช้ของอับราฮัมได้ยินถ้อยคำของท่านทั้งสอง ก็กราบลงถึงดินนมัสการพระเยโฮวาห์
53. แล้วคนใช้ก็นำเอาเครื่องเงินและเครื่องทอง พร้อมกับเสื้อผ้ามอบให้แก่เรเบคาห์ เขายังมอบของอันมีค่าให้แก่พี่ชายและมารดาของนางด้วย
54. แล้วพวกเขา ก็รับประทานและดื่ม คือเขากับคนที่มากับเขา และค้างคืนที่นั่น และพวกเขาลุกขึ้นในเวลาเช้า คนใช้นั้นก็กล่าวว่า ขอให้ข้าพเจ้ากลับไปหานายข้าพเจ้าเถิด
55. พี่ชายและมารดาของนางว่า ขอให้หญิงสาวอยู่กับเราสักหน่อยก่อน อย่างน้อยสักสิบวันแล้วนางจะไปก็ได้
56. แต่ชายนั้นพูดกับพวกเขาว่า อย่าหน่วงข้าพเจ้าไว้เลย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงให้ทางของข้าพเจ้าเกิดผลแล้ว ขอให้ข้าพเจ้าออกเดินทางเพื่อข้าพเจ้าจะได้กลับไปหานายข้าพเจ้า
57. พวกเขาว่า เราจะเรียกหญิงสาวมาถามดู

58. พวกเขาเรียกระเบคาห์มาหา และพูดกับนางว่า เจ้าจะไปกับชายคนนี้หรือไม่ นางตอบว่า ข้าพเจ้าจะไป
59. พวกเขาจึงส่งเรเบคาห์น้องสาวกับพี่เลี้ยงของนางไปพร้อมกับคนใช้ของอับราฮัม และคนของเขา
60. พวกเขาอวยพรเรเบคาห์ และกล่าวแก่นางว่า น้องสาวเอ๋ย ขอให้เจ้าเป็นมารดาคนนับแสนนับล้าน และขอให้เชื้อสายของเจ้าได้ประตุมืองของคนทีเกลียดชังเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์
61. แล้วเรเบคาห์และเหล่าสาวใช้ของนางก็ขึ้นอูฐไปกับชายนั้น คนใช้ก็พาเรเบคาห์ไป
62. ฝ่ายอิสอัคมาจากบ่อน้ำลาไฮรอย เพราะท่านไปอาศัยอยู่ทางใต้
63. เวลาเย็นอิสอัคออกไปตริกรองที่ทุ่งนาและท่านก็เงยหน้าขึ้นมองไป และดูเถิด มีอูฐเดินมา
64. เรเบคาห์เงยหน้าขึ้น เมื่อแลเห็นอิสอัคนางก็ลงจากอูฐ
65. เพราะนางได้พูดกับคนใช้กันว่า ชายคนโน้นที่กำลังเดินผ่านทุ่งนามาหาเรานั้นคือใคร คนใช้นั้นตอบว่า นายของข้าพเจ้าเอง นางจึงหยิบผ้าคลุมหน้ามาคลุม
66. คนใช้บอกให้อิสอัคทราบทุกอย่างที่เขาได้กระทำไป
67. อิสอัคก็พานางเข้ามาในเต็นท์ของนางซาร่าห์มารดาของท่านและรับเรเบคาห์ไว้ นางก็เป็นภรรยาของท่าน และท่านก็รักนาง อิสอัคก็ได้รับความปลอบประโลมภายหลังที่มารดาของท่านสิ้นชีวิตแล้ว

1. อับราฮัมได้ภรรยาอีกคนหนึ่งชื่อเคทูราห์
2. นางก็คลอดบุตรให้แก่ท่านชื่อสิมราน โยกซาน เมดาน มีเดียน อิซบากและซุอาห์
3. โยกซานให้กำเนิดบุตรชื่อเซบาและเดดาน บุตรชายของเดดาน คืออัสซูริม เลพูซิมและเลอุมมิม
4. บุตรชายของมีเดียนคือ เอฟาห์ เอเฟอร์ ฮาโนค อาปีดาและเอลดาอาห์ ทั้งหมดนี้เป็นลูกหลานของนางเคทูราห์
5. อับราฮัมได้มอบทรัพย์สมบัติทั้งหมดแก่อิสอัค
6. แต่อับราฮัมให้ของขวัญแก่บุตรชายทั้งหลายของพวกภรรยาหน้าของ ท่าน และให้พวกเขาแยกไปจากอิสอัคบุตรชายของท่าน ไปทางทิศตะวันออกยังประเทศตะวันออก เมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่
7. อายุแห่งชีวิตของอับราฮัม คือหนึ่งร้อยเจ็ดสิบห้าปี
8. อับราฮัมสิ้นลมหายใจเมื่อแก่หง่อมแล้ว และเป็นคนชราที่มีอายุมาก และถูกรวบรวมไว้กับบรรพบุรุษของท่าน
9. อิสอัคและอิซมาเอลบุตรชายของท่านก็ฝังท่านไว้ในถ้ำมักเป-ลาห์ ในนาของเอโพรนบุตรชายของโศหาร์คนฮิตไทต์ซึ่งอยู่หน้ามัมเร
10. เป็นหน้าที่อับราฮัมซื้อมาจากลูกหลานของเฮท เขาก็ฝังอับราฮัมไว้ที่นั่น อยู่กับซาราห์ภรรยาของท่าน
11. และต่อมาหลังจากที่อับราฮัมสิ้นชีวิตแล้ว พระเจ้าทรงอวยพระพรแก่อิสอัคบุตรชายของท่าน อิสอัคอาศัยอยู่ริมปอน้ำลาไฮรอย
12. ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของอิซมาเอล บุตรชายของอับราฮัม ซึ่งนางฮาการ์คนอียิปต์สาวใช้ของนางซาราห์กำเนิดให้แก่อับราฮัม
13. ต่อไปนี้เป็นชื่อบรรดาบุตรชายของอิซมาเอล ตามชื่อ ตามพงศ์พันธุ์ คือเนบาโยธเป็นบุตรหัวปีของอิซมาเอล เคดาร์ อัคบีเอล มิบซัม
14. มิซมา ตูมาห์ มัสสา
15. ฮาดาร์ เทมา เยทูร์ นาฟิซและเคเดมาห์
16. คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของอิซมาเอล ชื่อเหล่านี้เป็นชื่อของพวกเขาตามหมู่บ้าน และตามค่ายของเขา เจ้านายสิบสองคนตามตระกูลของเขา
17. อายุแห่งชีวิตของอิซมาเอล คือหนึ่งร้อยสามสิบเจ็ดปี ท่านสิ้นลมหายใจและถูกรวบรวมไว้กับบรรพบุรุษของท่าน
18. พวกเขาอาศัยอยู่ตั้งแต่เมืองฮาวิลลาห์จนถึงเมืองซัวร์ ซึ่งอยู่หน้าอียิปต์ไปทางทิศแผ่นดินอัสซีเรีย และเขาสิ้นชีวิตอยู่ตรงหน้าบรรดาพี่น้องของเขา
19. ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของอิสอัคบุตรชายของอับราฮัม คืออับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค
20. อิสอัคมีอายุสี่สิบปีเมื่อท่านได้ภรรยาชื่อ เรเบคาห์บุตรสาวของเบธูเอลคนซีเรียชาวเมืองปัตดานอาร์ัม น้องสาวของลาบันคนซีเรีย
21. อิสอัคอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์เพื่อภรรยาของท่าน เพราะนางเป็นหมั้น พระเยโฮวาห์ประทานตามคำอธิษฐานของท่าน เรเบคาห์ภรรยาของท่านก็ตั้งครรภ์

22. เด็กก็เบียดเสียดกันอยู่ในครรภ์ของนาง นางจึงพูดว่า ถ้าเป็นเช่นนี้ ข้าพเจ้าจะทำอะไรดี นางจึงไปทูลถามพระเยโฮวาห์
23. พระเยโฮวาห์ตรัสกับนางว่า ชนสองชาติอยู่ในครรภ์ของเจ้า และประชาชนสองพวกที่เกิดจากบั้นเอวของเจ้าจะต้องแยกกัน พวกหนึ่งจะมีกำลังมากกว่าอีกพวกหนึ่ง พี่จะปรนนิบัติน้อง
24. เมื่อกำหนดคลอดของนางมาถึงแล้ว ดูเถิด มีลูกแฝดอยู่ในครรภ์ของนาง
25. คนแรกคลอดออกมาตัวแดงมีขนอยู่ทั่วตัวหมด เขาจึงตั้งชื่อว่า เอซาว
26. ภายหลังน้องชายของเขาก็คลอดออกมา มือของเขาจับส้นเท้าของเอซาวไว้ เขาจึงตั้งชื่อว่า ยาโคบ เมื่อนางคลอดลูกแฝดนั้น อิสอัคมีอายุได้หกสิบปี
27. เด็กชายทั้งสองนั้นโตขึ้น เอซาวก็เป็นพรานที่ชำนาญ เป็นชาวทุ่ง ฝ่ายยาโคบเป็นคนเจียมๆอาศัยอยู่ในเต็นท์
28. อิสอัครักเอซาว เพราะท่านรับประทานเนื้อที่เขาล่ามา แต่นางเรเบคาห์รักยาโคบ
29. และยาโคบต้มผักอยู่ เอซาวกลับมาจากท้องทุ่งแล้วรู้สึกอ่อนกำลัง
30. เอซาวพูดกับยาโคบว่า ขอให้ข้ากินผักแดงนั้น เพราะเราอ่อนกำลัง เพราะฉะนั้นเขาจึงได้ชื่อว่า เอโดม
31. ยาโคบว่า ชายสิทธินบุตรหัวปีของพี่ให้ข้าพเจ้าก่อนในวันนี้
32. เอซาวว่า ดูเถิด ข้ากำลังจะตายอยู่แล้ว สิทธินบุตรหัวปีจะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าเล่า
33. ยาโคบว่า ปฏิญาณให้ข้าพเจ้าก่อนในวันนี้ เอซาวจึงปฏิญาณให้กับเขา และชายสิทธินบุตรหัวปีของตนแก่ยาโคบ
34. ยาโคบจึงให้ขนมปังและถั่วแดงต้มแก่เอซาว เขาก็กินและดื่ม แล้วลุกไป ดังนี้เอซาวก็ดูหมิ่นสิทธินบุตรหัวปีของตน

1. เกิดกันดารอาหารในแผ่นดินนั้น นอกเหนือจากการกันดารอาหารครั้งก่อนในสมัยอับราฮัม และอิสอัคไปหาอาบีเมเลคกษัตริย์แห่งชาวฟีลิสเตียที่เมืองเก-ราร์
2. พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ท่านและตรัสว่า อย่าลงไปอียิปต์เลย จงอาศัยในแผ่นดินซึ่งเราจะบอกเจ้าเกิด
3. จงอาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้ แล้วเราจะอยู่กับเจ้าและอวยพรเจ้า เพราะว่าเราจะให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งหมดแก่เจ้าและแก่เชื้อสายของเจ้า เราจะทำให้คำปฏิญาณซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้กับอับราฮัมบิดาของเจ้าสำเร็จ
4. เราจะทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้นดังดาวบนฟ้าและจะให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งหมดแก่เชื้อสายของเจ้า ประชาชาติทั้งหลายในโลกจะได้รับพรก็เพราะเชื้อสายของเจ้า
5. เพราะว่าอับราฮัมได้เชื่อฟังเสียงของเราและได้รักษาคำกำชับของเรา บัญญัติของเรา กฎเกณฑ์ของเรา และราชบัญญัติของเรา
6. อิสอัคจึงอาศัยอยู่ในเมืองเก-ราร์
7. คนเมืองนั้นจึงถามท่านเรื่องภรรยาของท่าน ท่านจึงว่า เธอเป็นน้องสาวของข้าพเจ้า เพราะท่านกลัวที่จะพูดว่า เธอเป็นภรรยาของข้าพเจ้า คิดไปว่า มิฉะนั้นแล้วคนเมืองนี้จะฆ่าข้าพเจ้าเพื่อแย่งเอาเรเบคาห์ เพราะนางมีรูปร่าง
8. และต่อมาเมื่อท่านอยู่ที่นั่นนานแล้ว อาบีเมเลคกษัตริย์ชาวฟีลิสเตียทอดพระเนตรตามช่องพระแกล และดูเถิด เห็นอิสอัคกำลังหยอกเล่นกับเรเบคาห์ภรรยาของตน
9. อาบีเมเลคจึงเรียกอิสอัคมาเฝ้า และตรัสว่า ดูเถิด นางเป็นภรรยาของเจ้าแน่แล้ว ทำไมเจ้าจึงพูดว่า 'เธอเป็นน้องสาวของข้าพระองค์' อิสอัคทูลพระองค์ว่า เพราะข้าพระองค์คิดว่า 'มิฉะนั้นข้าจะตายเพราะนาง'
10. อาบีเมเลคตรัสว่า ท่านทำอะไรแก่พวกเรา ดังนี้ประชาชนคนหนึ่งอาจจะเข้าไปนอนกับภรรยาของเจ้าง่าย ๆ แล้วเจ้าจะนำความผิดมาสู่พวกเรา
11. อาบีเมเลคจึงทรงรับสั่งประชาชนทั้งปวงว่า ผู้ใดแตะต้องชายคนนี้หรือภรรยาของเขาจะต้องถูกประหารชีวิตเป็นแน่
12. อิสอัคได้หว่านพืชในแผ่นดินนั้น ในปีเดียวกันนั้นก็เก็บผลได้หนึ่งร้อยเท่า พระเยโฮวาห์ทรงอวยพรพระพรแก่ท่าน
13. อิสอัคก็จำเรื่องมีกำไรที่ยิ่งขึ้นจนท่านเป็นคนมั่งมีมาก
14. ด้วยว่าท่านมีฝูงแพะแกะ และฝูงวัวเป็นกรรมสิทธิ์และมีบริวารมากมาย ชาวฟีลิสเตียจึงอิจฉาท่าน
15. ฝ่ายชาวฟีลิสเตียได้ขูดและเอาดินถมบ่อทุกบ่อ ซึ่งคนใช้ของบิดาท่านขุดไว้ในสมัยอับราฮัมบิดาของท่าน
16. อาบีเมเลคตรัสกับอิสอัคว่า ไปเสียจากเราเถิด เพราะท่านมีกำลังมากกว่าพวกเรา
17. อิสอัคจึงออกจากที่นั่น ไปตั้งเต็นท์อยู่ที่หุบเขาเก-ราร์และอาศัยอยู่ที่นั่น
18. อิสอัคขุดบ่อน้ำซึ่งขุดไว้ในสมัยของอับราฮัมบิดาของท่านอีก เพราะหลังจากที่อับราฮัมได้สิ้นชีพแล้วชาวฟีลิสเตียได้ขูดเสีย แล้วท่านก็ตั้งชื่อตามชื่อที่บิดาของท่านตั้งไว้
19. และคนใช้ของอิสอัคขุดในหุบเขาและพบบ่อน้ำพุพุ่งขึ้นมา
20. คนเลี้ยงสัตว์ของเมืองเก-ราร์ก็มาทะเลาะกับคนเลี้ยงสัตว์ของอิสอัคอ้างว่า น้ำนั้นเป็นของเรา ท่านจึงเรียกชื่อบ่อ

นั่นว่า เอเสก เพราะเขาทั้งหลายมาทะเลาะกับท่าน

21. แล้วพวกเขาก็ขุดบ่อน้ำอีกบ่อหนึ่ง และทะเลาะกันเรื่องบ่อนั้นด้วย ท่านจึงเรียกชื่อบ่อนั้นว่า สิตนาร์ห์

22. ท่านย้ายจากที่นั่นไปขุดอีกบ่อหนึ่ง แล้วเขาก็มิได้ทะเลาะกันเรื่องบ่อนั้น ท่านจึงเรียกชื่อบ่อนั้นว่า เรโหโบท ท่านกล่าวว่า เพราะบัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงประทานที่อยู่แก่เรา และเราจะทวีมากขึ้นในแผ่นดินนี้

23. และท่านก็ออกจากที่นั่นไปยังเมืองเบเออร์เซบา

24. พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ท่านในคืนเดียวกันนั้น ตรัสว่า เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม บิดาของเจ้า อย่างกลัวเลย ด้วยว่าเราอยู่กับเจ้าและจะอวยพรเจ้า และทวีเชื้อสายของเจ้าให้มากขึ้นเพราะเห็นแก่อับราฮัมผู้รับใช้ของเรา

25. ท่านจึงสร้างแท่นบูชาที่นั่น และนมัสการออกพระนามพระเยโฮวาห์ และตั้งเต็นท์ของท่านที่นั่น แล้วคนใช้ของอิสอัคขุดบ่อน้ำที่นั่น

26. ฝ่ายอาบีเมเลคออกจากเมืองเก-ราร์พร้อมกับอาสุซัททสหายคนหนึ่งของพระองค์ กับฟีโคล์ผู้บัญชาการทหารของพระองค์ไปหาท่าน

27. อิสอัคทูลถามเขาทั้งหลายว่า ไฉนท่านจึงมาหาข้าพเจ้าเมื่อท่านเกลียดชังข้าพเจ้าและขับไล่ข้าพเจ้าไปจากท่าน

28. พวกเขาตอบว่า เราเห็นชัดเจนแล้วว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับท่าน เราจึงว่า ขอให้กระทำปฏิญาณระหว่างท่านและเราทั้งหลาย และขอให้เรากระทำพันธสัญญากับท่าน

29. เพื่อว่าท่านจะไม่ทำอันตรายแก่เรา ดังที่เรามิได้แตะต้องท่านและไม่ได้กระทำให้สิ่งใดแก่ท่านเว้นแต่การดี และได้ส่งท่านไปอย่างสันติ บัดนี้ท่านเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงอวยพร

30. ท่านจึงจัดการเลี้ยงให้แก่พวกเขา และเขาก็ได้กินและดื่ม

31. ครั้นรุ่งเช้าทั้งสองฝ่ายก็ตื่นแต่เช้ามีด กระทำปฏิญาณต่อกัน และอิสอัคไปส่งพวกเขา พวกเขา ก็จากท่านไปอย่างสันติ

32. และต่อมาในวันนั้นเองคนใช้ของอิสอัคมาบอกท่านถึงเรื่องบ่อน้ำซึ่งเขาได้ขุดและกล่าวแก่ท่านว่า เราพบน้ำแล้ว

33. ท่านเรียกบ่อนั้นว่า เซบา เมืองนั้นจึงมีชื่อว่า เบเออร์เซบา จนทุกวันนี้

34. เอชาวมีอายุสี่สิบปีเมื่อท่านรับยูดิษฐบุตรสาวของเบเออร์คนฮิตไทต์และบาเสมัทบุตรสาวของเอโลนคนฮิตไทต์เป็นภรรยา

35. หญิงเหล่านั้นทำให้อิสอัคและเรเบคาห์มีใจโศกเศร้า

1. และต่อมาเมื่ออิสอัคแก่ ตามัวจนมองไม่เห็น ท่านก็เรียกเอชวามุตรชายคนโตของท่านมาและกล่าวแก่เขาว่า ลูกเอ๋ย เขาตอบว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้
2. ท่านว่า ดูเถิด บัดนี้พ่อแก่แล้ว จะถึงวันตายเมื่อไรก็ไม่รู้
3. ฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงเอาอาวุธของเจ้า คือแล่ธนูและคันธนูออกไปที่ท้องทุ่ง หาเนื้อมาให้พ่อ
4. และจัดอาหารร่อยอย่างที่ท่านชอบนั้น และนำมาให้พ่อกิน เพื่อจิตวิญญาณของพ่อจะได้วยพรแก่เจ้าก่อนพ่อตาย
5. เมื่ออิสอัคพูดกับเอชวามุตรชายนั้น นางเรเบคาห์ก็ได้ยิน เอชวาก็ออกไปท้องทุ่งเพื่อล่าเนื้อมา
6. นางเรเบคาห์จึงพูดกับยาโคบบุตรชายของนางว่า ดูเถิด แม่ได้ยินบิดาของเจ้าพูดกับเอชวามุตรชายของเจ้าว่า
7. 'จงนำเนื้อมาให้พ่อและจัดอาหารร่อยให้พ่อกิน และเราจะอวยพรเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ก่อนพ่อตาย'
8. เพราะฉะนั้น ลูกเอ๋ย บัดนี้จงฟังเสียงของแม่ตามที่แม่สั่งเจ้า
9. บัดนี้ไปที่ฝูงแพะแกะ นำลูกแพะดี่สองตัวมาให้แม่ แม่จะเอามันปรุงอาหารร่อยให้บิดาเจ้าอย่างที่ท่านชอบ
10. และเจ้าจะต้องนำไปให้บิดาเจ้ารับประทาน เพื่อว่าท่านจะอวยพรเจ้าก่อนท่านสิ้นชีวิต
11. ยาโคบพูดกับนางเรเบคาห์มารดาของตนว่า ดูเถิด เอชวามุตรชายของข้าพเจ้าเป็นคนมีขนดก และข้าพเจ้าเป็นคนเกลี้ยงเกลา
12. บิดาของข้าพเจ้าคงจะคลำตัวข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะดูเหมือนว่าเป็นผู้หลอกลวงท่าน แล้วข้าพเจ้าจะนำการสาปแช่งมาเหนือข้าพเจ้าเอง หาใช่มาพรมาไม่
13. มารดาของเขาพูดกับเขาว่า ลูกเอ๋ย ขอให้การสาปแช่งของเจ้าตกอยู่กับแม่เถิด ฟังเสียงของแม่เท่านั้น ไปเอาลูกแพะมาให้แม่เถิด
14. เขาจึงไปจับเอามาให้มารดาของตน มารดาของเขาได้จัดอาหารร่อยอย่างที่ท่านชอบนั้น
15. แล้วนางเรเบคาห์นำเสื้ออย่างดีที่สุดของเอชวามุตรชายคนโตของนาง ซึ่งอยู่กับนางในเรือนมาสวมให้ยาโคบบุตรชายคนเล็กของนาง
16. นางเอาหนังลูกแพะหุ้มมือและคอที่เกลี้ยงเกลาของเขา
17. แล้วนางก็มอบอาหารร่อยและขนมปัง ซึ่งนางจัดทำนั้นไว้ในมือของยาโคบบุตรชายของนาง
18. เขาจึงเข้าไปหาบิดาของตนและพูดว่า บิดาเจ้าข้า และท่านว่า พ่ออยู่ที่นี่ ลูกเอ๋ย เจ้าคือใคร
19. ยาโคบตอบบิดาของตนว่า ลูกเป็นเอชวามุตรหัวปีของท่าน ลูกทำตามที่ท่านสั่งลูกแล้ว เชิญลูกขึ้นนั่งรับประทานเนื้อที่ลูกหามาเถิด เพื่อจิตวิญญาณของท่านจะได้วยพรแก่ลูก
20. แต่อิสอัคพูดกับบุตรชายของตนว่า ลูกเอ๋ย เจ้าทำอย่างไรจึงพบมันเร็วนัก บุตรจึงตอบว่า เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านนำมันมาให้แก่ลูก
21. แล้วอิสอัคจึงพูดกับยาโคบว่า ลูกเอ๋ย มาใกล้ๆ พ่อจะได้คลำดูเจ้า เพื่อจะได้รู้ว่าเจ้าเป็นเอชวามุตรชายของพ่อแน่หรือไม่
22. ยาโคบจึงเข้าไปใกล้อิสอัคบิดาของตน อิสอัคคลำตัวเขาแล้วพูดว่า เสียงก็เป็นเสียงของยาโคบ แต่มือเป็นมือของ

เอชวา

23. ท่านก็ไม่ได้สังเกตเห็น เพราะมือของเขามีขนดกเหมือนมือเอชวาพี่ชายของเขา ท่านจึงอวยพรแก่เขา
24. ท่านถามว่า เจ้าเป็นเอชวานุตรชายของพ่อจริงหรือ เขาตอบว่า ใช่ครับ
25. ท่านจึงว่า นำแกงมาให้พ่อ พ่อจะได้กินเนื้อที่บุตรชายของพ่อหามา เพื่อจิตวิญญาณของพ่อจะอวยพรเจ้า ยาโคบจึงนำมันมาให้ท่าน ท่านก็รับประทาน ยาโคบนำน้ำองุ่นมาให้ท่านและท่านก็ดื่ม
26. แล้วอิสอัคบิดาของเขาจึงพูดกับเขาว่า ลูกเอ๋ย เข้ามาใกล้และจูบพ่อ
27. เขาจึงเข้ามาใกล้และจูบท่าน และท่านก็ดมกลิ่นที่เสื้อของเขา และอวยพรเขาว่า ดูสิ กลิ่นลูกชายข้าเหมือนกลิ่นห้องฟุ้ง ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงอวยพรพระพร
28. ดังนั้นขอพระเจ้าทรงประทานน้ำค้างจากฟ้าแก่เจ้า และประทานความอุดมสมบูรณ์ของแผ่นดินทั้งข้าวและน้ำองุ่นมากมายแก่เจ้า
29. ขอให้ชนชาติทั้งหลายรับใช้เจ้า และให้ประชาชาติกราบไหว้เจ้า ขอให้เป็นเจ้านายเหนือพี่น้อง และบุตรชายมารดาของเจ้ากราบไหว้เจ้า ผู้ใดสาปแช่งเจ้าก็ขอให้ผู้นั้นถูกสาปและผู้ใดอวยพรเจ้าก็ขอให้ผู้นั้นได้รับพร
30. และต่อมาพออิสอัคอวยพรยาโคบเสร็จแล้ว เมื่อยาโคบเพิ่งออกไปจากหน้าอิสอัคบิดา เอชวาพี่ชายก็กลับจากการล่าเนื้อ
31. และเขาเตรียมอาหารอร่อยนำมาให้บิดาด้วย และพูดกับบิดาว่า ขอท่านลุกขึ้นรับประทานเนื้อที่ลูกชายหามา เพื่อจิตวิญญาณของท่านจะได้อวยพรลูก
32. อิสอัคบิดาพูดกับเขาว่า เจ้าคือใคร เขาตอบว่า ข้าพเจ้าคือเอชวานุตรชายของท่าน เป็นบุตรหัวปีของท่าน
33. อิสอัคก็ตัวสั่นมากพูดว่า ใครเล่า คือผู้นั้นอยู่ที่ไหน ที่ไปล่าเนื้อ แล้วนำมาให้พ่อ พ่อกินหมดแล้วก่อนเจ้ามาถึง และพ่ออวยพรเขาแล้ว เป็นที่แน่แล้วผู้นั้นจะได้รับพร
34. เมื่อเอชวาได้ยินคำกล่าวของบิดาก็ร้องออกมาเสียงดังด้วยความขมขื่น และพูดกับบิดาว่า บิดาเจ้าข้า ขออวยพรข้าพเจ้า ขออวยพรข้าพเจ้าด้วยเถิด
35. แต่ท่านพูดว่า น้องชายเจ้าเข้ามาหลอกพ่อ และเอาพรของเจ้าไปเสียแล้ว
36. เอชวาพูดว่า เขามีชื่อว่ายาโคบก็ถูกต้องแล้วมิใช่หรือ เพราะว่าเขาแกล้งให้ข้าพเจ้าเสียเปรียบสองครั้งแล้ว เขาเอาสิทธิบุตรหัวปีของข้าพเจ้าไป และดูเถิด คราวนี้เขาเอาพรของข้าพเจ้าไปอีกด้วย แล้วเขาพูดว่า ท่านมิได้สงวนพรไว้ให้ข้าพเจ้าบ้างหรือ
37. อิสอัคตอบเอชวาว่า ดูเถิด พ่อตั้งให้เขาเป็นนายเหนือเจ้า และมอบบรรดาพี่น้องของเขาให้เป็นคนใช้ของเขา ทั้งข้าวและน้ำองุ่นพ่อก็จัดให้เขา ลูกเอ๋ย พ่อจะทำอะไรให้เจ้าได้อีกเล่า
38. เอชวาพูดกับบิดาว่า บิดาเจ้าข้า ท่านมีพรแต่เพียงพรเดียวเท่านั้นหรือ บิดาเจ้าข้า ขออวยพรลูก ขออวยพรลูกด้วยเถิด แล้วเอชวาก็ตะเบ็งเสียงร้องให้
39. อิสอัคบิดาของเขาจึงตอบเขาว่า ดูเถิด เจ้าจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินอันอุดมบริบูรณ์ มีน้ำค้างลงมาจากฟ้า
40. แต่เจ้าจะมีชีวิตอยู่ด้วยตาบและเจ้าจะรับใช้น้องชายของเจ้า แต่ต่อมาเมื่อเจ้ามีกำลังขึ้นเจ้าจะหักแอกของน้อง

เสียจากคอกของตน

41. ฝ่ายเอชวาก็เกลียดชังยาโคบเพราะเหตุพรที่บิดาได้ให้แก่เขา นั้น เอชวารำพึงในใจว่า วันไว้ทุกข์พอใกล้เข้ามาแล้ว หลังจากนั้นข้าจะฆ่ายาโคบน้องชายของข้าเสีย
42. แต่คำของเอชวามุตรชายคนโตไปถึงหูของนางเรเบคาห์ นางให้คนไปเรียกยาโคบบุตรชายคนเล็กของนางมา และพูดกับเขาว่า ดูเถิด เอชวาวีชายของเจ้าปลอบใจตนเองด้วยแผนการจะฆ่าเจ้า
43. เพราะฉะนั้น ลูกเอ๋ย บัดนี้ฟังเสียงของแม่เถิด จงลุกขึ้นหนีไปหาลาบันพี่ชายของแม่ที่เมืองฮาราน
44. และอยู่กับเขาชั่วคราวจนกว่าความเกรี้ยวกราดของพี่ชายเจ้าจะคลายลง
45. จนกว่าความโกรธของพี่ชายเจ้าจะคลายลง และเขาสืบสิ่งที่เจ้าได้ทำแก่เขา แล้วแม่จะส่งให้คนไปพาเจ้ากลับมาจากที่นั่น แม่ต้องสูญเสียลูกทั้งสองคนในวันเดียวกันทำไมเล่า
46. นางเรเบคาห์พูดกับอิสอัคว่า ข้าพเจ้าเบื่อชีวิตของข้าพเจ้าเหลือเกิน เพราะบุตรสาวของคนเฮท ถ้ายาโคบแต่งงานกับบุตรสาวคนเฮท ซึ่งเป็นหญิงแผ่นดินนี้ ชีวิตข้าพเจ้าจะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าพเจ้าเล่า

1. แล้วอิสอัคก็เรียกยาโคบมาอวยพรให้ และกำชับเขาว่า เจ้าอย่าแต่งงานกับหญิงคานาอัน
2. แต่ลุกขึ้นไปเมืองปัตตานอาร์ม ไปยังบ้านเบธูเอลบิดาของแม่เจ้า ที่นั่นเจ้าจงแต่งงานกับบุตรสาวคนหนึ่งของลาบัน พี่ชายแม่ของเจ้า
3. ขอพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงอวยพระพรแก่เจ้า และโปรดให้เจ้ามีลูกดกทวียิ่งขึ้น จนได้เป็นมวลงชาติทั้งหลาย
4. ขอพระองค์ทรงประทานพรของอับราฮัมแก่เจ้า และแก่เชื้อสายของเจ้าด้วย เพื่อเจ้าจะได้รับเป็นมรดกแผ่นดินนี้ที่เจ้าอาศัยอยู่เป็นคนต่างด้าว ซึ่งพระเจ้าได้ประทานแก่อับราฮัมแล้ว
5. อิสอัคก็ส่งยาโคบไป ยาโคบก็ไปปัตตานอาร์มไปหาลาบัน บุตรชายของเบธูเอลคนซีเรียพี่ชายของนางเรเบคาห์ มารดาของยาโคบและเอซาว
6. ฝ่ายเอซาวเมื่อเห็นว่าอิสอัคอวยพรยาโคบ และส่งเขาไปยังปัตตานอาร์มเพื่อหาภรรยาจากที่นั่น และเห็นว่าเมื่ออิสอัคอวยพรเขานั้นท่านกำชับเขาว่า เจ้าอย่าแต่งงานกับหญิงคานาอันเลย
7. และเห็นว่ายาโคบเชื้อฟิงบิดามารดา และไปยังปัตตานอาร์ม
8. เมื่อเอซาวเห็นว่าหญิงคานาอันไม่เป็นที่พอใจอิสอัคบิดาของตน
9. เอซาวจึงไปหาอิซมาเอลและรับมาหะลัทบุตรสาวของอิซมาเอลบุตรชายของอับราฮัมน้องสาวของเนบายโธมาเป็นภรรยา นอกเหนือภรรยาซึ่งเขามีอยู่แล้ว
10. ยาโคบออกจากเมืองเบเออร์เซบาเดินไปยังเมืองฮาราน
11. เขามาถึงที่แห่งหนึ่ง และพักอยู่ที่นั่นในคืนนั้น เพราะดวงอาทิตย์ตกแล้ว เขาเอาหินจากที่นั่นมาเป็นหมอนหนุนศีรษะ แล้วนอนลงที่นั่น
12. เขาฝัน และดูเถิด มีบันไดอันหนึ่งตั้งขึ้นบนแผ่นดินโลก ยอดถึงฟ้าสวรรค์ ดูเถิด ทูตสวรรค์ทั้งหลายของพระเจ้ากำลังขึ้นลงอยู่บนนั้น
13. และดูเถิด พระเยโฮวาห์ประทับยืนอยู่เหนือบันได และตรัสว่า เราคือเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัม บรรพบุรุษของเจ้า และพระเจ้าของอิสอัค แผ่นดินซึ่งเจ้านอนอยู่นั้นเราจะให้แก่เจ้าและเชื้อสายของเจ้า
14. เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเหมือนฝูงคลีบนแผ่นดิน และเจ้าจะแผ่กว้างออกไปทิศตะวันตกและทิศตะวันออก ทางทิศเหนือและทิศใต้ บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพรเพราะเจ้าและเพราะเชื้อสายของเจ้า
15. ดูเถิด เราอยู่กับเจ้า และจะพิทักษ์รักษาเจ้าทุกแห่งหนที่เจ้าไป และจะนำเจ้ากลับมายังแผ่นดินนี้ เพราะเราจะไม่ทอดทิ้งเจ้าจนกว่าเราจะได้ทำสิ่งซึ่งเราพูดกับเจ้าไว้แล้ว
16. ยาโคบตื่นขึ้นและพูดว่า พระเยโฮวาห์ทรงสถิต ณ ที่นี้แน่ทีเดียว แต่ข้าพเจ้าไม่รู้
17. เขากลับและพูดว่า สถานที่นี้น่าับถือ สถานที่นี้มีชื่ออย่างอื่น แต่เป็นพระนิเวศของพระเจ้าและประตูฟ้าสวรรค์
18. ยาโคบจึงลุกขึ้นแต่เช้ามีด เขาก่อนหินที่ทำหมอนหนุนศีรษะ ตั้งขึ้นเป็นเสาสำคัญ และเทน้ำมันบนยอดเสานั้น
19. เขาเรียกสถานที่นั้นว่า เบธเอล แต่ก่อนเมืองนั้นชื่อ ลูส

20. แล้วยาโคบปฎิญาณว่า ถ้าพระเจ้าจะทรงอยู่กับข้าพระองค์ และจะทรงพิทักษ์รักษาในทางที่ข้าพระองค์ไป และจะประทานอาหารให้ข้าพระองค์รับประทาน และเสื้อผ้าให้ข้าพระองค์สวม
21. จนข้าพระองค์กลับมาบ้านบิดาของข้าพระองค์โดยสันติภาพแล้ว พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์
22. และก้อนหินซึ่งข้าพระองค์ตั้งไว้เป็นเสาสำคัญ จะเป็นพระนิเวศของพระเจ้า และทุกสิ่งซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะถวายหนึ่งในสิบแก่พระองค์

1. ยาโคบเดินทางมาถึงแผ่นดินของประชาชนชาวตะวันออก
2. เขาก็มองไป และเห็นบ่อน้ำบ่อหนึ่งในทุ่งนา ดูเถิด มีฝูงแกะสามฝูงนอนอยู่ข้างบ่อนั้น เพราะคนเลี้ยงแกะเคยตักน้ำจากบ่อนั้นให้ฝูงแกะกิน และหินใหญ่ก็ปิดปากบ่อนั้น
3. และฝูงแกะมาพร้อมกันที่นั่น แล้วคนเลี้ยงแกะก็กลิ้งหินออกจากปากบ่อตักน้ำให้ฝูงแกะกิน แล้วเอาหินปิดปากบ่อนั้นเสียดังเดิม
4. ยาโคบถามเขาทั้งหลายว่า พี่น้องเอ๋ย ท่านมาจากไหน เขาตอบว่า เรามาจากเมืองฮาราน
5. ยาโคบจึงถามเขาทั้งหลายว่า ท่านรู้จักลาบันบุตรชายนาโฮร์หรือไม่ เขาตอบว่า รู้จัก
6. ยาโคบถามเขาทั้งหลายว่า ลาบันสบายดีหรือ เขาตอบว่า สบายดี ดูเถิด บุตรสาวของเขาชื่อราเชลกำลังมาพร้อมกับฝูงแกะ
7. ยาโคบจึงว่า ดูเถิด เวลานี้ยังวันอยู่มาก ยังไม่ถึงเวลาที่จะให้ฝูงแพะแกะมารวมกัน จงเอาน้ำให้แกะเหล่านี้กินแล้วให้ไปกินหญ้าอีก
8. แต่เขาทั้งหลายตอบว่า เราทำไม่ได้ จนกว่าแกะทุกฝูงจะมาพร้อมกัน และเขากลิ้งหินออกจากปากบ่อน้ำก่อน แล้วเราจึงจะเอาน้ำให้ฝูงแกะกิน
9. เมื่อยาโคบกำลังพูดกับเขาทั้งหลายอยู่ ราเชลก็มาถึงพร้อมกับฝูงแกะของบิดา เพราะนางเป็นผู้เลี้ยงมัน
10. และต่อมารัศันยาโคบแลเห็นราเชลบุตรสาวของลาบันพี่ชายมารดาของตน และฝูงแกะของลาบันพี่ชายมารดาของตน ยาโคบก็เข้าไปกลิ้งหินออกจากปากบ่อน้ำ เอาน้ำให้ฝูงแกะของลาบันพี่ชายมารดาของตนกิน
11. ยาโคบจูบราเชลแล้วร้องไห้ด้วยเสียงดัง
12. ยาโคบบอกราเชลว่าเขาเป็นหลานบิดาของนาง และเป็นบุตรชายของนางเรเบคาห์ นางก็วิ่งไปบอกบิดาของนาง
13. ต่อมารัศันลาบันได้ยินข่าวถึงยาโคบบุตรชายน้องสาวของตน เขาก็วิ่งไปพบและกอดจูบยาโคบและพามาบ้านของเขา ยาโคบก็เล่าเรื่องเหล่านี้ทั้งหมดให้ลาบันฟัง
14. ลาบันจึงพูดกับเขาว่า เจ้าเป็นกระดูกและเนื้อของเราแท้ๆ ยาโคบก็พักอยู่กับเขาเดือนหนึ่ง
15. แล้วลาบันพูดกับยาโคบว่า เพราะเจ้าเป็นหลานของเรา จึงไม่ควรที่เจ้าจะทำงานให้เราเปล่าๆ เจ้าจะเรียกค่าจ้างเท่าไร จงบอกมาเถิด
16. ลาบันมีบุตรสาวสองคน พี่สาวชื่อเลอาห์ น้องสาวชื่อราเชล
17. นางสาวเลอาห์นั้นตายนัย แต่นางสาวราเชลนั้นสละสลวยและงามน่าดู
18. ยาโคบก็รักนางสาวราเชล และพูดว่า ข้าพเจ้าจะรับใช้การงานให้ท่านเจ็ดปี เพื่อได้ราเชลบุตรสาวคนเล็กของท่าน
19. ลาบันจึงว่า ให้เรายกบุตรสาวให้เจ้านั้นดีกว่าจะยกให้คนอื่น จงอยู่กับเราเถิด
20. ยาโคบก็รับใช้เจ็ดปีเพื่อได้นางสาวราเชล เห็นเป็นเหมือนน้อยวันเพราะความรักที่เขามีต่อนาง
21. ยาโคบบอกลาบันว่า เวลาที่กำหนดไว้ก็ครบแล้ว ขอให้ภรรยาข้าพเจ้าเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้เข้าไปหาเธอ
22. ลาบันจึงเชิญบรรดาชาวบ้านมาพร้อมกัน แล้วจัดการเลี้ยง

23. และต่อมาครั้นเวลาค่ำ ลาบั้นก็พาเลอาห์บุตรสาวของตนมามอบให้แก่ยาโคบ และยาโคบก็เข้าไปหานาง
24. ลาบั้นยกศิลาปาร์สาวใช้ของตนให้เป็นสาวใช้ของนางเลอาห์
25. และต่อมาพอรุ่งขึ้น ดุเถิด เป็นนางเลอาห์ ยาโคบจึงกล่าวแก่ลาบั้นว่า ลุงทำอะไรกับข้าพเจ้าเล่า ข้าพเจ้ารับใช้ลุงเพื่อได้ราเชลมิใช่หรือ ทำไมลุงจึงล่อลวงข้าพเจ้าเล่า
26. ลาบั้นจึงตอบว่า ในแผ่นดินเราไม่มีธรรมเนียมที่จะยกน้องสาวให้ก่อนพี่หัวปี
27. ขอให้ครบเจ็ดวันของหญิงนี้ก่อน แล้วเราจะยกคนนั้นให้ด้วย เพื่อตอบแทนที่เจ้าจะได้รับใช้ลุงอีกเจ็ดปี
28. ยาโคบก็ยอม และรองครบเจ็ดวันของนางแล้วลาบั้นก็ยกราเชลบุตรสาวให้เป็นภรรยาด้วย
29. ลาบั้นยกบิลฮาร์สาวใช้ของตนให้เป็นสาวใช้ของนางราเชล
30. ฝ่ายยาโคบก็เข้าไปหาราเชลด้วย และเขารักราเชลมากกว่าเลอาห์ เขาจึงรับใช้ลาบั้นต่อไปอีกเจ็ดปี
31. เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงเห็นว่ายาโคบชังเลอาห์ พระองค์จึงทรงเปิดครรภ์ของนาง แต่ราเชลนั้นเป็นหมัน
32. นางเลอาห์ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย และตั้งชื่อว่ารูเบน ด้วยนางว่า เพราะพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรความทุกข์ใจของข้าพเจ้าแน่ๆ บัดนี้สามีจึงจะรักข้าพเจ้า
33. นางเลอาห์ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชายอีกคนหนึ่งและว่า เหตุพระเยโฮวาห์ทรงได้ยินว่าข้าพเจ้าเป็นที่ชัง พระองค์จึงทรงประทานบุตรชายคนนี้ให้แก่ข้าพเจ้าด้วย นางตั้งชื่อเขาว่า สิเมโอน
34. นางตั้งครรภ์และคลอดบุตรเป็นชายอีกคนหนึ่ง และกล่าวว่า ครั้นนี้สามีจะสนิทสนมกับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้คลอดบุตรเป็นชายสามคนให้เขาแล้ว เหตุนี้จึงตั้งชื่อเขาว่า เลวี
35. นางตั้งครรภ์และคลอดบุตรเป็นชายอีกคนหนึ่ง นางกล่าวว่า ครั้นนี้ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เหตุนี้นางจึงตั้งชื่อเขาว่า ยูดาห์ ต่อไปนางก็หยดมีบุตร

1. เมื่อนางราเชลเห็นว่าตนไม่มีบุตรกับยาโคบ ราเชลก็อิจฉาพี่สาว และพูดกับยาโคบว่า ขอให้ข้าพเจ้ามีบุตรด้วยหาไม่ข้าพเจ้าจะตาย
2. ยาโคบโกรธนางราเชล เขาจึงว่า เราเป็นเหมือนพระเจ้า ผู้ไม่ให้เจ้ามีผู้บังเกิดจากครรภ์หรือ
3. นางจึงบอกว่า ดูเถิด บิลฮาร์สาวใช้ของข้าพเจ้า จงเข้าไปหานางเถิด นางจะได้มีบุตรเลี้ยงไว้ที่ตักของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีบุตรด้วยอาศัยหญิงคนนี้
4. นางจึงยกบิลฮาร์สาวใช้ของตนให้เป็นภรรยาของยาโคบ ยาโคบก็เข้าไปหานาง
5. บิลฮาร์ก็ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายให้แก่ยาโคบ
6. นางราเชลว่า พระเจ้าได้ทรงตัดสินเรื่องข้าพเจ้า และได้ทรงสดับฟังเสียงทูลของข้าพเจ้าจึงประทานบุตรชายแก่ข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นนางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า ดาน
7. บิลฮาร์สาวใช้ของนางราเชลตั้งครรภ์อีก และคลอดบุตรชายคนที่สองให้แก่ยาโคบ
8. นางราเชลจึงว่า ข้าพเจ้าปล้ำสู้กับพี่สาวของข้าพเจ้าเสียใหญ่โต และข้าพเจ้าได้ชัยชนะแล้ว นางจึงให้ชื่อบุตรนั้นว่า นัฟทาลี
9. เมื่อนางเลอาห์เห็นว่าตนหยุดคลอดบุตร นางจึงยกศิลาปาร์สาวใช้ของตนให้เป็นภรรยาของยาโคบ
10. ศิลาปาร์สาวใช้ของเลอาห์ก็คลอดบุตรชายให้แก่ยาโคบ
11. นางเลอาห์ว่า กองทหารกำลังมา จึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า กาด
12. แล้วศิลาปาร์สาวใช้ของเลอาห์ ก็คลอดบุตรชายคนที่สองให้แก่ยาโคบ
13. นางเลอาห์ก็ว่า ข้าพเจ้ามีความสุขเพราะพวกบุตรสาวจะเรียกข้าพเจ้าว่าเป็นสุข นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า อาเซอร์
14. ในฤดูเกี่ยวข้าวสาลี รูเบนออกไปที่นาพบมะเขือดูดาอิม จึงเก็บผลมาให้นางเลอาห์มารดา ราเชลจึงพูดกับเลอาห์ว่า ขอมะเขือดูดาอิมของบุตรชายของพี่ให้ข้าพเจ้าบ้าง
15. นางเลอาห์ตอบนางว่า ที่น้องแย่งสามีของข้าพเจ้าไปแล้วนั้นยังน้อยไปหรือจึงจะมาเอามะเขือดูดาอิมของบุตรชายข้าพเจ้าด้วย ราเชลตอบว่า ฉะนั้นถ้าให้มะเขือดูดาอิมของบุตรชายแก่ข้าพเจ้า คีวันนี้เขาจะไปนอนกับพี่
16. และยาโคบกลับมาจากนาเวลาเย็น นางเลอาห์ก็ออกไปต้อนรับเขาบอกว่า จงเข้ามาหาข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าให้มะเขือดูดาอิมของบุตรชายเป็นสินจ้างท่านแล้ว คีวันนั้นยาโคบก็นอนกับนาง
17. พระเจ้าทรงสดับฟังนางเลอาห์ นางก็ตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนที่ห้าให้แก่ยาโคบ
18. ฝ่ายนางเลอาห์พูดว่า พระเจ้าทรงประทานสินจ้างนั้นให้แก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้ายกหญิงคนใช้ให้สามี นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า อิสสาคาร์
19. นางเลอาห์ก็ตั้งครรภ์อีก และคลอดบุตรชายคนที่หกให้แก่ยาโคบ
20. แล้วนางเลอาห์จึงว่า พระเจ้าทรงประทานของดีให้ข้าพเจ้า บัดนี้สามีจะอาศัยอยู่กับข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้ให้บุตรชายแก่เขาทุกคนแล้ว นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เศบูลุน
21. ต่อมาภายหลังนางก็คลอดบุตรสาวคนหนึ่งตั้งชื่อว่า ดินาห์

22. พระเจ้าทรงระลึกถึงนางราเชล และพระเจ้าทรงสดับฟังนาง ทรงเปิดครรภ์ของนาง
23. นางก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย จึงกล่าวว่า พระเจ้าทรงโปรดยกความอดสูของข้าพเจ้าไปเสีย
24. นางจึงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า โยเซฟ กล่าวว่า พระเยโฮวาห์จะทรงโปรดเพิ่มบุตรชายอีกคนหนึ่งให้ข้าพเจ้า
25. และต่อมาเมื่อนางราเชลคลอดโยเซฟแล้ว ยาโคบก็พูดกับลาบันว่า ขอให้ข้าพเจ้ากลับไปบ้านเกิดและแผ่นดินของข้าพเจ้า
26. ขอมอบภรรยาที่บุตรให้ข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ทำงานรับใช้ท่านเพื่อเขาแล้ว และให้ข้าพเจ้าไปเถิด เพราะท่านรู้ว่าข้าพเจ้าได้รับใช้ท่านแล้ว
27. แต่ลาบันตอบเขาว่า ถ้าลุงเป็นที่พอใจเจ้าแล้ว จงอยู่ต่อเถิด เพราะลุงเรียนรู้จากประสบการณ์ว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงอวยพรเราเพราะเจ้า
28. และเขาพูดว่า เจ้าจะเรียกค่าจ้างเท่าไรก็บอกมาเถิด ลุงจะให้
29. ยาโคบตอบเขาว่า ข้าพเจ้ารับใช้ลุงอย่างไร และสัตว์ของลุงอยู่กับข้าพเจ้าอย่างไร ลุงก็ทราบอยู่แล้ว
30. เพราะว่าก่อนข้าพเจ้ามานั้นลุงมีแต่่น้อย แต่บัดนี้ก็มีทวีขึ้นเป็นอันมาก ตั้งแต่ข้าพเจ้ามาถึง พระเยโฮวาห์ได้ทรงอวยพรพระพรแก่ลุง และบัดนี้เมื่อไรข้าพเจ้าจะบำรุงครอบครัวของตนเองได้บ้างเล่า
31. ลาบันจึงถามว่า ลุงควรจะให้อะไรเจ้า ยาโคบตอบว่า ลุงไม่ต้องให้อะไรข้าพเจ้าดอก แต่หากว่าลุงจะทำสิ่งนี้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเลี้ยงระวางสัตว์ของลุงต่อไป
32. คือวันนี้ข้าพเจ้าจะไปตรวจดูฝูงสัตว์ของลุงทั้งฝูง ข้าพเจ้าจะคัดแกะที่มีจุดและต่างทุกตัวออกจากฝูง และคัดแกะดำทุกตัวออกจากฝูงแกะ และแพะต่างกับที่มีจุดออกจากฝูงแพะ ให้สัตว์เหล่านี้เป็นค่าจ้างของข้าพเจ้า
33. ดังนั้นความชอบธรรมของข้าพเจ้าจะเป็นคำตอบของข้าพเจ้าในเวลาภายหลัง คือเมื่อลุงมาตรวจดูค่าจ้างของข้าพเจ้า ถ้าพบตัวที่ไม่มีจุดและที่ไม่ต่างอยู่ในฝูงแพะและตัวที่ไม่ดำในฝูงแกะ ก็ให้ถือเสียว่าข้าพเจ้ายกยอกสัตว์เหล่านี้มา
34. ลาบันจึงตอบว่า ดูเถิด ลุงตกลงตามที่เจ้าพูดนั้นเถิด
35. วันนั้นเขาก็คัดแพะตัวผู้ที่ลายและที่ต่าง และแพะตัวเมียที่มีจุดและที่ต่าง แพะที่ขาวบ้างทั้งหมดและแกะดำทั้งหมด มามอบให้บุตรชายของเขา
36. เขาแยกสัตว์ออกไปทั้งหมดห่างจากยาโคบเป็นระยะทางสามวัน ฝูงสัตว์ของลาบันที่เหลืออยู่นั้นยาโคบก็เลี้ยงไว้
37. ยาโคบเอากิ่งไม้สดจากต้นไค้ ต้นเสลา และต้นเปลง มาปอกเปลือกออกเป็นรอยขาวๆ ให้เห็นไม้สีขาว
38. เขาวางไม้ที่ปอกเปลือกไว้ในร่องตรงหน้าฝูงสัตว์คือในรางน้ำที่ฝูงสัตว์มากินน้ำ เพื่อเมื่อมันมากินน้ำ มันจะตั้งท้อง
39. ฝูงสัตว์ที่ตั้งท้องตรงหน้าไม้นั้น ดังนั้นฝูงสัตว์จึงมีลูกที่มีลายมีจุดและต่าง
40. ยาโคบก็แยกลูกแกะและให้ฝูงแพะแกะนั้นอยู่ตรงหน้าแกะที่มีลาย และแกะดำทุกตัวในฝูงของลาบัน แต่ฝูงแพะแกะของตนนั้นอยู่ต่างหาก ไม่ให้ปะปนกับฝูงสัตว์ของลาบัน
41. อยู่มาเมื่อสัตว์ที่แข็งแรงในฝูงจะตั้งท้อง ยาโคบก็จัดไม้วางไว้ที่รางน้ำให้ฝูงสัตว์เห็นเพื่อให้มันตั้งท้องกลางไม้นั้น

42. และเมื่อสัตว์อ่อนแอ ยาโคบก็ไม่ได้ใส่มันไว้ เหตุฉะนั้นสัตว์ที่อ่อนแอจึงตกเป็นของลาบัน แต่สัตว์ที่แข็งแรงเป็นของยาโคบ
43. ยาโคบก็มั่งมีมากขึ้น มีฝูงแพะแกะฝูงใหญ่ คนใช้ชายหญิง และฝูงอูฐฝูงลา

1. ยาโคบได้ยินบุตรชายของลาบันพูดว่า ยาโคบได้แย่งทรัพย์ของบิดาเราไปหมด เขาได้ทรัพย์สมบัติทั้งหมดนี้มาจากบิดาเรา
2. ยาโคบได้สังเกตดูสีหน้าของลาบัน และดุเถิด เห็นว่าไม่เหมือนแต่ก่อน
3. พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งยาโคบว่า จงกลับไปไปยังแผ่นดินบิดาและญาติพี่น้องของเจ้าเถิด และเราจะอยู่กับเจ้า
4. ยาโคบก็ให้คนไปเรียกนางราเชลและนางเลอาห์ให้มาที่ทุ่งนาที่เลี้ยงฝูงสัตว์
5. แล้วบอกนางทั้งสองว่า ข้าพเจ้าเห็นว่าสีหน้าบิดาเจ้าไม่เหมือนแต่ก่อน แต่พระเจ้าของบิดาข้าพเจ้าทรงสถิตอยู่กับข้าพเจ้า
6. เจ้าทั้งสองรู้แล้วว่าข้าพเจ้ารับใช้บิดาของเจ้าด้วยเต็มกำลัง
7. บิดาของเจ้ายังโกงข้าพเจ้า และเปลี่ยนค่าจ้างของข้าพเจ้าเสียสิบครึ่งแล้ว แต่พระเจ้านี้ได้ทรงอนุญาตให้เขาทำความเสียหายแก่ข้าพเจ้า
8. ถ้าบิดาบอกว่า 'สัตว์ที่มีจุดจะเป็นค่าจ้างของเจ้า' สัตว์ทุกตัวก็มีลูกมีจุด และถ้าบิดาบอกว่า 'สัตว์ตัวที่ลายเป็นค่าจ้างของเจ้า' สัตว์ทุกตัวก็มีลูกลายหมด
9. ดังนั้นแหละพระเจ้าจึงทรงยกสัตว์ของบิดาเจ้าประทานให้แก่ข้าพเจ้า
10. ครั้นมาในฤดูที่สัตว์เหล่านั้นตั้งท้อง ข้าพเจ้าแหงนหน้าขึ้นดู ก็เห็นในความฝันว่า ดูเถิด แพะตัวผู้ที่สมจรรกับฝูงสัตว์นั้นเป็นแพะลาย แพะจุด และแพะลายเป็นแถบๆ
11. ในความฝันนั้นทูตสวรรค์ของพระเจ้าเรียกข้าพเจ้าว่า 'ยาโคบเอ๋ย' ข้าพเจ้าตอบว่า 'ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า'
12. พระองค์ตรัสว่า 'เงยหน้าขึ้นดู แพะตัวผู้ทุกตัวที่สมจรรกับฝูงสัตว์นั้น เป็นสัตว์ลายและมีจุดและลายเป็นแถบๆ เพราะเราเห็นทุกสิ่งทีลาบันทำกับเจ้า
13. เราเป็นพระเจ้าแห่งเบธเอลที่เจ้าเจิมเสาสำคัญไว้และปฏิญาณต่อเรา บัดนี้จงลุกขึ้นออกจากแผ่นดินนี้ และกลับไปไปยังแผ่นดินพี่น้องของเจ้า'
14. นางราเชลกับนางเลอาห์จึงตอบเขาว่า เรายังมีส่วนทรัพย์มรดกในบ้านบิดาเราอีกหรือไม่
15. บิดานับเราเหมือนคนต่างด้าวมิใช่หรือ เพราะบิดาขายเรา ทั้งยังกินเงินของเราเกือบหมด
16. ทรัพย์สมบัติทั้งปวงที่พระเจ้าทรงเอามาจากบิดาของเรา นั้นแหละเป็นของของเรากับลูกหลานของเรา บัดนี้พระเจ้าตรัสสั่งท่านอย่างไร ก็ขอให้ทำอย่างนั้นเถิด
17. ดังนั้น ยาโคบจึงลุกขึ้นให้บุตรภรรยาขึ้นขี่อูฐ
18. แล้วเขาต้อนสัตว์เลี้ยงทั้งหมดของเขาไป ขนข้าวของทั้งสิ้นที่เขาได้กำไรมา สัตว์เลี้ยงที่เป็นกรรมสิทธิ์ของเขาที่เขาหามาได้ในเมืองปัตตานอาร์ม เพื่อเดินทางกลับไปหาอิสอัคบิดาของเขาในแผ่นดินคานาอัน
19. และลาบันออกไปตัดขนแกะ ฝ่ายนางราเชลก็ลักรูปเคารพของบิดาไปด้วย
20. ฝ่ายยาโคบก็หลบหนีไปมิได้บอกลาบันชาวซีเรียให้รู้ว่าตนจะหนีไป
21. ยาโคบเอาทรัพย์สมบัติทั้งหมดลุกขึ้นหนีข้ามแม่น้ำบายน้าไปยังถิ่นเทือกเขาภิเลอาด

22. ครั้นถึงวันที่สาม มีคนไปบอกลาบันว่ายาคอบหนีไปแล้ว
23. ลาบันก็พาญาติพี่น้องออกติดตามไปเจ็ดวันก็ทันยาคอบในถิ่นที่อกเขากิเลอาด
24. แต่ในกลางคืนพระเจ้าทรงมาปรากฏแก่ลาบันคนซึ่งเฝ้าในความฝัน ตรัสแก่เขาว่า จงระวังตัว อย่าพูดดีหรือร้ายแก่ยาคอบเลย
25. แล้วลาบันตามมาทันยาคอบ ยาคอบตั้งเต็นท์อยู่ที่ถิ่นที่อกเขา ส่วนลาบันกับญาติพี่น้องตั้งอยู่ถิ่นที่อกเขากิเลอาด
26. ลาบันกล่าวกับยาคอบว่า เจ้าทำอะไรเล่า หนีพานุตรสาวของเราไป ไม่บอกให้เรา รู้ ทำเหมือนซลยที่จับได้ด้วยดาบ
27. เหตุไฉนเจ้าได้หลบหนีมาอย่างลับๆ และแอบมาโดยไม่บอกให้เรา รู้ ถ้าเรารู้เราก็จะจัดส่งเจ้าไปด้วยความร่าเริงยินดี โดยให้มีการขบร้องด้วยรำมะนาและพิณเขาคู
28. ทำไมเจ้าไม่ยอมให้เราจับลานุตรชายและนุตรสาวของเราเล่า นี่เจ้าทำอย่างไรเวลาแท้ๆ
29. เรามีกำลังพอที่จะทำอันตรายแก่เจ้าได้ แต่ในเวลากลางคืนเวลานี้พระเจ้าแห่งบิดาเจ้ามาตรัสห้ามเราไว้ว่า 'จงระวังตัว อย่าพูดดีหรือร้ายแก่ยาคอบเลย'
30. บัดนี้ แม้ว่าเจ้าจะไปเพราะคิดถึงบ้านบิดามาก ทำไมจึงลักพระของเรามาด้วยเล่า
31. ยาคอบจึงตอบลาบันว่า เพราะว่าข้าพเจ้ากลัว ข้าพเจ้าจึงว่า 'บางทีท่านจะริบบุตรสาวของท่านคืนจากข้าพเจ้าเสีย'
32. ส่วนพระของท่านนั้นถ้าพบที่คนไหน ก็อย่าไว้ชีวิตผู้นั้นเลย คั่นดูต่อหน้าญาติพี่น้องของเรา ท่านพบสิ่งใดที่เป็นของท่านกับข้าพเจ้า ก็เอาไปเถิด เพราะยาคอบไม่รู้ว่ นางราเชลได้ลักรูปเหล่านั้นมา
33. ลาบันจึงเข้าไปในเต็นท์ของยาคอบ เต็นท์ของนางเลอาห์และเต็นท์สาวใช้ทั้งสองคนนั้น แต่หาไม่พบ จึงออกจากเต็นท์ของนางเลอาห์ แล้วเข้าไปในเต็นท์ของนางราเชล
34. ส่วนนางราเชลเอารูปเคารพเหล่านั้นซ่อนไว้ในกบอูลูและนั้งทับไว้ ลาบันได้คั่นดูทั่วเต็นท์ก็หาไม่พบ
35. นางราเชลก็พูดกับบิดาของตนว่า ขอนายโยอาโกรทเลยที่ข้าพเจ้าลุกขึ้นต้อนรับไม่ได้ ด้วยว่าธรรมดาที่ผู้หญิงเคยมีกำลังเป็นอยู่กับข้าพเจ้า ลาบันก็คั่นดูแล้ว แต่ไม่พบรูปเคารพนั้นเลย
36. ส่วนยาคอบก็โกรธและต่อว่าลาบัน ยาคอบกล่าวกับลาบันว่า ข้าพเจ้าทำการละเมิดต่อท่านประการใด ข้าพเจ้าทำบาปอะไรท่านจึงรีบติดตามข้าพเจ้ามาดังนี้
37. ท่านคั่นดูของของข้าพเจ้าทั้งหมดแล้ว ท่านพบอะไรที่เป็นของมาจากบ้านของท่าน ก็เอามาตั้งไว้ที่นี้ตรงหน้าญาติพี่น้องทั้งสองฝ่าย ให้เขาตัดสินความระหว่างเราทั้งสอง
38. ข้าพเจ้าอยู่กับท่านมายี่สิบปีแล้ว แกะตัวเมียและแพะตัวเมียมิได้แห่งลูก และแกะตัวผู้ในฝูงของท่าน ข้าพเจ้าก็มีได้กินเลย
39. ที่สัตว์ร้ายกัดฉีกกินเสีย ข้าพเจ้าก็มีได้นำมาให้ท่าน ข้าพเจ้าเองสู้ใช้ให้ ที่ถูกขโมยไปในเวลากลางวันหรือกลางคืน ท่านก็หักจากข้าพเจ้าทั้งนั้น
40. ข้าพเจ้าเคยเป็นเช่นนี้ เวลากลางวัน แดดก็เผาข้าพเจ้า เวลากลางคืนน้ำค้างแข็งก็ผลาญข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้า

นอนไม่หลับ

41. ข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในเรือนของท่านเช่นนี้สี่สิบปีแล้ว ข้าพเจ้าได้รับใช้ท่านสิบสี่ปีเพื่อได้บุตรสาวสองคนของท่าน และรับใช้ท่านหกปีเพื่อได้ฝูงสัตว์ของท่าน ท่านยังได้เปลี่ยนค่าจ้างของข้าพเจ้าสิบครั้ง
42. ถ้าแม้พระเจ้าของบิดาข้าพเจ้า พระเจ้าของอับราฮัมและซึ่งอิสอัคยกาแรง ไม่ทรงสถิตอยู่กับข้าพเจ้าแล้ว ครั้งนี้ ท่านจะให้ข้าพเจ้าไปตัวเปล่าเป็นแน่ พระเจ้าทรงเห็นความทุกข์ใจของข้าพเจ้าและการงานตรากตรำที่มีมือข้าพเจ้าทำ จึงทรงห้ามท่านเมื่อคืนวานนี้
43. แล้วลาบันตอบยาโคบว่า บุตรสาวเหล่านี้ก็เป็นบุตรสาวของเรา เด็กเหล่านี้ก็เป็นเด็กของเรา ฝูงสัตว์ทั้งฝูงนี้ก็เป็นฝูงสัตว์ของเรา ของทั้งสิ้นที่เจ้าเห็นก็เป็นของเรา วันนี้เราจะกระทำอะไรแก่บุตรสาวของเราหรือแก่เด็กๆที่เกิดมาจากเขา
44. ฉะนั้นมาเถิด บัดนี้ให้เราทำพันธสัญญา ทั้งเรากับเจ้า ให้เป็นพยานระหว่างเรากับเจ้า
45. ฝ่ายยาโคบก็เอาศิลาก้อนหนึ่งตั้งไว้เป็นเสาสำคัญ
46. แล้วยาโคบจึงพูดกับญาติพี่น้องว่า เก็บก้อนหินมา เขาเก็บก้อนหินมากองสุมไว้ แล้วก็กินเลี้ยงกันที่กองหินนั้น
47. ลาบันจึงตั้งชื่อกองหินนั้นว่า เยการ์สเหตุธา แต่ยาโคบตั้งชื่อว่า กาลเออด
48. ลาบันกล่าวว่า วันนี้กองหินนี้จะเป็นพยานระหว่างเรากับเจ้า เหตุฉะนี้เขาจึงตั้งชื่อว่า กาลเออด
49. และมิสปาทห์ เพราะเขากล่าวว่า พระเยโฮวาห์ทรงเฝ้าอยู่ระหว่างเรากับเจ้า เมื่อเราจากกันไป
50. ถ้าเจ้าข่มเหงบุตรสาวของเรา หรือถ้าเจ้าได้ภรรยาอื่นนอกจากบุตรสาวของเรา ถึงไม่มีใครอยู่กับเราด้วย จงรู้เถิดว่า พระเจ้าทรงเป็นพยานระหว่างเรากับเจ้า
51. ลาบันบอกยาโคบว่า จงดูกองหินและเสาหินนี้ที่เราได้ตั้งไว้ระหว่างเรากับเจ้า
52. หินกองนี้เป็นพยาน และเสานั้นก็เป็นพยานว่า เราจะไม่ข้ามกองหินนี้ไปหาเจ้า และเจ้าจะไม่ข้ามกองหินนี้และเสานี้มาหาเรา เพื่อทำอันตรายกัน
53. ให้พระเจ้าของอับราฮัมและพระเจ้าของนาโฮร์ ซึ่งเป็นพระเจ้าของบิดาของท่านทรงตัดสินความระหว่างเรา ยาโคบก็ปฏิญาณโดยอ้างถึงผู้ที่อิสอัคบิดาของตนยกาแรง
54. แล้วยาโคบถวายเครื่องบูชาบนหินเทือกเขา และเรียกญาติพี่น้องของตนมารับประทานขนมปัง พวกเขารับประทานขนมปังและอยู่บนหินเทือกเขาตลอดคืนวันนั้น
55. ลาบันตื่นขึ้นแต่เช้ามีด จูบลานและบุตรสาว อวยพรแก่พวกเขา แล้วลาบันก็ออกเดินทางกลับไปบ้าน

1. ยาโคบก็เดินทางไปแล้วเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าพบเขา
2. เมื่อยาโคบเห็นทูตสวรรค์เหล่านั้นเขาจึงว่า นี่เป็นกองทัพของพระเจ้า เขาจึงเรียกสถานที่นั้นว่า มาหะนาอิม
3. ยาโคบส่งผู้สื่อสารหลายคนล่วงหน้าไปหาเอชาวพี่ชายของตนที่แผ่นดินเสอีร์ที่เมืองเอโดมตั้งอยู่
4. และสั่งเขาว่า จงไปบอกเอชาวนายของเราว่า ยาโคบผู้รับใช้ของท่านกล่าวดังนี้ 'ข้าพเจ้าไปอาศัยอยู่กับลาบันจนบัดนี้
5. ข้าพเจ้ามีฝูงวัว ฝูงลา ฝูงแพะแกะ มีคนใช้ชายหญิง ข้าพเจ้าใช้คนมาเรียนนายของข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะได้รับ ความกรุณาในสายตาของท่าน'
6. ผู้สื่อสารนั้นกลับมาบอกยาโคบว่า ข้าพเจ้าไปพบเอชาวพี่ชายของท่านแล้ว เขากำลังจะมาพบท่านด้วย มีพวกผู้ชายมากับเขาสี่ร้อยคน
7. ยาโคบมีความกลัวและเป็นทุกข์ยิ่งนัก เขาจึงแบ่งคนทั้งหลายที่มาด้วยเขา และฝูงแพะแกะ ฝูงวัว ฝูงอูฐ ออกเป็นสองพวก
8. คิดว่า ถ้าเอชาวมาตีพวกหนึ่ง อีกพวกหนึ่งที่เหลือจะหนีไปได้
9. ยาโคบอธิษฐานว่า โอพระเจ้าของอับราฮัมปู่ของข้าพระองค์ และพระเจ้าของอิสอัคบิดาของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ผู้ตรัสสั่งข้าพระองค์ไว้ว่า 'กลับไปยังแผ่นดินและยังญาติพี่น้องของเจ้า และเราจะกระทำการดีแก่เจ้านั้น'
10. ข้าพระองค์ไม่สมควรจะรับบรรดาพระกรุณาและความจริงแม้เล็กน้อยที่สุด ที่พระองค์ได้ทรงโปรดสำแดงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ด้วยว่าข้าพระองค์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้เมื่อมีแต่ไม้เท้า และบัดนี้ข้าพระองค์มีผู้คนเป็นสองพวก
11. ขอพระองค์ทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากเงื้อมมือพี่ชายข้าพระองค์ คือจากเงื้อมมือของเอชาว เพราะข้าพระองค์กลัวเขา เกรงว่าเขาจะมาตีข้าพระองค์ ทั้งมารดากับลูกด้วย
12. แต่พระองค์ตรัสไว้แล้วว่า 'เราจะกระทำการดีแก่เจ้าและทำให้เชื้อสายของเจ้าดุกเม็ดทรายที่ทะเล ซึ่งจะมากมายจนนับไม่ถ้วน'
13. คืนวันนั้นยาโคบพักอยู่ที่นั่นและคิดเอาของที่มีอยู่นั้นให้เป็นของกำนัลแก่เอชาวพี่ชายของตน
14. คือแพะตัวเมียสองร้อย แพะตัวผู้ยี่สิบ แกะตัวเมียสองร้อย และแกะตัวผู้ยี่สิบ
15. อูฐแม่ลูกอ่อนสามสิบกับลูกวัวตัวเมียสี่สิบ วัวตัวผู้สิบ ลาตัวเมียยี่สิบ และลูกลาสิบ
16. ยาโคบมอบสิ่งเหล่านี้ไว้ในความดูแลของคนใช้ แต่ละฝูงอยู่ต่างหาก และสั่งพวกคนใช้ว่า ล่วงหน้าไปก่อนเรา และให้ห่มสัตว์นี้เว้นระยะห่างกันหน่อย
17. ยาโคบสั่งหมู่ที่ขึ้นหน้าว่า เมื่อเอชาวพี่ชายของเรามาพบเจ้าและถามเจ้าว่า 'เจ้าเป็นคนของใคร เจ้าไปไหน และของที่อยู่ข้างหน้าเจ้านี้เป็นของใคร'
18. เจ้าจงตอบว่า 'ของเหล่านี้เป็นของยาโคบผู้รับใช้ของท่าน เป็นของกำนัลส่งมาให้เอชาวนายของข้าพเจ้า และดูเถิด ยาโคบตามมาข้างหลัง'
19. ยาโคบสั่งหมู่ที่สองและหมู่ที่สาม และบรรดาผู้ที่ติดตามหมู่เหล่านั้นทำนองเดียวกันว่า เมื่อเจ้าพบเอชาว จงกล่าว

แก่เขาเช่นเดียวกัน

20. และเสริมว่า 'ดูเถิด ยาโคบผู้รับใช้ของท่านกำลังตามมาข้างหลังพวกเรา' เพราะยาโคบคิดว่า ข้าจะระงับความโกรธของเอซาวได้ด้วยของกำนัลที่ส่งล่วงหน้าไป และภายหลังข้าจะเห็นหน้าเขา บางทีเขาจะยอมรับข้า
21. ดังนั้น ของกำนัลต่างๆจึงล่วงหน้าไปก่อนเขา ส่วนตัวเขาคืนนั้นยังค้างอยู่ในค่าย
22. กลางคืนนั้นเอง ยาโคบก็ลุกขึ้น พาภรรยาทั้งสอง สาวใช้ทั้งสองและบุตรชายสิบเอ็ดคนข้ามลำธารชื่อยับบอกไป
23. ยาโคบส่งครอบครัวข้ามลำธารไป และส่งของทั้งหมดของตนข้ามไปด้วย
24. ยาโคบอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว มีบุรุษผู้หนึ่งมาปล้ำกับเขาจนเวลารุ่งสาง
25. เมื่อบุรุษผู้นั้นเห็นว่าเขาชนะยาโคบไม่ได้ ก็ถูกต้องที่ข้อต่อตะโพกของยาโคบ ข้อต่อตะโพกของยาโคบก็เคล็ดเมื่อปล้ำสู้กันอยู่นั้น
26. บุรุษนั้นจึงว่า ปล่อยให้เราไปเถิดเพราะใกล้สว่างแล้ว แต่ยาโคบตอบว่า ข้าพเจ้าไม่ยอมให้ท่านไป นอกจากท่านจะอวยพรแก่ข้าพเจ้า
27. บุรุษผู้นั้นจึงถามยาโคบว่า เจ้าชื่ออะไร ยาโคบตอบว่า ข้าพเจ้าชื่อยาโคบ
28. บุรุษนั้นจึงว่า เขาจะไม่เรียกเจ้าว่ายาโคบต่อไป แต่จะเรียกว่า อิสราเอล เพราะเจ้าเหมือนเจ้าชายต่อสู้กับพระเจ้าและมนุษย์ และได้ชัยชนะ
29. ยาโคบจึงถามบุรุษผู้นั้นว่า ขอท่านบอกข้าพเจ้าว่าท่านชื่ออะไร แต่บุรุษนั้นกล่าวว่า เหตุไฉนเจ้าจึงถามชื่อเราแล้วก็อวยพรยาโคบที่นั่น
30. ยาโคบจึงเรียกสถานที่นั้นว่า เบนีเอล กล่าวว่า เพราะข้าพเจ้าได้เห็นพระพักตร์พระเจ้า แล้วยังมีชีวิตอยู่
31. เมื่อยาโคบผ่านเบนีเอล ดวงอาทิตย์ขึ้นแล้วเขาเดินโยยกเขยกไป
32. เหตุฉะนั้น คนอิสราเอลจึงไม่กินเส้นเอ็นที่ตะโพก ซึ่งอยู่ที่ข้อต่อตะโพกนั้นจนทุกวันนี้ เพราะพระองค์ทรงถูกต้องข้อต่อตะโพกของยาโคบตรงเส้นเอ็นที่ตะโพก

1. ยาโคบเงยหน้าขึ้นดู และดูเถิด เอชวากำลังมาพร้อมกับพวกผู้ชายสี่ร้อยคน ยาโคบจึงแบ่งลูกๆให้นางเลอาห์ นางราเชลและสาวใช้ทั้งสอง
2. เขาให้สาวใช้ทั้งสองกับลูกอยู่ข้างหน้า ถัดมานางเลอาห์กับลูก ส่วนนางราเชลกับโยเซฟอยู่ท้ายสุด
3. ตัวเขาเองเดินออกหน้าไปก่อน กราบลงถึงดินเจ็ดหน จนเข้ามาใกล้พี่ชายของเขา
4. แต่เอชวาวิ่งออกไปต้อนรับเขา กอดและชนหน้าลงที่คอจูบเขา ต่างก็ร้องไห้
5. เอชวาก็เงยหน้าขึ้นแลเห็นพวกผู้หญิงกับลูกๆจึงถามว่า คนที่อยู่กับเจ้านี้คือใคร ยาโคบตอบว่า คือลูกๆที่พระเจ้าโปรดประทานให้แก่ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่าน
6. แล้วสาวใช้ทั้งสองคนกับลูกๆก็เข้ามาใกล้และกราบลง
7. นางเลอาห์กับลูกของเขาก็ตอบเข้ามาใกล้และกราบลงด้วย ภายหลังโยเซฟและนางราเชลก็เข้ามาใกล้และกราบลง
8. เอชวาทถามว่า ขบวนการและฝูงสัตว์ทั้งหมดที่เราพบนี้มีความหมายอย่างไร ยาโคบตอบว่า เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับความกรุณาในสายตาของนายข้าพเจ้า
9. เอชวาพูดว่า น้องเอ๋ย ข้ามีพ้ออยู่แล้ว เกือบของๆเจ้าไว้เองเถิด
10. ยาโคบตอบว่า มิได้ ข้าพเจ้าขอร้องท่านเถิด ถ้าข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่านแล้วขอรับของกำนัลนั้นจากมือข้าพเจ้า เพราะเหตุว่าข้าพเจ้าได้เห็นหน้าท่านก็เหมือนเห็นพระพักตร์ของพระเจ้า และท่านได้โปรดข้าพเจ้าแล้ว
11. ข้าพเจ้าอ้อนวอน ขอท่านรับของขวัญที่นำมาให้ท่าน เพราะพระเจ้าทรงโปรดกรุณาข้าพเจ้าและข้าพเจ้าก็มีพ้อเพียงแล้ว เขาอ้อนวอนและเอชวาก็รับไว้
12. เอชวาพูดว่า ให้เราเดินทางไปกันเถิด ให้เราไปกันและข้าจะนำหน้าเจ้า
13. แต่ยาโคบตอบเขาว่า นายท่านยอมทราบอยู่แล้วว่าเด็กๆนั้นอ่อนแอ และข้าพเจ้ายังมีฝูงแพะแกะและโคที่มีลูกอ่อนยังกินนมอยู่ ถ้าจะต้อนให้เดินเกินไปสักวันหนึ่งฝูงสัตว์ก็จะตายหมด
14. ขอนายท่านล่วงหน้าผู้รับใช้ของท่านไปก่อนเถิด ข้าพเจ้าจะตามไปช้าๆตามกำลังของสัตว์ซึ่งอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้า และตามที่เด็กๆทนได้ จนกว่าข้าพเจ้าจะไปพบนายท่านที่เสอีร์
15. เอชวาก็กล่าวว่า บัดนี้ขอให้คนที่มากับเราไปกับเจ้าบ้าง ยาโคบตอบว่า มีความจำเป็นอะไรหรือ ขอให้ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของนายท่านเถิด
16. ในวันนั้น เอชวาก็กลับไปทางเสอีร์
17. ส่วนยาโคบเดินทางไปถึงสุคคท เขาสร้างบ้านอยู่ที่นี่ และสร้างเพิงให้สัตว์ของเขา ฉะนั้นจึงเรียกที่นี่ว่า สุคคท
18. เมื่อยาโคบเดินทางจากปัตดานอารัมก็มาถึงเมืองเฮเลมซึ่งเป็นเมืองของเซเคมในแผ่นดินคานาอัน เขาตั้งเต็นท์อยู่หน้าเมืองนั้น
19. ยาโคบซื้อที่ดินแปลงหนึ่งที่ตั้งเต็นท์อยู่นั้น จากบุตรชายของฮาโมร์บิดาของเซเคมเป็นเงินหนึ่งร้อยเหรียญ
20. ยาโคบสร้างแท่นบูชาที่นั่น เรียกแท่นนั้นว่า เอลเอโลเฮอิสราเอล

1. ฝ่ายดีนาห์บุตรสาวของนางเลอาห์ซึ่งนางบังเกิดให้กับยาโคบนั้นออกไปเยี่ยมผู้หญิงในแผ่นดินนั้น
2. เมื่อเซเคมบุตรชายฮาโมร์คนฮีบวัดผู้เป็นเจ้าของเมืองเห็นนางสาวดีนาห์ เขาก็เอนางไปหลับนอนและทำอนาจารต่อนาง
3. จิตใจของเซเคมก็ผูกพันอยู่กับนางสาวดีนาห์บุตรสาวยาโคบ และเขารักนางพูดจาเล้าโลมเอาใจนาง
4. เซเคมจึงพูดกับฮาโมร์บิดาของตนว่า จงขอหญิงสาวนี้ให้เป็นภรรยาข้าพเจ้าเถิด
5. ยาโคบได้ยินข่าวว่าผู้นั้นทำการอนาจารกับนางสาวดีนาห์บุตรสาวของตน เวลานั้นพวกบุตรชายของท่านอยู่กับฝูงสัตว์ที่ในนา ยาโคบจึงนั่งคอยจนพวกบุตรชายกลับมาบ้าน
6. ฮาโมร์บิดาของเซเคมก็ไปหายาโคบเพื่อปรึกษากับท่าน
7. เมื่อพวกบุตรชายของยาโคบได้ยินข่าวนั้นก็กลับมาจากนา ต่างก็โศกเศร้าและโกรธยิ่งนักเพราะเซเคมได้กระทำความโง่งมในเวลาในพวกอิสราเอล โดยข่มขืนบุตรสาวของยาโคบ ซึ่งเป็นการไม่สมควร
8. ฮาโมร์ก็ปรึกษากับพวกเขาว่า จิตใจเซเคมบุตรชายของเราผูกพันรักใคร่บุตรสาวของท่านมาก ขอหญิงนั้นเป็นภรรยาบุตรชายของเราเถิด
9. และเชิญพวกท่านจงทำการสมรสกับพวกเรา ยกบุตรสาวของท่านให้พวกเรา และรับบุตรสาวของเราให้พวกท่าน
10. ท่านทั้งหลายจะได้อยู่กับพวกเรา แผ่นดินนี้จะอยู่ตรงหน้าท่าน จงอาศัยเป็นที่ค้าขายและจงได้สมบัติมากในแผ่นดินนี้
11. เซเคมบอกบิดาและพวกพี่ชายของหญิงนั้นว่า จงเห็นแก่ข้าพเจ้าเถิด และท่านจะเรียกเท่าไร ข้าพเจ้าก็จะให้
12. ท่านจะเอาเงินสินสอดและของขวัญสักเท่าไรก็ตามใจ ท่านจะเรียกเท่าไร ข้าพเจ้าจะให้ แต่ขอยกหญิงนั้นเป็นภรรยาข้าพเจ้า
13. ฝ่ายบุตรชายของยาโคบก็ตอบแก่เซเคมและฮาโมร์บิดาของเซเคมเป็นกลอุบาย เพราะเหตุเขาทำอนาจารแก่นางสาวดีนาห์น้องสาวนั้น จึงกล่าวว่า
14. โดยบอกเขาว่า เราทำสิ่งนี้ไม่ได้ คือยกน้องสาวของเราให้แก่คนที่ยังไม่ได้เข้าสู่หนัดนั้น เพราะจะเป็นที่อัปอายชายหน้าแก่เรา
15. แต่เราจะยอมดังนี้ ถ้าท่านจะยอมเป็นเหมือนพวกเรา โดยให้ผู้ชายทุกคนของท่านเข้าสู่หนัด
16. เราจึงจะยอมยกบุตรสาวของเราให้แก่พวกท่าน และเราจะรับบุตรสาวของพวกท่านเป็นภรรยาของพวกเรา และเราจะอยู่กับท่านและจะเป็นชนชาติเดียวกัน
17. แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ฟังคำเรา ไม่เข้าสู่หนัด เราจะเอาบุตรสาวของเราไปเสีย
18. ถ้อยคำของเขาเป็นที่พอใจฮาโมร์ และเซเคมบุตรชายของฮาโมร์
19. หมู่คนนั้นไม่รีรอที่จะทำตาม เพราะเขามีความรักใคร่ในบุตรสาวของยาโคบ เขาเป็นคนที่เคารพนับถือมากกว่าใครๆในครอบครัวของบิดา
20. ฮาโมร์กับเซเคมบุตรชายจึงออกไปที่ประตูเมือง และปรึกษากับชาวเมืองนั้นว่า

21. คนเหล่านี้เป็นมิตรกับพวกเรา เพราะฉะนั้นจงให้เขาอาศัยค้าขายในแผ่นดินนี้ เพราะดูเถิด แผ่นดินนี้กว้างขวางพอให้เขาอยู่ได้ ให้เรารับบุตรสาวของเขาเป็นภรรยาพวกเราและยกบุตรสาวของเราให้เขา
22. เพียงแต่เราที่เป็นชายทุกคนจะยอมเข้าสู่หนัดเหมือนเขา ถ้ายอมกระทำดังนั้นพวกนั้นจะอาศัยอยู่เป็นชนชาติเดียวกับเรา
23. ฟุ้งสัตว์เลี้ยงและทรัพย์สินสมบัติของเขา กับฟุ้งสัตว์ทั้งสิ้นของเขาก็จะเป็นของเราด้วยมิใช่หรือ ขอแต่ให้เรายอมกระทำดังนั้นเขาจะยอมอยู่กับเรา
24. บรรดาชาวเมืองที่ออกไปจากประตูเมืองก็เห็นชอบด้วยฮาโมร์และเซเคมบุตรชาย และผู้ชายทั้งปวงที่ออกไปจากประตูเมืองก็เข้าสู่หนัด
25. ครั้นอยู่มาถึงวันที่สาม เมื่อคนเหล่านั้นกำลังเจ็บอยู่ บุตรชายสองคนของยาโคบชื่อสิเมโอนและเลวี เป็นพี่ชายนางสาวดีนาร์ ก็ถือดาบเข้าไปในเมืองด้วยใจกล้าหาญฆ่าผู้ชายในเมืองนั้นเสียสิ้น
26. เขาฆ่าฮาโมร์และเซเคมบุตรชายเสียด้วยคมดาบ และพานางสาวดีนาร์ออกจากบ้านเซเคมไปเสีย
27. พวกบุตรชายของยาโคบเข้าไปตามบ้านคนตาย และปล้นเมืองนั้น เพราะคนเหล่านั้นได้ทำอนาจารต่อน้องสาวของเขา
28. เขาริบเอาฝูงแกะ ฝูงวัว ฝูงลา และข้าวของทั้งปวงในเมืองและในนาไป
29. เอาทรัพย์สินสมบัติทั้งหมดของเขาไป และจับบุตรภรรยาของคนเหล่านั้นไปเป็นเชลย และริบของในบ้านไปเสียทั้งสิ้น
30. ฝ่ายยาโคบจึงพูดกับสิเมโอนและเลวีว่า เจ้าทำให้เราลำบากใจ โดยทำให้เราเป็นที่เกลียดชังแก่คนแผ่นดินนี้ คือคนคานาอันกับคนเปริสซี เรามีผู้คนน้อยนัก เขาทั้งหลายจะรวมกันมาฆ่าเราเสีย จะทำให้เราและครอบครัวพินาศสิ้น
31. แต่เขาตอบว่า มันจะทำกับน้องสาวเราเหมือนหญิงแพศยาได้หรือ

1. พระเจ้าตรัสแก่ยาโคบว่า จงลุกขึ้นแล้วขึ้นไปยังเบธเอล และอาศัยอยู่ที่นั่น ทำแท่นที่นั่นบูชาพระเจ้าผู้สำแดงพระองค์แก่เจ้าเมื่อเจ้าหนีไปจากหน้าเอซาวพี่ชายของเจ้า
2. ดังนั้นยาโคบจึงบอกครอบครัวของตน และคนทั้งปวงที่อยู่ด้วยกันว่า จงทิ้งพระต่างด้าวที่อยู่ท่ามกลางเจ้าเสียให้หมด ชำระตัว และเปลี่ยนเครื่องนุ่งห่ม
3. และให้พวกเราลุกขึ้นแล้วขึ้นไปยังเบธเอล ที่นั่นข้าจะทำแท่นบูชาแด่พระเจ้า ผู้ทรงตอบข้าในวันที่ข้ามีความทุกข์ใจ และทรงอยู่กับข้าในทางที่ข้าไปนั้น
4. คนทั้งหลายเอาพระต่างด้าวทั้งหมดที่มีอยู่ กับตุ้มหูที่หูของเขามาให้ยาโคบ ยาโคบก็ซ่อนไว้ใต้ต้นโอ๊กที่อยู่ใกล้เมืองเชเคม
5. พวกเขา ก็ยกเดินไป เมืองต่างๆที่อยู่รอบข้างต่างมีความเกรงกลัวพระเจ้า ชาวเมืองจึงมิได้ไล่ตามบรรดาบุตรชายของยาโคบ
6. ดังนั้นยาโคบมาถึงตำบลลูส คือเบธเอล ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอัน ทั้งตัวเขาและทุกคนที่อยู่กับเขา
7. ที่นั่นยาโคบสร้างแท่นบูชาไว้ และเรียกตำบลนั้นว่าเอลเบธเอล เหตุว่าที่นั่นพระเจ้าทรงสำแดงพระองค์แก่ยาโคบ เมื่อครั้งยาโคบหนีไปจากหน้าพี่ชาย
8. ฝ่ายพี่เลี้ยงของนางเรเบการ์ ชื่อเดโบราห์ก็ถึงแก่ความตาย เขาฝังศพไว้ใต้ต้นโอ๊กใต้เบธเอล เขาเรียกต้นไม้เห็นว่าอัลโลนบาคุท
9. เมื่อยาโคบออกจากปัตตานอาร์มพระเจ้ายิ่งทรงสำแดงพระองค์แก่ยาโคบอีก และทรงอวยพรเขา
10. พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า เจ้ามีชื่อว่ายาโคบ เขาจะไม่เรียกเจ้าว่ายาโคบต่อไปแต่จะมีชื่อว่าอิสราเอล ดังนั้นพระองค์จึงเรียกเขาว่า อิสราเอล
11. พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า เราเป็นพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เจ้าจงเกิดผู้คนทวีมากขึ้น ประชาชาติหนึ่งและหลายประชาชาติจะเกิดมาจากเจ้า กษัตริย์หลายองค์จะออกมาจากบ้านเอวของเจ้า
12. แผ่นดินที่เราให้แก่อับราฮัมและอิสอัคแล้วเราจะให้แก่เจ้า และเราจะให้แผ่นดินนี้แก่เชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้า
13. พระเจ้าเสด็จขึ้นไปจากยาโคบ ณ ที่ที่พระองค์ตรัสแก่เขา
14. ยาโคบก็ปักเสาสำคัญไว้ที่นั่นที่พระองค์ตรัสแก่ตน เป็นเสาหิน เขาก็เอาเครื่องตีบูชาเทลงบนเสา และเทน้ำมันบนนั้น
15. ยาโคบเรียกตำบลที่พระเจ้าตรัสแก่ตนว่า เบธเอล
16. เขาทั้งหลายไปจากเบธเอลใกล้จะถึงเอฟราธาห์ นางราเชลจะคลอดบุตรก็เจ็บครรภ์หนัก
17. ต่อมาขณะที่นางเจ็บครรภ์หนัก หญิงผดุงครรภ์บอกนางว่า อย่ากลัว ท่านจะได้บุตรชายคนนี้ด้วย
18. อยู่มาเมื่อชีวิตใกล้ดับ (เพราะนางถึงแก่ความตาย) นางเรียกบุตรนั้นว่า เบนโอนี แต่บิดาเรียกเขาว่า เบนยามิน
19. นางราเชลก็สิ้นชีวิต เขาฝังศพไว้ริมทางที่จะไปบ้านเอฟราธาห์ซึ่งคือเบธเลเฮม

20. ยาโคบเอาเสาหินปักไว้ ณ ที่ฝังศพซึ่งเป็นเสาหิน ณ ที่ฝังศพนางราเชลจนทุกวันนี้
21. อิสราเอลก็ยกเดินต่อไปอีกไปตั้งเต็นท์อยู่เลยหอคอยแห่งเอเดอร์
22. อยู่มาเมื่ออิสราเอลอาศัยอยู่ที่แผ่นดินนั้น รูเบนไปนอนกับนางบิลฮาห์ ภรรยาหน้าของบิดา อิสราเอลก็ได้ยินเรื่องนี้ ฝ่ายบุตรชายของยาโคบมีสิบสองคน
23. บุตรชายของนางเลอาห์ชื่อ รูเบน เป็นบุตรหัวปีของยาโคบ สิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์และเศบูลุน
24. บุตรชายของนางราเชลชื่อ โยเซฟ และเบนยามิน
25. บุตรชายของนางบิลฮาห์ สาวใช้ของนางราเชลชื่อ ดาน และนัฟทาลี
26. บุตรชายของนางซิลป้า สาวใช้ของนางเลอาห์ชื่อ กาด และอาเซอร์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของยาโคบ ซึ่งเกิดที่ปัตดานอารัม
27. ฝ่ายยาโคบกลับมาหาอิสอัคบิดาของตนที่มัมเร คือที่เมืองอารบา คือเฮโบรน ที่อับราฮัมและอิสอัคเคยอาศัยก่อน
28. อิสอัคมีอายุหนึ่งร้อยแปดสิบปี
29. อิสอัคก็สิ้นลมหายใจ ท่านชราและแก่หง่อมมากเมื่อสิ้นชีวิต และไปอยู่ร่วมบรรพบุรุษของท่าน เอซาวและยาโคบ บุตรชายของตนก็นำท่านไปฝังเสีย

1. ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเอชวาคือเอโดม
2. เอชวาคได้หญิงคนคานาอันมาเป็นภรรยา คืออาดาร์บุตรสาวเอโลนคนฮิตไทต์ และโอโฮลีบามาร์ บุตรสาวอานาห์ผู้เป็นบุตรสาวศิเบโอนคนฮีเวต์
3. กับบาเสมัท บุตรสาวอิชมาเอลเป็นน้องสาวของเนบายอท
4. ฝ่ายนางอาดาร์คลอดบุตรให้เอชวาคชื่อเอลีฟัส นางบาเสมัทคลอดบุตรชื่อเรอูเอล
5. และนางโอโฮลีบามาร์คลอดบุตรชื่อเยอูช ยาลาม และโคราห์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของเอชวาคที่เกิดในแผ่นดินคานาอัน
6. เอชวาคพาภรรยาบุตรชายหญิงและคนทั้งปวงในครอบครัวของตน กับฝูงสัตว์ บรรดาสัตว์ใช้งาน และทรัพย์สิ่งของทั้งหมดที่ได้มาในแผ่นดินคานาอัน หันจากหน้ายาโคบน้องชายไปที่เมืองอื่น
7. เพราะทรัพย์สมบัติของทั้งสองมีมาก จะอยู่ด้วยกันมิได้ ดินแดนที่เขาอาศัยนั้นไม่พอให้เขาเลี้ยงฝูงสัตว์
8. เอชวาคจึงไปอยู่ในถิ่นเทือกเขาเสอีร์ เอชวาคคือเอโดม
9. ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเอชวาค บิดาคือเอโดม ชาวเมืองเทือกเขาเสอีร์
10. ชื่อบุตรชายของเอชวาค คือเอลีฟัสบุตรชายนางอาดาร์ ภรรยาเอชวาค เรอูเอลบุตรชายนางบาเสมัท ภรรยาเอชวาค
11. ฝ่ายบุตรชายของเอลีฟัสชื่อเทมาน โอมาร์ เศโฟ กาทาม และเคนัส
12. ทิมนาเป็นภรรยาของเอลีฟัสบุตรชายเอชวาค นางคลอดบุตรให้เอลีฟัสชื่ออามาเลช คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของอาดาร์ภรรยาเอชวาค
13. ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเรอูเอล คือนาหัท เศ-ราห์ ชัมมาร์ และมิสซาร์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของบาเสมัทภรรยาของเอชวาค
14. ต่อไปนี้เป็นบุตรชายภรรยาของเอชวาค คือนางโอโฮลีบามาร์ บุตรสาวของอานาห์ผู้เป็นบุตรสาวศิเบโอน นางคลอดบุตรให้เอชวาคชื่อเยอูช ยาลาม และโคราห์
15. ต่อไปนี้เป็นเจ้านายในบรรดาบุตรชายของเอชวาค บรรดาบุตรชายของเอลีฟัส บุตรชายหัวปีของเอชวาค คือเจ้านายเทมาน เจ้านายโอมาร์ เจ้านายเศโฟ เจ้านายเคนัส
16. เจ้านายโคราห์ เจ้านายกาทาม เจ้านายอามาเลช คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเอลีฟัสในแผ่นดินเอโดม พวกเขาเป็นลูกหลานของนางอาดาร์
17. ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเรอูเอลผู้เป็นบุตรชายของเอชวาค คือเจ้านายนาหัท เจ้านายเศ-ราห์ เจ้านายชัมมาร์และเจ้านายมิสซาร์ คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเรอูเอลในแผ่นดินเอโดม พวกเขาเป็นลูกหลานของนางบาเสมัทภรรยาของเอชวาค
18. ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของนางโอโฮลีบามาร์ภรรยาของเอชวาค คือเจ้านายเยอูช เจ้านายยาลาม และเจ้านายโคราห์ คนเหล่านี้เป็นเจ้านายเกิดจากนางโอโฮลีบามาร์บุตรสาวของอานาห์ ภรรยาเอชวาค
19. คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของเอชวาคคือเอโดมและคนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเขา

20. ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเสอีร์คนโฮรี ชาวแผ่นดินนั้นคือโลทาน โชบาล ศิเบโอน อานาห์
21. ดีโชน เอเซอร์และดีชาน คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของคนโฮรี ผู้เป็นบุตรของเสอีร์ในแผ่นดินเอโดม
22. บุตรชายโลทานชื่อโฮรีและเสมาน และน้องสาวของโลทานชื่อทิมนา
23. ต่อไปนี้เป็นบุตรของโชบาล คืออัลวาน มานาฮาธา เอบาล เซไฟ และโอนัม
24. ต่อไปนี้เป็นบุตรของศิเบโอนคืออัยยาห์ และอานาห์ อานาห์นั้นเป็นผู้ที่ได้พบฝูงล่อในถิ่นทุรกันดาร เมื่อเลี้ยงฝูงลาของศิเบโอนบิดาของเขา
25. ต่อไปนี้เป็นบุตรของอานาห์ คือดีโชน และโฮลีบามาห์ผู้เป็นบุตรสาวของอานาห์
26. ต่อไปนี้เป็นบุตรของดีโชน คือเฮมदान เอชบาน อิธราน และเคราน
27. ต่อไปนี้เป็นบุตรของเอเซอร์ คือบิลฮาน ศาวาน และอาชาน
28. ต่อไปนี้เป็นบุตรของดีชาน คืออุศและอาร์ัน
29. ต่อไปนี้เป็นเจ้านายของคนโฮรี คือเจ้านายโลทาน เจ้านายโชบาล เจ้านายศิเบโอน เจ้านายอานาห์
30. เจ้านายดีโชน เจ้านายเอเซอร์ เจ้านายดีชาน คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของคนโฮรีตามพวกเจ้านายของเขาในแผ่นดินเสอีร์
31. ต่อไปนี้เป็นกษัตริย์ที่ครอบครองในแผ่นดินเอโดม ก่อนที่คนอิสราเอลมีกษัตริย์ครอบครอง
32. เบลามบุตรชายเบโอร์ครอบครองในเอโดม เมืองหลวงของท่านชื่อดินฮาบาห์
33. เมื่อเบลาลิ้นพระชนม์แล้ว โยบับบุตรชายเศ-ราห์ชาวเมืองโบสร่าห์ขึ้นครอบครองแทน
34. เมื่อโยบับสิ้นพระชนม์แล้ว หุซามชาวแผ่นดินของคนเทมานขึ้นครอบครองแทน
35. เมื่อหุซามสิ้นพระชนม์แล้ว ฮาตัดบุตรชายของเบตัดผู้รบชนะคนมีเตียนในทุ่งแห่งโมอัซขึ้นครอบครองแทน เมืองหลวงของท่านชื่ออาวิท
36. เมื่อฮาตัดสิ้นพระชนม์แล้ว สัมลาห์ชาวเมืองมัสเรคาห์ขึ้นครอบครองแทน
37. เมื่อสัมลาห์สิ้นพระชนม์แล้ว ชาอูลชาวเมืองเรโหโบทอยู่ที่แม่น้ำขึ้นครอบครองแทน
38. เมื่อชาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว บาลฮันบุตรชายอักโบร์ขึ้นครอบครองแทน
39. เมื่อบาลฮันบุตรชายอักโบร์สิ้นพระชนม์แล้ว ฮาดาร์ขึ้นครอบครองแทน เมืองหลวงของท่านชื่อปาอู และมเหสีของท่านมีพระนามว่า เมเหทาเบล ธิดาของมัทเรด ธิดาของเมซาหับ
40. ต่อไปนี้เป็นชื่อเจ้านายของเอชวา ตามครอบครัว ตามที่ ตามชื่อ คือเจ้านายทิมนา เจ้านายอัลวาห์ เจ้านายเยเซท
41. เจ้านายโฮลีบามาห์ เจ้านายเอลาห์ เจ้านายปีโนน
42. เจ้านายเคนัส เจ้านายเทมาน เจ้านายมิบซาร์
43. เจ้านายมักคีเอล และเจ้านายอิราม คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเอโดม คือเอชวาบิดาของคนเอโดม ตามที่อยู่ของท่าน ในแผ่นดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน

1. ฝ่ายยาโคบมาอยู่ในดินแดนที่บิดาของท่านเคยอาศัยเป็นคนต่างดำนั่นคือ แผ่นดินคานาอัน
2. ต่อไปนี้เป็นประวัติพงศ์พันธุ์ของยาโคบ เมื่อโยเซฟอายุได้สิบเจ็ดปีไปเลี้ยงสัตว์อยู่กับพวกพี่ชาย เด็กหนุ่มนั้นอยู่กับบุตรชายของนางบิลฮาห์และกับบุตรชายของนางสิลปาร์ภรรยาบิดาของตน โยเซฟเอาความผิดของพี่ชายมาเล่าให้บิดาฟัง
3. ฝ่ายอิสราเอลรักโยเซฟมากกว่าบุตรทั้งหมดของท่าน เพราะโยเซฟเป็นบุตรชายที่เกิดมาเมื่อบิดาแก่แล้ว บิดาทำเลื่อยาวหลากสีให้แก่โยเซฟ
4. เมื่อพวกพี่ชายเห็นว่าบิดารักโยเซฟมากกว่าบรรดาพี่ชาย ก็ชิงโยเซฟ และพุดตีกับเขาไม่ได้
5. คราวหนึ่งโยเซฟฝัน แล้วเล่าให้พวกพี่ชายฟัง พวกพี่ชายยิ่งชิงโยเซฟมากขึ้น
6. โยเซฟเล่าว่า ฝันความฝันซึ่งข้าพเจ้าฝันเห็นซิ
7. ดูเถิด พวกเรากำลังมัดฟ่อนข้าวอยู่ในนา ทันใดนั้น ฟ่อนข้าวของข้าพเจ้าตั้งขึ้นยืนตรง และดูเถิด ฟ่อนข้าวของพวกพี่ๆ มาแวดล้อมกราบไหว้ฟ่อนข้าวของข้าพเจ้า
8. พวกพี่ชายจึงถามโยเซฟว่า เจ้าจะปกครองเรากระนั้นหรือ เจ้าจะมีอำนาจครอบครองเราหรือ พวกพี่ชายก็ชิงโยเซฟมากขึ้นอีกเพราะความฝัน และเพราะคำของเขา
9. ต่อมาโยเซฟก็ฝันอีก จึงเล่าให้พวกพี่ชายฟังว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าฝันอีกครั้งหนึ่ง เห็นดวงอาทิตย์ดวงจันทร์ และดาวสิบเอ็ดดวงกำลังกราบไหว้ข้าพเจ้า
10. เมื่อเล่าให้บิดาและพวกพี่ชายฟัง บิดาก็ว่ากล่าวโยเซฟว่า ความฝันที่เจ้าได้ฝันเห็นนั้นหมายความว่าอะไร เรากับมารดาและพวกพี่ชายของเจ้าจะมาชบหน้าลงถึงดินกราบไหว้เจ้ากระนั้นหรือ
11. พวกพี่ชายอิจฉาโยเซฟ บิดาก็นิ่งตรงเรื่องนี้อยู่แต่ในใจ
12. ฝ่ายพวกพี่ชายพากันไปเลี้ยงแพะแกะของบิดาที่เมืองเชเคม
13. อิสราเอลจึงพุดกับโยเซฟว่า พี่ชายของเจ้าเลี้ยงแพะแกะอยู่ที่เมืองเชเคมมิใช่หรือ มาพ่อจะใช้เจ้าไปหาพี่ชาย โยเซฟตอบว่า ข้าพเจ้าพร้อมแล้ว
14. บิดาจึงพุดกับเขาว่า เราขอร้องเจ้าให้ไปดูพี่ชายของเจ้าและฝูงสัตว์ชีว่า สบายดีหรือไม่ แล้วกลับมาบอกพ่อ บิดาใช้เขาไปจากที่ราบเฮโบรน เขาก็มายังเมืองเชเคม
15. ดูเถิด ชายคนหนึ่งพบโยเซฟเดินไปเดินมาในท้องนาจึงถามว่า เจ้าหาอะไร
16. โยเซฟตอบว่า ข้าพเจ้าหาพี่ชายของข้าพเจ้า โปรดบอกข้าพเจ้าที่ว่า เขาเลี้ยงสัตว์อยู่ที่ไหน
17. คนนั้นตอบว่า เขาไปแล้วเพราะเราได้ยินเขาพุดกันว่า 'ให้เราไปเมืองโดธานกันเถิด' โยเซฟตามไปพบพวกพี่ชายที่เมืองโดธาน
18. เมื่อพวกพี่ชายเห็นโยเซฟแต่ไกลยังไม่ถึง เขาก็พากันคิดปองร้ายจะฆ่าเสีย
19. เขาพุดกันว่า ดูเถิด เจ้าช่างฝันมานี้แล้ว
20. บัดนี้ มาเถิด ให้พวกเราฆ่ามันเสีย แล้วทิ้งลงไว้ในบ่อบ่อหนึ่ง เราจะว่า 'สัตว์ร้ายกัดกินมันเสีย' แล้วเราจะดูว่า

ความฝันนั้นจะเป็นจริงได้อย่างไร

21. ฝ่ายรูเบนพอได้ยินดังนั้น ก็อยากช่วยโยเซฟให้พ้นมือพวกพี่ชายจึงพูดว่า เราย่าฆ่ามันเลย
22. รูเบนเตือนเขาว่า อย่าทำให้โลหิตไหล จงทิ้งมันในบ่อนี้ในถิ่นทุรกันดาร อย่าแตะต้องน้องเลย ทั้งนี้เพื่อจะชว่ยน้องให้พ้นมือเขา แล้วจะได้ส่งกลับไปยังบิดา
23. ต่อมา ครั้นโยเซฟมาถึงพวกพี่ชาย เขาก็จับโยเซฟถอดเสื้อออกเสีย คือเสื้อยาวหลากสีที่สวมอยู่
24. แล้วเอาโยเซฟไปทิ้งลงในบ่อ บ่อนั้นว่างเปล่าไม่มีน้ำ
25. ขณะที่นั่งรับประทานอยู่เขาเงยหน้าขึ้น ดูเถิด เห็นหมู่คนอิซมาเอลมาจากเมืองกิเลอาด มีฝูงอูฐบรรทุกยางไม้ พิมเสนและมดยอบเอาเดินทางลงไปยังอียิปต์
26. ยูดาห์จึงพูดกับพี่น้องว่า หากเราฆ่าน้องและซ่อนโลหิตไว้จะมีประโยชน์อันใดเล่า
27. มาเถิด ให้เราขายน้องแก่พวกอิซมาเอลโดยไม่แตะต้องเขา เพราะเขาก็เป็นน้องและเป็นเลือดเนื้อของเราเหมือนกัน พี่น้องทั้งปวงก็พอใจ
28. ขณะนั้นพวกพ่อค้าชาวมีเดียที่กำลังผ่านมา พวกพี่ชายก็จุดโยเซฟขึ้นจากบ่อ ขายให้แก่คนอิซมาเอลเป็นเงินยี่สิบเหรียญ คนอิซมาเอลก็พาโยเซฟไปยังอียิปต์
29. ฝ่ายรูเบนเมื่อกลับมาถึงบ่อนั้น และดูเถิด โยเซฟมิได้อยู่ในบ่อนั้น จึงฉีกเสื้อผ้าของตน
30. แล้วกลับไปหาพวกน้องบอกว่า เด็กนั้นหายไปเสียแล้ว แล้วข้าพเจ้าจะไปที่ไหนเล่า
31. พวกเขา ก็เอาเสื้อของโยเซฟมา และฆ่าลูกแพะผู้ตัวหนึ่ง จุ่มเสื้อของโยเซฟลงในเลือด
32. แล้วก็ส่งเสื้อยาวหลากสีนั้นไปยังบิดา บอกว่า พวกเราได้พบเสื้อตัวนี้ ขอพองพิจารณาดูว่าใช้เสื้อลูกของพ่อหรือไม่
33. บิดารู้จักแล้วร้องว่า นี่เป็นเสื้อลูกเรา สัตว์ร้ายกัดกินเขาเสียแล้ว โยเซฟย่อยยับเสียแล้วเป็นแน่
34. ยาโคบก็ฉีกเสื้อผ้าเอาผ้ากระสอบคาดเอว ไว้ทุกข์ให้บุตรชายหลายวัน
35. ฝ่ายบุตรชายหญิงทั้งหมดก็พากันมาปลอบโยนบิดา แต่ท่านไม่ยอมรับการปลอบโยนกล่าวว่า เราจะโศกเศร้าถึงลูกเราจนกว่าเราจะตามลงไปยังหลุมฝังศพ บิดาของเขาร้องไห้คิดถึงเขาดังนี้
36. แล้วคนมีเดียนก็ขายโยเซฟในอียิปต์ไว้กับไปทิฟาร์ข้าราชการสำนักของฟาโรห์ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์

1. ต่อมา ครั้งนั้นยูดาห์ลงไปจากพวกพี่น้อง ไปอาศัยอยู่กับคนอดุลลามคนหนึ่งชื่อฮีราห์
2. ยูดาห์เห็นบุตรสาวของคนคานาอันคนหนึ่งที่นั้น บิดาหญิงนั้นชื่อชูวา จึงแต่งงานกับหญิงนั้นและเข้าไปหานาง
3. หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชาย บิดาจึงตั้งชื่อว่า เอร์
4. หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์อีกคลอดบุตรชาย ตั้งชื่อว่า โอนัน
5. นางตั้งครรภ์อีกคลอดบุตรชาย ตั้งชื่อว่า เซ-ลาห์ นางอยู่ที่เคชิบเมื่อนางให้กำเนิดเขา
6. ยูดาห์ก็ได้หาหญิงคนหนึ่งชื่อทามาร์ให้เป็นภรรยาเอร์บุตรหัวปีของตน
7. เอร์บุตรหัวปีของยูดาห์เป็นคนชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จึงทรงประหารเขาเสีย
8. ยูดาห์จึงบอกโอนันว่า เข้าไปหาภรรยาพี่ชายของเจ้าเถิด และแต่งงานกับนาง เพื่อจะได้สืบเชื้อสายพี่ชายไว้
9. โอนันรู้ว่าเชื้อสายจะไม่ได้นับเป็นของตน ต่อมา เมื่อเขาเข้าไปหาภรรยาของพี่ชาย จึงทำให้น้ำกามตกดินเสียด้วยเกรงว่าจะสืบเชื้อสายให้แก่พี่ชาย
10. สิ่งที่โอนันกระทำนั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ พระองค์จึงทรงประหารชีวิตเขาเสีย
11. ยูดาห์จึงบอกทามาร์บุตรสะใภ้ว่า กลับไปเป็นหญิงม่ายที่บ้านบิดาจนกว่าเซ-ลาห์บุตรชายของเราจะโต ยูดาห์กลัวว่าเขาจะตายเสียเหมือนพี่ชาย นางทามาร์จึงไปอาศัยอยู่ในบ้านบิดา
12. อยู่มาภรรยาของยูดาห์ ผู้เป็นบุตรสาวชวาก็ตาย เมื่อยูดาห์ค่อยบรรเทาความโศก จึงขึ้นไปหาคนตัดขนแกะของตนที่บ้านทิมนาท กับเพื่อนชื่อฮีราห์ เป็นคนอดุลลาม
13. มีคนมาบอกนางทามาร์ว่า ดูเถิด พ่อผัวของเจ้าไปบ้านทิมนาทจะตัดขนแกะ
14. นางจึงผลัดเสื้อสำหรับหญิงม่ายออกเสีย เอาผ้าคลุมหน้าห่มตัวไว้ไปนั่งอยู่ที่สถานที่กลางแจ้ง ริมทางที่จะไปบ้านทิมนาท ด้วยนางเห็นว่าเซ-ลาห์โตขึ้นแล้ว แต่นางยังมีได้เป็นภรรยาของเขา
15. เมื่อยูดาห์เห็นนางก็คิดว่าเป็นหญิงโสเภณี เพราะนางได้เอาผ้าคลุมหน้าไว้
16. ยูดาห์จึงได้เข้าไปพูดกับหญิงริมทางนั้นว่า มาเถิด ให้เราเข้านอนด้วย (เพราะไม่ทราบว่าเป็นสะใภ้ของตน) นางจึงว่า ท่านจะให้อะไรสำหรับการที่เข้าหาข้าพเจ้า
17. ยูดาห์ตอบว่า เราจะส่งลูกแพะจากฝูงมาให้เจ้าตัวหนึ่ง นางก็ถามว่า ท่านจะให้ของมัดจำไว้ก่อนจนกว่าจะส่งลูกแพะนั้นมาได้ไหม
18. ยูดาห์ถามว่า เจ้าจะเอาอะไรเป็นของมัดจำ นางจึงตอบว่า จะขอแหวนตรากับเชือก ทั้งไม้พลองที่มีของท่านด้วย ยูดาห์ก็ให้ และเข้าไปหานาง นางก็ตั้งครรภ์กับเขา
19. นางจึงลุกขึ้นไปเสียและเอาผ้าคลุมหน้านั้นออก นุ่งห่มเสื้อสำหรับหญิงม่ายอีก
20. ฝ่ายยูดาห์ฝากลูกแพะมาพร้อมกับเพื่อนคนอดุลลามให้เฝ้าของมัดจำจากมือหญิงนั้น แต่เขาหานางไม่พบ
21. เขาจึงถามคนที่อยู่ตำบลนั้นว่า หญิงโสเภณีอยู่ที่สถานที่กลางแจ้งริมทางนี้ไปไหน เขาตอบว่า หญิงโสเภณีที่นี่ไม่มี
22. เพื่อนก็กลับไปบอกยูดาห์ว่า ข้าพเจ้าหาไม่พบ ทั้งชาวตำบลนั้นก็ว่า `หญิงโสเภณีที่นี่ไม่มี'

23. ยูดาห์จึงว่า ให้หญิงนั้นเก็บของนั้นไว้เถิด มิฉะนั้นเราจะละอายใจ ดูเถิด เราฝากลูกแพะตัวนี้ไปให้ แต่ท่านก็หาหญิงนั้นไม่พบ
24. อยู่มาอีกประมาณสามเดือน มีคนมาบอกยูดาห์ว่า ทามาร์บุตรสะไรของท่านเป็นหญิงแพศยา ยิ่งกว่านั้นอีก ดูเถิด นางมีครรภ์เพราะการแพศยาแล้ว ยูดาห์จึงสั่งว่า พานางออกมาจับคลอกไฟเสีย
25. เมื่อเขากำลังพานางออกมา นางก็ส่งคนไปหาพ่อผู้บอกว่ ข้าพเจ้ามีครรภ์กับคนที่เป็นเจ้าของสิ่งนี้ และนางว่าขอท่านพิจารณาดูแหวนตรา เขือก และไม่พลองเหล่านี้ว่าเป็นของผู้ใด
26. ยูดาห์รับไปพิจารณาดูแล้วก็ว่า หญิงคนนี้ชอบธรรมยิ่งกว่าเรา เหตุว่าเรามีได้ยกเขาให้แก่เซ-ลาห์บุตรชายของเรา ฝ่ายยูดาห์ก็มิได้สมสู่กับนางต่อไปอีก
27. อยู่มาเมื่อถึงเวลากำหนดคลอดบุตร ดูเถิด ก็มีลูกแฝดอยู่ในครรภ์
28. ต่อมาเมื่อจะคลอดนั้นบุตรคนหนึ่งยื่นมือออกมาก่อน หญิงผดุงครรภ์จึงเอาด้ายแดงผูกไว้ที่ข้อมือและกล่าวว่า คนนี้คลอดก่อน
29. ต่อมาเมื่อบุตรนั้นหัดมือเข้าไป ดูเถิด บุตรอีกคนหนึ่งก็คลอดออกมาก่อน หญิงผดุงครรภ์จึงร้องว่า เจ้าแหวกออกมาได้อย่างไร เจ้าได้แหวกออกมา เหตุฉะนั้นจึงเรียกบุตรนั้นว่า เปเรศ
30. ภายหลังน้องชายเปเรศที่มีด้ายแดงผูกข้อมือนั้นก็คลอด จึงให้ชื่อว่า เศ-ราห์

1. โยเซฟถูกพาลงไปยังอียิปต์แล้วโปทิฟาร์ข้าราชการสำนักของฟาโรห์ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ เป็นคนอียิปต์ซื้อโยเซฟไว้จากมือคนอิชมาเอลผู้พาเขาลงมาที่นั่น
2. พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ โยเซฟจึงเจริญรวดเร็ว เขาอยู่ในบ้านคนอียิปต์นายของเขา
3. นายก็เห็นว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้การทำงานทุกอย่างที่กระทำเจริญขึ้นมากในมือของโยเซฟ
4. โยเซฟได้รับความกรุณาในสายตาของนายและรับใช้ท่าน นายก็ตั้งให้ดูแลการงานในบ้านของท่าน และทุกสิ่งที่ท่านครอบครองอยู่ท่านก็มอบไว้ในมือของโยเซฟทั้งสิ้น
5. ต่อมาตั้งแต่โปทิฟาร์ตั้งโยเซฟให้เป็นผู้ดูแลการงานในบ้าน และทรัพย์สิ่งของทั้งปวงของท่านแล้ว พระเยโฮวาห์ก็ได้ทรงอำนวยการให้แก่นครอัครวของคนอียิปต์นั้นเพราะเห็นแก่โยเซฟ ทั้งพระเยโฮวาห์ทรงอวยพรให้สิ่งของทั้งปวงซึ่งเขามีอยู่ในบ้านและในนาให้เจริญขึ้น
6. นายได้มอบของสารพัดไว้ในมือโยเซฟ มิได้เอาใจใส่สิ่งของอะไรเลย เว้นแต่อาหารการกิน โยเซฟนั้นเป็นคนรูปงามและเป็นทีโปรดปราน
7. อยู่มาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ภรรยาของนายมองดูโยเซฟด้วยความเสนาหาและชวนว่า มานอนกับเราเถิด
8. แต่โยเซฟไม่ยอม จึงตอบแก่ภรรยาของนายว่า คิดดูเถิด นายก็มีได้ห้วงสิ่งใดซึ่งอยู่ในบ้านเรือน ได้มอบของทุกอย่างที่มีอยู่ไว้ในมือข้าพเจ้า
9. ในบ้านนี้ไม่มีใครใหญ่กว่าข้าพเจ้า นายมีได้ห้วงสิ่งใดจากข้าพเจ้า ยกเสียแต่ตัวท่านเพราะเป็นภรรยาของนาย ข้าพเจ้าจะทำความผิดใหญ่หลวงนี้อันเป็นบาปต่อพระเจ้าอย่างไรได้
10. ต่อมาแม้นางชวนโยเซฟวันแล้ววันเล่า โยเซฟก็ไม่ยอมฟังนาง ไม่ว่าจะนอนกับนางหรืออยู่ด้วยกัน
11. อยู่มาคราวนั้นโยเซฟเข้าไปในบ้านเพื่อทำธุระการงานของเขา ไม่มีชายประจำบ้านคนใดอยู่
12. นางก็คว้าเสื้อผ้าโยเซฟเหนียวรั้งไว้ แล้วพูดว่า มานอนอยู่กับเราเถิด แต่โยเซฟทิ้งเสื้อผ้าไว้ในมือนางหนีไปข้างนอก
13. ต่อมาเมื่อนางเห็นว่าโยเซฟทิ้งเสื้อผ้าไว้ในมือของนาง หนีไปข้างนอกแล้ว
14. นางก็ร้องเรียกชายประจำบ้านของตนมาบอกว่า ดูซิ นายเอาคนชาติฮีบรูมาไว้ทำความหยาบคายแก่เรา มันเข้ามาหาจะนอนกับข้า แต่ข้าร้องเสียงดัง
15. อยู่มาเมื่อมันได้ยินข้าร้องขึ้น มันก็ทิ้งเสื้อผ้าไว้กับข้าหนีไปข้างนอก
16. แล้วนางก็เก็บเสื้อผ้าไว้ใกล้ตัวจนนายกลับมาบ้าน
17. แล้วนางก็บอกกับนายดังนี้ว่า อ้ายป่าวชาติฮีบรูที่ท่านนำมาไว้ นั้นเข้ามาหาจะทำหยาบคายแก่ข้าพเจ้า
18. ต่อมาเมื่อข้าพเจ้าร้องขึ้นมันก็ทิ้งเสื้อผ้าไว้กับข้าพเจ้าหนีไปข้างนอก
19. ต่อมาครั้นนายได้ฟังคำภรรยาบอกว่า ป่าวของท่านทำกับข้าพเจ้าดังนั้น ก็โกรธนัก
20. จึงเอาโยเซฟไปจำไว้ในคุกที่ที่ขังนักโทษหลวง โยเซฟก็ต้องจำอยู่ที่นั่น

21. แต่ว่าพระเยโฮวาก็ทรงสถิตอยู่กับโยเซฟ และทรงสำแดงพระเมตตาแก่เขา ทรงให้เขาเป็นที่โปรดปรานในสายตาของผู้คุมเรือนจำ
22. ผู้คุมเรือนจำก็มอบนักโทษทั้งปวงที่อยู่ในเรือนจำไว้ในความดูแลของโยเซฟ การงานที่ทำในที่นั้นทุกอย่างโยเซฟเป็นผู้กระทำ
23. ผู้คุมเรือนจำไม่ได้เอาใจใส่การงานใดๆที่โยเซฟดูแล เพราะเหตุพระเยโฮวาก็ทรงสถิตอยู่กับท่าน และการงานใดๆที่ท่านกระทำพระเยโฮวาก็ทรงโปรดให้เจริญ

1. ต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พนักงานน้ำองุ่นของกษัตริย์แห่งอียิปต์ และพนักงานขนมของพระองค์ทำผิดต่อเจ้านาย คือกษัตริย์แห่งอียิปต์
2. ฟาโรห์ทรงกริ้วข้าราชการทั้งสองนั้น คือหัวหน้าพนักงานน้ำองุ่น และหัวหน้าพนักงานขนม
3. จึงให้จำคุกไว้ในบ้านของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ในคุกที่โยเซฟติดอยู่นั้น
4. ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์สั่งโยเซฟให้รับใช้สองคนนั้น โยเซฟก็ปรนนิบัติเขา พนักงานทั้งสองติดคุกอยู่พักหนึ่ง
5. คินหนึ่งข้าราชการทั้งสองนั้นฝันไป คือพนักงานน้ำองุ่นและพนักงานขนมของกษัตริย์อียิปต์ที่ต้องจำอยู่ในคุกนั้นต่างคนต่างฝันคนละเรื่อง ความฝันของต่างคนก็มีความหมายต่างกัน
6. ครั้นเวลาเช้า โยเซฟเข้ามาหา เห็นข้าราชการทั้งสองนั้น ดูเถิด เขามีหน้าโศกเศร้า
7. จึงถามข้าราชการของฟาโรห์ที่ถูกจำอยู่ในคุกที่บ้านนายของตนว่า ทำไมวันนี้ท่านจึงหน้าเศร้า
8. เขาตอบว่า เราทั้งสองฝันไปและไม่มีผู้ใดจะแก้ฝันได้ โยเซฟบอกเขาว่า พระเจ้าเท่านั้นแก้ฝันได้มิใช่หรือ ขอท่านเล่าให้ข้าพเจ้าฟังเถิด
9. หัวหน้าพนักงานน้ำองุ่นก็เล่าความฝันของตนให้โยเซฟฟังว่า ดูเถิด เราฝันเห็นเถาองุ่นอยู่ตรงหน้า
10. เถาองุ่นนั้นมีสามกิ่ง พวงอกใบอ่อนดอกตูม ก็มีดอกบานออกมา และช่อองุ่นก็สุก
11. ถ้วยของฟาโรห์อยู่ในมือเรา แล้วเราเก็บลูกองุ่นนั้นบีบให้น้ำลงในถ้วยของฟาโรห์ และวางถ้วยนั้นในพระหัตถ์ของฟาโรห์
12. โยเซฟบอกข้าราชการนั้นว่า ขอแก้ฝันดังนี้ คือกิ่งสามกิ่งนั้นได้แก่สามวัน
13. ภายในสามวันฟาโรห์จะทรงยกศีรษะของท่านขึ้น และจะทรงตั้งท่านไว้ในตำแหน่งเหมือนแต่ก่อน ท่านจะได้ถวายถ้วยนั้นแก่ฟาโรห์อีก ดังที่ได้กระทำมาแต่ก่อนเมื่อเป็นพนักงานน้ำองุ่น
14. เมื่อท่านมีความสุขแล้วขอให้ระลึกถึงข้าพเจ้าและแสดงความเมตตาปราณีแก่ข้าพเจ้า ช่วยทูลฟาโรห์ให้ข้าพเจ้าได้ออกจากบ้านนี้
15. เพราะอันที่จริงเขาลักข้าพเจ้ามาจากแคว้นฮีบรู และที่นี้ก็เหมือนกันข้าพเจ้าไม่ได้ทำผิดอะไรที่ควรต้องติดคุกได้วันนี้
16. เมื่อหัวหน้าพนักงานขนมเห็นว่า คำแก้ความฝันนั้นดี จึงเล่าให้โยเซฟฟังว่า เราฝันด้วย ดูเถิด เห็นมีกระจาดขนมขาวสามใบ ตั้งอยู่บนศีรษะเรา
17. ในกระจาดใบบนนั้นมีขนมสารพัดสำหรับฟาโรห์ และมีนกกามากินของในกระจาดที่ตั้งอยู่บนศีรษะเรา
18. โยเซฟตอบว่า ขอแก้ฝันดังนี้ คือกระจาดสามใบนั้นได้แก่สามวัน
19. ภายในสามวันฟาโรห์จะทรงยกศีรษะของท่านขึ้นให้พ้นตัว และแขวนท่านไว้ที่ต้นไม้ ผุจนกจะมากินเนื้อท่าน
20. ครั้นถึงวันที่สามเป็นวันเฉลิมพระชนมพรรษาของฟาโรห์ พระองค์จึงทรงจัดการเลี้ยงข้าราชการทั้งปวงของพระองค์ แล้วทรงยกศีรษะหัวหน้าพนักงานน้ำองุ่น และหัวหน้าพนักงานขนมเข้ามาอยู่ท่ามกลางพวกข้าราชการ

21. ฝ่ายหัวหน้าพนักงานน้ำอู่่นั้นได้รับการแต่งตั้งในตำแหน่งเดิม เขาก็วางถ้วยในพระหัตถ์ของฟาโรห์เช่นแต่ก่อน
22. ส่วนหัวหน้าพนักงานขนมนั้นให้แขวนคอเสีย สมจริงดังที่โยเซฟแก้ฝันไว้
23. แต่หัวหน้าพนักงานน้ำอู่่นั้นมิได้ระลึกถึงโยเซฟ กลับลืมเขาเสีย

1. ครั้นอยู่มาอีกสองปีเต็ม ฟาโรห์ก็สุบิน และดูเถิด พระองค์ทรงยืนอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำ
2. ดูเถิด มีวัวเจ็ดตัวอ้วนพีงามนำดูขึ้นมาจากแม่น้ำนั้น เลี้ยงหญ้าอยู่ในทุ่งหญ้าแห่งหนึ่ง
3. แล้วดูเถิด มีวัวอีกเจ็ดตัวซุบผอมนำเกลียดตามขึ้นมาจากแม่น้ำ มายืนอยู่กับวัวอื่นที่ริมฝั่งแม่น้ำ
4. วัวที่ซุบผอมนำเกลียดก็กินวัวอ้วนพีงามนำดูเจ็ดตัวนั้นเสีย แล้วฟาโรห์ก็ตื่นบรรทม
5. พระองค์ก็บรรทมหลับไปและสุบินครั้งที่สอง และดูเถิด ต้นข้าวต้นเดียวมีรวงเจ็ดรวงเป็นข้าวเมล็ดเต่งงามดี
6. แล้วดูเถิด มีรวงข้าวเจ็ดรวงงอกขึ้นมาภายหลัง เป็นข้าวลีบและเกรียมเพราะลมตะวันออก
7. รวงข้าวลีบเจ็ดรวงนั้นได้กลืนกินรวงข้าวเมล็ดเต่งงามดีเจ็ดรวงนั้นเสีย แล้วฟาโรห์ก็ตื่นบรรทม และดูเถิด รู้ว่าเป็นพระสุบิน
8. ครั้นต่อมาเวลารุ่งเช้าพระองค์มีพระทัยปั่นป่วน จึงรับสั่งให้เรียกโหราและปราชญ์ทั้งปวงของอียิปต์มาเฝ้า แล้วฟาโรห์ทรงเล่าพระสุบินให้เขาฟัง แต่ไม่มีผู้ใดทูลแก้พระสุบินนั้นถวายแก่ฟาโรห์ได้
9. ครั้งนั้นหัวหน้าพนักงานน้ำอุ่นจึงทูลฟาโรห์ว่า วันนี้ข้าพระองค์ระลึกถึงความผิดพลาดของข้าพระองค์ได้
10. คือฟาโรห์ทรงพระพิโรธแก่ข้าราชการของพระองค์ และทรงจำข้าพระองค์ไว้ในคุกที่บ้านผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ ทั้งข้าพระองค์กับหัวหน้าพนักงานขนม
11. ข้าพระองค์ทั้งสองฝันในคืนเดียวกัน ทั้งข้าพระองค์และเขา ความฝันของต่างคนมีความหมายต่างกัน
12. มีชายหนุ่มชาติฮีบรูคนหนึ่งเป็นบ่าวของผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ อยู่ที่นั่นด้วยกันกับเขา และข้าพระองค์ทั้งสองเล่าความฝันให้เขาฟัง ชายนั้นก็แก้ฝันให้ข้าพระองค์ทั้งสอง เขาแก้ฝันให้แต่ละคนตามความฝันของตน
13. และต่อมาที่เขาแก้ฝันให้ข้าพระองค์ทั้งสองอย่างไรก็เป็นไปอย่างนั้น คือฟาโรห์ทรงตั้งข้าพระองค์ไว้ในตำแหน่งเดิม แต่ฝ่ายเขานั้นถูกแขวนคอเสีย
14. ฟาโรห์จึงรับสั่งให้เรียกโยเซฟมา เขาก็รีบไปเปิดตัวโยเซฟออกมาจากคุกใต้ดิน โยเซฟโกนหนวดผลัดเสื้อผ้าแล้วก็เข้าเฝ้าฟาโรห์
15. ฟาโรห์ตรัสแก่โยเซฟว่า เราฝันไป และหาไม่มีผู้ใดแก้ฝันได้ไม่ เราได้ยินถึงเจ้าว่าเจ้าสามารถเข้าใจความฝันเพื่อแก้ฝันนั้นได้
16. โยเซฟจึงทูลตอบฟาโรห์ว่า การแก้ฝันมีได้อยู่ที่ข้าพระองค์ พระเจ้าต่างหากจะประทานคำตอบอันเป็นสุขแก่ฟาโรห์
17. ฟาโรห์จึงตรัสแก่โยเซฟว่า ในความฝันของเรานั้น ดูเถิด เรายืนอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำ
18. และดูเถิด มีวัวเจ็ดตัวอ้วนพีงามนำดูขึ้นมาจากแม่น้ำ เลี้ยงหญ้าอยู่ในทุ่งหญ้าแห่งหนึ่ง
19. แล้วดูเถิด วัวอีกเจ็ดตัวตามขึ้นมาไม่งาม นำเกลียดมากและซุบผอม เราไม่เคยเห็นมีวัวเลวอย่างนี้ทั่วแผ่นดินอียิปต์เลย
20. วัวที่ซุบผอมไม่งามนั้นกินวัวอ้วนพีเจ็ดตัวแรกนั้นเสียหมด
21. เมื่อกินหมดแล้วหาไม่มีใครรู้ว่ามันกินเข้าไปไม่ เพราะยังพอมองเหมือนแต่ก่อน แล้วเราก็ตื่นขึ้น

22. เราเห็นในความฝันของเรา ดูเถิด ต้นข้าวต้นหนึ่ง มีรวงเจ็ดรวงงอกขึ้นมา เป็นข้าวเมล็ดเต่งและงามดี
23. และดูเถิด ข้าวอีกเจ็ดรวงงอกขึ้นมาภายหลังเป็นข้าวเหี่ยวลีบ และเกรียมเพราะลมตะวันตก
24. รวงข้าวลีบนั้นกลืนกินรวงข้าวดีเจ็ดรวงนั้นเสีย เราเล่าความฝันนี้ให้โหราจารย์ แต่ไม่มีใครสามารถอธิบายให้เราได้
25. โยเซฟจึงทูลฟาโรห์ว่า พระสุบินของฟาโรห์มีความหมายอันเดียวกัน พระเจ้าทรงสำแดงให้ฟาโรห์ทราบถึงสิ่งที่พระองค์จะทรงกระทำ
26. วัวอ้วนพีเจ็ดตัวนั้นคือเจ็ดปี และรวงข้าวดีเจ็ดรวงนั้นก็คือเจ็ดปี เป็นความฝันอันเดียวกัน
27. วัวเจ็ดตัวซูบผอมน่าเกลียดที่ขึ้นมาภายหลังคือเจ็ดปี กับรวงข้าวเจ็ดรวงลีบและเกรียมเพราะลมตะวันตกนั้นคือเจ็ดปีที่กันดารอาหาร
28. นี่คือสิ่งที่ข้าพระองค์ทูลฟาโรห์ คือพระเจ้าทรงสำแดงให้ฟาโรห์รู้สิ่งที่พระองค์จะทรงกระทำ
29. ดูเถิด จะมีอาหารบริบูรณ์ทั่วประเทศอียิปต์ถึงเจ็ดปี
30. หลังจากนั้นจะบังเกิดการกันดารอาหารอีกเจ็ดปี จนจะลี้มความอุดมสมบูรณ์ในประเทศอียิปต์เสีย การกันดารอาหารจะล้างผลาญแผ่นดิน
31. ทำให้จำความอุดมสมบูรณ์ในแผ่นดินไม่ได้ เพราะเหตุการณ์กันดารอาหารที่เกิดขึ้นตามหลังนี้ ด้วยว่าการกันดารอาหารนั้นจะรุนแรงนัก
32. ที่ฟาโรห์สุบินสองครั้งนั้น ก็หมายความว่าสิ่งนั้นพระเจ้าทรงกำหนดไว้แล้ว และพระเจ้าจะทรงให้บังเกิดในเร็วๆ นี้
33. เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอฟาโรห์เลือกคนที่มีความคิดดี มีปัญญา ตั้งให้ดูแลประเทศอียิปต์
34. ขอฟาโรห์ทำดังนี้และให้คนนั้นจัดพนักงานไว้ทั่วแผ่นดิน และเก็บผลหนึ่งในห้าส่วนแห่งประเทศอียิปต์ไว้ตลอดเจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์นั้น
35. ให้คนเหล่านั้นรวบรวมอาหารในปีที่อุดมเหล่านั้นซึ่งจะมาถึงนั้นไว้ และสะสมข้าวด้วยอำนาจของฟาโรห์ไว้และให้เก็บอาหารไว้ในเมืองต่างๆ
36. อาหารนี้จะได้เป็นเสบียงสำรองในแผ่นดินสำหรับเจ็ดปีที่กันดารอาหาร ซึ่งจะเกิดขึ้นในประเทศอียิปต์ เพื่อแผ่นดินจะไม่พินาศเสียไปเพราะกันดารอาหาร
37. ข้อเสนอนี้เป็นที่เห็นชอบในสายพระเนตรของฟาโรห์ และในสายตาของข้าราชการทั้งปวงของพระองค์
38. ฟาโรห์ตรัสกับบรรดาข้าราชการว่า เราจะหาคนที่มีพระวิญญานของพระเจ้าอยู่ในตัวเหมือนคนนี้ได้หรือ
39. ฟาโรห์จึงตรัสกับโยเซฟว่า เพราะพระเจ้าได้ทรงสำแดงเรื่องนี้ทั้งสิ้นแก่ท่าน จะหาผู้ใดที่มีความคิดดีและมีปัญญาเหมือนท่านก็ไม่ได้
40. ท่านจะดูแลราชอาณาจักรของเรา และประชาชนทั้งหลายของเราจะปฏิบัติตามคำของท่าน เว้นแต่ฝ่ายพระที่หนึ่งเท่านั้นเราจะเป็นใหญ่กว่าท่าน
41. ฟาโรห์ตรัสกับโยเซฟว่า ดูเถิด เราตั้งท่านให้ดูแลทั่วประเทศอียิปต์แล้ว
42. ฟาโรห์ทรงถอดธำมรงค์ตราออกจากพระหัตถ์ของพระองค์ สวมที่มือโยเซฟ กับให้สวมเสื้อผ้าป่านเนื้อละเอียด และสวมสร้อยทองคำให้ที่คอ

43. ให้โยเซฟใช้รถหลวงคันที่สองซึ่งฟาโรห์มีอยู่ และมีคนร้องประกาศข้างหน้าท่านว่า คุณเข่าลงเถิด ดังนี้แหละ พระองค์ทรงตั้งท่านให้ดูแลทั่วประเทศอียิปต์
44. ฟาโรห์จึงตรัสกับโยเซฟว่า เราคือฟาโรห์ ไม่มีคนทั่วแผ่นดินอียิปต์จะยกมือยกเท้าได้เว้นแต่ท่านจะอนุญาต
45. ฟาโรห์เรียกนามโยเซฟว่า ศาเฟนาทปาเนอาห์ และประทานอาสน์ทบุตรสาวโปทิเฟรา บุโรหิตเมืองโอนให้เป็นภรรยา โยเซฟก็ออกไปสำรวจทั่วประเทศอียิปต์
46. เมื่อโยเซฟเข้าเฝ้าฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์นั้น ท่านอายุได้สามสิบปี แล้วโยเซฟก็ออกจากที่เข้าเฝ้าฟาโรห์เที่ยวไปทั่วประเทศอียิปต์
47. ในเจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์นั้น แผ่นดินก็ออกผลมากมาย
48. โยเซฟรวบรวมอาหารทั้งเจ็ดปีซึ่งมีอยู่ในประเทศอียิปต์ไว้หมด สะสมอาหารไว้ในเมืองต่างๆ ผลที่เกิดขึ้นในรอบเมืองใดๆก็เก็บไว้ในเมืองนั้นๆ
49. โยเซฟสะสมข้าวไว้ดูจเม็ดทรายในทะเลมากมายจนต้องหยุดคิดบัญชี เพราะนับไม่ถ้วน
50. ก่อนถึงปีกันดารอาหาร มีบุตรชายสองคนเกิดแก่โยเซฟ ซึ่งนางอาสน์ทบุตรสาวโปทิเฟราบุโรหิตเมืองโอนบังเกิดให้ท่าน
51. โยเซฟเรียกบุตรหัวปีว่า มนัสเสห์ กล่าวว่า เพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้าล้มความยากลำบากทั้งปวง และวงศ์วานทั้งสิ้นของบิดาเสีย
52. บุตรที่สองท่านเรียกชื่อว่า เอฟราอิม เพราะว่าพระเจ้าทรงโปรดให้ข้าพเจ้ามีเชื้อสายทวีขึ้นในแผ่นดินที่ข้าพเจ้าได้รับความทุกข์ใจ
53. เจ็ดปีที่อุดมสมบูรณ์ในประเทศอียิปต์ก็ล่วงไป
54. จึงเกิดกันดารอาหารเจ็ดปี ดังที่โยเซฟกล่าวไว้ การกันดารอาหารนั้นเกิดทั่วแผ่นดินทั้งหลาย แต่ทั่วประเทศอียิปต์ยังมีอาหารอยู่
55. เมื่อชาวอียิปต์อดอยากอาหาร ประชาชนก็ร้องทูลขออาหารต่อฟาโรห์ ฟาโรห์ก็รับสั่งแก่ชาวอียิปต์ทั้งหลายว่า ไปหาโยเซฟ ท่านบอกอะไร ก็จงทำตาม
56. การกันดารอาหารแผ่ไปทั่วพื้นแผ่นดินโลก โยเซฟก็เปิดฉางออกขายข้าวแก่ชาวอียิปต์ และการกันดารอาหารในแผ่นดินอียิปต์รุนแรงมาก
57. และประเทศทั้งปวงก็มายังประเทศอียิปต์หาโยเซฟเพื่อซื้อข้าว เพราะการกันดารอาหารร้ายแรงในทุกประเทศ

1. เมื่อยาโคบรู้ว่ามิชานในอียิปต์ ยาโคบจึงพูดกับพวกบุตรชายของตนว่า มานั่งมองดูกันอยู่ทำไมเล่า
2. ท่านพูดว่า ดูเถิด เราได้ยินว่ามีมิชานในอียิปต์ ลงไปซื้อข้าวจากที่นั่นมาให้พวกเรา เพื่อพวกเราจะได้มีชีวิตและไม่อดตาย
3. พี่ชายของโยเซฟสิบคนก็ลงไปซื้อข้าวที่อียิปต์
4. แต่เบนยามินน้องชายของโยเซฟนั้นยาโคบไม่ให้ไปกับพวกพี่ชาย ด้วยท่านกล่าวว่า เกรงว่าอาจจะเกิดอันตรายแก่เขา
5. บรรดาบุตรชายของอิสราเอลก็ไปซื้อข้าวพร้อมกับคนทั้งหลายที่ไป เพราะการกั้นดารอาหารก็เกิดในแผ่นดินคานาอัน
6. ฝ่ายโยเซฟเป็นผู้สำเร็จราชการแผ่นดิน ท่านเป็นผู้ที่ขายข้าวให้แก่บรรดาประชาชนแห่งแผ่นดิน พวกพี่ชายของโยเซฟก็มากกราบไหว้ท่าน ก้มหน้าลงถึงดิน
7. โยเซฟเห็นพวกพี่ชายของตนและรู้จักเขาแต่ทำเป็นไม่รู้จักเขา และพูดจาตัดสินกับเขา ท่านถามเขาว่า พวกเจ้ามาจากไหน เขาตอบว่า มาจากแผ่นดินคานาอันเพื่อซื้ออาหาร
8. โยเซฟรู้จักพวกพี่ชาย แต่พวกพี่หารู้จักท่านไม่
9. โยเซฟระลึกถึงความฝันที่ท่านเคยฝันถึงพวกพี่ๆ และกล่าวแก่พวกเขาว่า พวกเจ้าเป็นคนสอดแนม แอบมาดูจุดอ่อนของบ้านเมือง
10. พวกเขาจึงตอบท่านว่า นายเจ้าข้า มิใช่เช่นนั้น แต่ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านมาซื้ออาหาร
11. ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นบุตรชายร่วมบิดาเดียวกัน เป็นคนสัตย์จริง ผู้รับใช้ของท่านมิใช่คนสอดแนม
12. โยเซฟบอกเขาอีกว่า มิใช่ แต่พวกเจ้ามาเพื่อดูจุดอ่อนของบ้านเมือง
13. พวกพี่จึงตอบว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านเป็นพี่น้องสิบสองคน เป็นบุตรชายร่วมบิดาเดียวกันอยู่ในแผ่นดินคานาอัน ดูเถิด วันนี้น้องสุดท้องยังอยู่กับบิดา แต่น้องอีกคนหนึ่งเสียไปแล้ว
14. โยเซฟตอบเขาว่า ที่เราว่า 'พวกเจ้าเป็นคนสอดแนม' นั้นจริงแน่ๆ
15. พวกเจ้าจะถูกทดลองดังนี้ โดยพระชนม์ฟาโรห์ พวกเจ้าจะไปจากที่นี่ไม่ได้ เว้นแต่น้องชายสุดท้องมาที่นี่
16. พวกเจ้าต้องอยู่ในคุกก่อน ให้คนหนึ่งไปพาน้องชายมา เพื่อพิสูจน์ถ้อยคำของเจ้าว่าเจ้าพูดจริงหรือไม่ มิฉะนั้นโดยพระชนม์ฟาโรห์ พวกเจ้าเป็นคนสอดแนมแน่
17. แล้วโยเซฟก็ขังพวกพี่ชายไว้ด้วยกันในคุกสามวัน
18. ในวันที่สามโยเซฟบอกเขาว่า ทำดังนี้แล้วจะรอดชีวิต เพราะเรายำเกรงพระเจ้า
19. ถ้าพวกเจ้าเป็นคนสัตย์จริง จงให้คนหนึ่งไปพาน้องชายมา เพื่อพิสูจน์ถ้อยคำของเจ้าว่าเจ้าพูดจริงหรือไม่ มิฉะนั้นโดยพระชนม์ฟาโรห์ พวกเจ้าเป็นคนสอดแนมแน่
20. แล้วพาน้องชายสุดท้องมาหาเรา ดังนั้นจึงจะเห็นได้ว่าพวกเจ้าพูดจริง แล้วพวกเจ้าจะไม่ตาย พวกพี่ชายก็ทำดังนี้

21. พวกพี่ชายจึงพูดกันว่า ที่จริงเรามีความผิดเรื่องน้องชายเรา เพราะเราได้เห็นความทุกข์ใจของน้องเมื่อเขาอ่อนวอนเราแต่แล้วมิได้ฟัง เพราะฉะนั้นความทุกข์ใจทั้งนี้จึงบังเกิดแก่เรา
22. ฝ่ายรูเบนพูดกับน้องทั้งหลายว่า ข้าห้ามเจ้าแล้วมิใช่หรือว่า 'อย่าทำบาปผิดต่อเด็กนั้น' แต่พวกเจ้าไม่ฟัง เหตุฉะนั้น ดูเถิด การพิพากษาเรื่องโลหิตของน้องจึงมาถึง
23. พวกพี่ชายไม่รู้ว่ายโยเซฟฟังออก เพราะว่าท่านพูดกับเขาโดยใช้ล่าม
24. โยเซฟก็หันไปจากเขาและร้องไห้ แล้วกลับมาพูดกับเขาอีก และเอาสิเมโอนออกมามัดไว้ต่อหน้าต่อตาพวกเขา
25. แล้วโยเซฟบัญชาให้ใส่ข้าวในถุงของพี่ชายให้เต็มและใส่เงินของแต่ละคนไว้ในกระสอบของทุกคน และให้เสบียงไปกึ่งกลางทาง ท่านก็ทำต่อเขาดังนี้
26. พวกเขาบรรทุกข้าวใส่หลังลาแล้วก็ออกเดินทางไป
27. ครั้นคนหนึ่งเปิดกระสอบออกจะเอาข้าวให้ลากิน ณ ที่หยุดพัก ดูเถิด เขาก็เห็นเงินของเขาอยู่ที่ปากกระสอบนั้น
28. ผู้นั้นจึงบอกแก่พี่น้องว่า เงินของข้าพเจ้ากลับคืนมา ดูเถิด เงินนั้นอยู่ที่ปากกระสอบของข้าพเจ้า พี่น้องตกใจกลัวจนตัวสั่น พูดกันว่า ที่พระเจ้าทรงกระทำดังนี้แก่เราจะเป็นอย่างไรหนอ
29. เขาก็กลับไปหายาโคบบิดาของเขาในแผ่นดินคานาอัน แล้วเล่าเรื่องทั้งหมดที่เกิดขึ้นแก่ตนให้บิดาฟังว่า
30. ท่านผู้นั้นที่เป็นเจ้านายของประเทศพูดจาตัดสินกับพวกข้าพเจ้า เหมาเอาว่าพวกข้าพเจ้าเป็นผู้สอดแนมดูบ้านเมือง
31. พวกข้าพเจ้าเรียนท่านว่า 'ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นคนสัตย์จริง หาได้เป็นคนสอดแนมไม่
32. ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นบุตรชายร่วมบิดาเดียวกัน มีพี่น้องสิบสองคน น้องคนหนึ่งเสียไปแล้ว น้องสุดท้องยังอยู่กับบิดาในแผ่นดินคานาอัน'
33. แล้วท่านผู้เป็นเจ้านายของประเทศนั้นตอบแก่เราว่า 'เพื่อเราจะรู้ว่าพวกเจ้าเป็นคนสัตย์จริง คือให้คนหนึ่งในพวกพี่น้องอยู่กับเรา พวกเจ้าเอาข้าวไปเพื่อบรรเทาการกันดารอาหารที่บ้านของเจ้า แล้วออกเดินทางไปเถิด
34. แล้วจงพาน้องชายสุดท้องมาหาเรา เราจึงจะรู้ว่าพวกเจ้ามิได้เป็นคนสอดแนม แต่เป็นคนสัตย์จริง แล้วเราจะปล่อยพี่ชายไป พวกเจ้ายังจะได้ค้าขายในประเทศนี้'
35. และต่อมารั้้นพวกเขาแก่กระสอบข้าวออก ดูเถิด เห็นห่อเงินของแต่ละคนอยู่ในกระสอบของตน เมื่อเวลาพวกเขา กับบิดาเห็นห่อเงินดังนั้นก็กลัว
36. ฝ่ายยาโคบบิดาของเขาจึงว่า พวกเจ้าทำให้เราพลัดพรากจากลูกของเรา โยเซฟก็เสียไปแล้ว สิเมโอนก็เสียไปแล้ว แล้วพวกเจ้ายังจะเอาเบนยามินไปอีกคน สิ่งเหล่านี้ทั้งหมดทำให้เรามีความทุกข์
37. รูเบนจึงบอกบิดาของตนว่า ถ้าลูกไม่พาเบนยามินกลับมาให้พ่อ พ่อจงเอาบุตรชายทั้งสองคนของลูกฆ่าเสีย จงมอบเบนยามินไว้ในความดูแลของลูกเถิด แล้วลูกจะนำเขากลับมาหาพ่ออีก
38. ยาโคบบอกว่า ลูกของเราจะไม่ลงไปกับเจ้า เพราะพี่ชายของเขาก็ตายเสียแล้ว เหลือแต่เบนยามินคนเดียว ถ้าเกิดอันตรายแก่เขาในเวลาเดินทางไปกับเจ้า เจ้าจะพาผมหมอกของเราลงสู่หลุมฝังศพด้วยความทุกข์

1. การกัณฑ์อาหารในแผ่นดินร้ายแรงยิ่ง
2. และต่อมาเมื่อครอบครัวยาโคบกินข้าวที่ได้มาจากประเทศอียิปต์หมดแล้ว บิดาเขาจึงบอกแก่บุตรชายว่า ไปซื้ออาหารมาอีกหน่อย
3. แต่ยูดาห์ตอบบิดาว่า ท่านกำชับพวกลูกอย่างเด็ดขาดว่า 'ถ้าไม่ได้พาน้องชายมาด้วย พวกเจ้าจะไม่เห็นหน้าเราอีก'
4. ถ้าพ่อใช้ให้น้องชายไปกับพวกลูก ลูกจะลงไปซื้ออาหารให้พ่อ
5. แต่ถ้าแม้พ่อไม่ให้น้องไป พวกลูกจะไม่ลงไป เพราะเจ้านายท่านบัญชาแก่พวกลูกว่า 'ถ้าไม่ได้พาน้องชายมาด้วย พวกเจ้าจะไม่เห็นหน้าเราอีก'
6. อิสราเอลจึงว่า เหตุใดเจ้านายจึงไปบอกท่านว่ามีน้องชายอีกคนหนึ่ง ทำให้เราได้รับความเข้าใจเช่นนี้
7. เขาจึงตอบว่า เจ้านายท่านชักใช้ไต่ถามถึงพวกลูก และญาติพี่น้องของพวกลูกว่า 'บิดายังอยู่หรือ เจ้ามีน้องชายอีกหรือเปล่า' พวกลูกก็ตอบตามคำถามนั้น จะลวงรู้ได้อย่างไรว่าท่านจะสั่งว่า 'พาน้องชายของเจ้ามา'
8. ยูดาห์จึงพูดกับอิสราเอลบิดาของเขาว่า ขอพ่อให้เด็กนั้นไปกับข้าพเจ้า เราจะได้ลุกขึ้นออกเดินทางไปเพื่อจะได้มีชีวิตและไม่ตาย ทั้งพวกลูกและพ่อกับลูกอ่อนทั้งหลายของเราด้วย
9. ลูกรับประกันน้องคนนี้ พ่อจะเรียกร้องให้ลูกรับผิดชอบได้ ถ้าลูกไม่นำเขากลับมาหาพ่อและส่งเขาต่อหน้าพ่อ ก็ขอให้ลูกรับผิดชอบตลอดไปเป็นนิตย์
10. ด้วยว่าถ้าพวกลูกไม่ซื่ออยู่เช่นนี้ ก็จะได้กลับมาเป็นครั้งที่สองแล้วเป็นแน่
11. ฝ่ายอิสราเอลบิดาของพวกเขาจึงบอกบุตรชายทั้งหลายว่า ถ้าอย่างนั้นให้ทำดังนี้ คือเอาผลิตผลอย่างดีที่สุดที่มีในแผ่นดินนี้ คือพิมเสนบ้าง น้ำผึ้งบ้าง ยางไม้และมดยอบ ลูกนัทและลูกอัลมอนด์ ใส่ภาชนะไปเป็นของกำนัลแก่ท่าน
12. เอาเงินติดมือเจ้าไปสองเท่า คือเงินที่ติดมาในปากกระสอบของเจ้านั้นก็ให้ติดมือกลับไปด้วย เพราะบางที่เขาผลออกไป
13. จงพาน้องชายของเจ้าด้วย แล้วลุกขึ้นกลับไปหาท่านนั้นอีก
14. ขอพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์โปรดกรุณาพวกเจ้าต่อหน้าท่านนั้น เพื่อท่านจะปล่อยพี่ชายกับเบนยามินกลับมา หากว่าเราจะต้องพลัดพรากจากบุตรไปก็ตามเถิด
15. คนเหล่านั้นก็เอาของกำนัลและเงินสองเท่าติดมือไปพร้อมกับเบนยามิน แล้วลุกขึ้นพากันเดินทางลงไปยังประเทศอียิปต์ และเข้าเฝ้าโยเซฟ
16. เมื่อโยเซฟเห็นเบนยามินมากับพี่ชาย ท่านจึงสั่งคนต้นเรือนว่า จงพาคนเหล่านี้เข้าไปในบ้าน ให้ฆ่าสัตว์และจัดโต๊ะไว้ เพราะคนเหล่านี้จะมารับประทานด้วยกันกับเราในเวลาเที่ยง
17. คนต้นเรือนก็ทำตามคำโยเซฟสั่ง และพาคนเหล่านั้นเข้าไปในบ้านโยเซฟ
18. คนเหล่านั้นก็กลัวเพราะเขาพาเข้าไปในบ้านโยเซฟ จึงพูดกันว่า เพราะเหตุเงินที่ติดมาในกระสอบของเราครั้งก่อนนั้น เขาจึงพาพวกเรามาที่นี่ เพื่อท่านจะหาเหตุใส่เราจับกุมเรา จับเราเป็นทาส ทั้งจะริบเอาลาด้วย
19. พวกเขาเข้าไปหาคนต้นเรือนของโยเซฟ และพูดกับเขาที่ประตูบ้าน

20. และกล่าวว่า นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายลงมาครั้งก่อนเพื่อซื้ออาหาร
21. และต่อมารัศนข้าพเจ้าทั้งหลายไปถึงที่พัก เราเปิดกระสอบของเราออก และดูเถิด เงินของแต่ละคนก็อยู่ในปาก กระสอบของตน เงินนั้นยังอยู่ครบหน้าหนัก ข้าพเจ้าจึงได้นำเงินนั้นติดมือกลับมา
22. ข้าพเจ้าเอาเงินอีกส่วนหนึ่งติดมือมาเพื่อจะซื้ออาหารอีก เงินที่อยู่ในกระสอบของเรานั้นผู้ใดใส่ไว้ข้าพเจ้าไม่ทราบเลย
23. คนต้นเรือนจึงตอบว่า จงเป็นสุขเถิด อย่ากลัวเลย พระเจ้าของท่านและพระเจ้าของบิดาท่านบันดาลให้มีทรัพย์ อยู่ในกระสอบเพื่อท่าน เงินของท่านนั้นเราได้รับแล้ว คนต้นเรือนก็พาสิเมโอนออกมาหาเขา
24. คนต้นเรือนพาคนเหล่านั้นเข้าไปในบ้านของโยเซฟ แล้วเอาน้ำให้เขา เขาก็ล้างเท้าและคนต้นเรือนจัดหญ้าฟางให้ลาเขากิน
25. พวกพี่ชายก็จัดเตรียมของกำนัลไว้คอยทำโยเซฟซึ่งจะมาในเวลาเที่ยง เพราะเขาได้ยืนยันว่าเขาจะรับประทานอาหารกันที่นั่น
26. เมื่อโยเซฟกลับมาบ้าน เขาก็ยกของกำนัลที่ติดมือนั้นมาให้โยเซฟในบ้านแล้วกราบลงถึงดินต่อท่าน
27. โยเซฟถามถึงทุกข์สุขของเขาและกล่าวว่า บิดาของเจ้าผู้ชราที่พวกเจ้ากล่าวถึงครั้งก่อนนั้นสบายดีหรือ บิดายังมีชีวิตอยู่หรือ
28. เขาตอบว่า บิดาของข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านอยู่สบายดี ท่านยังมีชีวิตอยู่ แล้วเขาก็โน้มลงกราบไหว้อีก
29. โยเซฟเงยหน้าดูเห็นเบนยามินน้องชายมารดาเดียวกัน แล้วถามว่า คนนี้เป็นน้องชายสุดท้องที่พวกเจ้าบอกแก่เราครั้งก่อนหรือ โยเซฟกล่าวว่า ลูกเอ๋ย ขอให้พระเจ้าทรงเมตตาแก่เจ้า
30. แล้วโยเซฟรีบไป เพราะรักน้องจนกลืนน้ำตาไว้ไม่ได้ ท่านก็หาที่ที่จะร้องไห้ ท่านจึงเข้าไปในห้องร้องไห้อยู่ที่นั่น
31. โยเซฟล้างหน้าแล้วกลับออกมาแข็งใจกลืนน้ำตาสั่งว่า ยกอาหารมาเถิด
32. พวกคนใช้ก็ยกส่วนของโยเซฟมาตั้งไว้เฉพาะท่าน ส่วนของพี่น้องก็เฉพาะพี่น้อง ส่วนของคนอียิปต์ที่จะมารับประทานด้วยนั้นก็เฉพาะเขา เพราะคนอียิปต์จะไม่รับประทานอาหารร่วมกับคนฮีบรู ด้วยว่าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจสำหรับคนอียิปต์
33. พวกพี่น้องก็นั่งตรงหน้าโยเซฟ เรียงตั้งแต่พี่ใหญ่ผู้มีสิทธิบุตรหัวปี ลงมาจนถึงน้องสุดท้องตามวัย พี่น้องทั้งหลายมองดูตากันด้วยความประหลาดใจ
34. แล้วโยเซฟก็ส่งของรับประทานให้พี่น้องเหล่านั้นต่อหน้าท่าน แต่ของที่ส่งให้เบนยามินนั้นมากกว่าของพี่ชายถึงห้าเท่า พวกเขาก็กินดื่มกับโยเซฟจนสำราญใจ

1. โยเซฟสั่งคนต้นเรือนของท่านว่า จัดอาหารใส่กระสอบของคนเหล่านี้ให้เต็มตามที่จะขนไปได้ และเอาเงินของเขาใส่ไว้ในปากกระสอบของทุกคน
2. ใส่ถ้วยของเรา คือถ้วยเงินนั้นไว้ในปากกระสอบของคนสุดท้ายพร้อมกับเงินค่าข้าวของเขาด้วย คนต้นเรือนก็ทำตามคำที่โยเซฟสั่ง
3. ครั้นเวลารุ่งเช้าคนต้นเรือนก็ให้คนเหล่านั้นออกเดินไปพร้อมกับลาของเขา
4. เมื่อพี่น้องออกไปจากเมืองยังไม่สู้ไกลนักโยเซฟสั่งคนต้นเรือนว่า ลูกขึ้นไปตามคนเหล่านั้น เมื่อไปทันแล้วให้ถามพวกเขาว่า 'ทำไมพวกเจ้าจึงทำความชั่วต่อความดีเล่า'
5. ถ้วยนี้เป็นถ้วยเฉพาะที่เจ้านายของข้าใช้ดื่ม และใช้ทำนายนมิใช่หรือ เจ้าทำเช่นนี้ผิดมาก'
6. คนต้นเรือนตามพวกเขาไปทัน แล้วว่าแก่พี่น้องตามคำที่โยเซฟบอก
7. คนเหล่านั้นจึงตอบเขาว่า เหตุไฉนเจ้านายของข้าพเจ้าจึงว่าอย่างนี้ พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ผู้รับใช้ของท่านกระทำเรื่องเช่นนี้เลย
8. ดูก่อน เงินที่ข้าพเจ้าพบในปากกระสอบของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ายังได้นำมาจากแผ่นดินคานาอันคืนแก่ท่าน ข้าพเจ้าทั้งหลายจะลักเงินทองไปจากบ้านนายของท่านได้อย่างไรเล่า
9. หากท่านพบของนั้นที่ใครในพวกข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านก็ให้ผู้นั้นตายเถิด และข้าพเจ้าทั้งหลายจะเป็นทาสเจ้านายของข้าพเจ้าด้วย
10. คนต้นเรือนจึงว่า บัดนี้ให้ขึ้นไปตามคำที่ท่านว่า ถ้าเราพบของนั้นที่ผู้ใด ผู้นั้นจะต้องเป็นทาสของเรา แต่ท่านทั้งหลายหามีความผิดไม่
11. พวกเขาทุกคนจึงรีบยกกระสอบของตนวางลงบนดินและเปิดกระสอบของตนออก
12. คนต้นเรือนก็ค้นดูตั้งแต่คนหัวปีจนถึงคนสุดท้าย ก็พบถ้วยนั้นในกระสอบของเบนยามิน
13. พวกเขาก็ฉีกเสื้อผ้าของตน และบรรทุกันขึ้นหลังลากลับมายังเมือง
14. ฝ่ายยูดาห์กับพวกพี่น้องก็มาบ้านโยเซฟ โยเซฟยังอยู่ที่นั่น พวกเขากราบลงถึงดินต่อหน้าท่าน
15. โยเซฟจึงถามเขาว่า พวกเจ้าทำอะไรนี่ พวกเจ้าไม่รู้หรือว่าคนอย่างเราทำนายได้
16. ยูดาห์ตอบว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายจะตอบอย่างไรกับนายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะพูดอย่างไร หรือข้าพเจ้าจะแก้ตัวอย่างไรได้ พระเจ้าทรงทราบความชั่วช้าของพวกข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านแล้ว ข้าแต่ท่าน ดูก่อน พวกข้าพเจ้าเป็นทาสของท่าน ทั้งข้าพเจ้าทั้งหลายกับคนที่เขาพบถ้วยอยู่นั้นด้วย
17. แต่โยเซฟตอบว่า พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้เรากระทำเช่นนั้น เฉพาะคนที่เขาพบถ้วยในมือนั้นจะเป็นทาสของเรา ส่วนพวกเจ้าจงกลับไปหาบิดาโดยสันติสุขเถิด
18. ยูดาห์จึงเข้าไปใกล้โยเซฟ เรียกว่า โอ นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านขอกราบเรียนท่านสักคำหนึ่ง ขอท่านอย่าได้ถือโทษข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านเลย เพราะท่านก็เป็นเหมือนฟาโรห์
19. นายของข้าพเจ้าถามข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านว่า 'เจ้ายังมีบิดาหรือน้องชายอยู่หรือ'

20. พวกข้าพเจ้าตอบนายของข้าพเจ้าว่า `ข้าพเจ้าทั้งหลายมีบิดาที่ซราแล้ว มีบุตรคนหนึ่งเกิดเมื่อบิดาซรา เป็นน้องเล็ก พี่ชายของเด็กนั้นตายเสียแล้ว บุตรของมารดานั้นยังอยู่แต่คนเดียวและบิดารักเด็กคนนี่มาก'
21. แล้วท่านสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านว่า `พาน้องคนนั้นมาที่นี่ให้เราดู'
22. ข้าพเจ้าทั้งหลายเรียนนายของข้าพเจ้าว่า `เด็กหนุ่มคนนี้จะพรากจากบิดาไม่ได้เพราะถ้าจากบิดาไป บิดาจะตาย'
23. ท่านบอกข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของท่านว่า `ถ้าเจ้าทั้งหลายไม่พาน้องชายสุดท้องมาด้วยกัน เจ้าจะไม่เห็นหน้าเราอีกเลย'
24. และต่อมาครั้นข้าพเจ้าไปหาบิดาผู้รับใช้ของท่านแล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายก็นำถ้อยคำของนายของข้าพเจ้าไปเล่าให้บิดาฟัง
25. และบิดาของข้าพเจ้าทั้งหลายสั่งว่า `จงกลับไปอีกซื้ออาหารมาให้พวกเราหน่อย'
26. ข้าพเจ้าทั้งหลายว่า `เราลงไปไม่ได้ ถ้าน้องชายสุดท้องไปด้วยเราจึงจะลงไป เพราะเราจะเห็นหน้าท่านนั้นไม่ได้ เว้นแต่น้องชายสุดท้องอยู่กับเรา'
27. บิดาผู้รับใช้ของท่านจึงบอกข้าพเจ้าทั้งหลายว่า `เจ้ารู้ว่าภรรยาของเราคลอดบุตรชายให้เราสองคน
28. บุตรคนหนึ่งก็จากเราไปแล้ว เราจึงว่า สัตว์ร้ายกัดกินเขาเสียเป็นแน่ เราไม่เห็นบุตรนั้นจนบัดนี้
29. ถ้าพวกเจ้าเอาเด็กคนนี้อย่างรวดเร็ว และเขาเป็นอันตรายขึ้น พวกเจ้าก็จะทำให้เราซึ่งมีผมหงอกลงสู่หลุมฝังศพด้วยความทุกข์'
30. เหตุฉะนั้นบัดนี้เมื่อข้าพเจ้ากลับไปหาบิดาผู้รับใช้ของท่าน และเด็กหนุ่มนั้นมิได้กลับไปกับข้าพเจ้า เพราะชีวิตของท่านติดอยู่กับชีวิตของเด็ก
31. และต่อมาเมื่อบิดาเห็นว่าเด็กนั้นไม่อยู่กับพวกข้าพเจ้า บิดาก็จะตาย ผู้รับใช้ของท่านจะเป็นเหตุให้บิดาผู้รับใช้ของท่านผู้มีผมหงอกลงสู่หลุมฝังศพด้วยความทุกข์'
32. เพราะข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านรับประกันน้องไว้ต่อบิดาของข้าพเจ้าว่า `ถ้าข้าพเจ้าไม่พาน้องกลับมาหาบิดา ข้าพเจ้าจะรับผิดชอบต่อบิดาตลอดไป'
33. เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอโปรดให้ข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านอยู่แทนน้องโดยเป็นทาสของนายของข้าพเจ้า ขอให้น้องกลับไปกับพวกพี่ของท่านเถิด
34. ด้วยว่าถ้าน้องมิได้อยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกลับไปหาบิดาของข้าพเจ้าอย่างไรได้ น่ากลัวว่าจะเห็นเหตุร้ายอุบัติขึ้นแก่บิดาข้าพเจ้า

1. โยเซฟอดกลั้นต่อหน้าบรรดาผู้ที่ยืนอยู่ต่อไปอีกมิได้ ท่านก็ร้องสั่งว่า ให้ทุกคนออกไปเสียเถิด จึงไม่มีผู้ใดยืนอยู่กับท่านด้วย ขณะที่โยเซฟแจ้งให้พี่น้องรู้จักตัวท่าน
2. แล้วโยเซฟร้องให้เสียงดัง คนอียิปต์ทั้งหลายและคนในสำนักพระราชวังฟาโรห์ก็ได้ยิน
3. โยเซฟบอกพวกพี่น้องของตนว่า เราคือโยเซฟ บิดาเรายังมีชีวิตอยู่หรือ ฝ่ายพวกพี่น้องไม่รู้ที่จะตอบประการใด เพราะตกใจกลัวที่เผชิญหน้ากับโยเซฟ
4. โยเซฟจึงบอกพี่น้องของตนว่า เชิญเข้ามาใกล้เราเถิด เขาก็เข้ามาใกล้แล้วโยเซฟว่า เราคือโยเซฟน้องที่พี่ชายมายังอียิปต์
5. แต่บัดนี้อย่าเสียใจไปเลย อย่าโกรธตัวเองที่ชายเรามาที่นี่ เพราะว่าพระเจ้าทรงใช้เราให้มาก่อนหน้าพี่เพื่อจะได้ช่วยชีวิต
6. เพราะมีการกันดารอาหารในแผ่นดินสองปีแล้ว ยังอีกห้าปีจะทำนาหรือเกี่ยวข้าวไม่ได้เลย
7. พระเจ้าทรงใช้เรามาก่อนพี่ เพื่อสงวนหมู่มนุษย์จากพวกพี่ไว้บนแผ่นดิน และช่วยชีวิตของพี่ไว้ด้วยการช่วยให้พี่น้องใหญ่หลวง
8. ฉะนั้นบัดนี้มิใช่พี่เป็นผู้ให้เรามาที่นี่ แต่พระเจ้าทรงให้มา พระองค์ทรงโปรดให้เราเป็นเหมือนบิดาแก่ฟาโรห์ เป็นเจ้าในราชวังทั้งสิ้น และเป็นผู้ครอบครองประเทศอียิปต์ทั้งหมด
9. เจ้าจงรีบขึ้นไปหาบิดาเราบอกท่านว่า โยเซฟบุตรชายของท่านพูดตั้งนี้ว่า พระเจ้าทรงโปรดให้ลูกเป็นเจ้าเหนืออียิปต์ทั้งสิ้น ขอลงมาหาลูก อย่าได้ช้า
10. พ่อจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชน และพ่อจะได้อยู่ใกล้ลูก ทั้งตัวพ่อกับลูกหลานและฝูงแพะแกะ ฝูงวัว และทรัพย์ทั้งหมดของพ่อ
11. ลูกจะบำรุงรักษาพ่อที่นั่น ด้วยยังจะกันดารอาหารอีกห้าปี มิฉะนั้นพ่อและครอบครัวของพ่อและผู้คนที่พ่อมืออยู่จะยากจนไป'
12. ดูเถิด นัยน์ตาพี่และนัยน์ตาของเบนยามินน้องชายของข้าพเจ้าได้เห็นว่า เป็นปากของข้าพเจ้าเองที่ได้พูดกับพี่
13. พี่จงเล่าให้บิดาของเราฟังถึงยศศักดิ์ที่ข้าพเจ้ามีอยู่ในอียิปต์และที่พี่ได้เห็นนั้นทุกประการ พี่จงรีบพาบิดาเราลงมาที่นี่เถิด
14. โยเซฟกอดคอเบนยามินพี่น้องแล้วร้องไห้ เบนยามินก็กอดคอโยเซฟร้องไห้เหมือนกัน
15. ยิ่งกว่านั้นโยเซฟจึงจับพี่ชายทั้งปวงและร้องไห้ หลังจากนั้นพี่น้องของท่านก็สนทนากับโยเซฟ
16. ชาวว่า พี่น้องของโยเซฟมา ไปถึงราชวังฟาโรห์ ฟาโรห์กับข้าราชการของพระองค์ก็พากันยินดี
17. ฟาโรห์รับสั่งกับโยเซฟว่า พูดกับพี่น้องของท่านว่า 'ทำดังนี้ คือเอาของบรรทุกสัตว์กลับไปแผ่นดินคานาอัน
18. พาบิดาและครอบครัวของเจ้ามาหาเรา เราจะประทานของดีที่สุดในแผ่นดินอียิปต์ให้พวกเจ้า พวกเจ้าจะได้รับประทานผลอันอุดมบริบูรณ์ของประเทศนี้'
19. เราสั่งเจ้าแล้ว จงทำดังนี้ เอาถนบรทุกจากประเทศอียิปต์ไปปรับเด็กเล็ก ๆ และภรรยาของเจ้ากับนำบิดาของเจ้ามา

20. อย่าเสียขายทรัพย์สินสมบัติเลย เพราะของดีที่สุดทั่วประเทศอียิปต์เป็นของเจ้าแล้ว
21. บรรดาบุตรของอิสราเอลก็ทำตาม โยเซฟจัดรถบรรทุกให้เขาตามรับสั่งของฟาโรห์ กับให้เสบียงรับประทานตามทาง
22. โยเซฟให้เสื้อผ้าคนละสำหรับ แต่ให้เงินแก่เบนยามินสามร้อยเหรียญกับเสื้อห้าสำหรับ
23. โยเซฟฝากของต่อไปนี้ให้บิดา คือลาสิบตัวบรรทุกของดีที่สุดในประเทศอียิปต์ และลาตัวเมียอีกสิบตัวบรรทุกข้าว ขนมปัง และเสบียงอาหารสำหรับให้บิดารับประทานตามทาง
24. ดังนั้นโยเซฟส่งพี่น้องไป แล้วเขาก็ออกไป แล้วท่านสั่งเขาว่า จงระวังให้ดีอย่าได้วิวาทกันตามทาง
25. พวกพี่น้องก็พากันขึ้นไปจากอียิปต์เข้าไปในแผ่นดินคานาอันไปหายาโคบบิดาของตน
26. บอกบิดาว่า โยเซฟยังมีชีวิตอยู่ ท่านเป็นผู้ครอบครองประเทศอียิปต์ทั้งหมด แต่จิตใจยาโคบงงงเพราะยังไม่เชื่อเขา
27. เขาจึงเล่าคำของโยเซฟให้บิดาฟังทุกประการ คือคำที่โยเซฟสั่งพวกเขาไว้ เมื่อยาโคบเห็นรถบรรทุกที่โยเซฟส่งมารับตน จิตใจของท่านก็ฟื้นชุ่มชื้นขึ้น
28. อิสราเอลจึงว่า เราอึ้งใจแล้ว โยเซฟลูกเรายังมีชีวิตอยู่ เราจะไปเห็นลูกก่อนเราตาย

1. อิสราเอลเดินทางไปพร้อมกับทรัพย์ทั้งหมด มาถึงเมืองเบเออร์เซบา และถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของอิสราเอลบิดาของตน
2. พระเจ้าตรัสแก่อิสราเอลโดยนิมิตในเวลากลางคืนว่า ยาโคบ ยาโคบเอ๋ย ยาโคบทูลว่า ข้าพระองค์อยู่ที่นี้พระเจ้าข้า
3. พระองค์จึงตรัสว่า เราคือพระเจ้า คือพระเจ้าของบิดาเจ้า อย่ากลัวที่จะลงไปยังอียิปต์เพราะเราจะให้เจ้าเป็นประชาชาติใหญ่ที่นั่น
4. เราจะลงไปกับเจ้าถึงอียิปต์ และเราจะพาเจ้าขึ้นมาอีกด้วยแน่ และโยเซฟจะวางมือบนตาเจ้า
5. ยาโคบก็ยกไปจากเบเออร์เซบา บรรดาบุตรชายอิสราเอลก็พา ยาโคบ บิดาขึ้นรถบรรทุกที่ฟาโรห์ส่งมารับไปกับลูกหลานเล็ก ๆ และภรรยาของเขา
6. เขาพาฝูงสัตว์ของตนและทรัพย์ที่เขาได้มาในแผ่นดินคานาอันนั้นไปอียิปต์ ทั้งยาโคบกับบรรดาเชื้อสายของท่าน
7. คือลูกหลานชายหญิงและเชื้อสายทั้งหมดของท่านเข้าไปในอียิปต์
8. ต่อไปนี้เป็นชื่อลูกหลานของอิสราเอลที่เข้าไปในอียิปต์ ทั้งยาโคบและบุตรชายของท่านคือ รูเบน บุตรหัวปีของยาโคบ
9. และบุตรชายของรูเบน คือ ฮาโนค บิลลู เฮสโรน และคารมี
10. บุตรชายของสิเมโอน คือ เยมุเอล ยามีน โอหาด ยาซีน และโศหาร์ กับชาอูล บุตรชายของหญิงคนคานาอัน
11. บุตรชายของเลวี คือ เกอร์โชน โคฮาท และเมราวี
12. บุตรชายของยูดาห์คือ เออร์ โอนัน เซ-ลาห์ เปเรศ เศ-ราห์ แต่เออร์และโอนันได้ถึงแก่ความตายในแผ่นดินคานาอัน บุตรชายของเปเรศคือ เฮสโรน และฮามูล
13. บุตรชายของอิสสาคาร์ คือ โทลา ปูวาร์ โยบ และซิมโรน
14. บุตรชายของเศบูลุน คือ เสเรด เอโลน และยาเลเอล
15. พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางเลอาห์ ซึ่งนางคลอดให้ยาโคบในบัดดานอารัม กับบุตรสาวชื่อ ดีนาร์ บุตรชายหญิงหมดด้วยกันมีสามสิบสามคน
16. บุตรชายของกาท คือ ศิฟีโอน ฮักกี ชูนี เอสโบน เอรี อาโรตี และอาเรลี
17. บุตรชายของอาเซอร์ คือ ยิมนาร์ อิชอูอาห์ อิชอูไอ และเบรีอาห์ กับเสราห์น้องสาวของเขา และบุตรชายของเบรีอาห์คือ เฮเบอร์และมัลคีเอล
18. พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางซิลปะห์ ผู้ที่ลาบับยกให้แก่นางเลอาห์บุตรสาวของตน และบุตรสิบหกคนนี้นางคลอดให้ยาโคบ
19. บุตรชายของนางราเชลภรรยา ยาโคบคือ โยเซฟและเบนยามิน
20. มนัสเสห์กับเอฟราอิม เกิดแก่โยเซฟในแผ่นดินอียิปต์ ซึ่งนางอาเสนัทบุตรสาวของโปทิเฟรา บุโรหิตเมืองโอนคลอดให้ท่าน
21. บุตรชายของเบนยามินคือ เบลา เบเคอร์ อิชเบล เก-รา นากามาน เอไฮ โธช มูปีม หูปีม และอาร์ด

22. พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางราเชลที่เกิดแก่ยาโคบ มีสิบสี่คนด้วยกัน
23. บุตรชายของดานคือ หุซิม
24. บุตรชายของนัฟทาลีคือ ยาเซเอล กูนี เยเซอร์ และซิลเลม
25. พวกเหล่านี้เป็นบุตรชายของนางบิลฮาห์ ผู้ที่ลาบั่นยกให้แก่นางราเชลบุตรสาวของตน และบุตรเจ็ดคนนี้นางคลอดให้ยาโคบ
26. บรรดาคนของยาโคบซึ่งออกมาจากบั้นเอวของท่านที่เข้ามาในอียิปต์นั้น ไม่นับภรรยาของบุตรชายยาโคบ มีสิบหกคนด้วยกัน
27. บุตรชายของโยเซฟซึ่งเกิดแก่ท่านในอียิปต์มีสองคน นับคนทั้งปวงในครอบครัวของยาโคบที่เข้ามาในอียิปต์ได้เจ็ดสิบคน
28. ยาโคบให้ยูดาห์ล่องหน้าไปหาโยเซฟเพื่อจะนำหน้าไปยังเมืองโกเชน แล้วพวกเขาก็มาถึงแผ่นดินโกเชน
29. โยเซฟก็จัดรถม้าของตนขึ้นไปยังเมืองโกเชนรับอิสราเอลบิดาของตน พอเห็นบิดาท่านก็กอดคอบิดาไว้ร้องไห้เป็นเวลานาน
30. อิสราเอลพูดกับโยเซฟว่า เดียวนี้พ่อจะตายก็ตามเถิด เพราะพ่อได้เห็นหน้าเจ้าแล้วและรู้ว่าเจ้ายังมีชีวิตอยู่
31. โยเซฟจึงบอกพี่น้องและครอบครัวของบิดาว่า เราจะขึ้นไปแสดงแก่ฟาโรห์และทูลแก่พระองค์ว่า 'พี่น้องและครอบครัวของบิดาผู้เคยอยู่ในแผ่นดินคานาอันนั้นมาหาข้าพระองค์แล้ว
32. คนเหล่านั้นเป็นผู้เลี้ยงแกะมีอาชีพเลี้ยงสัตว์ เขาพาฝูงแพะแกะ ฝูงวัวกับทรัพย์สมบัติของเขาทั้งสิ้นมาด้วย'
33. และต่อมาเมื่อฟาโรห์จะรับสั่งให้ท่านเข้าเฝ้าและจะถามว่า 'พวกเจ้าเคยทำมาหาเลี้ยงชีพอย่างไร'
34. ท่านทั้งหลายจงทูลว่า 'การทำมาหาเลี้ยงชีพของผู้รับใช้ของพระองค์นั้นเกี่ยวข้องกับพวกสัตว์ใช้งานตั้งแต่เป็นเด็กมาจนทุกวันนี้ ทั้งข้าพระองค์ทั้งหลายและบรรพบุรุษของข้าพระองค์ด้วย' เพื่อท่านทั้งหลายจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชน เหตุว่าคนเลี้ยงแพะแกะทุกคนนั้นเป็นที่พึงรังเกียจสำหรับชาวอียิปต์

1. โยเซฟเข้าไปทูลฟาโรห์ว่า บิดาและพี่น้องของข้าพระองค์กับฝูงแพะแกะฝูงวัวและทรัพย์สมบัติของเขาทั้งสิ้นมาจากแผ่นดินคานาอันแล้ว ดูกิจิต พวกเขาอยู่ในแผ่นดินโกเชน
2. โยเซฟเลือกคนจากหมู่พี่น้อง คือผู้ชายห้าคนพาไปเฝ้าฟาโรห์
3. ฟาโรห์ตรัสถามพี่น้องของโยเซฟว่า พวกเจ้าเคยทำมาหาเลี้ยงชีพอย่างไร เขาทูลฟาโรห์ว่า ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นผู้เลี้ยงแพะแกะ ทั้งพวกข้าพระองค์และบรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์
4. เขาทูลฟาโรห์อีกว่า พวกข้าพระองค์มาอาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้เพราะไม่มีทุ่งหญ้าจะเลี้ยงสัตว์ของข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะเหตุว่าในแผ่นดินคานาอันนั้นกันดารอาหารนัก เหตุฉะนั้นบัดนี้ ขอโปรดให้ข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์อาศัยอยู่ในแผ่นดินโกเชนเถิด
5. ฟาโรห์จึงตรัสแก่โยเซฟว่า บิดาและพี่น้องของท่านมาหาท่านแล้ว
6. ท่านมีประเทศอียิปต์อยู่ต่อหน้า ให้บิดาและพี่น้องของท่านตั้งหลักแหล่งอยู่ในแผ่นดินที่ดีที่สุดคือให้เขาอยู่แผ่นดินโกเชน แล้วในพวกพี่น้องนั้น ถ้าท่านรู้ว่าผู้ใดเป็นคนมีความสามารถ จงตั้งผู้นั้นให้เป็นหัวหน้ากองเลี้ยงสัตว์ของเรา
7. โยเซฟก็พาโยacobบิดาของท่านเข้าเฝ้าฟาโรห์ ยาโคบก็ถวายพระพรแก่ฟาโรห์
8. ฟาโรห์จึงตรัสถามยาโคบว่า อายุท่านได้เท่าไร
9. ยาโคบทูลตอบฟาโรห์ว่า ข้าพระองค์ดำรงชีวิตสัญจรอยู่นับได้ร้อยสามสิบปี ชีวิตของข้าพระองค์สั้นและมีความลำบาก ไม่เท่าอายุบรรพบุรุษของข้าพระองค์ในวันที่ดำรงชีวิตสัญจรอยู่นั้น
10. ยาโคบถวายพระพรแก่ฟาโรห์ แล้วทูลลาไปจากฟาโรห์
11. ฝ่ายโยเซฟให้บิดาและพวกพี่น้องของตนอยู่และถือกรรมสิทธิ์ที่ดินในประเทศอียิปต์ ในแผ่นดินที่ดีที่สุดคือ ในแผ่นดินรามเสส ตามรับสั่งของฟาโรห์
12. โยเซฟเลี้ยงดูบิดาและพวกพี่น้องรวมทั้งครอบครัวของบิดา ให้มีอาหารรับประทานตามจำนวนคนในครอบครัว
13. และทั่วแผ่นดินขาดอาหารเพราะการกันดารอาหารร้ายแรง จนแผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินคานาอันทั้งสิ้นหิวโหยเพราะการกันดารอาหาร
14. โยเซฟรวบรวมเงินทั้งหมดที่ได้จากการขายข้าวในประเทศอียิปต์และแผ่นดินคานาอัน และโยเซฟนำเงินนั้นไปไว้ในราชวังฟาโรห์
15. เมื่อเงินในประเทศอียิปต์และแผ่นดินคานาอันหมดแล้ว ชาวอียิปต์ทั้งปวงมากราบเรียนโยเซฟว่า ขออาหารให้พวกข้าพเจ้าเถิด เหตุใดพวกข้าพเจ้าจะต้องอดตายต่อหน้าท่านเพราะเงินหมดเล่า
16. โยเซฟจึงบอกว่า ถ้าเงินหมดแล้วจงเอาฝูงสัตว์ของเจ้ามาและเราจะให้ข้าวแลกกับสัตว์
17. เขาก็นำฝูงสัตว์มาให้โยเซฟ โยเซฟก็ให้อาหารแก่เขาแลกกับม้า แพะแกะ ฝูงวัวและลา ในปีนั้นท่านจ่ายอาหารแลกกับสัตว์ต่างๆของเขา
18. เมื่อปีนั้นสิ้นสุดลงแล้ว เขาก็มาหาท่านในปีที่สองกราบเรียนท่านว่า พวกข้าพเจ้าจะไม่ปิดบังเรื่องนี้ไว้จากนายของข้าพเจ้าว่า เงินของข้าพเจ้าหมดแล้วและฝูงสัตว์ของข้าพเจ้าก็เป็นของนายแล้วด้วย ข้าพเจ้าไม่มีสิ่งใดเหลือใน

สายตาของท่านเลย เว้นแต่ตัวข้าพเจ้ากับที่ดินเท่านั้น

19. เหตุใดข้าพเจ้าทั้งหลายจะต้องอดตายต่อหน้าต่อตาท่านเล่า ทั้งตัวข้าพเจ้ากับที่ดินของข้าพเจ้าทั้งหลายด้วย ขอท่านโปรดซื้อพวกข้าพเจ้ากับที่ดินแลกับอาหาร ข้าพเจ้าทั้งหลายกับที่ดินจะเป็นทาสของฟาโรห์ ขอท่านโปรดให้เมล็ดข้าวแก่พวกข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ได้และไม่ตายเพื่อที่ดินนั้นจะไม่ร้างไป

20. โยเซฟก็ซื้อที่ดินทั้งหมดในอียิปต์ให้แก่ฟาโรห์ เพราะคนอียิปต์ทุกคนขายไร่นาของตนเนื่องจากการกันดารอาหารรุนแรงต่อเขายิ่งนัก เพราะฉะนั้นแผ่นดินจึงตกเป็นของฟาโรห์

21. ส่วนประชาชนเหล่านั้นโยเซฟให้เขาย้ายไปอยู่ที่เมืองต่างๆทั่วประเทศอียิปต์

22. เว้นแต่ที่ดินของพวกปุโรหิตเท่านั้นโยเซฟไม่ได้ซื้อ เพราะปุโรหิตได้รับปันส่วนจากฟาโรห์ และดำรงชีวิตอาศัยตามส่วนที่ฟาโรห์พระราชทาน เหตุฉะนั้นเขาจึงไม่ได้ขายที่ดินของเขา

23. โยเซฟชี้แจงแก่ประชาชนทั้งปวงว่า ดูเถิด วันนี้เราซื้อตัวพวกเจ้ากับที่ดินของเจ้าให้เป็นของฟาโรห์แล้ว นี่เราจะให้เมล็ดข้าวแก่พวกเจ้าและพวกเจ้าจงเอาไปหว่านเถิด

24. และต่อมาเมื่อได้ผลแล้วจงถวายส่วนหนึ่งในห้าส่วนแก่ฟาโรห์ เก็บสี่ส่วนไว้เป็นของตน สำหรับใช้เป็นเมล็ดข้าวบ้าง เป็นอาหารสำหรับเจ้าและครอบครัวกับเด็กเล็กบ้าง

25. คนทั้งหลายก็กล่าวว่า ท่านช่วยชีวิตข้าพเจ้าไว้ ขอให้ข้าพเจ้าทั้งหลายได้รับความกรุณาในสายตาของนายข้าพเจ้าเถิด ข้าพเจ้าทั้งหลายยอมเป็นทาสของฟาโรห์

26. โยเซฟตั้งเป็นกฎหมายในประเทศอียิปต์ตราบเท่าทุกวันนี้ว่า ให้ฟาโรห์ได้ส่วนหนึ่งในห้าส่วน เว้นแต่ที่ดินของปุโรหิตเท่านั้นไม่ตกเป็นของฟาโรห์

27. พวกอิสราเอลอาศัยอยู่ในประเทศอียิปต์ ณ แผ่นดินโกเชน เขามีทรัพย์สมบัติที่นั่น และมีลูกหลานทวีขึ้นมากมาย

28. ยาโคบมีชีวิตอยู่ในแผ่นดินอียิปต์สิบเจ็ดปี รวมอายุยาโคบได้ร้อยสี่สิบเจ็ดปี

29. เวลาที่อิสราเอลจะสิ้นชีพก็ใกล้เข้ามาแล้ว ท่านจึงเรียกโยเซฟบุตรชายท่านมาสั่งว่า ถ้าเดี๋ยวนี้เราได้รับความกรุณาในสายตาของเจ้า เราขอร้องให้เจ้าเอามือของเจ้าวางไว้ใต้ขาอ่อนของเรา และปฏิบัติต่อเราด้วยความเมตตา กรุณาและจริงใจ ขอเจ้าโปรดอย่าฝังเราศพไว้ในอียิปต์เลย

30. แต่เราจะถูกฝังไว้กับบรรพบุรุษของเรา แล้วเจ้าจงนำเราออกจากอียิปต์ไปฝังไว้ ณ ที่ฝังศพบิดาเราเถิด โยเซฟก็สัญญาว่า ข้าพเจ้าจะกระทำตามที่ท่านสั่ง

31. อิสราเอลจึงบอกว่า จงปฏิบัติตนตัวให้เราด้วย โยเซฟก็ปฏิบัติให้บิดา แล้วอิสราเอลก็กราบลงที่บนหัวนอน

1. และต่อมาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้มีคนเรียนโยเซฟว่า ดุเถิด บิดาของท่านป่วย โยเซฟก็พามันัสเสห์และเอฟราอิมบุตรชายทั้งสองของตนไป
2. มีคนบอกยาโคบว่า ดุเถิด โยเซฟบุตรชายมาหาท่าน อิสราเอลก็รวบรวมกำลังลุกขึ้นนั่งบนที่นอน
3. ยาโคบจึงพูดกับโยเซฟว่า พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้สำแดงพระองค์แก่พ่อที่ตำบลลูสในแผ่นดินคานาอัน และทรงอวยพระพรแก่พ่อ
4. และตรัสแก่พ่อว่า 'ดุเถิด เราจะให้เจ้ามีลูกดกทวียิ่งขึ้นและเราจะทำให้เจ้าเป็นชนชาติใหญ่ และจะยกแผ่นดินนี้ให้แก่อือสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้าเป็นกรรมสิทธิ์เป็นนิตย์'
5. ส่วนบุตรชายทั้งสองของเจ้าที่เกิดแก่เจ้าในประเทศอียิปต์ก่อนพ่อมาหาเจ้าในอียิปต์ก็เป็นบุตรของพ่อ เอฟราอิมและมันัสเสห์จะต้องเป็นของพ่อ เหมือนรูเบนและสิเมโอน
6. ส่วนบุตรของเจ้า ที่เกิดมาภายหลังเขาจะนับเป็นบุตรของเจ้า เขาจะได้ชื่อตามพี่ชายในการรับมรดกของเขา
7. และสำหรับพ่อเมื่อพ่อจากบิดานมา นางราเชลซึ่งอยู่กับพ่อก็ได้สิ้นชีวิตในแผ่นดินคานาอันขณะอยู่ตามทางยังห่างจากเอฟราธาห์ แล้วพ่อได้ฝังศพเธอไว้ริมทางไปเอฟราธาห์คือเบธเลเฮม
8. อิสราเอลเห็นบุตรชายทั้งสองของโยเซฟจึงถามว่า นี่ใคร
9. โยเซฟตอบบิดาของตนว่า นี่เป็นบุตรชายของลูกที่พระเจ้าประทานแก่ลูกในแผ่นดินนี้ อิสราเอลจึงว่า ขอเจ้าพาบุตรทั้งสองเข้ามาเพื่อพ่อจะได้ให้พรแก่เขา
10. คราวนั้นตาของอิสราเอลมืดมัวไปเพราะชรา มองอะไรไม่เห็น โยเซฟพาบุตรเข้ามาใกล้บิดา บิดาก็จับกอดเขา
11. อิสราเอลบอกโยเซฟว่า แต่ก่อนพ่อคิดว่าจะไม่ได้เห็นหน้าเจ้า แต่ดุเถิด พระเจ้าทรงโปรดให้พ่อเห็นทั้งอือสายของเจ้าด้วย
12. โยเซฟเอาบุตรออกมาจากระหว่างเข่าของท่าน แล้วกราบลงถึงดิน
13. โยเซฟจูงบุตรทั้งสองเข้าไปใกล้บิดา มือขวาจับเอฟราอิมให้อยู่ข้างซ้ายอิสราเอล และมือซ้ายจับมันัสเสห์ให้อยู่ข้างขวามืออิสราเอล
14. ฝ่ายอิสราเอลก็เหยียดมือขวาออกวางบนศีรษะเอฟราอิมผู้เป็นน้อง และมือซ้ายวางไว้บนศีรษะมันัสเสห์ โดยตั้งใจเหยียดมือออกเช่นนั้น เพราะมันัสเสห์เป็นบุตรหัวปี
15. แล้วอิสราเอลกล่าวอวยพรแก่โยเซฟว่า ขอพระเจ้าที่อับราฮัมและอิสอัคบิดาข้าพเจ้าดำเนินอยู่เฉพาะพระพักตร์นั้น ขอพระเจ้าผู้ทรงบำรุงเลี้ยงชีวิตข้าพเจ้าตั้งแต่เกิดมาจนวันนี้
16. ขอทูตสวรรค์ที่ได้ช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากความชั่วร้ายทั้งสิ้น โปรดอวยพรแก่เด็กหนุ่มทั้งสองนี้ ให้เขาสืบชื่อของข้าพเจ้าและชื่อของอับราฮัมและชื่อของอิสอัคบิดาของข้าพเจ้าไว้และขอให้เขาเจริญขึ้นเป็นมวลชนบนแผ่นดินเกิด
17. ฝ่ายโยเซฟเมื่อเห็นบิดาวางมือข้างขวามือบนศีรษะของเอฟราอิมก็ไม่พอใจ จึงจับมือบิดาจะยกจากศีรษะเอฟราอิมวางบนศีรษะมันัสเสห์
18. โยเซฟพูดกับบิดาของตนว่า ไม่ถูก บิดาของข้าพเจ้า เพราะคนนี้เป็นหัวปี ขอท่านวางมือขวามือบนศีรษะคนนี้เกิด

19. บิดาก็ไม่ยอมจึงตอบว่า พ่อรู้แล้ว ลูกเอ๋ย พ่อรู้แล้ว เขาจะเป็นคนตระกูลหนึ่งด้วย และเขาจะใหญ่โตด้วย แต่แท้จริงน้องชายจะใหญ่โตกว่าพี่ และเชื้อสายของน้องนั้นจะเป็นคนหลายประชาชาติด้วยกัน
20. วันนั้นอิสราเอลก็ให้พรแก่ทั้งสองคนว่า พวกอิสราเอลจะใช้ชื่อเจ้าให้พรว่า 'ขอพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านเป็นเหมือนเอฟราอิมและเหมือนมนัสเสห์เถิด' อิสราเอลจึงให้เอฟราอิมเป็นใหญ่กว่ามนัสเสห์
21. อิสราเอลบอกโยเซฟว่า ดูเถิด พ่อจะตายแล้ว แต่พระเจ้าจะทรงสถิตอยู่กับพวกเจ้าและจะพาพวกเจ้ากลับไปสู่แผ่นดินของบรรพบุรุษของเจ้า
22. ยิ่งกว่านั้นอีก พ่อจะยกส่วนหนึ่งที่พ่อตีได้จากมือคนอามอไรต์ด้วยดาบและธนูของพ่อนั้นให้แก่เจ้าแทนที่จะให้พี่น้องของเจ้า

1. ยาโคบเรียกบรรดาบุตรชายของตนมา สั่งว่า พวกเจ้ามาชุมนุมกันแล้วเราจะบอกเหตุที่จะบังเกิดแก่เจ้าในยุคสุดท้าย
2. บุตรชายของยาโคบเอ๋ย จงมาประชุมกันฟัง จงฟังคำอิสราเอลบิดาของเจ้า
3. รูเบนเอ๋ย เจ้าเป็นบุตรหัวปีของเรา เป็นกำลังและเป็นผลแรกแห่งริ้วแรงของเรา เป็นยอดแห่งความมีเกียรติและยอดของความรุนแรง
4. เจ้าไม่มั่นคงเหมือนตั้งน้ำ จึงเป็นยอดไม่ได้ ด้วยเจ้าล่องเข้าไปถึงที่นอนบิดาของเจ้า เจ้าทำให้ที่นอนนั้นเป็นมลทิน เจ้าล่องเข้าไปถึงที่นอนของเรา
5. สิเมโอนกับเลวีเป็นพี่น้องกัน เครื่องอาวุธร้ายกาจอยู่ในที่อาศัยของเขา
6. จิตวิญญาณของเราเอ๋ย อย่าเข้าไปในที่ชุมนุมสลักลิ้นของเขา ยศบรรดาศักดิ์ของเราเอ๋ย อย่าเข้าร่วมกับเขาเลย เหตุว่าเขาฆ่าคนด้วยความโกรธ เขาทำลายกำแพงเมืองตามอำเภอใจเขา
7. ให้ความโกรธอันรุนแรงของเขาเป็นที่แข่ง ให้ความโทโสร้ายของเขาเป็นที่สาปเกิด เราจะให้เขาแตกแยกกันในพวกยาโคบ จะให้เขาพลัดพรากไปในพวกอิสราเอล
8. ยูดาห์เอ๋ย พวกพี่น้องจะสรรเสริญเจ้า มือของเจ้าจะจับคอของศัตรูของเจ้า บุตรทั้งหลายของบิดาจะกราบเจ้า
9. ยูดาห์เป็นลูกสิงโต ลูกเอ๋ย เจ้าก็ได้ลุกขึ้นจากการจับสัตว์ เขาก็ล้มลง เขาหมอบลงเหมือนสิงโตตัวผู้ และเหมือนสิงโตแก่ ใครจะเหยยเขาให้ลุกขึ้น
10. ธารพระกรจะไม่ขาดไปจากยูดาห์ หรือผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติจะไม่ขาดไปจากหว่างเท้าของเขา จนกว่าซีโลห์จะมา และชนชาติทั้งหลายจะรวบรวมเข้ากับผู้นั้น
11. เขาผูกกลางของเขาไว้ที่เถาองุ่น และผูกลูกกลางของเขาไว้ที่เถาองุ่นดีที่สุด เขาชักผ้าของเขาด้วยน้ำองุ่น เขาชักเสื้อผ้าของเขาด้วยเลือดแห่งผลองุ่น
12. ดาเขาจะแดงด้วยน้ำองุ่น และพื้นเขาขาวด้วยน้ำมัน
13. เศบูนจะอาศัยอยู่ที่ท่าเรือริมทะเล เขาจะเป็นท่าจอดเรือ เขตแดนของเขาจะต่อกันไปถึงเมืองไซดอน
14. ฝ่ายอิสสาคาร์เป็นตัวยามีกำลังมากหมอบลงกลางสัมภาระของมัน
15. เขาเห็นว่าที่พักดีและแผ่นดินสบาย จึงย่อป่าของตนลงรับไว้ ยอมเป็นทาสรับใช้การงาน
16. ส่วนดานจะปกครองพลไพร่ของตน เหมือนเป็นตระกูลหนึ่งในอิสราเอล
17. ดานจะเป็นงูอยู่ตามทาง เป็นงูพิษที่อยู่ในหนทางที่กัดส้นเท้าม้า ให้คนขี่ตกหงายลง
18. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์รอคอยความรอดจากพระองค์
19. ฝ่ายกาดนั้นจะมีกองทัพมาย่ำยีเขา แต่ในที่สุดเขาจะกลับตามไเล่ตีกองทัพนั้น
20. อาหารบริบูรณ์จะเกิดจากอาเซอร์ และเขาจะผลิตเครื่องเสวยสำหรับกษัตริย์
21. นัฟทาลีเป็นกวางตัวเมียที่ปล่อยปลະ เขากล่าวคำอันไพเราะ
22. โยเซฟเป็นกิ่งที่เกิดผลตก เป็นกิ่งที่เกิดผลตกอยู่ริมบ่อน้ำ มีกิ่งพาดข้ามกำแพง

23. พวกพรานธนูได้ทำให้เขาทุกข์โศก ทั้งยิงและเกลียดชังเขา
24. แต่ธนูของเขาเองยืนหยัดต่อสู้ ลำแขนของเขามีกำลังขึ้นโดยพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงเดชานุภาพของยาโคบ (ผู้เลี้ยงแกะคือศิลาแห่งอิสราเอลมาจากพระองค์นั้น)
25. โดยพระเจ้าของบิดาเจ้าผู้จะทรงช่วยเจ้า โดยพระองค์ทรงศักดานุภาพใหญ่ยิ่ง ผู้จะทรงอวยพระพรแก่เจ้าด้วยพรที่มาจากฟ้าเบื้องบน พรที่มาจากใต้ทะเลเบื้องล่าง พรที่มาจากนมและครรรภ์
26. ส่วนพรที่มาจากบิดาของเจ้า มีมากกว่าพรที่มาจากบรรพบุรุษของเรา จนถึงที่สุดแห่งเนินเขาเนื่องนิดย์ ขอพรเหล่านั้นอยู่บนศิระชะของโยเซฟ และอยู่เบื้องบนกระหม่อมศิระชะแห่งผู้ที่ต้องพรากจากพี่น้อง
27. ฝ่ายเบนยามินจะล่าเหยื่อเหมือนสุนัขป่า เวลาเช้าเขาจะกินเหยื่อเสีย เวลาเย็นเขาจะแบ่งปันของที่แย่งชิงไว้
28. ทั้งหมดนี้เป็นตระกูลทั้งสิบสองของอิสราเอล นี่เป็นถ้อยคำที่บิดากล่าวไว้แก่เขาและอวยพรเขา ยาโคบให้พรแก่ทุกคนอย่างเหมาะสมกับแต่ละคน
29. ยาโคบกำชับเขาและกล่าวแก่เขาว่า เราจะไปอยู่ร่วมกับบรรพบุรุษของเรา จงฝังเราไว้กับบรรพบุรุษของเราในถ้ำที่นาของเอโฟรนคนฮิตไทต์
30. ในถ้ำที่อยู่ในนามือแมคเป-ลาห์ หน้ามัมเรในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งอับราฮัมได้ซื้อถ้ำกับนาของเอโฟรนคนฮิตไทต์ไว้ เป็นกรรมสิทธิ์เพื่อใช้เป็นสุสาน
31. ณ ที่นั้น เขาฝังศพอับราฮัม และซาราห์ภรรยาของเขา ที่นั้นเขาได้ฝังศพอิสอัคและเรเบคาห์ภรรยาของเขา และที่นั้นเราฝังศพเลอาห์
32. นากับถ้ำที่อยู่ในนั้นเราซื้อจากลูกหลานของเฮท
33. เมื่อยาโคบส่งบุตรชายของตนเสร็จแล้ว ก็ยกเท้าขึ้นบนที่นอน แล้วก็สิ้นลมหายใจ และถูกรวบรวมไปอยู่กับบรรพบุรุษของท่าน

1. โยเซฟชอบหน้าลงที่หน้าบิดาแล้วร้องไห้และจูบท่าน
2. โยเซฟบัญชาพวกหมอที่เป็นข้าราชการของตน ให้อาบยารักษาศพบิดาไว้ พวกหมอก็อาบยารักษาศพอิสราเอล
3. เขาทำการอาบยารักษาศพนั้นถึงสี่สิบวัน จึงสำเร็จเวลาของการอาบยารักษาศพ ชาวอียิปต์ก็ไว้ทุกข์ให้อิสราเอลถึงเจ็ดสิบวัน
4. เมื่อวันเวลาที่ไว้ทุกข์ให้ท่านผ่านพ้นไปแล้ว โยเซฟก็เรียนข้าราชการสำนักของฟาโรห์ว่า ถ้าบัดนี้ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ขอโปรดไปทูลที่พระกรรณของฟาโรห์ว่า
5. บิดาให้เราปฏิญาณไว้ โดยกล่าวว่า 'ดูเถิด พ่อจวนจะตายแล้ว จงเอาศพพ่อไปฝังไว้ในอูโมงค์ที่พ่อได้ขุดไว้สำหรับพ่อ ณ แผ่นดินคานาอัน' เหตุฉะนั้นบัดนี้ขออนุญาตให้ข้าพเจ้าขึ้นไปฝังศพบิดาแล้วข้าพเจ้าจะกลับมาอีก
6. ฟาโรห์ก็รับสั่งว่า จงขึ้นไปฝังศพบิดาของท่านตามคำที่บิดาให้ท่านปฏิญาณไว้ในวันเกิด
7. โยเซฟจึงขึ้นไปฝังศพบิดา พวกข้าราชการของฟาโรห์ ผู้ใหญ่ในราชสำนักและบรรดาผู้ใหญ่นักและผู้ใหญ่ทั่วแผ่นดินอียิปต์ทั้งสิ้น ก็ตามไปด้วย
8. กับครอบครัวทั้งหมดของโยเซฟ พวกพี่น้องและครอบครัวของบิดาท่านก็ไปด้วยเหมือนกัน เว้นแต่เด็กเล็ก ๆ และฝูงแพะแกะฝูงวัวเท่านั้น เขาให้อยู่ในแผ่นดินโกเชน
9. มีขบวนราชรถ ขบวนม้าไปกับท่าน เป็นขบวนใหญ่มาก
10. เขาก็พากันมาถึงลานนวดข้าวแห่งอาทาด ซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ที่นั่นเขาร้องไห้คร่ำครวญเป็นอันมาก โยเซฟก็ไว้ทุกข์ให้บิดาเจ็ดวัน
11. เมื่อชาวแผ่นดินนั้นคือคนคานาอันได้เห็นการไว้ทุกข์ที่ลานอาทาด เขาจึงพูดกันว่า นี่เป็นการไว้ทุกข์ใหญ่ของชาวอียิปต์ เหตุฉะนั้นเขาจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า อาเบลมิสรอิม ตำบลนั้นอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น
12. บุตรชายยาโคบกระทำตามคำที่ท่านสั่งเขาไว้
13. คือบรรดาบุตรชายเชิญศพไปยังแผ่นดินคานาอัน แล้วฝังไว้ในถ้ำที่อยู่ในนาชื่อมัคเป-ลาห์ ซึ่งอับราฮัมซื้อไว้กับนาจากเอโพรนคนฮิตไทต์เป็นกรรมสิทธิ์เพื่อใช้เป็นสุสาน อยู่หน้ามัมเร
14. เมื่อฝังศพบิดาแล้ว โยเซฟก็กลับมายังอียิปต์ ทั้งท่านกับพวกพี่น้องและคนทั้งปวงที่ไปในงานฝังศพบิดาของท่าน
15. เมื่อพวกพี่ชายของโยเซฟเห็นว่าบิดาสิ้นชีวิตแล้ว เขาจึงพูดว่า บางทีโยเซฟจะชังพวกเรา และจะแก้แค้นพวกเราแน่นอนเพราะการประทุษร้ายที่พวกเราเคยกระทำแก่เขา
16. พวกพี่ก็ใช้คนไปเรียนโยเซฟว่า บิดาท่านเมื่อก่อนจะสิ้นใจนั้นสั่งไว้ว่า
17. 'พวกเจ้าจงเรียนโยเซฟว่า บัดนี้เราขอท่านโปรดให้อภัยการละเมิดและบาปของพวกพี่ชายที่ประทุษร้ายท่าน' บัดนี้ขอท่านโปรดให้อภัยการละเมิดของข้าพเจ้าทั้งหลายผู้รับใช้ของพระเจ้าของบิดาท่าน โยเซฟจึงร้องไห้เมื่อฟังพี่ชายเรียนดังนี้
18. พี่ชายก็พากันมากกราบลงต่อหน้าโยเซฟด้วยว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของท่าน
19. โยเซฟจึงบอกเขาว่า อย่ากลัวเลย เราเป็นดังพระเจ้าหรือ

20. สำหรับพวกท่าน พวกท่านคิดร้ายต่อเราก็จริง แต่ฝ่ายพระเจ้าทรงดำริให้เกิดผลดีอย่างที่บังเกิดขึ้นแล้วในวันนี้ คือช่วยชีวิตคนเป็นอันมาก
21. ดังนั้นบัดนี้ฟือ่อย่างลัวเลย เราจะบำรุงเลี้ยงฟี่ทั้งบุตรด้วย โยเซฟพูดลอบโยนพวกฟี่น้องและพูดอย่างกรุณาต่อเขา
22. โยเซฟอาศัยอยู่ในอียิปต์ ทั้งท่านและครอบครัวบิดาของท่าน โยเซฟอายุยี่นได้ร้อยสิบปี
23. โยเซฟได้เห็นลูกหลานเหลนของเอฟราอิม บุตรของมาคีร์ผู้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์ก็เกิดมาบนเข้าของโยเซฟ
24. โยเซฟจึงบอกพวกฟี่น้องว่า เราจวนจะตายแล้ว และพระเจ้าจะทรงเยี่ยมเยียนพวกท่านเป็นแน่ และจะพาพวกท่านออกไปจากประเทศนี้ให้ถึงแผ่นดินที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ
25. โยเซฟก็ให้ลูกหลานของอิสราเอลปฏิญาณตัวว่า พระเจ้าจะทรงเยี่ยมเยียนพวกท่านเป็นแน่แล้วท่านทั้งหลาย ต้องนำกระดูกของเราไปจากที่นี่
26. โยเซฟสิ้นชีพเมื่ออายุได้ร้อยสิบปี เขาก็อาบยารักษาศพไว้แล้วบรรจุไว้ในโลงที่อียิปต์

อพยพ

บทที่ 1

1. นี่แหละเป็นชื่อบุตรของอิสราเอลที่เข้ามาในประเทศอียิปต์ ท่านเหล่านี้กับทั้งครอบครัวของตนได้มากับยาโคบ
2. คือ รูเบน สิเมโอน เลวี และ ยูดาห์
3. อิสสาคาร์ เศบูลุน และ เบนยามิน
4. ดาน และนัฟทาลี กาดและอาเซอร์
5. คนทั้งปวงที่ออกมาจากบั้นเอนของยาโคบรวมเจ็ดสิบคนด้วยกัน ส่วนโยเซฟนั้นอยู่ที่ประเทศอียิปต์แล้ว
6. แล้วโยเซฟกับพี่น้องทุกคน ทั้งบรรดาคนยุคนั้น ถึงแก่ความตายเสียหมด
7. และบุตรของอิสราเอลมีลูกหลานมากและเพิ่มจำนวนขึ้นมาก พวกเขาทวีมากขึ้น และมีกำลังมากทีเดียว และแพร่หลายไปจนเต็มแผ่นดินนั้น
8. บัดนี้ก็มีกษัตริย์องค์ใหม่ขึ้นครองราชสมบัติในประเทศอียิปต์ ซึ่งมีได้รู้จักกับโยเซฟ
9. และพระองค์ทรงประกาศแก่ชนชาติของพระองค์ว่า ดูเถิด ประชาชนชนชาติอิสราเอลมีมากกว่าและมีกำลังยิ่งกว่าเราอีก
10. มาเถิด ให้เราใช้สติปัญญาในเรื่องพวกนี้กับเขา เกรงว่าเขาจะทวีมากขึ้น แล้วต่อมาเมื่อเกิดสงครามขึ้น เขาจะสมทบกับพวกข้าศึกของเราสู้รบกับเรา แล้วจะยกออกไปจากอาณาจักร
11. เหตุฉะนั้น เขาจึงตั้งนางงานให้เบียดเบียนคนอิสราเอลด้วยงานตรากตรำ และเขาทั้งหลายสร้างเมืองเก็บราชสมบัติของฟาโรห์ คือเมืองปิธม และเมืองรามเสส
12. แต่ยิ่งเบียดเบียนชนชาติอิสราเอล ชนชาติอิสราเอลก็ยิ่งทวีมากขึ้น และยิ่งแพร่หลายออกไป ชาวอียิปต์ก็ทุกขใจเนื่องด้วยชนชาติอิสราเอล
13. ชาวอียิปต์จึงบังคับชนชาติอิสราเอลให้ทำงานหนัก
14. และทำให้ชีวิตของเขาขมขื่นเพราะงานหนักที่เขากระทำนั้น เช่นทำปูนสอ ทำอิฐและทำงานต่างๆที่ทุ่งนา เขาถูกบังคับให้ทำงานหนักทุกชนิด
15. และกษัตริย์อียิปต์ทรงตรัสกับนางผดุงครรภ์ชาวฮีบรู ซึ่งคนหนึ่งชื่อชิฟราห์และอีกคนหนึ่งชื่อปูอาห์
16. และพระองค์ตรัสว่า เมื่อเจ้าไปทำการคลอดให้แก่หญิงฮีบรู และเห็นเขาอยู่บนแผ่นดิน ถ้าเป็นเด็กชายก็ให้ฆ่าเสีย แต่ถ้าเป็นเด็กหญิงก็ให้ไว้ชีวิต
17. แต่นางผดุงครรภ์ยำเกรงพระเจ้า จึงมิได้ทำตามที่กษัตริย์อียิปต์สั่งเขานั้น แต่ปล่อยให้บุตรชายรอดชีวิต
18. กษัตริย์อียิปต์จึงรับสั่งให้นางผดุงครรภ์เข้าเฝ้า และตรัสแก่เขาว่า เหตุไฉนเจ้าจึงทำอย่างนี้ คือปล่อยให้เด็กชายรอดชีวิต
19. นางผดุงครรภ์จึงกราบทูลฟาโรห์ว่า เพราะหญิงฮีบรูไม่เหมือนหญิงอียิปต์ เพราะเขามีกำลังมากจึงคลอดบุตรโดยเร็ว และนางผดุงครรภ์มาหาเขาไม่ทัน
20. เพราะฉะนั้น พระเจ้าทรงโปรดปรานนางผดุงครรภ์นั้น พลไพร่ยิ่งทวีมากขึ้น และมีกำลังเข้มแข็งมาก
21. และต่อมา เพราะนางผดุงครรภ์นั้นยำเกรงพระเจ้า พระองค์จึงได้ทรงให้เขาทั้งสองมีครอบครัว

22. ฝ่ายฟาโรห์จึงรับสั่งแก่บ่าวไพร่ทั้งปวงของพระองค์ว่า บุตรชายทุกคนที่เกิดมาให้เอาไปทิ้งเสียในแม่น้ำ แต่บุตรสาวทุกคนให้รอดชีวิตอยู่ได้

บทที่ 2

1. ยังมีชายวงศ์วานเลวีคนหนึ่ง ได้หญิงสาวคนเลวีมาเป็นภรรยา
2. หญิงนั้นตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย และเมื่อนางเห็นว่าทารกเป็นเด็กที่มีรูปร่างงาม นางจึงซ่อนทารกไว้ถึงสามเดือน
3. ครั้นนางจะซ่อนทารกต่อไปอีกไม่ได้แล้วก็เอาตะกร้าสานด้วยต้นกก ยาด้วยยางมะตอยและชัน เอาทารกใส่ลงในตะกร้า แล้วนางนำไปวางไว้ที่กอปรือริมแม่น้ำ
4. ส่วนพี่สาวยืนอยู่แต่ไกล คอยดูว่าจะมีเหตุการณ์อะไรเกิดขึ้นแก่น้อง
5. และพระราชธิดาของฟาโรห์ลงไปสรงที่แม่น้ำ และพวกสาวใช้เดินไปตามริมฝั่งแม่น้ำนั้น และเมื่อพระนางเห็นตะกร้าอยู่ระหว่างกอปรือ จึงสั่งให้สาวใช้ไปนำมา
6. และเมื่อเปิดตะกร้านั้นออกก็เห็นทารก และดูเถิด ทารกนั้นกำลังร้องไห้ พระนางจึงทรงกรุณาทารกนั้น และตรัสว่า นี่เป็นลูกชาวฮีบรู
7. พี่สาวทารกจึงทูลถามพระราชธิดาของฟาโรห์ว่า จะให้หม่อมฉันไปหานางนมชาวฮีบรูมาเลี้ยงทารกนี้ให้พระนางไหม
8. พระราชธิดาของฟาโรห์จึงมีรับสั่งแก่เธอว่า ไปหาเถิด หญิงสาวนั้นจึงไปเรียกมารดาของทารกนั้นมา
9. ฝ่ายพระราชธิดาของฟาโรห์จึงตรัสสั่งนางว่า รับเด็กนี้ไปเลี้ยงไว้ให้เรา แล้วเราจะให้ค่าจ้างแก่เจ้า นางจึงรับทารกไปเลี้ยงไว้
10. แล้วทารกนั้นก็โตขึ้น และนางก็พาเขามาถวายพระราชธิดาของฟาโรห์ และเขากลายเป็นบุตรเลี้ยงของพระนาง และพระนางประทานชื่อว่า โมเสส และตรัสว่า เพราะเราได้จุดเขาขึ้นมาจากน้ำ
11. และต่อมาในวันเหล่านั้น ครั้นโมเสสเติบโตขึ้นแล้ว ท่านก็ออกไปหาพวกพี่น้อง และเห็นพวกเขาต้องทำงานตรากตรำ โมเสสเห็นคนอียิปต์คนหนึ่งกำลังตีคนฮีบรู ซึ่งเป็นชนชาติเดียวกันกับตน
12. ท่านก็มองดูชายชราและเมื่อท่านเห็นว่าไม่มีผู้ใดอยู่ที่นั่น ท่านจึงฆ่าคนอียิปต์นั้นเสีย แล้วซ่อนศพไว้ในทราย
13. และเมื่อโมเสสออกไปอีกในวันรุ่งขึ้น ดูเถิด มีชาวฮีบรูสองคนต่อสู้กันอยู่ ท่านจึงกล่าวแก่คนที่ทำผิดนั้นว่า ท่านตีพี่น้องของท่านเองทำไม
14. และเขาตอบว่า ใครแต่งตั้งท่านให้เป็นเจ้านาย และเป็นตุลาการปกครองพวกข้าพเจ้า ท่านตั้งใจจะฆ่าข้าพเจ้า เหมือนกับที่ได้ฆ่าคนอียิปต์คนนั้นหรือ โมเสสจึงกลัว และนึกว่า เรื่องนั้นได้ลือกันไปทั่วแล้วเป็นแน่
15. เมื่อฟาโรห์ทรงได้ยินถึงเรื่องนี้ก็หาช่องที่จะประหารชีวิตโมเสสเสีย แต่โมเสสหนีจากพระพักตร์ของฟาโรห์ไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินมีเดีย ท่านจึงนั่งลงที่ริมบ่อน้ำแห่งหนึ่ง
16. ฝ่ายบุโรหิตของคนมีเดียมีบุตรสาวเจ็ดคน หญิงเหล่านั้นก็มาตักน้ำใส่รางให้ฝูงแพะแกะของบิดากิน
17. และพวกเลี้ยงแกะมาไล่หญิงเหล่านั้น แต่โมเสสลุกขึ้นช่วยหญิงเหล่านั้น และให้ฝูงแพะแกะของเธอกินน้ำ
18. และเมื่อหญิงเหล่านั้นกลับไปหาเรอูเอลบิดาของเธอ บิดาถามว่า วันนี้ทำไมพวกเจ้าจึงกลับมาเร็ว
19. และเธอตอบว่า มีคนอียิปต์คนหนึ่งช่วยพวกข้าพเจ้าให้พ้นจากมือของพวกเลี้ยงแกะ ทั้งยังตักน้ำให้พวกข้าพเจ้า และให้ฝูงแพะแกะกินด้วย

20. บิดาจึงถามบุตรสาวของท่านว่า แล้วชายผู้นั้นอยู่ที่ไหน ทำไมจึงทิ้งเขาไว้ล่ะ ไปเชิญเขามาเพื่อจะรับประทานอาหาร
21. โมเสสก็เต็มใจอาศัยอยู่กับเรอูเอล แล้วเรอูเอลก็ยกติบโปราห์บุตรสาวให้แก่โมเสส
22. นางก็คลอดบุตรชายคนหนึ่ง โมเสสจึงตั้งชื่อว่า เกอร์โซม เพราะท่านกล่าวว่า ข้าพเจ้าเป็นคนต่างด้าวอาศัยอยู่ต่างประเทศ
23. และต่อมา ครั้นเวลาล่วงมาช้านาน กษัตริย์อียิปต์ก็สิ้นพระชนม์ ชนชาติอิสราเอลก็เศร้าใจมากเพราะเหตุที่เขาเป็นทาส เขาจึงร้องคร่ำครวญ และเสียงร่ำร้องของเขาดังขึ้นไปถึงพระเจ้า ด้วยเหตุที่เป็นทาสนี้
24. และพระเจ้าทรงสดับฟังเสียงคร่ำครวญของเขา พระเจ้าจึงทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ
25. พระเจ้าจึงทอดพระเนตรชนชาติอิสราเอล แล้วพระเจ้าทรงเอาใจใส่พวกเขา

บทที่ 3

1. ฝ่ายโมเสสเลี้ยงฝูงแพะแกะของเยโฮรฟอตาของเขา ผู้เป็นปุโรหิตของคนมีเดียน และท่านได้พาฝูงแพะแกะไปด้านหลังของถิ่นทุรกันดาร และมาถึงภูเขาของพระเจ้า คือโฮเรบ
2. ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏแก่โมเสสในเปลวไฟซึ่งอยู่ท่ามกลางพุ่มไม้ โมเสสจึงมองดูและดูเถิด พุ่มไม้นั้นมีไฟลุกโชนอยู่ แต่พุ่มไม้นั้นมิได้ไหม้ไหม้ไป
3. โมเสสจึงกล่าวว่า ข้าจะแวะเข้าไปดูสิ่งแปลกประหลาดนี้ ว่าเหตุไฉนพุ่มไม้จึงไม่ไหม้
4. และเมื่อพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรเห็นเขาเดินเข้ามาดู พระเจ้าจึงตรัสแก่เขาออกมาจากท่ามกลางพุ่มไม้นั้นว่า โมเสส โมเสส และโมเสสทูลตอบว่า ข้าพระองค์อยู่ที่นี้
5. พระองค์จึงตรัสว่า อย่าเข้ามาใกล้ที่นี่ จงถอดรองเท้าของเจ้าออกเสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์
6. แล้วพระองค์ตรัสอีกว่า เราเป็นพระเจ้าของบิดาเจ้า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ และโมเสสปิดหน้าเสีย เพราะกลัวไม่กล้ามองดูพระเจ้า
7. และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราเห็นความทุกข์ของพลไพร่ของเราที่อยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว และได้ยินเสียงร้องของเขา เพราะเหตุพวกนายงานของเขา ด้วยเรารู้ถึงความทุกข์ร้อนต่างๆของเขา
8. และเราลงมาเพื่อจะช่วยเหลือเขาให้รอดพ้นจากมือของชาวอียิปต์ และนำเขาออกจากประเทศนั้น ไปยังแผ่นดินที่อุดมกว้างขวาง เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ คือไปยังที่อยู่ของชาวคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอามไรต์ คนเปอร์สซี คนฮีไวต์ และคนเยบูน
9. เพราะฉะนั้น ดูเถิด บัดนี้คำร้องของชนชาติอิสราเอลมาถึงเราแล้ว ทั้งเราได้เห็นการข่มเหงซึ่งชาวอียิปต์กระทำต่อเขาแล้ว
10. เพราะฉะนั้น จงมาเถิด บัดนี้เราจะใช้เจ้าไปเฝ้าฟาโรห์ เพื่อเจ้าจะได้พาพลไพร่ของเรา คือชนชาติอิสราเอล ออกจากอียิปต์
11. ฝ่ายโมเสสจึงทูลพระเจ้าว่า ข้าพระองค์เป็นผู้ใดเล่า ซึ่งข้าพระองค์จะไปเฝ้าฟาโรห์และจะนำชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์
12. พระองค์จึงตรัสว่า เราจะอยู่กับเจ้าแน่ และนี่จะเป็นหมายสำคัญให้เจ้ารู้ว่าเราใช้ให้เจ้าไป คือเมื่อเจ้านำพลไพร่ออกจากอียิปต์แล้ว เจ้าทั้งหลายจะมาปรนนิบัติพระเจ้านบนภูเขานี้
13. และโมเสสทูลพระเจ้าว่า ดูเถิด เมื่อข้าพระองค์ไปหาชนชาติอิสราเอล และบอกพวกเขาว่า 'พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลายทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่าน' และเขาจะพูดกับข้าพเจ้าว่า 'พระองค์ทรงพระนามว่าอะไร' ข้าพระองค์จะกล่าวแก่เขาอย่างไร
14. พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า เราเป็นผู้ซึ่งเราเป็น แล้วพระองค์ตรัสว่า เจ้าจงไปบอกชนชาติอิสราเอลว่า 'เราเป็นได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านทั้งหลาย'
15. พระเจ้าจึงตรัสกับโมเสสอีกว่า เจ้าจงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่าดังนี้ 'พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน คือพระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัคและพระเจ้าของยาโคบ ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาหาท่าน' นี่เป็นนามของ

เราตลอดไปเป็นนิตย์ และนี่เป็นที่ระลึกของเราตลอดทุกชั่วอายุ

16. จงไปรวบรวมพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลให้มาประชุมพร้อมกัน แล้วกล่าวแก่เขาว่า 'พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน คือพระเจ้าของอับราฮัม ของอิสอัค และของยาโคบ ปรากฏแก่ข้าพเจ้า ตรัสว่า แท้จริงเราลงมาเยี่ยมเจ้าทั้งหลายแล้ว และได้เห็นสิ่งซึ่งเขาได้กระทำแก่เจ้าในอียิปต์

17. และเราได้กล่าวไว้แล้วว่า เราจะพาเจ้าทั้งหลายไปให้พ้นจากความทุกข์ในประเทศอียิปต์ ไปยังแผ่นดินของชาวคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอามอไรต์ คนเปอร์ซิซซี คนฮีไวต์และคนเยบุส ไปยังแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์'

18. และเขาก็จะเชื่อฟังคำของเจ้า แล้วพวกเจ้า ทั้งเจ้ากับพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล จงพากันไปเฝ้ากษัตริย์ของอียิปต์ และเจ้าจงทูลพระองค์ว่า 'พระเยโฮวาห์พระเจ้าของคนฮีบรู ทรงปรากฏแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย บัดนี้ ขอได้โปรดให้ข้าพระองค์เดินทางไปในถิ่นทุรกันดารสักสามวันเพื่อจะถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา'

19. เรารู้แน่แล้วว่า กษัตริย์แห่งอียิปต์จะไม่ยอมให้พวกเจ้าไป แม้กระทั่งโดยหัตถ์อันทรงฤทธิ์

20. และเราจะเหยียดมือของเราออกประหารอียิปต์ด้วยมหัศจรรย์ต่างๆของเราที่เราจะกระทำในท่ามกลางประเทศนั้น แล้วหลังจากนั้น กษัตริย์ก็จะยอมปล่อยพวกเจ้าไป

21. และเราจะให้พลไพร่นี้เป็นที่โปรดปรานในสายตาของชาวอียิปต์ และต่อมา เมื่อเจ้าทั้งหลายออกไปก็จะไม่ต้องไปมือเปล่า

22. แต่ผู้หญิงทุกคนจะขอเครื่องเงินเครื่องทองและเสื้อผ้าจากเพื่อนบ้านของเขา และจากหญิงที่อาศัยอยู่ในเรือนของเขา และเจ้าจงเอาของเหล่านั้นไปแต่งให้บุตรชายหญิงของเจ้า และเจ้าจะได้รับเอาสิ่งของของชาวอียิปต์

บทที่ 4

1. โมเสสจึงทูลตอบว่า แต่ ดูเถิด เขาจะไม่เชื่อข้าพระองค์ หรือฟังเสียงของข้าพระองค์เพราะเขาจะว่า 'พระเยโฮวาห์มิได้ทรงปรากฏแก่ท่านเลย'
2. พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า อะไรรอยอยู่ในมือของเจ้า และท่านทูลว่า ไม้เท้า
3. และพระองค์ตรัสว่า โยนลงที่พื้นดินเถิด ท่านจึงโยนไม้เท้าลงบนพื้นดิน ไม้เท้านั้นก็กลายเป็นงู โมเสสก็หลบหนีจากงูไป
4. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า เอื้อมมือของเจ้าและจับหางงูไว้ ท่านก็เอื้อมมือของท่านและจับหางงู มันก็กลายเป็นไม้เท้าอยู่ในมือของท่าน
5. เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา พระเจ้าของอับราฮัม พระเจ้าของอิสอัค และพระเจ้าของยาโคบ ได้ทรงปรากฏแก่เจ้าแล้ว
6. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสอีกว่า เอามือของเจ้าสอดไว้ที่อกของเจ้า ท่านก็สอดมือของท่านไว้ที่อกของท่าน และเมื่อชักมือออก ดูเถิด มือของท่านก็เป็นโรคเรื้อน ชาวเหมือนหิมะ
7. พระองค์จึงตรัสว่า เอามือของเจ้าสอดไว้ที่อกของเจ้าอีกครั้งหนึ่ง โมเสสก็สอดมือของท่านเข้าอกของท่านอีก แล้วท่านชักมือออกจากอกมา และดูเถิด มือนั้นก็กลับกลายเป็นเหมือนเนื้อหนังส่วนอื่นของท่าน
8. และต่อมา ถ้าเขาจะไม่เชื่อเจ้า และไม่ฟังเสียงแห่งหมายสำคัญแรก เขาก็จะเชื่อเสียงแห่งหมายสำคัญที่สอง
9. และต่อมา ถ้าเขาไม่เชื่อหมายสำคัญทั้งสองครั้งนี้ ทั้งไม่ฟังเสียงของเจ้า เจ้าจงตักน้ำในแม่น้ำและเทลงที่ดินแห่ง แล้วน้ำที่เจ้าตักมาจากแม่น้ำนั้นจะกลายเป็นเลือดบนดินแห่งนั้น
10. แต่โมเสสทูลพระเยโฮวาห์ว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์มิใช่คนพูดคล่อง ทั้งในกาลก่อน และตั้งแต่เวลาที่พระองค์ตรัสกับผู้รับใช้ของพระองค์ แต่ข้าพระองค์เป็นคนพูดไม่คล่อง และพูดซ้ำ
11. พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับท่านว่า ผู้ใดเล่าที่สร้างปากมนุษย์ หรือทำให้เป็นใบหู หูหนวก ตาดี หรือตาบอด เราพระเยโฮวาห์เป็นผู้ทำไม่ใช่หรือ
12. เพราะฉะนั้น จงไปเถิด บัดนี้เราจะอยู่ที่ปากของเจ้า และจะสอนคำซึ่งเจ้าควรที่จะพูด
13. แต่ท่านทูลว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงโปรดใช้ผู้อื่นไปเถิด
14. ฝ่ายพระเยโฮวาห์ทรงกริ้วต่อโมเสส พระองค์จึงตรัสว่า เจ้ามีพี่ชายคืออาโรนคนเลวีไม่ใช่หรือ เรารู้แล้วว่าเขาคือคนพูดเก่ง และดูเถิด เขากำลังเดินทางมาพบเจ้าด้วย เมื่อเขาเห็นเจ้าเขาก็จะดีใจ
15. เจ้าจะพูดกับเขา และบอกสิ่งซึ่งเขาควรที่จะพูด แล้วเราจะอยู่ที่ปากของเจ้า และปากของเขา และเราจะสอนเจ้าว่าควรจะทำประการใด
16. และเขาจะเป็นผู้พูดแก่พลไพร่แทนเจ้า และเขา คือเขาเองจะเป็นปากแทนเจ้า และเจ้าจะเป็นผู้แทนพระเจ้าแก่เขา
17. เจ้าจงถือไม้เท้านี้ไว้ในมือของเจ้า สำหรับทำหมายสำคัญ
18. โมเสสจึงกลับไปหาเอโธร พ่อตาของตน และบอกกับเขาว่า ข้าพเจ้าขอลากลับไปหาพี่น้องของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ใน

อียิปต์ เพื่อจะได้ดูว่าเขายังมีชีวิตอยู่หรือไม่ ฝ่ายเยโฮรตอบโมเสสว่า ไปโดยสันติภาพเถิด

19. พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสในแผ่นดินมีเดียว่า กลับไปอียิปต์ เพราะคนทั้งหมดที่หาช่องประหารชีวิตเจ้า นั้นตายแล้ว

20. โมเสสจึงให้ภรรยาและบุตรชายของตนขี่ลากลับไปยังแผ่นดินอียิปต์ ส่วนโมเสสก็ถือไม้เท้าของพระเจ้าในมือของท่านไปด้วย

21. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า เมื่อเจ้ากลับไปถึงอียิปต์ จงกระทำมหัศจรรย์ต่างๆซึ่งเรามอบไว้ในมือของเจ้าแล้วนั้นต่อหน้าฟาโรห์ แต่เราจะทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง เพื่อเขาจะไม่ยอมให้พลไพร่ไป

22. และเจ้าจะทูลฟาโรห์ว่า `พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า คนอิสราเอลเป็นบุตรชายของเรา คือเป็นบุตรหัวปีของเรา

23. เราจึงบอกแก่เจ้าว่า จงปล่อยบุตรของเราไป เพื่อเขาจะได้ปรนนิบัติเรา และถ้าเจ้าไม่ยอมให้เขาไป ดูเถิด เราจะประหารชีวิตบุตรชายของเจ้า คือบุตรหัวปีของเจ้าเสีย'

24. และต่อมา ณ ที่พักระหว่างทาง พระเยโฮวาห์เสด็จมาพบโมเสส และจะประหารชีวิตของท่านเสีย

25. ครั้งนั้นนางศิปโปราห์จึงเอาหินคมตัดหนังที่ปลายองคชาตบุตรชายของตนออกแล้วทิ้งไว้ที่เท้าของโมเสสกล่าวว่า จริงนะ ท่านเป็นสามีผู้ทำให้โลหิตตก

26. พระองค์จึงทรงละท่านไว้ นางจึงกล่าวว่า ท่านเป็นสามีผู้ทำให้โลหิตตก เนื่องจากพิธีเข้าสู่หนัด

27. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า จงไปพบกับโมเสสในถิ่นทุรกันดาร เขาก็ไปพบกับท่านที่ภูเขาของพระเจ้า และจูบท่าน

28. โมเสสจึงเล่าให้อาโรนฟังถึงพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ทั้งหมด ผู้ซึ่งทรงใช้ตน และถึงหมายสำคัญทั้งปวงซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาแก่ท่าน

29. โมเสสกับอาโรนไปเรียกประชุมบรรดาผู้ใหญ่ของชนชาติอิสราเอลพร้อมกัน

30. แล้วอาโรนจึงกล่าวถึงพระดำรัสทั้งหมดซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสแก่โมเสส และทำหมายสำคัญต่างๆนั้นท่ามกลางสายตาของพลไพร่

31. ฝ่ายพลไพร่ก็เชื่อ และเมื่อเขาได้ยืนยันว่าพระเยโฮวาห์เสด็จมาเยี่ยมเยียนชนชาติอิสราเอล และทอดพระเนตรเห็นความทุกข์ยากของเขาแล้ว เขาก็ก้มศีรษะลงและนมัสการ

บทที่ 5

1. ต่อมาภายหลังโมเสสกับอาโรนเข้าเฝ้า และทูลฟาโรห์ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า 'จงปล่อยพลไพร่ของเราไป เพื่อเขาจะได้ทำการเลี้ยงนมัสการเราในถิ่นทุรกันดาร'
2. ฟาโรห์จึงตรัสว่า พระเยโฮวาห์นั้นเป็นผู้ใดเล่าเราจึงจะต้องเชื่อฟังเสียงของพระองค์และปล่อยคนอิสราเอลไป เราไม่รู้จักพระเยโฮวาห์ ทั้งเราจะไม่ยอมปล่อยคนอิสราเอลไป
3. เขาทั้งสองจึงทูลว่า พระเจ้าของคนฮีบรูได้ทรงปรากฏกับข้าพระองค์ ขอโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเดินทางไปในถิ่นทุรกันดารสามวัน และถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ เกรงว่าพระองค์จะทรงลงโทษพวกข้าพระองค์ด้วยโรคภัยหรือด้วยดาบ
4. แล้วกษัตริย์แห่งอียิปต์ตรัสกับเขาว่า เจ้าโมเสสกับอาโรน เจ้าจะให้พลไพร่ละทิ้งการงานของเขาเสียทำไม เจ้าจงกลับไปรับภาระงานของเจ้า
5. และฟาโรห์ตรัสว่า ดูเถิด พวกไพร่ในประเทศนี้มีมาก และเจ้าทั้งสองทำให้เขาหยุดภาระงานของเขาเสีย
6. ในวันนั้นเองฟาโรห์มีพระบัญชาสั่งนางงานและนายกองของพลไพร่ว่า
7. ตั้งแต่นี้ไป เจ้าอย่าให้ฟางแก่พวกไพร่สำหรับใช้ทำอิฐเหมือนแต่ก่อน แต่ให้เขาไปเที่ยวหาฟางเอาเอง
8. ส่วนจำนวนอิฐซึ่งแต่ก่อนเกณฑ์ให้เขาทำเท่าไร เจ้าก็จงเกณฑ์ให้เขาทำเท่านั้น เจ้าอย่าได้หย่อนลง เพราะว่าเขาเกียจคร้าน เหตุฉะนั้นเขาจึงร้องว่า 'ขอให้พวกข้าพระองค์ไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของพวกข้าพระองค์'
9. จงจัดหางานให้เขาทำหนักกว่าแต่ก่อน เพื่อเขาจะทำงาน และไม่ฟังคำพูดเหลวไหล
10. ฝ่ายนางงานและนายกองของพลไพร่ก็ออกไปและกล่าวแก่พลไพร่ว่า ฟาโรห์รับสั่งตั้งนี้ว่า 'เราจะไม่ยอมให้ฟางแก่พวกเจ้าเลย
11. เจ้าจงไปหาฟางมาเอง ตามแต่จะหามาได้เถิด แต่งานของเจ้าที่เกณฑ์นั้นก็ไม่ลดหย่อนให้เลย'
12. พลไพร่เหล่านั้นจึงแยกย้ายกันไปทั่วแผ่นดินอียิปต์เพื่อเก็บตอฟางมาแทนฟาง
13. นางงานก็เร่งรัดว่า จงทำงาน คืองานประจำวันของเจ้า ให้เสร็จครบเหมือนเมื่อยังมีฟางอยู่
14. นายกองของชนชาติอิสราเอล ซึ่งนางงานของฟาโรห์ตั้งให้เป็นผู้บังคับเขานั้น ก็ถูกโอบยตีและถูกถามว่า ทำไมหมู่นี้จึงไม่ได้อิฐที่เกณฑ์ไว้เต็มจำนวน ทั้งวานนี้และวันนี้ เหมือนแต่ก่อน
15. นายกองของชนชาติอิสราเอลจึงมาร้องทูลต่อฟาโรห์ว่า เหตุไฉนพระองค์จึงทรงกระทำดังนี้แก่พวกทาสของพระองค์
16. พวกเขากล่าวกับพวกเราว่า 'ทำอิฐซิ' แต่มิได้ให้ฟางแก่พวกทาสของพระองค์เลย และดูเถิด พวกทาสของพระองค์ถูกโอบยตี แต่ข้าราชการของพระองค์เองเป็นฝ่ายผิด
17. แต่ฟาโรห์ตรัสว่า พวกเจ้าเกียจคร้าน พวกเจ้าเกียจคร้าน พวกเจ้าจึงมาร้องว่า 'ขอให้ข้าพระองค์ไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์'
18. เหตุฉะนั้นเจ้าจงไปทำงานเดี๋ยวนี้ ฟางนั้นจะไม่ให้พวกเจ้าเลย แต่จำนวนอิฐที่เกณฑ์ไว้วันนั้น พวกเจ้าจะต้องนำมาให้ครบจำนวน

19. นายกองชนชาติอิสราเอลก็เห็นว่าตนมีปัญหาแล้ว หลังจากถูกสั่งว่า ไม่ให้ลดหย่อนจำนวนอิฐที่ถูกเกณฑ์ให้ทำทุกจวันลง
20. ครั้นออกมาจากเฝ้าฟาโรห์ เขาพบโมเสสกับอาโรนยืนอยู่กลางทาง
21. เขาจึงกล่าวแก่เขาทั้งสองว่า ขอพระเยโฮวาห์ทรงมองดูพวกท่านและพิพากษาเถิด เพราะท่านกระทำให้ชื่อของพวกข้าพเจ้าเป็นที่เกลียดชังในสายพระเนตรของฟาโรห์ และในสายตาของข้าราชการของพระองค์ เหมือนหนึ่งเอาดาบใส่มือเขาให้สังหารพวกข้าพเจ้าเสีย
22. โมเสสจึงกลับไปทูลพระเยโฮวาห์ว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุไฉนพระองค์ทรงทำการร้ายแก่ชนชาตินี้ เหตุไฉนพระองค์จึงทรงใช้ข้าพระองค์มา
23. เพราะว่าตั้งแต่ข้าพระองค์ไปเฝ้าฟาโรห์เพื่อทูลในพระนามของพระองค์แล้ว ฟาโรห์ก็ทำทารุณแก่ชนชาตินี้ ส่วนพระองค์ก็ได้ทรงช่วยพลไพร่ของพระองค์ให้พ้นเลย

บทที่ 6

1. พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า บัดนี้เจ้าจะได้เห็นเหตุการณ์ซึ่งเราจะกระทำแก่ฟาโรห์ คือด้วยมืออันทรงฤทธิ์ เขาจะปล่อยพลไพร่ไป และด้วยมืออันเข้มแข็ง เขาจะไล่พลไพร่ออกจากแผ่นดินของเขา
2. พระเจ้าตรัสกับโมเสสว่า เราคือพระเยโฮวาห์
3. เราปรากฏแก่อับราฮัม แก่อิสอัค และแก่ยาโคบด้วยนามว่า พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ แต่เรามีได้สำแดงให้เขารู้จักเราในนามพระเยโฮวาห์
4. และเราได้ตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับเขาทั้งหลายด้วยว่า จะยกแผ่นดินคานาอันให้แก่เขา เป็นแผ่นดินที่เขาเคยอาศัยอยู่ในฐานะคนต่างด้าว
5. และเราได้ยินเสียงคร่ำครวญของชนชาติอิสราเอลด้วย ซึ่งชาวอียิปต์ก็กักไว้ให้เป็นทาส และเราได้ระลึกถึงพันธสัญญาของเรา
6. เหตุฉะนั้นจึงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า `เราคือพระเยโฮวาห์ เราจะนำพวกเจ้าไปให้พ้นจากงานตรากตรำที่ชาวอียิปต์เกณฑ์ให้ทำ และจะให้พ้นจากการเป็นทาสเขา เราจะช่วยเจ้าให้พ้นด้วยแขนที่เหยียดออก และด้วยการพิพากษาอันใหญ่หลวง
7. เราจะรับพวกเจ้าเป็นพลไพร่ของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของพวกเจ้า พวกเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้นำเจ้าไปให้พ้นจากงานตรากตรำที่ชาวอียิปต์เกณฑ์ให้ทำ
8. เราจะนำพวกเจ้าเข้าไปในแผ่นดิน ซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้ว่าจะให้แก่อับราฮัม แก่อิสอัคและแก่ยาโคบ เราจะยกแผ่นดินนั้นให้แก่เจ้าเป็นมรดก เราคือพระเยโฮวาห์
9. โมเสสจึงนำความนั้นไปเล่าให้ชนชาติอิสราเอลฟัง แต่เขามิได้เชื่อฟังโมเสสเพราะระอาใจ และถูกเกณฑ์ให้ทำการหนักอย่างสาหัส
10. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
11. จงเข้าไปเฝ้าฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ บอกให้ปล่อยชนชาติอิสราเอลไปจากแผ่นดินของเขา
12. และโมเสสกราบทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ว่า ดูเถิด แม้แต่ชนชาติอิสราเอลก็มิได้เชื่อฟังข้าพระองค์ ฟาโรห์จะฟังข้าพระองค์อย่างไร ข้าพระองค์เป็นคนพูดไม่คล่อง
13. พระเยโฮวาห์จึงตรัสแก่โมเสสและอาโรน ให้แจ้งแก่ชนชาติอิสราเอลและฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ว่า ให้พาชนชาติอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์
14. คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าในวงศ์วานบรรพบุรุษของเขา บุตรชายของรูเบนผู้เป็นบุตรหัวปีของอิสราเอล ชื่อฮาโนค บัลลูล เฮสโรน และคารมี คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างๆของรูเบน
15. บุตรชายของสิเมโอนชื่อเยมุเอล ยามีน โอหาด ยาคีน โศหาร์ และซาอูลผู้เป็นบุตรชายของหญิงชาวคานาอัน คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างๆของสิเมโอน
16. และคนเหล่านี้เป็นชื่อบุตรชายของเลวีตามพงศ์พันธุ์ของเขาชื่อ เกอร์โซน โคอัทและเมรารี เลวีนั้นมีอายุได้ร้อยสามสิบเจ็ดปี

17. บุตรชายของเกอร์โชนชื่อ ลิบนี และซิมอี ตามครอบครัวของเขา
18. บุตรชายของโคฮาทชื่อ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล โคฮาทมีอายุได้ร้อยสามสิบสามปี
19. บุตรชายของเมรารีชื่อ มาฮาลี และมุซึ คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างๆของเลวีตามพงศ์พันธุ์ของเขา
20. ฝ่ายอัมรามได้นางโยเคเบตน้องสาวบิดาของตนเป็นภรรยา แล้วนางให้กำเนิดบุตรแก่เขาชื่ออาโรนและโมเสส อัมรามมีอายุได้ร้อยสามสิบเจ็ดปี
21. บุตรชายของอิสฮาร์ชื่อ โคราห์ เนเฟก และคีกรี
22. บุตรชายของอุสซีเอลชื่อ มิซาเอล เอลซาฟาน และสิธรี
23. ฝ่ายอาโรนได้นางเอลิเซบาบุตรสาวของอัมมีนาดับ น้องสาวของนาโชนเป็นภรรยา นางคลอดบุตรให้เขาชื่อ นา ดับ อาบีสุ เอเลอาซาร์และอิธามาร์
24. บุตรชายของโคราห์ชื่อ อัสนีร์ เอลคานาห์ และอาปียาสาฟ คนเหล่านี้เป็นครอบครัวต่างๆของคนโคราห์
25. ฝ่ายเอเลอาซาร์บุตรชายอาโรน ได้รับบุตรสาวคนหนึ่งของปุทึเอลเป็นภรรยา นางคลอดบุตรให้เขาชื่อ พีเนหัส คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของคนเลวีตามครอบครัวของเขา
26. อาโรนและโมเสสสองคนนี้แหละ คือผู้ที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า จงพาชนชาติอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ตาม หมู่ตามกองของเขา
27. สองคนนี้แหละเป็นผู้ที่กราบทูลฟาโรห์กษัตริย์ของอียิปต์เพื่อพาชนชาติอิสราเอลออกจากอียิปต์ คือโมเสสและอาโรนนี้แหละ
28. และต่อมาในวันที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสในแผ่นดินอียิปต์นั้น
29. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า เราคือพระเยโฮวาห์ เจ้าจงบอกฟาโรห์กษัตริย์ของอียิปต์ตามข้อความทั้งสิ้นซึ่งเราได้บอกแก่เจ้า
30. ฝ่ายโมเสสกราบทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ว่า ดูเถิด ข้าพระองค์เป็นคนพูดไม่คล่อง ที่ไหนฟาโรห์จะเชื่อฟัง ข้าพระองค์

บทที่ 7

1. พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า ดูซิ เราได้ตั้งเจ้าไว้เป็นดังพระเจ้าต่อฟาโรห์ และอาโรนพี่ชายของเจ้าจะเป็นผู้พยากรณ์แทนเจ้า
2. เจ้าจงบอกข้อความทั้งหมดที่เราสั่งเจ้า แล้วอาโรนพี่ชายของเจ้าจะบอกแก่ฟาโรห์ให้ปล่อยชนชาติอิสราเอลออกไปจากแผ่นดินของเขา
3. เราจะทำให้ใจของฟาโรห์แข็งกระด้างไป และเราจะกระทำหมายสำคัญและมหัศจรรย์ของเราให้ทวีมากขึ้นในประเทศอียิปต์
4. แต่ฟาโรห์จะไม่เชื่อฟังเจ้า เพื่อเราจะยกมือของเราขึ้นเหนือประเทศอียิปต์ และจะพาลโยธาของเรา และชนชาติอิสราเอลพลไพร่ของเราให้พ้นจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยการพิพากษาอันใหญ่หลวง
5. และชาวอียิปต์จะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราได้ยกมือขึ้นเหนืออียิปต์ และพาชนชาติอิสราเอลออกจากพวกเขา
6. โมเสสและอาโรนก็กระทำตามนั้น คือกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาเขา
7. เมื่อเขาทั้งสองไปทูลฟาโรห์นั้น โมเสสมีอายุแปดสิบปี และอาโรนมีอายุแปดสิบสามปี
8. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า
9. เมื่อฟาโรห์สั่งเจ้าว่า 'จงแสดงอัศจรรย์พิสูจน์งานของเจ้า' เจ้าจงพูดกับอาโรนว่า 'เอาไม้เท้าของท่านโยนลงต่อหน้าฟาโรห์' และไม้เท้านั้นจะกลายเป็นงู
10. โมเสสกับอาโรนจึงเข้าไปเฝ้าฟาโรห์ เขากระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา อาโรนโยนไม้เท้าของท่านลงต่อหน้าฟาโรห์และต่อหน้าข้าราชการทั้งปวง ไม้เท้านั้นก็กลายเป็นงู
11. ฝ่ายฟาโรห์ก็เรียกพวกนักปราชญ์ และพวกนักวิทยากลมาด้วย พวกนักแสดงกลแห่งอียิปต์จึงทำได้เหมือนกันด้วยเล่ห์กลของเขา
12. ด้วยว่าเขาต่างคนต่างโยนไม้เท้าลง ไม้เท้าเหล่านั้นก็กลายเป็นงู แต่ไม้เท้าของอาโรนกลืนไม้เท้าของพวกเขาเสียทั้งหมด
13. และพระองค์ทรงทำให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้างเพื่อฟาโรห์หยาบคมเชื่อฟังเขาทั้งสองไม่ เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว
14. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ใจของฟาโรห์แข็งกระด้าง ไม่ยอมปล่อยให้พลไพร่ไป
15. เจ้าจงถือไม้เท้าที่กลายเป็นงูไปเฝ้าฟาโรห์ในเวลาเช้า ดูเถิด เขาไปที่แม่น้ำ เจ้าจงยืนคอยเขาอยู่ที่ริมฝั่งแม่น้ำ
16. และเจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า 'พระเยโฮวาห์พระเจ้าของชาวฮีบรูตรัสสั่งให้ข้าพระองค์มาเฝ้าโดยมีพระดำรัสว่า จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะไปปรนนิบัติเราในถิ่นทุรกันดาร ดูเถิด จนบัดนี้เจ้าก็ยังหาได้เชื่อฟังไม่
17. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ท่านจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ด้วยอาการกระทำดังนี้ ดูเถิด เราจะเอาไม้เท้าที่ถือไว้ในวันฟาดน้ำในแม่น้ำ น้ำนั้นจะกลายเป็นเลือด
18. ปลาซึ่งอยู่ในแม่น้ำจะตาย และแม่น้ำจะเหม็น ชาวอียิปต์จะดื่มน้ำในแม่น้ำไม่ได้'
19. พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสว่า จงบอกอาโรนว่า 'เอาไม้เท้าของท่านขึ้นไปเหนือน้ำทั้งหลายแห่งอียิปต์ คือเหนือ

ลำคลอง แม่น้ำ บึง และสระทั้งหมดของเขา เพื่อน้ำจะกลายเป็นเลือดและจะมีเลือดทั่วแผ่นดินอียิปต์ ทั้งที่อยู่ใน
ภาชนะไม้และภาชนะหิน'

20. โมเสสกับอาโรนก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์บัญชา คือท่านได้ยกไม้ทำขึ้นตีน้ำในแม่น้ำต่อสายพระเนตรของ
ฟาโรห์ และท่ามกลางสายตาของพวกข้าราชการของฟาโรห์ แล้วน้ำในแม่น้ำก็กลายเป็นเลือดทั้งสิ้น

21. ปลาที่อยู่ในแม่น้ำก็ตาย แม่น้ำก็เหม็น และชาวอียิปต์ก็ดื่มน้ำในแม่น้ำนั้นไม่ได้ มีเลือดทั่วแผ่นดินอียิปต์

22. แต่พวกนักแสดงกลแห่งอียิปต์ก็กระทำได้เหมือนกันอาศัยเล่ห์กลของเขา และพระทัยของฟาโรห์ก็แข็งกระด้าง
ฟาโรห์หาเชื่อฟังท่านทั้งสองไม่ เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้

23. ฟาโรห์เสด็จกลับเข้าไปในวัง มิได้เอาพระทัยใส่ในเหตุการณ์ครั้งนี้เหมือนกัน

24. ชาวอียิปต์ทั้งปวงก็พากันขุดหลุมตามริมแม่น้ำหาน้ำดื่ม เพราะเขาดื่มน้ำในแม่น้ำไม่ได้

25. ครบกำหนดเจ็ดวันนับตั้งแต่พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้แม่น้ำเป็นเลือด

บทที่ 8

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 'ไปหาฟาโรห์บอกเขาว่า `พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะได้ไปปรนนิบัติเรา
2. ถ้าท่านไม่ยอมให้เขาไป ดุเถิด เราจะให้ฝูงกบขึ้นมารังควานทั่วเขตแดนของท่าน
3. ฝูงกบจะเต็มไปทั้งแม่น้ำ จะขึ้นมาอยู่ในวัง ในห้องบรรทม และบนแท่นบรรทมของท่าน ในเรือนข้าราชการ ตามตัวพลเมือง ในเตาปิ้งขนมและในอ่างขยำแป้งของท่านด้วย
4. ฝูงกบนั้นจะขึ้นมาที่ตัวฟาโรห์ ที่ตัวพลเมืองและที่ตัวข้าราชการทั้งปวงของท่าน'
5. แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า จงบอกอาโรนว่า `ให้เหยียดมือที่ถือไม้ทำออกเหนือลำคลอง เหนือแม่น้ำ และเหนือบึงให้ฝูงกบขึ้นมาบนแผ่นดินอียิปต์'
6. อาโรนก็เหยียดมือออกเหนือพื้นน้ำทั้งหลายในอียิปต์ ฝูงกบก็ขึ้นมาเต็มแผ่นดินอียิปต์
7. ฝ่ายพวกนักแสดงกลก็ทำตามเล่ห์กลของเขา ให้มีฝูงกบขึ้นมาบนแผ่นดินอียิปต์เหมือนกัน
8. ฟาโรห์จึงตรัสเรียกโมเสสกับอาโรนมาว่า จงกราบทูลวิงวอนขอพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ฝูงกบไปเสียจากเรา และจากพลเมืองของเรา แล้วเราจะยอมปล่อยให้บ่าวไพร่เหล่านั้นไปเพื่อเขาจะถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์
9. โมเสสจึงทูลฟาโรห์ว่า ข้าพระองค์ได้รับเกียรติมาก เวลาใดที่ข้าพระองค์ควรวิงวอนเพื่อพระองค์ ข้าราชบริพาร และพลเมืองของพระองค์ เพื่อให้ทรงทำลายฝูงกบไปเสียจากพระองค์และราชสำนักให้อยู่ในแม่น้ำเท่านั้น
10. ฟาโรห์ตรัสตอบว่า พຽຽນนี้ โมเสสจึงทูลว่า ให้เป็นไปตามคำตรัสของพระองค์ เพื่อพระองค์จะได้ทราบว่าไม่มีผู้ใดเหมือนพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย
11. ฝูงกบจะไปจากพระองค์ จากราชสำนัก จากข้าราชการและพลเมืองของพระองค์ เหลืออยู่เฉพาะแต่ในแม่น้ำเท่านั้น
12. โมเสสกับอาโรนทูลลาไปจากฟาโรห์ แล้วโมเสสร้องทูลพระเยโฮวาห์เรื่องฝูงกบที่พระองค์ได้ทรงให้มาทรมานฟาโรห์
13. พระเยโฮวาห์ทรงกระทำตามคำทูลขอของโมเสส ฝูงกบเหล่านั้นก็ตายเกลื่อนบ้านเรือน เกลื่อนหมู่บ้านและทุ่งนา
14. เขาก็เก็บซากกบไว้เป็นกองๆ แผ่นดินก็เหม็นตลบไป
15. แต่เมื่อฟาโรห์ทรงเห็นว่าความเดือดร้อนลดน้อยลงแล้ว ก็กลับมีพระทัยแข็งกระด้าง ไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสและอาโรน เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว
16. พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า บอกอาโรนว่า `จงเหยียดไม้ทำออกและตีฝุ่นดินให้กลายเป็นริ้นทั่วประเทศอียิปต์'
17. เขาทั้งสองก็กระทำตาม ด้วยว่าอาโรนเหยียดมือออกยกไม้ทำและตีฝุ่นดิน ก็กลายเป็นริ้นมาตอมมนุษย์และสัตว์ ฝุ่นดินทั้งหมดกลายเป็นริ้นทั่วประเทศอียิปต์
18. ฝ่ายพวกนักแสดงกลก็พยายามใช้เล่ห์กลของเขา เพื่อทำให้เกิดริ้น แต่ก็ทำไม่ได้ ริ้นพากันมาตอมมนุษย์และสัตว์ทั้งปวง

19. พวกนักแสดงกลจึงทูลฟาโรห์ว่า นี่เป็นนิ่วพระหัตถ์พระเจ้า ฝ่ายฟาโรห์มีพระทัยแข็งกระด้าง หาเชื่อฟังเขาไม่เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว
20. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ลูกขึ้นแต่เข้าไปคอยเฝ้าฟาโรห์ ดูเถิด ฟาโรห์จะมายังแม่น้ำ แล้วบอกฟาโรห์ว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะไปปรนนิบัติเรา
21. ถ้าแม่ไม่ปล่อยพลไพร่ของเราไป ดูเถิด เราจะใช้ให้ฝูงเหือบมาตอมกายของเจ้า ตอมข้าราชการและพลเมืองของเจ้าด้วย ในราชสำนัก บ้านเรือนของชาวอียิปต์ และพื้นดินที่เขาอยู่นั้นจะเต็มไปด้วยฝูงเหือบ
22. ในวันนั้นเราจะแยกแผ่นดินโกเชน ที่พลไพร่ของเราอาศัยอยู่นั้นออก มิให้มีฝูงเหือบที่นั่น เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ สถิตอยู่ท่ามกลางแผ่นดินโลก
23. เราจะแบ่งเขตแดนในระหว่างชนชาติของเรากับชนชาติของเจ้า หมายถึงสิ่งนี้จะบังเกิดขึ้นในวันพรุ่งนี้'
24. แล้วพระเยโฮวาห์ก็ทรงกระทำดังนั้น เหยือบฝูงใหญ่ย่องนักเข้าไปในพระราชวังของฟาโรห์ ในเรือนข้าราชการและทั่วแผ่นดินอียิปต์ แผ่นดินได้รับความเสียหายเพราะเหตุฝูงเหือบนั้น
25. ฟาโรห์จึงตรัสเรียกโมเสสกับอาโรนมา รับสั่งว่า จงไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเจ้าของเจ้าในเขตแผ่นดินนี้
26. โมเสสทูลว่า การกระทำเช่นนั้นหาควรไม่ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายจะต้องถวายเครื่องบูชาซึ่งเป็นสิ่งที่น่าเกลียดสำหรับชาวอียิปต์แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายจะถวายเครื่องบูชาซึ่งเป็นสิ่งที่น่าเกลียดสำหรับชาวอียิปต์ต่อหน้าต่อตาเขา แล้วเขาจะไม่เอาก่อนหินขว้างข้าพระองค์ทั้งหลายหรือ
27. ข้าพระองค์ทั้งหลายจะเดินทางไปในถิ่นทุรกันดารสักสามวันถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ ตามที่พระองค์จะทรงบัญญัติพวกข้าพระองค์
28. ฟาโรห์จึงรับสั่งว่า เราจะปล่อยพวกเจ้าไป เพื่อพวกเจ้าจะได้ถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าในถิ่นทุรกันดาร แต่ว่าพวกเจ้าอย่าไปให้ไกลนัก จงวิงวอนเพื่อเราด้วย
29. โมเสสจึงทูลว่า ดูเถิด พอข้าพระองค์ทูลลาพระองค์ไป และข้าพระองค์จะอธิษฐานทูลพระเยโฮวาห์ ขอให้ฝูงเหือบไปเสียจากฟาโรห์ จากข้าราชการและจากพลเมืองในเวลาพรุ่งนี้ แต่ขอฟาโรห์อย่าทรงทำกลับกลอกอีกโดยไม่ยอมปล่อยบ่าวไพร่ให้ไปถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์
30. โมเสสทูลลาฟาโรห์ไปแล้วก็อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์
31. พระเยโฮวาห์ทรงกระทำตามคำทูลขอของโมเสส พระองค์ทรงให้ฝูงเหือบไปเสียจากฟาโรห์ จากข้าราชการและจากพลเมืองของพระองค์ มิได้เหลืออยู่สักตัวเดียว
32. ฝ่ายฟาโรห์ก็กลับมีพระทัยแข็งกระด้างในคราวนี้อีก มิได้ทรงปล่อยบ่าวไพร่นั้นไป

บทที่ 9

1. ขณะนั้นพระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า ไปเข้าเฝ้าฟาโรห์บอกฟาโรห์ว่า `พระเยโฮวาห์พระเจ้าของคนฮีบรูตรัส
ดังนี้ว่า จงปล่อยพลไพร่ของเราไป เพื่อเขาจะได้ปรนนิบัติเรา
2. ด้วยว่าถ้าเจ้าไม่ยอมปล่อยให้ไป และยังหน่วงเหนี่ยวเขาไว้
3. ดูกฎ หัตถ์ของพระเยโฮวาห์จะอยู่บนฝูงสัตว์ของเจ้าซึ่งอยู่ในทุ่งนา ฝูงม้า ฝูงลา ฝูงอูฐ ฝูงวัว และฝูงแกะ จะ
ทำให้เป็นโรคระบาดร้ายแรงขึ้น
4. และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำต่อฝูงสัตว์ของชนชาติอิสราเอลต่างกับฝูงสัตว์ของชาวอียิปต์ สัตว์ของคนอิสราเอล
จะไม่ต้องตายเลย'
5. พระเยโฮวาห์ทรงกำหนดเวลาไว้ว่า พຼ່งนี้พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำสิ่งนี้ในแผ่นดิน
6. รุ่งขึ้นพระเยโฮวาห์ก็ทรงกระทำสิ่งนั้น ฝูงสัตว์ของชาวอียิปต์ตายหมด แต่สัตว์ของชาติอิสราเอลไม่ตายสักตัวเดีย
ว
7. ฟาโรห์ทรงใช้คนไปดู และดูเถิด สัตว์ของคนอิสราเอลไม่ตายสักตัวเดียว แต่พระทัยของฟาโรห์ก็แข็งกระด้าง พ
ระองค์ไม่ยอมปล่อยให้บ่าวไพร่ไป
8. พระเยโฮวาห์จึงตรัสแก่โมเสสและอาโรนว่า เจ้าจงทำขี้เถ้าจากเตาให้เต็มกำมือแล้วให้โมเสสชดขึ้นไปในอากาศใน
สายพระเนตรของฟาโรห์
9. และมันจะกลายเป็นฝุ่นปลิวไปทั่วแผ่นดินอียิปต์ทำให้เกิดเป็นฝีแตกลามทั้งตัวคนและสัตว์ทั่วแผ่นดินอียิปต์
10. เขาทั้งสองจึงนำขี้เถ้าจากเตาไปยืนอยู่ต่อพระพักตร์ฟาโรห์ และโมเสสก็ชดขี้เถ้าขึ้นไปในท้องฟ้า ขี้เถ้านั้นก็
กลายเป็นฝีแตกลามไปทั้งตัวคนและสัตว์
11. ฝ่ายพวกนักแสดงกลก็ไม่สามารถยืนอยู่ต่อหน้าโมเสสเพราะเหตุผีนั้น เพราะนักแสดงกลและชาวอียิปต์ทั้งปวง
ก็เป็นฝีด้วยเหมือนกัน
12. แต่พระเยโฮวาห์ทรงทำให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้าง ฟาโรห์ไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสและอาโรน เหมือนที่พระ
เยโฮวาห์ได้ตรัสกับโมเสสไว้แล้ว
13. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า จงตื่นแต่เข้าไปยืนต่อหน้าฟาโรห์บอกเขาว่า `พระเยโฮวาห์พระเจ้าของคนฮีบรู
ตรัสดังนี้ว่า จงปล่อยพลไพร่ของเราไปเพื่อเขาจะไปปรนนิบัติเรา
14. ด้วยว่าคราวนี้เราจะบันดาลให้เกิดภัยพิบัติทั้งหมดแก่จิตใจเจ้า และแก่ข้าราชการ และแก่พลเมืองของเจ้า เพื่อ
เจ้าจะารู้แน่ๆ ว่า ทั่วโลกไม่มีผู้ใดจะเปรียบกับเราได้
15. เพราะเดี๋ยวนี้เราจะเหยียดมือของเราออกเพื่อจะฟาดเจ้าและประชาชนของเจ้าด้วยภัยพิบัติ และเจ้าจะถูกตัด
ออกไปจากแผ่นดินโลก
16. และเพราะเหตุนี้เราให้เจ้ามีตำแหน่งสูง ก็เพื่อจะแสดงฤทธานุภาพของเราโดยเจ้าและเพื่อให้นามของเราถูก
ประกาศออกไปทั่วโลก
17. เจ้ายังถือถือถือดูผู้พลไพร่ของเรา เจ้าจึงไม่ยอมปล่อยเขาไปหรือ

18. ดูเถิด พຽ່ນนี้ประมาณเวลานี้ เราจะทำให้ลูกเห็บตกลงมาอย่างหนัก อย่างที่ไม่เคยมีในอียิปต์ ตั้งแต่เริ่มสร้างบ้านเมืองมาจนบัดนี้
19. เหตุฉะนั้น บัดนี้จงต้อนฝูงสัตว์ และทุกสิ่งที่มีเจ้ามีอยู่ในทุ่งนาให้เข้าที่กำบัง เพราะคนทุกคนและสัตว์ทุกตัวที่อยู่ในทุ่งนาที่มีได้เข้ามาอยู่ในบ้านจะถูกลูกเห็บตายหมด'
20. บรรดาข้าราชการของฟาโรห์ที่เกรงกลัวพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ก็ให้ทาสและสัตว์ของตนกลับเข้าบ้าน
21. แต่ผู้ที่ไม่นับถือพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ก็ยังคงปล่อยให้ทาสและสัตว์ของตนอยู่ในทุ่งนา
22. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า จงชูมือขึ้นยังท้องฟ้า เพื่อลูกเห็บจะได้ตกลงมาทั่วแผ่นดินอียิปต์ บนมนุษย์ บนสัตว์และบนผักหญ้าทุกอย่างซึ่งอยู่ในทุ่งนาทั่วแผ่นดินอียิปต์
23. โมเสสก็ชูไม้เท้าของตนขึ้นยังท้องฟ้าแล้วพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้มีเสียงฟ้าร้อง มีลูกเห็บ และไฟตกลงมาบนแผ่นดิน และพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ลูกเห็บตกบนแผ่นดินอียิปต์
24. มีลูกเห็บและลูกเห็บปนไฟตกหนักยิ่งนักอย่างที่ไม่เคยมีทั่วแผ่นดินอียิปต์ ตั้งแต่เริ่มตั้งเป็นประเทศมา
25. สิ่งทั้งปวงที่อยู่ในทุ่งนาทั่วแผ่นดินอียิปต์ ก็ถูกลูกเห็บทำลายเสียสิ้นทั้งคนและสัตว์ ลูกเห็บยังทำลายผักและต้นไม้ทุกอย่างที่อยู่ในทุ่งนาหักโค่นลง
26. เว้นแต่ที่แผ่นดินโกเชน ที่ชนชาติอิสราเอลอยู่นั้น หามีลูกเห็บตกไม่
27. ฟาโรห์จึงทรงใช้คนไปเรียกโมเสสและอาโรนมาเฝ้า แล้วตรัสว่า ครึ่งนี้เราทำบาปแน่แล้ว พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรม เราและชนชาติของเรานั้นก็ชั่ว
28. ขอทูลวิงวอนพระเยโฮวาห์ (เพราะภัยพิบัติเสียที) ให้เลิกมีฟ้าร้องและลูกเห็บ และเราจะปล่อยพวกท่านไป และพวกท่านจะไม่ถูกกักต้อไปอีก
29. โมเสสทูลฟาโรห์ว่า ทันทึที่ข้าพระองค์ออกไปจากกรุงนี้แล้วข้าพระองค์จะยกมือทูลพระเยโฮวาห์ เสียงฟ้าร้องก็จะเงียบ และจะไม่มีลูกเห็บตกอีก เพื่อพระองค์จะได้ทราบว่าโลกนี้เป็นของพระเยโฮวาห์
30. แต่ฝ่ายพระองค์และข้าราชการนั้น ข้าพระองค์ทราบว่า พระองค์จะยังไม่ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้า
31. ต้นป่านและต้นบารลี้ถูกทำลายเสีย เพราะต้นบารลี้ก็กำลังออกรวง และต้นป่านก็ออกดอกแล้ว
32. ส่วนข้าวสาลีและข้าวสแปลดนั้นมิได้ถูกทำลาย เพราะยังไม่งอกขึ้น
33. โมเสสทูลลาฟาโรห์ไปจากกรุง และยกมือขึ้นทูลพระเยโฮวาห์ เสียงฟ้าร้องกับลูกเห็บนั้นก็หยุด ฝนก็มีได้ตกบนแผ่นดิน
34. เมื่อฟาโรห์เห็นว่า ฝน ลูกเห็บและฟ้าร้องนั้นหยุดแล้ว พระองค์ก็กลับทรงกระทำผิดบาปต้อไปอีก พระทัยแข็งกระด้าง ทั้งพระองค์และข้าราชการ
35. พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้างและไม่ยอมปล่อยชนชาติอิสราเอลไปจริง เหมือนที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้กับโมเสส

1. พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า จงเข้าไปหาฟาโรห์ เพราะเราได้ทำให้ใจของฟาโรห์ และใจของข้าราชการแข็งกระด้าง เพื่อเราจะได้แสดงหมายสำคัญเหล่านี้ของเราต่อหน้าพวกเขา
2. เพื่อเจ้าจะได้เล่าเหตุการณ์ที่เราได้กระทำแก่ชาวอียิปต์ให้ลูกหลานฟัง รวมทั้งหมายสำคัญซึ่งเราได้กระทำท่ามกลางพวกเขา เพื่อพวกเขาจะได้รู้ว่าเรคือพระเยโฮวาห์
3. โมเสสและอาโรนจึงเข้าไปเฝ้าฟาโรห์ทูลฟาโรห์ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของคนฮีบรูตรัสตั้งนี้ว่า 'เจ้าจะขัดขืนไม่ยอมอ่อนน้อมต่อเราจนสักเท่าใด จงปล่อยพลไพร่ของเราเพื่อเขาจะไปปรนนิบัติเรา
4. มิฉะนั้นถ้าเจ้าไม่ยอมปล่อยพลไพร่ของเราไป ดูกฎ พຽງนี้เราจะให้ตักแตนเข้ามาในเขตแดนของเจ้า
5. ผຽงตักแตนนั้นจะปกคลุมพื้นแผ่นดินจนแลไม่เห็นพื้นดิน และสิ่งทีเหลือจากลูกเห็บทำลาย มันจะกิน และต้นไม้ทุกต้นซึ่งงอกขึ้นให้เจ้าในทุ่งนา นั้นจะกินเสียหมด
6. มันจะเข้าไปในราชสำนัก ในบ้านเรือนของข้าราชการ และในบ้านเรือนของบรรดาชาวอียิปต์จนเต็มหมด อย่างที่บิดาและปู่ทวด ตั้งแต่เกิดมาจนทุกวันนี้ 'ไม่เคยเห็นเช่นนี้เลย' แล้วโมเสสก็กลับออกไปจากฟาโรห์
7. บรรดาข้าราชการของฟาโรห์ทูลฟาโรห์ว่า คนนี้จะเป็นบຽงเร็ววักเราไปนานสักเท่าใด ขอทรงพระกรุณาปลดปล่อยคนเหล่านั้นให้ไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาเถิด พระองค์ยังไม่ทรงทราบหรือว่าอียิปต์กำลังพินาศแล้ว
8. โมเสสและอาโรนถูกนำตัวเข้ามาเฝ้าฟาโรห์อีก พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า ไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าแต่ใครจะไปบ้าง
9. โมเสสทูลว่า ข้าพระองค์จะต้องพากันไปทั้งคนหนุ่มและคนแก่ บุตรชายและบุตรสาวและผຽงแพะแกะ และผຽงวัว เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายต้องมีเทศกาลเลี้ยงถวายพระเยโฮวาห์
10. ฟาโรห์ตรัสกับเขาทั้งสองว่า ถ้าเรายอมให้เจ้าไปกับบุตรด้วย ก็ให้พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับพวกเจ้าเถิด ระวังตัวให้ดีเถิด เจ้ากำลังมุ่งไปในทางทุจริตเสียแล้ว
11. อนุญาตไม่ได้ จงพาเฉพาะแต่ผู้ชายไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ เพราะเจ้าปรารถนาเช่นนี้เท่านั้น แล้วโมเสสกับอาโรนก็ถูกขับไล่ออกไปเสียจากพระพักตร์ของฟาโรห์
12. พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า จงเหยียดมือออกเหนือประเทศอียิปต์ให้ผຽงตักแตนมาเหนือแผ่นดินอียิปต์ ให้กินผักทั่วไปของแผ่นดินซึ่งเหลือจากลูกเห็บทำลาย
13. โมเสสจึงยืนไม่ทำออกเหนือแผ่นดินอียิปต์ พระเยโฮวาห์ก็ทรงบันดาลให้ลมตะวันตกพัดมาเหนือพื้นแผ่นดินทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดวันนั้น ครั้นเวลารຽงเช้า ลมตะวันตกก็พัดหอบผຽงตักแตนมา
14. ผຽงตักแตนลงทั่วแผ่นดินอียิปต์ และจับอยู่ทั่วเขตแดนอียิปต์ทั้งหมด มันรุนแรงมาก แต่ก่อนไม่เคยมีตักแตนอย่างนี้เลย และต่อไปข้างหน้าจะหาเป็นอย่างนั้นอีกไม่
15. เพราะมันปกคลุมพื้นแผ่นดินจนแลมีดไป มันกินผักในแผ่นดินทุกอย่าง และผลไม้มากมายซึ่งเหลือจากลูกเห็บทำลาย ไม่มีพืชใบเขียวเหลือเลย ไม่ว่าต้นไม้หรือผักในทุ่ง ทั่วแผ่นดินอียิปต์

16. ฟาโรห์จึงรีบให้คนไปตามโมเสสและอาโรนเข้าเฝ้า แล้วฟาโรห์ตรัสว่า เราได้ทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และต่อเจ้าทั้งสองด้วย
17. เหตุฉะนั้นบัดนี้ขอเจ้ายกโทษบาปให้เราครั้งนี้สักครั้งเถิด และวิงวอนขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เพื่อพระองค์จะได้ทรงโปรดให้ความตายนี้พ้นไปจากเรา
18. โมเสสก็ไปจากฟาโรห์ และทูลวิงวอนพระเยโฮวาห์
19. พระเยโฮวาห์จึงทรงบันดาลให้ลมพายุพัดกลับมาจากทิศตะวันตกหอบฝูงตั๊กแตนไปตกในทะเลแดง จนไม่มีตั๊กแตนเหลือเลยสักตัวเดียวตลอดเขตแดนอียิปต์
20. แต่พระเยโฮวาห์ทรงทำให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้างเพื่อพระองค์จะไม่ยอมปล่อยชนชาติอิสราเอลไป
21. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า จงชูมือของเจ้าขึ้นสู่ท้องฟ้า เพื่อจะให้ความมืดทั่วแผ่นดินอียิปต์ เป็นความมืดจนจับคลำได้
22. โมเสสจึงชูมือขึ้นสู่ท้องฟ้า แล้วก็เกิดมีความมืดที่บัพทวารไปทั่วแผ่นดินอียิปต์ตลอดสามวัน
23. เขามองกันไม่เห็น ไม่มีใครลุกไปจากที่ของเขาสามวัน แต่บรรดาชนชาติอิสราเอลนั้นมีแสงสว่างอยู่ในที่อาศัยของเขา
24. ฟาโรห์จึงให้ตามตัวโมเสสเข้าเฝ้า ตรัสว่า พวกเจ้าจงไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์เถิด เพียงแต่ให้ฝูงแกะและฝูงวัวอยู่ ส่วนเด็กไปกับเจ้าได้ด้วย
25. ฝ่ายโมเสสจึงทูลว่า พระองค์ต้องให้เราเครื่องบูชาและเครื่องเผาบูชาไปด้วย เพื่อพวกข้าพระองค์จะได้บูชาต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์
26. ข้าพระองค์ต้องนำฝูงสัตว์ไปด้วย ขาดไม่ได้สักกีบเดียว เพราะว่าจะต้องเอาสัตว์จากฝูงเหล่านั้นไปถวายพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ยังไม่ทราบว่าจะต้องการสัตว์ตัวใดถวายพระเยโฮวาห์ จนกว่าเราจะถึงที่นั่น
27. แต่พระเยโฮวาห์ทรงทำให้พระทัยฟาโรห์แข็งกระด้าง พระองค์จึงไม่ยอมปล่อยเขาไป
28. ฟาโรห์รับสั่งแก่โมเสสว่า ไปให้พ้นจากเรา ระวังตัวให้ดีเถอะ อย่ามาเห็นหน้าเราอีกเลยเพราะถ้าเจ้าเห็นหน้าเราวันใด เจ้าจะต้องตายวันนั้น
29. โมเสสจึงทูลว่า พระองค์ตรัสถูกแล้ว ข้าพระองค์จะไม่มาเห็นพระพักตร์ของพระองค์อีกเลย

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า เราจะนำภัยพิบัติมาสู่ฟาโรห์และอียิปต์อีกอย่างเดียว หลังจากนั้นเขาจะปล่อยพวกเจ้าไปจากที่นี่ เมื่อเขาให้พวกเจ้าไปคราวนี้ เขาจะขับไล่พวกเจ้าออกไปที่เดียว
2. บัดนี้เจ้าจงสั่งให้ประชาชนทั้งปวง ให้ผู้ชายผู้หญิงทุกคน ขอเครื่องเงินเครื่องทองจากเพื่อนบ้านของตน
3. พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ประชาชนเป็นที่โปรดปรานในสายตาของชาวอียิปต์ นอกจากนี้บุรุษผู้นั้นคือโมเสสก็ยิ่งใหญ่ในแผ่นดินอียิปต์ ทั้งในสายตาข้าราชการของฟาโรห์และในสายตาพลเมืองทั้งปวง
4. โมเสสประกาศว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า `เวลาประมาณเที่ยงคืน เราจะออกไปท่ามกลางอียิปต์
5. และพวกลูกหัวปีทั้งหมดในแผ่นดินอียิปต์ ตั้งแต่ราชบุตรหัวปีของฟาโรห์ ผู้ประทับบนพระที่นั่ง จนถึงบุตรหัวปีของทาสหญิง ซึ่งอยู่หลังไม้แป้ง ทั้งลูกหัวปีของสัตว์เดียรัจฉานด้วยจะต้องตาย
6. แล้วจะมีการพิลาปร้องให้ทั่วแผ่นดินอียิปต์อย่างที่ไม่เคยมีมาก่อน และต่อไปภายหน้าก็จะมีอีกเลย
7. ฝ่ายคนหรือสัตว์ของชนชาติอิสราเอลทั้งปวงจะไม่มีแม้แต่เสียงสุนัขขู่ เพื่อให้ทราบว่าจะพระเยโฮวาห์ทรงกระทำต่อชาวอียิปต์ต่างกับชนชาติอิสราเอล
8. ข้าราชการของพระองค์จะลงมาหาเรากราบลงต่อหน้าเรากล่าวว่า ขอท่านกับพรรคพวกไปเสียจากที่นี่เถิด หลังจากนั้นเราก็จะออกไป' โมเสสทูลลาฟาโรห์ไปด้วยความโกรธยิ่งนัก
9. แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสตอบโมเสสว่า ฟาโรห์จะไม่เชื่อฟังเจ้า เพื่อมหัศจรรย์ของเราจะได้เพิ่มขึ้นอีกในแผ่นดินอียิปต์
10. โมเสสกับอาโรนก็ได้กระทำบรรดาตามหัศจรรย์เหล่านั้นต่อพระพักตร์ฟาโรห์ และพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้พระทัยของฟาโรห์แข็งกระด้างไป ท่านจึงไม่ยอมปล่อยชนชาติอิสราเอลให้ออกไปจากแผ่นดินของท่าน

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนในประเทศอียิปต์ว่า
2. ให้เดือนนี้เป็นเดือนเริ่มต้นสำหรับเจ้าทั้งหลาย ให้เป็นเดือนแรกในปีใหม่สำหรับพวกเจ้า
3. จงสั่งชุมนุมคนอิสราเอลทั้งหมดว่า ในวันที่สิบเดือนนี้ ให้ผู้ชายทุกคนเตรียมลูกแกะ ครอบคร้วละตัวตามเรือนบรรพบุรุษของตน
4. ถ้าครอบครัวใดมีคนน้อยกินลูกแกะตัวหนึ่งไม่หมด ก็ให้รวมกับเพื่อนบ้านที่อยู่ใกล้เคียงกันเตรียมลูกแกะตัวหนึ่งตามจำนวนคนตามที่เขาจะกินได้ก็มากน้อย ให้นับจำนวนคนที่จะกินลูกแกะนั้น
5. ลูกแกะของเจ้าต้องปราศจากตำหนิเป็นตัวผู้อายุไม่เกินหนึ่งขวบ เจ้าจงเอามาจากฝูงแกะ หรือฝูงแพะ
6. จงเก็บไว้ให้ดีถึงวันที่สิบสี่เดือนนี้ แล้วในเย็นวันนั้นให้ที่ประชุมของคนอิสราเอลทั้งหมดฆ่าลูกแกะของเขา
7. แล้วเอาเลือดที่ไม่วางบนประตูทั้งสองข้าง และไม่ข้างบน ณ เรือนที่เขาเลี้ยงกันนั้นด้วย
8. ในคืนวันนั้นให้เขากินเนื้อปิ้ง กับขนมปังไร้เชื้อและผักสด
9. เนื้อที่ยังดิบหรือเนื้อต้มอย่ากินเลย แต่จงปิ้งทั้งหัวและขา และเครื่องในด้วย
10. จงกินให้หมดอย่าให้มีเศษเหลือจนถึงเวลาเช้า เศษเหลือถึงเวลาเช้าก็ให้เผาเสีย
11. เจ้าทั้งหลายจงเลี้ยงกันดังนี้ คือให้คาดเอว สวมรองเท้า และถือไม้เท้าไว้ และรีบกินโดยเร็ว การเลี้ยงนี้เป็นปัสกาของพระเยโฮวาห์
12. เพราะในคืนวันนั้น เราจะผ่านไปในประเทศอียิปต์ และเราจะประหารลูกหัวปีทั้งหมดในประเทศอียิปต์ ทั้งของมนุษย์และของสัตว์ และเราจะพิพากษาลงโทษพระทั้งปวงของอียิปต์ เราคือพระเยโฮวาห์
13. แต่เลือดที่บ้านที่เจ้าทั้งหลายอยู่นั้น จะเป็นหมายสำคัญสำหรับเจ้า เมื่อเราเห็นเลือดนั้นเราจะผ่านเว้นเจ้าทั้งหลายไป จะไม่มีภัยพิบัติทำลายเจ้า ขณะที่เราประหารประเทศอียิปต์
14. วันนั้นจะเป็นวันที่ระลึกสำหรับเจ้า ให้เจ้าทั้งหลายถือไว้เป็นเทศกาลแต่พระเยโฮวาห์ตลอดชั่วอายุของเจ้า เจ้าจงฉลองเทศกาลนี้และถือเป็นกฎถาวร
15. เจ้าทั้งหลายจงกินขนมปังไร้เชื้อให้ครบเจ็ดวัน วันแรกจงชำระบ้านเจ้าให้ปราศจากเชื้อ ถ้าผู้ใดขึ้นกินขนมปังที่มีเชื้อตั้งแต่วันแรกจนถึงวันที่เจ็ด ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากอิสราเอล
16. ในวันแรกนั้นให้มีการประชุมบริสุทธิ และในวันที่เจ็ดนั้นจะเป็นวันประชุมอันบริสุทธิ์แก่ท่าน ในวันเหล่านั้นอย่าให้ผู้ใดทำงานเลย เว้นไว้แต่การจัดเตรียมอาหารสำหรับรับประทาน
17. เจ้าทั้งหลายจงถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เพราะในวันนั้นเราได้นำพลโยธาของเจ้าทั้งหลายออกไปจากแผ่นดินอียิปต์ เหตุฉะนั้น เจ้าจงฉลองวันนั้นและถือเป็นกฎถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า
18. ในตอนเย็นวันที่สิบสี่เดือนแรก เจ้าทั้งหลายจงกินขนมปังไร้เชื้อจนถึงเวลาเย็นวันที่ยี่สิบเอ็ดของเดือนนั้น
19. ในเจ็ดวันนั้นอย่าให้พบเชื้อในบ้านของเจ้าเลย เพราะว่าถ้าผู้ใดที่เป็นคนต่างด้าวก็ดีหรือคนเกิดในเมืองก็ดี ขึ้นกินสิ่งใดที่มีเชื้อ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากที่ชุมนุมของอิสราเอล
20. อย่ากินสิ่งใดที่มีเชื้อ ในที่อาศัยของเจ้า เจ้าจงกินแต่ขนมปังไร้เชื้อเท่านั้น

21. แล้วโมเสสเรียกบรรดาพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอลมาพร้อมกันสั่งว่า ท่านทั้งหลายจงไปเอาลูกแกะตามครอบครัวของท่านมาฆ่าเป็นลูกแกะปัสกา
22. เอาต้นหุสบกำหนึ่งจุ่มลงในเลือดที่อยู่ในอ่าง แล้วป้ายเลือดนั้นไว้ที่ไม้ข้างบน และไม้วงกบประตูทั้งสองข้างด้วยเลือดที่อยู่ในอ่าง อย่าให้ผู้ใดออกไปพ้นประตูบ้านของตนจนถึงรุ่งเช้า
23. เพราะพระเยโฮวาห์จะเสด็จผ่านไปเพื่อจะได้ประหารคนอียิปต์ เมื่อพระองค์ทรงเห็นเลือดที่ไม่ประตูข้างบนและที่ไม้วงกบประตูทั้งสองข้าง พระเยโฮวาห์จะทรงผ่านเว้นประตูนั้น ไม่ทรงยอมให้ผู้สังหารเข้าไปในบ้านท่าน เพื่อจะประหารท่าน
24. ท่านทั้งหลายจงถือพิธีนี้ให้เป็นกฎถาวรของท่านและของลูกหลานท่าน
25. ต่อมาครั้นท่านไปถึงแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงประทานแก่ท่านตามที่ได้ทรงสัญญาไว้แล้วนั้น ท่านจงถือพิธีนี้ไว้ปฏิบัติ
26. ครั้นสืบไปภายหลังเมื่อลูกหลานของท่านถามว่า `พิธีนี้หมายความว่าอะไร'
27. ท่านทั้งหลายจงตอบว่า `เป็นการถวายสัตวบูชาปัสกาแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงผ่านเว้นบ้านของชนชาติอิสราเอลในอียิปต์ เมื่อพระองค์ทรงประหารคนอียิปต์ แต่ไว้ชีวิตครอบครัวของเราทั้งหลาย' พลไพร่ทั้งปวงก็กราบลงนมัสการ
28. แล้วคนชาติอิสราเอลก็ไปทำตามคำสั่งทุกประการ พระเยโฮวาห์ทรงรับสั่งกับโมเสสและอาโรนอย่างไร เขาทั้งหลายก็กระทำตามทุกประการ
29. ต่อมาในเวลาเที่ยงคืน พระเยโฮวาห์ทรงประหารบุตรหัวปีทุกคนในประเทศอียิปต์ ตั้งแต่พระราชบุตรหัวปีของฟาโรห์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง จนถึงบุตรหัวปีของเชลยที่อยู่ในคุกใต้ดิน ทั้งลูกหัวปีของสัตว์เลี้ยงทุกตัว
30. ฟาโรห์กับข้าราชการ และชาวอียิปต์ทั้งปวงตื่นขึ้นในตอนกลางคืน มีเสียงร้องไห้คร่ำครวญดังทั่วทั้งอียิปต์ เนื่องด้วยไม่มีบ้านใดเลยที่ไม่มีคนตาย
31. ฟาโรห์จึงตรัสเรียกโมเสสกับอาโรนให้มาเฝ้าในคืนวันนั้น ตรัสว่า เจ้าทั้งสองกับทั้งชนชาติอิสราเอลจงยกออกไปจากประชาชนของเราเถิด ไปปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ตามที่ได้พูดไว้แล้ว
32. เอาฝูงแพะแกะและฝูงวัวของเจ้าไปด้วยตามที่เจ้าได้พูดไว้แล้ว ไปและอวยพรให้เราด้วย
33. ฝ่ายชาวอียิปต์ก็เร่งรัดให้พลไพร่นั้นออกไปจากประเทศโดยเร็ว เพราะเขาพูดว่า พวกเราตายกันหมดแล้ว
34. พลไพร่นั้นเอาก่อนแบ่งดิบที่ยังมิได้ใส่เชือกกับอ่างขยาแบ่ง ห่อผ้าใส่ป่าแบกไป
35. ชนชาติอิสราเอลกระทำตามคำสั่งของโมเสสคือ ขอเครื่องเงิน เครื่องทองและเครื่องนุ่งห่มจากชาวอียิปต์
36. และพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้พลไพร่นั้นเป็นที่โปรดปรานในสายตาของชาวอียิปต์ เขาจึงให้สิ่งของทั้งปวงตามที่เขาขอ เขาจึงได้รับเอาสิ่งของต่างๆของชาวอียิปต์เสีย
37. ชนชาติอิสราเอลยกเดินทางออกจากเมืองรามเสสไปถึงเมืองสุคคท นับแต่ผู้ชายได้ประมาณหกแสนคน เด็กต่างหาก
38. มีฝูงชนชาติอื่นเป็นจำนวนมากติดตามไปด้วยพร้อมทั้งฝูงสัตว์ คือฝูงแพะแกะ และวัวจำนวนมากมาย
39. เขาเอาก่อนแบ่งไร่เชื้อซึ่งนำมาจากอียิปต์นั้น ปึงเป็นขนมไร่เชื้อ เพราะเขาถูกเร่งรัดให้ออกจากอียิปต์ จึงไม่ทันเตรียมเสบียง

40. ประชาชาติอิสราเอลอยู่ในอียิปต์เป็นเวลาสี่ร้อยสามสิบปี
41. ครั้นสิ้นสี่ร้อยสามสิบปีแล้ว ในวันนั้นเองพลโยธาทั้งหมดของพระเยโฮวาห์ก็ยกออกจากประเทศอียิปต์
42. คินวันนั้นเป็นคืนที่ควรจดจำไว้เป็นที่ระลึกอย่างยิ่งถึงพระเยโฮวาห์ ด้วยทรงนำเขาออกจากประเทศอียิปต์ คินวันนั้นจึงเป็นคืนของพระเยโฮวาห์ที่ประชาชาติอิสราเอลทั้งปวงถือเป็นที่ระลึกตลอดชั่วอายุของเขา
43. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า ระเบียบพิธีบัสกาเป็นดังนี้ คืออย่าให้คนต่างชาติกินเลย
44. ส่วนทาสซึ่งนายเอาเงินซื้อมา เมื่อให้ทาสนั้นเข้าสู่หนัดแล้วจึงให้เขากินได้
45. ส่วนแขกหรือลูกจ้างอย่าให้กินเลย
46. ให้กินบัสกาแต่ในบ้าน อย่าเอาเนื้อไปนอกบ้าน และอย่าหักกระดูกของมันเลย
47. ให้ชุมนุมคนอิสราเอลทั้งปวงถือและปฏิบัติตามพิธีนี้
48. เมื่อมีคนต่างด้าวมาอาศัยอยู่กับเจ้า และใครจะถือบัสกาถวายพระเยโฮวาห์ ก็ให้ชายพวกนั้นเข้าสู่หนัดเสียก่อนทุกคนแล้วจึงให้เขามาใกล้ และถือพิธีนั้นได้ เขาจึงจะเป็นเหมือนคนเกิดในแผ่นดินนั้น แต่ผู้ใดที่ยังมิได้เข้าสู่หนัดอย่าให้เข้าร่วมกินเลี้ยงในพิธีบัสกานั้นเลย
49. พระราชบัญญัติสำหรับคนเกิดในเมืองและคนต่างด้าวซึ่งอาศัยอยู่ด้วยกันกับเจ้าทั้งหลายจะต้องเป็นอันเดียวกัน
50. คนอิสราเอลทั้งปวงก็ปฏิบัติตามทุกประการ พระเยโฮวาห์รับสั่งแก่โมเสสและอาโรนอย่างไร พวกเขาก็กระทำอย่างนั้น
51. วันนั้นแหละพระเยโฮวาห์ทรงนำประชาชาติอิสราเอลออกจากประเทศอียิปต์ แยกเป็นกระบวนพลโยธา

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงถวายลูกหัวปีทั้งปวงแก่เรา คือทุกสิ่งของชนชาติอิสราเอลที่ออกจากครรภ์ครั้งแรก จะเป็นมนุษย์หรือสัตว์ สิ่งนั้นเป็นของของเรา
3. โมเสสจึงกล่าวแก่ประชาชนว่า จงระลึกถึงวันนี้ที่ท่านทั้งหลายออกมาจากอียิปต์ จากเรือนทาส เพราะพระเยโฮวาห์ทรงนำท่านทั้งหลายออกจากที่นั่นด้วยฤทธิ์พระหัตถ์ อย่ากินขนมปังที่มีเชื้อเลย
4. ท่านทั้งหลายยกออกไปในวันนี้ในเดือนอาบิบ
5. ครั้นพระเยโฮวาห์ทรงนำพวกท่านมาถึงแผ่นดินของคนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอามอไรต์ คนฮีไวต์ และคนเยบุส ที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านว่า จะยกแผ่นดินนี้ให้พวกท่าน เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ท่านทั้งหลายจงถือพิธีนี้ในเดือนนั้น
6. จงกินขนมปังไร้เชื้อเป็นเวลาเจ็ดวัน และวันที่เจ็ดจงมีเทศกาลเลี้ยงถวายพระเยโฮวาห์
7. จงกินขนมปังไร้เชื้อให้ครบกำหนดเจ็ดวัน อย่าให้เห็นขนมปังซึ่งมีเชื้อ หรือให้เห็นเชื้อขนมปังในเขตของพวกท่าน
8. ในวันนั้นจงบอกบุตรของท่านว่า 'ที่ได้ทำดังนี้ก็เพราะเหตุการณ์ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำสำหรับเรา ขณะเมื่อเราออกจากอียิปต์'
9. สำหรับท่านพิธีนี้จะเป็นดังรอยสำคัญที่มือของท่าน และดังเครื่องระลึกระหว่างนัยน์ตาของท่าน เพื่อพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์จะได้อยู่ในปากของท่าน เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงนำพวกท่านออกมาจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์
10. เพราะฉะนั้น พวกท่านจงปฏิบัติตามกฎพิธีนี้ตามกำหนดทุกๆปีไป
11. เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงนำท่านไปยังแผ่นดินของคนคานาอัน ดังที่พระองค์ได้ทรงปฏิญาณไว้กับท่านและบรรพบุรุษของท่านว่า จะทรงยกแผ่นดินนั้นให้แก่ท่าน
12. ทุกอย่างที่เบิกครรภ์ครั้งแรกนั้น ท่านจงแยกถวายแด่พระเยโฮวาห์ และลูกสัตว์หัวปีตัวผู้ที่เกิดจากสัตว์ใช้งานของท่าน จงเป็นของพระเยโฮวาห์
13. จงเอาลูกแกะไถ่ลูกลาหัวปี ถ้าไม่ไถ่จงหักคอมันเสีย จงไถ่บุตรหัวปีทั้งหลายของมนุษย์ไว้ทั้งหมด
14. ต่อไปภายหลัง เมื่อบุตรของท่านจะถามว่า 'ทำไมจึงทำอย่างนี้' จงเล่าให้เขาฟังว่า 'พระเยโฮวาห์ทรงนำพวกเราออกจากอียิปต์ จากเรือนทาสด้วยฤทธิ์พระหัตถ์'
15. ต่อมาครั้นพระทัยของฟาโรห์คือไม่ยอมปล่อยให้เราไป พระเยโฮวาห์จึงทรงประหารลูกหัวปีทั้งหลายในประเทศอียิปต์ ทั้งลูกหัวปีของมนุษย์และลูกหัวปีของสัตว์ด้วย เหตุฉะนั้น เราจึงถวายบรรดาสัตว์หัวปีตัวผู้ที่เบิกครรภ์ครั้งแรกแด่พระเยโฮวาห์ แต่บุตรหัวปีทั้งหลายของเรา เราก็ไถ่ไว้'
16. พิธีนี้จะเป็นดังรอยสำคัญที่มือของท่าน และดังเครื่องหมายระหว่างนัยน์ตาของท่าน เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงนำพวกเราออกจากอียิปต์ด้วยฤทธิ์พระหัตถ์
17. ต่อมาเมื่อฟาโรห์ปล่อยพลไพร่ไปแล้ว พระเจ้ามิได้ทรงนำเขาไปทางแผ่นดินของชาวฟีลิสเตีย แม้ว่าจะเป็นทาง

ใกล้ เพราะพระเจ้าตรัสว่า เกรงว่าเมื่อพลไฟไปเผชิญสงครามเข้า เขาจะเปลี่ยนใจและกลับไปยังอียิปต์เสีย

18. พระเจ้าจึงทรงนำเขาอ้อมไปทางถิ่นทุรกันดารยังทะเลแดง คนชาติอิสราเอลก็ออกไปจากแผ่นดินอียิปต์มีอาวุธพร้อมที่จะทำสงคราม

19. โมเสสเอากระดูกของโยเซฟไปด้วย เพราะโยเซฟให้ชนชาติอิสราเอลปฏิญาณไว้ว่า พระเจ้าจะเสด็จมาเยี่ยมท่านทั้งหลายเป็นแน่ แล้วท่านจงเอากระดูกของเราไปจากที่นี่ด้วย

20. คนอิสราเอลยกออกจากเมืองสุคคท ไปตั้งค่ายที่ตำบลเอธามบริเวณชายถิ่นทุรกันดาร

21. พระเยโฮวาห์เสด็จนำทางพวกเขาในเวลากลางวันด้วยเสาเมฆ และตอนกลางคืนด้วยเสาเพลิง ให้เขามีแสงสว่างเพื่อจะได้เดินทางได้ทั้งกลางวันและกลางคืน

22. เสาเมฆในเวลากลางวันและเสาเพลิงในเวลากลางคืน พระองค์มิได้ให้คลาดจากเบื้องหน้าพลไฟเลย

1. พระเยโฮวาห์รับสั่งแก่มอเสสว่า
2. จงสั่งชนชาติอิสราเอลให้ย้อนกลับไปยังค่ายหน้าตำบลปีหะหิโรท ระหว่างมิกดลและทะเล หน้าตำบลบาอัลเซโฟน แล้วตั้งค่ายตรงนั้นใกล้ทะเล
3. ฟาโรห์จะกล่าวถึงชนชาติอิสราเอลว่า 'พวกเขาติดอยู่บนบก ถิ่นทุรกันดารนั้นกันเขาไว้แล้ว'
4. เราจะบันดาลให้ใจฟาโรห์แข็งกระด้างไป ฟาโรห์จะไล่ตามมา แล้วเราจะได้รับเกียรติยศเพราะฟาโรห์และบรรดาพลโยธาของเขา แล้วชาวอียิปต์จะรู้ว่าเรคือพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายก็กระทำตามรับสั่งนั้น
5. เมื่อกษัตริย์อียิปต์ทราบความว่าบ่าวไพร่เหล่านั้นหนีไปแล้ว พระดำริของฟาโรห์และความคิดของข้าราชการก็เปลี่ยนไปจากที่มีต่อบ่าวไพร่นั้น เขาจึงว่า ทำไมเราจึงทำเช่นนี้ ไฉนเราจึงได้ปล่อยพวกอิสราเอลไปให้พ้นจากการรับใช้เราเล่า
6. ฝ่ายฟาโรห์ก็จัดรถรบ และนำพลโยธาไปด้วย
7. ท่านเอารถรบอย่างดีหกร้อยคัน กับรถรบทั้งหมดในอียิปต์ มีทหารประจำอยู่ทุกคัน
8. พระเยโฮวาห์ทรงให้พระทัยของฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์แข็งกระด้างไป ท่านจึงไล่ตามชนชาติอิสราเอลซึ่งเดินทางไปโดยมีพระหัตถ์ของพระเจ้าคุ้มครอง
9. ชาวอียิปต์ไล่ตามไปมีทั้งม้าและรถรบทั้งหมดของฟาโรห์และทหารม้า กองทัพของท่านมาทันชนชาติอิสราเอลที่ตั้งค่ายอยู่ริมทะเล ใกล้ตำบลปีหะหิโรท หน้าตำบลบาอัลเซโฟน
10. เมื่อฟาโรห์เข้ามาใกล้ ชนชาติอิสราเอลก็เงยหน้าขึ้นดู และดูเถิด ชาวอียิปต์ยกติดตามมา เขาก็มีความกลัวยิ่งนัก คนอิสราเอลจึงร้องทูลพระเยโฮวาห์
11. เขาบอกโมเสสว่า หลุมฝังศพในอียิปต์ไม่มีหรือ ท่านจึงพาเราออกมาให้ตายในถิ่นทุรกันดาร ทำไมหนอท่านจึงทำเช่นนี้คือพาเราออกมาจากอียิปต์
12. พวกเราบอกท่านในอียิปต์แล้วมิใช่หรือว่า 'ปล่อยพวกเราแต่ลำพัง ให้พวกเรารับใช้ชาวอียิปต์เถิด' เพราะการรับใช้ชาวอียิปต์นั้น ก็ยังดีกว่าที่จะมาตายในถิ่นทุรกันดาร
13. โมเสสจึงเตือนพลไพร่ว่า อย่ากลัวเลย มันคงไว้ คอยดูความรอดที่จะมาจากพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์จะประทานให้แก่ท่านทั้งหลายในวันนี้ ด้วยคนอียิปต์ซึ่งท่านทั้งหลายเห็นในวันนี้ แต่ต่อไปจะไม่ได้เห็นอีกเลย
14. พระเยโฮวาห์จะทรงรบแทนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจงสงบอยู่เถิด
15. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า เหตุไฉนเจ้าจึงมาร้องทุกข์ต่อเรา จงสั่งชนชาติอิสราเอลให้เดินต่อไปข้างหน้าเถิด
16. ฝ่ายเจ้าจงยกไม้เท้าของเจ้า แล้วยื่นมือของเจ้าออกไปเหนือทะเล ทำให้ทะเลนั้นแยกออก เพื่อคนอิสราเอลจะได้เดินบนดินแห้งกลางทะเลแล้วข้ามไปได้
17. ดูเถิด ส่วนเราก็จะบันดาลให้ใจชาวอียิปต์แข็งกระด้างไล่ตามมา แล้วเราจะได้รับเกียรติเพราะฟาโรห์ พลโยธา รถรบ และพลม้าทั้งหมดของเขา
18. เมื่อเราได้รับเกียรติเพราะฟาโรห์ รถรบและพลม้าของเขาแล้ว ชาวอียิปต์ก็จะรู้ว่าเรานี้แหละคือพระเยโฮวาห์

19. ฝ่ายทูตสวรรค์ของพระเจ้าซึ่งนำพลโยธาอิสราเอลนั้นกลับไปอยู่ข้างหลัง และเสาเมฆซึ่งอยู่ข้างหน้า ก็กลับมาตั้งอยู่ข้างหลังเขา
20. คือเสานั้นมาอยู่ระหว่างค่ายของชาติอียิปต์และค่ายของชนชาติอิสราเอล และเป็นเมฆมืดแก่ชาวอียิปต์ แต่มีแสงส่องสว่างในเวลากลางคืนแก่ชนชาติอิสราเอล ทั้งสองฝ่ายมิได้เข้าไปใกล้กันตลอดคืน
21. โมเสสยื่นมือของท่านออกไปเหนือทะเล และพระเยโฮวาห์ก็ทรงบันดาลให้ลมทิศตะวันออกพัดโหมใส่น้ำทะเลตลอดคืน ทำให้น้ำทะเลกลายเป็นดินแห้ง น้ำแยกออกจากกัน
22. ชนชาติอิสราเอลก็พากันเดินบนดินแห้งกลางทะเล ส่วนน้ำนั้นตั้งเป็นเหมือนกำแพงสำหรับเขา ทั้งทางขวาและทางซ้าย
23. คนอียิปต์ก็ไล่ตามเขาเข้าไปกลางทะเล ทั้งกองม้าและราชรถ และพลม้าทั้งปวงของฟาโรห์
24. ครั้นในเวลารุ่ง พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรจากเสาเพลิงและเสาเมฆทรงเห็นพลโยธาอียิปต์ ก็ทรงบันดาลให้กองทัพอียิปต์เกิดโกลาหล
25. พระองค์ทรงกระทำให้ล้อรถผิดจนแล่นไปแทบไม่ไหว คนอียิปต์จึงพูดกันว่า ให้เราหนีไปจากหน้าคนอิสราเอลเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงต่อสู้กับคนอียิปต์แทนเขา
26. ขณะนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า จงยื่นมือออกไปเหนือทะเล เพื่อให้ น้ำทะเลไหลกลับคืนมาท่วมคนอียิปต์ทั้งรถรบและพลม้าของเขา
27. โมเสสจึงยื่นมือออกไปเหนือทะเล ครั้นรุ่งเช้าทะเลก็กลับไหลดังเก่า คนอียิปต์พากันหนีกระแสน้ำ แต่พระเยโฮวาห์ทรงสลัดคนอียิปต์ลงกลางทะเล
28. น้ำก็กลับท่วมพลรถและพลม้า คือพลโยธาทั้งหมดของฟาโรห์ซึ่งไล่ตามเขาเข้าไปในทะเล ไม่เหลือสักคนเดียว
29. ฝ่ายชนชาติอิสราเอลเดินไปตามดินแห้งกลางท้องทะเล น้ำตั้งขึ้นเหมือนกำแพงสำหรับเขาทั้งทางขวาและทางซ้าย
30. ดังนี้ในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงโปรดช่วยให้คนอิสราเอลรอดจากเงื้อมมือคนอียิปต์ อิสราเอลเห็นศพคนอียิปต์อยู่ที่ชายทะเล
31. อิสราเอลเห็นกิจการใหญ่ ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำแก่คนอียิปต์ พลไพร่นั้นก็เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายเชื่อถือพระเยโฮวาห์และเชื่อโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ด้วย

1. ขณะนั้นโมเสสกับชนชาติอิสราเอลร้องเพลงบทนี้ ถวายพระเยโฮวาห์ว่า ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงได้ช่วยชนอย่างใหญ่หลวง พระองค์ทรงกวาดม้าและพลม้าลงในทะเล
2. พระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังและเป็นบทเพลงแห่งข้าพเจ้า พระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยให้ข้าพเจ้ารอด พระองค์นี้แหละ เป็นพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ ทรงเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะยกย่องสรรเสริญพระองค์
3. พระเยโฮวาห์ทรงเป็นนักรบ พระนามของพระองค์คือ พระเยโฮวาห์
4. พระองค์ทรงเหวี่ยงรถรบ และโยนพลโยธาของฟาโรห์ลงในทะเล นายทหารรถรบชั้นยอดของฟาโรห์ก็จมในทะเลแดง
5. น้ำท่วมเขา เขาจมลงในทะเลที่ลึกประดุจก้อนหิน
6. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ ทรงอาณุภาพยิ่ง ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ ทรงทำลายศัตรูให้พินาศไป
7. ด้วยเดชานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระองค์ทรงคว่ำปฏิปักษ์ของพระองค์เสีย พระองค์ทรงใช้พระพิโรธของพระองค์เผาผลาญเขาเสียอย่างตอฟาง
8. โดยลมที่ระบายจากช่องพระนาสิกน้ำก็ท่วมสูงขึ้น น้ำท่วมก็ทันสูงขึ้น น้ำก็แข็งขึ้นในท้องทะเล
9. พวกข้าศึกกล่าวว่า 'เราจะติดตาม เราจะจับให้ทัน เราจะริบสิ่งของมาแบ่งปันกัน เราจึงจะพอใจที่ได้กระทำกับพวกนั้นดังประสงค์ เราจะชักดาบออก มือเราจะทำลายเขาเสีย'
10. พระองค์ทรงบันดาลให้ลมพัดมา น้ำทะเลก็ท่วมเขามิด เขาจมลงในกระแสน้ำอันไหลแรงนั้นเหมือนตะกั่ว
11. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในบรรดาพระทั้งปวงองค์ไหนจะเป็นเหมือนพระองค์เล่า องค์ไหนจะเหมือนพระองค์ผู้ทรงประกอบด้วยความบริสุทธิ์อันรุ่งเรือง และนำเกรงขามเนื่องด้วยการสรรเสริญ และการมหัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ
12. พระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ขวาออก แผ่นดินก็กลืนพวกเขาเสีย
13. พระองค์ทรงนำชนชาติ ซึ่งพระองค์ทรงไถ้ไว้ด้วยพระเมตตาของพระองค์ พระองค์ทรงพาเขามาถึงที่สถิตอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ด้วยพระเดชานุภาพ
14. ชนชาติทั้งหลายจะได้ยิน แล้วจะพากันหวาดกลัว ชาวประเทศฟีลิสเตียจะรู้สึกเสียวสยอง
15. ครั้งนั้นพวกเจ้านายในเมืองเอโดมก็จะพากันหวาดกลัว และพวกหัวหน้าในเมืองโมอับก็จะสะทกสะท้าน ชาวเมืองคานาอันทั้งปวงก็จะระส่ำระสายไป
16. ความรู้สึกเสียวสยอง และความตกใจกลัวจะอุบัติขึ้นในใจของเขา เนื่องด้วยฤทธานุภาพแห่งพระกรของพระองค์ เขาจะหยุดนิ่งอยู่เหมือนก้อนหิน ข้าแต่พระเยโฮวาห์ จนพลไฟของพระองค์ผ่านพ้นไป จนชนชาติซึ่งพระองค์ทรงไถ้ไว้แล้วผ่านไป
17. พระองค์จะทรงนำเขาเข้ามา และทรงตั้งเขาไว้บนภูเขาซึ่งเป็นมรดกของพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เป็นสถาน

ที่ซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ เพื่อเป็นที่สถิตของพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ สถานบริสุทธิ์ซึ่งพระหัตถ์ของพระองค์สถาปนาไว้

18. พระเยโฮวาห์จะทรงครอบครองอยู่เป็นนิตย์นิรันดร์

19. เพราะเมื่อกองม้าของฟาโรห์กับราชรถ และพลม้าของท่านลงไปทะเล พระเยโฮวาห์ก็ทรงให้น้ำทะเลไหลกลับมาท่วมเสีย แต่ชนชาติอิสราเอลเดินไปบนดินแห้งกลางทะเลนั้น

20. ฝ่ายมิเรียมหญิงผู้พยากรณ์ พี่สาวของอาโรนก็ถือรำมะนา และหญิงทั้งปวงก็ถือรำมะนาเดินตาม พร้อมเต้นรำไปด้วย

21. มิเรียมจึงร้องนำว่า จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์เถิด เพราะพระองค์ทรงได้ชัยชนะอย่างใหญ่หลวง พระองค์ทรงกวาดม้าและพลม้าให้ตกลงไปในทะเล

22. ต่อมาโมเสสนำพวกอิสราเอลออกจากทะเลแดงไปยังถิ่นทุรกันดารซุร์ เดินไปในถิ่นทุรกันดารสามวัน ก็ได้พบน้ำเลย

23. ครั้นมาถึงตำบลมาราห์ เขาก็กินน้ำที่ตำบลมาราห์นั้นไม่ได้ เพราะน้ำขม เหตุฉะนั้นจึงตั้งชื่อว่ามีมาราห์

24. และพลไพร่นั้นก็พากันบ่นต่อว่าโมเสสว่า พวกเราจะเอาอะไรดื่ม

25. โมเสสก็ร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จึงทรงชี้ให้ท่านเห็นต้นไม้ต้นหนึ่ง เมื่อโยนต้นไม้ต้นนั้นลงในน้ำ น้ำก็จืด ณ ที่นั้นพระองค์ทรงประทานกฎเกณฑ์ และกฎไว้ และทรงลงใจเขาที่นั่น

26. พระองค์ตรัสว่า ถ้าเจ้าทั้งหลายฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าอย่างขะมักเขม้น และกระทำการที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระองค์ เจียหุฟังพระบัญญัติของพระองค์ และรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์ทุกประการ แล้วโรคต่างๆซึ่งเราบันดาลให้เกิดแก่ชาวอียิปต์นั้น เราจะไม่ให้บังเกิดแก่พวกเจ้าเลย เพราะเราคือพระเยโฮวาห์เป็นผู้รักษาเจ้าให้หาย

27. พวกเขามาถึงตำบลเอลิม ที่มีบ่อน้ำพุสิบสองบ่อ มีต้นอินทผลัมเจ็ดสิบต้น พวกเขาจึงตั้งค่ายใกล้บ่อน้ำนั้น

1. พวกเขาออกไปจากเอลิม และในวันที่สิบห้าเดือนที่สอง นับตั้งแต่เวลายกออกจากแผ่นดินอียิปต์ ชุมมูชนชาติอิสราเอลทั้งหมดก็มาถึงถิ่นทุรกันดารสิน ซึ่งอยู่ระหว่างตำบลเอลิมกับภูเขาศีนาย
2. ชุมมูชนชาติอิสราเอลทั้งปวงก็พากันปนต่อโมเสสและอาโรนในถิ่นทุรกันดาร
3. คนอิสราเอลกล่าวแก่ท่านทั้งสองว่า พวกข้าพเจ้าตายเสียด้วยพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ตั้งแต่อยู่ในประเทศอียิปต์ ขณะเมื่อนั่งอยู่ใกล้หม้อเนื้อและรับประทานอาหารอิมหน่าจะดีกว่า นี่ท่านกลับมาพวกข้าพเจ้าออกมาในถิ่นทุรกันดารอย่างนี้ เพื่อจะให้ชุมมูชนชาติอิสราเอลทั้งหมดหิวตายเท่านั้น
4. แล้วพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับโมเสสว่า ดูเถิด เราจะให้อาหารตกลงมาจากท้องฟ้าดจุฝนสำหรับพวกเจ้า ให้พลไพร่ออกไปเก็บทุกวันพอกินเฉพาะวันหนึ่งๆ เพื่อเราจะได้ลองใจว่าเขาจะปฏิบัติตามราชบัญญัติของเราหรือไม่
5. ต่อมาในวันที่หก เมื่อเขาเตรียมของที่เก็บมา อาหารนั้นก็จะเป็นสองเท่าของที่เขาเก็บทุกวัน
6. โมเสสกับอาโรนจึงบอกชนชาติอิสราเอลทั้งปวงว่า ในเวลาเย็นท่านทั้งหลายจะรู้ว่าพระเยโฮวาห์เป็นผู้ทรงนำพวกท่านออกจากประเทศอียิปต์
7. ในเวลาเช้าพวกท่านจะได้เห็นสง่าราศีแห่งพระเยโฮวาห์ เพราะคำป่นต่อว่าของพวกท่านต่อพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสดับแล้ว เราทั้งสองเป็นผู้ใดเล่า พวกท่านจึงมาป่นต่อว่าเรา
8. โมเสสกล่าวว่า ในเวลาเย็นพระเยโฮวาห์จะประทานเนื้อให้ท่านรับประทานและในเวลาเช้าพวกท่านจะมีอาหารรับประทานจนอิม เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสดับคำป่นของท่านต่อพระองค์ เราทั้งสองนี้เป็นผู้ใดเล่า พวกท่านมิได้ป่นต่อว่าเรา แต่ได้ป่นต่อว่าพระเยโฮวาห์
9. โมเสสจึงกล่าวแก่อาโรนว่า จงบอกชุมมูชนชาติอิสราเอลทั้งปวงว่า 'เข้ามาใกล้พระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงสดับคำป่นของท่านแล้ว'
10. ต่อมาขณะที่อาโรนกล่าวแก่บรรดาชุมมูชนชาติอิสราเอลอยู่นั้น เขาทั้งหลายมองไปทางถิ่นทุรกันดาร แล้วดูเถิดสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ปรากฏอยู่ในเมฆ
11. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
12. เราได้ยินคำป่นของชนชาติอิสราเอลแล้ว จงกล่าวแก่เขาว่า 'ในเวลาเย็น พวกเจ้าจะได้กินเนื้อ ทั้งในเวลาเช้า เจ้าจะได้อาหารกินจนอิม แล้วเจ้าจะรู้ว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเจ้า'
13. ครั้นถึงเวลาเย็นฝูงนกคุ้มบินมาเต็มค่าย ในเวลาเช้าก็มีน้ำค้างตรอบค้ำยที่พัก
14. เมื่อน้ำค้างระเหยไปแล้ว ดูเถิด สิ่งหนึ่งเหมือนเกล็ดเล็กๆเท่าเม็ดน้ำค้างแข็งอยู่ที่พื้นดินในถิ่นทุรกันดารนั้น
15. เมื่อชนชาติอิสราเอลเห็นจึงพูดกันว่า นี่คือน้ำ เพราะเขาไม่ทราบว่าเป็นสิ่งใด โมเสสจึงบอกเขาว่า นี่แหละเป็นอาหารที่พระเยโฮวาห์ประทานให้พวกท่านรับประทาน
16. นี่เป็นสิ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ว่า 'ให้ทุกคนเก็บเท่าที่พอรับประทานอิม ให้เก็บคนละโอเมอร์ ตามจำนวนคนมากน้อย ซึ่งพักอยู่ในเต็นท์ของตน'
17. ชนชาติอิสราเอลก็กระทำตาม บางคนเก็บมาก บางคนเก็บน้อย

18. แต่เมื่อเขาใช้โอเมอร์ตวงคนที่เก็บได้มากก็ไม่มีเหลือ และคนที่เก็บได้น้อยก็หาขาดไม่ ทุกคนเก็บได้เท่าที่คนหนึ่งรับประทานพอดี
19. โมเสสจึงสั่งว่า อย่าให้ผู้ใดเก็บเหลือไว้จนรุ่งเช้า
20. แต่เขามีได้เชื่อฟังโมเสส บางคนเก็บส่วนหนึ่งไว้จนรุ่งเช้า อาหารนั้นก็เน่าเป็นหนอนและบูดเหม็น โมเสสจึงโกรธคนเหล่านั้น
21. เขาเก็บกันทุกอย่างเข้าเท่าที่คนหนึ่งรับประทานพอดี แต่พอแดดออกร้อนจัดแล้วอาหารนั้นก็ละลายไป
22. อยู่มาเมื่อถึงวันที่หก เขาเก็บอาหารสองเท่า คือคนละสองโอเมอร์ บรรดาหัวหน้าของชุมนุมชนจึงมารายงานต่อโมเสส
23. โมเสสบอกเขาว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระบัญชาว่า 'พรุ่งนี้เป็นวันหยุดงาน เป็นสะบาโต วันบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์ วันนี้จะบั้งอะไรก็ให้บั้ง จะต้มอะไรก็ต้มเสีย และส่วนที่เหลือทั้งหมดจงเก็บไว้จนถึงวันรุ่งขึ้น'
24. เมื่อเขาเก็บไว้จนถึงวันรุ่งขึ้นตามโมเสสสั่ง อาหารนั้นก็มิได้บูดเหม็นเป็นหนอนเลย
25. โมเสสจึงบอกว่า วันนี้จงกินอาหารนั้น เพราะว่าวันนี้เป็นวันสะบาโตของพระเยโฮวาห์ วันนี้ท่านจะไม่พบอาหารอย่างนั้นในทุ่งเลย
26. จงเก็บหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดซึ่งเป็นสะบาโตจะไม่มีเลย
27. อยู่มาเมื่อวันที่เจ็ดมีบางคนออกไปเก็บ แต่ไม่ได้พบ
28. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า พวกเจ้าจะขัดขืนบัญญัติและราชบัญญัติของเรานานสักเท่าไร
29. ดูซิ พระเยโฮวาห์ทรงกำหนดวันสะบาโตให้เจ้า คือในวันที่หก พระองค์จึงประทานอาหารให้พอรับประทานสองวัน ให้ทุกคนพักอยู่ในที่ของตน อย่าให้ผู้ใดออกจากที่พักในวันที่เจ็ดนั้นเลย
30. เหตุฉะนั้นพลไพร่ทั้งปวงจึงได้พักงานในวันที่เจ็ด
31. เหล่าวงศ์วานของอิสราเอลเรียกชื่ออาหารนั้นว่า มานา เป็นเม็ดขาวเหมือนเมล็ดผักชีมี รสเหมือนขนมแผ่นประสมน้ำผึ้ง
32. โมเสสกล่าวว่า พระเยโฮวาห์มีรับสั่งว่า 'จงตวงมานาโอเมอร์หนึ่ง เก็บไว้ตลอดชั่วอายุของเจ้า เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เห็นอาหารซึ่งเราเลี้ยงเจ้าในถิ่นทุรกันดารนี้ เมื่อเรานำพวกเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์'
33. โมเสสบอกอาโรนว่า เอาหม้อลูกหนึ่ง ตวงมานาให้เต็มโอเมอร์หนึ่ง เก็บไว้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ตลอดชั่วอายุของท่าน
34. อาโรนก็วางมานานั้นลงหน้าหีบพระโอวาท เพื่อรักษาไว้ตามพระดำรัสที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส
35. ชนชาติอิสราเอลได้กินมานาสีสิบปีจนเขามาถึงเมืองที่จะอาศัยอยู่ พวกเขากินมานาจนมาถึงชายแดนแผ่นดินคานาอัน
36. หนึ่งในโอเมอร์เท่ากับหนึ่งในสิบของเอฟาห์

บทที่ 17

1. ชุมมูมชนชาติอิสราเอลทั้งหมด ยกออกจากถิ่นทุรกันดารสิ้น ไปเป็นระยะๆตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์และมาตั้งค่ายที่เรฟีดิม ที่นั่นไม่มีน้ำให้พลไพร่ดื่ม
2. เหตุฉะนั้นพลไพร่จึงกล่าวหาโมเสสว่า ให้นำพวกข้าดื่มซิ โมเสสจึงบอกเขาว่า พวกเจ้าหาเรื่องเราทำไม เหตุไฉนพวกเจ้าจึงบังอาจลองดีกับพระเยโฮวาห์
3. พลไพร่กระหายน้ำที่ตำบลนั้น จึงบ่นต่อโมเสสว่า ทำไมท่านจึงพาพวกข้า ทั้งบุตรและฝูงสัตว์ของข้า ออกมาจากประเทศอียิปต์ให้อดน้ำตาย
4. โมเสสจึงร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า ข้าพระองค์จะอย่างไรกับชนชาตินี้ดี เขาเกือบจะเอาหินขว้างข้าพระองค์ให้ตายอยู่แล้ว
5. พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า จงเดินลวงหน้าพลไพร่ไปและนำพวกผู้ใหญ่บางคนของอิสราเอลไปด้วย ให้ถือไม้เท้าที่เจ้าใช้ตีแม่น้ำนั้นไปด้วย
6. ดูเถิด เราจะยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าที่นั่นบนศิลาที่ภูเขาโฮเรบ เจ้าจงตีศิลานั้น แล้วน้ำจะไหลออกมาจากศิลาให้พลไพร่ดื่ม โมเสสก็ทำดั่งนั้นท่ามกลางสายตาพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล
7. โมเสสเรียกชื่อตำบลนั้นว่า มัสสาห์ และเมรบาห์ ด้วยเหตุว่า คนอิสราเอลกล่าวหาตน ณ ที่นั่น และลองดีกับพระเยโฮวาห์ว่า พระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกข้าพเจ้าจริงหรือ
8. ครั้งนั้น คนอามาเลขยกมารบกับคนอิสราเอลที่ตำบลเรฟีดิม
9. โมเสสสั่งโยชูวาว่า จงเลือกชายฉกรรจ์ฝ่ายเราออกไปสู้รบกับพวกอามาเลข พรุ่งนี้เราจะยืนถือไม้เท้าของพระเจ้า อยู่บนยอดภูเขา
10. โยชูวาก็ทำตามคำสั่งของโมเสส ออกสู้รบกับพวกอามาเลข ส่วนโมเสส อาโรน และเฮอรั ก็ขึ้นไปบนยอดภูเขานั้น
11. ต่อมาโมเสสยกมือขึ้นเมื่อไร อิสราเอลก็ได้เปรียบเมื่อนั้น ท่านลดมือลงเมื่อไร พวกอามาเลขก็เป็นต่อเมื่อนั้น
12. แต่มือของโมเสสเมื่อยล้า เขาทั้งสองก็นำก้อนหินมาวางไว้ให้โมเสส ท่านหนึ่ง อาโรนกับเฮอรัก็ช่วยยกมือท่านขึ้น คนละข้าง มือของท่านก็ชูอยู่จนตะวันตกดิน
13. ฝ่ายโยชูวาปราบอามาเลขกับพลไพร่ของเขาพ่ายแพ้ไปด้วยคมดาบ
14. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า จงเขียนข้อความต่อไปนี้ลงในหนังสือเพื่อเป็นที่ระลึก ทั้งเล่าให้โยชูวาฟังคือว่า เราจะลบล้างชื่อชนชาติอามาเลขไม่ให้ปรากฏในความทรงจำของพลไพร่ภายใต้ฟ้านี้เลย
15. โมเสสจึงสร้างแท่นเรียกชื่อว่า เยโฮวาห์นิสสี
16. กล่าวว่า เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงปฏิญาณว่าพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำสงครามกับอามาเลขต่อไปทุกชั่วอายุ

1. เมื่อเยโรโบบาม ปุโรหิตแห่งมีเดียน พ่อตาของโมเสส ได้ยินถึงกิจการทั้งหลายที่พระเจ้าทรงกระทำเพื่อโมเสส และอิสราเอลพลไพร่ของพระองค์ว่า พระเยโฮวาห์ทรงนำอิสราเอลออกจากอียิปต์
2. เยโรโบบามพ่อตาของโมเสสจึงพาศิปโปราห์ภรรยาของโมเสสซึ่งโมเสสได้ส่งกลับไปแต่คราวก่อนนั้น
3. พร้อมกับบุตรชายทั้งสองคนของนาง คนหนึ่งชื่อเกอร์โซม เพราะโมเสสกล่าวว่า ข้าพเจ้าเป็นคนต่างด้าวอาศัยอยู่ต่างประเทศ
4. อีกคนหนึ่งชื่อเอลีเยเซอร์ เพราะท่านกล่าวว่า พระเจ้าของบิดาข้าพเจ้าเป็นผู้อุปถัมภ์ของข้าพเจ้า และทรงให้ข้าพเจ้ารอดจากพระแสงดาบของฟาโรห์
5. เยโรโบบามพ่อตาของโมเสส พาภรรยาและบุตรชายทั้งสองคนนั้นมาหาโมเสสที่ในถิ่นทุรกันดารที่เขาตั้งค่ายอยู่ที่ภูเขาของพระเจ้า
6. ท่านบอกโมเสสว่า เราคือเยโรโบบามพ่อตาของท่านพาภรรยากับบุตรชายทั้งสองของนางมาหาท่าน
7. โมเสสออกไปต้อนรับพ่อตากราบลงและจับท่าน ท่านทั้งสองได้ถกถึงทุกข์ซึ่งกันและกันแล้วพากันเข้าไปในเต็นท์
8. โมเสสเล่าให้พ่อตาทึ่งถึงเหตุการณ์ทุกประการซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำกับฟาโรห์ และแก่ชาวอียิปต์เพราะทรงเห็นแก่พวกอิสราเอล ทั้งความทุกข์ยากลำบากทั้งปวงซึ่งเกิดขึ้นแก่คนอิสราเอลในระหว่างทาง และพระเยโฮวาห์ได้ทรงช่วยเขาให้พ้นภัยอย่างไร
9. เยโรโบบามมีความยินดีที่ได้ทราบพระกรุณาทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงสำแดงแก่คนอิสราเอล เมื่อพระองค์ทรงช่วยเขาให้รอดพ้นจากเงื้อมมือชาวอียิปต์
10. เยโรโบบามจึงกล่าวว่า สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ผู้ทรงช่วยท่านทั้งหลายให้รอดจากเงื้อมมือชาวอียิปต์ และจากหัตถ์ของฟาโรห์ และทรงช่วยพลไพร่ให้พ้นจากมือของชาวอียิปต์
11. บัดนี้เราทราบว่าคุณพระเยโฮวาห์ทรงเป็นใหญ่กว่าพระทั้งปวง ใหญ่กว่าพระเหล่านั้นที่ได้กระทำต่อชนชาติอิสราเอลอย่างทะนง
12. เยโรโบบามพ่อตาของโมเสสก็นำเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชาถวายแด่พระเจ้า ฝ่ายอาโรนกับบรรดาผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลมารับประทานเลี้ยงกับพ่อตาของโมเสสเฉพาะพระพักตร์พระเจ้า
13. ต่อมาวันรุ่งขึ้น โมเสสออกนั่งพิจารณาพิพากษาความให้พลไพร่ พลไพร่ก็ยืนห้อมล้อมโมเสสตั้งแต่เช้าจนเย็น
14. เมื่อพ่อตาของโมเสสเห็นงานทั้งปวงที่โมเสสกระทำเพื่อพลไพร่เช่นนั้น จึงกล่าวว่า นี่ท่านใช้วิธีอะไรปฏิบัติกับพลไพร่เล่า เหตุไรท่านจึงนั่งทำงานอยู่แต่ผู้เดียว และพลไพร่ทั้งปวงก็ยืนล้อมท่านตั้งแต่เช้าจนเย็น
15. โมเสสจึงตอบพ่อตาว่า เพราะพลไพร่มาหาข้าพเจ้า เพื่อขอให้หูลงถามพระเจ้า
16. เมื่อเขามีการโต้เถียงกันก็มาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ตัดสินความระหว่างเขา กับเพื่อนบ้าน สอนเขาให้รู้จักกฎเกณฑ์ของพระเจ้าและพระราชบัญญัติของพระองค์
17. ฝ่ายพ่อตาของโมเสสจึงกล่าวแก่ท่านว่า ท่านทำอย่างนี้ไม่ดี

18. ทั้งท่านและพลไพร่ที่มาหาท่านนั้นจะอ่อนระอาใจ เพราะภาระอันหนักนี้เหลือกำลังของท่าน ท่านไม่สามารถที่จะทำแต่ผู้เดียวได้
19. ฟังเสียงของเราบ้าง เราจะให้คำแนะนำแก่ท่าน และขอให้พระเจ้าทรงสถิตอยู่กับท่าน ท่านจงเป็นผู้แทนของพลไพร่ต่อพระเจ้า นำความกราบทูลพระเจ้า
20. ท่านจงสั่งสอนเขาให้รู้จักกฎและพระราชบัญญัติต่างๆ และแสดงให้เขารู้จักทางที่เขาต้องดำเนินชีวิตและสิ่งที่ต้องปฏิบัติ
21. ยิ่งกว่านั้น ท่านจงเลือกคนที่สามารถจากพวกพลไพร่ คือคนที่ยำเกรงพระเจ้า ใจไว้ใจได้และเกลียดตสินบน แต่งตั้งคนอย่างนี้ไว้เป็นผู้ปกครองคน พันคนบ้าง ร้อยคนบ้าง ห้าสิบคนบ้าง สิบคนบ้าง
22. ให้เขาพิพากษาความของพลไพร่อยู่เสมอ ส่วนคดีใหญ่ๆก็ให้เขานำมาแจ้งต่อท่าน แต่คดีเล็กๆน้อยๆให้เขาตัดสินเอง การงานของท่านจะเบาลง และพวกเขาจะแบกภาระร่วมกับท่าน
23. ถ้าทำดังนี้และพระเจ้าทรงบัญชาแล้ว ท่านก็จะสามารถทนได้ พลไพร่ทั้งปวงนี้ก็จะไปยังที่อาศัยของเขาด้วยความสงบสุข
24. โมเสสก็ฟังเสียงของฟอตา และทำตามที่เขาแนะนำทุกประการ
25. โมเสสจึงได้เลือกคนที่สามารถจากคนอิสราเอลทั้งปวงตั้งให้เป็นหัวหน้าพลไพร่ เป็นผู้ปกครองคนพันคนบ้าง ร้อยคนบ้าง ห้าสิบคนบ้าง สิบคนบ้าง
26. คนเหล่านั้นพิพากษาความของพลไพร่อยู่เสมอ แต่คดียากๆเขานำไปแจ้งโมเสส ส่วนคดีเล็กๆน้อยๆเขาตัดสินเอง
27. โมเสสส่งฟอตาของตนกลับไป ฟอตาก็กลับไปยังเมืองของเขา

1. ในเดือนที่สามนับตั้งแต่ชนชาติอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์ ในวันนั้นเขามาถึงถิ่นทุรกันดารซีนาย
2. เมื่อยกออกจากตำบลเรฟีดิม มาถึงถิ่นทุรกันดารซีนาย พวกเขาที่ตั้งค่ายอยู่ในถิ่นทุรกันดาร ชาวอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ที่หน้าภูเขานั้น
3. โมเสสขึ้นไปเฝ้าพระเจ้า พระเยโฮวาห์ตรัสจากภูเขานั้นว่า บอวงศ์วานยาโคบและชนชาติอิสราเอลดังนี้ว่า
4. 'พวกเจ้าได้เห็นกิจการซึ่งเรากระทำกับชาวอียิปต์แล้ว และที่เราเทิดชูเจ้าขึ้น ดุจดั่งด้วยปีกนกอินทรี เพื่อนำเจ้ามาถึงเรา
5. เหตุฉะนั้นบัดนี้ถ้าเจ้าเชื่อฟังเสียงเรา และรักษาพันธสัญญาของเราไว้ เจ้าจะเป็นทรัพย์อันประเสริฐของเรา ยิ่งกว่าชาติทั้งปวง เพราะแผ่นดินทั้งสิ้นเป็นของเรา
6. เจ้าทั้งหลายจะเป็นอาณาจักรแห่งปุโรหิต และเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับเรา' นี่เป็นถ้อยคำที่เจ้าต้องบอกให้ชนชาติอิสราเอลฟัง
7. โมเสสจึงมาเรียกประชุมพวกผู้ใหญ่ของพลไพร่ แล้วเล่าข้อความเหล่านี้ที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่านให้เขาฟังทุกประการ
8. บรรดาพลไพร่ก็ตอบพร้อมกันว่า สิ่งทั้งปวงที่พระเยโฮวาห์ตรัสนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลายจะกระทำตาม โมเสสจึงนำถ้อยคำของพลไพร่ไปกราบทูลพระเยโฮวาห์
9. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ดูเถิด เราจะมาหาเจ้าในเมฆหนาทึบ เพื่อพลไพร่จะได้ยินขณะที่เราพูดกับเจ้า แล้วจะได้เชื่อเจ้าตลอดไป โมเสสนำคำของพลไพร่นั้นกราบทูลพระเยโฮวาห์
10. พระเยโฮวาห์จึงรับสั่งกับโมเสสว่า ไปบอกให้พลไพร่ชำระตัวให้บริสุทธิ์ในวันนี้และพรุ่งนี้ ให้เขาซักเสื้อผ้าเสียให้สะอาด
11. เตรียมตัวไว้ให้พร้อมในวันที่สาม เพราะในวันที่สามนั้นพระเยโฮวาห์จะเสด็จลงมาบนภูเขาซีนายท่ามกลางสายตาของพลไพร่ทั้งปวง
12. จงกำหนดเขตให้พลไพร่อยู่รอบภูเขา แล้วกำชับเขาว่า 'เจ้าทั้งหลายจงระวังตัวให้ดีอย่าล่วงล้ำเขตขึ้นไปหรือถูกต้องเชิงภูเขานั้น ผู้ใดถูกภูเขาต้องมีโทษถึงตาย
13. อย่าใช้มือฆ่าผู้อื่นเลย ให้เอาหินขว้างหรือยิงเสีย จะเป็นสัตว์ก็ดีหรือเป็นมนุษย์ก็ดี อย่าไว้ชีวิต' เมื่อได้ยินเสียงแตรเป่ายาว ให้เขาทั้งหลายมายังภูเขานั้น
14. โมเสสลงจากภูเขามายังพลไพร่ แล้วพลไพร่ชำระตัวให้บริสุทธิ์และซักเสื้อผ้าให้สะอาด
15. แล้วท่านกล่าวแก่พลไพร่ว่า ท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมในวันที่สาม อย่าเข้าไปใกล้ภรรยาของท่านเลย
16. อยู่มาพอถึงรุ่งเช้าวันที่สาม ก็บังเกิดฟ้าร้องฟ้าแลบ มีเมฆอันหนาทึบปกคลุมภูเขานั้นไว้กับมีเสียงแตรดังสนั่น จนคนทั้งปวงที่อยู่ค่ายต่างก็พากันกลัวจนตัวสั่น
17. โมเสสก็นำประชาชนออกจากค่ายไปเฝ้าพระเจ้า พวกเขามายืนอยู่ที่เชิงภูเขา
18. ภูเขาซีนายมีควันกลุ่มหุ้มอยู่ทั่วไปเพราะพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาบนภูเขานั้นโดยอาศัยเพลิง ควันไฟพลุ่งขึ้น

เหมือนคนวันจากเตาใหญ่ ภูเขาที่สะท้อนวันไหวไปหมด

19. เมื่อเสียงแตรยิ่งดังขึ้น โมเสสก็กราบทูล พระเจ้าก็ตรัสตอบเป็นเสียงร้อง
20. พระเยโฮวาห์เสด็จลงมาบนยอดภูเขาซีนาย พระเยโฮวาห์ทรงเรียกโมเสสให้ขึ้นไปบนยอดเขา โมเสสก็ขึ้นไป
21. พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสว่า เจ้าจงลงไปกำชับพลไพร่ เกรงว่าเขาจะล่งล้าเข้ามาถึงพระเยโฮวาห์ เพราะอยากเห็น แล้วเขาจะพินาศเสียเป็นจำนวนมาก
22. อีกประการหนึ่ง พวกปุโรหิตที่เข้ามาเฝ้าพระเยโฮวาห์นั้นให้เขาชำระตัวให้บริสุทธิ์ ด้วยเกรงว่าพระเยโฮวาห์จะทรงลงโทษเขา
23. ฝ่ายโมเสสกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า พลไพร่ขึ้นมาบนภูเขาซีนายไม่ได้เพราะพระองค์ทรงสั่งข้าพระองค์ทั้งหลายว่า 'จงกันเขตรอบภูเขานั้น ชำระให้เป็นที่บริสุทธิ์'
24. พระเยโฮวาห์จึงตรัสกับโมเสสว่า ลงไปเถิด แล้วกลับขึ้นมาอีก พาอาโรนขึ้นมาด้วย แต่อย่าให้พวกปุโรหิตและพลไพร่ล่งล้าเข้ามาถึงพระเยโฮวาห์ เกรงว่าพระองค์จะลงโทษเขา
25. โมเสสก็ลงไปบอกพลไพร่ตามนั้น

1. พระเจ้าตรัสพระวจนะทั้งสิ้นต่อไปนี้ว่า
2. เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์คือจากเรือนทาส
3. อย่ามีพระอื่นใดนอกเหนือจากเรา
4. อย่าทำรูปเคารพสลักสำหรับตนเป็นรูปสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งมีอยู่ในฟ้าเบื้องบน หรือซึ่งมีอยู่ที่แผ่นดินเบื้องล่าง หรือซึ่งมีอยู่ในน้ำใต้แผ่นดิน
5. อย่ากราบไหว้หรือปรนนิบัติรูปเหล่านั้น เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าเป็นพระเจ้าที่หวงแหน ให้โทษ เพราะความชั่วช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานของผู้ที่ซังเราจนถึงสามชั่วชั่วอายุคน
6. แต่แสดงความเมตตาต่อคนที่รักเรา และปฏิบัติตามบัญญัติของเรา จนถึงพันชั่วอายุคน
7. อย่าออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าอย่างไร้ประโยชน์ เพราะผู้ที่ออกพระนามพระองค์อย่างไร้ประโยชน์นั้น พระเยโฮวาห์จะทรงถือว่าไม่มีโทษก็หาไม่ได้
8. จงระลึกถึงวันสะบาโต ถือเป็นวันบริสุทธิ์
9. จงทำการงานทั้งสิ้นของเจ้าหกวัน
10. แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ในวันนั้นอย่ากระทำการงานใดๆ ไม่ว่าตัวเอง หรือบุตรชาย บุตรสาวของเจ้า หรือทาสทาสีของเจ้า หรือสัตว์ใช้งานของเจ้า หรือแขกที่อาศัยอยู่ในประตูเมืองของเจ้า
11. เพราะในหกวันพระเยโฮวาห์ทรงสร้างฟ้า และแผ่นดิน ทะเล และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น แต่ในวันที่เจ็ดทรงพัก เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรวันสะบาโต และทรงตั้งวันนั้นไว้เป็นวันบริสุทธิ์
12. จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า เพื่ออายุของเจ้าจะได้ยืนนานบนแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าประทานให้แก่เจ้า
13. อย่ากระทำการฆาตกรรม
14. อย่าล่วงประเวณีผิวเมียเขา
15. อย่าลักทรัพย์
16. อย่าเป็นพยานเท็จใส่ร้ายเพื่อนบ้าน
17. อย่าโลภครว้เรือนของเพื่อนบ้าน อย่าโลภภรรยาของเพื่อนบ้าน หรือทาสทาสีของเขา หรือวัว ลาของเขา หรือสิ่งใดๆซึ่งเป็นของของเพื่อนบ้าน
18. คนทั้งหลายเมื่อได้ยิน ได้เห็นฟ้าร้อง ฟ้าแลบ เสียงแตร และควันที่พลุ้งขึ้นจากภูเขาเช่นนั้น ต่างก็ยืนตัวสั่นอยู่แต่ไกล
19. เขาจึงกล่าวแก่โมเสสว่า ท่านจงนำความมาแล้วเถิด พวกข้าพเจ้าจะฟัง แต่อย่าให้พระเจ้าตรัสกับพวกข้าพเจ้าเลยเกรงว่าข้าพเจ้าจะตาย
20. โมเสสจึงกล่าวแก่พลไพร่ว่า อย่างกลัวเลย เพราะว่าพระเจ้าเสด็จมาเพื่อลองใจท่านทั้งหลาย เพื่อพวกท่านจะได้ยำเกรงพระองค์ และจะได้ไม่ทำบาป

21. พลไพร่ยืนอยู่แต่ไกล แต่โมเสสเข้าไปใกล้ความมืดที่ที่พระเจ้าทรงสถิตอยู่นั้น
22. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า บอกชนชาติอิสราเอลตั้งนี้ว่า `เจ้าทั้งหลายได้เห็นแล้วว่า เราพูดกับพวกเจ้าจากท้องฟ้า
23. เจ้าอย่าทำรูปพระด้วยเงินไว้สำหรับบูชาเทียมเท่ากับเรา หรือทำรูปพระด้วยทองคำสำหรับตัว
24. จงใช้ดินก่อแท่นบูชาสำหรับเรา และบนแท่นนั้นจงใช้แกะและวัวของเจ้าเป็นเครื่องเผาบูชา และเป็นสันติบูชาแก่เรา ในทุกตำบลที่เราให้ระลึกถึงนามของเรา เราจะมาหาเจ้าและอวยพรเจ้า
25. ถ้าจะก่อแท่นบูชาด้วยศิลาสำหรับเรา อย่าก่อด้วยศิลาที่ตอกแต่งแล้ว เพราะถ้าเจ้าใช้เครื่องมือตอกแต่งศิลานั้น เจ้าก็จะทำให้ศิลานั้นเป็นมลทิน
26. และเจ้าอย่าเดินตามชนันันได้ขึ้นไปยังแท่นบูชาของเรา เพื่อว่าการเปลือยเปล่าของเจ้าจะไม่ได้ถูกเปิดเผยเสียที่นั่น

1. ต่อไปนี้เป็นคำตัดสินซึ่งเจ้าต้องประกาศให้เขาทั้งหลายทราบไว้
2. ถ้าเจ้าจะซื้อคนฮีบรูไว้เป็นทาส เขาจะต้องปรนนิบัติเจ้าหกปี แต่ปีที่เจ็ดเขาจะไต่เป็นอิสระโดยไม่ต้องเสียค่าไถ่
3. ถ้าทาสได้มาแต่ผู้เดียวจงปล่อยเขาไปแต่ผู้เดียว ถ้าเขามีภรรยาต้องปล่อยภรรยาของเขาไปด้วย
4. ถ้านายหาภรรยาให้เขา และภรณานั้นเกิดบุตรชายก็ดี บุตรสาวก็ดีด้วยกัน ภรรยากับบุตรนั้นจะเป็นคนของนาย เขาจะเป็นอิสระได้แต่ตัวผู้เดียว
5. ถ้าทาสนั้นมากล่าวเป็นที่เข้าใจชัดเจนว่า 'ข้าพเจ้ารักนายและลูกเมียของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่อยากจะออกไปเป็นไทย'
6. ให้นายพาทาสนั้นไปถึงพวกผู้พิพากษา พาเขาไปที่ประตูหรือไม้วงกบประตู แล้วให้นายเจาะหูเขาด้วยเหล็กหมาด เขาก็จะอยู่ปรนนิบัตินายต่อไปจนชีวิตหาไม่
7. ถ้าคนใดขายบุตรสาวเป็นทาสี หญิงนั้นจะมีไต่เป็นอิสระเหมือนทาส
8. ถ้าหญิงนั้นไม่เป็นที่พอใจของนายที่รับเธอไว้เป็นภรรยา ต้องยอมให้คนอื่นไถ่เธอไป แต่ไม่มีสิทธิ์จะขายหญิงนั้นให้แก่ชาวต่างประเทศ เพราะมิได้สัตย์ซื้อต่อหญิงนั้นแล้ว
9. ถ้านายยกหญิงนั้นให้เป็นภรรยาบุตรชายของตน ก็ให้เขาปฏิบัติต่อหญิงนั้นดุจเป็นบุตรสาวของตน
10. ถ้าเขาหาหญิงอื่นมาเป็นภรรยา อย่าให้เขาลดอาหารการกิน เสื้อผ้าและประเพณีผู้เดียวกับคนเก่า
11. ถ้าเขามีไต่กระทำตามประการใดในสามประการนี้แก่เธอ หญิงนั้นจะไปเสียก็ได้โดยไม่ต้องมีค่าไถ่ ไม่ต้องเสียเงิน
12. ผู้ใดทุบตีคนหนึ่งให้ตาย ผู้นั้นจำต้องรับโทษถึงตายเหมือนกัน
13. ถ้าผู้ใดมิได้เจตนาฆ่าเขา แต่เขาตายเพราะพระเจ้าทรงปล่อยให้ตายด้วยมือของผู้นั้น เราจะตั้งตำบลงหนึ่งไว้ให้เขาหนีไปที่นั่น
14. แต่ถ้าผู้ใดเจตนาหักหลังฆ่าเพื่อนบ้าน ก็ให้ดึงตัวเขาไปจากแท่นบูชาของเราเพื่อลงโทษให้ถึงตาย
15. ผู้ใดทุบตีบิดามารดาของตน ผู้นั้นจะต้องถูกปรับโทษถึงตาย
16. ผู้ใดลักคนไปขายก็ดี หรือมีผู้พบคนที่ถูกลักไปอยู่ในมือของผู้นั้นก็ดี ผู้นั้นจะต้องถูกปรับโทษถึงตาย
17. ผู้ใดด่าแข่งบิดามารดาของตน ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตาย
18. ถ้ามีผู้วิวาทกัน และฝ่ายหนึ่งเอาหินขว้างหรือชก แต่อีกฝ่ายหนึ่งไม่ถึงแก่ความตาย เพียงแต่เจ็บป่วยต้องนอนพัก
19. ถ้าผู้ที่ถูกเจ็บนั้นลุกขึ้น ถือว่าไม่ทำเดินออกไปได้อีก ผู้ตีนั้นก็พ้นโทษ แต่เขาจะต้องเสียค่าป่วยการ และค่ารักษาบาดแผลจนหายเป็นปกติ
20. ถ้าผู้ใดทุบตีทาสชายหญิงของตนด้วยไม้จนตายคามือ ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษ
21. หากว่าทาสนั้นมีชีวิตต่อไปได้วันหนึ่ง หรือสองวันจึงตาย นายก็ไม่ต้องถูกปรับโทษ เพราะทาสนั้นเป็นดั่งเงินของนาย
22. ถ้ามีผู้ชายตีกัน แล้วบังเอิญไปถูกผู้หญิงมีครรภ์ทำให้แท้งลูก แต่หญิงนั้นไม่เป็นอันตราย ต้องปรับผู้นั้นตามแต่

สามีของหญิงนั้นจะเรียกร้องเอาจากเขา และเขาจะต้องเสียตามที่พวกผู้พิพากษาจะตัดสิน

23. ถ้าหากว่าเป็นเหตุให้เกิดอันตรายประการใด ก็ให้วินิจฉัยดังนี้ คือชีวิตแทนชีวิต

24. ตาแทนตา ฟันแทนฟัน มือแทนมือ เท้าแทนเท้า

25. รอยไหม้แทนรอยไหม้ แผลแทนแผล รอยช้ำแทนรอยช้ำ

26. ถ้าผู้ใดตีนัยน์ตาของทาสชายหญิงให้บอดไป เขาต้องปล่อยทาสผู้นั้นให้เป็นไทเนื่องด้วยนัยน์ตาของเขา

27. ถ้าผู้ใดทำให้ฟันทาสชายหญิงหลุดไป เขาต้องปล่อยทาสผู้นั้นเป็นไทเนื่องด้วยฟันของเขา

28. ถ้าวัวขวิดชายหรือหญิงถึงตายจงเอาหินขว้างวัวนั้นให้ตาย และอย่ากินเนื้อของมันเลย แต่เจ้าของวัวตัวนั้นไม่มีโทษ

29. แต่ถ้าวัวนั้นเคยขวิดคนมาก่อน และมีผู้มาเตือนให้เจ้าของทราบ แต่เจ้าของมิได้กักขังมันไว้ มันจึงได้ขวิดชายหรือหญิงถึงตาย ให้เอาหินขว้างวัวนั้นเสียให้ตายและให้ลงโทษเจ้าของถึงตายด้วย

30. ถ้าจะเรียกร้องเอาค่าไถ่จากผู้นั้น เขาต้องเสียค่าไถ่แทนชีวิตของเขาตามที่ได้เรียกร้อง

31. หากวัวนั้นขวิดบุตรชายและบุตรสาว ก็จงปรับโทษตามคำตัดสินข้อนี้ดูจกัน

32. ถ้าวัวนั้นขวิดทาสชายหญิงของผู้ใด เจ้าของวัวต้องให้เงินแก่นายของทาสนั้นสามสิบเชเชล แล้วต้องเอาหินขว้างวัวนั้นให้ตายเสียด้วย

33. ถ้าผู้ใดเปิดบ่อหรือขุดบ่อแต่มิได้ปิดไว้ แล้วมีวัวหรือลาตกลงไปตายในบ่อนั้น

34. เจ้าของบ่อต้องให้ค่าชดใช้เขา ต้องเสียเงินค่าสัตว์นั้นให้แก่เจ้าของ ซากสัตว์ที่ตายนั้นจะตกเป็นของเจ้าของบ่อ

35. ถ้าวัวของผู้ใดขวิดวัวของผู้อื่นให้ตาย เขาต้องขายวัวที่เป็นอยู่แล้วมาแบ่งเงินกัน และวัวที่ตายนั้นให้แบ่งกันด้วย

36. หรือถ้ารู้แล้วว่าวัวนั้นเคยขวิดมาก่อน แต่เจ้าของมิได้กักขังไว้ เจ้าของต้องใช้วัวแทนวัว และวัวที่ตายนั้นก็ตกเป็นของตัว

1. ถ้าผู้ใดลักวัวหรือแกะไปฆ่าหรือขาย ให้ผู้นั้นใช้วัวห้าตัวแทนวัวหนึ่งตัวและแกะสี่ตัวแทนแกะตัวหนึ่ง
2. ถ้าผู้ใดเห็นขโมยกำลังขุดช่องเข้าไปแล้วตีขโมยนั้นตาย ไม่ต้องทำให้โลหิตตกเพราะการตีคนนั้น
3. ถ้าดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว ต้องทำให้โลหิตตกเพราะการตีคนนั้น แต่ผู้ร้ายนั้นต้องให้ค่าชดใช้ ถ้าเขาไม่มีอะไรจะใช้ให้ ต้องขายตัวเขาเป็นค่าของที่ลักไปนั้น
4. ถ้าจับของที่ลักไปนั้นได้อยู่ในมือของเขาจะเป็นวัวก็ดี หรือลาก็ดี หรือแกะก็ดี ซึ่งยังเป็นอยู่ ขโมยนั้นต้องให้ค่าชดใช้เป็นสองเท่า
5. ถ้าผู้ใดปล่อยให้สัตว์กินของในนา หรือในสวนงุ่นเสียไป หรือปล่อยให้สัตว์ของตน แล้วมันไปกินในนาของผู้อื่น เขาต้องให้ค่าชดใช้ โดยให้ของที่ดีที่สุดที่สวนของตน และของที่ดีที่สุดที่สวนงุ่นของตนเป็นค่าเสียหาย
6. ถ้าจุดไฟที่กองหนาม และไฟลามไปติดกองข้าว หรือติดต้นข้าวซึ่งมีได้เกี่ยว หรือติดทุ่งนาให้ไหม้เสีย ผู้ที่จุดไฟนั้นต้องใช้ค่าเสียหายเต็มจำนวน
7. ถ้าผู้ใดฝากเงินหรือสิ่งของไว้กับเพื่อนบ้านแล้วของนั้นถูกขโมยลักไปจากเรือนผู้นั้น ถ้าจับขโมยได้ ขโมยต้องใช้แทนเป็นสองเท่า
8. ถ้าจับขโมยไม่ได้ จงนำเจ้าของเรือนมาถึงพวกผู้พิพากษาเพื่อจะดูว่ามือของตนเองได้ลักสิ่งของของเพื่อนบ้านนั้นหรือไม่
9. ในคดีฟ้องร้องทุกอย่าง จะเป็นเรื่องวัว ลา แกะ หรือเสื้อผ้า หรือเรื่องสิ่งของใดๆที่หายไป ถ้ามีคนมาอ้างว่าสิ่งนี้สิ่งนั้นเป็นของตน จงนำคดีของคู่ความนั้นไปถึงพวกผู้พิพากษา พวกผู้พิพากษานั้นจะตัดสินว่าผู้ใดผิด ผู้นั้นจะต้องใช้ค่าชดใช้เป็นสองเท่า
10. ถ้าผู้ใดฝากลาหรือวัว หรือแกะ หรือสัตว์ใดๆไว้กับเพื่อนบ้าน และสัตว์นั้นเกิดตายลงหรือเป็นอันตราย หรือมีผู้ไล่ต้อนไปจากบ้านนั้นโดยไม่มีใครเห็น
11. ต้องให้ผู้รับฝากนั้นปฏิญาณตัวต่อเพื่อนบ้านต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เพื่อดูว่า มือของเขาลักของของเพื่อนบ้านนั้นจริงหรือไม่ แล้วเจ้าของนั้นจะต้องยินยอม ผู้รับฝากนั้นไม่ต้องให้ค่าชดใช้
12. แต่ถ้าสัตว์นั้นถูกลักไป ขณะเมื่อผู้รับฝากอยู่ด้วย ผู้รับฝากต้องให้ค่าชดใช้แก่เจ้าของ
13. ถ้ามีสัตว์ร้ายมากัดฉีกสัตว์นั้นตาย จงเอามาให้ตรวจดูเป็นหลักฐาน แล้วผู้รับฝากไม่ต้องให้ค่าชดใช้แทนสัตว์ถูกกัดฉีกนั้น
14. ถ้าผู้ใดยืมสิ่งใดๆไปจากเพื่อนบ้านแล้วเกิดเป็นอันตราย หรือตายระหว่างเวลาที่เจ้าของไม่อยู่ ผู้ยืมต้องให้ค่าชดใช้เต็มตามจำนวน
15. ถ้าเจ้าของอยู่ด้วย ผู้ยืมไม่ต้องให้ค่าชดใช้ ถ้าเป็นของเช่า ให้คิดแต่ค่าเช่าเท่านั้น
16. ถ้าผู้ใดล่อลวงหญิงพรหมจารีที่ยังไม่มีคู่มั้นและนอนร่วมกับหญิงนั้น ผู้นั้นจะต้องเสียเงินสินสอด และต้องรับหญิงนั้นเป็นภรรยาของตน
17. ถ้าบิดาไม่ยอมอย่างเด็ดขาดที่จะยกหญิงนั้นให้เป็นภรรยา เขาก็ต้องเสียเงินเท่าสินสอดตามธรรมเนียมสู่ขอหญิง

พรหมจารีนั้นดูจกััน

18. สำหรับหญิงแม่มด เจ้าอย่าให้รอดชีวิตอยู่เลย
19. ผู้ใดร่วมประเวณีกับสัตว์ ผู้นั้นจะต้องถูกลงโทษถึงตาย
20. ผู้ใดถวายบูชาแด่พระต่างๆวันแต่พระเยโฮวาห์องค์เดียว ผู้นั้นต้องถูกทำลายเสียสิ้น
21. เจ้าอย่าบีบบังคับหรือข่มเหงคนต่างด้าวเลย เพราะเจ้าทั้งหลายเคยเป็นคนต่างด้าวอยู่ในประเทศอียิปต์
22. อย่าข่มเหงหญิงม่ายหรือลูกกำพร้าพ่อเลย
23. ถ้าเจ้าข่มเหงเขาโดยวิธีใดก็ตาม และเขาร้องทุกข์ถึงเรา เราจะฟังคำร้องทุกข์ของเขาแน่ๆ
24. ความโกรธของเราจะพลุ่งขึ้น และเราจะประหารเจ้าด้วยดาบ ภรรยาของเจ้าจะต้องเป็นม่าย และบุตรของเจ้าจะต้องเป็นกำพร้าพ่อ
25. ถ้าเจ้าให้พลไพร่ของเราคอนใดที่เป็นคนจนและอยู่กับเจ้ายืมเงินไป อย่าถือว่าตนเป็นเจ้าของ และอย่าคิดดอกเบี้ยจากเขา
26. ถ้าเจ้าได้รับเสียดุลของเพื่อนบ้านไว้เป็นของประกัน จงคืนของนั้นให้เขาก่อนตะวันตกดิน
27. เพราะเขามีเสียดุลตัวนั้นตัวเดียวเป็นเครื่องปกคลุมร่างกาย มิฉะนั้นเวลานอนเขาจะเอาอะไรห่มเล่า ต่อมาเมื่อเขาทูลร้องทุกข์ต่อเรา เราจะสดับฟังเพราะเราเป็นผู้มีเมตตากรุณา
28. อย่าด่าพระเจ้า หรือสาปแช่งผู้ปกครองชนชาติของเจ้าเลย
29. อย่าชักช้าที่จะนำพืชผลและน้ำผลไม้อันแรกของเจ้ามาถวายพระเจ้า จงถวายบุตรชายหัวปีของเจ้าให้แก่เรา
30. สำหรับวัวและแพะแกะของเจ้า จงทำดั่งนั้นเหมือนกัน ให้ลูกมันอยู่กับแม่เจ็ดวัน ถึงวันที่แปดจงพามาถวายแก่เรา
31. เจ้าทั้งหลายเป็นคนบริสุทธิ์อุทิศแก่เรา เหตุฉะนั้นเนื้อสัตว์ที่ถูกกัดตายในทุ่งนา เจ้าอย่ากินเลย จงทิ้งให้สุนัขกินเสีย

บทที่ 23

1. อย่านำเรื่องเท็จไปเล่าต่อกัน อย่าร่วมมือเป็นพยานใส่ร้ายกับคนชั่ว
2. อย่าทำชั่วตามอย่างคนจำนวนมากที่เขาทำกันนั้นเลย อย่าอ้างพยานลำเอียงเข้าข้างหมู่่มาก จะทำให้ขาดความยุติธรรมไป
3. ทั้งอย่าลำเอียงเข้าข้างคนจนในคดีของเขา
4. ถ้าเจ้าพบวัวหรือลาของศัตรูหลงมา จงพาไปส่งคืนให้เจ้าของจงได้
5. ถ้าเห็นลาของผู้ที่เกลียดชังเจ้าล้มลงเพราะบรรทุกของหนัก อย่าได้เมินเฉยเสีย จงช่วยเขายกมันขึ้น
6. เจ้าอย่าบิดเบือนคำพิพากษาให้ผิดไปจากความยุติธรรมที่คนจนควรได้รับในคดีของเขา
7. เจ้าจงหลีกเลี่ยงให้ห่างไกลจากการใส่ความคนอื่น อย่าประหารชีวิตคนที่ปราศจากความผิดและคนชอบธรรม เพราะเราจะไม่ยกโทษให้คนชั่ว
8. อย่ารับสินบนเลย เพราะว่าสินบนทำให้คนตาดีกลายเป็นคนตาบอดไป และพลิกคดีของคนชอบธรรมเสียได้
9. เจ้าอย่าข่มเหงคนต่างด้าวเพราะเจ้ารู้จักใจคนต่างด้าวแล้ว เพราะว่าเจ้าทั้งหลายก็เคยเป็นคนต่างด้าวในประเทศอียิปต์มาก่อน
10. จงหวานพืชและเกี่ยวเก็บผลในนาของเจ้าตลอดหกปี
11. แต่ปีที่เจ็ดนั้นจงงดเสีย ปล่อยให้หนานั้นว่างอยู่ เพื่อให้คนจนในชนชาติของเจ้าเก็บกิน ส่วนที่เหลือนอกนั้นก็ให้สัตว์ป่ากิน ส่วนสวนองุ่นและสวนมะกอกเทศเจ้าจงกระทำเช่นเดียวกัน
12. จงทำการงานของเจ้าทุกวัน แต่ในวันที่เจ็ดนั้นจงหยุดงาน เพื่อวัว ลาของเจ้าจะได้พัก และลูกชายทาสของเจ้ากับคนต่างด้าวจะได้พักผ่อนให้สดชื่นด้วย
13. สิ่งทั้งปวงที่เราส่งเจ้าไว้ นั้นจงระวังถือให้ดี และอย่าออกชื่อพระอื่นเลย อย่าให้ไต่ยินชื่อของพระเหล่านั้นออกจากปากของเจ้า
14. จงถือเทศกาลถวายแก่เราปีละสามครั้ง
15. จงถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อตามเวลาที่กำหนดไว้ (ในเดือนอาบีบ อันเป็นเดือนซึ่งเราบัญญัติไว้ เจ้าจงกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวันตามที่เราส่งเจ้าไว้แล้ว เพราะในเดือนนั้นเจ้าออกจากอียิปต์ อย่าให้ผู้ใดมาเฝ้าเรามือเปล่าเลย)
16. จงถือเทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บเกี่ยว ถวายพืชผลแรกที่เกิดจากแรงงานของเจ้า ซึ่งเจ้าได้หวานพืชลงในนา เจ้าจงถือเทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บพืชผลปลายปี เมื่อเจ้าเก็บพืชผลจากทุ่งนาอันเป็นผลงานของเจ้า
17. ให้ผู้ชายทั้งปวงเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์พระเจ้าปีละสามครั้ง
18. อย่าถวายเลือดจากเครื่องบูชาของเรา พร้อมกับขนมปังมีเชื้อ หรือปล่อยให้มันไหม้ในเครื่องบูชาของเราเหลืออยู่จนถึงรุ่งเช้า
19. พืชผลอันดีเลิศซึ่งได้เก็บครั้งแรกจากไร่นาของเจ้านั้นจงนำมาถวายในพระนิเวศพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า อย่าต้มเนื้อลูกแพะด้วยนมของแม่มันเลย
20. ตูเถิด เราใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งเดินนำหน้าพวกเจ้าเพื่อคอยระวังรักษาพวกเจ้าตามทาง นำไปถึงที่ซึ่งเราได้เตรียม

ยมไว้

21. จงเอาใจใส่ทูตนั้นและเชื่อฟังเสียงของเขา อย่าฝ่าฝืนเขาเพราะเขาจะไม่ยกโทษการละเมิดให้เจ้าเลย ด้วยว่าเขากระทำในนามของเรา
22. ถ้าเจ้าทั้งหลายเชื่อฟังเสียงของเขาจริงๆ และทำทุกสิ่งตามที่เราสั่งไว้ เราจะเป็นศัตรูต่อศัตรูของพวกเจ้า และจะเป็นปฏิปักษ์ต่อปฏิปักษ์ของพวกเจ้า
23. ด้วยว่าทูตสวรรค์ของเราจะไปข้างหน้าพวกเจ้า และจะนำพวกเจ้าไปถึงคนอาม็ไรต์ คนฮิตไทต์ คนเปอร์เซีย คนคานาอัน คนฮีบวต์ และคนเยนุส แล้วเราจะตัดคนเหล่านั้นออกเสีย
24. อย่ากราบไหว้พระของเขา หรือปรนนิบัติหรือทำตามแบบอย่างที่เขากระทำ แต่จงทำลายรูปเคารพของเขา และทุบเสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาเสียให้แหลกละเอียด
25. จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า แล้วพระองค์จะทรงอวยพรแก่อาหารและน้ำของเจ้า เราจะบันดาลให้โรคต่างๆ หายไปจากท่ามกลางพวกเจ้า
26. จะไม่มีการแทงลูก หรือเป็นหมันในดินแดนของเจ้า เราจะให้เจ้ามีอายุยืนนาน
27. เราจะบันดาลให้เกิดความสยดสยองขึ้นก่อนหน้าพวกเจ้า เราจะทำลายชาวเมืองทั้งปวงที่พวกเจ้าไปเผชิญหน้านั้น เราจะให้พวกศัตรูทั้งปวงหันหลังหนีพวกเจ้า
28. เราจะใช้ให้ฝูงต่อลวงหน้าไปก่อนพวกเจ้า จะขับไล่คนฮีบวต์ คนคานาอัน คนฮิตไทต์ไปให้พ้นหน้าพวกเจ้า
29. เราจะไม่ไล่เขาไปให้พ้นหน้าพวกเจ้าในระยะปีเดียว เกรงว่าแผ่นดินจะรกร้างไปและสัตว์ป่าจะทวีจำนวนขึ้นต่อสู้อกับพวกเจ้า
30. แต่เราจะไล่เขาไปให้พ้นหน้าพวกเจ้าที่ละเล็กละน้อยจนพวกเจ้าทวีจำนวนมากขึ้น แล้วได้รับมอบดินแดนนั้นเป็นกรรมสิทธิ์
31. เราจะกำหนดเขตแดนของพวกเจ้าไว้ตั้งแต่ทะเลแดงจนถึงทะเลของชาวฟีลิสเตีย ตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารจนจดแม่น้ำ เพราะเราจะมอบชาวเมืองนั้นไว้ในมือของพวกเจ้าให้พวกเจ้าไล่เขาไปเสียให้พ้นหน้า
32. พวกเจ้าอย่าทำพันธสัญญากับเขา หรือกับพระของเขาเลย
33. เขาจะอาศัยในดินแดนของเจ้าไม่ได้ เกรงว่าเขาจะชักจูงให้เจ้ากระทำบาปต่อเรา เพราะว่าถ้าพวกเจ้าปรนนิบัติพระของเขา เรื่องนี้ก็จะป่วนแรวด์ักเจ้าเป็นแน่

1. พระองค์ตรัสกับโมเสสว่า เจ้ากับอาโรน นาตบ และอาบิฮู กับพวกผู้ใหญ่เจ็ดสิบคนของอิสราเอลจงขึ้นมาเฝ้าพระเยโฮวาห์ แล้วนมัสการอยู่แต่ไกล
2. ให้เฉพาะโมเสสผู้เดียวเข้ามาใกล้พระเยโฮวาห์ ส่วนคนอื่นอย่าให้เข้ามาใกล้และอย่าให้ประชาชนขึ้นมากับโมเสสเลย
3. โมเสสจึงนำพระวณะของพระเยโฮวาห์และคำตัดสินทั้งสิ้นมาชี้แจงให้ประชาชนทราบ ประชาชนทั้งปวงก็ตอบเป็นเสียงเดียวกันว่า พระวณะทั้งหมดซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสไว้ นั้น พวกเราจะกระทำตาม
4. โมเสสจึงจารึกพระวณะของพระเยโฮวาห์ไว้ทุกคำ แล้วตีขึ้นแต่เข้าจัดแจงสร้างแท่นบูชาขึ้นที่เชิงภูเขา ปักเสาหินขึ้นสิบสองก้อนตามจำนวนตระกูลทั้งสิบสองของอิสราเอล
5. ท่านใช้ให้หนุ่มๆชนชาติอิสราเอลถวายเป็นเครื่องเผาบูชาและถวายเป็นเครื่องสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์
6. โมเสสเก็บเลือดวัวครึ่งหนึ่งไว้ในชาม อีกครึ่งหนึ่งประพรมที่แท่นบูชานั้น
7. ท่านถือหนังสือพันธสัญญาอ่านให้ประชาชนฟัง พวกเขา กล่าวว่า บรรดาสิ่งที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้ นั้น พวกเราจะกระทำตาม และเราจะเชื่อฟัง
8. โมเสสก็เอาเลือดประพรมประชาชนและกล่าวว่า ดูเถิด นี่เป็นเลือดแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระเยโฮวาห์กระทำกับเจ้าตามพระวณะทั้งหมดนี้
9. ครั้งนั้นโมเสสกับอาโรน นาตบและอาบิฮู และพวกผู้ใหญ่เจ็ดสิบคนของอิสราเอลขึ้นไปอีก
10. เขาทั้งหลายได้เห็นพระเจ้าแห่งอิสราเอล และพื้นทีร้องพระบาทเป็นจุพลอยไฟทูลุ่สุกใสเหมือนท้องฟ้าที่เดียว
11. พระองค์มิได้ลงโทษบรรดาหัวหน้าชนชาติอิสราเอล เขาทั้งหลายได้เห็นพระเจ้าและได้กินและดื่ม
12. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ขึ้นมาหาเราบนภูเขาแล้วคอยอยู่ที่นั่น เราจะให้แผ่นศิลาอันมีราชบัญญัติ และข้อบัญญัติซึ่งเราจารึกไว้เพื่อเก็บไว้สอนเขา
13. โมเสสจึงลุกขึ้นพร้อมกับโยชูวาผู้รับใช้ โมเสสขึ้นไปบนภูเขาของพระเจ้า
14. และกล่าวแก่พวกผู้ใหญ่เหล่านั้นว่า คอยเราอยู่ที่นี้จนกว่าเราจะกลับมาหาพวกท่านอีก ดูเถิด อาโรนและเฮอร็อยอยู่กับพวกท่าน ใครมีเรื่องราวอะไรก็จงมาหาท่านทั้งสองนี้เถิด
15. แล้วโมเสสขึ้นไปบนภูเขา เมฆก็คลุมภูเขาไว้
16. สง่าราศีของพระเยโฮวาห์มาอยู่บนภูเขาซีนาย เมฆนั้นปกคลุมภูเขาอยู่หกวัน ครั้นวันที่เจ็ดพระองค์ทรงเรียกโมเสสจากหมู่เมฆ
17. สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ปรากฏแก่ตาชนชาติอิสราเอลเหมือนเปลวไฟไหม้อยู่บนยอดภูเขา
18. โมเสสเข้าไปในหมู่เมฆนั้นและขึ้นไปบนภูเขา โมเสสอยู่บนภูเขา นั้นสี่สิบวันสี่สิบคืน

1. ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงสั่งชนชาติอิสราเอลให้นำของมาถวายแก่เรา ของนั้นให้รับมาจากทุกคนที่เต็มใจถวาย
3. ของถวายซึ่งเจ้าจะต้องรับจากเขาคือ ทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์
4. ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม ผ้าป่านเนื้อละเอียดและขนแพะ
5. หนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง หนังทาคัทซ และไม้กระถินเทศ
6. น้ำมันเด็มประทีป เครื่องเทศปรุงน้ำมันสำหรับเจิม และปรุงเครื่องหอม
7. ผลอยสีน้ำข้าวและผลอยสำหรับฝังในเอโฟดและทับทรวง
8. แล้วให้เขาสร้างสถานบริสุทธิ์ถวายแก่เรา เพื่อเราจะได้อยู่ท่ามกลางพวกเขา
9. แบบอย่างพลับพลาและเครื่องหุ้มของพลับพลา นั้น เจ้าจงทำตามที่เราแจ้งไว้แก่เจ้านี้ทุกประการ
10. ให้เขาทำหีบโบนึงด้วยไม้กระถินเทศ ยาวสองศอกคืบ กว้างศอกคืบ และสูงศอกคืบ
11. หีบนั้นหุ้มด้วยทองคำบริสุทธิ์ทั้งด้านในและด้านนอก แล้วทำกระจงคานรอบหีบนั้นด้วยทองคำ
12. ให้หล่อห้วงทองคำสี่ห้วงสำหรับหีบนั้น ติดไว้ที่มุมทั้งสี่ ด้านนี้สองห้วงและด้านนั้นสองห้วง
13. ให้ทำคานหามด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำ
14. แล้วสอดคานหามเข้าที่ห้วงข้างหีบสำหรับไขยกหามหีบนั้น
15. ไม้คานหามให้สอดไว้ในห้วงของหีบ อย่าถอดออกเลย
16. พระโอวาทที่เราจะให้แก่เจ้าจงเก็บไว้ในหีบนั้น
17. แล้วจงทำพระที่นั่งกรุณาด้วยทองคำบริสุทธิ์ ยาวสองศอกคืบ กว้างศอกคืบ
18. จงทำเศรฐทองคำสองรูป โดยใช้ฝีค้อนทำตั้งไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรุณาทั้งสองข้าง
19. ทำเศรฐไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรุณาข้างละรูป ทำเศรฐนั้นและให้ตอนปลายทั้งสองข้างติดเป็นเนื้อเดียวกับพระที่นั่งกรุณา
20. ให้เศรฐกางปีกออกไว้เบื้องบน ปกพระที่นั่งกรุณาไว้ด้วยปีก และให้หันหน้าเข้าหากัน ให้เศรฐหันหน้ามาตรงพระที่นั่งกรุณา
21. แล้วจงตั้งพระที่นั่งกรุณานั้นไว้บนหีบ จงบรรจุพระโอวาทซึ่งเราจะให้ไว้แก่เจ้าไว้ในหีบนั้น
22. ณ ที่นั้น เราจะอยู่ให้เจ้าเข้าเฝ้า และจะสนทนากับเจ้าจากเหนือพระที่นั่งกรุณาระหว่างกลางเศรฐทั้งสองซึ่งตั้งอยู่บนหีบพระโอวาท เราจะสนทนากับเจ้าทุกเรื่องซึ่งเราจะสั่งเจ้าให้ประกาศแก่ชนชาติอิสราเอล
23. แล้วจงเอาไม้กระถินเทศมาทำโตะตัวหนึ่ง ยาวสองศอก กว้างหนึ่งศอก และสูงศอกคืบ
24. เจ้าจงหุ้มโตะนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ และทำกระจงทองคำรอบโตะนั้นด้วย
25. ประกับโตะนั้นทำให้กว้างหนึ่งฝ่ามือโดยรอบ แล้วทำกระจงทองคำประกอบให้รอบประกับนั้น
26. จงทำห้วงทองคำสี่ห้วงติดไว้ที่มุมขาโตะทั้งสี่
27. ห้วงนั้นให้ติดชิดกับประกับ เพื่อเอาไว้สอดคานหาม

28. เจ้าจงทำคานหามด้วยไม้กระถินเทศ หุ้มด้วยทองคำ ให้หามโตะด้วยไม้นี้
29. เจ้าจงทำจานและช้อน คนโท และอ่างน้ำที่ใช้สำหรับรินเครื่องดื่มบูชา สิ่งเหล่านี้เจ้าจงทำด้วยทองคำบริสุทธิ์
30. และเจ้าจงวางขนมปังหน้าพระพักตร์ไว้บนโตะนั้นต่อหน้าเราเป็นนิตย์
31. เจ้าจงทำคันประทีปอันหนึ่งด้วยทองคำบริสุทธิ์ จงใช้ฝัก่อนทำคันประทีป ให้ทั้งลำตัว กิ่ง ดอก ดอกตูม และกลีบติดเป็นเนื้อเดียวกันคันประทีปนั้น
32. ให้มีกิ่งหกกิ่ง แยกออกจากลำคันประทีปนั้นข้างละสามกิ่ง
33. กิ่งหนึ่งมีดอกเหมือนดอกอัลมอนด์สามดอก ทุกๆดอกให้มีดอกตูมและกลีบ อีกกิ่งหนึ่งให้มีดอกสามดอกเหมือนดอกอัลมอนด์ ทุกๆดอกให้มีดอกตูมและกลีบ ให้เป็นดังนี้ทั้งหกกิ่งซึ่งยื่นออกจากลำคันประทีป
34. สำหรับลำคันประทีปนั้นให้มีดอกสี่ดอกเหมือนดอกอัลมอนด์ ทั้งดอกตูมและกลีบ
35. ใต้กิ่งทุกๆคู่ทั้งหกกิ่งที่ลำคันประทีปนั้น ให้มีดอกตูมเป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีป
36. ดอกตูมและกิ่งทำให้เป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีป ให้ทุกส่วนเป็นเนื้อเดียวกันด้วยทองคำบริสุทธิ์ที่ใช้ก่อนทำ
37. จงทำตะเกียงเจ็ดดวงสำหรับคันประทีปนั้น แล้วจุดตะเกียงให้ส่องแสงตรงไปหน้าคันประทีป
38. ตะไกรตัดใส่ตะเกียง และถาดใส่ตะไกรให้ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์
39. คันประทีปกับเครื่องใช้ทุกอย่างให้ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์หนึ่งตะลันต์
40. จงระวางทำสิ่งเหล่านี้ตามแบบอย่างที่เราแจ้งแก่เจ้าบนภูเขา

บทที่ 26

1. นอกจากนั้น เจ้าจงทำพลับพลาด้วยม่านสิบผืน ทำด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด และผ้าทอด้วยด้ายย้อมสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม กับให้มีภาพเคลือบฝีมือช่างออกแบบไว้
2. ม่านผืนหนึ่งให้ยาวยี่สิบแปดศอก กว้างสี่ศอก ม่านทุกผืนให้เท่ากัน
3. ม่านห้าผืนให้เกี่ยวติดกัน และอีกห้าผืนนั้นก็ให้เกี่ยวติดกันด้วย
4. จงทำหูกม่านด้วยด้ายสีฟ้าติดไว้ตามขอบม่านด้านนอกสุดซุดที่หนึ่ง และตามขอบม่านด้านนอกสุดซุดที่สอง จงติดหูกไว้เหมือนกัน
5. ม่านผืนหนึ่งให้ทำหูกห้าสิบหูก และตามขอบม่านซุดที่สอง ให้ทำหูกห้าสิบหูกให้ตรงกัน
6. จงทำขอทองคำห้าสิบขอสำหรับใช้เกี่ยวม่าน เพื่อให้เป็นพลับพลาเดียวกัน
7. จงทำม่านด้วยขนแพะ สำหรับเป็นเต็นท์คลุมพลับพลาชั้นนอกอีกสิบเอ็ดผืน
8. ม่านผืนหนึ่งให้ทำยาวสามสิบศอก กว้างสี่ศอก ทั้งสิบเอ็ดผืนให้เท่ากัน
9. ม่านห้าผืนให้เกี่ยวติดกันต่างหากและม่านอีกหกผืนให้เกี่ยวติดกันต่างหากเช่นกัน และม่านผืนที่หกนั้นจงให้ห้อยซ้อนลงมาข้างหน้าพลับพลา
10. ทำหูกห้าสิบหูกติดกับขอบม่านด้านนอกสุดซุดที่หนึ่ง และหูกห้าสิบหูกติดกับขอบม่านด้านนอกสุดซุดที่สอง
11. แล้วทำขอทองสัมฤทธิ์ห้าสิบขอ เกี่ยวขอเข้ากับหูก เกี่ยวให้ติดเป็นเต็นท์หลังเดียวกัน
12. ม่านเต็นท์ส่วนที่เกินอยู่ คือชายม่านครึ่งหนึ่งที่เหลืออยู่นั้น จงให้ห้อยลงมาด้านหลังพลับพลา
13. ส่วนม่านคลุมพลับพลา ซึ่งยาวเกินไปข้างละหนึ่งศอกนั้น ให้ห้อยลงมาข้างๆพลับพลาทั้งข้างนี้และข้างโน้นสำหรับใช้กำบัง
14. เครื่องดาดเต็นท์ข้างบน เจ้าจงทำด้วยหนังแกะตัวผู้ ย้อมสีแดงชั้นหนึ่ง และคลุมด้วยหนังทาคัสอีกชั้นหนึ่ง
15. ไม้กรอบสำหรับทำฝาพลับพลา นั้น ให้ใช้ไม้กระถินเทศตั้งตรงขึ้น
16. ไม้กรอบนั้นให้ยาวแปดสิบศอก กว้างศอกสี่
17. ให้มีเดือยกรอบละสองเดือย เดือยกรอบหนึ่งมีไม้ประกบติดกับเดือยอีกกรอบหนึ่ง ไม้กรอบพลับพลาทั้งหมดให้ทำอย่างนี้
18. เจ้าจงทำไม้กรอบพลับพลา ดังนี้ ด้านใต้ให้ทำยี่สิบแปด
19. จงทำฐานรองรับด้วยเงินสี่สิบฐานสำหรับไม้กรอบยี่สิบแปด ใต้ไม้กรอบแปดหนึ่งให้มีฐานรองรับแปดละสองฐานสำหรับสวมเดือยสองอัน
20. ด้านที่สองของพลับพลาข้างทิศเหนือ นั้น ให้ใช้ไม้กรอบยี่สิบแปด
21. และทำฐานเงินรองรับสี่สิบฐาน ใต้กรอบให้ทำฐานแปดละสองฐาน
22. ส่วนด้านหลังทิศตะวันตกของพลับพลา ให้ทำไม้กรอบหกแปด
23. และทำอีกสองแปดสำหรับมุมพลับพลาด้านหลัง
24. ไม้กรอบนั้นข้างล่างให้แยกกัน แต่ตอนบนยอดให้ติดกันที่หัวแรกทั้งสองแห่ง ให้กระทำดังนี้ก็จะทำให้เกิดมุม

สองมุม

25. คือรวมเป็นไม้กรอบแปดแผ่นด้วยกัน และฐานเงินสิบหกอัน ใต้กรอบไม้ให้มีฐานรองรับแผ่นละสองฐาน
26. เจ้าจงทำกลอนด้วยไม้กระถินเทศห้าอัน สำหรับไม้กรอบฝาพับพลาด้านหนึ่ง
27. และกลอนอีกห้าอันสำหรับขัดไม้กรอบฝาพับพลาดีกด้านหนึ่ง และกลอนอีกห้าอันสำหรับขัดไม้กรอบฝาพับพลาด้านหลัง คือด้านตะวันตก
28. กลอนตัวกลางคืออยู่ตอนกลางของไม้กรอบสำหรับขัดฝาร้อยให้ติดกัน
29. จงหุ้มไม้กรอบเหล่านั้นด้วยทองคำ และทำห่วงไม้กรอบด้วยทองคำสำหรับร้อยกลอน และกลอนนั้นให้หุ้มด้วยทองคำ
30. พลับพลานั้น เจ้าจงจัดตั้งไว้ตามแบบอย่างที่เราได้แจ้งแก่เจ้าแล้วที่บนภูเขา
31. จงทำม่านผืนหนึ่ง ทอด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด ให้มีภาพเศรฐ์ฝีมือช่างออกแบบไว้
32. ม่านนั้นให้แขวนไว้ด้วยขอทองคำที่เสาไม้กระถินเทศสี่เสาที่หุ้มด้วยทองคำ และซึ่งตั้งอยู่บนฐานเงินสี่อัน
33. ม่านนั้นให้เขาแขวนไว้กับขอสำหรับเกี่ยวม่าน แล้วเอาทึบพระโอวาทเข้ามาไว้ข้างในภายในม่าน และม่านนั้นจะเป็นที่แบ่งพับพลาระหว่างที่บริสุทธิ์กับที่บริสุทธิ์ที่สุด
34. พระที่นั่งกรุณานั้นให้ตั้งไว้บนทึบพระโอวาทในที่บริสุทธิ์ที่สุด
35. จงตั้งโต๊ะไว้ข้างนอกม่าน และจงตั้งคันประทีปไว้ด้านใต้ในพับพลาดตรงข้ามกับโต๊ะ เจ้าจงตั้งโต๊ะไว้ทางด้านเหนือ
36. เจ้าจงทำบังตาที่ประตูเต็นท์นั้นด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และด้วยผ้าปานเนื้อละเอียดประกอบด้วยฝีมือช่างด้ายสี
37. จงทำเสาห้าต้นด้วยไม้กระถินเทศสำหรับติดบังตาที่ประตูแล้วหุ้มเสานั้นด้วยทองคำ ขอแขวนเสาจงทำด้วยทองคำ แล้วหล่อฐานทองสัมฤทธิ์ห้าฐานสำหรับรองรับเสานั้น

1. เจ้าจงทำแท่นบูชาด้วยไม้กระถินเทศให้ยาวห้าศอก กว้างห้าศอก ให้เป็นแท่นสี่เหลี่ยมจัตุรัส สูงสามศอก
2. จงทำเชิงงอนติดไว้ทั้งสี่มุมของแท่น ให้เป็นชิ้นเดียวกันกับแท่น และจงหุ้มแท่นด้วยทองสัมฤทธิ์
3. เจ้าจงทำหม้อสำหรับใส่ขี้เถ้า พลั่ว ชาม ขอบเกี้ยวเนื้อและภาตรองไฟ คือเครื่องใช้สำหรับแท่นทั้งหมด เจ้าจงทำด้วยทองสัมฤทธิ์
4. แล้วเอาทองสัมฤทธิ์ทำตาข่ายประดับแท่นนั้น กับทำห่วงทองสัมฤทธิ์ติดที่มุมทั้งสี่ของตาข่าย
5. ตาข่ายนั้นให้อยู่ใต้กระจังของแท่น และให้ห้อยอยู่ตั้งแต่กลางแท่นลงมา
6. ไม้คานหามแท่นให้ทำด้วยไม้กระถินเทศและหุ้มด้วยทองสัมฤทธิ์
7. ไม้คานนั้นให้สอดไว้ในห่วง ในเวลาหามไม้คานจะอยู่ข้างแท่นข้างละอัน
8. แท่นนั้นทำด้วยไม้กระดาน แต่ข้างในแท่นกลวงตามแบบที่แจ้งแก่เจ้าแล้วที่ภูเขา จงให้เขาทำอย่างนั้น
9. เจ้าจงสร้างลานพลับพลา ให้รั้วด้านใต้มีผ้าบังลานั้นทำด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียดยาวหนึ่งร้อยศอก
10. ให้มีเสายี่สิบต้นกับฐานทองสัมฤทธิ์รองรับเสายี่สิบฐาน ขอดิตเสาและราวยึดเสานั้น ให้ทำด้วยเงิน
11. ทำนองเดียวกัน ด้านทิศเหนือให้มีผ้าบังยาวร้อยศอก เหมือนกันกับเสายี่สิบต้น และฐานทองสัมฤทธิ์ยี่สิบฐาน ขอดิตเสาและราวยึดเสานั้น ให้ทำด้วยเงิน
12. ตามส่วนกว้างของลานด้านตะวันตก ให้มีผ้าบังยาวห้าสิบศอก กับเสายี่สิบต้น และฐานรองรับเสายี่สิบฐาน
13. ส่วนกว้างของลานด้านตะวันออก ให้ยาวห้าสิบศอก
14. ผ้าบังด้านริมประตูข้างหนึ่งให้ยาวสิบห้าศอก มีเสาสามต้น และฐานรองรับเสาสามฐาน
15. อีกข้างหนึ่งให้มีผ้าบังยาวสิบห้าศอก มีเสาสามต้น และฐานรองรับเสาสามฐาน
16. ให้มีผ้าบังตาที่ประตูลานยาวยี่สิบศอก ผ้าสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด ประกอบด้วยฝีมือของช่างด้ายสี กับเสาสี่ต้นและฐานรองรับเสาสี่ฐาน
17. เสาล้อมรอบลานทั้งหมด ให้มีราวสำหรับยึดเสาให้ติดต่อกันทำด้วยเงิน และให้ทำขอด้วยเงิน ฐานรองรับเสานั้นทำด้วยทองสัมฤทธิ์
18. ด้านยาวของลานนั้นจะเป็นร้อยศอก ด้านกว้างห้าสิบศอก สูงห้าศอก กั้นด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด และมีฐานทองสัมฤทธิ์
19. เครื่องใช้สอยทั้งปวงของพลับพลาพร้อมทั้งหลักหมุดของพลับพลา กับหลักหมุดสำหรับรั้วที่กั้นลานทั้งหมด ให้ทำด้วยทองสัมฤทธิ์
20. เจ้าจงสั่งชนชาติอิสราเอลให้นำน้ำมันมะกอกเทศบริสุทธิ์ที่คั้นไว้วันนั้นมาสำหรับเติมประทีป เพื่อจะให้ประทีปนั้นส่องสว่างอยู่เสมอ
21. ในพลับพลาแห่งชุมนุมข้างนอกมานซึ่งอยู่หน้าหีบพระโอวาท ให้อาโรนและบุตรชายของอาโรน ดูแลประทีปนั้น อยู่เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ตั้งแต่เวลาพลบค่ำจนถึงรุ่งเช้า ให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิത്യที่ชนชาติอิสราเอลต้องปฏิบัติตามชั่วอายุของเขา

1. จงนำอาโรนพี่ชายของเจ้ากับบุตรชายของเขาแยกออกมาจากหมู่ชนชาติอิสราเอลให้มาอยู่ใกล้เจ้า เพื่อให้ประณินบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต คือทั้งอาโรนกับบุตรชายของอาโรน คือนาตบ อาปีสุ เอเลอาซาร์ กับอิธามาร์
2. แล้วให้ทำเครื่องยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรนพี่ชายของเจ้าให้สมเกียรติ และงดงาม
3. ให้กล่าวแก่คนทั้งปวงผู้เฉลียวฉลาดซึ่งเราได้บันดาลให้เขามีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา นั้น ให้เขาทำเครื่องยศสำหรับสถาปนาอาโรนให้ประณินบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต
4. ให้เขาทำเครื่องยศดังต่อไปนี้คือทับทรวง เสื้อเอโฟด เสื้อคลุม เสื้อตาสมุก ผ้ามालาและรัดประคด และให้เขาทำเครื่องยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรนพี่ชายของเจ้าและบุตรชายของเขา เพื่อให้ประณินบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต
5. ให้เขาเหล่านั้นรับเอาทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียด
6. ให้เขาทำเอโฟดด้วยทองคำ ด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มและผ้าปานเนื้อละเอียด ตัดด้วยฝีมือช่างออกแบบ
7. แถบที่ผูกปากของเอโฟดนั้น ให้ติดกับริมตอนบนทั้งสองชิ้น เพื่อจะติดเป็นอันเดียวกัน
8. รัดประคดทออย่างประณีต สำหรับคาดทับเอโฟด ให้ทำด้วยฝีมืออย่างเดียวกัน และใช้วัสดุอย่างเดียวกับเอโฟด คือทำด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียด
9. แล้วให้ใช้พลอยสีน้ำข้าวสองแผ่น สำหรับจารึกชื่อบุตรของอิสราเอลไว้
10. ที่พลอยแผ่นหนึ่งให้จารึกชื่อหกชื่อ และแผ่นที่สองก็ให้จารึกชื่อไว้หกชื่อที่เหลืออยู่ตามกำเนิด
11. ให้ช่างแกะจารึกชื่อเหล่านี้บุตรอิสราเอลไว้ที่พลอยทั้งสองแผ่นนั้น เช่นอย่างแกะตราแล้วฝังไว้บนกระเปาะทองคำซึ่งมีลวดลายละเอียด
12. พลอยทั้งสองแผ่นนั้นให้ติดไว้กับเอโฟดบนบ่าทั้งสองข้าง พลอยนั้นจะเป็นที่ระลึกถึงบรรดาบุตรแห่งอิสราเอล และอาโรนจะแบกชื่อเขาทั้งหลายไว้บนบ่าทั้งสองเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์เป็นที่ระลึก
13. เจ้าจงทำกระเปาะทองคำมีลวดลายละเอียด
14. กับทำสร้อยสองสายด้วยทองคำบริสุทธิ์ เป็นสร้อยถักเกลียวแล้วติดไว้ที่กระเปาะนั้น
15. จงทำทับทรวงแห่งการพิพากษา ด้วยฝีมือช่างออกแบบฝีมือเหมือนทำเอโฟดคือทำด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มและผ้าปานเนื้อละเอียด
16. ให้ทำทับทรวงเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส พับทบกลาง ยาวคืบหนึ่ง กว้างคืบหนึ่ง
17. จงฝังพลอยสี่แถวบนทับทรวงนั้น แถวที่หนึ่งฝังทับทิม นูษราคัมและพลอยสีแดงเข้ม
18. แถวที่สองฝังมรกต ไพฑูรย์ และเพชร
19. แถวที่สามฝังนิล โมรา และพลอยสีม่วง
20. แถวที่สี่ฝังพลอยเขียว พลอยสีน้ำข้าวและหยก พลอยทั้งหมดนี้ให้ฝังในลวดลายอันละเอียดที่ทำด้วยทองคำ
21. พลอยเหล่านั้นให้มีชื่อเหล่านี้บุตรอิสราเอลสิบสองชื่อจารึกไว้เหมือนแกะตรา จะมีชื่อตระกูลทุกตระกูลตามลำดับสิบสองตระกูล
22. และเจ้าจงทำสร้อยถักเกลียวด้วยทองคำบริสุทธิ์สำหรับทับทรวง

23. และเจ้าจงทำห้วงทองคำสองห้วงติดไว้ที่มุมบนทั้งสองของทับทรวง
24. ส่วนสร้อยที่ทำด้วยทองคำนั้น ให้เกี่ยวด้วยห้วงที่มุมทับทรวง
25. และปลายสร้อยอีกสองข้าง ให้ติดกับกระเปาะที่มีลวดลายละเอียดทั้งสอง ให้ติดไว้ข้างหน้าที่แถบยึดเอโฟดทั้งสองข้างบนบ่า
26. จงทำห้วงทองคำสองอันติดไว้ที่มุมล่างทั้งสองข้างของทับทรวงข้างในที่ติดเอโฟด
27. จงทำห้วงสองอันด้วยทองคำใส่ไว้ริมเอโฟดเบื้องหน้า ได้แถบที่ตะเข็บเหนือรัดประคดซึ่งทอดด้วยฝีมือประณีตของเอโฟด
28. ให้ผูกทับทรวงนั้นติดกับเอโฟดด้วย ใช้ด้ายถักสีฟ้าร้อยผูกที่ห้วง ให้ทับทรวงทับรัดประคดที่ทำด้วยฝีมือประณีตของเอโฟด เพื่อมิให้ทับทรวงหลุดไปจากเอโฟด
29. อาโรนจึงจะมีชื่อเหล่าบุตรอิสราเอลจารึกไว้ที่ทับทรวงแห่งการพิพากษาดูไว้ที่หัวใจของตน ให้เป็นที่ระลึกต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เสมอ เมื่อเขาเข้าไปในที่บริสุทธิ์นั้น
30. จงใส่อูริมและทุมิมไว้ในทับทรวงแห่งการพิพากษา และของสองสิ่งนี้จะอยู่ที่หัวใจของอาโรนเมื่อเขาเฝ้าพระเยโฮวาห์ อาโรนจะรับภาระการพิพากษาเหล่าบุตรอิสราเอลไว้ที่หัวใจของตนเสมอเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์
31. เจ้าจงทำเสื้อคลุมให้เข้าชุดกับเอโฟดด้วยผ้าสีฟ้าล้วน
32. ให้ทำช่องคอกกลางผืนเสื้อ แล้วขลิบรอบคอด้วยผ้าทอ เช่นเดียวกับคอเสื้ออาหาร เพื่อจะมีให้ขาด
33. ที่ชายล่างของเสื้อคลุมให้ปักรูปทับทิม ใช้ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มรอบชายเสื้อ และติดลูกพรวนทองคำสลักกับผลทับทิม
34. ลูกพรวนทองคำลูกหนึ่ง ผลทับทิมผลหนึ่ง ลูกพรวนทองคำอีกลูกหนึ่ง ผลทับทิมอีกผลหนึ่งรอบชายล่างของเสื้อคลุม
35. อาโรนจะสวมเสื้อตัวนั้นเมื่อทำงานปรนนิบัติ และจะได้ยินเสียงลูกพรวนเมื่อเขาเฝ้าพระเยโฮวาห์ในที่บริสุทธิ์ และเมื่อเดินออกมา ด้วยเกรงว่าเขาจะต้องตาย
36. เจ้าจงทำแผ่นทองคำบริสุทธิ์จารึกคำว่า 'บริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์' ไว้เหมือนอย่างแกะตรา
37. และเจ้าจงเอาด้ายถักสีฟ้า ผูกแผ่นทองคำนั้นไว้บนมาลาให้อยู่ที่ข้างมาลาด้านหน้า
38. แผ่นทองคำนั้นจะอยู่ที่หน้าผากของอาโรน และอาโรนจะรับความชั่วช้าอันเกิดแก่ชนชาติอิสราเอลเนื่องจากของถวายอันบริสุทธิ์ ซึ่งนำมาชำระให้เป็นของถวายอันบริสุทธิ์ และแผ่นทองคำนั้นให้อยู่ที่หน้าผากของอาโรนเสมอ เพื่อสิ่งของเหล่านั้นจะเป็นที่โปรดปรานต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
39. จงทอเสื้อให้เป็นลวดลาย ด้วยป่านเนื้อละเอียด ส่วนผ้ามาลานั้น จงทำด้วยผ้าป่านเนื้อละเอียด และทำรัดประคดด้วยฝีมือช่างด้ายสี
40. จงทำเสื้อ รัดประคดและมาลาสำหรับบุตรชายทั้งหลายของอาโรนให้สมเกียรติและงดงาม
41. จงแต่งอาโรนพี่ชายของเจ้าและบุตรชายทั้งหลายของเขาด้วยเครื่องยศ แล้วเจิมและสถาปนาและชำระเขาให้บริสุทธิ์ เพื่อจะให้ปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต

42. จงเย็บกางเกงให้เขาเหล่านั้นด้วยผ้าปานเพื่อจะปกปิดกายที่เปลือยของเขา ให้ยาวตั้งแต่เอวจนถึงต้นขา

43. ให้อาโรนกับบุตรชายทั้งหลายของเขาสวมเมื่อเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุม และเมื่อเข้าไปใกล้แท่นจะปรนนิบัติ ณ ที่บริสุทธิ์ เกลือกว่าเขาจะก่อความชั่วช้าและถึงตาย เรื่องนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิത്യที่เขาและเชื้อสายของเขาที่มา ภายหลังเขาจะต้องปฏิบัติตาม

1. ต่อไปนี้เป็นภารกิจซึ่งเจ้าควรกระทำเพื่อชำระตัวเขาทั้งหลายให้บริสุทธิ์ เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต คือจงเอาวัวหนุ่มตัวหนึ่งและแกะตัวผู้สองตัวซึ่งปราศจากตำหนิ
2. ขนมอบั้งไร่เชื้อ ขนมอบั้งไร่เชื้อคอกน้ำมันและขนมอบั้งไร่เชื้อทาน้ำมัน ขนมอบเหล่านี้จงทำด้วยยอดแบ่งข้าวสาลี
3. แล้วจงใส่ขนมอบั้งต่างๆเหล่านั้นไว้ในกระบุงเดียวกัน จงนำมาในกระบุงพร้อมกับวัวตัวผู้ และลูกแกะตัวผู้สองตัว
4. จงนำอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขามาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม แล้วจงชำระตัวเขาทั้งหลายด้วยน้ำ
5. จงสวมเครื่องยศให้อาโรน คือเสื้อในกับเสื้อเอโฟด กับเอโฟดและทับทรวง และเอารัดประคดที่ทอดด้วยฝีมือนี้อ ประณีต สำหรับใช้กับเอโฟดนั้นคาดเอาไว้
6. จงสวมมาลาที่ศีรษะของอาโรน และจงสวมมงกุฎบริสุทธิ์ทับมาลา
7. จงเอาน้ำมันเจิมเทลงบนศีรษะของเขา และเจิมตั้งเขาไว้
8. จงนำบุตรชายทั้งหลายของเขามาและสวมเสื้อให้
9. แล้วจงเอารัดประคดคาดเอาเขาไว้ ทั้งตัวอาโรนเองและบุตรชายของเขา และคาดมาลาให้เขา แล้วเขาก็จะรับตำแหน่งเป็นปุโรหิตตามกฎหมายเกณฑ์เนื่องนิมิต ดังนี้แหละ เจ้าจงสถาปนาอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาไว้
10. เจ้าจงนำวัวตัวผู้มาที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม ให้อาโรนกับบุตรชายของเขาเอามือวางลงบนหัววัวตัวผู้
11. แล้วจงฆ่าวัวตัวผู้นั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม
12. จงเอานิ้วมือจุ่มเลือดวัวตัวผู้นั้น ทาไว้ที่เชิงอนริมแท่นบั้ง ส่วนเลือดที่เหลือทั้งหมดจงเทไว้ที่เชิงแท่นบูชา
13. เจ้าจงเอาไขมันทั้งหมดที่หุ้มเครื่องใน พังผืดที่ติดอยู่กับตับและไตทั้งสองกับไขมันที่ติดไตนั้นมาเผาบนแท่น
14. แต่เนื้อกับหนัง และมูลของวัวตัวผู้นั้นจงเผาไฟเสียข้างนอกค่าย ทั้งนี้เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
15. เจ้าจงนำแกะตัวผู้หนึ่งมาให้อาโรนกับบุตรชายเขาเอามือของตนวางบนหัวแกะตัวผู้นั้น
16. แล้วจงฆ่าแกะตัวผู้นั้นเสีย เอาเลือดพรมรอบๆแท่น
17. จงฆ่าแกะตัวผู้นั้นออกเป็นท่อนๆและเครื่องในกับขาจงล้างน้ำวางไว้กับเนื้อและหัว
18. แล้วจงเผาแกะตัวผู้นั้นทั้งตัวบนแท่นบูชา เป็นเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นกลิ่นพวยพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์
19. เจ้าจงนำแกะตัวผู้อีกตัวหนึ่งมา แล้วให้อาโรนกับบุตรชายเขาเอามือของตนวางบนหัวแกะตัวผู้นั้น
20. แล้วท่านจงฆ่าแกะตัวผู้นั้นเสีย เอาเลือดส่วนหนึ่งเจิมที่ปลายใบหูข้างขวาของอาโรน และที่ปลายใบหูข้างขวาของบุตรชายของเขาทุกคน และที่หัวแม่มือข้างขวา และที่หัวแม่เท้าข้างขวาของเขาบ้าง แล้วจงเอาเลือดที่เหลือพรมรอบๆแท่นบูชา
21. จงเอาเลือดส่วนหนึ่งที่อยู่บนแท่นและน้ำมันเจิมนั้นพรมาอาโรนและเครื่องยศของเขา จงพรมบุตรชายทั้งหลายของเขา และเครื่องยศของบุตรชายเหล่านั้นด้วย อาโรนและเครื่องยศของเขาจะบริสุทธิ์รวมทั้งบุตรชายของเขาและเครื่องยศของเขาด้วย
22. เจ้าจงเอาไขมันแกะตัวผู้และหางที่เป็นไขมัน กับไขมันที่ติดเครื่องใน และพังผืดที่ติดอยู่กับตับ กับไตทั้งสอง

และไขมันที่ติดอยู่กับไต กับโคนขาข้างขวาด้วย เพราะเป็นแกะใช้สำหรับการสถาปนา

23. กับขนมปังก้อนหนึ่งและขนมปังคลุกน้ำมันแผ่นหนึ่ง และขนมปังบางแผ่นหนึ่งจากกระบุงขนมปังไร้เชื้อ ซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

24. แล้วจงวางสิ่งเหล่านั้นไว้ในมือของอาโรน และในมือบุตรชายของเขา ให้แกว่งไปแกว่งมาเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

25. แล้วจงรับสิ่งเหล่านี้จากมือของเขานำไปเผาบนแท่นบูชาเป็นเครื่องเผาบูชา เป็นกลิ่นที่พอพระทัยต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์

26. จงเอาเนื้อที่อกแกะตัวผู้ซึ่งเป็นแกะสถาปนาอาโรน แล้วให้แกว่งไปแกว่งมาเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และนั่นจะเป็นส่วนของเจ้า

27. และจงเอาเนื้อที่อกแกะตัวผู้ซึ่งเป็นเครื่องบูชาแกว่งนั้นไว้ และเนื้อโคนขาอันเป็นส่วนยกให้แก่ปุโรหิตซึ่งแกว่งไปแกว่งมา และซึ่งเป็นของถวายจากแกะใช้สำหรับการสถาปนา ด้วยเป็นส่วนของอาโรนและบุตรชายเขา

28. นั่นแหละเป็นส่วนซึ่งอาโรนและบุตรชายเขาจะได้รับจากชนชาติอิสราเอลเป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิรันดร์ เพราะเป็นส่วนที่ยกให้แก่ปุโรหิต และชนชาติอิสราเอลจะยกให้จากเครื่องสันติบูชา เป็นเครื่องบูชาของเขาถวายแด่พระเยโฮวาห์

29. เครื่องยศบริสุทฺธิ์ของอาโรนจะเป็นของบุตรชายของเขาต่อไป ให้เขาสวมเมื่อเขารับการเจิม และได้รับการสถาปนาไว้ในตำแหน่ง

30. จงให้บุตรชายซึ่งจะเป็นปุโรหิตแทนเขานั้นสวมเครื่องยศเหล่านั้นครบเจ็ดวัน ขณะที่เขามายังพลับพลาแห่งชุมนุมเพื่อปรนนิบัติในที่บริสุทฺธิ์

31. จงต้มเนื้อแกะตัวผู้สำหรับการสถาปนาในที่บริสุทฺธิ์

32. แล้วให้อาโรนกับบุตรชายของเขากินเนื้อแกะตัวผู้นั้น และขนมปังซึ่งอยู่ในกระบุงที่ประตูปลับพลาแห่งชุมนุม

33. ให้เขากินของซึ่งนำมาบูชาลบมลทิน เพื่อจะสถาปนาและชำระเขาเหล่านั้นให้บริสุทฺธิ์ แต่คนภายนอกอย่าให้รับประทาน เพราะเป็นของบริสุทฺธิ์

34. และถ้าแม้เนื้อที่ใช้ในพิธีสถาปนา และขนมปังนั้นยังเหลืออยู่จนรุ่งเช้าบ้าง ก็ให้เผาส่วนที่เหลือนั้นด้วยไฟเสียอย่าให้รับประทานเพราะเป็นของบริสุทฺธิ์

35. ดังนั้นแหละ เจ้าจงกระทำให้แก่อาโรน และบุตรชายเขาตามคำที่เราได้บัญชาเจ้าไว้ จงทำพิธีสถาปนาเขาให้ครบเจ็ดวัน

36. จงนำวัวผู้ตัวหนึ่งมาถวายทุกวัน เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป เพื่อทำการลบมลทินและจงชำระแท่นบูชา ด้วยการลบมลทินของแท่นนั้น จงเจิมแท่นนั้นเพื่อจะชำระให้บริสุทฺธิ์

37. จงทำการลบมลทินแท่นนั้นครบเจ็ดวัน และชำระแท่นนั้นให้บริสุทฺธิ์ แล้วแท่นนั้นจะบริสุทฺธิ์ที่สุด สิ่งหนึ่งสิ่งใดที่ถูกต้องแท่นนั้นก็จะมีบริสุทฺธิ์ด้วย

38. ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งเจ้าต้องถวายบนแท่นนั้นทุกวันเสมอไป คือลูกแกะสองตัว อายุหนึ่งขวบ

39. จงนำลูกแกะตัวหนึ่งมาบูชาเวลาเช้า และนำลูกแกะอีกตัวหนึ่งมาบูชาเวลาเย็น

40. พร้อมกับลูกแกะตัวที่หนึ่งนั้น จงถวายยอดแบ่งหนึ่งในสิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมันที่คั้นไว้หนึ่งหนึ่งในสี่อิน และนำองุ่นหนึ่งในสี่อินคู่กัน เป็นเครื่องดื่มบูชา
41. จงถวายลูกแกะอีกตัวหนึ่งนั้นในเวลาเย็น ถวายธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันด้วย เหมือนอย่างในเวลาเช้า ให้เป็นกลิ่นพวยพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์
42. นี่จะเป็นเครื่องเผาบูชาเนื่องนิมิตต์ตลอดชั่วอายุของเจ้า ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ที่ที่เราจะพบเจ้าทั้งหลายและสนทนากับเจ้าที่นั่น
43. ที่นั่นเราจะพบกับชนชาติอิสราเอล และพลับพลาที่นั่นจะรับการชำระให้บริสุทธิ์ด้วยสง่าราศีของเรา
44. เราจะชำระพลับพลาแห่งชุมนุมและแท่นบูชาไว้เป็นที่บริสุทธิ์ และเราจะชำระอาโรนและบุตรชายเขาให้บริสุทธิ์ด้วย เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต
45. เราจะสถิตอยู่ท่ามกลางชนชาติอิสราเอล และจะเป็นพระเจ้าของเขา
46. เขาจะรู้ว่าเรคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา ผู้ได้นำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเราจะสถิตอยู่ท่ามกลางเขา ทั้งกลาย เรคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา

1. เจ้าจงสร้างแท่นสำหรับเผาเครื่องหอม จงทำแท่นนั้นด้วยไม้กระถินเทศ
2. ให้ยาวศอกหนึ่ง กว้างศอกหนึ่ง เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส และสูงสองศอก เชิงงอนมุมแท่นนั้นให้เป็นไม้ท่อนเดียวกับแท่น
3. และจงหุ้มแท่นด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งด้านบนและด้านข้างทุกด้าน และเชิงงอนด้วย และจงทำกระจิงทองคำล้อมรอบแท่น
4. จงทำห่วงทองคำสองห่วง ดัดไว้ได้กระจิงด้านละห่วงตรงกันข้าม ห่วงนั้นสำหรับสอดใส่ไม้คานหาม
5. ไม้คานหามนั้นจงทำด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำ
6. จงตั้งแท่นนั้นไว้ข้างนอกม่านซึ่งอยู่ใกล้หีบพระโอวาท ข้างหน้าพระที่นั่งกรุณาซึ่งอยู่เหนือหีบพระโอวาท ที่ที่เราจะพบกับเจ้า
7. จงให้อาโรนเผาเครื่องหอมบนแท่นนั้นทุกเวลาเช้า เมื่อเขาแต่งประทีปก็จงเผาเครื่องหอมด้วย
8. และในเวลาเย็นเมื่ออาโรนจุดประทีป ให้เผาเครื่องหอมบนแท่น เป็นเครื่องหอมเนื่องนิตย์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาทตลอดชั่วอายุของเจ้า
9. แต่เครื่องหอมอย่างที่ทำห้าม อย่าได้เผาบนแท่นนั้นเลย หรือเผาเครื่องเผาบูชา หรือเครื่องธัญญาบูชา หรือเทเครื่องดื่มบูชาบนแท่น
10. ให้อาโรนทำการบูชาไถ่บาปที่เชิงงอนปีละหนด้วยเลือดของเครื่องบูชาไถ่บาปลบมลทิน ให้เขาทำการลบมลทินแท่นนั้นปีละหนตลอดชั่วอายุของเจ้า แท่นนั้นจะบริสุทธิ์ที่สุดแต่พระเยโฮวาท
11. พระเยโฮวาทตรัสกับโมเสสว่า
12. เมื่อเจ้าจะจดสำมะโนครัวชนชาติอิสราเอลจงให้เขาต่างนำทรัพย์สินมาถวายพระเยโฮวาท เป็นค่าไถ่ชีวิต เมื่อเจ้านับจำนวนเขา เพื่อจะมีได้เกิดภัยพิบัติขึ้นในหมู่พวกเขาเมื่อเจ้านับเขา
13. ทุกคนที่ขึ้นทะเบียนสำมะโนครัว จะต้องถวายของอย่างนี้ คือเงินครึ่งเซเชลตามเซเชลของสถานบริสุทธิ์ (เซเชลหนึ่งมียี่สิบเก-ราห์) ครึ่งเซเชลเป็นเงินถวายแด่พระเยโฮวาท
14. ทุกๆคนที่ขึ้นทะเบียนสำมะโนครัว อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ให้นำเงินมาถวายพระเยโฮวาท
15. เมื่อเจ้าทั้งหลายนำเงินมาถวายพระเยโฮวาท เพื่อจะได้ไถ่ชีวิตของเจ้าทั้งหลายนั้น สำหรับคนมั่งมีก็อย่าถวายเกินและสำหรับคนจนก็อย่าถวายน้อยกว่าครึ่งเซเชล
16. จงเก็บเงินค่าไถ่จากชนชาติอิสราเอล และจงกำหนดเงินไว้ใช้จ่ายในพลับพลาแห่งชุมนุม เพื่อเป็นที่ระลึกแก่ชนชาติอิสราเอลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาท สำหรับการไถ่ชีวิตของเจ้าทั้งหลาย
17. พระเยโฮวาทตรัสกับโมเสสว่า
18. เจ้าจงทำชั้นทองสัมฤทธิ์และพานรองชั้นทองสัมฤทธิ์ด้วย สำหรับล้างชำระ จงตั้งชั้นนั้นไว้ระหว่างพลับพลาแห่งชุมนุมและแท่นบูชา แล้วจงตักน้ำใส่ไว้ในชั้นนั้น
19. ให้อาโรนและบุตรชายของเขาใช้ล้างมือและเท้า

20. เมื่อเขาจะเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุม เขาจะต้องชำระด้วยน้ำเพื่อจะไม่ตาย หรือเมื่อเขาเข้ามาใกล้แทนทำการปรนนิบัติ เพื่อถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแต่พระเยโฮวาห์
21. จงให้เขาล้างมือและเท้าเพื่อจะมีได้ตาย และให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิത്യประจำตัวเขา คืออาโรนกับเชื้อสายของเขาตลอดชั่วอายุของเขา
22. ยิ่งกว่านั้น พระเยโฮวาห์ยังตรัสกับโมเสสว่า
23. จงเอาเครื่องเทศพิเศษคือมดยอบน้ำ ซึ่งหนักห้าร้อยเซเชล และอบเชยหอมครึ่งจำนวนคือสองร้อยห้าสิบเซเชล และตะไคร้สองร้อยห้าสิบเซเชล
24. และการบูรห้าร้อยเซเชล ตามเซเชลของสถานบริสุทธิ์ และน้ำมันมะกอกเทศหนึ่งฮิน
25. เจ้าจงเอาสิ่งเหล่านี้มาทำเป็นน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์ เป็นน้ำหอมปรุงตามศิลปะช่างปรุงน้ำมันนั้น จะเป็นน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์
26. แล้วจงเอาน้ำมันเจิมพลับพลาแห่งชุมนุมและหีบพระโอวาทด้วย
27. โต๊ะและเครื่องใช้ประจำโต๊ะ คันประทับกับเครื่องใช้ประจำคันประทับ และแท่นเผาเครื่องหอม
28. แท่นเครื่องเผาบูชาและเครื่องใช้ประจำแท่น ทั้งชั้นและพานรองชั้นนั้น
29. จงชำระให้บริสุทธิ์ เพื่อจะได้บริสุทธิ์ที่สุด และอะไรมาถูกสิ่งเหล่านั้นก็บริสุทธิ์ด้วย
30. อนึ่งจงเจิมอาโรนและบุตรชายเขา และสถาปนาเขาไว้ให้ปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต
31. ท่านจงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า 'นี่แหละ เป็นน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์สำหรับเราตลอดชั่วอายุของเจ้า
32. น้ำมันนี้อะไรให้เจิมคนสามัญเลย และอย่าผสมทำน้ำมันอื่นเหมือนอย่างน้ำมันนี้ น้ำมันนี้เป็นน้ำมันบริสุทธิ์ เจ้าทั้งหลายจงถือไว้เป็นบริสุทธิ์
33. ผู้ใดจะผสมน้ำมันอย่างนี้ หรือผู้ใดจะใช้ชโลมคนต่างด้าว ผู้นั้นจะถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา'
34. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า จงเอาเครื่องเทศคือขมิ้น ชะมด และมหาหิงค์ ผสมกับกำยานบริสุทธิ์ ให้ทำทุกกันอย่าง
35. จงผสมเครื่องหอมปรุงตามศิลปะช่างปรุงเจือด้วยเกลือให้เป็นของบริสุทธิ์และศักดิ์สิทธิ์
36. จงเอาส่วนหนึ่งมาตำให้ละเอียด และวางอีกส่วนหนึ่งไว้หน้าหีบพระโอวาทในพลับพลาแห่งชุมนุมที่เราจะพบกับเจ้า เครื่องหอมนั้นเจ้าจงถือว่าบริสุทธิ์ที่สุด
37. เครื่องหอมที่เจ้ากระทำตามส่วนที่ผสมนั้น เจ้าอย่าทำใช้เอง ให้ถือว่านี่เป็นเครื่องหอมบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์
38. ผู้ใดทำเครื่องเช่นนี้ไว้ใช้สุดคม ผู้นั้นต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. ดูซี เราได้ออกชื่อเบซาเลล ผู้เป็นบุตรชายอูรี ผู้เป็นบุตรชายเฮอร์แห่งตระกูลยูดาห์
3. และได้ให้เขาประกอบด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าคือให้เขามีสติปัญญา ความเข้าใจและความรู้ในวิชาการทุกอย่าง
4. จะได้คิดออกแบบอย่างประณีตในการทำเครื่องทองคำ เงิน และทองสัมฤทธิ์
5. เจียรระในพลอยต่างๆสำหรับฝังในกระเปาะและแกะสลักไม้ได้ คือประกอบวิชาการทุกอย่าง
6. และดูเถิด เราได้ตั้งผู้ช่วยอีกคนหนึ่ง ชื่อโอโฮลิอับ บุตรชายอาหิสะมัดแห่งตระกูลดาน และสำหรับคนทั้งปวงผู้เฉลียวฉลาดเราได้บันดาลให้เขามีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา เพื่อเขาจะได้ทำสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งเจ้าไว้ในวันนั้น
7. คือพลับพลาแห่งชุมนุม หีบพระโอวาทและพระที่นั่งกรรณา ซึ่งอยู่บนหีบพระโอวาท และเครื่องใช้ทุกอย่างสำหรับพลับพลา
8. โต๊ะกับเครื่องใช้สำหรับโต๊ะ คันประทีปบริสุทธิ์กับเครื่องใช้สำหรับคันประทีป และแท่นเครื่องหอม
9. แท่นเครื่องเผาบูชากับเครื่องใช้ประจำแท่น ชันกับพานรองชั้นนั้น
10. เสื้อยศเย็บด้วยฝีมือประณีต คือเสื้อยศอันบริสุทธิ์ของอาโรนปุโรหิต และเสื้อยศของบุตรชายของเขา เพื่อจะได้สวมปฏิบัติในตำแหน่งปุโรหิต
11. และน้ำมันเจิมกับเครื่องหอมสำหรับที่บริสุทธิ์ ที่เรابخูษาเจ้านั้นให้เขากระทำตามทุกประการ
12. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
13. จงสั่งชนชาติอิสราเอลว่า 'เจ้าทั้งหลายจงรักษาวันสะบาโตของเราไว้ เพราะนี่จะเป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับเจ้าตลอดชั่วอายุของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ ผู้ได้กระทำเจ้าให้บริสุทธิ์'
14. เหตุฉะนั้น เจ้าทั้งหลายจงรักษาวันสะบาโตไว้ เพราะเป็นวันบริสุทธิ์สำหรับเจ้า ทุกคนที่กระทำในวันนั้นเป็นมลทินจะต้องถูกประหารให้ตาย เพราะผู้ใดก็ตามทำการงานในวันนั้น ผู้นั้นต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางชนชาติของเขา
15. จงทำงานแต่ในกำหนดหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดเป็นวันสะบาโต เป็นวันหยุดพักสงบ เป็นวันบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์ผู้ใดทำงานในวันสะบาโตนั้นต้องถูกลงโทษถึงตาย
16. เหตุฉะนั้น ชนชาติอิสราเอลจงรักษาวันสะบาโตไว้ คือถือวันสะบาโตตลอดชั่วอายุของเขาเป็นพันธสัญญาเนื่องนิรันดร์
17. เป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับชนชาติอิสราเอลว่า ในหกวันพระเยโฮวาห์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก แต่ในวันที่เจ็ดพระองค์ได้ทรงงดการงานไว้ และได้ทรงหย่อนพระทัยในวันนั้น'
18. เมื่อพระองค์ตรัสแก่โมเสสบนภูเขาซีนายเสร็จแล้ว พระองค์ได้ประทานแผ่นพระโอวาทสองแผ่น เป็นแผ่นศิลาจารึกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้า

1. เมื่อพลไฟร์เห็นโมเสสล่าช้าอยู่ ไม่ลงมาจากภูเขาจึงได้พากันมาหาอาโรน เรียกว่า ลูกขึ้น ขอท่านสร้างพระให้แกพวกข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพวกข้าพเจ้าไป ด้วยว่าโมเสสคนนี้ได้นำข้าพเจ้าออกมาจากประเทศอียิปต์เป็นอะไรไปเสียแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบ
2. ฝ่ายอาโรนได้กล่าวแก่เขาว่า จงปลดตุ้มหูทองคำออกจากหูภรรยา และหูบุตรชายหญิงของเจ้าทั้งหลายแล้วนำมาให้เราเถิด
3. พลไฟร์ทั้งปวงจึงได้ปลดตุ้มหูทองคำจากหูของตนมามอบให้กับอาโรน
4. เมื่ออาโรนได้รับทองคำจากมือเขาแล้ว จึงใช้เครื่องมือสลักหล่อรูปเป็นวัวหนุ่ม แล้วเขาทั้งหลายประกาศว่า โอ อิสราเอล สิ่งเหล่านี้แหละเป็นพระของเจ้า ซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์
5. เมื่ออาโรนได้ยินดังนั้นแล้วจึงสร้างแท่นบูชาไว้ตรงหน้ารูปวัวหนุ่มนั้น แล้วอาโรนประกาศว่า พรุ่งนี้จะเป็นวันเทศกาลเลี้ยงถวายพระเยโฮวาห์
6. ครั้นรุ่งขึ้นเขาตื่นขึ้นแต่เช้ามีด ถวายเครื่องเผาบูชา และนำเครื่องสันติบูชามา พลไฟร์ก็นั่งลงกินและดื่มแล้วก็ลุกขึ้นเล่นสนุกกัน
7. ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า เจ้าลงไปเถิด ด้วยว่าชนชาติของเจ้าซึ่งเจ้าได้นำออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้น ได้ทำความเสื่อมเสียมากแล้ว
8. เขาได้หันเหออกจากทางซึ่งเราสั่งเขาไว้อย่างรวดเร็ว คือหล่อรูปวัวขึ้นรูปหนึ่งสำหรับตน และกราบไหว้รูปนั้น และถวายสัตวบูชาแก่รูปนั้นและกล่าวว่า 'โอ อิสราเอล สิ่งเหล่านี้แหละเป็นพระของเจ้า ซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์'
9. แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า เราเห็นพลไฟร์นี้แล้ว ดูเถิด เขาเป็นชนชาติค่อแข็ง
10. ฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงปล่อยเราตามลำพัง เพื่อความพิโรธของเราจะเดือดพลุ่งขึ้นต่อเขาและเพื่อเราจะผลาญทำลายเขาเสีย ส่วนเจ้าเราจะให้เป็นประชาชาติใหญ่
11. ฝ่ายโมเสสก็วิ่งวนกราบทูลพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ไฉนพระองค์จึงทรงพระพิโรธอย่างแรงกล้าต่อพลไฟร์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงนำออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ด้วยฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่ง และด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์เล่า
12. เหตุไฉนจะให้ชนชาวอียิปต์กล่าวว่า 'พระองค์ทรงนำเขาออกมาเพื่อจะทรงทำร้ายเขา เพื่อจะประหารชีวิตเขาที่ภูเขาและทำลายเขาเสียจากพื้นแผ่นดินโลก' ขอพระองค์ทรงหันกลับเสียจากความพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์ และทรงกลับพระทัยอย่าทำอันตรายแก่พลไฟร์ของพระองค์เอง
13. ขอพระองค์ได้ทรงระลึกถึงอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ เป็นผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงปฏิญาณด้วยพระองค์เองแก่เขาเหล่านั้นไว้ว่า 'เราจะให้เชื้อสายของเจ้าทวีขึ้นดุจดวงดาวในท้องฟ้า และแผ่นดินนี้ทั้งหมดซึ่งเราสัญญาไว้แล้ว เราจะยกให้แก่เชื้อสายของเจ้า และเขาจะรับไว้เป็นมรดกตลอดไป'
14. แล้วพระเยโฮวาห์จึงทรงกลับพระทัย มิได้ทรงทำอันตรายอย่างที่พระองค์ทรงดำริว่าจะกระทำแก่พลไฟร์ของ

พระองค์

15. ฝ่ายโมเสสกลับลงมาจากภูเขาถือแผ่นศิลาพระโอวาทมาสองแผ่น ซึ่งจารึกทั้งสองด้าน จารึกทั้งด้านนี้และด้านนั้น
16. แผ่นศิลาเหล่านั้นเป็นงานจากฝีมือพระหัตถ์ของพระเจ้า และอักษรที่จารึกนั้นเป็นลายพระหัตถ์ของพระเจ้า สลักไว้บนแผ่นศิลานั้น
17. เมื่อโยชูวาได้ยินเสียงพลไพร่ร้องอยู่เขาจึงเรียนโมเสสว่า ที่ค่ายมีเสียงเหมือนเกิดสงคราม
18. ฝ่ายโมเสสตอบว่า ที่เราได้ยินมิใช่เสียงร้องของคนที่มิชัชนะ และมีชื่อเสียงคนที่แพ้ แต่เป็นเสียงคนร้องเพลงกัน
19. ต่อมาพอโมเสสเข้ามาใกล้ค่าย ได้เห็นรูปวัวหนุ่มและคนเต็นท์รา โทสะของโมเสสก็เดือดพลุ่งขึ้น ท่านโยนแผ่นศิลาทิ้งตกแตกเสียที่เชิงภูเขานั้นเอง
20. แล้วท่านเอารูปวัวหนุ่มที่พลไพร่ทำไว้นั้นเผาเสีย และบดเป็นผงโรยลงในน้ำ และบังคับให้ชนชาติอิสราเอลดื่มน้ำนั้น
21. โมเสสจึงถามอาโรนว่า พลไพร่นี้กระทำอะไรแก่ท่านเล่า ท่านจึงนำบาปอันใหญ่นี้มาสู่พวกเขา
22. ฝ่ายอาโรนตอบว่า อย่าให้ความโกรธของเจ้านายของข้าพเจ้าเดือดพลุ่งขึ้นเลย ท่านก็รู้จักพลไพร่พวกนี้แล้วว่า เขาเอนเอียงไปในทางชั่ว
23. เขามาร้องขอข้าพเจ้าว่า 'ขอจงทำพระให้พวกข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพวกข้าพเจ้าไป ด้วยว่าโมเสสคนนี้ได้นำพวกข้าพเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้นเกิดอะไรขึ้นกับเขา ข้าพเจ้าไม่ทราบ'
24. แล้วข้าพเจ้าตอบแก่เขาว่า 'ผู้ใดมีทองคำให้ปลดออกมา' เขาก็มอบทองคำให้แก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจึงโยนลงไปในไฟแล้ววัวนี้ก็ออกมา
25. เมื่อโมเสสเห็นประชาชนแสดงออกถึงการเปลือยเปล่าเสียแล้ว (เพราะว่าอาโรนปล่อยให้เขาเปลือยเปล่าจนน่าละอายท่ามกลางพวกศัตรู)
26. แล้วโมเสสยืนอยู่ที่ประตูค่ายร้องว่า ผู้ใดอยู่ฝ่ายพระเยโฮวาห์ให้ผู้นั้นมาหาเราเถิด ฝ่ายลูกหลานของเลวีได้มาหาโมเสสพร้อมกัน
27. โมเสสจึงกล่าวแก่เขาว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสสั่งดังนี้ว่า 'จงเอาดาบสะพายทุกคนแล้วจงไปตามประตูต่างๆทั่วค่าย ทุกๆคนจงฆ่าพี่น้องและมิตรสหายและเพื่อนบ้านของตัวเอง'
28. ฝ่ายลูกหลานของเลวีก็ทำตามโมเสสสั่ง และพลไพร่ประมาณสามพันคนตายลงในวันนั้น
29. ด้วยโมเสสกล่าวไว้แล้วว่า ในวันที่ท่านทั้งหลายจงสถาปนาตัวเองรับใช้พระเยโฮวาห์ จงให้ทุกคนสู้รบกับบุตรชายและพี่น้องของตน เพื่อวันนี้พระองค์จะได้อำนวยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย
30. ครั้นวันรุ่งขึ้น โมเสสจึงกล่าวแก่พลไพร่ว่า ท่านทั้งหลายทำบาปอันใหญ่ยิ่ง แต่บัดนี้เราจะขึ้นไปเฝ้าพระเยโฮวาห์ ชะรอยเราจะทำการลบมลทินบาปของท่านได้
31. โมเสสจึงกลับไปเฝ้าพระเยโฮวาห์ทูลว่า โอพระเจ้าข้า พลไพร่นี้ทำบาปอันใหญ่ยิ่ง เขาทำพระด้วยทองคำสำหรับ

ตัวเอง

32. แต่บัดนี้ขอพระองค์โปรดยกโทษบาปของเขา ถ้าหาไม่ ขอพระองค์ทรงลบชื่อของข้าพระองค์เสียจากทะเบียนที่พระองค์ทรงจดไว้
33. ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ผู้ใดทำบาปต่อเราแล้วเราจะลบชื่อนั้นเสียจากทะเบียนของเรา
34. ฉะนั้นบัดนี้ จงไปเถอะ นำพลไฟไปยังที่ซึ่งเราบอกแก่เจ้าแล้ว ดูเถิด ทูตสวรรค์ของเราจะนำหน้าเจ้า แต่ในวันนั้นเมื่อเราจะพิพากษาเขา เราจะลงโทษเขา
35. ฝ่ายพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้ภัยพิบัติเกิดขึ้นแก่พลไฟ เพราะเหตุเขาทำรูปวัวหนุ่มซึ่งอาโรนทำนั้น

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 'ไปเถิด จงยกไปจากที่นี่ เจ้ากับพลไพร่ซึ่งเจ้านำขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ ไปยังแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณกับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบว่า 'แผ่นดินนั้นเราจะให้แก่เชื้อสายของเจ้า'
2. เราจะใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่งนำหน้าเจ้าไป และจะไล่คนคานาอัน คนอามอไรต์ คนฮิตไทต์ คนเปริสซี คนฮีไวต์ คนเยบุส ออกเสียจากที่นั่น
3. จงนำไปถึงแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ แต่เราจะไม่ขึ้นไปกับพวกเจ้า เกรงว่าเราจะทำลายล้างพวกเจ้าเสียกลางทาง เพราะว่าเจ้าเป็นชนชาติค่อแข็ง
4. เมื่อพลไพร่ได้ยินข่าวร้ายนั้นเขามีความโศกเศร้า และไม่มีผู้ใดใส่เครื่องประดับเลย
5. เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า จงกล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า 'เจ้าทั้งหลายเป็นชนชาติค่อแข็ง ถ้าเราจะขึ้นไปกับเจ้าเพียงครู่เดียว เราก็คะทำลายล้างเจ้าเสีย เหตุฉะนี้ จงถอดเครื่องประดับออกเสียเพื่อเราจะรู้ว่า ควรจะกระทำอย่างไรกับเจ้า'
6. ฝ่ายชนชาติอิสราเอลก็ถอดเครื่องประดับออกตอนที่เขาอยู่แถบภูเขาโฮเรบ
7. ฝ่ายโมเสสตั้งพลับพลาหลังหนึ่งไว้ข้างนอกไกลจากค่าย และเรียกว่าพลับพลาแห่งชุมนุม ต่อมาทุกคนซึ่งปรารถนาจะเข้าไปหาพระเยโฮวาห์ก็ออกไปยังพลับพลาแห่งชุมนุม ซึ่งตั้งอยู่นอกบริเวณค่าย
8. และต่อมาเมื่อไรที่โมเสสออกไปยังพลับพลา นั้น พลไพร่ทั้งปวงก็จะลุกขึ้นยืนอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน มองดูโมเสสจนท่านเข้าไปในพลับพลา
9. ครั้นโมเสสเข้าไปในพลับพลาแล้ว เสาเมฆก็ลอยลงมาตั้งอยู่ที่ประตูพลับพลา แล้วพระเยโฮวาห์ก็ตรัสสนทนากับโมเสส
10. เวลาพลไพร่ทั้งปวงเห็นเสาเมฆนั้นตั้งอยู่ที่ประตูพลับพลาเมื่อไร ทุกคนก็จะลุกขึ้นยืนนมัสการอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน
11. ดั่งนี้แหละพระเยโฮวาห์เคยตรัสสนทนากับโมเสสสองต่อสอง เหมือนมิตรสหายสนทนากัน แล้วโมเสสก็กลับไปยังค่าย แต่โยชูวาผู้รับใช้หนุ่ม ผู้เป็นบุตรชายของนูน มิได้ออกไปจากพลับพลา
12. โมเสสกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า ดูเถิด พระองค์ได้ตรัสสั่งข้าพระองค์ว่า 'จงนำพลไพร่นี้ขึ้นไป' แต่พระองค์มิได้แจ้งให้ข้าพระองค์ทราบว่า จะใช้ผู้ใดขึ้นไปกับข้าพระองค์ แม้กระนั้นพระองค์ก็ยังตรัสกับข้าพระองค์ว่า 'เรารู้จักเจ้าตามชื่อของเจ้า และเจ้าก็ได้รับความกรุณาในสายตาของเราด้วย'
13. ฉะนั้นบัดนี้ ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ถ้าแม้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์แล้ว ขอทรงโปรดสำแดงพระมรรคาของพระองค์ให้ข้าพระองค์เห็นในกาลบัดนี้ เพื่อข้าพระองค์จะรู้จักพระองค์ แล้วจะรับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ และขอทรงถือว่าชนชาตินี้เป็นพลไพร่ของพระองค์
14. ฝ่ายพระองค์ตรัสว่า เราเองจะไปกับเจ้า และให้เจ้าได้พัก
15. ฝ่ายโมเสสจึงกราบทูลพระองค์ว่า ถ้าพระองค์มิได้เสด็จไปกับข้าพระองค์ ก็ขออย่านำพวกข้าพระองค์ขึ้นไปจากที่นี่เลย

16. ทำอย่างไรจะทราบได้ตรงนี้ว่า ข้าพระองค์และพลไพร่ของพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์แล้ว ก็เมื่อพระองค์เสด็จไปกับพวกข้าพระองค์ด้วยมิใช่หรือ ดังนี้ เราทั้งหลายทั้งข้าพระองค์และพลไพร่ของพระองค์ จึงจะแยกออกจากชนชาติทั้งปวงที่อยู่บนพื้นแผ่นดินโลก
17. ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า เราจะกระทำการสิ่งซึ่งเจ้ากล่าวถึงนี้ด้วยเพราะว่าเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของเราแล้ว และเรารู้จักเจ้าตามชื่อของเจ้า
18. โมเสสจึงกราบทูลว่า ขอทรงโปรดสำแดงสง่าราศีของพระองค์แก่ข้าพระองค์เถิด
19. พระองค์จึงตรัสตอบว่า เราจะให้คุณความดีของเราประจักษ์แจ้งต่อหน้าเจ้า และเราจะประกาศนามของเราคือ เยโฮวาห์ ให้ประจักษ์ต่อหน้าเจ้า เราประสงค์จะโปรดปรานผู้ใด เราก็จะโปรดปรานผู้นั้น และเราประสงค์จะเมตตาแก่ผู้ใด เราก็จะเมตตาผู้นั้น
20. พระองค์จึงตรัสว่า เจ้าจะเห็นหน้าของเราไม่ได้ เพราะมนุษย์เห็นหน้าเราแล้วจะมีชีวิตอยู่ไม่ได้
21. พระเยโฮวาห์ตรัสอีกว่า ดูเถิด มีที่แห่งหนึ่งอยู่ใกล้เรา เจ้าจงไปยืนอยู่บนศิลาที่นั่น
22. แล้วขณะที่เมื่อสง่าราศีของเรากำลังผ่านไป เราจะซ่อนเจ้าไว้ในช่องศิลาและจะบังเจ้าไว้ด้วยมือเราจนกว่าเราจะผ่านไป
23. เมื่อเราเอามือของเราออกแล้ว เจ้าจะเห็นหลังของเรา แต่หน้าของเราเจ้าจะมีให้เห็น

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า จงสกัดศิลาอีกสองแผ่นเหมือนเดิมแล้วเราจะจารึกคำเหมือนในแผ่นเก่าที่เจ้าทำแตกนั้นให้
2. จงเตรียมให้พร้อมเวลาเช้า แล้วจงขึ้นมาบนภูเขาซีนายแต่เช้า จงคอยเฝ้าเราบนยอดภูเขาเท่านั้น
3. อย่าให้ผู้ใดขึ้นมาด้วย และอย่าให้ผู้ใดมาอยู่ตลอดทั่วทั้งภูเขา อย่าให้ฝูงแพะแกะ ฝูงวัวกินหญ้าอยู่หน้าภูเขานี้เลย
4. ฝ่ายโมเสสจึงสกัดศิลาสองแผ่นเหมือนสองแผ่นแรก แล้วท่านก็ตื่นแต่เช้าขึ้นไปบนภูเขาซีนายตามรับสั่งของพระเยโฮวาห์ถือศิลาไปสองแผ่น
5. ฝ่ายพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาในเมฆ และโมเสสยืนอยู่กับพระองค์ที่นั่น และออกพระนามพระเยโฮวาห์
6. พระเยโฮวาห์เสด็จผ่านไปข้างหน้าท่าน ตรัสว่า พระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์พระเจ้า ผู้ทรงพระกรุณา ทรงกอบปรีย์ด้วยพระคุณ ทรงกริ้วขำ และบริบูรณ์ด้วยความเมตตาและความจริง
7. ผู้ทรงสำแดงความเมตตาต่อมนุษย์กระทั่งพันชั่วอายุ ผู้ทรงโปรดยกโทษความชั่วช้า การละเมิดและบาปของเขา เสีย แต่จะทรงถือว่าไม่มีโทษก็หาไม่ได้ และให้โทษเพราะความชั่วช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานสามชั่วชั่วอายุคน
8. ฝ่ายโมเสสจึงรีบกราบลงที่พื้นดินนมัสการ
9. แล้วทูลว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ถ้าแม้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ขอองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์โปรดเสด็จไปท่ามกลางพวกข้าพระองค์เพราะเป็นชนชาติคอแข็งดื้อดึง และขอทรงโปรดยกโทษความชั่วช้าและความบาปของพวกข้าพระองค์ และโปรดรับพวกข้าพระองค์เป็นมรดกของพระองค์ด้วย
10. ฝ่ายพระองค์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะทำพันธสัญญาไว้ เราจะทำการมหัศจรรย์ต่อหน้าชนชาติของเจ้าทุกคน ซึ่งไม่มีผู้ใดกระทำในประชาชาติใดทั่วพิภพ และประชาชนทั้งปวงซึ่งเจ้าอยู่ท่ามกลางเขานั้น จะเห็นกิจการของพระเยโฮวาห์ เพราะการซึ่งเราจะทำต่อเจ้านั้นจะเป็นสิ่งที่น่ากลัวยิ่งนัก
11. จงถือตามคำซึ่งเราบัญชาเจ้าในวันนี้ ดูเถิด เราจะไล่คนอามไรต์ คนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนเปอร์สซี คนฮีไวต์ และคนเยบรูส ไปให้พ้นหน้าเจ้า
12. จงระวังตัวให้ดี อย่ากระทำให้พันธสัญญากับชาวเมืองซึ่งเจ้าจะไปถึงนั้น เกรงว่าจะป่วนแรวด์ักพวกเจ้า
13. แต่เจ้าทั้งหลายจงทำลายแท่นบูชาและทิวเสาอันศักดิ์สิทธิ์ของเขาให้แหลกละเอียด และโค่นเสารูปเคารพของเขาเสีย
14. เจ้าอย่านมัสการพระอื่นเลย เพราะพระเยโฮวาห์ผู้ทรงพระนามว่าหวงแหนเป็นพระเจ้าผู้ทรงหวงแหน
15. เกรงว่าเจ้าจะทำพันธสัญญากับชาวเมืองนั้น และเมื่อเขาเล่นชู้กับพระของเขา และถวายสัตวนบูชาแก่บรรดาพระนั้น เขาจะเชิญพวกเจ้าไปร่วมด้วย และพวกเจ้าจะไปกินของที่เขากวายนูชานั้น
16. เกรงว่าเจ้าจะรับบุตรสาวของเขามาเป็นภรรยาบุตรชายของเจ้า และบุตรสาวของเขานั้นจะไปเล่นชู้กับพระของเขา และชักชวนให้บุตรชายของเจ้าไปเล่นชู้กับพระนั้นด้วย

17. เจ้าอย่าหลอรูปพระไว้สำหรับตัวเองเลย
18. เจ้าทั้งหลายจงถือเทศกาลกินขนมปังไว้เชื้อ จงกินขนมปังไว้เชื้อให้ครบเจ็ดวันตามกำหนดในเดือนอาบีบตามที่เรบัญญัติเจ้า เพราะเจ้าออกจากอียิปต์ในเดือนอาบีบ
19. ทุกสิ่งซึ่งออกจากครรภ์ครั้งแรกเป็นของเรา คือสัตว์ตัวผู้ทั้งหมดของเจ้า ลูกหัวปีของวิวและของแคะ
20. ส่วนลูกลาหัวปีนั้นเจ้าจงนำลูกแคะมาไถไว้ ถ้าแม่เจ้ามิได้ไถก็จงหักคอมันเสีย บุตรชายหัวปีทั้งหลายของพวกเจ้านั้นจะต้องไถไว้ด้วย อย่าให้ผู้ใดมาเฝ้าเราเมื่อเปล่าเลย
21. เจ้าจงทำการงานในกำหนดหกวัน แต่วันที่เจ็ดจงพัก แม้ว่าในฤดูไถนาและฤดูเกี่ยวข้าวก็จงพัก
22. จงถือเทศกาลสัปดาห์ คือเทศกาลเลี้ยงฉลองผลต้นฤดูเกี่ยวข้าวสาลี และถือเทศกาลเลี้ยงฉลองการเก็บผลิตผลในปลายปี
23. บรรดาผู้ชายทั้งหลายของพวกเจ้าต้องมาประชุมกันต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้า คือพระเจ้าแห่งอิสราเอลปีละสามครั้ง
24. เพราะเราจะขับไล่ชนชาติทั้งหลายออกไปให้พ้นหน้าพวกเจ้าและจะขยายเขตแดนเมืองของเจ้าให้กว้างออกไปเมื่อพวกเจ้าจะขึ้นไปเฝ้าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าปีละสามครั้งนั้น จะไม่มีใครอยากได้แผ่นดินของเจ้าเลย
25. อย่าถวายเป็นเลื่อมบูชาพร้อมกับขนมปังมีเชื้อ และเครื่องบูชาอันเกี่ยวกับเทศกาลเลี้ยงปีสภานั้น อย่าให้เหลือไว้จนถึงวันรุ่งขึ้น
26. จงคัดพืชผลแรกจากผลรุ่นแรกในไร่นามาถวายในพระนิเวศพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า อย่าต้มเนื้อลูกแพะด้วยน้ำนมแม่ของมันเลย
27. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า คำเหล่านี้จงเขียนไว้ เพราะเราทำพันธสัญญาไว้กับเจ้าและพวกอิสราเอลตามข้อความเหล่านี้แล้ว
28. ฝ่ายโมเสสเฝ้าพระเยโฮวาห์อยู่ที่นั่นสี่สิบวันสี่สิบคืน มิได้รับประทานอาหารหรือน้ำเลย และท่านจารึกคำพันธสัญญาไว้ที่แผ่นศิลา คือพระบัญญัติสิบประการ
29. อยู่ต่อมาโมเสสได้ลงมาจากภูเขาซีนาย ถือแผ่นพระโอวาทสองแผ่นมาด้วย เวลาที่ลงมาจากภูเขานั้นโมเสสก็ไม่ทราบว่ามีวหน้าของตนทอแสงเนื่องด้วยพระเจ้าทรงสนทนากับท่าน
30. เมื่ออาโรนและคนอิสราเอลทั้งปวงมองดูโมเสส ดูเถิด มีวหน้าของท่านทอแสง และเขาก็กลัวไม่กล้าเข้ามาใกล้ท่าน
31. ฝ่ายโมเสสเรียกเขามา แล้วอาโรนกับบรรดาประมุขของชุมนุมก็กลับมาหาโมเสสและท่านสนทนากับเขา
32. แล้วภายหลังคนอิสราเอลทั้งหลายเข้ามาใกล้ โมเสสจึงให้บัญญัติแก่เขาตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ท่านทุกข้อบนภูเขาซีนาย
33. เมื่อท่านพูดจบแล้วก็ใช้ผ้าคลุมหน้าไว้
34. แต่เมื่อไรที่โมเสสเข้าเฝ้าทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ท่านก็ปลดผ้าหน้านั้นออกเสีย จนกว่าจะกลับออกมา แล้วท่านออกมาเล่าให้คนอิสราเอลฟังตามที่ท่านรับพระบัญญัติมาแล้วนั้น

35. และคนอิสราเอลดูหน้าของโมเสสคือเห็นผิวหน้าของโมเสสทอแสง ฝ่ายโมเสสใช้ผ้าคลุมหน้าไว้อีกทุกครั้ง จนกว่าจะเข้าไปทูลพระองค์

1. ฝ่ายโมเสสให้ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดประชุมกันกล่าวแก่เขาว่า ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์บัญชาให้ท่านทั้งหลายกระทำ
2. จงทำงานในกำหนดหกวัน แต่วันที่เจ็ดให้ท่านถือเป็นวันบริสุทธิ์ เป็นวันสะบาโตแต่พระเยโฮวาห์ สำหรับใช้พัก ผู้ใดทำงานในวันนั้นต้องถูกลงโทษถึงตาย
3. ในวันสะบาโตนั้นอย่าก่อไฟเลย ทั่วตลอดที่อาศัยของท่าน
4. โมเสสได้กล่าวแก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดว่า ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาว่า
5. ท่านทั้งหลายจงนำของจากของที่มีอยู่มาถวายพระเยโฮวาห์ ผู้ใดมีน้ำใจกว้างขวางให้ผู้นั้นนำของมาถวายพระเยโฮวาห์ คือทองคำ เงิน และทองสัมฤทธิ์
6. ผ้าสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม ผ้าป่านเนื้อละเอียด และขนแพะ
7. หนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง หนังทาคัสและไม้กระถินเทศ
8. น้ำมันเดมตะเกียง เครื่องเทศสำหรับเจือน้ำมันเจิม และปรุงเครื่องหอมสำหรับการเผาถวาย
9. พลอยสีน้ำข้าวและพลอยต่างๆสำหรับฝังทำเอโปกด์และทับทรวง
10. จงให้ทุกคนที่เฉลียวฉลาดในหมู่พวกท่าน พากันมาทำสิ่งทั้งปวงซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้ทำแล้ว
11. คือพลับพลา เต็นท์ และผ้าคลุมพลับพลา ขอกีเยวและไม้กรอบ กลอน เส้า และฐานรองรับเส้าของพลับพลา
12. หีบและไม้คานหามหีบ พระที่นั่งกรุณาภิรมย์กับมานบังดา
13. โต๊ะกับไม้คานหามโต๊ะ เครื่องใช้ทั้งปวงสำหรับโต๊ะ และขนมปังหน้าพระพักตร์
14. คันประทีปที่ให้แสงสว่างกับเครื่องอุปกรณ์ และตะเกียง และน้ำมันเดมตะเกียง
15. แท่นเผาเครื่องหอมกับไม้คานหามแท่นนั้น น้ำมันเจิม และเครื่องหอมสำหรับเผาถวาย และมานบังดาสำหรับประตุที่ประตุพลับพลา
16. แท่นเครื่องเผาบูชากับตาข่ายทองสัมฤทธิ์ ไม้คานหามและเครื่องใช้ทั้งปวงของแท่น ชันกับพานรองชันนั้น
17. ผ้าม่านสำหรับกั้นลานพลับพลาภิรมย์เส้า และฐานรองรับเส้า และผ้าม่านสำหรับประตุลาน
18. หลักหมุดสำหรับพลับพลา และหลักหมุดสำหรับลานพลับพลาพร้อมกับเชือก
19. เสื้อยศเย็บด้วยฝีมือประณีตสำหรับแต่งเวลาปรนนิบัติในที่บริสุทธิ์ คือเสื้อยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรนปุโรหิต และเสื้อยศสำหรับบุตรชายของท่าน เพื่อใช้ปฏิบัติในตำแหน่งปุโรหิต
20. แล้วชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดก็แยกย้ายกันจากโมเสสไป
21. ทุกคนที่มีใจปรารถนา และที่มีใจสมัครก็นำสิ่งของมาถวายพระเยโฮวาห์สำหรับพลับพลาแห่งชุมนุมและการปรนนิบัติทั้งหลาย และสำหรับเครื่องยศบริสุทธิ์
22. เขาจึงพากันมาทั้งชายและหญิง บรรดาผู้มีน้ำใจสมัครนำมาซึ่งเข็มกลัด ดุมหู แหวนตราและกำไล เป็นทองรูปพรรณทั้งนั้น คือทุกคนนำทองคำมาแกว่งไปแกว่งมาถวายพระเยโฮวาห์
23. ส่วนทุกคนที่มีด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม หรือที่มีผ้าป่านเนื้อละเอียด ขนแพะ หนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง และหนัง

ทาคัซกีเอาของเหล่านั้นมาถวาย

24. ทุกคนที่มีเงินหรือทองสัมฤทธิ์จะถวายก็นำมาถวายพระเยโฮวาห์ และทุกคนที่มีไม้กระถินเทศใช้การได้ก็นำไม้เหล่านั้นมาถวาย
25. ส่วนผู้หญิงทั้งปวงที่ชำนาญก็ปั่นด้ายด้วยมือของตน แล้วนำด้ายซึ่งปั่นนั้นมาถวายทั้งสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และเส้นปานปั่นอย่างดี
26. ฝ่ายบรรดาผู้หญิงที่มีใจปรารถนาก็ปั่นขนแพะด้วยความชำนาญ
27. บรรดาประมุขก็นำพลอยสีน้ำข้าวและพลอยต่างๆมาสำหรับฝังทำเอโฟด และทับทรวง
28. กับเครื่องเทศและน้ำมันเติมตะเกียง น้ำมันเจิม และน้ำมันปรุงเครื่องหอมสำหรับเผาบูชา
29. คนอิสราเอลทั้งชายหญิงทุกคนที่มีใจสมัครนำของถวายสำหรับการงานต่างๆ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ให้กระทำก็นำของมาตามอำเภอใจถวายแต่พระเยโฮวาห์
30. โมเสสจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ดูก่อนท่าน พระเยโฮวาห์ได้ทรงออกชื่อเบซาเลลบุตรชายอูรี ผู้เป็นบุตรชายของเฮอรัตระกูลยูดาห์
31. และพระองค์ได้ทรงให้ผู้นั้นประกอบด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าให้มีสติปัญญาและความเข้าใจ และความรู้ในการช่างฝีมือทั้งปวง
32. เพื่อจะคิดประดิษฐ์ลวดลายอย่างฉลาด ทำด้วยทองคำและเงินและทองสัมฤทธิ์
33. และเจียรระไนพลอยต่างๆสำหรับฝังในกระเปาะ และการแกะสลักไม้ คือให้มีฝีมือดีเลิศทุกอย่าง
34. อนึ่งพระองค์ทรงดลใจให้ผู้นั้นมีน้ำใจที่จะสอนคนอื่นได้ด้วย พร้อมด้วยโอโฮลีอับบุตรชายอาหิสะมัคตระกูลดาน
35. คนทั้งสองนี้พระองค์ทรงประทานสติปัญญาแก่จิตใจของเขาให้มีความสามารถในการที่จะกระทำงานได้ทุกอย่าง เช่นการช่างฝีมือ การช่างออกแบบ และการช่างด้ายสี คือสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มและเส้นปานปั่นอย่างดี และช่างทอ คือทำการช่างฝีมือได้ทุกอย่าง และเป็นช่างออกแบบอย่างฉลาดด้วย

1. ฝ่ายเบซาเลล และโอโฮลีอับ กับคนทั้งปวงที่เฉลียวฉลาด ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานสติปัญญาและความเข้าใจ ให้พอที่จะทำการทุกอย่างในการสร้างสถานบริสุทธิ์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้แล้วทุกประการ
2. โมเสสจึงเรียกเบซาเลลและโอโฮลีอับ กับคนทั้งปวงที่เฉลียวฉลาดซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานสติปัญญาให้แก่จิตใจของเขา และใจของเขาปรารถนาให้มาทำงาน
3. คนเหล่านี้ได้รับของถวายทั้งหมดนั้นจากโมเสสที่คนอิสราเอลนำมาถวายเพื่อนำไปทำสถานบริสุทธิ์ พลไพร่ยังนำของที่สมัครใจจะถวายมาถวายอีกทุกๆเวลาเช้า
4. ฝ่ายคนทั้งปวงที่เฉลียวฉลาดซึ่งทำงานต่างๆที่สถานบริสุทธิ์นั้นมาถึงแล้ว ต่างก็หยุดทำงานในหน้าที่ของตน
5. พวกเขามาเรียนโมเสสว่า พลไพร่ของมาถวายมากเกินความต้องการที่จะใช้ในงานนั้นๆซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้กระทำ
6. โมเสสจึงสั่งให้ประกาศไปทั่วค่ายว่า อย่าให้ชายหญิงนำของสำหรับทำสถานบริสุทธิ์มาถวายอีกเลย เหตุฉะนั้นพลไพร่จึงยับยั้งไม่นำของมาถวายอีก
7. เพราะของที่เขาถืออยู่แล้วก็พอสำหรับงานทั้งปวงนั้น และยังมีเหลืออีก
8. บรรดาช่างผู้เฉลียวฉลาดได้ทำลัทธิพลด้วยม่านสิบผืน ด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด ด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม มีรูปเรขาคณิตมือช่างออกแบบไว้
9. ม่านผืนหนึ่งยาวยี่สิบแปดศอก กว้างสี่ศอก ม่านทุกผืนเท่ากัน
10. ม่านห้าผืนเขาทำให้เกี่ยวติดกัน และอีกห้าผืนนั้นเกี่ยวติดกันด้วย
11. เขาทำหูด้วยด้ายสีฟ้า ติดไว้ตามขอบม่านด้านนอกสุดซุดที่หนึ่ง และตามขอบม่านด้านนอกสุดซุดที่สองก็ทำหูไว้เหมือนกัน
12. ม่านผืนหนึ่งเขาทำหูห้าสิบหู และตามขอบม่านซุดที่สองเขาก็ทำหูห้าสิบหูให้ตรงกัน
13. และเขาทำขอทองคำห้าสิบขอ สำหรับใช้เกี่ยวม่านเพื่อให้ลัทธิพลเป็นชิ้นเดียวกัน
14. เขาทำม่านด้วยขนแพะสำหรับเป็นเต็นท์คลุมลัทธิพลอีกสิบเอ็ดผืน
15. ม่านผืนหนึ่งยาวสามสิบศอก กว้างสี่ศอก ทั้งสิบเอ็ดผืนเท่ากัน
16. เขาเกี่ยวม่านห้าผืนให้ติดกันต่างหาก และม่านอีกหกผืนก็เกี่ยวติดกันอีกต่างหาก
17. และเขาทำหูห้าสิบหูติดกับม่านด้านนอกสุดซุดที่หนึ่ง และเขาทำหูห้าสิบหูติดกับขอบม่านด้านนอกสุดซุดที่สอง
18. เขาทำขอทองสัมฤทธิ์ห้าสิบขอเกี่ยวขอเข้าที่หูให้ติดต่อกันเป็นเต็นท์หลังเดียวกัน
19. เขาทำเครื่องคาดเต็นท์ด้วยหนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดงชั้นหนึ่ง และคลุมทับด้วยหนังทาคัซอีกชั้นหนึ่ง
20. เขาทำไม้กรอบสำหรับลัทธิพลด้วยไม้กระถินเทศยกตั้งขึ้นตรงๆ
21. ไม้กรอบนั้นยาวแปดสิบศอก กว้างศอกคืบ
22. มีเดือยกรอบละสองเดือย เดือยกรอบหนึ่งมีไม้ประกบติดกับเดือยอีกกรอบหนึ่ง เขาได้ทำไม้กรอบลัทธิพลทั้งหมดอย่างนี้

23. เขาทำไม้กรอบพลับพลาดังนี้ ด้านใต้เขาใช้ยี่สิบแปด
24. เขาทำฐานด้วยเงินสี่สิบฐานสำหรับไม้กรอบยี่สิบแปด ใต้ไม้กรอบแปดหนึ่งมีฐานรองรับแปดและสองฐานสำหรับสวมเดือยสองอัน
25. ด้านที่สองของพลับปลาข้างทิศเหนือนั้นเขาทำไม้กรอบยี่สิบแปด
26. เขาทำฐานเงินรองรับสี่สิบฐาน ใต้ไม้กรอบมีฐานแปดและสองฐาน
27. ส่วนด้านหลังทิศตะวันตกของพลับปลาเขาทำไม้กรอบหกแปด
28. เขาทำไม้กรอบอีกสองแปดสำหรับมุมพลับพลาด้านหลัง
29. ไม้กรอบนั้นข้างล่างให้แยกกัน แต่ตอนบนยอดติดต่อกันที่หัวแรก เขาทำอย่างนี้ทำให้เกิดมุมสองมุม
30. คือรวมเป็นไม้กรอบแปดแปดด้วยกันและฐานเงินสิบหกอัน ใต้ไม้กรอบมีฐานแปดและสองฐาน
31. เขาทำกลอนด้วยไม้กระถินเทศห้าอันสำหรับขัดไม้กรอบฝาพลับพลาด้านหนึ่ง
32. และกลอนอีกห้าอันสำหรับขัดไม้กรอบฝาพลับพลาก้อด้านหนึ่ง และกลอนอีกห้าอันสำหรับขัดไม้กรอบฝาพลับพลาด้านตะวันตก
33. เขาทำกลอนตัวกลางให้ร้อยตอนกลางของไม้กรอบสำหรับขัดฝาดั้งแต่มุมหนึ่งไปจดอีกมุมหนึ่ง
34. เขาหุ้มไม้กรอบเหล่านั้นด้วยทองคำ และทำห่วงกรอบด้วยทองคำสำหรับร้อยกลอน และกลอนนั้นเขาหุ้มด้วยทองคำเช่นกัน
35. เขาทำม่านนั้นด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด มีภาพเศรฐ์ฝีมือช่างออกแบบไว้
36. เขาทำเสาไม้กระถินเทศสี่เสาหุ้มด้วยทองคำ ขอดัดเสานั้นก็เป็นทองคำ เขาหล่อฐานเงินสี่อันสำหรับรองรับเสานั้น
37. และเขาทำบังตาที่ประตูพลับพลานั้นด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียดประกอบด้วยฝีมือช่างปัก
38. และทำเสาห้าต้นสำหรับม่านนั้นพร้อมด้วยขอเกี่ยว บัวคว่ำและราวยึดเสานั้นหุ้มด้วยทองคำ แต่ฐานห้าฐานสำหรับรองรับเสานั้นทำด้วยทองสัมฤทธิ์

1. เบซาเลลทำหีบด้วยไม้กระติบเทศ ยาวสองศอกคืบ กว้างศอกคืบ และสูงศอกคืบ
2. หีบนั้นเขาหุ้มด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งข้างในและข้างนอก และได้ทำกระจงรอบหีบนั้นด้วยทองคำ
3. เขาหล่อห้วงทองคำสี่ห้วงติดไว้ที่มุมทั้งสี่ ด้านนี้สองห้วงและด้านนั้นสองห้วง
4. เขาทำคานหามด้วยไม้กระติบเทศหุ้มด้วยทองคำ
5. เขาสอดคานหามเข้าที่ห้วงข้างหีบสำหรับใช้ยกหีบนั้น
6. แล้วเขาทำพระที่นั่งกรรณด้วยทองคำบริสุทธิ์ ยาวสองศอกคืบ กว้างศอกคืบ
7. เขาทำเศรูปทองคำสองรูป โดยใช้ก้อนทำ ตั้งไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรรณทั้งสองข้าง
8. เขาทำเศรูปไว้ที่ปลายพระที่นั่งกรรณข้างละรูป เขาทำเศรูปนั้นตอนปลายทั้งสองข้างเป็นเนื้อเดียวกับพระที่นั่งกรรณ
9. ให้เศรูปกางปีกออกเบื้องบนปกพระที่นั่งกรรณไว้ด้วยปีก และให้หันหน้าเข้าหากัน คือให้เศรูปหันหน้ามาตรงพระที่นั่งกรรณ
10. เขาเอาไม้กระติบเทศทำโต๊ะตัวหนึ่ง ยาวสองศอก กว้างหนึ่งศอก และสูงศอกคืบ
11. เขาหุ้มโต๊ะนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ และทำกระจงทองคำรอบโต๊ะนั้นด้วย
12. เขาทำประทับขอบโต๊ะนั้นกว้างหนึ่งฝ่ามือโดยรอบ แล้วทำกระจงทองคำประกอบรอบประทับนั้น
13. เขาหล่อห้วงทองคำสี่อันติดไว้ที่มุมโต๊ะทั้งสี่ตรงขาโต๊ะ
14. ห่วงนั้นติดชิดกับกระจง สำหรับสอดคานหามโต๊ะนั้น
15. เขาทำคานหามด้วยไม้กระติบเทศหุ้มด้วยทองคำสำหรับหามโต๊ะนั้น
16. และเขาทำเครื่องใช้สำหรับโต๊ะนั้นมี จาน ช้อน กับอ่างน้ำและคนโทที่ใช้รินเครื่องดื่มบูชา ซึ่งทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ทั้งสิ้น
17. เขาทำคันประทีปอันหนึ่งด้วยทองคำบริสุทธิ์ เขาใช้ฝีก้อนทำคันประทีป ให้ทั้งลำตัว กิ่ง ดอก ดอกตูม และกลีบติดเป็นเนื้อเดียวกันคันประทีปนั้น
18. มีกิ่งหกกิ่งแยกออกจากลำคันประทีปนั้นข้างละสามกิ่ง
19. แต่ละกิ่งมีดอกเหมือนดอกอัลมันด์สามดอก ทุกๆดอกมีดอกตูมและกลีบ เป็นดังนี้ทั้งหกกิ่ง ซึ่งยื่นออกจากลำคันประทีป
20. สำหรับลำคันประทีปนั้นมีดอกสี่ดอกเหมือนดอกอัลมันด์ ทั้งดอกตูมและกลีบ
21. ใต้กิ่งทุกๆคู่ทั้งหกกิ่งที่ลำคันประทีปนั้น ให้มีดอกตูมเป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีป
22. ดอกตูมและกิ่งเป็นเนื้อเดียวกันกับคันประทีป ทำทุกส่วนเป็นเนื้อเดียวกันด้วยทองคำบริสุทธิ์และใช้ก้อนทำ
23. เขาทำตะเกียงเจ็ดดวงสำหรับคันประทีปนั้น ตะไกรตัดใส่ตะเกียง และถาดใส่ตะไกรด้วยทองคำบริสุทธิ์
24. คันประทีปและเครื่องใช้ทั้งหมดสำหรับคันประทีปนั้น เขาทำด้วยทองคำบริสุทธิ์หนักหนึ่งตะลันต์
25. เขาสร้างแท่นบูชาสำหรับเผาเครื่องหอมด้วยไม้กระติบเทศ ยาวศอกหนึ่ง กว้างศอกหนึ่ง เป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส

และสูงสองศอก เขียงอนที่มุมแท่นนั้นก็เป็นไม้ท่อนเดียวกันกับแท่น

26. เขาหุ้มแท่นนั้นด้วยทองคำบริสุทธิ์ ทั้งด้านบนและด้านข้างทั้งสี่ด้าน และเขียงอนด้วย และเขาทำกระจังทองคำรอบแท่นนั้น

27. เขาทำห่วงทองคำสองห่วงติดไว้ได้กระจังทั้งสองด้าน ตรงข้ามกัน เป็นที่สำหรับสอดใส่ไม้คานหาม

28. เขาทำไม้คานหามนั้นด้วยไม้กระถินเทศหุ้มด้วยทองคำ

29. เขาปรุงน้ำมันเจิมอันบริสุทธิ์ และปรุงเครื่องหอมบริสุทธิ์ด้วยเครื่องเทศตามศิลป์ของช่างปรุง

1. เขาทำแท่นเครื่องเผาบูชาด้วยไม้กระถินเทศ ยาวห้าศอก กว้างห้าศอก เป็นแท่นสี่เหลี่ยมจัตุรัส สูงสามศอก
2. เขาทำเชิงงอนติดไว้ทั้งสี่มุมของแท่นนั้น เชิงงอนนั้นเป็นไม้ชิ้นเดียวกันกับแท่นบูชา เขาหุ้มแท่นด้วยทองสัมฤทธิ์
3. เขาทำเครื่องใช้บนแท่นนั้นทุกอย่าง คือหม้อ พลั่ว ชาม ขอเกี่ยวเนื้อ และภาตรองไฟ เครื่องใช้สำหรับแท่นทั้งหมดนั้นเขาทำด้วยทองสัมฤทธิ์
4. และเขาเอาทองสัมฤทธิ์ทำเป็นตาข่ายประดับแท่นนั้นให้อยู่ใต้กระจิงของแท่น และห้อยอยู่ตั้งแต่กลางแท่นลงมา
5. เขาหล่อห้วงสี่ห้วงติดที่มุมทั้งสี่ของตาข่ายทองสัมฤทธิ์สำหรับสอดไม้คานหาม
6. เขาทำไม้คานหามด้วยไม้กระถินเทศและหุ้มด้วยทองสัมฤทธิ์
7. เขาสอดไม้คานนั้นไว้ในห้วงที่ข้างแท่นสำหรับหาม เขาทำแท่นนั้นด้วยไม้กระดานให้ข้างในกลวง
8. เขาทำชั้นทองสัมฤทธิ์และพานรองชั้นทองสัมฤทธิ์จากกระจิงเงาของบรรดาผู้หญิงที่ปรนนิบัติ ณ ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม
9. และเขาทำลานไว้ด้วย ไม้รวักด้านใต้มีผ้าบัง ทำด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด ยาวร้อยศอก
10. มีเสายี่สิบต้นกับฐานทองสัมฤทธิ์รองรับเสายี่สิบฐาน ขอดิดเสาและราวยึดเสานั้นทำด้วยเงิน
11. ด้านเหนือมีผ้าบังยาวร้อยศอก กับเสายี่สิบต้นและฐานทองสัมฤทธิ์ยี่สิบฐาน ขอดิดเสาและราวยึดเสานั้นทำด้วยเงิน
12. ส่วนด้านตะวันตกมีผ้าบังยาวห้าสิบศอก กับเสายี่สิบต้น และฐานรองรับเสายี่สิบฐาน ขอดิดเสาและราวยึดเสาทำด้วยเงิน
13. ด้านตะวันออกใช้ผ้ายาวห้าสิบศอก
14. ผ้าบังด้านริมประตูข้างหนึ่งยาวสิบห้าศอก มีเสาสามต้นและฐานรองรับเสาสามฐาน
15. และอีกข้างหนึ่ง ริมประตูข้างนี้และข้างโน้น มีผ้าบังยาวสิบห้าศอก มีเสาสามต้นและฐานรองรับเสาสามฐาน
16. ผ้าบังลานโดยรอบนั้นทำด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด
17. ฐานรองรับเสานั้นทำด้วยทองสัมฤทธิ์ ขอดิดเสาและราวยึดเสาเป็นเงิน และบัวคว่ำของเสานั้นหุ้มด้วยเงิน และเสาทุกต้นของลานมีราวยึดเสาทำด้วยเงิน
18. ม่านบังตาที่ประตูลานนั้นปักด้วยฝีมือของช่างปัก เป็นสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มและผ้าปานเนื้อละเอียด ยาวยี่สิบศอก สูงห้าศอก เสมอกับผ้าบังลาน
19. มีเสาสี่ต้นกับฐานรองรับเสาสี่ฐานเป็นทองสัมฤทธิ์ ขอดิดเสาทำด้วยเงิน และส่วนที่หุ้มบัวคว่ำกับราวยึดเสาเป็นเงิน
20. หลักร่มทุกหลักร่มของพลับพลาและของลานรอบพลับพลาเหล่านั้นทำด้วยทองสัมฤทธิ์
21. นี่แหละเป็นบัญญัติซึ่งของที่ใช้ในพลับพลา คือพลับพลาพระโอวาท ซึ่งเขาทั้งหลายนับตามคำสั่งของโมเสส มีคนเลวีจัดทำตามบัญญัติของอิชามาร์บุตรชายอาโรนปุโรหิต
22. ส่วนเบซาเลลบุตรชายอัสวีผู้เป็นบุตรชายของเฮอร์แห่งตระกูลยูดาห์ ทำสิ่งสารพัดซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชา

โมเสสแล้ว

23. ผู้ร่วมงานกับเขาคือ โอโฮลีอับ บุตรชายอาหิสะมัดแห่งตระกูลดาน เป็นช่างฝีมือ ช่างออกแบบและช่างด้ายสีใช้ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด
24. ทองคำทั้งหมดซึ่งเขาใช้ในการสร้างที่บริสุทธิ์นั้น คือทองคำที่เขานำมาถวาย มีน้ำหนักยี่สิบเก้าตะลันต์เจ็ดร้อย สามสิบเซเชล ตามเซเชลแห่งสถานบริสุทธิ์
25. เงินตามจำนวนชุมนุมชนได้นับไว้ รวมเป็นหนึ่งร้อยตะลันต์กับหนึ่งพันเจ็ดร้อยเจ็ดสิบห้าเซเชล ตามเซเชลแห่ง สถานบริสุทธิ์
26. คนละเบคา คือเครื่องเซเชลตามเซเชลของสถานบริสุทธิ์ อันเก็บมาจากทุกคนที่ไปจดทะเบียนสำมะโนครัว คือนับ ตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไปรวมหกแสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน
27. เงินหนึ่งร้อยตะลันต์นั้น เขาใช้หล่อทำฐานรองรับเสาของสถานบริสุทธิ์และฐานของม่าน ฐานร้อยฐานเป็นเงิน หนึ่งร้อยตะลันต์ คือฐานละหนึ่งตะลันต์
28. แต่เงินหนึ่งพันเจ็ดร้อยเจ็ดสิบห้าเซเชลนั้นเขาใช้ทำขอสำหรับเสาและหุ้มบัวคว่ำของเสานั้น และทำราวยึดเสาด้วย
29. ทองสัมฤทธิ์เขานำมาถวายหนักเจ็ดสิบตะลันต์ กับสองพันสี่ร้อยเซเชล
30. ทองสัมฤทธิ์นั้นเขาใช้ทำฐานประติรูปพลลาแห่งชุมนุมและทำแท่นทองสัมฤทธิ์ และตาข่ายทองสัมฤทธิ์ประดับ แท่นและทำเครื่องใช้ทั้งหมดของแท่นนั้น
31. ทำฐานล้อมรอบลานและฐานที่ประตูลาน หลักหมุดทั้งหมดของพลับพลาและหลักหมุดรอบลานนั้น

1. ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้มนั้น เขาใช้ทำเสื้อยศเย็บด้วยฝีมือประณีตสำหรับใส่เวลาปรนนิบัติในที่บริสุทธิ์ และได้ทำเครื่องยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรน ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเส
2. เขาทำเอโพลต์ด้วยทองคำ ด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด
3. เขาตีทองใบแผ่ออกเป็นแผ่นบางๆแล้วตัดเป็นเส้นๆเพื่อจะทอเข้ากับด้ายสีฟ้า เข้ากับด้ายสีม่วง เข้ากับด้ายสีแดงเข้ม และเข้ากับเส้นป่านอย่างดีด้วยฝีมือช่างชำนาญ
4. เขาทำแถบติดไว้ที่บ่าเพื่อโยงเอโพลต์ ให้ติดกับริมตอนบนทั้งสองชั้น
5. รัตประคดทออย่างประณีตสำหรับคาดทับเอโพลต์นั้น เขาทำด้วยวัตถุอย่างเดียวกันและฝีมืออย่างเดียวกับเอโพลต์ คือทำด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียดตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเส
6. เขาเอาพลอยสีน้ำข้าวผึ้งไว้ในกระเปาะทองคำซึ่งมีลวดลายละเอียด และแกะอย่างแกะตรา เป็นชื่อบุตรอิสราเอล
7. แล้วเขาติดไว้กับเอโพลต์บนแถบป่านนั้นเพื่อให้พลอยนั้นเป็นที่ระลึกถึงบรรดาบุตรแห่งอิสราเอล ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเส
8. เขาทำทับทรวงด้วยฝีมือช่างออกแบบให้ฝีมือเหมือนกับทำเอโพลต์ คือทำด้วยทองคำ ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าป่านเนื้อละเอียด
9. เขาทำทับทรวงเป็นรูปสี่เหลี่ยมจัตุรัส พับทบกลาง ยาวคืบหนึ่ง กว้างคืบหนึ่ง เป็นสองทบด้วยกัน
10. เขาฝังพลอยสีแอมethystทับทรวงนั้น แถวที่หนึ่งฝังทับทิม นูษราคัมและพลอยสีแดงเข้ม
11. แถวที่สองฝังมรกต ไพฑูรย์และเพชร
12. แถวที่สามฝังนิล โมราและพลอยสีม่วง
13. แถวที่สี่ฝังพลอยเขียว พลอยสีน้ำข้าว และหยก พลอยทั้งหมดนี้เขาได้ฝังในกระเปาะลวดลายละเอียดทำด้วยทองคำ
14. พลอยเหล่านั้นมีชื่อเหล่าบุตรอิสราเอลสิบสองชื่อ จารึกไว้เหมือนแกะตรา มีชื่อตระกูลทุกตระกูลตามลำดับสิบสองตระกูล
15. เขาทำสร้อยถักเกลียวด้วยทองคำบริสุทธิ์สำหรับทับทรวง
16. และเขาทั้งหลายทำกระเปาะลวดลายละเอียดด้วยทองคำสองอัน และห่วงทองคำสองห่วง ติดไว้ที่ปลายทั้งสองของทับทรวง
17. เขาทั้งหลายสอดสร้อยที่ทำด้วยทองคำนั้นในห่วงที่ปลายทับทรวง
18. และปลายสร้อยอีกสองข้างนั้น เขาทั้งหลายทำติดกับกระเปาะลวดลายละเอียดทั้งสอง ให้ติดไว้ข้างหน้าแถบยึดเอโพลต์ทั้งสองข้างบนบ่า
19. เขาทั้งหลายทำห่วงทองคำสองอันติดไว้ที่ขอบด้านล่างทั้งสองของทับทรวงข้างในติดเอโพลต์
20. และเขาทั้งหลายทำห่วงสองอันด้วยทองคำ ใส่ไว้ริมเอโพลต์ด้านหน้า ใต้แถบที่ตะเข็บเหนือรัตประคดที่ทอด้วยฝีมือประณีตของเอโพลต์

21. และเขาทั้งหลายผูกทับทรวงนั้นติดกับเอโฟดด้วย ใช้ด้ายถักสีฟ้าร้อยผูกที่ห้วง ให้ทับทรวงทับรัดประคดซึ่งทอด้วยฝีมือประณีตของเอโฟด เพื่อมิให้ทับทรวงหลุดไปจากเอโฟด ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มูเส
22. เขาทำเสื้อคลุมเข้าสู่กับเอโฟดด้วยด้ายสีฟ้าล้วนเป็นฝีมือทอ
23. และช่องกลางผืนเสื้อนั้น เขาทำเป็นคอเสื้อเช่นเดียวกับคอเสื้อทหารและมีขลิบรอบคอเพื่อมิให้ขาด
24. ที่ชายเสื้อคลุม เขาทั้งหลายปักเป็นรูปลูกทับทิม ใช้ด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียด
25. เขาทั้งหลายทำลูกพรวนด้วยทองคำบริสุทธิ์แล้วติดลูกพรวนระหว่างผลทับทิมรอบชายเสื้อคลุมนั้น
26. คือลูกพรวนลูกหนึ่ง ผลทับทิมผลหนึ่ง และลูกพรวนอีกลูกหนึ่ง ผลทับทิมอีกผลหนึ่งสลักกันดังนี้ รอบชายเสื้อคลุมนั้น สำหรับสวมเวลาปรนนิบัติพระองค์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มูเส
27. เขาทั้งหลายทำเสื้อด้วยผ้าปานเนื้อละเอียดของช่างทอผ้าสำหรับอาโรนและสำหรับบุตรชายของท่าน
28. และทำมาลาด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด และมาลางามด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด และทำกางเกงด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด
29. และทำรัดประคดด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด และปักด้วยด้ายสีฟ้า สีม่วง สีแดงเข้ม ด้วยฝีมือช่างปัก ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มูเส
30. เขาทั้งหลายทำแผ่นมงกุฎบริสุทธิ์ด้วยทองคำบริสุทธิ์จารึกคำว่า บริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์ไว้เหมือนอย่างแกะตรา
31. แล้วเขาเอาด้ายถักสีฟ้าผูกแผ่นทองคำนั้นไว้บนมาลา ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มูเส
32. ดังนี้แหละเขาทำงานสำหรับพลับพลาของเต็นท์แห่งชุมนุมให้สำเร็จทุกประการ พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มูเสไว้อย่างไร คนอิสราเอลก็กระทำอย่างนั้นทุกประการ
33. เขาจึงได้นำพลับพลามอบไว้กับมูเส ทั้งเต็นท์และเครื่องใช้ทั้งปวงคือ ขอบ ไม้กรอบ กลอน เสา และฐานรองรับเสา
34. เครื่องดาดพลับพลาข้างบนทำด้วยหนังแกะตัวผู้ย้อมสีแดง และหนังทาคัส และม่านสำหรับบังตา
35. หีบพระโอวาทกับไม้คานหามของหีบนั้น และพระที่นั่งกรุณา
36. โต๊ะกับเครื่องใช้ทั้งหมดบนโต๊ะนั้น และขนมปังหน้าพระพักตร์
37. คันประทีปบริสุทธิ์กับตะเกียง คือตะเกียงที่เข้าที่และเครื่องใช้ทั้งหมดของคันประทีปนั้นและน้ำมันสำหรับเติมตะเกียง
38. แทนทองคำ น้ำมันเจิม เครื่องหอมสำหรับเผาบูชา และผ้าบังตาสำหรับประดูพลับพลา
39. แตนบูชาทองสัมฤทธิ์ กับตาข่ายทองสัมฤทธิ์สำหรับแตนนั้น ไม้คานหามและเครื่องใช้ทั้งหมดของแตน ชันกับพานรองชัน
40. ม่านบังลาน เสากับฐานรองรับ ผ้าบังตาประตูลาน เชือกและหลักหมุดสำหรับลาน และเครื่องใช้ทั้งหมดของการปรนนิบัติที่พลับพลา สำหรับเต็นท์แห่งชุมนุม
41. เสื้อยศเย็บด้วยฝีมือประณีตสำหรับสวมในเวลาปรนนิบัติในที่บริสุทธิ์ เครื่องยศบริสุทธิ์สำหรับอาโรนปุโรหิต เครื่องยศสำหรับบุตรชายอาโรน สำหรับใช้สวมในเวลาปฏิบัติตำแหน่งปุโรหิต

42. สิ่งสารพัดที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเสแล้ว ชนชาติอิสราเอลกระทำให้สำเร็จทุกประการ
43. มอเสจึงตรวจดูงานทั้งปวง และดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้อย่างไร เขาก็ทำเสร็จสิ้นทุกอย่าง มอเสจึงอวยพรแก่เขา

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. ในวันที่หนึ่งของเดือนแรก จงตั้งพลับพลาแห่งเต็นท์ของชุมนุม
3. จงตั้งหีบพระโอวาทไว้ในพลับพลาและกันม่านบังหีบนั้นไว้
4. จงยกโต๊ะเข้ามาตั้งไว้ และจัดเครื่องบนโต๊ะไว้ตามที่ของมัน แล้วจงนำคันประทีปนั้นเข้ามาและจุดไฟที่ตะเกียงนั้น
5. จงตั้งแท่นบูชาทองคำสำหรับเผาเครื่องหอมตรงหน้าหีบพระโอวาท แล้วติดม่านบังตาของประตูพลับพลา
6. จงตั้งแท่นสำหรับเครื่องเผาบูชาไว้ตรงหน้าประตูพลับพลาแห่งเต็นท์ของชุมนุม
7. จงตั้งขันไว้ระหว่างเต็นท์แห่งชุมนุมกับแท่นบูชา แล้วจงตักน้ำใส่ไว้ในขันนั้น
8. จงตั้งข้างฝาลานไว้รอบพลับพลา และติดม่านบังตาไว้ที่ประตูลานนั้น
9. จงเอาน้ำมันเจิม เจิมพลับพลาทั้งสี่ด้านซึ่งอยู่ในพลับพลา และชำระพลับพลาทั้งเครื่องใช้ทั้งหมดให้บริสุทธิ์ แล้วพลับพลาจะบริสุทธิ์
10. จงเจิมแท่นสำหรับเครื่องเผาบูชาด้วย และเครื่องใช้ทั้งหมดบนแท่นนั้น และชำระแท่นนั้นให้บริสุทธิ์ แท่นนั้นจะบริสุทธิ์ที่สุด
11. จงเจิมขันทั้งพานรองขันด้วย และชำระให้บริสุทธิ์
12. แล้วจงนำอาโรน และบุตรชายของท่านมาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ใช้น้ำล้างชำระตัวเขาเสีย
13. จงนำเสื้อผ้าศบริสุทธิสวมให้อาโรน แล้วเจิมและชำระเขาให้บริสุทธิ์ เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต
14. แล้วจงนำบุตรชายอาโรนมาด้วยและสวมเสื้อผ้าให้
15. จงเจิมเขาเช่นเจิมบิดาของเขา เพื่อเขาจะปรนนิบัติเราในตำแหน่งปุโรหิต การเจิมนั้นจะเป็นการเจิมแต่งตั้งเขาไว้เป็นปุโรหิตเนื่องนิรันดร์ตลอดชั่วอายุของเขา
16. พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสสให้กระทำสิ่งใด ท่านก็กระทำสิ่งนั้นทุกประการ
17. ต่อมาในวันที่หนึ่งของเดือนแรกของปีที่สองท่านติดตั้งพลับพลา
18. โมเสสติดตั้งพลับพลาขึ้น คือวางฐานและตั้งไม้กรอบขึ้นไว้ สอดไม้กลอนและตั้งเสาขึ้น
19. ท่านกางผ้าเต็นท์ที่หีบบนพลับพลา แล้วเอาเครื่องดาดคลุมบนเต็นท์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส
20. ท่านเก็บพระโอวาทไว้ในหีบนั้นและสอดไม้คานหามไว้ในหีบนั้น และตั้งพระที่นั่งกรุณาไว้บนหีบ
21. แล้วท่านนำหีบเข้าไปไว้ในพลับพลา และกันม่านบังตาบังหีบพระโอวาทนั้นไว้ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส
22. ท่านตั้งโต๊ะไว้ในเต็นท์แห่งชุมนุมทางทิศเหนือของพลับพลาตามนั้น
23. แล้วจัดขนมปังไว้บนโต๊ะเป็นระเบียบต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้
24. และท่านตั้งคันประทีปไว้ในเต็นท์แห่งชุมนุมทางทิศใต้ของพลับพลาตรงหน้าโต๊ะนั้น
25. แล้วก็จุดไฟตะเกียงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส

26. ท่านตั้งแท่นทองคำไว้ในเต็นท์แห่งชุมนุมตรงหน้ามาน
27. และเผาเครื่องหอมบนแท่นนั้น ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเส
28. ท่านกั้นม่านบังตาที่ประตูพลับพลา
29. ท่านตั้งแท่นสำหรับเครื่องเผาบูชาไว้ตรงประตูพลับพลาแห่งเต็นท์ของชุมนุม แล้วถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องธัญญาหารบนแท่นนั้น ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเส
30. ท่านตั้งขันไว้ระหว่างเต็นท์แห่งชุมนุมกับแท่นบูชา แล้วใส่น้ำไว้ในขันสำหรับชำระล้าง
31. โมเสสกับอาโรน และบุตรชายของท่าน ล้างมือและเท้าที่ขันนั้น
32. เวลาเขาทั้งหลายเข้าไปในเต็นท์แห่งชุมนุม หรือเข้าไปใกล้แท่นนั้นเมื่อไร เขาก็ชำระล้างเสียก่อน ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่มอเส
33. ท่านกั้นบริเวณลานรอบพลับพลาและแท่นนั้น แล้วกั้นม่านบังตาที่ตรงประตูลาน โมเสสก็จัดการนั้นให้เสร็จสิ้นไปทุกประการ
34. ในขณะที่นั้นมีเมฆมาปกคลุมเต็นท์แห่งชุมนุมไว้ และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏอยู่เต็มพลับพลา
35. โมเสสเข้าไปในเต็นท์แห่งชุมนุมไม่ได้เพราะเมฆปกคลุมอยู่ และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็อยู่เต็มพลับพลา
36. ตลอดการเดินทางของเขา เมฆนั้นถูกยกขึ้นจากพลับพลาเมื่อใด ชนชาติอิสราเอลก็ยกเดินต่อไปทุกครั้ง
37. แต่หากว่าเมฆนั้นมิได้ถูกยกขึ้นไป เขาก็ไม่ออกเดินทางเลย จนกว่าจะถึงวันที่เมฆนั้นจะถูกยกขึ้นไป
38. เพราะตลอดทางที่เขายกเดินไปนั้น ในกลางวันเมฆของพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่เหนือพลับพลา และในตอนกลางคืนมีไฟสถิตอยู่เหนือพลับพลา

เลวिति

บทที่ 1

1. พระเยโฮวาห์ทรงเรียกโมเสสตรัสกับท่านจากพลับพลาแห่งซุมมูมาว่า
2. จงพูดกับคนอิสราเอลและกล่าวแก่เขาว่า เมื่อคนใดในพวกท่านนำเครื่องบูชามาถวายพระเยโฮวาห์ ให้นำสัตว์เลี้ยงอันเป็นเครื่องบูชาของท่านมาจากฝูงวัวหรือฝูงแพะแกะ
3. ถ้าเครื่องบูชาของเขาเป็นเครื่องเผาบูชามาจากฝูงวัว ก็ให้เขานำสัตว์ตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิ ให้เขานำเครื่องบูชานั้นมาที่ประตูพลับพลาแห่งซุมมูมาด้วยความเต็มใจต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
4. ให้เขาเอามือวางบนหัวสัตว์ซึ่งเป็นเครื่องเผาบูชานั้น และเครื่องเผาบูชานั้นจะเป็นที่ทรงโปรดปรานเพื่อทำการลบมลทินของผู้นั้น
5. แล้วให้เขาฆ่าวัวตัวผู้นั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วพวกปุโรหิต คือบุตรชายของอาโรน จะถวายเลือด และเอาเลือดมาประพรมที่แท่นและรอบแท่นบูชา ซึ่งอยู่ตรงประตูพลับพลาแห่งซุมมูมา
6. และให้เขาถลกหนังเครื่องเผาบูชานั้นออกเสีย แล้วตัดเป็นท่อนๆ
7. และบุตรชายของอาโรนผู้เป็นปุโรหิตจะก่อไฟที่แท่น และเรียงฟืนบนไฟ
8. และพวกปุโรหิต คือบุตรชายของอาโรน จะวางท่อนเนื้อ หัว และไขมันสัตว์ตามลำดับไว้บนฟืนบนไฟที่แท่นบูชา
9. แต่ให้เขาเอาน้ำล้างเครื่องในและขาสัตว์เสีย แล้วปุโรหิตจึงเผาของทั้งหมดบนแท่นเป็นเครื่องเผาบูชา เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์
10. ถ้าของถวายที่ผู้ใดจะใช้เป็นเครื่องเผาบูชามาจากฝูงแกะหรือฝูงแพะ ให้ผู้นั้นเลือกเอาสัตว์ตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิ
11. ให้เขาฆ่าสัตว์นั้นเสียที่แท่นบูชาข้างด้านเหนือต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และพวกปุโรหิต คือบุตรชายของอาโรน จะเอาเลือดสัตว์นั้นประพรมที่แท่นและรอบแท่นบูชา
12. ให้เขาฟั่นสัตว์นั้นเป็นท่อนๆทั้งหัวและไขมันด้วย และปุโรหิตจะวางเครื่องเหล่านี้ตามลำดับไว้บนฟืนบนไฟที่แท่นบูชา
13. แต่เครื่องในกับขานั้นผู้ถวายบูชาจะล้างเสียด้วยน้ำ และให้ปุโรหิตเอาเครื่องทั้งหมดเหล่านี้เผาบูชาด้วยกันบนแท่น เป็นเครื่องเผาบูชา คือเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์
14. ถ้าผู้ใดจะนำนกมาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ก็ให้ผู้นั้นนำของบูชาที่เป็นนกเขาหรือนกพิราบหนุ่มมาถวาย
15. จงให้ปุโรหิตนำนกนั้นมาที่แท่น บิดหัวเสียแล้วเผาบูชาบนแท่น ให้เลือดไหลออกมาข้างๆแท่น
16. และให้ฉีกกระเพาะข้าวและถอนขนนกออกเสีย ทั้งลงริมแท่นด้านตะวันออกในที่ที่ทิ้งมูลเถ่า
17. และให้เขาฉีกปีกอย่าให้ขาดจากตัว และปุโรหิตจะเผาบกนั้นบนแท่นที่กองฟืนบนไฟ เป็นเครื่องเผาบูชา คือเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์

บทที่ 2

1. เมื่อผู้ใดนำธัญญาภามาเป็นเครื่องบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ก็ให้ผู้นั้นนำยอดแบ่งมาถวาย ให้เขาเทน้ำมันลงที่แบ่งและใส่กำยานด้วย
2. แล้วนำมาให้พวกปุโรหิต คือบุตรชายของอาโรน ผู้ถวายบูชาจะหยิบยอดแบ่งคลุกน้ำมันกำมือหนึ่งกับกำยานทั้งหมดออก และปุโรหิตจะเผาเครื่องบูชาส่วนนี้เป็นที่ระลึกบนแท่น คือบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์
3. ส่วนธัญญาภานที่เหลืออยู่นั้นจะเป็นของอาโรนและบุตรชายของเขา เป็นส่วนบริสุทธีย่างยิ่งจากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์
4. เมื่อท่านนำธัญญาภามาเป็นขนมอบในเตาอบมาถวายเป็นเครื่องบูชา ให้เป็นขนมไร้เชื้อทำด้วยยอดแบ่งคลุกน้ำมันหรือขนมแผ่นไร้เชื้อทาน้ำมัน
5. และถ้าท่านนำธัญญาภามาเป็นขนมปังบนกระทะ ก็ให้เป็นขนมทำด้วยยอดแบ่งไร้เชื้อคลุกน้ำมัน
6. ท่านจงหักขนมปังนั้นเป็นชิ้นๆ เทน้ำมันราด เป็นธัญญาภาน
7. ถ้าเครื่องบูชาของท่านเป็นธัญญาภานทอดด้วยกระทะ ให้ทำด้วยยอดแบ่งคลุกน้ำมัน
8. ท่านจงนำธัญญาภานซึ่งทำด้วยสิ่งเหล่านี้มาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เมื่อนำมาให้ปุโรหิตแล้วปุโรหิตจะนำมาถึงแท่นบูชา
9. และปุโรหิตจะนำส่วนที่ระลึกออกจากธัญญาภาน และเผาเสียบนแท่น เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์
10. ส่วนธัญญาภานที่เหลืออยู่นั้นตกเป็นของอาโรนและของบุตรชายท่าน เป็นส่วนบริสุทธีย่างยิ่งจากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์
11. บรรดาธัญญาภานซึ่งนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์นั้นอย่าให้มีเชื้อ เจ้าอย่าเผาเชื้อหรือน้ำมันเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์
12. ถ้าเจ้าจะนำสิ่งทั้งสองนี้เป็นผลรุ่นแรกมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ก็ได้ แต่อย่าเผาถวายบนแท่นให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัย
13. เจ้าจงปรุงบรรดาธัญญาภานด้วยใส่เกลือ เจ้าอย่าให้เกลือแห่งพันธสัญญากับพระเจ้าของเจ้าขาดเสียจากธัญญาภานของเจ้า เจ้าจงถวายเกลือพร้อมกับบรรดาเครื่องบูชาของเจ้า
14. ถ้าเจ้าถวายธัญญาภานเป็นผลรุ่นแรกแด่พระเยโฮวาห์ ธัญญาภานอันเป็นผลรุ่นแรกนั้นเจ้าจงถวายรวงใหม่ๆ อย่างไฟให้แห่ง บดเมล็ดให้ละเอียด
15. เจ้าจงใส่น้ำมันและวางเครื่องกำยานไว้บนนั้น เป็นธัญญาภาน
16. ปุโรหิตจะเอาส่วนหนึ่งของเมล็ดที่บด น้ำมันและเครื่องกำยานเผาถวายเป็นส่วนที่ระลึก เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์

บทที่ 3

1. ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดถวายเครื่องบูชาเป็นสันติบูชา ถ้าเขาถวายวัวผู้หรือวัวเมียจากฝูง ให้เขาถวายสัตว์ตัวที่ไม่มีตำหนิต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
2. ให้เขาเอามือวางบนหัวของสัตว์ที่จะถวาย และจงฆ่าเสียที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม พวกปุโรหิต คือบุตรชายของอาโรน จะเอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่นบูชา
3. จากเครื่องบูชาที่ถวายเป็นสันติบูชา เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ถวายจะนำไขมันที่ติดกับเครื่องในและไขมันที่อยู่ในเครื่องในทั้งหมด
4. และไตทั้งสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ตรงบันเอวนั้น และให้เอาพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นออกเสียพร้อมกับไต
5. บุตรชายอาโรนจะเผาเสียบนแท่นบูชาบนเครื่องเผาบูชาซึ่งอยู่บนพื้นบนไฟ เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์
6. ถ้าผู้ใดนำเครื่องบูชาที่เป็นสันติบูชามาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นสัตว์ตัวผู้หรือตัวเมียที่ได้มาจากฝูงแพะแกะ ก็อย่าให้สัตว์นั้นมีตำหนิ
7. ถ้าเขาจะถวายลูกแกะเป็นเครื่องบูชา ก็ให้นำมาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
8. ให้เขาเอามือวางบนหัวของสัตว์ที่จะถวายนั้นและให้ฆ่าเสียที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม และบุตรชายอาโรนจะเอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่น
9. จากเครื่องบูชาที่ถวายเป็นสันติบูชา คือบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้เขาถวายไขมัน หางที่เป็นไขมันทั้งหมดตัดชิดกระดูกสันหลังและไขมันที่หุ้มเครื่องใน กับไขมันที่อยู่ในเครื่องในทั้งหมด
10. และไตทั้งสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ตรงบันเอวนั้น และให้เอาพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นออกเสียพร้อมกับไต
11. และปุโรหิตจะเอาสิ่งเหล่านี้เผาบนแท่น เป็นอาหารเผาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์
12. ถ้าเครื่องบูชาของเขาเป็นแพะก็ให้นำมาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
13. ให้เขาเอามือวางบนหัวของมันและฆ่ามันเสียที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม และบุตรชายของอาโรนจะเอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่นบูชา
14. แล้วให้เขาเอาสิ่งเหล่านี้จากแพะนั้นเป็นเครื่องบูชา เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือไขมันที่หุ้มเครื่องใน และไขมันที่อยู่ในเครื่องใน
15. และไตทั้งสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ตรงบันเอวนั้น และให้เอาพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นออกเสียพร้อมกับไต
16. และปุโรหิตจะเอาสิ่งเหล่านี้บนแท่นเป็นอาหารเผาไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัย ไขมันทั้งหมดเป็นของพระเยโฮวาห์
17. ให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิรันดร์ตลอดชั่วอายุของเจ้าในที่ที่เจ้าอาศัยอยู่ทุกๆไปว่า เจ้าอย่ารับประทานไขมันหรือเลือด

บทที่ 4

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดกระทำผิดสิ่งใดซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญญัติให้กระทำ โดยเขามีได้เจตนากระทำสิ่งเหล่านั้นประการหนึ่งประการใด
3. ถ้าปุโรหิตที่ได้รับการเจิมไว้เป็นผู้กระทำบาป เป็นเหตุให้พลไพร่หลงทำบาปไปด้วย เหตุด้วยบาปที่เขาได้กระทำไป ก็ให้เขานำวัวหนุ่มซึ่งไม่มีตำหนิมาถวายแด่พระเยโฮวาห์เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
4. ให้เขานำวัวนั้นมาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และให้เขาเอามือวางบนหัววัวตัวนั้นและให้ฆาตมันเสียต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
5. และปุโรหิตผู้ได้รับการเจิมแล้วจะนำเลือดวัวนั้นมาที่พลับพลาแห่งชุมนุมบ้าง
6. ปุโรหิตจะเอานิ้วจุ่มลงในเลือด และประพรมเลือดนั้นที่หน้าม่านสถานบริสุทธิ์เจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
7. และปุโรหิตจะเอาเลือดเล็กน้อยเจิมที่เชิงนอนของแท่นเผาเครื่องหอมซึ่งอยู่ในพลับพลาแห่งชุมนุมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ส่วนเลือดวัวที่เหลืออยู่นั้นเขาจะเทลงที่ฐานแท่นเผาเครื่องเผาบูชาซึ่งอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม
8. และเขาจะเอาไขมันทั้งหมดออกเสียจากวัวตัวที่เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปนี้ คือไขมันที่หุ้มเครื่องในและไขมันที่ติดอยู่กับเครื่องในทั้งหมด
9. และไตทั้งสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ตรงบั้นเอวนั้น และให้เอาพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นออกเสียพร้อมกับไต
10. ให้เอาออกเช่นเดียวกับเอาออกจากวัวที่ถวายเป็นสันติบูชา และปุโรหิตจะเผาสิ่งเหล่านี้บนแท่นเครื่องเผาบูชา
11. แต่หนังของวัวพร้อมกับเนื้อวัวทั้งหมด หัว ขา เครื่องในและมูลของมัน
12. คือวัวทั้งตัวนี้ ให้เอาออกไปเสียจากค่ายถึงที่สะอาดที่ทิ้งมูลเถ่าและให้สูมไฟเผาเสีย ที่ทิ้งมูลเถ่าอยู่ที่ไหนก็ให้เผาที่นั่น
13. ถ้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดกระทำผิดโดยไม่รู้ตัวและความผิดนั้นยังไม่ปรากฏแจ้งแก่ที่ประชุม และเขาได้กระทำสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเยโฮวาห์บัญญัติให้กระทำ เขาก็มีความผิด
14. เมื่อความผิดที่เขาได้กระทำนั้นเป็นที่ประจักษ์ขึ้น ให้ที่ประชุมถวายวัวหนุ่มตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ให้เขานำวัวนั้นมาที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม
15. และผู้ใหญ่ของชุมนุมชนจะเอามือวางบนหัวของวัวนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และให้ฆาตวัวตัวนั้นเสียต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
16. แล้วปุโรหิตผู้รับการเจิมจะนำเลือดของวัวมาที่พลับพลาแห่งชุมนุมบ้าง
17. และปุโรหิตจะเอานิ้วจุ่มลงในเลือดและประพรมที่หน้าม่านเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
18. และปุโรหิตจะเอาเลือดสักหน่อยเจิมที่เชิงนอนของแท่นบูชาซึ่งอยู่ในพลับพลาแห่งชุมนุมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ส่วนเลือดที่เหลืออยู่นั้น เขาจะเทลงที่ฐานแท่นเครื่องเผาบูชาซึ่งอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม
19. และเขาจะเอาไขมันออกจากวัวนั้นหมด นำไปเผาเสียบนแท่น
20. เขาจะกระทำดังนี้แก่วัวตัวนี้ เขาได้กระทำกับวัวตัวที่ถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปอย่างไร ก็ให้เขากระทำแก่วัว

ตัวนั้นอย่างนั้น ดังนี้ปุโรหิตจะทำการลบมลทินของชุมชนแล้วเขาทั้งหลายจะได้รับการอภัย

21. แล้วเขาจะนำวัวออกไปนอกค่าย และเผาเสียอย่างกับเผาวัวตัวก่อน เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของที่ประชุม

22. ถ้าผู้ครอบครองกระทำความบาป กระทำสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทรงบัญชามิให้กระทำโดยไม่รู้ตัว เขาก็มีความผิด

23. เมื่อเขาารู้ตัวว่ากระทำความผิดตั้งนั้นแล้ว ก็ให้เขานำลูกแพะตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิตัวหนึ่งมาเป็นเครื่องบูชา

24. ให้เขาเอามือวางบนหัวแพะ และให้ฆ่าแพะเสียในที่ที่เขาฆ่าสัตว์เป็นเครื่องเผาบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ นี่เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป

25. ปุโรหิตจะเอานิ้วจุ่มเลือดเครื่องบูชาไถ่บาบบ้าง นำไปเจิมที่เชิงงอนบนแท่นเครื่องเผาบูชา และเทเลือดที่เหลืออยู่นั้นที่ฐานของแท่นเครื่องเผาบูชา

26. และเขาจะเอาไขมันทั้งหมดบนแท่น เช่นเดียวกับเอาไขมันเครื่องสันติบูชา ดังนี้แหละปุโรหิตจะทำการลบมลทินแทนผู้กระทำความผิดนั้น และเขาจะได้รับการอภัย

27. ถ้าพลไพร่สามัญคนหนึ่งคนใดกระทำความผิดโดยมิได้เจตนาคือกระทำความผิดหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชามิให้เขากระทำ เขาก็มีความผิด

28. เมื่อเขาารู้ตัวว่ากระทำความผิดตั้งนั้นแล้ว ก็ให้เขานำลูกแพะตัวเมียตัวหนึ่งซึ่งไม่มีตำหนิมาเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปที่เขาได้กระทำไปนั้น

29. และเขาจะเอามือวางบนหัวของเครื่องบูชาไถ่บาป และฆ่าเครื่องบูชาไถ่บาปนั้นในที่ที่เขาถวายเครื่องเผาบูชา

30. ปุโรหิตจะเอานิ้วจุ่มเลือดแพะนั้นไปเจิมที่เชิงงอนของแท่นเครื่องเผาบูชา และเทเลือดส่วนที่เหลือลงที่ฐานของแท่นนั้น

31. และเขาจะเอาไขมันออกเสียให้หมดอย่างที่เอาไขมันออกเสียจากเครื่องสันติบูชา และปุโรหิตจะเอาไขมันนั้นบนแท่น เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาและเขาจะได้รับการอภัย

32. ถ้าเขานำลูกแกะมาเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปก็ให้เขานำลูกแกะตัวเมียไม่มีตำหนิมา

33. เขาจะเอามือวางบนหัวของเครื่องบูชาไถ่บาปและฆ่าเสียเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปในที่ที่เขาฆ่าเครื่องเผาบูชา

34. และปุโรหิตจะเอานิ้วจุ่มเลือดเครื่องบูชาไถ่บาบบ้าง นำไปเจิมที่เชิงงอนของแท่นเครื่องเผาบูชา และเทเลือดที่เหลือนั้นลงที่ฐานของแท่น

35. และเขาจะเอาไขมันทั้งหมดออกเสียอย่างที่เอาไขมันของลูกแกะออกจากเครื่องสันติบูชา และปุโรหิตจะเอาไขมันบนแท่นเหมือนเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาซึ่งเขาได้

กระทำความผิด และเขาจะได้รับการอภัย

บทที่ 5

1. ถ้าผู้ใดกระทำความผิดในข้อที่ได้ยินเสียงแห่งการปฏิญาณตัวและเป็นพยาน และแม้ว่าเขาเป็นพยานโดยที่เขาเห็นหรือรู้เรื่องก็ตาม แต่เขาไม่ยอมให้การเป็นพยาน เขาต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา
2. หรือผู้หนึ่งผู้ใดแตะต้องสิ่งที่เป็นมลทิน จะเป็นซากสัตว์ป่าที่มลทิน หรือซากสัตว์เลี้ยงที่มลทิน หรือซากสัตว์เลี้ยงคลานที่เป็นมลทิน โดยไม่ทันรู้ตัว เขาจึงเป็นคนมีมลทิน เขาก็มีความผิด
3. หรือถ้าเขาแตะต้องมลทินของคน จะเป็นสิ่งใดๆซึ่งเป็นมลทิน อันเป็นสิ่งที่กระทำให้คนนั้นเป็นมลทิน โดยเขาไม่รู้ตัว เมื่อเขาารู้แล้ว เขาก็มีความผิด
4. หรือถ้าคนหนึ่งคนใดเปลือยตัวกล่าวคำปฏิญาณด้วยริมฝีปากว่าจะกระทำชั่วหรือดี หรือเปลือยตัวกล่าวคำปฏิญาณใดๆ และเขากระทำโดยไม่ทันรู้ตัว เมื่อเขาารู้สึกตัวแล้วในประการใดก็ตาม เขาก็มีความผิด
5. เมื่อผู้หนึ่งผู้ใดกระทำความผิดใดๆที่กล่าวมานี้ ก็ให้เขาสารภาพความผิดที่เขาได้กระทำ
6. และให้เขานำเครื่องบูชาไถ่การละเมิดมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เพราะบาปซึ่งเขาได้กระทำนั้น เครื่องบูชานั้นจะเป็นสัตว์ตัวเมียจากฝูง คือลูกแกะหรือลูกแพะ ก็เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปได้ ดังนี้ปุโรหิตจะทำการลบมลทินแทนผู้ที่กระทำผิดนั้น
7. ถ้าเขาไม่สามารถถวายลูกแกะตัวหนึ่ง ก็ให้เขานำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัว มาเป็นเครื่องถวายพระเยโฮวาห์ไถ่การละเมิด นกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และนกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา
8. ให้เขานำนกทั้งสองนี้มาให้ปุโรหิต ปุโรหิตก็ถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปก่อน ให้เขาปิดหัวนกหลุดจากคอแต่อย่าให้ขาด
9. และปุโรหิตจะเอาเลือดเครื่องบูชาไถ่บาปประพรมที่ข้างแท่นเสียบ้าง ส่วนเลือดที่เหลืออยู่นั้นจะรดให้ไหลออกที่ฐานแท่น นี้เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
10. แล้วเขาจะถวายนกตัวที่สองเป็นเครื่องเผาบูชาตามลักษณะ และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาซึ่งเขาได้กระทำไปและเขาจะได้รับการอภัย
11. แต่ถ้าเขาไม่สามารถที่จะนำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัวมา ก็ให้เขานำเครื่องบูชาไถ่บาปซึ่งเขาได้กระทำนั้นมา คือยอดแบ่งหนึ่งในสิบเอเฟาห์เอามาเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป อย่าใส่น้ำมัน หรือใส่เครื่องกำยานในแบ่ง เพราะเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
12. ให้เขานำแบ่งมาให้ปุโรหิตและปุโรหิตจะเอาแบ่งกำมือหนึ่งเป็นส่วนที่ระลึก และเผาเสียบนแท่นเหมือนเครื่องเผาบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
13. และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาเพราะบาปซึ่งเขาได้กระทำในเรื่องหนึ่งเรื่องใดที่กล่าวมานี้ และเขาจะได้รับการอภัย และส่วนที่เหลือนั้นจะเป็นของปุโรหิต เช่นเดียวกับธัญญาบูชา
14. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
15. ถ้าผู้ใดทำการละเมิดและทำบาปโดยไม่รู้ตัวในเรื่องของบริสุทธิแห่งพระเยโฮวาห์ ให้ผู้นั้นนำแกะตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิจากฝูงเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้เจ้าตีราคาเป็นเงินเซเชลตามเซเชลของสถาน

บริสุทธิ์ เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด

16. และให้ผู้นั้นชดใช้ของบริสุทธิ์ที่ขาดไป และเพิ่มอีกหนึ่งในห้าของราคาสิ่งที่ขาดไปนั้น นำมอบให้แก่ปุโรหิต และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาด้วยแกะผู้ที่ถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด และเขาจะได้รับการอภัย
17. ถ้าผู้ใดกระทำผิด คือกระทำความผิดที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญญัติให้กระทำ ถึงแม้ว่าเขากระทำโดยไม่รู้เท่าถึงการ เขาก็มีความผิดจะต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา
18. ให้ผู้นั้นนำแกะตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิมาจากฝูงมาถึงปุโรหิต ให้เจ้าตีราคา เป็นราคาเครื่องบูชาไถ่การละเมิด และให้ปุโรหิตทำการลบมลทินของเขาตามความผิดซึ่งเขาได้กระทำด้วยมิได้เจตนา นั้นและเขาจะได้รับการอภัย
19. เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด เพราะเขาได้กระทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์

บทที่ 6

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทำบาปและทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ ด้วยการมุสาต่อเพื่อนบ้านของเขาในสิ่งที่ฝากเขาให้เก็บรักษาไว้หรือในเรื่องมิตรภาพ หรือในสิ่งที่ใช้ความรุนแรงไปแย้งชิงมา หรือได้หลอกลวงเพื่อนบ้านของเขา
3. หรือพบสิ่งที่หายไปแล้วแต่ไม่ยอมรับ ปฏิญาณตนเป็นความเท็จ ในข้อเหล่านี้ถ้าผู้ใดกระทำก็เป็นความผิด
4. ก็ให้ผู้ที่กระทำผิดมีโทษเพราะความผิดของเขา ให้ผู้นั้นคืนของที่ได้มาจากการชิงมานั้นเสีย หรือสิ่งใดที่เขาได้มา ด้วยการหลอกลวง หรือสิ่งที่ฝากเขาไว้ หรือสิ่งสูญหายที่เขาได้พบเข้า
5. หรือสิ่งใดๆที่ได้ปฏิญาณเท็จไว้ เขาต้องคืนให้เต็มตามจำนวน และจงเพิ่มอีกหนึ่งในห้าและมอบให้แก่เจ้าของในวันที่เขาถวายเครื่องบูชาไถ่การละเมิด
6. ให้ผู้นั้นนำแกะตัวผู้ที่ไม่มีตำหนิมาจากฝูงเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดถวายแด่พระเยโฮวาห์มามอบให้ปุโรหิต ให้เจ้าตีราคาเอง เป็นราคาเครื่องบูชาไถ่การละเมิด
7. และให้ปุโรหิตทำการลบมลทินของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเขาจะได้รับการอภัยในทุกสิ่งที่เขาได้กระทำไปซึ่งเป็นการละเมิด
8. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
9. จงบัญชาแก่อาโรนและบุตรชายของเขาว่า ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องเครื่องเผาบูชา เครื่องเผาบูชานั้นจะต้องเผาอยู่บนแท่นตลอดคืนจนรุ่งเช้า จงให้ไฟบนแท่นเผาเครื่องบูชาลุกอยู่เรื่อยไป
10. ให้ปุโรหิตสวมเสื้อผ้าป่านและสวมกางเกงผ้าป่านและให้ตัดมูลแกะออกจากไฟที่ไหม้เครื่องเผาบูชาอยู่บนแท่นนำไปไว้ข้างแท่น
11. ให้ถอดเสื้อที่สวมอยู่ออกแล้วสวมเสื้ออีกตัวหนึ่ง นำมูลแกะออกไปนอกค่ายยังที่สะอาด
12. ให้รักษาไฟที่บนแท่นให้ลุกอยู่ อย่าให้ดับเลยทีเดียว ให้ปุโรหิตใส่ฟืนทุกเช้าและให้เรียงเครื่องเผาบูชาให้เป็นระเบียบไว้บนแท่น และเผาไขมันของเครื่องสันติบูชาบนนั้น
13. ต้องรักษาให้ไฟติดอยู่บนแท่นเรื่อยไป อย่าให้ดับเป็นอันขาด
14. ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติของการถวายธัญญาบูชา ให้บุตรชายอาโรนถวายเครื่องบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่หน้าแท่นบูชา
15. ให้ปุโรหิตคนหนึ่งหยิบยอดแป้งกำมือหนึ่งมาจากธัญญาบูชา คลุกน้ำมันและเครื่องกำยานทั้งหมดซึ่งอยู่บนธัญญาบูชา และเผาส่วนนั้นบนแท่นเป็นที่ระลึก เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์
16. ส่วนที่เหลืออยู่ให้อาโรนและบุตรชายของเขารับประทาน ให้รับประทานกับขนมปังไร้เชื้อในที่บริสุทธิ์ ให้รับประทานในลานของพลับพลาแห่งชุมนุม
17. อย่าใส่เชื้อในขนมปังนั้นแล้วปัง เราได้ให้ส่วนนี้เป็นส่วนเครื่องบูชาด้วยไฟของเราอันตกแก่เขาเป็นสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด เช่นเดียวกับเครื่องบูชาไถ่บาป และเครื่องบูชาไถ่การละเมิด
18. ให้บุตรชายทั้งหลายของอาโรนรับประทานสิ่งนี้ เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้าจากเครื่องบูชาด้วยไฟ

ของพระเยโฮวาห์ ผู้ใดที่ถูกต้องสิ่งเหล่านี้จะบริสุทธิ์

19. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

20. ต่อไปนี้เป็นเครื่องบูชาที่อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาจะต้องถวายแด่พระเยโฮวาห์ในวันที่เขารับการเจิม คือยอดแบ่งหนึ่งในลิบเอพาร์เป็นธัญญาบูชาประจำ ให้ถวายตอนเช้าครึ่งหนึ่ง ตอนเย็นครึ่งหนึ่ง

21. ให้คูลูกกับน้ำมันให้เข้ากันดีแล้วทอดบนเหล็ก ทำเป็นแผ่นเหมือนธัญญาบูชาแล้วถวายเป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์

22. ให้ปุโรหิตจากบรรดาบุตรชายของอาโรนผู้รับการเจิมตั้งแทนเขาถวายสิ่งนี้ เป็นกฎเกณฑ์สืบไปเนื่องนิรันดร์แด่พระเยโฮวาห์ ให้เผาเครื่องบูชาทั้งหมดเสีย

23. ธัญญาบูชาของปุโรหิตทุกรายให้เผาเสียให้หมด อย่าให้รับประทาน

24. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

25. จงกล่าวแก่อาโรนและบุตรชายของเขาว่า ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติของการถวายเครื่องบูชาไถ่บาป ให้ฆาตว์ที่เป็นเครื่องบูชาไถ่บาปในที่ที่ฆาตว์อันเป็นเครื่องเผาบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นของบริสุทธิ์ที่สุด

26. ให้ปุโรหิตผู้ถวายเครื่องบูชาไถ่บาปรับประทานสัตว์นั้น ให้เขารับประทานในที่บริสุทธิ์ ในลานพลับพลาแห่งชุมนุม

27. อะไรที่แตะต้องเนื้อสัตว์นั้นจะบริสุทธิ์ และเมื่อประพรมมีเลือดติดเสื้อ ก็ให้ซักเสื้อส่วนที่ติดเลือดนั้นในที่บริสุทธิ์

28. จงทำลายภาชนะดินที่ใช้ต้มเนื้อนั้นเสีย ถ้าต้มในภาชนะทองสัมฤทธิ์ก็ให้ขัดและล้างเสียด้วยน้ำ

29. ผู้ชายทุกคนที่เป็นปุโรหิตรับประทานได้ เป็นของบริสุทธิ์ที่สุด

30. แต่เครื่องบูชาไถ่บาป ซึ่งปุโรหิตนำเลือดเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุม เพื่อทำการลบมลทินในที่บริสุทธิ์นั้น อย่ารับประทานเลย ต้องเผาไฟเสีย

บทที่ 7

1. เช่นเดียวกันนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องเครื่องบูชาไถ่การละเมิด เป็นสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด
2. ให้ฆ่าสัตว์อันเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดในที่ที่ฆ่าสัตว์อันเป็นเครื่องเผาบูชา และให้เอาเลือดสัตว์นั้นประพรมที่แท่นและรอบแท่น
3. และให้เอาไขมันของสัตว์นั้นถวายบูชาเสียทั้งหมดด้วย หางที่เป็นไขมัน ไขมันที่หุ้มเครื่องใน
4. และไตทั้งสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ตรงบันเอวนั้น และให้เอาพังผืดที่ติดอยู่เหนือตับนั้นออกเสียพร้อมกับไต
5. ให้ปุโรหิตเผาสิ่งเหล่านี้บนแท่นเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด
6. ผู้ชายทุกคนที่เป็นปุโรหิตรับประทานครบถ้วน ให้รับประทานครบถ้วนในสถานบริสุทธิ์ เป็นของบริสุทธิ์ที่สุด
7. เครื่องบูชาไถ่การละเมิดก็เหมือนเครื่องบูชาไถ่บาป มีพระราชบัญญัติอย่างเดียวกัน ปุโรหิตผู้ใช้เครื่องบูชาทำการลบมลทินจะได้เครื่องบูชานั้น
8. ปุโรหิตคนใดถวายเครื่องเผาบูชาของผู้ใด ปุโรหิตผู้นั้นย่อมได้หนังของเครื่องเผาบูชาที่ตนถวาย
9. เครื่องธัญญาหารทุกอย่างที่ปิ้งในเตาอบ และสิ่งทั้งหมดซึ่งเตรียมในกระทะหรือที่เหล็ก ให้ตกเป็นของปุโรหิตผู้ถวายของเหล่านั้น
10. ธัญญาหารทุกอย่างที่เคล้าน้ำมันหรือไม่เคล้าจะตกเป็นของบุตรชายอาโรนทั่วกัน
11. ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องเครื่องสันติบูชาซึ่งผู้หนึ่งผู้ใดนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์
12. ถ้าเขาถวายเป็นเครื่องโมทนาพระคุณ ก็ให้เขาถวายขนมไร้เชื้อคลุกน้ำมัน ขนมแผ่นไร้เชื้อทาน้ำมัน ขนมยอแด่แป้งคลุกน้ำมันให้ดีพร้อมกับเครื่องบูชาโมทนา
13. นอกจากขนมเหล่านี้ให้เขานำขนมปังใส่เชื้อมาถวายเป็นส่วนหนึ่งของเครื่องบูชา พร้อมกับเครื่องสันติบูชาที่ถวายเป็นการโมทนาพระคุณ
14. ให้เขาถวายของบูชาเหล่านี้ส่วนหนึ่งจากทั้งหมดแด่พระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นส่วนยกให้แก่ปุโรหิตผู้เอาเลือดสันติบูชาประพรม
15. ส่วนเนื้อสัตว์เครื่องสันติบูชาเพื่อโมทนาพระคุณนั้น เขาจะต้องรับประทานเสียในวันทำการถวายบูชา อย่าเหลือไว้จนวันรุ่งเช้าเลย
16. ถ้าเครื่องบูชานั้นเป็นเครื่องบูชาปฏิญาณ หรือเป็นเครื่องบูชาตามใจสมัคร ให้เขารับประทานเสียในวันทำการถวายบูชา และในวันรุ่งขึ้นเขายังรับประทานส่วนที่เหลือได้
17. ส่วนเนื้อของเครื่องบูชาที่เหลือถึงวันที่สามให้เผาเสียด้วยไฟ
18. ถ้าเอาเนื้อสัตว์อันเป็นเครื่องสันติบูชามารับประทานในวันที่สาม ก็จะไม่เป็นที่พอพระทัยเลย และผู้ที่ถวายนั้นจะไม่เป็นที่โปรดปรานด้วย แต่จะเป็นการกระทำที่น่าสะอิดสะเอียน และผู้ที่รับประทานนั้นจะต้องได้รับโทษความชั่วช้าของเขา
19. เนื้อที่ไปถูกของที่เป็นมลทินใดๆ อย่ารับประทาน จงเผาเสียด้วยไฟ บุคคลที่สะอาดทุกคนรับประทานเนื้อได้
20. แต่ผู้ใดรับประทานเนื้อสัตว์บูชาอันเป็นเครื่องสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์โดยที่ตนยังมีมลทินติดตัวอยู่ ผู้นั้นจะ

ต้องถูกตัดขาดจากพลไฟร์ของตน

21. ยิ่งกว่านั้นอีกถ้าผู้ใดแตะต้องสิ่งมลทินใดๆ ไม่ว่าจะ เป็นมลทินของคน หรือสัตว์มลทินใดๆ หรือสิ่งมลทินที่นำ สะอิดสะเอียนใดๆ และผู้นั้นมารับประทานเนื้อสัตว์บูชาอันเป็นเครื่องสันติบูชาแต่พระเยโฮวาห์ ผู้นั้นจะต้องถูก ตัดขาดจากพลไฟร์ของตน

22. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

23. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เจ้าทั้งหลายอย่ารับประทานไขมันของวัว ของแกะหรือของแพะ

24. ไขมันของสัตว์ที่ตายเอง และไขมันของสัตว์ที่สัตว์กัดตายจะนำไปใช้อย่างอื่นก็ได้ แต่อย่ารับประทานเลยเป็นอัน ขาด

25. ด้วยผู้ใดก็ตามรับประทานไขมันสัตว์อันเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแต่พระเยโฮวาห์ ผู้ที่รับประทานนั้นจะต้อง ถูกตัดขาดจากพลไฟร์ของตน

26. ยิ่งกว่านั้นอีกเจ้าอย่ารับประทานเลือดเลยทีเดียว ไม่ว่าเลือดของสัตว์ปีกหรือเลือดสัตว์ในทีใดๆที่เจ้าอาศัยอยู่

27. ผู้ใดก็ตามที่รับประทานเลือดในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากพลไฟร์ของตน

28. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

29. กล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ผู้ใดจะถวายเครื่องบูชาอันเป็นสันติบูชาแต่พระเยโฮวาห์ ให้ผู้นั้นนำเครื่องบูชาของเขา มา ถวายแต่พระเยโฮวาห์จากเครื่องบูชาอันเป็นสันติบูชาของเขา

30. ให้เขานำเครื่องถวายบูชาด้วยไฟแต่พระเยโฮวาห์มาด้วยมือของตนเอง ให้เขานำไขมันมาพร้อมกับเนื้อออกนั้น เพื่อเอาเนื้อออกนั้นแวงไปแวงมาเป็นเครื่องบูชาแวงถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

31. ให้ปุโรหิตเผาไขมันเสียบบนแท่นบูชา แต่เนื้อออกนั้นจะตกเป็นของอาโรนและบุตรชายของเขา

32. แต่โคนขาข้างขวาของสัตว์นั้นเจ้าจงให้ปุโรหิตเป็นส่วนถวายจากเครื่องบูชาแห่งสันติบูชา

33. บุตรชายอาโรนผู้ถวายเลือดแห่งสันติบูชาและไขมันจะได้รับโคนขาข้างขวาเป็นส่วนของเขา

34. เพราะว่าเนื้ออกที่แวงถวาย และเนื้อโคนขาที่ถวายนั้นเราได้เอามาจากคนอิสราเอลจากเครื่องสันติบูชาของเขา และเราได้มอบให้แก่อาโรนปุโรหิตและบุตรชายของเขาเป็นกฎเกณฑ์อันถาวรจากคนอิสราเอล

35. นี่เป็นส่วนจากการเจิมอาโรนและการเจิมบุตรชายของเขา ได้จากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแต่พระเยโฮวาห์ มอบ หมายให้แก่เขาทั้งหลายในวันที่เขาทั้งหลายถูกถวายให้บรรณาบัติพระเยโฮวาห์ในตำแหน่งปุโรหิต

36. ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาคนอิสราเอลให้มอบสิ่งเหล่านี้แก่เขาทั้งหลาย ในวันที่เขาทั้งหลายได้รับการเจิมเป็นปุ โรหิต เป็นกฎเกณฑ์อันถาวรตลอดชั่วอายุของเขา

37. ทั้งหมดนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องเครื่องเผาบูชา เครื่องธัญญาบูชา เครื่องบูชาไถ่บาป เครื่องบูชาไถ่การละเมิด เครื่องสถาปนาบูชา และเครื่องสันติบูชา

38. ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสบนภูเขาซีนาย ในวันที่พระองค์ทรงบัญชาคนอิสราเอลให้นำเครื่องบูชามาถวาย แต่พระเยโฮวาห์ในถิ่นทุรกันดารซีนาย

บทที่ 8

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงนำอาโรนและบุตรชายของเขามาพร้อมกับเสี้อยศ น้ำมันเจิม วัวอันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป แกะผู้สองตัว กระบุงขนมปังไร้เชื้อ
3. และจงเรียกชุมนุมชนทั้งหมดให้ประชุมกันที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม
4. และโมเสสก็กระทำการดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่ท่าน และชุมนุมชนก็ประชุมกันที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม
5. โมเสสกล่าวแก่ชุมนุมชนว่า ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้กระทำ
6. โมเสสก็นำอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขามาชำระกายด้วยน้ำ
7. แล้วสวมเสื้อให้และคาดรัดประคดให้ แล้วสวมเสื้อคลุมยาวให้ และสวมเอโฟดให้เขา เอรัดประคดทออย่างประณีตสำหรับคาดทับเอโฟดคาดเอวให้ ผูกเอโฟดให้ติดเขาไว้
8. และโมเสสสวมทับทรวงให้อาโรน และใส่อูริมกับทุมิมไว้ในทับทรวงนั้น
9. และสวมผ้ามาลาไว้บนศีรษะ และติดแผ่นทองคำอันเป็นมงกุฎบริสุทธิ์ที่ผ้ามาลาด้านหน้า ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้
10. แล้วโมเสสนำน้ำมันเจิมมาเจิมพลับพลาและทุกสิ่งที่อยู่ therein ชำระให้เป็นของบริสุทธิ์
11. และท่านเอาน้ำมันเจิมประพรมบนแท่นเจ็ดครั้ง เจิมแท่นและเจิมภาชนะประจำแท่นทั้งหมด เจิมชั้นและพานรองชั้นเพื่อชำระให้เป็นของบริสุทธิ์
12. และท่านเทน้ำมันเจิมลงบนศีรษะของอาโรนบ้าง แล้วเจิมเขาไว้เพื่อชำระให้บริสุทธิ์
13. และโมเสสก็นำบุตรชายอาโรนเข้ามาสวมเสื้อแล้วคาดรัดประคดให้ และสวมมาลาให้ ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้
14. แล้วท่านจึงนำวัวตัวผู้อันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปเข้ามา อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาก็เอามือของตนวางบนหัววัวอันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปนั้น
15. โมเสสก็ฆ่าวัวตัวนั้นเสีย เอาน้ำจุ่มเลือดไปเจิมที่เชิงงอนรอบแท่น ชำระแท่นให้บริสุทธิ์แล้วเทเลือดที่ฐานของแท่น ถวายแท่นไว้เป็นสิ่งที่บริสุทธิ์ เพื่อทำการลบมลทินของแท่นนั้น
16. และท่านนำไขมันทั้งหมดที่อยู่กับเครื่องในและพังผืดเหนือตับ และไตสองลูกพร้อมกับไขมันแล้วโมเสสก็เผาสิ่งเหล่านี้เสียบนแท่น
17. แต่วัวและหนังวัว กับเนื้อและมูลของมัน ท่านเผาเสียด้วยไฟข้างนอกค่าย ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้
18. แล้วท่านก็นำแกะผู้อันเป็นเครื่องเผาบูชาเข้ามา อาโรนกับบุตรชายทั้งหลายของเขาก็เอามือของตนวางบนหัวของแกะผู้นั้น
19. โมเสสก็ฆ่าแกะนั้นเสีย เอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่น
20. เมื่อท่านฟันแกะออกเป็นท่อนๆ โมเสสก็เผาหัวและแกะท่อนๆกับไขมันเสีย
21. เมื่อเอาน้ำล้างเครื่องในและขาแกะแล้ว โมเสสก็เผาแกะทั้งตัวบนแท่น เป็นเครื่องเผาบูชา เป็นกลิ่นที่พอพระทัย

เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส

22. ท่านจึงนำแกะผู้เกิดตัวหนึ่งนั้นเข้ามาคือแกะตัวผู้ที่เป็นเครื่องสถาปนา และอาโรนกับบุตรชายทั้งหลายของเขาก็เอามือของตนวางบนหัวของแกะผู้นั้น

23. โมเสสก็ฆ่าแกะนั้นเสีย เอาเลือดเจิมที่ปลายหูข้างขวาของอาโรน และที่นิ้วหัวแม่มือขวาของเขา และที่นิ้วหัวแม่มือเท้าขวาของเขา

24. แล้วนำบุตรชายทั้งหลายของอาโรนเข้ามา และโมเสสเอาเลือดเจิมที่ปลายหูข้างขวา ที่นิ้วหัวแม่มือข้างขวา ที่นิ้วหัวแม่มือเท้าข้างขวาของเขา และโมเสสเอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่น

25. แล้วท่านจึงนำไขมันและหางที่เป็นไขมัน และไขมันทั้งหมดที่อยู่กับเครื่องใน และพังผืดเหนือตับและไตสองลูกกับไขมันที่ติดอยู่ และโคนขาข้างขวา

26. และท่านหยิบขนมไร้เชื้อหนึ่งก้อนจากกระบุงขนมปังไร้เชื้อ ซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และหยิบขนมคลุกน้ำมันก้อนหนึ่ง และขนมแผ่นแผ่นหนึ่ง วางของเหล่านี้ไว้บนไขมัน และบนโคนขาข้างขวา

27. ท่านเอาสิ่งเหล่านี้วางไว้ในมือของอาโรน และมือของบุตรชายทั้งหลายของเขา และให้แกว่งไปแกว่งมาเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

28. แล้วโมเสสก็รับของเหล่านั้นมาจากมือของเขาทั้งหลายและเผาเสียบนแท่นบนเครื่องเผาบูชา เป็นเครื่องสถาปนาบูชา เป็นกลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์

29. และโมเสสเอาเนื้อออกแกว่งไปแกว่งมาเป็นเครื่องแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ นี่เป็นแกะตัวผู้สถาปนาส่วนของโมเสส ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส

30. แล้วโมเสสนำน้ำมันเจิมและเลือดซึ่งอยู่บนแท่น ประพรมบนอาโรนและเครื่องยศของเขา และบนบุตรชายทั้งหลาย กับบนเครื่องยศของบุตรชายทั้งหลายของเขา ดังนี้แหละท่านก็ชำระอาโรนกับเครื่องยศของเขาให้บริสุทธิ์ บุตรชายทั้งหลายของเขากับเครื่องยศของบุตรชายนั้นด้วย

31. โมเสสสั่งอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาว่า จงต้มเนื้อเสียที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม และรับประทานเสียที่นั่นกับขนมปังซึ่งอยู่ในกระบุงเครื่องสถาปนาบูชา ดังที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านว่า อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขาจะรับประทาน

32. เนื้อและขนมปังที่เหลือนั้นท่านจงเผาเสียด้วยไฟ

33. และท่านทั้งหลายอย่าออกไปนอกประตูพลับพลาแห่งชุมนุมตลอดเจ็ดวัน จนกว่าวันกำหนดสถาปนาของท่านจะครบ เพราะที่จะสถาปนาท่านนั้นก็กินเวลาเจ็ดวัน

34. สิ่งที่ได้กระทำในวันนี้ พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้กระทำเพื่อลบมลทินของท่าน

35. ท่านจงอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดเจ็ดวัน กระทำกิจที่พระเยโฮวาห์ทรงกำชับไว้ เกือบกว่าท่านจะต้องถึงตาย เพราะนี่เป็นสิ่งที่ข้าพเจ้าได้รับบัญชา

36. อาโรนกับบุตรชายทั้งหลายของเขาได้กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาทางโมเสสทุกประการ

บทที่ 9

1. ต่อมาวันที่แปดโมเสสก็เรียกอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขา และพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล
2. และท่านกล่าวแก่อาโรนว่า จงนำลูกวัวตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา ทั้งสองอย่าให้มีตำหนิ จงถวายบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
3. และกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า `จงเอาลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และลูกวัวตัวหนึ่งกับลูกแกะตัวหนึ่ง ทั้งสองให้มีอายุหนึ่งขวบ ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องเผาบูชา
4. และเอาวัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นสันติบูชาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเอาธัญญาบูชาคูก น้ำมันมาถวาย เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงปรากฏแก่ท่านในวันนี้'
5. เขาทั้งหลายก็นำสิ่งที่โมเสสบัญญัติมานั้นมาที่หน้าพลับพลาแห่งชุมนุม และชุมนุมชนทั้งหมดก็เข้ามาใกล้ ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
6. โมเสสกล่าวว่า นี่เป็นสิ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้ท่านทั้งหลายกระทำ และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์จะปรากฏแก่ท่านทั้งหลาย
7. แล้วโมเสสจึงสั่งอาโรนว่า จงเข้าไปใกล้แท่นบูชา ถวายเครื่องบูชาไถ่บาป และเครื่องเผาบูชาของท่านเสีย และทำการลบมลทินบาปของตัวท่านกับพลไฟร์ทั้งหลาย และจงนำเครื่องถวายบูชาของพลไฟร์มา และทำการลบมลทินบาปของเขา ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา'
8. อาโรนจึงเข้าไปใกล้แท่นบูชาและฆ่าลูกวัวอันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปซึ่งเป็นของเพื่อตน
9. และบุตรชายอาโรนก็นำเลือดมาให้เขา เขาก็เอานิ้วจุ่มเลือดไปเจิมเชิงนอนของแท่น และเทเลือดลงที่ฐานแท่น
10. ส่วนไขมันและไต กับพังผืดเหนือตับจากเครื่องบูชาไถ่บาปนั้น เขาเผาเสียบนแท่น ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส
11. เขาก็เผาเนื้อและหนังเสียด้วยไฟที่ภายนอกค่าย
12. เขามาสัตว์เครื่องเผาบูชา แล้วบุตรชายอาโรนก็นำเลือดมาให้เขา เขาก็เอาเลือดนั้นประพรมที่แท่นและรอบแท่น
13. และบุตรชายทั้งหลายของอาโรนก็ส่งเครื่องเผาบูชาที่ละท่อนกับหัวมาให้อาโรน อาโรนก็เผาสิ่งเหล่านั้นบนแท่น
14. อาโรนจึงล้างเครื่องในและขาสัตว์และเผาเสียบนเครื่องเผาบูชาที่บนแท่นบูชา
15. แล้วอาโรนก็นำเครื่องบูชาของพลไฟร์มาถวาย คือเนื้อแพะซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปซึ่งเป็นของเพื่อพลไฟร์มาฆ่าเสียบูชาไถ่บาป ดังเครื่องบูชาไถ่บาปครั้งก่อนนั้น
16. และเขาก็ถวายเครื่องเผาบูชาถวายตามลักษณะ
17. และเขาก็ถวายธัญญาบูชาโดยหยิบมากำมือหนึ่งเผาเสียบนแท่นนอกเหนือเครื่องเผาบูชาประจำเวลาเช้า
18. เขามาวัวผู้ด้วย และแกะผู้เป็นเครื่องสันติบูชาสำหรับพลไฟร์ และบุตรชายอาโรนนำเลือดมาให้อาโรน อาโรนก็เอาเลือดประพรมที่แท่นและรอบแท่น
19. และนำไขมันวัวและไขมันแกะ กับหางที่เป็นไขมัน และไขมันที่หุ้มเครื่องใน และไตกับพังผืดเหนือตับมาให้

20. และเขาทั้งหลายวางไข่มันไว้บนเนื้ออก และอาโรนก็เผาไข่มันเสียบนแท่น
21. ส่วนเนื้ออกและเนื้อโคนขาข้างขวานั้น อาโรนแกว่งไปแกว่งมาเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาคือ ดั่งที่โมเสสบัญชาไว้
22. แล้วอาโรนยกมือขึ้นอวยพรพลไฟร์ และอาโรนก็ลงมาจากการถวายเครื่องบูชาไถ่บาป เครื่องเผาบูชาและสันติบูชา
23. โมเสสกับอาโรนจึงเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุม เมื่อเขาทั้งสองออกมา เขาก็อวยพรพลไฟร์ และสง่าราศีของพระเยโฮวาก็ปรากฏแก่พลไฟร์ทั้งหมด
24. เปลวเพลิงพุ่งออกมาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาคือ เผาเครื่องเผาบูชาและไข่มันซึ่งอยู่บนแท่น เมื่อพลไฟร์ทั้งหลายเห็นก็ให้ร้องและซบหน้าลง

1. ฝ่ายนาดับกับอับนีบุตรชายของอาโรน ต่างนำกระถางไฟของเขามาและเอาไฟใส่ในนั้นแล้วใส่เครื่องหอมลง เอาไฟที่ผิดรูปแบบมาเผาถวายบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์มิได้ทรงบัญชาให้เขากระทำเช่นนั้น
2. ไฟก็พุ่งขึ้นมาจากพระเยโฮวาห์ ใหม้เขาทั้งสองและเขาก็ตายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
3. โมเสสจึงบอกอาโรนว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'เราจะสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางผู้ที่อยู่ใกล้เรา เขาจะถวายสง่าราศีแก่เราต่อหน้าพลไพร่ทั้งปวง' และอาโรนก็นิ่งอยู่
4. โมเสสเรียกมิชาเอลและเอลซาฟาน บุตรชายของอูสซีเอล อาของอาโรน บอกเขาว่า จงเข้ามาใกล้ ห้ามเอาพี่น้องของเจ้าออกไปเสียนอกค่ายจากหน้าสถานบริสุทธิ์
5. เขาก็เข้ามาใกล้ห้ามศพทั้งสี่ออกไปไว้นอกค่ายตามที่โมเสสสั่ง
6. และโมเสสกล่าวแก่อาโรนและเอลาซาร์และอิธามาร์ บุตรชายอาโรนว่า ท่านทั้งหลายอย่าปล่อยผมห้อย หรือฉีกเสื้อผ้าของท่าน เกลือกว่าท่านจะต้องตายและเกลือกว่าพระพิโรธจะตกเหนือชุมนุมชนทั้งหมด แต่พี่น้องของท่านคือวงศ์วานอิสราเอลทั้งหมด จะไว้ทุกข์เพราะพระเยโฮวาห์ทรงให้บังเกิดการเผาไหม้ก็ได้
7. และอย่าออกไปจากประตูพลับพลาแห่งชุมนุม เกลือกว่าท่านต้องตาย เพราะว่ามีน้ำมันเจิมแห่งพระเยโฮวาห์อยู่เหนือท่านทั้งหลาย และเขาทั้งหลายก็กระทำตามคำของโมเสส
8. พระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า
9. เมื่อตัวเจ้าหรือบุตรชายของเจ้าจะเข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุม อย่าดื่มเหล้าองุ่นหรือสุรา เกลือกว่าเจ้าจะต้องตาย ทั้งนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรอยู่ตลอดชั่วอายุของเจ้า
10. เจ้าจงแยกของบริสุทธิ์จากของไม่บริสุทธิ์และของมลทินจากของไม่มลทิน
11. และเจ้าจะต้องสอนพลไพร่อิสราเอลให้ทราบถึงกฎเกณฑ์ทั้งหมดซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่เขาทั้งหลายทางโมเสส
12. โมเสสกล่าวแก่อาโรนและเอลาซาร์ และอิธามาร์ บุตรชายของเขาผู้ที่เหลืออยู่ว่า จงเอาธัญญาบูชาซึ่งเหลือจากการบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ มารับประทานที่ริมแท่นบูชาไม่ใส่เชื้อ เพราะเป็นของบริสุทธิ์ที่สุด
13. ท่านจงรับประทานในที่บริสุทธิ์เพราะเป็นส่วนของท่าน และส่วนของบุตรชายของท่าน จากเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ เพราะข้าพเจ้าได้รับบัญชาดังนี้
14. แต่เนื้ออกที่แกว่งถวาย และเนื้อโคนขาที่ถวายแล้วนั้น ท่านจงรับประทานในที่สะอาด ทั้งตัวท่านและบุตรชาย บุตรสาวของท่านก็รับประทานได้ เพราะเป็นส่วนที่ได้มาจากสันติบูชาของคนอิสราเอล อันตกอยู่กับท่านทั้งบุตรชายทั้งหลายของท่านด้วย
15. เนื้อโคนขาที่ถวายและเนื้ออกที่แกว่งถวายเขาจะนำมาบูชาพร้อมกับเครื่องไขมันที่บูชาด้วยไฟ เพื่อแกว่งเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ สิ่งเหล่านี้เป็นของท่านและบุตรชายทั้งหลายของท่าน ให้เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิรันดร์ ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้
16. ฝ่ายโมเสสได้พยายามไต่ถามถึงเรื่องแพะซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และดูเถิด แพะตัวนั้นถูกเผาเสียแล้ว ท่านจึง

โกธรเอเลอาซาร์และอิธามาร์บุตรชายของอาโรนที่เหลื่ออยู่ ท่านว่าเขาว่า

17. เหตุไฉนท่านจึงมิได้รับประทานเครื่องบูชาไถ่บาปในที่บริสุทธิ์ ในเมื่อเป็นของบริสุทธิ์ที่สุด และพระเจ้าได้
ประทานของเหล่านั้นให้แก่ท่านเพื่อท่านจะได้รับความรักของชุมชน เพื่อทำการลบมลทินบาปของเขาทั้งหลาย
ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

18. ดุเถิด เลือดสัตว์นั้นก็มีได้นำเข้ามายังที่บริสุทธิ์ที่ห้องชั้นใน ท่านควรจะได้รับประทานสิ่งเหล่านี้ในที่บริสุทธิ์ ดังที่
ข้าพเจ้าได้บัญชาแล้วนั้น

19. อาโรนจึงกล่าวแก่โมเสสว่า ดุเถิด วันนี้เขาได้ถวายเครื่องบูชาไถ่บาปและเครื่องเผาบูชาของเขาต่อพระพักตร์พระ
เยโฮวาห์แล้ว และเหตุการณ์เหล่านี้ก็ตกที่ข้าพเจ้าแล้ว ถ้าวันนี้ข้าพเจ้าได้รับประทานเครื่องบูชาไถ่บาป จะเป็น
โปรดปรานในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์หรือ

20. เมื่อโมเสสได้ฟังดังนั้น ท่านก็พอใจ

1. พระเยซูคริสต์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า
2. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ต่อไปนี้เป็นสัตว์ที่มีชีวิตในบรรดาสัตว์ในโลกซึ่งเจ้าจะรับประทานได้
3. บรรดาสัตว์ที่แยกกีบและมีกีบผ่าและสัตว์เคี้ยวเอื้อง เจ้ารับประทานได้
4. อย่างไรก็ตามสัตว์ต่อไปนี้ที่เคี้ยวเอื้องหรือแยกกีบ เจ้าก็อย่ารับประทาน อูฐ เพราะมันเคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกีบ เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า
5. ตัวกระจงผาเพราะว่ามันเป็นสัตว์เคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกีบ เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า
6. กระต่าย เพราะว่ามันเป็นสัตว์เคี้ยวเอื้องแต่ไม่แยกกีบ เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า
7. หมู เพราะมันเป็นสัตว์แยกกีบและมีกีบผ่าแต่ไม่เคี้ยวเอื้อง จึงเป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า
8. อย่ารับประทานเนื้อของสัตว์เหล่านี้เลย และเจ้าอย่าแตะต้องซากของมัน มันเป็นของมลทินแก่เจ้า
9. สัตว์ที่อยู่ในน้ำทั้งหมดเหล่านี้เจ้ารับประทานได้ ของทุกอย่างซึ่งอยู่ในน้ำที่มีครีบและมีเกล็ด จะอยู่ในทะเลหรือในแม่น้ำก็ตาม เจ้ารับประทานได้
10. แต่ทุกอย่างในทะเลและในแม่น้ำ ทุกอย่าง que เคลื่อนไหวในน้ำ และสิ่งมีชีวิตใดๆซึ่งอยู่ในน้ำ ไม่มีครีบและเกล็ด สัตว์เหล่านี้เป็นสิ่งที่พึงรังเกียจแก่เจ้า
11. สัตว์เหล่านี้ยังคงเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจแก่เจ้า เจ้าอย่ารับประทานเนื้อของมัน แต่ให้เจ้าถือว่าซากของมันเป็นที่พึงรังเกียจ
12. อะไรก็ตามที่อยู่ในน้ำไม่มีครีบและเกล็ด เป็นสิ่งที่พึงรังเกียจแก่เจ้า
13. ต่อไปนี้เป็นนกซึ่งให้เจ้าถือว่าเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจท่ามกลางนกทั้งหลาย นกเหล่านี้รับประทานไม่ได้ มันเป็นสิ่งที่พึงรังเกียจ คือนกอินทรี นกแร้ง นกออก
14. นกเหยี่ยวหางยาว เหยี่ยวดำตามชนิดของมัน
15. นกแกตามชนิดของมัน
16. นกเค้าแมว นกเค้าโม่ง นกนางนวล เหยี่ยวนกเขาตามชนิดของมัน
17. นกเค้าแมวเล็ก นกอ้ายจั่ว นกทืดทื่อ
18. นกอีโก้ นกกระทุง นกแร้ง
19. นกกระสาดำ นกกระสาตามชนิดของมัน นกหัวขวาน และค้างคาว
20. แมลงมีปีกซึ่งคลานสี่ขา เป็นสัตว์ที่พึงรังเกียจแก่เจ้า
21. แต่ในบรรดาแมลงมีปีกที่คลานสี่ขาเหล่านี้ เจ้าจะรับประทานจำพวกที่มีขาพับใช้กระโดดไปบนดินได้
22. ในจำพวกแมลงต่อไปนี้เจ้ารับประทานได้ ตั๊กแตนวัยบินตามชนิดของมัน จิ้งหรีดไก่อรงตามชนิดของมัน จักจั่นตามชนิดของมัน และตั๊กแตนตามชนิดของมัน
23. แต่แมลงมีปีกอย่างอื่นซึ่งมีสี่ขา เป็นสัตว์ที่พึงรังเกียจแก่เจ้า
24. สิ่งเหล่านี้จะกระทำให้เจ้ามลทินได้ คือผู้หนึ่งผู้ใดแตะต้องซากของมันจะต้องมลทินไปถึงเวลาเย็น

25. ผู้ใดถือซากสัตว์ส่วนใดๆไปต้องซักเสื้อผ้าของตน และมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
26. ซากของสัตว์ทั้งปวงที่แยกกีบและไม่มีกีบผ่า ไม่เคี้ยวเอื้องเป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า ผู้ใดแตะต้องสัตว์เหล่านี้จะมลทิน
27. ในบรรดาสัตว์สี่เท้าทุกอย่างซึ่งเดินด้วยขยุ้มทำเป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า ผู้ใดแตะต้องซากสัตว์นี้จะต้องมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
28. ผู้ใดนำซากมันไปจะต้องซักเสื้อผ้าของตน และมลทินไปจนถึงเวลาเย็น เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า
29. ในบรรดาสัตว์ที่เลื้อยคลานไปบนดิน ชนิดต่อไปนี้เป็นสัตว์มลทินแก่เจ้า คือ อีเห็น หนู เหี้ยตามชนิดของมัน
30. จิ้งจก ตะกวด แอ้ จิ้งเหลนและกิ้งก่า
31. ในบรรดาสัตว์เลื้อยคลาน ชนิดเหล่านี้เป็นมลทินแก่เจ้า ผู้ใดแตะต้องเมื่อมันตายแล้ว ผู้นั้นจะมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
32. และเมื่อมันตายตกทับสิ่งใด สิ่งนั้นก็มลทิน ไม่ว่าจะเป็สิ่งที่เป็นไม้ หรือเสื้อผ้า หรือหนังสัตว์ หรือกระสอบ หรือภาชนะใดๆที่ใช้เพื่อประโยชน์อย่างใด จะต้องแช่น้ำ และจะมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ต่อไปก็นับว่าสะอาดได้
33. และถ้ามันตกลงไปในภาชนะดิน สิ่งที่อยู่ในภาชนะนั้นจะมลทิน จงทุบภาชนะนั้นเสีย
34. อาหารในภาชนะนั้นที่รับประทานได้ซึ่งมีน้ำปนอยู่ก็เป็นมลทิน และน้ำดื่มทั้งสิ้นซึ่งจะดื่มได้จากภาชนะอย่างนี้จะมลทิน
35. ถ้าส่วนใดของซากสัตว์ตกใส่สิ่งใดๆ สิ่งนั้นๆก็มลทิน ไม่ว่าจะเป็เตาอบหรือเตา ต้องทุบเสีย เป็นมลทิน และเป็นของมลทินแก่เจ้า
36. อย่างไรก็ตามน้ำพุหรือน้ำในแอ่งเก็บน้ำเป็นของสะอาด แต่สิ่งใดที่แตะต้องซากสัตว์นั้นจะมลทิน
37. ถ้าส่วนใดของซากตกใส่เมล็ดพืชที่ใช้หว่าน พืชนั้นนับว่าสะอาด
38. ถ้าเอาเมล็ดพืชนั้นแช่น้ำไว้ และซากสัตว์ส่วนใดตกใส่น้ำนั้นก็เป็มลทินแก่เจ้า
39. ถ้าสัตว์ซึ่งเจ้าจะรับประทานได้นั้นตายเอง ผู้ที่แตะต้องซากสัตว์นั้นจะมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
40. และผู้ใดที่รับประทานซากนั้นจะต้องซักเสื้อผ้าของเขาเสียและเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น ผู้ใดที่จับถือซากนั้นไปก็ต้องซักเสื้อผ้าของตน และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
41. บรรดาสัตว์เลื้อยคลานที่ไปบนแผ่นดินเป็สิ่งพึงรังเกียจ อย่ารับประทาน
42. สิ่งใดที่เลื้อยไปด้วยท้อง หรือสิ่งที่เดินสี่ขา หรือสิ่งที่มีหลายขา ทุกสิ่งที่คลานไปบนแผ่นดิน เจ้าอย่ารับประทาน เพราะเป็สิ่งพึงรังเกียจ
43. เจ้าอย่ากระทำให้ตัวเองเป็ที่พึงรังเกียจด้วยสัตว์เลื้อยคลานใดๆ อย่าทำตัวให้เป็มลทินไปด้วยสัตว์เหล่านี้เลย เกรงว่าเจ้าจะเป็มลทินไปด้วย
44. เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า จงชำระตัวไว้ให้บริสุทธิ์ เพราะเราบริสุทธิ์ เจ้าอย่าทำตัวให้เป็มลทินไปด้วยสัตว์อย่างใดอย่างหนึ่งซึ่งคลานไปบนแผ่นดิน
45. เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเป็พระเจ้าของเจ้า เพราะฉะนั้นเจ้าจึงต้องบริสุทธิ์

เพราะเราบริสุทธิ์

46. เหล่านี้เป็นพระราชบัญญัติกล่าวถึงเรื่องสัตว์และนก และสิ่งมีชีวิตที่เคลื่อนไหวไปมาในน้ำ และสัตว์ทุกชนิดที่เลื้อยคลานบนแผ่นดิน
47. เพื่อให้สังเกตความแตกต่างระหว่างสิ่งที่เป็นมลทินและสิ่งที่ไม่เป็นมลทิน และระหว่างสัตว์ที่มีชีวิตรับประทานได้ และสัตว์มีชีวิตที่รับประทานไม่ได้

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ถ้าหญิงคนใดมีครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย นางต้องเป็นมลทินเจ็ดวัน นางจะเป็นมลทินอย่างเดียวกับมลทินเวลาที่นางมีประจำเดือน
3. ในวันที่แปดให้ตัดหนังปลายองคชาติของเด็กนั้นเสียเพื่อเป็นการเข้าสู่หนัด
4. ให้นางคอยอยู่อีกสามสิบสามวันด้วยเรื่องโลหิตชำระของนาง อย่าให้นางแตะต้องของบริสุทธิ์อันใด หรือเข้าไปในสถานบริสุทธิ์ จนกว่าจะครบวันชำระของนาง
5. แต่ถ้านางคลอดบุตรเป็นหญิง นางจะมลทินไปสองสัปดาห์ อย่างเดียวกับเรื่องการมีประจำเดือน และนางจะต้องคอยอยู่หกสิบหกวัน ด้วยเรื่องโลหิตชำระของนาง
6. และเมื่อวันชำระของนางครบแล้ว ไม่ว่าจะเป็นการกำหนดของบุตรชายหรือบุตรสาว ให้นางไปหาปุโรหิตที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม นำลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่งไปเป็นเครื่องเผาบูชาและนกพิราบหนุ่มตัวหนึ่งหรือนกเขาตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
7. ให้นปุโรหิตนำถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และทำการลบมลทินให้นาง แล้วนางจะสะอาดในเรื่องโลหิตของนางตก นี่เป็นพระราชบัญญัติกล่าวด้วยเรื่องการคลอดบุตร ไม่ว่าจะชายหรือหญิง
8. และถ้านางไม่สามารถหาลูกแกะตัวหนึ่งได้ก็ให้นางนำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัว ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชาและอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และให้นปุโรหิตทำการลบมลทินให้นาง แล้วนางจะสะอาด

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า
2. ถ้าผู้ใดเกิดอาการบวมหรือพุหรือต่างขึ้นที่ผิวหนัง แล้วผิวหนังของเขาเป็นโรคเรื้อน ก็ให้พาผู้นั้นมาหาอาโรนปุโรหิต หรือมาหาบุตรชายคนหนึ่งคนใดของเขาที่เป็นปุโรหิต
3. ให้ปุโรหิตตรวจผิวหนังตรงที่เป็นโรค ถ้าขนในที่นั้นเปลี่ยนเป็นสีขาวและเห็นว่าโรคนั้นอยู่ลึกกว่าผิวหนังลงไปนับว่าเป็นโรคเรื้อน เมื่อปุโรหิตตรวจเขาเสร็จแล้วให้ประกาศว่าเขาเป็นมลทิน
4. ถ้าผิวหนังตรงที่ต่างขึ้นนั้นขาว และปรากฏว่ากินไม่ลึกไปกว่าผิวหนัง และขนในบริเวณนั้นก็ไม่ได้เปลี่ยนเป็นสีขาว ให้ปุโรหิตกักตัวผู้ป่วยไว้เจ็ดวัน
5. และให้ปุโรหิตตรวจเขาอีกในวันที่เจ็ด ดูเถิด ถ้าตามสายตาของเขาเห็นว่าโรคนั้นทรงอยู่ไม่ลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตกักตัวเขาต่อไปอีกเจ็ดวัน
6. พอถึงวันที่เจ็ดให้ปุโรหิตตรวจเขาอีกครั้งหนึ่ง ดูเถิด ถ้าบริเวณที่ป่วยนั้นจางลง และโรคมิได้ลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตประกาศว่า เขาสะอาดแล้ว เขาเป็นโรคพุเท่านั้น ให้เขาซักเสื้อผ้าแล้วเขาก็จะสะอาดได้
7. แต่ถ้าหากว่าภายหลังจากที่เขาสำแดงตัวแก่ปุโรหิตเพื่อรับการชำระแล้วนั้นปรากฏว่า บริเวณที่พุลามออกไปในผิวหนัง เขาต้องกลับไปหาปุโรหิตอีก
8. ให้ปุโรหิตทำการตรวจ ดูเถิด ถ้าบริเวณพุนั้นลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคเรื้อน
9. ถ้าผู้ใดเป็นโรคเรื้อนก็ให้พาเขามาหาปุโรหิต
10. และให้ปุโรหิตตรวจดูตัวเขา ดูเถิด ถ้ามีบริเวณบวมสีขาวเกิดขึ้นที่ผิวหนัง ซึ่งทำให้ขนในที่นั้นเปลี่ยนเป็นสีขาว และมีเนื้อแผลสดในที่ที่บวมนั้น
11. แสดงว่าเป็นโรคเรื้อนเรื้อรังที่ผิวหนัง ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขามลทิน อย่ากักตัวเขาไว้ เพราะว่าเขาเป็นมลทิน
12. ถ้าโรคเรื้อนนั้นลามไปตามผิวหนังตามที่ปุโรหิตเห็นก็ปรากฏว่าลามไปตามผิวหนังทั่วตัวผู้ป่วยตั้งแต่ศีรษะจนเท้า
13. ปุโรหิตต้องตรวจดู และดูเถิด ถ้าเรื้อนนั้นแผ่ไปทั่วตัว ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาดด้วยโรคของเขาแล้วตัวของเขาเผือก เขาสะอาด
14. ถ้ามีเนื้อแผลสดปรากฏขึ้นมาเมื่อไร เขาก็เป็นมลทิน
15. ให้ปุโรหิตตรวจดูที่เนื้อแผลสดและประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เพราะเนื้อแผลสดนั้นทำให้มลทิน เขาเป็นโรคเรื้อน
16. หรือถ้าเนื้อแผลสดนั้นเปลี่ยนไปอีกกลายเป็นสีขาว ให้เขามาหาปุโรหิต
17. และให้ปุโรหิตตรวจเขา และดูเถิด ถ้าโรคนั้นกลายเป็นโรคเผือก ให้ปุโรหิตประกาศว่า คนที่เป็นโรคนั้นสะอาด เขาสะอาด
18. ถ้าที่ร่างกายคือผิวหนังของคนใดมีแผลฝีซึ่งหายแล้ว
19. ถ้าที่แผลเป็นนั้นมีสีขาวบวมขึ้นมาหรือมีที่ต่างขึ้นสีแดงเรื่อๆปรากฏ ก็ให้ผู้นั้นไปสำแดงตัวต่อปุโรหิต

20. และปุโรหิตจะตรวจดู ดูเถิด ถ้าที่เป็นนั้นลึกกว่าผิวหนัง และชนที่บริเวณนั้นเปลี่ยนเป็นสีขาว ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน โรคนั้นเป็นโรคเรื้อน มันฟูขึ้นมาที่แผลฝี
21. แต่ถ้าปุโรหิตตรวจดูแล้ว และดูเถิด ชนที่นั่นก็ไม่เปลี่ยนเป็นสีขาว และเป็นไม่ลึกกว่าผิวหนังแต่จาง ให้ปุโรหิตกักตัวเขาไว้เจ็ดวัน
22. ถ้าโรคนั้นลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคแล้ว
23. แต่ถ้าที่ต่างขี้นั้นคงที่อยู่ไม่ลามออกไป ก็เป็นแต่เพียงแผลเป็นของฝี ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาด
24. หรือเมื่อส่วนของร่างกายคือผิวหนังถูกไฟลวกและเนื้อแผลสดที่ตรงนั้นเป็นที่ต่างขี้นสีแดงเรื่อๆหรือสีขาว
25. ให้ปุโรหิตตรวจดู และดูเถิด ถ้าชนในบริเวณนั้นเปลี่ยนเป็นสีขาวและปรากฏว่าเป็นลึกกว่าผิวหนังก็เป็นโรคเรื้อน มันฟูขึ้นมาที่แผลไฟลวก และให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคเรื้อน
26. แต่ถ้าปุโรหิตตรวจดู และดูเถิด ชนในที่ต่างขี้นั้นไม่เปลี่ยนเป็นสีขาว และเป็นไม่ลึกกว่าผิวหนัง แต่จาง ให้ปุโรหิตกักตัวเขาไว้เจ็ดวัน
27. พอถึงวันที่เจ็ดก็ให้ปุโรหิตตรวจดูเขา ถ้าที่เป็นนั้นลามออกไปในผิวหนัง ก็ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคเรื้อน
28. ถ้าที่ต่างขี้นั้นคงที่อยู่ไม่ลามออกไปในผิวหนัง แต่จาง บวมเพราะไฟลวก ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาด เพราะมันเป็นเพียงแผลเป็นของไฟลวก
29. ถ้าชายหรือหญิงคนใดมีโรคที่ศีรษะหรือที่เครา
30. ให้ปุโรหิตตรวจดูโรคนั้น และดูเถิด ถ้าเป็นลึกกว่าผิวหนัง และผมตรงนั้นเหลืองและบาง ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาเป็นมลทิน เขาเป็นโรคคัน เป็นโรคเรื้อนที่ศีรษะหรือที่เครา
31. และถ้าปุโรหิตตรวจดูโรคคันนั้น และดูเถิด เป็นไม่ลึกกว่าผิวหนัง และไม่มีผมดำอยู่ในบริเวณนั้น ให้ปุโรหิตกักตัวบุคคลที่เป็นโรคคันนั้นไว้เจ็ดวัน
32. พอถึงวันที่เจ็ดก็ให้ปุโรหิตตรวจโรคคันนั้น ดูเถิด ถ้าอาการคันนั้นไม่ลามออกไป และไม่มีขนเหลืองในบริเวณนั้น และปรากฏว่าอาการคันไม่ลึกกว่าผิวหนัง
33. ก็ให้คนนั้นโกนผมเสีย แต่อย่าโกนตรงบริเวณที่คัน ให้ปุโรหิตกักตัวบุคคลที่เป็นโรคคันนั้นไว้อีกเจ็ดวัน
34. พอถึงวันที่เจ็ดก็ให้ปุโรหิตตรวจดูตรงที่คัน ดูเถิด ถ้าที่คันนั้นไม่ลามออกไปในผิวหนัง และปรากฏว่าเป็นไม่ลึกไปกว่าผิวหนัง ให้ปุโรหิตประกาศว่าเขาสะอาด ให้เขาซักเสื้อผ้า แล้วจะสะอาด
35. แต่ถ้าเขาชำระตัวแล้ว ยังปรากฏว่าโรคคันนั้นลามออกไปในผิวหนัง
36. ก็ให้ปุโรหิตตรวจเขา และดูเถิด ถ้าโรคคันนั้นลามออกไปในผิวหนังแล้ว ปุโรหิตไม่จำเป็นต้องมองหาขนสีเหลือง เขาเป็นมลทินแล้ว
37. แต่ถ้าตามสายตาของเขาโรคคันนั้นระงับแล้ว และมีผมต่างออกอยู่ในบริเวณนั้น โรคคันนั้นหายแล้ว เขาก็สะอาด และให้ปุโรหิตประกาศว่า เขาสะอาด
38. เมื่อผู้ชายหรือผู้หญิงมีที่ต่างขี้นที่ผิวหนัง คือที่ต่างขี้นสีขาว

39. ให้ปุโรหิตตรวจเขา ดูเถิด ถ้าที่ต่างขึ้นที่ผิวกายนั้นเป็นสีขาวหม่น นั่นเป็นเกลื้อนที่พุขึ้นในผิวหนัง เขาสะอาด
40. ถ้าชายคนใดมีผมร่วงจากศีรษะ เขาเป็นคนศีรษะล้าน แต่เขาสะอาด
41. ถ้าชายคนใดมีผมที่หน้าผากและที่ขมับร่วง หน้าผากของเขาล้าน แต่เขาสะอาด
42. แต่ถ้าตรงบริเวณศีรษะล้านหรือหน้าผากล้น มีบริเวณเป็นโรคสีแดงเรื่อๆ เขาเป็นเรื้อนพุขึ้นที่ศีรษะล้านหรือที่หน้าผากล้นนั้น
43. ให้ปุโรหิตตรวจดูเขา ดูเถิด ถ้าโรคขมวนั้นสีแดงเรื่อๆอยู่ที่ศีรษะล้านหรือที่หน้าผากล้นของเขา เหมือนกับโรคเรื้อนที่ปรากฏตามผิวหนัง
44. ชายผู้นั้นเป็นโรคเรื้อน เขาเป็นมลทิน ปุโรหิตต้องประกาศว่า เขาเป็นมลทิน โรคของเขาอยู่ที่ศีรษะ
45. ให้บุคคลที่เป็นโรคเรื้อนสวมเสื้อผ้าที่ขาด และให้ปล่อยผม และให้เขาปิดริมฝีปากบ่นไว้ แล้วร้องไปว่า 'มลทินมลทิน'
46. เขาจะเป็นมลทินอยู่ตลอดเวลาที่เขาเป็นโรค เขาเป็นมลทิน เขาจะต้องอยู่แต่ลำพังภายนอกค่าย
47. เมื่อในเครื่องแต่งกายมีโรคเรื้อน ไม่ว่าจะเป็เครื่องแต่งกายขนสัตว์หรือผ้าป่าน
48. อยู่ที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง อยู่ที่ผ้าป่านหรือผ้าขนสัตว์ หรืออยู่ในหนัง หรือสิ่งใดๆที่ทำด้วยหนัง
49. ถ้าโรคนั้นทำให้เครื่องแต่งกายมีสีเขียวๆหรือแดงๆที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่งที่หนังหรือสิ่งใดๆที่ทำด้วยหนัง นั่นเป็นโรคเรื้อน จะต้องนำไปแสดงต่อปุโรหิต
50. และให้ปุโรหิตตรวจโรคนั้น และให้กักสิ่งที่เป็นโรคนั้นไว้เจ็ดวัน
51. พอถึงวันที่เจ็ดก็ให้ตรวจดูโรคนั้นอีก ถ้าโรคนั้นลามไปในเสื้อผ้าเครื่องแต่งกาย ไม่ว่าจะที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่งเป็นที่หนังสัตว์ หรือสิ่งใดๆที่ทำด้วยหนังสัตว์ โรคนั้นเป็นโรคเรื้อนอย่างร้าย นับว่าเป็นมลทิน
52. ให้ปุโรหิตเผาเครื่องแต่งกายนั้นเสีย ไม่ว่าจะเป็โรคที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง เป็นที่ผ้าขนสัตว์หรือผ้าป่าน หรือสิ่งใดๆที่ทำด้วยหนังสัตว์ เพราะเป็นโรคเรื้อนที่ร้าย จึงให้เผาเสียในไฟ
53. และถ้าปุโรหิตนั้นตรวจดู และดูเถิด โรคนั้นมีได้ลามไปในเสื้อ ทั้งที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรือในสิ่งใดๆที่ทำด้วยหนังสัตว์
54. ก็ให้ปุโรหิตบัญชาให้เขาซักตัวที่เป็นโรคนั้นเสีย และให้กักไว้อีกเจ็ดวัน
55. เมื่อซักแล้วก็ให้ปุโรหิตตรวจดูตัวที่เป็นโรคนั้นอีก ดูเถิด ถ้าบริเวณที่เป็นโรคไม่เปลี่ยนสี แม้ว่าโรคนั้นไม่ลามไปก็เป็นมลทิน เจ้าจงเอาใส่ในไฟเผาเสีย ไม่ว่าจะบริเวณที่เป็นโรคเรื้อนนั้นจะอยู่ข้างในหรือข้างนอก
56. ถ้าปุโรหิตตรวจดูเมื่อซักแล้ว และดูเถิด โรคนั้นจาง ก็ให้ฉีกบริเวณนั้นออกจากเสื้อหรือหนังสัตว์ หรือเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง
57. ถ้าปรากฏขึ้นอีกในเครื่องแต่งกาย ไม่ว่าจะที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรือในสิ่งใดๆที่ทำด้วยหนังสัตว์ โรคนั้นลามไปแล้ว เจ้าจงเผาส่งที่เป็นโรคนั้นด้วยไฟ
58. ถ้าเสื้อทั้งที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรือสิ่งใดๆที่ทำด้วยหนังสัตว์ ซึ่งเมื่อซักแล้วโรคนั้นหมดไป ก็ให้ซักอีกเป็นครั้งที่สอง สะอาดได้แล้ว

59. นี่เป็นพระราชบัญญัติว่าด้วยโรคเรื้อนในเสื้อที่ทำด้วยขนสัตว์หรือผ้าป่าน ไม่ว่าจะเป็นที่ด้ายเส้นยืนหรือเส้นพุ่ง หรือเป็นที่สิ่งใดๆที่ทำด้วยหนังสัตว์ เพื่อให้พิจารณาว่าอย่างใดสะอาด อย่างใดเป็นมลทิน

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. ต่อไปนี้จะเป็นพระราชบัญญัติเรื่องคนเป็นโรคเรื้อนในวันชำระตัวของเขา ให้พาเขามาหาปุโรหิต
3. และให้ปุโรหิตออกไปนอกค่าย และให้ปุโรหิตทำการตรวจ ดูเถิด ถ้าผู้ป่วยหายจากโรคเรื้อนแล้ว
4. ก็ให้ปุโรหิตบัญชาเขาให้จัดของสำหรับผู้จะรับการชำระ คือนกสะอาดที่มีชีวิตสองตัว ไม้สนสีดาร์ กับด้ายสีแดง และต้นหุสบ
5. ให้ปุโรหิตบัญชาให้ฆ่านกตัวหนึ่งในภาชนะดินข้างบนน้ำไหล
6. สำหรับนกตัวที่ยังเป็นอยู่นั้น ให้ปุโรหิตเอานกตัวที่ยังเป็นอยู่กั้กับไม้สนสีดาร์ ด้ายสีแดง ต้นหุสบ จุ่มเข้าไปในเลือดของนกที่ถูกฆ่าข้างบนน้ำไหล
7. และให้ปุโรหิตประพรมคนที่จะรับการชำระจากโรคเรื้อนนั้นเจ็ดครั้ง แล้วประกาศว่า เขาสะอาด และให้ปล่อยนกตัวที่ยังมีชีวิตนั้นไปในท้องทุ่ง
8. และให้ผู้ที่รับการชำระนั้นซักเสื้อผ้าของตน และให้โกนผมกับขนทั้งหมดเสีย และอาบน้ำ เขาก็จะสะอาด ต่อจากนั้นก็ให้เขาเข้าค่ายได้ แต่ให้นอนอยู่นอกเต็นท์ของเขาเจ็ดวัน
9. พอวันที่เจ็ดให้เขาโกนผมจากศีรษะของเขาให้หมด ให้เขาโกนเคราและโกนขนคิ้ว คือโกนให้หมด แล้วให้ซักเสื้อผ้า และอาบน้ำ เขาก็จะสะอาด
10. ในวันที่แปดให้เขาเอาลูกแกะผู้สองตัวปราศจากตำหนิ และลูกแกะเมียอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่งปราศจากตำหนิ และยอดแป้งคอกน้ำมันสามในสิบเอฟาห์เป็นธัญญาบูชา กับน้ำมันลกหนึ่ง
11. ให้ปุโรหิตผู้ทำการชำระ นำผู้ที่รับการชำระกับสิ่งของเหล่านี้มาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม
12. ให้ปุโรหิตนำลูกแกะผู้หนึ่งตัวหนึ่งไปถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดพร้อมกับน้ำมันลกหนึ่ง ให้แกว่งไปแกว่งมาเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
13. ให้ปุโรหิตฆ่าลูกแกะนั้นในที่ที่เขาฆ่าสัตว์อื่นเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปและสัตว์อื่นเป็นเครื่องเผาบูชาในที่บริสุทธิ์ เพราะว่าเครื่องบูชาไถ่การละเมิดก็เหมือนเครื่องบูชาไถ่บาป เป็นของที่ตกแก่ปุโรหิต เป็นของบริสุทธิ์ที่สุด
14. ปุโรหิตจะนำเลือดของเครื่องบูชาไถ่การละเมิดมาบ้าง และปุโรหิตจะเจิมที่ปลายหูข้างขวาของผู้ที่รับการชำระ และเจิมที่นิ้วหัวแม่มือขวาและที่นิ้วหัวแม่เท้าขวาของเขา
15. และปุโรหิตจะนำน้ำมันหนึ่งลกนั้นมาบ้าง เทใส่ฝ่ามือซ้ายของตน
16. และเอานิ้วมือขวาจึมน้ำมันซึ่งอยู่ในมือซ้าย ประพรมน้ำมันด้วยนิ้วของเขาเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
17. ส่วนน้ำมันที่เหลืออยู่ในมือ นั้น ปุโรหิตจะเอามาบ้าง เจิมที่ปลายหูขวาของผู้ที่รับการชำระ และที่นิ้วหัวแม่มือขวา และที่นิ้วหัวแม่เท้าขวา ทับบนเลือดเครื่องบูชาไถ่การละเมิด
18. ส่วนน้ำมันที่ยังเหลืออยู่ในมือของปุโรหิตนั้น เขาจะเจิมศีรษะของผู้ที่รับการชำระ แล้วปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

19. ปุโรหิตจะถวายเครื่องบูชาไถ่บาป เพื่อทำการลบมลทินของผู้รับการชำระให้พ้นจากมลทินของเขา ภายหลัง
ปุโรหิตจะฆ่าสัตว์อันเป็นเครื่องเผาบูชา
20. และปุโรหิตจะถวายเครื่องเผาบูชาและธัญญาบูชาบนแท่น ปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขา ดังนี้ และเขาก็จะสะอาดได้
21. ถ้าผู้นั้นเป็นคนยากจนและไม่สามารถจะหาฆ่าได้เท่า นั้น ก็ให้เขานำลูกแกะตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด
เพื่อแกว่งไปแกว่งมา กระทำการลบมลทินของเขา และนำยอดแป้งหนึ่งในสิบเอฟาท์คลุกกับน้ำมัน เป็นธัญญาบูชากับ
น้ำมันลวกหนึ่ง
22. พร้อมกับนกเขาสองตัว หรือนกพิราบหนุ่มสองตัว ตามที่เขาสามารถหาฆ่าได้ นกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
นกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา
23. ในวันที่แปดให้เขานำมามอบให้แก่ปุโรหิตเพื่อการชำระของตนที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมถวายต่อพระพักตร์
พระเยโฮวาห์
24. และปุโรหิตจะนำลูกแกะที่เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดและน้ำมันลวกหนึ่งนั้น และปุโรหิตจะแกว่งไปแกว่งมาเป็น
เครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
25. และเขาจะฆ่าลูกแกะเครื่องบูชาไถ่การละเมิด และปุโรหิตจะเอาเลือดของเครื่องบูชาไถ่การละเมิดมาบ้าง เติมที่
ปลายหูข้างขวาของผู้รับการชำระ และที่นิ้วหัวแม่มือขวา กับที่นิ้วหัวแม่มือเท้าขวาของเขา
26. แล้วปุโรหิตจะเทน้ำมันใส่ฝ่ามือซ้ายของตนบ้าง
27. และเอาน้ำมันที่อยู่ในมือซ้ายนั้นประพรมด้วยนิ้วมือขวาเจ็ดครั้งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
28. และปุโรหิตจะเอาน้ำมันที่อยู่ในมือเจิมที่ปลายหูข้างขวาของผู้รับการชำระ และที่นิ้วหัวแม่มือขวากับนิ้วหัวแม่มือเท้าขวา
ของเขา ตรงที่ที่เจิมด้วยเลือดของเครื่องบูชาไถ่การละเมิด
29. น้ำมันที่เหลืออยู่ในมือของปุโรหิตนั้น เขาจะเจิมศีรษะของผู้ที่รับการชำระ ทำการลบมลทินของเขาต่อพระพักตร์
พระเยโฮวาห์
30. และเขาจะถวายนกเขาหรือนกพิราบหนุ่มตัวหนึ่งตามที่เขาสามารถหาฆ่าได้
31. คือตามที่เขาสามารถหาฆ่าได้ให้ถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา พร้อม
กับธัญญาบูชา และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของผู้รับการชำระต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
32. นี่เป็นพระราชบัญญัติสำหรับผู้ที่เป็โรคเรื้อนไม่สามารถหาเครื่องบูชาเพื่อการชำระของตนได้
33. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า
34. เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเราให้แก่เจ้าเป็นกรรมสิทธิ์นั้น และเราจะใส่โรคเรื้อนเข้าที่เรือนหลังหนึ่ง
หลังใดในแผ่นดินที่เจ้าถือกรรมสิทธิ์นั้น
35. ผู้ใดที่ถือกรรมสิทธิ์ของเรือนนั้นจะต้องมาบอกแก่ปุโรหิตว่า 'ข้าพเจ้าเห็นโรคอะไรอย่างหนึ่งเกิดในเรือนของ
ข้าพเจ้า'
36. แล้วปุโรหิตจะบัญชาให้เขาขนของออกจากเรือนให้หมด ก่อนที่ปุโรหิตจะเข้าไปตรวจโรค เกรงว่าของทุกอย่างที่

- อยู่ในเรือนนั้นจะถูกประกาศว่า มลทิน ต่อจากนั้นปุโรหิตจึงจะเข้าไปตรวจดูเรือน
37. และปุโรหิตจะตรวจดูโรค ดูเถิด ถ้าโรคนั้นอยู่ที่ผนังของเรือนเป็นรอยสีเขียวๆแดงๆและปรากฏว่าอยู่ลึกกว่าผิว
 38. แล้วปุโรหิตจะออกจากเรือนไปอยู่ที่ประตูเรือนแล้วปิดเรือนเสียเจ็ดวัน
 39. พอถึงวันที่เจ็ดปุโรหิตจะกลับมาตรวจดูอีก ดูเถิด ถ้าโรคนั้นลามไปในผนังเรือน
 40. แล้วปุโรหิตจะบัญชาให้เอาหินก้อนที่ติดโรคนั้นออกเสียนำไปโยนทิ้งในที่มลทินภายนอกเมือง
 41. และสั่งให้ขูดข้างในเรือนต่างๆไป ผงปูนที่ขูดออกมานั้นให้นำไปทิ้งเสียในที่มลทินภายนอกเมือง
 42. แล้วให้หาหินอื่นมาแทนหินก้อนที่นำออกไป และเอาปูนอื่นมาโบกผนังเรือนนั้น
 43. เมื่อเขาเอาหินออก ขูดเรือนและโบกปูนใหม่แล้ว ยังเกิดโรคขึ้นในเรือนนั้นอีก
 44. แล้วปุโรหิตจะไปตรวจดู ดูเถิด ถ้าโรคนั้นลามไปในเรือน เป็นโรคเรื้อนอย่างร้ายในเรือน เรือนนั้นก็เปนมลทิน
 45. ให้เขาพังเรือนนั้นลง หิน ไม้ และปูนที่ทำเรือนนั้นให้ขนไปทิ้งเสียในที่มลทินภายนอกเมือง
 46. ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อเรือนปิดอยู่ มีผู้ใดเข้าไป ผู้นั้นจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น
 47. ผู้ใดที่นอนลงในเรือนนั้นต้องซักเสื้อผ้าของเขา และผู้ที่รับประทานในเรือนนั้นต้องซักเสื้อผ้าของเขาด้วย
 48. แต่ปุโรหิตมาทำการตรวจ ดูเถิด เมื่อโบกปูนใหม่แล้ว โรคนั้นมิได้ลามไปในเรือนแล้ว ปุโรหิตจะประกาศว่าเรือนนั้นสะอาด เพราะโรคหายแล้ว
 49. และเพื่อจะชำระเรือนนั้นให้เขานานกสองตัวกับไม้สนสีดาร์ ด้ายสีแดง และต้นหุสบ
 50. ให้ฆ่านกตัวหนึ่งในภาชนะดินข้างบนน้ำที่ไหล
 51. เอาไม้สนสีดาร์ ต้นหุสบและด้ายสีแดง พร้อมกับนกตัวที่ยังมีชีวิตอยู่จุ่มลงในเลือดนกที่ได้ฆ่าและในน้ำที่ไหลนั้น แล้วประพรมเรือนนั้นเจ็ดครั้ง
 52. ดังนั้นเขาจะได้ชำระเรือนด้วยเลือดนก ด้วยน้ำไหลและด้วยนกที่มีชีวิต ด้วยไม้สนสีดาร์ ต้นหุสบ และด้ายสีแดง
 53. ให้เขาปล่อยนกที่มีชีวิตออกไปจากเมืองยังท้องทุ่ง ดังนั้นแหละเขาจะได้ทำการลบมลทินของเรือน และเรือนนั้นก็สะอาด
 54. นี่เป็นพระราชบัญญัติเกี่ยวกับโรคเรื้อนต่างๆ โรคคัน
 55. โรคเรื้อนในเครื่องแต่งกายหรือในเรือน
 56. ที่บวมหรือพุ หรือที่ต่าง
 57. เพื่อจะแสดงว่าเมื่อไรจึงเรียกว่ามลทิน เมื่อไรเรียกว่าสะอาด นี่เป็นพระราชบัญญัติเรื่องโรคเรื้อน

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า
2. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อผู้ใดมีสิ่งไหลออกจากร่างกาย เพราะเหตุสิ่งที่ไหลออกนั้น เขาเป็นมลทิน
3. ต่อไปนี้เป็นกฎเกี่ยวกับเรื่องมลทินของเขาเนื่องด้วยสิ่งที่ไหลออก ร่างกายของเขาจะมีสิ่งไหลออกหรือสิ่งที่ไหลออกค้างอยู่ในร่างกายของเขาก็ดี เรื่องนี้เป็นมลทินแก่เขา
4. เติงนอนซึ่งผู้ใดที่มีสิ่งไหลออกขึ้นไปนอน เติงนั้นก็เป็นมลทิน ทุกสิ่งที่เขารองนั่งก็เป็นมลทิน
5. ผู้ใดที่แตะต้องเตียงของเขาต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
6. ผู้ใดไปนั่งบนสิ่งที่ผู้ใดมีสิ่งไหลออกได้นั่งก่อน ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
7. ผู้ใดไปแตะต้องร่างกายของผู้ที่มีสิ่งไหลออก ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
8. และถ้าผู้ใดที่มีสิ่งไหลออกนั้นถ่มน้ำลายรดผู้ที่สะอาดเข้า ผู้ที่ถูกน้ำลายรดต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
9. และอานใดๆซึ่งผู้ใดมีสิ่งไหลออกนั่งอยู่ อานนั้นก็เป็นมลทิน
10. ผู้หนึ่งผู้ใดแตะต้องสิ่งที่รองเขาอยู่นั้น ผู้นั้นจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น และผู้ใดที่หยิบถือสิ่งนั้นต้องซักเสื้อผ้าของตัวเองและอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
11. ผู้ที่มีสิ่งไหลออกแตะต้องผู้ใดด้วยมือที่ได้ล้าง ผู้ถูกแตะต้องนั้นต้องซักเสื้อผ้าของตัวเองและอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
12. ภาชนะดินซึ่งผู้ใดมีสิ่งไหลออกแตะต้องให้ทุบเสีย และภาชนะไม้ทุกอย่างก็ให้ชำระเสียด้วยน้ำ
13. เมื่อผู้ใดมีสิ่งไหลออกได้ชำระสิ่งไหลออกของเขาแล้ว เขาต้องนับการชำระของเขาให้ครบเจ็ดวัน และเขาต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำที่ไหล เขาจึงจะสะอาด
14. ในวันที่แปดให้เขานำนกเขาสองตัว หรือนกพิราบหนุ่มสองตัวมาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ประดิษฐานพลาแห่งชุมนุม และมอบของเหล่านั้นให้แก่ปุโรหิต
15. ให้ปุโรหิตถวายบูชา คือถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องถวายบูชาไถ่บาป และนกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา และปุโรหิตจะทำการลบมลทินของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ด้วยเรื่องสิ่งไหลออกของเขา
16. ชายคนใดมีน้ำกามไหลออก ให้เขาอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
17. เครื่องแต่งกายทุกชิ้นและผิวหนังทุกส่วนที่น้ำกามไหลรดต้องชำระเสียในน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
18. ชายคนใดสัมผัสกับหญิงคนใด และมีน้ำกามไหลออกทั้งสองจะต้องอาบน้ำ และจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
19. เมื่อสตรีมีสิ่งไหลออกเป็นโลหิตประจำเดือน เธอจะต้องอยู่ต่างหากเจ็ดวัน และผู้ใดที่แตะต้องเธอ จะต้องเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
20. และทุกสิ่งที่เธอนอนทับในเวลาที่ต้องแยกออกนั้นก็เป็นมลทิน สิ่งใดที่เธอไปนั่งทับสิ่งนั้นก็จะเป็นมลทิน

21. ผู้ใดไปแตะต้องที่นอนของเธอ ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
22. และผู้หนึ่งผู้ใดแตะต้องสิ่งใดๆที่เธอนั่ง ผู้นั้นต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
23. สิ่งที่เธอนั่งทับจะเป็นที่นอนหรือสิ่งใดก็ดี เมื่อผู้ใดไปแตะต้องเข้า ผู้นั้นจะเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
24. ถ้าชายใดไปสมสู่กับเธอและมลทินของเธอมาติดที่ชายนั้น ชายนั้นจะเป็นมลทินไปเจ็ดวัน เขาไปนอนที่เตียงใดเตียงนั้นก็เป็นมลทิน
25. ถ้าสตรีใดมีโลหิตไหลออกหลายวัน ไม่ใช่เป็นเวลาที่ต้องอยู่ต่างหากนั้น หรือถ้าเธอมีโลหิตไหลออกเลยกำหนดที่ต้องอยู่ต่างหากนั้น ทุกวันที่มีโลหิตไหลออกเธอจะเป็นมลทิน เธอจะเป็นมลทินอย่างเดียวกับเวลาที่เธอต้องอยู่ต่างหากนั้น
26. ที่นอนทุกหลังที่เธอนอนเมื่อวันเธอมีสิ่งไหลออก ที่นอนนั้นเป็นดังที่นอนในเวลาที่ต้องอยู่ต่างหากนั้น และทุกสิ่งที่ยกทับจะเป็นมลทิน อย่างเดียวกับมลทินในเวลาที่ต้องอยู่ต่างหากนั้น
27. ผู้ใดแตะต้องสิ่งเหล่านั้น ผู้นั้นก็เป็นมลทินด้วย เขาต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ และเป็นมลทินไปจนถึงเวลาเย็น
28. ถ้าเธอชำระสิ่งไหลออกของเธอแล้ว ให้เธอนับเองให้ครบเจ็ดวัน ต่อจากนั้นเธอจึงจะสะอาด
29. และในวันที่แปดให้เธอนำนกเขาสองตัว หรือนกพิราบหนุ่มสองตัวไปให้ปุโรหิตที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม
30. และปุโรหิตจะถวายนกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และนกอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา และปุโรหิตจะทำการลบมลทินให้เธอต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ด้วยเรื่องสิ่งไหลออกที่เป็นมลทินของเธอ
31. ดังนั้นแหละพวกเจ้าจะให้คนอิสราเอลแยกจากมลทินของเขาทั้งหลาย เกลือกว่าเขาจะต้องตายด้วยมลทินของเขาเมื่อเขาทำให้พลับพลาของเราที่อยู่ท่ามกลางเขาเป็นมลทินไป
32. นี่เป็นพระราชบัญญัติเรื่องผู้มีสิ่งไหลออกและชายที่มีน้ำกามไหลออก ซึ่งกระทำให้ตัวเป็นมลทิน
33. และเกี่ยวกับสตรีที่ป่วยด้วยมลทินของเธอ คือทั้งนี้เกี่ยวกับผู้มีสิ่งไหลออกไม่ว่าชายหรือหญิง และเกี่ยวกับชายผู้สมสู่กับหญิงผู้มีมลทิน

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสหลังจากที่บุตรชายทั้งสองของอาโรนสิ้นชีวิต คือเมื่อเขากระทำบูชาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์และถึงแก่ความตาย
2. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า เจ้าจงบอกอาโรนพี่ชายว่า อย่าเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ที่อยู่ในม่านหน้าพระที่นั่งพระกรุณาซึ่งอยู่บนหลังหีบ ตลอดทุกเวลา เพื่อเขาจะไม่ตาย เพราะว่าเราจะปรากฏในเมฆเหนือพระที่นั่งกรุณา
3. แต่อาโรนจะเข้ามาในที่บริสุทธิ์ได้ดังนี้ คือให้เอาวัวหนุ่มตัวหนึ่งไปเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชา
4. ให้เขาสวมเสื้อปานบริสุทธิ์และสวมกางเกงผ้าปาน คาดรัดประคดผ้าปาน และสวมผ้ามาลาปาน นี่เป็นเครื่องแต่งกายบริสุทธิ์ เขาจะต้องอาบน้ำแล้วจึงสวม
5. และให้นำแพะผู้สองตัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปกับแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องเผาบูชาจากชุมนุมชนอิสราเอล
6. และอาโรนจะถวายวัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของตนเอง และจะทำการลบมลทินบาปตนเองและครอบครัวของตน
7. แล้วเขาจะนำแพะสองตัวนั้นไปถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม
8. และอาโรนจะจับสลากแพะสองตัวนั้น สลากหนึ่งตกเป็นของพระเยโฮวาห์ และอีกสลากหนึ่งเพื่อแพะรับบาป
9. แพะตัวที่สลากตกเป็นของพระเยโฮวาห์นั้น อาโรนจะนำมาถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
10. แต่แพะอีกตัวหนึ่งซึ่งสลากตกเพื่อเป็นแพะรับบาปนั้น จะนำถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เป็นสัตว์เป็น เพื่อทำการลบมลทินบาปให้ตกที่มัน แล้วจะได้เอามันไปปล่อยเสียในถิ่นทุรกันดารเป็นแพะรับบาป
11. อาโรนจะถวายวัวเป็นเครื่องไถ่บาปของตน และจะทำการลบมลทินบาปตนเอง กับครอบครัวของตน เขาจะฆ่าวัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปของเขาเอง
12. และอาโรนจะเอากระถางไฟที่มีถ่านลุกอยู่เต็มมาจากแท่นบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเครื่องหอมทูลละเอียดยอดสองกำมือนำเข้าไปภายในม่าน
13. แล้วเอาเครื่องหอมนั้นใส่ไฟถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ให้ควันเครื่องหอมขึ้นคลุมพระที่นั่งกรุณาซึ่งอยู่เหนือหีบพระโอวาท เพื่อเขาจะไม่ตาย
14. เขาจะเอาเลือดวัวมาประพรมด้วยนิ้วมือของตนบนพระที่นั่งกรุณาข้างตะวันออก แล้วจะประพรมเลือดที่หน้าพระที่นั่งกรุณาเจ็ดครั้งด้วยนิ้วของเขา
15. แล้วอาโรนจะฆ่าแพะอันเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปสำหรับประชาชน และนำเลือดแพะเข้าไปภายในม่าน และเอาเลือดแพะไปกระทำเช่นเดียวกับกระทำเลือดวัว คือประพรมบนพระที่นั่งกรุณาและที่ข้างหน้าพระที่นั่งกรุณานั้น
16. ดังนี้แหละเขาจะทำการลบมลทินของสถานที่บริสุทธิ์นั้นเพราะเหตุมลทินของคนอิสราเอลและเพราะเหตุการละเมิด เพราะบาปทั้งสิ้นของเขา และอาโรนจะกระทำต่อพลับพลาแห่งชุมนุมซึ่งอยู่กับเขาท่ามกลางมลทินของประชาชน
17. อย่าให้มีผู้ใดอยู่ในพลับพลาแห่งชุมนุมเมื่ออาโรนเข้าไปทำการลบมลทินในสถานที่บริสุทธิ์นั้น จนกว่าเขาจะออก

มาและทำการลบมลทินสำหรับตัวเขาและสำหรับครอบครัวของเขาและสำหรับบรรดาชุมนุมชนอิสราเอล

18. และอาโรนจะออกไปยังแท่นซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และทำการลบมลทินแท่นนั้น เขาจะเอาเลือดวัวเลือดแพะเจิมที่เชิงงอนของแท่นโดยรอบ
19. และเอาเนืวจุ่มเลือดประพรมบนแท่นนั้นเจ็ดครั้ง และชำระกระทำให้แท่นบริสุทธิ์พ้นจากมลทินของคนอิสราเอล
20. เมื่ออาโรนเสร็จการลบมลทินของสถานที่บริสุทธิ์ และพลับพลาแห่งชุมนุมและแท่นบูชาแล้ว เขาจะนำแพะตัวที่เป็นอยู่ออกมา
21. และอาโรนจะเอามือทั้งสองวางบนหัวแพะที่มีชีวิตนั้น และกล่าวคำสารภาพบรรดาความชั่วช้าของคนอิสราเอลและการละเมิดทั้งหมด และบาปทั้งสิ้นให้ตกลงบนหัวแพะนั้น และให้คนที่เตรียมมือไว้พร้อมแล้วมานำแพะไปปล่อยเสียในถิ่นทุรกันดาร
22. แพะนั้นจะแบกความชั่วช้าทั้งหมดไปยังที่เปลี่ยว แล้วเขาก็ปล่อยให้แพะนั้นเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร
23. แล้วอาโรนจะเข้ามาในพลับพลาแห่งชุมนุม เขาจะเปลื้องเครื่องแต่งกายผ้าป่านชุดที่แต่งเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ ออกเสียเก็บไว้ที่นั่น
24. และเขาจะชำระตัวในน้ำในที่บริสุทธิ์แล้วสวมเครื่องแต่งกายของตน และเดินออกมาถวายเครื่องเผาบูชาของตนและเครื่องเผาบูชาของประชาชน และทำการลบมลทินของตนเองกับประชาชนทั้งหลาย
25. เขาจะเอาไขมันของเครื่องบูชาไถ่บาปไปเผาเสียบนแท่น
26. ผู้ที่นำแพะซึ่งเป็นแพะรับบาปนั้นจะต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ แล้วต่อมาจึงจะเข้าไปในค่ายได้
27. เขาจะเอาวัวซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และแพะซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ที่อาโรนเอาเลือดไปทำการลบมลทินสถานบริสุทธิ์นั้นไปเสียข้างนอกค่าย และเขาจะเผาเนื้อหนังและมูลเสียด้วยไฟ
28. ผู้ที่ทำการเผาก็ต้องซักเสื้อผ้าของตนและอาบน้ำ ภายหลังเขาจึงจะกลับเข้าค่ายได้
29. ให้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรแก่เจ้าทั้งหลายว่า ในวันที่สิบเดือนที่เจ็ด เจ้าต้องถ่อมใจลง ไม่กระทำการงานสิ่งใด ทั้งตัวชาวเมืองเองหรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้า
30. เพราะว่าในวันนั้นปุโรหิตจะกระทำการลบมลทินบาปของเจ้า และชำระเจ้า เจ้าจะสะอาดต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ พ้นจากบาปทั้งสิ้นของเจ้า
31. เป็นวันสะบาโตให้เจ้าทั้งหลายหยุดพักสงบ และเจ้าต้องถ่อมใจลง ทั้งนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดไป
32. ปุโรหิตผู้ที่ถูกเจิม และถูกสถาปนาให้ปรนนิบัติในตำแหน่งปุโรหิตแทนบิดาของตน จะต้องทำการลบมลทินโดยสวมเสื้อป่าน คือเครื่องยศอันบริสุทธิ์
33. ให้เขาทำการลบมลทินแก่สถานที่บริสุทธิ์ และเขาจะทำการลบมลทินให้แก่พลับพลาแห่งชุมนุม และให้แก่แท่น และเขาจะทำการลบมลทินให้แก่ปุโรหิตและประชาชนทั้งหมดในชุมนุมชนนั้น
34. ทั้งนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรแก่เจ้าทั้งหลาย ให้ทำการลบมลทินบาปเพื่อคนอิสราเอลปีละครั้ง เพราะบาปทั้งสิ้นของเขา และเขาก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชากับโมเสสไว้

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงกล่าวแก่อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของเขา และแก่บรรดาคนอิสราเอลว่า ต่อไปนี้เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาไว้ว่า
3. ถ้าคนใดในวงศ์วานอิสราเอลฆ่าวัวหรือลูกแกะ หรือแพะในค่าย หรือฆ่าภายนอกค่าย
4. และมีได้นำมาที่ประตูลัทธิแห่งชุมนุมเพื่อถวายเป็นของบูชาแด่พระเยโฮวาห์ที่หน้าพลับพลาแห่งพระเยโฮวาห์ ผู้นั้นต้องมีโทษด้วยมีบาปเรื่องเลือด คือเขาทำให้เลือดตก ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน
5. ทั้งนี้เพื่อประสงค์ให้คนอิสราเอลนำเครื่องถวายซึ่งเขาฆ่าที่พื้นทุ่งมาถวายแด่พระเยโฮวาห์มายังบุโรหิตที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม และเอาสัตว์นั้นเป็นสันติบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์
6. และบุโรหิตจะเอาเลือดสัตว์นั้นประพรมบนแท่นบูชาพระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม และเผาไขมันให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัยถวายแด่พระเยโฮวาห์
7. เขาก็จะไม่ถวายบูชาแก่ภูตผีปีศาจอีกต่อไปซึ่งเขาทั้งหลายเล่นชู้กัน ให้เรื่องนี้เป็นกฎเกณฑ์แก่เขาตลอดชั่วอายุของเขา
8. และเจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า วงศ์วานอิสราเอลคนใดหรือคนต่างด้าวคนใดผู้อาศัยอยู่ในหมู่พวกเจ้า ผู้ถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสัตวบูชา
9. และมีได้นำเครื่องบูชานั้นมาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมเพื่อถวายแด่พระเยโฮวาห์ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน
10. ถ้าผู้ใดก็ตามในวงศ์วานอิสราเอลหรือในพวกคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้ารับประธานเลือดในลักษณะใดลักษณะหนึ่ง เราจะตั้งหน้าของเราต่อผู้รับประธานเลือดนั้น และจะตัดเขาออกเสียจากชนชาติของตน
11. เพราะชีวิตของเนื้อหนังอยู่ในเลือด เราได้ให้เลือดแก่เจ้าเพื่อใช้บนแท่น เพื่อกระทำการลบมลทินบาปแห่งจิตวิญญาณของเจ้า เพราะว่าเลือดเป็นที่ทำการลบมลทินบาปแห่งจิตวิญญาณ
12. เพราะฉะนั้นเราจึงได้พูดกับคนอิสราเอลว่า ในพวกเจ้าอย่าให้คนใดรับประธานเลือดเลย หรือคนต่างด้าวผู้อาศัยท่ามกลางเจ้าก็อย่าได้รับประธานเลือด
13. คนอิสราเอลคนใดหรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้า ไปล่าสัตว์หรือนกเพื่อนำมารับประธานก็ให้หลังเลือดออกแล้วเอาฝุ่นกลบ
14. เพราะชีวิตของเนื้อหนังทั้งปวงอยู่ในเลือด เลือดของสิ่งใดก็คือชีวิตของสิ่งนั้นเอง เพราะฉะนั้นเราจึงได้กล่าวแก่ลูกหลานอิสราเอลว่า เจ้าอย่ารับประธานเลือดของเนื้อหนังใดๆเลย เพราะว่าชีวิตของเนื้อหนังทั้งปวงคือเลือดนั้นเอง ผู้ใดก็ตามรับประธานเลือดนั้นก็ต้องถูกตัดขาดเสีย
15. และทุกคนไม่ว่าชาวเมืองหรือคนต่างด้าว ผู้รับประธานสัตว์ที่ตายเองหรือสัตว์ที่ถูกสัตว์อื่นกัดตาย ต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ และเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น แล้วจึงจะสะอาดได้
16. ถ้าเขาไม่ซักเสื้อผ้าหรืออาบน้ำ เขาต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา

1. พระเยโฮวาร์ทรัสกับโมเสสว่า
2. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เราคือพระเยโฮวาร์พระเจ้าของเจ้า
3. เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำการดังที่เขากระทำกันในแผ่นดินอียิปต์ซึ่งเจ้าเคยอาศัยอยู่นั้น และเจ้าอย่ากระทำการดังที่เขากระทำกันในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเรากำลังพาเจ้าไปนั้น เจ้าอย่าประพฤติตามกฎของเขา
4. เจ้าทั้งหลายจงกระทำตามคำตัดสินของเราและรักษากฎของเราและประพฤติตาม เราคือพระเยโฮวาร์พระเจ้าของเจ้า
5. เพราะฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจึงต้องรักษากฎเกณฑ์ของเรา และคำตัดสินของเรา ด้วยการกระทำตามนั้นแหละ มนุษย์จึงจะมีชีวิตอยู่ได้ เราคือพระเยโฮวาร์
6. อย่าให้ผู้ใดในพวกเจ้าเข้าใกล้ญาติสนิทของตนเพื่อเปิดกายที่เปลือยเปล่าของเขา เราคือพระเยโฮวาร์
7. เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของบิดาเจ้าหรือกายที่เปลือยเปล่าของมารดาเจ้า นางเป็นมารดาของเจ้า เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของนางเลย
8. เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของภรรยาของบิดาเจ้า เพราะเป็นกายที่เปลือยเปล่าของบิดาเจ้า
9. เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวหรือน้องสาวของเจ้า คือบุตรสาวของบิดาเจ้า หรือบุตรสาวของมารดาเจ้า ไม่ว่าเธอจะเกิดที่บ้านหรือเกิดต่างแดนก็ตาม
10. เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของบุตรสาวของบุตรชายเจ้า หรือกายที่เปลือยเปล่าของบุตรสาวของบุตรสาวเจ้า เพราะว่ากายที่เปลือยเปล่าของเขาก็เป็นกายที่เปลือยเปล่าของเจ้าเอง
11. เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของบุตรสาวของภรรยาของบิดาเจ้า ซึ่งเกิดจากบิดาเจ้าเอง เพราะว่าเธอเป็นพี่สาวหรือน้องสาวของเจ้า
12. เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวหรือน้องสาวของบิดาเจ้า เพราะเธอเป็นญาติผู้หญิงที่ใกล้ชิดของบิดาเจ้า
13. เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวหรือน้องสาวของมารดาเจ้า เพราะเธอเป็นญาติผู้หญิงที่ใกล้ชิดของมารดาเจ้า
14. เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่ชายหรือน้องชายของบิดาเจ้า คือเจ้าอย่าเข้าหาภรรยาของเขา เพราะเธอเป็นป้าของเจ้า
15. เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของลูกสะใภ้ของเจ้า เธอเป็นภรรยาบุตรชายเจ้า เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของเธอเลย
16. เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของภรรยาของพี่ชายหรือน้องชายของเจ้า เพราะเป็นกายที่เปลือยเปล่าของพี่น้องผู้ชายของเจ้า
17. เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของผู้หญิงคนใดคนหนึ่งและของบุตรสาวของนาง และเจ้าอย่านำบุตรสาวของบุตรชายของนาง หรือบุตรสาวของบุตรสาวของนางไปเปิดกายที่เปลือยเปล่า เพราะว่าพวกเธอเป็นญาติผู้หญิงที่ใกล้ชิดของนาง เป็นการชั่วร้ายนัก

18. และเจ้าอย่าพาภรรยาไปหาพี่สาวหรือน้องสาวของนางเพื่อจะก่อกวนและเปิดกายที่เปลือยเปล่าของเธอ ขณะเมื่อภรรยายังมีชีวิตอยู่
19. และเจ้าอย่าเข้าไปใกล้ผู้หญิงคนใดคนหนึ่งเพื่อเปิดกายที่เปลือยเปล่าของนาง ตราบใดที่นางยังถูกแยกไว้ต่างหาก เพราะมลทินของนาง
20. เจ้าอย่าสมสู่กับภรรยาของเพื่อนบ้านของเจ้า กระทำให้ตัวเจ้าลามกอนาจารกับนาง
21. เจ้าอย่าถวายเชื้อสายของเจ้าให้พระโมเลคด้วยให้ลุยไฟ และอย่ากระทำให้พระนามพระเจ้าของเจ้าเสื่อมเกียรติ เราคือพระเยโฮวาห์
22. เจ้าอย่าสมสู่กับผู้ชายใช้ต่างผู้หญิง เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน
23. เจ้าอย่าสมสู่กับสัตว์เดียรัจฉาน กระทำตนให้ลามกอนาจาร หรืออย่าให้หญิงคนใดยอมตัวสมสู่กับสัตว์เดียรัจฉาน ดังนี้เป็นเรื่องกามวิปลาส
24. เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำให้ตัวเจ้าให้ลามกอนาจารด้วยสิ่งเหล่านี้เลย เพราะว่าบรรดาประชาชาติที่เราได้ไล่ไปเสียต่อหน้าเจ้านั้น กระทำบรรดาลามกอนาจารอย่างนี้เอง
25. และแผ่นดินนั้นก็ลามก เราจึงต้องลงโทษความชั่วช้าแก่แผ่นดินนั้น และแผ่นดินก็สำรอกเอาพลเมืองของตนออกเสีย
26. เหตุฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจะต้องรักษากฎเกณฑ์ของเราและคำตัดสินของเรา และอย่ากระทำให้สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ ไม่ว่าจะเป็นผู้ใดในชาติของเจ้าเองหรือคนต่างด้าวใดๆที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกเจ้า
27. (ประชาชนในแผ่นดินผู้อยู่ก่อนเจ้าได้กระทำบรรดาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ ดังนั้นแผ่นดินจึงเป็นมลทิน)
28. เกือบกว่าเมื่อเจ้าทั้งหลายทำให้แผ่นดินเป็นลามก แผ่นดินก็จะสำรอกเจ้าออก ดังที่แผ่นดินได้สำรอกประชาชาติที่อยู่ก่อนเจ้าออกไปนั้น
29. เพราะผู้ใดก็ตามกระทำให้สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนใดๆเหล่านี้ ผู้กระทำให้สิ่งเหล่านี้จะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน
30. เหตุฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจงปฏิบัติตามกฎของเรา เจ้าอย่าประพฤติตามธรรมเนียมอันน่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ ซึ่งเขาประพฤติกันมาก่อนเจ้า และอย่าทำตัวเจ้าให้เป็นมลทินด้วยสิ่งเหล่านี้ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงกล่าวแก่บรรดาชุมนุมชนอิสราเอลว่า เจ้าทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เป็นผู้บริสุทธิ์
3. เจ้าทุกคนต้องเคารพมารดาและบิดาของตน และเจ้าต้องรักษาบรรดาสะบาโตของเรา เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
4. อย่าให้ผู้ใดกลับหน้าถือรูปเคารพ หรือหล่อพระไว้เป็นรูปเคารพสำหรับตน เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
5. เมื่อเจ้าถวายสัตวิบูชาแด่พระเยโฮวาห์ จงถวายด้วยความเต็มใจ
6. เจ้าจงรับประทานเครื่องบูชาที่เสียในวันที่เจ้าถวายบูชาหรือในวันรุ่งขึ้น ถ้ามีส่วนใดเหลืออยู่จนวันที่สาม จงเผาไฟเสีย
7. ถ้าเอาเครื่องบูชาที่รับประทานในวันที่สามก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียน ไม่ใช่ที่โปรดปรานเลย
8. เพราะฉะนั้นทุกคนที่รับประทานเครื่องบูชาที่รับประทานต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา เพราะเขาได้ลบหลู่สิ่งบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน
9. เมื่อเจ้าทั้งหลายเกี่ยวข้าวในนา อย่าเกี่ยวเก็บข้าวที่ขอบนาให้หมด เมื่อเกี่ยวแล้วก็อย่าเก็บข้าวที่ตก
10. อย่าเก็บผลที่สวนองุ่นให้หมด เจ้าอย่าเก็บองุ่นที่ตกในสวนของเจ้า จงเหลือไว้ให้คนยากจนและคนต่างด้าวบ้าง เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
11. เจ้าอย่าลักทรัพย์ หรือโกงหรือมุสาต่อกัน
12. อย่าปฏิบัตินอกนามของเราเป็นความเท็จ หรือกระทำให้พระนามพระเจ้าของเจ้าเป็นที่เหยียดหยาม เราคือพระเยโฮวาห์
13. เจ้าอย่าฉ้อโกงเพื่อนบ้านหรือปล้นเขา อย่าให้ค่าจ้างของลูกจ้างค้างอยู่กับเจ้าจนถึงรุ่งเช้า
14. เจ้าอย่าแข่งคนหุนหวก หรือวางของไว้ให้คนตาบอดสะดุด แต่เจ้าจงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์
15. เจ้าอย่าพิพากษาด้วยความอยุติธรรม เจ้าอย่าลำเอียงเข้าข้างคนจนหรือเห็นแก่หน้าผู้เป็นใหญ่ แต่เจ้าจงพิพากษาเพื่อนบ้านของเจ้าด้วยความชอบธรรม
16. อย่าเที่ยวขึ้นเที่ยวลงคอยส่อเสียดท่ามกลางชนชาติของตน และอย่าปองร้ายต่อเลือดของเพื่อนบ้าน เราคือพระเยโฮวาห์
17. อย่าเกลียดชังพี่น้องของเจ้าอยู่ในใจ แต่เจ้าจงรักเพื่อนบ้านของเจ้า เพื่อเจ้าจะไม่ต้องรับโทษเพราะเขา
18. เจ้าอย่าแก้แค้นหรือผูกพยาบาทลูกหลานญาติพี่น้องของเจ้า แต่เจ้าจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง เราคือพระเยโฮวาห์
19. เจ้าจงรักษากฎเกณฑ์ของเรา เจ้าอย่าประสมสัตว์ของเจ้ากับสัตว์ประเภทอื่น เจ้าอย่าหว่านพืชปนกันสองชนิดในนาของเจ้า อย่าใช้เครื่องแต่งกายที่ทำด้วยขนสัตว์ปนด้วยป่าน
20. ถ้าผู้ใดเข้านอนกับผู้หญิงที่เป็นทาส ที่ชายอีกคนหนึ่งขู่ขอไว้แล้วแต่ยังมีได้ไถ่ถอนหรือปล่อยเป็นอิสระ ต้อง

ลงโทษเธอ แต่อย่าให้ถึงตาย เพราะว่าทาสีนั้นยังไม่เป็นอิสระ

21. แต่ให้ผู้นั้นนำเครื่องบูชาไถ่การละเมิดสำหรับตัวเขาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม คือแกะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด
22. และปุโรหิตจะทำการลบมลทินบาปของเขาด้วยถวายแกะผู้นั้นเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะบาปซึ่งเขาได้กระทำไป และให้เขาได้รับการอภัยบาปที่เขาได้กระทำไปนั้นเสีย
23. เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินและปลูกต้นไม้ทุกชนิดที่มีผลเป็นอาหาร ผลที่ได้นั้นต้องเป็นผลที่ต้องห้าม สามปีเป็นผลที่ต้องห้ามแก่เจ้า เจ้าอย่ารับประทานเลย
24. และปีที่สี่ ผลที่ได้ทั้งหมดจะเป็นของบริสุทธิเพื่อใช้ในการสรรเสริญพระเยโฮวาห์
25. แต่ในปีที่ห้าเจ้าจงรับประทานผลไม้นั้นได้ เพื่อจะบังเกิดผลทวีขึ้นเพื่อเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
26. เจ้าอย่ารับประทานเนื้อสัตว์ที่มีเลือดในเนื้อนั้น เจ้าอย่าเป็นหมอมือหรือเป็นหมอดู
27. เจ้าอย่ากินนมที่จอนหุหรือกัณริมเคราของเจ้า
28. เจ้าอย่าเชือดเนื้อของเจ้าเพราะเหตุมีคนเดียว หรือสักเป็นเครื่องหมายใดๆลงที่ตัวเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์
29. อย่าทำบุตรสาวของตนให้เป็นคนลามกด้วยให้เป็นหญิงโสเภณี เกลือกว่าแผ่นดินนั้นจะเป็นถิ่นการโสเภณี และแผ่นดินจะเต็มด้วยความลามก
30. เจ้าจงรักษาสะบาโตทั้งหลายของเรา และเคารพต่อสถานบริสุทธิของเรา เราคือพระเยโฮวาห์
31. อย่าไปหาคนทรงหรือพ่อมดแม่มด อย่าเที่ยวค้นหาให้ตนมลทินไปเพราะเขาเลย เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
32. เจ้าจงลุกขึ้นคำนับคนผมหงอก และเคารพต่อหน้าคนชรา และจงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์
33. เมื่อคนต่างด้าวอาศัยอยู่กับเจ้าในแผ่นดินของเจ้า อย่าข่มเหงเขา
34. คนต่างด้าวที่อาศัยอยู่กับเจ้านั้นก็เหมือนกับชาวเมืองของเจ้า เจ้าจงรักเขาเหมือนกับรักตัวเอง เพราะว่าเจ้าเคยเป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินอียิปต์ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
35. เจ้าอย่ากระทำให้ผิดในการพิพากษา ในการวัดยาว หรือชั่งน้ำหนักหรือนับจำนวน
36. เจ้าจงใช้ตาชั่งเที่ยงตรง ลูกตุ้มเที่ยงตรง เอฟาห์เที่ยงตรง และอินเที่ยงตรง เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้พาเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์
37. ดั่งนี้แหละเจ้าจงรักษากฎเกณฑ์ทั้งหมดของเราและคำตัดสินของเราทั้งสิ้นและกระทำตาม เราคือพระเยโฮวาห์

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลซ้ำอีกว่า คนอิสราเอลคนใดหรือคนต่างด้าวคนใดที่อาศัยอยู่ในอิสราเอล ผู้ที่มอบเชื้อสายของตนให้แก่พระโมเสส ผู้นั้นต้องมีโทษถึงตาย ให้ประชาชนแห่งแผ่นดินเอาหินขว้างเขาเสียให้ตาย
3. และเราจะตั้งหน้าของเราต่อผู้ผู้นั้น และจะตัดเขาออกเสียจากท่ามกลางชนชาติของตน เพราะว่าเขาได้มอบเชื้อสายของเขาแก่พระโมเสส กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทิน และลบหลู่นามบริสุทธิ์ของเรา
4. และถ้าประชาชนในแผ่นดินนั้นไม่เอาใจใส่ที่จะฆ่าคนนั้นเมื่อเขาให้เชื้อสายแก่พระโมเสส
5. เราจะตั้งหน้าของเราต่อผู้ผู้นั้น และต่อสู้กับครอบครัวของเขา และจะตัดเขาและผู้ใดที่ทำตามเขาในการเล่นชู้กับพระโมเสสออกเสียจากชนชาติของตน
6. ผู้ที่หันไปหาคนทรงเจ้าเข้าผีหรือพวกพ่อมดหมอผี เล่นชู้กับเขา เราจะตั้งหน้าของเราต่อผู้ผู้นั้นและจะตัดเขาออกเสียจากชนชาติของตน
7. เหตุฉะนั้นเจ้าจงชำระตัวให้บริสุทธิ์ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
8. จงรักษากฎเกณฑ์ของเราและกระทำตาม เราคือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเจ้าไว้ให้บริสุทธิ์
9. เพราะว่าทุกคนที่แข่งบิดาหรือมารดาของตนจะต้องมีโทษถึงตาย เขาได้แข่งบิดาหรือมารดาของเขา ให้โลหิตของผู้ผู้นั้นตกอยู่บนผู้ผู้นั้นเอง
10. ถ้าผู้ใดร่วมประเวณีกับภรรยาของผู้อื่น คือเขาได้ร่วมประเวณีกับภรรยาของเพื่อนบ้าน ต้องให้ผู้ร่วมประเวณีทั้งชายและหญิงนั้นมีโทษถึงตายเป็นแน่
11. ผู้ชายที่หลับนอนกับภรรยาของบิดาตนก็ได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของบิดาตน ทั้งสองคนนั้นจะต้องถูกประหารให้ตายอย่างแน่นอน ให้โลหิตของผู้ผู้นั้นตกอยู่บนผู้ผู้นั้นเอง
12. ถ้าผู้ใดเข้านอนกับลูกสะใภ้ ต้องให้ทั้งสองคนนั้นมีโทษถึงตายเป็นแน่ เพราะเขาได้กระทำการวิปลาส ให้โลหิตของผู้ผู้นั้นตกอยู่บนผู้ผู้นั้นเอง
13. ถ้าชายคนใดคนหนึ่งหลับนอนกับผู้ชายด้วยกันเหมือนอย่างที่เขาหลับนอนกับผู้หญิง ทั้งสองคนก็ได้กระทำการที่น่าสะอิดสะเอียน ทั้งสองคนนั้นจะต้องถูกประหารให้ตายอย่างแน่นอน ให้โลหิตของผู้ผู้นั้นตกอยู่บนผู้ผู้นั้นเอง
14. และถ้าชายใดได้ภรรยาและได้มารดาของนางมาเป็นภรรยาด้วย นี่เป็นเรื่องชั่วนัก ให้เขาทั้งชายนั้นและหญิงทั้งสองนั้นเสียด้วยไฟ เพื่อว่าจะไม่มีความชั่วร้ายในหมู่พวกเจ้า
15. ถ้าชายใดสมสู่กับสัตว์เดียรัจฉาน ต้องให้ชายคนนั้นมีโทษถึงตายเป็นแน่ และเจ้าจงฆ่าสัตว์เดียรัจฉานนั้นเสียให้ตาย
16. ถ้าหญิงคนใดเข้าใกล้สัตว์เดียรัจฉาน และเข้านอนกับมัน เจ้าจงฆ่าหญิงนั้นและสัตว์เดียรัจฉานนั้นเสียให้ตาย ทั้งสองต้องมีโทษถึงตายเป็นแน่ ให้โลหิตของผู้ผู้นั้นตกอยู่บนผู้ผู้นั้นเอง
17. ถ้าชายใดพาพี่สาวหรือน้องสาวของตน คือบุตรสาวของบิดา หรือบุตรสาวของมารดา และดูการเปลือยกายของเธอและเธอก็ดูการเปลือยกายของเขา นี่เป็นสิ่งที่น่าอายมาก เขาจะต้องถูกตัดขาดท่ามกลางสายตาของชนชาติของ

เขา เพราะเขาได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวน้องสาวของเขา เขาต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา

18. ถ้าชายใดเข้านอนกับหญิงผู้มีประจำเดือน และเปิดกายที่เปลือยเปล่าของเธอ เขาได้กระทำให้แหล่งโลหิตของเธอเปิด ส่วนเธอก็เปิดแหล่งโลหิตของเธอ เขาทั้งสองจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของเขา

19. เจ้าอย่าเปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่สาวหรือน้องสาวมารดาเจ้า หรือพี่สาวน้องสาวของบิดาเจ้า เพราะผู้ที่ได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของญาติสนิท เขาจะต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา

20. ถ้าชายคนใดคนหนึ่งหลับนอนกับภรรยาของลุง เขาได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของลุง ทั้งสองจะต้องรับโทษบาปของเขา เขาจะต้องตายโดยไม่มีบุตร

21. ถ้าชายคนใดคนหนึ่งเอาภรรยาของพี่ชายหรือน้องชายไป ก็เป็นการมลทิน เขาได้เปิดกายที่เปลือยเปล่าของพี่ชายหรือน้องชาย เขาเหล่านั้นจะต้องไม่มีบุตร

22. เพราะฉะนั้นเจ้าจงรักษากฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของเรา และคำตัดสินทั้งสิ้นของเราและกระทำตาม เพื่อว่าแผ่นดินซึ่งเรานำเจ้าให้มาอยู่นั้นจะมีได้สำรอกเจ้าให้ออกไปเสีย

23. และเจ้าอย่าประพฤติตามธรรมเนียมของประชาชาติที่เราไล่ไปเสียให้พ้นหน้าเจ้า ด้วยว่าเขาทั้งหลายได้ประพฤติผิดในสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ เราจึงเกลียดชังเขา

24. แต่เราได้บอกเจ้าแล้วว่า เจ้าทั้งหลายจะได้รับแผ่นดินนี้เป็นมรดก เราจะให้แก่เจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้แยกเจ้าออกจากชนชาติทั้งหลาย

25. เหตุฉะนั้นเจ้าจงแยกแยะความแตกต่างระหว่างสัตว์สะอาดและสัตว์มลทิน ระหว่างนกมลทินและนกสะอาด เจ้าอย่ากระทำตัวให้เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนด้วยสัตว์หรือนกหรือสิ่งมีชีวิตในลักษณะใดๆ ที่เลื้อยคลานอยู่บนดิน ซึ่งเราได้แยกให้เจ้าแล้วว่าเป็นสิ่งมลทิน

26. เจ้าต้องบริสุทธิ์สำหรับเรา เพราะเราคือพระเยโฮวาห์บริสุทธิ์ และได้แยกเจ้าออกจากชนชาติทั้งหลายเพื่อเจ้าจะเป็นของเรา

27. ชายหรือหญิงคนใดที่เป็นคนทรงหรือพอมดแม่มด จงฆ่าเสีย จงเอาหินขว้างให้ตาย ให้โลหิตของผู้ที่นวดกอบอยู่บนผู้นั้นเอง

บทที่ 21

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า จงกล่าวแก่บรรดาปุโรหิต คือลูกหลานของอาโรนและสั่งเขาว่า อย่าให้ผู้ใดกระทำตัวให้มลทินด้วยเรื่องศพในหมู่ประชาชน
2. เว้นแต่ญาติที่สนิทที่สุดคือ มารดา บิดา บุตรชายหญิง พี่ชายน้องชาย
3. หรือพี่สาวน้องสาวพรหมจารี ผู้ที่ยังสนิทกับเขา เพราะเธอยังไม่มีสามี เขาจึงยอมตัวเป็นมลทินเพราะเธอได้
4. อย่าให้เขามีมลทินคือกระทำให้ตนเองเป็นมลทิน เพราะเหตุเขาเป็นผู้ใหญ่ในหมู่ชนชาติของเขา
5. ห้ามมิให้เขาทั้งหลายโกนศีรษะ หรือกำนริมเครา หรือเชือดเนื้อตัวเอง
6. พวกปุโรหิตต้องเป็นคนบริสุทธิ์ต่อพระเจ้าของตน และไม่กระทำให้พระนามของพระเจ้าเป็นที่เหยียดหยาม เพราะเขาทั้งหลายถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ และพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเขาทั้งหลาย เพราะฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงต้องบริสุทธิ์
7. ปุโรหิตจะแต่งงานกับหญิงโสเภณีหรือหญิงที่มีมลทินไม่ได้ หรือจะแต่งงานกับหญิงที่หย่าจากสามีก็ไม่ได้ เพราะปุโรหิตจะต้องบริสุทธิ์แด่พระเจ้าของเขา
8. เจ้าจงชำระเขาให้บริสุทธิ์ เพราะเขาถวายพระกระยาการแห่งพระเจ้าของเจ้า เขาจะต้องบริสุทธิ์สำหรับเจ้า เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ชำระเจ้าทั้งหลายให้บริสุทธิ์ เราบริสุทธิ์
9. บุตรสาวของปุโรหิตคนใด ถ้าเธอกระทำตัวให้มลทินโดยไปเป็นหญิงโสเภณีก็กระทำให้บิดาเป็นมลทิน จะต้องเผาเธอเสียด้วยไฟ
10. และผู้ที่เป็นมหาปุโรหิตในหมู่พวกพี่น้อง ผู้ถูกเจิมที่ศีรษะด้วยน้ำมัน และผู้ที่ได้รับการสถาปนาที่จะสวมเสื้อยศอย่างปล่อยผม หรือฉีกเสื้อผ้าของตน
11. อย่าให้เขาเข้าไปถูกต้องศพหรือกระทำตัวให้มลทิน แม้ว่าศพนั้นเป็นบิดาหรือมารดาของเขา
12. อย่าให้เขาออกไปจากสถานบริสุทธิ์ หรือกระทำสถานบริสุทธิ์ของพระเจ้าให้เป็นมลทิน เพราะว่าการสถาปนาด้วยน้ำมันเจิมของพระเจ้าอยู่บนตัวเขา เราคือพระเยโฮวาห์
13. เขาจะต้องมีภรรยาเป็นหญิงพรหมจารี
14. อย่าให้เขาแต่งงานกับหญิงม่าย แม่ร้าง หญิงที่มีมลทิน หรือหญิงโสเภณี เขาจะต้องหาหญิงพรหมจารีในชนชาติของเขามาเป็นภรรยา
15. เพื่อเขาจะมีได้กระทำให้เชื้อสายของเขาในหมู่ชนชาติของเขาเป็นมลทิน เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเขาไว้ให้บริสุทธิ์
16. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
17. จงกล่าวแก่อาโรนว่า ในบรรดาเชื้อสายของเจ้าตลอดทุกชั่วอายุของเขาทั้งหลาย อย่าให้ผู้มีตำหนิพิการเข้าไปถวายพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเขา
18. เพราะว่าผู้ใดที่มีตำหนิจะเข้าไปใกล้ไม่ได้ ไม่ว่าจะเป็นคนตาบอดหรือเป็นคนง่อย หรือที่หน้ามีแผลเป็น หรือแขนขายาวเกิน

19. หรือมีเท้าพิการหรือมือพิการ
20. คนหลังค่อม คนแคระ คนเสียดา คนเป็นขี้กลากหรือหิด หรือคนมีลูกอัณฑะฝ่อ
21. ผู้ใดในเชื้อสายของอาโรนบุตรโหติที่มีตำหนิ อย่าให้เข้ามาถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแต่พระเยโฮวาห์ เพราะว่าเขาเป็นคนที่ตำหนิ อย่าให้เขาเข้ามาใกล้ถวายพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเขา
22. เขาจะรับประทานพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเขาได้ ทั้งของที่บริสุทธิ์ที่สุด และของบริสุทธิ์
23. แต่อย่าให้เขาเข้ามาใกล้ม่านหรือใกล้แท่น เพราะเขามีตำหนิ เพื่อเขาจะไม่กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทิน เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเขาไว้ให้บริสุทธิ์
24. โมเสสจึงบอกอาโรนและลูกหลานของอาโรนและบรรดาคณิสราเอลตั้งนั้น

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงบอกอาโรนกับลูกหลานของเขาให้ออกห่างเสียจากสิ่งบริสุทธิ์ของคนอิสราเอล เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะมีได้ลบล้างนามบริสุทธิ์ของเราด้วยสิ่งที่เขาทั้งหลายถวายแก่เรา เราคือพระเยโฮวาห์
3. จงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า 'คนใดก็ตามในเชื้อสายของเจ้าตลอดชั่วอายุเข้าใกล้ของบริสุทธิ์ ซึ่งคนอิสราเอลถวายแต่พระเยโฮวาห์ ขณะที่เขามีมลทินอยู่ คนนั้นจะต้องถูกตัดขาดให้พ้นหน้าเรา เราคือพระเยโฮวาห์
4. อย่าให้เชื้อสายอาโรนคนใดที่เป็นโรคเรื้อนหรือมีสิ่งไหลออกมารับประทานของบริสุทธิ์ ให้รอจนกว่าเขาสะอาดแล้วก่อน ผู้ใดแตะต้องสิ่งที่มีมลทินโดยแตะต้องศพหรือผู้ที่มีน้ำกามไหลออก
5. หรือผู้ใดที่แตะต้องสิ่งเลื้อยคลาน ซึ่งกระทำให้เขามลทิน หรือแตะต้องคนซึ่งอาจทำให้เขามลทิน ไม่ว่าจะเป็นมลทินชนิดใด
6. บุคคลผู้แตะต้องสิ่งเหล่านี้ ต้องมลทินไปจนถึงเวลาเย็น และจะรับประทานสิ่งบริสุทธิ์ไม่ได้ นอกจากเขาจะอาบน้ำชำระตัวเสียก่อน
7. เมื่อดวงอาทิตย์ตกเขาก็สะอาด ภายหลังเขาจึงรับประทานสิ่งบริสุทธิ์ได้เพราะสิ่งเหล่านั้นเป็นอาหารของเขา
8. สิ่งใดที่ตายเอง หรือถูกสัตว์กัดตาย อย่ารับประทาน เขาจะเป็นมลทินด้วยสิ่งเหล่านี้ เราคือพระเยโฮวาห์'
9. เพราะฉะนั้นเขาทั้งหลายต้องรักษากฎของเรา เกือบกว่าเขาจะต้องรับโทษบาปเพราะสิ่งนั้นและจะต้องตาย เมื่อเขากระทำสิ่งนั้นให้เป็นมลทิน เราคือพระเยโฮวาห์ผู้ที่ตั้งเขาไว้ให้บริสุทธิ์
10. อย่าให้คนภายนอกรับประทานสิ่งบริสุทธิ์ ผู้ที่มาอาศัยอยู่กับปุโรหิตหรือลูกจ้างอย่าให้รับประทานสิ่งบริสุทธิ์นั้น
11. แต่ถ้าปุโรหิตคนหนึ่งซื้อทาสมาด้วยเงินเป็นทรัพย์ของตน ทาสนั้นจะรับประทานก็ได้ และผู้ที่เกิดในครัวเรือนของปุโรหิตรับประทานอาหารนั้นได้
12. ถ้าบุตรสาวของปุโรหิตไปแต่งงานกับคนภายนอก เธอก็รับประทานของถวายแห่งสิ่งบริสุทธิ์นั้นไม่ได้
13. ถ้าบุตรสาวของปุโรหิตเป็นแม่ม่ายหรือแม่ร้างและไม่มีบุตร และกลับมาอยู่ที่เรือนของบิดาอย่างเมื่อเธอยังสาว เธอรับประทานอาหารของบิดาได้ แต่คนภายนอกรับประทานไม่ได้
14. ถ้าคนใดรับประทานสิ่งบริสุทธิ์โดยมิได้เจตนา เขาจะต้องเพิ่มค่าของนั้นหนึ่งในห้า และมอบแก่ปุโรหิตพร้อมกับสิ่งบริสุทธิ์นั้น
15. อย่าให้ปุโรหิตกระทำสิ่งบริสุทธิ์ของคนอิสราเอลที่นำมาถวายแต่พระเยโฮวาห์ให้เป็นมลทิน
16. ซึ่งจะกระทำให้เขาได้รับโทษความชั่วช้าด้วยการละเมิดที่รับประทานสิ่งบริสุทธิ์ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเขาไว้ให้บริสุทธิ์
17. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
18. จงกล่าวแก่อาโรนและลูกหลานของอาโรน และแก่คนอิสราเอลทั้งหมดว่า เมื่อคนในวงศ์วานอิสราเอลหรือคนต่างด้าวในอิสราเอลผู้ใดถวายเครื่องบูชาสำหรับบรรดาเครื่องปฏิญาณ และบรรดาเครื่องบูชาด้วยใจสมัครของตน ซึ่งถวายบูชาแต่พระเยโฮวาห์เป็นเครื่องเผาบูชา

19. เจ้าจงถวายด้วยความเต็มใจ คือสัตว์ตัวผู้ปราศจากตำหนิ คือโค หรือแกะ หรือแพะ
20. เจ้าอย่าถวายสิ่งใดๆที่มีตำหนิ เพราะจะไม่ใช่ที่โปรดปราน
21. เมื่อคนใดถวายเครื่องสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ เพื่อทำตามคำปฏิญาณหรือถวายด้วยใจสมัคร เป็นสัตว์ที่ได้มาจากฝูงวัว หรือฝูงแพะแกะ สัตว์นั้นต้องไม่มีตำหนิจึงจะเป็นที่โปรดปราน อย่าให้สัตว์นั้นมีที่ติเลย
22. สัตว์ที่ตาบอดหรือพิการ หรือมีแผล หรือมีสิ่งไหลออกหรือเป็นขี้กลากหรือเป็นหิด เจ้าอย่านำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ หรือนำมาเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟที่บนแท่นถวายแด่พระเยโฮวาห์
23. วัวหรือลูกแกะที่มีอวัยวะยาวเกินไปหรือสั้นเกินไปสักส่วนหนึ่ง ท่านจะนำมาถวายเป็นเครื่องบูชาด้วยใจสมัครก็ได้ แต่ถ้าเป็นเครื่องบูชาปฏิญาณก็ไม่ใช่ที่โปรดปราน
24. สัตว์ตัวใดที่ชำหรือถูกทุบหรือฉีกขาดหรือมีรอยตัด เจ้าอย่านำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ให้เป็นเครื่องบูชาในแผ่นดินของเจ้า
25. เจ้าอย่านำสัตว์ซึ่งได้มาจากคนต่างด้าวถวายเป็นพระกระยาหารแห่งพระเจ้าของเจ้า เพราะสัตว์นั้นมีตำหนิด้วย ถูกทำให้พิการจึงไม่ใช่ที่โปรดปราน
26. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
27. เมื่อวัวหรือแกะหรือแพะเกิดมา ให้อยู่กับแม่เจ็ดวัน ตั้งแต่วันที่แปดเป็นต้นไปจะใช้เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์ก็เป็นที่โปรดปราน
28. แม้ว่าแม่สัตว์นั้นจะเป็นวัวหรือแกะก็ดี เจ้าอย่าฆ่ามันพร้อมกับลูกของมันในวันเดียวกัน
29. เมื่อเจ้าถวายเครื่องสัตวบูชาเป็นเครื่องบูชาโมทนาพระคุณแด่พระเยโฮวาห์ เจ้าจงถวายเครื่องสัตวบูชาด้วยความเต็มใจ
30. จงรับประทานเครื่องบูชาในวันถวายเครื่องบูชา อย่าเหลือไว้จนรุ่งเช้าเลย เราคือพระเยโฮวาห์
31. เพราะฉะนั้นเจ้าจงรักษาบัญญัติของเราและกระทำตาม เราคือพระเยโฮวาห์
32. เจ้าอย่าลบหลู่นามบริสุทธิ์ของเรา แต่ให้เราเป็นผู้บริสุทธิ์ในหมู่คนอิสราเอล เราคือพระเยโฮวาห์ผู้ตั้งเจ้าไว้ให้บริสุทธิ์
33. ผู้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์เพื่อเป็นพระเจ้าของเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เทศกาลเลี้ยงตามกำหนดแต่พระเยโฮวาห์ ซึ่งเจ้าจะต้องประกาศว่าเป็นการประชุมบริสุทธิ์ คือเทศกาลเลี้ยงตามกำหนดของเรานั้นมีดังนี้
3. จงทำการงานในหกวัน แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตแห่งการหยุดพักสงบ เป็นวันประชุมบริสุทธิ์ เจ้าอย่าทำการงานใดๆ เป็นสะบาโตแต่พระเยโฮวาห์ตามที่อยู่ทั่วไปของเจ้า
4. ต่อไปนี้เป็นเทศกาลเลี้ยงตามกำหนดแต่พระเยโฮวาห์ เป็นการประชุมบริสุทธิ์ ซึ่งเจ้าจะต้องประกาศตามเวลา กำหนดให้เขาทราบ
5. ในเวลาเย็นวันที่สิบสี่เดือนที่หนึ่งเป็นวันเทศกาลปัสกาของพระเยโฮวาห์
6. และในวันที่สิบห้าเดือนเดียวกัน เป็นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อถวายแต่พระเยโฮวาห์ ให้เจ้ารับประทานขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน
7. ในวันต้นเจ้าจะมีการประชุมบริสุทธิ์ เจ้าอย่าทำงานหนัก
8. แต่เจ้าจงถวายเครื่องบูชาด้วยไฟแต่พระเยโฮวาห์ให้ครบเจ็ดวัน ในวันที่เจ็ดเป็นวันประชุมบริสุทธิ์ เจ้าอย่าทำงานหนัก
9. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
10. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้ามาถึงแผ่นดินซึ่งเราให้เจ้า และเกี่ยวพืชผลของแผ่นดินนั้น เจ้าจงเอาฟ่อนข้าวที่เกี่ยวในรุ่นแรกนำไปให้ปุโรหิต
11. และปุโรหิตจะนำฟ่อนข้าวนั้น แกว่งไปแกว่งมาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพื่อเจ้าจะเป็นที่โปรดปราน รุ่งขึ้นหลังวันสะบาโตปุโรหิตจะแกว่งถวาย
12. ในวันที่เจ้าแกว่งถวายฟ่อนข้าว เจ้าจงถวายลูกแกะผู้อายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิเป็นเครื่องเผาบูชาถวายแต่พระเยโฮวาห์
13. และเครื่องธัญญาบูชาที่คู่กันนั้น คือยอดแป้งสองในสิบเอฟาท์คลุกกับน้ำมัน เเผาด้วยไฟถวายแต่พระเยโฮวาห์เป็นกลิ่นพวยระเหย และเครื่องดื่มบูชาที่คู่กันคือน้ำองุ่นหนึ่งในสี่ฮิน
14. เจ้าอย่ารับประทานขนมปังหรือข้าวคั่วข้าวสาคจนกว่าจะถึงวันเดียวกันนี้ คือกว่าเจ้าจะนำเครื่องบูชาถวายแต่พระเจ้าของเจ้า ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้าในที่อยู่ของเจ้าทั่วไป
15. เจ้าทั้งหลายจงนับตั้งแต่วันรุ่งขึ้นหลังวันสะบาโต จากวันที่เจ้าทั้งหลายได้นำฟ่อนข้าวแกว่งถวายครบเจ็ดวันสะบาโต
16. นับไปให้ได้ห้าสิบวัน จนถึงวันถัดวันสะบาโตที่เจ็ดแล้ว เจ้าจงถวายธัญญาบูชาใหม่แต่พระเยโฮวาห์
17. จงนำขนมปังสองก้อนทำด้วยแป้งสองในสิบเอฟาท์จากที่อาศัยของเจ้ามาแกว่งถวาย ให้ทำด้วยยอดแป้งใส่เชื้อปัง เป็นผลรุ่นแรกถวายแต่พระเยโฮวาห์
18. พร้อมกับขนมปังนั้นเจ้าจงนำลูกแกะเจ็ดตัวอายุหนึ่งขวบปราศจากตำหนิ วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้สองตัว มาเป็น

เครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาอันเป็นคู่กัน ให้เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ
เป็นกลิ่นพอพระทัยถวายแด่พระเยโฮวาห์

19. เจ้าจงถวายลูกแพะตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และลูกแกะอายุหนึ่งขวบสองตัวเป็นเครื่องสันติบูชา

20. ให้บุโรหิตแกว่งไปแกว่งมาถวายพร้อมกับขนมปังซึ่งเป็นผลรุ่นแรกเป็นเครื่องแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ พร้อมกับลูกแกะสองตัว จะเป็นสิ่งบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์สำหรับบุโรหิต

21. และในวันเดียวกันนั้น เจ้าจงประกาศว่าเจ้าจงมีการประชุมบริสุทธิ์แก่เจ้า เจ้าอย่าทำงานหนัก ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรทั่วไปในที่อาศัยของเจ้าตลอดชั่วอายุของเจ้า

22. และเมื่อเจ้าเกี่ยวข้าวในแผ่นดินของเจ้า เจ้าอย่าเกี่ยวไปที่ขอบนาให้หมด และอย่าเก็บข้าวที่เกี่ยวตก เจ้าจงทิ้งไว้ให้คนยากจน และคนต่างด้าว เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า

23. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

24. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ในวันที่หนึ่งของเดือนที่เจ็ด เจ้าทั้งหลายจงถือเป็นวันสะบาโต เป็นวันประชุมบริสุทธิ์ ประกาศเป็นที่ระลึกด้วยเสียงแตร

25. เจ้าอย่าทำงานหนัก และเจ้าจงนำเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์

26. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

27. ในวันที่สิบของเดือนที่เจ็ดนี้เป็นวันทำการลบมลทิน จะเป็นวันประชุมบริสุทธิ์แก่เจ้า และเจ้าต้องถ่อมใจลง และนำเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์

28. ในวันเดียวกันนั้นเจ้าอย่าทำงานใดๆ เพราะเป็นวันทำการลบมลทิน ที่จะทำการลบมลทินของเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า

29. ในวันเดียวกันนั้น ผู้ใดก็ตามไม่ถ่อมใจลง ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางชนชาติของตน

30. และในวันเดียวกันนี้ถ้าผู้ใดทำงานใดๆ เราจะทำลายผู้นั้นเสียจากท่ามกลางชนชาติของเขา

31. เจ้าอย่าทำงานสิ่งใดเลย ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้าทั่วไปในที่อาศัยของเจ้า

32. จะเป็นวันสะบาโตสำหรับหยุดพักสงบแก่เจ้า และเจ้าจงถ่อมใจลง เริ่มแต่เวลาเย็นในวันที่เก้าของเดือน เจ้าต้องรักษาวินัยสะบาโตจากเวลาเย็นถึงเวลาเย็น

33. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

34. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ในวันที่สิบห้าเดือนที่เจ็ดนี้ เป็นวันเทศกาลอยู่เพิงถวายแด่พระเยโฮวาห์สิ้นเจ็ดวัน

35. จะมีการประชุมบริสุทธิ์ในวันแรก เจ้าอย่าทำงานหนัก

36. ในเจ็ดวันเจ้าจงถวายบูชากระทำด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ และในวันที่แปดจะเป็นวันประชุมอันบริสุทธิ์แก่เจ้า และเจ้าจงถวายเครื่องบูชากระทำด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ เป็นประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ และเจ้าทั้งหลายอย่าทำงานหนัก

37. นี้แหละเป็นเทศกาลเลี้ยงของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเจ้าต้องประกาศเป็นวันประชุมอันบริสุทธิ์ เพื่อให้หน้าถวายแด่พระเยโฮวาห์ซึ่งเครื่องบูชาด้วยไฟ เครื่องเผาบูชาและธัญญาบูชา ทั้งเครื่องสัตวบูชาและเครื่องดื่มบูชาตามวันกำหนดนั้นๆ

38. นอกเหนือวันสะบาโตแห่งพระเยโฮวาห์ และนอกเหนือของถวายของเจ้า และนอกเหนือเครื่องปฏิญาณทั้งหลาย

- ของเจ้า และนอกเหนือเครื่องบูชาด้วยใจสมัครทั้งหลายของเจ้า ซึ่งเจ้านำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์
39. แล้วในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ดเมื่อเจ้าได้เก็บพืชผลที่ได้จากแผ่นดินนั้นเข้ามาแล้ว เจ้าจงมีเทศกาลเลี้ยงแห่งพระเยโฮวาห์เจ็ดวัน ในวันที่แรกจะเป็นวันสะบาโต และในวันที่แปดจะเป็นวันสะบาโต
40. ในวันที่แรกเจ้าจงนำมาซึ่งผลจากต้นมะจั่ว ไบอินทผลัม กิ่งไม้ที่มีใบมาก กิ่งต้นไค้แห่งธารน้ำ และเจ้าจงปีติยินดีอยู่เจ็ดวันต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
41. เจ้าจงถือเป็นเทศกาลเลี้ยงปีละเจ็ดวันถวายแด่พระเยโฮวาห์ ทั้งนี้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า เจ้าจงถือเทศกาลเลี้ยงนี้ในเดือนที่เจ็ด
42. เจ้าจงอยู่ในเพิงเจ็ดวัน ทุกคนที่เกิดในวงศ์วานพวกอิสราเอลให้เข้าอยู่ในเพิง
43. เพื่อตลอดชั่วอายุของเจ้าจะได้ทราบว่า เมื่อเราพาคนอิสราเอลออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้นเราได้ให้เขาอยู่ในเพิงเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
44. ดังนี้แหละโมเสสจึงได้ประกาศให้คนอิสราเอลทราบถึงเทศกาลเลี้ยงตามกำหนดของพระเยโฮวาห์

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. เจ้าจงบัญชาแก่คนอิสราเอลให้นำน้ำมันอย่างบริสุทธิ์สกัดจากมะกอกเทศเพื่อเติมประทีป เพื่อให้ตะเกียงลุกอยู่เสมอ
3. ภายในพลับพลาแห่งชุมนุมข้างนอกม่านหีบพระโอวาทนั้น ให้อาโรนจัดประทีปให้เป็นระเบียบตั้งแต่เวลาเย็นจนเวลาเช้าเสมอต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ทั้งนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า
4. ให้อาโรนจัดประทีปให้เป็นระเบียบอยู่บนคันประทีปบริสุทธิ์เสมอต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
5. และเจ้าจงเอาอดแป้ง ปังขนมปังสิบสองก้อน แต่ละก้อนใช้แป้งสองในสิบเอฟาห์
6. เจ้าจงจัดขนมปังนั้นวางบนโต๊ะบริสุทธิ์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นสองแถวๆละหกก้อน
7. และเจ้าจงเอาเครื่องกำยานบริสุทธิ์ใส่ไว้แต่ละแถว เพื่อจะคู่กับขนมปังเป็นส่วนที่ระลึก เป็นเครื่องบูชากระทำด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์
8. ทุกๆวันสะบาโตให้อาโรนจัดไว้ให้เป็นระเบียบถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เสมอ ในนามของคนอิสราเอลเป็นพันธสัญญาเนื่องนิത്യ
9. ขนมปังนี้ตกเป็นของอาโรนและบุตรชายของเขา ให้เขารับประทานได้ในที่บริสุทธิ์ เพราะเป็นส่วนบริสุทธิ์ที่สุดที่ได้จากเครื่องบูชากระทำด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์เป็นกฎเกณฑ์เนื่องนิത്യ
10. ครั้งนั้นมีชายคนหนึ่งเป็นบุตรชายของหญิงคนอิสราเอล ซึ่งบิดาเป็นชาวอียิปต์ ออกไปท่ามกลางคนอิสราเอล และบุตรชายของหญิงอิสราเอลทะเลาะกับชายอิสราเอลคนหนึ่งในค่าย
11. และบุตรชายหญิงอิสราเอลคนนั้นได้เหยียดหยามพระนามของพระเยโฮวาห์และได้แข่งด่า เขาจึงนำตัวมาให้โมเสส (มารดาของเขาชื่อเซโลมิทบุตรสาวของดibriคนตระกูลดาน)
12. เขาจึงจงจำชายคนนั้นไว้จนกว่าน้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์จะเป็นที่กระจ่างต่อเขาทั้งหลาย
13. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
14. จงนำผู้ที่แข่งด่านั้นออกมาจากค่าย ให้บรรดาผู้ที่ได้ยินคำแข่งด่าเอามือของตนวางไว้บนศีรษะของเขา และให้บรรดาชุมนุมชนเอาหินขว้างเขาให้ตาย
15. และจงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ผู้ใดแข่งด่าพระเจ้าของเขา ผู้นั้นจะต้องได้รับโทษบาป
16. ผู้ใดที่เหยียดหยามพระนามของพระเยโฮวาห์จะต้องถูกโทษถึงตาย และให้ชุมนุมชนทั้งหมดเอาหินขว้างเขา คนต่างด้าวหรือชาวเมืองก็ตี เมื่อเขาเหยียดหยามพระนามของพระเยโฮวาห์ จะต้องถูกโทษถึงตาย
17. ผู้ที่ฆ่าคนตาย จะต้องถูกโทษถึงตาย
18. ผู้ใดที่ฆ่าสัตว์ต้องชดใช้สิ่งนั้น สัตว์แทนสัตว์
19. ถ้าผู้ใดกระทำให้เพื่อนบ้านเสียโฉม เขากระทำให้เสียโฉมอย่างไร ก็ให้กระทำแก่เขาอย่างนั้น
20. กระดุกหักแทนกระดุกหัก ตาแทนตา ฟันแทนฟัน เขากระทำให้เสียโฉมอย่างไร เขาก็ต้องถูกทำให้เสียโฉมอย่างนั้น

21. ผู้ใดที่ฆ่าสัตว์ต้องเสียค่าชดเชย และผู้ใดที่ฆ่าคนให้ผู้นั้นถูกโทษถึงตาย
22. เจ้าจงมีพระราชบัญญัติอย่างเดียวกันสำหรับคนต่างด้าว และสำหรับชาวเมือง เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
23. โมเสสก็บอกแก่คนอิสราเอลให้เขาพาคนที่แข่งดำนั้นออกมาจากค่าย และเอาหินขว้างเขา คนอิสราเอลกระทำดังนี้ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสที่ภูเขาซีนายว่า
2. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายเข้าแผ่นดินที่เราให้เจ้านั้น จงให้แผ่นดินนั้นถือสะบาโตแต่พระเยโฮวาห์
3. เจ้าจงหว่านพืชในนาของเจ้าหกปี และจงลิดแขนงสวนองุ่นของเจ้าและเก็บผลหกปี
4. แต่ในปีที่เจ็ดนั้นเป็นปีสะบาโตแห่งการหยุดพักผ่อนสำหรับแผ่นดิน เป็นปีสะบาโตแต่พระเยโฮวาห์ เจ้าอย่าหว่านพืชในนา หรือลิดแขนงสวนองุ่นของเจ้า
5. สิ่งใดที่งอกขึ้นมาเอง เจ้าอย่าเก็บเกี่ยว อยู่นั่นเกิดอยู่ที่เถาอันเจ้ามิได้ตกแต่งก็อย่าเก็บ ให้เป็นปีที่แผ่นดินหยุดพักสงบ
6. แผ่นดินในปีสะบาโตนั้นจะยังพืชผลให้แก่เจ้าทั้งหลาย คือแก่ตัวเจ้าเอง แก่ทาสชายทาสหญิงของเจ้า แก่ลูกจ้างของเจ้า และแก่คนต่างด้าวที่อยู่กับเจ้า
7. พืชผลแห่งแผ่นดินทั้งสิ้น จะเป็นอาหารของสัตว์เลี้ยงของเจ้า และของสัตว์ป่าที่อยู่ในแผ่นดินของเจ้า
8. เจ้าจงนับปีสะบาโตเจ็ดปีคือเจ็ดคูณเจ็ดปี เวลาปีสะบาโตเจ็ดปีจึงเป็นสี่สิบเก้าปีแก่เจ้า
9. เจ้าจงให้เปาแตรดังสนั่นในวันที่สิบเดือนที่เจ็ด เจ้าจงให้เปาแตรทั่วแผ่นดินในวันทำการลบบมลทิน
10. เจ้าจงถือปีที่ห้าสิบไว้เป็นปีบริสุทธิ และประกาศอิสรภาพแก่บรรดาคนที่อาศัยอยู่ทั่วแผ่นดินของเจ้า ให้เป็นปีเสียงแตรแก่เจ้า ให้ทุกคนกลับไปยังภูมิลำเนาอันเป็นทรัพย์สินของตน และกลับไปสู่ครอบครัวของตน
11. ปีที่ห้าสิบนั้นเป็นปีเสียงแตรของเจ้า ในปีนั้นเจ้าอย่าหว่านพืชหรือเกี่ยวเก็บผลที่เกิดขึ้นมาเอง หรือเก็บองุ่นจากเถาที่มิได้ตกแต่ง
12. เพราะเป็นปีเสียงแตร จะเป็นปีบริสุทธิแก่เจ้า เจ้าจงรับประทานพืชผลที่งอกมาจากนาในปีนั้น
13. ในปีเสียงแตรนี้ให้ทุกคนกลับไปสู่ภูมิลำเนาอันเป็นทรัพย์สินของตน
14. ถ้าเจ้าขายนาให้เพื่อนบ้านก็ดี หรือซื้อจากเพื่อนบ้านก็ดี เจ้าอย่าโกงกัน
15. ตามจำนวนปีหลังจากปีเสียงแตร เจ้าจงซื้อนาจากเพื่อนบ้านของเจ้าและให้เขาขายแก่เจ้าตามจำนวนปีที่ปลูกพืชได้
16. ถ้ามากปีก็ต้องเพิ่มราคาสูงขึ้น ถ้าน้อยปีเจ้าจงลดราคาให้ต่ำลง เพราะที่เขาขายนั้นเขาก็ขายตามจำนวนปีที่ปลูกพืช
17. เจ้าอย่าโกงกัน แต่เจ้าจงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
18. เพราะฉะนั้นเจ้าจงกระทำตามกฎเกณฑ์ของเรา และรักษาคำตัดสินของเราและปฏิบัติตาม ดังนั้นเจ้าจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นอย่างปลอดภัยได้
19. แผ่นดินจะอำนวยผลให้เจ้าได้รับประทานอย่างอิมหนา และอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย
20. ถ้าเจ้าจะพูดว่า `ดูเถิด ถ้าเราทั้งหลายหว่านหรือเกี่ยวพืชผลของเราไม่ได้ ในปีที่เจ็ดเราจะเอาอะไรรับประทาน'
21. เราจะบัญชาพรของเราให้มีเหนือเจ้าในปีที่หก เพื่อจะมีพืชผลพอสำหรับสามปี

22. เมื่อเจ้าหว่านในปีที่แปดเจ้าจะรับประทานของเก่าของเจ้าจนปีที่เก้า เมื่อเจ้าได้พืชผลใหม่เข้ามาเจ้าก็ยังรับประทานพืชผลเก่าของเจ้าอยู่
23. เจ้าทั้งหลายจะขายที่ดินของเจ้าให้ขาดไม่ได้เพราะว่าดินนั้นเป็นของเรา เพราะเจ้าเป็นคนต่างด้าวและเป็นคนอาศัยอยู่กับเรา
24. ทัวไปในแผ่นดินที่เจ้ายึดถืออยู่ เจ้าจงให้มีการไถ่ถอนที่ดินคืน
25. ถ้าพี่น้องของเจ้ายากจนลงและขายที่ดินส่วนหนึ่งของเขา หากว่ามีผู้ใดในพี่น้องของเขามาไถ่ถอนที่นั้น ก็จงให้เขาไถ่ถอนที่ซึ่งพี่น้องของเขาขายไปนั้น
26. ถ้าชายคนนั้นไม่มีญาติมาไถ่ถอนให้ และตัวเขาสามารถจะไถ่ถอนเอง
27. ก็จงให้คนที่จะไถ่ในปีทั้งหลายที่เขาขายไป และเงินที่เหลือนั้นจงคืนให้แก่คนที่เขาขายให้และคนไถ่ก็เข้าอยู่ในที่ดินของเขาได้
28. แต่ถ้าเขาไม่สามารถที่จะไถ่คืนมา ที่ดินที่เขาได้ขายไปจะคงอยู่ในมือของผู้ซื้อจนถึงปีเสียดส และในปีเสียดสแดร์นี้ ที่ดินจะออกไปและเขาจะได้ที่ดินของเขากลับคืน
29. ถ้าผู้ใดขายเรือนซึ่งอยู่ในเมืองที่มีกำแพง เมื่อขายไปแล้วให้เขาไถ่ถอนคืนได้ภายในหนึ่งปีแรก ให้เขามีสิทธิในการไถ่ถอนคืนได้หนึ่งปีเต็ม
30. ถ้าในเวลาหนึ่งปีเต็มเขาไม่ทำการไถ่ถอน ก็ให้จัดการเสียให้เป็นการแน่นอนว่า ผู้ที่ซื้อไปมีสิทธิเหนือเรือนที่อยู่ในเมืองที่มีกำแพงนั้นสิทธิ์ขาดแล้ว ตลอดชั่วอายุของเขา ในปีเสียดสแดร์เขาก็ไม่ต้องคืนให้
31. แต่เรือนในชนบทที่ไม่มีกำแพงล้อมให้นับเข้าเป็นพวกเดียวกับท้องนาในประเทศนั้น คือไถ่ถอนคืนได้ และจะต้องคืนกลับให้เจ้าของเดิมในปีเสียดสแดร์
32. แต่อย่างไรก็ตามเมืองของคนเลวี หรือบ้านในเมืองที่เขาถือกรรมสิทธิ์ คนเลวีจะไถ่ถอนคืนได้ทุกเวลา
33. ถ้าผู้ใดซื้อของจากคนเลวี เรือนซึ่งถูกขายไปนั้นกับเมืองที่เขาถือกรรมสิทธิ์ต้องกลับคืนในปีเสียดสแดร์ เพราะเรือนทั้งหลายในหัวเมืองของพวกเลวีก็เป็นกรรมสิทธิ์ของเขาท่ามกลางพวกอิสราเอล
34. แต่ทุ่งนาที่ล้อมรอบหัวเมืองทั้งหลายของพวกเขานั้นจะขายไม่ได้ เพราะว่าเป็นกรรมสิทธิ์ถาวรของเขาทั้งหลาย
35. ถ้าพี่น้องของเจ้ายากจนลงและเลี้ยงตัวเองอยู่กับเจ้าไม่ได้ เจ้าจะต้องชูกำลังเขา ถึงเขาเป็นคนต่างด้าวหรือคนอาศัย เพื่อเขาจะอาศัยอยู่กับเจ้า
36. อย่าเอาดอกเบี้ยหรือเงินเพิ่มอะไรจากเขา แต่จงยำเกรงพระเจ้า เพื่อว่าพี่น้องของเจ้าจะอยู่ใกล้ชิดกับเจ้าได้
37. เจ้าอย่าให้เขายืมเงินด้วยคิดดอกเบี้ย หรืออย่าให้อาหารเพื่อเอากำไรจากเขา
38. เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ซึ่งนำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อยกแผ่นดินคานาอันให้แก่เจ้า และที่จะเป็นพระเจ้าของเจ้า
39. ถ้าพี่น้องที่อยู่ใกล้ชิดกับเจ้ายากจนลง และขายตัวให้แก่เจ้า เจ้าอย่าให้เขาทำงานเหมือนทาส
40. ให้เขาอยู่กับเจ้าอย่างลูกจ้างหรือคนที่อาศัยอยู่ด้วย ให้เขาปรนนิบัติเจ้าไปถึงปีเสียดสแดร์
41. แล้วเขาและลูกหลานของเขาจะออกไปจากเจ้ากลับไปสู่ครอบครัวของเขา และกลับไปอยู่ในที่ดินของบิดาของ

เขา

42. เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นทาสของเราที่เราพาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เขาจะขายตัวเป็นทาสไม่ได้
43. เจ้าอย่าข่มขืนเขาให้ลำบาก แต่จงยำเกรงพระเจ้าของเจ้า
44. ส่วนทาสชายหญิงซึ่งจะมีได้นั้น เจ้าจะซื้อทาสชายหญิงจากท่ามกลางบรรดาประชาชาติที่อยู่ข้างเคียงเจ้าก็ได้
45. ยิ่งกว่านั้นเจ้าจะซื้อจากคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกเจ้าทั้งครอบครัวของเขาซึ่งเป็นคนเกิดในแผ่นดินของเจ้า และเขาจะตกเป็นทรัพย์สินของเจ้าก็ได้
46. เจ้าจะทำพินัยกรรมยกเขาให้แก่ลูกหลานของเจ้า ให้เป็นมรดกแก่เขาเป็นกรรมสิทธิ์ เจ้าใช้เขาได้อย่างทาสเป็นนิตยาก็ได้ แต่เจ้าทั้งหลายอย่าปกครองพี่น้องคนอิสราเอลด้วยความรุนแรง
47. ถ้าคนต่างด้าวหรือคนที่อาศัยอยู่กับเจ้ามีขึ้น และพี่น้องของเจ้าที่อยู่ใกล้ชิดกับเขายากจนลง และขายตัวให้แก่คนต่างด้าวหรือผู้ที่อาศัยอยู่กับเจ้านั้น หรือขายให้แก่ญาติคนหนึ่งคนใดของคนต่างด้าวนั้น
48. เมื่อเขาขายตัวแล้วก็ให้มีการไถ่ถอน คือพี่น้องคนหนึ่งคนใดของเขาทำการไถ่ถอนเขาได้
49. หรือลุงหรือลูกพี่ลูกน้องจะทำการไถ่ถอนเขาก็ได้ หรือญาติสนิทของครอบครัวของเขาจะไถ่ถอนเขาก็ได้ หรือถ้าเขามีความสามารถ เขาจะไถ่ถอนตัวเองก็ได้
50. จงให้ผู้ที่ยขายตัวนับปีทั้งหลายที่ยขายตัวกับผู้ซื้อตัวเขาไป ว่าเขาได้ขายตัวก็ปีจนถึงปีเสียงแตร ค่าตัวของเขาเป็นค่าตามจำนวนปีเหล่านั้น เวลาที่เขาอยู่กับเจ้าของตัวเขานั้นคิดตามเวลาของลูกจ้าง
51. ถ้ามีเวลาอีกหลายปี เขาต้องชำระเงินคืนเท่ากับเงินที่ถูกซื้อมา นับเป็นค่าไถ่ถอนตัวเขา
52. ถ้ายังเหลือน้อยปีจะถึงปีเสียงแตร ก็ให้ผู้ขายตัวคิดกับผู้ซื้อตัวไว้เป็นราคาค่าไถ่ของเขานั้น และตามจำนวนปีเหล่านั้น เขาจะคืนเงินให้กับผู้ซื้อตัว
53. ผู้ขายตัวนั้นจะต้องอยู่กับผู้ซื้อตัวตั้งลูกจ้างที่จ้างเป็นปี อย่าให้นายปกครองเขาอย่างกดขี่ในสายตาของเจ้า
54. ถ้าเขาไม่ไถ่ถอนตามที่กล่าวมานี้ก็ให้ปล่อยเขาในปีเสียงแตร ทั้งเขาพร้อมกับลูกของเขา
55. สำหรับเรา คนอิสราเอลเป็นทาสของเรา เขาเป็นทาสของเราที่เราพาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า

1. เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำรูปเคารพหรือรูปแกะสลักสำหรับตัว หรือตั้งเสาศักดิ์สิทธิ์ และเจ้าทั้งหลายอย่าตั้งสิ่งใดๆที่เป็นรูปสัญลักษณ์หนึ่งสิ่งใดด้วยศิลาไว้ในแผ่นดินของเจ้า เพื่อแก่การกราบไหว้ เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
2. เจ้าจงถือรักษาสะบาโตทั้งหลายของเราและเคารพต่อสถานบริสุทธิ์ของเรา เราคือพระเยโฮวาห์
3. ถ้าเจ้าทั้งหลายดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเราและรักษาบัญญัติของเราและกระทำตาม
4. เราจะประทานฝนตามฤดูแก่เจ้า และแผ่นดินจะเกิดพืชผลและต้นไม้ในทุ่งจะบังเกิดผล
5. และเวลานวดข้าวจะเนิ่นนานถึงฤดูเก็บผลอู่ และฤดูเก็บผลอู่จะเนิ่นนานไปถึงฤดูหว่าน และเจ้าจะรับประทานอาหารอย่างอิ่มหนำ และอยู่ในแผ่นดินของเจ้าอย่างปลอดภัย
6. เราจะให้มีความสุขในแผ่นดิน เจ้าทั้งหลายจะนอนลง และไม่มีผู้ใดที่จะทำให้เจ้ากลัว เราจะกำจัดสัตว์ร้ายจากแผ่นดินและดาบจะไม่ผ่านแผ่นดินของเจ้าเลย
7. เจ้าจะขับไล่ศัตรูของเจ้า และเขาทั้งหลายจะล้มลงต่อหน้าเจ้าด้วยดาบ
8. พวกเจ้าห้าคนจะขับไล่ศัตรูร้อยคนและพวกเจ้าร้อยคนจะขับไล่ศัตรูหมื่นคนให้กระจัดกระจายไป และศัตรูของเจ้าจะล้มลงด้วยดาบต่อหน้าเจ้า
9. เพราะเราจะคิดถึงเจ้า จะกระทำให้เจ้ามีลูกดกและทวีมากขึ้น และตั้งพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า
10. เจ้าจะได้รับประทานของที่สะสมไว้นาน และเจ้าจะต้องเอาของเก่าออกไปเพราะเหตุของใหม่นั้น
11. และเราจะตั้งพลับพลาของเราไว้ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย และจิตใจของเราจะไม่เกลียดเจ้า
12. เราจะดำเนินในหมู่พวกเจ้า และจะเป็นพระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะเป็นพลไพร่ของเรา
13. เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเจ้าจะมีได้เป็นทาสของเขา เราได้หักคานแอกของเจ้าออกเสีย เพื่อให้เจ้ายืนตัวตรงได้
14. ถ้าเจ้ามีได้เชื่อฟังเรา และจะไม่กระทำตามบัญญัติทั้งหมดเหล่านี้
15. ถ้าเจ้าปฏิเสธกฎเกณฑ์ของเรา และใจของเจ้าเกลียดชังต่อคำตัดสินของเรา เจ้าจึงไม่กระทำตามบัญญัติทั้งสิ้นของเรา แต่ทำลายพันธสัญญาของเรา
16. เราก็จะกระทำดังนี้แก่เจ้า คือเราจะตั้งความหวาดกลัวต่อหน้าเจ้า ความผ่ายผอม และความเจ็บไข้ ซึ่งทำให้นัยน์ตาทรุดโทรม และกระทำให้จิตใจเศร้าหมอง เจ้าทั้งหลายจะหว่านพืชไว้เสียเปล่า เพราะศัตรูของเจ้าจะมากิน
17. เราจะตั้งหน้าของเราต่อสู้เจ้า เจ้าจะล้มตายต่อหน้าศัตรูของเจ้าทั้งหลาย คนที่เกลียดชังเจ้าจะปกครองอยู่เหนือเจ้า เจ้าจะหลบหนีไปทั้งที่ไม่มีใครไล่ติดตาม
18. ถ้าเจ้าทั้งหลายยังไม่เชื่อฟังเราเพราะสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ เราจึงจะลงโทษเจ้าทั้งหลายให้ทวีขึ้นอีกเจ็ดเท่าเพราะการบาปของเจ้า
19. เราจะทำลายความเห่อเหิมในกำลังอำนาจของเจ้า เราจะกระทำให้ฟ้าสวรรค์ของเจ้าเหมือนเหล็ก และพื้นดินของเจ้าเหมือนทองสัมฤทธิ์

20. เจ้าทั้งหลายจะเปลื้องกำลังเสียเปล่าๆ เพราะว่าแผ่นดินของเจ้าจะไม่มีพืชผล และต้นไม้ในแผ่นดินก็จะไม่บังเกิดผล
21. ถ้าเจ้ายังดำเนินขัดแย้งเราอยู่และไม่เชื่อฟังเรา เราจะนำภัยพิบัติให้ทวีอีกเจ็ดเท่ามายังเจ้าตามการบาปทั้งหลายของเจ้า
22. เราจะปล่อยสัตว์ป่าเข้ามาท่ามกลางพวกเจ้าด้วย มันจะแย่งชิงลูกหลานของเจ้า และทำลายสัตว์ใช้งานของเจ้า และทำให้เจ้าเหลือน้อย และถนนหลวงของเจ้าก็จะร้างเปล่าไป
23. และถ้าด้วยสิ่งเหล่านี้เจ้ายังไม่หันมาหาเรา และยังประพฤติดขัดแย้งเราอยู่
24. แล้วเราจะดำเนินการขัดแย้งเจ้าทั้งหลายด้วย และจะลงโทษแก่เจ้าให้ทวีอีกเจ็ดเท่าเพราะการบาปทั้งหลายของเจ้า
25. เราจะนำดาบมาเหนือเจ้า ซึ่งลงโทษเจ้าตามพันธสัญญา ถ้าเจ้าเข้ามารวมกันอยู่ในเมือง เราจะนำโรคร้ายมาในหมู่พวกเจ้า และเจ้าจะตกอยู่ในมือของศัตรู
26. เมื่อเราทำลายเสบียงอาหารของเจ้า ผู้หญิงสิบคนจะบึงขนมของเจ้าด้วยเตาอบอันเดียว แล้วเอาขนมมาซึ่งให้เจ้า เจ้าจะรับประทานแต่จะไม่อิ่ม
27. แล้วถ้าเป็นอย่างนี้แล้ว เจ้ายังไม่เชื่อฟังเรา แต่ประพฤติดขัดแย้งเรา
28. เราจะดำเนินการขัดแย้งเจ้าอย่างรุนแรง และเราเองจะลงโทษแก่เจ้าให้ทวีอีกเจ็ดเท่าเพราะการบาปทั้งหลายของเจ้า
29. เจ้าจะกินเนื้อบุตรชายของเจ้า และเจ้าจะกินเนื้อบุตรสาวของเจ้า
30. เราจะทำลายปูชนียสถานสูงทั้งหลายของเจ้า และตัดทำลายรูปเคารพทั้งหลายของเจ้า และโยนศพของเจ้าลงเหนือซากรูปเคารพของเจ้า และจิตใจของเราจะเกลียดชังเจ้า
31. เราจะให้เมืองของเจ้าถูกทิ้งไว้เสียเปล่า และจะกระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเจ้าร้างไป และเราจะไม่ดมกลิ่นอันหอมหวานของเจ้า
32. และเราจะนำแผ่นดินนั้นไปสู่การรกร้างและศัตรูของเจ้าที่อาศัยอยู่ในนั้นจะตกตะลึงกับแผ่นดินนั้น
33. และเราจะให้พวกเจ้ากระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติ และเราจะชักดาบออกมาไล่ตามเจ้า และแผ่นดินของเจ้าจะรกร้าง และเมืองของเจ้าจะถูกทิ้งเสียเปล่าๆ
34. แผ่นดินจะขึ้นชมกับสะบาโตเหล่านั้นของมंत्रาบทเท่าที่แผ่นดินนั้นยังว่างเปล่าอยู่ และเจ้าต้องไปอยู่ในแผ่นดินของศัตรู ซึ่งขณะนั้นแผ่นดินก็จะได้หยุดพัก และขึ้นชมกับสะบาโตเหล่านั้นของมंत्र
35. トラบเท่าที่แผ่นดินยังว่างเปล่าอยู่ก็มันจะได้หยุดพัก เพราะมิได้หยุดพักในสะบาโตของพวกเจ้าขณะเมื่อเจ้าอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น
36. ส่วนพวกเจ้าทั้งหลายที่ยังเหลืออยู่เราจะให้เขามีใจอ่อนแอในแผ่นดินของศัตรู จนเสียงไปไม่ไหวจะไล่ตามเขา และเขาจะหนีเหมือนคนหนีจากดาบ และเขาจะล้มลงทั้งที่ไม่มีคนไล่ติดตาม
37. และเขาทั้งหลายจะล้มลงทับกันและกัน เหมือนคนหนีดาบทั้งที่ไม่มีคนตามมา และเจ้าจะไม่มีการกำลังต่อต้านศัตรู

ของเจ้า

38. เจ้าทั้งหลายจะพินาศท่ามกลางบรรดาประชาชาติและแผ่นดินของศัตรูของเจ้าจะกินเจ้าเสีย

39. ส่วนเจ้าทั้งหลายที่เหลืออยู่จะทรุดโทรมไปในแผ่นดินศัตรูของเจ้านั้นเพราะความชั่วช้าของตน และเพราะความชั่วช้าของบรรพบุรุษของตน เขาจะต้องทรุดโทรมไปอย่างบรรพบุรุษด้วย

40. แต่ถ้าเขาทั้งหลายสารภาพความชั่วช้าของเขา และความชั่วช้าของบรรพบุรุษ ซึ่งเขาทั้งหลายกระทำการละเมิดต่อเรา ด้วยการละเมิดของเขานั้น และที่ได้ประพฤตขัดแย้งเราด้วย

41. และเราจึงดำเนินการขัดแย้งเขาทั้งหลายด้วย และได้นำเขาเข้าแผ่นดินแห่งศัตรูของเขา ถ้าเมื่อนั้นจิตใจอันนอกรีตของเขาถ่อมลงแล้ว และเขายอมรับโทษเพราะความชั่วช้าของเขาแล้ว

42. เราจึงจะระลึกถึงพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่อยาโคบ และพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่ออิสอัค และพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่ออับราฮัม และเราจะระลึกถึงแผ่นดินนั้น

43. แต่แผ่นดินจะต้องถูกละไว้จากเขาและจะได้ชื่นชมกับสะบาโตเหล่านั้นของมันขณะที่มันยังว่างเปล่าอยู่โดยไม่มีพวกเขาทั้งหลาย เขาทั้งหลายจะยอมรับการลงโทษในความชั่วช้าของเขา เพราะเขาได้รังเกียจคำตัดสินของเรา และเพราะจิตใจของเขาเกลียดชังกฎเกณฑ์ของเรา

44. ถึงเพียงนั้นก็ดี เมื่อเขาทั้งหลายอยู่ในแผ่นดินศัตรูของเขา เราจะไม่ละทิ้งเขา เราจะไม่เกลียดชังเขาถึงกับจะทำลายเขาเสียให้หมดทีเดียว และทำลายพันธสัญญาซึ่งมีกับเขาเสีย เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา

45. เพราะเห็นแก่เขาเราจะรำลึกถึงพันธสัญญาซึ่งมีต่อบรรพบุรุษของเขา ผู้ซึ่งเราได้พาเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ท่ามกลางสายดาของบรรดาประชาชาติ เพื่อเราจะได้เป็นพระเจ้าของเขา เราคือพระเยโฮวาห์

46. สิ่งเหล่านี้เป็นกฎเกณฑ์และคำตัดสิน และพระราชบัญญัติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำไว้ระหว่างพระองค์กับชนชาติอิสราเอลบนภูเขาซีนายโดยมีโมเสส

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อผู้ใดปฏิญาณเป็นพิเศษไว้ บุคคลผู้ที่ถูกปฏิญาณไว้่นั้นเป็นของพระเยโฮวาห์ ตามราคาของท่าน
3. ให้เจ้ากำหนดราคาดังนี้ ผู้ชายอายุตั้งแต่ยี่สิบถึงหกสิบปีจะเป็นค่าเงินห้าสิบเซเชลตามเซเชลของสถานบริสุทธิ
4. ถ้าผู้นั้นเป็นผู้หญิง ให้เจ้ากำหนดราคาเป็นค่าเงินสามสิบเซเชล
5. ถ้าผู้นั้นอายุห้าขวบถึงยี่สิบปี ให้เจ้ากำหนดราคาผู้ชายเป็นค่าเงินยี่สิบเซเชล และผู้หญิงสิบเซเชล
6. ถ้าผู้นั้นอายุหนึ่งเดือนถึงห้าขวบ ให้เจ้ากำหนดราคาผู้ชายเป็นค่าเงินห้าเซเชล ให้เจ้ากำหนดราคาผู้หญิงเป็นเงินสามเซเชล
7. ถ้าเป็นบุคคลอายุตั้งแต่หกสิบปีขึ้นไป ให้เจ้ากำหนดราคาผู้ชายเป็นค่าเงินสิบห้าเซเชลและผู้หญิงเป็นสิบเซเชล
8. แต่ถ้าผู้นั้นเป็นคนจนมีน้อยกว่าค่าตัวก็ให้เขาไปหาปุโรหิต ให้ปุโรหิตกำหนดราคาตามกำลังของผู้ที่ปฏิญาณ ปุโรหิตจะกำหนดราคาของคนนั้น
9. ถ้าเป็นสัตว์อย่างที่มีมนุษย์นำมาถวายพระเยโฮวาห์ สิ่งใดๆที่มีมนุษย์ถวายแด่พระเยโฮวาห์ถือว่าเป็นของบริสุทธิ
10. อย่าให้เขานำอะไรมาแทนหรือเปลี่ยน เอาดีมาเปลี่ยนไม่ดี หรือเอาไม่ดีมาเปลี่ยนดี ถ้าเขาทำการเปลี่ยนสัตว์ ทั้งตัวที่นำมาเปลี่ยนและตัวที่ถูกเปลี่ยนจะต้องบริสุทธิ
11. ถ้าเป็นสัตว์มลทินซึ่งไม่พียงนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้ผู้นั้นนำสัตว์ตัวนั้นไปหาปุโรหิต
12. แล้วปุโรหิตจะตีค่าว่าเป็นของดีของไม่ดี ท่านผู้เป็นปุโรหิตกำหนดราคาเท่าใดก็ให้เป็นเท่านั้น
13. ถ้าเขาจะมาได้สัตว์นั้นก็ให้เขาเพิ่มอีกหนึ่งในห้าของราคาที่ตีไว้
14. เมื่อคนใดถวายเรือนของตนไว้เป็นของบริสุทธิแด่พระเยโฮวาห์ ปุโรหิตต้องกำหนดราคาตามดีไม่ดี ปุโรหิตกำหนดราคาเท่าใดก็ให้เป็นเท่านั้น
15. ถ้าผู้ที่ถวายเรือนไว้ประสงค์จะไถ่เรือนของเขา ก็ให้ผู้นั้นเพิ่มเงินอีกหนึ่งในห้าของราคาที่ตีไว้ แล้วเรือนนั้นจึงตกเป็นของเขาได้
16. ถ้าผู้ใดถวายที่ดินส่วนหนึ่งแด่พระเยโฮวาห์ซึ่งเป็นมรดกตกแก่เขา ให้เจ้ากำหนดราคาของที่ดินตามจำนวนเมล็ดพืชที่หว่านลงในดินนั้น ถ้าที่นาใช้เมล็ดบารสีหนึ่งโฮเมอร์ ให้กำหนดราคาเป็นเงินห้าสิบเซเชล
17. ถ้าเขาถวายนาในปีเสียงแดร ก็ให้คงเต็มราคาที่เจ้ากำหนด
18. ถ้าเขาถวายที่นาภายหลังปีเสียงแดร ก็ให้ปุโรหิตคำนวณค่าเงินตามจำนวนปีที่เหลืออยู่กว่าจะถึงปีเสียงแดร ให้หักเสียจากราคาที่เจ้ากำหนด
19. ถ้าผู้ที่ถวายนาประสงค์จะไถ่หน้านั้นก็ให้เขาเพิ่มค่าเงินอีกหนึ่งในห้าของกำหนดราคาที่ตีไว้ แล้วหน้านั้นจะเป็นของเขา
20. แต่ถ้าเขาไม่ประสงค์จะไถ่หน้าหรือเขาได้ขายหน้านั้นให้แก่อีกคนหนึ่งแล้ว ก็อย่าให้ไถ่อีกเลย
21. แต่หน้านั้นเมื่อออกไปในปีเสียงแดรก็เป็นของบริสุทธิแด่พระเยโฮวาห์ ดุจนาที่ตั้งถวายจึงเป็นของปุโรหิต

22. ถ้าคนใดซื้อนามาถวายแต่พระเยโฮวาห์ ซึ่งไม่ใช่ส่วนมรดกที่ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของเขา
23. บุโรหิตจะคำนวณค่านานับจนถึงปีเสียงแตร ในวันนั้นเจ้าของนาต้องถวายเงินเท่ากำหนดค่านาที่ดีที่สุดไว้ เป็นสิ่งบริสุทธิแต่พระเยโฮวาห์
24. พอถึงปีเสียงแตรนาจะต้องกลับไปตกแก่ผู้ที่ยืมให้เขาซึ่งเป็นเจ้าของเดิม ตามมรดกที่ตกมาเป็นของเขา
25. การกำหนดราคาทุกอย่างจะต้องเป็นไปตามค่าเงินเชเชลของสถานบริสุทธิ ยีสิบเก-ราห์เป็นหนึ่งในเซเชล
26. แต่ลูกสัตว์หัวปีนั้นอย่าให้ใครนำมาถวาย เพราะที่เป็นสัตว์หัวปีก็ตกเป็นของพระเยโฮวาห์แล้ว วัวก็ดี แกะก็ดี เป็นของพระเยโฮวาห์
27. ถ้าเป็นสัตว์มลทินจงให้เขาซื้อคืนตามกำหนดราคาของเจ้า โดยเพิ่มหนึ่งในห้าของกำหนดราคาที่ดีที่สุดไว้ ถ้าเขาไม่ไถ่ ก็ให้ขายเสียตามกำหนดราคาที่ดีที่สุดไว้
28. แต่สิ่งใดที่ถวายแต่พระเยโฮวาห์ เป็นสิ่งที่เขามีอยู่ ไม่ว่าจะเป็นคนหรือสัตว์ หรือที่นาอันเป็นมรดกตกแก่เขาจะขายหรือไถ่ไม่ได้เลย เพราะสิ่งที่ถวายแล้วเป็นสิ่งบริสุทธิที่สุดแต่พระเยโฮวาห์
29. ทุกสิ่งที่ถูกถวายแล้ว คือสิ่งที่ต้องทำลายเสียจากมนุษย์ อย่าให้ไถ่ถอน แต่ต้องถูกฆ่าเสียแน่นอน
30. สิบบัชหนึ่งทั้งสิ้นที่ได้จากแผ่นดิน เป็นพืชที่ได้จากแผ่นดินก็ดี หรือผลจากต้นไม้ก็ดี เป็นของพระเยโฮวาห์ เป็นสิ่งบริสุทธิแต่พระเยโฮวาห์
31. ถ้าคนใดประสงค์จะไถ่สิบบัชหนึ่งส่วนใดของเขา เขาต้องเพิ่มอีกหนึ่งในห้าของสิบบัชหนึ่งนั้น
32. และสิบบัชหนึ่งที่ได้มาจากฝูงวัว หรือฝูงแพะแกะ คือสัตว์หนึ่งในสิบบัชที่ลอดได้ไม่ห้าของผู้เลี้ยง จะเป็นสิ่งบริสุทธิแต่พระเยโฮวาห์
33. อย่าให้พิจารณาว่าดีหรือไม่ดี อย่าให้เขาสับเปลี่ยน ถ้าเขาสับเปลี่ยน ทั้งตัวที่นำมาเปลี่ยนกับตัวที่ถูกเปลี่ยนเป็นของบริสุทธิ ไถ่ไม่ได้
34. เหล่านี้เป็นบทบัญญัติที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญญัติไว้กับโมเสสสำหรับคนอิสราเอลบนภูเขาซีนาย

กัณฑ์การวิถึ

บทที่ 1

1. ณ วันที่หนึ่งเดือนที่สองปีที่สองตั้งแต่เขาทั้งหลายออกจากประเทศอียิปต์ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสในพลับพลาแห่งชุมนุม ณ ถิ่นทูลกันดารซึ่งนายว่า
2. เจ้าจงนับชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษตามจำนวนรายชื่อผู้ชายเรียงตัวทุกคน
3. ตั้งแต่อายุได้ยี่สิบปีขึ้นไปบรรดาคนที่ออกรบได้ในกองทัพพวกอิสราเอล เจ้ากับอาโรนจงจัดตั้งเขาทั้งหลายไว้เป็นกองๆ
4. และจงมีคนอยู่ด้วยเจ้าจากทุกตระกูล ทุกคนนั้นให้เป็นหัวหน้าในเรือนบรรพบุรุษของเขา
5. และเหล่านี้คือชื่อชายทั้งปวงที่จะยืนอยู่กับเจ้าคือ เอลีชูร์บุตรชายเซเดเอร์ จากตระกูลรูเบน
6. เชลูมิเอลบุตรชายศูริชัดดัย จากตระกูลสิเมโอน
7. นาโชนบุตรชายอัมมีนาดับ จากตระกูลยูดาห์
8. เนธันเอลบุตรชายศูอาร์ จากตระกูลอิสสาคาร์
9. เอลีอับบุตรชายเฮโลน จากตระกูลเศบูลุน
10. จากลูกหลานของโยเซฟ มีเอลีซามานบุตรชายอัมมีฮูด จากตระกูลเอฟราอิม และกามาลีเอลบุตรชายเปดาซัวร์ จากตระกูลมนัสเสห์
11. อาบีตันบุตรชายกิเดโอนี จากตระกูลเบนยามิน
12. อาหิเยเซอร์บุตรชายอัมมีชัดดัย จากตระกูลดาน
13. ปากีเอลบุตรชายโอคราน จากตระกูลอาเซอร์
14. เอลียาซาฟบุตรชายเดอูเอล จากตระกูลกาด
15. อาหิราบบุตรชายเอนัน จากตระกูลนัฟทาลี
16. คนเหล่านี้เป็นคนที่ชุมนุมชนเลือกให้เป็นประมุขแห่งตระกูลของบรรพบุรุษของเขา เป็นหัวหน้าคนอิสราเอลที่นับเป็นพันๆ
17. โมเสสและอาโรนได้นำคนเหล่านี้ที่ระบุชื่อมาแล้ว
18. และในวันที่หนึ่งเดือนที่สองคนเหล่านี้ก็เรียกประชุมชนทั้งหมด เข้ามาขึ้นทะเบียนตามครอบครัวและตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อเรียงตัวคนทั้งปวงที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป
19. ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสไว้ ท่านจึงนับคนที่ถิ่นทูลกันดารซึ่งนายดังนี้
20. คนรูเบนบุตรหัวปีของอิสราเอล โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อผู้ชายเรียงตัวทุกคน ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปที่ออกรบได้ทั้งหมด
21. จำนวนคนในตระกูลรูเบนเป็นสี่หมื่นหกพันห้าร้อยคน
22. คนสิเมโอน โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ทุกคนที่เขา นับตามจำนวนรายชื่อผู้ชายเรียงตัวทุกคน ที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปที่ออกรบได้ทั้งหมด
23. จำนวนคนในตระกูลสิเมโอนเป็นห้าหมื่นเก้าพันสามร้อยคน

24. คนกาด โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปที่ยื่นไปต่อกรบได้ทั้งหมด
25. จำนวนคนในตระกูลกาดเป็นสีหมื่นห้าพันหกร้อยห้าสิบคน
26. คนยูดาห์ โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปที่ยื่นไปต่อกรบได้ทั้งหมด
27. จำนวนคนในตระกูลยูดาห์เป็นเจ็ดหมื่นสี่พันหกร้อยคน
28. คนอิสสาคาร์ โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปที่ยื่นไปต่อกรบได้ทั้งหมด
29. จำนวนคนในตระกูลอิสสาคาร์เป็นห้าหมื่นสี่พันสี่ร้อยคน
30. คนเศบูลุน โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปที่ยื่นไปต่อกรบได้ทั้งหมด
31. จำนวนคนในตระกูลเศบูลุนเป็นห้าหมื่นเจ็ดพันสี่ร้อยคน
32. จากลูกหลานของโยเซฟ คือคนเอฟราอิม โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปที่ยื่นไปต่อกรบได้ทั้งหมด
33. จำนวนคนตระกูลเอฟราอิมเป็นสีหมื่นห้าร้อยคน
34. คนมนัสเสห์ โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปที่ยื่นไปต่อกรบได้ทั้งหมด
35. จำนวนคนในตระกูลมนัสเสห์เป็นสามหมื่นสองพันสองร้อยคน
36. คนเบนยามิน โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปที่ยื่นไปต่อกรบได้ทั้งหมด
37. จำนวนคนในตระกูลเบนยามินเป็นสามหมื่นห้าพันสี่ร้อยคน
38. คนดาน โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปที่ยื่นไปต่อกรบได้ทั้งหมด
39. จำนวนคนในตระกูลดานเป็นหกหมื่นสองพันเจ็ดร้อยคน
40. คนอาเซอร์ โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปที่ยื่นไปต่อกรบได้ทั้งหมด
41. จำนวนคนในตระกูลอาเซอร์เป็นสีหมื่นหนึ่งพันห้าร้อยคน
42. คนนัฟทาลี โดยพงศ์พันธุ์ของเขา ตามครอบครัว ตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนรายชื่อคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปที่ยื่นไปต่อกรบได้ทั้งหมด
43. จำนวนคนในตระกูลนัฟทาลีเป็นห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยคน
44. จำนวนคนเหล่านี้เป็นคนที่โมเสสกับอาโรน และประมุขทั้งสิบสองคนของคนอิสราเอล ผู้แทนเรือนบรรพบุรุษของ

ตนได้นับไว้

45. ฉะนั้นจำนวนคนอิสราเอลทั้งหมดที่นับตามเรือนบรรพบุรุษ ตามจำนวนคนที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปทุกคนในอิสราเอลซึ่งออกรบได้
46. จำนวนคนทั้งหมดที่นับนั้นเป็นหกแสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน
47. แต่มีได้นับคนเลวีตามตระกูลบรรพบุรุษของตนรวมด้วย
48. เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
49. เฉพาะตระกูลเลวีเจ้าย่านับและอย่าทำสำมะโนครัวไว้ในคนอิสราเอล
50. แต่เจ้าจงตั้งคนเลวีไว้สำหรับพลับพลาพระโอวาท สำหรับบรรดาเครื่องใช้กับทุกสิ่งที่เกี่ยวข้องกับพลับพลา ให้เขาขนพลับพลาและบรรดาเครื่องใช้ กับปฏิบัติงานพลับพลา นั้นและตั้งเต็นท์อยู่รอบพลับพลา
51. เมื่อจะยกพลับพลาไปคนเลวีจะต้องรื้อพลับพลาลง และเมื่อจะตั้งพลับพลาขึ้นก็ให้คนเลวีเป็นผู้จัดตั้ง ผู้อื่นเข้ามาใกล้พลับพลา ผู้นั้นต้องถูกโทษถึงตาย
52. ให้คนอิสราเอลตั้งเต็นท์ตามที่ของตนแต่ละพวก และแต่ละคนตามค่ายของตน และแต่ละคนตามธงตระกูลของตน
53. แต่ให้คนเลวีตั้งเต็นท์รอบพลับพลาพระโอวาท เพื่อมิให้พระพิโรธเกิดเหนือชุมนุมชนอิสราเอล ให้ตระกูลเลวีปฏิบัติงานพลับพลาพระโอวาท
54. คนอิสราเอลก็กระทำดังนั้น เขาทั้งหลายกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ทุกประการ

บทที่ 2

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า
2. ให้คนอิสราเอลตั้งค่ายอยู่ตามธงของตนทุกคน ตามธงตราเรือนบรรพบุรุษของตน ให้ตั้งเต็นท์หันหน้าเข้าหาพลับพลาแห่งชุมนุมทุกด้าน
3. พวกที่ตั้งค่ายด้านตะวันออกทางดวงอาทิตย์ขึ้น ให้เป็นของธงค่ายยูดาห์ตามกองของเขา นาโชนบุตรชายอัมมีนาตับจะเป็นนายกองของคนยูดาห์
4. พลโยธาที่นับไว้นี้มีเจ็ดหมื่นสี่พันหกร้อยคน
5. ให้ตระกูลอิสสาคารตั้งค่ายเรียงถัดมา เนธันเอลบุตรชายศูอาร์จะเป็นนายกองของคนอิสสาคาร
6. พลโยธาที่นับไว้นี้มีห้าหมื่นสี่พันสี่ร้อยคน
7. ให้ตระกูลเศบูลุนเรียงถัดยูดาห์ไป เอลีอับบุตรชายเฮโลนจะเป็นนายกองของคนเศบูลุน
8. พลโยธาที่นับไว้นี้มีห้าหมื่นเจ็ดพันสี่ร้อยคน
9. จำนวนชนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายยูดาห์ตามกองของเขาเป็นหนึ่งในแสนแปดหมื่นหกพันสี่ร้อยคน เมื่อออกเดินคนเหล่านี้จะยกไปก่อน
10. ให้ธงค่ายของรูเบนตั้งทางทิศใต้ตามกองของเขา เอลีชูร์บุตรชายเซเดเออร์จะเป็นนายกองของคนรูเบน
11. พลโยธาที่นับไว้นี้มีสี่หมื่นหกพันห้าร้อยคน
12. ให้ตระกูลสิเมโอนตั้งค่ายเรียงถัดมา เซลูมิเอลบุตรชายศูริชัตตัยจะเป็นนายกองของคนสิเมโอน
13. พลโยธาที่นับไว้นี้มีห้าหมื่นเก้าพันสามร้อยคน
14. ให้ตระกูลกาตเรียงถัดรูเบนไป เอลียาซาฟบุตรชายเรอูเอลจะเป็นนายกองของคนกาต
15. พลโยธาที่นับไว้นี้มีสี่หมื่นห้าพันหกร้อยห้าสิบคน
16. จำนวนคนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายรูเบนตามกองของเขาเป็นหนึ่งในแสนห้าหมื่นหนึ่งพันสี่ร้อยห้าสิบคน เมื่อออกเดินคนเหล่านี้จะเป็นพวกที่สอง
17. แล้วให้ยกพลับพลาแห่งชุมนุมเดินตามไป ให้ค่ายคนเลวีอยู่กลางกระบวนค่าย เขาตั้งค่ายอยู่อันดับใดก็ให้ออกเดินไปตามอันดับนั้น ทุกค่ายตามอันดับตามธงตระกูลของตน
18. ให้ธงค่ายของเอฟราอิมตั้งทางทิศตะวันตกตามกองของเขา เอลีชามบุตรชายอัมมีสูดจะเป็นนายกองของคนเอฟราอิม
19. พลโยธาที่นับไว้นี้มีสี่หมื่นห้าร้อยคน
20. ให้คนตระกูลมนัสเสห์เรียงถัดมา กามาลิเอลบุตรชายเปตาชูร์จะเป็นนายกองของคนมนัสเสห์
21. พลโยธาที่นับไว้นี้มีสามหมื่นสองพันสองร้อยคน
22. ให้ตระกูลเบนยามินเรียงถัดเอฟราอิมไป อาบีตันบุตรชายกิเดโอนีจะเป็นนายกองของคนเบนยามิน
23. พลโยธาที่นับไว้นี้มีสามหมื่นห้าพันสี่ร้อยคน
24. จำนวนคนทั้งหมดที่นับเข้าในค่ายเอฟราอิมตามกองของเขาเป็นหนึ่งในแสนแปดพันหนึ่งร้อยคน เมื่อออกเดินคน

เหล่านี้จะเป็นพวกที่สาม

25. ให้ธงค้ายของดานตั้งทางทิศเหนือตามกองของเขา อาหิเยเซอร์บุตรชายอัมมีชัตตัยจะเป็นนายกองของคนดาน
26. พลโยธาที่นับไว้นี้มีหอกหมีนสองพันเจ็ดร้อยคน
27. ให้ตระกูลอาเซอร์ตั้งค้ายเรียงถัดมา ปากีเอลบุตรชายโอครานจะเป็นนายกองของคนอาเซอร์
28. พลโยธาที่นับไว้นี้มีสี่หมีนหนึ่งพันห้าร้อยคน
29. ให้ตระกูลนัฟทาลีเรียงถัดดานไป อาหิราบุตรชายเอ็นนจะเป็นนายกองของคนนัฟทาลี
30. พลโยธาที่นับไว้นี้มีห้าหมีนสามพันสี่ร้อยคน
31. จำนวนคนทั้งหมดที่นับเข้าในค้ายดาน เป็นหนึ่งแสนห้าหมีนเจ็ดพันหกร้อยคน เมื่อออกเดินคนเหล่านี้จะเป็นพวกสุดท้าย เดินตามธงตระกูลของตน
32. คนเหล่านี้เป็นชนชาติอิสราเอลที่นับตามเรือนบรรพบุรุษ คนทั้งหมดที่อยู่ในค้ายนับตามกองมีหกแสนสามพันห้าร้อยห้าสิบคน
33. แต่มิได้นับพวกเลวีรวมเข้าในคนอิสราเอล ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส
34. คนอิสราเอลก็กระทำดั่งนั้น เขาทั้งหลายตั้งค้ายอยู่ตามธง และยกออกเดินไปทุกคนตามครอบครัวของตน ตามเรือนบรรพบุรุษของตน ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ทุกประการ

บทที่ 3

1. ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของอาโรนและโมเสสครั้งเมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสนบนภูเขาซีนาย
2. ชื่อบุตรชายของอาโรนมีดังนี้ นาดับบุตรหาวี อาบิฮู เอเลอาซาร์และอิธามาร์
3. นี่แหละเป็นชื่อบุตรชายของอาโรนที่ได้เจิมไว้เป็นปุโรหิต เป็นผู้ที่ท่านสถาปนาไว้ให้ปฏิบัติในตำแหน่งปุโรหิต
4. แต่นาดับและอาบิฮูตายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เมื่อเขาเอาไฟที่ผิดรูปแบบมาถวายบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ถิ่นทุรกันดารซีนาย และต่างก็ไม่มีบุตร ดังนั้นเอเลอาซาร์และอิธามาร์จึงได้ปรนนิบัติในตำแหน่งปุโรหิตอยู่ในสายตาของอาโรนบิดาของเขา
5. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
6. จงนำตระกูลเลวีเข้ามาใกล้ และตั้งเขาไว้ต่อหน้าอาโรนปุโรหิต ให้เขาปรนนิบัติอาโรน
7. เขาจะปฏิบัติหน้าที่แทนอาโรนและแทนชุมนุมชนทั้งหมดหน้าพลับพลาแห่งชุมนุม ขณะเขาปฏิบัติงานที่พลับพลา
8. เขาจะดูแลบรรดาเครื่องใช้ของพลับพลาแห่งชุมนุม และปฏิบัติหน้าที่แทนคนอิสราเอล เมื่อเขาปฏิบัติงานที่พลับพลา
9. จงมอบคนเลวีไว้กับอาโรนและกับบุตรชายทั้งหลายของอาโรน เขาทั้งหลายรับเลือกจากคนอิสราเอลมอบไว้กับอาโรนแล้ว
10. เจ้าจงแต่งตั้งอาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรนให้ปฏิบัติงานตามตำแหน่งปุโรหิต แต่คนอื่นที่เข้ามาใกล้จะต้องถูกลงโทษถึงตาย
11. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
12. ดูเถิด เราเองได้เลือกคนเลวีจากคนอิสราเอลแทนบรรดาบุตรหาวีท่ามกลางคนอิสราเอลที่คลอดจากครรภ์มารดา ก่อน คนเลวีจะเป็นของเรา
13. เพราะบรรดาบุตรหาวีเป็นของเรา ในวันที่เราได้ประหารชีวิตบุตรหาวีทั้งหลายในประเทศอียิปต์นั้น เราได้เลือกบรรดาบุตรหาวีในอิสราเอล ทั้งมนุษย์และสัตว์เดียรัจฉานไว้เป็นของเรา ทั้งหลายเหล่านี้ต้องเป็นของเรา เราคือพระเยโฮวาห์
14. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสที่ถิ่นทุรกันดารซีนายว่า
15. จงนับคนเลวีตามเรือนบรรพบุรุษและตามครอบครัว คือท่านจงนับผู้ชายทุกคนที่มีอายุตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไป
16. โมเสสจึงได้นับเขาทั้งหลายตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ดังที่พระองค์ตรัสสั่งไว้
17. ต่อไปนี้เป็นชื่อบุตรชายของเลวี คือเกอร์โชน โคฮาท และเมราวี
18. ชื่อบุตรชายของเกอร์โชนตามครอบครัว คือลิบนีและซิเมอี
19. บุตรชายของโคฮาทตามครอบครัว คืออัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล
20. และบุตรชายของเมราวีตามครอบครัว คือมาลี และมุซึ นี่เป็นครอบครัวคนเลวี ตามเรือนบรรพบุรุษของเขา
21. วงศ์เกอร์โชนมีครอบครัวลิบนีและครอบครัวซิเมอี เหล่านี้เป็นครอบครัวเกอร์โชน
22. จำนวนคนทั้งหลาย คือจำนวนผู้ชายทั้งหมดที่มีอายุตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไปเป็นเจ็ดพันห้าร้อยคน

23. ครอบครัวเกอร์โซนนั้นจะต้องตั้งค่ายอยู่ข้างหลังพลับพลาด้านตะวันตก
24. มีเอลียาซาฟบุตรชายลาเอลเป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเกอร์โซน
25. งานที่วงศ์เกอร์โซนปฏิบัติในพลับปลาแห่งชุมนุมมีงานพลับปลา งานเต็นท์พร้อมกับเครื่องคลุมเต็นท์ และมานประตูปลับปลาแห่งชุมนุม
26. ม่านบังลานและมานประตูลาน ซึ่งอยู่รอบพลับปลาและแท่นบูชา รวมทั้งเชือกโยงทั้งงานสารพัดที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้
27. วงศ์โคฮาทมีครอบครัวอัมราม ครอบครัวอิสฮาร์ ครอบครัวเฮโบรน ครอบครัวอุสซีเอล เหล่านี้เป็นครอบครัวโคฮาท
28. ตามจำนวนผู้ชายทั้งหมดที่มีอายุตั้งแต่เดือนหนึ่งขึ้นไปเป็นแปดพันหกร้อยคน เป็นคนปฏิบัติหน้าที่สถานบริสุทธิ์
29. บรรดาครอบครัวลูกหลานของโคฮาทจะตั้งค่ายอยู่ทางด้านใต้ของพลับปลา
30. มีเอลีซาฟานบุตรชายอุสซีเอลเป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของครอบครัวโคฮาท
31. คนเหล่านี้มีหน้าที่ดูแลหีบพระโอวาท โต๊ะ คันประทีป แท่นบูชาทั้งสองและเครื่องใช้ต่างๆของสถานบริสุทธิ์ ซึ่งปุโรหิตใช้ปฏิบัติงานและมาน ทั้งงานสารพัดที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้
32. เอลเอซาร์บุตรชายของอาโรนปุโรหิตเป็นนายใหญ่เหนือหัวหน้าของคนเลวีและตรวจตราผู้ที่มีหน้าที่ปฏิบัติสถานบริสุทธิ์
33. วงศ์เมรารีมีครอบครัวมาลี และครอบครัวมุซึ เหล่านี้เป็นครอบครัวเมรารี
34. จำนวนคนทั้งหลายคือจำนวนผู้ชายทั้งหมดที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไปเป็นหกพันสองร้อยคน
35. และศูรีเอลบุตรชายอาบีฮาดิลเป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของครอบครัวเมรารี คนเหล่านี้จะตั้งค่ายอยู่ด้านเหนือของพลับปลา
36. งานที่กำหนดให้แก่ลูกหลานเมรารีคืองานดูแลไม้กรอบพลับปลา ไม้กลอน ไม้เสา ฐานรองและเครื่องประกอบสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด ทั้งงานสารพัดที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้
37. และเสารอบลาน พร้อมกับฐานรอง หลักหมุดและเชือกโยง
38. และบุคคลที่จะตั้งค่ายอยู่หน้าพลับพลาด้านตะวันออกหน้าพลับปลาแห่งชุมนุม ด้านที่ดวงอาทิตย์ขึ้น มีโมเสสและอาโรนกับลูกหลานของท่าน มีหน้าที่ดูแลการปรนนิบัติภายในสถานบริสุทธิ์และบรรดากิจการที่พึงกระทำเพื่อคนอิสราเอล และผู้ใดอื่นที่เข้ามาใกล้จะต้องถูกลงโทษถึงตาย
39. บรรดาคนที่นับเข้าในคนเลวี ซึ่งโมเสสและอาโรนได้นับตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ เป็นบรรดาผู้ชายทั้งหมดตามครอบครัวที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไปเป็นสองหมื่นสองพันคน
40. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า จงนับบุตรชายหัวปีทั้งหลายของคนอิสราเอล ที่มีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไปจงจดจำนวนรายชื่อไว้
41. เจ้าจงกันพวกเลวีไว้ให้เรา (เราคือพระเยโฮวาห์) ทั้งนี้เพื่อแทนบรรดาบุตรหัวปีท่ามกลางคนอิสราเอล และให้สัตว์ทั้งปวงของคนเลวีแทนสัตว์หัวปีทั้งหลายของคนอิสราเอล

42. ดังนั้นโมเสสจึงได้นับบรรดาบุตรหัวปีท่ามกลางคนอิสราเอล ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งท่าน
43. บุตรชายหัวปีทั้งหลายตามจำนวนชื่อที่นับได้ ซึ่งมีอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป มีสองหมื่นสองพันสองร้อยเจ็ดสิบสามคน
44. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
45. จงเอาคนเลวีแทนบุตรหัวปีทั้งหมดของคนอิสราเอล และเอาสัตว์ทั้งหลายของคนเลวีแทนสัตว์ของคนอิสราเอล คนเลวีจะเป็นของเรา เราคือพระเยโฮวาห์
46. สำหรับเป็นค่าไถ่บุตรหัวปีของคนอิสราเอลจำนวนสองร้อยเจ็ดสิบสามคนที่เกินจำนวนผู้ชายคนเลวีนั้น
47. เจ้าจงเก็บคนละห้าเชเชล คือจงเก็บตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์ (เชเชลหนึ่งมียี่สิบเก-ราห์)
48. และมอบเงินซึ่งต้องเสียเป็นค่าไถ่ของคนที่ยกเหล่านั้นไว้ให้แก่อาโรนและลูกหลานของท่าน
49. โมเสสจึงเก็บเงินค่าไถ่จากคนเหล่านั้นที่ยกกว่าจำนวนคนที่คนเลวีไถ่ไว้
50. คือท่านเก็บเงินจากบุตรหัวปีของคนอิสราเอล เป็นเงินจำนวนหนึ่งพันสามร้อยหกสิบห้าเชเชล นับตามเชเชลของสถานบริสุทธิ์
51. และโมเสสได้นำเอาเงินค่าไถ่ให้แก่อาโรนและลูกหลานของอาโรน ตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้

บทที่ 4

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า
2. จงทำสำมะโนครัวลูกหลานโคฮาท จากคนเลวี ตามครอบครัวและตามเรือนบรรพบุรุษ
3. จากคนที่มีอายุสามสิบปีถึงห้าสิบปี ทุกคนที่เข้าปฏิบัติงานได้ เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม
4. นี่เป็นงานที่ลูกหลานโคฮาทจะกระทำในพลับพลาแห่งชุมนุม คืองานที่กระทำต่อสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด
5. เมื่อจะเคลื่อนย้ายค่ายไป อาโรนและบุตรชายของท่านจะเข้าไปข้างใน และปลดม่านกำบังออกเอาคลุมหีบพระโอวาทไว้
6. แล้วเอาหนึ่งทาคัชคลุม และเอาผ้าสีฟ้าล้วนคลุมบนนั้น และสอดคานหาม
7. และเอาผ้าสีฟ้าปูลงบนโต๊ะสำหรับขนมปังหน้าพระพักตร์แล้ววางจานและช้อน อ่างน้ำและคนโทที่รินเครื่องดื่มบูชา และขนมปังหน้าพระพักตร์เป็นนิตย์ก็ให้วางอยู่บนผ้าสีฟ้านั้นด้วย
8. แล้วเอาผ้าสีแดงคลุม บนนี้เอาหนึ่งทาคัชคลุมอีก แล้วสอดคานหาม
9. แล้วให้เขาเอาผ้าสีฟ้าคลุมคันประทีปที่ใช้จุด คลุมตะเกียง ตะไกรตัดไส้ตะเกียง ถาดใส่ตะไกร และบรรดาภาชนะใส่น้ำมันเดิมตะเกียง
10. เอาหนึ่งทาคัชห่อตะเกียงและเครื่องประกอบทั้งหมด แล้วใส่ไว้บนโครงหาม
11. ให้เขาเอาผ้าสีฟ้ามาคลุมแท่นทองคำ เอาหนึ่งทาคัชคลุมไว้ แล้วสอดคานหาม
12. และให้เขาเอาผ้าสีฟ้าห่อภาชนะเครื่องใช้ซึ่งใช้อยู่ในสถานบริสุทธิ์และคลุมเสียด้วยหนึ่งทาคัช และใส่ไว้บนโครงหาม
13. ให้เอาซี่เก้าออกจากแท่นบูชา เอาผ้าสีม่วงคลุมแท่นเสีย
14. เอาภาชนะประจำแท่นทั้งหมดซึ่งเป็นเครื่องใช้ประจำแท่น มีกระถางไฟ ขอกเกี่ยวเนื้อ พลั่ว ชาม และภาชนะประจำแท่นทั้งสิ้นวางไว้ข้างบน แล้วเอาหนึ่งทาคัชคลุม และสอดคานหาม
15. เมื่ออาโรนและบุตรชายคลุมสถานบริสุทธิ์และคลุมบรรดาเครื่องใช้ของสถานบริสุทธิ์เสร็จแล้ว เมื่อถึงเวลาเคลื่อนย้ายค่ายลูกหลานโคฮาทจึงจะเข้ามาหาม แต่เขาต้องไม่แตะต้องของบริสุทธิ์เหล่านั้นเกลือกว่าเขาจะต้องตาย สิ่งเหล่านี้แหละที่เป็นของประจำพลับพลาแห่งชุมนุมซึ่งลูกหลานของโคฮาทจะต้องหาม
16. แล้วเอเลอาซาร์บุตรชายของอาโรนปุโรหิตจะต้องดูแลน้ำมันสำหรับตะเกียง เครื่องหอม เครื่องธัญญาบูชาประจำวัน และน้ำมันเจิม และดูแลพลับพลาทั้งหมดกับบรรดาสิ่งของในพลับพลา นั้น คือสถานบริสุทธิ์และเครื่องประกอบด้วย
17. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า
18. อย่าตัดตระกูลครอบครัวคนโคฮาทออกเสียจากคนเลวี
19. แต่จงกระทำแก่เขาเพื่อจะให้เขามีชีวิตและไม่ตาย เมื่อเขาทั้งหลายเข้ามาใกล้ของบริสุทธิ์ที่สุดเหล่านั้น คืออาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรนจะเข้าไปตั้งเขาทั้งหลายไว้ตามงานและภาระของเขาทุกคน
20. แต่อย่าให้คนโคฮาทเข้าไปมองของบริสุทธิ์แม้แต่จิตใจเดียวเกลือกว่าเขาจะต้องตาย

21. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
22. จงทำสำมะโนครัวลูกหลานเกอร์โซน ตามเรือนบรรพบุรุษตามครอบครัวของเขาด้วย
23. เจ้าจงนับคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีถึงห้าสิบปี ทุกคนที่เข้าปฏิบัติงานได้ เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม
24. ต่อไปนี้เป็นการงานของครอบครัวเกอร์โซน คืองานปรนนิบัติและงานแบกภาระ
25. ให้เขาทั้งหลายขนม่านพลับพลา และชนพลับพลาแห่งชุมนุมพร้อมกับผ้าคลุมและหนังทาคัซที่คลุมอยู่ข้างบน และผ้าม่านสำหรับบังประตูพลับพลาแห่งชุมนุม
26. และม่านบังลาน และม่านทางเข้าประตูลานซึ่งอยู่รอบพลับพลาและแท่นบูชา และเชือกโยง และเครื่องใช้สอยทั้งสิ้น เขาจะต้องกระทำหน้าที่ควรกระทำทุกอย่างที่เกี่ยวกับสิ่งเหล่านี้
27. ให้อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรนบังคับบัญชาบุตรชายทั้งหลายของเกอร์โซนเรื่องทุกสิ่งที่เขาจะต้องขนและงานทุกอย่างที่เขาจะต้องกระทำ และเจ้าจะต้องกำหนดทุกสิ่งที่เขาจะต้องขน
28. นี่เป็นการงานของครอบครัวคนเกอร์โซนในพลับพลาแห่งชุมนุม และอิธามาร์บุตรชายของอาโรนปุโรหิตจะบังคับดูแลงานของคนเหล่านั้น
29. ฝ่ายคนเมราเรียนั้น เจ้าจงนับเขาตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ
30. เจ้าจงนับคนที่มีอายุสามสิบปีขึ้นไปถึงห้าสิบปี ทุกคนที่เข้าปฏิบัติงานได้เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม
31. และต่อไปนี้เป็นสิ่งที่กำหนดให้เขาขน งานทั้งหมดของเขาในการปรนนิบัติพลับพลาแห่งชุมนุม คือไม้กรอบพลับพลา ไม้กลอน ไม้เสาและฐานรอง
32. เสารอบลานพร้อมกับฐานรอง หลักลมุดและเชือกโยง เครื่องใช้และเครื่องประกอบสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เจ้าจงกำหนดชื่อสิ่งของที่เขาต้องหาม
33. นี่เป็นการงานของครอบครัวคนเมรารี เป็นงานทั้งหมดของเขาในการปรนนิบัติพลับพลาแห่งชุมนุม ในบังคับบัญชาของอิธามาร์บุตรชายของอาโรนปุโรหิต
34. โมเสสและอาโรนและบรรดาหัวหน้าของชุมนุมชนได้นับคนโคฮาท ตามครอบครัวและตามเรือนบรรพบุรุษ
35. ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีขึ้นไปถึงห้าสิบปีที่เข้าปฏิบัติงานได้เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม
36. และจำนวนคนตามครอบครัวของเขาเป็นสองพันเจ็ดร้อยห้าสิบคน
37. นี่แหละเป็นจำนวนคนในครอบครัวของโคฮาท บรรดาผู้ปฏิบัติงานในพลับพลาแห่งชุมนุม ซึ่งโมเสสและอาโรนได้นับไว้ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโดยโมเสส
38. จำนวนคนในลูกหลานเกอร์โซน ตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ
39. ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีขึ้นไปถึงห้าสิบปีที่เข้าปฏิบัติงานได้ เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม
40. จำนวนคนตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ เป็นสองพันหกหรือสามสิบคน
41. นี่เป็นจำนวนคนในครอบครัวคนเกอร์โซน บรรดาผู้ปฏิบัติงานในพลับพลาแห่งชุมนุม ซึ่งโมเสสและอาโรนได้นับไว้ตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์
42. จำนวนคนในครอบครัวคนเมรารี ตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ

43. ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีขึ้นไปถึงห้าสิบปีที่เข้าปฏิบัติงานได้ เพื่อทำงานในพลับพลาแห่งชุมนุม
44. จำนวนคนตามครอบครัวของเขาเป็นสามพันสองร้อยคน
45. นี่แหละเป็นจำนวนคนที่นับได้ในครอบครัวคนเมราวี ซึ่งโมเสสและอาโรนได้นับไว้ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโดยโมเสส
46. บรรดาคนเลวีที่นับได้ ผู้ที่โมเสสและอาโรนและบรรดาหัวหน้าของคนอิสราเอลได้นับไว้ ตามครอบครัวตามเรือนบรรพบุรุษ
47. ทุกคนที่มีอายุตั้งแต่สามสิบปีถึงห้าสิบปีที่เข้าปฏิบัติงานและทำงานขนภาระได้ในพลับพลาแห่งชุมนุม
48. จำนวนคนที่นับได้นั้นเป็นแปดพันห้าร้อยแปดสิบคน
49. เขาทั้งหลายได้ถูกนับตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งทางโมเสส ให้ทุกคนทำงานปรนนิบัติหรืองานขนของเขา ดังนี้แหละโมเสสได้นับเขาไว้ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส

บทที่ 5

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงบัญชาคนอิสราเอลให้ส่งบรรดาคนโรคเรื้อน และทุกคนที่มีสิ่งไหลออก และทุกคนที่มลทินเพราะการถูกชากศพ ให้ไปนอกค่าย
3. เจ้าจงสั่งทั้งผู้ชายและผู้หญิงให้ไปนอกค่าย เพื่อมิให้เขากระทำให้ค่ายของเขาซึ่งเราสถิตอยู่ท่ามกลางนั้นเป็นมลทิน
4. และคนอิสราเอลก็กระทำตาม และส่งคนเหล่านั้นให้ไปนอกค่าย พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสไว้ประการใด คนอิสราเอลก็กระทำตามอย่างนั้น
5. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
6. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ผู้ชายก็ดีหรือผู้หญิงก็ดีที่กระทำบาปอย่างที่มีมนุษย์กระทำ คือประพฤติกการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ และผู้นั้นมีความผิดแล้ว
7. ก็ให้ผู้นั้นสารภาพความผิดที่เขาได้กระทำ และให้เขาคืนสิ่งที่ละเมิดซึ่งเขาได้มานั้นเต็มตามเดิม ทั้งเพิ่มอีกหนึ่งในห้าส่วนให้แก่เจ้าของเดิมผู้ที่เขาได้กระทำการละเมิดต่อผู้นั้น
8. ถ้าผู้นั้นไม่มีพี่น้องที่จะรับของคืนก็ให้ถวายของที่คืนนั้นแด่พระเยโฮวาห์ทางปุโรหิตรวมทั้งแกะสำหรับผู้รับบูชาลบมลทินบาป ซึ่งเขาต้องบูชาลบมลทินบาปของเขา
9. และของบริสุทธิ์ที่คนอิสราเอลนำมาถวายทุกสิ่งอันนำมาให้แก่ปุโรหิตก็ตกเป็นของปุโรหิต
10. สิ่งบริสุทธิ์ของทุกคนให้ตกเป็นของปุโรหิตและทุกสิ่งที่เขานำไปถวายปุโรหิตก็ต้องตกเป็นของปุโรหิต
11. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
12. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ถ้าภรรยาของผู้ชายคนใดหลงประพฤตินอกใจสามี
13. มีชายอื่นมาอนร่วมกับนางพันดาสามีของนาง แม้นางได้กระทำตัวให้เป็นมลทินแล้ว แต่ไม่มีใครรู้เห็นและยังไม่มีพยาน เพราะจับไม่ได้คาที่
14. จิตหึงหวงก็มาสิงสามี เขาจึงหึงหวงภรรยาของเขา และภรรยาได้กระทำตัวให้มลทิน หรือจิตหึงหวงมาสิงสามี เขาจึงหึงหวงภรรยาของเขา แม้ว่าภรรยามีได้กระทำตัวให้มลทิน
15. ก็ให้ชายผู้นั้นพาภรรยาของตนไปหาปุโรหิต นำเครื่องบูชาสำหรับภรรยาไป มีแป้งบารลึหนึ่งในสิบเอฟาห์ อย่าให้เขาเทน้ำมันหรือใส่กำยานในแป้งนั้น เพราะเป็นธัญญาบูชาเรื่องความหึงหวง เป็นธัญญาบูชาแห่งความรำลึกพื้นให้ระลึกถึงความชั่วช้า
16. และปุโรหิตจะนำนางมาใกล้ให้เข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์
17. และปุโรหิตจะเอาน้ำบริสุทธิ์ที่ใส่ภาชนะดิน ปุโรหิตจะเอาผงคลีที่พื้นพลับพลาใส่ในน้ำนั้น
18. และปุโรหิตจะให้นางเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ และแก้มวยผมของนางออก และส่งธัญญาบูชาแห่งความรำลึกให้นาง ถือไว้ อันเป็นธัญญาบูชาแห่งความหึงหวง แล้วปุโรหิตจะถือน้ำแห่งความขมขื่นที่นำการสาปแช่งนั้นไว้เอง
19. แล้วปุโรหิตจะให้นางปฏิญาณตัวว่า `ถ้าไม่มีชายใดมาอนกับเจ้า หรือเจ้าไม่หันเหไปกระทำมลทิน เมื่อเจ้ายังอยู่

ในอำนาจของสามี ก็ให้เจ้าพ้นเสียจากน้ำแห่งความขมขื่นที่นำการสาปแช่งนี้

20. แต่ถ้ำเจ้าได้หลงไปแม้เจ้าอยู่ในอำนาจของสามีและได้กระทำตัวเองให้เป็นมลทินและชายอื่นนอกจากสามีได้เข้านอนด้วยแล้ว'

21. ก็ให้ปุโรหิตกระทำให้หญิงนั้นกล่าวคำปฏิญาณสาปแช่ง และปุโรหิตจะกล่าวแก่ผู้หญิงนั้นว่า 'ขอให้พระเยโฮวาห์ทรงกระทำเจ้าให้เป็นคำสาปแช่ง และเป็นคำปฏิญาณท่ามกลางชนชาติของเจ้า ในเมื่อพระเยโฮวาห์กระทำให้โคนขาเจ้าลืบและกระทำท้องเจ้าให้ป่องแล้ว

22. ขอให้หน้าแห่งคำสาปแช่งนี้เข้าไปในตัวเจ้ากระทำให้ท้องเจ้าป่อง และกระทำให้โคนขาเจ้าลืบไป' และนางนั้นจะต้องกล่าวว่า 'เอเมน เอเมน'

23. แล้วปุโรหิตจะเขียนคำสาปนี้ลงในหนังสือ และลบความนั้นออกเสียด้วยน้ำแห่งความขมขื่น

24. แล้วให้หญิงนั้นดื่มน้ำแห่งความขมขื่นที่นำการสาปแช่ง แล้วน้ำที่นำการสาปแช่งนั้นจะเข้าไปในตัวนางเป็นความเพื่อนผาด

25. และปุโรหิตจะเอาธัญญาบูชาแห่งความหึงหวงออกจากมือนาง แกว่งไปแกว่งมาถวายธัญญาบูชานั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วนำไปถวายที่แท่นบูชา

26. และปุโรหิตจะหยิบธัญญาบูชาท่ามือหนึ่งเป็นส่วนที่ระลึก แล้วเผาเสียบนแท่นบูชา แล้วจึงให้หญิงนั้นดื่มน้ำนั้น

27. เมื่อให้หญิงนั้นดื่มน้ำแล้ว ต่อมา ถ้านางกระทำตัวให้มลทินและประพฤตินอกใจสามี น้ำที่นำการสาปแช่งนั้นจะเข้าไปในตัวนางเป็นความเพื่อนผาด ท้องจะป่องและโคนขาจะลืบไป และหญิงนั้นจะเป็นคำสาปแช่งท่ามกลางชนชาติของนาง

28. ถ้าหญิงนั้นมิได้มีมลทิน แต่บริสุทธิ์ นางจะพ้นความผิดและตั้งครรภ์

29. นี่เป็นพระราชบัญญัติเรื่องความหึงหวงเมื่อภรรยาแม้จะอยู่ในอำนาจของสามีได้หลงไปกระทำตนให้มีมลทิน

30. หรือเมื่อจิตหึงหวงสิ่งผู้ชาย และเขาหึงหวงภรรยาของเขา แล้วเขาต้องให้นางไปเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ และปุโรหิตจะปฏิบัติต่อนางตามพระราชบัญญัตินี้ทุกประการ

31. ผู้ชายจึงจะพ้นความชั่วช้า แต่ผู้หญิงจะต้องรับโทษความชั่วช้าของนาง

บทที่ 6

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อผู้ชายก็ตี ผู้หญิงก็ตี ปลีกตัวด้วยการกระทำสัตย์ปฏิญาณ คือปฏิญาณเป็นนาคีร์ คือปลีกตัวออกถวายแด่พระเยโฮวาห์
3. ก็ให้ผู้นั้นปลีกตัวออกจากเหล้าองุ่นและสุรา เขาต้องไม่ดื่มน้ำส้มที่ได้จากเหล้าองุ่นหรือสุรา ไม่ดื่มน้ำองุ่นหรือรับประทานองุ่น ไม่ว่าสดหรือแห้ง
4. ตลอดเวลาที่เขาปลีกตัวออกมานั้น เขาต้องไม่รับประทานสิ่งใดที่ได้จากต้นองุ่น แม้เป็นเมล็ดหรือเปลือกองุ่นก็ตี
5. ตลอดเวลาที่เขาปฏิญาณปลีกตัวออกมานั้น อย่าให้มีดีโกนศึรชะของเขา เขาต้องบริสุทธิ์จนกว่าจะสิ้นกำหนดเวลาที่เขาปลีกตัวออกมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เขาจะต้องไว้ผมยาว
6. ตลอดเวลาที่เขาปลีกตัวออกมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เขาต้องไม่เข้าใกล้ศพ
7. อย่าทำตัวให้มีมลทินด้วยบิดามารดาหรือพี่น้องชายหญิงที่ตาย เพราะที่เขาปลีกตัวออกมาถวายแด่พระเจ้านั้นเป็นพันธะของเขา
8. ตลอดเวลาที่เขาปลีกตัวออกมา เขาต้องบริสุทธิ์แด่พระเยโฮวาห์
9. และถ้ามีคนมาตายอยู่ใกล้ตัวเขาปัจจุบันทันด่วน ศึรชะของเขาที่ชำระให้บริสุทธิ์ไว้ก็เป็นมลทินเสียแล้ว เขาต้องโกนศึรชะของเขาในวันชำระตัวคือในวันที่เจ็ดนั้นเขาต้องโกนศึรชะ
10. ในวันที่แปดเขาต้องนำนกเขาสองตัวหรือนกพิราบหนุ่มสองตัวไปให้ปุโรหิตที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม
11. และปุโรหิตจะถวายบูชาตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป อีกตัวหนึ่งถวายเป็นเครื่องเผาบูชา ลบมลทินให้เขา เพราะเขาได้กระทำผิดเหตุเรื่องศพ และเขาต้องชำระศึรชะให้บริสุทธิ์ในวันนั้นอีก
12. และให้เขาปลีกตัวออกถวายแด่พระเยโฮวาห์ตลอดเวลาการปลีกตัวของเขา และนำลูกแกะอายุหนึ่งขวบมาเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิด แต่เวลาก่อนนั้นนับไม่ได้ เพราะการปฏิญาณปลีกตัวของเขานั้นมีมลทินเสียแล้ว
13. เมื่อเวลาปลีกตัวของเขาครบแล้ว พระราชบัญญัติของพวกนาคีร์มีดังนี้ ให้นำเขามาที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม
14. ให้เขาถวายเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์ คือลูกแกะผู้อายุขวบหนึ่งที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องเผาบูชา และลูกแกะเมียอายุขวบหนึ่งที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และแกะผู้ตัวหนึ่งที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องสันติบูชา
15. และขนมปังไร้เชื้อกระเจาดหนึ่ง ขนมทำด้วยยอดแบ่งคลุกน้ำมัน ขนมแผ่นไร้เชื้อทาน้ำมันพร้อมกับเครื่องธัญญาและเครื่องดื่มบูชาที่คู่กัน
16. และปุโรหิตจะนำของเหล่านี้ถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วถวายเครื่องบูชาไถ่บาปและเครื่องเผาบูชา
17. และปุโรหิตจะถวายแกะผู้เป็นเครื่องสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับขนมปังไร้เชื้อกระเจาดหนึ่ง ปุโรหิตจะถวายธัญญาและเครื่องดื่มบูชาที่คู่กันด้วย
18. และผู้เป็นนาคีร์จะโกนศึรชะแห่งการปลีกตัวนั้นที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม และนำเอาผมที่ศึรชะแห่งการปลีกตัวนั้นไปใส่ไฟที่อยู่ใต้เครื่องสันติบูชาเสีย
19. เมื่อผู้เป็นนาคีร์โกนผมแห่งการปลีกตัวเสร็จแล้ว ปุโรหิตจะนำเนื้อสันขาหน้าของแกะตัวผู้ที่ต้มแล้ว กับขนมปังไร้

เชือกก่อนหนึ่งจากกระจาด และขนมแผ่นไร่เชื้อแผ่นหนึ่งวางไว้ในมือทั้งสองของผู้เป็นนาศีร์นั้น

20. แล้วปุโรหิตจะนำของเหล่านั้นแกว่งไปแกว่งมาเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นส่วนบริสุทธิที่กันไว้สำหรับปุโรหิต พร้อมกับเนื้ออกที่แกว่งถวาย และเนื้อโคนขาที่ถวายแล้ว ต่อจากนี้ผู้เป็นนาศีร์ก็ดื่มน้ำองุ่นได้

21. นี่เป็นพระราชบัญญัติของผู้เป็นนาศีร์ผู้ปฏิบัติ และเครื่องบูชาของเขาที่ถวายแด่พระเยโฮวาห์ในการปลีกรัฐ นอกจากสิ่งอื่นๆที่เขาถวายได้ ดังนั้นแหละเขาต้องกระทำตามพระราชบัญญัติของการปลีกรัฐออกไปเป็นนาศีร์ ตามที่เขาได้ปฏิบัติไว้

22. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

23. จงกล่าวแก่อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรนว่า ท่านทั้งหลายจงอวยพรแก่คนอิสราเอลดังต่อไปนี้ คือว่าแก่เขาทั้งหลายว่า

24. ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการพระพรแก่ท่าน และพิทักษ์รักษาท่าน

25. ขอพระเยโฮวาห์ทรงให้พระพักตร์ของพระองค์ทอแสงแก่ท่าน และทรงพระกรุณาท่าน

26. ขอพระเยโฮวาห์ทรงทรงมีสิพระพักตร์เข้มแข็งต่อท่านและประทานสันติสุขแก่ท่าน

27. ดังนั้นแหละให้เขาประทับนามของเราเหนือคนอิสราเอล และเราจะได้อวยพรแก่เขาทั้งหลาย

บทที่ 7

1. เมื่อวันที่โมเสสจัดตั้งพลับพลาเสร็จ และได้เจิมและได้ชำระพลับพลาด้วยบรรดาเครื่องใช้สอยประจำพลับพลาให้บริสุทธิ์ และได้เจิมและชำระแท่นบูชาที่ภาชนะประจำทั้งหมดให้บริสุทธิ์แล้ว
2. บรรดาประมุขของคนอิสราเอล หัวหน้าเรือนบรรพบุรุษ คือประมุขของตระกูลต่างๆ ผู้อยู่เหนือผู้ที่ขึ้นทะเบียนไว้ได้เข้ามา
3. และได้นำของบูชามาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ มีเกวียนประทุนหกเล่มกับวัวหกคู่ ประมุขสองคน นำเกวียนเล่มหนึ่งและวัวคนละตัว ถวายเสียที่หน้าพลับพลา
4. แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
5. จงรับของเหล่านี้ไว้จากเขาเพื่อจะได้ใช้ในการปรนนิบัติที่พลับพลาแห่งชุมนุม จงมอบไว้กับคนเลวีแก่ทุกคนตามงานปรนนิบัติของเขา
6. โมเสสจึงนำเกวียนและวัวไปมอบให้แก่คนเลวี
7. ท่านให้เกวียนสองเล่มกับวัวสองคู่แก่บุตรชายทั้งหลายของเกอร์โชนตามงานปรนนิบัติของเขา
8. ท่านมอบเกวียนสี่เล่มและวัวสี่คู่ให้แก่บุตรชายทั้งหลายของเมราวีตามงานปรนนิบัติของเขา ซึ่งเป็นตามคำชี้แจงของอิธามาร์บุตรชายอาโรนปุโรหิต
9. แต่ท่านมิได้มอบอะไรให้แก่บุตรชายของโคฮาต เพราะงานปรนนิบัติของเขาเป็นงานที่ต้องห้ามสิ่งของบริสุทธิ์บนป่า
10. และบรรดาประมุขก็นำของบูชามาเพื่อแก่งานมอบถวายแทนบูชาในวันที่ทำพิธีเจิมแทนบูชานั้น และพวกประมุขต่างก็ถวายเครื่องบูชาของตนหน้าแทนบูชา
11. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ให้พวกประมุขมาถวายเครื่องบูชาของเขาวันละคนในงานมอบถวายแทนบูชา
12. ผู้ที่ถวายเครื่องบูชาในวันแรกคือนาโชนบุตรชายอัมมีนาดับแห่งตระกูลยูดาห์
13. ของถวายของเขาคือจานเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเซเชล และชามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเซเชลตามเซเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอแด็งคลูกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญาบูชา
14. ช้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเซเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม
15. วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา
16. ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
17. วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของนาโชนบุตรชายของอัมมีนาดับ
18. วันที่สองเนธันเอลบุตรชายศุอาร์ประมุขของตระกูลอิสสาคาร์ถวายของ
19. เขาถวายของถวายของเขาเป็นจานเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเซเชล ชามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเซเชลตามเซเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอแด็งคลูกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญาบูชา
20. ช้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเซเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม

21. วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา
22. ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
23. และวัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของเนธันเอลบุตรชายของศออาร์
24. วันที่สามเอลีอับบุตรชายเฮโลนประมุขของคนเศบูลุนถวายของ
25. ของถวายของเขาคือจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเซเชล ซามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเซเชลตามเซเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอดแบ่งคลูกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญาบูชา
26. ช้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเซเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม
27. วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา
28. ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
29. วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของเอลีอับบุตรชายของเฮโลน
30. วันที่สี่เอลีชูร์บุตรชายของเซเดเออร์ประมุขของคนรูเบนถวายของ
31. ของถวายของเขาคือจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเซเชล ซามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเซเชลตามเซเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอดแบ่งคลูกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญาบูชา
32. ช้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเซเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม
33. วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา
34. ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
35. วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของเอลีชูร์บุตรชายของเซเดเออร์
36. วันที่ห้าเชลูมิเอลบุตรชายศริชัตต์ประมุขของคนสิเมโอนถวายของ
37. ของถวายของเขาคือจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเซเชล ซามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเซเชลตามเซเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอดแบ่งคลูกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญาบูชา
38. ช้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเซเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม
39. วัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา
40. ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
41. วัวผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของเชลูมิเอลบุตรชายของศริชัตต์
42. วันที่หกเอลียาสาฟบุตรชายเดอูเอลประมุขของคนกาตถวายของ
43. ของถวายของเขาคือจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเซเชล ซามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเซเชลตามเซเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอดแบ่งคลูกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญาบูชา

44. ซ้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเซเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม
45. วัวนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา
46. ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
47. วัฟผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของเอลียาซาฟบุตรชายของเดอเอล
48. วันที่เจ็ดเอลีชามาบุตรชายอัมมีฮูดประมุขของคนเอฟราอิมถวายของ
49. ของถวายของเขาคือจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเซเชล ซามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเซเชลตามเซเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอแด็งคลูกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญาบูชา
50. ซ้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเซเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม
51. วัวนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา
52. ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
53. วัฟผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของเอลีชามาบุตรชายของอัมมีฮูด
54. วันที่แปดกามาลีเอลบุตรชายเปดาซัวร์ประมุขของคนมนัสเสห์
55. ของถวายของเขาคือจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเซเชล ซามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเซเชลตามเซเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอแด็งคลูกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญาบูชา
56. ซ้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเซเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม
57. วัวนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา
58. ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
59. วัฟผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของกามาลีเอลบุตรชายของเปดาซัวร์
60. วันที่เก้าอาบีตันบุตรชายกิเดโอนีประมุขของคนเบนยามินถวายของ
61. ของถวายของเขาคือจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเซเชล ซามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเซเชลตามเซเชลของสถานบริสุทธิ์ ภาชนะทั้งสองนี้มียอแด็งคลูกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญาบูชา
62. ซ้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเซเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม
63. วัวนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา
64. ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
65. วัฟผู้สองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของอาบีตันบุตรชายของกิเดโอนี
66. วันที่สิบอาหิเยเซอร์บุตรชายอัมมีฮัดดัยประมุขของคนดานถวายของ
67. ของถวายของเขาคือจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเซเชล ซามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเซเชลตามเซเชล

- ลของสถานบริสุทธิ ภาชนะทั้งสองนี้มียอดแบ่งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญา
68. ซ้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเซเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม
 69. วัวนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา
 70. ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
 71. วัวนุ่มตัวสองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของอาหิเยเซอร์บุตรชายของอัมมีซัดดัย
 72. วันที่สิบเอ็ดปากีเอลบุตรชายโอครานประมุขของคนอาเซอร์ถวายของ
 73. ของถวายของเขาคือจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเซเชล ซามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเซเชลตามเซเชลของสถานบริสุทธิ ภาชนะทั้งสองนี้มียอดแบ่งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญา
 74. ซ้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเซเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม
 75. วัวนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา
 76. ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
 77. วัวนุ่มตัวสองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของปากีเอลบุตรชายของโอคราน
 78. วันที่สิบสองอาหิราบุตรชายเอนันประมุขของคนฟีทาถวายของ
 79. ของถวายของเขาคือจางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเซเชล ซามเงินลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเซเชลตามเซเชลของสถานบริสุทธิ ภาชนะทั้งสองนี้มียอดแบ่งคลุกน้ำมันเต็มเพื่อเป็นธัญญา
 80. ซ้อนทองคำลูกหนึ่งหนักสิบเซเชล มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม
 81. วัวนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา
 82. ลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
 83. วัวนุ่มตัวสองตัว แกะผู้ห้า แพะผู้ห้า ลูกแกะอายุหนึ่งขวบห้า เป็นเครื่องสันติบูชา สิ่งเหล่านี้เป็นของถวายของอาหิราบุตรชายของเอนัน
 84. ต่อไปนี้เป็นของถวายในงานมอบถวายแทนบูชาจากประมุขของคนอิสราเอล ในวันที่มีพิธีเจิมแทนบูชานั้นคือจางเงินสิบสองลูก ซามเงินสิบสองลูก ซ้อนทองคำสิบสองลูก
 85. จางเงินลูกหนึ่งหนักหนึ่งร้อยสามสิบเซเชล และซามลูกหนึ่งหนักเจ็ดสิบเซเชล เงินที่ทำภาชนะทั้งหมดหนักสองพันสี่ร้อยเซเชล ตามเซเชลของสถานบริสุทธิ
 86. ซ้อนทองคำสิบสองลูก มีเครื่องหอมสำหรับเผาเต็ม หนักลูกละสิบเซเชลตามเซเชลของสถานบริสุทธิ ทองคำที่ทำซ้อนทั้งหมดหนักหนึ่งร้อยยี่สิบเซเชล
 87. สัตว์สำหรับเครื่องเผาบูชา มีวัวนุ่มสิบสองตัว แกะผู้สิบสอง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบสิบสอง พร้อมกับเครื่องธัญญาด้วยกัน และแพะผู้สิบสองตัวสำหรับเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
 88. สัตว์ทั้งหมดที่ถวายเป็นเครื่องสันติบูชา มีวัวนุ่มสี่ตัว แกะผู้หกสิบ แพะผู้หกสิบ และลูกแกะอายุหนึ่งขวบหกสิบ

นี่แหละเป็นของถวายในงานมอบถวายแทนบูชาเมื่อได้กระทำการเจิมแล้ว

89. เมื่อโมเสสได้เข้าไปในพลับพลาแห่งชุมนุมเพื่อจะกราบทูลพระองค์ ท่านได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับท่านมาจาก พระที่นั่งกรุณา ซึ่งอยู่บนหีบพระโอวาทท่ามกลางเศรฐ์ทั้งสอง และพระสุรเสียงนั้นได้สนทนากับท่าน

บทที่ 8

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงกล่าวแก่อาโรนว่า เมื่อจะตั้งตะเกียงให้ตะเกียงทั้งเจ็ดส่องแสงข้างหน้าคันประทีป
3. และอาโรนได้กระทำดั่งนั้น ท่านได้ตั้งตะเกียงให้ส่องแสงออกด้านหน้าคันประทีป ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งกับโมเสส
4. ฝีมือที่ทำคันประทีปเป็นดั่งนี้ เป็นทองคำใช้ค้อนทุบ ตั้งแต่ฐานขึ้นไปถึงดอกเป็นฝักค้อน ตามแบบอย่างที่พระเยโฮวาห์สำแดงแก่โมเสส เขาจึงทำคันประทีปดั่งนั้น
5. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
6. จงยกคนเลวีออกจากคนอิสราเอลและชำระเขาทั้งหลายเสีย
7. เจ้าจงชำระเขาดั่งนี้ จงเอาน้ำชำระมาประพรมเขา ให้เขาโกนตลอดทั้งตัว ให้ซักเสื้อผ้าและชำระตัวให้สะอาด
8. แล้วให้เขาทั้งหลายนำวัวหนุ่มตัวหนึ่ง กับเครื่องธัญญาบูชาคู่กัน คือยอดแบ่งคลุกน้ำมัน และเจ้าจงนำวัวหนุ่มอีกตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
9. แล้วจงพาคนเลวีมาหน้าพลับพลาแห่งชุมนุม และให้คนอิสราเอลมาชุมนุมพร้อมกันหมด
10. เมื่อเจ้านำคนเลวีมากราบทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ให้คนอิสราเอลเอามือของเขาวางบนคนเลวี
11. และให้อาโรนถวายคนเลวีต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ให้เป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายจากประชาชนอิสราเอล เพื่อเขาจะได้ทำงานปรนนิบัติพระเยโฮวาห์
12. แล้วคนเลวีจะเอามือของตนวางบนหัววัวผู้ทั้งสอง เจ้าจงเอาตัวหนึ่งมาถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และอีกตัวหนึ่งให้เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ เพื่อลบมลทินบาปของคนเลวี
13. เจ้าจงตั้งคนเลวีให้คอยรับใช้อาโรนและบุตรชายทั้งหลายของอาโรน และจงถวายเขาทั้งหลายให้เป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายแด่พระเยโฮวาห์
14. ฉะนั้นแหละเจ้าจงแยกคนเลวีออกจากคนอิสราเอล และคนเลวีจะเป็นของเรา
15. ตั้งแต่นั้นไปคนเลวีจะเข้าปฏิบัติงานที่พลับพลาแห่งชุมนุม ในเมื่อเจ้าได้ชำระเขาและกระทำเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายเขาไว้แล้ว
16. เพราะเขาทั้งหมดถูกแยกออกจากคนอิสราเอล และมอบไว้แก่เรา เราได้รับเขามาเป็นของเราแล้วแทนทุกคนที่เกิดจากครรภ์มารดา ก่อนคือ แทนบุตรหัวปีของประชาชนอิสราเอลทั้งหมด
17. เพราะว่าลูกหัวปีทั้งหมดของคนอิสราเอลเป็นของเรา ทั้งคนและสัตว์ ในวันที่เราได้สังหารบรรดาลูกหัวปีในแผ่นดินอียิปต์ เราได้เลือกเขาไว้เป็นของเรา
18. และเราได้เลือกคนเลวีแทนบุตรหัวปีทั้งหมดของคนอิสราเอล
19. และเราได้ให้คนเลวีจากคนอิสราเอลไว้กับอาโรนและบุตรชายของอาโรน ให้ปฏิบัติงานแทนคนอิสราเอลที่พลับพลาแห่งชุมนุม และทำการลบมลทินให้คนอิสราเอล เพื่อว่าจะไม่มีภัยพิบัติบังเกิดแก่คนอิสราเอล เมื่อคนอิสราเอลเข้ามาใกล้สถานบริสุทธิ์

20. โมเสสและอาโรนและชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดได้กระทำต่อคนเลวีดังนั้น ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสในเรื่องคนเลวีทุกประการ คนอิสราเอลก็กระทำดังนั้น
21. คนเลวีได้ชำระตนให้สิ้นบาป และซักเสื้อผ้าของตน และอาโรนก็ถวายเขาเป็นเครื่องบูชาแกว่งถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และอาโรนทำการลบมลทินชำระเขา
22. แต่ขึ้นมาคนเลวีก็เข้าไปปฏิบัติในพลับพลาแห่งชุมนุม ในการรับใช้อาโรนและบุตรชายของอาโรน ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสเรื่องคนเลวี เขาจึงได้กระทำอย่างนั้นแก่เขาทั้งหลาย
23. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
24. เรื่องนี้เกี่ยวกับคนเลวี ให้คนเลวีที่มีอายุตั้งแต่ยี่สิบห้าปีขึ้นไป เข้าไปปฏิบัติงานในพลับพลาแห่งชุมนุม
25. พออายุได้ห้าสิบปีให้เขาหยุดปฏิบัติ ไม่ต้องทำงานต่อไป
26. แต่ให้เขาช่วยพี่น้องในพลับพลาแห่งชุมนุมดูแลการงาน ไม่ต้องลงมือทำเอง เจ้าจงกระทำเช่นนั้นแก่คนเลวีเมื่อกำหนดงานให้เขา

บทที่ 9

1. ในเดือนที่หนึ่งปีที่สองตั้งแต่เขาทั้งหลายออกจากแผ่นดินอียิปต์ พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสที่ถิ่นทุรกันดารซีนาย ว่า
2. ให้คนอิสราเอลถือเทศกาลปัสกาตามเวลาที่กำหนดไว้
3. คือเดือนนี้ในวันขึ้นสิบสี่ค่ำ เวลาเย็น เจ้าทั้งหลายจงถือเทศกาลปัสกาตามเวลาที่กำหนดนั้น เจ้าจงกระทำตามกฎเกณฑ์และพิธีต่างๆทั้งสิ้นของเทศกาลนั้น
4. โมเสสจึงบอกคนอิสราเอลให้ถือเทศกาลปัสกา
5. เขาทั้งหลายได้ถือเทศกาลปัสกาในเดือนที่หนึ่งวันขึ้นสิบสี่ค่ำเวลาเย็นที่ถิ่นทุรกันดารซีนาย ที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสสทุกประการ คนอิสราเอลก็กระทำตามอย่างนั้น
6. และมีผู้ชายบางคนที่มีมลทินเพราะถูกต้องศพ จึงถือปัสกาในวันนั้นไม่ได้ เขาจึงมาอยู่ต่อหน้าโมเสสและอาโรนในวันนั้น
7. เขาเหล่านั้นกล่าวแก่ท่านว่า เรามีมลทินเพราะได้ถูกต้องศพ ทำไมจึงห้ามมิให้เราถวายเครื่องบูชาของพระเยโฮวาห์ตามวันกำหนดท่ามกลางคนอิสราเอล
8. และโมเสสบอกเขาว่า จงคอยอยู่ก่อนเพื่อเราจะฟังดูว่า พระเยโฮวาห์จะตรัสสั่งอย่างไรเรื่องท่าน
9. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
10. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ถ้าผู้ใดในพวกเจ้าหรือในเชื้อสายของเจ้ามีมลทินเพราะถูกต้องศพ หรือไปทางไกลก็ให้ผู้นั้นถือปัสกาแต่พระเยโฮวาห์
11. ให้ถือปัสกาในเดือนที่สองวันขึ้นสิบสี่ค่ำเวลาเย็น ให้เขากินขนมปังไร้เชื้อและผักสด
12. เขาทั้งหลายต้องไม่ให้อะไรเหลือจนวันรุ่งขึ้น และไม่หักกระดูกแกะปัสกา ให้กระทำตามกฎในเรื่องถือเทศกาลปัสกาทุกประการ
13. แต่คนที่สะอาดและมีได้อยู่ในระหว่างการเดินทางแต่ไม่ได้ถือเทศกาลปัสกา ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางชนชาติของเขา เพราะเขามีได้นำเครื่องบูชาของพระเยโฮวาห์มาถวายตามกำหนดเวลา ผู้นั้นจะต้องได้รับโทษบาปของเขาเอง
14. ถ้าคนต่างด้าวมาอาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย จะใคร่ถือเทศกาลปัสกาแต่พระเยโฮวาห์ตามกฎของเทศกาลปัสกาและตามลักษณะก็ให้เขาถือได้ เจ้าจงมีกฎอย่างเดียวสำหรับทั้งคนต่างด้าวและชาวเมือง
15. ในวันที่จัดตั้งพลับพลานั้นมีเมฆมาปกคลุมพลับปลาไว้ คือเต็นท์พระโอวาท เวลาเย็นเมฆนั้นก็อยู่เหนือพลับปลาปรากฏเหมือนเพลิงจนรุ่งเช้า
16. เป็นอย่างนั้นเสมอมา มีเมฆคลุมกลางวัน แต่กลางคืนปรากฏเหมือนเพลิง
17. เมื่อไรเมฆลอยขึ้นจากพลับปลา ภายหลังนั้นพวกอิสราเอลก็ยกเดินไป ครั้นเมฆนั้นลอยหยุดอยู่ที่ใด คนอิสราเอลก็ตั้งค่ายอยู่ที่นั่น
18. คนอิสราเอลออกเดินตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ และเขาตั้งค่ายตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ トラบใดที่

เมฆพักอยู่เหนือพลับพลาเขาก็ยังตั้งค่ายอยู่

19. แม้เมื่อเมฆอยู่เหนือพลับพลาหลายวัน คนอิสราเอลก็ปฏิบัติตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ ไม่ยกเดินไป

20. เมื่อเมฆอยู่เหนือพลับพลาหลายวัน ตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ เขาก็ยังอยู่ในค่าย แล้วตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์เขาก็ยกออกเดินทาง

21. เมื่อเมฆคงอยู่ตั้งแต่เย็นจนเช้า ครั้งเมฆลอยขึ้นในตอนเช้าเขาก็ยกออกเดิน ไม่ว่าจะกลางวันหรือกลางคืนก็ตาม เมื่อเมฆลอยขึ้นเขาก็ยกออกเดิน

22. ไม่ว่าจะเมฆจะคงอยู่เหนือพลับพลาสองวัน หรือเดือนหนึ่งหรือปีหนึ่ง คนอิสราเอลก็อยู่ในค่ายนานเท่านั้น มิได้ยกออกไป แต่เมื่อเมฆลอยขึ้นเมื่อใด เขาก็ยกออกไปเมื่อนั้น

23. เขาตั้งค่ายอยู่ตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ และเขายกออกเดินตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายก็ปฏิบัติตามของพระเยโฮวาห์ ตามพระดำรัสที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโมเสส

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงทำแท่นเงินสองคันด้วยใช้ก้อนหุบ เจ้าจงใช้แท่นนั้นเรียกชุมนุมและใช้รื้อย้ายค่าย
3. เมื่อเป่าแตรทั้งสองนั้นก็ให้ชุมนุมชนทั้งหมดมาประชุมพร้อมกันกับเจ้าที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม
4. ถ้าเป่าแตรคันเดียวให้พวกประมุขผู้เป็นหัวหน้าคนอิสราเอลที่นับเป็นพันๆ มาประชุมกับเจ้า
5. เมื่อเป่าแตรปลุกให้บรรดาค่ายที่ตั้งอยู่ด้านตะวันออกยกออกเดิน
6. เมื่อเป่าแตรปลุกหนที่สองให้บรรดาค่ายที่อยู่ด้านใต้ยกออกเดิน เมื่อใดจะให้ยกออกเดินก็ให้เป่าแตรปลุก
7. แต่เมื่อจะให้คนทั้งปวงมาประชุมพร้อมกัน จงเป่าแตร แต่อย่าทำเสียงปลุก
8. ให้บุตรชายของอาโรนคือปุโรหิตเป็นคนเป่าแตร แตรนี้จะเป็นกฎถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า
9. และเมื่อเจ้าทั้งหลายจะไปทำศึกในแผ่นดินของเจ้าผู้ศัตรูผู้มาบีบบังคับเจ้า ก็ให้เป่าแตรทำเสียงปลุก และเจ้าจะเป็นที่ระลึกต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะได้พ้นจากศัตรูของเจ้า
10. ในวันที่เจ้าทั้งหลายมีความยินดี และในงานเทศกาลและในวันต้นเดือนของเจ้า เจ้าจงเป่าแตรเหนือเครื่องเผาบูชาและเหนือสัตว์บูชาอันเป็นเครื่องสันติบูชา เป็นที่ให้พระเจ้าของเจ้าระลึกถึงเจ้า เราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
11. ต่อมาวันที่ยี่สิบเดือนที่สองปีที่สองทรงให้เมฆนั้นขึ้นจากพลับพลาพระโอวาท
12. คนอิสราเอลก็ยกเดินทางไปจากถิ่นทุรกันดารซีนาย และเมฆนั้นมายังอยู่ที่ถิ่นทุรกันดารปาราน
13. เขาทั้งหลายได้ยกออกเดินไปเป็นครั้งแรกตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ที่ตรัสสั่งโมเสส
14. ชงค่ายของคนยูดาห์ออกเดินไปเป็นกองๆ ก่อน มีนาโชนบุตรชายอัมมีนาดับเป็นผู้นำพลโยธา
15. เนธันเอลบุตรชายศุอาร์นำพลโยธาตระกูลคนอิสสาคาร์
16. และเอลีอับบุตรชายเฮโลนนำพลโยธาตระกูลคนเศบูลุน
17. เมื่อรื้อพลับพลาแล้ว บรรดาบุตรชายของเกอร์โชนและบุตรชายของเมารารีผู้แบกหามพลับพลานั้นก็ยกเดินไป
18. ชงค่ายของคนรูเบนออกเดินไปเป็นกองๆ เอลีชูร์บุตรชายเซเดเออร์เป็นผู้นำพลโยธา
19. เซลูมิเอลบุตรชายศูร์ชัตตัยนำพลโยธาตระกูลคนสิเมโอน
20. เอลียาซาฟบุตรชายเดอูเอลนำพลโยธาตระกูลคนกาต
21. แล้วคนโคฮาทก็ยกออกเดินแบกหามสถานบริสุทธิ์ ก่อนที่พวกนี้ไปถึง เขาก็ตั้งพลับพลาเสร็จแล้ว
22. ชงค่ายคนเอฟราอิมออกเดินไปเป็นกองๆ มีเอลีชามานบุตรชายอัมมีฮูดนำพลโยธา
23. กาเมลีเอลบุตรชายเปตาชูร์นำพลโยธาตระกูลคนมนัสเสห์
24. อาบีตันบุตรชายกิเดโอนี้นำพลโยธาตระกูลคนเบนยามิน
25. แล้วชงค่ายคนดานเป็นพวงระวีงทำยของค่ายทั้งหมด ได้ยกออกเดินไปเป็นกองๆ มีอาหิเยเซอร์บุตรชายอัมมีชัตตัยนำพลโยธา
26. ปากีเอลบุตรชายโอครานนำพลโยธาตระกูลคนอาเซอร์

27. อาหิราบบุตรชายเอนั้นนำพลโยธาตระกูลคนนั้นฟทาสิ
28. นี่เป็นอันดับการเดินทางของคนอิสราเอลตามเหล่าพลโยธาของเขา เมื่อเขายกออกเดินไป
29. โมเสสพูดกับโฮบับบุตรชายเรอูเอลคนมีเดียนพ่อตาของโมเสสว่า เราทั้งหลายออกเดินไปสู่ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสไว้ว่า 'เราจะยกให้แก่เจ้าทั้งหลาย' เชิญไปกับเราเถิด และเราทั้งหลายจะทำดีแก่ท่าน เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสัญญาให้ของดีแก่คนอิสราเอล
30. แต่เขาตอบโมเสสว่า เราจะไม่ไป เราจะกลับไปเมืองของเรา ยังวงศ์ญาติของเรา
31. และโมเสสว่า ขออย่าพรวดจากเราไปเลย ท่านทราบอยู่แล้วว่า เราต้องตั้งค่ายอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และท่านจะได้เป็นดั่งนัยน์ตาของเรา
32. ถ้าท่านไปกับเราทั้งหลาย พระเยโฮวาห์ทรงกระทำดีอะไรแก่เรา เราจะกระทำอย่างนั้นแก่ท่าน
33. เขาทั้งหลายก็ออกเดินจากภูเขาศาของพระเยโฮวาห์ระยะทางสามวัน หีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์นำหน้าเขาไปสามวันเพื่อหาที่พักให้เขา
34. เขาทั้งหลายยกค่ายไปเมื่อไร เมฆของพระเยโฮวาห์ก็อยู่เหนือเขาในกลางวันเมื่อนั้น
35. ต่อมาเมื่อหีบยกออกเดินเมื่อไร โมเสสกราบทูลว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลุกขึ้นเถิด ให้ศัตรูทั้งหลายของพระองค์กระจัดกระจายไป ให้ผู้ที่ชิงพระองค์หลีกหนีพระองค์ไป
36. เมื่อหีบยับยั้งท่านกราบทูลว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอเสด็จกลับมาสู่คนอิสราเอลที่นับเป็นพันธยุเถิด

1. เมื่อประชาชนบ่น พระเยโฮวาห์ทรงไม่พอพระทัย พระเยโฮวาห์ทรงสดับแล้วทรงพระพิโรธ มีไฟของพระเยโฮวาห์มาไหม้อยู่ท่ามกลางเขา เผาค่ายรอบนอกเสียบ้าง
2. แล้วคนทั้งหลายจึงร้องต่อโมเสส และเมื่อโมเสสได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ ไฟก็ดับ
3. เขาจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่าทาเบราห์ เพราะไฟของพระเยโฮวาห์มาไหม้อยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย
4. คนที่ปะปนมากับเขาทั้งหลายเป็นคนโลภมาก ทุกคนอิสราเอลก็ร้องให้คร่ำครวญอีกว่า ผู้ใดจะให้เนื้อเรากิน
5. เราระลึกถึงปลาที่เราเคยกินในอียิปต์โดยไม่ต้องซื้อ ทั้งแดงกวาง แดงโม กระเทียมจีน หอมใหญ่ หัวกระเทียม
6. บัดนี้จิตใจของเราก็เหี่ยวแห้งลง ไม่มีอะไรให้เราดูเลยนอกจากมานานี้
7. มานานี้เหมือนเมล็ดผักชี สีเหมือนยางไม้หอม
8. ประชาชนก็เหี่ยวออกไปเก็บมาโมหรือตำในครกและใส่หม้อต้มทำขนม รสของมานาเหมือนรสน้ำมันสด
9. กลางคืนเมื่อน้ำค้างตกมาเหนือค่าย มานาก็ตกมาด้วย
10. โมเสสได้ยินประชาชนร้องให้ไปทั่วครอบครัวทั้งหลาย ต่างคนต่างอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วยิ่งนัก โมเสสก็ไม่พอใจด้วย
11. โมเสสจึงกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า ไฉนพระองค์จึงให้ผู้รับใช้ของพระองค์ลำบากลำบากเช่นนี้ เหตุใดข้าพระองค์ไม่เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ พระองค์จึงทรงวางภาระของชนชาติทั้งหมดนี้ลงบนข้าพระองค์
12. ข้าพระองค์ตั้งครวรรค์คนเหล่านี้มาหรือ ข้าพระองค์ยังคนเหล่านี้ให้เกิดมาหรือ พระองค์จึงตรัสแก่ข้าพระองค์ว่า 'จงอุ้มเขาไว้ในอกของเจ้าอย่างพ่อบุญธรรมอุ้มลูกแดงนำมาสู่แผ่นดินที่พระองค์ปฏิญาณจะให้แก่บรรพบุรุษของเขา'
13. ข้าพระองค์จะได้เนื้อมาจากไหนให้คนทั้งหมดนี้ เพราะเขาร้องให้ต่อข้าพระองค์ว่า 'ขอเนื้อให้เรากิน'
14. ข้าพระองค์ไม่สามารถหอบอุ้มคนเหล่านี้แต่ลำพังได้ เป็นภาระหนักเกินแก่ข้าพระองค์
15. ถ้าพระองค์จะทรงปฏิบัติแก่ข้าพระองค์อย่างนี้แล้ว ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ถ้าข้าพระองค์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงประหารข้าพระองค์เสียทันทีที่เกิด อย่าให้ข้าพระองค์แลเห็นความทุกข์ของข้าพระองค์เลย
16. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า จงรวบรวมพวกผู้ใหญ่ในอิสราเอลให้เราเจ็ดสิบคน เป็นคนที่เจ้าทราบว่าเป็นคนผู้ใหญ่ในประชาชนและเป็นเจ้าหน้าที่เหนือเขาทั้งหลาย จงพาเขามาที่พลับพลาแห่งชุมนุมให้เขายืนอยู่พร้อมกับเจ้าที่นั่น
17. เราจะลงมาสนทนากับเจ้าที่นั่น และเราจะเอาวิญญาณที่มีอยู่บนเจ้ามาใส่บนคนเหล่านั้นเสียบ้าง ให้เขาทั้งหลายแบกภาระของชนชาตินี้ด้วยกันกับเจ้า เพื่อเจ้าจะมีได้ทนแบกอยู่แต่ลำพัง
18. และจงกล่าวแก่คนทั้งปวงว่า 'ท่านทั้งหลายจงชำระตัวให้บริสุทธิ์สำหรับพรุ่งนี้ ท่านจะได้รับประทานเนื้อ เพราะท่านร้องให้ต่อพระกรรมของพระเยโฮวาห์ว่า ผู้ใดจะให้เนื้อเรากิน เมื่อเราอยู่ในอียิปต์เราก็สุขสบาย เพราะเหตุนี้พระเยโฮวาห์จะทรงประทานเนื้อให้ท่านทั้งหลายรับประทาน
19. ท่านจะมีรับประทานวันเดียว หรือสองวัน หรือห้าวัน หรือสิบวัน หรือยี่สิบวัน

20. แต่หนึ่งเดือนเต็ม จนเนื้อจะล้นออกมาทางรูจมูกของท่าน จนท่านเอือม เพราะท่านได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์ผู้อยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลาย และได้ร้องไห้ต่อพระองค์กล่าวว่า 'ฉันทนเราจึงได้ออกมาจากอียิปต์'
21. แต่โมเสสกราบทูลว่า 'คนที่เข้าพระองค์อยู่ท่ามกลางเขานั้นเป็นทหารรบหอกแสนคน และพระองค์ตรัสว่า 'เราจะให้เนื้อเขาทั้งหลายกินครบเดือนหนึ่ง'
22. จะเอาฝูงแพะแกะฝูงวัวมาฆ่าให้เขาให้พอเขากินหรือ จะรวบรวมปลาทั้งหมดในทะเลให้เขาให้พอเขากินหรือ
23. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า 'พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์สั้นไปหรือ บัดนี้เจ้าจะเห็นว่าคำของเราจะสำเร็จเพื่อเจ้าจริงหรือไม่
24. โมเสสก็ออกไปบอกแก่คนทั้งปวงถึงพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ และท่านได้รวบรวมพวกผู้ใหญ่ในประชาชนได้เจ็ดสิบคน แต่งตั้งเขาไว้ให้ยืนรอบพลับพลา
25. แล้วพระเยโฮวาห์เสด็จลงมาในเมฆและตรัสกับโมเสส และเอาวิญญาณที่มีอยู่บนโมเสสบ้างใส่บนพวกผู้ใหญ่เจ็ดสิบคนนั้น และต่อมาเมื่อวิญญาณอยู่บนเขาทั้งหลายแล้ว เขาทั้งหลายก็พยากรณ์ แต่เขาทั้งหลายก็ไม่ทำอีก
26. ยังมีสองคนที่อยู่ในค่าย คนหนึ่งชื่อเอลดาด อีกคนหนึ่งชื่อเมดาด และวิญญาณอยู่บนเขา เขาเป็นคนที่ได้ลงทะเบียนไว้ แต่ไม่ได้มาที่พลับพลา เขาพยากรณ์ในค่าย
27. มีชายหนุ่มคนหนึ่งวิ่งมาบอกโมเสสว่า 'เอลดาดและเมดาดกำลังพยากรณ์อยู่ในค่าย
28. และโยชูวาบุตรชายนูนเป็นผู้รับใช้ของโมเสส เป็นคนหนุ่ม มากกล่าวว่า 'โมเสสเจ้านายของข้าพเจ้า ขอห้ามเขาเสีย
29. แต่โมเสสบอกเขาว่า 'ท่านเจ็บร้อนแทนเราหรือ เราใครให้ประชาชนของพระเยโฮวาห์เป็นผู้พยากรณ์ทุกคน และใครให้พระเยโฮวาห์ทรงใส่วิญญาณของพระองค์ไว้บนเขาเหล่านั้น
30. โมเสสและพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลก็กลับไปค่าย
31. มีลมพัดมาจากพระเยโฮวาห์พาฝูงนกคุ้มมาจากทะเล ให้มาตกอยู่ที่ข้างค่ายรอบค่ายทุกทิศห่างออกไปเป็นหนทางเดินวนหนึ่ง สูงพ้นพื้นดินประมาณสองศอก
32. วันนั้นประชาชนก็ลุกขึ้นเที่ยวจับนกคุ้มทั้งวันและคืนและตลอดวันรุ่งขึ้นด้วย คนที่จับได้น้อยที่สุดได้ถึงสิบโฮเมอร์ แล้วเขาเอามาวางตากทั่วค่าย
33. เมื่อเนื้อยังติดพันเขาทั้งหลายอยู่ ยังรับประทานไม่ทันหมด พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วประชาชนยิ่งนัก พระเยโฮวาห์ก็ทรงประหารประชาชนเสียด้วยภัยพิบัติอย่างร้ายแรง
34. เขาจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า 'ชิบโรทหัทธาอาวาห์' เพราะที่นั่นเขาฝังศพคนทั้งปวงที่โลภมาก
35. ประชาชนได้ยกเดินจากชิบโรทหัทธาอาวาห์ถึงฮาเซโรทและยับยั้งที่ฮาเซโรท

บทที่ 12

1. มิเรียมและอาโรนได้พุดติโมเสส เหตุหญิงคนเอธิโอเปียที่ท่านได้แต่งงานด้วย เพราะโมเสสได้แต่งงานกับหญิงคนเอธิโอเปียคนหนึ่ง
2. เขาทั้งสองกล่าวว่า พระเยโฮวาห์ตรัสทางโมเสสคนเดียวเท่านั้นจริงหรือ พระองค์ไม่ตรัสทางเราบ้างหรือ พระเยโฮวาห์ทรงได้ยิน
3. (โมเสสเป็นคนถ่อมใจมากยิ่งขึ้นกว่าคนทั้งปวงที่พื้นแผ่นดิน)
4. ทันใดนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนกับมิเรียมว่า เจ้าทั้งสามจงออกมาที่พลับพลาแห่งชุมนุม เขาทั้งสามก็ออกมา
5. พระเยโฮวาห์ก็เสด็จลงมาในเสเมธ ประทับยืนที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม ทรงเรียกอาโรนและมิเรียม เขาทั้งสองก็มาข้างหน้า
6. พระองค์ตรัสว่า จงฟังถ้อยคำของเรา ถ้าจะมีผู้พยากรณ์ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย เราพระเยโฮวาห์จะสำแดงตัวแก่ผู้นั้นเป็นนิมิต เราจะพุดกับเขาทางฝัน
7. สำหรับโมเสสผู้รับใช้ของเราก็ไม่เป็นเช่นนั้น ในวงศ์วานทั้งหมดของเราเขาสัตย์ซื่อ
8. เราพุดกับเขาปากต่อปากอย่างชัดเจน ไม่พุดเร้นลับ และเขาเห็นสัญญาณของพระเยโฮวาห์ ไฉนเจ้าไม่กลัวที่จะพุดติโมเสสผู้รับใช้ของเรา
9. พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วเขามาก แล้วเสด็จไปเสีย
10. เมื่อเมฆลอยพันพลับพลาไป ดูเถิด มิเรียมก็เป็นโรคเรื้อน ชาวดูจหิมะ อาโรนหันไปดูมิเรียมและดูเถิด นางเป็นโรคเรื้อน
11. และอาโรนพุดกับโมเสสว่า ข้าแต่เจ้านายของข้าพเจ้า อนิจจาเอ๋ย ขออย่าลงโทษบาปเราทั้งสองที่ได้กระทำความเขลาและบาปเช่นนี้
12. ขออย่าให้มิเรียมเป็นเหมือนคนที่ตายแล้ว ดูจคนที่คลอตจากกรรมมารดาเมื่อถูกต้อนไปครึ่งหนึ่ง
13. และโมเสสได้ร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า ข้าแต่พระเจ้า ขอพระองค์ทรงรักษานาง ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์
14. แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ถ้าพ่อของนางถ่มน้ำลายรดหน้านาง นางจะละลายอยู่เจ็ดวันมิใช่หรือ จงกักนางไว้นอกค่ายเจ็ดวัน ภายหลังจึงให้กลับเข้ามาได้
15. ดังนั้นมิเรียมจึงถูกกักอยู่นอกค่ายเจ็ดวัน และประชาชนก็มีได้ยกเดินไปจนกว่ามิเรียมกลับเข้ามาอีก
16. แล้วภายหลังประชาชนก็ยกเดินจากตำบลฮาเซโรทไปตั้งค่ายอยู่ที่ถิ่นทุรกันดารปาราน

บทที่ 13

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงส่งคนไปสอดแนมดูที่แผ่นดินคานาอันที่เราให้แก่คนอิสราเอลนั้น จงส่งคนจากตระกูลของบรรพบุรุษตระกูลละคน ให้ทุกคนเป็นหัวหน้าในตระกูลนั้น
3. โมเสสจึงใช้เขาไปจากถิ่นทุรกันดารปารานตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ ทุกคนเป็นหัวหน้าในคนอิสราเอล
4. ต่อไปนี้เป็นชื่อของคนเหล่านั้น ชัมมูวานบุตรชายศักเกอร์เป็นตระกูลรูเบน
5. ชาฟัทบุตรชายโฮรีเป็นตระกูลสิเมโอน
6. คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์เป็นตระกูลยูดาห์
7. อิกาลบุตรชายโยเซฟเป็นตระกูลอิสสาคาร์
8. โฮเซยานบุตรชายนูนเป็นตระกูลเอฟราอิม
9. บัลที่บุตรชายราฟูเป็นตระกูลเบนยามิน
10. กัดเดียลบุตรชายโสดีเป็นตระกูลเศบูลุน
11. ตระกูลโยเซฟคือตระกูลมนัสเสห์มีกัทธิบุตรชายสูลี
12. อัมมีเอลบุตรชายแกมัลลีเป็นตระกูลดาน
13. เสธูร์บุตรชายมีคาเอลเป็นตระกูลอาเชอร์
14. นาบีบุตรชายไวฟลีเป็นตระกูลนัฟทาลี
15. เกอูเอลบุตรชายมาคีเป็นตระกูลกาด
16. ชื่อเหล่านี้เป็นชื่อคนที่โมเสสใช้ไปสอดแนมที่แผ่นดินนั้น และโมเสสเรียกชื่อโฮเซยานบุตรชายนูนว่า โยชูวา
17. โมเสสใช้เขาทั้งหลายไปสอดแนมที่แผ่นดินคานาอัน และสั่งเขาทั้งหลายว่า จงขึ้นไปทางใต้แล้วขึ้นไปตามภูเขา
18. ตรวจสอบแผ่นดินนั้นว่าเป็นอย่างไร และว่าคนที่อยู่ในแผ่นดินนั้นมีกำลังแข็งแรงหรืออ่อนแอ มีคนน้อยหรือมาก
19. ดูว่าแผ่นดินที่เขาอาศัยอยู่เป็นอย่างไรบ้าง เป็นแผ่นดินที่ดีหรือเลวอย่างไร และบ้านเมืองที่เขาอาศัยอยู่เป็นอย่างไร เป็นเต็นท์หรือเป็นป้อมปราการที่เข้มแข็ง
20. ดูว่าแผ่นดินอุดมหรือจืด มีป่าไม้หรือเปล่า ท่านทั้งหลายจงมีใจกล้าหาญ และนำผลไม้ที่เมืองนั้นกลับมาบ้างด้วยเวลานั้นเป็นฤดูผลงุ่นสุกครั้งแรก
21. คนเหล่านั้นจึงขึ้นไปสอดแนมแผ่นดิน ตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารซิน จนถึงเรโหบ ที่ทางเข้าเมืองฮามัท
22. เขาขึ้นไปทางใต้ถึงเมืองเฮโบรน และอาหิมาน เชชัย และทัลมัย คือคนอานาคอยู่ที่นั่น (เมืองเฮโบรนนี้เขาสร้างมาก่อนเมืองโคอันในอียิปต์ได้เจ็ดปี)
23. เขาทั้งหลายมาถึงลำธารเอชโคล์ ที่นั่นเขาตัดองุ่นกิ่งหนึ่งมีองุ่นพวงหนึ่ง สองคนใช้ไม้คานหามา เขาเก็บผลทับทิมและมะเดื่อมาบ้าง
24. เขาเรียกที่นั่นว่าห้วยเอชโคล์เพราะพวงผลงุ่นซึ่งคนอิสราเอลได้ตัดมาจากที่นั่น

25. ล่วงมาสี่สิบวันเขาทั้งหลายก็กลับมาจากการไปสอดแนมที่แผ่นดินนั้น
26. เขาทั้งหลายกลับมาถึงโมเสสและอาโรน และมาถึงชุมนุมชนอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารปารานที่คาเดช เขาเล่าเรื่องให้ท่านทั้งสองและบรรดาคชนอิสราเอลฟัง และให้ดูผลไม้แห่งแผ่นดินนั้น
27. เขาทั้งหลายเล่าให้โมเสสฟังว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายได้ไปถึงแผ่นดินซึ่งท่านใช้ไป มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ที่นั่นจริง และนี่เป็นผลไม้ของเมืองนั้น
28. แต่คนที่อยู่ในเมืองนั้นมีกำลังมากและเมืองของเขาก็ใหญ่โตมีกำแพงล้อมรอบ นอกจากนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายยังเห็นคนอานาคที่นั่นด้วย
29. คนอามาเลขอยู่ในแผ่นดินทางใต้ คนฮิตไทต์ คนเยบูนส และคนอาโมไรต์อยู่บนภูเขา คนคานาอันอาศัยอยู่ที่ริมทะเล และตามฝั่งแม่น้ำจอร์แดน
30. แต่คาเลบได้ให้คนทั้งปวงเจียบต่อหน้าโมเสสกล่าวว่า ให้เราขึ้นไปทันทีและยึดเมืองนั้น เพราะพวกเราสามารถที่จะเอาชนะชนะได้
31. ฝ่ายคนทั้งปวงที่ขึ้นไปสอดแนมด้วยกันกล่าวว่า เราไม่สามารถสู้คนเหล่านั้นได้ เพราะเขามีกำลังมากกว่าเรา
32. และเขาได้กล่าวร้ายเรื่องแผ่นดินที่เขาได้ไปสอดแนมมาเล่าให้คนอิสราเอลฟังว่า แผ่นดินที่เราได้ไปสืบดูตลอดแล้วนั้นเป็นแผ่นดินที่กินคนซึ่งอยู่ในนั้น บรรดาชาวเมืองที่เราเห็นเป็นคนรูปร่างใหญ่โต
33. ที่นั่นเราเห็นพวกมนุษย์ยักษ์ คือบุตรของคนอานาคซึ่งมาจากพวกมนุษย์ยักษ์ เราเป็นเหมือนตั๊กแตนในสายตาของเรา ในสายตาของเขาก็เหมือนกัน

1. แล้วบรรดาชุมนุมชนนั้นก็ร้องลั่นขึ้นมา ประชาชนร้องไห้ในคืนวันนั้น
2. บรรดาคนอิสราเอลได้ป่นว่าโมเสสและอาโรน ชุมนุมชนทั้งหมดกล่าวแก่ท่านว่า ให้เราตายเสียที่แผ่นดินอียิปต์ หรือให้เราตายเสียที่ถิ่นทุรกันดารนี้ดีกว่า
3. พระเยโฮวาห์นำเราเข้ามาในประเทศนี้ให้ตายด้วยดาบทำไมเล่า ลูกเมียของเราต้องตกเป็นเหยื่อ ที่เราจะกลับไปอียิปต์ไม่ดีกว่าหรือ
4. เขาพูดแก่กันและกันว่า ให้เราตั้งคนหนึ่งขึ้นเป็นหัวหน้าแล้วกลับไปยังอียิปต์เถิด
5. โมเสสกับอาโรนได้ชบหน้าลงถึงพื้นดินต่อหน้าที่ประชุมทั้งหมดของชุมนุมชนอิสราเอล
6. และโยชูวาบุตรชายฮุนกับคาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ เป็นผู้ที่ได้ร่วมไปสอดแนมที่แผ่นดินนั้น ได้ฉีกเสื้อผ้าของตน
7. และกล่าวแก่บรรดาชุมนุมชนอิสราเอลว่า แผ่นดินที่เราได้เที่ยวสอดแนมดูตลอดนั้นเป็นแผ่นดินที่ดีเหลือเกิน
8. ถ้าพระเยโฮวาห์พอพระทัยในพวกเรา พระองค์จะทรงนำเราเข้าไปในแผ่นดินนี้ และทรงประทานแก่เรา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์
9. ขอแต่อย่าให้พวกเราถูกต่อพระเยโฮวาห์เท่านั้น อย่างกลัวชาวแผ่นดินนั้น เพราะเขาทั้งหลายเป็นชนมของเรา แล้ว รมฤทธิ์ของเขาก็ศูนย์ไปแล้ว พระเยโฮวาห์สถิตฝ่ายเรา อย่างกลัวเขาเลย
10. แต่ชุมนุมชนทั้งหมดนั้นพูดกันว่าให้เอาก่อนหินขว้างเขาเสีย ขณะนั้นสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ปรากฏที่พลับพลาแห่งชุมนุมต่อหน้าบรรดาคนอิสราเอล
11. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ชนชาตินี้จะสบประมาทเรานานสักเท่าใด แม้ว่าเราได้กระทำความสำคัญต่าง ๆ ท่ามกลางเขามาแล้ว เขาทั้งหลายจะไม่เชื่อเรานานเท่าใด
12. เราจะประหารเขาเสียด้วยโรคภัยและตัดเขาเสียจากการสืบมรดก เราจะกระทำให้เจ้าเป็นประเทศใหญ่โตและแข็งแกร่งกว่าเขามาก
13. แต่โมเสสได้กราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า ชาวอียิปต์จะไต่ถือนี่ (เพราะพระองค์ทรงพาชาตินี้ออกมาจากท่ามกลางเขาด้วยฤทธานุภาพของพระองค์)
14. ชาวอียิปต์จะเล้าความนั้นแก่ชาวประเทศนี้ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายได้ยินว่าพระองค์สถิตท่ามกลางชนชาตินี้ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เขาได้เห็นพระพักตร์ของพระองค์ เมฆของพระองค์ตั้งอยู่เหนือเขาทั้งหลาย พระองค์ทรงนำเขาในเวลากลางวันด้วยเสาเมฆ และในกลางคืนด้วยเสาเพลิง
15. ถ้าพระองค์จะทรงประหารชนชาตินี้ดูจงคนเดียว ประเทศทั้งหลายที่ได้ยินกิตติศัพท์ถึงพระองค์จะพูดกันว่า
16. 'เพราะพระเยโฮวาห์ไม่สามารถพาชนชาตินี้ไปถึงแผ่นดินที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้แก่เขาไม่ได้ พระองค์จึงทรงประหารเขาเสียที่ในถิ่นทุรกันดาร'
17. บัดนี้ข้าพระองค์ทูลวิงวอน ขอพระองค์ทรงบันดาลให้ฤทธิ์อำนาจขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ใหญ่ยิ่งดังพระสัญญาที่ว่า
18. 'พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธข้า ทรงอุดมในความเมตตา ทรงโปรดยกโทษความชั่วช้าและให้อภัยการละเมิด แต่

ถือว่าไม่มีโทษหามิได้ ให้โทษเพราะความชั่วช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานสามชั่วชั่วอายุ'

19. ขอทรงประทานอภัยความชั่วช้าของชนชาตินี้ตามความยิ่งใหญ่แห่งความเมตตาของพระองค์ ดังที่พระองค์ทรง
ประทานอภัยชนชาตินี้ตั้งแต่อีลิปต์จนบัดนี้

20. แล้วพระเยโฮวาห์จึงตรัสว่า เราให้อภัยตามคำของเจ้า

21. แต่แท้จริง เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด และบรรดาโลกจะเต็มไปด้วยสง่าราศีของพระเยโฮวาห์แน่ฉันใด

22. คนทั้งหลายที่ได้เห็นสง่าราศีของเรา และได้เห็นการอัศจรรย์ต่างๆที่เราได้กระทำในอีลิปต์และในถิ่นทุรกันดาร
และยังได้ทดลองเรามาตั้งสิบครั้ง และยังมีได้ฟังเสียงของเรา

23. คนเหล่านี้จะมีได้เห็นแผ่นดินที่เราปฏิญาณไว้กับปุยาตายายของเขาฉันนั้น คนทั้งปวงที่สบประมาทเราจะไม่ได้
เห็นแผ่นดินนั้นสักคนเดียว

24. แต่ส่วนคาเลบผู้รับใช้ของเรา เพราะมีจิตใจต่างกันและได้ตามเรามาอย่างเต็มที่ เราก็จะได้นำเขาไปถึงแผ่นดินที่
เขาได้ไปมาและเชื้อสายของเขาจะได้กรรมสิทธิ์เมืองนั้น

25. (พวกอามาเลซและพวกคานาอันอยู่ที่หว่างเขา) พຽຽນนี้เจ้าจงกลับไปในถิ่นทุรกันดารตามทางถึงทะเลแดง

26. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า

27. เราจะทนชุมนุมชนชั่วร้ายนี้บ่นต่อเรานานสักเท่าใด เราได้ยินเสียงบ่นของคนอิสราเอลซึ่งเขาบ่นว่าเรา

28. เจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราจะกระทำการสิ่งๆที่เจ้าทั้งหลายบ่นให้เราได้ยิน
แก่เจ้าฉันนั้น

29. ซากศพของเจ้าจะตกหล่นอยู่ในถิ่นทุรกันดารนี้ จำนวนคนทั้งหมดของเจ้านับตั้งแต่อายุสี่สิบปีขึ้นไป ผู้ใดที่บ่นว่า
เรา

30. จะไม่มีสักคนหนึ่งที่มาถึงแผ่นดินที่เราปฏิญาณว่าจะให้เจ้าอาศัยอยู่ เว้นแต่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์และโยชูวา
บุตรชายนูน

31. แต่ลูกเล็กที่เจ้าทั้งหลายว่าจะเป็นเหยื่อนั้นเราจะพาเขาทั้งหลายเข้าไป และเขาจะรู้จักแผ่นดินที่เจ้าทั้งหลายได้
สบประมาท

32. ส่วนเจ้าทั้งหลาย ศพของเจ้าจะตกหล่นอยู่ในถิ่นทุรกันดารนี้

33. ลูกหลานของเจ้าทั้งหลายจะพเนจรอยู่ในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปี เขาจะทนโทษการเล่นซู้ของเจ้า จนกว่าจำนวน
ซากศพของเจ้าจะอยู่ในถิ่นทุรกันดารนี้ครบ

34. ตามจำนวนวันที่เจ้าเข้าไปสอดแนมในแผ่นดินนั้นซึ่งมีสี่สิบวัน วันหนึ่งจะเป็นปีหนึ่ง เจ้าทั้งหลายจะรับโทษความ
ชั่วช้าของเจ้าอยู่สี่สิบปี เจ้าทั้งหลายจะทราบถึงการฝ่าฝืนคำสัญญาของเรา

35. เราผู้เป็นพระเยโฮวาห์ได้ลั่นวาจาแล้ว เราจะกระทำการดังนั้นแก่บรรดาชุมนุมชนที่ชั่วร้ายซึ่งร่วมกันคิดต่อสู้เรา เขา
จะสิ้นสุดลงในถิ่นทุรกันดาร เขาจะตายอยู่ที่นั่น

36. คนที่โมเสสใช้ไปสอดแนมที่แผ่นดิน ผู้ที่กลับมาเล่าความใส่ร้ายแผ่นดินนั้น ซึ่งกระทำให้บรรดาชุมนุมชนบ่นว่า
โมเสส

37. คนที่มารายงานความร้ายเรื่องแผ่นดินนั้นได้ตายเสียด้วยโรคภัยต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
38. แต่โยชูวาบุตรชายนูน และคาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ในหมู่คนที่ไปสอดแนมที่แผ่นดินยังมีชีวิตอยู่
39. และโมเสสเล่าข้อความนี้ให้คนอิสราเอลทั้งหมดฟัง ประชาชนก็ร้องไห้โศกเศร้ายิ่งนัก
40. และคนทั้งปวงได้ลุกขึ้นแต่เช้า ขึ้นไปยังที่สูงบนภูเขาแล้วว่า ดูเถิด เราทั้งหลายมาอยู่ที่นี้แล้ว เราจะเข้าไปยังที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงสัญญาไว้ เพราะเราได้กระทำผิดแล้ว
41. แต่โมเสสกล่าวว่า เหตุไฉนท่านขัดขึ้นพระคำรัสของพระเยโฮวาห์ การนี้จะไม่สำเร็จ
42. อย่าขึ้นไปเลย เพราะพระเยโฮวาห์มิได้อยู่ท่ามกลางท่าน เกือบกว่าท่านทั้งหลายจะล้มตายอยู่ต่อหน้าศัตรู
43. เพราะคนอามาเลซและคนคานาอันอยู่ข้างหน้าท่าน ท่านจะล้มลงด้วยดาบ เพราะท่านได้หันกลับจากการตามพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จะไม่สถิตท่ามกลางท่านทั้งหลาย
44. แต่เขาทั้งหลายยังบังอาจขึ้นไปที่ยังที่สูงบนเนินเขา แต่หีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์และโมเสสมิได้ออกจากค่าย
45. แล้วคนอามาเลซและคนคานาอันที่อยู่บนเนินเขานั้นได้ลงมาขับไล่เขาให้พ่ายแพ้จนไปถึงตำบลโฮรมาห์

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายจะเข้าไปในแผ่นดินที่เจ้าจะเข้าอาศัยอยู่ ซึ่งเราให้แก่เจ้านั้น
3. ถ้าผู้ใดจะนำเครื่องบูชาจากฝูงวัวหรือจากฝูงแพะแกะไปถวายพระเยโฮวาห์เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ คือเครื่องเผาบูชา หรือเครื่องสัตวบูชาทำตามคำปฏิญาณ หรือเป็นเครื่องบูชาด้วยใจสมัคร หรือในการเลี้ยงตามกำหนด กระทำให้มีกลิ่นที่พอพระทัยแต่พระเยโฮวาห์
4. ก็ให้ผู้ให้นำเครื่องบูชานั้นนำธัญญาบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือยอดแบ่งหนึ่งในสิบเอฟาทห์คลุกกับน้ำมันหนึ่งในสี่ฮิน
5. และเจ้าจงจัดน้ำองุ่นหนึ่งในสี่ฮินสำหรับลูกแกะทุกตัว เป็นเครื่องดื่มบูชาคู่กับเครื่องเผาบูชาคู่กับเครื่องสัตวบูชา
6. หรือสำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งเจ้าจงจัดธัญญาบูชาด้วยยอดแบ่งสองในสิบเอฟาทห์คลุกน้ำมันหนึ่งในสามฮิน
7. และสำหรับเป็นเครื่องดื่มบูชา เจ้าจงถวายน้ำองุ่นหนึ่งในสามฮิน ให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแต่พระเยโฮวาห์
8. เมื่อเจ้าจัดวัวผู้เป็นเครื่องเผาบูชา หรือเป็นเครื่องสัตวบูชาทำตามคำปฏิญาณ หรือให้เป็นสันติบูชาแด่พระเยโฮวาห์
9. ก็ให้นำธัญญาบูชามียอดแบ่งสามในสิบเอฟาทห์คลุกน้ำมันครึ่งฮินมาบูชาพร้อมกับวัวผู้นั้น
10. และให้นำเครื่องดื่มบูชาที่มีน้ำองุ่นครึ่งฮินให้เป็นการบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแต่พระเยโฮวาห์
11. จงกระทำอย่างนี้สำหรับวัวผู้หรือแกะผู้ทุกตัว หรือสำหรับลูกแกะหรือลูกแพะทุกตัว
12. ตามจำนวนสัตว์ที่จัดมา จงกระทำตามส่วนนี้แก่สัตว์ทุกๆตัว
13. บรรดาชาวพื้นเมืองต้องกระทำอย่างนี้ทุกคน เมื่อจะถวายเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแต่พระเยโฮวาห์
14. ถ้าคนต่างด้าวที่มาอาศัยอยู่กับเจ้า หรือคนหนึ่งคนใดท่ามกลางเจ้าตลอดชั่วอายุของเจ้าจะใคร่ถวายเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแต่พระเยโฮวาห์ ก็ให้เขาทั้งหลายกระทำเหมือนเจ้าทั้งหลายได้กระทำนั้น
15. จะต้องมีกฎอย่างเดียวกันสำหรับชุมชนและสำหรับคนต่างด้าวผู้มาอาศัยอยู่กับเจ้า เป็นกฎถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า คือเจ้าเป็นอย่างไร คนต่างด้าวก็เป็นอย่างนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
16. จะต้องมีการราชบัญญัติอย่างเดียวกันและลักษณะอย่างเดียวกันสำหรับเจ้าและสำหรับคนต่างด้าวที่มาอาศัยอยู่กับเจ้า
17. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
18. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายมาถึงแผ่นดินที่เราจะพาเจ้าไป
19. และเมื่อเจ้ารับประทานอาหารแห่งแผ่นดินนั้น เจ้าจงนำเครื่องบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์
20. จงเอาแบ่งเปลือกผลแรกทำขนมก้อนหนึ่งถวายเป็นเครื่องบูชา เป็นเครื่องบูชาที่ได้จากลานนวดข้าว เจ้าจงถวายเช่นว่านี้
21. จงเอาแบ่งเปลือกผลแรกถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์ตลอดชั่วอายุของเจ้า
22. ถ้าเจ้าทั้งหลายได้ประพฤติผิดมิได้รักษาพระบัญญัติเหล่านี้ทุกประการ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งแก่โมเสส

23. ทุกประการซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ทางโมเสส ตั้งแต่วันที่พระเยโฮวาห์ประทานพระบัญชาแก่โมเสส และต่อไปตลอดชั่วอายุของเจ้า
24. แล้วถ้าประชาชนได้กระทำผิดโดยไม่เจตนา โดยที่ชุมนุมชนไม่รู้เห็น ชุมชนทั้งหมดต้องถวายวัวหนุ่มตัวหนึ่ง เป็นเครื่องเผาบูชา ให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันตามลักษณะ และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
25. และให้ปุโรหิตทำการลบมลทินบาปให้แก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมด และเขาทั้งหลายจะได้รับอภัยโทษ เพราะเป็นการผิดโดยไม่เจตนา และเขาจำหน่ายเครื่องบูชาของเขามาถวายด้วยไฟแด่พระเยโฮวาห์ และถวายเครื่องบูชาไถ่บาปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะความผิดโดยไม่เจตนาของเขา
26. และชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดจะได้รับอภัยโทษ พร้อมกับคนต่างด้าวผู้อยู่ที่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย เพราะว่าพลเมืองทั้งหมดเกี่ยวพันกับความผิดนั้นอันเกิดขึ้นโดยไม่เจตนา
27. ถ้าบุคคลคนหนึ่งคนใดกระทำผิดโดยไม่รู้ตัว ก็ให้ผู้นั้นเอาแพะเมียอายุชวบหนึ่งไปเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
28. และให้ปุโรหิตทำการลบมลทินบาปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ให้บุคคลนั้น ผู้กระทำผิดเมื่อเขากระทำบาป โดยไม่รู้ตัว เพื่อทำการลบมลทินบาปเขาเสีย และเขาจะได้รับอภัยโทษ
29. ให้เจ้ามีพระราชบัญญัติอย่างเดียวกันสำหรับผู้กระทำผิดโดยไม่รู้ตัว คือคนอิสราเอลผู้เป็นชาวพื้นเมืองและผู้เป็นคนต่างด้าวที่อยู่ที่ท่ามกลางเขา
30. แต่บุคคลที่บังอาจกระทำการใดๆโดยพลการ ไม่ว่าเขาจะเกิดในแผ่นดินนั้นหรือเป็นคนต่างด้าวก็ดี ผู้นั้นเหยียดหยามพระเยโฮวาห์ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดจากชนชาติของตน
31. เพราะเขาได้สบประมาทพระคำรัสของพระเยโฮวาห์และทำผิดพระบัญญัติของพระองค์ ผู้นั้นจะต้องถูกตัดขาดอย่างสิ้นเชิง ให้เขารับโทษความชั่วช้าของตน
32. ขณะเมื่อคนอิสราเอลอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เขาพบคนหนึ่งไปเก็บฝืนในวันสะบาโต
33. ผู้ที่พบเขาเก็บฝืนก็พาเขามาหาโมเสสและอาโรน และมาหาชุมนุมชนทั้งหมด
34. เขาจึงจำคนนั้นไว้ เพราะยังไม่แจ้งว่าจะกระทำอย่างไรแก่เขา
35. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ชายผู้นั้นต้องถึงตาย ชุมชนทั้งหมดต้องเอาหินขว้างเขาที่นอกค่าย
36. และชุมนุมชนทั้งหมดจึงพาเขามานอกค่าย และเอาหินขว้างเขาจนตาย ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสส
37. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
38. จงพูดกับคนอิสราเอลและสั่งเขาให้ทำผู้ที่มุมชายเสื้อตลอดชั่วอายุของเขา ให้เอาด้ายสีฟ้าติดพู่ที่มุมทุกมุม
39. เพื่อเจ้าจะมองดูพู่ นั้น และจดจำพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ และปฏิบัติตาม เพื่อเจ้าจะไม่กระทำอะไรตามความพอใจพอตาของเจ้าซึ่งเจ้ามักหลงตามนั้น
40. เพื่อว่าเจ้าจะจดจำและกระทำตามบัญญัติทั้งสิ้นของเรา และเป็นคนบริสุทธิ์แต่พระเจ้าของเจ้า
41. เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าผู้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อเป็นพระเจ้าของเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า

1. โคราห์ บุตรชายอิสฮาร์ ผู้เป็นบุตรชายโคฮาธ ผู้เป็นบุตรชายเลวี กับดาธานและอาบีรัม บุตรชายเอลีอับ กับโอน บุตรชายเปเลท บุตรชายรุเบน พาคนไป
2. และไปยืนต่อหน้าโมเสส พร้อมกับคนอิสราเอลจำนวนหนึ่ง เป็นเจ้านายของชุมนุมชนมีสองร้อยห้าสิบคนที่เลือกมาจากที่ประชุม เป็นคนมีชื่อ
3. และเขาทั้งหลายมาประชุมกันต่อโมเสสต่ออาโรน กล่าวแก่ท่านทั้งสองว่า ท่านทำเกินเหตุไป เพราะว่าชุมนุมชนทั้งหมดก็บริสุทธิ์ทุกคน และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตท่ามกลางเขา เหตุใดท่านจึงผยองขึ้นเหนือชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์
4. ครั้นโมเสสได้ยินก็ชบหน้าลงถึงดิน
5. ท่านจึงพูดกับโคราห์และพรรคพวกทั้งหมดของเขาว่า พຽຽນนี้เข้าพระเยโฮวาห์จะทรงสำแดงให้เห็นว่า ผู้ใดเป็นของพระองค์และใครเป็นคนบริสุทธิ์ และจะทรงให้ผู้นั้นเข้าไปใกล้พระองค์ ผู้ใดที่พระองค์ทรงเลือก พระองค์จะทรงให้เข้าไปใกล้พระองค์
6. จงกระทำอย่างนี้ ให้โคราห์และพรรคพวกทั้งหมดของเขานำกระถางไฟมา
7. จงเอาไฟใส่และใส่เครื่องหอมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ในวันพຽຽນนี้ ผู้ใดที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกก็จะเป็นคนบริสุทธิ์ บุตรชายของเลวีเอ๋ย ท่านทั้งหลายได้กระทำเกินเหตุไป
8. และโมเสสพูดกับโคราห์ว่า พวกท่านผู้เป็นบุตรชายของเลวีจงฟัง
9. เป็นการเล็กน้อยสำหรับท่านอยู่หรือซึ่งพระเจ้าแห่งอิสราเอลได้แยกท่านออกจากชุมนุมชนอิสราเอล เพื่อนำท่านให้มาใกล้พระองค์ ให้ปฏิบัติงานในพลับพลาของพระเยโฮวาห์และยืนอยู่ต่อหน้าชุมนุมชนเพื่อปรนนิบัติเขา
10. และพระองค์ทรงนำท่านมาใกล้พระองค์รวมทั้งพี่น้องทั้งสิ้นของท่าน คือลูกหลานของเลวี ท่านทั้งหลายแสวงหาตำแหน่งปุโรหิตด้วยหรือ
11. เพราะฉะนั้นที่ท่านและพรรคพวกทั้งหมดของท่านได้ประชุมกันก็เป็นการต่อสู้พระเยโฮวาห์ ส่วนอาโรนเป็นอะไรเล่าที่ท่านได้บ่นว่าเขา
12. โมเสสใช้ให้ไปเรียกดาธานและอาบีรัมบุตรชายเอลีอับ เขาทั้งสองว่า เราจะไม่ขึ้นไป
13. เป็นการเล็กน้อยอยู่หรือที่ท่านนำพวกเราจากแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ เพื่อจะฆ่าพวกเราเสียในถิ่นทุรกันดาร และท่านจะได้ตั้งตัวขึ้นเป็นเจ้านายเหนือพวกเราด้วย
14. ยิ่งกว่านั้นอีกท่านมิได้นำพวกเราเข้าไปยังแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ มิได้ให้พวกเราจับที่นาหรือสวนองุ่นเป็นมรดก ท่านจะควักตาคนเหล่านี้เสียหรือ เราจะไม่ขึ้นไป
15. โมเสสโกรธมากและกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า ขออย่าทรงโปรดปรานเครื่องบูชาของเขาเลย ข้าพระองค์มิได้เอาลาของเขามาสักตัวหนึ่ง และข้าพระองค์มิได้ทำอันตรายเขาสักคนเดียว
16. และโมเสสพูดกับโคราห์ว่า ตัวท่านและพรรคพวกทั้งหมดของท่านจงเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ในวันพຽຽນนี้ ทั้งตัวท่านพรรคพวกของท่านและอาโรน

17. ให้ทุกคนนำกระถางไฟของตนไป ใส่เครื่องหอมในนั้น ให้ทุกคนนำกระถางไฟเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ มีกระถางไฟสองร้อยห้าสิบด้วยกัน ตัวท่านด้วย และอาโรน ต่างจงเอากระถางไฟของตนไป
18. ดังนั้นทุกคนจึงนำกระถางไฟของเขา ต่างเอาไฟใส่และเอาเครื่องหอมใส่ และเข้าไปยืนอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมพร้อมกับโมเสสและอาโรน
19. โคราห์ก็ร่วมชุมนุมชนทั้งหมดที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุมประจัญหน้าเขาทั้งสอง และส่งราศีของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏต่อบรรดาชุมนุมชน
20. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า
21. จงแยกตัวออกเสียจากชุมนุมชนนี้ เพื่อเราจะผลาญเขาเสียในพริบตาเดียว
22. เขาทั้งสองชบหน้าลงถึงดินกราบทูลว่า ข้าแต่พระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระเจ้าแห่งจิตวิญญาณของมนุษย์ทั้งสิ้น เมื่อคนเดียวกระทำผิด พระองค์จะทรงพระพิโรธแก่ชุมนุมชนทั้งหมดหรือ
23. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
24. จงกล่าวแก่ชุมนุมชนว่า จงออกไปให้ห่างจากเต็นท์ของโคราห์ ดาธาน และอาบีรัม
25. แล้วโมเสสลุกขึ้นไปหาดาธานและอาบีรัมและพวกผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลก็ตามท่านไป
26. โมเสสจึงกล่าวแก่ชุมนุมชนนั้นว่า ท่านทั้งหลายออกไปเสียให้ห่างจากเต็นท์ของคนชั่วเหล่านี้ อย่าแตะต้องอะไรของเขาเลย เกือบกว่าท่านทั้งหลายจะต้องถูกกวาดไปกับบรรดาการบาปของเขาด้วย
27. ดังนั้นเขาทั้งหลายก็ออกไปให้ห่างจากเต็นท์ของโคราห์ ดาธาน และอาบีรัม และดาธานกับอาบีรัมออกมายืนอยู่ที่ประตูเต็นท์ของตน พร้อมกับภรรยา บุตรชายและลูกเล็ก ๆ ของเขา
28. และโมเสสพูดว่า ดั่งนี้แหละท่านทั้งหลายจะได้ทราบว่า พระเยโฮวาห์ใช้ให้ข้ามากระทำการทั้งสิ้นนี้ ข้ามิได้กระทำตามอำเภอใจเข้าเอง
29. ถ้าคนเหล่านี้ตายอย่างคนธรรมดาทั้งปวง หรือเหตุการณ์อย่างคนธรรมดามาเยี่ยมเยียนเขา ก็หมายความว่าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงใช้ข้ามา
30. แต่ถ้าพระเยโฮวาห์บันดาลอะไรใหม่เกิดขึ้นและแผ่นดินก็อ้าปากกลืนคนเหล่านี้เข้าไปพร้อมกับข้าวของทั้งหมดของเขา และเขาทั้งหลายลงไปสู่แดนคนตายทั้งเป็น ท่านทั้งหลายจงทราบเถิดว่า คนเหล่านี้ได้สบประมาทพระเยโฮวาห์
31. ต่อมาเมื่อท่านกล่าวบรรดาคำเหล่านี้จบ แผ่นดินใต้ที่เขาเหล่านั้นยืนอยู่ก็แยกออก
32. และแผ่นดินก็อ้าปากออกกลืนเขาทั้งหลายกับครอบครัว และบรรดาคนของโคราห์และข้าวของทั้งหมดของเขา
33. ดังนั้นเขาทั้งหลายพร้อมกับข้าวของทั้งหมดของเขาลงไปสู่แดนคนตายทั้งเป็น และแผ่นดินก็รับเขาไว้และเขาทั้งหลายก็พินาศเสียจากท่ามกลางที่ประชุม
34. อิสราเอลทั้งหมดที่อยู่รอบเขาได้ยินเสียงร้องของเขาก็หนีไป เพราะเขากล่าวว่า เกือบกว่าธรณีจะกลืนเราเสีย
35. และไฟออกมาจากพระเยโฮวาห์ เผาผลาญคนทั้งสองร้อยห้าสิบที่ได้ถวายเครื่องหอมนั้นเสีย
36. แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า

37. จงบอกเอาเลอาซาร์บุตรชายอาโรนปุโรหิต ให้เอากระถางไฟออกเสียจากเปลวเพลิง และเจ้าจงกระจายก้อนไฟออกห่างๆกัน เพราะกระถางไฟเหล่านั้นันบริสุทธิ์
38. คือกระถางไฟของคนเหล่านี้ที่ได้กระทำบาปจนถึงเสียชีวิตนั้น จงตีแผ่ทำเป็นแผ่นคลุมแทนบูชา เพราะได้ถวายกระถางเหล่านั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ จึงเป็นสิ่งบริสุทธิ์ ดังนั้นสิ่งเหล่านี้จะเป็นหมายสำคัญแก่คนอิสราเอล
39. ดังนั้นเอาเลอาซาร์ปุโรหิตจึงนำกระถางไฟทองสัมฤทธิ์ ซึ่งผู้ที่ถูกไฟเผาเข้าไปบูชา มาตีแผ่ออกเป็นแผ่นคลุมแทนบูชา
40. ให้เป็นเครื่องเตือนใจคนอิสราเอล เพื่อว่าคนสามัญผู้มิใช่เป็นเชื้อสายของอาโรน จะมีได้เข้าไปเผาเครื่องหอมถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เกลือกกว่าจะเป็นอย่างโคราห์และพรรคพวกของเขา ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับเอาเลอาซาร์ทางโมเสส
41. พอรุ่งขึ้นบรรดาชุมนุมชนอิสราเอลก็บ่นว่าโมเสสและอาโรนว่า ท่านได้ประหารชีวิตคนของพระเยโฮวาห์เสีย
42. ต่อมาเมื่อชุมนุมชนมาประชุมประชุมหน้าโมเสสและอาโรน เขาหันหน้ามาสู่พลับพลาแห่งชุมนุม และดูเถิด เมฆมาคลุมพลับพลาขึ้น และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็ปรากฏ
43. โมเสสกับอาโรนจึงมาหน้าพลับพลาแห่งชุมนุม
44. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
45. จงออกไปเสียจากท่ามกลางประชุมชนนี้ เพื่อเราจะผลาญเขาทั้งหลายเสียในพริบตาเดียว และท่านทั้งสองก็ซบหน้าลงถึงดิน
46. โมเสสพูดกับอาโรนว่า จงเอากระถางไฟ เอาไฟจากแทนบูชาใส่ไว้ แล้วใส่เครื่องหอมริบนำไปที่ชุมนุมชน ทำการลบมลทินบาปของชุมนุมชนนั้นเสีย เพราะพระพิโรธพลุ่งออกมาจากพระเยโฮวาห์แล้ว ภัยพิบัติได้บังเกิดขึ้น
47. อาโรนจึงนำกระถางไฟตั้งที่โมเสสบอกวิ่งเข้าไปท่ามกลางที่ประชุม และดูเถิด ภัยพิบัติได้บังเกิดขึ้นแก่ประชาชนแล้ว และท่านได้ใส่เครื่องหอมและทำการลบมลทินบาปของประชาชน
48. ท่านได้ยืนอยู่ระหว่างคนตายกับคนเป็น และภัยพิบัตินั้นก็ถูกระงับแล้ว
49. บรรดาคนที่ตายด้วยภัยพิบัติมีหนึ่งหมื่นสี่พันเจ็ดร้อยคน ไม่นับคนที่ตายด้วยเรื่องของโคราห์
50. เมื่อภัยพิบัติถูกระงับแล้ว อาโรนก็กลับไปหาโมเสสที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงพูดกับคนอิสราเอลและเอาไม้เท้ามาจากเขา เรือนบรรพบุรุษละอันจากประมุขทุกคนตามเรือนบรรพบุรุษ เป็นไม้เท้าสิบสองอัน เขียนชื่อชายเจ้าของไม้ไว้บนไม้เท้าทุกอัน
3. เขียนชื่อของอาโรนไว้บนไม้เท้าของคนเลวี เพราะจะมีไม้เท้าอันเดียวสำหรับหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษหนึ่ง
4. จงวางไม้เท้าเหล่านั้นไว้ในพลับพลาแห่งชุมนุม ต่อหน้าพระโอวาทที่ที่เราพบกับเจ้าทั้งหลาย
5. และต่อมาไม้เท้าของชายผู้ที่เราโปรดเลือกนั้นจะงอก เช่นนี้เราจะกระทำให้เสียงบ่นของคนอิสราเอล ซึ่งเขาบ่นต่อเจ้าสงบลงเสียจากเรา
6. โมเสสจึงสั่งคนอิสราเอล และประมุขของท่านทุกคนก็มอบไม้เท้าแก่ท่านคนละอันตามเรือนบรรพบุรุษ เป็นไม้เท้าสิบสองอัน และไม้เท้าของอาโรนก็อยู่ในไม้เท้าเหล่านั้นด้วย
7. และโมเสสวางไม้เท้าเหล่านั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ในพลับพลาพระโอวาท
8. อยู่มาวันรุ่งขึ้นโมเสสได้เข้าไปในพลับพลาพระโอวาท ดูเถิด ไม้เท้าของอาโรนสำหรับวงศ์วานเลวีได้งอก มีดอกตูมและดอกบาน และเกิดผลอัลมอนด์สุกบ้าง
9. แล้วโมเสสนำไม้เท้าทั้งหมดจากที่ตรงพระพักตร์พระเยโฮวาห์มายังคนอิสราเอลทั้งหมด เขาได้ตรวจดู และทุกคนก็นำไม้เท้าของตนไป
10. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า จงนำไม้เท้าของอาโรนกลับไปวางไว้ต่อหน้าพระโอวาท เก็บไว้เป็นหมายสำคัญสำหรับเตือนพวกบฏ เพื่อเจ้าจะให้เขาทั้งหลายยุติการบ่นว่าเรา เพื่อเขาจะไม่ต้องตาย
11. โมเสสก็กระทำเช่นนี้ พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งท่านอย่างไร ท่านก็กระทำอย่างนั้น
12. และคนอิสราเอลพูดกับโมเสสว่า ดูเถิด เราพินาศ เราถึงหายนะ เราถึงหายนะหมดแล้ว
13. ผู้ใดที่มากลัพลับพลาแห่งพระเยโฮวาห์ต้องตาย เราจะต้องตายหมดหรือ

1. ดังนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า เจ้าและบุตรชายของเจ้า และวงศ์วานบิดาของเจ้าจะต้องรับโทษความชั่วช้าเนื่องด้วยสถานบริสุทธิ์ ทั้งเจ้าและบุตรชายของเจ้าจะต้องรับโทษความชั่วช้าเนื่องด้วยหน้าที่ปุโรหิตของเจ้า
2. และจงนำพี่น้องของเจ้ามาใกล้เจ้า ซึ่งเป็นตระกูลเลวี ตระกูลบิดาของเจ้า เพื่อเขาจะสมทบกับเจ้า และปรนนิบัติเจ้า ขณะที่เจ้าและบุตรชายปรนนิบัติอยู่ต่อหน้าพลับพลาพระโอวาท
3. เขาทั้งหลายจะคอยรับใช้เจ้า และรับใช้บรรดาหน้าที่ต่างๆของพลับพลา แต่อย่าให้เข้าใกล้เครื่องใช้ของสถานบริสุทธิ์หรือแท่นบูชา เกือบว่าเขาทั้งหลายและเจ้าจะต้องตาย
4. เขาทั้งหลายจะสมทบกับพวกเจ้า และคอยรับใช้อยู่ที่พลับพลาแห่งชุมนุม ในงานปรนนิบัติทั้งสิ้นของพลับพลา และอย่าให้ผู้อื่นใดมาใกล้เจ้า
5. พวกเจ้าต้องคอยรับใช้ในหน้าที่ของสถานบริสุทธิ์ และหน้าที่ของแท่นบูชา เพื่อพระพิโรธจะไม่เกิดขึ้นแก่คนอิสราเอลอีก
6. และดูเถิด เราได้เลือกคนเลวีพี่น้องของเจ้าออกจากคนอิสราเอล เป็นของประทานแก่เจ้าถวายแด่พระเยโฮวาห์ เพื่อให้ปฏิบัติงานของพลับพลาแห่งชุมนุม
7. ทั้งเจ้าและบุตรชายจงคอยรับใช้ในหน้าที่ปุโรหิต เพื่องานทุกอย่างที่เกี่ยวข้องกับแท่นบูชาและสิ่งที่อยู่ภายในม่าน เจ้าต้องอยู่ปฏิบัติงาน เราให้ตำแหน่งปุโรหิตแก่เจ้าเป็นของประทานสำหรับงานปฏิบัติ และผู้ใดอื่นที่เข้ามาใกล้ต้องให้ถึงแก่ความตาย
8. แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับอาโรนว่า ดูเถิด เราได้ให้เครื่องบูชาของเราส่วนหนึ่งแก่เจ้า คือบรรดาของถวายของคนอิสราเอล เราให้แก่เจ้าส่วนหนึ่งและแก่ลูกหลานของเจ้าเป็นกฎถาวรเพราะเหตุพวกเจ้าได้รับการเจิมแล้ว
9. ในบรรดาของบริสุทธิ์ที่สุดส่วนซึ่งไม่ได้เผาไฟที่เป็นของของเจ้ามีดังนี้ บรรดาของถวายของเขา บรรดาธัญญาบูชาของเขา บรรดาเครื่องบูชาไถ่บาปของเขา บรรดาเครื่องบูชาไถ่การละเมิดของเขา ซึ่งเขาถวายแก่เรา จะเป็นของบริสุทธิ์ที่สุดแก่เจ้าและแก่ลูกหลานของเจ้า
10. เจ้าจงรับประทานสิ่งเหล่านี้ในที่บริสุทธิ์ที่สุด ผู้ชายทุกคนรับประทานได้ เป็นของบริสุทธิ์แก่เจ้า
11. สิ่งต่อไปนี้ก็จะเป็นของเจ้าด้วย คือของให้ที่เขาถวาย บรรดาเครื่องบูชาแกว่งถวายของคนอิสราเอล เราได้ให้ไว้แก่เจ้าและแก่บุตรชายหญิงซึ่งอยู่กับเจ้าเป็นกฎถาวร ทุกคนที่สะอาดอยู่ในครอบครัวของเจ้ารับประทานได้
12. น้ำมันที่ดีที่สุดทั้งหมด และน้ำองุ่นที่ดีที่สุด และเมล็ดพืชทั้งหมด และผลรุ่นแรกที่เขาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เราให้แก่เจ้า
13. ผลสุกรุ่นแรกของของทุกอย่างซึ่งอยู่ในแผ่นดิน ที่เขานำมาถวายพระเยโฮวาห์ จะเป็นของเจ้า ทุกคนที่สะอาดอยู่ในครอบครัวของเจ้ารับประทานได้
14. บรรดาของมอบถวายในอิสราเอลจะเป็นของเจ้า
15. บรรดาเนื้อหนังที่เปิกครรภักไม่ว่ามนุษย์หรือสัตว์ ซึ่งเขาถวายแด่พระเยโฮวาห์จะเป็นของเจ้า แต่อย่างไรก็ตาม บุตรหัวปีของมนุษย์เจ้าจะต้องไถ่ไว้ เจ้าต้องไถ่ลูกหัวปีของบรรดาสัตว์ทั้งปวงที่มลทินด้วย

16. และค่าไถ่ พออายุได้หนึ่งเดือนเจ้าก็ต้องไถ่ ให้เจ้ากำหนดว่าเป็นเงินห้าเชลตามเชลของสถานบริสุทธิ์ ซึ่งเป็นยี่สิบเก-ราห์
17. แต่ลูกหัวปีของวิว หรือลูกหัวปีของแคะ หรือลูกหัวปีของแพะ เจ้าไม่ต้องไถ่เพราะเป็นของบริสุทธิ์ เจ้าจงเอาเลือดของมันพรมบนแท่นบูชา และเอาไขมันของมันเผาเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ ให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเยโฮวาวาห์
18. แต่เนื้อของมันจะเป็นของเจ้า เช่นเดียวกับเนื้ออกที่แกว่งถวายหรือเนื้อโคนขาขวาเป็นของเจ้า
19. บรรดาเครื่องบูชาบริสุทธิ์ที่คนอิสราเอลมอบถวายแด่พระเยโฮวาวาห์ เราให้แก่เจ้าและแก่บุตรชายหญิงซึ่งอยู่กับเจ้า เป็นกฎเกณฑ์ถาวร เป็นพันธสัญญาเกลือเป็นนิตย์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาวาห์สำหรับเจ้า และเชื้อสายของเจ้าด้วย
20. และพระเยโฮวาวาห์ตรัสกับอาโรนว่า เจ้าจะไม่ได้รับมรดกในแผ่นดินของเขา ทั้งเจ้าจะไม่มีส่วนอันใดกับเขาเลย เราเป็นส่วนแบ่งของเจ้าและเป็นมรดกของเจ้าท่ามกลางคนอิสราเอล
21. ดูเถิด เราให้บรรดาลิขิตหนึ่งในอิสราเอลแก่คนเลวีเป็นมรดก เป็นค่าตอบแทนงานที่เขาปฏิบัติ คืองานปฏิบัติที่พลับพลาแห่งชุมนุม
22. ตั้งแต่นี้ต่อไปคนอิสราเอลจะมีได้เข้ามาใกล้พลับพลาแห่งชุมนุม เกือบกว่าเขาจะรับโทษบาปและจะต้องตาย
23. แต่คนเลวีจะต้องปฏิบัติงานของพลับพลาแห่งชุมนุม และเขาจะต้องรับโทษความชั่วช้าของเขา จะเป็นกฎเกณฑ์ถาวรตลอดชั่วอายุของเจ้า เขาจะไม่มีส่วนมรดกท่ามกลางคนอิสราเอล
24. เพราะว่าส่วนลิขิตหนึ่งของคนอิสราเอล ซึ่งนำมาถวายแด่พระเยโฮวาวาห์ เราได้ให้แก่คนเลวีเป็นมรดก เพราะฉะนั้นเราจึงได้บอกเขาว่า `เขาจะไม่มีส่วนมรดกท่ามกลางคนอิสราเอล'
25. พระเยโฮวาวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
26. ยิ่งกว่านั้น เจ้าจงกล่าวแก่คนเลวีว่า `เมื่อพวกเจ้ารับลิขิตหนึ่งจากคนอิสราเอล ซึ่งเราให้แก่เจ้าอันมาจากเขา เป็นมรดกของเจ้านั้น เจ้าจงนำลิขิตหนึ่งของลิขิตหนึ่งที่เจ้าได้มานั้นถวายแด่พระเยโฮวาวาห์
27. และส่วนถวายของเจ้านั้นจะนับเหมือนหนึ่งเป็นพืชที่ได้มาจากลานนวดข้าว และเหมือนส่วนที่เต็มเปี่ยมจากบ่ออย่างงุ่น
28. เพราะฉะนั้นเจ้าต้องนำของบูชาจากลิขิตหนึ่งทั้งสิ้นของเจ้าถวายแด่พระเยโฮวาวาห์ คือลิขิตหนึ่งที่เจ้ารับจากคนอิสราเอลนั้น จากส่วนได้นี้พวกเจ้าจงมอบของถวายแด่พระเยโฮวาวาห์แต่อาโรนบุตรโอรหิต
29. จากบรรดาของที่พวกเจ้าได้รับ เจ้าจงนำเครื่องถวายทุกสิ่งที่ต้องถวายแด่พระเยโฮวาวาห์ จากบรรดาของดีที่สุดนั้น คือส่วนของที่บริสุทธิ์
30. ฉะนั้นเจ้าจงพูดกับเขาว่า `เมื่อเจ้าได้ถวายส่วนที่ดีที่สุดแล้ว ให้คนเลวีนับส่วนที่เหลืออยู่เป็นเหมือนหนึ่งพืชที่ได้มาจากลานนวดข้าวและเป็นผลได้จากบ่ออย่างงุ่น
31. และเจ้าจะรับประทานส่วนนั้น ณ ที่ใดก็ได้ ทั้งตัวเจ้าและครอบครัวของเจ้า เพราะว่าเป็นรางวัลตอบแทนงานปฏิบัติของเจ้าในพลับพลาแห่งชุมนุม
32. เมื่อเจ้าได้ถวายส่วนที่ดีที่สุดแล้วเจ้าจะหาไม่มีโทษบาปโดยของถวายนั้นไม่ และเจ้าอย่าทำสิ่งบริสุทธิ์ของคน

อิสราเอลให้มลทินแก่สื่อกว่าเจ้าจะต้องตาย'

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนว่า
2. ต่อไปนี้เป็นกฎพระราชบัญญัติซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาว่า จงบอกคนอิสราเอลให้นำวัวตัวเมียสีแดงไม่พิการ ซึ่งไม่มีตำหนิ และยังไม่เคยเข้าเทียมแอก
3. และเจ้าจงให้วัวนั้นแก่เอเลอาซาร์ปุโรหิต และให้เอาวัวนั้นไปนอกค่ายฆ่าเสียต่อหน้าเขา
4. และเอเลอาซาร์ปุโรหิตจะเอานิ้วมือจุ่มเลือดวัวพรมที่ข้างหน้าพลับพลาแห่งชุมนุมเจ็ดครั้ง
5. และให้มีคนเผาวัวตัวเมียนั้นเสียในสายตาของเขา คือเขาจะต้องเผาหนัง เนื้อ และเลือด กับมูลของมันเสียให้หมด
6. และปุโรหิตจะเอาไม้สนสีดาร์ ไม้หุสกับด้ายสีแดงโยนเข้าไปในไฟที่เผาวัวตัวเมียนั้น
7. แล้วปุโรหิตจะซักเสื้อผ้าของตน และชำระร่างกายเสียในน้ำ ภายหลังจึงเข้าไปในค่ายและปุโรหิตนั้นจึงเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น
8. ผู้ใดที่ทำการเผาวัวตัวเมียต้องซักเสื้อผ้าและชำระร่างกายของตนเสียในน้ำ และเขาจะเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น
9. ให้ชายคนที่สะอาดเก็บขี้เถ่าวัวตัวเมียนั้น นำไปไว้นอกค่ายในที่สะอาด และให้เก็บขี้เถ่านั้นไว้ทำเป็นน้ำแห่งการแยกตั้งไว้สำหรับที่ชุมนุมชนอิสราเอลเพื่อเป็นการชำระล้างบาปออกเสีย
10. และคนที่เก็บขี้เถ่าของวัวตัวเมียต้องซักเสื้อผ้าของตน และเขาจะเป็นมลทินอยู่จนถึงเวลาเย็น จะเป็นอย่างนี้แก่คนอิสราเอล และแก่คนต่างด้าวผู้อาศัยอยู่ท่ามกลางเขา เป็นกฎเกณฑ์ถาวร
11. ผู้ที่แตะต้องศพของผู้ใดก็ตามต้องเป็นมลทินอยู่เจ็ดวัน
12. ในวันที่สามเขาต้องชำระตัวด้วยน้ำ แล้วในวันที่เจ็ดเขาจะสะอาด แต่ถ้าเขาไม่ชำระตัวในวันที่สาม ในวันที่เจ็ดเขาจะสะอาดไม่ได้
13. ผู้ใดก็ตามแตะต้องคนตาย คือร่างกายของคนที่ยาแล้ว และมีได้ชำระตนให้บริสุทธิ์ ผู้นั้นก็กระทำให้พลับพลาของพระเยโฮวาห์มีมลทิน คนนั้นจะต้องถูกตัดขาดจากอิสราเอล เพราะน้ำแห่งการแยกตั้งไว้ไม่ได้พรมถูกตัวเขา เขาจะเป็นมลทิน มลทินยังค้างอยู่ที่เขา
14. ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติเรื่องคนตายในเต็นท์ ทุกคนที่เข้ามาในเต็นท์ และสารพัดที่อยู่ในเต็นท์ จะเป็นมลทินไปเจ็ดวัน
15. ภาชนะทุกลูกที่ไม่มีฝาปิดต้องเป็นมลทิน
16. คนใดที่อยู่ในพื้นที่ไปแตะต้องคนที่ถูกดาบตาย หรือแตะต้องศพ หรือกระดูกคน หรือหลุมศพ จะเป็นมลทินไปเจ็ดวัน
17. สำหรับคนที่เป็นมลทินนี้ จงเอาขี้เถ่าจากการเผาวัวตัวเมียในการบูชาไถ่บาป และเอาน้ำที่ไหลเดิมเข้าไปปนในภาชนะ
18. ให้คนสะอาดเอากิ่งหุสพุ่มน้ำนั้นประพรมที่เต็นท์และเครื่องใช้สอยทั้งสิ้น และบนตัวคนๆ ที่อยู่ที่นั่นและบนตัวคน

ที่แต่ต้องกระดูหรือคนถูกฆ่าหรือคนตายหรือหลุมศพ

19. ให้คนสะอาดประพรมคนที่เป็นมลทินในวันที่สามและวันที่เจ็ด อย่างนี้พอวันที่เจ็ดเขาจะทำให้คนนั้นสะอาด และเขาต้องซักเสื้อผ้าและอาบน้ำ พอถึงเวลาเย็นเขาจะสะอาด

20. แต่คนที่เป็นมลทินและไม่ชำระตัวให้บริสุทธิ์ คนนั้นจะต้องถูกตัดขาดจากท่ามกลางที่ชุมนุม เพราะเขาได้กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์เป็นมลทิน คือน้ำแห่งการแยกตั้งไว้ไม่ได้พรหมถูกตัวเขา เขาจึงเป็นมลทิน

21. และให้เป็นกฎเกณฑ์แก่พวกเขาอยู่เนื่องนิตย์ ผู้ที่ประพรมน้ำแห่งการแยกตั้งไว้จะต้องซักเสื้อผ้าของตน และผู้ที่แต่ต้องน้ำแห่งการแยกตั้งไว้จะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น

22. และสิ่งใดที่ผู้เป็นมลทินแต่ต้อง สิ่งนั้นจะเป็นมลทิน และผู้ที่แต่ต้องสิ่งนั้นจะเป็นมลทินจนถึงเวลาเย็น

1. ชุมมูมนชนทั้งหมดของคนอิสราเอลเข้ามาในถิ่นทุรกันดารคินในเดือวันที่หนึ่ง ประชาชนพักอยู่ในคาเดช มิเรียมก็สิ้นชีวิตและฝังไว้ที่นั่น
2. ครั้งนั้นชุมมูมนชนไม่มีน้ำ เขาประชุมกันว่ำโมเสสและอาโรน
3. ประชาชนดัดพ้อต่อว่ำโมเสสว่ำ เมื่อพี่น้องเรตายต่อพระพักตร์พระเยโฮวहाँนั้น เรตายเสียด้วยก็ดี
4. ท่านพาชุมมูมนชนของพระเยโฮวहाँมาในถิ่นทุรกันดารนี้ให้ตายเสียที่นี้ทั้งตัวเราและสัตว์ของเราทำไม
5. และทำไมท่านจึงให้เราออกจากอียิปต์ นำเรมายังที่เลวทรามนี้ เป็นที่ซึ่งไม่มีพืช ไม่มีมะเดื่อ องุ่นหรือทับทิม และไม่มีน้ำดื่ม
6. แล้วโมเสสและอาโรนออกจากที่ประชุมไปที่ประตูลัปลพลาแห่งชุมมูมนและชบหน้าลง และสง่าราศีของพระเยโฮวहाँปรากฏแก่เขา
7. พระเยโฮวहाँตรัสกับโมเสสว่ำ
8. จงเอาไม้เท้าและเรียกประชุมชุมมูมนชน ทั้งเจ้าและอาโรนพี่ชายของเจ้า และบอกหินต่อหน้าต่อตาประชาชนให้หินหลังน้ำ ดังนั้นเจ้าจะเอาน้ำออกจากหินให้เขา ดังนั้นแหละเจ้าจะให้น้ำแก่ชุมมูมนชนและสัตว์ดื่ม
9. โมเสสก็นำไม้เท้าไปจากหน้าพระพักตร์พระเยโฮวहाँ ดังที่พระองค์ทรงบัญชา
10. โมเสสกับอาโรนก็เรียกชุมมูมนชนให้ไปพร้อมกันที่หิน โมเสสกล่าวแก่เขาว่ำ เจ้าผู้กบฏจงฟัง ณ บัดนี้จะให้เรเอาน้ำออกจากหินนี้ให้พวกเจ้าดื่มหรือ
11. และโมเสสก็ยกมือขึ้นตีหินนั้นสองครั้งด้วยไม้เท้า และน้ำก็ไหลออกมามากมาย ชุมมูมนชนและสัตว์ของเขาก็ได้ดื่ม
12. พระเยโฮวहाँตรัสกับโมเสสและอาโรนว่ำ เพราะเจ้ามิได้เชื่อเราจึงมิได้กระทำให้เราเป็นที่บริสุทธิ์ในสายดาของ คนอิสราเอล เพราะฉะนั้นเจ้าจึงจะมิได้นำชุมมูมนชนนี้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราได้อให้แก่เขา
13. น้ำนั้นคือน้ำเมรีบาห์ เพราะว่าคนอิสราเอลได้ต่อว่ำพระเยโฮวहाँ และพระองค์ทรงสำแดงความบริสุทธิ์ท่ามกลางเขา
14. โมเสสได้ส่งผู้สื่อสารจากคาเดชไปถึงกษัตริย์แห่งเอโดมว่ำ พี่น้องซึ่งเป็นคนอิสราเอลกล่าวดังนี้ว่ำ ท่านก็ทราบถึงบรรดาความทุกข์ยากที่เกิดขึ้นแก่เราแล้ว
15. ว่ำบรรพบุรุษของเราลงไปยังอียิปต์ และเราอยู่ในอียิปต์ช้านาน และชาวอียิปต์ได้ข่มเหงเราและบรรพบุรุษของเรา
16. และเมื่อเราร้องทูลพระเยโฮวहाँ พระองค์ทรงสดับเสียงของเรา และได้ส่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งนำเราออกจากอียิปต์ และดูเถิด เรามาอยู่ในคาเดชเป็นเมืองที่อยู่ชิดพรมแดนของท่าน
17. ขอให้เรายกผ่านเขตแดนของท่าน เราจะไม่ผ่านไร่่นาหรือสวนองุ่นของท่าน เราจะไม่ตีม่น้ำจากบ่อ เราจะเดินไปตามทางหลวง เราจะไม่หันไปทางขวามือหรือทางซ้ายมือ จนกว่าเราจะผ่านพ้นเขตแดนของท่าน
18. แต่เอโดมกล่าวแก่ท่านว่ำ ท่านจะยกผ่านไปไม่ได้เกลือกว่ำเราจะยกออกมาสู้ท่านด้วยดาบ

19. และคนอิสราเอลพูดกับกษัตริย์แห่งเอโดมว่า เราจะขึ้นไปตามทางหลวง ถ้าเราดื่มน้ำของท่านไม่ว่าตัวเราหรือสัตว์ เราจะชားเงินให้ ขอให้เราเดินผ่านไป เราไม่ต้องการอะไรอีก
20. แต่ท่านตอบว่า เจ้าจะยกผ่านไปไม่ได้ แล้วเอโดมก็ยกพลเป็นอันมากมาต่อสู้เขาทั้งหลายด้วยมืออันเข้มแข็ง
21. เช่นนี้แหละเอโดมปฏิเสธไม่ให้อิสราเอลยกผ่านพรมแดนของท่าน ดังนั้นอิสราเอลจึงหันไปจากท่าน
22. และชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดเดินทางจากคาเดชมาถึงภูเขาสโหร
23. ที่ภูเขาสโหรนี้พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและอาโรนริมเขตแดนแผ่นดินเอโดมว่า
24. อาโรนจะต้องถูกรวบไปอยู่กับพวกของเขา เพราะเขาจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเรายกให้แก่คนอิสราเอล เพราะเจ้าทั้งสองกบฏต่อคำสั่งของเราที่น้ำเมรีบาห์
25. จงนำอาโรนและเอเลอาซาร์บุตรชายของเขา นำเขาขึ้นมาบนภูเขาสโหร
26. จงถอดเสื้อของอาโรนสวมให้แก่เอเลอาซาร์บุตรชายของเขา และอาโรนจะถูกรวบไปอยู่กับพวกของเขา เขาจะตายที่นั่น
27. โมเสสก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา และพวกท่านก็ขึ้นไปบนภูเขาสโหรท่ามกลางสายตาของชุมนุมชนทั้งหมด
28. และโมเสสถอดเสื้อผ้าของอาโรน และสวมให้แก่เอเลอาซาร์บุตรชายของเขา และอาโรนก็สิ้นชีวิตอยู่ที่ยอดภูเขานั้น แล้วโมเสสและเอเลอาซาร์ลงมาจากภูเขานั้น
29. เมื่อบรรดาชุมนุมชนเห็นว่าอาโรนสิ้นชีวิตเสียแล้ว วงศ์วานอิสราเอลทั้งหมดก็ร้องไห้ไว้ทุกข์ให้อาโรนอยู่สามสิบวัน

1. เมื่อกษัตริย์เมืองอาราด ชาวคานาอันผู้อยู่ทางภาคใต้ ได้ยินว่าอิสราเอลกำลังยกมาตามทางที่พวกสอดแนมใช้นั้น ท่านต่อสู้กับคนอิสราเอลและจับไปเป็นเชลยได้บ้าง
2. และคนอิสราเอลปฏิญาณไว้กับพระเยโฮวาห์ว่า ถ้าพระองค์จะทรงมอบชนชาตินี้ไว้ในมือข้าพระองค์แน่แล้ว ข้าพระองค์จะทำลายบ้านเมืองเขาเสียให้สิ้น
3. และพระเยโฮวาห์ทรงสดับเสียงของคนอิสราเอลและมอบชาวคานาอันไว้ เขาก็ทำลายชาวคานาอันและบ้านเมืองของเขาเสียสิ้น จึงได้เรียกชื่อตำบลนั้นว่าโฮรมาห์
4. เขาทั้งหลายออกเดินจากภูเขาศอร์ตามทางที่ไปทะเลแดงเพื่อจะอ้อมแผ่นดินเอโดม ประชาชนท้อใจมากเพราะเหตุหนทาง
5. และประชาชนก็บ่นว่าพระเจ้าและว่าโมเสสว่า ทำไมพาเราออกจากอียิปต์มาตายในถิ่นทุรกันดาร เพราะไม่มีอาหารและไม่มีน้ำ เราเบื่้ออาหารอันไร้ค่านี้
6. และพระเยโฮวาห์ก็ทรงให้งูแมงเขามาในหมู่ประชาชน งูก็กัดประชาชน และคนอิสราเอลตายมาก
7. และประชาชนมาหาโมเสสกล่าวว่า เราทั้งหลายได้กระทำบาปเพราะเราทั้งหลายได้บ่นว่าพระเยโฮวาห์และบ่นว่าท่าน ขอทูลแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์ทรงนำเราไปจากเราเสีย ดังนั้นโมเสสจึงอธิษฐานเพื่อประชาชน
8. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า จงทำงูแมงเขาดัวหนึ่งติดไว้ที่เสา และต่อมาทุกคนที่ถูกงูกัดเมื่อเขามองดู เขาจะยังมีชีวิตอยู่ได้
9. ดังนั้นโมเสสจึงทำงูทองสัมฤทธิ์ตัวหนึ่ง และติดไว้ที่เสา แล้วต่อมาถ้างูกัดคนใด ถ้าเขามองดูงูทองสัมฤทธิ์นั้น เขาก็มีชีวิตอยู่ได้
10. และคนอิสราเอลก็ยกออกเดินไปตั้งค่ายอยู่ที่โอโบท
11. และเขาออกเดินจากโอโบทไปตั้งค่ายอยู่ที่อียาบาริม อยู่ในถิ่นทุรกันดาร ตรงข้ามโมอับ ทางทิศตะวันตก
12. เขายกออกจากที่นั่นมาตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเศเรด
13. เขายกออกจากที่นั่นไปตั้งอยู่ปากแม่น้ำอารโนนข้างโน้น ซึ่งอยู่ในถิ่นทุรกันดารที่ยึดมาจากพรมแดนของคนอาโมไรต์ เพราะว่าแม่น้ำอารโนนเป็นพรมแดนของโมอับ ระหว่างโมอับกับคนอาโมไรต์
14. ดังนั้นในหนังสือสงครามของพระเยโฮวาห์จึงมีว่า พระองค์ทรงชนะที่ทะเลแดง และลุ่มแม่น้ำอารโนน
15. และที่เชิงลาดของที่ลุ่มเหล่านั้นซึ่งยึดไปจนถึงที่ตั้งเมืองอาร์ และพาดพิงไปถึงพรมแดนโมอับ
16. จากที่นั่นเขาออกเดินต่อไปถึงเมืองเบเออร์ ซึ่งเป็นบ่อน้ำที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า จงรวบรวมประชาชนเข้าด้วยกัน เราจะให้น้ำแก่เขา
17. แล้วอิสราเอลจึงร้องเพลงนี้ว่า บ่อน้ำเอ๋ย จงมีน้ำพุ่งขึ้นมา ให้เรมาร้องเพลงกัน
18. เป็นบ่อน้ำที่เจ้านายได้ขุดไว้ เป็นบ่อน้ำขุนนางของประชาชนเจาะไว้ ด้วยคทาและไม้เท้าของผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติ และจากถิ่นทุรกันดารนั้นไป เขาก็มาถึงมัทธานาห์
19. และจากมัทธานาห์ถึงตำบลนาหะลีเอล และจากนาหะลีเอลถึงตำบลบาโมท

20. และจากบาโมถึงหุบเขาซึ่งอยู่ในท้องถื่นโมอับข้างยอดเขาปีสกาห์ซึ่งมองลงมาเห็นเยซิโมน
21. แล้วอิสราเอลส่งผู้สื่อสารไปหาสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์กล่าวว่า
22. ขอให้ข้าพเจ้าผ่านแผ่นดินของท่าน พวกเราจะไม่เลี้ยวเข้าไปในนาหรือในสวนองุ่น เราจะไม่มีตีม้าจากบ่อ เราจะเดินไปตามทางหลวงจนเราได้ผ่านพรมแดนเมืองของท่าน
23. แต่สิโหนไม่ยอมให้อิสราเอลยกผ่านพรมแดนของท่าน สิโหนรวบรวมพลทั้งหมดของท่านยกออกสู้รบกับอิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร และท่านมาถึงยาฮาสรบกับอิสราเอลที่นั่น
24. และอิสราเอลได้ประหารท่านเสียด้วยคมดาบ ยึดเอาแผ่นดินของท่านจากแม่น้ำอารโนนจนถึงแกวยับบอก ไกลไปจนถึงแดนคนอัมโมนเพราะว่าพรมแดนของคนอัมโมนเข้มแข็ง
25. และอิสราเอลยึดเมืองเหล่านี้ทั้งหมด และอิสราเอลเข้าตั้งอยู่ในบรรดาหัวเมืองของคนอาโมไรต์ ในเฮชโบน และตามชนบททั้งหมด
26. เพราะเฮชโบนเป็นเมืองหลวงของสิโหนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ ผู้ที่ต่อสู้กับกษัตริย์ชาวโมอับองค์ก่อน และยึดได้แผ่นดินของท่านทั้งสิ้นไกลไปถึงแม่น้ำอารโนน
27. เพราะฉะนั้นนักร้อรบทศภูษิตจึงร้องว่า มาที่เฮชโบน ให้สร้างและสถาปนาเมืองแห่งสิโหนขึ้น
28. เพราะว่ามีไฟออกไปจากเฮชโบน มีเปลวไฟออกไปจากเมืองแห่งสิโหน ได้ทำลายเมืองอาร์ของโมอับ เจ้าของแห่งปุชเนียสถานสูงของแม่น้ำอารโนน
29. โอ โมอับเอ๋ย วิบัติแก่เจ้า โอ ชนชาติแห่งพระเคโมชเอ๋ย เจ้าต้องพินาศ พระเคโมชได้มอบทั้งบุตรชายของคนที่หลบภัยแล้วกับบุตรสาวของตน ให้เป็นเชลยของสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์
30. เราทั้งหลายได้ยิงเขาทั้งปวง เฮชโบนพินาศจนถึงตีโบน เราได้กวาดล้างถึงโนฟาร์เสียคือถึงเมเดบา
31. ดังนั้นอิสราเอลได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินคนอาโมไรต์
32. และโมเสสใช้คนไปสอดแนมเมืองยาเซอร์ และเขาทั้งหลายได้ยึดชนบทของเมืองนั้น และขับไล่คนอาโมไรต์ที่อยู่ที่นั่นเสีย
33. แล้วเขาก็เลี้ยวยกเดินไปตามทางเมืองบาซาน และโอกกษัตริย์เมืองบาซานก็ออกมา ทั้งตัวท่านกับพลไพร่ทั้งสิ้นของท่าน เพื่อสู้รบกับเขาที่เอเดรอี
34. แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า อย่างกลัวเขาเลย เพราะเราได้มอบเขาไว้ในมือของเจ้าแล้ว ทั้งบรรดาพลไพร่ของเขา และแผ่นดินของเขา และเจ้าจะกระทำแก่เขาอย่างเจ้าได้กระทำแก่สิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ผู้อยู่ที่เฮชโบน
35. ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงฆ่าโอกและโอรสของท่านเสีย ทั้งประชาชนทั้งสิ้นของท่าน ไม่มีเหลือให้ท่านสักคนเดียว และเขาทั้งหลายก็เข้ายึดแผ่นดินของท่าน

1. แล้วคนอิสราเอลก็ยกออกไปตั้งค่ายอยู่ ณ ที่ราบโมอับซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ใกล้เมืองเยรีโค
2. ฝ่ายบาลาคบุตรชายศิปโปรได้เห็นการทั้งปวงซึ่งอิสราเอลได้กระทำต่อคนอาโมไรต์
3. ทั้งโมอับก็ครั้นคร้ามต่อชนชาตินั้นนักหนา เพราะเขามีคนมากด้วยกัน โมอับกลัวคนอิสราเอลลานทีเดียว
4. โมอับจึงพูดกับพวกผู้ใหญ่ของเมืองมีเดียนว่า คนเหล่านี้จะมาเสียกินสารพัดที่ล้อมรอบเราอยู่หมด เหมือนวัวเสียกินหญ้าในนา บาลาคบุตรชายศิปโปรเป็นกษัตริย์เมืองโมอับในเวลานั้น
5. ท่านใช้ผู้สื่อสารไปยังบาลาคบุตรชายเบโอร์ที่เปโรร์ใกล้แม่น้ำในแผ่นดินอันเป็นบ้านเกิดเมืองนอนของท่าน โดยกล่าวว่า ดูเถิด ชนชาติหนึ่งออกมาจากอียิปต์ ดูเถิด เขาทั้งหลายเข้าแผ่คลุมพื้นแผ่นดินโลก กำลังพักอยู่ตรงข้ามข้าพเจ้า
6. ขอเชิญมาเถิด ขอสาปแช่งชนชาตินี้ให้แก่ข้าพเจ้า เพราะเขาเข้มแข็งกว่าข้าพเจ้ามาก ชะรอยข้าพเจ้าจะสามารถรบชนะเขาและขับไล่เขาออกไปจากแผ่นดินได้ เพราะข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า ถ้าท่านอวยพรแก่ผู้ใด ผู้นั้นจะเป็นไปตามพรนั้น และท่านสาปแช่งผู้ใด ผู้นั้นก็ถูกสาปแช่ง
7. ดังนั้นพวกผู้ใหญ่ของเมืองโมอับกับพวกผู้ใหญ่ของเมืองมีเดียนก็ถือคำการทำอาถรรพ์นั้นออกไป ครั้นเขาทั้งหลายมาถึงบาลาค ก็บอกคำของบาลาคแก่เขา
8. บาลาคกล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า คืนนี้จึงค้ำที่นี้ก่อน เมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสอย่างไรแก่ข้าแล้ว ข้าจึงจะนำคำนั้นมาแจ้งแก่ท่านทั้งหลาย ดังนั้นเจ้าเมืองแห่งโมอับจึงยับยั้งอยู่กับบาลาค
9. และพระเจ้าเสด็จมาหาบาลาคตรัสว่า คนที่มาอยู่กับเจ้าคือผู้ใด
10. บาลาคทูลพระเจ้าว่า บาลาคบุตรชายศิปโปรกษัตริย์เมืองโมอับได้ใช้เขาทั้งหลายมาแจ้งแก่ข้าพระองค์ว่า
11. 'ดูเถิด ชนชาติหนึ่งออกจากอียิปต์มาแผ่คลุมพื้นแผ่นดินโลก ขอเชิญมาเถิด ขอสาปแช่งเขาทั้งหลายให้แก่ข้าพเจ้า ชะรอยข้าพเจ้าจะรบชนะเขาและขับไล่เขาออกไปได้'
12. พระเจ้าตรัสกับบาลาคว่า เจ้าอย่าไปกับเขาทั้งหลาย เจ้าอย่าแช่งชนชาตินั้น เพราะเขาทั้งหลายเป็นคนที่ได้รับพร
13. รุ่งเช้าบาลาคก็ลุกขึ้นกล่าวแก่เจ้านายของบาลาคว่า จงกลับไปแผ่นดินของท่านเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงปฏิเสธมิให้เราไปกับท่าน
14. เพราะฉะนั้นเจ้านายแห่งโมอับก็ลุกขึ้นกลับไปหาบาลาคกล่าวว่า บาลาคปฏิเสธไม่ยอมมากับเรา
15. บาลาคได้ส่งพวกเจ้านายไปอีกครั้งหนึ่ง มีจำนวนมากกว่า และมีเกียรติยศมากกว่ารุ่นก่อน
16. เขาทั้งหลายมาถึงบาลาคกล่าวแก่ท่านว่า บาลาคบุตรชายศิปโปรกล่าวดังนี้ว่า 'ขออย่าให้มีอะไรขัดขวางท่านที่จะไปหาข้าพเจ้าเลย
17. เพราะข้าพเจ้าจะให้เกียรติแก่ท่านอย่างสูงแน่ ท่านจะให้ข้าพเจ้าทำอะไรให้ ข้าพเจ้าจะกระทำตาม ขอเชิญมาสาปแช่งชนชาตินี้ให้แก่ข้าพเจ้า'
18. แต่บาลาคมิได้ตอบคนใช้ของบาลาคว่า แม้ว่าบาลาคจะให้เงินและทองเต็มบ้านเต็มเรือนของท่านแก่ข้าพเจ้า

ข้าพเจ้าจะกระทำอะไรนอกเหนือพระบัญชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าไม่ได้ ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่

19. บัดนี้ขอท่านยับยั้งอยู่ที่นี้สักคืนหนึ่งก่อนด้วย เพื่อข้าพเจ้าจะทราบว่าพระเยโฮวาห์จะตรัสเพิ่มเติมประการใดแก่ข้าพเจ้าบ้าง

20. และพระเจ้าเสด็จมาหาบาลาอัมในกลางคืนตรัสแก่เขาว่า ถ้ามีผู้ชายมาเรียกเจ้าจงลุกขึ้นไปกับเขา แต่เจ้าจงกระทำตามที่เราสั่งเจ้าเท่านั้น

21. ดังนั้นรุ่งเช้าบาลาอัมก็ลุกขึ้นผูกอานลา ไปกับเจ้านายแห่งโมอับ

22. แต่พระเจ้าทรงกริ้วต่อบาลาอัมเพราะเขาไป ดังนั้นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์มายืนเป็นผู้สกัดทางบาลาอัมไว้ฝ่ายบาลาอัมซึ่งลามิคนใช้สองคนไปกับเขา

23. เมื่อลานั้นเห็นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ถือดาบยืนอยู่ในหนทาง ลาก็เลี้ยวออกนอกทาง เข้าไปในทุ่งนา บาลาอัมจึงตีลาให้กลับไปทางเดิม

24. แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์มายืนอยู่ในทางแคบระหว่างสวนองุ่น มีกำแพงทั้งสองข้างทาง

25. เมื่อลาเห็นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์มันก็ดันไปติดกำแพง หนีบเท้าของบาลาอัมเข้ากับกำแพง บาลาอัมก็ตีลาอีก

26. แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็เดินไปข้างหน้ายืนอยู่ในที่แคบ ไม่มีทางที่จะหลีกไปข้างขวาหรือข้างซ้าย

27. เมื่อลาเห็นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์มันก็หมอบลง บาลาอัมยังคงนั่งอยู่บนหลัง บาลาอัมก็โกรธ จึงเอาไม้เท้าของเขาตีลา

28. แล้วพระเยโฮวาห์เปิดปากลา มันจึงพูดกับบาลาอัมว่า ข้าพเจ้าได้กระทำอะไรแก่ท่าน ท่านจึงได้ดีข้าพเจ้าถึงสามครั้ง

29. บาลาอัมพูดกับลาว่า เพราะเจ้าได้แก่ล้งเรา เราอยากจะมีดาบอยู่ในมือเดี๋ยวนี้ เราจะได้ฆ่าเจ้าเสีย

30. ลาก็พูดกับบาลาอัมว่า ข้าพเจ้าไม่ใช่ลาของท่านที่ท่านขับขี่ยู่ทุกวันตลอดชีวิตจนบัดนี้ดอกหรือ ข้าพเจ้าได้เคยกระทำเช่นนี้แก่ท่านหรือ บาลาอัมก็บอกว่า ไม่เคย

31. แล้วพระเยโฮวาห์ทรงเบิกตาบาลาอัม เขาจึงเห็นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ถือดาบยืนอยู่ในหนทาง บาลาอัมก็ก้มศีรษะชนหน้าลงกราบ

32. และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์พูดกับบาลาอัมว่า ทำไมเจ้าจึงตีลาของเจ้าถึงสามครั้ง ดูเถิด เรามาห้ามเจ้า เพราะการประทุษร้ายของเจ้าขัดขืนเรา

33. ลาได้เห็นเราและหลีกไปต่อหน้าเราถึงสามครั้ง ถ้ามันมิได้หลีกไปจากเรา เราจะได้ฆ่าเจ้าเสียแล้วเมื่อตะกี้นี้แน่ และให้ลารอดตายไป

34. แล้วบาลาอัมพูดกับทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ว่า ข้าพเจ้าได้กระทำบาป เพราะข้าพเจ้าไม่ทราบว่าท่านยืนอยู่ในหนทางกันข้าพเจ้า ฉะนั้นถ้าท่านไม่เห็นชอบ ข้าพเจ้าจะกลับไปเสีย

35. แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์พูดกับบาลาอัมว่า จงไปกับชายเหล่านั้นเถิด แต่เจ้าจงพูดเฉพาะคำที่เราให้เจ้าพูด ดังนั้นบาลาอัมก็ไปกับเจ้านายของบาลาคต่อไป

36. เมื่อบาลาคได้ยินว่าบาลาอัมมาแล้ว ท่านจึงออกไปรับบาลาอัมที่เมืองโมอับที่สุดปลายพรมแดนซึ่งเกิดขึ้นด้วยแม่น้ำอารโนน
37. บาลาคพูดกับบาลาอัมว่า เราได้อุตสาห์ใช้คนไปเชิญท่านมามิใช่หรือ เหตุไฉนท่านไม่มาหาเราเล่า เราไม่สามารถที่จะให้เกียรติแก่ท่านหรือ
38. บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า ดูเถิด ข้าพเจ้ามาหาท่านแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าจะกล่าวอะไรได้เล่า คำซึ่งพระเจ้าใส่ปากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าต้องกล่าว
39. แล้วบาลาอัมไปกับบาลาคถึงตำบลคีรียาหุไซท
40. ณ ที่นั้นบาลาคเอาวัวและแกะถวายบูชา แล้วส่งไปให้บาลาอัมและเจ้านายที่อยู่กับเขาบ้าง
41. ต่อมารุ่งขึ้นบาลาคก็พาบาลาอัมขึ้นไปยังปุชเนียสถานสูงของพระบาอัล จากที่นั้นก็เห็นประชาชนส่วนที่อยู่ใกล้ที่สุด

1. บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า ท่านจงสร้างแท่นบูชาให้ข้าพเจ้าที่นี่เจ็ดแท่น และจัดวัวผู้เจ็ดตัว แกะผู้เจ็ดตัวให้ข้าพเจ้า
2. บาลาคก็กระทำตามคำของบาลาอัม บาลาคและบาลาอัมเอาวัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งกระทำบูชาที่แท่นบูชาทุกแท่น
3. แล้วบาลาอัมพูดกับบาลาคว่า จงยืนอยู่ใกล้เครื่องเผาบูชาของท่านแล้วข้าพเจ้าจะไป ชะรอยพระเยโฮวาห์จะเสด็จมาหาข้าพเจ้า และสิ่งใดที่พระองค์สำแดงแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะบอกท่าน แล้วเขาก็ขึ้นไปยังที่สูง
4. พระเจ้าทรงพบกับบาลาอัม และบาลาอัมกราบทูลพระองค์ว่า ข้าพระองค์ได้จัดแท่นบูชาเจ็ดแท่น ทั้งได้จัดวัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งบูชาอยู่ทุกแท่น
5. พระเยโฮวาห์ทรงใส่ถ้อยคำในปากของบาลาอัมและตรัสว่า จงกลับไปหาบาลาคแล้วจงพูดอย่างนั้น
6. บาลาอัมจึงกลับไปหาบาลาค และดูเถิด บาลาคกับบรรดาเจ้านายแห่งโมอับยืนอยู่ที่ข้างเครื่องเผาบูชาของท่าน
7. บาลาอัมได้กล่าวกลอนภาคิตของเขาว่า บาลาคได้พาข้าพเจ้ามาจากอารัม ท่านกษัตริย์ของโมอับได้พาข้าพเจ้ามาจากภูเขาทางตะวันออก กล่าวว่า 'มาเถิด มาแข่งยาโคบเพื่อข้าพเจ้า มาเถิด มาประณามอิสราเอล'
8. ข้าพเจ้าจะแข่งผู้ที่พระเจ้าไม่ทรงแข่งได้อย่างไร ข้าพเจ้าจะประณามผู้ที่พระเยโฮวาห์ไม่ทรงประณามได้อย่างไร
9. เพราะข้าพเจ้าได้ดูเขาจากยอดผา จากเนินสูงข้าพเจ้าได้เห็นเขาแน่ะ ดูเถิด ชนชาติหนึ่งอยู่ลุ่มลึกและมีได้นับเข้าในหมู่ประชาชาติ
10. ใครจะนับผลผลิตินของยาโคบได้ หรือนับหนึ่งในสี่ของอิสราเอลได้ ขอให้ข้าพเจ้าตายอย่างคนชอบธรรม และขอให้สุดปลายชีวิตของข้าพเจ้าเหมือนอย่างของเขา
11. แล้วบาลาคพูดกับบาลาอัมว่า ท่านได้กระทำอะไรแก่เราเล่า เราเชิญท่านให้มาแข่งพวกศัตรูของเรา ดูเถิด ท่านไม่ได้กระทำอะไรแก่เขานอกจากอวยพรเขา
12. เขาจึงตอบว่า ข้าพเจ้าไม่ต้องระวังที่จะกล่าวคำซึ่งพระเยโฮวาห์ใส่ในปากข้าพเจ้าหรือ
13. บาลาคพูดกับเขาว่า เชิญท่านไปอีกที่หนึ่งกับข้าพเจ้าเถิด ซึ่งท่านจะดูเขาจากที่นั่นได้ ท่านจะเห็นเพียงส่วนที่ใกล้ที่สุด และจะไม่เห็นคนทั้งหมด จากที่นั่นท่านจงแข่งเขาทั้งหลายให้ข้าพเจ้าเถิด
14. แล้วบาลาคก็พาบาลาอัมมาถึงนาของเศฟิม ขึ้นถึงยอดเขาบิสะกาห์ สร้างแท่นบูชาเจ็ดแท่น และจัดวัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งบูชาอยู่บนทุกแท่น
15. บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า จงยืนอยู่ข้างเครื่องเผาบูชาของท่านเถิด ขณะที่ข้าพเจ้าไปพบพระเยโฮวาห์ตรงโน้น
16. แล้วพระเยโฮวาห์ทรงพบกับบาลาอัมและทรงใส่ถ้อยคำในปากของเขาตรัสว่า จงกลับไปหาบาลาค และจงพูดอย่างนั้น
17. บาลาอัมก็กลับมาหาบาลาค ดูเถิด เขายืนอยู่ข้างเครื่องเผาบูชาของท่าน มีเจ้านายแห่งโมอับยืนอยู่กับท่าน บาลาคจึงถามเขาว่า พระเยโฮวาห์ตรัสว่ากระไร
18. บาลาอัมก็ได้กล่าวกลอนภาคิตของเขาว่า บาลาค ลูกขึ้นเถิดและคอยฟัง บุตรชายของคิปปอร์ จงฟังข้าพเจ้าเถิด
19. พระเจ้ามิใช่มนุษย์จึงมิได้มีมุสา และมีได้เป็นบุตรของมนุษย์จึงไม่ต้องกลับใจ ที่พระองค์ตรัสไปแล้ว พระองค์ก็จะ

มิทรงกระทำตามหรือ ที่พระองค์ทรงลั่นวาจาแล้ว จะไม่ทรงกระทำสำเร็จหรือ

20. ดูเถิด ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาให้อวยพร พระองค์ได้ทรงอำนวยการ และข้าพเจ้าจะเรียกกลับไม่ได้

21. พระองค์ได้ทอดพระเนตรว่าไม่มีความชั่วช้าในยาโคบ และทรงเห็นว่าไม่มีความชั่วร้ายในอิสราเอล พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขายู่กับเขา และเสียงโห่ร้องถวายพระมหากษัตริย์อยู่ท่ามกลางเขา

22. พระเจ้าทรงนำเขาออกจากอียิปต์ ทรงเป็นเสมือนเขาโคกระทิงเพื่อเขา

23. ไม่มีการถือกลางต่อต้านยาโคบ ไม่มีการทำนายต่อต้านอิสราเอล ถึงเวลาแล้วยาโคบและอิสราเอลก็จะได้รับคำบอกว่า 'พระเจ้าจะทรงกระทำอะไร'

24. ดูเถิด ชนชาติหนึ่งซึ่งลุกขึ้นอย่างสิงโตผู้ยิ่งใหญ่ และยืนขึ้นอย่างสิงโตหนุ่ม ไม่ยอมนอนจนกว่าจะกินเหยื่อเสีย และดื่มเลือดของสิ่งที่ฆ่าตาย

25. แล้วบาลาคจึงพูดกับบาลาอัม อย่าแข่งเขาเลย ทั้งอย่าอวยพรแก่เขา

26. แต่บาลาอัมตอบบาลาคว่า ข้าพเจ้าไม่ได้บอกท่านแล้วหรือว่า 'ทุกสิ่งที่พระเยโฮวาห์ตรัส ข้าพเจ้าจะต้องกระทำตาม'

27. บาลาคจึงพูดกับบาลาอัมว่า มาเถิด ข้าพเจ้าจะพาท่านไปอีกที่หนึ่ง ชะรอยพระเจ้าจะทรงโปรดให้ท่านแข่งเขาเพื่อข้าพเจ้าจากที่นั่น

28. บาลาคก็พาบาลาอัมไปถึงยอดเขาเปโอร์ ซึ่งมองลงมาเห็นเยซิโมน

29. แล้วบาลาอัมบอกกับบาลาคว่า จงสร้างแท่นบูชาที่นี่เจ็ดแท่นให้ข้าพเจ้า จัดวัวผู้เจ็ดตัวและแกะผู้เจ็ดตัวให้ข้าพเจ้าที่นี่

30. บาลาคจึงกระทำตามที่บาลาอัมได้บอก และถวายบูชาวัวผู้ตัวหนึ่งและแกะผู้ตัวหนึ่งบนแท่นทุกแท่น

1. เมื่อบาลาอัมเห็นว่าพระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยที่จะให้อวยพรแก่อิสราเอล บาลาอัมก็หาได้ไปแสวงหาทางอย่าง
ครั้งก่อนๆไม่ แต่มุ่งหน้าตรงไปยังถิ่นทุรกันดาร
2. บาลาอัมเงยหน้าดูเห็นอิสราเอลอยู่เป็นค่ายๆตามตระกูล แล้วพระวิญญาณของพระเจ้ามาอยู่บนเขา
3. เขาจึงกล่าวกลอนภาชิตของเขาว่า คำพยากรณ์ของบาลาอัมบุตรชายเบโอร์ คำพยากรณ์ของชายที่หูดาแจ่ง
4. คำพยากรณ์ของผู้ที่ได้ยินพระวณะของพระเจ้า ผู้เห็นนิมิตขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ได้ล้มลงจนเกิดความมีนง
แต่ตาไม่มีสิ่งใดบัง
5. โอ ยาโคบเอ๋ย เต็มที่ของท่านช่างงามเหลือเกิน โอ อิสราเอลเอ๋ย ค่ายของท่านถึงงาม
6. เหมือนหุบเขาที่ยืดไปไกล เหมือนสวนซึ่งอยู่ข้างแม่น้ำ เหมือนต้นกฤษณาซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปลูกไว้ เหมือน
ต้นสนสีดาร์ที่อยู่ข้างลำน้ำ
7. น้ำจะไหลออกจากถ้ำของเขา และเชื้อสายของเขาจะมีอยู่ตามลำน้ำเป็นอันมาก กษัตริย์ของเขาจะสูงกว่ากษัตริย์
อากั๊ก ราชอาณาจักรของเขาจะรุ่งเรือง
8. พระเจ้าผู้ทรงนำเขาออกมาจากอียิปต์ ทรงเป็นเสมือนเขาโคกระทิงเพื่อเขา เขาจะกินประชาชาติซึ่งเป็นศัตรูเสีย
และหักกระดูกของศัตรูเหล่านั้น และแทงเขาทั้งหลายทะลุด้วยลูกศร
9. เขาหมอบลงและนอนลงอย่างสิงโต เขาเหมือนสิงโตผู้ยิ่งใหญ่ ใครเล่าจะมาปลุกให้เขาลุกขึ้น ผู้ใดที่อวยพรแก่ท่าน
ขอให้เขาได้รับพร ผู้ใดที่แช่งท่าน ขอให้เขาได้รับคำแช่ง
10. บาลาคก็โกรธบาลาอัม จึงตบมือ แล้วบาลาคพูดกับบาลาอัมว่า เราเชิญท่านมาให้แช่งศัตรูของเรา และดูเถิด ท่าน
ได้อวยพรแก่เขาถึงสามครั้ง
11. ดังนั้นจงหนีไปยังที่อยู่ของท่านเถิด เราได้กล่าวว่า เราจะให้เกียรติแก่ท่านแน่แท้ แต่ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงขัด
ขวางมิให้ท่านได้รับเกียรติ
12. แต่บาลาอัมพูดกับบาลาคว่า ข้าพเจ้ามิได้บอกผู้สื่อสารซึ่งท่านใช้ให้ไปหาข้าพเจ้านั้นแล้วหรือว่า
13. 'แม้ว่าบาลาคจะให้เงินและทองเต็มบ้านเต็มเรือนของเขาแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกระทำอะไรนอกเหนือพระบัญชา
ของพระเยโฮวาห์ไม่ได้ ที่จะทำตามใจข้าพเจ้าไม่ว่าดีหรือชั่ว พระเยโฮวาห์ตรัสประการใด ข้าพเจ้าจะพูดอย่างนั้น'
14. ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้าจะกลับไปสู่ชนชาติของข้าพเจ้า มาเถิด ข้าพเจ้าจะสำแดงให้ท่านทราบว่า ชนชาตินี้จะ
กระทำประการใดแก่ชนชาติของท่านในวันข้างหน้า
15. เขาก็กล่าวกลอนภาชิตของเขาว่า คำพยากรณ์ของบาลาอัมบุตรชายเบโอร์ คำพยากรณ์ของชายผู้หูดาแจ่ง
16. คำพยากรณ์ของผู้ที่ได้ยินพระวณะของพระเจ้า และทราบถึงพระปัญญาของพระองค์ผู้สูงสุด ผู้เห็นนิมิตของ
องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ได้ล้มลงจนเกิดความมีนง แต่ตาไม่มีสิ่งใดบัง
17. ข้าพเจ้าจะเห็นเขา แต่ไม่ใช่อย่างเดี๋ยวนี้ ข้าพเจ้าจะดูเขา แต่ไม่ใช่อย่างใกล้ๆนี้ ดาวดวงหนึ่งจะเดินออกมาจาก
ยาโคบ และธารพระกรอันหนึ่งจะขึ้นมาจากอิสราเอล จะตีเขตแดนของโมอับและทำลายบรรดาลูกหลานของเขา
18. ฝ่ายเอโดมจะตกเป็นของคนอื่น เสอีร์จะตกเป็นของศัตรูของเขาด้วย ฝ่ายอิสราเอลได้แสดงวีรกรรมแล้ว

19. ผู้หนึ่งที่ย่อออกมาจากยาโคบจะครอบครอง และชาวเมืองที่รอดตาย ผู้นั้นจะทำลายเสีย
20. แล้วบาลาอัมมองดูคนอามาเลซ และกล่าวกลอนภษิตของเขาว่า อามาเลซเป็นประชาชาติที่หนึ่ง แต่ในที่สุดจะถึงซึ่งการทำลายอันถาวร
21. และเขามองดูคนเคไนต์ และกล่าวกลอนภษิตของเขาว่า ที่อาศัยของท่านเข้มแข็งมาก และวังของท่านก็วางอยู่ในศิลา
22. แต่อย่างไรก็ตามคนเคไนต์ก็ต้องถูกกวาดล้าง อีกนานเท่าใดเล่า พวกอัสซูรจะมากวาดเจ้าไปเป็นเชลย
23. และบาลาอัมกล่าวกลอนภษิตของเขาว่า อนิจจาเอ๋ย เมื่อพระเจ้าทรงกระทำเช่นนี้ใครจะมีชีวิตอยู่ได้
24. แต่กำปั่นจะมาจากเขตแดนเมืองคิทธิมทำลายอัสซูรและเอเบอร์ และเขาจะถูกทำลายอันถาวรด้วย
25. แล้วบาลาอัมก็ลุกขึ้นกลับไปที่อยู่ของเขา และบาลาคก็ไปตามทางของตนด้วย

1. เมื่ออิสราเอลพักอยู่ในเมืองชิทิม ประชาชนก็ได้เริ่มเล่นชู้กับหญิงชาวโมอับ
2. หญิงเหล่านี้ก็เชิญประชาชนให้ไปกระทำบูชาต่อพระของนาง ประชาชนก็รับประทานและกราบไหว้พระของนาง
3. ดังนั้นอิสราเอลก็เข้าถือพระบaalแห่งเปโออร์ และพระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธต่ออิสราเอล
4. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า จงนำหัวหน้าทั้งหลายของประชาชนแคว้นดากแดดไว้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพื่อว่าพระพิโรธอันเกรี้ยวกราดของพระเยโฮวาห์จะหันเหไปจากอิสราเอลเสีย
5. และโมเสสบอกพวกผู้วินิจฉัยของอิสราเอลว่า ท่านทุกคนจงฆ่าคนของท่านที่เข้าถือพระบaalแห่งเปโออร์เสีย
6. และดูเถิด มีชายอิสราเอลคนหนึ่งพาหญิงคนมีเดียคนหนึ่งเข้ามาในหมู่พี่น้องของเขาต่อสายตาของโมเสส และท่ามกลางสายตาของชุมนุมชนทั้งหมดของคนอิสราเอล ซึ่งกำลังร้องไห้อยู่หน้าประตูพลลาแห่งที่ชุมนุม
7. ครั้นพินีสบุตรชายเอเลอาซาร์ บุตรชายของอาโรนปุโรหิตเห็นดังนั้นก็ลุกขึ้นไปจากชุมนุมชน มือถือทวน
8. ติดตามชายอิสราเอลคนนั้นเข้าไปในเต็นท์ และแทงทะลุเขาทั้งคู่ ทั้งชายอิสราเอลและหญิงคนนั้น ท้องของนางก็ทะลุ แล้วภัยพิบัติในคนอิสราเอลก็สงบ
9. แต่อย่างไรก็ตาม คนที่ตายด้วยภัยพิบัติมีสองหมื่นสี่พันคน
10. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
11. พินีส บุตรชายเอเลอาซาร์ บุตรชายอาโรนปุโรหิต ได้ยับยั้งความกริ้วของเราต่อคนอิสราเอล ในการที่เขามีความกระตือรือร้นเพราะเห็นแก่เราในท่ามกลางประชาชน ดังนั้นเราจึงมิได้เผาผลาญคนอิสราเอลเสียด้วยความหึงหวงของเรา
12. ดังนั้นจงกล่าวว่า `ดูเถิด เราให้พันธสัญญาสันติสุขแก่เขา
13. พันธสัญญานั้นจะเป็นของเขา และของเชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขา เป็นพันธสัญญาแห่งตำแหน่งปุโรหิตอันถาวร เพราะเขามีความกระตือรือร้นเพื่อพระเจ้าของเขา และได้ทำการลบมลทินบาปคนอิสราเอล'
14. ชื่อของชายอิสราเอลคนที่ถูกฆ่าร่วมกับหญิงชาวมีเดียคนนั้น ชื่อคิมรี บุตรชายของสาธุ เจ้านายของครอบครัวสำคัญในตระกูลสิเมโอน
15. และชื่อของหญิงชาวมีเดียผู้ถูกฆ่า คือคอสบี บุตรสาวของศูร์ ผู้เป็นหัวหน้าตระกูลและครอบครัวสำคัญในมีเดีย
16. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
17. จงรบกวนคนมีเดีย และสู้รบกับเขา
18. เพราะเขารบกวนเจ้าด้วยอุบาย ซึ่งเขาส่งเจ้าในเรื่องเปโออร์ และในเรื่องนางคอสบี บุตรสาวเจ้านายแห่งมีเดีย ผู้เป็นน้องสาวของพวกเขา ผู้ที่ถูกฆ่าตายในวันที่บังเกิดภัยพิบัติด้วยเรื่องเปโออร์

1. ต่อมาภายหลังภัยพิบัตินั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสและเอเลอาซาร์บุตรชายอาโรนปุโรหิตว่า
2. จงทำสำมะโนคนรั้วชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมด อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไปตามเรือนบรรพบุรุษของเขาทั้งหมดในอิสราเอล ผู้ที่จะเข้าสงครามได้
3. โมเสสกับเอเลอาซาร์ปุโรหิต ปราศรัยกับเขาทั้งหลาย ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโคว่า
4. จงทำสำมะโนคนรั้วประชาชน อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสและคนอิสราเอล ผู้ที่ออกจากแผ่นดินอียิปต์คือ
5. รูเบน บุตรชายหัวปีของอิสราเอล บุตรของรูเบน คือฮาโนค คนครอบครัวฮาโนค บัลลู คนครอบครัวบัลลู
6. เฮสโรน คนครอบครัวเฮสโรน คารมี คนครอบครัวคารมี
7. เหล่านี้เป็นครอบครัวของคนรูเบน มีจำนวนสี่หมื่นสามพันเจ็ดร้อยสามสิบคน
8. และบุตรชายของบัลลู คือเอลีอับ
9. บุตรชายของเอลีอับคือ เนมุเอล ดาธาน และอาบีรัม นี่คือดาธานและอาบีรัมที่เลือกจากชุมนุมชน เป็นผู้ขัดขวางโมเสสและอาโรนในพรรคพวกโคราห์ เมื่อเขาขัดขวางพระเยโฮวาห์
10. และแผ่นดินได้อ้าปากออกกลืนเขาพร้อมกับโคราห์ เมื่อพรรคพวกนั้นถึงตาย เมื่อไฟเผาผลาญเสียสองร้อยห้าสิบคนและเขาทั้งหลายเป็นเรื่องเตือนใจ
11. แต่บุตรของโคราห์นั้นหาได้ตายไม่
12. บุตรชายของสิเมโอนตามครอบครัวของเขา คือเนมุเอล คนครอบครัวเนมุเอล ยามีน คนครอบครัวยามีน ยาคีน คนครอบครัวยาคีน
13. เศ-ราห์ คนครอบครัวเศ-ราห์ ชาอูล คนครอบครัวชาอูล
14. เหล่านี้เป็นครอบครัวของคนสิเมโอน มีจำนวนสองหมื่นสองพันสองร้อยคน
15. บุตรของกาต ตามครอบครัวของเขา คือเศโฟน คนครอบครัวเศโฟน ฮักกี คนครอบครัวฮักกี ชูนี่ คนครอบครัวชูนี่
16. โอสนี คนครอบครัวโอสนี เอรี คนครอบครัวเอรี
17. อาโรด คนครอบครัวอาโรด อาเรลี คนครอบครัวอาเรลี
18. เหล่านี้เป็นครอบครัวของบุตรของกาต ตามจำนวนของเขามีสี่หมื่นห้าร้อยคน
19. บุตรชายของยูดาห์คือ เอร์และโอนัน เอร์กับโอนันตายเสียในแผ่นดินคานาอัน
20. และบุตรชายของยูดาห์ตามครอบครัวของเขา คือเซลาห์ คนครอบครัวเซลาห์ เปเรศ คนครอบครัวเปเรศ เศ-ราห์ คนครอบครัวเศ-ราห์
21. และบุตรชายของเปเรศคือ เฮสโรน คนครอบครัวเฮสโรน ฮามูล คนครอบครัวฮามูล
22. เหล่านี้เป็นครอบครัวของยูดาห์ ตามจำนวนของเขามีเจ็ดหมื่นหกพันห้าร้อยคน
23. บุตรชายของอิสสาคาร์ตามครอบครัวของเขา คือโทลา คนครอบครัวโทลา ปูวาร์ คนครอบครัวปูวาร์

24. ยาซุบ คนครอบครัวยาซุบ ซิมโรน คนครอบครัวซิมโรน
25. เหล่านี้เป็นครอบครัวของอิสสาการ์ ตามจำนวนของเขามีหกหมื่นสี่พันสามร้อยคน
26. บุตรชายของเศบูลุนตามครอบครัวของเขา คือเสเรต คนครอบครัวเสเรต เอโลน คนครอบครัวเอโลน ยาเลเอล คนครอบครัวยาเลเอล
27. เหล่านี้เป็นครอบครัวของคนเศบูลุน ตามจำนวนของเขามีหกหมื่นห้าร้อยคน
28. บุตรชายของโยเซฟตามครอบครัวของเขา คือมนัสเสห์และเอฟราอิม
29. บุตรชายของมนัสเสห์ คือมาคีร์ คนครอบครัวมาคีร์ มาคีร์ให้กำเนิดบุตรชื่อกิเลอาด กิเลอาด คนครอบครัวกิเลอาด
30. บุตรชายของกิเลอาด คืออียะเซอร์ คนครอบครัวอียะเซอร์ เฮเลค คนครอบครัวเฮเลค
31. และอัสรีเอล คนครอบครัวอัสรีเอล เซเคม คนครอบครัวเซเคม
32. และเซมิดา คนครอบครัวเซมิดา เฮเฟอร์ คนครอบครัวเฮเฟอร์
33. ส่วนเศโลเฟห์บุตรชายเฮเฟอร์ไม่มีบุตรชายมีแต่บุตรสาว ชื่อบุตรสาวของเศโลเฟห์คือ มาลาห์ โนอาห์ โฮกลาห์ มิลคาห์และทีรซาร์ห์
34. เหล่านี้เป็นครอบครัวของมนัสเสห์ และจำนวนของเขามีห้าหมื่นสองพันเจ็ดร้อยคน
35. ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของเอฟราอิมตามครอบครัวของเขาชื่อ ชูเชลาห์ คนครอบครัวชูเชลาห์ เบเคอร์ คนครอบครัวเบเคอร์ ทาหาน คนครอบครัวทาหาน
36. บุตรชายของชูเชลาห์คือ เอราน คนครอบครัวเอราน
37. เหล่านี้เป็นครอบครัวของบุตรชายเอฟราอิม ตามจำนวนของเขา มีสามหมื่นสองพันห้าร้อยคน เหล่านี้เป็นบุตรชายของโยเซฟตามครอบครัวของเขา
38. บุตรชายของเบนยามินตามครอบครัวของเขา คือ เบ-ลา คนครอบครัวเบ-ลา อัสเบล คนครอบครัวอัสเบล อาหิรัม คนครอบครัวอาหิรัม
39. เซฟูฟาม คนครอบครัวเซฟูฟาม หูฟาม คนครอบครัวหูฟาม
40. และบุตรชายของเบ-ลา คืออาร์ตและนาอามาน อาร์ต คนครอบครัวอาร์ต นาอามาน คนครอบครัวนาอามาน
41. เหล่านี้เป็นบุตรชายของเบนยามินตามครอบครัวของเขา และจำนวนของเขาเป็นสี่หมื่นห้าพันหกร้อยคน
42. ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของดานตามครอบครัวของเขา คือชูฮัม คนครอบครัวชูฮัม นี่เป็นครอบครัวของดานตามครอบครัวของเขา
43. ครอบครัวทั้งหมดของคนชูฮัมตามจำนวนของเขา มีหกหมื่นสี่พันสี่ร้อยคน
44. บุตรของอาเซอร์ตามครอบครัวของเขา คืออิมนาห์ คนครอบครัวอิมนาห์ อิซวี คนครอบครัวอิซวี เบรียาห์ คนครอบครัวเบรียาห์
45. บุตรชายของเบรียาห์คือ เฮเบอร์ คนครอบครัวเฮเบอร์ มัลคีเอล คนครอบครัวมัลคีเอล
46. บุตรสาวของอาเซอร์ คือเสราห์

47. เหล่านี้เป็นครอบครัวของบุตรชายอาเซอร์ตามจำนวนของเขา มีห้าหมื่นสามพันสี่ร้อยคน
48. บุตรชายของนัฟทาลีตามครอบครัวของเขา คือยาเซเอล คนครอบครัวยาเซเอล กูนี คนครอบครัวกูนี
49. เยเซอร์ คนครอบครัวเยเซอร์ ซิลเลม คนครอบครัวซิลเลม
50. เหล่านี้เป็นครอบครัวของนัฟทาลีตามครอบครัวของเขา และตามจำนวนของเขามีสี่หมื่นห้าพันสี่ร้อยคน
51. จำนวนคนอิสราเอล มีหกแสนหนึ่งพันเจ็ดร้อยสามสิบคน
52. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
53. ให้แบ่งแผ่นดินนั้นเป็นมรดกแก่คนเหล่านี้ตามจำนวนรายชื่อ
54. มรดกส่วนใหญ่ก็ให้แบ่งแก่คนตระกูลใหญ่ และมรดกส่วนน้อยก็ให้แบ่งแก่คนตระกูลย่อม ทุกตระกูลจะได้รับส่วนมรดกตามจำนวนคน
55. แต่ให้จับสลากแบ่งแผ่นดินนั้น ให้เขาได้รับมรดกตามรายชื่อตระกูลของบรรพบุรุษของเขา
56. ให้จับสลากแบ่งมรดกของเขานั้นตามส่วนตระกูลใหญ่และตระกูลย่อม
57. ต่อไปนี้เป็นคนเลวีที่นับตามครอบครัวของเขา คือเกอร์โซน คนครอบครัวเกอร์โซน โคฮาท คนครอบครัวโคฮาท เมราวี คนครอบครัวเมราวี
58. ต่อไปนี้เป็นครอบครัวของเลวี คือคนครอบครัวลิบนิ คนครอบครัวเฮโบรน คนครอบครัวมาลี คนครอบครัวมุซึ คนครอบครัวโคราห์ และโคฮาทให้กำเนิดบุตรชื่ออัมราม
59. ภรรยาของอัมรามคือโยเคเบตบุตรสาวของเลวีเกิดแก่เลวีที่อียิปต์ และนางคลอดบุตรให้อัมรามชื่อ อาโรนและโมเสส และมีเวียมพี่สาวของเขาทั้งสอง
60. และอาโรนให้กำเนิดบุตรชื่อนาตับ อาบิฮู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์
61. แต่นาตับและอาบิฮูนั้นได้เสียชีวิต เมื่อเขาบูชาด้วยไฟที่ผิดรูปแบบต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
62. และจำนวนของเขาเป็นสองหมื่นสามพันคน เป็นผู้ชายทุกคนอายุตั้งแต่หนึ่งเดือนขึ้นไป เพราะเขามีได้นับรวมไว้ในคนอิสราเอล เพราะไม่มีมรดกให้แก่เขาท่ามกลางคนอิสราเอล
63. จำนวนคนเหล่านี้โมเสสและเอเลอาซาร์บุโรหิตได้นับไว้ ครั้งเมื่อนับคนอิสราเอล ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค
64. แต่ตามรายชื่อเหล่านี้ไม่มีชายสักคนหนึ่งซึ่งโมเสสและอาโรนบุโรหิตได้นับไว้ครั้งเมื่อนับคนอิสราเอลในถิ่นทุรกันดารซีนาย
65. เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสเรื่องเขาเหล่านั้นว่า เขาจะต้องตายในถิ่นทุรกันดาร ไม่มีชายสักคนหนึ่งเหลืออยู่นอกจากคาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์และโยชูวาบุตรชายนูน

1. ครั้งนั้นบุตรสาวทั้งหลายของเศโลเฟห์บุตรชายของเฮเฟอร์ ผู้เป็นบุตรชายของกิเลอาด ผู้เป็นบุตรชายของมาคีร์ ผู้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์ จากครอบครัวต่างๆของมนัสเสห์บุตรชายของโยเซฟเข้ามาใกล้ ชื่อบุตรสาวทั้งหลายของเขาคือ มาลาห์ โนอาห์ โฮกลาห์ มิลคาห์ และทึรซาคี
2. และเขาทั้งหลายมายืนอยู่ต่อหน้าโมเสสและต่อหน้าเอเลอาซาร์ปุโรหิต และต่อหน้าประมุข และต่อหน้าบรรดาชุมนุมชนที่ประตูลับพลานแห่งชุมนุม กล่าวว่
3. บิดาของเราตายเสียในถิ่นทุรกันดาร ท่านมิได้อยู่ในพวกที่ส่งสุขกันต่อสู่พระเยโฮวาห์ในพรรคพวกโคราห์ แต่ท่านเสียชีวิตเพราะบาปของตน และท่านไม่มีบุตรชายเลย
4. เหตุใดจึงลบชื่อบิดาของเราจากครอบครัวของท่าน เพราะเหตุที่ท่านไม่มีบุตรชายเลย ขอให้เรามีกรรมสิทธิ์ที่ดินท่ามกลางพี่น้องบิดาของเราด้วย
5. โมเสสได้นำเรื่องของเขากราบทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
6. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
7. บุตรสาวของเศโลเฟห์หัดพูดถูกต้องแล้ว เจ้าจงให้กรรมสิทธิ์ที่ดินเป็นมรดกท่ามกลางพี่น้องบิดาของเขา และกระทำให้มรดกบิดาของเขาตกทอดมาถึงเขา
8. เจ้าจงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า `ถ้าผู้ชายคนหนึ่งตายและไม่มีบุตรชาย เจ้าจงให้มรดกของเขาตกไปยังบุตรสาวของเขา
9. และถ้าเขาไม่มีบุตรสาว เจ้าจงให้มรดกของเขาแก่พี่น้องของเขา
10. และถ้าเขาไม่มีพี่น้อง เจ้าจงให้มรดกของเขาแก่พี่น้องบิดาของเขา
11. และถ้าบิดาของเขาไม่มีพี่น้อง เจ้าจงให้มรดกของเขาแก่ญาติถัดตัวเขาไปในครอบครัวของเขา ให้ผู้นั้นถือกรรมสิทธิ์ได้ ให้เป็นกฎเกณฑ์แห่งคำตัดสินแก่ประชาชนอิสราเอล ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้
12. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า จงขึ้นไปบนภูเขาอาบาอิมนี้ และมองดูแผ่นดินซึ่งเรามอบให้แก่คนอิสราเอล
13. และเมื่อเจ้าได้เห็นแล้ว เจ้าจะถูกรวบรวมไปอยู่กับประชาชนของเจ้า อย่างอาโรนพี่ชายของเจ้าได้ถูกรวบรวมไปนั้น
14. เพราะว่าเจ้าทั้งสองกบฏต่อบัญชาของเราในถิ่นทุรกันดารคิเนหะวาระหว่างที่ชุมนุมชนได้โต้แย้งขึ้น เจ้ามิได้นับถือเรา ต่อหน้าต่อตาเราทั้งหลายที่นั่น นี่คือน้ำเมรีบาห์แห่งคาเดชในถิ่นทุรกันดารคิเน
15. โมเสสกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า
16. ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งจิตวิญญาณมนุษย์ทั้งปวงทรงแต่งตั้งชายผู้หนึ่งไว้เหนือชุมนุมชนนี้
17. ผู้ซึ่งจะเข้าออกในต่อหน้าเขา ผู้ซึ่งจะนำเขาเข้าออก เพื่อว่าชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์จะมีได้เหมือนกับฝูงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง
18. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า จงนำโยชวานบุตรชายหนุ่มผู้มีพระวิญญาณอยู่ภายในเขามา จงเอามือของเจ้าวางบนเขา
19. ตั้งเขาไว้ต่อหน้าเอเลอาซาร์ปุโรหิตและต่อหน้าชุมนุมชนทั้งหมด และเจ้าจงกำชับเขาท่ามกลางสายตาของชุมนุม

มชน

20. เจ้าจงให้เกียรติยศอย่างของเจ้าแก่เขาบ้าง เพื่อให้ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดเชื่อฟังเขา

21. และเขาจะยืนอยู่ต่อหน้าเอลาซาร์ปุโรหิต ผู้ซึ่งจะทูลถามเพื่อเขาตามหลักตัดสินของอุริมต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และคนทั้งปวงจะออกไปและเข้ามาตามคำของปุโรหิต ทั้งเขากับคนทั้งปวงในอิสราเอลนั้นคือชุมนุมชนทั้งหมด

22. และโมเสสกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่าน ท่านจึงนำโยชูวาให้มายืนต่อหน้าเอลาซาร์ปุโรหิต และต่อหน้าชุมนุมชนทั้งหมด

23. และท่านเอามือวางบนโยชูวา และกำชับเขา ตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งทางโมเสส

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงบัญชาคนอิสราเอลและกล่าวแก่เขาว่า ของบูชาของเรา อาหารของเราซึ่งเป็นของบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัย เจ้าทั้งหลายจงเอาใจใส่ที่จะถวายบูชาแก่เราตามกาลกำหนด
3. และเจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า นี่เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟซึ่งเจ้าทั้งหลายควรถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสองตัว เป็นเครื่องบูชาเนื่องนิത്യทุกวัน
4. เจ้าจงถวายลูกแกะเป็นเครื่องบูชาในตอนเช้าตัวหนึ่ง และลูกแกะอีกตัวหนึ่งนั้นเจ้าจงถวายบูชาเวลาเย็น
5. และยอดแบ่งหนึ่งในลิบเอฟาห์เป็นธัญญาบูชา คลุกกับน้ำมันสักตหนึ่งในสี่อิน
6. เป็นเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ ซึ่งได้บัญชาตั้งไว้ที่ภูเขาซีนายเป็นกลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์
7. ส่วนเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้นให้ถวายหนึ่งในสี่อินกับแกะตัวหนึ่ง ในที่บริสุทธิ์เจ้าจงเทเครื่องดื่มบูชาซึ่งเป็นเหล้าองุ่นถวายแด่พระเยโฮวาห์
8. ลูกแกะอีกตัวหนึ่งเจ้าจงถวายบูชาเวลาเย็น เจ้าจงถวายบูชาด้วยไฟเช่นเดียวกับธัญญาบูชาของเวลาเช้า และเช่นเดียวกับเครื่องดื่มบูชาที่คู่กัน เป็นกลิ่นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์
9. ในวันสะบาโตลูกแกะอายุหนึ่งขวบสองตัวที่ไม่มีตำหนิ และยอดแบ่งสองในลิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมันให้เป็นธัญญาบูชา และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน
10. นี่เป็นเครื่องเผาบูชาทุกวันสะบาโตนอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน
11. เวลาต้นเดือนทุกเดือน เจ้าทั้งหลายจงถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ คือวัวหนุ่มสองตัว แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะหนึ่งขวบไม่มีตำหนิเจ็ดตัว
12. สำหรับวัวตัวหนึ่งจงเอายอดแบ่งสามในลิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมันสำหรับเป็นธัญญาบูชา และสำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งนั้นจงเอายอดแบ่งสองในลิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมันเป็นธัญญาบูชา
13. สำหรับลูกแกะทุกตัวจงเอายอดแบ่งหนึ่งในลิบเอฟาห์คลุกกับน้ำมันเป็นธัญญาบูชา ให้เป็นเครื่องเผาบูชาเป็นกลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์
14. ส่วนเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัวผู้ตัวหนึ่งจงเอาน้ำองุ่นครึ่งอิน สำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งจงเอาหนึ่งในสามอิน สำหรับลูกแกะตัวหนึ่งจงเอาหนึ่งในสี่อิน นี่เป็นเครื่องเผาบูชาประจำเดือน ทุกเดือนตลอดปี
15. และเอาลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้นำมาบูชานอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน
16. เดือนที่หนึ่งวันที่สิบสี่เป็นปีศาจของพระเยโฮวาห์
17. และวันที่สิบห้าของเดือนนี้เป็นวันการเลี้ยง จงรับประทานขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน
18. ในวันต้นให้มีการประชุมบริสุทธิ์ เจ้าทั้งหลายอย่ากระทำงานหนักในวันนั้น
19. แต่จงถวายบูชาด้วยไฟ เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ คือเอาวัวหนุ่มสองตัว แกะผู้ตัวหนึ่ง และลูกแกะอายุ

หนึ่งขวบเจ็ดตัว ดูให้ดีกว่าไม่มีตำหนิ

20. และเอายอดแบ่งคลุกน้ำมันเป็นธัญญาของสัตว์เหล่านี้ สำหรับวัวผู้ตัวหนึ่งเจ้าจงถวายสามในสิบเอฟาห์ และสำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งสองในสิบเอฟาห์
21. สำหรับลูกแกะตัวหนึ่งในลูกแกะเจ็ดตัวนั้น จงเอาแบ่งหนึ่งในสิบเอฟาห์
22. และเอาแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปเพื่อทำการลบมลทินบาปของเจ้า
23. เจ้าจงถวายเครื่องบูชาเหล่านี้ นอกเหนือเครื่องเผาบูชาตอนเช้า ซึ่งเป็นเครื่องบูชาเนื่องนิത്യนั้น
24. ในทำนองเดียวกัน เจ้าจงถวายเครื่องบูชาทุกวันตลอดทั้งเจ็ดวัน คือถวายอาหารเป็นเครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ จงถวายบูชานอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน
25. และในวันที่เจ็ดพวกเจ้าจงมีการประชุมบริสุทธิ เจ้าอย่าทำงานหนักในวันนั้น
26. ในวันถวายผลรุ่นแรก เมื่อเจ้าเอาข้าวใหม่มาเป็นธัญญาถวายแด่พระเยโฮวาห์ในเทศกาลสัปดาห์นั้น เจ้าจงมีการประชุมบริสุทธิ เจ้าอย่าทำงานหนักในวันนั้น
27. แต่จงถวายเครื่องเผาบูชาให้เป็นกลิ่นพอพระทัยแด่พระเยโฮวาห์ คือถวายวัวหนุ่มสองตัว แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบเจ็ดตัว
28. และถวายยอดแบ่งคลุกน้ำมันเป็นธัญญา คือสำหรับวัวตัวหนึ่งถวายแบ่งสามในสิบเอฟาห์ สำหรับแกะผู้หนึ่งตัวนั้นสองในสิบเอฟาห์
29. สำหรับลูกแกะเจ็ดตัวๆละหนึ่งในสิบเอฟาห์
30. พร้อมกับลูกแพะผู้ตัวหนึ่งสำหรับลบมลทินของเจ้า
31. นอกจากเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യและธัญญาบูชาคู่กันนั้น เจ้าจงถวายเครื่องบูชาเหล่านี้และเครื่องดื่มบูชาคู่กันด้วย (ดูให้ดีกว่าให้ปราศจากตำหนิ)

1. ในวันที่หนึ่งเดือนที่เจ็ดเจ้าจงมีการประชุมบริสุทธิ เจ้าอย่าทำงานหนัก เป็นวันให้เจ้าทั้งหลายเป่าแตร
2. เจ้าจงถวายเครื่องเผาบูชา เป็นกลิ่นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ คือถวายเป็นวัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิเจ็ดตัว
3. และถวายเป็นยอดแบ่งคลุกน้ำมันเป็นธัญญาบูชา คือสำหรับวัวผู้หนึ่งถวายเป็นสามในสิบเอฟาห์ สำหรับแกะผู้ตัวนั้นสองในสิบเอฟาห์
4. ลูกแกะเจ็ดตัว ตัวละหนึ่งในสิบเอฟาห์
5. และถวายเป็นลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป เพื่อลบมลทินบาปของเจ้า
6. นอกเหนือเครื่องเผาบูชาในวันข้างขึ้นและธัญญาบูชาคู่กันและเครื่องเผาบูชาประจำวันคู่กับธัญญาบูชา และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน ตามลักษณะเครื่องบูชาเหล่านี้ เป็นกลิ่นที่พอพระทัย เป็นเครื่องบูชาด้วยไฟถวายแด่พระเยโฮวาห์
7. ในวันที่สิบเดือนที่เจ็ดนี้ เจ้าทั้งหลายจงมีการประชุมบริสุทธิ เจ้าต้องถ่อมใจลง อย่าทำการงานสิ่งใด
8. แต่เจ้าจงถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ให้เป็นกลิ่นที่พอพระทัย คือถวายเป็นวัวหนุ่มตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบเจ็ดตัว เจ้าอย่าให้มีตำหนิ
9. และยอดแบ่งคลุกน้ำมันเป็นธัญญาบูชา สำหรับวัวตัวนั้นถวายเป็นสามในสิบเอฟาห์ สำหรับแกะผู้ตัวหนึ่งนั้นสองในสิบเอฟาห์
10. สำหรับลูกแกะเจ็ดตัวนั้น ตัวละหนึ่งในสิบเอฟาห์
11. และถวายเป็นลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องบูชาไถ่บาปลบมลทินและเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യซึ่งคู่กับธัญญาบูชา และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน
12. ในวันที่สิบห้าเดือนที่เจ็ดเจ้าทั้งหลายจงมีการประชุมบริสุทธิ เจ้าอย่าทำงานหนัก และเจ้าจงมีการเลี้ยงเจ็ดวันแด่พระเยโฮวาห์
13. เจ้าจงถวายเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ คือวัวหนุ่มสิบสามตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบสิบสี่ตัว สัตว์เหล่านี้อย่าให้มีตำหนิ
14. และถวายเป็นยอดแบ่งคลุกน้ำมันเป็นธัญญาบูชาคู่กัน สำหรับวัวสิบสามตัว ตัวหนึ่งถวายเป็นสามในสิบเอฟาห์ สำหรับแกะผู้สองตัว ตัวละสองในสิบเอฟาห์
15. สำหรับลูกแกะสิบสี่ตัว ตัวละหนึ่งในสิบเอฟาห์
16. และถวายเป็นลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ ซึ่งคู่กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน
17. ในวันที่สองจงถวายเป็นวัวหนุ่มสิบสองตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว
18. กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้นสำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้นตามจำนวนตามลักษณะ
19. และถวายเป็นลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ ซึ่งคู่กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน

20. ในวันที่สามจงถวายวัวสิบเอ็ดตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว
21. กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ
22. และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ ซึ่งคู่กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน
23. ในวันที่สี่จงถวายวัวสิบตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว
24. กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ
25. และถวายลูกแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ ซึ่งคู่กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน
26. ในวันที่ห้าจงถวายวัวเก้าตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว
27. กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ
28. และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ ซึ่งคู่กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน
29. ในวันที่หกจงถวายวัวแปดตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว
30. กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ
31. และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ ซึ่งคู่กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน
32. ในวันที่เจ็ดจงถวายวัวเจ็ดตัว แกะผู้สองตัว ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิสิบสี่ตัว
33. กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ
34. และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ ซึ่งคู่กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน
35. ในวันที่แปดจงมีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ เจ้าอย่าทำงานหนัก
36. แต่จงถวายเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาด้วยไฟ เป็นกลิ่นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ คือวัวผู้ตัวหนึ่ง แกะผู้ตัวหนึ่ง ลูกแกะอายุหนึ่งขวบไม่มีตำหนิเจ็ดตัว
37. และถวายธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กันนั้น สำหรับวัว แกะผู้ และลูกแกะนั้น ตามจำนวนตามลักษณะ
38. และถวายแพะผู้ตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป นอกเหนือเครื่องเผาบูชาเนื่องนิത്യ ซึ่งคู่กับธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาคู่กัน
39. สิ่งเหล่านี้เจ้าทั้งหลายจงถวายแด่พระเยโฮวาห์ตามเทศกาลกำหนดของเจ้า เพิ่มเข้ากับการถวายตามคำปฏิญาณของเจ้า และการถวายด้วยใจสมัครของเจ้า เป็นเครื่องเผาบูชาของเจ้า เครื่องธัญญาบูชาของเจ้า เครื่องดื่มบูชาของเจ้า และเครื่องสันติบูชาของเจ้า
40. และโมเสสได้บอกคนอิสราเอลตามที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาท่านไว้ทุกประการ

1. โมเสสได้พูดกับหัวหน้าตระกูลเกี่ยวกับคนอิสราเอลว่า นี่เป็นสิ่งที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชา
2. เมื่อชายผู้ใดปฏิญาณไว้กับพระเยโฮวาห์ หรือให้สัตย์ปฏิญาณผูกมัดตัวไว้ด้วยคำสัตย์ปฏิญาณวิริตอย่างหนึ่งอย่างใด อย่าให้เขาเสียเวลา เขาต้องกระทำตามคำที่ออกจากปากของเขาทั้งสิ้น
3. หรือเมื่อสตรีคนหนึ่งคนใดปฏิญาณไว้แต่พระเยโฮวาห์ และผูกมัดตัวเองไว้ด้วยคำสัตย์ปฏิญาณวิริต เมื่อเธอยังสาวอยู่ในเรือนของบิดา
4. และบิดาของเธอได้ยินคำที่เธอปฏิญาณไว้และคำสัตย์ปฏิญาณวิริตที่เธอผูกมัดตัวเอง แต่มิได้พูดอะไรกับเธอ ก็ให้คำที่ปฏิญาณไว้ในวันนั้นทั้งสิ้นคงอยู่ และให้คำสัตย์ปฏิญาณวิริตที่ผูกมัดเธอไว้ในวันนั้นทุกอย่างคงอยู่
5. แต่ถ้าบิดาของเธอคัดค้านในวันที่เขาได้ยินนั้น การที่เธอปฏิญาณไว้ก็ดี คำสัตย์ปฏิญาณวิริตที่ผูกมัดเธอไว้ก็ดี ย่อมไม่คงอยู่ และพระเยโฮวาห์จะทรงอภัยให้แก่เธอ เพราะบิดาของเธอได้คัดค้านเธอไว้
6. และถ้านางแต่งงานมีสามีแล้ว สิ่งที่นางปฏิญาณไว้หรือกล่าวด้วยริมฝีปากที่ไม่ทันคิดซึ่งผูกมัดนาง
7. ฝ่ายสามีก็ได้ยินแล้ว และในวันที่ได้ยินเขาก็มิได้พูดอะไรกับนาง สิ่งที่นางปฏิญาณไว้วันนั้นและคำสัตย์ปฏิญาณวิริตที่ผูกมัดนางย่อมคงอยู่ด้วย
8. แต่ถ้าในวันนั้นที่สามีมาได้ยินนางและเขาคัดค้าน ก็ทำให้คำที่นางปฏิญาณไว้วันนั้นเป็นโมฆะ ทั้งคำกล่าวด้วยริมฝีปากที่ไม่ทันคิดของนาง ซึ่งผูกมัดนางนั้นก็เป็นโมฆะด้วย และพระเยโฮวาห์จะทรงอภัยให้แก่นาง
9. แต่คำปฏิญาณที่แม่ฝ่ายหรือแม่ร้างกระทำไว้หรือคำใดที่นางพูดผูกมัดตนเอง คำพูดนั้นย่อมคงอยู่
10. และถ้านางปฏิญาณไว้ในบ้านสามีของนาง หรือให้สัตย์ปฏิญาณวิริตด้วยสัตย์ปฏิญาณผูกมัดตนเองไว้
11. และสามีของนางได้ยินแล้ว แต่ไม่ว่าอะไรแก่นาง และไม่คัดค้านนาง คำปฏิญาณของนางทั้งสิ้นย่อมคงอยู่ และคำสัตย์ปฏิญาณวิริตทุกอย่างซึ่งนางผูกมัดตัวเองย่อมคงอยู่
12. แต่ถ้าสามีของนางได้กระทำทำให้ไม่คงอยู่หรือเป็นโมฆะในวันที่เขาได้ยินแล้ว สิ่งใดที่ออกจากริมฝีปากของนางเกี่ยวกับคำปฏิญาณหรือเกี่ยวกับคำสัตย์ปฏิญาณวิริตของนางย่อมไม่คงอยู่ สามีของนางได้กระทำให้เป็นโมฆะ และพระเยโฮวาห์จะทรงอภัยให้แก่นาง
13. คำปฏิญาณหรือคำสัตย์ปฏิญาณทั้งสิ้นที่ทำให้นางถ่อมใจเอง สามีของนางย่อมไม่ให้งคงอยู่หรือให้เป็นโมฆะได้
14. แต่ถ้าสามีของนางไม่กล่าวสิ่งใดแก่นางวันแล้ววันเล่า เขาย่อมกระทำให้คำปฏิญาณและคำสัตย์ปฏิญาณวิริตทั้งสิ้นของนาง ซึ่งจะตกแก่นางให้คงอยู่ เพราะเขาไม่พูดสิ่งใดในวันที่เขาได้ยิน เขาจึงกระทำให้คงอยู่
15. แต่ถ้าภายหลังที่เขาได้ยินแล้วมากระทำทำให้ไม่คงอยู่หรือเป็นโมฆะ เขาย่อมต้องรับโทษความชั่วช้าของนาง
16. ข้อความเหล่านี้เป็นกฎเกณฑ์ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้ เป็นเรื่องระหว่างชายกับภรรยาของเขา เรื่องระหว่างบิดากับบุตรสาว ขณะเมื่อเธอยังสาวอยู่ ยังอยู่ในเรือนบิดาของเธอ

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงแก้แค้นคนมีเดียนเพื่อคนอิสราเอล แล้วภายหลังเจ้าจะถูกรวบให้ไปอยู่กับประชาชนของเจ้า
3. และโมเสสกล่าวกับประชาชนว่า จงเตรียมคนบางคนในพวกเจ้าให้พร้อมด้วยอาวุธเพื่อทำสงคราม แล้วยกไปสู่พวกมีเดียนเพื่อกระทำการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์ต่อคนมีเดียน
4. เจ้าจงส่งคนจากตระกูลอิสราเอลทั้งหมดตระกูลละพันคนเข้าทำสงคราม
5. ดังนั้นเขาจึงจัดคนจากอิสราเอลที่นับพันๆนั้นตระกูลละพันคน เป็นคนหมื่นสองพันสรรพด้วยอาวุธเพื่อเข้าสงคราม
6. และโมเสสส่งคนตระกูลละพันคนออกไปทำสงคราม ทุกคนเหล่านั้นกับพีเนหัสบุตรชายเอเลอาซาร์ปุโรหิตไปทำสงคราม พร้อมกับเครื่องใช้อันบริสุทธิ์ และมีแตรปลุกอยู่ในมือ
7. เขาทำสงครามต่อผู้คนมีเดียนดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสและได้ฆ่าผู้ชายเสียทุกคน
8. เขาได้ประหารชีวิตบรรดาภคินีคนมีเดียนพร้อมกับคนอื่นที่เขาฆ่าเสีย มีเอวี เรเคม สุร์ เฮอร์ และเรบา ภคินีทั้งห้าแห่งคนมีเดียน และได้ประหารชีวิตบาลาอัมบุตรชายเบโอร์เสียด้วยดาบ
9. และคนอิสราเอลได้จับสตรีชาวมีเดียนทั้งหมดมาเป็นเชลย พร้อมกับพวกเด็กเล็กทั้งหลาย และกวาดเอาฝูงวัวฝูงแพะแกะและข้าวของทั้งปวงไปสิ้น เป็นทรัพย์ที่ปล้นได้
10. และเอาไฟเผาบรรดาเมืองที่อาศัยของเขา และเผาค่ายทั้งสิ้นของเขาเสียด้วย
11. แล้วเก็บบรรดาของที่ริบได้และทรัพย์ที่ปล้นได้ทั้งคนและสัตว์ไปเสียสิ้น
12. แล้วเขานำเชลยและทรัพย์สินที่ปล้นได้กับของที่ริบได้ทั้งหมดมายังโมเสส และเอเลอาซาร์ปุโรหิต และชุมนุมชนอิสราเอลที่ค่าย ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค
13. โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตและบรรดาประมุขแห่งชุมนุมชนออกไปต้อนรับเขานอกค่าย
14. และโมเสสโกรธพวกนายทหาร คือนายพันและนายร้อยผู้กลับจากการทำสงคราม
15. โมเสสพูดกับเขาทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายได้ไว้ชีวิตพวกผู้หญิงทั้งหมดหรือ
16. ดูกิจิต โดยคำปรึกษาของบาลาอัม หญิงเหล่านี้ได้กระทำให้คนอิสราเอลหลงกระทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ในเรื่องเบโอร์ และภัยพิบัติจึงได้เกิดขึ้นท่ามกลางชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์
17. บัดนี้จึงประหารชีวิตเด็กผู้ชายเล็กเสียทุกคน และประหารชีวิตผู้หญิงซึ่งได้เคยนอนร่วมกับชายเสียทุกคน
18. แต่จงไว้ชีวิตเด็กผู้หญิงที่ยังไม่เคยนอนร่วมกับชายไว้สำหรับท่านทั้งหลายเอง
19. จงอยู่ภายนอกค่ายเจ็ดวัน ท่านผู้ใดที่ได้ฆ่าคน และท่านผู้ใดที่ได้แตะต้องผู้ที่ถูกฆ่า จงชำระตัวและเชลยของตัวในวันที่สามและวันที่เจ็ด
20. ท่านต้องชำระเครื่องแต่งกายทุกชิ้น เครื่องหนังสัตว์ทุกชิ้น และเครื่องขนแพะทั้งหมดและเครื่องที่ทำด้วยไม้ทุกชิ้น
21. และเอเลอาซาร์ปุโรหิตได้กล่าวแก่ทหารผู้ออกไปทำสงครามว่า นี่เป็นกฎพระราชบัญญัติซึ่งพระเยโฮวาห์ได้บัญชาโมเสส

22. เฉพาะทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ดีบุก และตะกั่ว
23. ทุกสิ่งที่ทนไฟได้ เจ้าทั้งหลายจงลนเสียด้วยไฟ แล้วจะสะอาด ถึงอย่างไรก็ต้องชำระล้างให้บริสุทธิ์ด้วยน้ำแห่งการแยกตั้งไว้ และทุกสิ่งที่ทนไฟไม่ได้ท่านต้องให้ผ่านน้ำนั้น
24. ท่านต้องซักเสื้อผ้าของท่านในวันที่เจ็ด และท่านจะสะอาด ภายหลังท่านจึงจะเข้ามาในค่ายได้
25. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
26. เจ้าและเอเลอาซาร์ปุโรหิตกับบรรดาหัวหน้าของชุมนุมชน จงนับสิ่งของที่ได้มาทุกคนและสัตว์
27. และแบ่งสิ่งของเหล่านั้นออกเป็นสองส่วน ให้ทหารผู้ออกไปทำสงครามส่วนหนึ่ง และให้บรรดาชุมนุมชนนี้อีกส่วนหนึ่ง
28. และจงซักส่วนหนึ่งจากทหารที่ออกไปทำสงครามเป็นของถวายแด่พระเยโฮวาห์ ห้าร้อยซักหนึ่ง ทั้งคนและวัว และลาและฝูงแพะแกะ
29. จงเอาจากครึ่งส่วนของเขา มอบให้แก่เอเลอาซาร์ปุโรหิตเป็นเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์
30. และจากครึ่งส่วนของคนอิสราเอลนั้น เจ้าจงนำห้าสิบซักหนึ่งจากคน ฝูงวัว ฝูงลา และฝูงแพะแกะ และสัตว์ทั้งหมด มอบให้แก่คนเลวีผู้ดูแลพลับพลาของพระเยโฮวาห์
31. และโมเสสกับเอเลอาซาร์ปุโรหิตได้กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส
32. บรรดาทรัพย์ที่ปล้นได้อันเหลือจากสิ่งที่ทหารริบมาได้ นั้น คือ แกะหกแสนเจ็ดหมื่นห้าพันตัว
33. วัวเจ็ดหมื่นสองพันตัว
34. ลาหกหมื่นหนึ่งพันตัว
35. และคน คือผู้หญิงที่ยังไม่เคยนอนร่วมกับชาย ทั้งหมดมีสามหมื่นสองพันคน
36. และในครึ่งส่วนได้ของคนที่ออกไปทำสงคราม มีแกะสามแสนสามหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยตัว
37. และส่วนแกะที่เป็นของพระเยโฮวาห์มีหกร้อยเจ็ดสิบห้าตัว
38. มีวัวสามหมื่นหกพันตัว วัวอันเป็นส่วนของพระเยโฮวาห์เจ็ดสิบสองตัว
39. มีลาสามหมื่นห้าร้อยตัว ซึ่งเป็นส่วนของพระเยโฮวาห์หกสิบเอ็ดตัว
40. ส่วนคนนั้นมีหนึ่งหมื่นหกพัน ซึ่งเป็นส่วนของพระเยโฮวาห์สามสิบสองคน
41. โมเสสได้มอบส่วนที่ชักมาซึ่งเป็นของถวายแด่พระเยโฮวาห์นั้นแก่เอเลอาซาร์ปุโรหิตตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้กับโมเสส
42. จากครึ่งส่วนของคนอิสราเอลซึ่งโมเสสได้แบ่งมาจากส่วนที่ทหารไปทำสงครามได้มานั้น
43. (ครึ่งส่วนของชุมนุมชน คือ แกะสามแสนสามหมื่นเจ็ดพันห้าร้อยตัว
44. วัวสามหมื่นหกพันตัว
45. ลาสามหมื่นห้าร้อยตัว
46. และคนหนึ่งหมื่นหกพันคน)
47. จากครึ่งส่วนของคนอิสราเอลนั้นโมเสสได้เอาส่วนห้าสิบซักหนึ่ง ทั้งคนและสัตว์ มอบให้แก่คนเลวีผู้ดูแล

พลับพลาของพระเยโฮวาห์ ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้

48. แล้วนายทหารผู้บังคับกองพันทั้งปวง คือนายพันนายร้อยได้เข้ามาใกล้โมเสส

49. และกล่าวแก่โมเสสว่า คนใช้ของท่านได้ตรวจนับทหารผู้อยู่ใต้บังคับบัญชาของข้าพเจ้าทั้งหลายแล้วไม่มีคนหายไปสักคนเดียว

50. และข้าพเจ้าทั้งหลายได้นำส่วนที่ถวายแด่พระเยโฮวาห์ ซึ่งต่างคนต่างได้มา คือ สิ่งที่ทำด้วยทองคำ มีกำไลขา และสร้อยคอ แหวนตรา ดั้มหู และกำไล เพื่อทำการลบมลทินบาปของพวกเราทั้งหลายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

51. โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตก็รับบรรดาสิ่งของที่ทำด้วยทองคำจากเขา

52. และทองคำทั้งสิ้นจากเครื่องถวายซึ่งเขาได้ถวายแด่พระเยโฮวาห์ จากนายพันและนายร้อย มีน้ำหนักหนึ่งหมื่นหกพันเจ็ดร้อยห้าสิบเซเชล

53. (ทหารเหล่านั้นต่างคนต่างได้เก็บข้าวของของข้าศึกมา)

54. โมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตได้รับทองคำจากนายพันนายร้อย นำมาในพลับพลาแห่งชุมนุม เป็นที่ระลึกแก่คนอิสราเอลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

1. คนรูเบนและคนกาตมีฝูงวัวเป็นอันมาก เขาได้เห็นแผ่นดินยาเซอร์และแผ่นดินกิเลอาด ดูเถิด ที่นั่นเป็นที่เหมาะแก่ฝูงสัตว์
2. ดังนั้นคนกาตและคนรูเบนจึงมาหาโมเสสและเอเลอาซาร์ปุโรหิตและประมุขของชุมนุมชนกล่าวว่า
3. อาทาโรท ดีโบน ยาเซอร์ นิมราห์ เฮซโบน เอเลอาเลห์ เสบาม เนโบ และเบโอน
4. เป็นแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงทำลายต่อหน้าคนอิสราเอล เป็นแผ่นดินเหมาะแก่ฝูงสัตว์ และข้าพเจ้าทั้งหลายคนใช้ของท่านมีฝูงวัว
5. และเขาทั้งหลายกล่าวว่า ถ้าข้าพเจ้าทั้งหลายได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ขอมอบแผ่นดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์แก่คนใช้ของท่าน ขอย้ำพาข้าพเจ้าทั้งหลายข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปเลย
6. แต่โมเสสพูดกับคนกาตและคนรูเบนว่า ควรให้พี่น้องของท่านไปทำสงคราม ฝ่ายพวกท่านจะยับยั้งอยู่ที่นั่นอย่างนั้นหรือ
7. ทำไมท่านทั้งหลายกระทำให้จิตใจของคนอิสราเอลท้อถอยที่จะยกข้ามไปยังแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงประทานแก่เขา
8. บิดาของท่านทั้งหลายได้กระทำเช่นนี้ เมื่อเราใช้เขาไปจากคาเดชบารเนียให้สอดแนมดูแผ่นดินนั้น
9. เมื่อเขาขึ้นไปยังหุบเขาเอชโกล์ และได้เห็นแผ่นดินนั้นแล้ว เขาก็กระทำให้จิตใจคนอิสราเอลท้อถอยที่จะยกเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงประทานแก่เขา
10. ในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกริ้วเขานัก พระองค์ทรงตั้งสัตย์ปฏิญาณไว้ว่า
11. 'แน่ทีเดียวที่ทุกคนซึ่งยกออกจากอียิปต์อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป จะมีได้เห็นแผ่นดินซึ่งเราได้ตั้งสัตย์ปฏิญาณที่จะมอบให้อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ เพราะเขาทั้งหลายมิได้ตามเราด้วยใจจริง
12. เว้นแต่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์คนเคนัสและโยชูวาบุตรชายนูน เพราะว่าเขาทั้งสองตามพระเยโฮวาห์ด้วยใจจริง'
13. และความกริ้วโกรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล พระองค์จึงทรงให้เขาเร่ร่อนอยู่ในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี จนชั่วอายุที่กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ถูกผลาญไปหมดสิ้น
14. และดูเถิด ท่านได้เติบโตขึ้นมาแทนบิดาของท่าน เป็นเชื้อสายคนบาปที่จะทวิพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ต่ออิสราเอลให้มากยิ่งขึ้น
15. เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายหันจากการตามพระองค์ พระองค์จะทรงทอดทิ้งเขาทั้งหลายในถิ่นทุรกันดารอีก และท่านทั้งหลายจะทำลายชนชาติทั้งหมดนี้เสีย
16. แล้วเขาทั้งหลายเข้ามาใกล้ท่านกล่าวว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายจะสร้างคอกสำหรับฝูงแพะแกะที่นี่ และสร้างเมืองสำหรับลูกเด็กเล็ก ๆ ทั้งหลาย
17. แต่เราทั้งหลายจะถืออาวุธพร้อมที่จะไปข้างหน้าคนอิสราเอล จนกว่าเราทั้งหลายจะนำเขาไปถึงที่ของเขา เด็กเล็กของเราจะได้อยู่ในเมืองที่มีกำแพงล้อมรอบเพราะกลัวชาวแผ่นดินนี้

18. เราทั้งหลายจะไม่ยอมกลับบ้านจนกว่าคนอิสราเอลจะได้รับมรดกของเขาทุกคน
19. เพราะเราจะมีได้รับมรดกกับเขาซึ่งอยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นและนอกออกไป เพราะว่ามรดกที่ตกทอดมาถึงเราอยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างตะวันออกนี้
20. โมเสสจึงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ถ้าท่านทั้งหลายจะกระทำเช่นนี้ คือหยาบอาวูชขึ้นเข้าสู่สงครามต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
21. และคนของท่านที่ถืออาวูชทุกคนจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ จนกว่าพระองค์จะทรงขับไล่ศัตรูให้พ้นพระองค์
22. และแผ่นดินนั้นจะพ่ายแพ้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์แล้ว ภายหลังท่านจึงจะกลับและพ้นจากพันธะที่มีต่อพระเยโฮวาห์และอิสราเอล และแผ่นดินนี้จะตกเป็นกรรมสิทธิ์ของท่านต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
23. แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กระทำเช่นนี้ ดูเถิด ท่านทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ จงรู้แน่เถิดว่า บาปของท่านก็จะตามทัน
24. จงสร้างเมืองสำหรับเด็กเล็กๆทั้งหลายของท่าน และสร้างคอกสำหรับแพะแกะของท่าน และกระทำตามคำที่ออกจากปากของท่าน
25. และคนกาดกับคนรูเบนกล่าวแก่โมเสสว่า คนใช้ของท่านจะกระทำดังที่เจ้านายของข้าพเจ้าบัญชา
26. เด็กเล็กๆทั้งหลาย ภรรยาทั้งหลาย ผูกสัตว์และสัตว์ใช้ทั้งหมดของเรา จะอยู่ที่นี้ในเมืองกิเลอาด
27. แต่คนใช้ของท่านทุกคนผู้มีอาวูชทำสงครามจะข้ามไปเพื่อสู้รบต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังที่เจ้านายของข้าพเจ้าสั่ง
28. เกี่ยวกับเรื่องเขาทั้งหลายนี้โมเสสจึงออกคำสั่งแก่เอลาซาร์ปุโรหิตและแกโยชูวาบุตรชายนูน และแก่หัวหน้าตระกูลของคนอิสราเอล
29. และโมเสสกล่าวแก่เขาว่า ถ้าคนกาดและคนรูเบน ทุกคนผู้มีอาวูชที่จะทำสงครามต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ จะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปพร้อมกับท่านทั้งหลาย และแผ่นดินนั้นจะพ่ายแพ้ต่อหน้าท่านแล้ว ท่านจงมอบแผ่นดินกิเลอาดให้เป็นกรรมสิทธิ์แก่เขา
30. แต่ถ้าเขาไม่ถืออาวูชข้ามไปกับท่าน เขาจะต้องได้ส่วนแผ่นดินคานาอันร่วมกับท่านเป็นกรรมสิทธิ์
31. คนกาดกับคนรูเบนตอบว่า พระเยโฮวาห์ตรัสกับคนใช้ของท่านอย่างไร เราทั้งหลายจะกระทำอย่างนั้น
32. เราจะถืออาวูชข้ามไปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์สู่แผ่นดินคานาอัน และที่ดินมรดกของเรานั้นจะคงอยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้
33. โมเสสได้มอบดินแดนเหล่านี้แก่คนกาด และแก่คนรูเบน และแก่ครึ่งหนึ่งของตระกูลมนัสเสห์บุตรชายโยเซฟ คืออาณาจักรของสิโหนกษัตริย์แห่งคนอาโมไรต์ และอาณาจักรของโอกกษัตริย์แห่งบาซัน ทั้งแผ่นดินและหัวเมืองตลอดพรมแดน คือหัวเมืองใหญ่ในแผ่นดินนี้ตลอดประเทศ
34. และคนกาดก็สร้างเมืองดีโบน อาทาโรท อาโรเออร์
35. อัทโรท โซฟาน ยาเซอร์ โยกเบฮาห์

36. เบธนิมราห์ และเบธฮาราน ให้เป็นเมืองมีกำแพงล้อมรอบ และสร้างคอกให้แกะ
37. และคนรูเบนก็สร้างเมืองเฮชบอน เอเลอาเลห์ คีริยาธาอิม
38. เนโบ และบาอัลเมโอน (ชื่อเหล่านี้ต้องเปลี่ยนใหม่) และสิบมาห์ และตั้งชื่อใหม่ให้แก่เมืองที่เขาสร้างขึ้นนั้น
39. และคนมรดีร์บุตรชายมนัสเสห์เข้าไปยึดเมืองกิเลอาด และขับไล่พวกอามไรต์ซึ่งอยู่ในเมืองนั้น
40. และโมเสสยกกิเลอาดให้แก่มาคีร์บุตรชายมนัสเสห์และเขาก็เข้าตั้งอยู่ในเมืองนั้น
41. และยาอีร์บุตรชายมนัสเสห์ยกไปยึดชนบทของเขาเหล่านั้น และเรียกชื่อว่าฮาโวทยาอีร์
42. และโนบาห์ไปยึดเคนาทและชนบทของเมืองนี้ และเรียกว่าเมืองโนบาห์ตามชื่อของเขา

1. ต่อไปนี้เป็นเรื่องระยะทางเดินของคนอิสราเอล เมื่อเขาออกเดินจากแผ่นดินอียิปต์เป็นหมวดหมู่ภายใต้การนำของโมเสสและอาโรน
2. โมเสสได้จัดสถานที่ที่เขาออกเดินทีละระยะๆตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ ต่อไปนี้เป็นระยะตามสถานที่ที่เขาออกเดิน
3. เขาทั้งหลายพากันเดินจากราเมเสสในเดือนต้น ในวันที่สิบห้าของเดือนต้นนั้น ถัดวันปัศกาไปวันหนึ่งคนอิสราเอลก็ออกเดินด้วยขุมมือแห่งชัยชนะท่ามกลางสายตาของชาวอียิปต์ทั้งสิ้น
4. ขณะนั้นชาวอียิปต์กำลังฝังศพลูกหัวปีทั้งหลายของตน เป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงประหารชีวิตท่ามกลางพวกเขา พระเยโฮวาห์ทรงลงโทษพระทั้งหลายของเขาด้วย
5. ดังนั้นคนอิสราเอลจึงยกเดินจากราเมเสส และตั้งค่ายที่สุคคท
6. และเขาทั้งหลายยกเดินจากสุคคท และตั้งค่ายที่เอธามซึ่งอยู่ชายฝั่งนทูกันดาร
7. และเขาทั้งหลายยกเดินจากเอธาม หันกลับไปยังปีหะหิโรท ซึ่งอยู่ตรงหน้าบาอัลเซโฟน และเขาตั้งค่ายที่หน้าเมืองมิกดล
8. และเขาทั้งหลายยกเดินจากหน้าปีหะหิโรท ข้ามกลางทะเลเข้าไปในถิ่นนทูกันดาร และเขาทั้งหลายเดินในถิ่นนทูกันดารเอธามระยะทางสามวัน และมาตั้งค่ายที่มาราห์
9. และเขายกเดินจากมาราห์มาถึงเอลิม ที่เอลิมมีน้ำพุสิบสองแห่งและต้นอินทผลัมเจ็ดสิบต้น และเขาตั้งค่ายที่นั่น
10. เขายกเดินจากเอลิมมาตั้งค่ายที่ทะเลแดง
11. และเขายกเดินจากทะเลแดงมาตั้งค่ายอยู่ในถิ่นนทูกันดารสิน
12. และเขายกเดินจากถิ่นนทูกันดารสินมาตั้งค่ายที่โดฟคาห์
13. และเขายกเดินจากโดฟคาห์และตั้งค่ายที่อาลูซ
14. และเขายกเดินจากอาลูซและตั้งค่ายที่เรฟีติม ที่นั่นไม่มีน้ำให้ประชาชนดื่ม
15. และเขายกเดินจากเรฟีติมและตั้งค่ายในถิ่นนทูกันดารซีนาย
16. และเขายกเดินจากถิ่นนทูกันดารซีนายมาตั้งค่ายที่ชิบโรทหัทธาอาวาห์
17. และเขาออกเดินจากชิบโรทหัทธาอาวาห์มาตั้งค่ายที่ฮาเซโรท
18. และเขายกเดินจากฮาเซโรท และตั้งค่ายที่ริทมาห์
19. และเขายกเดินจากริทมาห์ และตั้งค่ายที่ริมโมนเปเรศ
20. และเขายกเดินจากริมโมนเปเรศ และตั้งค่ายที่ลิบนาห์
21. และเขายกเดินจากลิบนาห์ และตั้งค่ายที่ริสสาห์
22. และเขายกเดินจากริสสาห์ และตั้งค่ายที่เคเฮลาธาห์
23. และเขายกเดินจากเคเฮลาธาห์และตั้งค่ายที่ภูเขาสาเฟอร์
24. และเขายกเดินจากภูเขาสาเฟอร์ และตั้งค่ายที่ฮาราดาห์

25. และเขายกเดินจากฮาราดาร์ และตั้งค่ายที่มักเฮโลท
26. และเขายกเดินจากมักเฮโลทและตั้งค่ายที่ทาห์ท
27. และเขายกเดินจากทาห์ท และตั้งค่ายที่เทราห์
28. และเขายกเดินจากเทราห์ และตั้งค่ายที่มิทคาร์ท
29. และเขายกเดินจากมิทคาร์ทและตั้งค่ายที่ฮัซโมเนาะห์
30. และเขายกเดินจากฮัซโมเนาะห์ และตั้งค่ายที่โมเสโรท
31. และเขายกเดินจากโมเสโรท และตั้งค่ายที่เบเนยาอะคัน
32. และเขายกเดินจากเบเนยาอะคันและตั้งค่ายที่โฮร์ฮักกิดกาด
33. และเขายกเดินจากโฮร์ฮักกิดกาด และตั้งค่ายที่โยทบาธาห์
34. และเขายกเดินจากโยทบาธาห์ และตั้งค่ายที่อับโรนาห์
35. และเขายกเดินจากอับโรนาห์ และตั้งค่ายที่เอซีโอนเกเบอร์
36. และเขายกเดินจากเอซีโอนเกเบอร์ และตั้งค่ายในถิ่นทุรกันดารสิน คือคาเดช
37. และยกเดินจากคาเดชและตั้งค่ายที่ภูเขาสอร์ ริมแผ่นดินเอโดม
38. และอาโรนบุโรหิตได้ขึ้นบนภูเขาโฮร์ตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์และสิ้นชีวิตที่นั่น ในวันที่หนึ่งเดือนที่ห้าปีที่สี่สิบนับตั้งแต่วันที่คนอิสราเอลยกออกจากประเทศอียิปต์
39. เมื่ออาโรนสิ้นชีวิตที่ภูเขาโฮร์นั้น มีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบสามปี
40. และกษัตริย์เมืองอาราด ชาวคานาอัน ผู้ที่อยู่ทางภาคใต้ในแผ่นดินคานาอัน ได้ยินข่าวว่าคนอิสราเอลยกมา
41. และเขายกเดินจากภูเขาโฮร์และตั้งค่ายที่ศัลโมนาห์
42. และเขายกเดินจากศัลโมนาห์ และตั้งค่ายที่ปูโนน
43. และเขายกเดินจากปูโนน และตั้งค่ายที่โอโบท
44. และเขายกเดินจากโอโบท มาตั้งค่ายที่อียะอาบาริม ในดินแดนโมอับ
45. และเขาออกเดินจากอียิม และตั้งค่ายที่ตีโบนกาต
46. และเขายกเดินจากตีโบนกาต และตั้งค่ายที่อัลโมนดึบลธาอิม
47. และเขายกเดินจากอัลโมนดึบลธาอิม และตั้งค่ายในภูเขาอาบาริมหน้าเนโบ
48. และเขายกเดินจากภูเขาอาบาริม และตั้งค่าย ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค
49. เขาตั้งค่ายอยู่ริมแม่น้ำจอร์แดนตั้งแต่เบธเยชิมท ไกลไปจนถึงอาเบลชิติม ณ ที่ราบโมอับ
50. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสส ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโคว่า
51. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน
52. เจ้าจงขับไล่ชาวเมืองนั้นออกเสียทั้งหมดให้พ้นหน้าเจ้า และทำลายศิลารูปแกะสลักของเขาเสียให้สิ้น และทำลายรูปเคารพที่หล่อของเขาเสียให้สิ้น และทำลายบรรดาปูชนียสถานสูงของเขาเสีย
53. และเจ้าจงขับไล่ชาวแผ่นดินนั้นออก และเข้าไปตั้งอยู่ในนั้น เพราะเราได้ให้แผ่นดินนั้นให้เจ้าถือกรรมสิทธิ์

54. เจ้าทั้งหลายจงจับสลากมรดกที่ดินนั้นตามครอบครัวของเจ้า ครอบครัวที่ใหญ่เจ้าจงให้มรดกส่วนใหญ่ ครอบครัวที่ย่อมเจ้าจงให้มรดกส่วนน้อย ดินผืนใดที่ฉลาดตกแก่คนใด ก็เป็นของคนนั้น เจ้าจงรับมรดกตามตระกูลของบรรพบุรุษของเจ้า
55. ถ้าเจ้าทั้งหลายมิได้ขับไล่ชาวเมืองนั้นออกเสียให้พ้นหน้าเจ้า ต่อมาผู้ที่เจ้าให้เหลืออยู่นั้นก็จะเป็นอย่างเสียในนัยน์ตาของเจ้า และเป็นอย่างหนามอยู่ที่สีข้างของเจ้า และเขาทั้งหลายจะรบกวนเจ้าในแผ่นดินที่เจ้าเข้าอาศัยอยู่นั้น
56. และต่อมาเราจะกระทำแก่เจ้าทั้งหลายดังที่เราคิดจะกระทำแก่เขาทั้งหลายนั้น

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
2. จงบัญชาคนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าเข้าไปในแผ่นดินคานาอัน (อันเป็นแผ่นดินที่เราให้แก่เจ้าเป็นมรดก คือแผ่นดินคานาอันตามเขตพรมแดนทั้งหมด) นั้น
3. เขตด้านใต้ของเจ้านับจากถิ่นทุรกันดารคินตามด้านเอโดม และอาณาเขตด้านใต้ของเจ้านั้นนับจากปลายทะเลเกลือทางด้านตะวันออก
4. และอาณาเขตของเจ้าจะเลี้ยวไปทางใต้เนินสูงอาครับบิม ข้ามไปยังคิน ไปสุดลงที่ด้านใต้คาเดชบารเนีย เรื่อยไปถึงฮาซารัดดาร์ผ่านเรื่อยไปถึงอัสโมน
5. และอาณาเขตจะเลี้ยวจากอัสโมนถึงแม่น้ำอียิปต์ไปสิ้นสุดลงที่ทะเล
6. อาณาเขตตะวันตกเจ้าจะได้ทะเลใหญ่และฝั่งทะเลนั้น นี่จะเป็นเขตด้านตะวันตกของเจ้า
7. ต่อไปนี้เป็นอาณาเขตด้านเหนือของเจ้า คือจากทะเลใหญ่เจ้าจงทำเครื่องหมายเรื่อยไปถึงภูเขาโฮร์
8. จากภูเขาโฮร์เจ้าจงทำเครื่องหมายเรื่อยไปจนถึงทางเข้าเมืองฮามัท และปลายสุดของอาณาเขตด้านนี้คือเศดัด
9. แล้วอาณาเขตจะย่นไปถึงคีโฟรน ไปสิ้นสุดที่ฮาซาเรนน นี่เป็นอาณาเขตด้านเหนือของเจ้า
10. เจ้าจงทำเครื่องหมายอาณาเขตด้านตะวันออกของเจ้าจากฮาซาเรนนถึงเซฟาม
11. และอาณาเขตจะลงมาจากเซฟามถึงริบลาร์ข้างตะวันออกของเมืองอายิน และอาณาเขตจะลงมาถึงไหล่ทะเลคินเนเรททางด้านตะวันออก
12. และอาณาเขตจะลงมาถึงแม่น้ำจอร์แดนสุดลงที่ทะเลเกลือ นี่เป็นแผ่นดินของเจ้าตามอาณาเขตโดยรอบ
13. โมเสสบัญชาคนอิสราเอลกล่าวว่า นี่เป็นแผ่นดินที่เจ้าทั้งหลายจะได้จับสลากรับเป็นมรดก ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาว่า ให้ยกให้แก่ทั้งเก้าตระกูลกับอีกครึ่งตระกูล
14. เพราะว่าตระกูลคนรูเบนตามเรือนบรรพบุรุษ และตระกูลคนกาตตามเรือนบรรพบุรุษได้รับมรดกของเขาแล้ว คนครึ่งตระกูลมนัสเสห์ก็ได้รับมรดกของเขาแล้วด้วย
15. ทั้งสองตระกูลและครึ่งตระกูลนั้นได้รับมรดกของเขาที่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ใกล้เมืองเยรีโคด้านตะวันออกทางดวงอาทิตย์ขึ้น
16. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
17. ต่อไปนี้เป็นชื่อบุคคลที่จะแบ่งดินแดนแก่เจ้าทั้งหลาย คือเอเลอาซาร์บุตรโฮท และโยชูวาบุตรชายนูน
18. ท่านจงนำประมุขของคนทุกตระกูลไป แบ่งดินแดนเพื่อเป็นมรดก
19. ต่อไปนี้เป็นชื่อของประมุขเหล่านั้น คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ จากตระกูลยูดาห์
20. เชมูเอลบุตรชายอัมมีฮูด จากตระกูลคนสิเมโอน
21. เอลีดาบุตรชายคิสโลน จากตระกูลเบนยามิน
22. จากตระกูลคนดานมีประมุขคนหนึ่ง ชื่อบุคคีบุตรชายโยกลี
23. จากลูกหลานของโยเซฟ จากตระกูลคนมนัสเสห์ มีประมุขชื่อฮันนี่เอลบุตรชายเอโฟด

24. และจากตระกูลคนเอฟราอิมมีประมุขคนหนึ่งชื่อเคมูเอลบุตรชายชิฟทาน
25. จากตระกูลคนเศบูลุนมีประมุขคนหนึ่งชื่อเอลีซาฟานบุตรชายปารนาค
26. จากตระกูลคนอิสสาการ์ มีประมุขคนหนึ่งชื่อบัลทีเอลบุตรชายอัสซาน
27. และจากตระกูลคนอาเซอร์มีประมุขคนหนึ่งชื่ออาหิฮูตบุตรชายเซโลมี
28. จากตระกูลคนนัฟทาลีมีประมุขคนหนึ่งชื่อเปดาเฮลบุตรชายอัมมีฮูต
29. บุคคลเหล่านี้เป็นคนที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้แบ่งมรดกให้คนอิสราเอลในแผ่นดินคานาอัน

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสส ณ ที่ราบโมอับ ริมน้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโคว่า
2. จงบัญชาคนอิสราเอล ให้เขายกเมืองให้คนเลวีได้อาศัยอยู่จากมรดกที่เขาได้รับนั้นบ้าง และยกทุ่งหญ้ารอบๆเมืองนั้นให้คนเลวีด้วย
3. ให้เมืองนั้นเป็นของเขาเพื่อจะได้อาศัยอยู่ ให้ทุ่งหญ้าเพื่อฝูงสัตว์และทรัพย์สินของและสัตว์ทั้งสิ้นของเขา
4. ทุ่งหญ้าของเมืองที่จ่ายให้แก่คนเลวีนั้นให้มีเขตจากกำแพงเมืองและห่างออกไปหนึ่งพันศอกโดยรอบ
5. และเจ้าจงวัดภายนอกเมืองสองพันศอกเป็นด้านตะวันออก สองพันศอกเป็นด้านใต้ สองพันศอกเป็นด้านตะวันตก สองพันศอกเป็นด้านเหนือ ให้ตัวเมืองอยู่กลาง นี่เป็นทุ่งหญ้าประจำเมืองเหล่านั้น
6. เมืองซึ่งเจ้าจะยกให้แก่คนเลวี คือ เมืองสี่กั๊กหกเมือง ซึ่งเจ้าจะอนุญาตให้คนฆ่าคนหนีไปอยู่ และเจ้าจงเพิ่มให้เขาอีกสี่สิบสองเมือง
7. เมืองทั้งหมดที่จ่ายให้คนเลวีเป็นสี่สิบแปดหัวเมือง มีทุ่งหญ้าตามเมืองด้วย
8. และหัวเมืองที่เจ้าจะให้เขาจากกรรมสิทธิ์ของคนอิสราเอลนั้น จากตระกูลใหญ่เจ้าก็เอาเมืองมากหน่อย จากตระกูลย่อมเจ้าก็เอาเมืองน้อยหน่อย ทุกตระกูลตามส่วนของมรดกซึ่งเขาได้รับ ให้ยกให้แก่คนเลวี
9. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า
10. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายข้ามแม่น้ำจอร์แดน เข้าในแผ่นดินคานาอัน
11. เจ้าจงเลือกเมืองให้เป็นเมืองสี่กั๊กสำหรับเจ้า เพื่อคนที่ได้ฆ่าคนด้วยมิได้เจตนาจะหลบหนีไปอยู่ที่นั่นก็ได้
12. ให้เมืองเหล่านั้นเป็นเมืองสี่กั๊กจากผู้ที่อาฆาต เพื่อมิให้คนฆ่าคนจะต้องตายก่อนที่จะเขาจะยื่นต่อหน้าชุมนุมชนเพื่อรับการพิพากษา
13. และเมืองที่จ่ายในวันนั้นให้เป็นเมืองสี่กั๊กหกเมือง
14. เจ้าจงให้ทางปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้สามเมือง และอีกสามเมืองในแผ่นดินคานาอัน ให้เป็นเมืองสี่กั๊ก
15. ทั้งหกเมืองนี้ให้เป็นเมืองสี่กั๊กของคนอิสราเอลและสำหรับคนต่างด้าว และสำหรับคนที่อาศัยอยู่ท่ามกลางเขา เพื่อคนหนึ่งคนใดที่ได้ฆ่าเขาโดยมิได้เจตนาจะได้หลบหนีไปที่นั่น
16. ถ้าผู้ใดตีเขาด้วยเครื่องมือเหล็กจนคนนั้นถึงตาย ผู้นั้นเป็นคนฆ่าคน ให้ประหารชีวิตคนฆ่าคนนั้นเสีย
17. ผู้ใดทุบเขาให้ล้มลงด้วยก้อนหินในมือขนาดฆ่าคนได้ และเขาถึงตาย ผู้นั้นเป็นคนฆ่าคน ให้ประหารชีวิตคนฆ่าคนนั้นเสีย
18. หรือผู้ใดใช้อาวุธไม้ที่อยู่ในมือขนาดฆ่าคนได้ตีเขาล้มลงและคนนั้นถึงตาย ผู้นั้นเป็นคนฆ่าคน ให้ประหารชีวิตคนฆ่าคนนั้นเสีย
19. ให้ผู้อาฆาตโลหิตเองเป็นผู้ประหารชีวิตคนฆ่าคนนั้น ถ้าผู้อาฆาตพบเขาเมื่อใดก็ให้ประหารชีวิตเสีย
20. ถ้าผู้ใดแทงเขาด้วยความเกลียดชัง หรือช่มคอยขวางเขาจนเขาตาย
21. หรือเพราะเป็นศัตรูกันชกเขาล้มลง จนเขาตาย ให้ประหารชีวิตผู้ที่ทำให้เขาตายนั้นเสีย เขาเป็นคนฆ่าคน เมื่อผู้อาฆาตโลหิตพบเขาเมื่อใด ก็ให้ประหารชีวิตเขาเสีย

22. ถ้าผู้ใดโดยมิได้เป็นศัตรูกันแทงเขาทันที หรือเอาอะไรขว้างเขาโดยมิได้คอยชும்ดักอยู่
23. หรือใช้ก้อนหินขนาดฆ่าคนได้ขว้างถูกเขาเข้าโดยมิได้เห็น และเขาถึงตาย และเขามีได้เป็นศัตรู และมีได้มุ่งทำร้ายเขา
24. ก็ให้ชุมนุมชนตัดสินความระหว่างผู้ฆ่าและผู้อาฆาตโลหิตตามคำตัดสินนี้
25. ให้ชุมนุมชนช่วยผู้ฆ่าให้พ้นจากมือผู้อาฆาตโลหิต ให้ชุมนุมชนพาตัวเขากลับไปถึงเมืองลี้ภัยซึ่งเขาได้หนีไปอยู่นั้น ให้เขาอยู่ที่นั่นจนกว่ามหาปุโรหิตผู้ได้ถูกเจิมไว้ด้วยน้ำมันบริสุทธิ์ถึงแก่ความตาย
26. ถ้าผู้ฆ่าคนออกไปพ้นเขตเมืองลี้ภัย ซึ่งเขาหนีเข้าไปอยู่ในเวลาใด
27. และผู้อาฆาตโลหิตพบเขานอกเขตเมืองลี้ภัย และผู้อาฆาตโลหิตได้ฆ่าผู้ฆ่าคนนั้นเสีย ผู้อาฆาตโลหิตจะไม่มี ความผิดเนื่องด้วยโลหิตตกของเขา
28. เพราะว่าชายผู้นั้นต้องอยู่ในเขตเมืองลี้ภัยจนมหาปุโรหิตถึงแก่ความตาย ภายหลังเมื่อมหาปุโรหิตถึงแก่ความ ตายแล้ว ผู้ฆ่าคนนั้นจะกลับไปยังแผ่นดินที่เขาถือกรรมสิทธิ์อยู่ก็ได้
29. สิ่งเหล่านี้ควรเป็นกฎเกณฑ์แห่งคำตัดสินของเจ้าตลอดชั่วอายุของเจ้าในที่อาศัยทั้งปวงของเจ้า
30. ผู้ใดฆ่าเขาตาย ให้ประหารชีวิตผู้ฆ่าคนนั้นเสียตามปากของพยาน แต่อย่าประหารชีวิตผู้ใดด้วยมีพยานปากเดียว
31. ยิ่งกว่านั้นอีก เจ้าอย่ารับค่าไถ่ชีวิตของผู้ฆ่าคนผู้มีความผิดถึงตายนั้น แต่เขาต้องตายแน่
32. และเจ้าอย่ารับค่าไถ่คนที่หลบหนีไปยังเมืองลี้ภัยเพื่อให้กลับมาอยู่ในแผ่นดินของเขาก่อนที่มหาปุโรหิตสิ้นชีวิต
33. ดังนั้นเจ้าจึงไม่กระทำให้แผ่นดินที่เจ้าทั้งหลายอาศัยอยู่มีมลทิน เพราะว่าโลหิตทำให้แผ่นดินเป็นมลทิน และ ไม่มีสิ่งใดที่จะชำระแผ่นดินให้หมดมลทินที่เกิดขึ้นเพราะโลหิตตกในแผ่นดินนั้นได้ นอกจากโลหิตของผู้ที่ทำให้ โลหิตตก
34. เจ้าอย่ากระทำให้เกิดมลทินในแผ่นดินที่เจ้าอาศัยอยู่ ที่เราอยู่ท่ามกลาง เพราะว่าเราคือพระเยโฮวาห์อยู่ ท่ามกลางคนอิสราเอล

1. หัวหน้าครอบครัวคนกิเลอาด บุตรชายของมาคีร์ ผู้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์ ครอบครัวต่างๆของบุตรชายโยเซฟ เข้ามาใกล้และพูดต่อหน้าโมเสสและต่อหน้าประมุข คือบรรดาหัวหน้าคนอิสราเอล
2. เขาพูดว่า พระเยโฮวาห์ได้บัญชาเจ้านายของข้าพเจ้าให้จับสลากยกแผ่นดินให้เป็นมรดกแก่คนอิสราเอล และเจ้านายของข้าพเจ้าได้รับบัญชาจากพระเยโฮวาห์ให้ยกมรดกของเศโลเฟห์ที่ดิน้องของเราแก่บุตรสาวของเขา
3. ถ้าเธอทั้งหลายแต่งงานกับบุตรชายทั้งหลายของคนอิสราเอลตระกูลอื่นแล้ว ส่วนมรดกของบรรพบุรุษของเราจะเพิ่มให้กับมรดกของคนตระกูลที่เธอไปอยู่ด้วย เพราะฉะนั้นจึงเป็นการที่นำมรดกไปจากส่วนที่เป็นของเรา
4. และเมื่อถึงปีเสียดของคนอิสราเอล มรดกที่เป็นส่วนของเธอก็จะถูกยกไปเพิ่มเข้ากับส่วนของตระกูลที่เธอไปอยู่ด้วย จึงเป็นการที่นำส่วนมรดกของเธอไปจากส่วนมรดกของตระกูลบิดาของเธอ
5. และโมเสสบัญชาคนอิสราเอลตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ว่า ตระกูลคนโยเซฟพูดถูกต้องแล้ว
6. นี่คือนี่ที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาเกี่ยวกับบุตรสาวของเศโลเฟห์ ซึ่งว่า 'จงให้เธอแต่งงานกับใครที่เธอพอใจ แต่เธอต้องแต่งงานกับคนภายในครอบครัวตระกูลบิดาของเธอ
7. ดังนั้นแหละส่วนมรดกของคนอิสราเอลจะไม่ถูกโยกย้ายจากตระกูลหนึ่งไปให้อีกตระกูลหนึ่ง คนอิสราเอลทุกคนต้องอยู่ในที่มรดกแห่งตระกูลบรรพบุรุษของตน
8. และบุตรสาวทุกคนผู้รับกรรมสิทธิ์มรดกในตระกูลคนอิสราเอลตระกูลใด ให้เป็นภรรยาของคนใดคนหนึ่ง ในครอบครัวในตระกูลบิดาของตน เพื่อคนอิสราเอลทุกคนจะถือกรรมสิทธิ์มรดกของบิดาของเขา
9. ดังนั้นจะไม่มีมรดกที่ถูกโยกย้ายจากตระกูลหนึ่งไปยังอีกตระกูลหนึ่ง เพราะว่าคนอิสราเอลแต่ละตระกูลควรคงอยู่ในที่มรดกของตน'
10. พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสอย่างไร บุตรสาวทั้งหลายของเศโลเฟห์ก็กระทำอย่างนั้น
11. เพราะว่ามีลามาร์ ทิธซาร์ โฮกลาร์ มิลคาร์ และโนอาห์ บุตรสาวของเศโลเฟห์ ได้แต่งงานกับบุตรชายทั้งหลายของพี่น้องแห่งบิดาของตน
12. เธอได้แต่งงานกับครอบครัวคนมนัสเสห์บุตรชายของโยเซฟ และส่วนมรดกของเธอก็คงอยู่ในตระกูลแห่งครอบครัวบิดาของเธอ
13. ข้อความเหล่านี้เป็นบทบัญญัติและคำตัดสินซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาทางโมเสสแก่คนอิสราเอล ณ ที่ราบโมอับ ริมแม่น้ำจอร์แดนใกล้เมืองเยรีโค

เฉลยธรรมบัญญัติ

บทที่ 1

1. ข้อความต่อไปนี้เป็นคำที่โมเสสกล่าวแก่คนอิสราเอลทั้งปวงที่ในถิ่นทุรกันดารฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ คือในที่ราบข้างหน้าทะเลแดงระหว่างปารานและโทเฟล ลาบาน ฮาเซโรท และตีซาหับ
2. (หนทางจากโฮเรบตามทางภูเขาเสอีร์จนถึงคาเดชบารเนียนั้นเป็นทางเดินสิบเอ็ดวัน)
3. อยู่มาในวันที่หนึ่งเดือนที่สิบเอ็ดปีที่สี่สิบโมเสสได้กล่าวแก่คนอิสราเอล ตามบรรดาพระดำรัสที่พระเยโฮวาห์ทรงประทานแก่ท่าน เป็นพระบัญญัติให้แก่เขาทั้งหลาย
4. หลังจากที่ท่านได้ฆ่าสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ ที่อยู่เมืองเฮชบอน และโอกษัตริย์เมืองบาซาน ผู้ซึ่งอยู่ในอัสซาทโรท ณ ตำบลเอเดรอนั้นแล้ว
5. โมเสสได้เริ่มอธิบายพระราชบัญญัตินี้ที่ในแผ่นดินโมอับฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ว่า
6. พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ตรัสสั่งเราทั้งหลายที่โฮเรบว่า 'เจ้าทั้งหลายได้พักที่ภูเขานี้มานานพอแล้ว
7. เจ้าทั้งหลายจงหันไปเดินตามทางที่ไปยังแดนเทือกเขาของคนอาโมไรต์ และที่ใกล้เคียงกันในที่ราบ และในแดนเทือกเขา และในหุบเขา ในทางใต้ และที่ฝั่งทะเล แผ่นดินของคนคานาอัน และที่เลบานอน จนถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส
8. ดูเถิด เราได้ตั้งแผ่นดินนั้นไว้ตรงหน้าเจ้าทั้งหลาย เจ้าทั้งหลายจงเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณกับบรรพบุรุษของเจ้า คืออับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ว่าจะให้แก่เขาทั้งหลายและแก่เชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขาด้วย'
9. ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้บอกท่านทั้งหลายว่า 'ข้าพเจ้าผู้เดียวแบกพวกท่านทั้งหลายไม่ไหว
10. พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงให้ท่านทั้งหลายทวีมากขึ้น และดูเถิด ทุกวันนี้พวกท่านทั้งหลายมีจำนวนมากดุจดวงดาวทั้งหลายในท้องฟ้า
11. (ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลายทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายทวีขึ้นพันเท่าและทรงอำนวยพระพรแก่ท่าน ดังที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แก่ท่านทั้งหลายแล้วนั้น)
12. ข้าพเจ้าคนเดียวจะแบกท่านทั้งหลายผู้เป็นภาระและเป็นความยากลำบากและการทู่เถียงของท่านทั้งหลายอย่างไรได้
13. จงเลือกคนที่มีปัญญา มีความเข้าใจและมีชื่อตามตระกูลของท่านทั้งหลาย และข้าพเจ้าจะตั้งเขาให้เป็นหัวหน้าของท่านทั้งหลาย'
14. ท่านทั้งหลายได้ตอบข้าพเจ้าว่า 'สิ่งที่ท่านกล่าวนั้นดีแล้ว ควรที่ข้าพเจ้าทั้งหลายจะกระทำ'
15. ข้าพเจ้าจึงได้เลือกหัวหน้าจากทุกตระกูล ซึ่งเป็นคนมีปัญญาและมีชื่อ ตั้งไว้เป็นใหญ่เหนือท่านทั้งหลาย ให้เป็นนายพัน นายร้อย นายห้าสิบ นายสิบ และพนักงานต่างๆตามตระกูลของท่าน
16. ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้กล่าวกำชับพวกตุลาการของท่านทั้งหลายว่า 'จงพิจารณาคดีของพี่น้องและตัดสินความตามยุติธรรมระหว่างชายคนหนึ่งและพี่น้องของตน หรือคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่กับท่าน
17. ท่านทั้งหลายอย่าลำเอียงในการพิพากษา จงฟังผู้น้อยและผู้ใหญ่ให้เหมือนกัน ท่านทั้งหลายอย่ากลัวหน้ามนุษย์

เลย เพราะการพิพากษานั้นเป็นการของพระเจ้า และคดีไต่ที่ยากเกินไปสำหรับท่านจงนำมาให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะพิจารณาเอง'

18. ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้สั่งท่านทั้งหลายถึงบรรดาสิ่งที่ท่านทั้งหลายควรกระทำ

19. เราได้ออกไปจากโฮรบเดินทะเลลูถิ่นทूरกันดารใหญ่อันเป็นที่น่ากลัวตามที่ท่านทั้งหลายได้เห็นนั้น เดินไปตามแดนเทือกเขาของคนอาโมไรต์ ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ตรัสสั่งเราไว้ และเรามาถึงคาเดชบารเนีย

20. และข้าพเจ้าได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า 'ท่านทั้งหลายมาถึงแดนเทือกเขาของคนอาโมไรต์แล้ว เป็นที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราประทานแก่เราทั้งหลาย

21. ดูเถิด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงตั้งแผ่นดินนั้นไว้ตรงหน้าท่านแล้ว จงขึ้นไปยึดแผ่นดินนั้น ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพวกท่านได้ตรัสสั่งไว้ อย่ากลัวหรืออย่าตกใจไปเลย'

22. แล้วท่านทั้งหลายทุกคนได้เข้ามาหาข้าพเจ้าพูดว่า 'ให้เราทั้งหลายใช้คนไปก่อนเราและสอดแนมดูแผ่นดินนั้นแทนเรา นำข่าวเรื่องทางที่เราจะต้องขึ้นไป และเรื่องหัวเมืองที่เราจะไปนั้นมาให้เรา'

23. เรื่องนั้นข้าพเจ้าเห็นดีด้วย ข้าพเจ้าจึงได้เลือกสิบสองคนมาจากท่านทั้งหลายตระกูลละคน

24. แล้วคนเหล่านั้นได้หันไปขึ้นแดนเทือกเขา มาถึงหุบเขาเอชโคลส์ และสอดแนมดูที่นั่น

25. เขาทั้งหลายได้เก็บผลไม้มือเมืองนั้นติดมือมาให้เราทั้งหลายและนำข่าวมาให้เราว่า 'ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราประทานแก่เรานั้นเป็นแผ่นดินที่ดี'

26. แต่กระนั้นท่านทั้งหลายก็ไม่ยอมขึ้นไป กลับขัดขืนพระบัญชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย

27. และท่านทั้งหลายได้บ่นอยู่ในเต็นท์ของตน และว่า 'เพราะพระเยโฮวาห์ทรงชังพวกเรา พระองค์จึงทรงพาเราทั้งหลายออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ จะได้มอบเราไว้ในมือคนอาโมไรต์เพื่อจะทำลายเราเสีย

28. เราทั้งหลายจะขึ้นไปที่ไหนเล่า พวกพี่น้องของเราได้ทำอกใจของเราให้ฝ่อท้อถอยไปโดยที่ว่า คนเหล่านั้นใหญ่กว่าและสูงกว่าพวกเราอีก เมืองเหล่านั้นก็ใหญ่มีกำแพงสูงเทียมฟ้า และยิ่งกว่านั้นเราได้เห็นพวกคนอานาคอยู่ที่นั่นด้วย'

29. แล้วข้าพเจ้าจึงได้พูดกับท่านทั้งหลายว่า 'อย่าครั่นคร้ามหรือกลัวเขาเลย

30. พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านผู้นำหน้าท่านทั้งหลาย พระองค์จะทรงต่อสู้เพื่อท่านทั้งหลาย ดังที่พระองค์ได้ทรงกระทำให้แก่ท่านทั้งหลายในอียิปต์ต่อหน้าต่อตาท่านทั้งหลาย

31. และในถิ่นทूरกันดาร ซึ่งในที่นั้นพวกท่านได้เห็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงอุ้มชูพวกท่าน ดังพ่ออุ้มลูกชายของตน ตลอดทางที่ท่านได้ไปนั้น จนท่านทั้งหลายได้มาถึงที่นี่'

32. แต่อย่างไรก็ตาม ท่านทั้งหลายมิได้เชื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย

33. ผู้ได้ทรงนำทางข้างหน้าท่าน เพื่อจะหาที่ให้ท่านทั้งหลายตั้งเต็นท์ของท่าน เป็นไฟในกลางคืน เพื่อโปรดให้ท่านทั้งหลายเห็นทางที่ควรจะไป และเป็นเมฆในกลางวัน

34. พระเยโฮวาห์ได้ทรงสดับเสียงคำพูดของท่านทั้งหลาย จึงทรงกริ้วและปฏิญาณว่า

35. 'แท้จริงจะไม่มีผู้ใดในยุคที่ชั่วนี้สักคนเดียวที่จะได้เห็นแผ่นดินดีนั้น ที่เราได้ปฏิญาณว่าจะให้แก่บรรพบุรุษของ

เจ้าทั้งหลาย

36. เว้นแต่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ เขาจะเห็นแผ่นดินนั้น และเราจะให้แผ่นดินที่เขาได้เหยียบนั้นแก่เขาและแก่ลูกหลาน เพราะเขาได้ตามพระเยโฮวาห์อย่างสุดใจ'
37. เพราะเหตุท่านทั้งหลายพระเยโฮวาห์ก็ทรงพิโรธเราด้วย ตรัสว่า 'เจ้าจะไม่ได้เข้าไปในที่นี่ด้วยเหมือนกัน
38. แต่โยชูวาบุตรชายหนูนผู้ยืนอยู่ตรงหน้าเจ้า จะได้เข้าไป จงสนับสนุนเขาเพราะเขาจะพาคนอิสราเอลไปถือกรรมสิทธิ์พื้นดินนั้น
39. ยิ่งกว่านั้นเด็กเล็กของเจ้าทั้งหลายที่เจ้าทั้งหลายว่าจะตกเป็นเหยื่อ และบุตรของเจ้าที่ในวันนี้ยังไม่รู้จักผิดและชอบ จะได้เข้าไปที่นั่น เราจะให้แผ่นดินนั้นแก่เขา และเขาจะถือกรรมสิทธิ์อยู่ที่นั่น
40. แต่ฝ่ายเจ้าทั้งหลายจงกลับเดินเข้าถิ่นทุรกันดาร ตามทางที่ไปสู่ทะเลแดงเถิด'
41. ครั้งนั้นท่านทั้งหลายได้ตอบข้าพเจ้าว่า 'เราทั้งหลายได้กระทำการต่อพระเยโฮวาห์แล้ว เราทั้งหลายจะขึ้นไปสู่รบตามบรรดาพระดำรัสที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายได้ตรัสสั่งนั้น' และท่านทั้งหลายได้คาดอาวุธเตรียมตัวไว้ทุกคน คิดว่าที่จะขึ้นไปยังแดนเทือกเขานั้นเป็นเรื่องง่าย
42. พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งข้าพเจ้าว่า 'จงกล่าวแก่คนทั้งหลายนั้นว่า อย่าขึ้นไปสู้รบเลย เกรงว่าเจ้าทั้งหลายจะแพ้ศัตรู เพราะเรามีได้อยู่ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย'
43. ข้าพเจ้าจึงได้กล่าวแก่ท่านดังนั้น และท่านทั้งหลายไม่ฟัง แต่ได้ขัดขึ้นพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ มีใจองอาจ และได้ขึ้นไปที่แดนเทือกเขานั้น
44. และคนอาโมไรต์ที่อยู่ในแดนเทือกเขานั้น ได้ออกมาต่อสู้และไล่ตีท่านทั้งหลายดุจฝูงผึ้งไล่ และได้ฆ่าท่านทั้งหลายในตำบลเสอีร์จนถึงโฮรมาห์
45. และท่านทั้งหลายกลับมาร้องไห้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แต่พระเยโฮวาห์มิได้ทรงฟังเสียงร้องหรือเงี้ยวพระกรรมสดับท่านทั้งหลาย
46. ท่านทั้งหลายจึงพักอยู่ที่คาเดชหลายวันตามวันที่ท่านทั้งหลายได้อยู่ที่นั่น

บทที่ 2

1. ครั้งนั้นเราทั้งหลายได้กลับเดินเข้าถิ่นทุรกันดารตามทางที่ไปสู่ทะเลแดงตามที่พระเยโฮวาห์สั่งข้าพเจ้า และเราทั้งหลายได้เดินเวียนภูเขาเสอีร์หลายวัน
2. แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งข้าพเจ้าว่า
3. 'เจ้าทั้งหลายได้เดินเวียนที่แดนเทือกเขานี้นานพอแล้ว จงหันไปเดินทางทิศเหนือเถิด
4. และจงบัญชาคนทั้งปวงว่า เจ้าทั้งหลายจงจะเดินผ่านเขตแดนเมืองพี่น้องของเจ้า คือลูกหลานของเอซาวที่อยู่ตำบลเสอีร์แล้ว และเขาทั้งหลายจะกลัวพวกเจ้า ฉะนั้นเจ้าทั้งหลายจงระวังตัว
5. อย่าต่อสู้เขา เพราะเราจะไม่ให้ที่ของเขาแก่เจ้าเลย จะไม่ให้ที่ดินแม้เพียงฝ่าเท้าเหยียบได้ ด้วยว่าภูเขาเสอีร์นั้นเราได้ให้เอซาวยึดครองแล้ว
6. เจ้าทั้งหลายจงเอาเงินซื้อเสบียงอาหารจากเขาเพื่อจะได้กิน และจงเอาเงินซื้อน้ำจากเขาด้วยเพื่อจะได้ดื่ม
7. เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเจ้าได้อำนวยพระพรแก่บรรดาการที่มีมือของพวกเจ้าได้กระทำ พระองค์ทรงทราบทางที่เจ้าได้เดินในถิ่นทุรกันดารใหญ่นี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเจ้าได้อยู่กับเจ้าสืบปีนี้มาแล้ว พวกเจ้ามิได้ขัดสนสิ่งใดเลย'
8. แล้วเราทั้งหลายได้เดินเลยไปจากพี่น้องของเราพวกลูกหลานเอซาวผู้อยู่ที่เสอีร์ ไปจากทางที่ราบจากเอลัทและจากเอซีโอนเกเบอร์ และเราได้เลี้ยวไปเดินตามทางถิ่นทุรกันดารโมอับ
9. และพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เจ้าทั้งหลายอย่าราวีพวกโมอับหรือสู้รบกับเขาเลย เพราะเราจะไม่ให้ที่ของเขาแก่เจ้าเพื่อยึดครอง ด้วยเราได้ให้ที่ตำบลอาร์นั้นแก่ลูกหลานของโลทให้ปกครองแล้ว'
10. แต่ก่อนคนเอมิมอยู่ที่นั่นเป็นชนชาติใหญ่และมากและสูงอย่างคนอานาค
11. คนเหล่านี้ได้นับว่าเป็นพวกมนุษย์ยักษ์ เหมือนคนอานาค แต่คนโมอับเรียกชื่อพวกนี้ว่าเอมิม
12. เมื่อก่อนพวกโฮรีได้อยู่ที่เสอีร์ด้วย แต่ลูกหลานเอซาวได้มาอยู่แทนเขา และได้ทำลายเขาเสียให้พินาศ และได้อาศัยอยู่ในที่ของเขาเหมือนพวกอิสราเอลได้กระทำแก่เมืองที่พระเยโฮวาห์ประทานให้เขายึดครองนั้น
13. ข้าพเจ้ากล่าวว่า 'บัดนี้เจ้าทั้งหลายจงยกเดินข้ามลำธารเศเรต' เราทั้งหลายจึงข้ามลำธารเศเรต
14. และนับตั้งแต่เรามาจากคาเดชบารเนีย จนถึงได้ข้ามลำธารเศเรตนั้นได้สามสิบแปดปีจนสิ้นยุคคนนั้น คือคนทั้งหลายที่จะออกทัพได้นั้นตายหมดจากท่ามกลางค่าย ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณกับเขาไว้
15. แท้จริงพระหัตถ์พระเยโฮวาห์ได้ทรงต่อสู้เขา เพื่อทรงทำลายเขาจากท่ามกลางค่ายจนเขาทั้งหลายศูนย์เสียหมด
16. ต่อมาเมื่อคนที่ออกทัพได้มาตายเสียหมดจากท่ามกลางคนเหล่านั้นแล้ว
17. พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า
18. 'วันนี้เจ้าทั้งหลายจะเดินข้ามตำบลอาร์เขตแดนของคนโมอับ
19. และเมื่อเข้าไปใกล้แนวหน้าของคนอัมโมนอย่าราวีหรือรบกับเขาเลย เพราะเราจะไม่ให้ที่อยู่ของลูกหลานคนอัมโมนแก่เจ้าให้ยึดครองเลย ด้วยเราได้ให้ที่นั่นแก่ลูกหลานของโลทเป็นผู้ยึดครองแล้ว'
20. (ทั้งที่นั่นก็นับว่าเป็นแผ่นดินของพวกมนุษย์ยักษ์ แต่ก่อนมนุษย์ยักษ์ได้อยู่ในนั้น แต่คนอัมโมนได้เรียกชื่อของ

เขาวา่ศัฒซุมมิม

21. คนเหล่านั้หญ่และมากและสูงอย่างคนอานาค แต่พระเยโฮวาว่ได้ทรงทำลายเขาเสียให้พันหน้า และพวกอัมโมนได้เข้ายึดที่ของเขาและตั้งอยู่แทน
22. เหมือนพระองค์ได้ทรงกระทำให้แก่พวกลูกหลานเอซาวผู้ยู่ที่เสอีร์ เมื่อพระองค์ทรงทำลายพวกโฮรีเสียให้พันหน้า และเขาได้ยึดที่ของพวกโฮรีแล้วตั้งอยู่แทนจนทุกวันนี้
23. ส่วนชาวอิฟวาว่ที่ยู่ในเฮเซริมจนถึงกาซา คนคัฟโตร์ซึ่งมาจากตำบลคัฟโตร์ ก็ได้ทำลายเขาและตั้งอยู่แทน)
24. `พวกเจ้าจงลุกเดินทางไปข้ามลุ่มแม่น้ำอารโนน ดูเถิด เราได้มอบสิโหนชาวอาโมไรต์ผู้เป็นกษัตริย์เมืองเฮชโบนและเมืองของเขาไว้ในมือของพวกเจ้า เจ้าทั้งหลายจงตั้งต่นยึดเมืองนั้นและสู้รบกับเขา
25. ตั้งแต่วันนี้ไปเราจะให้ชนชาติทั้งหลายทั่วได้ฟ้าครันคร้ามต่อพวกเจ้าและกลัวเจ้า คนประเทศผู้จะได้ยินข่าวเรื่องเจ้าจะกลัวตัวสั่นและมีความระทมเพราะเจ้า'
26. ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงใช้ผู้สื่อสารจากถิ่นทุรกันดารเคเดโมทไปเฝ้าสิโหนกษัตริย์เมืองเฮชโบนนั้น ทูลถ้อยคำอันสันติว่า
27. `ขอให้ข้าพเจ้าเดินข้ามแผ่นดินของท่าน ข้าพเจ้าจะเดินไปตามทางหลวง จะไม่เลี้ยวไปทางขวามือหรือซ้ายมือเลย
28. ขอท่านได้ขายเสบียงเอาเงินของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้กิน และขอขายน้ำเอาเงินของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้ดื่ม ขอให้ข้าพเจ้าเดินเท้าข้ามประเทศของท่านเท่านั้น
29. (ดูจพวกลูกหลานเอซาวที่ยู่ตำบลเสอีร์ และพวกโมอับที่ยู่ตำบลอารั ได้กระทำแก่ข้าพเจ้านั้น) จงข้าพเจ้าข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปในแผ่นดินที่พระเยโฮวาว่พระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลายได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้า'
30. แต่สิโหนกษัตริย์เมืองเฮชโบน ไม่ยอมให้เราทั้งหลายข้ามประเทศของท่าน เพราะพระเยโฮวาว่พระเจ้าของพวกท่านได้ทรงกระทำจิตใจของสิโหนให้กระต้าง กระทำใจของท่านให้แข็งไป เพื่อจะได้ทรงมอบเขาไว้ในมือของพวกท่าน ดังเป็นอยู่ทุกวันนี้
31. และพระเยโฮวาว่ตรัสกับข้าพเจ้าว่า `ดูเถิด เราได้เริ่มมอบสิโหนและเมืองของเขาไว้กับเจ้า จงตั้งต่นเข้ายึดครองที่นั้นเพื่อเจ้าจะได้แผ่นดินของเขาเป็นกรรมสิทธิ์'
32. แล้วสิโหนยกออกมาต่อสู้กับเรา ทั้งท่านและพลโยธาทั้งหลายของท่านที่ตำบลยาฮาส
33. และพระเยโฮวาว่พระเจ้าของเราทั้งหลายได้ทรงมอบท่านไว้ต่อหน้าเรา และเราได้ตีทำลายท่านกับโอรสและพลโยธาทั้งหลายของท่านเสีย
34. ครั้งนั้นเราได้ยึดเมืองทั้งปวงของท่าน และเราได้ทำลายเสียสิ้น คือผู้ชายผู้หญิงและเด็กทั้งหลายในทุกเมือง ไม่มีให้มีเหลือเลย
35. แต่ฝูงสัตว์เราได้ยึดมาเป็นของเรา ทั้งของริบได้ในเมืองเหล่านั้นที่เราตีมา
36. ตั้งแต่อารเฮอร์ที่ยูริมลุ่มแม่น้ำอารโนนและตั้งแต่เมืองที่ยู่ในลุ่มแม่น้ำนั้นจนถึงเมืองกิเลอาด ไม่มีเมืองใดที่ต่อต้านเราได้ พระเยโฮวาว่พระเจ้าของเราได้ทรงมอบทั้งหมดไว้แก่เรา
37. แต่ท่านทั้งหลายมิได้เข้าใกล้แผ่นดินคนอัมโมน คือฝั่งแม่น้ำยับบอกและเมืองที่ยู่บนภูเขา และที่ใดซึ่งพระ

เยโฮวาห์พระเจ้าของเราตรัสห้ามเรานั้น

บทที่ 3

1. เราทั้งหลายจึงได้หันไปขึ้นทางสู่เมืองบาซัน แล้วโอกกษัตริย์เมืองบาซันก็ออกมาสู้รบกับเรา ตัวเองและพลโยธาทั้งหมดของท่านมารบกับเราที่ตำบลเอเดรอี
2. แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เจ้าอย่ากลัวเขาเลย เพราะเราจะมอบเขากับพลโยธาทั้งหมดของเขาและแผ่นดินของเขาไว้ในมือของเจ้า เจ้าจะกระทำแก่เขาเหมือนเจ้าได้กระทำแก่สิโหนกษัตริย์ของคนอโมไรต์ซึ่งอยู่ตำบลเฮชโบนนั้น'
3. พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจึงได้ทรงมอบไว้ในมือของเรา ทั้งโอกกษัตริย์เมืองบาซัน และพลโยธาทั้งหลายของท่าน และเราทั้งหลายได้ฆ่าตีเขาจนไม่มีเหลือ
4. ครั้งนั้นเราทั้งหลายได้ตีเอาบ้านเมืองทั้งหลายของเขาจนไม่มีเหลือสักเมืองเดียวซึ่งเราไม่ได้ยึดมารวมหกลิบเมืองดินแดนอารโกบทั้งหมด ซึ่งเป็นราชอาณาจักรของโอกกษัตริย์เมืองบาซัน
5. บรรดาเมืองเหล่านี้เป็นเมืองที่มีกำแพงสูงโดยรอบ มีประตู มีด่านประตู และยังมีชนบทอีกมากที่ไม่มีกำแพง
6. เราได้ตีทำลายสิ้น ได้ทำลายทุกๆเมืองเสียสิ้น รวมทั้งผู้ชายผู้หญิงและเด็กทั้งหลาย เหมือนเราได้กระทำกับสิโหนกษัตริย์เมืองเฮชโบนนั้น
7. แต่ฝูงสัตว์ทั้งหมด และของริบได้ในเมืองเหล่านั้นเราได้ยึดมาเป็นของเรา
8. ครั้งนั้นเราได้ยึดแผ่นดินเสียจากมือของกษัตริย์ทั้งสองของคนอโมไรต์ ผู้อยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ ตั้งแต่ลุ่มแม่น้ำอารโนนถึงภูเขาเฮอร์โมน
9. (ภูเขาเฮอร์โมนนั้นชาวไซดอนเรียกชื่อว่าสิร็อน และชาวอโมไรต์เรียกชื่อว่าเสนีร์)
10. คือเมืองทั้งหลายในที่ราบสูง และกิเลอาดทั้งหมด และบาซันทั้งหมด จนถึงสาเลคห์และเอเดรอี ซึ่งเป็นหัวเมืองแห่งราชอาณาจักรโอกในเมืองบาซัน
11. ด้วยยังเหลืออยู่แต่โอกกษัตริย์เมืองบาซันซึ่งเป็นพวกมนุษย์ยักษ์ ดุเดือด เตียงนอนของท่านทำด้วยเหล็ก เตียงนอนนั้นไม่อยู่ที่เมืองรับบัทแห่งคนอัมโมนดอกหรือ ยาวตั้งเก้าศอก กว้างสี่ศอกขนาดศอกคนเรา
12. แผ่นดินนี้ที่เรายึดครองได้ครั้งนั้น คือตั้งแต่อาโรเออร์ ซึ่งอยู่ริมลุ่มแม่น้ำอารโนน และแดนเทือกเขากิเลอาดครึ่งหนึ่ง กับหัวเมืองทั้งหลายเหล่านั้น เราก็ได้ให้แก่คนรูเบนและคนกาต
13. ส่วนกิเลอาดที่ยังเหลืออยู่กับเมืองบาซันทั้งหมด ซึ่งเป็นราชอาณาจักรของโอก คือดินแดนอารโกบทั้งหมด เราก็ได้ให้ไว้กับครึ่งหนึ่งของคนตระกูลมนัสเสห์ ทั้งหมดเมืองบาซันนั้นเรียกว่าดินแดนของพวกมนุษย์ยักษ์
14. ยาอีร์คนมนัสเสห์ก็ได้ดินแดนอารโกบทั้งหมด จนถึงเขตแดนเมืองชาวเกซุร์ และเมืองมาอาคาคห์ และได้เรียกชื่อเมืองเหล่านั้นตามชื่อของตนว่า บาซันฮาโวทยาอีร์ จนถึงทุกวันนี้
15. เมืองกิเลอาดนั้นเราให้แก่มาคีร์
16. แก่คนรูเบนและคนกาตนั้นเราให้ตำบลตั้งแต่กิเลอาดถึงลุ่มแม่น้ำอารโนน ถือเอากลางลุ่มน้ำเป็นแดนเรื่อยมาถึงแม่น้ำยับบอกอันเป็นแดนของคนอัมโมน
17. ทั้งแถบที่ราบด้วย มีแม่น้ำจอร์แดนเป็นพรมแดน ตั้งแต่ทะเลคินเนเรทจนถึงทะเลแห่งที่ราบ คือทะเลเค็ม ที่

อัชโศคปิศาจที่ ซึ่งอยู่ที่ทิศตะวันออก

18. ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้บัญชาท่านทั้งหลายว่า `พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงให้ท่านทั้งหลายยึดครองแผ่นดินนี้ ทแกลัวทหารทั้งสิ้นของท่าน จงถืออาวุธยกข้ามไปก่อนคนอิสราเอลผู้เป็นพี่น้องของท่าน
19. แต่ภรรยาของท่าน บุตรเล็ก ๆ ทั้งหลายของท่านกับฝูงสัตว์ของท่าน (เพราะข้าพเจ้าทราบอยู่แล้วว่า ท่านทั้งหลายมีฝูงสัตว์เป็นอันมาก) จงอยู่ในเขตเมืองที่เรายกให้ท่านก่อน
20. กว่าพระเยโฮวาห์จะโปรดให้พี่น้องของท่านได้หยุดพักเหมือนได้ประทานแก่ท่านแล้ว จนเขาทั้งหลายจะยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่เขาที่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นแล้ว ท่านทั้งหลายต่างจึงจะกลับมาอยู่ที่อยู่ของตน ซึ่งข้าพเจ้าได้ให้แก่ท่านทั้งหลาย'
21. ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้สั่งโยชูวาว่า `นัยน์ตาของท่านได้เห็นบรรดากิจการซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงกระทำแก่กษัตริย์ทั้งสองนั้นแล้ว ดังนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำแก่อาณาจักรทั้งปวงซึ่งท่านจะข้ามไปอยู่เช่นเดียวกัน
22. ท่านอย่าได้กลัวเขาเลย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระองค์นั้นทรงสู้รบเพื่อท่าน'
23. ครั้งนั้นข้าพเจ้าได้อ้อนวอนพระเยโฮวาห์ว่า
24. `ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์เพียงทรงสำแดงอำนาจและฤทธิ์พระหัตถ์ของพระองค์แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะมีพระเจ้าองค์ไหนเล่าในสวรรค์หรือในแผ่นดินโลกซึ่งสามารถกระทำตามการสำคัญ และการอิทธิฤทธิ์ดังพระองค์ได้
25. ขอพระองค์ทรงโปรดอนุญาตให้ข้าพระองค์ข้ามไปดูแผ่นดินอันดีที่อยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ดูแดนเทือกเขางดงามและเลบานอนด้วย'
26. แต่พระเยโฮวาห์ได้พระพิโรธต่อข้าพเจ้า เพราะท่านทั้งหลายเป็นเหตุ พระองค์จึงมิได้ทรงโปรดฟังข้าพเจ้า และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า `พอแล้ว เจ้าอย่าได้พูดกับเราด้วยเรื่องนี่ต่อไปเลย
27. เจ้าจงขึ้นไปถึงยอดเขาปิศาจ และเฟงดาของเจ้าดูทิศตะวันตก ทิศเหนือ ทิศใต้ และทิศตะวันออก และดูแผ่นดินนั้นด้วยนัยน์ตาของเจ้า เพราะเจ้าจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ไปไม่ได้เลย
28. แต่เจ้าจงกำชับโยชูวา จงสนับสนุนและชูใจของเขาให้เข้มแข็ง เพราะเขาจะต้องนำหน้าชนชาตินี้ข้ามไป และจะให้เราทั้งหลายเข้าถือกรรมสิทธิ์ในแผ่นดินที่เจ้าแลเห็นนั้น'
29. ฉะนั้นเราทั้งหลายจึงยับยั้งอยู่ในหุบเขาตรงหน้าเบธเปโอรี

บทที่ 4

1. บัดนี้ โอ คนอิสราเอลทั้งหลาย จงฟังกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งข้าพเจ้าสอนท่านทั้งหลาย จงประพฤติตามเพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ และเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านประทานแก่ท่าน
2. ท่านทั้งหลายอย่าเสริมเติมคำที่ข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้และอย่าตัดออก เพื่อท่านทั้งหลายจะรักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่าน
3. นัยน์ตาของท่านทั้งหลายได้เห็นการซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำ เพราะเหตุพระบาอัลเปโออร์แล้ว ด้วยว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายได้ทรงทำลายบรรดาคนที่ติดตามพระบาอัลเปโออร์จากท่ามกลางท่าน
4. แต่ท่านทั้งหลายผู้ได้ยึดพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายมั่นคงอยู่ทุกคนได้มีชีวิตอยู่ถึงวันนี้
5. ดูเถิด ข้าพเจ้าได้สั่งสอนกฎเกณฑ์และคำตัดสินแก่ท่าน ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าได้ทรงบัญชาข้าพเจ้าไว้ เพื่อท่านทั้งหลายจะกระทำตามในแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังเข้าไปยึดครองนั้น
6. จงรักษากฎเหล่านั้นและกระทำตาม เพราะนี่เป็นสติปัญญาของท่านทั้งหลายและความเข้าใจของท่านทั้งหลาย ท่ามกลางสายดาของชนชาติทั้งหลาย ซึ่งจะได้ยินถึงกฎเกณฑ์เหล่านี้แล้วเขาจะกล่าวว่า 'แน่ที่เดียวประชาชาติใหญ่นี้เป็นชนชาติที่มีปัญญาและความเข้าใจ'
7. เพราะมีประชาชาติใหญ่ชาติใดเล่าซึ่งมีพระเจ้าอยู่ใกล้ตน อย่างกับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกเราทรงอยู่ใกล้เรา ในสิ่งสารพัดเมื่อเราร้องทูลต่อพระองค์
8. และมีประชาชาติใหญ่ชาติใดเล่า ซึ่งมีกฎเกณฑ์และคำตัดสินอันชอบธรรมอย่างกับพระราชบัญญัติทั้งหมดนี้ ซึ่งข้าพเจ้าได้ตั้งไว้ต่อหน้าท่านทั้งหลายในวันนี้
9. แต่จงระวังตัว และรักษาจิตวิญญาณของตัวให้ดี เกรงว่าพวกท่านจะลืมนิ่งซึ่งนัยน์ตาได้เห็นนั้น และเกรงว่าสิ่งเหล่านั้นจะประลาดเสียจากใจของท่านตลอดวันคืนแห่งชีวิตของพวกท่าน
10. ในวันนั้นที่พวกท่านได้ยินอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านที่โฮเรบ พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'จงรวบรวมประชาชนให้เข้ามาหน้าเรา เพื่อเราจะให้เขาได้ยินคำของเรา เพื่อเขาทั้งหลายจะได้ฝึกตนที่จะยำเกรงเราตลอดวันคืนที่เขาใช้ชีวิตอยู่ในโลก และเพื่อว่าเขาจะได้สอนลูกหลานของเขาด้วย'
11. ท่านทั้งหลายได้เข้ามาใกล้ยืนอยู่ที่เชิงภูเขา และภูเขานั้นมีเพลิงลุกขึ้นถึงท้องฟ้า มีความมืด เมฆ และความมืดคลุ้มคลุมอยู่
12. แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านทั้งหลายออกมาจากท่ามกลางเพลิง ท่านทั้งหลายได้ยินสำเนียงพระวณะ แต่ไม่เห็นรูปสัณฐาน มีแต่ได้ยินพระสุรเสียงเท่านั้น
13. และพระองค์ทรงประกาศพันธสัญญาของพระองค์แก่ท่าน ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาให้ท่านทั้งหลายปฏิบัติตามคือพระบัญญัติสิบประการ และพระองค์ทรงจารึกพระบัญญัตินั้นไว้บนศิลาสองแผ่น
14. ในครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้ข้าพเจ้าสั่งสอนกฎเกณฑ์และคำตัดสินแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้กระทำตามในแผ่นดินซึ่งท่านกำลังจะเข้าไปยึดครองนั้น
15. เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี เพราะในวันนั้นพวกท่านไม่เห็นสัณฐานอันใด เมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสกับ

ท่านทั้งหลายที่โฮเรบจากท่ามกลางเพลิง

16. เกรงว่าท่านทั้งหลายจะหลงทำรูปเคารพแกะสลักสำหรับตัวท่านทั้งหลายเป็นสัญญาณสิ่งหนึ่งสิ่งใด เป็นรูปตัวผู้หรือตัวเมีย
17. เหมือนสัตว์เดียรัจฉานอย่างใดในโลก เหมือนนกที่มีปีกบินไปในอากาศ
18. เหมือนสิ่งใดๆที่คลานอยู่บนดิน เหมือนปลาอย่างใดที่อยู่ในน้ำใต้แผ่นดินโลก
19. เกรงว่าพวกท่านเงยหน้าขึ้นดูท้องฟ้าและเมื่อท่านเห็นดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และดวงดาว คือบริวารของท้องฟ้า พวกท่านจะถูกเหนี่ยวรั้งให้หันมัสการและปรนนิบัติสิ่งเหล่านั้น เป็นสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านทรงแบ่งแก่ชนชาติทั้งหลายทั่วใต้ฟ้าทั้งสิ้น
20. แต่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกท่านทั้งหลายและนำท่านออกมาจากเตาเหล็ก คือจากอียิปต์ ให้เป็นประชาชนในกรรมสิทธิ์ของพระองค์ อย่างเป็นอยู่ทุกวันนี้
21. ยิ่งกว่านั้น เพราะท่านทั้งหลายเป็นเหตุ พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธต่อข้าพเจ้า และทรงปฏิญาณว่าข้าพเจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน และข้าพเจ้าจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินดีซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายประทานแก่ท่านให้เป็นมรดก
22. แต่ข้าพเจ้าจะตายเสียในแผ่นดินนี้ ข้าพเจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน แต่ท่านทั้งหลายจะได้ข้ามไป และถือแผ่นดินดีนั้นเป็นกรรมสิทธิ์
23. จงระวังตัวให้ดี เกรงว่าท่านทั้งหลายจะลืมพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้แก่ท่าน และสร้างรูปเคารพสลักเป็นสัญญาณสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงห้ามไว้
24. เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นเพลิงที่เผาผลาญ เป็นพระเจ้าผู้ทรงหวงแหน
25. เมื่อพวกท่านมีลูกและมีหลานและได้อยู่ในแผ่นดินนั้นมาช้านาน และท่านกระทำตัวให้เสื่อมทรามโดยการทำรูปเคารพสลักเป็นสัญญาณสิ่งใด และกระทำชั่วในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ซึ่งเป็นการยั่วยุให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธ
26. ข้าพเจ้าขออัญเชิญฟ้าและดินมาเป็นพยานกล่าวโทษท่านในวันนี้ว่า ท่านทั้งหลายจะพินาศอย่างสิ้นเชิงจากแผ่นดิน ซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยึดครองนั้น ท่านจะไม่ได้อยู่ในแผ่นดินนั้นนาน แต่ท่านจะถูกทำลายอย่างสิ้นเชิง
27. และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายกระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย และท่านทั้งหลายจะเหลือจำนวนน้อยในท่ามกลางประชาชาติซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ให้ท่านเข้าไปอยู่นั้น
28. ณ ที่นั้นท่านทั้งหลายจะปรนนิบัติพระที่ทำได้ด้วยไม้และศิลา เป็นงานที่มีคนทำไว้ ซึ่งไม่ดู ไม่ฟัง ไม่รับประทาน ไม่ดมกลิ่น
29. แต่ ณ ที่นั้นแหละท่านทั้งหลายจะแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ถ้าพวกท่านค้นหาพระองค์ด้วยสุดจิต และสุดใจ พวกท่านจะพบพระองค์

30. เมื่อพวกท่านมีความทุกข์ลำบาก ซึ่งสิ่งสารพัดเหล่านี้มาถึงท่าน ในกาลภายหลัง ถ้าพวกท่านจะกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์
31. (เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายเป็นพระเจ้าผู้ทรงกอปรด้วยพระเมตตา) พระองค์จะไม่ทรงละทิ้งหรือทำลายท่านทั้งหลาย หรือลืมนพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของท่านโดยการปฏิญาณ
32. เพราะบัดนี้จึงถามดูเถาะว่า ในกาลวันที่ล่วงมาแล้วนั้น คือวันที่อยู่ก่อนท่านทั้งหลาย ตั้งแต่วันที่พระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ไว้บนโลก และถามดูจากฟ้าข้างนี้ถึงฟ้าข้างโน้นว่า เคยมีเรื่องใหญ่โตอย่างนี้เกิดขึ้นบ้างหรือ หรือเคยได้ยินถึงเรื่องอย่างนี้บ้างหรือ
33. มีชนชาติใดได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าตรัสออกมาจากท่ามกลางเพลิง ดังที่ท่านได้ยินและยังมีชีวิตอยู่ได้
34. หรือมีพระเจ้าองค์ใดได้ทรงเพียรพยายามไปนำประชาชาติหนึ่งจากท่ามกลางอีกประชาชาติหนึ่งด้วยการลงใจ ด้วยการทำความเข้าใจ ด้วยการมหัศจรรย์ ด้วยการสงคราม ด้วยพระหัตถ์ทรงฤทธิ์ และด้วยพระกรที่ทรงเหยียดออก และด้วยเหตุน่ากลัวยิ่ง ตามสิ่งสารพัดซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงกระทำเพื่อท่านในอียิปต์ต่อหน้าต่อตาท่าน
35. ที่ได้ทรงสำแดงแก่ท่านทั้งหลายนั้นก็เพื่อท่านจะได้ทราบว่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้า นอกจากพระองค์แล้วไม่มีพระเจ้าอื่นใดอีกเลย
36. พระองค์ทรงโปรดให้พวกท่านได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์จากฟ้าสวรรค์ เพื่อว่าท่านจะอยู่ในวินัยปกครอง พระองค์ทรงโปรดให้ท่านเห็นเพลิงใหญ่ของพระองค์ในโลก และพวกท่านได้ยินพระวณะของพระองค์จากกองเพลิง
37. และเพราะพระองค์ทรงรักบรรพบุรุษของพวกท่าน จึงทรงเลือกเชื้อสายของเขามาภายหลังเขา และทรงพาท่านออกจากอียิปต์ท่ามกลางสายพระเนตรของพระองค์ ด้วยเดชานุภาพยิ่งใหญ่ของพระองค์
38. ทรงขับไล่ประชาชาติที่ใหญ่กว่าและมีกำลังมากกว่าพวกท่านเสียให้พ้นหน้าท่าน และนำท่านเข้ามา และทรงประทานแผ่นดินของเขาให้แก่ท่านเป็นมรดกตั้งทุกวันนี้
39. เหตุฉะนั้นจงทราบเสียในวันนี้ และตรึกรตรองอยู่ในใจว่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าในฟ้าสวรรค์เบื้องบนและบนแผ่นดินเบื้องล่าง หามีพระเจ้าอื่นใดอีกไม่เลย
40. เพราะฉะนั้นพวกท่านจงรักษากฎเกณฑ์และพระบัญญัติของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาแก่ท่านในวันนี้ เพื่อท่านและลูกหลานที่เกิดมาภายหลังท่านจะไปดีมาดี และวันคืนของท่านจะยืนนานอยู่ในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านประทานแก่ท่านเป็นนิรันดร์นั้น
41. แล้วโมเสสกำหนดหัวเมืองทางดวงอาทิตย์ขึ้นฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้สามหัวเมือง
42. เพื่อผู้ใดที่ฆ่าคนจะได้หลบหนีไปอยู่ที่นั่น คือผู้ที่ฆ่าเพื่อนบ้านโดยมิได้เจตนา โดยมิได้เกลียดชังเขาแต่ก่อน และเมื่อหนีไปอยู่ในเมืองนี้เมืองใดเมืองหนึ่งก็จะรอดชีวิต
43. หัวเมืองเหล่านี้คือเมืองเบเซอร์อยู่ในถิ่นทุรกันดารบนที่ราบสูงสำหรับคนรูเบน และเมืองราโมทที่กิเลอาดสำหรับคนกาด และเมืองโกลานในบาซันสำหรับคนมนัสเสห์
44. ต่อไปนี้เป็นพระราชบัญญัติที่โมเสสได้ตั้งไว้ต่อหน้าคนอิสราเอล

45. เหล่านี้เป็นพระโอวาท เป็นกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งโมเสสกล่าวแก่คนอิสราเอลเมื่อเขาออกจากอียิปต์แล้ว
46. ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ที่หุบเขาตรงข้ามเบธเปโอร์ ในแผ่นดินของสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ ผู้อยู่ที่เฮชบอนซึ่งโมเสสและคนอิสราเอลได้ตีพ่ายไปครั้งเมื่อออกมาจากอียิปต์แล้ว
47. คนอิสราเอลได้เข้ายึดแผ่นดินของท่านและแผ่นดินของโอกกษัตริย์เมืองบาซาน เป็นกษัตริย์สององค์ของคนอาโมไรต์ ผู้อยู่ทางดวงอาทิตย์ขึ้นฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้
48. ตั้งแต่อาโรเธอร์ที่อยู่ริมลุ่มแม่น้ำอาร์โนน ไปจนถึงภูเขาสิออน คือเฮอร์โมน
49. รวมกับที่ราบทั้งหมด ซึ่งอยู่ฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ จนถึงทะเลแห่งที่ราบ ที่น้ำพุแห่งปิสกาห์

บทที่ 5

1. โมเสสได้เรียกคนอิสราเอลทั้งหมดเข้ามาแล้วกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า โอ คนอิสราเอลทั้งหลาย จงฟังกฎเกณฑ์และคำตัดสิน ซึ่งข้าพเจ้ากล่าวให้เข้าหูของท่านทั้งหลายในวันนี้ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เรียนรู้ รักษาไว้และกระทำตาม
2. พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทรงกระทำพันธสัญญากับเราทั้งหลายที่โฮเรบ
3. มิใช่พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำพันธสัญญานี้กับบรรพบุรุษของเราทั้งหลาย แต่ทรงกระทำกับเรา คือเราทั้งหลายผู้มีชีวิตอยู่ที่นี้ในวันนี้
4. พระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านทั้งหลายที่ภูเขานั้นจากท่ามกลางเพลิงหน้าต่อหน้า
5. (ครั้งนั้นข้าพเจ้ายืนอยู่ระหว่างพระเยโฮวาห์กับท่านทั้งหลาย เพื่อจะประกาศพระวาทะของพระเยโฮวาห์แก่ท่านทั้งหลาย เพราะท่านทั้งหลายกลัวเพลิง จึงมิได้ขึ้นไปบนภูเขา) พระองค์ตรัสว่า
6. `เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้นำเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ออกจากเรือนทาส
7. อย่ามีพระอื่นใดนอกเหนือจากเรา
8. อย่าทำรูปเคารพสลักสำหรับตนเป็นรูปสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งมีอยู่ในฟ้าเบื้องบน หรือซึ่งมีอยู่ที่แผ่นดินเบื้องล่าง หรือซึ่งมีอยู่ในน้ำใต้แผ่นดิน
9. อย่ากราบไหว้หรือปรนนิบัติรูปเหล่านั้น เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เป็นพระเจ้าที่หวงแหน ให้โทษเพราะความชั่วช้าของบิดาตกทอดไปถึงลูกหลานของผู้ที่ซังเราจนถึงสามชั่วชั่วอายุคน
10. แต่แสดงความเมตตาต่อคนที่รักเรา และปฏิบัติตามบัญญัติของเรา จนถึงพันชั่วอายุคน
11. อย่าออกพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าอย่างไร้ประโยชน์ เพราะผู้ที่ออกพระนามพระองค์อย่างไร้ประโยชน์นั้น พระเยโฮวาห์จะทรงถือว่าไม่มีโทษก็หามิได้
12. จงถือวันสะบาโต ถือเป็นวันบริสุทธิ์ ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทรงบัญชาไว้แก่เจ้า
13. จงทำการงานทั้งสิ้นของเจ้าหกวัน
14. แต่วันที่เจ็ดนั้นเป็นสะบาโตของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ในวันนี้อย่ากระทำการงานใดๆ ไม่ว่าตัวเอง หรือบุตรชาย บุตรสาวของเจ้า หรือทาสทาสีของเจ้า หรือวัวของเจ้า หรือลาของเจ้า หรือสัตว์ใช้งานของเจ้า หรือแขกที่อาศัยอยู่ในประตูเมืองของเจ้า เพื่อทาสทาสีของเจ้าจะได้หยุดพักอย่างเจ้า
15. จงระลึกว่าเจ้าเคยเป็นทาสอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าได้พาเจ้าออกมาจากที่นั่นด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และด้วยพระกรที่เหยียดออก เหตุฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าได้ทรงบัญชาให้เจ้ารักษาวันสะบาโต
16. จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทรงบัญชาเจ้าไว้ เพื่อเจ้าจะมีชีวิตยืนนาน และเจ้าจะไปดีมาดีในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราประทานให้แก่เจ้า
17. อย่ากระทำการฆาตกรรม
18. อย่าล่วงประเวณีผิดเมียเขา

19. อย่าลัทธิทรัพย์

20. อย่าเป็นพยานเท็จใส่ร้ายเพื่อนบ้าน

21. อย่าอยากได้ภรรยาของเพื่อนบ้าน และอย่าโลภครว้เรือนของเพื่อนบ้าน คือไร่นาของเขา หรือทาสทาสีของเขา หรือวัว ลาของเขา หรือสิ่งใดๆซึ่งเป็นของของเพื่อนบ้าน'

22. พระวณะเหล่านี้พระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่ชุมนุมชนทั้งปวงของท่านที่ภูเขาออกมาจากท่ามกลางเพลิง เมฆและความมืดลุ่มหนาที่บ ด้วยพระสุรเสียงอันดัง และมีได้ทรงเพิ่มเติมสิ่งใดอีก และพระองค์ทรงจารึกไว้บนแผ่นศิลา สองแผ่นและประทานแก่ข้าพเจ้า

23. ต่อมาเมื่อท่านทั้งหลายได้ยินพระสุรเสียงออกมาจากท่ามกลางความมืดนั้น (ขณะเมื่อภูเขานั้นมีเพลิงลุกอยู่) ท่านทั้งหลายเข้ามาใกล้ข้าพเจ้า คือหัวหน้าตระกูลของท่านทั้งหมด และพวกผู้ใหญ่ของท่าน

24. และท่านทั้งหลายกล่าวว่า `ดูเถิด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราได้ทรงสำแดงสง่าราศีและความใหญ่ยิ่งของพระองค์ และเราได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์จากท่ามกลางเพลิง ในวันนี้เราได้เห็นพระเจ้าตรัสกับมนุษย์ และมนุษย์ยังคงชีวิตอยู่ได้

25. เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายจะต้องตายเสียทำไม เพราะเพลิงใหญ่ยิ่งนี้จะเผาผลาญเรา ถ้าเราได้ยินพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราอีก เราก็จะต้องตาย

26. เพราะในบรรดามนุษย์ทั้งหลายใครเล่า ผู้ได้ยินพระสุรเสียงของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ตรัสออกมาจากท่ามกลางเพลิงอย่างที่เราได้ยินและยังมีชีวิตอยู่ได้

27. ท่านจงเข้าไปใกล้ และฟังทุกสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราตรัส และนำพระวณะทั้งสิ้นที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราตรัสแก่ท่านนั้นมากล่าวแก่เราทั้งหลาย และเราทั้งหลายจะฟังและกระทำตาม'

28. เมื่อท่านทั้งหลายพูดกับข้าพเจ้านั้น พระเยโฮวาห์ทรงสดับเสียงแห่งถ้อยคำของท่านทั้งหลาย และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า `เราได้ยินเสียงแห่งถ้อยคำของชนชาติซึ่งเขาพูดกับเจ้าแล้ว สารพัดซึ่งเขาพูดกับเจ้าเช่นนั้นก็ดีอยู่

29. โอ อยากให้มีจิตใจเช่นนี้อยู่เสมอไปหนอ คือที่จะยำเกรงเราและรักษาบัญญัติทั้งสิ้นของเรา เขาทั้งหลายก็จะสุขเจริญอยู่ตลอดชั่วลูกหลานของเขาเป็นนิรันดร์

30. จงกลับไปบอกแก่เขาว่า เจ้าจงกลับไปเตือนใจของเจ้าทุกคนเถิด

31. แต่ตัวเจ้าจงยืนอยู่ที่นี้ใกล้เรา และเราจะบอกข้อบัญญัติและกฎเกณฑ์และคำตัดสินทั้งสิ้นแก่เจ้า ซึ่งเจ้าจะต้องสอนเขาทั้งหลายเพื่อเขาทั้งหลายจะกระทำตามในแผ่นดินซึ่งเราให้เขายึดครองนั้น'

32. เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังที่จะกระทำดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายได้ทรงบัญชาไว้ในวันนั้น ท่านทั้งหลายอย่าหันไปทางขวามือหรือทางซ้ายเลย

33. ท่านจงดำเนินตามวิถีทางทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงบัญชาท่านไว้ เพื่อท่านจะมีชีวิตอยู่และเพื่อท่านจะไปดีมาดี และมีชีวิตยืนนานอยู่ในแผ่นดินซึ่งท่านจะยึดครองนั้น

บทที่ 6

1. ต่อไปนี้เป็นพระบัญญัติ กฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงบัญชาให้สอนท่าน เพื่อท่านทั้งหลายจะได้กระทำตามในแผ่นดินซึ่งท่านจะข้ามไปยังดินแดนนั้น
2. เพื่อว่าพวกท่านจะได้ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านโดยรักษากฎเกณฑ์และพระบัญญัติของพระองค์ทั้งสิ้น ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่าน ทั้งตัวท่านและลูกหลานของท่าน ตลอดวันคืนแห่งชีวิตของท่านเพื่อว่าวันคืนของพวกท่านจะได้ยืนยาว
3. โอ คนอิสราเอลทั้งหลาย เหตุฉะนั้นขอจงฟัง และจงระวังที่จะกระทำตามเพื่อพวกท่านจะไปดีมาดี และเพื่อท่านทั้งหลายจะทวีมากยิ่งขึ้นในแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านได้ทรงสัญญากับท่าน
4. โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายเป็นพระเยโฮวาห์เดียว
5. พวกท่านจงรักพระเยโฮวาห์ผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน และด้วยสิ้นสุดกำลังของท่าน
6. และจงให้ถ้อยคำที่ข้าพเจ้าบัญชาพวกท่านในวันนี้อยู่ในใจของท่าน
7. และพวกท่านจงอุตส่าห์สอนถ้อยคำเหล่านี้แก่ลูกหลานของท่าน เมื่อท่านนั่งอยู่ในเรือน เดินอยู่ตามทาง และนอนลงหรือลุกขึ้น จงพูดถึงถ้อยคำนี้
8. จงเอาถ้อยคำเหล่านี้พันไว้ที่มือของท่านเป็นหมายสำคัญ และจงเป็นดังเครื่องหมายระหว่างนัยน์ตาของท่าน
9. และเขียนไว้ที่เสาประตูเรือน และที่ประตูของท่าน
10. เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะพาท่านมาถึงแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน คือแก้อับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ว่าจะให้แก่ท่าน มีหัวเมืองใหญ่โตและดีซึ่งท่านไม่ได้สร้าง
11. และเรือนที่มีของดีเต็ม ซึ่งพวกท่านมิได้สะสมไว้ และบ่อขังน้ำ ที่ท่านมิได้ขุด และสวนองุ่นกับต้นมะกอกเทศ ซึ่งท่านมิได้ปลูกไว้ และเมื่อท่านได้รับประทานก็อิมหนา
12. แล้วจงระวังกลัวว่าพวกท่านจะลืมพระเยโฮวาห์ผู้ทรงพาท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ออกจากเรือนทาสนั้น
13. พวกท่านจงยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านจงปรนนิบัติพระองค์ และปฏิญาณโดยออกพระนามของพระองค์
14. ท่านทั้งหลายอย่าติดตามพระอื่น ซึ่งเป็นพระของชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบท่าน
15. (เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่าน ผู้ทรงสถิตท่ามกลางท่าน เป็นพระเจ้าหวงแหน) กลัวว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงพิโรธต่อท่าน และทำลายท่านเสียจากพื้นแผ่นดินโลก
16. อย่าทดลองพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ดังที่ได้ทดลองพระองค์ที่มัสสาห์
17. ท่านทั้งหลายจงอุตส่าห์รักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และพระโอวาทของพระองค์และกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาท่านไว้
18. พวกท่านจงกระทำสิ่งที่ถูกต้องและที่ประเสริฐในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ เพื่อพวกท่านจะมีสวัสดิภาพ และเพื่อท่านจะได้เข้าไปครอบครองแผ่นดินที่ดีซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน

19. โดยขับไล่ศัตรูทั้งสิ้นของท่านออกไปให้พ้นหน้าพวกท่าน ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้
20. เมื่อเวลาต่อไปบุตรชายของท่านจะถามท่านว่า `พระโอวาท กฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย ได้บัญชาท่านทั้งหลายไว้ นั้นมีความหมายว่าอะไร'
21. แล้วท่านจะตอบบุตรชายของท่านว่า `เราเป็นทาสของฟาโรห์อยู่ในอียิปต์ และพระเยโฮวาห์ได้ทรงพาเราออกมาจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์'
22. และพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ทั้งที่ใหญโตและที่ร้ายเหนืออียิปต์และเหนือฟาโรห์ตลอดจนทั้งราชวงศ์ของท่าน ต่อหน้าต่อตาเราทั้งหลาย
23. แล้วพระองค์ได้ทรงพาเราออกมาจากที่นั่น เพื่อจะทรงนำเราเข้าไปในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณว่าจะประทานแก่บรรพบุรุษของเรา และประทานแผ่นดินนั้นแก่เรา
24. พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาให้เรากระทำตามกฎเกณฑ์เหล่านี้ทั้งสิ้น คือให้ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เพื่อเป็นผลดีแก่เราเสมอ เพื่อพระองค์จะทรงรักษาชีวิตของเราไว้ให้คงอยู่ ดังทุกวันนี้
25. ถ้าเราทั้งหลายจะระวังที่จะกระทำตามพระบัญญัติทั้งสิ้นนี้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ดังที่พระองค์ทรงบัญชาเราไว้ ก็จะเป็นความชอบธรรมแก่เราทั้งหลาย'

บทที่ 7

1. เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงพาท่านเข้าไปในแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะเข้ายึดครอง และกวาดไล่ประชาชาติหลายชาติให้ออกไปพ้นหน้าท่าน คือคนฮิตไทต์ คนเกอร์กาซี คนอาโมไรต์ คนคานาอัน คนเปอร์สซี คนฮิวไตต์ และคนเยบุส เป็นเจ็ดประชาชาติซึ่งใหญ่โตกว่าและมีกำลังมากกว่าท่าน
2. และเมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ต่อหน้าท่าน พวกท่านจะต้องตีเขาให้พ่ายแพ้ไปนั้น และทำลายเขาให้สิ้นทีเดียว อย่าได้กระทำพันธสัญญาใดๆกับเขาเลยและอย่ามีความเมตตาต่อเขาด้วย
3. พวกท่านอย่าทำการแต่งงานกับพวกเขา อย่ายกบุตรสาวของท่านให้แก่บุตรชายของเขา หรือรับบุตรสาวของเขา มาให้แก่บุตรชายของท่าน
4. เพราะว่าพวกเขาจะทำให้บุตรชายของพวกเจ้าหันเหไปจากการติดตามเรา ไปปฏิบัติพระอื่นๆ พระเยโฮวาห์จะทรงพระพิโรธต่อท่านทั้งหลายและจะทรงทำลายท่านเสียโดยเร็ว
5. แต่จงกระทำแก่เขาทั้งหลายอย่างนี้ ท่านทั้งหลายจงทำลายแท่นบูชาของเขาเสีย และหักทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาเสีย จงโค่นเสารูปเคารพของเขาลงเสีย และเผารูปเคารพแกะสลักของเขาเสียด้วยไฟ
6. เพราะว่าพวกท่านเป็นชนชาติบริสุทธิ์สำหรับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกท่านออกจากชนชาติทั้งหลายที่อยู่บนพื้นโลก ให้มาเป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์
7. ที่พระเยโฮวาห์ทรงรักและทรงเลือกท่านทั้งหลายนั้น มิใช่เพราะท่านทั้งหลายมีจำนวนมากกว่าประชาชาติอื่นด้วยว่าในบรรดาชนชาติทั้งหลาย ท่านเป็นจำนวนน้อยที่สุด
8. แต่เพราะพระเยโฮวาห์ทรงรักท่านทั้งหลาย และพระองค์ทรงรักษาคำปฏิญาณซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย พระเยโฮวาห์จึงทรงพาท่านทั้งหลายออกมาด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และทรงไถ่ท่านทั้งหลายให้พ้นจากเรือนทาส จากหัตถ์ฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์
9. เหตุฉะนั้นพึงทราบเถิดว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านเป็นพระเจ้า เป็นพระเจ้าสัตย์ซื่อ ผู้ทรงรักษาคำสัญญาและความเมตตาต่อบรรดาผู้ที่รักพระองค์และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ถึงพันชั่วอายุคน
10. และทรงตอบแทนผู้ที่เกลียดชังพระองค์ต่อหน้าตัวเขาเองด้วยทรงทำลายเขาเสีย พระองค์จะไม่ทรงลดหย่อนโทษผู้ที่เกลียดชังพระองค์ พระองค์จะทรงตอบแทนต่อหน้าตัวเขาเอง
11. เหตุฉะนั้นพวกท่านจงระวังที่จะกระทำตามพระบัญญัติ กฎเกณฑ์ และคำตัดสินซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้
12. ต่อมาถ้าท่านทั้งหลายเชื่อฟังคำตัดสินเหล่านี้ รักษาและกระทำตาม พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงกระทำตามพันธสัญญาและความเมตตาที่ท่าน ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน
13. พระองค์จะทรงรักท่าน อวยพระพรแก่ท่านให้จำเริญยิ่งทวีขึ้น พระองค์จะทรงอำนวยพระพรผู้บังเกิดจากครรภ์ของพวกท่าน และผลแห่งพื้นดินของท่าน ทั้งข้าว น้ำองุ่น และน้ำมันของท่านทั้งหลาย ให้ลูกวัวและลูกแพะแกะของท่านทวีขึ้นในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษของท่านที่จะให้แก่ท่าน
14. ท่านทั้งหลายจะได้รับพระพรเหนือชนชาติทั้งหลายหมด จะไม่มีชายหรือหญิงเป็นหมันท่ามกลางท่าน หรือในหมู่สัตว์เลี้ยงของท่านด้วย

15. และพระเยโฮวาห์จะทรงยกความเจ็บไข้ทั้งสิ้นไปเสียจากพวกท่าน และโรคภัยอย่างในอียิปต์ซึ่งท่านได้ทราบนั้น พระองค์จะไม่ทรงให้เกิดแก่ท่าน แต่จะทรงให้เกิดแก่ทุกคนที่เกลียดชังพวกท่าน
16. พวกท่านจงทำลายชนชาติทั้งหลายซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะทรงมอบให้ท่าน อย่าให้นัยน์ตาของท่านมีเมตตาต่อเขาเลย พวกท่านอย่าปฏิบัติพระของเขา เพราะการอย่างนั้นจะเป็นปวงดักท่านทั้งหลาย
17. ถ้าท่านทั้งหลายจะนึกในใจว่า 'ประชาชาติเหล่านี้โตกว่าเรา เราจะขับไล่เขาอย่างไรได้'
18. ท่านทั้งหลายอย่ากลัวเขาเลย แต่จงระลึกถึงการที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านกระทำต่อฟาโรห์และต่อชาวอียิปต์ทั้งสิ้นนั้น
19. การทดลองใหญ่ยิ่งซึ่งนัยน์ตาท่านได้เห็นแล้ว ทั้งหมายสำคัญ การมหัศจรรย์ พระหัตถ์ทรงฤทธิ์ และพระกรที่เหยียดออก ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงใช้พาท่านทั้งหลายออกมา พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงกระทำต่อชนชาติทั้งหลายที่ท่านกลัวอย่างนั้นแหละ
20. ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงใช้ฝูงต่อมาท่ามกลางเขา จนกว่าผู้ที่เหลืออยู่และซ่อนตัวหลบจากท่านจะถูกทำลายสิ้น
21. พวกท่านอย่าวิตกเพราะเขา ด้วยว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านอยู่ท่ามกลางท่าน ทรงเป็นพระเจ้ายิ่งใหญ่ที่น่ากลัว
22. พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านจะกวาดไล่ประชาชาติเหล่านี้ให้พ้นหน้าท่านที่เล็กที่น้อย ท่านอย่ากำจัดเขาเสียทันที กลัวว่าสัตว์หุงจะเพิ่มแก่ท่านขึ้นมากไป
23. แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงมอบเขาไว้ให้ท่านทั้งหลาย และจะกระทำให้เขาเกิดโกลาหลใหญ่จนเขาทั้งหลายจะพินาศ
24. และพระองค์จะทรงมอบกษัตริย์ของเขาไว้ในมือของท่าน และท่านทั้งหลายจะกระทำให้ชื่อของเขาพินาศไปจากใต้ฟ้า จะไม่มีผู้ใดต่อต้านท่านทั้งหลายได้ จนกว่าท่านจะทำลายเขาเสีย
25. ท่านทั้งหลายจงเผารูปแกะสลักอันเป็นรูปพระทั้งหลายของเขาเสียด้วยไฟ ท่านทั้งหลายอย่าปรารถนาอยากได้เงินหรือทองซึ่งปิดรูปพระอยู่นั้น หรือนำไปเป็นของท่าน เกรงว่าท่านจะติดกับดักอยู่ภายในนั้นเอง เพราะว่ามันเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
26. พวกท่านอย่านำสิ่งพึงรังเกียจเข้าไปในเรือนของท่าน กลัวว่าท่านจะเป็นที่ดองห้ามเหมือนของนั้น พวกท่านจงรังเกียจและเกลียดมันอย่างที่สุด ด้วยเป็นของที่ต้องห้าม

บทที่ 8

1. บัญญัติทั้งสิ้นซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ นั้น ท่านทั้งหลายจงระวังกระทำตาม เพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตและทวีมากขึ้น และเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณกับบรรพบุรุษของท่าน
2. ท่านทั้งหลายจงระลึกถึงทางซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงนำท่านอยู่ในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปี เพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ท่านถ่อมใจและทดลองให้ทราบว่าจิตใจของท่านเป็นอย่างไร ดูว่าท่านจะรักษาพระบัญญัติของพระองค์หรือไม่
3. พระองค์ทรงกระทำให้ท่านถ่อมใจ และปล่อยท่านให้หิว และเลี้ยงท่านด้วยมานา ซึ่งท่านเองหรือบรรพบุรุษของท่านก็ไม่ทราบว่าคืออะไร เพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ท่านตระหนักแก่ใจว่า มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวก็หาไม่ได้ แต่มนุษย์จะมีชีวิตอยู่ได้ด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์
4. ในเวลาสี่สิบปีนั้น เสื้อผ้าของท่านก็ไม่ขาดวัน และเท้าของท่านก็ไม่บวม
5. ท่านทั้งหลายจงพิจารณาอยู่ในใจเถอะว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงดีสอนท่าน เหมือนกับบิดาดีสอนบุตรของตนเช่นกัน
6. เหตุฉะนั้นท่านจงรักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน โดยดำเนินตามพระมรรคาของพระองค์และเกรงกลัวพระองค์
7. เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงพาท่านเข้าไปในแผ่นดินที่ดี เป็นแผ่นดินที่มีธารน้ำ น้ำพุ และน้ำบาดาล ไหลออกมากลางหุบเขาและเนินเขา
8. แผ่นดินที่มีข้าวสาลีและข้าวบาร์ลี ถั่วองุ่น ต้นมะเดื่อ ต้นทับทิม เป็นแผ่นดินที่มีน้ำมันมะกอกเทศและน้ำผึ้ง
9. เป็นแผ่นดินที่ท่านจะรับประทานอาหารอย่างอุดมซึ่งท่านจะไม่ขาดสิ่งใดเลย เป็นแผ่นดินที่ศิลาเป็นเหล็ก และท่านจะขุดทองสัมฤทธิ์ได้จากภูเขา
10. เมื่อท่านได้รับประทานอิ่มหนำแล้ว ท่านจงสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพวกท่านในเรื่องแผ่นดินอันดี ซึ่งพระองค์ประทานแก่ท่านนั้น
11. ท่านทั้งหลายจงระวังตัวอย่าลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ด้วยไม่รักษาพระบัญญัติ และคำตัดสินและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้
12. เกรงว่าเมื่อท่านได้รับประทานอิ่มหนำ ได้สร้างบ้านเรือนดี ๆ และได้อาศัยอยู่ในนั้น
13. และเมื่อฝูงวัวและฝูงแพะแกะของท่านทวีขึ้น มีเงินทองมากขึ้น และบรรดาซึ่งท่านมีอยู่ก็ทวีขึ้น
14. จิตใจของท่านทั้งหลายจะผยองขึ้น และท่านทั้งหลายก็ลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ผู้ทรงนำท่านทั้งหลายออกจากแผ่นดินอียิปต์ ออกจากเรือนทาส
15. ผู้ทรงนำท่านมาตลอดถิ่นทุรกันดารใหญ่่นากแล้ว ซึ่งมีงูแมวเซาและแมลงป่อง และดินแห้งแล้งไม่มีน้ำ ผู้ทรงประทานน้ำจากหินแข็งให้แก่ท่าน
16. ผู้ทรงเลี้ยงท่านทั้งหลายด้วยมานาในถิ่นทุรกันดาร ซึ่งบรรพบุรุษของท่านไม่ทราบ เพื่อว่าพระองค์จะทรงกระทำให้ท่านถ่อมใจและทดลองท่าน เพื่อกระทำให้เกิดประโยชน์แก่ท่านในบัดนี้

17. เกรงว่าท่านจะนึกในใจว่า 'กำลังและเรี่ยวแรงของข้านาทรัพย์มีค่านี้มาให้'
18. ท่านทั้งหลายจงจำพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ให้กำลังแก่ท่านที่จะได้ทรัพย์สมบัตินี้ เพื่อว่าพระองค์จะทรงดำรงพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำโดยปฏิญาณต่อบรรพบุรุษของท่าน ตั้งวันนี้
19. และถ้าท่านลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ไปติดตามพระอื่นและปฏิบัติน้มนัสการพระเหล่านั้น ข้าพเจ้าขอเตือนท่านจริงๆในวันนี้ว่าท่านจะต้องพินาศเป็นแน่
20. อย่างกับบรรดาประชาชาติซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้พินาศไปต่อหน้าท่าน ท่านทั้งหลายจะพินาศอย่างนั้นแหละ เพราะท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย

บทที่ 9

1. โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด ท่านกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปในวันนี้ เพื่อจะเข้าไปยึดครองประชาชาติที่ใหญ่กว่า และมีกำลังมากกว่าท่าน ทั้งเมืองที่ใหญ่มีกำแพงสูงเทียมฟ้า
2. ประชาชนที่สูงใหญ่ เป็นลูกหลานของคนอานาค ผู้ที่ท่านทั้งหลายรู้จักแล้ว และผู้ที่ท่านได้ยินเขาพูดว่า 'ใครจะยืนหยัดต่อสู้กับลูกหลานของอานาคได้'
3. วันนี้ท่านทั้งหลายจงเข้าใจเถิดว่า ผู้ที่ไปข้างหน้าท่านนั้นคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระองค์จะทรงทำลายเขาด้วยเพลิงเผาผลาญและทรงกระทำให้เขาพ่ายแพ้ต่อหน้าท่าน ดังนั้นท่านจะได้ขับไล่เขาออกไป กระทำให้เขาพินาศโดยเร็ว ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงตรัสไว้กับท่านทั้งหลายแล้วนั้น
4. เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ขับไล่เขาออกไปต่อหน้าท่านทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายอย่านึกในใจว่า 'เพราะความชอบธรรมของข้าพเจ้าพระเยโฮวาห์จึงทรงนำข้ามาให้อึดครองแผ่นดินนี้' แต่เพราะความชั่วของประชาชาติเหล่านี้ พระเยโฮวาห์จึงทรงขับไล่เขาออกไปต่อหน้าท่าน
5. ซึ่งท่านทั้งหลายกำลังเข้าไปยึดครองแผ่นดินนั้นนั้น มิใช่เพราะความชอบธรรมของท่านหรือความสัตย์ธรรมในใจของท่าน แต่เป็นเพราะความชั่วของประชาชาตินี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านต้องขับไล่เขาออกเสียต่อหน้าท่านทั้งหลาย และเพื่อว่าพระองค์จะทรงให้เป็นจริงตามพระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณต่อบรรพบุรุษของท่าน คือต่ออับราฮัม ต่ออิสอัค และต่อยาโคบ
6. เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงเข้าใจเถิดว่า ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแผ่นดินนี้ให้ท่านยึดครองนั้น มิใช่เพราะความชอบธรรมของท่าน เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นชนชาติค่อแข็ง
7. จงจำไว้และอย่าลืมนะว่าพวกท่านได้กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านพิโรธในถิ่นทุรกันดาร ตั้งแต่วันที่ท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ กระทั่งท่านมาถึงที่นี่ ท่านมักกบฏต่อพระเยโฮวาห์อยู่
8. แม้ว่าที่โฮเรบท่านก็กระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงพิโรธ และพระเยโฮวาห์ก็ทรงกริ้วมากถึงกับจะทำลายท่านทั้งหลายเสีย
9. เมื่อข้าพเจ้าขึ้นไปบนภูเขาเพื่อจะรับแผ่นศิลา เป็นแผ่นศิลาพันธสัญญาซึ่งพระเยโฮวาห์กระทำไว้กับท่าน ข้าพเจ้าอยู่บนภูเขาสี่สิบวันสี่สิบคืน ข้าพเจ้าไม่ได้รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำ
10. และพระเยโฮวาห์ได้ประทานแผ่นศิลาสองแผ่นที่จารึกด้วยนิ้วพระหัตถ์ของพระเจ้าให้แก่ข้าพเจ้า บนศิลานั้นมีพระวจนะทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายบนภูเขาจากท่ามกลางเพลิงในวันที่ประชุมกันอยู่
11. ต่อมาเมื่อสิ้นสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้ว พระเยโฮวาห์ประทานแผ่นศิลาสองแผ่น เป็นแผ่นศิลาพันธสัญญา
12. แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'จงลุกขึ้นลงไปจากที่นี่โดยเร็วเถิด เพราะชนชาติของเจ้าซึ่งเจ้านำออกจากอียิปต์ได้หลงกระทำผิด เขาได้หันเสียจากทางซึ่งเรบัญญัติเขาไว้เช่นนั้นอย่างรวดเร็ว เขาได้หลอรูปเคารพไว้สำหรับตัวเขาทั้งหลาย'
13. ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์ยังตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เราได้เห็นชนชาตินี้แล้ว และดูเถิด เขาทั้งหลายเป็นชนชาติค่อแข็ง

14. ขออย่าทักท้วงเรา ให้เราทำลายเขา และลบชื่อของเขาเสียจากใต้ฟ้า และเราจะตั้งเจ้าให้เป็นประชาชาติที่มีกำลังกว่าและใหญ่กว่าเขา'
15. ข้าพเจ้าจึงกลับลงมาจากภูเขากู และภูเขานั้นก็มีเพลิงลุกอยู่ และศิลาพันธสัญญาสองแผ่นนั้นก็อยู่ในมือทั้งสองของข้าพเจ้า
16. ดูกูเกิด เมื่อข้าพเจ้ามองดูก็แลเห็นท่านทั้งหลายกระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายได้หล่อรูปลุกวัวไว้สำหรับท่าน ท่านได้หันจากพระมรรคาซึ่งพระเยโฮวาห์ได้บัญชาแก่ท่านอย่างรวดเร็ว
17. ข้าพเจ้าจึงยกศิลาทั้งสองแผ่นเหวี่ยงเสียจากมือทั้งสองของข้าพเจ้าและทำศิลาให้แตกต่อหน้าต่อตาของท่านทั้งหลาย
18. แล้วข้าพเจ้าก็ทรุดกราบลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์อย่างครั้งก่อนสี่สิบวันสี่สิบคืน มิได้รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำ เพราะเหตุบาปทั้งสิ้นที่ท่านทั้งหลายได้กระทำ คือได้ประพฤติอย่างชั่วช้าในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการยั่วยุให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธ
19. เพราะข้าพเจ้ากลัวพระพิโรธและความไม่พอพระทัยอย่างรุนแรงซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงมีต่อท่าน พระองค์ก็จะทรงทำลายท่านอยู่แล้ว แต่พระเยโฮวาห์ทรงฟังข้าพเจ้าในครั้งนั้นด้วย
20. พระเยโฮวาห์ทรงพิโรธต่ออาโรนมากจะทำลายเขาอยู่แล้ว ในครั้งนั้นข้าพเจ้าก็อธิษฐานเพื่ออาโรนด้วย
21. แล้วข้าพเจ้าจึงเอาสิ่งที่บาปหนานั้น คือรูปลุกวัวซึ่งท่านสร้างขึ้นนั้นเผาเสียด้วยไฟ แล้วหุบแล้วมัดให้เป็นมวงละเอียดอย่างกับฝุ่น แล้วข้าพเจ้าก็โยนมวงนั้นลงไปในลำธารซึ่งไหลลงมาจากภูเขากู
22. ท่านทั้งหลายได้กระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงพิโรธที่ทาเบ-ราห์ และที่มัสสาห์ และที่ชิบโรทหัทธาอาวาร์
23. และเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงใช้ท่านไปจากคาเดชบารเนีย ตรัสว่า 'จงขึ้นไปยึดครองแผ่นดินนั้นซึ่งเราได้ให้แก่เจ้า' และท่านก็กบฏต่อพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ไม่ยอมเชื่อพระองค์ หรือเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์
24. ท่านทั้งหลายได้กบฏต่อพระเยโฮวาห์เสมอตั้งแต่วันที่ข้าพเจ้ารู้จักท่านทั้งหลาย
25. ข้าพเจ้าจึงกราบลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์สี่สิบวันสี่สิบคืนนี้ อย่างข้าพเจ้ากราบลงครั้งก่อนนั้น เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่าจะทรงทำลายท่านทั้งหลายเสีย
26. ข้าพเจ้าได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า 'ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ขออย่าทรงทำลายประชาชนของพระองค์ และมรดกของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงไถ่เอาทั้งหลายมาด้วยความยิ่งใหญ่ของพระองค์ เป็นคนที่พระองค์ทรงนำออกมาจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์
27. ขอทรงระลึกถึงบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ คืออับราฮัม อิสอัค และยาโคบ ขออย่าทรงใส่พระทัยในความดื้อดึง ความชั่วร้าย หรือบาปของชนชาตินี้
28. กลัวว่าชาวแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงพาข้าพระองค์ทั้งหลายจากมานั้นจะว่า เพราะพระเยโฮวาห์ไม่สามารถจะพาเขาทั้งหลายเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงสัญญาแก่เขาไว้ และเพราะว่าพระองค์ทรงเกลียดชังเขา พระองค์จึงทรงพาเขาออกมาฆ่าเสียในถิ่นทุรกันดาร

29. เพราะว่าเขาทิ้งกลายเป็นประชาชนของพระองค์และเป็นมรดกของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงนำเขาออกมาด้วย
เดชานุภาพยิ่งใหญ่และด้วยพระกรที่เหยียดออกของพระองค์'

บทที่ 10

1. ครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'จงสกัดศิลาสองแผ่นให้เหมือนอย่างเดิม และขึ้นมาหาเราที่บนภูเขาและทำหีบไม้ไว้ด้วย
2. และเราจะจารึกถ้อยคำที่อยู่ในแผ่นศิลาแผ่นเดิมที่เจ้าทำแตกเสีย นั้น จงเก็บศิลานั้นไว้ในหีบไม้'
3. ข้าพเจ้าจึงทำหีบด้วยไม้กระถินเทศ และสกัดศิลาสองแผ่นเหมือนอย่างเดิม ขึ้นไปบนภูเขา มีศิลาสองแผ่นอยู่ในมือของข้าพเจ้า
4. แล้วพระองค์จึงทรงจารึกพระบัญญัติสิบประการลงบนแผ่นศิลาอย่างครั้งก่อน ซึ่งเป็นพระวาระที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านบนภูเขาจากท่ามกลางเพลิงในวันที่ประชุม นั้น และพระเยโฮวาห์ทรงประทานแผ่นศิลานั้นแก่ข้าพเจ้า
5. แล้วข้าพเจ้าก็กลับลงมาจากภูเขา และเก็บแผ่นศิลานั้นไว้ในหีบซึ่งข้าพเจ้าได้ทำขึ้นและแผ่นศิลาก็ยังอยู่ในหีบนั้นดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาข้าพเจ้าไว้
6. คนอิสราเอลเดินทางจากเบเอโรทของคนยาอาคัน มาถึงโมเสราห์ อาโรนก็สิ้นชีวิตและฝังไว้ที่นั่น และเอเลอาซาร์บุตรชายของเขาจึงปฏิบัติหน้าที่ปุโรหิตแทนเขา
7. เขาทั้งหลายเดินทางออกจากที่นั่นมาถึงกุดโกดาห์ และจากกุดโกดาห์ถึงโยทบาธาห์เป็นแผ่นดินที่มีแม่น้ำลำธารมาก
8. ครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ได้แยกตระกูลเลวี ให้หามหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ ให้เฝ้าพระเยโฮวาห์เพื่อปรนนิบัติพระองค์ และให้อำนวยพรในพระนามของพระองค์ จนถึงทุกวันนี้
9. เหตุฉะนั้นคนเลวีจึงหามีส่วนแบ่งหรือมรดกกับพวกพี่น้องของตนไม่ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นส่วนมรดกของเขา ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงสัญญากับเขานั้น
10. ข้าพเจ้าก็อยู่บนภูเขาอย่างครั้งก่อนสี่สิบวันสี่สิบคืน ครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ทรงฟังข้าพเจ้าด้วย พระเยโฮวาห์ไม่พอพระทัยที่จะทำลายท่านทั้งหลาย
11. พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'จงลุกขึ้นเดินทางนำหน้าประชาชนต่อไปเถิด เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เข้าไปยึดแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณไว้แก่บรรพบุรุษว่าจะให้แก่เขานั้น'
12. และบัดนี้ คนอิสราเอล พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงประสงค์ให้ท่านกระทำอย่างไร คือให้ยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ให้ดำเนินตามพระมรรคาที่ปวงของพระองค์ ให้รักพระองค์ ให้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่านทั้งหลาย
13. และให้รักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระเยโฮวาห์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ เพื่อประโยชน์ของท่านทั้งหลาย
14. ดูเถิด ฟ้าสวรรค์และฟ้าสวรรค์อันสูงสุด และโลกกับบรรดาสวรรค์ที่อยู่ในโลกเป็นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
15. แต่พระเยโฮวาห์ทรงฝังพระทัยในบรรพบุรุษของท่านและทรงรักเขา และทรงเลือกเชื้อสายของเขาที่มาภายหลังเขา คือ ท่านทั้งหลายจากชนชาติทั้งหลาย อย่างเป็นอยู่ทุกวันนี้

16. เพราะฉะนั้นจึงตัดหนังปลายหัวใจของท่านเสีย อย่าคอยแข็งอีกต่อไป
17. เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าของพระทั้งหลาย และเป็นจอมของเจ้าทั้งปวง เป็นพระเจ้าที่ยิ่งใหญ่ ทรงฤทธิ์และน่ากลัว ทรงปราศจากอคติ และมีได้ทรงเห็นแก่อามิษสินบน
18. พระองค์ประทานความยุติธรรมแก่ลูกกำพร้าพ่อและแม่ม่าย และทรงรักคนต่างด้าวประทานอาหารและเครื่องนุ่งห่มแก่เขา
19. เพราะฉะนั้นท่านจึงมีความรักต่อคนต่างด้าว เพราะท่านทั้งหลายก็เป็นคนต่างด้าวในแผ่นดินอียิปต์
20. ท่านทั้งหลายจงยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน จงปรนนิบัติพระองค์และติดพันอยู่กับพระองค์ จงปฏิบัติตามด้วยออกพระนามของพระองค์
21. พระองค์ทรงเป็นที่สรรเสริญของท่านทั้งหลาย พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของท่าน ผู้ทรงกระทำการใหญ่และน่ากลัวซึ่งนัยน์ตาของท่านได้เห็นนี้
22. บรรพบุรุษของท่านลงไปในอียิปต์เจ็ดสิบคน และบัดนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายมีมากดังดวงดาวในท้องฟ้า

1. เหตุฉะนั้นพวกท่านจงรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน จงรักษาพระคำรัสสั่ง กฎเกณฑ์ และคำตัดสิน และพระบัญญัติของพระองค์เสมอไป
2. ท่านทั้งหลายจงทราบในวันนี้ เพราะข้าพเจ้ามิได้กล่าวกับลูกหลานของท่านทั้งหลาย ผู้ไม่ได้รู้เรื่องหรือเห็นถึงวินัยของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และพระกรที่เหยียดออกของพระองค์
3. ถึงการอัศจรรย์และถึงพระราชกิจของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงกระทำในอียิปต์ต่อฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ และต่อแผ่นดินทั้งสิ้นของท่าน
4. และซึ่งพระองค์ทรงกระทำต่อกองทัพอียิปต์ ต่อม้าของเขา และต่อรถรบของเขา และที่พระองค์ทรงกระทำให้น้ำในทะเลแดงท่วมเขาเมื่อเขาไล่ติดตามท่านทั้งหลาย และที่พระเยโฮวาห์ทรงทำลายเขาทั้งหลายจนทุกวันนี้
5. และที่พระองค์ทรงกระทำแก่ท่านทั้งหลายในถิ่นทุรกันดาร จนท่านทั้งหลายมาถึงที่นี่
6. และที่ทรงกระทำต่อดาธาน และอาบีรัมบุตรชายของเอลีอับ บุตรชายของรูเบน คือแผ่นดินได้อ้าปากกลืนเขาเข้าไป ทั้งคริว เรือน เต็นท์ และสิ่งมีชีวิตทุกอย่างที่ติดตามเขาไป ในท่ามกลางคนอิสราเอลทั้งปวง
7. เพราะนัยน์ตาของท่านทั้งหลายได้เห็นพระราชกิจอันยิ่งใหญ่ทั้งหมดของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำนั้น
8. เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงรักษาบัญญัติทั้งสิ้นซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาแก่ท่านทั้งหลายในวันนี้ เพื่อท่านทั้งหลายจะเข้มแข็ง และเข้าไปยึดครองแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะข้ามไปครอบครองนั้นมาเป็นกรรมสิทธิ์
9. และเพื่อท่านจะมีชีวิตยืนนานในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะให้แก่เขาและแก่เชื้อสายของเขา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์
10. เพราะว่าแผ่นดินซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะเข้าไปยึดครองนั้น ไม่เหมือนแผ่นดินอียิปต์ ซึ่งท่านได้จากมา ในที่นั้นท่านหว่านพืชและเอาตำรคน้ำเหมือนเป็นสวนผัก
11. แต่แผ่นดินซึ่งท่านจะไปยึดครองนั้น เป็นแผ่นดินที่มีเนินเขาและหุบเขา ซึ่งมีน้ำฝนจากฟ้ารดอยู่
12. เป็นแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงดูแล พระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอยู่เหนือแผ่นดินนั้นเสมอ ตั้งแต่ต้นปีจนถึงสิ้นปี
13. ต่อมาถ้าท่านทั้งหลายจะเชื่อฟังบัญญัติของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้ในวันนี้ ให้รักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายและปรนนิบัติพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน
14. เราจะให้ฝนตกบนแผ่นดินของเจ้าตามฤดูกาล คือฝนต้นฤดูและฝนชุกปลายฤดู เพื่อเจ้าทั้งหลายจะได้เก็บพืชผล น้ำองุ่น และน้ำมัน
15. และเราจะให้หญ้าในทุ่งสำหรับฝูงสัตว์ของเจ้า และเจ้าจะได้รับประทานอิมมหนา'
16. จงระวังตัวอย่าให้จิตใจของท่านทั้งหลายลุ่มหลงและหันเหไปปรนนิบัตินมัสการพระอื่น
17. และพระเยโฮวาห์จึงทรงกริ้วต่อท่าน ปิดฟ้าสวรรค์ไม่ให้ฝนตก และแผ่นดินก็ไม่งอกพืชผล และท่านทั้งหลายจะพินาศจากแผ่นดินดีซึ่งพระเยโฮวาห์ประทานแก่ท่านนั้นเสียอย่างรวดเร็ว

18. เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงจดจำถ้อยคำเหล่านี้ของข้าพเจ้าไว้ในจิตใจของท่านทั้งหลาย จงเอาถ้อยคำเหล่านี้ พันไว้ที่มือของท่านเป็นหมายสำคัญ จงเป็นดังเครื่องหมายระหว่างนัยน์ตาของท่าน
19. และท่านจงสอนถ้อยคำเหล่านี้แก่ลูกหลานของท่านทั้งหลาย จงพูดถึงถ้อยคำเหล่านี้เมื่อท่านนั่งอยู่ในเรือน และเมื่อท่านเดินอยู่ตามทาง เมื่อท่านนอนลงหรือลุกขึ้น
20. ท่านจงเขียนคำเหล่านี้ไว้ที่เสาประตูเรือน และที่ประตูของท่าน
21. เพื่ออายุของท่านและอายุของลูกหลานของท่านจะได้ยืนนานในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณที่จะ ประทานแก่บรรพบุรุษของท่าน ตราบเท่าบรรดาวันที่ฟ้าสวรรค์อยู่เหนือโลก
22. เพราะถ้าท่านระวังที่จะกระทำตามบัญญัติทั้งปวงซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่าน คือรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ดำเนินในพระมรรคาทั้งสิ้นของพระองค์ และติดสนิทอยู่กับพระองค์แล้ว
23. พระเยโฮวาห์จะทรงขับไล่บรรดาประชาชาติเหล่านี้ให้ออกไปพ้นหน้าท่านทั้งหลาย แล้วท่านจะเข้ายึดครองแผ่นดินของประชาชาติที่ใหญ่กว่าและมีกำลังมากกว่าท่าน
24. ฝ่าเท้าของท่านทั้งหลายจะเหยียบลงที่ใด ที่นั่นจะเป็นของท่าน อาณาเขตของท่านจะเริ่มจากถิ่นทุรกันดารไป จนถึงเลบานอน และจากแม่น้ำคือแม่น้ำยูเฟรติสไปจนถึงทะเลตะวันตก
25. จะไม่มีผู้ใดสามารถต่อต้านท่านได้ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นที่เกรง ขาม และตกใจกลัวของแผ่นดินที่ท่านทั้งหลายจะเหยียบย่ำไป ตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับท่าน
26. ตูเกิด วันนี้ข้าพเจ้าได้นำคำอวยพรและคำสาปแข่งมาไว้ตรงหน้าท่านทั้งหลาย
27. ถ้าท่านเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ ท่านก็จะเป็นไปตามพรนั้น
28. ถ้าท่านไม่เชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน แต่หันเหไปเสียจากทางซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่าน ในวันนี้ ไปติดตามพระอื่นซึ่งท่านไม่รู้จัก ท่านก็จะเป็นไปตามคำสาปแข่งนั้น
29. และต่อมาเมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านนำท่านเข้าไปในแผ่นดินซึ่งท่านจะเข้าไปยึดครองนั้น ท่านจงตั้ง คำอวยพรไว้บนภูเขาเกริซิม และตั้งคำสาปแข่งไว้บนภูเขาเอบาล
30. ภูเขาเหล่านี้อยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ไปตามทางที่ดวงอาทิตย์ตกในแผ่นดินคนคานาอัน ผู้อาศัยอยู่ใน ที่ราบตรงหน้ากิลาทข้างที่ราบโมเรทมิไซหรือ
31. เพราะท่านทั้งหลายจะต้องข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน และท่านจะยึดครองและอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น
32. ท่านจงระวังที่จะรักษากฎเกณฑ์และคำตัดสินทั้งปวงซึ่งข้าพเจ้าตั้งไว้ต่อหน้าท่านทั้งหลายในวันนี้

1. ต่อไปนี้เป็นกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งท่านจะต้องระวังที่จะกระทำตามในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านประทานให้ท่านยึดครองตลอดวันคืนซึ่งท่านมีชีวิตอยู่ในโลก
2. ท่านทั้งหลายจงทำลายบรรดาสถานที่ซึ่งประชาชาติที่ท่านจะยึดครองนั้นใช้เป็นที่ปรนนิบัติพระของเขา ซึ่งอยู่บนภูเขาสูงและบนเนินเขา และได้ต้นไม้เขียวสดทุกต้น
3. ท่านจงรื้อแท่นบูชาของเขา และทุ้มเสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาให้แตกเป็นชิ้นๆ และเผาเสารูปเคารพของเขาเสียด้วยไฟ ท่านจงฟันทำลายรูปแกะสลักอันเป็นรูปพระของเขาเสีย และลบชื่อของพระเหล่านั้นออกเสียจากที่นั้น
4. ท่านทั้งหลายอย่ากระทำดังนั้นแก่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
5. ท่านจงแสวงหาสถานที่จากเขตแดนของบรรดาตระกูลของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงเลือก เพื่อสถาปนาพระนามของพระองค์ไว้ คือให้เป็นที่ประทับของพระองค์ ท่านทั้งหลายจงไปเฝ้าพระองค์ที่นั่น
6. และท่านทั้งหลายจงนำเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชาของท่านไปที่นั่น ทั้งสิบชักหนึ่ง และเครื่องบูชาที่จะยื่นถวาย ทั้งเครื่องบูชาปฏิญาณ เครื่องบูชาตามใจสมัคร และผลรุ่นแรกที่ได้จากฝู่งวัวและฝู่งแพะแกะ
7. ท่านทั้งหลายจงรับประทานที่นั่นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งท่านและครอบครัวของท่านจงปิติร่าเริงในบรรดากิจการซึ่งมือท่านได้กระทำนั้น ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอวยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย
8. ท่านทั้งหลายอย่ากระทำตามบรรดากิจการที่เรากะทำอยู่ที่นี้ทุกวันนี้ คือทุกคนทำตามอะไรก็ตามที่เขาถูกต้องในสายตาของตนเอง
9. เพราะว่าท่านทั้งหลายยังไม่ถึงที่หยุดพักและถึงมรดก ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน
10. แต่เมื่อท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปแล้ว และอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายประทานเป็นมรดกแก่ท่าน และเมื่อพระองค์โปรดให้ท่านพักผ่อนศัตรูรอบข้างของท่านทั้งสิ้น ท่านจึงอยู่อย่างปลอดภัย
11. แล้วจงไปยังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น จงนำบรรดาสิ่งต่างๆ ไปด้วยซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านทั้งหลาย คือเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชาของท่าน ทั้งสิบชักหนึ่ง และเครื่องบูชาที่จะยื่นถวาย ทั้งบรรดาเครื่องบูชาปฏิญาณที่ดีที่สุดซึ่งท่านได้ปฏิญาณไว้ต่อพระเยโฮวาห์
12. และท่านทั้งหลายจงปิติร่าเริงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งตัวท่านทั้งหลายและบุตรชายบุตรสาวของท่าน ทั้งทาสชายหญิงของท่านและคนเลวีซึ่งอยู่ภายในประตูเมืองของท่าน เพราะเขาไม่มีส่วนแบ่งหรือส่วนมรดกกับท่าน
13. ท่านทั้งหลายจงระวังให้ดีอย่าถวายเครื่องเผาบูชาตามที่ทุกแห่งซึ่งท่านเห็น
14. แต่จงถวายในสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงเลือกในท่ามกลางตระกูลหนึ่งของท่าน ท่านจงถวายเครื่องเผาบูชาของท่านที่นั่น และที่นั่นท่านจงกระทำทุกสิ่งซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้
15. อย่างไรก็ตาม ท่านจะฆ่าสัตว์และรับประทานเนื้อในประตูเมืองทั้งหลายของท่านตามที่ท่านปรารถนาก็ได้ ตามซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอำนวยการประทานแก่ท่านทั้งหลาย ทั้งผู้ที่สะอาดและผู้ที่ไม่สะอาดก็รับประทานได้

อย่างที่รับประทานเนื้อละมั่งและเนื้อกวาง

16. แต่ท่านทั้งหลายอย่ารับประทานเลือดสัตว์เลย ท่านจงเทลงบนพื้นดินเหมือนเทน้ำ

17. ส่วนลิบซัทหนึ่งของพืช หรือน้ำองุ่น หรือน้ำมัน หรือลูกคอกฐนแรกจากฝูงวัวหรือฝูงแพะแกะ หรือของถวาย ปฏิญาณตามที่ท่านปฏิญาณไว้ หรือของถวายตามใจสมัคร หรือของที่ท่านนำมายื่นถวาย ท่านทั้งหลายอย่ารับประทานภายในประตูเมืองของท่าน

18. แต่ที่ท่านจงรับประทานของเหล่านี้ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ในสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ ทั้งตัวท่านและบุตรชายบุตรสาวของท่าน ทาสชายหญิงของท่าน และคนเลวีผู้อยู่ภายในประตูเมืองของท่าน และท่านจงปิติราเริงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ในบรรดากิจการซึ่งมีมือท่านได้กระทำนั้น

19. ท่านจงระวังอย่าทอดทิ้งคนเลวีตราบเท่าวันที่ท่านอาศัยอยู่ในโลก

20. เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงขยายอาณาเขตของท่าน ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับท่านแล้วนั้น และท่านกล่าวว่า 'เราจะกินเนื้อสัตว์' เพราะพวกท่านอยากรับประทานเนื้อสัตว์ ท่านจะรับประทานเนื้อตามใจปรารถนาของท่านได้

21. ถ้าสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้ เพื่อสถาปนาพระนามของพระองค์ที่นั่นนั้นห่างจากท่านเกินไป ท่านจงฆ่าสัตว์จากฝูงวัวฝูงแพะแกะของท่านเถอะ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานแก่ท่าน ดังที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้แล้วนั้น ท่านจงรับประทานในประตูเมืองของท่านตามที่ใจของท่านปรารถนาเถิด

22. ท่านจะรับประทานได้อย่างที่ท่านรับประทานเนื้อละมั่งหรือเนื้อกวาง ทั้งผู้ที่มลทินและผู้ที่สะอาดด้วยกันก็รับประทานได้

23. แต่พึงแน่ใจว่าท่านไม่รับประทานเลือดสัตว์เลย เพราะว่าเลือดเป็นชีวิตของมัน ท่านอย่ารับประทานชีวิตพร้อมกับเนื้อ

24. ท่านอย่ารับประทานเลือด แต่ท่านจงเทเลือดลงบนดินอย่างเทน้ำ

25. ท่านอย่ารับประทานเลือด เพื่อท่านเองและลูกหลานของท่านที่มาภายหลังท่านจะจำเริญเป็นสุข เมื่อท่านกระทำการซึ่งถูกต้องตามสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์

26. แต่สิ่งบริสุทธิ์ซึ่งเป็นส่วนกำหนดจากท่านและของปฏิญาณของท่านนั้น ท่านจงนำไปยังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงเลือกไว้

27. และถวายเครื่องเผาบูชาทั้งเนื้อและเลือดบนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านจงเทเลือดแห่งเครื่องสัตวบูชาลงบนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน แต่ส่วนเนื้อนั้นท่านรับประทานได้

28. จงระวังที่จะฟังบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้ เพื่อท่านเองและลูกหลานของท่านที่มาภายหลังท่านจะจำเริญเป็นนิรันดร์ เมื่อท่านกระทำการซึ่งประเสริฐและถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

29. เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะขจัดประชาชาติซึ่งท่านเข้าไปยึดครองนั้นออกไปให้พ้นหน้าท่าน และท่านก็ยึดครองเข้าอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น

30. จงระวังตัวว่าท่านจะไม่หลงติดตามเขา ภายหลังจากที่เขาถูกทำลายต่อหน้าท่านแล้วนั้น และจะไม่ได้ถามเรื่อง พระของเขาโดยกล่าวว่า 'ประชาชาตินี้มีสักการพระของเขาอย่างไร เพื่อเราจะกระทำด้วย'

31. ท่านอย่ากระทำอย่างนั้นแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย เพราะว่าสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทุกอย่างซึ่ง พระเยโฮวาห์ทรงเกลียดชัง พวกเขากระทำสิ่งนั้นต่อพระทั้งหลายของเขา แม้แต่บุตรชายและบุตรสาวของเขา เขาก็ เผาด้วยไฟบูชาแต่พระของเขา

32. ทุกสิ่งที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้ นั้น จงระวังที่จะกระทำตาม ท่านอย่าเพิ่มอะไรเข้าหรือตัดอะไรออกไปจากสิ่งเหล่านี้

1. ถ้าในหมู่พวกท่านเกิดมีผู้พยากรณ์หรือผู้ฝันเห็นเหตุการณ์ขึ้น และสำแดงหมายสำคัญหรือการมหัศจรรย์แก่ท่าน
2. และหมายสำคัญหรือการมหัศจรรย์ซึ่งเขาบอกท่านนั้นสำเร็จจริง ถ้าเขากล่าวว่า 'ให้เราติดตามพระอื่นกันเถิด' ซึ่งเป็นพระที่ท่านไม่รู้จัก `และให้เรามาปรนนิบัติพระนั้น'
3. ท่านอย่าเชื่อฟังคำของผู้พยากรณ์หรือผู้ฝันเห็นเหตุการณ์คนนั้น เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านลงใจท่านดู เพื่อให้ทรงทราบ ว่า ท่านทั้งหลายรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่านหรือไม่
4. ท่านทั้งหลายจงดำเนินตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และยำเกรงพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และท่านจงปรนนิบัติพระองค์ และติดสนิทอยู่กับพระองค์
5. แต่ผู้พยากรณ์หรือผู้ฝันเห็นเหตุการณ์คนนั้นต้องมีโทษถึงตาย เพราะว่าเขาได้สั่งสอนให้กบฏต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ผู้ทรงนำท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ และทรงไถ่ท่านออกจากเรือนทาส เขากระทำทำให้ท่านทั้งหลายซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านบัญชาให้ท่านดำเนินตามเสีย ดังนั้นแหละท่านจะต้องล้างความชั่วชึ่งนี้จากท่ามกลางท่าน
6. ถ้าพี่ชายน้องชายของท่านมารดาเดียวกันกับท่าน หรือบุตรชายบุตรสาวของท่าน หรือภรรยาที่อยู่ในอ้อมอกของท่าน หรือมิตรสหายร่วมใจของท่าน ชักชวนท่านอย่างลับๆว่า 'ให้เราไปปรนนิบัติพระอื่นกันเถิด' ซึ่งเป็นพระที่ท่านเองหรือบรรพบุรุษของท่านไม่รู้จัก
7. เป็นพระบางองค์ของชนชาติทั้งหลายซึ่งอยู่รอบท่าน ไม่ว่าใกล้หรือไกล จากสุดปลายแผ่นดินโลกข้างนี้ถึงที่สุดปลายโลกข้างโน้น
8. ท่านอย่ายอมตามหรือเชื่อฟังเขา อย่าให้นัยน์ตาของท่านเมตตาปราณีเขา ท่านอย่าไว้ชีวิตเขา หรืออย่าช้อนเขาไว้เลย
9. ท่านจงประหารชีวิตเขาเสียเป็นแน่ ท่านควรลงมือก่อนในการทำโทษเขาถึงตาย และต่อไปให้บรรดาประชาชนร่วมมือด้วย
10. ท่านจงเอาหินขว้างเขาให้ตาย เพราะเขาแสวงหาช่องที่จะพาท่านไปจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ผู้ทรงพาท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์ออกจากเรือนทาส
11. และคนอิสราเอลทั้งปวงจะฟังและยำเกรง ไม่กระทำความชั่วชึ่งนี้ท่ามกลางท่านทั้งหลายอีกเลย
12. ถ้าท่านทั้งหลายได้ยินว่า ในหัวเมืองหนึ่งหัวเมืองใดซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานให้ท่านอาศัยอยู่นั้น
13. มีบางคนที่เป็นคนอันธพาลได้ออกไปจากท่ามกลางท่าน ชักชวนชาวเมืองนั้นว่า 'ให้เราไปปรนนิบัติพระอื่นกันเถิด' ซึ่งเป็นพระที่ท่านไม่รู้จัก
14. ท่านทั้งหลายจงสอบถามและอูตสาคันหาและถามดูอย่างขะมักเขม้น และดูเถิด ถ้าเป็นความจริงและเป็นเรื่องแน่นอนว่า สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนนั้นมีคนกระทำกันอยู่ในหมู่พวกท่าน
15. ท่านจงฆ่าชาวเมืองนั้นเสียด้วยคมดาบ ทำลายเสียให้สิ้นเชิงด้วยคมดาบ ทุกคนทั้งหลายที่อาศัยในเมืองนั้นและฝูงสัตว์ด้วย

16. ท่านจงเก็บข้าวของทั้งสิ้นในเมืองนั้นไปกองไว้ที่กลางถนน และเผาเมืองนั้นกับบรรดาข้าวของในเมืองนั้นเสียด้วยไฟ เพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ให้เมืองนั้นร้างอยู่เป็นนิตย์ อย่าสร้างขึ้นใหม่อีกเลย
17. อย่าให้ของต้องห้ามนั้นมาติดพันมือของท่าน เพื่อว่าพระเยโฮวาห์จะทรงหันจากพระพิโรธยิ่งของพระองค์ และทรงสำแดงพระกรุณาคุณต่อท่าน และทรงเมตตาท่าน ให้ท่านทวีมากขึ้น ดังที่พระองค์ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่านนั้น
18. เมื่อท่านทั้งหลายเชื้อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน คือรักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ ดังที่ข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้ในวันนี้ และกระทำการที่ถูกต้องตามสายพระเนตรพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

บทที่ 14

1. ท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านอย่าเชือดเนื้อตัวเองหรือกระทำหน้าผากให้ลึนเพื่อคนตาย
2. เพราะท่านทั้งหลายเป็นชนชาติบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และพระเยโฮวาห์ทรงเลือกจากประชาชาติทั้งหลายที่อยู่บนพื้นโลกให้เป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์
3. ท่านทั้งหลายอย่ารับประทานสิ่งพึงรังเกียจใดๆเลย
4. สัตว์ที่รับประทานได้มีดังต่อไปนี้ คือ วัว แกะ แพะ
5. กวาง ละมั่ง อีเก้ง แพะป่า สมัน โคร่าขาว และแกะป่า
6. ท่านรับประทานสัตว์ทุกชนิดที่แยกกีบและกีบผ่าออกเป็นสองและเคี้ยวเอื้องนั้นได้
7. อย่างไรก็ตามในจำพวกสัตว์ทั้งหลายที่เคี้ยวเอื้องหรือมีกีบผ่า ท่านอย่ารับประทานสัตว์ต่อไปนี้คือ อูฐ กระต่าย ตัวกระจงผา เพราะว่าสัตว์เหล่านี้เคี้ยวเอื้องแต่กีบไม่ผ่า จึงเป็นสัตว์มลทินแก่ท่าน
8. และหมูด้วยเพราะหมูมีกีบผ่าแต่ไม่เคี้ยวเอื้อง จึงเป็นสัตว์มลทินแก่ท่าน ท่านอย่ารับประทานเนื้อของมัน และซากของมันท่านก็อย่าแตะต้อง
9. ในบรรดาสัตว์น้ำทั้งสิ้นท่านรับประทานสัตว์เหล่านี้ได้ คือ สัตว์ใดๆที่มีครีบและเกล็ด ท่านรับประทานได้
10. แต่สัตว์ใดๆที่ไม่มีครีบและเกล็ดท่านอย่ารับประทาน เป็นสัตว์มลทินแก่ท่าน
11. นกสะอาดทุกชนิดท่านรับประทานได้
12. แต่นกเหล่านี้ท่านอย่ารับประทานคือ นกอินทรี นกแร้งหนวดแพะ นกออก
13. นกเหยี่ยวหางยาว นกเหยี่ยวดำ นกแร้งตามชนิดของมัน
14. บรรดานกแกตามชนิดของมัน
15. นกเค้าแมว นกเค้าโม่ง นกนางนวล เหยี่ยวนกเขาตามชนิดของมัน
16. นกเค้าแมวเล็ก นกที่ดื้อ นกอีโก้ง
17. นกกระทง แร้ง และนกอ้ายจั่ว
18. นกกระสาดำ นกกระสาตามชนิดของมัน นกหัวขวาน และค่างคาว
19. แมลงมีปีกทุกชนิดเป็นสัตว์มลทินแก่ท่าน อย่ารับประทานเลย
20. สัตว์มีปีกที่สะอาดทุกชนิดท่านรับประทานได้
21. ท่านอย่ารับประทานสัตว์ชนิดใดที่ตายเอง ท่านจะให้แก่คนต่างด้าวที่อยู่ภายในประตูเมืองของท่านรับประทานก็ได้ หรือท่านจะขายให้แก่คนต่างประเทศก็ได้ เพราะว่าท่านเป็นชนชาติที่บริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย ท่านอย่าดัมลูกแพะด้วยน้ำนมแม่ของมันเลย
22. ผลได้เป็นปีศาจจากพืชในนาของท่านนั้น ท่านจงถวายสิบชักหนึ่ง
23. ท่านจงรับประทานสิบชักหนึ่งที่ได้จากข้าวหรือน้ำองุ่นของท่าน หรือน้ำมันของท่าน และผลรุ่นแรกจากฝูงวัว และฝูงแพะแกะของท่าน ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านในสถานที่ซึ่งพระองค์จะทรงเลือกไว้ เพื่อให้

พระนามของพระองค์สถิตที่นั่น เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายเสมอ

24. ถ้าระยะทางไกลเกินไป ท่านไม่สามารถนำสลิปชั๊กหนึ่งมาได้ ในเมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอวยพรแก่ท่าน เพราะว่าสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกเพื่อเป็นที่ตั้งพระนามของพระองค์นั้น อยู่ห่างไกลจากท่านเกินไป

25. ท่านจงขายของนั้นเอาเงิน และห่อเงินถือไว้ และไปยังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้

26. และเอาเงินนั้นซื้อสิ่งใดๆที่ท่านปรารถนา จะเป็นวัว แกะ หรือน้ำองุ่นหรือสุราและสิ่งใดๆที่ท่านปรารถนา และท่านจงรับประทานที่นั่นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และจงปีติรำเริงทั้งตัวท่านและครอบครัวของท่านด้วย

27. ท่านทั้งหลายอย่าทอดทิ้งคนเลวีซึ่งอยู่ในประตูเมืองของท่าน เพราะเขาไม่มีส่วนแบ่งหรือมรดกกับท่าน

28. พอครบสามปีทุกที่ที่ท่านทั้งหลายจงนำสลิปชั๊กหนึ่งจากพืชผลที่ได้ในปีนั้น มาสะสมไว้ภายในประตูเมืองของท่าน

29. คนเลวี (เพราะเขาไม่มีส่วนแบ่งหรือมรดกกับท่าน) และคนต่างด้าวและลูกกำพร้าพ่อและแม่ม่าย ผู้ซึ่งอยู่ในประตูเมืองของท่าน จะได้มารับประทานอย่างอิมหน่า เพื่อว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยพระพรแก่บรรดากิจการซึ่งมือของท่านทั้งหลายได้กระทำนั้น

1. ทุกๆสิ้นเจ็ดปีท่านทั้งหลายต้องมีการปลดปล่อย
2. ให้กระทำการปลดปล่อยดังนี้ เจ้าหนี้ทุกคนจะต้องยกสิ่งที่ตนให้เพื่อนบ้านยืมไปนั้นเสีย อย่าทวงสิ่งนั้นคืนจากเพื่อนบ้านหรือพี่น้องของตนเลย เพราะว่าได้ประกาศการปลดปล่อยของพระเยโฮวาห์แล้ว
3. ท่านทั้งหลายจะทวงจากคนต่างประเทศคืนได้ แต่ถ้ามีสิ่งใดของท่านซึ่งอยู่กับพี่น้องก็ให้มือของท่านปล่อยไป
4. ยกเว้นเมื่อไม่มีคนยากจนในหมู่พวกท่านทั้งหลาย เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงอำนวยพระพรแก่ท่านในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานให้ท่านเป็นมรดกยึดครองนั้น
5. ถ้าท่านเพียงแต่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ฟังระวิงที่จะกระทำตามพระบัญญัติทั้งหลายซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้
6. เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยพระพรท่านดังที่พระองค์สัญญาต่อท่านนั้น ท่านทั้งหลายจะให้ประชาชาติหลายชาติยืมของของท่าน แต่ท่านอย่ายืมของเขาเลย ท่านทั้งหลายจะปกครองอยู่เหนือหลายประชาชาติ แต่เขาทั้งหลายจะไม่ปกครองเหนือท่าน
7. ถ้าในท่ามกลางท่านทั้งหลายมีคนจนสักคนหนึ่งเป็นพี่น้องของท่านอยู่ภายในประตูเมืองใดๆ ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ท่านอย่ามีใจแข็งหัดมือของท่านไว้เสียต่อหน้าพี่น้องของท่านที่ยากจนนั้น
8. แต่ท่านทั้งหลายจงยื่นมือของท่านอย่างใจกว้างให้เขา และให้เขายืมข้าวของพอแก่ความต้องการของเขา ไม่ว่าเป็นข้าวของสิ่งใดๆ
9. จงระวิงให้ตีเกรงว่าจะมีความคิดในจิตใจชั่วของท่านว่า 'ปีที่เจ็ด ปีที่จะต้องปลดปล่อยมาถึงแล้ว' และตาของท่านก็ริษยาต่อพี่น้องของท่าน ท่านจึงไม่ยอมให้อะไรเขาเลย และเขาจะร้องทูลพระเยโฮวาห์เรื่องท่าน บาปก็จะตกแก่ท่าน
10. ท่านจงให้เขา และเมื่อให้เขาแล้วอย่ามีจิตคิดเสียดาย เพราะเหตุนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยพระพรแก่ท่านในบรรดากิจการทั้งสิ้นของท่าน ไม่ว่าท่านจะลงมือกระทำสิ่งใด
11. เพราะว่าคนจนจะไม่หมดไปจากแผ่นดิน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านว่า 'ท่านต้องยื่นมือให้ใจกว้างต่อพี่น้องของท่าน คือต่อคนยากจนคนขัดสนซึ่งอยู่ในแผ่นดินของท่าน'
12. ถ้าพี่น้องของท่านซึ่งเป็นคนฮีบรูไม่ว่าชายหรือหญิง ที่เขาขายไว้แก่ท่าน จงให้ปรนนิบัติท่านหกปี เมื่อถึงปีที่เจ็ดก็ให้ปล่อยเขาเป็นอิสระพ้นไปจากท่าน
13. และเมื่อท่านปล่อยเขาเป็นอิสระไปจากท่าน ท่านอย่าปล่อยเขาไปมือเปล่า
14. ท่านจงมีใจกว้างขวางจัดของให้แก่เขา เป็นของจากฝูงแพะแกะของท่าน จากลานนวดข้าวของท่าน และจากบ่ออ่างุ่นของท่าน ท่านจงให้แก่เขาตามสมควรตามที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงอำนวยพระพรแก่ท่าน
15. ท่านจงจำไว้ว่าท่านเคยเป็นทาสในแผ่นดินอียิปต์และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงไถ่ท่านไว้ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาเรื่องนี้แก่ท่านในวันนี้
16. แต่ถ้าทาสนั้นจะกล่าวแก่ท่านว่า 'ข้าพเจ้าจะไม่ไปจากท่าน' เพราะเขารักท่านและครอบครัวของท่าน เพราะเขาอยู่กับท่านสบายดี

17. จงเอาเหล็กแทงใบหูของเขาให้ทะลุไปติดกับประตูเรือน ดังนี้เขาจะเป็นทาสของท่านตลอดไป ท่านจงกระทำเช่นนี้แก่ทาสหญิงด้วย
18. เมื่อท่านปล่อยเขาให้เป็นอิสระนั้นท่านอย่ารู้สึกหนักอกหนักใจ เพราะว่าเขาได้รับใช้ท่านมาหกปีด้วยมีค่าแรงมากกว่าลูกจ้างเป็นสองเท่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยการที่พระองค์ท่านได้กระทำนั้น
19. สัตว์ตัวผู้หิวปีซึ่งเกิดในฝูงวัวหรือฝูงแพะแกะนั้น ท่านทั้งหลายจงถวายไว้แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านอย่าใช้วัวหิวปีทำงาน หรือตัดขนจากแกะหิวปี
20. ท่านและครอบครัวของท่านจงรับประทานสัตว์หิวปีนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทุกๆปี ในสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงกำหนดไว้
21. แต่ถ้าสัตว์นั้นมีตำหนิใดๆคือขาเกหรือตาบอด หรือมีตำหนิเลวร้ายอย่างใด ท่านอย่าถวายบูชาแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
22. ท่านจงรับประทานสัตว์นั้นภายในประตูเมืองของท่าน ทั้งผู้ที่มลทินและผู้ที่สะอาดด้วยก็รับประทานได้ ดังว่าเป็นละมั่งหรือกวาง
23. เพียงแต่ท่านอย่ารับประทานเลือดของมันเท่านั้น ท่านจงเทออกทิ้งบนดินเหมือนเทน้ำ

1. ท่านจงถือเดือนอาบีบ ท่านทั้งหลายจงถือปีสกาแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เพราะว่าในเดือนอาบีบนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงนำท่านออกจากอียิปต์ในเวลากลางคืน
2. และท่านจงถวายปีสกา เป็นเครื่องบูชาแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน จากฝูงแพะแกะหรือฝูงวัว ณ ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงเลือกไว้ ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น
3. อย่ารับประทานขนมปังมีเชื้อกับปีสกา ตลอดเจ็ดวันท่านจงรับประทานขนมปังไร้เชื้อ เป็นขนมปังแห่งความทุกข์ใจ เพราะท่านรีบหนีออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เพื่อท่านจะระลึกถึงวันที่ท่านออกจากแผ่นดินอียิปต์นั้นตลอดชีวิตของท่าน
4. ตลอดเจ็ดวันนั้นอย่าให้เห็นเชื้อขนมภายในอาณาเขตประเทศของท่าน หรือเนื้อสัตว์ซึ่งท่านได้บูชาในเวลาเย็นวันแรกเหลืออยู่ตลอดคืนจนเช้าวันรุ่งขึ้น
5. ท่านทั้งหลายอย่าถวายปีสกาภายในประตูเมืองใดๆซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงประทานแก่ท่าน
6. แต่ท่านจงถวายปีสกา ณ สถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น ในเวลาเย็นเมื่อดวงอาทิตย์ตกแล้ว ในเวลาเดียวกับที่ท่านออกจากอียิปต์
7. ท่านจงทำให้สุกและรับประทานในสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ พอรุ่งเช้าท่านจงกลับไปสู่เต็นท์ของท่าน
8. ท่านจงรับประทานขนมปังไร้เชื้อหกวัน แต่ในวันที่เจ็ดเป็นประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ถวายแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ในวันนั้นอย่ากระทำการงานใดๆ
9. ท่านทั้งหลายจงนับให้ครบเจ็ดสัปดาห์ จงตั้งต้นนับให้ครบเจ็ดสัปดาห์เริ่มด้วยวันแรกที่ท่านเอาเคียวเกี่ยวข้าว
10. ท่านทั้งหลายจงถือเทศกาลสัปดาห์ถวายแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ด้วยการถวายตามใจสมัครจากมือของท่าน ซึ่งท่านจะถวายแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ตามที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงอำนวยพระพรแก่ท่าน
11. ท่านจงปิติรำเริงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งตัวท่านและบุตรชายหญิงของท่าน ทั้งทาสชายหญิงของท่าน ทั้งคนเลวีซึ่งอยู่ภายในประตูเมืองของท่าน ทั้งคนต่างด้าว เด็กกำพร้าพ่อและแม่ม่ายซึ่งอยู่ท่ามกลางท่าน ณ สถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้ให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น
12. ท่านพึงจำไว้ว่าท่านเคยเป็นทาสในอียิปต์ ท่านพึงระวังที่จะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์เหล่านี้
13. ท่านจงถือเทศกาลอยู่เพิงเจ็ดวัน เมื่อท่านเก็บรวบรวมพืชผลของท่านจากลานนวดข้าวและจากบ่ออย่างุ่นของท่านแล้ว
14. ในการเลี้ยงนั้นท่านจงปิติรำเริง ทั้งท่านและบุตรชายหญิงของท่าน และทาสชายหญิงของท่าน ทั้งคนเลวีและคนต่างด้าว ทั้งเด็กกำพร้าพ่อและแม่ม่ายซึ่งอยู่ภายในประตูเมืองของท่าน
15. ท่านจงถือเทศกาลนั้นแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเจ็ดวัน ณ สถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงเลือกไว้ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยพระพรแก่พืชผลทั้งหลายของท่าน และแก่ผลงานทั้งสิ้นที่มือท่านกระทำ

ทำ เพื่อว่าท่านจะมีแต่ความปีติยินดี

16. บรรดาผู้ชายทั้งสิ้นจะต้องเข้ามาเฝ้าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านปีละสามครั้ง ณ สถานที่ซึ่งพระองค์จะทรงเลือกไว้ คือ ณ เทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เทศกาลสัปดาห์ และเทศกาลอยู่เพิง อย่าให้เขาไปเฝ้าพระเยโฮวาห์มือเปล่าๆ
17. ให้ทุกคนถวายตามความสามารถของเขา ตามส่วนพระพรที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายประทานแก่ท่าน
18. ท่านทั้งหลายจงเลือกตั้งผู้พิพากษาและเจ้าหน้าที่ตามบรรดาประตูเมืองของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ตามตระกูลคนของท่าน ให้เขาพิพากษาประชาชนตามความยุติธรรม
19. ท่านอย่ากระทำให้เสียความยุติธรรม อย่าล่าเอียง อย่ารับสินบน เพราะว่าสินบนทำให้ตาของคนมีปัญญามืดมัวไป และกลับคดีของคนชอบธรรมเสีย
20. ท่านจงติดตามความยุติธรรมเท่านั้น เพื่อท่านจะมีชีวิตและสืบมรดกในแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน
21. ท่านทั้งหลายอย่าปลุกต้นไม้ใดๆใช้เป็นเสารูปเคารพข้างแท่นบูชาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านซึ่งท่านจะสร้างไว้
22. และท่านอย่าตั้งเสาศักดิ์สิทธิ์เป็นรูปเคารพ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงรังเกียจ

1. ท่านทั้งหลายอย่านำวัวผู้หรือแกะที่มีตำหนิหรือความพิการใดๆเป็นเครื่องบูชาแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เพราะเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
2. ภายในประตูเมืองใดๆของท่านทั้งหลายซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านนั้น ถ้าพบว่าในท่ามกลางพวกท่านมีชายหรือหญิงคนใดกระทำความชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน โดยละเมิดพันธสัญญาของพระองค์
3. และไปปรนนิบัติพระอื่น และนมัสการพระเหล่านั้น หรือดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ หรืออันใดที่เป็นบริวารท้องฟ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ห้ามไว้
4. มีคนมาบอกท่านแล้วและท่านก็ได้ยิน และได้สอบถามอย่างขะมักเขม้น และดูเถิด ถ้าเป็นความจริงและเป็นเรื่องแน่นอนว่า สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนนั้นมีคนกระทำกันในอิสราเอล
5. ท่านจงนำชายหรือหญิงผู้กระทำความชั่วร้ายนั้นมาที่ประตูเมือง และท่านจงเอาหินขว้างชายหรือหญิงนั้นเสียให้ตาย
6. ผู้ที่ถูกกล่าวโทษถึงตายนั้น ให้มีพยานสองหรือสามปากยืนยันว่าผู้นั้นมีความผิด จึงให้ปรับโทษถึงตายได้ อย่าลงโทษผู้ใดถึงตายด้วยพยานปากเดียว
7. ผู้ที่เป็นพยานต้องลงมือก่อนในการทำโทษเขาถึงตาย ต่อไปคนทั้งปวงจึงร่วมมือด้วยกัน ทั้งนี้เพื่อท่านทั้งหลายจะกำจัดความชั่วเสียจากท่ามกลางท่าน
8. ถ้าคดีใดเกิดขึ้นเป็นเรื่องยากที่จะตัดสินได้ว่า เป็นคดีฆาตคนตายโดยเจตนาหรือไม่ เป็นคดีเกี่ยวกับการเกี่ยงกรรมสิทธิ์ในทรัพย์ เป็นคดีทำร้ายร่างกาย เป็นคดีใดๆซึ่งโต้แย้งกันภายในประตูเมืองของท่าน ท่านจงลุกขึ้นพากันไปยังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้
9. จงไปหาคนเลวี่ซึ่งเป็นปุโรหิต และไปหาผู้พิพากษาประจำการในสมัยนั้น ท่านจงปรึกษาหารือกับเขา และเขาจะชี้แจงให้ท่านทราบถึงคำตัดสิน
10. แล้วท่านจงกระทำตามคำแนะนำซึ่งเขาชี้แจงแก่ท่าน จากสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเลือกนั้น และท่านจงระวังกระทำตามทุกสิ่งซึ่งเขาแนะนำท่าน
11. ท่านจงกระทำตามคำแนะนำจากพระราชบัญญัติซึ่งเขาให้แก่ท่าน และกระทำตามคำตัดสินซึ่งเขาได้สั่งท่าน ท่านทั้งหลายอย่าหันเหไปจากคำตัดสินซึ่งเขาชี้แจงแก่ท่าน อย่าหันไปทางขวามือหรือซ้ายมือ
12. ผู้ใดที่บังอาจมิได้กระทำตาม คือไม่ได้เชื่อฟังปุโรหิตผู้ที่ยืนปรนนิบัติต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ที่นั่น หรือเชื่อฟังผู้พิพากษา ผู้นั้นต้องตาย ทั้งนี้เพื่อท่านทั้งหลายจะกำจัดความชั่วเสียจากอิสราเอล
13. และประชาชนทั้งหลายจะได้ยินและยำเกรง และมีได้ชัดเจนต่อไปอีก
14. เมื่อท่านมาถึงแผ่นดินที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน และท่านถือกรรมสิทธิ์อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น แล้วท่านจะกล่าวว่า 'เราจะตั้งกษัตริย์ไว้เหนือเราเหมือนประชาชาติอื่นซึ่งอยู่รอบเรา'
15. ก็จงตั้งผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเลือกไว้ให้เป็นกษัตริย์เหนือท่าน คือตั้งผู้หนึ่งผู้ใดในพวกพี่น้อง

ของท่านให้เป็นกษัตริย์เหนือท่าน ท่านอย่าตั้งคนต่างด้าวซึ่งมิใช่พี่น้องของท่านให้อยู่เหนือท่าน

16. แต่อย่าให้ผู้นั้นมีม้าของตนเองมากเกินไป หรือเป็นเหตุให้ประชาชนกลับไปอียิปต์เพื่อจะมีม้ามามากๆ เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายแล้วว่า 'เจ้าทั้งหลายจะไม่ได้กลับไปทางนั้นอีกเลย'

17. และอย่าให้ผู้นั้นมีภรรยามาก เกรงว่าจิตใจของเขาจะหันเหไปเสีย หรืออย่าให้มีเงินมีทองเป็นของตนอย่างมาก

18. เมื่อผู้หนึ่งบัลลังก์ในราชอาณาจักร ก็ให้ผู้หนึ่งคัดลอกพระราชบัญญัตินี้ไว้ในหนังสือเพื่อประโยชน์แก่ตนเอง จากหนังสือซึ่งอยู่ตรงหน้าพวกปุโรหิตที่เป็นคนเลวี่

19. ให้พระราชบัญญัตินั้นอยู่กับผู้หนึ่ง และให้เขาอ่านอยู่เสมอตลอดชีวิตของตน เพื่อเขาจะได้เรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา โดยรักษาบรรดาถ้อยคำในพระราชบัญญัตินี้และกฎเกณฑ์เหล่านี้และกระทำตาม

20. เพื่อว่าจิตใจของเขาจะมีได้พองขึ้นสูงกว่าพี่น้องของตน และเพื่อเขาเองจะมีได้หันเหจากพระบัญญัติไปทางขวามือหรือทางซ้ายมือ เพื่อเขาจะได้ปกครองราชอาณาจักรของเขาอยู่ได้นาน ทั้งตนเองและลูกหลานของตนในอิสราเอล

1. คนเลวีซึ่งเป็นปุโรหิตและตระกูลเลวีทั้งหมด จะไม่มีส่วนแบ่งหรือมรดกร่วมกับคนอิสราเอล เขาจะรับประทานเครื่องบูชาที่ถวายด้วยไฟแต่พระเยโฮวาห์และส่วนที่ตกเป็นของพระองค์
2. ฉะนั้นเขาจะไม่มีมรดกในหมู่พวกพี่น้องของเขา พระเยโฮวาห์ทรงเป็นมรดกของเขา ตามที่พระองค์ทรงสัญญาไว้แก่เขาแล้วนั้น
3. ให้ส่วนต่อไปนี้เป็นส่วนที่ปุโรหิตได้อันตกจากประชาชน คือส่วนที่ได้จากผู้ที่ถวายสัตวบูชา ไม่ว่าจะเป็นวัวผู้หรือแกะ ก็ให้เขามอบเนื้อสันขาหน้า เนื้อแก้มทั้งสองข้าง และเนื้อท้องให้แก่ปุโรหิต
4. ผลรุ่นแรกของท่านคือ ผลข้าว ผลน้ำองุ่น ผลน้ำมัน และขนแกะรุ่นแรกที่ได้จากแกะของท่าน จงมอบให้แก่ปุโรหิต
5. เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้เลือกเขาจากตระกูลชนทั้งสิ้นของท่าน ให้ยืนปรนนิบัติในพระนามพระเยโฮวาห์ ทั้งตัวเขาและลูกหลานของเขาสืบต่อกันไปเป็นนิตย์
6. ถ้าคนเลวีคนใดมาจากประตูเมืองใดในอิสราเอลอันเป็นที่อยู่ของเขา จะมายังสถานที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเลือกไว้ ก็ให้เขามาได้ตามใจปรารถนา
7. แล้วเขาจะปรนนิบัติในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา เช่นเดียวกับบรรดาคนเลวีพี่น้องของเขา ผู้ยืนปรนนิบัติต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์อยู่ที่นั่น
8. ให้เขาได้ส่วนที่จะรับประทานเท่าๆกัน นอกเหนือจากส่วนที่เขาได้มาด้วยการขายทรัพย์สินของเขาเอง
9. เมื่อท่านทั้งหลายเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ท่านอย่าเรียนรู้ที่จะกระทำตามสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติเหล่านั้น
10. อย่าให้มีคนหนึ่งคนใดในหมู่พวกท่านซึ่งให้บุตรชายหรือบุตรสาวของเขาลุยไฟ อย่าให้ผู้ใดเป็นคนทำนาย เป็นหมอดู เป็นหมอจับยามดูเหตุการณ์ หรือเป็นนักวิทยาศาสตร์
11. เป็นหมอผี เป็นคนทรง เป็นพ่อมดแม่มด หรือเป็นหมอพราย
12. เพราะทุกคนที่กระทำสิ่งเหล่านี้ย่อมเป็นที่สะอิดสะเอียนแต่พระเยโฮวาห์ และด้วยเหตุจากการกระทำที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจึงทรงขับไล่เขาออกไปจากเบื้องหน้าท่าน
13. ท่านทั้งหลายจงเป็นคนปราศจากคำหึงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
14. เพราะว่าประชาชาติเหล่านี้ ซึ่งท่านกำลังจะยึดครองนั้นเชื่อฟังหมอดูและพวกโหร แต่ส่วนตัวท่านนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านไม่ทรงยินยอมให้ท่านกระทำเช่นนั้น
15. พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะโปรดให้ผู้พยากรณ์อย่างข้าพเจ้านี้เกิดขึ้นในหมู่พวกท่านจากพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังเขา
16. อย่างที่ท่านปรารถนาจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านที่โฮเรบในวันประชุมเมื่อท่านกล่าวว่า `อย่าให้ข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า หรือได้เห็นเพลิงมหิมานี้อีกเลย เกรงว่าข้าพเจ้าจะตายเสีย'
17. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า `ซึ่งเขาพูดมาเช่นนั้นก็คืออยู่

18. เราจะโปรดให้บังเกิดผู้พยากรณ์อย่างเจ้าในหมู่พวกพี่น้องของเขา และเราจะใส่ถ้อยคำของเราในปากของเขา และเขาจะกล่าวบรรดาสิ่งที่เราบัญชาเขาไว้ นั้นแก่ประชาชนทั้งหลาย
19. ต่อมาผู้ใดไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเรา ซึ่งผู้พยากรณ์กล่าวในนามของเรา เราจะกำหนดโทษผู้นั้น
20. แต่ผู้พยากรณ์คนใดบังอาจกล่าวคำในนามของเราซึ่งเรามีได้บัญชาให้กล่าวหรือผู้นั้นกล่าวในนามของพระอื่น ผู้พยากรณ์นั้นต้องมีโทษถึงตาย'
21. และถ้าท่านนึกในใจว่า 'ทำอย่างไรเราจึงจะรู้พระวณะที่พระเยโฮวาห์ยังมีได้ตรัสนั้นได้'
22. เมื่อผู้พยากรณ์กล่าวคำในพระนามของพระเยโฮวาห์ ถ้ามิได้เป็นไปจริงตามถ้อยคำของผู้กล่าว ถ้อยคำนั้นมิได้เป็นพระวณะที่พระเยโฮวาห์ตรัส ผู้พยากรณ์นั้นบังอาจกล่าวเอง ท่านทั้งหลายอย่าเกรงกลัวเขาเลย

1. เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายทรงจัดบรรดาประชาชาติ ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแผ่นดินของเขาแก่ท่าน และท่านทั้งหลายยึดครองและเข้าไปอาศัยอยู่ในหัวเมืองและในบ้านเรือนของเขาเหล่านั้น
2. ท่านจงแยกเมืองไว้สามเมืองสำหรับพวกท่านทั้งหลายในท่ามกลางแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นกรรมสิทธิ์นั้น
3. ท่านจงจัดเตรียมให้มีทาง และจงแบ่งอาณาเขตแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นกรรมสิทธิ์นั้นออกเป็นสามส่วน เพื่อว่าผู้ใดที่ได้ฆ่าคนแล้วจะหลบหนีไปอยู่ในเมืองเหล่านั้นได้
4. ต่อไปนี้เป็นเรื่องของคนฆ่าคนที่หนีไปอยู่ในเมืองเหล่านั้นได้และรอดชีวิตอยู่ คือผู้ใดที่ได้ฆ่าเพื่อนบ้านของตน โดยมีได้เจตนา โดยมีได้เกลียดชังเขาแต่ก่อน
5. อาทิเช่น ชายคนหนึ่งเข้าไปในป่าพร้อมกับเพื่อนบ้านของเขาเพื่อจะตัดไม้ เมื่อเขาเหวี่ยงขวานเพื่อจะโค่นต้นไม้ลง หัวขวานหลุดจากด้ามถูกเพื่อนบ้านของเขาและคนนั้นก็ถึงตาย ก็ให้เขาหนีไปยังเมืองเหล่านี้เมืองใดเมืองหนึ่งและรอดตายได้
6. ด้วยเกรงว่าผู้อฆาตโลหิตกำลังโกรธจัดจะไล่ตามชายผู้ฆ่าคนคนนั้นทัน เพราะหนทางไกลแล้วฆ่าเขาเสีย แม้ว่าชายผู้นั้นไม่มีโทษถึงตาย เพราะเขามีได้เกลียดชังเพื่อนบ้านของเขาแต่ก่อน
7. เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านว่า ให้ท่านจัดแยกหัวเมืองไว้สามหัวเมือง
8. และถ้าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านขยายอาณาเขตของท่าน ดังที่พระองค์ได้ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของท่าน และประทานแผ่นดินทั้งสิ้นซึ่งพระองค์ทรงสัญญาจะประทานแก่บรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน
9. ถ้าท่านได้ระวางที่จะรักษาบัญญัติทั้งหมดนี้ซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ โดยที่ท่านทั้งหลายรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และดำเนินอยู่ในพระมรรคาของพระองค์เสมอ แล้วท่านจงเพิ่มหัวเมืองอีกสามหัวเมืองนอกจากสามหัวเมืองเหล่านั้น
10. ด้วยเกรงว่าโลหิตที่ไร้ความผิดจะตกในแผ่นดินของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นมรดก และท่านทั้งหลายจึงต้องรับผิดชอบโลหิตนั้น
11. แต่ทว่าผู้ใดเกลียดชังเพื่อนบ้านของตน และข่มขอยัดักเขาอยู่และได้ลอบตีเขาถึงแก่ความตาย แล้วชายผู้นั้นก็หนีเข้าไปในหัวเมืองเหล่านั้นเมืองใดเมืองหนึ่ง
12. แล้วพวกผู้ใหญ่ในเมืองของชายผู้นั้นจะส่งคนให้ไปจับตัวชายผู้นั้นมาจากที่นั่น และส่งตัวเขาไว้ในมือผู้อฆาตโลหิต เพื่อเขาจะต้องถูกโทษถึงตาย
13. อย่าให้หยันดาของท่านเมตตาสงสารเขาเลย แต่ท่านจงกำจัดความผิดอันเนื่องมาจากโลหิตที่ไร้ความผิดนั้นให้สิ้นไปจากอิสราเอล เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ไปดีมาดี
14. ในเรื่องมรดกซึ่งท่านจะรับในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นกรรมสิทธิ์นั้น ท่านอย่าย้ายเสาเขตของเพื่อนบ้านของท่าน ซึ่งคนโบราณได้ปักไว้
15. อย่าให้พยานปากเดียวยืนยันกล่าวโทษผู้หนึ่งผู้ใด ไม่ว่าในเรื่องความชั่วช้า หรือในเรื่องความผิดใดๆ ซึ่งเขาได้

กระทำผิดไป แต่ต้องมีพยานสองหรือสามปาก คำพยานนั้นจึงจะเป็นที่เชื่อถือได้

16. ถ้ามีพยานเท็จกล่าวปกป้องความผิดของคนหนึ่งคนใด

17. ก็ให้ทั้งสองฝ่ายที่ต่อสู้คดีกันนั้นเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ ต่อหน้าปุโรหิตและผู้พิพากษาซึ่งประจำหน้าที่อยู่ในกาลนั้นๆ

18. พวกเขาผู้พิพากษาจะอุตสาห์ไต่สวน และดูเถิด ถ้าพยานนั้นเป็นพยานเท็จกล่าวปกป้องตัวเองของตนเป็นความเท็จ

19. ท่านจงกระทำต่อพยานคนนั้นดังที่เขาตั้งใจจะกระทำแก่พี่น้องของตน ดังนี้แหละท่านจะกำจัดความชั่วจากท่ามกลางท่านเสีย

20. คนอื่นๆจะได้ยินได้ฟังและยำเกรงไม่กระทำผิดเช่นนั้นท่ามกลางพวกท่านทั้งหลายอีก

21. อย่าให้นัยน์ตาของท่านเมตตาสงสาร ควรให้ชีวิตแทนชีวิต ตาแทนตา ฟันแทนฟัน มือแทนมือ เท้าแทนเท้า

1. เมื่อท่านทั้งหลายจะยกไปทำสงครามกับพวกศัตรูของท่าน เห็นม้า ทรัพย์ และกองทัพมากมายใหญ่โตกว่าของท่าน ท่านอย่ากลัวเขาเลย เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงสถิตอยู่กับท่าน ผู้ทรงนำท่านขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์
2. และเมื่อใกล้จะรบกัน บุโรหิตจะออกมาอยู่ข้างหน้าและกล่าวแก่ประชาชน
3. และจะกล่าวว่า 'โอ อิสราเอล จงฟังเถิด วันนี้ท่านมาใกล้ จะสู้รบกับศัตรูของท่าน อย่าให้ใจของท่านทั้งหลายวิตกอย่างกลัวหรือหวาดหวั่น หรือครั่นคร้ามต่อศัตรูเลย
4. เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเสด็จไปกับท่าน ทรงต่อสู้ศัตรูของท่านเพื่อท่าน จะประทอนชัยชนะแก่ท่าน'
5. แล้วนายทหารจะพูดกับประชาชนว่า 'ใครที่สร้างบ้านใหม่ และยังไม่ได้ทำพิธีถวายบ้านนั้น ให้ผู้นั้นกลับไปบ้านของตน เกรงว่าเขาจะตายเสียในสงคราม และคนอื่นจะถวายบ้านนั้น
6. ใครที่ปลูกสวนองุ่นและยังมิได้รับประทานผลจากสวนองุ่นนั้น ให้ผู้นั้นกลับไปบ้าน เกรงว่าเขาจะตายเสียในสงคราม และคนอื่นจะรับประทานผลองุ่นนั้น
7. ผู้ใดที่ห่มนหนังไว้เป็นภรรยาแล้ว แต่ยังไม่ได้แต่งงานกัน ให้ผู้นั้นกลับไปบ้านของตน เกรงว่าเขาจะตายเสียในสงคราม และชายอื่นจะได้นางไปเสีย'
8. และนายทหารจะพูดกับประชาชนต่อไปอีกว่า 'ผู้ใดที่อยู่ที่นี่มีจิตใจกลัวและวิตก ให้ผู้นั้นกลับไปบ้านของตนเสีย เกรงว่าจิตใจพี่น้องของเขาจะละลายไปเหมือนกับจิตใจของเขา'
9. เมื่อนายทหารพูดกับประชาชนจบลงแล้ว ก็ให้เลือกตั้งผู้บังคับบัญชากองต่างๆให้เป็นหัวหน้าประชาชน
10. เมื่อพวกท่านเข้าไปใกล้เมืองซึ่งท่านจะไปสู้รบนั้น จงเสนอหลักสันติภาพแก่เมืองนั้นก่อน
11. ถ้าเขาตอบท่านอย่างสันติและเปิดประตูเมืองให้แก่ท่าน ก็ให้ประชาชนทั้งปวงที่พบอยู่ในเมืองนั้นทำงานโยธาให้แก่ท่านและปรนนิบัติท่าน
12. ถ้าเมืองนั้นไม่ร่วมสันติกับท่าน แต่กลับออกมารบ ก็ให้ท่านเข้าล้อมตีเมืองนั้นได้
13. เมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าประทานเมืองนั้นไว้ในมือท่านแล้ว ท่านจงฆ่าชายทุกคนเสียด้วยคมดาบ
14. แต่ผู้หญิงและเด็ก สัตว์และทุกสิ่งในเมืองนั้น คือของที่รีบไว้ทั้งหมด ท่านจงยึดเอาเป็นของตัว ท่านจงอึ้งใจในของที่รีบมาจากศัตรูของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน
15. ท่านทั้งหลายจงกระทำเช่นนี้แก่ทุกหัวเมืองที่อยู่ไกลจากท่าน ซึ่งไม่ใช่หัวเมืองของประชาชาติใกล้ๆนี้
16. แต่ในหัวเมืองของชนชาติทั้งหลายนี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นมรดก ท่านอย่าไว้ชีวิตสิ่งใดๆที่หายใจได้เลย
17. แต่จงทำลายเขาเสียให้สิ้นเชิง คือคนฮิตไทต์ คนอามอไรต์ คนคานาอัน คนเปริสซี คนฮีไวต์ และคนเยบูนัส ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงบัญชาไว้
18. เพื่อว่าเขาจะมีได้สอนท่านให้กระทำการที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเขาซึ่งเขาได้กระทำต่อพวกพระของเขา เพราะการกระทำเช่นนั้นเป็นการกระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

19. เมื่อท่านล้อมหัวเมืองหนึ่งอยู่ช้านาน เพื่อจะสู้รบเอาหัวเมืองนั้น อย่าใช้ขวานฟันทำลายต้นไม้ของเมืองนั้นเสีย เพราะท่านทั้งหลายจะรับประทานผลจากต้นไม้นั้น อย่าโค่นลงเพื่อใช้ในการล้อมเมืองนั้นเลย (เพราะต้นไม้ในทุ่งนา เป็นชีวิตมนุษย์)
20. เฉพาะต้นไม้ที่ท่านทราบว่าจะไม่ใช่เป็นอาหาร ท่านจะทำลายและโค่นลงก็ได้ เพื่อจะใช้สร้างเครื่องล้อมเมืองซึ่งสู้รบกับท่าน จนกว่าเมืองนั้นจะแตก

1. ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานให้ท่านเป็นกรรมสิทธิ์นั้น ถ้าพบศพคนที่ถูกฆ่าทิ้งอยู่กลางแจ้ง ไม่ทราบว่ามีผู้ใดฆ่าเขาตาย
2. ก็ให้พวกผู้ใหญ่และผู้พิพากษาของท่านออกมาวัดดูระยะทางถึงเมืองต่างๆที่อยู่รอบๆศพผู้ตายนั้น
3. แล้วเมืองที่อยู่ใกล้ที่สุดกับศพผู้ตายนั้น ให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นนำวัวตัวเมียตัวหนึ่งซึ่งยังไม่เคยใช้งาน และยังไม่เคยเทียมแอก
4. และให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นนำวัวตัวเมียตัวนั้นไปที่หุบเขาซึ่งมีน้ำไหล ซึ่งไม่มีใครไถหรือหว่านเลย และให้หักคอวัวตัวเมียที่หุบเขานั้น
5. และปุโรหิตผู้เป็นลูกหลานของเลวีจะต้องเข้ามาใกล้ ด้วยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงเลือกเขาไว้ให้ปรนนิบัติพระองค์ และให้อวยพรในพระนามของพระเยโฮวาห์ ให้การวิวาทและการทำร้ายทุกเรื่องสิ้นสุดลงด้วยคำของปุโรหิตเหล่านี้
6. และพวกผู้ใหญ่ทุกคนของเมืองที่อยู่ใกล้ที่สุดผู้ถูกฆ่านั้นจะล้างมือของเขาทั้งหลายเหนือวัวตัวเมียซึ่งถูกหักคอที่ในหุบเขานั้น
7. และเขาจะเป็นพยานว่า 'มือของเราทั้งหลายมิได้กระทำโลหิตของชายผู้นี้ตก และตาของเราทั้งหลายก็มิได้เห็นโลหิตของเขาตก
8. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลบมลทินบาปของประชาชนชาวอิสราเอลของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ ขออย่าทรงถือโทษประชาชนชาวอิสราเอลของพระองค์เนื่องด้วยโลหิตที่ไร้ความผิด' และจะทรงอภัยโทษอันเนื่องมาจากโลหิตนี้ให้แก่เขา
9. ดังนั้นแหละท่านจะกำจัดความผิดอันเนื่องมาจากโลหิตที่ไร้ความผิดนั้นเสียจากท่ามกลางท่าน เมื่อท่านกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์
10. เมื่อท่านออกไปสู้รบกับศัตรูของท่าน และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงมอบเขาไว้ในมือของท่านแล้ว และท่านจับเขามาเป็นเชลย
11. และท่านเห็นหญิงงามคนหนึ่งในกลุ่มเชลยนั้น และปรารถนาอยากได้มาเป็นภรรยาของท่าน
12. ท่านจงพาหญิงมาไว้ที่เรือนของท่าน ให้นางโกนศีรษะและตัดเล็บมือเสีย
13. และให้นางเปลื้องเครื่องแต่งกายอย่างเชลยออกและให้อยู่ในเรือนของท่าน ให้ไว้ทุกข์ถึงบิดามารดาของนางหนึ่งเดือนเต็ม หลังจากนั้นท่านจึงจะเข้าไปหานางและเป็นสามีของนางได้ และให้นางเป็นภรรยาของท่าน
14. ภายหลังถ้าท่านไม่พอใจนางนั้นเสียแล้ว จงปล่อยนางไปตามแต่นางจะพอใจไปไหน อย่าขายนางเอาเงิน อย่ากระทำให้นางเป็นสินค้า เพราะท่านได้หยามเกียรตินางแล้ว
15. ถ้าชายคนหนึ่งมีภรรยาสองคน รักคนหนึ่ง ชังอีกคนหนึ่ง ภรรยาทั้งสองคือทั้งคนที่รักและคนที่ชังก็กำเนิดบุตรด้วยกัน และบุตรชายหัวปีเป็นบุตรของภรรยาคนที่ตนชัง
16. เมื่อถึงวันแบ่งทรัพย์สินให้แก่บุตรชายเป็นมรดกนั้น อย่าให้เขากระทำแก่บุตรชายของภรรยาคนที่ตนรักนั้น

อย่างกับเป็นบุตรหัวปี แทนบุตรชายของภรรยาที่ตนชัง ซึ่งเป็นบุตรหัวปี

17. แต่เขาต้องยอมรับบุตรหัวปีคือบุตรชายของภรรยาคนที่ตนชัง โดยแบ่งข้าวของให้แก่บุตรหัวปีสองเท่า เพราะว่าคนนี้เป็นต้นกำลังของบิดา สิทธิของบุตรหัวปีเป็นของเขา

18. ถ้าชายคนใดมีบุตรชายที่ดื้อและไม่อยู่ในโอวาท ไม่เชื่อฟังเสียงของบิดาของตน หรือเสียงของมารดาของตน แม้ว่าบิดามารดาจะได้ตีสอน เขาก็ไม่ยอมฟัง

19. ให้บิดามารดาจับตัวเขาให้ออกมาหาพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้น ณ ประตูเมืองที่เขาอาศัยอยู่

20. และเขาจะพูดกับพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นว่า 'บุตรชายของเราคนนี้เป็นคนดื้อดิ่งและไม่อยู่ในโอวาท ไม่เชื่อฟังเสียงเรา เป็นคนตะกละและขี้เมา'

21. แล้วบรรดาผู้ชายในเมืองนั้นจะเอาหินขว้างเขาให้ตาย ดังนั้นท่านจะได้กำจัดความชั่วเสียจากท่ามกลางท่าน คนอิสราเอลทั้งปวงจะได้ยินและยำเกรง

22. ถ้าคนใดได้กระทำความผิดอันมีโทษถึงตาย และเขาถูกประหารชีวิต และแขวนเขาไว้ที่ต้นไม้

23. อย่าให้ศพค้างอยู่ที่ต้นไม้ข้ามคืน ท่านจงฝังเขาเสียในวันเดียวกันนั้น (ด้วยว่าผู้ที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ต้องถูกสาปแช่งโดยพระเจ้า) ท่านอย่ากระทำให้แผ่นดินของท่านซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านให้เป็นมรดกนั้นเป็นมลทิน

1. เมื่อท่านทั้งหลายเห็นวัวหรือแกะของพี่น้องของท่านหลงมาอย่างหนึ่งเฉยเสีย จงพาสัตว์เหล่านั้นกลับไปให้พี่น้องของท่าน
2. ถ้าบ้านเขาอยู่ไม่ใกล้ หรือท่านไม่รู้จักตัวเขา จงนำสัตว์นั้นมาไว้ที่บ้านของท่านและให้อยู่กับท่านจนพี่น้องมาเที่ยวหา แล้วท่านจงมอบคืนให้เขาไป
3. ลาของพี่น้องท่านก็จงคืนให้เหมือนกัน เสื้อผ้าของพี่น้องท่านก็จงคืนให้เหมือนกัน สิ่งใดของพี่น้องที่หายไป และที่ท่านพบเข้าท่านจงคืนให้เหมือนกัน ท่านอย่านิ่งเฉยเสีย
4. ถ้าท่านเห็นลาหรือวัวของพี่น้องล้มอยู่ตามทาง อย่านิ่งเฉยเสีย ท่านจงช่วยพยุงสัตว์เหล่านั้นขึ้นอีก
5. อย่าให้ผู้หญิงสวมใส่สิ่งที่เป็นของผู้ชาย และอย่าให้ผู้ชายคนใดคนหนึ่งสวมใส่เสื้อผ้าของผู้หญิง เพราะทุกคนที่กระทำเช่นนั้นก็เป็นที่สะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
6. ถ้าท่านเผชิญไปพบรั้งนกออยู่ตามทาง บนต้นไม้หรือพื้นดิน มีลูกนกหรือไข่และแม่นกกกอยู่บนลูกนกหรือไข่นั้น ท่านอย่าเอาแม่นกกกับลูกนกไป
7. ท่านจงปล่อยแม่นกไปเสีย แต่ลูกนกนั้นท่านจะเอาไปเป็นของท่านก็ได้ เพื่อท่านจะไปดีมาดี และท่านจะมีอายุยืนนาน
8. เมื่อท่านก่อเรือนใหม่ จงก่อขอบขึ้นกันไว้ที่ดาดฟ้าหลังคา เพื่อท่านจะมีได้นำโทษเนื่องด้วยโลหิตตกมาสู่เรือนนั้น เพราะมีคนพลัดตกลงมาจากหลังคาตาย
9. อย่าเอาเมล็ดพืชสองชนิดหว่านลงในสวนองุ่นของท่าน เกรงว่าทั้งพืชผลที่ท่านหว่านและผลองุ่นของสวนนั้นเป็นมลทิน
10. ท่านอย่าเอาวัวและลาเข้าเทียมไถด้วยกัน
11. ท่านอย่าสวมเครื่องแต่งกายที่ทอด้วยขนสัตว์ปนด้วยป่าน
12. ท่านจงทำพู่ห้อยไว้ที่มุมทั้งสี่ของชายเสื้อคลุมของท่าน ซึ่งท่านใช้คลุมตัว
13. ถ้าชายคนใดได้ภรรยา และได้สมสู่อยู่กับนาง แล้วเกิดเกลียดชังนาง
14. และหาเหตุว่าหญิงนั้นประพฤติสิ่งน่าอาย กระทำให้ชื่อเสียงของนางเสียหาย โดยกล่าวว่า 'ข้ารับหญิงคนนี้เป็นภรรยา ครั้นข้าเข้าสมสู่กับนางก็เห็นว่านางมิได้เป็นพรหมจารี'
15. บิดาของหญิงสาวคนนั้นและมารดาจะต้องนำของสำคัญอันเป็นพยานว่า หญิงนั้นเป็นพรหมจารีมาให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นที่ประตูเมือง
16. และบิดาของหญิงสาวนั้นจะบอกกับพวกผู้ใหญ่ว่า 'ข้าได้ยกลูกสาวของข้าให้เป็นภรรยาชายคนนี้ และเขากลับเกลียดชัง'
17. ดูเถิด ชายผู้นี้หาเหตุกล่าวดิเตียนว่า 'ข้าพเจ้าไม่เห็นว่าเป็นพรหมจารีเลย นี่แหละเป็นของสำคัญว่าลูกสาวของข้าเป็นหญิงพรหมจารี' แล้วเขาจะคลี่ผ้าที่ออกต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นให้เป็นพยาน
18. ให้พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นจับชายคนนั้นมาเขียน

19. และปรับเขาเป็นเงินหนึ่งร้อยเชเชล และมอบเงินนั้นให้แก่บิดาของหญิงสาว เพราะเขาทำให้หญิงพรหมจารีอิสราเอลคนหนึ่งเสียชื่อ หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของเขาต่อไป เขาจะหย่าร้างไม่ได้เลยตลอดชีวิต
20. แต่ถ้าเรื่องนั้นเป็นความจริง และหาของสำคัญอันเป็นพยานว่า หญิงนั้นเป็นพรหมจารีสำหรับหญิงสาวนั้นไม่ได้
21. เขาจะพาหญิงสาวนั้นออกมานอกประตูเรือนบิดาของเธอ แล้วพวกผู้ชายในเมืองของเธอจะเอาหินขว้างเธอให้ตาย เพราะเธอได้กระทำความโง่เขลาในอิสราเอล คือเป็นหญิงโสเภณีในเรือนของบิดา ดังนั้นแหละท่านจะกำจัดความชั่วออกจากท่ามกลางท่าน
22. ถ้าพบชายคนหนึ่งไปร่วมกับภรรยาของคนอื่น ทั้งสองคน คือชายที่ไปร่วมกับหญิงและหญิงคนนั้นจะต้องมีโทษถึงตาย ดังนั้นแหละท่านจะกำจัดความชั่วจากอิสราเอล
23. ถ้ามีหญิงพรหมจารีคนหนึ่งหมั้นไว้กับสามีแล้ว และมีชายคนหนึ่งไปพบเธอในเมือง และได้ร่วมกับเธอ
24. ท่านจงพาเขาทั้งสองออกไปยังประตูเมืองนั้น และท่านจงขว้างเขาทั้งสองด้วยหินให้ตายเสีย หญิงสาวคนนั้น เพราะมิได้ร้องไว้วางใจแม้ว่าจะอยู่ในเมือง ชายคนนั้นเพราะว่าเขาได้หยามเกียรติภรรยาของเพื่อนบ้าน ดังนั้นแหละท่านทั้งหลายจะกำจัดความชั่วเสียจากท่ามกลางท่าน
25. แต่ถ้าชายคนหนึ่งไปพบหญิงสาวที่คนอื่นหมั้นไว้แล้วที่กลางทุ่ง ชายคนนั้นจับตัวหญิงคนนั้นและได้ร่วมกับเธอ เฉพาะผู้ชายคนนั้นที่ร่วมกับเธอเท่านั้นจะต้องมีโทษถึงตาย
26. แต่ท่านอย่าทำโทษหญิงสาวนั้นเลย ฝ่ายหญิงสาวนั้นไม่มีความผิดสิ่งใดที่จะต้องมีโทษถึงตาย เพราะคดีเรื่องนี้ก็เหมือนกับคดีเรื่องชายคนหนึ่งเข้าต่อสู้และฆ่าเพื่อนบ้านของตน
27. เพราะชายนั้นพบเธอที่กลางทุ่ง แม้ว่าหญิงสาวที่เขาหมั้นไว้คนนั้นจะร้องขอความช่วยเหลือก็ไม่มีใครจะมาช่วยได้
28. ถ้าชายคนหนึ่งพบหญิงพรหมจารียังไม่มีคนหมั้น เขาจึงจับตัวเธอและได้ร่วมกับเธอมีผู้รู้เห็น
29. แล้วชายผู้ที่ได้ร่วมกับเธอนั้นจะต้องมอบเงินห้าสิบบเชเชลให้แก่บิดาของหญิงสาวคนนั้น และเธอจะตกเป็นภรรยาของเขา เพราะเขาได้หยามเกียรติเธอ เขาจะหย่าร้างเธอไม่ได้ตลอดชีวิตของเขา
30. ห้ามมิให้ผู้ชายคนใดเอาภรรยาของบิดามาเป็นภรรยาของตน และห้ามมิให้เปิดผ้าของนางผู้เป็นของบิดา

1. ชายคนใดได้รับบาดเจ็บที่ลูกอ๊อดหรืออวัยวะสืบพันธุ์ถูกตัดออก อย่าให้เข้าไปในที่ชุมนุมของพระเยโฮวาห์
2. ห้ามไม่ให้คนที่ไม่มีพ่อเข้าไปในชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ อย่าให้ลูกหลานของเขาเข้าไปในชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์จนถึงสิบห้าอายุคน
3. อย่าให้คนอัมโมนหรือคนโมอับเข้าไปในชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ บุคคลที่เป็นลูกหลานของคนทั้งสองตระกูลนี้ห้ามไม่ให้เข้าไปในชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์เลยจนถึงสิบห้าอายุคน
4. เพราะว่าคนเหล่านี้มิได้มาต้อนรับท่านทั้งหลายตามทางด้วยขนมปังและน้ำเมื่อก่อนออกจากอียิปต์ และเพราะว่าเขาได้จ้างบalaอัมมูตราชายเบโธร์มาจากเบโธร์แห่งเมโสโปเตเมียให้สาปแช่งท่านทั้งหลาย
5. อย่างไรก็ตามก็ดีพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านมิได้ฟังbalaอัมมูตราชาย แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงเปลี่ยนคำสาปแช่งให้เป็นคำอวยพรท่าน เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงรักท่าน
6. ท่านอย่าเสริมสันติภาพหรือความเจริญให้เขาตลอดชีวิตของท่านทั้งหลายเป็นนิตย์
7. ท่านทั้งหลายอย่าเกลียดคนเอโดม เพราะเขาเป็นพี่น้องของท่าน ท่านอย่าเกลียดคนอียิปต์ เพราะท่านทั้งหลายเป็นคนต่างด้าวอยู่ในแผ่นดินของเขานั้น
8. เด็กๆที่สามซึ่งเกิดกับคนเหล่านี้จะเข้าไปในชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ก็ได้
9. เมื่อก่อนออกไปสู้รบกับศัตรูของท่าน ท่านจงระวังตัวให้พ้นจากสิ่งชั่วทุกอย่าง
10. ถ้าคนใดในพวกท่านไม่สะอาดด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในเวลากลางคืน เขาต้องไปอยู่นอกค่าย อย่าให้เขาเข้ามาในค่าย
11. แต่เมื่อถึงเวลาเย็นแล้วให้เขาอาบน้ำชำระตัว และเมื่อดวงอาทิตย์ตกแล้วเขาจะกลับเข้ามาในค่ายก็ได้
12. ท่านทั้งหลายต้องมีที่ภายนอกค่าย เพื่อจะออกไปถึงได้
13. และท่านต้องมีไม้เสียมรวมไว้กับเครื่องอาวุธ และเมื่อท่านนั่งลงในที่ข้างนอกนั้น ท่านจงใช้ไม้ขุดหลุมไว้ และหันไปกลบสิ่งปฏิญญาของท่านเสีย
14. เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงดำเนินอยู่ท่ามกลางค่ายของท่าน เพื่อจะช่วยท่านให้พ้น และมอบศัตรูของท่านไว้ต่อหน้าท่าน เพราะฉะนั้นค่ายของท่านต้องบริสุทธิ์ เพื่อพระองค์จะไม่ทอดพระเนตรสิ่งโสโครกในหมู่พวกท่าน และเสด็จไปเสียจากท่าน
15. ถ้ามีทาสหนึ่งจากนายของเขามาอยู่กับท่าน อย่าจับทาสนั้นไปส่งนายของเขา
16. จงให้ทาสนั้นอยู่กับท่าน อยู่ในหมู่พวกท่าน ให้อยู่ในที่ซึ่งเขาจะเลือกในประตูเมืองหนึ่งประตูเมืองใดตามความพอใจของเขา อย่ากดขี่ข่มเหงเขาเลย
17. ผู้หญิงชาวอิสราเอลนั้น อย่าให้คนหนึ่งคนใดเป็นหญิงโสเภณี อย่าให้บุตรชายอิสราเอลคนหนึ่งคนใดเป็นกะเทย
18. ท่านอย่านำค่าจ้างของหญิงโสเภณี หรือค่าซื้อชายสุนัข มาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเพื่อกระทำตามคำสัตย์ปฏิญาณใดๆ เพราะของทั้งสองอย่างนี้เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
19. ท่านอย่าให้พี่น้องของท่านยืมเงินเพื่อเอาดอกเบี้ย ไม่ว่าดอกเบี้ยเงินกู้ หรือดอกเบี้ยเครื่องบริโภคน หรือดอกเบี้ย

ของสิ่งใดๆที่ให้ยืมเพื่อเอาดอกเบี้ยย

20. ท่านจะให้คนต่างด้าวยืมเพื่อเอาดอกเบี้ยยก็ได้ แต่สำหรับพี่น้องของท่าน ท่านอย่าให้ยืมเพื่อเอาดอกเบี้ยย เพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงอำนวยการแก่ท่านในทุกสิ่งซึ่งมือท่านกระทำในแผ่นดิน ซึ่งท่านกำลังจะเข้าไปยึดครองนั้น

21. เมื่อท่านปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ท่านอย่าละเลยไม่ทำตามคำปฏิญาณนั้น เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเรียกเอาจากท่านเป็นแน่ และท่านจะมีบาป

22. ถ้าท่านงดไม่ปฏิญาณ ท่านก็จะไม่มีบาป

23. ท่านจงระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำที่ผ่านออกมาจากริมฝีปากของท่าน ตามที่ท่านได้สมัครใจปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งท่านสัญญาด้วยปากของท่านแล้ว

24. เมื่อท่านเข้าไปในสวนองุ่นแห่งเพื่อนบ้านของท่าน ท่านจะรับประทานผลองุ่นให้อิ่มหนำตามที่ท่านปรารถนาก็ได้ แต่อย่าใส่ในภาชนะของท่านไป

25. เมื่อท่านเข้าไปในนาของเพื่อนบ้านของท่าน ท่านจะเอามือเด็ดรวงข้าวมาก็ได้ แต่ท่านจะใช้เคียวเกี่ยวข้าวของเพื่อนบ้านของท่านไม่ได้

1. เมื่อชายคนใดคนหนึ่งมีภรรยาแต่งงานอยู่กินด้วยกันกับนาง และต่อมานางไม่เป็นที่ชอบในสายตาของสามีเพราะเขาพบสิ่งมลทินในตัวนาง ก็ให้เขาทำหนังสือหย่าใส่มีือนาง แล้วไล่ออกจากเรือนไป
2. และนางก็ออกจากเรือนไปเสีย และถ้านางไปเป็นภรรยาของชายอีกคนหนึ่ง
3. และสามีคนหลังนี้ซึ่งนางจึงทำหนังสือหย่าใส่มีือนางแล้วไล่นางออกจากเรือน หรือสามีคนหลังนี้ที่ได้นางเป็นภรรยาถึงแก่ความตาย
4. สามีคนเดิมที่ได้ไล่นางไปนั้นจะรับนางหลังจากที่นางเป็นมลทินแล้วกลับมาเป็นภรรยาอีกไม่ได้ เพราะเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ท่านทั้งหลายอย่ากระทำให้แผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านให้เป็นมรดกนั้นมีบาป
5. เมื่อชายคนใดมีภรรยาใหม่ๆ อย่าให้ผู้หนึ่งต้องไปทัฬหี หรือทำราชการอย่างใด ให้เขาอยู่บ้านปีหนึ่งเพื่อเขาจะให้ภรรยาซึ่งเขาได้มานั้นมีความสุข
6. อย่าให้ผู้ใดยึดโมหรือหินโมลูกปฏิญาณไว้เป็นประกัน เพราะสิ่งที่ยึดเป็นประกันนั้นเขาใช้เลี้ยงชีพของเขา
7. ถ้าชายคนใดถูกเขาจับได้ว่าได้ลักพี่น้องคนอิสราเอลคนหนึ่งคนใดไปใช้เป็นทาสหรือขายเสีย ขโมยคนนั้นจะต้องมีโทษถึงตาย ดังนี้แหละท่านจะกำจัดความชั่วเสียจากท่ามกลางท่าน
8. ท่านทั้งหลายจงระวังเรื่องโรคเรื้อน จงระวังที่จะกระทำตามคำชี้แจงของปุโรหิตคนเลวี ดังที่ข้าพเจ้าได้บัญชาเขาไว้ ท่านจงระวังที่จะทำตามอย่างนั้น
9. จงระลึกถึงเรื่องที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านกระทำแก่มิเรียมตามทาง เมื่อท่านทั้งหลายออกจากอียิปต์แล้ว
10. เมื่อท่านทั้งหลายให้พี่น้องขอยืมสิ่งใด อย่าเข้าไปในเรือนของเขาและเอาสิ่งที่เขาใช้เป็นประกัน
11. ท่านจงยืนอยู่ภายนอก และคนที่ยืมนั้นจะนำของประกันออกมาให้ท่านเอง
12. ถ้าเขาเป็นคนยากจน อย่าเอาของประกันนั้นเก็บไว้จนข้ามคืน
13. เมื่อดวงอาทิตย์ตกท่านจงเอาของประกันนั้นมาคืนให้เขา เพื่อเขาจะมีของคลุมตัวเมื่อเวลานอน และอวยพรแก่ท่าน นี่จะเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
14. ท่านอย่าข่มขู่ลูกจ้างที่เป็นคนยากจนและขัดสน ไม่ว่าเขาจะเป็นพี่น้องของท่าน หรือคนต่างด้าวอยู่ในแผ่นดินภายในประตูเมืองของท่าน
15. ท่านจงจ่ายเงินค่าจ้างวันนั้นให้แก่เขา ก่อนดวงอาทิตย์ตก เพราะเขาเป็นคนยากจน และมีใจจ่ออยู่อยู่ที่ค่าจ้างนั้น ด้วยเกรงว่าเขาจะกล่าวหาท่านต่อพระเยโฮวาห์ และจะเป็นความบาปแก่ท่าน
16. อย่าให้บิดาต้องรับโทษถึงตายแทนบุตรของตน หรือให้บุตรต้องรับโทษถึงตายแทนบิดาของตน ให้ทุกคนรับโทษถึงตายเนื่องด้วยบาปของตนเอง
17. ท่านทั้งหลายอย่าให้เสียความยุติธรรมซึ่งควรได้แก่คนต่างด้าว หรือควรได้แก่ลูกกำพร้าพ่อ และอย่ารับเสื้อผ้าของแม่ม่ายไว้เป็นประกัน
18. แต่ท่านพึงจำไว้ว่า ท่านเคยเป็นทาสอยู่ในอียิปต์ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านไถ่ท่านออกจากที่นั่น เพราะ

ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านให้กระทำเช่นนี้

19. เมื่อท่านเกี่ยวข้าวในนาของท่าน และลืมนำข้าวไว้ในาฟ่อนหนึ่ง อย่ากลับไปเอามาเลย ให้เป็นของคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่ม่าย เพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะอวยพระพรแก่กิจการทั้งหลายแห่งมือของท่าน
20. เมื่อท่านฟาดต้นมะกอกเทศ ท่านอย่าเก็บที่กิ่งเดิมซ้ำครั้งที่สอง ให้เหลือไว้สำหรับคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่ม่าย
21. เมื่อท่านเก็บผลงุ่นจากสวนองุ่นของท่าน ท่านอย่าไปเก็บเล็มอีก จงเหลือไว้สำหรับคนต่างด้าว ทั้งลูกกำพร้าพ่อและแม่ม่าย
22. ท่านจงจำไว้ว่า ท่านเคยเป็นทาสอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบัญชาท่านให้กระทำเช่นนี้

1. ถ้าสองคนเป็นความกันถึงโรงศาล เมื่อพวกผู้พิพากษาพิจารณาความของเขาทั้งสองแล้ว และประกาศความบริสุทธิ์ของฝ่ายถูก และกล่าวโทษฝ่ายผิด
2. ถ้าผู้ผิดสมควรถูกโบยก็ให้ผู้พิพากษาให้เขานอนลง แล้วกำหนดให้โบยต่อหน้ามากน้อยตามความผิดของผู้นั้น
3. ให้โบยเขาสี่สิบทีก็ได้ แต่อย่าให้เกินนั้นไปเลย เกรงว่าถ้าโบยเขาเกินนั้น ฟีน้องของท่านก็เป็นที่อยู่ของท่าน
4. อย่าเอาตะกร้าครอบปากไว้ เมื่อมันกำลังหวัดข้าวอยู่
5. ถ้าฟีน้องอยู่ด้วยกัน และคนหนึ่งตายเสียหามีบุตรไม่ ภรรยาของผู้ที่ตายนั้นจะออกไปเป็นภรรยาของคนนอกไม่ได้ ให้ฟีน้องของสามีนางเข้าไปหานางและรับหญิงนั้นมาเป็นภรรยา และทำหน้าที่ของสามีแก่นาง
6. บุตรหัวปีที่เกิดมากับหญิงคนนั้นให้สืบชื่อฟีน้องคนที่ตายไปนั้น เพื่อชื่อของเขาจะมีได้กลับไปจากอิสราเอล
7. ถ้าชายคนนั้นไม่ประสงค์จะรับภรรยาของฟีน้องของเขา ก็ให้ภรรยาของฟีน้องของเขาไปหาพวกผู้ใหญ่ที่ประตูเมืองและกล่าวว่า 'ฟีน้องของสามีดิฉันไม่ยอมสืบชื่อของฟีน้องของเขาในอิสราเอล เขาไม่ยอมรับหน้าที่ของสามีของดิฉัน'
8. แล้วพวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นจะเรียกชายคนนั้นมาพูดกับเขา ถ้าเขายังยืนยันโดยกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าไม่ประสงค์จะรับนาง'
9. แล้วนางนั้นจะเข้าไปใกล้ชายคนนั้นต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ตั้งเอารองเท้าของชายคนนั้นออกมาข้างหนึ่ง และถ่มน้ำลายรดหน้าชายนั้นแล้วกล่าวว่า 'ต้องกระทำเช่นนี้กับผู้ชายที่ไม่ยอมสร้างครอบครัวของฟีน้องของตน'
10. ในอิสราเอลเขาจะเรียกชื่อครอบครัวนี้ว่า 'วงศ์วานที่รองเท้าถูกดึงออก'
11. ถ้าชายสองคนวิวาทหุบตีกันและภรรยาของชายคนหนึ่งเข้ามาใกล้จะช่วยสามีของตนให้พ้นจากมือของผู้ที่ดีและนางยื่นมือออกเค้นของลับของผู้ชายคนนั้น
12. ท่านจงตัดมือของนางทิ้งเสีย อย่าให้ตาของท่านสงสารนางเลย
13. ท่านอย่ามีลูกตุ้มสำหรับตาซึ่งต่างกันไว้ในถุง อันหนึ่งหนักอันหนึ่งเบา
14. ในเรือนของท่านอย่าให้มีเครื่องดวงสองชนิด ใหญ่อันหนึ่งเล็กอันหนึ่ง
15. ท่านจงมีลูกตุ้มอันสมบูรณ์และเที่ยงตรงและมีถึงดวงอันสมบูรณ์และเที่ยงตรง เพื่อว่าวันคืนของท่านจะยืนนานในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน
16. เพราะว่าทุกคนที่กระทำสิ่งเหล่านั้น และทุกคนที่กระทำสิ่งต่างๆอย่างไม่ชอบธรรมก็เป็นผู้ที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
17. จงระลึกถึงการที่คนอามาเลซกระทำแก่ท่านทั้งหลายตามทางที่ท่านออกจากอียิปต์
18. เขาได้ออกมาพบท่านตามทาง และโจมตีพวกที่อยู่รั้งท้าย คือบรรดาคนที่อ่อนกำลังที่อยู่รั้งท้าย เมื่อท่านอ่อนเพลียเมื่อย่ำ เขามิได้ยำเกรงพระเจ้า
19. เพราะฉะนั้นเมื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานให้ท่านหยุดพักจากบรรดาศัตรูที่อยู่รอบข้างแล้ว ในแผ่นดินที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นมรดกให้เป็นกรรมสิทธิ์นั้น ท่านทั้งหลายจงทำลายล้างคนอา

มาเลขเสียจากความทรงจำภายใต้ฟ้า ทานทั้งหลายอย่าลืมเสีย

1. เมื่อท่านทั้งหลายเข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านเป็นมรดก และท่านเข้ายึดเป็นกรรมสิทธิ์ และอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นแล้ว
2. ท่านจงเอาผลแรกทั้งหมดจากดินซึ่งท่านเกี่ยวเก็บมาจากแผ่นดินของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน จงนำผลนั้นใส่กระจาด นำไปยังที่ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงเลือกไว้ เพื่อให้พระนามของพระองค์ประทับที่นั่น
3. ท่านจงไปหาปุโรหิตผู้ประจำเวรอยู่ในเวลานั้น และกล่าวแก่เขาว่า 'ข้าพเจ้ายอมรับในวันนี้แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า ข้าพเจ้าได้เข้ามาในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะประทานแก่เราทั้งหลาย'
4. แล้วปุโรหิตจะรับกระจาดไปจากมือของท่าน และวางไว้ที่หน้าแท่นบูชาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
5. และท่านจงตอบสนองต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า 'บิดาของข้าพระองค์เป็นชาวซีเรียที่กำลังพินาศอยู่ ท่านลงไปให้อียิปต์และอาศัยอยู่ที่นั่นมีแต่จำนวนน้อย ที่นั่นท่านก็กลายเป็นประชาชาติหนึ่งใหญ่โตแข็งแรงและมีพลเมืองมาก
6. และชาวอียิปต์ทำแก่เราอย่างเลวทราม และข่มใจเรา และทำให้เราทำงานหนัก
7. แล้วเมื่อเราร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา พระเยโฮวาห์ทรงสดับเสียงของเรา ทอดพระเนตรความทุกข์ใจของเรา การลำบากของเรา การถูกบีบคั้นของเรา
8. และพระเยโฮวาห์ทรงนำเราทั้งหลายออกจากอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์และด้วยพระกรที่เหยียดออก ด้วยความน่ากลัวยิ่ง ด้วยหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ต่างๆ
9. พระองค์ทรงนำเรามาที่นี่และประทานแผ่นดินนี้แก่เรา เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์
10. ข้าแต่พระเยโฮวาห์เจ้าข้า ดูเถิด บัดนี้ข้าพระองค์นำผลรุ่นแรกมาจากแผ่นดินนี้ซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์' และท่านจงวางสิ่งของนั้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และกราบนมัสการต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
11. ท่านจงปิติว่าเริงด้วยของดีทุกสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน แก่ครอบครัวของท่าน แก่ตัวท่านเอง และคนเลวี และคนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ในหมู่พวกท่าน
12. เมื่อท่านถวายสิบชักหนึ่งทั้งหลายจากผลไม้ของท่านเสร็จแล้วในปีที่สามอันเป็นปีสิบชักหนึ่ง คือให้สิบชักหนึ่งนั้นแก่คนเลวีและคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่ม่าย เพื่อเขาจะได้รับประทานให้อิ่มหนำภายในประตูเมืองของท่าน
13. แล้วท่านจงทูลต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า 'ข้าพระองค์ยกส่วนศักดิ์สิทธิ์ออกจากบ้านของข้าพระองค์แล้ว และยิ่งกว่านั้นข้าพระองค์ได้ให้แก่คนเลวีและคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่ม่าย ตามพระบัญญัติซึ่งพระองค์ทรงบัญชาไว้แก่ข้าพระองค์ทุกประการ ข้าพระองค์มิได้ละเมิดพระบัญญัติของพระองค์ในข้อใดเลย และข้าพระองค์มิได้ลืมเลย
14. ข้าพระองค์มิได้รับประทานสิบชักหนึ่งเมื่อข้าพระองค์ไว้ทุกข์หรือยกส่วนใดออกไปเมื่อข้าพระองค์เป็นมลทินหรืออุทิศส่วนใดเพื่อผู้ตาย แต่ข้าพระองค์ได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์

ได้กระทำตามทุกสิ่งที่พระองค์ทรงบัญชาไว้

15. ขอพระองค์ทอดพระเนตรจากสถานประทับบริสุทธิของพระองค์คือจากสวรรค์ และขอทรงอำนวยการแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ และแก่ที่ดินซึ่งพระองค์ประทานแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย ดังที่พระองค์ทรงปฎิญาณไว้กับบรรพบุรุษของข้าพระองค์ เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์'

16. วันนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงบัญชาท่าน ให้กระทำตามกฎเกณฑ์และคำตัดสินเหล่านี้ ฉะนั้นท่านจงระวังที่จะกระทำตามด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน

17. ในวันนี้ท่านได้ยอมรับแล้วว่า พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าของท่าน และท่านจะดำเนินตามพระมรรคาของพระองค์ และรักษากฎเกณฑ์ พระบัญญัติ และคำตัดสินของพระองค์ และจะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์

18. และในวันนี้พระเยโฮวาห์ทรงรับว่า ท่านทั้งหลายเป็นชนชาติในกรรมสิทธิ์ของพระองค์ ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับท่าน และว่าท่านจะรักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์

19. และว่าพระองค์จะทรงตั้งท่านให้สูงเหนือบรรดาประชาชาติซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้าง ในเรื่องสรรเสริญ ชื่อเสียง และเกียรติยศ และว่าท่านจะเป็นชนชาติที่บริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ดังที่พระองค์ตรัสแล้ว

1. โมเสสและพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอลได้บัญชาประชาชนว่า จงรักษาพระบัญญัติทั้งสิ้นซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านทั้งหลายในวันนี้
2. ในวันที่ท่านทั้งหลายจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าสู่แผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ท่านจงตั้งศิลาก้อนใหญ่ๆขึ้น เอาปูนโบกเสีย
3. แล้วท่านจงจารึกบรรดาถ้อยคำของพระราชบัญญัตินี้ไว้บนนั้น เมื่อท่านข้ามไปเพื่อเข้าแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน เป็นแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านได้ทรงสัญญาไว้กับท่าน
4. ฉะนั้นเมื่อท่านข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปแล้ว บนภูเขาเอบาลท่านจงตั้งศิลาเหล่านี้ตามเรื่องซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ แล้วจงโบกเสียด้วยปูน
5. และท่านจงสร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านที่นั่น เป็นแท่นศิลา อย่าใช้เครื่องมือเหล็กสกัดศิลานั้น
6. ท่านจงสร้างแท่นบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยศิลาที่ไม่ต้องตกแต่ง และท่านจงถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่นนั้นแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
7. และท่านจงถวายสันติบูชา และรับประทานเสียที่นั่น และท่านจงปรีดีราเริงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
8. และท่านจงจารึกบรรดาถ้อยคำของพระราชบัญญัตินี้บนศิลานั้นอย่างชัดเจน
9. โมเสสและบุโรหิตคนเลวีได้กล่าวแก่คนอิสราเอลทั้งหลายว่า โอ อิสราเอล จงเจียบและสดับตรับฟัง วันนี้ท่านทั้งหลายได้เป็นประชาชนของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
10. เพราะฉะนั้นท่านจงเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน คือรักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านไว้ในวันนี้
11. ในวันที่เดียวกันนั้นโมเสสได้กำชับประชาชนว่า
12. เมื่อท่านทั้งหลายยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนนั้นแล้ว ให้คนต่อไปนี้ยืนบนภูเขาเกอร์ซิมกล่าวคำอวยพรแก่ประชาชนคือสิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์ โยเซฟและเบนยามิน
13. และให้คนต่อไปนี้ยืนแข่งอยู่บนภูเขาเอบาล คือรูเบน กาด อาเซอร์ เศบูลุน ดานและนัฟทาลี
14. และให้คนเลวีกล่าวประกาศแก่คนอิสราเอลทั้งปวงด้วยเสียงดังว่า
15. 'ผู้ที่กระทำรูปเคารพเป็นรูปสลักหรือรูปหล่อ ซึ่งเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ เป็นสิ่งที่ทำด้วยฝีมือช่าง และตั้งไว้ในที่ลับก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงตอบและกล่าวว่า 'เอเมน'
16. 'ผู้ใดหมิ่นประมาทบิดาของตนหรือมารดาของตน ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน'
17. 'ผู้ใดที่ยกย่ำเสาเขตของเพื่อนบ้าน ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน'
18. 'ผู้ใดทำให้คนตาบอดหลงทาง ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า 'เอเมน'
19. 'ผู้ใดทำให้เสียความยุติธรรมอันควรได้แก่คนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อและแม่ม่าย ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้

ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า `เอเมน'

20. `ผู้ใดสมสู่กับภรรยาของบิดาตน เพราะเขาได้เปิดผ้าของนางผู้เป็นของบิดา ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า `เอเมน'

21. `ผู้ใดสมสู่กับสัตว์เดียรัจฉานชนิดใดๆก็ตาม ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า `เอเมน'

22. `ผู้ใดที่สมสู่กับพี่สาวหรือน้องสาว จะเป็นบุตรสาวของบิดา หรือบุตรสาวของมารดาของตนก็ตาม ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า `เอเมน'

23. `ผู้ใดสมสู่กับแม่ยายของตน ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า `เอเมน'

24. `ผู้ใดฆ่าเพื่อนบ้านของตนอย่างลับๆ ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า `เอเมน'

25. `ผู้ใดรับสินบนให้ฆาตกรที่มีได้กระทำผิด ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า `เอเมน'

26. `ผู้ใดไม่ดำรงบรรดาถ้อยคำแห่งพระราชบัญญัตินี้โดยการกระทำตาม ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' ให้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า `เอเมน'

1. ต่อมาถ้าท่านทั้งหลายเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และระวังที่จะกระทำตามบรรดาพระบัญญัติของพระองค์ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงตั้งท่านไว้ให้สูงกว่าบรรดาประชาชาติทั้งหลายทั่วโลก
2. บรรดาพระพรเหล่านี้จะตามมาทันท่าน ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
3. ท่านทั้งหลายจะรับพระพรในเมือง ท่านทั้งหลายจะรับพระพรในทุ่งนา
4. ผลแห่งตัวของท่าน ผลแห่งพื้นดินของท่านและผลแห่งสัตว์ของท่านจะรับพระพร คือฝูงวัวของท่านที่เพิ่มขึ้น ฝูงแกะของท่านที่เพิ่มมากขึ้น
5. กระจาดของท่าน และรวงนวดแป้งของท่านจะรับพระพร
6. ท่านจะรับพระพรเมื่อท่านเข้ามา และท่านจะรับพระพรเมื่อท่านออกไป
7. พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ศัตรูผู้ลุกขึ้นต่อสู้ท่านพ่ายแพ้ต่อหน้าท่าน เขาจะออกมาต่อสู้ท่านทางหนึ่ง และหนีให้พ้นหน้าท่านเจ็ดทาง
8. พระเยโฮวาห์จะทรงบัญชาพระพรให้แก่ฉางของท่าน และบรรดากิจการที่มีมือท่านกระทำ และพระองค์จะทรงอำนวยพระพรแก่ท่านในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน
9. พระเยโฮวาห์จะทรงตั้งท่านให้เป็นชนชาติบริสุทธิ์แด่พระองค์ ดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณแก่ท่านแล้ว ถ้าท่านรักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และดำเนินในพระมรรคาของพระองค์
10. และชนชาติทั้งหลายในโลกจะเห็นว่าเขาเรียกท่านตามพระนามพระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายจะเกรงกลัวท่าน
11. พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายอุดมสมบูรณ์ไปด้วยผลแห่งตัวของท่าน ผลของฝูงสัตว์ของท่าน และผลแห่งพื้นดินของท่าน ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะให้ท่าน
12. พระเยโฮวาห์จะทรงเปิดคลังฟ้าอันดีของพระองค์ ประทานฝนแก่แผ่นดินของท่านตามฤดูกาล และทรงอำนวยพระพรแก่กิจการน้ำมือของท่าน และท่านจะให้ประชาชาติหลายประชาชาติขอยืม แต่ท่านจะไม่ขอยืมเขา
13. ถ้าท่านเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ และระวังที่จะกระทำตาม พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านเป็นหัว ไม่ใช่เป็นหาง กระทำให้สูงขึ้นทางเดียว มิใช่ให้ต่ำลง
14. และท่านจะไม่หันเหไปจากถ้อยคำซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ โดยหันไปทางขวามือหรือทางซ้าย ไปติดตามปรณินิบัติพระอื่น
15. แต่ต่อมาถ้าท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และไม่ระวังที่จะกระทำตามพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ แล้วบรรดาคำสาปแช่งเหล่านี้จะตามมาทันท่าน
16. ท่านทั้งหลายจะรับคำสาปแช่งในเมือง ท่านทั้งหลายจะรับคำสาปแช่งในทุ่งนา
17. กระจาดของท่านและรวงนวดแป้งของท่านจะรับคำสาปแช่ง
18. ผลแห่งตัวของท่าน ผลแห่งพื้นดินของท่าน ฝูงวัวของท่านที่เพิ่มขึ้น ฝูงแกะของท่านที่เพิ่มจะรับคำสาปแช่ง
19. ท่านจะรับคำสาปแช่งเมื่อท่านเข้ามา และท่านจะรับคำสาปแช่งเมื่อท่านออกไป

20. พระเยโฮวาห์จะทรงบันดาลให้คำสาปแช่ง ความวุ่นวาย และการตำหนิมีขึ้นแก่บรรดากิจการที่มีมือท่านกระทำจนท่านจะถูกทำลายและพินาศอย่างรวดเร็ว เนื่องด้วยความชั่วซึ่งท่านได้กระทำเพราะท่านได้ทอดทิ้งเราเสีย
21. พระเยโฮวาห์จะทรงบันดาลให้โรคภัยติดพันท่าน จนพระองค์จะทรงเผาผลาญท่านให้สิ้นเสียจากแผ่นดิน ซึ่งท่านเข้าไปยึดครองนั้น
22. พระเยโฮวาห์จะทรงเขียนตีท่านด้วยความชุกพอม และด้วยความไข้ ความอึกเสบ ความร้อนอย่างรุนแรง ด้วยดาบ ด้วยพายุร้อนกล้า ด้วยราขึ้น และสิ่งเหล่านี้จะติดตามท่านไปจนท่านพินาศ
23. และฟ้าสวรรค์ที่อยู่เหนือศีรษะของท่านจะเป็นทองสัมฤทธิ์ และแผ่นดินที่อยู่ใต้ท่านจะเป็นเหล็ก
24. พระเยโฮวาห์จะทรงบันดาลให้ฝนในแผ่นดินของท่านเป็นฝุ่นและละออง ลงมาจากอากาศอยู่เหนือท่านทั้งหลาย จนกว่าท่านจะถูกทำลาย
25. พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านพ่ายแพ้ต่อหน้าศัตรูของท่าน ท่านจะออกไปต่อสู่เขาทางเดียว แต่จะหนีให้พ้นหน้าเขาเจ็ดทาง และท่านทั้งหลายจะถูกถอนออกไปอยู่ตามบรรดาราชาอาณาจักรทั่วโลก
26. ซากศพของท่านทั้งหลายจะเป็นอาหารของนกทั้งหลายในอากาศ และสำหรับสัตว์ป่าในโลก และไม่มีผู้ใดขับไล่ฝูงสัตว์เหล่านั้นไป
27. พระเยโฮวาห์จะทรงเขียนตีท่านด้วยฝีอีลิปต์ ด้วยริดสีดวงทวารชั้นรุนแรง ด้วยโรคลักปิดลักเปิด และด้วยโรคคัน ซึ่งจะรักษาไม่ได้
28. พระเยโฮวาห์จะทรงเขียนตีท่านด้วยโรควิกลจริต โรคตาบอด และให้จิตใจยุ่งเหยิง
29. ท่านจะต้องคล้ำไปในเวลาเที่ยง เหมือนคนตาบอดคล้ำไปในความมืด และท่านจะไม่มีความจริงในหนทางของท่าน ท่านจะถูกบีบคั้นและถูกปล้นอยู่เสมอ และจะไม่มีใครช่วยท่านได้เลย
30. ท่านจะหมั่นหญิงคนหนึ่งไว้เป็นภรรยา และชายอื่นจะเข้าไปสมสู่กับนาง ท่านจะก่อสร้างเรือน แต่จะไม่ได้อาศัยอยู่ในนั้น ท่านจะปลูกสวนองุ่น แต่ท่านจะไม่ได้เก็บผลองุ่นนั้นเข้ามา
31. คนจะฆ่าวัวของท่านต่อหน้าต่อตาท่าน ท่านจะมีได้รับประทานเนื้อวันนั้น เขาจะมาแย่งชิงลาไปต่อหน้าต่อตาท่าน และเขาจะไม่เอากลับคืนมาให้ท่าน ฝูงแพะแกะของท่านจะต้องเอาไปให้ศัตรูของท่าน และจะไม่มีใครช่วยท่านได้เลย
32. เขาจะเอาบุตรชายและบุตรสาวของท่านไปให้แก่ประชาชาติอื่น ส่วนตาของท่านจะมองดูและมีตมัวลงด้วยความอาลัยอาวรณ์ตลอดเวลา อำนาจน้ำมือของท่านก็ไม่สามารถจะป้องกันได้
33. ชนชาติที่ท่านไม่เคยรู้จักมาก่อนจะมาต้อนรับประทานพืชผลแห่งแผ่นดินของท่าน และกินผลงานทั้งปวงของท่าน เขาจะบีบคั้นและเหยียบย่ำท่านเสมอไป
34. ดังนั้นภาพที่ท่านเห็นจึงจะกระทำให้ท่านบ้าคลั่งไป
35. พระเยโฮวาห์จะทรงเขียนตีท่านด้วยฝีร้ายที่หัวเข่า และที่ขา ซึ่งท่านจะรักษาให้หายไม่ได้ เป็นตั้งแต่ฝ่าเท้าจนถึงกระหม่อมของท่าน
36. พระเยโฮวาห์จะทรงนำท่าน และกษัตริย์ผู้ที่ท่านแต่งตั้งไว้เหนือท่านนั้น ไปยังประชาชาติซึ่งท่านและบรรพบุรุษของท่านไม่รู้จักมาก่อน ณ ที่นั้นท่านจะปรนนิบัติพระอื่นที่ทำด้วยไม้และด้วยหิน

37. ท่านจะเป็นที่น่านตกตะลึง เป็นคำภาษิต เป็นที่คำครหาท่ามกลางชนชาติทั้งปวงที่พระเยโฮวาห์ทรงนำท่านไปนั้น
38. ท่านจะต้องเอาพืชไปหว่านไว้ในนามากและเก็บผลเข้ามาแต่น้อย เพราะตักแดนจะกัดกินเสีย
39. ท่านจะปลูกและแต่งต้นองุ่น แต่ท่านจะไม่ได้ดื่มน้ำองุ่นหรือเก็บผลเข้ามา เพราะตัวหนอนจะกินมันเสีย
40. ท่านจะมีต้นมะกอกเทศอยู่ทั่วอาณาเขตของท่าน แต่ท่านจะไม่ได้นำมันมาชโลมตัวท่าน เพราะว่าผลมะกอกเทศของท่านจะร่วงหล่นเสีย
41. ท่านจะให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาว แต่จะไม่เป็นของท่าน เพราะเขาจะตกไปเป็นเชลย
42. ต้นไม้ทั้งหลายของท่านและผลจากพื้นดินของท่านนั้น ตักแดนจะถือกรรมสิทธิ์
43. คนต่างด้าวซึ่งอยู่ท่ามกลางท่าน จะสูงขึ้นเหนือท่านทุกที่ๆ และท่านจะต่ำลงทุกที่ๆ
44. เขาจะให้ท่านทั้งหลายยืมของของเขาได้ และท่านจะไม่มีให้เขายืม เขาจะเป็นหัว และท่านจะเป็นหาง
45. ยิ่งกว่านั้นคำสาปแช่งทั้งหมดนี้จะตามหาท่าน และตามทันท่านจนกว่าท่านจะถูกทำลาย เพราะว่าท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ที่จะรักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระองค์ซึ่งพระองค์บัญชาท่านไว้
46. สิ่งเหล่านี้จะเป็นหมายสำคัญและการมหัศจรรย์อยู่เหนือท่าน และเหนือเชื้อสายของท่านเป็นนิตย์
47. เพราะท่านมิได้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยความรำเริงและใจยินดี เพราะเหตุมีสิ่งสารพัดบริบูรณ์
48. เพราะฉะนั้นท่านจึงต้องปรนนิบัติศัตรูของท่าน ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงใช้มาต่อสู้ท่าน ด้วยความหิวและกระหาย เปลือยกายและขัดสนทุกอย่าง และพระองค์จะทรงวางแอกเหล็กบนคอของท่าน จนกว่าพระองค์จะทำลายท่านเสียสิ้น
49. พระเยโฮวาห์จะทรงนำประชาชาติหนึ่งมาต่อสู้กับท่านจากทางไกล จากที่สูญปลายแผ่นดินโลก เร็วเหมือนนกอินทรีบินมา เป็นประชาชาติที่ท่านไม่รู้จักภาษาของเขา
50. เป็นประชาชาติที่มีหน้าตาดุร้าย คือผู้ซึ่งไม่เคารพคนแก่ และไม่โปรดปรานคนหนุ่มสาว
51. และจะรับประทานผลของฝูงสัตว์ของท่าน และพืชผลจากพื้นดินของท่าน จนท่านจะถูกทำลาย ทั้งเขาจะไม่เหลือข้าว น้ำองุ่นหรือน้ำมัน ลูกวัว หรือลูกแกะอ่อนไว้ให้ท่าน จนกว่าเขาจะกระทำให้ท่านพินาศ
52. เขาจะล้อมท่านไว้ทุกประตูเมืองจนกำแพงสูงและเข้มแข็งซึ่งท่านไว้วางใจนั้นพังทลายลงทั่วแผ่นดินของท่าน คือเขาจะล้อมท่านไว้ทุกประตูเมืองทั่วแผ่นดินของท่านซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน
53. ท่านจะต้องรับประทานผลแห่งตัวของท่านเป็นอาหาร คือเนื้อบุตรชายและบุตรสาวของท่าน ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน ในการล้อมและในความทุกข์ลำบากซึ่งศัตรูของท่านมาทำให้ท่านทั้งหลายทุกข์ลำบากนั้น
54. ผู้ชายสำราญและสาวงามเหลือเกินในหมู่พวกท่านทั้งหลาย ตาเขาจะชั่วร้ายต่อพี่น้องของตน ต่อภรรยาที่อยู่ในอ้อมอกของตนและต่อลูกๆคนสุดท้ายที่เหลืออยู่กับตน
55. จนเขาจะไม่ยอมให้ใครกินเนื้อลูกของตนซึ่งกำลังกินอยู่ เพราะไม่มีอะไรเหลือให้เขาอีกแล้วในการล้อมและในความทุกข์ลำบาก ซึ่งศัตรูของท่านมาทำให้ท่านทั้งหลายทุกข์ลำบากทุกประตูเมือง

56. ผู้หญิงสำรวยและสำอองเหลือเกินในหมู่พวกท่าน ซึ่งไม่เคยย่างเท้าลงที่พื้นดินเพราะเป็นคนสำอองและสำรวย
อย่างนั้น ตาเขาจะชั่วร้ายต่อสามีในอ้อมอกของเธอ และต่อบุตรชายและบุตรสาวของเธอ
57. ต่อรถซึ่งเพิ่งออกมาจากหว่างขาของเธอ และต่อลูกแดงที่เพิ่งคลอด เพราะว่าเธอจะกินเป็นอาหารเจียบๆเพราะ
ขัดสนทุกอย่าง ในการถูกล้อมและในความทุกข์ลำบาก ซึ่งศัตรูของท่านมาทำให้ท่านทั้งหลายทุกข์ลำบากทุกประตู
เมือง
58. ถ้าท่านทั้งหลายไม่ระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำทั้งสิ้นของพระราชบัญญัติซึ่งเขียนไว้ในหนังสือม้วนนี้ ที่จะให้
ยาเกรงพระนามที่ทรงสง่าราศีและที่น่าสะพึงกลัวนี้ คือพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
59. แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงนำมาสู่ท่านและเชื้อสายของท่านด้วยภัยพิบัติอย่างผิดธรรมดา ภัยพิบัติร้ายแรงและช้ำ
นาน และความเจ็บไข้ต่างๆที่ร้ายแรงและช้ำนาน
60. ยิ่งกว่านั้นพระองค์จะทรงนำโรคทั้งหลายแห่งอียิปต์ ซึ่งท่านกลัวนั้นมาสู่ท่าน และมันจะติดพันท่านอยู่
61. เช่นเดียวกับโรคทุกอย่างและภัยพิบัติทุกอย่าง ซึ่งมีได้ระบุไว้ในหนังสือพระราชบัญญัตินี้ พระเยโฮวาห์จะทรง
นำมายังท่าน จนกว่าท่านทั้งหลายจะถูการทำลาย
62. ซึ่งพวกท่านทั้งหลายมีมากอย่างดวงดาวในท้องฟ้า นั้น ท่านก็จะเหลือแต่จำนวนน้อย เพราะว่าท่านไม่เชื่อฟังพระ
สุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
63. และต่อมาซึ่งพระเยโฮวาห์พอพระทัยที่จะทรงกระทำดีต่อท่านและอำนวยพระพรให้ท่านทวีมากขึ้นนั้น พระเยโฮ
วาห์ก็จะทรงพอพระทัยที่จะทรงทำให้ท่านพินาศและทำลายท่านเสียเช่นเดียวกัน ท่านจะต้องถูกเด็ดทิ้งไปเสียจาก
แผ่นดินซึ่งท่านกำลังจะเข้าไปยึดครองนั้น
64. และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายกระจัดกระจายไปท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย ตั้งแต่ที่สุดปลาย
โลกข้างนี้ไปถึงข้างโน้น ณ ที่นั้นท่านจะปรนนิบัติพระอื่นๆ ซึ่งท่านและบรรพบุรุษของท่านไม่รู้จักคือ พระซึ่งทำด้วย
ไม้และศิลา
65. เมื่อท่านอยู่ท่ามกลางประชาชาติต่าง ๆ นั้น ท่านจะไม่พบความสบายเลย ฝ่าเท้าของท่านจะไม่มีที่หยุดพัก เพราะ
พระเยโฮวาห์จะประทอนให้ท่านมีจิตใจที่หวาดหวั่น มีตาที่มีดมัวลงและมีชีวิตที่ค่อยๆวอดลง
66. และชีวิตของท่านก็จะแขวนอยู่ข้างหน้าท่านอย่างสงสัย ท่านจะครั่นคร้ามอยู่ทั้งกลางคืนและกลางวัน ไม่มีความ
แน่ใจในชีวิตของท่านเลย
67. ในเวลาเช้าท่านจะกล่าวว่า 'ถ้าเป็นเวลาเย็นก็จะดี' และในเวลาเย็นท่านจะกล่าวว่า 'ถ้าเป็นเวลาเช้าก็จะดี' เพราะ
ความครั่นคร้ามซึ่งมีอยู่ในจิตใจท่านนั้น และเพราะสิ่งที่ตาท่านจะเห็น
68. และพระเยโฮวาห์จะนำท่านกลับมาทางเรือถึงอียิปต์ เป็นการเดินทางซึ่งข้าพเจ้าได้กล่าวว่า ท่านจะไม่พบเห็นอีก
เลย ณ ที่นั้นท่านจะต้องมอบตัวขายให้ศัตรูเป็นทาสชายและทาสหญิง แต่จะไม่มีผู้ใดซื้อท่าน

1. ต่อไปนี้เป็นถ้อยคำในพันธสัญญาซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสให้กระทำกับคนอิสราเอลในแผ่นดินโมอับ นอกเหนือพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำกับพวกเขาที่โฮเรบ
2. โมเสสเรียกบรรดาคนอิสราเอลมาและกล่าวแก่เขาว่า ท่านทั้งหลายได้เห็นทุกสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำต่อหน้าต่อตาของท่านในแผ่นดินอียิปต์ ต่อฟาโรห์และต่อบรรดาข้าราชการบริวารของท่าน และต่อประเทศของท่านทั้งสิ้น
3. ทั้งการทดลองใหญ่ซึ่งนัยน์ตาของท่านได้เห็น ทั้งหมายสำคัญและการอัศจรรย์ยิ่งใหญ่เหล่านั้น
4. แต่จนกระทั่งวันนี้พระเยโฮวาห์มิได้ประทานจิตใจที่เข้าใจ ตาที่มองเห็นได้ และหูที่ยินได้ให้แก่ท่าน
5. 'เราได้นำเจ้าอยู่ในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี เสื้อผ้าของเจ้ามิได้ขาดวินไปจากเจ้า และรองเท้ามิได้ขาดหลุดไปจากเท้าของเจ้า
6. เจ้าทั้งหลายมิได้รับประทานขนมปัง เจ้ามิได้ดื่มน้ำองุ่นหรือสุรา เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่า เราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า'
7. และเมื่อท่านมาถึงที่นี่ สิโหนกษัตริย์เมืองเฮชโบน และโอกกษัตริย์เมืองบาชาน ออกมาทำสงครามกับเรา แต่เราทั้งหลายก็ได้กระทำให้เขาพ่ายแพ้ไป
8. เราเรียบแผ่นดินของเขาและมอบให้เป็นมรดกแก่คนรูเบน คนกาต และคนครึ่งตระกูลมนัสเสห์
9. เพราะฉะนั้นจงระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำแห่งพันธสัญญานี้ เพื่อท่านทั้งหลายจะจำไว้ในบรรดากิจการซึ่งท่านกระทำ
10. ในวันนี้ท่านทั้งหลายทุกคนยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน คือบรรดาผู้หัวหน้าตระกูลทั้งหลาย พวกผู้ใหญ่ของท่าน และเจ้าหน้าที่ของท่าน บรรดาผู้ชายของอิสราเอล
11. เด็กๆของท่าน ภรรยาของท่าน และคนต่างด้าวที่อยู่ในค่ายของท่าน ทั้งคนที่ตัดฟันให้ท่าน และคนที่ตักน้ำให้ท่าน
12. เพื่อท่านจะได้เข้ามาในพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน คือในพันธสัญญาที่ปฏิญาณไว้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงกระทำกับท่านในวันนี้
13. เพื่อพระองค์จะทรงแต่งตั้งท่านทั้งหลายในวันนี้ให้เป็นประชาชนของพระองค์ และเพื่อพระองค์จะเป็นพระเจ้าของท่าน ดังที่พระองค์ทรงตรัสกับท่านนั้น และดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณกับบรรพบุรุษของท่าน คือกับอับราฮัม กับอิสอัคและกับยาโคบ
14. ข้าพเจ้ามิได้กระทำพันธสัญญากับคำปฏิญาณนี้กับท่านเท่านั้น
15. แต่กับผู้ที่ยืนอยู่กับเราทั้งหลายในวันนี้ ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา และกับผู้ที่ไม่ได้อยู่ที่นี่กับเราในวันนี้
16. (ท่านทราบอยู่แล้วว่า เราอาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์อย่างไร และเราทั้งหลายได้ผ่านท่ามกลางประชาชาติ ซึ่งท่านทั้งหลายผ่านพ้นอย่างไร
17. ท่านทั้งหลายได้เห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเขาทั้งหลายแล้ว คือเห็นรูปเคารพที่ทำด้วยไม้ ด้วยหิน และด้วย

เงินและทอง ซึ่งอยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย)

18. จงระวังให้ดี เกรงว่าจะมีชายหรือหญิงคนใด หรือครอบครัวใด หรือตระกูลใด ซึ่งในวันนี้จิตใจของเขาหันไปจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราไปปรนนิบัติพระของประชาชาติเหล่านั้น เกรงว่าท่ามกลางท่านจะมีรากซึ่งเกิดเป็นดีหมิ่นและบอระเพ็ด

19. และต่อมาเมื่อคนนั้นได้ยินถ้อยคำแห่งคำสาปแช่งนี้ จะนึกอวยพรตัวเองในใจว่า 'แม้ข้าจะเดินด้วยความดีดั่งตามใจของข้า ข้าก็จะเป็นสุข 'ไม่ว่าจะเอาการเมมาเหล่าซ้อนความกระหายน้ำ'

20. พระเยโฮวาห์จะมีได้ทรงให้ภัยแก่คนนั้น แต่พระพิโรธของพระเยโฮวาห์และความหวงแหนของพระองค์จะพลุ่งขึ้นต่อชายคนนั้น และคำสาปแช่งทั้งสิ้นซึ่งเขียนไว้ในหนังสือม้วนนี้จะตกอยู่เหนือเขา และพระเยโฮวาห์จะทรงลบชื่อของเขาเสียจากได้ฟ้า

21. แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงแยกเขาออกจากตระกูลคนอิสราเอลทั้งปวงให้ประสบหายนะตามคำสาปแช่งทั้งสิ้นของพันธสัญญา ซึ่งจารึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัตินี้

22. และคนชั่วอายุต่อมาคือลูกหลานซึ่งเกิดมาภายหลังท่าน และชนต่างด้าวซึ่งมาจากแผ่นดินที่อยู่ห่างไกล จะกล่าวเมื่อเขาเห็นภัยพิบัติต่างๆของแผ่นดินนั้นและโรคภัยซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้เป็น

23. คือแผ่นดินทั้งหมดเป็นกำมะถันและเป็นเกลือ และถูกเผาไฟ 'ไม่มีใครปลูกหว่าน และไม่มีอะไรงอกขึ้น เป็นที่ที่หญ้าไม่งอก เป็นการที่ถูกคว่ำอย่างโสโดมและโกโมราห์ เมืองอัดมาห์ เมืองเศโบอิม ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงคว่ำด้วยความกริ้วและพระพิโรธ

24. เออ ประชาชาติทั้งหลายจะกล่าวว่า 'ทำไมพระเยโฮวาห์ทรงกระทำเช่นนี้แก่แผ่นดินนี้ พระพิโรธมากมายเช่นนี้ หมายความว่าอะไร'

25. แล้วคนจะพูดกันว่า 'เพราะเขาทอดทิ้งพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขา ซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับเขาเมื่อพระองค์ทรงพาเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์

26. ไปปรนนิบัตินมัสการพระอื่น เป็นพระซึ่งเขาไม่เคยรู้จัก และซึ่งพระองค์มิได้ประทานแก่เขา

27. เพราะฉะนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงพลุ่งขึ้นต่อแผ่นดินนี้ นำเอาบรรดาคำสาปแช่งซึ่งจารึกไว้ในหนังสือนี้มาถึง

28. และพระเยโฮวาห์จึงทรงถอนรากเขาเสียจากแผ่นดินด้วยความกริ้ว พระพิโรธและความเดือดดาลอันมากมาย และทิ้งเขาไปในอีกแผ่นดินหนึ่ง ดังที่เป็นอยู่วันนี้'

29. สิ่งลึกลับทั้งปวงเป็นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย แต่สิ่งทรงสำแดงนั้นเป็นของเราทั้งหลาย และของลูกหลานของเราเป็นนิรันดร์ เพื่อเราจะกระทำตามถ้อยคำทั้งสิ้นของพระราชบัญญัตินี้

1. ต่อมาเมื่อบรรดาเหตุการณ์เหล่านี้ คือพระพรและคำสาปแช่งซึ่งข้าพเจ้ากล่าวไว้ต่อหน้าท่านมาถึงท่านทั้งหลายแล้ว และท่านทั้งหลายระลึกขึ้นได้ในเมื่อท่านทั้งหลายอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงขับไล่ท่านไปนั้น
2. และท่านก็หันกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ทั้งตัวท่านและลูกหลานของท่าน และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ในทุกสิ่งทุกอย่างซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน
3. แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงให้ท่านคืนสู่สภาพเดิมและทรงพระกรุณาต่อท่าน และจะรวบรวมพวกท่านทั้งหลายอีกจากชนชาติทั้งหลายซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงให้ท่านทั้งหลายกระจายไปอยู่นั้น
4. ถ้ามีคนของท่านที่ถูกขับไล่ไปอยู่สุดท้ายปลายสวรรค์ จากที่นั่นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงรวบรวมท่านให้มา จากที่นั่นพระองค์จะทรงนำท่านกลับ
5. และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะนำท่านเข้ามาในแผ่นดิน ซึ่งบรรพบุรุษของท่านยึดครองเพื่อท่านจะได้ยึดครอง และพระองค์จะทรงกระทำดีแก่ท่าน และทวีมากขึ้นยิ่งกว่าบรรพบุรุษของท่าน
6. แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงตัดใจของท่าน และใจของเชื้อสายของท่าน เพื่อท่านจะได้รักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน เพื่อท่านทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่ได้
7. และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงให้คำสาปแช่งเหล่านี้ตกอยู่บนข้าศึกและผู้ที่เกี่ยวข้องกับท่าน คือผู้ข่มเหงท่านทั้งหลาย
8. และท่านทั้งหลายจะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์อีก และกระทำตามพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ ซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านทั้งหลายในวันนี้
9. พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงกระทำให้ท่านจำเริญมั่งคั่งอย่างยิ่งในบรรดากิจการที่มีมือท่านกระทำ ในผลแห่งตัวของท่าน และในผลแห่งฝูงสัตว์ของท่าน และในผลแห่งพื้นดินของท่าน เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงปล้ำมปีติที่จะให้ท่านจำเริญมั่งคั่งอีก ดังที่พระองค์ทรงปล้ำมปีติในบรรพบุรุษของท่าน
10. ถ้าท่านเชื่อฟังพระสุรเสียงแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน โดยรักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์ของพระองค์ ซึ่งจารึกไว้ในหนังสือของพระราชบัญญัตินี้ ถ้าท่านทั้งหลายหันกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน
11. เพราะว่าพระบัญญัติซึ่งข้าพเจ้าบัญชาท่านในวันนี้ ไม่ได้ปิดบังไว้จากท่าน และไม่ห่างเหินเกินไปด้วย
12. มิใช่พระบัญญัตินั้นอยู่บนสวรรค์แล้วท่านจะกล่าวว่า 'ใครจะแทนเราขึ้นไปบนสวรรค์และนำมาให้เรา และกระทำให้เราได้ฟังและประพฤติตาม'
13. มิใช่อยู่พ้นทะเล ซึ่งท่านจะกล่าวว่า 'ใครจะข้ามทะเลไปแทนเราและนำมาให้เรา และกระทำให้เราได้ฟังและประพฤติตาม'
14. แต่ถ้อยคำนั้นอยู่ใกล้ท่านทั้งหลายมาก อยู่ในปากของท่าน และอยู่ในใจของท่าน ฉะนั้นท่านจึงกระทำตามได้

15. จงดูเถิด ในวันนี้ข้าพเจ้าได้วางชีวิตและสิ่งดี ความตายและสิ่งร้ายไว้ต่อหน้าท่าน
16. คือในการที่ข้าพเจ้าได้บัญชาท่านในวันนี้ ให้รักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ให้ดำเนินในพระมรรคาทั้งหลายของพระองค์ และให้รักษาพระบัญญัติและกฎเกณฑ์และคำตัดสินของพระองค์ แล้วท่านจะมีชีวิตอยู่และทวีมากขึ้น และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะอำนวยพระพรแก่ท่านในแผ่นดินซึ่งท่านเข้าไปยึดครองนั้น
17. ถ้าใจของท่านหันเหไป และท่านมิได้ฟัง แต่ถูกลวงให้ไปนมัสการพระอื่นและปรนนิบัติพระนั้น
18. ข้าพเจ้าขอประกาศแก่ท่านทั้งหลายในวันนี้ว่า ท่านทั้งหลายจะพินาศเป็นแน่ ท่านจะไม่มีชีวิตอยู่นานในแผ่นดินซึ่งท่านกำลังจะยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปยึดครองนั้น
19. ข้าพเจ้าขออัญเชิญสวรรค์และโลกให้เป็นพยานต่อท่านในวันนี้ว่า ข้าพเจ้าตั้งชีวิตและความตาย พระพรและคำสาปแช่งไว้ต่อหน้าท่าน เพราะฉะนั้นท่านจงเลือกเอาข้างชีวิตเพื่อท่านและเชื้อสายของท่านจะได้มีชีวิตอยู่
20. ด้วยมีความรักต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และติดพันอยู่กับพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นชีวิตและความยืนนานของท่าน เพื่อท่านจะได้อยู่ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ปฏิญาณแก่บรรพบุรุษของท่าน คือแก่อับราฮัม แก่อิสอัค และแก่ยาโคบ ว่าจะประทานแก่ท่านเหล่านั้น

1. โมเสสยังกล่าวถ้อยคำเหล่านี้แก่คนอิสราเอลทุกคน
2. และท่านกล่าวแก่เขาว่า วันนี้ข้าพเจ้ามีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบปีแล้ว ข้าพเจ้าจะออกไปและเข้ามาอีกไม่ไหวแล้ว พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เจ้าจะไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้'
3. พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะข้ามไปข้างหน้าท่านเอง พระองค์จะทรงทำลายประชาชาติเหล่านี้ให้พินาศหน้าท่าน เพื่อว่าท่านจะยึดครองเขานั้น โยชูวาจะข้ามไปหน้าหน้าท่านทั้งหลาย ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้แล้ว
4. พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำแก่เขาอย่างที่คุณจะได้ทรงกระทำแก่สิโหนและโอกษัตริย์ของคนอามโมไรต์ และแก่แผ่นดินของเขา ผู้ที่พระองค์ทรงทำลายแล้ว
5. แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงมอบเขาไว้ต่อหน้าท่าน และท่านทั้งหลายจะกระทำแก่เขาตามบัญญัติทั้งสิ้นซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้แล้ว
6. จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่ากลัวหรืออย่าครั่นคร้ามเขาเลย เพราะว่าผู้ที่ไปกับท่านคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน พระองค์จะไม่ทรงปล่อยท่านให้ล้มเหลวหรือทอดทิ้งท่านเสีย
7. แล้วโมเสสเรียกโยชูวาเข้ามาและกล่าวแก่ท่านท่ามกลางสายตาของบรรดาคนอิสราเอลว่า จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะท่านจะต้องไปกับชนชาตินี้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะประทานแก่เขา ท่านจงกระทำให้เขาได้แผ่นดินนั้นมาเป็นมรดก
8. ผู้ที่ไปข้างหน้าคือพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสถิตอยู่ด้วย พระองค์จะไม่ทรงปล่อยท่านให้ล้มเหลวหรือทอดทิ้งท่านเสีย อย่ากลัวและอย่าขยาดเลย
9. โมเสสได้เขียนพระราชบัญญัตินี้ และมอบให้แก่ปุโรหิตลูกหลานของเลวี ผู้ซึ่งห้ามหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ และแก่พวกผู้ใหญ่ทั้งปวงของคนอิสราเอล
10. และโมเสสบัญชาเขาว่า เมื่อครบทุกๆเจ็ดปี ตามเวลากำหนดปีปลดปล่อย ณ เทศกาลอยู่เพิง
11. เมื่อคนอิสราเอลทั้งหลายมาประชุมพร้อมกันต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ณ สถานที่ซึ่งพระองค์จะทรงเลือกไว้ นั่น ท่านทั้งหลายจงอ่านพระราชบัญญัตินี้ให้คนอิสราเอลทั้งปวงฟัง
12. จงเรียกประชาชนให้มาประชุมกัน ทั้งชาย หญิง และเด็ก ทุกคนต่างด้าวภายในประตูเมืองของท่าน เพื่อให้เขาได้ยินและเรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และให้ระวางที่จะกระทำตามถ้อยคำทั้งสิ้นของพระราชบัญญัตินี้
13. และเพื่อลูกหลานทั้งหลายของเขา ผู้ยังไม่ทราบจะได้ยินและเรียนรู้ที่จะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ตราบเท่าเวลาซึ่งท่านอยู่ในแผ่นดิน ซึ่งท่านกำลังจะยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยึดครองนั้น
14. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ดูเถิด วันซึ่งเจ้าต้องตายก็ใกล้เข้ามาแล้ว จงเรียกโยชูวา และเจ้าทั้งสองจงมาเฝ้าเราในพลับพลาแห่งชุมนุม เพื่อเราจะได้นำชัยเขา โมเสสและโยชูวาก็เข้าไปและเข้าเฝ้าพระองค์ในพลับพลาแห่งชุมนุม
15. และพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏในเสาเมฆในพลับพลาแห่งชุมนุม และเสาเมฆนั้นอยู่ที่ประตูพลับพลาแห่งชุมนุม

16. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสว่า ดูเถิด ตัวเจ้าจวนจะต้องหลับอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้าแล้ว และชนชาตินี้จะลุกขึ้นและเล่นซุกกับพระของคนต่างด้าวแห่งแผ่นดินนี้ ในที่ที่เขาไปอยู่ท่ามกลางนั้น เขาทั้งหลายจะทอดทิ้งเราเสียและหักพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำไว้กับเขา
17. แล้วในวันนั้นเราจะกริ้วต่อเขา และเราจะทอดทิ้งเขาเสียและซ่อนหน้าของเราเสียจากเขา เขาทั้งหลายจะถูกกลืน และสิ่งร้ายกับความลำบากเป็นอันมากจะมาถึงเขา ในวันนั้นเขาจึงจะกล่าวว่า 'สิ่งร้ายเหล่านี้ตกแก่เรา เพราะพระเจ้าไม่ทรงสถิตท่ามกลางเราไม่ใช่หรือ'
18. ในวันนั้นเราจะซ่อนหน้าของเราเสียจากเขาเป็นแน่ ด้วยเหตุความชั่วทั้งหลายซึ่งเขาได้กระทำ เพราะเขาได้หันไปหาพระอื่น
19. เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าทั้งสองจงเขียนบทเพลงนี้ และสอนคนอิสราเอลให้ร้องจนติดปาก เพื่อบทเพลงนี้จะเป็นพยานของเราปรักปรำคนอิสราเอล
20. เพราะว่าเมื่อเราจะได้นำเขาเข้ามาในแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ ซึ่งเราได้ปฏิญาณแก่บรรพบุรุษของเขา และเขาได้รับประทานอิมหน่าและอ้วนพี เขาจะหันไปปรนนิบัติพระอื่น และหมิ่นประมาทเรา และผิดพันธสัญญาของเรา
21. และต่อมาเมื่อสิ่งร้ายและความลำบากหลายอย่างมาถึงเขาแล้ว เพลงบทนี้จะเผชิญหน้าเป็นพยาน เพราะว่าเพลงนี้จะอยู่ที่ปากเชื้อสายของเขาไม่มีวันลืม เพราะแม้แต่เวลานี้เองเรารู้ถึงความมุ่งหมายที่เขากำลังจะก่อขึ้นมาแล้ว ก่อนที่เราจะนำเขาเข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณไว้ในวันนั้น
22. โมเสสจึงได้เขียนบทเพลงนี้ในวันเดียวกันนั้น และสอนให้แก่ประชาชนอิสราเอล
23. พระองค์ตรัสสั่งโยชูวานุตรชายหนุ่มว่า จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะเจ้าจะนำคนอิสราเอลเข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณว่าจะให้แก่เขา เราจะอยู่กับเจ้า
24. ต่อมาเมื่อโมเสสเขียนถ้อยคำของพระราชบัญญัตินี้ลงในหนังสือจนจบแล้ว
25. โมเสสก็บัญชาคนเลวีผู้ห้ามหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ว่า
26. จงรับหนังสือพระราชบัญญัตินี้วางไว้ข้างหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ให้อยู่ที่นั่นเพื่อเป็นพยานปรักปรำท่าน
27. เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า ท่านทั้งหลายเป็นคนมักกบฏและคอแข็ง ดูเถิด เมื่อข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่กับท่านวันนี้ ท่านก็ยังกบฏต่อพระเยโฮวาห์ เมื่อข้าพเจ้าตายแล้วจะร้ายกว่านี้สักเท่าใด
28. ท่านจงเรียกประชุมพวกผู้ใหญ่ของทุกตระกูล และเจ้าหน้าที่ทั้งหมด เพื่อข้าพเจ้าจะได้กล่าวถ้อยคำเหล่านี้ให้เขาฟัง และอัญเชิญสวรรค์และโลกให้เป็นพยานปรักปรำเขา
29. เพราะข้าพเจ้าทราบว่เมื่อข้าพเจ้าตายแล้ว ท่านจะประพடுத்தัวเลื่อมทราวมอย่างที่สุด และหันเหไปจากทางซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้ ความชั่วร้ายจะตกแก่ท่านในวันข้างหน้า เพราะว่าท่านจะกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการยั่วยุให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธด้วยการที่มีมือท่านกระทำ
30. โมเสสก็ได้กล่าวถ้อยคำในบทเพลงต่อไปนี้ให้เข้าหุประชุมชนอิสราเอลทั้งหมดจนจบ

1. โอ ฟาสวรรค์ จงเจียหุพัง ข้าพเจ้าจะพูด โอ พิภพโลก ขอจงสดับถ้อยคำจากปากของข้าพเจ้า
2. ขอให้คำสอนของข้าพเจ้าหยดลงอย่างเม็ดฝน และคำปราศรัยของข้าพเจ้ากลั่นตัวลงอย่างน้ำค้าง อย่างฝนตกปรอยๆอยู่เหนือหญ้าอ่อน อย่างท่าฝนตกลงเหนือผักสด
3. เพราะข้าพเจ้าจะประกาศพระนามของพระเยโฮวาห์ จงถวายความยิ่งใหญ่แด่พระเจ้าของเรา
4. พระองค์ทรงเป็นศิลา พระราชกิจของพระองค์ก็สมบูรณ์ พระมรรคาทั้งหลายของพระองค์ก็ยุติธรรม พระเจ้าที่เที่ยงธรรมและปราศจากความชั่วช้า พระองค์ทรงยุติธรรมและเที่ยงตรง
5. เขาทั้งหลายประพาศชั่วช้าแล้ว ตำนานของเขาทั้งหลายทำให้เป็นตำนานของบุตรของพระองค์ เขาเป็นยุควิปลาสและคดโกง
6. โอ ชนชาติโฉดเขลาและเบาความเอ๋ย ท่านจะตอบสนองพระเยโฮวาห์อย่างไรละหรือ พระองค์มิใช่พระบิดา ผู้ทรงไถ่ท่านไว้ดอกหรือ ผู้ทรงสรรคร์ท่าน และตั้งท่านไว้แล้ว
7. จงระลึกถึงโบราณกาล จงพิจารณาถึงจำนวนปีที่ผ่านมามากมายชั่วอายุคนแล้วนั้น จงถามบิดาของท่าน แล้วเขาจะสำแดงให้ท่านทราบ จงถามพวกผู้ใหญ่ของท่าน แล้วเขาจะบอกท่าน
8. เมื่อผู้สูงสุดประทานมรดกแก่บรรดาประชาชาติ เมื่อพระองค์ทรงแยกลูกหลานของอาดัม พระองค์ทรงกั้นเขตของชนชาติทั้งหลายตามจำนวนคนอิสราเอล
9. เพราะว่าส่วนของพระเยโฮวาห์คือประชาชนของพระองค์ ยาโคบเป็นส่วนมรดกของพระองค์เอง
10. พระองค์ทรงพบเขาในแผ่นดินตุรกันดาร ในที่เปลี่ยวเปล่าซึ่งมีแต่เสียงเห่าหอน พระองค์ทรงนำเขาไปทั่ว และทรงสอนเขาอยู่ ทรงรักษาเขาไว้ตั้งแก้วพระเนตรของพระองค์
11. เหมือนนกอินทรีที่กวรงรังของมัน กระพือปีกอยู่เหนือลูกโต กางปีกออกรองรับลูกไว้ให้เกาะอยู่บนปีก
12. พระเยโฮวาห์องค์เดียวก็ทรงนำเขามา ไม่มีพระต่างด้าวองค์ใดอยู่กับเขา
13. พระองค์ทรงโปรดเขาให้ขึ้นไปบนโลกส่วนสูง ให้เขากินพืชผลที่ได้จากนา พระองค์ทรงให้เขาตูดน้ำผึ้งจากศิลา และให้ดื่มน้ำมันจากหินแข็งกล้า
14. ให้ได้นมเปรี้ยวจากวัว และให้ได้น้ำมันจากแพะแกะ ได้ไขมันจากลูกแกะ และแกะผู้พันธุ์บาซาน และฝูงแพะกับข้าวสาลีอย่างดีที่สุด และท่านได้ดื่มเลือดขององุ่น คือน้ำองุ่น
15. แต่เยชูรอนอ้วนพีขึ้นแล้วก็มีพยศ พอเจ้าอ้วนใหญ่ เนื้อหนานุ่มนิ่ม เขาทอดทิ้งพระเจ้าผู้สร้างเขามา แล้วดูหมีนศิลาแห่งความรอดของเขา
16. เขายั่วให้พระองค์ทรงอิจฉาดด้วยพระต่างด้าว ด้วยสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งหลายเขาก็ยั่วให้พระองค์ทรงกริ้ว
17. เขาบูชาพวกปีศาจแทนพระเจ้า บูชาพระซึ่งเขาไม่รู้จักมาก่อน บูชาพระใหม่ๆซึ่งเกิดมาเร็วๆนี้ ซึ่งบรรพบุรุษของท่านไม่เกรงกลัว
18. ท่านมิได้ใส่ใจในศิลาที่ให้กำเนิดท่านมา ท่านหลงลืมพระเจ้าซึ่งทรงปั้นท่าน
19. พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรและทรงชังเขา เพราะเหตุบุตรชายหญิงของพระองค์ได้ยั่วพระองค์

20. และพระองค์ตรัสว่า `เราจะซ่อนหน้าของเราเสียจากเขา เราจะคอยดูว่าปลายทางของเขาจะเป็นอย่างไร เพราะเขาเป็นยุคที่คือวันนี้ เป็นลูกเต่าที่ไม่มีชีวิต
21. เขาทำให้เราอิจฉาด้วยสิ่งที่ไม่ใช่พระเจ้า เขาได้ยั่วโทสะเราด้วยความไร้ประโยชน์ของเขา ดังนั้นเราจึงทำให้เขาอิจฉาผู้ที่ไม่ใช่ชนชาติ และจะยั่วโทสะเขาด้วยประชาชาติที่เขาชาติหนึ่ง
22. เพราะมีไฟก่อขึ้นด้วยความกริ้วของเรา นั้น ไฟก็ไหม้ลูกกลมไปจนถึงก้นลึกของนรก เผาแผ่นดินโลกและพืชผลในนั้น และก่อเพลิงติดรากภูเขา
23. เราจะสุขสิ่งร้ายไว้บนเขาทั้งหลาย และปล่อยลูกธนูของเรามายิงเขา
24. เขาจะชอบผอมไปเพราะความหิว ความร้อนอันแรงกล้าและการทำลายอันคมซึ่งจะเผาผลาญเขาเสีย เราจะส่งพิษสัตว์ร้ายให้มาขบกับพิษของสัตว์เลื้อยคลานในผองคลี
25. ภายนอกจะมีดาบและภายในจะมีความกลัวมาทำลายทั้งชายหนุ่มและหญิงพรหมจารี ทั้งเด็กที่ยังดูนมและคนที่ผมหงอก
26. เราพูดแล้วว่า เราจะให้เขากระจัดกระจายไปถึงมุมต่างๆ เราจะให้ชื่อของเขาสูญหายไปจากความทรงจำของมนุษย์
27. ถ้าหากว่าเราไม่กลัวความกริ้วโกรธของศัตรู เกรงว่าศัตรูจะประพาศติผิดไป กลัวว่าศัตรูทั้งหลายจะพูดว่า กำลังมือของเราจะมีชัย พระเยโฮวาห์หาได้ทรงกระทำกิจการทั้งปวงนี้ไม่
28. เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นประชาชาติที่ไม่ยอมฟังคำปรึกษา ในพวกเขาไม่มีความเข้าใจ
29. ถ้าเขาฉลาดแล้วเขาจะเข้าใจเรื่องนี้และทราบเรื่องสุดท้ายปลายมือ
30. คนเดียวจะไล่พันคนอย่างไรได้ สองคนจะทำให้หมื่นคนหนีได้อย่างไร นอกจากศิลาของเขาได้ขายเขาเสียแล้ว และพระเยโฮวาห์ได้ทรงทอดทิ้งเขาเสีย
31. เพราะศิลาของเขาไม่เหมือนศิลาของเรา แม้ศัตรูของเราก็ตัดสินอย่างนั้น
32. เพราะว่าเขาถืองุ่นของเขามาจากถ้ำเมืองโซโดม มาจากไร่เมืองโกโมราห์ ผลถืองุ่นของเขาเป็นดีหมี และถืองุ่นที่เป็นพวงๆก็ขมขึ้น
33. น้ำถืองุ่นของเขาเป็นพิษของมังกร เป็นพิษอำมหิตของงูเห่า
34. เรื่องนี้มีได้สะสมไว้กับเราดอกหรือ ประทับตราไว้ในคลังของเรา
35. การแก้แค้นและการตอบสนองเป็นของเรา ทำของเขาจะสิ้นไปไปตามกำหนดเวลา เพราะว่าวันแห่งหายนะของเขาอยู่ใกล้แค่เอื้อมแล้ว และสิ่งต่างๆที่จะเกิดขึ้นกับเขาก็จะมาโดยพลัน
36. เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงพิพากษาประชาชนของพระองค์ และทรงเมตตาปราณีต่อผู้รับใช้ของพระองค์ เมื่อทอดพระเนตรกำลังของเขาสิ้นลง ไม่มีใครยังอยู่หรือเหลืออยู่
37. แล้วพระองค์จะตรัสว่า พระของเขายู่ที่ไหน ศิลาที่เขาพึ่งพานั้นอยู่ที่ไหนเล่า
38. คือผู้ที่รับประทานไขมันของเครื่องสัตวบูชาของเขา และดื่มน้ำถืองุ่นที่เป็นเครื่องดื่มบูชาของเขา ให้บรรดาพระเหล่านั้นลุกขึ้นช่วย ให้พระเหล่านั้นเป็นผู้ป้องกันเจ้าชิต
39. จงดูเถิด ตัวเรา คือเรานี้แหละเป็นผู้นั้น นอกจากเราไม่มีพระเจ้าอื่นใด เราฆ่าให้ตาย และเราก็ให้มีชีวิตอยู่ เรา

ทำให้บาดเจ็บ และเราก็รักษาให้หาย ไม่มีผู้ใดจะช่วยให้พ้นมือเราได้

40. เพราะเราชูมือขึ้นถึงสวรรค์ และปฏิญาณว่า ดังที่เราดำรงอยู่เป็นนิรันดร์

41. ถ้าเราลับดาบอันวาววับของเรา และมือของเรายึดการพิพากษาไว้ เราจะแก้แค้นศัตรูของเรา และตอบแทนผู้ที่เกลียดเรา

42. เราจะให้ลูกธนูของเราเมาโลหิต และดาบของเราจะกินเนื้อหนัง ด้วยโลหิตของผู้ที่ถูกฆ่าและของเชลย จากศิระะเจ้านายศัตรู'

43. โอ ประชาชาติทั้งหลาย จงชื่นชมยินดีกับประชาชนของพระองค์ เพราะพระองค์จะแก้แค้นโลหิตแห่งพวกผู้รับใช้ของพระองค์แล้ว และจะทรงทำการแก้แค้นศัตรูของพระองค์ และจะทรงเมตตาปราณีทั้งแผ่นดินและประชาชนของพระองค์

44. โมเสสได้มาเล่าบรรดาถ้อยคำของเพลงบทนี้ให้ประชาชนฟัง ทั้งตัวท่านพร้อมกับโยชูวาบุตรชายนูน

45. และเมื่อโมเสสเล่าคำเหล่านี้ทั้งหมดแก่บรรดาคนอิสราเอลจบแล้ว

46. ท่านก็กล่าวแก่เขาว่า จงใส่ใจในถ้อยคำทั้งหลายซึ่งข้าพเจ้ากล่าวแก่ท่านในวันนี้ เพื่อท่านจะได้บัญชาแก่ลูกหลานของท่าน เพื่อเขาจะได้ระวังที่จะกระทำตามถ้อยคำแห่งพระราชบัญญัตินี้ทั้งสิ้น

47. เรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องเล็กน้อยสำหรับท่านทั้งหลาย แต่เป็นเรื่องชีวิตของท่านทั้งหลาย และเรื่องนี้จะกระทำให้ท่านทั้งหลายมีชีวิตยืนนานในแผ่นดิน ซึ่งท่านทั้งหลายกำลังจะข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยึดครองนั้น

48. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสในวันนั้นเองว่า

49. จงขึ้นไปบนภูเขาอาบาริม ถึงยอดเขาเนโบ ซึ่งอยู่ในแผ่นดินโมอับ ตรงข้ามเมืองเยรีโค และดูแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเราให้แก่ประชาชนอิสราเอลเป็นกรรมสิทธิ์

50. และสิ้นชีวิตเสียบนภูเขาซึ่งเจ้าขึ้นไปนั้น และถูกรวบไปอยู่กับญาติพี่น้องของเจ้า ดังอาโรนพี่ชายของเจ้าได้สิ้นชีวิตที่ภูเขาสโหร และถูกรวบไปอยู่กับประชาชนของเขา

51. เพราะเจ้าทั้งสองได้ละเมิดต่อเราท่ามกลางคนอิสราเอลที่น้ำเมรีบาห์แห่งคาเดชในถิ่นทุรกันดารสิน เพราะเจ้ามิได้เคารพเราว่าบริสุทธิ์ในหมู่คนอิสราเอล

52. เพราะเจ้าจะได้เห็นแผ่นดินซึ่งอยู่ต่อหน้าเจ้า แต่เจ้าไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเราให้แก่คนอิสราเอล

1. ต่อไปนี้เป็นพรซึ่งโมเสสนุรุษของพระเจ้าได้ถวายแก่คนอิสราเอลก่อนที่ท่านสิ้นชีวิต
2. ท่านกล่าวว่า พระเยโฮวาห์เสด็จจากซีนาย และทรงรุ่งแจ้งจากเสอีร์มายังเขาทั้งหลาย พระองค์ทรงฉายรังสีจากภูเขาปาราน พระองค์เสด็จพร้อมกับวิสุทธิชนนับหมื่นๆ ที่พระหัตถ์เบื้องขวามีไฟเป็นพระราชบัญญัติแก่เขา
3. แท้จริง พระองค์ทรงรักประชาชนของพระองค์ บรรดาวิสุทธิชนของพระองค์ก็อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และเขาทั้งหลายกราบลงที่พระบาทของพระองค์รับพระดำรัสของพระองค์
4. โมเสสบัญชาพระราชบัญญัติไว้แก่เรา เป็นกรรมสิทธิ์ของชุมนุมชนยาโคบ
5. พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ในเขซรูน เมื่อหัวหน้าชนชาติชุมนุมกับคนอิสราเอลทุกตระกูล
6. ขอให้เบนดาร์จงชีวิตอยู่ อย่าให้ตาย อย่าให้ผู้คนของเขามีน้อย
7. ท่านกล่าวถึงพรสำหรับยูดาห์ดังนี้ว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลดเสียงของยูดาห์ ขอทรงนำเขาเข้ากับชนชาติของเขา มือของเขาได้ต่อสู้เพื่อตนเอง และพระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นจากปรักภัยของเขา
8. ท่านกล่าวถึงเลวีว่า ขอให้หุ้มมิมและอูริมของพระองค์อยู่กับผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ ผู้ที่พระองค์ทรงทดลองแล้วที่ตำบลมัสสาห์ ผู้ที่พระองค์ได้ต่อสู้แล้วที่น้ำเมรีบาห์
9. ผู้กล่าวถึงบิดามารดาของเขาว่า 'ข้าพเจ้ามิได้เห็นเขา' เขาไม่จำพี่น้องของเขา และไม่รู้จักลูกของตนเอง เพราะว่าเขาปฏิบัติตามพระวจาของพระองค์ และรักษาพันธสัญญาของพระองค์
10. เขาทั้งหลายจะสอนคำตัดสินของพระองค์แก่ยาโคบ และสอนพระราชบัญญัติของพระองค์แก่อิสราเอล เขาจะวางเครื่องหอมต่อพระพักตร์พระองค์ และถวายเครื่องเผาบูชาทั้งสิ้นบนแท่นบูชาของพระองค์
11. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์ทรงอำนวยพระพรแก่ข้าวของของเขา และโปรดการงานที่มีมือเขาทำ ขอทรงดีทำลายบั้นเอวแห่งศัตรูของเขา คือผู้ที่เกลียดชังเขา อย่าให้ลุกขึ้นอีกได้
12. ท่านกล่าวเรื่องเบนยามินว่า คนที่พระเยโฮวาห์ทรงรักจะอาศัยอยู่กับพระองค์อย่างปลอดภัย พระเยโฮวาห์จะทรงปกเขาไว้วันยังค่ำ และจะทรงประทับอยู่ระหว่างบ่าของเขา
13. และท่านกล่าวถึงโยเซฟว่า ขอให้แผ่นดินของเขาได้รับพระพรจากพระเยโฮวาห์ ให้ได้รับของประเสริฐที่สุดจากฟ้าสวรรค์ ทั้งน้ำค้างและจากบาดาลซึ่งหมอบอยู่ข้างล่าง
14. ให้ได้รับผลประเสริฐที่สุดของดวงอาทิตย์ และพืชผลประเสริฐที่สุดที่ดวงจันทร์ให้บังเกิด
15. พร้อมกับผลอย่างงามที่สุดจากภูเขาดีกดับรรพ์ และผลประเสริฐที่สุดจากเนินเขาที่อยู่ตลอดกาล
16. และผลประเสริฐที่สุดของพิภพและสิ่งที่อยู่ในนั้น และพระกรุณาคุณของพระองค์ซึ่งประทับที่พุ่มไม้ ขอให้พรเหล่านี้ลงมาเหนือศีรษะของโยเซฟ และเหนือกระหม่อมของผู้ที่ถูกแยกจากพี่น้องของตน
17. สง่าราศีของเขาเหมือนลูกวัวหัวปีของเขา เขาของเขาเหมือนเขาโคกระทิง และด้วยเขาเหล่านั้นเขาจะดันชนชาติทั้งหลายออกไปจนสุดปลายพิภพ คนเอฟราอิมนับหมื่นเป็นเช่นนี้ คนมนัสเสห์นับพันก็เหมือนกัน
18. ท่านกล่าวถึงเศบูลุนว่า เศบูลุนเอ๋ย จงปีติว่าเริงเมื่อท่านออกไป และอิสสาการ์เอ๋ย จงปีติว่าเริงในเดิณฑ์ของตน
19. เขาจะเรียกชนชาติทั้งหลายมาที่ภูเขา และถวายเครื่องสัตวบูชาแห่งความชอบธรรมที่นั่น เพราะเขาจะดูความ

อุดมจากทะเลและได้ชุ่มทรัพย์ที่ซ่อนอยู่ในทราย

20. ท่านกล่าวถึงกาดว่า สาธุการแด่พระองค์ผู้ทรงขยายกาด กาดหมอบอยู่เหมือนกับสิงโต เขาทิ้งแขนและกระหม่อมบนศิระษะ

21. เขาเลือกแผ่นดินส่วนดีที่สุดเป็นของตน เพราะส่วนของผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติได้มีเก็บไว้ที่นั่นแล้ว และเขามาถึงหัวหน้าของชนชาตินี้ เขาได้กระทำตามความเที่ยงธรรมของพระเยโฮวาห์และตามคำตัดสินซึ่งมีต่ออิสราเอล

22. และท่านกล่าวถึงดานว่า ดานเป็นลูกสิงโตที่กระโดดมาจากเมืองบาซัน

23. และท่านกล่าวถึงนัฟทาลีว่า โอ นัฟทาลี ผู้เฝ้าด้วยพระคุณและหนาดด้วยพระพรของพระเยโฮวาห์ จงยึดครองทางตะวันตกและทางใต้

24. และท่านกล่าวถึงอาเซอร์ว่า ขอให้อาเซอร์ได้รับพระพรคือให้มีบุตรมากมาย ให้เขาเป็นที่โปรดปรานของพี่น้องของเขา และให้เขาจุ่มเท้าเขาลงในน้ำมัน

25. รองเท้าของท่านจะเป็นเหล็กและทองสัมฤทธิ์ วันคืนของท่านเป็นอย่างไร ขอให้กำลังของท่านเป็นอย่างนั้น

26. ไม่มีผู้ใดเหมือนพระเจ้าของเยชูรูน พระองค์เสด็จมาทางฟ้าสวรรค์เพื่อช่วยท่าน เสด็จมาเปี่ยมด้วยความโอ้อวดระการของพระองค์ตามท้องฟ้า

27. พระเจ้าผู้ดำรงเป็นนิรันดร์เป็นที่ลี้ภัยของท่าน และพระกรนิรันดร์รับรองท่านอยู่ พระองค์จะทรงผลักศัตรูให้ออกไปพ้นหน้าท่าน และจะตรัสว่า 'ทำลายเสียเถอะ'

28. ดังนั้นแหละ อิสราเอลจึงจะอยู่อย่างปลอดภัยแต่ฝ่ายเดียว น้ำพุแห่งยาโคบจะอยู่ในแผ่นดินที่มีข้าวและน้ำองุ่นเออ ท้องฟ้าของพระองค์จะโปรยน้ำค้างลงมา

29. โอ อิสราเอล ท่านทั้งหลายเป็นสุขแท้ๆ ใครเหมือนท่านบ้าง โอ ชนชาติที่รอดมาด้วยพระเยโฮวาห์ทรงช่วย เป็นโล่ช่วยท่าน เป็นดาบแห่งความยอดเยี่ยมของท่าน ท่านจะพบว่าพวกศัตรูเป็นผู้มูสาทั้งสิ้น ท่านจะเหยียบย่ำไปบนปูชนียสถานสูงของเขา

1. และโมเสสก็ขึ้นไปจากราบโมอับถึงภูเขาเนโบ ถึงยอดเขาปิสกาห์ ซึ่งอยู่ตรงข้ามเมืองเยรีโค และพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงให้ท่านเห็นแผ่นดินนั้นทั้งหมด คือกิเลอาดจนถึงดาน
2. ทั้งนัฟทาลีทั้งหมด เห็นแผ่นดินเอฟราอิม และมนัสเสห์ ทั่วแผ่นดินยูดาห์ ไกลไปถึงทะเลที่อยู่ไกลออกไป
3. ทั้งทางใต้และที่ลุ่มในหุบเขาแห่งเมืองเยรีโค เมืองต้นอินทผลัม ไกลไปจนถึงโคอาร์
4. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า นี่คือแผ่นดินซึ่งเราได้ปฏิญาณต่ออับราฮัม ต่ออิสอัค และต่อยาโคบ ว่า 'เราจะให้แก่อิสราเอล' เราให้เจ้าเห็นกับตา แต่เจ้าจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินนั้น
5. เหตุฉะนั้นโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์จึงสิ้นชีวิตที่นั่นในแผ่นดินโมอับ ตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์
6. และพระองค์ทรงฝังท่านไว้ในหุบเขาในแผ่นดินโมอับ ตรงข้ามเบธเปโอร์ จนถึงทุกวันนี้หาผู้ใดรู้จักที่ฝังศพของท่านไม่
7. เมื่อโมเสสสิ้นชีวิตนั้นท่านมีอายุหนึ่งร้อยยี่สิบปี นัยน์ตาของท่านมิได้มัวไป หรือกำลังของท่านก็ไม่ถอย
8. และคนอิสราเอลร้องให้ถึงโมเสสที่ราบโมอับสามสิบวัน แล้ววันที่ร้องให้ไว้ทุกข์ถึงโมเสสก็สิ้นสุดลง
9. โยชูวาบุตรชายนูนมีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา เพราะโมเสสได้เอามือของท่านวางบนเขา ดังนั้นประชาชนอิสราเอลจึงเชื่อฟังเขา และได้กระทำดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้
10. ตั้งแต่วันนั้นมาก็ไม่มีผู้พยากรณ์คนใดเกิดขึ้นในอิสราเอลเสมอโมเสส ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงรู้จักหน้าต่อหน้า
11. ไม่มีผู้ใดเสมอเหมือนท่านในเรื่องหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงใช้ท่านให้กระทำในแผ่นดินอียิปต์ ต่อฟาโรห์และต่อบรรดาข้าราชการบริพารของฟาโรห์ และต่อแผ่นดินของท่านทั้งสิ้น
12. และในเรื่องอำนาจยิ่งใหญ่และกิจการอันน่าเกรงกลัวและใหญ่โตทั้งสิ้นซึ่งโมเสสกระทำในสายตาของคนอิสราเอลทั้งปวง

ໂຍຊູວາ

บทที่ 1

1. อยู่มาเมื่อโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์สิ้นชีวิตแล้ว พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาบุตรชายหนุ่มผู้รับใช้ของโมเสสว่า
2. โมเสสผู้รับใช้ของเราสิ้นชีวิตแล้ว ฉะนั้นบัดนี้จงลุกขึ้น ยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ ทั้งเจ้าและชนชาตินี้ทั้งหมดไปยังแผ่นดินซึ่งเรายกให้แก่เขาทั้งหลาย คือแก่คนอิสราเอล
3. ทุกๆตำบลถิ่นที่ฝ่าเท้าของเจ้าทั้งหลายจะเหยียบลง เราได้ยกให้แก่เจ้าทั้งหลาย ดังที่เราได้ตรัสไว้กับโมเสส
4. ตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารและภูเขาเลบานอนนี้ไกลไปจนถึงแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส แผ่นดินทั้งหมดของคนฮิตไทต์ ถึงทะเลใหญ่ทางทิศตะวันตก จะเป็นอาณาเขตของเจ้า
5. ไม่มีผู้ใดจะยืนหยัดต่อหน้าเจ้าได้ตลอดชีวิตของเจ้า เราอยู่กับโมเสสมาแล้วฉันใด เราจะอยู่กับเจ้าฉันนั้น เราจะไม่ละเลยหรือละทิ้งเจ้าเสีย
6. จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะเจ้าจะกระทำให้ชนชาตินี้แบ่งมรดกในแผ่นดินนั้น ซึ่งเราปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของเขาทั้งหลายว่าจะยกให้แก่เขา
7. เพียงแต่จงเข้มแข็งและกล้าหาญยิ่งเถิด ระวังที่จะกระทำตามพระราชบัญญัติทั้งหมดซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของเราได้บัญชาเจ้าไว้ฉันนั้น อย่าหลีกเลียงจากพระราชบัญญัตินั้นไปทางขวามือหรือทางซ้าย เพื่อเจ้าจะไปในถิ่นฐานใด เจ้าจะได้รับความสำเร็จอย่างดี
8. อย่าให้หนังสือพระราชบัญญัตินี้ห่างเหินไปจากปากของเจ้า แต่เจ้าจงตรีกตรองตามนั้นทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อเจ้าจะได้ระวังที่จะกระทำตามข้อความที่เขียนไว้ฉันนั้นทุกประการ แล้วเจ้าจะมีความจำเริญ และเจ้าจะสำเร็จผลเป็นอย่างดี
9. เราสั่งเจ้าไว้แล้วมิใช่หรือว่า จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่าตกใจหรือคร่ำมกลัวเลย เพราะว่าเจ้าไปในถิ่นฐานใด พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทรงสถิตกับเจ้า
10. แล้วโยชูวาบัญชาเจ้าหน้าที่ทั้งปวงของประชาชนว่า
11. จงไปในค่ายสั่งประชาชนว่า จงเตรียมเสบียงอาหารไว้ เพราะว่าภายในสามวันท่านทั้งหลายจะต้องยกข้ามแม่น้ำจอร์แดนนี้ เพื่อเข้าไปยึดครองแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่านให้ยึดครอง
12. แล้วโยชูวาพูดกับคนรูเบน คนกาต และคนตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่งว่า
13. จงจำคำที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์บัญชาท่านทั้งหลายไว้ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายจัดที่พักให้ท่าน และประทานแผ่นดินนี้แก่ท่าน
14. จงให้ภรรยาของท่านทั้งหลาย ลูกเล็กของท่าน และฝูงสัตว์ของท่านอยู่ในแผ่นดินซึ่งโมเสสยกให้ที่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ แต่ผู้ชายที่ชำนาญศึกทั้งหลายในพวกท่านต้องถืออาวุธข้ามไปเป็นทัพหน้า เพื่อช่วยพี่น้องของตน
15. จนกว่าพระเยโฮวาห์จะประทานที่พักให้แก่พี่น้องของท่าน ดังที่ประทานแก่ท่าน ทั้งให้เขาได้ยึดครองแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่เขา แล้วท่านจึงจะกลับไปยังแผ่นดินที่ท่านยึดครองและถือไว้เป็นกรรมสิทธิ์ คือแผ่นดินซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้ให้แก่พวกท่านปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ทางดวงอาทิตย์ขึ้น

16. เขาทั้งหลายจึงตอบโยชูวาว่า สิ่งสารพัดซึ่งท่านบัญชาแก่พวกเรา เราจะกระทำตาม ท่านจะให้พวกเราไปในที่ใดๆ เราจะไป
17. เราเชื่อฟังโมเสสในเรื่องทั้งปวงอย่างไร เราจะเชื่อฟังท่านอย่างนั้น ขอเพียงว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงสถิตกับท่าน ดังที่พระองค์ได้สถิตกับโมเสสก็แล้วกัน
18. ผู้ใดที่ขัดขืนคำบัญชาของท่าน และไม่เชื่อฟังถ้อยคำของท่าน ไม่ว่าท่านจะบัญชาเขาอย่างไร ผู้นั้นจะต้องถึงตาย ขอเพียงให้เข้มแข็งและกล้าหาญเถิด

บทที่ 2

1. ต่อมาโยชวาบุตรชายหนุ่มได้ใช้ชายสองคนจากเมืองชิติมเป็นการลับให้ไปสอดแนม กล่าวว่า จงไปตรวจดูแผ่นดินนั้น และเมืองเยรีโคด้วย คนทั้งสองก็ไป เข้าไปในเรือนของหญิงโสเภณีคนหนึ่งชื่อราห์บ และพักอยู่ที่นั่น
2. มีคนทูลกษัตริย์เมืองเยรีโคว่า ดูกูเถิด มีชายอิสราเอลบางคนเข้ามาคืบนี้ เพื่อจะสอดแนมดูแผ่นดิน
3. ฝ่ายกษัตริย์เมืองเยรีโคจึงใช้คนไปสั่งราห์บว่า จงส่งคนเหล่านั้นซึ่งมาหาเจ้าในบ้านของเจ้าออกมาให้เรา เพราะเขามาเพื่อจะสอดแนมดูทั่วแผ่นดินของเรา
4. แต่หญิงนั้นได้ซ่อนชายทั้งสองเสียแล้วจึงกล่าวว่า มีผู้ชายมาหาข้าพเจ้าจริง แต่เขามาจากไหนข้าพเจ้าไม่ทราบ
5. ต่อมาเมื่อจะปิดประตูเมืองในเวลาพลบค่ำ คนเหล่านั้นก็ออกไปแล้ว เขาไปทางไหนข้าพเจ้าไม่ทราบ จงรีบตามเขาไปเถิด คงทันเขา
6. แต่หญิงนั้นได้พาคนทั้งสองขึ้นบนหลังคาแล้วซ่อนตัวเขาไว้ใต้ต้นป่านซึ่งวางลำดับตากไว้ที่ดาดฟ้าบนหลังคานั้น
7. เขาทั้งหลายก็ไล่ตามคนทั้งสองไปทางแม่น้ำจอร์แดนจนถึงท่าข้าม พอคนที่ไล่ตามนั้นออกไปแล้วเขาก็ปิดประตูเมือง
8. เมื่อชายทั้งสองคนยังไม่นอนหญิงนั้นก็ขึ้นไปหาเขาบนหลังคา
9. กล่าวแก่ชายนั้นว่า ดิฉันทราบแล้วว่า พระเยโฮวาห์ประทานแผ่นดินนี้แก่พวกท่าน ความคร้ามกลัวต่อท่านได้ตกอยู่บนเราทั้งหลาย และบรรดาชาวแผ่นดินก็ครั่นคร้ามต่อท่าน
10. เพราะเราทั้งหลายได้ยินเรื่องที่พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ทะเลแดงแห้งไปต่อหน้าท่านเมื่อท่านออกจากอียิปต์ และเรื่องการทำท่านได้กระทำแก่กษัตริย์ทั้งสองของคนอามอไรต์ ซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือกษัตริย์สิโหนและโอก ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้ทำลายเสียสิ้น
11. เพราะเรื่องท่านนี้แหละ พอเราได้ยินข่าวนี้ จิตใจของเราก็ละลายไป ไม่มีความกล้าหาญเหลืออยู่ในสักคนหนึ่งเลย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าของสวรรค์เบื้องบนและโลกเบื้องล่าง
12. บัดนี้ขอท่านปฏิญาณให้ดิฉันในพระนามพระเยโฮวาห์ว่า เมื่อดิฉันได้สำแดงความเมตตาต่อท่านแล้ว ท่านจะแสดงความเมตตาต่อเรือนบิดาของดิฉันและให้มีหมายสำคัญอันแน่นอนต่อกัน
13. และขอไว้ชีวิตบิดามารดา พี่น้องชายหญิง และทุกคนที่เป็นของวงศ์ญาตินี้ ให้ชีวิตเรารอดจากตาย
14. ชายนั้นจึงตอบนางว่า ชีวิตของเราเพื่อชีวิตของเจ้านะหรือ ถ้าเจ้าไม่แพร่พรายธุรกีจนี้แก่ผู้ใด เราจะมี ความเมตตาและจริงใจต่อเจ้า เมื่อพระเยโฮวาห์ประทานแผ่นดินนี้แก่เรา
15. แล้วนางจึงเอาเชือกหย่อนเขาทั้งสองลงทางหน้าต่าง เพราะบ้านของนางตั้งอยู่ที่กำแพงเมือง นางอาศัยอยู่ในกำแพง
16. นางจึงบอกเขาว่า จงขึ้นไปบนภูเขา ด้วยเกรงว่าผู้ที่ไล่ตามจะพบเข้า จงซ่อนตัวอยู่สามวันจนกว่าผู้ที่ไล่ตามจะกลับ แล้วจึงค่อยออกเดินต่อไป
17. ชายนั้นจึงพูดกับนางว่า ฝ่ายเราจะไม่ให้ผิดคำปฏิญาณซึ่งเจ้าได้ให้เราปฏิญาณนั้น
18. ดูกูเถิด เมื่อเรายกเข้ามาในแผ่นดินนี้ เจ้าจงเอาด้ายแดงนี้ผูกไว้ที่หน้าต่างซึ่งเจ้าหย่อนเรลงไปในนั้น และเจ้าจง

รวบรวมบิดามารดา พี่น้อง และครัวเรือนของบิดาทั้งสิ้นเข้ามาไว้ในบ้าน

19. ถ้ามีผู้ใดออกไปที่ถนนนอกประตูบ้าน ให้โลหิตของผู้นั้นตกบนศีรษะของผู้นั้นเอง ฝ่ายเราไม่มีความผิด แต่ถ้ามีคนหนึ่งคนโดยยกมือขึ้นทำร้ายผู้ใดที่อยู่กับเจ้าในเรือน ให้โลหิตของคนนั้นตกบนศีรษะของเราเถิด

20. แต่ถ้าเจ้าแพร่งพรายธุรกิจของเราแก่ผู้ใด เราก็พ้นจากคำปฎิญาณซึ่งเจ้าให้เราปฎิญาณไว้วันนั้น

21. นางจึงกล่าวว่า ให้เป็นไปตามคำของท่านเถิด แล้วนางก็ส่งคนทั้งสองนั้นไป เขาก็ไป นางจึงเอาด้ายแดงผูกไว้ที่หน้าต่าง

22. คนทั้งสองออกไปแล้วปีนขึ้นไปบนภูเขาพักอยู่ที่นั่นสามวัน จนผู้ที่ไล่ตามกลับ เพราะผู้ที่ไล่ตามนั้นได้ค้นหาอยู่ตลอดทางก็ไม่พบ

23. ชายทั้งสองก็ลงจากภูเขาอีก และข้ามไปหาโยชูวาบุตรชายนูน แล้วเล่าเหตุการณ์ทั้งสิ้นซึ่งเกิดแก่ตนให้ฟัง

24. และเขากล่าวแก่โยชูวาว่า พระเยโฮวาห์ทรงมอบแผ่นดินนั้นทั้งหมดไว้ในมือเราแน่นอนแล้ว และยิ่งกว่านั้นอีก บรรดาชาวบ้านชาวเมืองในแผ่นดินนี้ ก็มีใจครั่นคร้ามไป เพราะเราเป็นเหตุ

บทที่ 3

1. ฝ่ายโยชูวาก็ตื่นแต่เช้า เขาทั้งหลายยกออกจากชิติมมาถึงแม่น้ำจอร์แดน ทั้งตัวท่านและคนอิสราเอลทั้งหมด เขาก็อยู่ที่นั่นก่อนจะข้ามไป
2. ครั้นล่วงมาได้สามวัน พวกเจ้าหน้าที่ก็ไปทั่วค่าย
3. แล้วบัญชาประชาชนว่า เมื่อท่านเห็นหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และเห็นคนเลวีซึ่งเป็นปุโรหิตหามไป ก็ให้ยกออกจากที่ของท่านตามหีบนั้นไป
4. ทิ้งระยะของท่านไว้ให้ห่างจากหีบประมาณสองพันศอก อย่าเข้าไปใกล้หีบนั้น เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้จักทางที่จะไป เพราะท่านยังไม่เคยมาทางนี้ก่อน
5. ฝ่ายโยชูวาจึงกล่าวแก่ประชาชนว่า จงชำระตัวให้บริสุทธิ์เถิด เพราะว่าพรุ่งนี้พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำการมหัศจรรย์ท่ามกลางท่าน
6. โยชูวาสั่งพวกปุโรหิตว่า จงยกหีบพันธสัญญาข้ามไปข้างหน้าประชาชนทั้งปวง เขาก็ยกหีบพันธสัญญาเดินไปข้างหน้าประชาชน
7. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า วันนี้เราจะเริ่มยกย่องเจ้าท่ามกลางสายตาของบรรดาอิสราเอล เพื่อเขาจะทราบว่าเราอยู่กับโมเสสมาแล้วอย่างไร เราจะอยู่กับเจ้าอย่างนั้น
8. และเจ้าจงสั่งปุโรหิตผู้หามหีบพันธสัญญาว่า 'เมื่อท่านทั้งหลายมาริมแม่น้ำจอร์แดนจงหยุดยืนอยู่ในแม่น้ำจอร์แดน'
9. และโยชูวากล่าวแก่คนอิสราเอลว่า จงมาที่นี่เถิด และฟังพระดำรัสของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
10. และโยชูวากล่าวว่า โดยเหตุนี้ท่านทั้งหลายจะได้ทราบว่า พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ได้ประทับอยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลาย และว่าพระองค์จะทรงขับไล่คนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนฮีบวไตต์ คนเปริสซี คนเกอร์กาซี คนอามไรต์ และคนเยบูนส์ให้พ้นหน้าท่านทั้งหลายอย่างแน่นอน
11. ดูเถิด หีบพันธสัญญาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าป็นสากลพิภพจะข้ามไปข้างหน้าท่านลงไปแม่น้ำจอร์แดน
12. เหตุฉะนั้นจงเลือกคนสิบสองคนออกจากตระกูลอิสราเอลตระกูลละคน
13. และต่อมาทันทีที่เมื่อฝ่าเท้าของปุโรหิตผู้หามหีบแห่งพระเยโฮวาห์องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งแผ่นดินโลกทั้งสิ้น จะลงไปยืนอยู่ในแม่น้ำจอร์แดน น้ำในแม่น้ำจอร์แดนจะถูกตัดขาดจากน้ำที่ไหลมาจากข้างบน น้ำนั้นจะหยุดตั้งขึ้นเป็นกองเดียว
14. ดังนั้นเมื่อประชาชนยกจากเต็นท์ของเขาทั้งหลาย เพื่อจะข้ามแม่น้ำจอร์แดน พร้อมกับปุโรหิตหามหีบพันธสัญญาไปข้างหน้าประชาชน
15. เมื่อคนหามหีบมาถึงจอร์แดนและเท้าของปุโรหิตผู้หามหีบก้าวลงในขอบแม่น้ำแล้ว (จอร์แดนขึ้นท่วมฝั่งตลอดฤดูเกี่ยวข้าวเสมอ)
16. น้ำที่ไหลมาจากข้างบนก็หยุดตั้งขึ้นและหนุนขึ้นเป็นกองไกลออกไปยี่งนักตั้งแต่เมืองอาดัม ซึ่งเป็นเมืองอยู่ข้างๆ เมืองศาราธาน และน้ำที่ไหลลงสู่ทะเลแห้งที่ราบ คือทะเลเค็มนั้นก็ขาดกันสิ้น แล้วประชาชนก็ข้ามไปที่ฝั่งตรงข้าม

เมืองเยรีโค

17. และปุโรหิตผู้ห้ามหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ยืนอยู่บนดินแดนแห่งกลางแม่น้ำจอร์แดน คนอิสราเอลทั้งหมดก็เดินข้ามไปบนดินแห่ง จนประชาชนข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปหมด

บทที่ 4

1. ต่อมาเมื่อประชาชนนั้นได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนเสร็จหมดแล้ว พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโยชูวาว่า
2. จงเลือกชายสิบสองคนจากประชาชนตระกูลละคน
3. และบัญชาเขาว่า `จงไปเอาศิลาสิบสองก้อนจากที่นี้ที่กลางแม่น้ำจอร์แดน ตรงที่ซึ่งเท้าของปุโรหิตยืนมั่นอยู่นั้น
ชนมาวางไว้ในที่ซึ่งท่านทั้งหลายจะนอนในคืนวันนี้'
4. แล้วโยชวาก็เลือกชายสิบสองคน ซึ่งท่านจัดตั้งจากประชาชนอิสราเอลตระกูลละคน
5. โยชวาจึงสั่งเขาว่า จงผ่านไปข้างหน้าเท้าของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านลงไปกลางแม่น้ำจอร์แดน แล้วแบก
ศิลามาคนละก้อนตามจำนวนตระกูลคนอิสราเอล
6. เพื่อว่าสิ่งนี้จะเป็นหมายสำคัญในหมู่พวกท่านทั้งหลาย ในเมื่อลูกหลานของท่านจะถามบิดาในเวลาต่อไปว่า `ศิลา
เหล่านี้มีความหมายอะไร'
7. แล้วท่านจงตอบพวกเขาว่า `น้ำที่จอร์แดนขาดจากกันต่อหน้าเท้าพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ เมื่อหีบนั้นข้าม
แม่น้ำจอร์แดน น้ำในแม่น้ำจอร์แดนก็ขาดจากกัน ศิลาเหล่านี้จะเป็นที่รำลึกแก่ลูกหลานอิสราเอลเป็นนิตย์'
8. คนอิสราเอลเหล่านั้นก็กระทำตามที่โยชวาบัญชา และชนหีบสิบสองก้อนมาจากกลางจอร์แดน ตามจำนวนตระกูล
คนอิสราเอล ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโยชวา และเขาก็แบกมาอย่างที่ซึ่งเขาพักอยู่ วางไว้ที่นั่น
9. และโยชวาได้ตั้งศิลาสิบสองก้อนไว้กลางแม่น้ำจอร์แดน ตรงที่ที่เท้าของปุโรหิตผู้ห้ามหีบพันธสัญญายืนอยู่ และ
ศิลาเหล่านั้นก็ยังคงอยู่จนทุกวันนี้
10. เพราะว่าปุโรหิตผู้ห้ามหีบนั้นได้ยืนอยู่ที่กลางจอร์แดนกว่าสิ่งสารพัดจะสำเร็จ ตามซึ่งพระเยโฮวาห์บัญชาโยชวา
ให้บอกประชาชน ตามซึ่งโมเสสได้บัญชาไว้กับโยชวาทุกประการ แล้วประชาชนก็รีบข้ามไป
11. ต่อมาเมื่อประชาชนข้ามไปหมดแล้ว หีบแห่งพระเยโฮวาห์และปุโรหิตก็ข้ามไปต่อหน้าประชาชน
12. คนรูเบน คนกาด และคนมนัสเสห์ครั้งตระกูลถืออาวุธนำหน้าคนอิสราเอลข้ามไปตามที่โมเสสได้สั่งเขาไว้
13. มีคนถืออาวุธไว้พร้อมที่จะเข้าสงครามประมาณสี่หมื่นคนได้ข้ามไปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์เพื่อทำศึก ไปถึงที่
ราบเขตเมืองเยรีโค
14. ในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงยกย่องโยชวาท่ามกลางสายตาของคนอิสราเอลทั้งปวง เขาทั้งหลายก็ยำเกรงท่าน ดัง
ที่เขาเคยยำเกรงโมเสสตลอดชีวิตของท่าน
15. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชวาว่า
16. จงบัญชาปุโรหิตผู้ห้ามหีบพระโอวาห์ให้ขึ้นมาจากจอร์แดน
17. โยชวาจึงบัญชาแก่ปุโรหิตว่า จงขึ้นมาจากจอร์แดนเถิด
18. ต่อมาเมื่อปุโรหิตผู้ห้ามหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ขึ้นมาจากกลางจอร์แดน เมื่อฝ่าเท้าของปุโรหิตยกขึ้น
เหยียบแผ่นดินแห่ง น้ำในจอร์แดนก็กลับมายังที่เก่าไหลท่วมฝั่งอย่างเดิม
19. ประชาชนได้ขึ้นจากจอร์แดนในวันที่สิบเดือนที่หนึ่ง ไปตั้งค่ายอยู่ที่กิลกาล ริมเขตเมืองเยรีโคข้างทิศตะวันออก
20. และศิลาสิบสองก้อนซึ่งเขานำออกมาจากจอร์แดนนั้น โยชวาก็ได้ตั้งไว้ที่กิลกาล

21. ท่านจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า เวลาภายหลังเมื่อลูกหลานจะถามบิดาของเขาว่า 'ศิลาเหล่านี้มีความหมายอะไร'
22. แล้วท่านจึงตอบแก่ลูกหลานให้ทราบว่า 'อิสราเอลได้ข้ามจอร์แดนที่บดินแห่ง'
23. เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายกระทำให้แม่น้ำจอร์แดนแห้งไปเพื่อท่าน จนท่านข้ามไปได้หมด ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านกระทำแก่ทะเลแดง ทรงกระทำให้แห้งเพื่อเราทั้งหลาย จนเราข้ามไปหมด
24. เพื่อชนชาติทั้งหลายทั่วพิภพจะได้ทราบว่าพระหัตถ์พระเยโฮวาห์นั้นทรงฤทธิ์ เพื่อท่านทั้งหลายจะยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นนิตย์

บทที่ 5

1. ต่อมาเมื่อบรรดากษัตริย์ของคนอโมไรต์ซึ่งอยู่ฟากจอร์แดนข้างตะวันตก และบรรดากษัตริย์ของคนคานาอัน ซึ่งอยู่ใกล้ทะเล ได้ยินว่าพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้น้ำในจอร์แดนแห้งไปต่อหน้าคนอิสราเอล ให้เราข้ามฟากไปได้หมดแล้ว จิตใจของเขาก็ละลายไป ไม่มีกำลังใจในตัวอีกต่อไปเหตุเพราะคนอิสราเอล
2. คราวนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า จงทำมิตด้วยหินคมและให้คนอิสราเอลเข้าสู่หนัดเป็นครั้งที่สอง
3. โยชูวาจึงทำมิตด้วยหินคมและให้คนอิสราเอลเข้าสู่หนัดที่เนินเขาแห่งหนึ่งหุ้มปลายองคชาติ
4. นี่แหละเป็นเหตุซึ่งโยชูวาให้เขาเข้าสู่หนัด ในบรรดาประชาชนผู้ออกมาจากอียิปต์พวกผู้ชาย คือทหารทั้งหมดสิ้นชีวิตเสียตามทางในถิ่นทุรกันดารหลังจากที่ออกจากอียิปต์
5. แม้ว่าประชาชนผู้ออกมาเหล่านั้นได้เข้าสู่หนัดหมดทุกคนแล้ว แต่ประชาชนทุกคนที่เกิดมาใหม่ตามทางที่ในถิ่นทุรกันดารหลังจากที่ออกมาจากอียิปต์นั้น ยังไม่ได้เข้าสู่หนัด
6. เพราะว่าคนอิสราเอลเดินทางสี่สิบปีอยู่ในถิ่นทุรกันดารจนประชาชนทั้งสิ้น คือทหารที่ออกมาจากอียิปต์สิ้นชีวิตเสียหมด เพราะเขาไม่ได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณกับเขาว่า พระองค์จะไม่ทรงยอมให้เขาเห็นแผ่นดิน ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ปฏิญาณแก่บรรพบุรุษว่าจะประทานแก่เราทั้งหลาย เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์
7. แต่บุตรของเขาซึ่งพระองค์ทรงให้แทนเขาเหล่านั้น โยชูวาก็ได้ให้เข้าสู่หนัด เพราะว่าเขายังไม่เข้าสู่หนัด เพราะว่าเขาไม่เคยได้เข้าสู่หนัดเมื่อมาตามทาง
8. ต่อมาเมื่อได้ให้ประชาชนเข้าสู่หนัดเสร็จหมดแล้ว เขาก็พักอยู่ในที่อาศัยในค่ายจนกว่าจะหายเป็นปกติ
9. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า วันนี้เราได้กลิ้งความอดสูเพราะอียิปต์ไปให้พ้นเจ้าแล้ว จึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า กิลกาลจนทุกวันนี้
10. ฝ่ายคนอิสราเอลได้ตั้งค่ายที่กิลกาล เขาถือเทศกาลปัสกาในวันที่สิบสี่ของเดือนนั้นเวลาเย็น ณ ที่ราบเมืองเยรีโค
11. วันรุ่งขึ้นหลังวันเทศกาลปัสกา วันนั้นเองเขาก็รับประทานผลอันเกิดจากแผ่นดิน คือขนมไร้เชื้อและข้าวคั่ว
12. ตั้งแต่วันรุ่งขึ้นมานาก็ขาดไป คือเมื่อเขาได้รับประทานผลจากแผ่นดิน คนอิสราเอลไม่มีมานาอีกเลย ในปีนั้นเขารับประทานผลจากแผ่นดินคานาอัน
13. ต่อมาเมื่อโยชูวาอยู่ข้างเมืองเยรีโค ท่านก็เงยหน้าขึ้นมองดู และดูเถิด มีชายคนหนึ่งชักดาบออกมาถ้อยยืนอยู่ตรงหน้าท่าน โยชูวาเข้าไปหาชายนั้น กล่าวแก่เขาว่า ท่านอยู่ฝ่ายเราหรืออยู่ฝ่ายศัตรู
14. ผู้นั้นจึงตอบว่า มิใช่ ที่เรามาที่นี่มาเป็นจอมพลโยธาของพระเยโฮวาห์ ฝ่ายโยชูวาก็กราบลงถึงดินนมัสการแล้วถามว่า เจ้านายของข้าพเจ้าท่านจะให้ผู้รับใช้ของท่านกระทำอะไร
15. และจอมพลโยธาของพระเยโฮวาห์จึงสั่งโยชูวาว่า จงถอดรองเท้าออกจากเท้าของเจ้าเสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์ โยชูวาก็กระทำตาม

บทที่ 6

1. เพราะเหตุคนอิสราเอลเมืองเยรีโคต้องถูกปิดไว้ ไม่มีคนเข้าออกได้เลย
2. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า ดูนะ เราได้มอบเมืองเยรีโคไว้ในมือเจ้าแล้ว ทั้งกษัตริย์และทแกล้วทหาร
3. เจ้าทั้งหลายจงเดินขบวนรอบเมือง คือให้บรรดาทหารไปรอบเมืองครั้งหนึ่ง เจ้าจงทำเช่นนั้นทุกวัน
4. ให้ปุโรหิตเจ็ดคนถือแตรเขาแกะตัวผู้เจ็ดคนนำหน้าหีบ และในวันที่เจ็ดนั้นเจ้าทั้งหลายจงเดินรอบเมืองเจ็ดครั้ง ให้ปุโรหิตเป่าแตรไปด้วย
5. และต่อมาเมื่อเขาเป่าเขาแกะตัวผู้เป็นเสียงยาว พอเจ้าได้ยินเสียงแตรนั้น ก็ให้ประชาชนทั้งปวงโห่ร้องขึ้นด้วยเสียงอันดัง กำแพงเมืองนั้นก็พังลงราบ และประชาชนจะขึ้นไปทุกคนต่างตรงไปข้างหน้าตน
6. ฝ่ายโยชูวาบุตรชายนูนจึงเรียกปุโรหิตมาสั่งว่า จงยกหีบพันธสัญญาขึ้นหามไป ให้ปุโรหิตเจ็ดคนถือแตรเขาแกะตัวผู้เจ็ดคนเดินนำหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์
7. และท่านสั่งประชาชนว่า จงออกเดินรอบเมืองนั้น ให้ทหารถืออาวุธเดินข้างหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์
8. ต่อมาเมื่อโยชูวาบัญชาแก่ประชาชนแล้ว ปุโรหิตเจ็ดคนที่ถือเขาแกะตัวผู้เจ็ดคนก็เดินผ่านไปข้างหน้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์และเป่าแตรไปด้วย และมีหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์ตามเขามา
9. และทหารถืออาวุธเดินอยู่หน้าปุโรหิตผู้เป่าแตร และกองระวิงหลังก็เดินตามหีบ ฝ่ายปุโรหิตนั้นก็เดินเรื่อยไปเป่าแตรอยู่
10. แต่โยชูวาบัญชาประชาชนว่า ท่านอย่าโห่ร้อง อย่าให้ใครได้ยินเสียงของท่าน อย่าให้ถ้อยคำหลุดจากปากของท่านทั้งหลายเลย จนกว่าจะถึงวันที่ข้าพเจ้าบอกให้ท่านโห่ร้อง ท่านจึงโห่ร้องกัน
11. หีบแห่งพระเยโฮวาห์จึงเวียนรอบเมืองดังนี้แหละ คือเวียนรอบหนึ่งเที่ยว เขาก็กลับเข้าค่าย นอนค้างคืนอยู่ในค่ายนั้น
12. โยชูวาตื่นขึ้นแต่เช้าและปุโรหิตก็ยกหีบแห่งพระเยโฮวาห์ขึ้นหาม
13. และปุโรหิตเจ็ดคนถือแตรเขาแกะตัวผู้เจ็ดคนเดินนำหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์เรื่อยไปและเป่าแตรไปด้วย และทหารถืออาวุธก็เดินอยู่ข้างหน้าเขา และกองหลังก็เดินอยู่ข้างหลังหีบแห่งพระเยโฮวาห์ ฝ่ายปุโรหิตนั้นก็เดินเป่าแตรไปเรื่อย ๆ
14. และในวันที่สองเขาก็เดินรอบเมืองนั้นครั้งหนึ่งแล้วกลับเข้าค่ายอีก เขาทำเช่นนั้นอยู่หกวัน
15. ต่อมาในวันที่เจ็ดเขาลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ เดินกระบวนรอบเมืองอย่างเคยเจ็ดครั้ง เฉพาะวันเดียวนั้นเขาได้เดินกระบวนรอบเมืองเจ็ดครั้ง
16. อยู่มาในครั้งที่เจ็ด เมื่อปุโรหิตเป่าแตร โยชูวาบอกแก่ประชาชนว่า จงโห่ร้องขึ้นเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมอบเมืองให้แก่ท่านแล้ว
17. เมืองนั้นและสารพัดในเมืองนั้นจะถูกสาปแช่งต่อพระเยโฮวาห์ เว้นแต่ราหับหญิงโสเภณีกับคนทั้งหลายที่อยู่ในเรือนของนางจะรอดชีวิต เพราะนางได้ซ่อนผู้สื่อสารที่พวกเราใช้ไป
18. แต่ส่วนท่านทั้งหลาย จงห่างไกลจากของที่ถูกลูกศรนั้น เกรงว่าเมื่อท่านทั้งหลายจะเก็บสิ่งที่ถูกลูกศรแช่งแล้ว

นั้นไว้บ้าง ท่านเองจะต้องถูกสาปแช่ง ทั้งจะทำให้ค่ายของคณิสราเอลเป็นสิ่งที่ถูกสาปแช่ง และนำความทุกข์ลำบาก มาสู่

19. แต่บรรดาเงินและทอง และเครื่องใช้ที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์และเหล็กเป็นของถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้นำเข้าไปได้ไว้ในคลังของพระเยโฮวาห์

20. เหตุฉะนั้นประชาชนก็ให้ร้องเมื่อปุโรหิตเปาแตร ดังนั้นพอประชาชนได้ยินเสียงแตร เขาก็ให้ร้องดังและกำแพงก็พังลงราบ ประชาชนจึงขึ้นไปในเมืองทุกคนต่างตรงไปข้างหน้าตนและเข้ายึดเมืองนั้น

21. แล้วเขาก็ทำลายสารพัดที่อยู่ในเมืองนั้นเสียสิ้นด้วยคมดาบ ทั้งชายและหญิง หนุ่มและแก่ ทั้งวัว แกะและลา

22. แต่โยชูวาได้ส่งชายสองคนผู้ที่เป็นสอดแนมแผ่นดินนั้นว่า จงเข้าไปในเรือนของหญิงโสเภณี และนำหญิงนั้นกับสารพัดซึ่งหญิงนั้นมีอยู่ออกมาดังที่ท่านได้ปฏิญาณแก่นางไว้

23. ดังนั้นชายหนุ่มที่เป็นผู้สอดแนมก็เข้าไปนาราหับออกมา กับบิดามารดาและพี่น้องและสารพัดซึ่งเป็นของนาง และเขานำญาติพี่น้องทั้งหมดของนางออกมาให้ไปพักอยู่นอกค่ายของอิสราเอล

24. ส่วนเมืองนั้นเขาก็จุดไฟเผาเสียทั้งสารพัดที่อยู่ในเมืองนั้น นอกจากเงินและทองและเครื่องใช้ที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์และด้วยเหล็กนั้น เขานำมาไว้ในคลังในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

25. ส่วนราหับหญิงโสเภณี และครอบครัวบิดาของนาง และสารพัดที่เป็นของนาง โยชูวาได้ไว้ชีวิต และนางก็อาศัยอยู่ในอิสราเอลจนทุกวันนี้ เพราะว่านางซ่อนผู้สอดแนม ซึ่งโยชูวาส่งไปสอดแนมเมืองเยรีโค

26. ในคราวนั้นโยชูวาให้คนทั้งหลายปฏิญาณว่า ผู้ใดที่ลุกขึ้นสร้างเมืองนี้ใหม่คือเมืองเยรีโค ก็ให้ผู้นั้นได้รับคำสาปแช่งเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ผู้ใดวางรากลงก็ให้ผู้นั้นเสียบุตรหัวปี ผู้ใดตั้งประตูเมืองขึ้นก็ให้เสียบุตรสุดท้อง

27. ดังนั้นแหละพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับโยชูวา และชื่อเสียงของท่านเลื่องลือไปตลอดแผ่นดิน

บทที่ 7

1. แต่คนอิสราเอลได้ละเมิดในเรื่องของที่ถูกสาปแช่งนั้น เพราะอาคานบุตรชายคารมี ผู้เป็นบุตรชายศบดี ผู้เป็นบุตรชายเศ-ราห์ ตระกูลยูดาห์ ได้นำของที่ที่ถูกสาปแช่งบางส่วนไปเป็นของตน และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่อคนอิสราเอล
2. ฝ่ายโยชูวาให้คนออกจากเยรีโคไปยังเมืองอัย ซึ่งอยู่ใกล้เบธาเวน ข้างทิศตะวันออกของเมืองเบธเอล บอกเขาว่า จงขึ้นไปและสอดแนมดูเมืองนั้น คนเหล่านั้นก็ขึ้นไปและสอดแนมดูที่เมืองอัย
3. และเขากลับมารายงานแก่โยชูวาว่า 'ไม่ต้องให้ประชาชนทั้งหมดขึ้นไป ให้สักสองสามพันคนขึ้นไปตีเมืองอัยก็พอ ไม่ต้องให้ประชาชนทั้งหมดลำบากที่นั่นเลย เพราะเขามีคนน้อย
4. เพราะฉะนั้นจึงมีประชาชนขึ้นไปที่นั้นเพียงสามพันคน แต่ต้องแตกหนีให้พ้นหน้าชาวเมืองอัย
5. ฝ่ายชาวเมืองอัยก็ฆ่าฟันคนเหล่านั้นตายประมาณสามสิบหกคน โดยขับไล่คนเหล่านั้นจากตรงหน้าประตูเมืองไปยังเซบาริมฟันเขาตามทางลง และจิตใจของประชาชนก็ละลายไปอย่างน้ำ
6. ฝ่ายโยชูวาก็ฉีกเสื้อผ้าของตนชนหน้าลงถึงดินหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์จนถึงเวลาเย็น ทั้งทำกับพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอล ต่างก็เอาผงคลีดินใส่ศีรษะของตน
7. โยชูวากราบทูลว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า อนิจจาเอ๋ย เป็นไฉนพระองค์จึงทรงนำชนชาตินี้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนมา เพื่อจะมอบเราทั้งหลายไว้ในมือของคนอโมไรต์ให้ทำลายเสีย พวกข้าพระองค์มีความเสียดายที่ไม่พอใจอยู่เพียงปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น
8. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์จะทูลประกาศใจได้เล่าเมื่ออิสราเอลหันหลังหนีให้พ้นหน้าศัตรูเสียแล้ว
9. เพราะว่าคนคานาอันกับผู้ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นคงจะได้ยิน แล้วคงจะยกมาตั้งล้อมพวกข้าพระองค์ และตัดชื่อของบรรดาข้าพระองค์เสียจากแผ่นดินโลก และพระองค์จะทรงกระทำประการใดต่อพระนามอันยิ่งใหญ่ของพระองค์
10. ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า จงลุกขึ้นเถิด ไฉนเจ้าจึงชนหน้าลงดังนี้เล่า
11. คนอิสราเอลได้กระทำบาป เขาได้ละเมิดพันธสัญญาซึ่งเราได้บัญชาเขาไว้ เขาได้ยกยอกของที่ถูกสาปแช่ง เขาได้ขโมยและปิดบัง และได้เอาของรวมไว้กับข้าวของของตน
12. เพราะฉะนั้นคนอิสราเอลจึงยืนหยัดต่อสู้ศัตรูของตนไม่ได้ ได้หันหลังหนีต่อหน้าศัตรู เพราะเขากลายเป็นสิ่งที่ถูกสาปแช่ง เราจะไม่อยู่กับเจ้าทั้งหลายอีกต่อไป เว้นแต่เจ้าจะทำลายสิ่งของที่ถูกสาปแช่งเหล่านั้นเสียจากท่ามกลางพวกเจ้า
13. จงลุกขึ้นชำระประชาชนให้บริสุทธิ์และกล่าวว่า 'จงชำระตัวเสียเพื่อวันพรุ่งนี้ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของคนอิสราเอลกล่าวเช่นนี้ว่า โอ อิสราเอลเอ๋ย มีสิ่งของที่ถูกสาปแช่งอยู่ในหมู่พวกเจ้า เจ้าจะยืนหยัดต่อสู้ศัตรูของเจ้าไม่ได้ จนกว่าเจ้าจะนำสิ่งของที่ถูกสาปแช่งนั้นออกเสียจากหมู่พวกเจ้า'
14. พรุ่งเช้าเจ้าทั้งหลายจงเข้ามาที่ละตระกุล ตระกุลใดที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกจับไว้ก็ต้องเข้ามาที่ละครอบครัว ครอบครัวใดที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกจับไว้ก็ให้เข้ามาที่ละครัวเรือน ครัวเรือนใดที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกจับไว้ ก็ให้เข้ามาที่ละคน

15. ผู้ใดถูกจับว่ามีของที่ถูกลักขโมยไป ก็ต้องถูกเผาเสียด้วยไฟ ทั้งตัวเขาและสารพัดที่เป็นของเขา เพราะเขาได้ละเมิดพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ และเพราะเขาได้กระทำความโง่เขลาในอิสราเอล
16. โยชูวาจึงลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และนำคนอิสราเอลเข้ามาที่ละตระกูล และตระกูลยูดาห์ถูกทรงเลือก
17. จึงนำครอบครัวของยูดาห์เข้ามา และทรงเลือกครอบครัวเศ-ราห์ และนำครอบครัวเศ-ราห์มาที่ละคน และคัดเลือกถูกทรงเลือก
18. และนำครัวเรือนของท่านเข้ามาที่ละคน และคนที่ถูกทรงเลือกคืออาคานบุตรชายคารมี ผู้เป็นบุตรชายศับดี ผู้เป็นบุตรชายเศ-ราห์ ตระกูลยูดาห์
19. ฝ่ายโยชูวาจึงกล่าวแก่อาคานว่า ลูกเอ๋ย จงถวายสง่าราศีแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล และจงสารภาพต่อพระองค์ จงบอกข้ามาว่าเจ้าได้กระทำอะไรไป อย่าปิดบังไว้จากข้าเลย
20. และอาคานตอบโยชูวาว่า เป็นความจริงแล้วที่ข้าพเจ้าได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล ข้าพเจ้าได้กระทำดังนี้
21. ในหมู่ของที่ริบมาข้าพเจ้าได้เห็นเสื้อคลุมงามตัวหนึ่งของเมืองบาบิโลน กับเงินสองร้อยเซเชล และทองคำแท่งหนึ่งหนักห้าสิบเซเชล ข้าพเจ้าก็โลภอยากได้ของเหล่านั้น ข้าพเจ้าจึงเอามา ดูเถิด ของเหล่านั้นซ่อนอยู่ใต้ดินในเต็นท์ของข้าพเจ้า เงินนั้นอยู่ข้างล่าง
22. ฝ่ายโยชูวาก็ให้ผู้สื่อข่าวออกไปและเขาทั้งหลายก็วิ่งไปที่เต็นท์ ดูเถิด ของนั้นซ่อนอยู่ในเต็นท์ของเขา มีเงินอยู่ข้างล่าง
23. เขาก็เอาออกมาจากกลางเต็นท์นำไปให้โยชูวาและคนอิสราเอลทั้งปวง แล้วเขาก็วางของเหล่านั้นลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
24. และโยชูวากับบรรดาคนอิสราเอลจึงพาอาคานบุตรชายเศ-ราห์ พร้อมกับเงิน เสื้อคลุมตัวนั้น และทองคำแท่งนั้น ทั้งบุตรชายหญิงของเขา ทั้งวี ล่า แพะแกะ และเต็นท์ของเขา ทุกสิ่งที่เขาถืออยู่ และนำคนกับของทั้งหมดไปยังหุบเขาอาโคร์
25. และโยชูวากล่าวว่า ทำไมเจ้าจึงนำความยากร้ายมาให้เรา พระเยโฮวาห์จะทรงนำความยากร้ายมาถึงเจ้าในวันนี้ และบรรดาคนอิสราเอลก็เอาหินขว้างเขาให้ตาย เผาเขาทั้งหลายด้วยไฟ เมื่อขว้างเขาด้วยก้อนหินแล้ว
26. แล้วเอาหินถมกองทับเขาไว้เป็นกองใหญ่ยังอยู่จนทุกวันนี้ และพระเยโฮวาห์ก็ทรงหันกลับจากพระพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์ เพราะฉะนั้นจนถึงทุกวันนี้เขายังเรียกที่นั่นว่าหุบเขาอาโคร์

บทที่ 8

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า อย่ากลัวหรือขยาดเลย จงนำทหารทั้งหมดไปกับเจ้า ลุกขึ้นไปยังเมืองอัยเถิด ดูเถิด เราได้มอบกษัตริย์เมืองอัยไว้ในมือเจ้าแล้ว พร้อมทั้งประชาชนของเขา เมืองของเขาและแผ่นดินของเขาด้วย
2. เจ้าจงกระทำแก่เมืองอัยและกษัตริย์ของเมืองนั้นเช่นเดียวกับที่เจ้ากระทำกับเมืองเยรีโคและกษัตริย์ของเมืองนั้น แต่ข้าวของและสัตว์ที่ริบมานั้น ตกเป็นของเจ้าได้ จงตั้งขุมไว้ที่ข้างหลังเมือง
3. โยชูวาจึงลุกขึ้นพร้อมกับบรรดาทหารไปยังเมืองอัย และโยชูวาได้ตัดทแกล้วทหารสามหมื่นคนให้ยกไปในเวลากลางคืน
4. และท่านบัญชาเขาว่า ดูเถิด ท่านจงขุมอยู่ข้างหลังเมือง อย่าให้ห่างไกลจากเมืองนัก และให้เตรียมตัวไว้พร้อมทุกคน
5. ส่วนตัวเราและประชาชนทั้งหมดที่อยู่กับเราจะเข้าไปถึงตัวเมือง และต่อมาเมื่อเขาออกมาต่อสู้เราอย่างคราวก่อน เราก็จะถอยหนีให้พินหน้าเขา
6. (เขาจะตามเราออกมา) จนเราจะได้ลวงเขาให้ออกมาห่างจากตัวเมือง เพราะเขาจะพูดว่า 'เขาทั้งหลายกำลังหนีจากเราอย่างคราวก่อน' ฉะนั้นเราจะหนีให้พินหน้าเขาเรื่อยมา
7. แล้วท่านทั้งหลายจงลุกจากที่ขุมซ่อนเข้ายึดเมืองนั้นไว้ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงมอบเมืองนั้นไว้ในมือท่าน
8. และเมื่อท่านทั้งหลายเข้ายึดเมืองได้แล้ว ท่านจงจุดไฟเผาเมืองเสีย จงกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่ง ดูเถิด ข้าพเจ้าได้บัญชาท่านไว้แล้ว
9. แล้วโยชูวาก็ให้เขาไป เขาก็ออกไปยังที่ขุมอยู่ระหว่างเบธเอลกับเมืองอัย ทางทิศตะวันตกของเมืองอัย แต่คืนวันนั้นโยชวานอนค้างอยู่กับประชาชน
10. โยชูวาตื่นขึ้นแต่เช้าตรู่ก็ออกตรวจประชาชน แล้วขึ้นไปพร้อมกับพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลนำหน้าประชาชนไปเมืองอัย
11. และบรรดาประชาชน คือทหารที่อยู่กับท่านทุกคน ก็ขึ้นไปแล้วรุกไล่ตรงหน้าตัวเมืองเข้าไป และตั้งค่ายอยู่ด้านเหนือของเมืองอัย มีหุบเขาคั่นระหว่างเขากับเมืองอัย
12. และท่านจัดคนประมาณห้าพันคน ให้เขาแอบขุมอยู่ระหว่างเมืองเบธเอลกับเมืองอัย ทางทิศตะวันตกของตัวเมือง
13. ดังนั้นเขาทั้งหลายก็วางกำลังรบให้กองหลวงอยู่ด้านเหนือของเมือง และกองระวังหลังอยู่ด้านตะวันตกของเมือง ในคืนวันนั้นโยชวานอนอยู่ในหุบเขา
14. ต่อมาเมื่อกษัตริย์เมืองอัยเห็นดังนั้น ชาวเมืองก็รีบลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ออกไปสู้รบกับอิสราเอล ณ ที่ปะทะกันหน้าที่ราบ ทั้งท่านและประชาชนทั้งหมดของท่าน แต่ท่านไม่ทราบว่ามีกองขุมคอยอยู่ต่อสู้ท่านข้างหลังเมือง
15. โยชูวากับอิสราเอลทั้งปวงจึงแสวงหาเป็นแพฝีมือต่อหน้าเขาแล้ว หนีตรงไปยังทางถิ่นทุรกันดาร
16. คนในเมืองอัยทั้งหมดก็ถูกเรียกให้ตามออกไป เมื่อเขาไล่ตามโยชูวาไปนั้น เขาก็ออกห่างจากเมืองไปทุกที่

17. ไม่มีชายสักคนหนึ่งที่เหลืออยู่ในเมืองอัยหรือเมืองเบธเอล ที่มีได้ออกไปไล่ตามอิสราเอล เขาปล่อยให้เมืองเปิดอยู่ไล่ตามอิสราเอลไป
18. แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งโยชูวาว่า จงยื่นหอกซึ่งอยู่ในมือของเจ้าออกตรงไปยังเมืองอัย เพราะเราจะมอบเมืองนั้นไว้ในมือของเจ้า แล้วโยชูวาก็ยื่นหอกซึ่งอยู่ในมือออกไปยังเมืองนั้น
19. ทหารที่ชุมนุมอยู่ก็ลุกออกจากที่ซ่อนอย่างรวดเร็ว พอโยชวายื่นมือของท่านออก ทหารก็วิ่งตรงเข้าไปในเมืองและยึดเมืองไว้ แล้วเขาก็รีบจุดไฟเผาเมือง
20. เมื่อชาวเมืองอัยเหลียวหลังมาดู ดูเถิด ควันไฟที่ไหม้เมืองพุ่งขึ้นไปยังท้องฟ้า เขาก็หมดกำลังที่จะหนีไปทางนี้หรือทางนั้น เพราะว่าประชาชนที่หนีไปทางถิ่นทุรกันดารหันกลับมาต่อสู้กับผู้ที่ไล่ตาม
21. และเมื่อโยชวากับบรรดาอิสราเอลเห็นว่ากองชุมนุมยึดเมืองได้แล้ว และควันไฟที่ไหม้เมืองพุ่งขึ้น เขาก็หันกลับมาโจมตีชาวเมืองอัย
22. คนอื่นๆก็ออกมาจากเมืองสู้รบกับเขา กระทำให้เขาอยู่ระหว่างกลางอิสราเอล ผู้อยู่ข้างนี้บ้างข้างโน้นบ้าง และคนอิสราเอลก็โจมตีเขาจนไม่มีสักคนหนึ่งรอดชีวิตหรือหนีไปได้
23. แต่กษัตริย์เมืองอัยยังเป็นอยู่ ได้ถูกจับและคุมตัวมาหาโยชูวา
24. ต่อมาเมื่ออิสราเอลไล่ฆ่าฟันชาวเมืองอัยทั้งหมดในทุ่งในถิ่นทุรกันดารที่เขาไล่ตามไปนั้น และคนเหล่านั้นล้มตายหมดด้วยคมดาบจนคนสุดท้าย บรรดาคนอิสราเอลก็กลับเข้าเมืองอัยโจมตีคนในเมืองด้วยคมดาบ
25. คนที่ล้มตายทั้งหมดวันนั้นทั้งชายและหญิงจำนวนหมื่นสองพันคน คือชาวเมืองอัยทั้งหมด
26. เพราะโยชวามีได้หอกที่ถือหอกยื่นอยู่นั้น จนกว่าจะได้ผลาญชาวเมืองอัยพินาศสิ้น
27. แต่คนอิสราเอลได้รับเอาฝูงสัตว์และข้าวของของเมืองนั้นเป็นของตน ตามพระวาระของพระเยโฮวาห์ ซึ่งทรงบัญชาไว้กับโยชูวา
28. ดังนั้นแหละโยชูวาจึงเผาเมืองอัยเสีย กระทำให้เป็นกองซากปรักหักพังอยู่เป็นนิรันดร์ คือเป็นที่รกร้างอยู่จนถึงทุกวันนี้
29. และท่านแชนกษัตริย์เมืองอัยไว้ที่ต้นไม้จนถึงเวลาเย็น เมื่อดวงอาทิตย์ตกโยชูวาจึงบัญชาและเขาก็ปลดศพลงจากต้นไม้นำไปทิ้งไว้ที่ทางเข้าประตูเมือง แล้วเอาหินถมทับไว้เป็นกองใหญ่ซึ่งยังอยู่จนทุกวันนี้
30. แล้วโยชูวาได้สร้างแท่นบูชาในภูเขาเอบาลถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล
31. ดังที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์บัญชาประชาชนอิสราเอล ตามที่จารึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสสว่า แท่นบูชาทำด้วยหินมิได้ตกแต่ง ซึ่งไม่มีผู้ใดใช้เครื่องมือเหล็กถูกต้องเลย แล้วเขาก็ถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์บนแท่นนั้น และถวายสันติบูชา
32. ณ ที่นั้นท่านคัดลอกพระราชบัญญัติของโมเสสบนหิน ซึ่งท่านได้เขียนไว้ต่อหน้าประชาชนอิสราเอล
33. คนอิสราเอลทั้งหมด ทั้งคนต่างด้าวและคนที่เกิดในอิสราเอล พร้อมทั้งพวกผู้ใหญ่ เจ้าหน้าที่ และผู้พิพากษา ยืนอยู่ทั้งสองข้างของหีบต่อหน้าคนเลวีที่เป็นปุโรหิต ผู้ที่ห้ามหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ ครึ่งหนึ่งยืนอยู่ข้างหน้าภูเขาเกริชิม อีกครึ่งหนึ่งข้างหน้าภูเขาเอบาล ดังที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้บัญชาไว้ในครั้งแรกให้เขาทั้ง

หลายอวยพรแก่คนอิสราเอล

34. ภายหลังท่านจึงอ่านบรรดาถ้อยคำในพระราชบัญญัติ เป็นคำอวยพรและคำสาปแช่ง ตามที่มีจารึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติทุกประการ

35. ไม่มีคำซึ่งโมเสสได้บัญชาไว้สักคำเดียวที่โยชูวามีได้อ่านต่อหน้าบรรดาชุมชนอิสราเอลพร้อมกับผู้หญิงกับเด็กๆ และคนต่างด้าวซึ่งอยู่ในหมู่พวกเขา

บทที่ 9

1. ต่อมาเมื่อกษัตริย์ทั้งหลายที่อยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ คือที่อยู่ในแดนเทือกเขา และในหุบเขา และตามฝั่งทะเลใหญ่ไปทั่วจนถึงภูเขาเลบานอน เป็นคนฮิตไทต์ คนอามอไรต์ คนคานาอัน คนเปอร์สซี คนฮีไวต์ และคนเยบรูสได้ยินข่าวนี้
2. จึงพร้อมใจรวมกำลังกันจะต่อสู้โยชูวาและอิสราเอล
3. แต่เมื่อชาวกิเบโอนได้ยินข่าวการซึ่งโยชูวากระทำแก่เมืองเยรีโคและเมืองอัย
4. ฝ่ายเขาจึงทำอย่างฉลาด ทำเป็นทูต เอากระสอบที่เก่าบรรทุกบนลาของเขา กับถุงหนังที่เก่าขาดและปะไว้บรรจุน้ำองุ่น
5. สวมรองเท้าเก่าและปะไว้ และสวมเสื้อผ้าเก่า ส่วนเสบียงอาหารทั้งสิ้นก็แห้งมีราขึ้น
6. เขาเดินทางมาหาโยชูวาที่ค่าย ณ เมืองกิลกาล กล่าวแก่ท่านและคนอิสราเอลว่า พวกข้าพเจ้ามาจากประเทศที่ห่างไกล บัดนี้ขอทำพันธสัญญากับพวกข้าพเจ้าเถิด
7. แต่คนอิสราเอลกล่าวแก่คนฮีไวต์เหล่านั้นว่า ชะรอยเจ้าอาศัยอยู่ในหมู่พวกเรา เราจะทำพันธสัญญากับเจ้าได้อย่างไร
8. เขากล่าวแก่โยชูวาว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของท่าน และโยชูวากล่าวแก่เขาว่า พวกเจ้าเป็นใครกัน และมาจากที่ไหน
9. เขาตอบท่านว่า เนื่องด้วยพระนามอุโฆษแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ผู้รับใช้ของท่านมาจากประเทศที่ไกลมาก เราได้ยินถึงกิตติศัพท์ของพระองค์ และถึงบรรดาพระราชกิจที่พระองค์ทรงกระทำในอียิปต์
10. และได้ทราบถึงบรรดาสิ่งที่พระองค์ทรงกระทำต่อกษัตริย์คนอามอไรต์ทั้งสองพระองค์ผู้อยู่ทางฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือสิโหนกษัตริย์เมืองเฮชโบน และโอกกษัตริย์เมืองบาซานผู้อยู่ที่อัสซาทาโรท
11. เหตุฉะนั้น พวกผู้ใหญ่ และชาวเมืองทั้งหลายของเมืองข้าพเจ้าได้กล่าวแก่พวกข้าพเจ้าว่า 'จงเอาเสบียงสำหรับเดินทางไปหาพวกเขาเรียนเขาว่า พวกข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของท่าน บัดนี้ขอทำพันธสัญญากับพวกข้าพเจ้าเถิด'
12. ขนมปังของพวกข้าพเจ้านี้ในวันที่ข้าพเจ้าออกมาหาท่าน ข้าพเจ้าเอาออกจากบ้านเมื่อยังร้อนๆ อยู่เพื่อใช้เป็นอาหารรับประทานตามทาง แต่บัดนี้ ดูเถิด แห้งและราขึ้นแล้ว
13. ฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าเติมน้ำองุ่นก็ยังไม่อยู่ แต่ ดูเถิด มันขาดออก เสื้อผ้าและรองเท้าของข้าพเจ้าก็เก่า เพราะหนทางไกลมาก
14. ฝ่ายคนเหล่านั้นก็รับเสบียงของเขาบ้าง แต่หาได้ทูลขอการแนะนำจากพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ไม่
15. และโยชวาก็กระทำสัญญาสันติภาพกับเขา และทำพันธสัญญากับเขา ให้ไว้ชีวิตพวกเขา และพวกประมุขของชุมนุมชนก็ปฏิญาณต่อเขา
16. ต่อมาเมื่อได้กระทำพันธสัญญากับเขาล่วงมาได้สามวัน ก็ได้ยินว่าพวกเหล่านั้นเป็นชาวเมืองอยู่ในหมู่พวกตน
17. และคนอิสราเอลก็ออกเดินไปถึงเมืองของเขาในวันที่สาม เมืองของเขานั้นคือเมืองกิเบโอน เคฟีราห์ เบเอโรท

และศิรียาทเยอาริม

18. แต่คนอิสราเอลไม่ได้ฆ่าเขา เพราะว่าพวกประมุขของชุมนุมชนได้ปฎิญาณต่อเขาในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลแล้ว บรรดาชุมนุมชนก็บ่นต่อว่าพวกประมุข

19. แต่บรรดาประมุขได้กล่าวแก่ชุมนุมชนทั้งปวงว่า เราได้ปฎิญาณต่อเขาในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล เหตุฉะนี้เราจะแตะต้องเขาไม่ได้

20. เราต้องกระทำแก่เขาอย่างนั้นโดยให้เขามีชีวิตอยู่ได้ เกรงว่าพระพิโรธจะตกลงเหนือเรา ตามคำปฎิญาณซึ่งเราได้ปฎิญาณแก่เขา

21. และพวกประมุขก็กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ให้เขามีชีวิตอยู่เถิด แต่ให้เขาเป็นคนตัดฟืนและเป็นคนตักน้ำให้บรรดาชุมนุมชน ดังที่พวกประมุขได้สัญญาไว้กับเขาแล้ว

22. โยชูวาจึงเรียกคนเหล่านั้นมาและท่านกล่าวแก่เขาว่า เหตุไฉนเจ้าทั้งหลายจึงหลอกลวงเราโดยกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าทั้งหลายอยู่ห่างไกลจากท่านมาก' ในเมื่อเจ้าทั้งหลายอยู่ท่ามกลางเรา

23. บัดนี้เจ้าทั้งหลายต้องรับคำสาปแช่งและพวกเจ้าจะไม่ขาดที่ต้องเป็นทาสอยู่ เป็นคนตัดฟืนและเป็นคนตักน้ำสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเรา

24. เขาทั้งหลายตอบโยชูวาว่า เพราะเขาได้บอกผู้รับใช้ของท่านอย่างแน่นอนว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้บัญชาโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ให้มอบแผ่นดินนี้ทั้งหมดแก่ท่าน และให้ทำลายชาวแผ่นดินนี้ให้พินาศท่าน เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายก็วิตกกลัวท่านทั้งหลายจะทำอันตรายแก่ชีวิตของข้าพเจ้า พวกข้าพเจ้าจึงกระทำอย่างนี้

25. ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้าทั้งหลายอยู่ในกำมือของท่าน จงกระทำแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายตามที่ท่านเห็นชอบเห็นควรเถิด

26. โยชูวาจึงกระทำเช่นนั้น คือให้เขารอดจากมือคนอิสราเอล ไม่ให้ประหารชีวิตเขาเสีย

27. ในวันนั้นโยชูวาได้ตั้งเขาให้เป็นคนตัดฟืน และคนตักน้ำสำหรับชุมนุมชน และสำหรับแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์สืบมาจนทุกวันนี้ ซึ่งอยู่ในสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงเลือก

1. ต่อมาเมื่ออาโดนิเซเดกษัตริย์เมืองเยรูซาเล็มได้ยินว่า โยชูวาได้ยึดเมืองอัย และทำลายเมืองนั้นเสียอย่างสิ้นเชิงแล้ว ท่านได้กระทำต่อเมืองอัยและกษัตริย์ของเมืองนี้อย่างเดียวกับที่ได้กระทำต่อเมืองเยรีโคและกษัตริย์ของเมืองนั้น และทราบด้วยว่า ชาวเมืองกิเบโอนได้กระทำสันติภาพกับอิสราเอลและอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้ว
2. ท่านก็คร่ำมกลัวเป็นอย่างยิ่ง เพราะว่ากิเบโอนเป็นเมืองใหญ่เสมอเมืองหลวงและใหญ่กว่าเมืองอัย และบุรุษชาวเมืองนั้นก็ล้วนแต่จกรรจ์
3. เหตุฉะนั้นอาโดนิเซเดกษัตริย์เมืองเยรูซาเล็มจึงให้ไปหาโฮธัมกษัตริย์เมืองเฮโบรนและปรัมกษัตริย์เมืองยารมูทและยาเฟียกษัตริย์เมืองลาคีซ และเดบิร์กษัตริย์เมืองเอกลอน เรียนว่า
4. ขอเชิญท่านมาหาข้าพเจ้า และช่วยข้าพเจ้าตีเมืองกิเบโอนเถิด เพราะว่าเมืองนั้นได้กระทำสันติภาพกับโยชูวาและคนอิสราเอล
5. ฝ่ายกษัตริย์ของอาโมไรต์ทั้งห้าองค์ คือ กษัตริย์เมืองเยรูซาเล็ม กษัตริย์เมืองเฮโบรน กษัตริย์เมืองยารมูท กษัตริย์เมืองลาคีซ และกษัตริย์เมืองเอกลอน ได้รวบรวมกำลังของตน และยกขึ้นไปพร้อมกับกองทัพทั้งหลาย ตั้งค่ายต่อสู้เมืองกิเบโอน
6. ฝ่ายชาวเมืองกิเบโอนจึงใช้คนไปหาโยชูวาที่ค่ายในกิลกาล กล่าวว่า ขอท่านอย่าได้หย่อนมือจากผู้รับใช้ของท่านเลย ขอเร่งขึ้นมาช่วยข้าพเจ้าให้รอดและช่วยข้าพเจ้าทั้งหลาย เพราะว่าบรรดากษัตริย์ของคนอาโมไรต์ ซึ่งอยู่ในแดนเทือกเขา ได้รวมกำลังกันต่อสู้ข้าพเจ้าทั้งหลาย
7. ฝ่ายโยชูวาจึงขึ้นไปจากกิลกาล ทั้งท่านและบรรดาพลรบด้วย และทแกล้วทหารทั้งหมด
8. พระเยโฮวาห์ตรัสแก่โยชูวาว่า อย่ากลัวเขาเลย เพราะเราได้มอบเขาไว้ในมือเจ้าแล้ว จะไม่มีผู้ใดในพวกเขาสักคนเดียวที่จะยืนหยัดต่อสู้เจ้าได้
9. เหตุฉะนั้นโยชูวาก็ยกเข้าโจมตีพวกนั้นทันที โดยขึ้นไปตลอดคืนจากกิลกาล
10. พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เขาสะดุ้งแตกตื่นต่อหน้าพวกอิสราเอล พระองค์ได้ทรงฆ่าเขาเสียมากมายที่กิเบโอนและไล่ติดตามเขาไปในทางที่ขึ้นไปถึงเบธโฮโรน และตามฆ่าเขาจนถึงเมืองอาเซคาห์ และเมืองมักเคดาห์
11. ต่อมาขณะเมื่อเขาหนีไปข้างหน้าพวกอิสราเอลลงไปตามทางเบธโฮโรนนั้น พระเยโฮวาห์ทรงโยนลูกเห็บใหญ่ๆ ลงมาจากฟ้า ตลอดถึงเมืองอาเซคาห์ เขาทั้งหลายก็ตาย ผู้ที่ตายด้วยลูกเห็บนั้นก็มากกว่าผู้ที่คนอิสราเอลฆ่าเสียด้วยดาบ
12. แล้วโยชวาก็กราบทูลพระเยโฮวาห์ในวันที่พระเยโฮวาห์ทรงมอบคนอาโมไรต์ต่อหน้าคนอิสราเอลนั้น และท่านได้กล่าวท่ามกลางสายตาของคนอิสราเอลว่า ดวงอาทิตย์เอ๋ย เจ้าจงหยุดนิ่งตรงเมืองกิเบโอน และดวงจันทร์เอ๋ย เจ้าจงหยุดอยู่ตรงหุบเขาอัยยาโลน
13. ดวงอาทิตย์ก็หยุดนิ่ง และดวงจันทร์ก็ตั้งเฉยอยู่จนประชาชนได้แก้แค้นศัตรูของเขาเสร็จ เรื่องนี้มีได้จารึกไว้ในหนังสือยาคอบหรือ ดวงอาทิตย์หยุดนิ่งอยู่กลางท้องฟ้า หาได้รับตกไปตามเวลาประมาณวันหนึ่งไม่
14. วันที่พระเยโฮวาห์ทรงสดับฟังเสียงของมนุษย์อย่างกับวันนั้นทั้งในสมัยก่อนหรือในสมัยต่อมาไม่มีอีกแล้ว

เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงต่อสู้เพื่ออิสราเอล

15. แล้วโยชูวากับบรรดาคนอิสราเอลก็กลับมาสู่ค่ายที่กิลกาล
16. กษัตริย์ทั้งห้าที่นั่นหนีไปซ่อนตัวอยู่ในถ้ำที่มกเคดาห์
17. มีคนไปบอกโยชูวาว่า มีคนพบกษัตริย์ทั้งห้าซ่อนตัวอยู่ในถ้ำที่มกเคดาห์
18. โยชูวาจึงกล่าวว่า จงลี้ภัยก่อนหนีใหญ่ปิดปากถ้ำเสีย และวางยามให้เฝ้ารักษาไว้
19. แต่ท่านทั้งหลายอย่าคอยอยู่เลย จงติดตามศัตรูของท่านเถิด จงเข้าโจมตีกองระวังหลัง อย่าให้กลับเข้าในเมืองของเขาได้ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้มอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของท่านแล้ว
20. ต่อมาเมื่อโยชูวากับคนอิสราเอลฆ่าพวกเหล่านั้นเสียเป็นอันมากจนหมดแล้ว ส่วนผู้ที่เหลืออยู่ก็หนีกลับเข้าไปในเมืองที่มีกำแพงล้อม
21. ประชาชนทั้งปวงก็กลับมาหาโยชูวา ณ ค่ายที่มกเคดาห์โดยสันติภาพทุกคน ไม่มีผู้ใดกล้ากระดิกลิ้นถึงคนอิสราเอลต่อไปไม่
22. แล้วโยชูวาจึงว่า จงเปิดปากถ้ำกุมกษัตริย์ทั้งห้าที่นั่นออกจากถ้ำมาหาเรา
23. เขาก็กระทำตาม จึงกุมกษัตริย์ทั้งห้าออกจากถ้ำมาหาท่าน มีกษัตริย์เมืองเยรูซาเล็ม กษัตริย์เมืองเฮโบรน กษัตริย์เมืองยารมูท กษัตริย์เมืองลาคีซ และกษัตริย์เมืองเอกลอน
24. ต่อมาเมื่อเขาพากษัตริย์เหล่านั้นมายังโยชูวา โยชูวาจึงเรียกบรรดาคนอิสราเอลมาและสั่งหัวหน้าของทหารผู้ที้ออกไปรบพร้อมกับท่านว่า จงเข้ามาใกล้เถิด เอาเท้าเหยียบคอ กษัตริย์เหล่านี้ แล้วเขาก็เข้ามาใกล้และเอาเท้าเหยียบที่คอ
25. และโยชูวากล่าวแก่เขาว่า อย่ากลัวหรือขยาดเลย จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำแก่บรรดาศัตรูของท่านซึ่งท่านสู้รบอย่างนี้แหละ
26. ภายหลังโยชูวาก็ได้ประหารชีวิตกษัตริย์ทั้งห้าเสีย แล้วเขวนไ่ว้ที่ต้นไม้ห้าต้น และเขวนอยู่บนต้นไม้เช่นนั้นจนเวลาเย็น
27. ต่อมาเมื่อถึงเวลาดวงอาทิตย์ตก โยชูวาได้บัญชาและเขาก็ปลดศพลงจากต้นไม้และทิ้งไ่ว้ในถ้ำซึ่งกษัตริย์เหล่านั้นได้ซ่อนตัวอยู่ และเอาหินใหญ่ๆ ปิดปากถ้ำนั้นไว้ ซึ่งยังอยู่จนกระทั่งวันนี้
28. ในวันนั้นโยชูวายึดเมืองมกเคดาห์ได้ ได้ประหารเมืองนั้นเสียด้วยคมดาบ ทั้งกษัตริย์ของเมืองนั้น ท่านได้ทำลายเขาเสียอย่างสิ้นเชิง รวมทุกชีวิตที่อยู่ในเมือง ไม่มีเหลือสักคนเดียว และท่านได้กระทำแก่กษัตริย์มกเคดาห์อย่างที่ท่านได้กระทำแก่กษัตริย์เมืองเยรีโค
29. แล้วโยชูวาและบรรดาคนอิสราเอลก็ยกกองทัพจากเมืองมกเคดาห์มาถึงลิบนาร์ และเข้าสู้รบกับเมืองลิบนาร์
30. พระเยโฮวาห์ได้ทรงมอบเมืองนั้นและกษัตริย์ของเมืองไไว้ในมือคนอิสราเอล และท่านได้ประหารเมืองนั้นด้วยคมดาบและทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้น ท่านไม่ให้เหลือสักคนเดียวในเมืองนั้น และท่านได้กระทำต่อกษัตริย์ของเมืองนั้นอย่างที่ท่านได้กระทำต่อกษัตริย์เมืองเยรีโค
31. และโยชูวาออกจากเมืองลิบนาร์พร้อมกับอิสราเอลทั้งหมดไปยังลาคีซ แล้วล้อมเมืองไไว้และเข้าโจมตีเมืองนั้น

32. และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเมืองลาคีซไว้ในมือคนอิสราเอล และท่านก็ได้ยึดเมืองนั้นในวันที่สอง และประหารเสียด้วยคมดาบ ทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้น ดังที่ท่านได้กระทำแก่เมืองลิบนาห์
33. ครั้งนั้นโฮรามกษัตริย์เมืองเกเซอร์ได้ขึ้นมาช่วยเมืองลาคีซ และโยชูวาได้ประหารเขาและคนของเขาเสีย จนไม่เหลือให้เหลือสักคนเดียว
34. โยชูวากับคนอิสราเอลทั้งปวงได้ยกออกจากลาคีซไปยังเมืองเอกลอน ได้เข้าล้อมและโจมตีเมืองนั้น
35. และเขาก็ตีได้ในวันนั้นเองและฆ่าฟันทุกคนเสียด้วยคมดาบ จนทำลายเขาเสียสิ้นในวันนั้น ดังที่ท่านได้กระทำแก่เมืองลาคีซ
36. โยชูวากับคนอิสราเอลทั้งปวงก็ขึ้นจากเมืองเอกลอนไปยังเมืองเฮโบรน เข้าโจมตีเมืองนั้น
37. ยึดเมืองนั้นแล้วก็ประหารกษัตริย์และชนบททั้งหมดของเมืองนั้น กับทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้นเสียด้วยคมดาบ ท่านไม่ให้เหลือสักคนเดียว ดังที่ท่านได้กระทำต่อเมืองเอกลอน และได้ทำลายเมืองนั้น และทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้นเสียสิ้น
38. แล้วโยชูวากับคนอิสราเอลทั้งปวงก็กลับมายังเมืองเดบีร์ เข้าโจมตีเมืองนั้น
39. ท่านได้ยึดเมืองนั้นรวมทั้งกษัตริย์และชนบททั้งหมดของเมือง และได้ไปประหารเขาทั้งหลายเสียด้วยคมดาบ และได้ทำลายทุกคนที่อยู่ในเมืองนั้นเสียอย่างสิ้นเชิง ท่านไม่ให้เหลือสักคนเดียว ท่านได้กระทำแก่เมืองเฮโบรนอย่างไร ท่านก็ได้กระทำแก่เมืองเดบีร์และแก่กษัตริย์ของเมืองอย่างนั้น ดังทำแก่เมืองลิบนาห์และแก่กษัตริย์ของเมืองเช่นกัน
40. โยชูวาก็ตีแผ่นดินนั้นให้พ่ายแพ้ไปหมด คือแดนเทือกเขา ในภาคใต้ ในหุบเขา และที่ลาด ทั้งกษัตริย์ทั้งหมดของเมืองเหล่านั้นด้วย ท่านไม่ให้เหลือสักคนเดียว แต่ได้ทำลายทุกสิ่งที่หยาใจเสีย ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของคนอิสราเอลได้ทรงบัญชาไว้
41. โยชูวาได้กระทำให้เขาพ่ายแพ้ตั้งแต่เมืองคาเดชบารเนียจนถึงเมืองกาซา และทั่วประเทศโกเชนจนถึงเมืองกิเบโอน
42. โยชูวาก็ยึดตัวกษัตริย์เหล่านี้พร้อมทั้งแผ่นดินของเขาทั้งหมดในคราวเดียวกัน เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของคนอิสราเอลได้ทรงสู้รบเพื่ออิสราเอล
43. แล้วโยชูวาพร้อมกับบรรดาคนอิสราเอลก็ยกกลับมายังค่ายที่กิลกาล

1. ต่อมาเมื่อยามินกษัตริย์เมืองฮาโซร์ได้ยินข่าวนี้ จึงใช้คนไปหาโยบับกษัตริย์เมืองมาโดนและไปหากษัตริย์เมืองชิมโรน และกษัตริย์เมืองอัคซาฟ
2. และกษัตริย์ซึ่งอยู่ในแดนเทือกเขาตอนเหนือ และที่อยู่ในที่ราบใต้เมืองคินเนเรท และในหุบเขา และในบริเวณชายแดนของโดร์ทางทิศตะวันตก
3. และไปหากนคานาอันทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก คนอามัวร์ต์ คนฮิตไทต์ คนเปอร์สซี และคนเยบุสในแดนเทือกเขา และคนฮีไวต์อยู่เชิงเขาเฮอร์โมนในแผ่นดินมิสปาห์
4. กษัตริย์เหล่านี้ก็ยกออกมากับบรรดาพลโยธาเป็นกองทัพมหึมา มีจำนวนดั่งเม็ดทรายที่ชายทะเล มีม้าและรถรบมากมายด้วย
5. กษัตริย์เหล่านี้ได้รวมกำลังกันเข้าและมาตั้งค่ายอยู่ที่ลำห้วยเมโรม เพื่อจะสู้รบกับอิสราเอล
6. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า อย่ากลัวเขาเลย เพราะว่าฟຽงนี้ในเวลาเดียวกันนี้ เราจะมอบเขาไว้หมดต่อหน้าอิสราเอลให้ถูกประหาร เอ็นน่องม้าของเขาให้เจ้าตัดเสีย และรถรบของเขา เจ้าจงเผาไฟเสีย
7. ฝ่ายโยชวาก็ยกพลทั้งหลายเข้าโจมตีเขาทันทีที่ห้วยน้ำเมโรม
8. และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมืออิสราเอล ผู้ประหารเขาและไล่ตามเขาไปจนถึงมหาซีโดนและถึงมิสเรโฟทมาอิม และถึงหุบเขามิสปาห์ด้านตะวันออก ได้ประหารเขาเสียจนไม่ให้เหลือสักคนเดียว
9. โยชูวาได้กระทำแก่เขาตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งไว้ คือได้ตัดเอ็นน่องม้าและเผารถรบเสียด้วยไฟ
10. ขณะนั้นโยชวากลับมายึดเมืองฮาโซร์ และประหารกษัตริย์เมืองนั้นเสียด้วยดาบ เพราะว่าแต่ก่อนนี้ฮาโซร์เป็นหัวหน้าแห่งราชอาณาจักรเหล่านั้นทั้งหมด
11. เขาได้ประหารบรรดาชาวเมืองนั้นเสียด้วยคมดาบ และทำลายเสียสิ้น สิ่งที่น่าใจได้ไม่มีเหลือเลย และท่านก็เผาเมืองฮาโซร์เสียด้วยไฟ
12. โยชวายึดบรรดาหัวเมืองของกษัตริย์เหล่านั้นพร้อมกับกษัตริย์ทั้งหมด และประหารเสียด้วยคมดาบ ทำลายเขาสิ้น ดังที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้บัญชาไว้
13. แต่เมืองต่างๆที่อยู่บนเนินเขา อิสราเอลมิได้เผา เว้นแต่เมืองฮาโซร์เมืองเดียวที่โยชวาเผาเสีย
14. สิ่งของต่างๆที่ริบได้จากเมืองเหล่านี้ ทั้งฝูงสัตว์ คนอิสราเอลได้ยึดเป็นของของตน แต่เขาได้ประหารมนุษย์ทุกคนเสียด้วยคมดาบ จนทำลายเสียสิ้น สิ่งใดที่น่าใจได้เขาไม่ให้เหลืออยู่เลย
15. พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์อย่างไร โมเสสก็บัญชาโยชวาวงั้น และโยชวาก็กระทำตาม ท่านไม่ได้วันที่จะทำทุกอย่างซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโมเสสไว้
16. โยชวายึดแผ่นดินนั้นทั้งสิ้นคือแดนเทือกเขา และภาคใต้ทั้งหมด และแผ่นดินโกเชนทั้งหมด และในหุบเขา ในที่ราบ และแดนเทือกเขาของอิสราเอล และในหุบเขาของมัน
17. ตั้งแต่ภูเขาฮาลักที่สูงเรื่อยขึ้นไปถึงเสอีร์ ไกลไปจนถึงบาอัลกาดในหุบเขาเลบานอนเชิงภูเขาเฮอร์โมน ท่านได้จับบรรดากษัตริย์แห่งเมืองเหล่านั้นมาประหารชีวิตเสีย

18. โยชูวาทำศึกสงครามกับบรรดากษัตริย์เหล่านี้เป็นเวลานาน
19. ไม่มีสักเมืองหนึ่งที่กระทำสันติภาพกับคนอิสราเอล นอกจากคนฮีไวต์ ซึ่งเป็นชาวเมืองกิเบโอน เขาต้องทำศึกสงครามตีมาทั้งนั้น
20. เพราะเป็นมาจากพระเยโฮวาห์ที่ทรงให้เขามีใจแข็งกระด้างเข้าต่อสู้ทำสงครามกับอิสราเอล เพื่อพระองค์จะได้ทรงทำลายเขาเสียสิ้น และเขาไม่ได้รับความกรุณา แต่พระองค์ต้องทำลายล้างเขาเสียสิ้น ดังที่พระเยโฮวาห์บัญชาไว้กับโมเสส
21. คราวนั้นโยชูวาได้มาขจัดคนอานาคออกจากแดนเทือกเขา จากเฮโบรน จากเดบีร์ จากอานาบ และจากทั่วแดนเทือกเขาแห่งยูดาห์ และจากทั่วแดนเทือกเขาแห่งอิสราเอล โยชูวาได้ทำลายคนเหล่านี้เสียสิ้นพร้อมทั้งเมืองทั้งหลายของพวกเขาด้วย
22. ไม่มีคนอานาคเหลืออยู่ในแผ่นดินของประชาชนอิสราเอล เว้นแต่ในกาซา กัทและอัชโอด ที่ยังมีเหลืออยู่บ้าง
23. ดังนั้นแหละ โยชูวาได้ยึดแผ่นดินทั้งสิ้นตามสารพัดที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้กับโมเสส และโยชูวาให้เป็นมรดกแก่คนอิสราเอลตามส่วนแบ่งของแต่ละตระกูล และแผ่นดินนั้นก็สงบจากการศึกสงคราม

1. ต่อไปนี้เป็นกษัตริย์แห่งแผ่นดินนั้นซึ่งประชาชนอิสราเอลได้กระทำให้แพ้ไป และได้ยึดครองแผ่นดินฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นทางดวงอาทิตย์ขึ้น จากที่ลุ่มแม่น้ำอารโนนถึงภูเขาเฮร์โมน และที่ราบซึ่งอยู่ด้านตะวันออกทั้งหมด
2. คือสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ผู้อยู่ที่เฮชโบน และปกครองจากอาโรเออร์ ซึ่งอยู่ ณ ริมลุ่มแม่น้ำอารโนน และจากกลางที่ลุ่มไกลไปจนถึงแม่น้ำยบบอก เขตแดนคนอัมโมน คือครึ่งหนึ่งของกิเลอาด
3. และแถบที่ราบถึงทะเลคินเนเรทข้างตะวันออก และตรงทางไปยังเบธเยซิโมทไปถึงทะเลแห่งที่ราบ คือทะเลเค็มข้างตะวันออก จากด้านใต้มาจนถึงที่อัชโดดพิสกาห์
4. และเขตแดนของโอกกษัตริย์เมืองบาซาน เป็นพวกมนุษย์ยักษ์ที่เหลืออยู่ อยู่ที่อัชทาโรท และเอเดรอี
5. และปกครองที่ภูเขาเฮร์โมน และสาเลคาร์ห์ และทั่วบาซาน ถึงเขตแดนคนเกชูร์และคนมาอาคาร์ห์ และปกครองครึ่งหนึ่งของแดนกิเลอาด ถึงเขตแดนของสิโหนกษัตริย์เมืองเฮชโบน
6. โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์และคนอิสราเอลได้กระทำให้เขาพ่ายแพ้ไป และโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้มอบแผ่นดินตอนนี้ให้แก่คนรูเบน คนกาต และคนครึ่งตระกูลมนัสเสห์
7. ต่อไปนี้เป็นกษัตริย์แห่งแผ่นดินซึ่งโยชูวากับคนอิสราเอลได้ทำให้พ่ายแพ้อยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้ทางทิศตะวันตก ตั้งแต่บาอัลกาตในหุบเขาเลบานอน ถึงภูเขาฮาลัก ที่สูงเรื่อยขึ้นไปถึงเสอีร์ ซึ่งโยชูวามอบให้แก่ตระกูลคนอิสราเอลให้ถือเป็นกรรมสิทธิ์ตามส่วนแบ่งของเขา
8. คือที่ดินในแดนเทือกเขา ในหุบเขา ในที่ราบ ในที่ลาด ในถิ่นทุรกันดารและในภาคใต้ เป็นแผ่นดินของคนฮิตไทต์ คนอาโมไรต์ คนคานาอัน คนเปริสซี คนฮีไวต์และคนเยบุส
9. คือกษัตริย์เมืองเยรีโคองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองอัยที่อยู่ข้างเบธเอลองค์หนึ่ง
10. กษัตริย์เมืองเยรูซาเล็มองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเฮโบรนองค์หนึ่ง
11. กษัตริย์เมืองยารมูทองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองลาคีซองค์หนึ่ง
12. กษัตริย์เมืองเอกลอนองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเกเซอร์องค์หนึ่ง
13. กษัตริย์เมืองเดบีร์องค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเกเดร์องค์หนึ่ง
14. กษัตริย์เมืองโฮรมาห์องค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองอาราดองค์หนึ่ง
15. กษัตริย์เมืองลิบนาร์องค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองอดุลลัมองค์หนึ่ง
16. กษัตริย์เมืองมักเคดาห์องค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเบธเอลองค์หนึ่ง
17. กษัตริย์เมืองทับปัวห์องค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเฮเฟอร์องค์หนึ่ง
18. กษัตริย์เมืองอาเฟกองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองลาซาโรนองค์หนึ่ง
19. กษัตริย์เมืองมาโดนองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองฮาไซร์องค์หนึ่ง
20. กษัตริย์เมืองซิมโรนเมโรนองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองอัคซาฟองค์หนึ่ง
21. กษัตริย์เมืองทาอานาองค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองเมกิดโดองค์หนึ่ง

22. กษัตริย์เมืองเคเตของค์หนึ่ง กษัตริย์เมืองโยกเนอัมในคารเมลองค์หนึ่ง
23. กษัตริย์เมืองโตรีในบริเวณชายแดนของโตร้องค์หนึ่ง กษัตริย์ของประชาชาติต่างๆในกิลกาลองค์หนึ่ง
24. กษัตริย์เมืองที่รชาห์องค์หนึ่ง รวมทั้งหมดเป็นกษัตริย์สามสิบเอ็ดองค์ด้วยกัน

1. เมื่อโยชูวาชราลงมีอายุมากแล้ว พระเยโฮวาห์ก็ตรัสกับท่านว่า เจ้าชราลงมีอายุมากแล้ว แต่แผ่นดินที่จะต้องยึดครองนั้นยังมีอีกมาก
2. ต่อไปนี้เป็นแผ่นดินที่ยังเหลืออยู่ คือ ท้องถิ่นฟีลิสเตียทั้งหมด และท้องถิ่นของคนเกชูร์ทั้งหมด
3. ตั้งแต่ซีโทร์ซึ่งอยู่หน้าอียิปต์ เหนือขึ้นไปถึงเขตแดนเอโครน นับกันว่าเป็นของคนคานาอัน ผู้ครอบครองฟีลิสเตียมีอยู่ห้าคนด้วยกัน คือ ผู้ครอบครองเมืองกาซา เมืองอัชโดด เมืองอัชเคโลน เมืองกัท และเมืองเอโครน และเมืองของคนอิฟวาร์ด้วย
4. ซึ่งอยู่ทิศใต้คือแผ่นดินทั้งสิ้นของคนคานาอัน และเขตเมออาราห์ ซึ่งเป็นของชาวไซดอนถึงเมืองอาเฟก ถึงเขตแดนของคนอามอไรต์
5. และแผ่นดินของชาวเกบาลและเลบานอนทั้งหมด ไปทางที่ดวงอาทิตย์ขึ้น จากบาอัลกาดที่อยู่เชิงภูเขาเฮอร์โมน ถึงทางเข้าเมืองฮามัท
6. ชาวแดนเทือกเขาทั้งหมดจากเลบานอนจนถึงมิสเรโพบาอิม และคนไซดอนทั้งหมด เราจะขับไล่เขาทั้งหลายออกไปให้พ้นหน้าคนอิสราเอลเอง เพียงแต่เจ้าจงจับสลากแบ่งดินแดนเหล่านั้นให้เป็นมรดกแก่อิสราเอล ดังที่เราบัญชาเจ้าไว้
7. บัดนี้จงแบ่งแผ่นดินนี้ออกให้เป็นมรดกแก่คนเก้าตระกูลรวมกับคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลด้วย
8. ส่วนมนัสเสห์อีกครึ่งตระกูล คนรูเบน และคนกาตได้รับส่วนมรดกของเขา ซึ่งโมเสสได้มอบให้ทางฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นด้านตะวันออก ส่วนที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์มอบให้เขาคือ
9. ตั้งแต่อาโรเออร์ ซึ่งอยู่ริมลุ่มแม่น้ำอารโนน และเมืองที่อยู่กลางลุ่มแม่น้ำนี้ และที่ราบเมเดบาตลอดจนถึงดีบอน
10. และหัวเมืองทั้งสิ้นของสิโหนกษัตริย์คนอามอไรต์ ผู้ซึ่งครอบครองอยู่ในเฮชบอน ไกลออกไปจนถึงเขตแดนคนอัมโมน
11. กับเขตกิเลอาดและท้องถิ่นของคนเกชูร์และคนมาอาคาห์ และภูเขาเฮอร์โมนทั้งหมด และเมืองบาซานทั้งสิ้น จนถึงเมืองสาเลคาห์
12. ตลอดราชอาณาจักรของโอกาในบาซาน ผู้ครอบครองอยู่ในอัชทาโรทและในเอเดรอี ท่านเป็นพวกมนุษยย์ักษ์ที่เหลืออยู่ เมืองเหล่านี้โมเสสรบชนะ และได้ขับไล่ให้ออกไป
13. แต่คนอิสราเอลยังหาได้ขับไล่คนเกชูร์หรือคนมาอาคาห์ให้ออกไปไม่ แต่คนเกชูร์กับคนมาอาคาห์ยังอาศัยอยู่ในหมู่คนอิสราเอลจนทุกวันนี้
14. เฉพาะตระกูลเลวีตระกูลเดียวโมเสสหาได้มอบมรดกให้ไม่ ของนุชาด้วยไฟที่ถวายเป็นแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลเป็นมรดกของเขา ดังที่พระองค์ตรัสไว้แก่เขาแล้ว
15. และโมเสสได้มอบส่วนมรดกให้แก่ตระกูลคนรูเบนตามครอบครัวของเขา
16. ดังนั้นเขตแดนของเขาจึงตั้งแต่อาโรเออร์ซึ่งอยู่ริมลุ่มแม่น้ำอารโนนและเมืองที่อยู่กลางลุ่มแม่น้ำนั้นและที่ราบเมืองเมเดบาทั้งสิ้น

17. ทั้งเมืองเฮชโบน รวมทั้งหัวเมืองทั้งสิ้นซึ่งอยู่บนที่ราบนั้น คือดีโบน และบาโมทบาอัล และเบธบาอัลเมโอน
18. กับยาฮาซ และเคเดโมท และเมฟาอาท
19. และศิรียาธาอิม และสิบมาห์และเศเรทซาทาร์ซึ่งอยู่บนเนินเขาแห่งหุบเขา
20. กับเบธเปโอว์ และที่อัชโดคปิสกาห์ และเมืองเบธเยซิโมท
21. คือหัวเมืองทั้งสิ้นซึ่งอยู่บนที่ราบ และทั้งราชอาณาจักรทั้งหมดของสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ผู้ครอบครองอยู่ในเฮชโบน ซึ่งโมเสสได้กระทำให้พ่ายแพ้พร้อมกับเจ้านายของมีเดียน คือ เอวี เรเคม ศูร์ และเฮอร์ กับเรบา เป็นเจ้านายซึ่งขึ้นแก่กษัตริย์สิโหนผู้พำนักอยู่ในแผ่นดินนั้น
22. อนึ่งคนอิสราเอลได้ฆ่าบาลาอัมบุตรชายเบโอว์ผู้เป็นคนทำนายเสียด้วยดาบพร้อมกับคนอื่นที่เขาได้ฆ่าานั้น
23. อาณาเขตของคนรูเบนคือแม่น้ำจอร์แดนเป็นพรมแดน นี่เป็นมรดกของคนรูเบนตามครอบครัว รวมทั้งหัวเมืองและชนบทด้วย
24. โมเสสได้มอบมรดกให้แก่ตระกูลกาต คือคนกาตตามครอบครัวของเขาด้วย
25. อาณาเขตของเขาคือยาเซอร์และหัวเมืองกิเลอาดทั้งหมด และครึ่งหนึ่งของแผ่นดินคนอัมโมนถึงอาโรเออร์ซึ่งอยู่หน้าเมืองรับบาห์
26. ตั้งแต่เมืองเฮชโบน จนถึงเมืองรามัทมิสเปห์และเบโทนิม และตั้งแต่มาหะนาอิมจนถึงเขตแดนเดบีร์
27. ในหว่างเขา มีเมืองเบธฮารัม เบธนิมราห์ สุกคทและซาโพน ราชอาณาจักรส่วนที่เหลือของสิโหนกษัตริย์เมืองเฮชโบนนั้น มีแม่น้ำจอร์แดนเป็นพรมแดน จดทะเลคินเนเรทตอนปลายข้างล่าง ด้านตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น
28. นี่เป็นมรดกของคนกาตตามครอบครัวของเขา รวมทั้งหัวเมืองและชนบทด้วย
29. อนึ่งโมเสสได้มอบมรดกให้แก่คนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล เป็นส่วนแบ่งที่ได้กับคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลตามครอบครัวของเขา
30. อาณาเขตของเขาทั้งหลายเริ่มตั้งแต่มาหะนาอิมตลอดบาซานทั้งสิ้น คือราชอาณาจักรทั้งสิ้นของโอกกษัตริย์เมืองบาซาน และหัวเมืองทั้งหมดของยาอีร์ มีหกสิบหัวเมืองด้วยกันอยู่ในบาซาน
31. และกิเลอาดครึ่งหนึ่ง และเมืองอัชทาโรทกับเมืองเอเดรอี หัวเมืองของราชอาณาจักรโอกในบาซาน หัวเมืองเหล่านี้เป็นส่วนแบ่งของคนมาคีร์บุตรชายมนัสเสห์ เป็นของครึ่งหนึ่งของคนมาคีร์ ตามครอบครัวของเขา
32. เหล่านี้เป็นดินแดนต่างๆซึ่งโมเสสได้แบ่งปันให้เป็นมรดก ณ ที่ราบโมอับ ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นทิศตะวันออกของเมืองเยรีโค
33. แต่โมเสสมิได้มอบมรดกให้แก่คนตระกูลเลวี พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลเป็นมรดกของเขา ดังที่พระองค์ตรัสไว้กับเขา

1. ต่อไปนี้เป็นดินแดนต่างๆซึ่งประชาชนอิสราเอลได้รับเป็นมรดกในแผ่นดินคานาอัน ซึ่งเอเลอาซาร์ปุโรหิตและโยชูวาบุตรชายนูน และหัวหน้าบรรพบุรุษของตระกูลต่างๆแห่งคนอิสราเอลได้แจกจ่ายให้เป็นมรดกแก่เขา
2. มรดกนี้เขาจับสลากแบ่งกันในระหว่างคนเก้าตระกูลครึ่ง ตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาทางโมเสส
3. เพราะโมเสสได้ให้มรดกแก่คนสองตระกูลครึ่งทางฟาอัมแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นแล้ว แต่ท่านหาได้แบ่งส่วนมรดกให้แก่พวกเลวีไม่
4. เพราะว่าลูกหลานของโยเซฟมีสองตระกูล คือมันัสเสห์และเอฟราอิม และพวกเลวีหาได้มีส่วนแบ่งในแผ่นดินนั้นไม่ได้แต่หัวเมืองที่จะเข้าอาศัยอยู่ กับลานทุ่งหญ้ารอบเมืองสำหรับฝูงสัตว์และทรัพย์สินของเขาเท่านั้น
5. คนอิสราเอลได้กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้กับโมเสส เขาแบ่งที่ดินกัน
6. ขณะนั้นคนยูดาห์มาหาโยชูวา ณ เมืองกิลกาล และคาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ชาวเคนส์ได้กล่าวแก่ท่านว่า ท่านทราบเรื่องซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับโมเสสบุตรของพระเจ้าที่คาเดชบารเนียเกี่ยวกับท่านและข้าพเจ้าแล้ว
7. เมื่อโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ใช้ให้ข้าพเจ้าไปจากคาเดชบารเนีย เพื่อสอดแนมดูแผ่นดิน ข้าพเจ้ามีอายุสี่สิบปี ข้าพเจ้าได้นำข่าวมาแจ้งแก่ท่านตามความคิดเห็นของข้าพเจ้า
8. แต่ส่วนพี่น้องซึ่งขึ้นไปพร้อมกับข้าพเจ้าได้กระทำให้จิตใจของประชาชนละลายไป แต่ข้าพเจ้าได้ติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างสุดใจ
9. ในวันนั้นโมเสสได้ปฏิญาณว่า 'แท้จริงแผ่นดินซึ่งทำของท่านได้เหยียบย่ำไปนั้นจะตกเป็นมรดกของท่าน และของลูกหลานของท่านสืบไปเป็นนิตย์ เพราะว่าท่านได้ติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างสุดใจ'
10. และบัดนี้ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ยังทรงให้ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ตลอดสี่สิบห้าปีนี้ ดังที่พระองค์ตรัส ตั้งแต่พระเยโฮวาห์ตรัสเช่นนี้แก่โมเสส เมื่อคนอิสราเอลเดินทางอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และบัดนี้ ดูเถิด วันนี้ข้าพเจ้ามีอายุแปดสิบห้าปีแล้ว
11. วันนี้ข้าพเจ้ายังมีกำลังแข็งแรงเช่นเดียวกับวันที่โมเสสใช้ให้ข้าพเจ้าไป กำลังของข้าพเจ้าในการทำศึกสงครามหรือออกไปและเข้ามาเดี๋ยวนี้ก็เป็นเหมือนครั้งนั้น
12. เพราะฉะนั้นขอมอบแดนเทือกเขานี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสในวันนั้นให้แก่ข้าพเจ้า เพราะท่านได้ยืนในวันนั้นแล้วว่าคนอานาคอยู่ที่นั่น มีหัวเมืองใหญ่ที่มีกำแพงล้อมอย่างเข้มแข็ง ชะรอยพระเยโฮวาห์จะทรงสถิตกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะขับไล่เขาออกไปได้ ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้แล้ว
13. แล้วโยชูวาก็อวยพรแก่ท่านและยกเมืองเฮโบรนให้คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์เป็นมรดก
14. เฮโบรนจึงตกเป็นมรดกแก่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์คนเคนันจนทุกวันนี้ เพราะว่าท่านติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลอย่างสุดใจ
15. เมืองเฮโบรนนั้นแต่เดิมมีชื่อว่าคีริยาทอารบา อารบาคนนี้เป็นคนใหญ่โตในคนอานาค แผ่นดินจึงได้สงบจากการศึกสงคราม

1. ที่ดินส่วนของตระกูลคนยูดาห์ตามครอบครัวของเขานั้น ด้านใต้ถึงพรมแดนเมืองเอโดม คือถึงถิ่นทุรกันดาร คินเป็นที่สุดปลายเขตด้านใต้
2. พรมแดนทางทิศใต้นั้นตั้งแต่ต้นจากปลายทะเลเค็ม คือตั้งแต่อ่าวซึ่งไปทางทิศใต้
3. ยื่นไปทางด้านใต้ของมาอาเลอัครับบิม ผ่านเรื่อยไปถึงคิน แล้วขึ้นไปทางด้านใต้เมืองคาเดชบารเนีย ตามทางเมืองเฮซโรน ขึ้นไปถึงเมืองอัคราห์เลี้ยวไปถึงคารคา
4. ผ่านเรื่อยไปถึงอัสโมนยื่นออกไปถึงแม่น้ำอียิปต์มาสิ้นสุดลงที่ทะเล ที่กล่าวนี้จะเป็นพรมแดนด้านใต้ของท่าน
5. พรมแดนด้านตะวันออกคือทะเลเค็มขึ้นไปถึงปากแม่น้ำจอร์แดน และพรมแดนด้านเหนือตั้งแต่อ่าวที่ทะเลตรงปากแม่น้ำจอร์แดน
6. และพรมแดนนั้นขึ้นไปถึงเบธฮกลาห์ผ่านไปตามด้านเหนือของเมืองเบธอาราบาห์ และพรมแดนยื่นต่อไปถึงก้อนหินโบฮันบุตรชายรูเบน
7. และพรมแดนขึ้นไปถึงเดบีร์จากหุบเขาอาโอร์ ตรงไปทางทิศเหนือเลี้ยวไปหาเมืองกิลกาล ซึ่งอยู่ตรงข้ามทางข้ามเขาที่ชื่ออาคุมมิม ซึ่งอยู่ทางด้านใต้ของแม่น้ำ และพรมแดนก็ผ่านไปถึงน้ำพุเอนเซเมช ไปสิ้นสุดลงที่เอนโรเกล
8. แล้วพรมแดนก็ขึ้นไปตามหุบเขาบุตรชายของฮินโนมถึงไหล่เขาด้านใต้ของเมืองคนเยบูน คือเยรูซาเล็ม แล้วพรมแดนก็ขึ้นไปถึงยอดภูเขาซึ่งอยู่หน้าหุบเขาฮินโนมทางด้านตะวันตก ที่หุบเขาแห่งพวกมนุษย์ยักษ์ด้านเหนือสุด
9. แล้วพรมแดนก็ขึ้นไปจากยอดภูเขาถึงน้ำพุแห่งลำห้วยเนฟโทอาห์ จากที่นั้นก็มาถึงหัวเมืองแห่งภูเขาเอโฟรน แล้วพรมแดนก็เลี้ยวโค้งไปหาเมืองบาอาลาห์ คือเมืองคีรียาตเยอาริม
10. แล้วพรมแดนก็เลี้ยวโค้งจากบาอาลาห์ไปทางทิศตะวันตกถึงภูเขาเสอีร์ ผ่านไปตามไหล่เขาเยอาริมด้านเหนือ คือเคสะโลน ลงไปถึงเมืองเบธเซเมชผ่านเมืองทิมนาห์ไป
11. แล้วพรมแดนก็ยื่นออกไปจากทางไหล่เนินเขาด้านเหนือของเมืองเอโครน แล้วก็โค้งไปหาเมืองซิกเคโรนผ่านไปถึงภูเขาบาอาลาห์ ออกไปถึงเมืองยับนเนเอล และพรมแดนก็มาสิ้นสุดลงที่ทะเล
12. พรมแดนด้านตะวันตก คือทะเลใหญ่ตามฝั่งทะเล นี่เป็นพรมแดนล้อมรอบคนยูดาห์ตามครอบครัวของเขา
13. ตามพระดำรัสของพระเยโฮวาห์ที่ตรัสแก่โยชูวา ท่านยกที่ดินส่วนหนึ่งในเขตของคนยูดาห์ให้แก่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์ คือเมืองอารบาห์ที่เรียกเมืองเฮโบรน อารบาเป็นบิดาของอานาค
14. และคาเลบได้ขับไล่บุตรชายทั้งสามของอานาคออกจากที่นั่น คือเซชัย อาหิมานและทัลมัย ผู้เป็นบุตรของอานาค
15. และท่านขึ้นไปจากที่นั่นจะต่อสู้กับชาวเมืองเดบีร์ เมืองเดบีร์เดิมมีชื่อว่า คีรียาตเสเฟอร์
16. และคาเลบกล่าวว่า ผู้ใดโจมตีเมืองคีรียาตเสเฟอร์และยึดได้ เราจะยกอัครสาวกบุตรสาวของเราให้เป็นภรรยา
17. และโอทนีเอลบุตรชายเคนัส น้องชายของคาเลบตีเมืองนั้นได้ ท่านจึงยกอัครสาวกบุตรสาวของตนให้เป็นภรรยา
18. อยู่มาเมื่อแต่งงานกันแล้วนางจึงชวนสามีให้ขอที่นาต่อบิดา นางก็ลงจากหลังลา และคาเลบถามนางว่า เจ้าต้องการอะไร
19. นางตอบว่า ขอของขวัญให้ลูกสักอย่างหนึ่งเถิด เมื่อพ่อให้ลูกมาอยู่ในแผ่นดินภาคใต้แล้ว ลูกขอน้ำพุด้วย คาเลบ

ก็ยกน้ำพุบนและน้ำพุล่างให้แก่นาง

20. ต่อไปนี้เป็นมรดกของตระกูลคนยูดาห์ตามครอบครัวของเขา
21. หัวเมืองที่เป็นของตระกูลคนยูดาห์ ซึ่งอยู่ทางทิศใต้สุดทางพรมแดนเอโดม คือเมืองซัซเซเอล เอเดอร์ และยากูร
22. คีนาร์ห์ ดีโมนาร์ห์ อาดาตาร์ห์
23. เคเดช ฮาโซร์ อิทนาน
24. ศิฟ เทเลม เบอาโลท
25. ฮาโซร ฮาดัททาร์ห์ เครโอท เฮสโรน คือเมืองฮาโซร์
26. อามัม เซมา โมลาดาร์ห์
27. ฮาซารกัตตาร์ห์ เฮชโมน เบธเปเลท
28. ฮาซารชูอาล เบเออร์เซบา บีซีโอธียาร์ห์
29. บาอาลาร์ห์ อียิม เอเซม
30. เอลโทลัด เคสึล โฮรมาร์ห์
31. คิกลาก มัดมันนาร์ห์ สันสันนาร์ห์
32. เลบาโอท ซิลอิม อายีนและเมืองริมโมน รวมทั้งหมดเป็นยี่สิบเก้าหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
33. ในหุบเขามีเมืองเอชทาโอล โศราร์ห์ อัจนาร์ห์
34. ศาโนอาห์ เอนกันนิม ทับปูลวาร์ห์ เอนาม
35. ยารมูท อดุลลัม โสโคห์ อาเซคาร์ห์
36. ซาอาราอิม อตีธาอิม เกเดราร์ห์ เกเดโรธาอิม รวมเป็นสิบสี่หัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
37. เมืองเศนัน ฮาดัสสาร์ห์ มิกดัลกาด
38. ดิเลอัน มิสเปห์ โยกเซเอล
39. ลาศีซ โบสคาท เอกโลน
40. คับบอน ลามัม คิทลิส
41. เกเดโรท เบธดาโกน นาอามาร์ห์และเมืองมักเคดาร์ห์ รวมเป็นสิบหกหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
42. ลิบนาร์ห์ เอเธอร์ อาซัน
43. ยีฟทาร์ห์ อัจนาร์ห์ เนซิบ
44. เคอีลาร์ห์ อัคซิบ มาเรซาร์ห์ รวมเป็นเก้าหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
45. เอโครน กับหัวเมืองและชนบทของเมืองนั้น
46. จากกรุงเอโครนถึงทะเล และบรรดาเมืองที่อยู่ริมเมืองอัชโดดกับชนบทของเมืองนั้นๆ
47. อัชโดด กับหัวเมืองและชนบทของเมืองนั้น ก๊าซา กับหัวเมืองและชนบทของเมืองนั้นจนถึงแม่น้ำอีลิปต์ และทะเลใหญ่พร้อมกับฝั่งชายทะเล
48. และในแดนที่อกเขา คือ ซามิร์ ยาททีร์ โสโคห์

49. ดานนาร์ห์ คีรียาทสันนาร์ห์ คือเมืองเดบีร์
50. อานาบ เอชเทโมห์ อานิม
51. โกเชน โฮโลน กิโลอห์ รวมเป็นสิบเอ็ดหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
52. อาหรับ ดูมาห์ เอชาน
53. ยานิม เบธทัปปูวาร์ห์ อาเฟคาห์
54. ฮุมทาร์ห์ คีรียาทอารบา คือเมืองเฮโบรน และเมืองคีโยร์ รวมเป็นเก้าหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
55. มาโอน คารเมล ศิฟ ยูทาร์ห์
56. ยิสเรเอล โยกเดอัม ศาโนอาห์
57. คาอิน กิเบอาห์ และทิมนาร์ห์ รวมเป็นสิบหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
58. ฮัลฮูล เบธชัวร์ เกโดร์
59. มาอาราห์ เบธาโนท และเมืองเอลเทโคน รวมเป็นหกหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
60. คีรียาทบาอัล คือเมืองคีรียาทเยอาริม และรับบารห์ รวมเป็นสองหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
61. เมืองที่ในถิ่นทุรกันดาร คือเบธอาราบาห์ มิดดิน เสคะคาห์
62. นิบซาน เมืองเกลื่อ และเอนเกติ รวมเป็นหกหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
63. แต่คนเยบูนซึ่งเป็นชาวเมืองเยรูซาเล็มนั้น ประชาชนยูดาห์หาได้จับไล่ไปไม่ ดังนั้นแหละคนเยบูนจึงอาศัยอยู่กับประชาชนยูดาห์ที่เมืองเยรูซาเล็มจนถึงทุกวันนี้

บทที่ 16

1. ที่ดินตามสลากของลูกหลานโยเซฟนั้นเริ่มจากแม่น้ำจอร์แดนใกล้ๆเมืองเยรีโค ทิศตะวันออกของน้ำแห่งเยรีโค เข้าไปในถิ่นทุรกันดารขึ้นไปจากเยรีโคเข้าไปในแดนเทือกเขาเบธเอล
2. จากเมืองเบธเอลไปยังเมืองลูส ผ่านเรื่อยไปถึงเมืองอาทาโรท ยังเขตของคนอราคี
3. แล้วลงไปทางทิศตะวันตกถึงเขตของคนยาฟเลที ไกลไปจนเขตเมืองเบธโฮโรนล่างถึงเมืองเกเซอร์ไปสิ้นสุดลงที่ทะเล
4. ลูกหลานของโยเซฟ คือคนมนัสเสห์และคนเอฟราอิม ได้รับมรดกของเขา
5. เขตของคนเอฟราอิมตามครอบครัวของเขาเป็นดังนี้ พรหมแดนมรดกของเขาด้านตะวันออก เริ่มแต่เมืองอาทาโรท อัลดาร์ ไกลไปจนถึงเบธโฮโรนบน
6. และพรหมแดนยื่นไปถึงทะเลทางทิศเหนือคือเมืองมิกเมธ ทางด้านตะวันออกพรหมแดนโค้งมาหาเมืองทาอานัทซี โลห์ แล้วผ่านพื้นเมืองนี้ไปทางตะวันออกของเมืองยาโนอาห์
7. แล้วลงไปจากยาโนอาห์ ถึงเมืองอาทาโรทและเมืองนาอาราห์ ไปจดเมืองเยรีโคสิ้นสุดลงที่แม่น้ำจอร์แดน
8. จากที่ப்புวาร์พรหมแดนลงไปทางทิศตะวันตกถึงแม่น้ำคานาห์ไปสิ้นสุดลงที่ทะเล นี่เป็นดินแดนมรดกของตระกูลคนเอฟราอิมตามครอบครัวของเขา
9. รวมทั้งหัวเมืองซึ่งแบ่งแยกไว้ให้คนเอฟราอิมในดินแดนมรดกของคนมนัสเสห์ คือบรรดาหัวเมืองเหล่านั้นกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
10. ถึงอย่างไรก็ตามเขาหาได้ขับไล่คนคานาอันซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองเกเซอร์ให้ออกไปไม่ ดังนั้นคนคานาอันจึงอาศัยอยู่ในหมู่คนเอฟราอิมถึงทุกวันนี้ แต่ก็ตกเป็นทาสถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา

1. ที่ดินตามสลากเป็นอย่างไรที่ตกแก่ตระกูลมนัสเสห์ เพราะเป็นบุตรหัวปีของโยเซฟ ส่วนมาคีร์บุตรหัวปีของมนัสเสห์ บิดาของกิเลอาด ได้รับเมืองกิเลอาดและเมืองบาซานเป็นส่วนแบ่ง เพราะว่าเขาเป็นทหาร
2. และที่ดินตามสลากตกแก่คนมนัสเสห์ที่เหลืออยู่ตามครอบครัว คือคนอาบีเยเซอร์ คนเฮเลค คนอัสรีเอล คนเซเคม คนเฮเฟอร์ และคนเซมีดา บุคคลเหล่านี้เป็นบุตรชายของมนัสเสห์ ผู้เป็นบุตรชายของโยเซฟ ตามครอบครัวของเขา
3. ฝ่ายเศโลเฟห์บุตรชายของเฮเฟอร์ บุตรชายของกิเลอาด บุตรชายของมาคีร์ บุตรชายของมนัสเสห์ไม่มีบุตรผู้ชาย มีแต่บุตรสาว และต่อไปนี้เป็นชื่อบุตรสาวของเขาคือ มาลาห์ โนอาห์ ฮกลาห์ มิลคาห์ และทีรซาคาห์
4. เขาเข้ามาหาเอเลอาซาร์ปุโรหิตและโยชูวาบุตรชายนูนและต่อหน้าบรรดาประชุมแล้วกล่าวว่า พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาโมเสสไว้ว่า ให้ข้าพเจ้าทั้งหลายรับส่วนมรดกในหมู่ญาติพี่น้องของข้าพเจ้าทั้งหลายได้ ดังนั้นท่านจึงให้มรดกแก่คนเหล่านี้ในหมู่พี่น้องของบิดาของเขา ตามพระบัญญัติแห่งพระเยโฮวาห์
5. ดังนั้นแหละส่วนที่ตกแก่คนมนัสเสห์จึงมีสิบส่วน นอกเหนือดินแดนกิเลอาดและบาซานซึ่งอยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น
6. เพราะว่าบุตรสาวของมนัสเสห์ก็ได้รับมรดกพร้อมกับบุตรชายของท่านด้วย แผ่นดินกิเลอาดนั้นได้ตกเป็นส่วนของบุตรชายมนัสเสห์ที่เหลืออยู่
7. เขตแดนของมนัสเสห์ตั้งต้นจากอาเซอร์จนถึงมิกเมธัท ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของเมืองเซเคมแล้ว พรหมแดนก็ยื่นไปทางมือขวาถึงที่ของชาวเมืองเอนทัปปูวาค์
8. แผ่นดินเมืองทัปปูวาค์เป็นของมนัสเสห์ แต่ตัวเมืองทัปปูวาค์ซึ่งอยู่ที่พรหมแดนของมนัสเสห์นั้นเป็นของคนเอฟราอิม
9. แล้วพรหมแดนก็ลงไปถึงแม่น้ำคานาห์ หัวเมืองเหล่านี้ซึ่งอยู่ทางทิศใต้แม่น้ำในท่ามกลางหัวเมืองของมนัสเสห์นั้นเป็นของเอฟราอิม แล้วพรหมแดนของมนัสเสห์ก็ขึ้นไปทางด้านเหนือของแม่น้ำไปสิ้นสุดลงที่ทะเล
10. แผ่นดินทางด้านใต้เป็นของเอฟราอิม และแผ่นดินทางด้านเหนือเป็นของมนัสเสห์ มีทะเลเป็นพรหมแดน ทางเหนือจดดินแดนอาเซอร์ และทางทิศตะวันออกจดอิสสาการ์
11. ในเขตอิสสาการ์และในอาเซอร์นั้น มนัสเสห์ยังมีเมืองเบรชานกับชนบทของเมืองนั้น และเมืองอิบเลอัมกับชนบทของเมืองนั้น และชาวเมืองโดร์กับชนบทของเมืองนั้น และชาวเมืองเอนโดร์กับชนบทของเมืองนั้น และชาวเมืองทาอานาคกับชนบทของเมืองนั้น และชาวเมืองเมกิดโดกับชนบทของเมืองนั้น คือภูเขาทั้งสามยอด
12. แต่คนมนัสเสห์ยังขับไล่ชาวเมืองเหล่านั้นไม่ได้ ด้วยคนคานาอันยังขึ้นอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น
13. ต่อมาเมื่อคนอิสราเอลเข้มแข็งขึ้นแล้ว ก็ได้เกณฑ์คนคานาอันให้ทำงานโยธา และมีได้ขับไล่ให้เขาออกไปเสียทีเดียว
14. คนโยเซฟได้พูดกับโยชูวาว่า เหตุไฉนท่านจึงแบ่งให้ข้าพเจ้ามีแต่ส่วนเดียวเป็นมรดก แม้ว่าข้าพเจ้ามีคนมากมาย เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงอวยพระพรแก่พวกข้าพเจ้ามาจนบัดนี้แล้ว
15. ฝ่ายโยชูวาตอบเขาว่า ถ้าเจ้ามีคนมากมาย และถ้าแดนเทือกเขาของคนเอฟราอิมเป็นที่แคบไปสำหรับเจ้า พวก

เจ้าจงเข้าไปในป่าแล้วถางเอาเอง ที่โน่นแผ่นดินของคนเปริสซีและพวกมนุษยย์ยักษ์

16. คนโยเซฟพูดว่า แดนเทือกเขานี้ไม่พอสำหรับพวกเรา บรรดาคนคานาอันซึ่งอยู่ในบริเวณหุบเขามีสรรบทำด้วยเหล็ก ทั้งที่อยู่ในเบรชานกับชนบทของเมืองนั้น กับที่อยู่ในหุบเขายิสเรเอล

17. แล้วโยชูวาจึงกล่าวแก่วงศ์วานโยเซฟ คือเอฟราอิมและมนัสเสห์ว่า ท่านทั้งหลายเป็นพวกที่มีคนมากและมีกำลังมหาศาล ท่านจะมีส่วนแบ่งแต่ส่วนเดียวก็หามิได้

18. แดนเทือกเขาเหล่านั้นจะเป็นของพวกท่าน ถึงแม้ว่าเป็นป่าดอนท่านจงแล้วถางและยึดครองไปจนสุดเขตเถิด แม้ว่าคนคานาอันจะมีรกรบทำด้วยเหล็กและเป็นคนเข้มแข็ง ท่านทั้งหลายก็จะขับไล่เขาออกไปได้

1. ฝ่ายชุมนุมชนอิสราเอลทั้งสิ้นก็มาประชุมกันที่ซีโลห์ และตั้งพลับพลาแห่งชุมนุมขึ้นที่นั่น แผ่นดินนั้นก็ตกอยู่ในครอบครองของเขา
2. ยังมีประชาชนอิสราเอลอีกเจ็ดตระกูลที่ยังมิได้รับมรดกเป็นส่วนแบ่ง
3. ดังนั้นโยชูวาจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ท่านทั้งหลายจะรอช้าอยู่อีกเท่าใด จึงจะเข้าไปยึดครองที่ดินซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของท่านประทานแก่ท่านทั้งหลาย
4. จงเลือกคนตระกูลละสามคน แล้วข้าพเจ้าจะใช้คนเหล่านั้นไปทองเที่ยวขึ้นล่องอยู่ที่แผ่นดินนั้น ให้เขียนแนวเขตที่ดินที่จะมอบเป็นมรดก และกลับมาหาข้าพเจ้า
5. ให้เขาแบ่งออกเป็นเจ็ดส่วน ให้คนยูดาห์คงอยู่ในดินแดนของเขาทางภาคใต้ และวงศ์วานโยเซฟให้คงอยู่ในดินแดนของเขาทางภาคเหนือ
6. ให้ท่านทั้งหลายเขียนแนวเขตที่ดินเป็นเจ็ดส่วน แล้วนำแนวเขตที่ดินนั้นมาให้ข้าพเจ้าที่นี่ และข้าพเจ้าจะจับสลากให้ท่านที่นี่ ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา
7. แต่คนเลวีไม่มีส่วนแบ่งในหมู่พวกท่านทั้งหลาย ด้วยตำแหน่งปุโรหิตของพระเยโฮวาห์เป็นมรดกของเขาแล้ว คนภาค และคนรูเบน กับตระกูลมนัสเสห์ครั้งหนึ่งก็ได้รับมรดกของเขาทางปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นด้านตะวันออก ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้มอบให้แก่เขาทั้งหลายแล้ว
8. ฝ่ายคนเหล่านั้นก็ขึ้นออกไปเดินทาง และโยชูวากำชับพวกที่จะเขียนแนวเขตที่ดินว่า จงเที่ยวขึ้นที่वल่องในแผ่นดิน และเขียนแนวเขตที่ดินนั้นแล้วกลับมาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะจับสลากให้ท่านต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ซีโลห์
9. ดังนั้นคนเหล่านั้นก็ทองเที่ยวไปมาที่แผ่นดิน แล้วเขียนเป็นหนังสือแนวเขตเมืองต่างๆแบ่งเป็นเจ็ดส่วนแล้วกลับมาหาโยชูวา ณ ค่ายที่ซีโลห์
10. แล้วโยชูวาก็จับสลากให้เขาที่ซีโลห์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ โยชูวาก็ได้จัดแบ่งที่ดินให้แก่ประชาชนอิสราเอลที่นั่นตามส่วนแบ่งของแต่ละตระกูล
11. จับได้สลากของตระกูลคนเบนยามินตามครอบครัวของเขาขึ้นมา และอาณาเขตที่เป็นส่วนของเขาอยู่ระหว่างคนยูดาห์ และคนโยเซฟ
12. ทางด้านเหนือพรมแดนของเขาเริ่มต้นที่แม่น้ำจอร์แดน และพรมแดนก็ย่นขึ้นไปถึงไหล่เขาตอนเหนือของเมืองเยรีโค แล้วขึ้นไปทางแดนที่อกเขาทางทิศตะวันตก และไปสิ้นสุดที่ถิ่นทุรกันดารเบธาเวน
13. จากที่นั่นพรมแดนก็ย่นไปทางทิศใต้ตรงไปเมืองลูสไปยังไหล่เขาที่เมืองลูส คือเมืองเบธเอล แล้วพรมแดนก็ลงไปถึงอาทาโรทอัครับนภูเขาซึ่งอยู่ทางทิศใต้ของเมืองเบธโฮโรนล่าง
14. แล้วพรมแดนก็ย่นไปอีกทิศหนึ่งโค้งไปทางทิศใต้ด้านทะเล จากภูเขาสองซึ่งอยู่ทิศใต้ตรงข้ามเมืองเบธโฮโรน และไปสิ้นสุดลงที่คิริยาทบาอัล คือคิริยาทเยอาริม เป็นเมืองที่เป็นของคนยูดาห์ นี่แหละเป็นพรมแดนด้านตะวันตก
15. และด้านใต้นั้นเริ่มต้นที่ซานเมืองคิริยาทเยอาริม และพรมแดนก็ย่นจากที่นั่นไปยังทางตะวันตกถึงน้ำพุเนฟโทอา

ห้

16. แล้วพรมแดนก็ยื่นลงไปสุดเขตภูเขาซึ่งอยู่ตรงหน้าหุบเขาแห่งบุตรชายของอินโนม ซึ่งอยู่ทางปลายเหนือสุดของหุบเขาแห่งพวกมนุษยยักษ์ แล้วก็ลงไปอยู่ที่หุบเขาอินโนมใต้ไหล่เขาของคนเยบรูสแล้วลงไปถึงเมืองเอนโรเกิล
17. แล้วโค้งไปทางทิศเหนือตรงไปถึงเอนเซเมซ จากที่นั้นก็ตรงไปยังเกลีโลท ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับทางข้ามเขาชื่อออดุมมิม แล้วลงไปยังก้อนหินโบฮันบุตรชายของรูเบน
18. แล้วผ่านไปทางทิศเหนือถึงไหล่เขาตรงข้ามอาราบาห์แล้วลงไปสู่อาราบาห์
19. แล้วพรมแดนก็ผ่านไปทางทิศเหนือถึงไหล่เขาที่เบธฮกลาห์ และพรมแดนไปสิ้นสุดลงที่อ่าวด้านเหนือของทะเลเค็มที่ปลายใต้ของแม่น้ำจอร์แดน นี่เป็นพรมแดนด้านใต้
20. แม่น้ำจอร์แดนก็เป็นพรมแดนทางตะวันออก นี่เป็นมรดกของคนเบนยามินตามครอบครัวของเขา มีพรมแดนดังนี้ล้อมรอบ
21. ฝ่ายหัวเมืองของตระกูลคนเบนยามินตามครอบครัวของเขา คือเมืองเยรีโค เบธฮกลาห์ หุบเขาเคซีส
22. เบธอาราบาห์ เซมาราอิม เบธเอล
23. อัฟริม ปาราทห์ โอฟราห์
24. เคฟารัมโมนี โอฟนี เกบา รวมเป็นสิบสองหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
25. กิเบโอน รามาทห์ เบเอโรท
26. มิสเปห์ เคฟิราห์ โมซาทห์
27. เรเคม อีรเปเอล ทาระลาห์
28. เกลา เอเลฟ เยบรูส คือเยรูซาเล็ม กิเบอาห์และคีรียาท รวมเป็นสิบสี่หัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย นี่เป็นมรดกของคนเบนยามินตามครอบครัวของเขา

บทที่ 19

1. สลากที่สองออกมาเป็นของสิเมโอน เพื่อคนตระกูลสิเมโอนตามครอบครัวของเขา มรดกของเขายู่ท่ามกลางมรดกของคนยูดาห์
2. มีเมืองเหล่านี้เป็นมรดก คือเบเออร์เซบา เซบา โมลาดาห์
3. ฮาซารชูล บาลาห์ เอเชม
4. เอลโหลด์ เบธูล โฮอร์มาห์
5. คิกลาก เบธมารคาโบท ฮาซารสุสฮาห์
6. เบธเลาโธท และเมืองซารูเฮน รวมเป็นสิบสามหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
7. อายิน รีมโมน เอเธอร์ อาซาน รวมเป็นสี่หัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
8. รวมทั้งบรรดาชนบทที่อยู่รอบหัวเมืองเหล่านี้ไกลออกไปจนถึงเมืองบาอัลทเบเออร์ เมืองรามาห์ที่ภาคใต้ เหล่านี้เป็นมรดกของตระกูลคนสิเมโอนตามครอบครัวของเขา
9. มรดกของคนสิเมโอนเป็นดินแดนในส่วแบ่งของคนยูดาห์ เพราะว่าส่วนของคนยูดาห์นั้นใหญ่เกินไป คนสิเมโอนจึงได้รับมรดกอยู่ท่ามกลางมรดกของคนยูดาห์
10. สลากที่สามขึ้นมาเป็นของคนเศบูลุนตามครอบครัวของเขา และอาณาเขตที่เป็นมรดกของเขาก็ยื่นออกไปถึงสาริด
11. แล้วพรมแดนของเขายื่นออกไปทางด้านทะเล เรื่อยไปจนถึงมาราลาห์ และมาจดเมืองดับเบเซท แล้วมาถึงแม่น้ำที่อยู่ตรงหน้าโยกเนอัม
12. จากสาริดพรมแดนยื่นไปอีกทิศหนึ่งทางด้านตะวันออกตรงทางดวงอาทิตย์ขึ้น ถึงพรมแดนเมืองคิสโลททาโบร์ แล้วยื่นไปถึงเมืองดาเบรัท แล้วขึ้นไปถึงเมืองยาเฟีย
13. จากที่นั่นพรมแดนผ่านไปทางตะวันออกถึงเมืองกัซเฮเฟอร์ และถึงเมืองเอทคาซิน เรื่อยไปจนถึงริมโมน พรมแดนก็โค้งเข้าหาเมืองเนอาห์
14. และทางทิศเหนือพรมแดนโค้งเข้ามาถึงเมืองฮันนาโธน และสิ้นสุดลงที่หุบเขายีฟทาร์เอล
15. และเมืองชัทตาท นาหะลาล ซิมโรน อิดาลาห์ และเมืองเบธเลเฮม รวมเป็นสิบสองหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
16. นี่เป็นมรดกของคนเศบูลุนตามครอบครัวของเขา คือหัวเมืองต่างๆกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
17. สลากที่สี่ออกมาเป็นของอิสสาคาร์ เพื่อคนอิสสาคาร์ตามครอบครัวของเขา
18. อาณาเขตของเขารวมเมืองยิสเรเอล เคสุลโลท ซูเนม
19. ฮาฟราอิม ชิโยน อานาหะราท
20. รับบีท คีชีโอน เอเบส
21. เรเมท เอนกันนึม เอนหัตดาห์ เบธปัสเชส
22. และพรมแดนยังจดเมืองทาโบร์ ซาหะซุมาร์ เบธเซเมซ และพรมแดนนี้ไปสิ้นสุดลงที่แม่น้ำจอร์แดน รวมเป็นสิบ

หกหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย

23. นี่เป็นมรดกของตระกูลคนอิสสาการ์ตามครอบครัวของเขา คือทั้งหัวเมืองและชนบทของเมืองนั้นๆด้วย

24. สลากที่ห้าออกมาเป็นของตระกูลคนอาเซอร์ตามครอบครัวของเขา

25. อาณาเขตของเขา รวมเมืองเฮลซัท ฮาลี เบเทน อักซาฟ

26. อาลัมเมเลค อามาต มิซฮาล ทางทิศตะวันออกจดคาร์เมล และเมืองซีโหลิบนาท

27. แล้วเสี้ยวไปทางดวงอาทิตย์ขึ้นไปยังเบรดาโกนจดเขตเศบูลุนและหุบเขายีฟทาร์เอล ไปทางด้านเหนือถึงเมืองเบธเอเมคและเนอีเอลเรื่อยไปทางด้านซ้ายถึงเมืองคาบูล

28. เฮโบรน เรโหบ ฮัมโมน คานาห์ ไกลไปถึงมหาไซดอน

29. แล้วพรมแดนก็เสี้ยวไปถึงรามาห์ ไปถึงเมืองที่มีกำแพงล้อมรอบชื่อไทระ แล้วพรมแดนก็เสี้ยวไปถึงเมืองโฮสาค์ ไปสิ้นสุดลงที่ทะเล จากฝั่งทะเลไปถึงอักซิบ

30. อุมมาห์ อาเฟก และเรโหบ รวมเป็นยี่สิบสองหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย

31. นี่เป็นมรดกของตระกูลคนอาเซอร์ตามครอบครัวของเขา ทั้งหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย

32. สลากที่หกออกมาเป็นของคนนัฟทาลี เพื่อคนนัฟทาลีตามครอบครัวของเขา

33. อาณาเขตของเขาเริ่มจากเฮเลฟ จากอาโลนไปถึงศานันนิม และอาดามี เนเชบ และยับเนเอลไกลไปจนถึงเมืองลักคูม และสิ้นสุดลงที่แม่น้ำจอร์แดน

34. แล้วพรมแดนก็เสี้ยวไปทางด้านตะวันตกถึงเมืองอัลโนททาโบร์ จากที่นั่นไปถึงหูกกอกจดเขตเศบูลุนทางทิศใต้ และเขตอาเซอร์ทางทิศตะวันตก และเขตยูดาห์ทางดวงอาทิตย์ขึ้นที่แม่น้ำจอร์แดน

35. เมืองที่มีกำแพงล้อมคือเมืองคีตติม เซอร์ ฮัมมัท รัคคัท คินเนเรท

36. อาดามาห์ รามาห์ ฮาโซร์

37. คาเดซ เอเตรอี เอนฮาโซร์

38. ยีโรน มิกดัลเอล โฮเรม เบธานาท และเบธเซเมช รวมเป็นสิบเก้าหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย

39. นี่เป็นมรดกของตระกูลคนนัฟทาลีตามครอบครัวของเขา ทั้งหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย

40. สลากที่เจ็ดก็ออกมาเป็นของตระกูลคนดานตามครอบครัวของเขา

41. และอาณาเขตที่เป็นมรดกของเขา รวมเมืองโศราห์ เอชทาโอล อีรเซเมช

42. ซาอัลบิณ อัยยาโลน ยิทลาค์

43. เอโลน ทิมนาห์ เอโครน

44. เอลเทเคห์ กิบเบโรน และบาอาลัท

45. เยฮูด เบเนเบราค กัทริมโมน

46. เมยาร์โคน และรัคโคนและพรมแดนตรงเมืองยัฟฟา

47. อาณาเขตคนดานน้อยไปสำหรับพวกเขา คนดานจึงขึ้นไปสู้รบกับเมืองเลเซม เมื่อยึดได้ก็ประหารเสียด้วยคมดาบ จึงยึดครองที่ดินและตั้งอยู่ที่นั่น เรียกเมืองเลเซมว่าดาน ตามชื่อของดานบรรพบุรุษของตน

48. นี่เป็นมรดกของตระกูลคนदानตามครอบครัวของเขา ทั้งหัวเมืองกับชนบทของเมืองนั้นๆด้วย
49. เมื่อได้แบ่งดินแดนส่วนต่างๆของแผ่นดินนั้นเป็นมรดกเสร็จสิ้นแล้ว คนอิสราเอลก็ได้มอบส่วนมรดกในหมู่พวกเขาให้แก่โยชูวาบุตรชายนูน
50. ตามบัญชาของพระเยโฮวาห์เขาก็ได้ยกเมืองที่ท่านขอไว้ให้แก่ท่าน คือเมืองทิมนาทเสราห์ในแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม ท่านก็เสริมสร้างเมืองนั้นเสียใหม่และเข้าอยู่ที่นั่น
51. ที่กล่าวมานี้เป็นมรดกที่เอเลอาซาร์บุตรโรทิตกับโยชูวาบุตรชายนูน และหัวหน้าบรรพบุรุษของตระกูลต่างๆแห่งคนอิสราเอลจับสลากแบ่งให้เป็นมรดกที่ซีโลห์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ณ ประตูปลับปลาแห่งชุมนุม ดั่งนี้แหละเขาทั้งหลายก็ทำการแบ่งปันแผ่นดินสำเร็จลง

1. แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับโยชูวาว่า
2. จงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า `จงกำหนดตั้งเมืองลี้ภัย ซึ่งเราได้พูดกับเจ้าทั้งหลายทางโมเสสแล้วนั้น
3. เพื่อว่าผู้ฆ่าคนที่ได้ฆ่าคนใดด้วยมิได้เจตนาหรือไม่ตั้งใจจะได้หนีไปอยู่ที่นั่น เมืองเหล่านี้จะได้เป็นที่ลี้ภัยของเจ้า เพื่อให้พ้นจากผู้อฆาตโลหิต
4. ให้ผู้นั้นหนีไปยังเมืองเหล่านี้เมืองใดเมืองหนึ่ง และยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมืองนั้น และอธิบายเรื่องของตนให้แก่พวกผู้ใหญ่ในเมืองนั้นให้ทราบ แล้วเขาทั้งหลายจะนำผู้นั้นเข้าไปในเมือง กำหนดที่ให้อยู่แล้วผู้นั้นจะอยู่ที่นั่นในหมู่พวกเขาทั้งหลาย
5. และถ้าผู้อฆาตโลหิตไล่ตามเขาไป ผู้ใหญ่จะไม่มอบผู้ฆาคนนั้นไว้ในมือของผู้อฆาตโลหิต เพราะว่าผู้นั้นได้ฆ่าเพื่อนบ้านของตนด้วยไม่มีเจตนา มิได้เกลียดชังเขาแต่ก่อน
6. และผู้นั้นจะอาศัยอยู่ในเมืองนั้นจนกว่าเขาจะยื่นต่อหน้าชุมนุมชนเพื่อรับการพิพากษา จนกว่ามหาปุโรหิตในเวลานั้นสิ้นชีวิต ผู้ฆาคนนั้นจึงจะกลับไปยังเมืองของตน ไปบ้านของตน ไปยังเมืองที่เขาจากมานั้นได้
7. ดังนั้นเขาจึงกำหนดตั้งเมืองเคเดชในกาลิลีในแดนเทือกเขาอันฟทาสิ และเมืองเซเคมในแดนเทือกเขาของเอฟราอิม และคีริยาทอารบา คือเฮโบรน ในแดนเทือกเขายูดาห์
8. และทางปากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นตรงเมืองเยรีโคนั้น เขาได้กำหนดเมืองเบเซอร์ในถิ่นทุรกันดารบนที่ราบจากที่ดินคนตระกูลรูเบน และเมืองราโมทไนกิเลอาดจากที่ดินคนตระกูลกาต และเมืองโกลานในบาซันจากที่ดินคนตระกูลมนัสเสห์
9. หัวเมืองเหล่านี้เป็นเมืองที่กำหนดไว้ให้คนอิสราเอลทั้งหมด และให้คนต่างด้าวอาศัยอยู่ในหมู่พวกเขา เพื่อว่าถ้าผู้ใดได้ฆ่าคนด้วยมิได้เจตนาจะได้หนีไปที่นั่นได้ เพื่อว่าเขาจะไม่ต้องตายด้วยมือของผู้อฆาตโลหิต จนกว่าเขาจะยื่นต่อหน้าชุมนุมชน

1. ขณะนั้นหัวหน้าบรรพบุรุษของคนเลวีมาหาเอเลอาซาร์ปุโรหิตและโยชูวาบุตรชายนูน และหัวหน้าบรรพบุรุษของตระกูลต่างๆของคนอิสราเอล
2. และเขาได้กล่าวแก่ท่านเหล่านั้นในเมืองซีโลห์ในแผ่นดินคานาอันว่า พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาโดยทางโมเสสว่า ให้มอบหัวเมืองแก่เราทั้งหลายเพื่อจะได้อาศัยอยู่ ทั้งทุ่งหญ้าสำหรับฝูงสัตว์ของข้าพเจ้าทั้งหลาย
3. ดังนั้นแหละตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ คนอิสราเอลจึงได้มอบเมืองและทุ่งหญ้าต่อไปนี้จากมรดกของเขาให้แก่คนเลวี
4. สลากออกมาเป็นของครอบครัวคนโคฮาต ดังนั้นแหละ คนเลวีซึ่งเป็นลูกหลานของอาโรนปุโรหิต ได้รับหัวเมืองโดยจับสลากสิบสามหัวเมือง จากตระกูลยูดาห์ ตระกูลสิเมโอน และตระกูลเบนยามิน
5. ส่วนคนโคฮาตที่เหลืออยู่ ได้รับหัวเมืองโดยจับสลากสิบหัวเมือง จากครอบครัวของตระกูลเอฟราอิม จากตระกูลดาน และจากเครื่องตระกูลมนัสเสห์
6. คนเกอร์โซนได้รับหัวเมืองโดยจับสลากสิบสามหัวเมือง จากครอบครัวของตระกูลอิสสาคาร์ จากตระกูลอาเซอร์ จากตระกูลนัฟทาลี และจากเครื่องตระกูลมนัสเสห์ในบาซาน
7. คนเมราริตามครอบครัวของเขา ได้รับหัวเมืองสิบสองหัวเมือง จากตระกูลรูเบน ตระกูลกาต และตระกูลเศบูลุน
8. หัวเมืองและทุ่งหญ้าเหล่านั้นคนอิสราเอลได้จับสลากให้แก่คนเลวีดังที่พระเยโฮวาห์ได้บัญชาโดยทางโมเสส
9. เขาให้หัวเมืองต่อไปนี้จากตระกูลยูดาห์และตระกูลสิเมโอน ตามชื่อดังนี้
10. เมืองเหล่านี้ตกเป็นของคนอาโรนคือ ครอบครัวโคฮาตครอบครัวหนึ่งซึ่งเป็นคนเลวีเพราะสลากตกเป็นของเขา ก่อน
11. เขาทั้งหลายให้เมืองอารบาแก่เขา อารบาเป็นบิดาของอานาค คือเมืองเฮโบรน อยู่ในแดนเทือกเขาของยูดาห์ รวมทั้งทุ่งหญ้ารอบเมืองนั้นด้วย
12. แต่ทุ่งนาและชนบทของเมืองนี้ได้ยกให้แก่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์เป็นกรรมสิทธิ์
13. เขาได้ให้เมืองเฮโบรนแก่ลูกหลานของอาโรนปุโรหิต อันเป็นเมืองลี้ภัยสำหรับผู้ฆ่าคนพร้อมทั้งทุ่งหญ้ารอบเมืองเมืองลิบนาห์พร้อมทุ่งหญ้า
14. เมืองยาททีร์พร้อมทุ่งหญ้า เมืองเอชเทโมอาพร้อมทุ่งหญ้า
15. เมืองโฮโลนพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเดบิร์พร้อมทุ่งหญ้า
16. เมืองอายินพร้อมทุ่งหญ้า เมืองยุกธาห์พร้อมทุ่งหญ้า เมืองเบธเซเมชพร้อมทุ่งหญ้า รวมเป็นเก้าหัวเมืองจากสองตระกูลนี้
17. จากตระกูลเบนยามิน มีเมืองกิเบโอนพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเกบาพร้อมทุ่งหญ้า
18. เมืองอานาโททพร้อมทุ่งหญ้า เมืองอัลโมนพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง
19. หัวเมืองที่เป็นของลูกหลานอาโรนปุโรหิต รวมกันสิบสามหัวเมือง พร้อมกับทุ่งหญ้ารอบทุกเมือง
20. ส่วนคนโคฮาตที่เหลืออยู่ซึ่งเป็นครอบครัวคนโคฮาตของคนเลวีนั้น หัวเมืองที่เขาได้รับโดยสลากมาจากตระกูล

เอฟราอิม

21. เมืองที่เขาให้ คือเมืองเซเคม เป็นเมืองลี้ภัยของผู้ฆ่าคนพร้อมทุ่งหญ้าในแดนเทือกเขาของเอฟราอิม เมืองเกเซอร์พร้อมทุ่งหญ้า
22. เมืองชิบซาอิมพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเบธโฮโรนพร้อมทุ่งหญ้า รวมเป็นสี่หัวเมือง
23. และจากตระกูลดาน มีเมืองเอลเทเคพร้อมทุ่งหญ้า กิบเบโรนพร้อมทุ่งหญ้า
24. อัยยาโลนพร้อมทุ่งหญ้า กัทริมโมนพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง
25. และจากคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล มีเมืองทาอานาคพร้อมทุ่งหญ้า และกัทริมโมนพร้อมทุ่งหญ้า รวมเป็นสองหัวเมือง
26. หัวเมืองซึ่งเป็นของครอบครัวคนโคฮาที่ที่เหลืออยู่นั้น มีสิบหัวเมืองด้วยกัน พร้อมกับทุ่งหญ้ารอบทุกเมือง
27. เขาให้เมืองจากคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลแก่คนเกอร์โซน ครอบครัวหนึ่งของคนเลวี คือเมืองโกลานในบาซาน เป็นเมืองลี้ภัยของผู้ฆ่าคน พร้อมทุ่งหญ้า และเมืองเบเอชเท-ราห์พร้อมทุ่งหญ้า รวมเป็นสองหัวเมือง
28. และจากตระกูลอิสสาคาร์ มีเมืองคีซิโอนพร้อมทุ่งหญ้า ดาเบรทพร้อมทุ่งหญ้า
29. เมืองยารมูทพร้อมทุ่งหญ้า เอนกันนิมพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง
30. และจากตระกูลอาเซอร์ มีเมืองมิซออลพร้อมทุ่งหญ้า อับโดนพร้อมทุ่งหญ้า
31. เมืองเฮลซัทพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเรโหบพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง
32. และจากตระกูลนัฟทาลี เมืองคาเดซในกาลิลี เป็นเมืองลี้ภัยของผู้ฆ่าคน พร้อมทุ่งหญ้า เมืองฮัมโมทโดร์พร้อมทุ่งหญ้า และเมืองการทานพร้อมทุ่งหญ้า รวมสามหัวเมือง
33. หัวเมืองที่เป็นของคนเกอร์โซนตามครอบครัวนั้น รวมกันมีสิบสามหัวเมืองพร้อมกับทุ่งหญ้ารอบทุกเมือง
34. เขาให้หัวเมืองจากตระกูลเศบูลุนแก่ครอบครัวคนเมราวี คือคนเลวีที่เหลืออยู่ มีเมืองโยกเนอัมพร้อมทุ่งหญ้า เมืองการทาทพร้อมทุ่งหญ้า
35. เมืองดิมนาห์พร้อมทุ่งหญ้า เมืองนาหะลาลพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง
36. และจากตระกูลรูเบน มีเมืองเบเซอร์พร้อมทุ่งหญ้า เมืองยาฮาสพร้อมทุ่งหญ้า
37. เมืองเคเดโมทพร้อมทุ่งหญ้า เมืองเมฟาอัทพร้อมทุ่งหญ้า รวมสี่หัวเมือง
38. และจากตระกูลกาต มีเมืองราโมทในกิเลอาด เป็นเมืองลี้ภัยของผู้ฆ่าคน พร้อมทุ่งหญ้า เมืองมาหะนาอิมพร้อมทุ่งหญ้า
39. เมืองเฮซโบนพร้อมทุ่งหญ้า เมืองยาเซอร์พร้อมทุ่งหญ้า รวมทั้งหมดเป็นสี่หัวเมือง
40. เมืองซึ่งเป็นของคนเมราวีตามครอบครัว ซึ่งเป็นครอบครัวคนเลวีที่เหลืออยู่นั้น เมืองที่เป็นส่วนแบ่งของเขา ทั้งหมดมีสิบสองหัวเมือง
41. หัวเมืองของคนเลวี ซึ่งอยู่ท่ามกลางกรรมสิทธิ์ของคนอิสราเอลนั้นรวมทั้งหมดมีสี่สิบแปดหัวเมืองพร้อมทุ่งหญ้าประจำเมือง
42. เมืองเหล่านี้แต่ละเมืองมีทุ่งหญ้าล้อมรอบ ทุกเมืองก็มีอย่างนี้

43. ดังนั้นแหละพระเยโฮวาห์ประทานแผ่นดินทั้งสิ้นแก่คนอิสราเอลดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณว่าจะให้แก่บรรพบุรุษของเขา เมื่อเขาทั้งหลายยึดแล้วก็เข้าไปตั้งบ้านเมืองอยู่ที่นั่น
44. และพระเยโฮวาห์ประทานให้เขามีความสงบอยู่ทุกด้าน ดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของเขา ไม่มีศัตรูสักคนเดียวยื่นหัตถ์ต่อสู้เขาได้ พระเยโฮวาห์ทรงมอบศัตรูของเขาให้อยู่ในกำมือของเขาทั้งสิ้นแล้ว
45. สรรพสิ่งอันดีทุกอย่างซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงตรัสกับวงศ์วานอิสราเอลนั้นก็ไม่ขาดสักสิ่งเดียว สำเร็จทั้งสิ้น

1. คราวนั้นโยชูวาได้เรียกคนรูเบน คนกาด คนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลมา
2. และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายได้ทำทุกอย่างซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์บัญชาท่านไว้ และได้เชื่อฟังเสียงของข้าพเจ้าในสารพัดซึ่งข้าพเจ้าได้บัญชาท่าน
3. นานวันแล้วจนบัดนี้ ท่านมิได้ทอดทิ้งญาติพี่น้องของท่าน แต่ได้ระมัดระวังที่จะกระทำตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
4. บัดนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้โปรดให้พี่น้องของท่านหยุดพักแล้ว ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับเขา เหตุฉะนั้นท่านจงกลับไปสู่ถิ่นที่ของท่านเถิด ไปสู่แผ่นดินซึ่งท่านถือกรรมสิทธิ์ ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ยกให้ท่านที่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นนั้น
5. แต่จงระวังให้มากที่จะปฏิบัติตามพระบัญญัติและพระราชบัญญัติซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์บัญชาท่านไว้ คือที่จะรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และดำเนินในพระมรรคาทั้งสิ้นของพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ และติดพันอยู่กับพระองค์ และปรนนิบัติพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน
6. โยชูวาจึงได้อวยพรเขาและส่งเขากลับไปยังถิ่นที่ของเขาทุกคน
7. ส่วนคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลนั้นโมเสสได้มอบให้เขาถือกรรมสิทธิ์ในเมืองบาซาน แต่อีกครึ่งตระกูลนั้นโยชูวามอบให้เขามีกรรมสิทธิ์ข้างเคียงกับพี่น้องของเขาที่ฟากแม่น้ำจอร์แดนทางด้านตะวันตกนี้ และเมื่อโยชูวาส่งเขากลับไปยังถิ่นที่ของตน ท่านได้อวยพรเขา
8. กล่าวแก่เขาว่า จงกลับไปยังถิ่นที่ของท่านทั้งหลายพร้อมกับทรัพย์สมบัติมั่งคั่งมีฝูงสัตว์มากมาย มีเงิน ทองคำ ทองสัมฤทธิ์ และเหล็ก และเสื้อผ้าเป็นอันมาก จงแบ่งของที่ริบมาจากศัตรูของท่านให้แก่พี่น้องของท่าน
9. คนรูเบน คนกาดและคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลได้แยกจากคนอิสราเอลที่ซีโลห์ ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอันกลับไปอยู่ในแผ่นดินกิเลอาด เป็นแผ่นดินที่เขาถือกรรมสิทธิ์ซึ่งเขาได้เข้าตั้งอยู่ตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์โดยทางโมเสส
10. และเมื่อเขาทั้งหลายมาถึงท้องถิ่นที่ใกล้แม่น้ำจอร์แดนที่อยู่ในแผ่นดินคานาอัน คนรูเบน คนกาด และคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล ได้สร้างแท่นบูชาแท่นหนึ่งที่ใกล้แม่น้ำจอร์แดน เป็นแท่นขนาดมที่มา
11. และคนอิสราเอลได้ยินคนพูดกัน ดูเถิด คนรูเบน คนกาดและคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูล ได้สร้างแท่นบูชาที่พรมแดนแผ่นดินคานาอันในท้องถิ่นใกล้แม่น้ำจอร์แดนในด้านที่เป็นของคนอิสราเอล
12. และเมื่อคนอิสราเอลได้ยินเช่นนั้น ชุมมูมนอิสราเอลทั้งหมดก็ไปรวมกันที่เมืองซีโลห์ เพื่อจะขึ้นไปทำสงครามกับเขา
13. แล้วคนอิสราเอลจึงใช้ฟีเนหัสบุตรชายเอลาซาร์ปุโรหิตไปยังคนรูเบน คนกาด และคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลในแผ่นดินกิเลอาด
14. พร้อมกับประมุขสิบคน คนหนึ่งจากแต่ละตระกูลในอิสราเอล ทุกคนเป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษในคนอิสราเอลที่นับเป็นพันธ
15. เมื่อเขามาถึงคนรูเบน คนกาด และคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลในแผ่นดินกิเลอาด เขาก็กล่าวแก่พวกเหล่านั้นว่า

16. ชุมนุมนชนทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์กล่าวตั้งนี้ว่า `ท่านทั้งหลายได้กระทำการละเมิดอะไรเช่นนี้ต่อพระเจ้าของอิสราเอลหนอ ซึ่งในวันนี้ท่านทั้งหลายได้หันกลับจากติดตามพระเยโฮวาห์ โดยท่านได้สร้างแท่นบูชาสำหรับตัวเป็นการกบฏต่อพระเยโฮวาห์ในวันนี้
17. ความชั่วช้าซึ่งเราทำที่เมืองเปโอรันนั้นยังไม่พอเพียงหรือ ซึ่งจนกระทั่งวันนี้เรายังชำระตัวของเราให้สะอาดไม่หมดเลย และซึ่งเป็นเหตุให้ภัยพิบัติเกิดแก่ชุมนุมนชนของพระเยโฮวาห์
18. ในวันนี้ท่านทั้งหลายจะหันไปเสียจากการติดตามพระเยโฮวาห์หรือ ถ้าท่านทั้งหลายกบฏต่อพระเยโฮวาห์ในวันนี้ พระองค์จะทรงกริ้วต่อชุมนุมนชนอิสราเอลทั้งหมดในวันในพรุ่ง
19. แต่ถ้าแผ่นดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของท่านไม่สะอาด จงข้ามไปในแผ่นดินที่เป็นกรรมสิทธิ์ของพระเยโฮวาห์ซึ่งเป็นที่ตั้งแห่งพลับพลาของพระเยโฮวาห์ และมาถือกรรมสิทธิ์อยู่ท่ามกลางพวกเราเถิด ขอแต่เพียงอย่ากบฏต่อพระเยโฮวาห์ หรือกบฏต่อเรา โดยที่ท่านทั้งหลายสร้างแท่นบูชาสำหรับตัว นอกจากแท่นบูชาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลาย
20. อากานบุตรชายเศ-ราห์ได้กระทำการละเมิดในเรื่องของที่ถูกสาปแช่งนั้นไม่ใช่หรือ พระพิโรธก็ตกเหนือชุมนุมนชนอิสราเอลทั้งสิ้น เขามิได้พินาศแต่คนเดียวในเรื่องความชั่วช้าของเขา'
21. ขณะนั้นคนรูเบน คนกาตและคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลได้ตอบผู้หัวหน้าของคนอิสราเอลที่นับเป็นพันๆว่า
22. พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระทั้งหลาย พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระทั้งหลาย พระองค์ทรงทราบ และอิสราเอลจะทราบเสียด้วย ถ้าว่าเป็นการกบฏหรือละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ (ก็ขออย่าไว้ชีวิตพวกเราในวันนี้เลย)
23. ที่ว่าเราได้สร้างแท่นบูชาขึ้นเพื่อหันจากติดตามพระเยโฮวาห์ หรือพวกเราได้สร้างไว้เพื่อถวายเป็นเครื่องเผาบูชา หรือธัญญาบูชาหรือถวายเป็นสันติบูชาบนแท่นนั้น ขอพระเยโฮวาห์ทรงลงโทษเถิด
24. เปล่าเลย แต่พวกเราได้สร้างไว้ด้วยเกรงว่า ในเวลาต่อไปภายหน้าลูกหลานของท่านอาจจะกล่าวต่อลูกหลานของเราว่า `เจ้ามีส่วนเกี่ยวพันอะไรกับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล
25. เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงกำหนดแม่น้ำจอร์แดนเป็นพรมแดนระหว่างเรากับเจ้าทั้งหลายนะ คนรูเบนและคนกาตเอ๋ย พวกเจ้าไม่มีส่วนในพระเยโฮวาห์' ดังนั้นแหละลูกหลานของท่านอาจกระทำให้ลูกหลานของเราทั้งหลายหยุดเกรงกลัวพระเยโฮวาห์
26. เพราะฉะนั้นเราจึงว่า `ให้เราสร้างแท่นบัดนี้ มิใช่สำหรับถวายเป็นเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสัตวบูชาใดๆ
27. แต่เพื่อเป็นพยานระหว่างเรากับท่านทั้งหลาย และระหว่างคนชั่วอายุต่อจากเราว่า เราทั้งหลายจะกระทำการปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ต่อพระพักตร์ของพระองค์ ด้วยเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชา และเครื่องสันติบูชา ด้วยเกรงว่าลูกหลานของท่านจะกล่าวแก่ลูกหลานของเราในเวลาต่อไปว่า เจ้าไม่มีส่วนในพระเยโฮวาห์'
28. และเราคิดว่า ถ้ามีใครพูดเช่นนี้กับเราหรือกับเชื้อสายของเราในเวลาข้างหน้า เราก็คงกล่าวว่า `ดูเถิด นั่นเป็นแท่นจำลองของแท่นแห่งพระเยโฮวาห์ บรรพบุรุษของเรากระทำไว้ มิใช่เพื่อถวายเป็นเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสัตวบูชา แต่เพื่อเป็นพยานระหว่างเรากับท่าน'
29. ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เรากบฏต่อพระเยโฮวาห์เลย และหันจากติดตามพระเยโฮวาห์เสียในวันนี้ โดยสร้างแท่น

อื่นสำหรับเครื่องเผาบูชา ธัญญาบูชา เครื่องสัตวบูชา นอกจากแท่นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราซึ่งตั้งอยู่ที่หน้า
พลับพลาของพระองค์

30. เมื่อฟีเนหัสบุตรของเอลีอาซาร์ปุโรหิตและประมุขของชุมนุมชน และหัวหน้าคนอิสราเอลที่นับเป็นพันธมิตรอยู่ด้วยกันนั้นได้ยิน
ถ้อยคำที่คนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์กล่าว ก็รู้สึกเป็นที่พอใจมาก

31. ฟีเนหัสบุตรชายของเอลีอาซาร์ปุโรหิตจึงกล่าวแก่คนรูเบน คนกาต และคนมนัสเสห์ว่า วันนี้เราทราบแล้วว่าพระ
เยโฮวาห์ทรงสถิตท่ามกลางพวกเรา เพราะท่านทั้งหลายมิได้กระทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ ท่านได้ช่วยให้ชน
อิสราเอลพ้นจากพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์

32. แล้วฟีเนหัสบุตรชายเอลีอาซาร์ปุโรหิต และประมุขทั้งหลายก็กลับจากคนรูเบน และคนกาต จากแผ่นดินกิเล
อาดไปยังแผ่นดินคานอัน ไปหาคนอิสราเอลแจ้งข่าวให้เขาทราบ

33. รายงานนั้นเป็นที่พอใจคนอิสราเอล และคนอิสราเอลก็สรรเสริญพระเจ้า และไม่พูดถึงเรื่องที่จะกระทำสงคราม
กับเขา เพื่อทำลายแผ่นดินซึ่งคนรูเบนและคนกาตได้อาศัยอยู่นั้นอีกเลย

34. คนรูเบนและคนกาตเรียกแท่นนั้นว่า แอด เพราะว่า แท่นนั้นเป็นพยานในระหว่างเราว่า พระเยโฮวาห์เป็นพระ
เจ้า

1. ต่อมาอีกนานเมื่อพระเยโฮวาห์โปรดให้อิสราเอลสงบจากการศึกศัตรูทั้งหลายที่ล้อมรอบ และโยชูวามีอายุชราลงมาก
2. โยชูวาก็เรียกบรรดาคนอิสราเอล ทั้งพวกผู้ใหญ่ ผู้หัวหน้า ผู้พิพากษา และเจ้าหน้าที่และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ข้าพเจ้าแก่และมีอายุมากแล้ว
3. ท่านทั้งหลายได้เห็นสารพัดซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้กระทำต่อบรรดาประชาชาติเหล่านี้เพื่อให้เห็นแก่ท่าน เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงสู้รบเพื่อท่าน
4. ดูก่อน ประชาชาติที่เหลือนั้น ข้าพเจ้าได้จับสลากแบ่งให้เป็นมรดกแก่ตระกูลของท่าน ร่วมกับประชาชาติทั้งสิ้น ซึ่งข้าพเจ้าได้ขจัดออกเสีย ตั้งแต่แม่น้ำจอร์แดนจนถึงทะเลใหญ่ทางทิศตะวันตก
5. พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะทรงผลัดกันเขาออกไปให้พ้นหน้าท่าน และทรงขับไล่เขาให้ออกไปพ้นสายดาของท่าน และท่านจะได้ยึดครองแผ่นดินของเขา ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงสัญญาไว้ต่อท่าน
6. เพราะฉะนั้นจงมีความกล้าในการที่จะรักษาและกระทำตามสิ่งสารพัดซึ่งเขียนไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสส เพื่อจะไม่ได้หันไปทางขวามือหรือทางซ้ายมือ
7. เพื่อว่าท่านจะมีได้ปะปนกับประชาชาติเหล่านี้ ซึ่งเหลือนอยู่ท่ามกลางท่าน หรือออกชื่อพระของเขา หรือปฏิญาณในนามพระของเขา หรือปรนนิบัติพระนั้น หรือกราบลงนมัสการพระนั้น
8. แต่ท่านจงติดพันอยู่กับพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านดังที่กระทำอยู่จนทุกวันนี้
9. เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ประชาชาติที่ใหญ่โตและแข็งแกร่งออกไปให้พ้นหน้าท่าน ส่วนท่านเองก็ยังมีผู้ใดต่อต้านท่านได้จนถึงวันนี้
10. พวกท่านคนเดียวจะขับไล่หนึ่งพันคนให้หนีไป เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านต่อสู้เพื่อท่านดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้
11. เพราะฉะนั้นจงระวังตัวให้ดีที่จะรักพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
12. เพราะว่าถ้าท่านหันกลับและเข้าร่วมกับประชาชาติเหล่านี้ที่เหลือนอยู่ในหมู่พวกท่านโดยแต่งงานกับเขา คือท่านแต่งงานกับหญิงของเขา และเขาแต่งงานกับหญิงของท่าน
13. ท่านจงทราบเป็นแน่เถิดว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจะไม่ทรงขับไล่ประชาชาติเหล่านี้ให้ออกไปให้พ้นหน้าท่าน แต่เขาจะเป็นบ่วงและเป็นกับดักท่าน เป็นหอกข้างแคร่เป็นหนามยอกตา จนกว่าท่านจะพินาศไปจากแผ่นดินที่ดีนี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน
14. ดูก่อน วันนี้ข้าพเจ้ากำลังจะเป็นไปตามทางของโลกแล้ว ท่านทุกคนได้ทราบอย่างสุดจิตสุดใจของท่านแล้วว่า ไม่มีสักสิ่งเดียวซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านตรัสเกี่ยวกับท่านแล้วล้มเหลวไป สำเร็จหมดทุกอย่าง ไม่มีสักอย่างเดียวที่ล้มเหลว
15. สิ่งสารพัดที่ดีซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านสัญญาเกี่ยวกับท่านได้สำเร็จเพื่อท่านฉันใด พระเยโฮวาห์ก็จะทรงนำสิ่งสารพัดที่ร้ายมาถึงท่าน จนกว่าพระองค์จะทำลายท่านเสียจากแผ่นดินอันดีนี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน

ประทานแก่ท่านเช่นเดียวกัน

16. ถ้าท่านทั้งหลายละเมิดพันธสัญญาแห่งพระเยซูคริสต์พระเจ้าของท่าน ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาท่านไว้และไป
ปรนนิบัติพระอื่น และกราบลงนมัสการพระนั้น แล้วพระพิโรธของพระเยซูคริสต์จะพลุ่งขึ้นต่อท่าน แล้วท่านจะพินาศ
ไปอย่างรวดเร็วจากแผ่นดินที่ดี ซึ่งพระเยซูคริสต์พระเจ้าของท่านประทานแก่ท่าน

1. แล้วโยชูวาก็รวบรวมบรรดาตระกูลคนอิสราเอลมาที่เซเคม แล้วเรียกพวกผู้ใหญ่ ผู้หัวหน้า ผู้พิพากษา และเจ้าหน้าที่ของอิสราเอล แล้วเขาก็มาปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระเจ้า
2. แล้วโยชูวากล่าวกับประชาชนทั้งสิ้นว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า 'ในกาลศึกดาบบรรพบุรุษของเจ้าอยู่ปากแม่น้ำข้างโน้น คือเท-ราห์ บิดาของอับราฮัมและของนาโฮร์ และเขาปรนนิบัติพระอื่น
3. แล้วเราได้นำบิดาของเจ้าคืออับราฮัมมาจากปากแม่น้ำข้างโน้น และนำเขามาตลอดแผ่นดินคานาอัน กระทำให้เชื้อสายของเขามีมากมาย เราให้อิสอัคแก่เขา
4. เราให้ยาโคบและเอซาวแก่อิสอัค และเราได้ให้แดนเทือกเขาเสอีร์แก่เอซาวเป็นกรรมสิทธิ์ แต่ยาโคบและลูกหลานของเขาได้ลงไปในอียิปต์
5. และเราได้ใช้โมเสสกับอาโรนมา และเราได้ให้ภัยพิบัติเกิดแก่อียิปต์ด้วยสิ่งที่เรากระทำท่ามกลางเขาเหล่านั้น และภายหลังเราได้นำเจ้าทั้งหลายออกมา
6. แล้วเราก็นำบรรพบุรุษของเจ้าออกจากอียิปต์และเจ้าทั้งหลายมาถึงทะเล และชาวอียิปต์ได้ไล่ตามบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายด้วยรถรบและพลม้ามาถึงทะเลแดง
7. และเมื่อเขาร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ พระองค์ก็บันดาลให้ความมืดเกิดขึ้นระหว่างเจ้าทั้งหลายและชาวอียิปต์ และกระทำให้ทะเลท่วมมิดเขา นัยน์ตาของเจ้าทั้งหลายได้เห็นสิ่งที่เรากระทำในอียิปต์ และเจ้าทั้งหลายอยู่ในถิ่นทุรกันดารช้านาน
8. และเราก็นำเจ้าทั้งหลายมาที่แผ่นดินของคนอามอไรต์ซึ่งอยู่ที่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น เขาสู้รบกับเจ้าทั้งหลาย และเราได้มอบเขาไว้ในมือของเจ้า และเจ้าทั้งหลายยึดครองแผ่นดินของเขาและเราก็ทำลายเขาให้พินาศ
9. คราวนั้นบาลาคบุตรชายคิโปร์กษัตริย์เมืองโมอับได้ลุกขึ้นต่อสู้กับอิสราเอล เขาใช้ให้ไปตามบาลาอัมบุตรชายเบโอร์มาให้แข่งเจ้าทั้งหลาย
10. แต่เราไม่ฟังบาลาอัม เพราะฉะนั้นเขาจึงอวยพรเจ้าทั้งหลายเรื่อยไป ดังนั้นเราจึงช่วยเจ้าให้พินาศของเขา
11. และเจ้าทั้งหลายข้ามแม่น้ำจอร์แดน มาที่เมืองเยรีโค และชาวเมืองเยรีโคต่อสู้กับเจ้า และคนอามอไรต์ คนเปริสซี คนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนเกอร์กาซี คนฮีไวต์ และคนเยบูน และเราได้มอบเขาไว้ในมือของเจ้าทั้งหลาย
12. และเราได้ใช้ตัวตอไปข้างหน้าเจ้าทั้งหลาย ซึ่งขับไล่กษัตริย์ทั้งสองของชาวอามอไรต์ไปเสียให้พินาศ ไม่ใช่ด้วยดาบหรือด้วยธนูของเจ้า
13. เราได้ยกแผ่นดินซึ่งเจ้าไม่ได้เห็นอยู่กายบนนั้น และยกเมืองซึ่งเจ้าทั้งหลายไม่ต้องสร้างให้แก่เจ้าและเจ้าทั้งหลายได้เข้าอยู่ เจ้าได้กินผลของสวนองุ่นและสวนมะกอกเทศซึ่งเจ้าไม่ต้องปลูก'
14. เหตุฉะนั้น บัดนี้จงยำเกรงพระเยโฮวาห์และปรนนิบัติพระองค์ด้วยความจริงใจและด้วยความจริง จงทิ้งพระเหล่านั้นซึ่งบรรพบุรุษของท่านได้เคยปรนนิบัติที่ปากแม่น้ำข้างโน้น และในอียิปต์เสีย และท่านทั้งหลายจงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์
15. และถ้าท่านไม่เต็มใจที่จะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ ท่านทั้งหลายจงเลือกเสียในวันนี้ว่าท่านจะปรนนิบัติผู้ใด จะ

ปรนนิบัติพระซึ่งอยู่ฝากแม่น้ำข้างโน้นที่บรรพบุรุษของท่านได้เคยปรนนิบัติ หรือพระของคนอาโมไรต์ในแผ่นดินซึ่งท่านอาศัยอยู่ แต่ส่วนข้าพเจ้าและครอบครัวของข้าพเจ้า เราจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์

16. ฝ่ายประชาชนทั้งหลายจึงตอบว่า ขอพระเจ้าอย่ายอมให้ข้าพเจ้าทั้งหลายละทิ้งพระเยโฮวาห์ไปปรนนิบัติพระอื่นเลย

17. เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์นั้นทรงนำข้าพเจ้าทั้งหลายและบรรพบุรุษของข้าพเจ้าขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ และออกจากเรือนทาสนั้น และเป็นผู้ทรงกระทำหมายสำคัญยิ่งใหญ่ทั้งหลายท่ามกลางสายตาของพวกข้าพเจ้า และทรงคุ้มครองข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ตลอดทางที่ข้าพเจ้าได้เดินไป และท่ามกลางชนชาติทั้งหลายซึ่งพวกข้าพเจ้าผ่านไป

18. และพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ชนชาติทั้งหลายออกไปให้พ้นหน้าข้าพเจ้า คือคนอาโมไรต์ผู้ซึ่งอยู่ในแผ่นดินนั้น เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ด้วย เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลาย

19. แต่โยชูวากล่าวแก่ประชาชนว่า ท่านทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ไม่ได้ ด้วยว่าพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าบริสุทธิ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าหวงแหน พระองค์จะไม่ทรงอภัยการละเมิดหรือความบาปของท่าน

20. ถ้าท่านทั้งหลายละทิ้งพระเยโฮวาห์ไปปรนนิบัติพระอื่น แล้วพระองค์จะทรงหันกลับและกระทำอันตรายแก่ท่าน และผลาญท่านเสีย หลังจากที่พระองค์ทรงกระทำดีต่อท่านแล้ว

21. และประชาชนกล่าวแก่โยชูวาว่า หากมิได้ แต่ข้าพเจ้าทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์

22. แล้วโยชูวากล่าวแก่ประชาชนว่า ท่านทั้งหลายเป็นพยานปรีกษาตนเองว่า ท่านได้เลือกพระเยโฮวาห์ เพื่อปรนนิบัติพระองค์นะ และเขากล่าวว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นพยาน

23. ท่านจึงกล่าวว่า เพราะฉะนั้น บัดนี้จึงทิ้งพระอื่นซึ่งอยู่ในหมู่พวกท่านนั้นเสีย และโน้มจิตใจของท่านเข้าหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล

24. และประชาชนกล่าวแก่โยชูวาว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์

25. ดังนั้นโยชูวาก็ได้กระทำพันธสัญญากับประชาชน และวางกฎเกณฑ์และกฎให้แก่เขาในวันนั้นที่เมืองเซเคม

26. และโยชูวาก็จารึกถ้อยคำเหล่านี้ไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของพระเจ้า และท่านได้เอาก้อนหินใหญ่ตั้งไว้ที่ใต้ต้นโอ๊กที่ในสถานบริสุทธิแห่งพระเยโฮวาห์

27. และโยชูวากล่าวแก่ประชาชนทั้งปวงว่า ดูเถิด ศิลาก้อนนี้จะเป็นพยานปรีกษาเรา เพราะศิลานี้ได้ยินพระวาทะทั้งสิ้นแห่งพระเยโฮวาห์ซึ่งตรัสแก่เรา จึงจะเป็นพยานปรีกษารำท่าน เกือบกว่าท่านจะปฏิเสธพระเจ้าของท่าน

28. แล้วโยชูวาก็ปล่อยให้ประชาชนกลับไปยังที่มรดกของตนทุกคน

29. อยู่มาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้โยชูวาบุตรชายนูนผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ก็สิ้นชีวิต มีอายุหนึ่งร้อยสิบปี

30. และเขาก็ฝังท่านไว้ในที่ดินมรดกของท่านที่เมืองทิมนาทเสราห์ ซึ่งอยู่ในแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม ทิศเหนือของยอดเขากาอัซ

31. คนอิสราเอลได้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ตลอดสมัยของโยชูวา และตลอดสมัยของพวกผู้ใหญ่ผู้มีอายุยืนนานกว่าโย

ชวา ผู้ซึ่งได้ทราบถึงบรรดาพระราชกิจซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำเพื่ออิสราเอล

32. กระดูกของโยเซฟซึ่งชนอิสราเอลนำมาจากอียิปต์นั้น เขาฝังไว้ที่เมืองเซเคม ในส่วนที่ดินซึ่งยาโคบซื้อไว้จากลูกหลานของฮาโมร์บิดาของเซเคมเป็นเงินหนึ่งร้อยแผ่น ที่นี้ตกเป็นมรดกของลูกหลานโยเซฟ

33. และเอลเอซาร์บุตรชายของอาโรนก็สิ้นชีวิต และเขาฝังศพท่านไว้ในเนินเขาซึ่งเป็นของฟีเนหัสบุตรชายของท่าน ซึ่งได้มอบไว้ให้เขาในแดนเทือกเขาเอฟราอิม

ผู้วิจัย

บทที่ 1

1. อยู่มาเมื่อโยชูวาสิ้นชีพแล้ว คนอิสราเอลทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า ใครในพวกข้าพระองค์ทั้งหลายจะขึ้นไปก่อนเพื่อสู้รบกับคนคานาอัน
2. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ยูดาห์จะขึ้นไป ดูกิจ เราได้มอบแผ่นดินนั้นไว้ในมือเขาแล้ว
3. ยูดาห์จึงพูดกับสิเมโอนพี่ของตนว่า จงขึ้นไปกับฉันในเขตแดนที่กำหนดให้แก่ฉัน เพื่อเราจะได้รับสู้รบกับคนคานาอัน และฉันจะไปร่วมรบในเขตแดนที่กำหนดให้แก่ท่านนั้นด้วย สิเมโอนก็ไปกับเขา
4. แล้วยูดาห์ก็ขึ้นไป และพระเยโฮวาห์ทรงมอบคนคานาอันและคนเปริสซีไว้ในมือของเขา และเขาก็ประหารคนที่เมืองเบเซกหนึ่งหมื่นคน
5. และเขาทั้งหลายพบอาโดเน็บบะเซกในเมืองเบเซก และสู้รบกับท่าน เขาได้ประหารคนคานาอันและคนเปริสซี
6. อาโดเน็บบะเซกหนีไป แต่พวกเขาตามจับได้และได้ตัดนิ้วหัวแม่มือ และนิ้วหัวแม่เท้าของท่านออกเสีย
7. อาโดเน็บบะเซกกล่าวว่า มีกษัตริย์เจ็ดสิบองค์ที่หัวแม่มือและหัวแม่เท้าของเขาถูกตัดออก เก็บเศษอาหารอยู่ใต้โต๊ะของเรา เรากะทำแก่เขาอย่างไร พระเจ้าก็ทรงกระทำแก่เราอย่างนั้น เขาทั้งหลายก็คุมตัวท่านมาที่กรุงเยรูซาเล็ม และท่านก็สิ้นชีวิตที่นั่น
8. และคนยูดาห์ได้เข้าโจมตีเมืองเยรูซาเล็มและยึดเมืองได้ จึงฆ่าฟันชาวเมืองเสียด้วยคมดาบ และเอาไฟเผาเมืองเสีย
9. ภายหลังคนยูดาห์ได้ลงไปสู้รบกับคนคานาอันผู้ซึ่งตั้งอยู่ในแดนเทือกเขา ในภาคใต้ และในหุบเขา
10. และยูดาห์ได้ไปสู้รบกับคนคานาอันผู้ซึ่งอยู่ในเฮโบรน (เมืองเฮโบรนนั้นแต่ก่อนมีชื่อว่าคีริยาทอารบา) และเขาทั้งหลายได้ประหารเซซัย อาหิมาน และทัลมัย
11. เขาทั้งหลายยกจากที่นั่นไปสู้รบกับชาวเมืองเดบีร์ เมืองเดบีร์นั้นแต่ก่อนมีชื่อว่าคีริยาทเสเฟอร์
12. และคาเลบกล่าวว่า ใครโจมตีเมืองคีริยาทเสเฟอร์และยึดได้ เราจะยกอัครสาว์บุตรสาวของเราให้เป็นภรรยา
13. และโอทนีเอลบุตรชายเคนัส น้องชายของคาเลบตีเมืองนั้นได้ ท่านจึงยกอัครสาว์บุตรสาวของตนให้เป็นภรรยา
14. อยู่มาเมื่อแต่งงานกันแล้วนางจึงชวนสามีให้ขอที่นาต่อบิดา นางก็ลงจากหลังลา และคาเลบถามนางว่า เจ้าต้องการอะไร
15. นางจึงตอบท่านว่า ขอของขวัญให้ลูกสักอย่างหนึ่งเถิด เมื่อพ่อให้ลูกมาอยู่ในแผ่นดินภาคใต้แล้ว ลูกขอน้ำพุด้วย และคาเลบก็ยกน้ำพุบนและน้ำพุล่างให้แก่นาง
16. คนเคไนต์พ่อตาของโมเสสได้ขึ้นไปจากเมืองดงอินทผลัม พร้อมกับคนยูดาห์มาถึงถิ่นทุรกันดารยูดาห์ซึ่งอยู่ในภาคใต้ใกล้อาราด และเขาก็เข้าไปตั้งอยู่กับชนชาตินั้น
17. และยูดาห์ก็ยกไปร่วมกับสิเมโอนพี่ของเขาประหารคนคานาอันซึ่งอยู่ในเมืองเศฟัทและทำลายเมืองนั้นเสียอย่างสิ้นเชิง ชื่อเมืองนั้นจึงเรียกว่าโฮรมาห์
18. ยูดาห์ได้ยึดเมืองกาซาพร้อมทั้งอาณาเขต และเมืองอัสเคโลนพร้อมทั้งอาณาเขต และเมืองเอโครนพร้อมทั้งอาณาเขตไว้ด้วย

19. และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับยูดาห์ เขาจึงขับไล่ชาวแดนเทือกเขาออกไป แต่จะขับไล่ชาวเมืองที่อยู่ในหุบเขานั้นไม่ได้ เพราะพวกเหล่านั้นมีธรรบเหล็ก
20. เมืองเฮโบรอนนั้นเขายกให้คาเลบดั่งที่โมเสสได้กล่าวไว้ คาเลบจึงขับไล่บุตรชายทั้งสามคนของอานาคออกไปเสีย
21. แต่คนเบนยามินมิได้ขับไล่คนเยบูนส์ผู้อยู่ในเยรูซาเล็มให้ออกไป ดังนั้นคนเยบูนส์จึงอาศัยอยู่กับคนเบนยามินในเยรูซาเล็มจนถึงทุกวันนี้
22. หนึ่งวงศ์วานของโยเซฟได้ขึ้นไปสู้รบเมืองเบธเอลด้วย และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพวกเขา
23. วงศ์วานโยเซฟได้ใช้คนไปสอดแนมเมืองเบธเอล (แต่ก่อนเมืองนี้ชื่อ ลูส)
24. และผู้สอดแนมเห็นชายคนหนึ่งเดินออกมาจากเมือง จึงพูดกับเขาว่า ขอชี้ทางเข้าเมืองนี้ให้แก่เรา และเราจะปรานีเจ้า
25. ชายคนนั้นก็ชี้ทางเข้าเมืองให้และเขาประหารเมืองนั้น ทำลายเสียด้วยคมดาบ แต่เขาปล่อยให้ชายคนนั้นและครอบครัวทั้งสิ้นของเขารอดไป
26. ชายคนนั้นก็เข้าไปในแผ่นดินของคานาอันและสร้างเมืองขึ้นเมืองหนึ่ง เรียกชื่อว่าเมืองลูส ซึ่งเป็นชื่ออยู่จนทุกวันนี้
27. มนัสเสหฺมิได้ขับไล่ชาวเมืองเบธซานและชาวชนบทของเมืองนั้นให้ออกไป หรือชาวเมืองทาอานาคกับชาวชนบทของเมืองนั้น หรือชาวเมืองโดร์กับชาวชนบทของเมืองนั้น หรือชาวเมืองอิบเลอัมกับชาวชนบทของเมืองนั้น หรือชาวเมืองเมกิดโดกับชาวชนบทของเมืองนั้น แต่คนคานาอันยังขึ้นอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น
28. อยู่มาเมื่อคนอิสราเอลมีกำลังเข้มแข็งขึ้นก็บังคับคนคานาอันให้ทำงานโยธา แต่มิได้ขับไล่ให้เขาออกไปเสียอย่างสิ้นเชิง
29. และเอฟราอิมมิได้ขับไล่คนคานาอันผู้อยู่อาศัยอยู่ในเมืองเกเซอร์ให้ออกไป แต่คนคานาอันยังอาศัยอยู่ในเมืองเกเซอร์ท่ามกลางเขา
30. เศบูลุนมิได้ขับไล่ชาวเมืองคิโรน หรือชาวเมืองนาหะโลล แต่คนคานาอันได้อาศัยอยู่ท่ามกลางเขาและถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา
31. อาเซอร์มิได้ขับไล่ชาวเมืองอัคโค หรือชาวเมืองไซดอน หรือชาวเมืองอัคลาบ หรือชาวเมืองอัคชิบ หรือชาวเมืองเฮลบาห์ หรือชาวเมืองอาฟิก หรือชาวเมืองเรโหบ
32. แต่คนอาเซอร์ได้อาศัยอยู่ท่ามกลางคนคานาอันชาวแผ่นดินนั้น เพราะว่าเขาทั้งหลายมิได้ขับไล่ให้ออกไปเสีย
33. นัฟทาลีมิได้ขับไล่ชาวเมืองเบธเซเมช หรือชาวเมืองเบธานาห์ แต่อาศัยอยู่ในหมู่คนคานาอันชาวแผ่นดินนั้น แต่อย่างไรก็ดีชาวเมืองเบธเซเมช และชาวเมืองเบธานาห์ก็ถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา
34. คนอาโมไรต์ได้ขับดันคนคานาอันให้กลับเข้าไปในแดนเทือกเขา ไม่ยอมให้ลงมายังหุบเขา
35. คนอาโมไรต์ยังขึ้นอาศัยอยู่ที่ภูเขาสเเรสในเมืองอัยยาโลน และในเมืองซาอัลบิม แต่มือของวงศ์วานโยเซฟเหนือกว่ามือเขาทั้งหลาย เขาจึงถูกเกณฑ์ให้ทำงานโยธา
36. อาณาเขตของคนอาโมไรต์ตั้งต้นแต่ทางข้ามเขาอัคร์บิมตั้งแต่ศิลาเรื่อยขึ้นไป

บทที่ 2

1. ฝ่ายทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์ได้ขึ้นไปจากกิลกาลถึงโบคิม และกล่าวว่า เราได้ให้เจ้าทั้งหลายขึ้นไปจากอียิปต์ และได้นำเจ้าเข้ามาในแผ่นดินซึ่งเราปฏิญาณไว้แก่บรรพบุรุษของเจ้า และเรากล่าวว่า `เราจะไม่หักพันธสัญญาที่เราได้มีไว้กับเจ้าเลย
2. และเจ้าทั้งหลายอย่าทำพันธสัญญากับชาวแผ่นดินนี้ เจ้าต้องทำลายแท่นบูชาของเขาเสีย' แต่เจ้ามิได้เชื่อฟังเสียงของเรา เจ้าทำอะไรเช่นนี้เล่า
3. ฉะนั้นเรากล่าวด้วยว่า `เราจะไม่ขับไล่เขาเหล่านั้นออกไปให้พ้นหน้าเจ้า แต่เขาจะเป็นเช่นหนามอยู่ที่สีข้างของเจ้า และพระของเขาจะเป็นปวงดักเจ้า'
4. อยู่มาเมื่อทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวคำเหล่านี้แก่บรรดาคนอิสราเอลแล้วประชาชนก็ส่งเสียงร้องไห้
5. และเขาเรียกที่ตำบลนั้นว่า โบคิม และเขาทั้งหลายได้ถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น
6. เมื่อโยชูวาปล่อยประชาชนไปแล้วคนอิสราเอลต่างก็เข้าไปอยู่ในมรดกที่ดินของตนเพื่อยึดครอง
7. ประชาชนทั้งหลายได้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ตลอดสมัยของโยชูวา และตลอดสมัยของพวกผู้ใหญ่ผู้มีอายุยืนนานกว่าโยชูวา ผู้ซึ่งได้เห็นปวงมหกิจซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำเพื่ออิสราเอล
8. โยชวานุตรชายหนุ่มผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์สิ้นชีวิตเมื่ออายุได้หนึ่งร้อยสิบปี
9. และเขาทั้งหลายก็ฝังท่านไว้ในที่ดินมรดกของท่านที่เมืองทิมนาทเสราห์ ในแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม ทิศเหนือของยอดเขากาอัท
10. และยุครุ่นนั้นทั้งสิ้นก็ถูกรวบรวมไปอยู่กับบรรพบุรุษของเขา อีกยุคหนึ่งก็เกิดขึ้นตามมา เขาไม่รู้จักพระเยโฮวาห์หรือรู้พระราชกิจซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำเพื่ออิสราเอล
11. คนอิสราเอลก็กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติพระบาอัล
12. เขาได้ละทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ผู้ทรงนำเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ และเขาทั้งหลายติดตามพระอื่นซึ่งเป็นพระของชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบเขา กราบไหว้พระเหล่านั้น กระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธ
13. เขาทั้งหลายละทิ้งพระเยโฮวาห์ไปปรนนิบัติพระบาอัล และพวกพระอชทาโรท
14. ดังนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงพลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล พระองค์จึงทรงมอบเขาไว้ในมือพวกปล้นผู้ปล้นเขา และทรงขายเขาไว้ในมือของบรรดาศัตรูที่อยู่รอบเขาทั้งหลาย ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงต่อต้านพวกศัตรูของเขาทั้งหลายต่อไปไม่ได้
15. เขาทั้งหลายออกไปรบเมื่อไร พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ก็ต่อต้านเขา กระทำให้เขาพ่ายแพ้ ดังที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว และดังที่พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณไว้กับเขา และเขาทั้งหลายก็มีความทุกข์ยิ่งนัก
16. อย่างไรก็ตามพระเยโฮวาห์ทรงให้เกิดผู้วินิจฉัย ผู้ช่วยเขาทั้งหลายให้พ้นมือของผู้ที่ปล้นเขา
17. แต่เขาทั้งหลายก็ยังไม่เชื่อฟังผู้วินิจฉัยทั้งหลายของเขา เพราะเขาทั้งหลายเล่นซู้กับพระอื่นและกราบไหว้พระอื่นไม่ช้าเขาก็หันไปเสียจากทางซึ่งบรรพบุรุษของเขาได้ดำเนิน ผู้ได้เชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์ แต่เขาทั้ง

หลายมิได้กระทำตาม

18. พระเยโฮวาห์ทรงตั้งผู้วินิจฉัยขึ้นเมื่อไร พระเยโฮวาห์ก็ทรงสถิตกับผู้วินิจฉัยนั้นเมื่อนั้น และพระองค์ทรงช่วยเขาทั้งหลายให้พ้นจากเงื้อมมือของศัตรูตลอดชีวิตของผู้วินิจฉัยนั้น เพราะพระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัยสงสารเขาทั้งหลาย เมื่อทรงฟังเสียงคร่ำครวญของเขาเนื่องด้วยผู้ข่มเหงและบีบบังคับ
19. แต่อยู่มาเมื่อผู้วินิจฉัยนั้นสิ้นชีวิต เขาทั้งหลายก็หันกลับประพฤติชั่วร้ายเสียยิ่งกว่าบิดาของเขา หลงไปติดตามปรณินิบัติและกราบไหว้พระอื่น เขามิได้เคยงดเว้นการกระทำของเขาหรือหายจากทางคือดิ่งของเขา
20. ดังนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงพลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ตรัสว่า เพราะประชาชนนี้ได้ละเมิดต่อพันธสัญญา ซึ่งเราได้บัญญัติไว้กับบรรพบุรุษของเขา และไม่ยอมฟังเสียงของเรา
21. ดังนั้นตั้งแต่บัดนี้ต่อไปเราจะไม่ขับไล่ประชาชาติใดในบรรดาประชาชาติซึ่งโยชูวาทิ้งไว้เมื่อเขาสิ้นชีวิตนั้นให้พ้นหน้า
22. เพื่อเราจะใช้ประชาชาติเหล่านั้นทั้งสิ้นทดสอบอิสราเอลว่า เขาจะรักษาพระมรรคาของพระเยโฮวาห์และดำเนินตามอย่างบรรพบุรุษของเขาหรือไม่
23. ดังนั้นพระเยโฮวาห์ทรงปล่อยประชาชาติเหล่านั้นไว้ ไม่ทรงขับไล่ให้ออกไปเสียโดยเร็ว และพระองค์มิได้ทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของโยชูวา

บทที่ 3

1. ต่อไปนี้เป็นประสาชาติที่พระเยโฮวาห์ทรงให้เหลือไว้ เพื่อใช้ทดสอบบรรดาคนอิสราเอล คือคนอิสราเอลคนใดซึ่งยังไม่เคยประสบสงครามทั้งหลายในคานาอัน
2. แต่เพียงทรงให้เชื้อสายคนอิสราเอลเข้าใจเรื่องการสงคราม เพื่ออย่างน้อยพระองค์จะได้ทรงสอนแก่ผู้ที่ยังไม่ทราบมาก่อน
3. คือเจ้านายทั้งห้าของคนฟีลิสเตีย คนคานาอันทั้งหมด ชาวไซดอน และคนฮีไวต์ผู้อาศัยอยู่บนภูเขาเลบานอน ตั้งแต่ภูเขาอัลเฮอร์โมนจนถึงทางเข้าเมืองฮามัท
4. เหลือคนเหล่านี้ที่อยู่เพื่อทดสอบคนอิสราเอลเพื่อให้ทราบว่า อิสราเอลจะเชื่อฟังพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาไว้กับบรรพบุรุษของเขาโดยโมเสสนั้นหรือไม่
5. ดังนั้นแหละคนอิสราเอลจึงอาศัยอยู่ในหมู่คนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอามอไรต์ คนเปอร์ซิซซี คนฮีไวต์ และคนเยบูน
6. เขาไปสู่ขอบุตรสาวชนเหล่านั้นมาเป็นภรรยา และยกบุตรสาวของตนให้แก่บุตรชายของคนเหล่านั้น และได้ปรนนิบัติพระของเขเหล่านั้น
7. คนอิสราเอลได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตนเสีย ไปปรนนิบัติพระบาอัลและเสารูปเคารพ
8. เพราะฉะนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ทรงขายเขาไว้ในมือคูชันริชาธาอิมกษัตริย์เมืองเมโสโปเตเมีย และคนอิสราเอลได้ปฏิบัติคูชันริชาธาอิมแปดปี
9. แต่เมื่อคนอิสราเอลร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ทรงให้เกิดผู้ช่วยแก่คนอิสราเอล ผู้ได้ช่วยเขาทั้งหลายให้รอด คือโอทนีเอลบุตรชายเคนัส น้องชายของคาเลบ
10. พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับโอทนีเอล และท่านจึงวินิจฉัยคนอิสราเอล และออกไปกระทำสงคราม และพระเยโฮวาห์ทรงมอบคูชันริชาธาอิมกษัตริย์เมืองเมโสโปเตเมียไว้ในมือของท่าน และมือของท่านชนะคูชันริชาธาอิม
11. ดังนั้นแผ่นดินจึงได้หยุดพักสงบอยู่สี่สิบปี แล้วโอทนีเอลบุตรชายเคนัสก็สิ้นชีวิต
12. และคนอิสราเอลกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก พระเยโฮวาห์จึงทรงเสริมกำลังเอกลอนกษัตริย์เมืองโมอับเพื่อต่อสู้อิสราเอล เพราะว่าเขาทั้งหลายได้ประพฤติชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์
13. ท่านจึงได้ให้คนอัมโมนและคนอามาเลขมาสมทบ ยกไปโจมตีอิสราเอล และได้ยึดเมืองดงอินทผลัมไว้
14. และคนอิสราเอลจึงปฏิบัติเอกลอนกษัตริย์เมืองโมอับอยู่ถึงสิบแปดปี
15. แต่เมื่อคนอิสราเอลร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ทรงให้เกิดผู้ช่วยคนหนึ่งแก่เขาทั้งหลาย ชื่อเอสูด บุตรชายเก-รา คนเบนยามิน คนถนัดมือซ้าย คนอิสราเอลให้ท่านเป็นผู้นำส่วยไปมอบแก่เอกลอนกษัตริย์เมืองโมอับ
16. เอสูดได้ทำดาบสองคมไว้ประจำตัวเล่มหนึ่งยาวศอกหนึ่ง เหน็บไว้ใต้ผ้าที่ต้นขาขวา
17. เขาก็นำส่วยไปมอบแก่เอกลอนกษัตริย์เมืองโมอับ ฝ่ายเอกลอนเป็นคนอ้วนมาก
18. และเมื่อเอสูดมอบส่วยเสร็จแล้ว ท่านจึงไปส่งคนที่หาบหามส่วยนั้น

19. แล้วตัวท่านกลับไปจากรูปเคารพสลักที่อยู่ใกล้กิลกาลทูลว่า ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์มีข้อราชการลับที่จะกราบทูลให้ทรงทราบ กษัตริย์จึงมีบัญชาว่า เจียบๆ บรรดามหาดเล็กที่เฝ้าอยู่ก็ทูลลาออกไปหมด
20. และเอซูดก็เข้าไปเฝ้าท่าน ขณะนั้นท่านประทับอยู่ล่ำพั่งในห้องเย็นชั้นบนของท่าน และเอซูดทูลว่า ข้าพระองค์มีพระดำรัสจากพระเจ้าถวยพระองค์ ท่านจึงลุกขึ้นจากพระที่นั่ง
21. เอซูดก็ยื่นมือซ้ายซัดดาบนั้นออกจากต้นขาขวาแทงเข้าไปในห้องของเอกลอน
22. ดาบจมเข้าไปหมดทั้งด้าม ไขมันหุ้มดาบไว้ ท่านก็ซัดดาบออกจากห้องของท่านไม่ได้ แล้วของโสโครกออกมา
23. แล้วเอซูดออกไปที่เฉลียงปิดทวารห้องชั้นบน ลั่นกุญแจเสีย
24. เมื่อเอซูดไปแล้วมหาดเล็กก็เข้ามา ดูเถิด เมื่อเขาเห็นว่าทวารห้องชั้นบนปิดใส่กุญแจอยู่ เขาทั้งหลายคิดว่า พระองค์ท่านกำลังทรงส่งทุกข์อยู่ที่ในห้องเย็น
25. เมื่อคอยอยู่ช้านานจนรำคาญ ดูเถิด ไม่เห็นมีใครเปิดทวารห้องชั้นบน เขาจึงเอากุญแจมาไขเปิดออก ดูเถิด เห็นเจ้านายของตนนอนสิ้นชีวิตอยู่บนพื้น
26. เมื่อเขาต่างก็คอยกันอยู่นั้นเอซูดก็หนีไปพ้นรูปเคารพหินสลักรอดมาได้ถึงเฮอีราห์
27. ต่อมาเมื่อท่านมาถึงแล้วจึงเป่าแตรขึ้นในแดนเทือกเขาเอฟราอิม แล้วคนอิสราเอลก็ยกลงไปกับท่านจากแดนเทือกเขาและท่านนำเขา
28. ท่านจึงสั่งเขาว่า จงตามเรามาเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมอบศัตรูของท่าน คือชนโมอับไว้ในมือของท่านแล้ว เขาทั้งหลายจึงลงตามท่านไป และยึดทำข้ามแม่น้ำจอร์แดนสกัดคนโมอับไว้ไม่ยอมให้ใครข้ามไปได้สักคนเดียว
29. ในคราวนั้นเขาประหารคนโมอับเสียประมาณหนึ่งหมื่นคนล้วนแต่คนฉกรรจ์และล่าสัตว์ทั้งสิ้น ไม่พ้นไปได้สักคนเดียว
30. โมอับจึงพ่ายแพ้อยู่ใต้มือของอิสราเอลในวันนั้น และแผ่นดินนั้นก็ได้หยุดพักสงบอยู่แปดสิบปี
31. ภายหลังเอซูด มีซัมการ์บุตรชายอานาหุผู้ใช้ประทักวัวฆ่าคนฟิลิสเตียเสียหกร้อยคน ท่านก็เป็นผู้ช่วยอิสราเอลให้รอดด้วยเหมือนกัน

บทที่ 4

1. ครั้นเอสูดสิ้นชีวิตแล้ว คนอิสราเอลก็ประพาศชู้ในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก
2. พระเยโฮวาห์จึงทรงขายเขาไว้ในมือของยาบินกษัตริย์เมืองคานาอัน ผู้ครอบครองอยู่ ณ กรุงฮาซอร์ แม่ทัพของท่านชื่อสิเสรา ผู้ซึ่งอาศัยอยู่ที่เมืองฮาโรเซทของคนต่างชาติ
3. แล้วคนอิสราเอลก็ร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์ เพราะว่ากษัตริย์ยาบินมีรถรบเหล็กเก้าร้อยคัน และได้บีบบังคับคนอิสราเอลอย่างร้ายถึงยี่สิบปี
4. คราวนั้นผู้พยากรณ์หญิงคนหนึ่งชื่อเดโบราห์ ภรรยาของลัปปิโดท เป็นผู้วินิจฉัยคนอิสราเอลสมัยนั้น
5. นางเคยนั่งอยู่ใต้ต้นอินทผลัมเดโบราห์ที่อยู่ระหว่างรามาทและเบธเอลในแดนเทือกเขาเอฟราอิม และคนอิสราเอลก็ขึ้นมาหานางที่นั่นเพื่อให้ชำระความ
6. นางใช้คนไปเรียกบาราคบุตรชายอาบีโนอัม ให้มาจากเคเดชในนัฟทาลีและกล่าวแก่เขาว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลมิได้ทรงบัญชาท่านหรือว่า 'ไปรวบรวมพลไว้ที่ภูเขาทาโบร์ จงเกณฑ์จากคนนัฟทาลีและคนเศบูลุนหนึ่งหมื่นคน
7. และเราจะชักนำสิเสราแม่ทัพของยาบินให้มาพบกับเจ้าที่แม่น้ำคิโซน พร้อมกับรถรบและกองทหารของเขา และเราจะมอบเขาไว้ในมือของเจ้า'
8. บาราคจึงตอบนางว่า ถ้าแม้นางไปกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไป ถ้าแม้นางไม่ไปกับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ไม่ไป
9. นางจึงตอบว่า ดิฉันจะไปกับท่านแน่ แต่ว่าทางที่ท่านไปนั้นจะไม่นำท่านไปถึงศักดิ์ศรี เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะขายสิเสราไว้ในมือของหญิงคนหนึ่ง แล้วนางเดโบราห์ก็ลุกขึ้นไปกับบาราคถึงเมืองเคเดช
10. บาราคจึงเรียกเศบูลุนกับนัฟทาลีให้ไปที่เคเดช มีคนหนึ่งหมื่นเดินตามขึ้นไป และนางเดโบราห์ก็ไปด้วย
11. มีชายคนหนึ่งชื่อเฮเบอร์คนเคไนต์ คือจากลูกหลานของโฮบบ์พ่อดาของโมเสส ได้แยกออกจากคนเคไนต์ทั้งหลาย มาตั้งเต็นท์อยู่ไกลออกไปถึงที่ราบศานันนิม ซึ่งอยู่ใกล้เมืองเคเดช
12. เมื่อมีคนไปแจ้งแก่สิเสราว่าบาราคบุตรชายอาบีโนอัมขึ้นไปภูเขาทาโบร์แล้ว
13. สิเสรา ก็เรียกรถรบทั้งหมดของท่านออกมา เป็นรถเหล็กเก้าร้อยคัน พร้อมกับเหล่าทหารทั้งหมดที่ไปด้วย ยกไปจากเมืองฮาโรเซทของคนต่างชาติไปถึงแม่น้ำคิโซน
14. นางเดโบราห์จึงกล่าวแก่บาราคว่า ลุกขึ้นเถิด เพราะวันนี้เป็นวันที่พระเยโฮวาห์ทรงมอบสิเสราไว้ในมือของท่าน พระเยโฮวาห์เสด็จนำหน้าท่านไปมิใช่หรือ บาราคจึงลงไปจากภูเขาทาโบร์พร้อมกับทหารหนึ่งหมื่นคนติดตามท่านไป
15. พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้สิเสราพร้อมกับรถรบทั้งสิ้นของท่านและกองทัพทั้งหมดของท่าน แดกตื่นพ่ายแพ้ด้วยคมดาบต่อหน้าบาราค แล้วสิเสราก็ลงจากรถรบวิ่งหนีไป
16. และบาราคได้ไล่ติดตามรถรบทั้งหลายและกองทัพไปจนถึงฮาโรเซทของคนต่างชาติ และกองทัพทั้งหมดของสิเสราก็ล้มตายด้วยคมดาบ ไม่เหลือสักคนเดียว
17. ฝ่ายสิเสราวิ่งหนีไปถึงเต็นท์ของยาเอล ภรรยาของเฮเบอร์คนเคไนต์ เพราะว่ายาบินกษัตริย์เมืองฮาซอร์เป็นไมตรีกับบวงศ์วานเฮเบอร์คนเคไนต์

18. ยาเอลจึงออกไปต้อนรับสิเสรา เรียกว่า เจ้านายของดิฉันเจ้าข้า เชิญแวะเข้ามา เชิญแวะเข้ามาพักกับดิฉัน อย่กลัวอะไรเลย สิเสราจึงแวะเข้าไปในเต็นท์ และนางก็เอาผ้าห่มมาคลุมตัวให้
19. ท่านจึงพูดกับนางว่า ขอน้ำให้เรากินสักหน่อยเพราะเรากระหายน้ำ นางก็เปิดถุงน้ำนมให้ท่านดื่ม และเอาผ้าคลุมท่านไว้
20. สิเสราจึงบอกแก่นางอีกว่า ขอยืมผ้าที่ประตูเต็นท์ ถ้ามีผู้ใดมาถามว่า 'มีใครมาพักที่นี่บ้างหรือ' จงบอกว่า 'ไม่มี'
21. แต่ยาเอลภรรยาของเฮเบอร์หิบบหลักซึ่งเต็นท์ ถือค้อนเดินย่องเข้ามา ดอกหลักเข้าที่ขมับของสิเสราทะลุติดดิน ขณะที่สิเสรากำลังหลับสนิทอยู่เพราะความเหน็ดเหนื่อย แล้วสิเสราก็สิ้นชีวิต
22. และดูเถิด บาราคไล่ติดตามสิเสรามารวมถึง ยาเอลก็ออกไปต้อนรับเรียนท่านว่า เชิญเข้ามาเถิด ดิฉันจะชี้ให้ท่านเห็นคนที่ท่านค้นหาอยู่นั้น พอบาราคก็เข้าไปในเต็นท์แล้ว ดูเถิด สิเสรานอนสิ้นชีวิตอยู่ มีหลักเต็นท์ในขมับ
23. ดังนี้แหละในวันนั้นพระเจ้าทรงกระทำให้ยาบินกษัตริย์คานาอันนอบน้อมต่อหน้าคนอิสราเอล
24. และมือของคนอิสราเอลก็กระทำต่อยาบินกษัตริย์เมืองคานาอันหนักขึ้นทุกที จนเขาทั้งหลายได้ทำลายยาบินกษัตริย์เมืองคานาอันเสีย

บทที่ 5

1. แล้วนางเดโบราห์ก็บาราคบุตรชายอาบีโนอัมจึงร้องเพลงในวันนั้นว่า
2. จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เพราะพระองค์ทรงแก้แค้นคนอิสราเอลเมื่อประชาชนสมัคใจช่วย
3. โอ บรรดากษัตริย์ ขอทรงสดับ โอ เจ้านายทั้งหลาย ขอจงเงี่ยหูฟัง ข้าพเจ้านี้แหละจะร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์
ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล
4. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เมื่อพระองค์เสด็จออกจากเสอีร์ เมื่อพระองค์เสด็จจากท้องถื่นเอโดม แผ่นดินก็หวาดหวั่นไหว
ท้องฟ้าก็ปล່อยลงมา เออ เมฆก็ปล່อยฝนลงมา
5. ภูเขาก็ละลายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ รวมทั้งภูเขานิยาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล
6. ในสมัยซัมการ์บุตรชายอานาถ สมัยยาเอล ทางหลวงก็หยุดชะงัก ผู้สัญจรไปมาก็กลับไปเดินตามทางชอย
7. ชาวไร่ชาวนาในอิสราเอลก็หยุดยั้ง เขาหยุดยั้งจนดิฉันเดโบราห์ขึ้นมา จนดิฉันขึ้นมาเป็นอย่างมารดาอิสราเอล
8. เมื่อเลือกนับถือพระใหม่ สงครามก็ประชิดเข้ามาถึงประตูเมือง เห็นมีโล่หรือหอกสักอันหนึ่งในพลอิสราเอลสี่หมื่น
คนหรือ
9. จิตใจของข้าพเจ้านิยมชมชอบในบรรดาเจ้าเมืองของอิสราเอล ผู้อาสาสมัครท่ามกลางประชาชน จงถวายสาธุการ
แด่พระเยโฮวาห์
10. บรรดาท่านผู้ที่ขีลาเผือก จงบอกกล่าวให้ทราบเถิด ทั้งท่านผู้ที่นั่งพิพากษาและท่านที่สัญจรไปมา
11. คนที่รอดพ้นจากเสียงนักธนู ณ ที่ตักน้ำ เขากล่าวถึงกิจการอันชอบธรรมของพระเยโฮวาห์ คือกิจการอันชอบ
ธรรมต่อชาวไร่ชาวนาในอิสราเอล แล้วชนชาติของพระเยโฮวาห์ก็เดินไปที่ประตูเมือง
12. ตื่นเถิด ตื่นเถิด เดโบราห์เอ๋ย ตื่นเถิด ตื่นมาร้องเพลง ลูกขึ้นเถิด บาราค โอ บุตรชายอาบีโนอัมเอ๋ย พาพวก
เชลยของท่านไป
13. ครั้งนั้นพระองค์ทรงกระทำให้ผู้ที่เหลืออยู่ปกครองพวกขุนนางของประชาชน พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้า
ปกครองผู้มีกำลัง
14. ผู้ที่มีรากอยู่ในอามาเลขได้ลงมาจากเอฟราอิม เขาเดินตามท่านนะ เบนยามินท่ามกลางประชาชนของท่าน ผู้
บังคับบัญชาเดินลงมาจากมาคีร์และผู้บันทึกรายงานของจอมพลออกมาจากเศบูลุน
15. เจ้านายทั้งหลายของอิสราศาร์มากับเดโบราห์ และอิสราศาร์กับบาราคด้วย เขาเร่งติดตามท่านไปในหุบเขา มี
ความตั้งใจอย่างยิ่งเพื่อกองพลคนรูเบน
16. ไฉนท่านจึงรั้งรออยู่ที่คอกแกะเพื่อจะฟังเสียงปี่ที่เขาเป่าให้แกะฟัง เพื่อกองพลคนรูเบนมีการพิจารณาความมุ่ง
หมายของจิตใจ
17. กิเลอาดอยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ส่วนดานอาศัยอยู่กับเรือกำปั่นท่าไมเลา อาเซอร์นั้งเฉยอยู่ที่ฝั่งทะเลตั้ง
บ้านเรือนอยู่ตามท่าจอดเรือของเขา
18. เศบูลุนกับนัฟทาลีเป็นคนทีเสี่ยงชีวิตเข้าสู่ความตาย ณ ที่สูงในสนามรบ
19. พอบรรดากษัตริย์มาถึงก็รบกัน บรรดากษัตริย์คานาอันก็รบที่ทาอานาคริมห้วงน้ำเมกิดโดโดยมิได้รับเงินเลย

20. ดวงดาวก็สู้รบจากสวรรค์จากวิถีของมัน มันทั้งหลายรบกับสิเสรา
21. แม่น้ำคีโชนพัดกวาดเขาไปเสีย คือแม่น้ำคีโชน แม่น้ำโบราณนั้น โอ จิตของข้าพเจ้าเอ๋ย เจ้าได้เหยียบย่ำด้วยกำลังแข็งขัน
22. แล้วเสียงก็มำก็กระทบแรงโดยมำของเขาวิ่งควบไป มำที่มีอำนาจใหญ่โตวิ่งควบไป
23. ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวว่า 'จงสาปแช่งเมโรสเถิด จงสาปแช่งชาวเมืองให้หนัก เพราะเขาไม่ได้ออกมาช่วยพระเยโฮวาห์ คือช่วยพระเยโฮวาห์สู้ผู้มีกำลังมาก'
24. หญิงที่น่าสรรเสริญมากที่สุดก็คือยาเอลภรรยาของเฮเบอร์คนเคไนต์ เป็นหญิงที่น่าสรรเสริญมากที่สุดที่อยู่เต็นท์
25. เขาขอให้นางก็ให้น้ำนม นางเอานมขันใส่ชามหลวงมายื่นให้
26. นางเอี่ยมมือหยิบหลักเต็นท์ ข้างมือขวาของนางฉวยตะลุมพุก นางตอกสิเสราเข้าที่หนึ่ง นางบีศีรษะของสิเสรา นางตีทะเลขมับของเขา
27. เขาจมลง เขาล้ม เขานอนที่เท้าของนาง ที่เท้าของนางเขาจมลง เขาล้ม เขาจมลงที่ไหน ที่นั่นเขาล้มลงตาย
28. มารดาของสิเสรามองออกไปตามช่องหน้าต่าง นางมองไปตามบานเกล็ด ร้องว่า 'ทำไมหมนอ รถรบของเขาจึงมาช้าเหลือเกิน ทำไมล้อรถรบของเขาจึงเนินช้าอยู่'
29. บรรดาสตรีผู้ฉลาดของนางจึงตอบนาง เปล่าดอก นางนี่ก็ตอบเอาเองว่า
30. 'เขาทั้งหลายยังไม่พบและยังไม่แบ่งของที่ริบมาได้หรือ หญิงคนหนึ่งหรือสองคนได้แก่ชายคนหนึ่ง สิ่งของย้อมสีที่ริบมาเป็นของสิเสรา ของย้อมสีที่ปักลวดลาย ของย้อมสีที่ปักลวดลายสองหน้าสำหรับพันคอของข้าเป็นของที่ริบ'
31. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอศัตรูทั้งปวงของพระองค์พินาศสิ้นดังนี้ แต่ขอให้ผู้ที่รักพระองค์เปรียบดังดวงอาทิตย์เมื่อโผล่ขึ้นด้วยอนุภาพ และแผ่นดินก็หยุดพักสงบอยู่สี่สิบปี

บทที่ 6

1. และคนอิสราเอลก็ได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมือของคนมีเดียนเจ็ดปี
2. และมือของคนมีเดียนก็มีชัยชนะต่ออิสราเอล เพราะเหตุคนมีเดียน ประชาชนอิสราเอลจึงต้องทำที่หลบซ่อนซึ่งอยู่ในภูเขาให้แก่ตนเอง คือถ้ำ และที่กำบังที่เข้มแข็ง
3. เพราะว่าคนอิสราเอลหว่านพืชเมื่อไร คนมีเดียนและคนอามาเลขและชาวตะวันออกก็ขึ้นมาสู้รบกับเขา
4. เขามาตั้งค่ายไว้แล้วทำลายพืชผลแห่งแผ่นดินเสีย ไกลไปถึงเมืองกาซา ไม่ให้มีเครื่องบริโภคนิสราเอลเลย ไม่ว่าแกะ หรือวัว หรือลา
5. เพราะว่าคนเหล่านั้นจะขึ้นมาพร้อมทั้งฝูงสัตว์และเต็นท์ เขามาเหมือนตึกแดนเป็นฝูงๆ ทั้งคนและอูฐก็นับไม่ถ้วน เมื่อเขาเข้ามา เขาก็ทำลายแผ่นดินเสียอย่างนี้แหละ
6. พวกอิสราเอลจึงตกต่ำลงมากเพราะคนมีเดียน คนอิสราเอลก็ร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์
7. ต่อมาเมื่อคนอิสราเอลร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์ เพราะคนมีเดียน
8. พระเยโฮวาห์ก็ทรงใช้ผู้พยากรณ์คนหนึ่งให้มาหาคนอิสราเอล ผู้นั้นพูดกับเขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า `เราได้นำพวกเจ้าขึ้นมาจากอียิปต์ นำเจ้าออกมาจากเรือนทาส
9. และเราได้ช่วยเจ้าให้พ้นจากเงื้อมมือของชาวอียิปต์ และให้พ้นจากมือของบรรดาผู้ที่บีบบังคับเจ้า และขับไล่เจ้าให้ออกไปเสียให้พ้นหน้าเจ้า และมอบแผ่นดินของเจ้าให้แก่เจ้า
10. และเราบอกกับเจ้าว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เจ้าอย่าเกรงกลัวพระของคนอามไรต์ ในแผ่นดินของเจ้าซึ่งเจ้าอาศัยอยู่นั้น แต่เจ้าทั้งหลายหาได้เชื่อฟังเสียงของเราไม่'
11. ฝ่ายทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์มานั่งอยู่ที่ใต้ต้นโอ๊กที่ตำบลโอเฟราห์ ซึ่งเป็นของโยอาช คนอาบีเยเซอร์ ฝ่ายกิเดโอนบุตรชายของท่านกำลังนวดข้าวสาธิตอยู่ในบ่อย่ำอย่างนุ่มเพื่อซ่อนให้พ้นตาคนมีเดียน
12. ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ปรากฏแก่กิเดโอนพูดกับเขาว่า เจ้านุรุษผู้กล้าหาญเอ๋ย พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเจ้า
13. กิเดโอนจึงทูลท่านผู้นั้นว่า โอ ท่านเจ้าข้า ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพวกเราแล้ว ไฉนเหตุเหล่านี้จึงเกิดขึ้นแก่เราเล่า และการอัศจรรย์ทั้งหลายของพระองค์ซึ่งบรรพบุรุษเคยเล่าให้เราฟังว่า `พระเยโฮวาห์ทรงนำเราออกจากอียิปต์มิใช่หรือ' แต่สมัยนี้พระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งเราเสียแล้ว และทรงมอบเราไว้ในมือของพวกมีเดียน
14. และพระเยโฮวาห์ทรงหันมาหาเขาตรัสว่า จงไปช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากเงื้อมมือพวกมีเดียนด้วยกำลังของเจ้านี้แหละ เราใช้เจ้าให้ไปแล้ว มิใช่หรือ
15. กิเดโอนจึงกราบทูลว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์จะช่วยอิสราเอลได้อย่างไร ดูเถิด ครอบครัวของข้าพระองค์ต่ำต้อยที่สุดในคนมนัสเสห์ และตัวข้าพระองค์ก็เป็นคนเล็กน้อยที่สุดในวงศ์วานบิดาของข้าพระองค์
16. พระเยโฮวาห์ตรัสกับเขาว่า แต่เราจะอยู่กับเจ้าแน่ และเจ้าจะได้โจมตีคนมีเดียนอย่างกับตีคนคนเดียว
17. เขาก็ทูลพระองค์ว่า ถ้าบัดนี้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงโปรดสำแดงหมายสำคัญอย่างหนึ่งแก่ข้าพระองค์ว่า พระองค์เองตรัสกับข้าพระองค์

18. ขอพระองค์อย่าเสด็จไปเสียจากที่นี่จนกว่าข้าพระองค์จะกลับมาหาพระองค์ และนำของมาตั้งถวายต่อพระพักตร์ และพระองค์ตรัสว่า เราจะคอยอยู่จนกว่าเจ้าจะกลับมาอีก
19. กิเดโอนก็กลับเข้าบ้าน จัดลูกแพะตัวหนึ่งกับแบ่งเอฟาห์หนึ่งทำขนมไร้เชื้อ เขาเอาเนื้อใส่กระจาด ส่วนน้ำแกลงใส่ในหม้อ นำสิ่งเหล่านี้มาถวายพระองค์ที่ได้ตื่นโถก
20. และทูตสวรรค์ของพระเจ้าบอกเขาว่า จงเอาเนื้อและขนมไร้เชื้อวางไว้บนศิลานี้ เทน้ำแกลงราดของเหล่านั้น กิเดโอนก็กระทำตาม
21. แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็เอาปลายไม้ที่ถืออยู่แตะต้องเนื้อและขนมไร้เชื้อ และมีไฟลุกขึ้นมาจากศิลาใหม่เนื้อและขนมไร้เชื้อจนหมด และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็หายไปพ้นสายตาของเขา
22. กิเดโอนก็ทราบว่าเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์จริง และกิเดโอนพูดว่า โอ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าเจ้าข้า บัดนี้ข้าพระองค์ได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์ต่อหน้าต่อตา อนิจจาเอ๋ย
23. แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า สันติภาพจงมีอยู่แก่เจ้า เจ้าอย่ากลัวเลย เพราะเจ้าจะไม่ตาย
24. ฝ่ายกิเดโอนก็สร้างแท่นบูชาแท่นหนึ่งถวายพระเยโฮวาห์ที่นั่น และเรียกตำบลนั้นว่า พระเยโฮวาห์ชาโลม ทุกวันนี้แท่นนั้นก็ยังอยู่ที่โอฟราห์ ซึ่งเป็นของคอนอาบีเยเซอร์
25. อยู่มาในคืนวันนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งกิเดโอนว่า จงเอาวัวหนุ่มของบิดา คือวัวผู้ตัวที่สองที่มีอายุเจ็ดปีมา ไปพังแท่นพระบอัลซึ่งบิดาของเจ้ามีอยู่นั้นลงเสีย จงโค่นเสารูปเคารพซึ่งอยู่ข้างๆแท่นเสียด้วย
26. และสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าที่บนบ่อมนี้ ใช้ก้อนหินก่อให้เป็นระเบียบ แล้วนำวัวตัวที่สองนั้นฆ่าเสียถวายเป็นเครื่องเผาบูชา เผาด้วยไม้เสารูปเคารพซึ่งเจ้าโค่นมานั้น
27. กิเดโอนจึงนำคนใช้สิบคนไปกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่งแก่เขา แต่เพราะกิเดโอนกลัวครอบครัวบิดาของตนและกลัวชาวเมือง จนไม่กล้าทำกลางวันจึงกระทำในเวลากลางคืน
28. เมื่อชาวเมืองตื่นขึ้นในเช้าตรู่วันรุ่งขึ้น ดูเถิด แท่นบูชาพระบอัลพังทลาย และเสารูปเคารพที่อยู่ข้างๆก็ถูกโค่นลง และมีวัวผู้ตัวที่สองวางบูชาอยู่บนแท่นที่สร้างขึ้นใหม่นั้น
29. เขาจึงพูดกันและกันว่า ใครทำอย่างนี้ละ เมื่อเขาได้สืบถามแล้ว เขาทั้งหลายจึงกล่าวว่า กิเดโอนบุตรชายของโยอาซได้กระทำสิ่งนี้
30. แล้วชาวเมืองจึงบอกโยอาซว่า จงมอบลูกของเจ้านั้นมาให้ประหารชีวิตเสีย เพราะเขาได้พังแท่นของพระบอัลและโค่นเสารูปเคารพที่อยู่ข้างแท่นนั้น
31. แต่โยอาซได้ตอบคนที่มาฟ้องนั้นว่า ท่านทั้งหลายจะเป็นพยานแทนพระบอัลหรือ จะสู้ความแทนหรือ ผู้ใดที่เป็นทนายแทนพระบอัลจะต้องถูกประหารชีวิตเข้านี้แหละ ถ้าพระบอัลเป็นพระแท้ก็ให้สู้คดีเองเถิด เพราะมีคนมาพังแท่นของท่านลง
32. วันนั้นเขาจึงตั้งชื่อท่านว่า เยรูบอัล ใจความว่า ให้บอัลสู้คดีเอง เพราะเขาพังแท่นของท่าน
33. ครั้งนั้นบรรดาคนมีเดียน และคนอามาเลข และชาวตะวันออกก็รวมกันยกทัพข้ามไปตั้งค่ายอยู่ในหุบเขาอิสเรเอล

34. แต่พระวิญญูญาณของพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับกิเดโอน ท่านก็เป่าแตร เรียกคนอาบีเยเซอร์ให้มาติดตามท่าน
35. และท่านส่งผู้สื่อสารไปทั่วมนัสเสห์ เรียกให้เขายกติดตามท่านไปด้วย และท่านส่งผู้สื่อสารไปยังอาเซอร์ เศบูลุน และนัฟทาลี คนเหล่านี้ก็ขึ้นมาปะทะข้าศึกด้วย
36. กิเดโอนจึงทูลพระเจ้าว่า ถ้าพระองค์จะช่วยอิสราเอลให้พ้นด้วยมือของข้าพระองค์ ดังที่พระองค์ตรัสแล้วนั้น
37. ตูเถิด ข้าพระองค์ได้วางกลุ่มชนแกะไว้ที่ลานนวดข้าว แม้มีน้ำค้างเฉพาะที่กลุ่มชนแกะเท่านั้น ส่วนที่พื้นดินโดยรอบนั้นแห้ง ข้าพระองค์ก็จะทราบว่ พระองค์จะทรงช่วยอิสราเอลให้พ้นด้วยมือของข้าพระองค์ ดังที่พระองค์ตรัสนั้น
38. ก็เป็นไปดังนั้น เมื่อกิเดโอนตื่นขึ้นในวันรุ่งเช้าก็บีบกลุ่มชนแกะ เขาก็บีบได้น้ำค้างจากกลุ่มชนแกะจนเต็มชาม
39. แล้วกิเดโอนจึงทูลพระเจ้าว่า ขออย่าให้พระพิโรธพุ่งขึ้นต่อข้าพระองค์ ขอข้าพระองค์ทูลอีกสักครั้งเดียว ขอข้าพระองค์ทดลองด้วยกลุ่มชนแกะนี้อีกครั้งหนึ่งเถิด คราวนี้ขอให้แห้งเฉพาะที่กลุ่มชนแกะ ส่วนที่พื้นดินนั้นให้มีน้ำค้างโดยทั่วไป
40. ในคืนวันนั้นพระเจ้ก็ทรงกระทำตามที่ขอ คือกลุ่มชนแกะนั้นแห้งอยู่ แต่มีน้ำค้างอยู่ทั่วพื้นดิน

บทที่ 7

1. เยรูบบาอัล คือกิเดโอน และบรรดาคนที่อยู่กับท่านก็ลุกขึ้นตั้งแต่เช้าตรู่ไปตั้งค่ายอยู่ที่ริมน้ำพุฮาโรด ฝ่ายค่ายของพวกมีเดียอยู่ทางเหนือของเขา อยู่ในหุบเขาที่ภูเขามอเรห์
2. พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า คนที่อยู่กับเจ้ายังมีมากเกินไปที่เราจะมอบคนมีเดียไว้ในมือของเขา เกรงว่าอิสราเอลจะพะงงตัวต่อเรา โดยกล่าวว่า 'มือของเราเองได้เราให้พ้น'
3. เพราะฉะนั้นบัดนี้จึงประกาศให้เข้าหูคนทั้งปวงว่า 'ผู้ใดที่กลัวและสั่นเทิ้มอยู่ ก็ให้ผู้นั้นกลับเสีย และไปจากภูเขากิลอาดโดยเร็ว' และมีคนกลับไปสองหมื่นสองพันคน และยังมีเหลืออยู่หนึ่งหมื่นคน
4. พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า ประชาชนยังมากอยู่ จงพาเขาลงไปที่น้ำและเราจะทำการทดสอบเขาให้เจ้าที่นั่น ผู้ที่เราจะบอกเจ้าว่า 'ให้คนนี้ไปกับเจ้า' ผู้นั้นต้องไปกับเจ้า ผู้ที่เราบอกว่า 'คนนี้อยาให้ไป' ผู้นั้นไม่ต้องไป
5. ท่านจึงพาประชาชนลงไปที่น้ำ พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า ทุกคนที่ใช้ลิ้นเลียน้ำดั่งสุนัข จงรวมเขาไว้พวกหนึ่ง ทุกคนที่คุกเข่าลงดื่มน้ำ จงรวมไว้อีกพวกหนึ่งดูจกัน
6. จำนวนคนที่ใช้มือวิกน้ำขึ้นเลียมีสามร้อยคน แต่ประชาชนนอกนั้นคุกเข่าลงดื่มน้ำ
7. พระเยโฮวาห์ตรัสกับกิเดโอนว่า เราจะช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นด้วยจำนวนคนสามร้อยที่เลียน้ำนั้น และมอบคนมีเดียไว้ในมือของเจ้า นอกนั้นให้กลับไปบ้านเมืองของตนทุกคน
8. ประชาชนจึงถือเสบียงและแตรไว้ และท่านสั่งให้อิสราเอลที่เหลืออยู่กลับไปยังถิ่นที่ของตนทุกคน แต่ให้สามร้อยคนนั้นอยู่ และค่ายของมีเดียก็อยู่ข้างล่างท่านในหุบเขา
9. อยู่มาในคืนวันนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า จงลุกขึ้น ลงไปยังค่ายเถิด ด้วยเรามอบเขาไว้ในมือของเจ้าแล้ว
10. ถ้าเจ้ากลัวไม่กล้าลงไป จงพาปุราห์คนใช้ของเจ้าไปด้วยให้ถึงค่ายนั้น
11. เจ้าจะได้ยินว่าเขาพูดอะไรกัน ภายหลังมือของเจ้าจะมีกำลังขึ้นที่จะลงไปตีค่ายนั้น ท่านจึงไปกับปุราห์คนใช้ของท่าน ไปถึงทหารถืออาวุธด้านนอกซึ่งอยู่ในค่าย
12. ฝ่ายคนมีเดีย และคนอามาเลข กับบรรดาชาวตะวันออก นอนอยู่ตามหุบเขาเหมือนตึกเตนเป็นฝูงๆ ฝูงอูฐของเขาก็นับไม่ถ้วน มากดุจเม็ดทรายที่ฝั่งทะเล
13. ครั้นกิเดโอนแอบมา ดูเถิด มีชายคนหนึ่งเล่าความฝันให้เพื่อนฟังว่า ดูเถิด เราฝันเรื่องหนึ่ง ดูเถิด มีขนมบาร์ลีก้อนหนึ่งกลิ้งเข้ามาในค่ายของพวกมีเดีย มาถึงเต็นท์โดนเต็นท์ทำให้เต็นท์ล้มลง พลิกขึ้น แล้วก็ราบไป
14. เพื่อนของเขาจึงตอบว่า นี่ไม่ใช่ก้อนไกลเลย นอกจากดาบของกิเดโอนบุตรชายโยอาชบรูษของอิสราเอล พระเจ้าได้ทรงมอบพวกมีเดีย และกองทัพทั้งสิ้นไว้ในมือของเขาแล้ว
15. เมื่อกิเดโอนได้ยินเขาเล่าความฝันและคำแก้ฝันเช่นนั้นแล้ว ท่านก็นั้สการ และกลับไปสู่ค่ายอิสราเอลสั่งว่า จงลุกขึ้นเถิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงมอบกองทัพคนมีเดียไว้ในมือของท่านทั้งหลายแล้ว
16. ท่านจึงแบ่งคนสามร้อยนั้นออกเป็นสามกองให้ถือแตรทุกคน และถือหม้อเปล่า มีคบเพลิงอยู่ข้างในหม้อนั้น
17. และท่านสั่งเขาว่า จงคอยดูเรา แล้วให้ทำเหมือนกัน และดูเถิด เมื่อเราไปถึงค่ายด้านนอกแล้ว เรากระทำอย่างไร ก็จงกระทำอย่างนั้น

18. ขณะเมื่อเราเป่าแตร คือตัวเรากับบรรดาคคนที่อยู่กับเรา เจ้าจงเป่าแตรรับให้รอบคอบทั้งหมดแล้วร้องว่า 'ดาบของพระเยโฮวาห์และของกิเดโอน'
19. กิเดโอนกับทหารหนึ่งร้อยคนที่อยู่กับท่านก็มาถึงด้านนอกค่ายในเวลาต้นยามกลาง ฟังพลัดเวรยามใหม่ เขาก็เป่าแตรขึ้นและต่อยห้อมซึ่งอยู่ในมือให้แตก
20. ทหารทั้งสามกองก็เป่าแตรและต่อยห้อม มือซ้ายถือคบเพลิง มือขวาถือแตรจะเป่า และเขาร้องขึ้นว่า ดาบของพระเยโฮวาห์และของกิเดโอน
21. ต่างก็ยืนอยู่ตามที่ของตนเรียงรายรอบค่าย บรรดากองทัพก็ร้องอ้ออิงวิ่งหนีไป
22. เมื่อเขาเป่าแตรทั้งสามร้อยอันนั้น พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้เขาฆ่าฟันกันทั่วทุกกอง กองทัพก็แตกตื่นหนีไปถึงตำบลเบธชิตธาห์ทางไปเมืองเศเรราห์ที่ไกลไปจนถึงเขตเมืองอาเบลเมโฮลาห์ที่ตำบลทับบาท
23. คนอิสราเอลถูกเรียกออกมาจากนัฟทาลี และจากอาเซอร์ และจากทัวมนัสเสห์ และพร้อมกันติดตามพวกมีเดียหนีไป
24. และกิเดโอนก็ใช้ผู้สื่อสารออกไปทั่วแดนเทือกเขาเอฟราอิม ประกาศว่า จงลงมารบพวกมีเดีย และยึดแควทั้งหลาย ไกลไปถึงตำบลเบธบาราห์ และแม่น้ำจอร์แดนด้วย เขาก็เรียกบรรดาทหารเอฟราอิมออกมา เข้าง่ายยึดแควถึงเบธบาราห์ และแม่น้ำจอร์แดนไว้
25. จับโอเรบและเศอบเจ้านายสองคนของพวกมีเดียได้ เข่าฆ่าโอเรบเสียที่ศิลาโอเรบ และฆ่าเศอบเสียที่บ่อย่าอุงุ่นชื่อเศอบ แล้วก็ไล่ติดตามพวกมีเดียหนีไป และเขานำเอาศีรษะโอเรบและเศอบมาให้กิเดโอนที่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น

บทที่ 8

1. คนเอฟราอิมจึงพูดกับท่านว่า ทำไมท่านจึงกระทำแก่เราอย่างนี้ คือเมื่อท่านยกไปต่อสู้พวกมีเดียนั้น ท่านก็ไม่ได้เชิญเราให้ไปรบด้วย และเขาทั้งหลายก็ต่อว่าท่านอย่างรุนแรง
2. ท่านจึงตอบเขาทั้งหลายว่า สิ่งที่เราทำมาแล้วจะเปรียบเทียบกับสิ่งที่ท่านทั้งหลายทำแล้วได้หรือ ผลงุ่นที่ชาวเอฟราอิมเก็บเล็มก็ยังดีกว่าผลงุ่นที่อาบีเยเซอร์เก็บเกี่ยวมิไซหรือ
3. พระเจ้าประทานโอเรบและเศอบ เจ้านายมีเดียไว้ในมือของท่าน ข้าพเจ้าสามารถกระทำอะไรที่จะเทียบกับท่านได้เล่า เมื่อท่านพูดอย่างนี้ เขาทั้งหลายก็หายโกรธ
4. กิเดโอนก็มาที่แม่น้ำจอร์แดนและข้ามไป ทั้งท่านและทหารสามร้อยคนที่อยู่ด้วย ถึงจะอ่อนเปลี้ยแต่ก็ยังติดตามไป
5. ท่านจึงพูดกับชาวเมืองสุคคทว่า ขอขนมบิ้งให้คนที่ติดตามเรามาบ้าง เพราะเขาอ่อนเปลี้ย เรากำลังไล่ติดตามเศบาร์ห์และศัลมุนนา กษัตริย์แห่งมีเดีย
6. เจ้านายของเมืองสุคคทจึงตอบว่า มือของเศบาร์ห์และของศัลมุนนาอยู่ในมือเจ้าแล้วหรือ เราจึงจะเอาขนมบิ้งมาเลี้ยงกองทัพของเจ้า
7. กิเดโอนจึงกล่าวว่า ถ้าอย่างนั้นเมื่อพระเยโฮวาห์มอบเศบาร์ห์และศัลมุนนาไว้ในมือเราแล้ว เราจะเอาหนามใหญ่แห่งถิ่นทุรกันดาร และหนามย่อยมานวดเนื้อเจ้าทั้งหลาย
8. ท่านก็ออกจากที่นั่นขึ้นไปยังเมืองเปนูเอล และพูดกับเขาในทำนองเดียวกัน ชาวเมืองเปนูเอลก็ตอบท่านอย่างเดียวกับที่ชาวเมืองสุคคทตอบ
9. ท่านจึงพูดกับชาวเมืองเปนูเอลด้วยว่า เมื่อเรากลับมาด้วยสันติภาพ เราจะพังป้อมนี้ลงเสีย
10. ฝ่ายเศบาร์ห์และศัลมุนนาอาศัยอยู่ที่คารโครกับกองทัพมีทหารหนึ่งหมื่นห้าพันคน เป็นกองทัพชาวตะวันออกที่เหลื่ออยู่ทั้งหมด เพราะว่าผู้ที่ถือดาบล้มตายเสียหนึ่งแสนสองหมื่นคน
11. กิเดโอนขึ้นไปตามทางสัญจรของคนที่อาศัยในเต็นท์ ทิศตะวันออกของเมืองโนบาร์ห์และเมืองโยกเบฮาร์ห์เข้าโจมตีกองทัพได้แล้ว เพราะว่ากองทัพคิดว่าพินัย
12. เศบาร์ห์และศัลมุนนาก็หนีไป กิเดโอนก็ไล่ติดตามไปจับเศบาร์ห์กับศัลมุนนา กษัตริย์พวกมีเดียทั้งสององค์ได้ และทำกองทัพทั้งหมดให้แตกตื่น
13. ฝ่ายกิเดโอนบุตรชายโยอาซก็กลับจากการศึกก่อนดวงอาทิตย์ขึ้น
14. จับชายหนุ่มชาวเมืองสุคคทได้คนหนึ่ง จึงซักถามเขา ชายคนนี้ก็เขียนชื่อเจ้านายและพวกผู้ใหญ่ของเมืองสุคคทให้ รวมเจ็ดสิบเจ็ดคนด้วยกัน
15. กิเดโอนจึงมาหาชาวเมืองสุคคทกล่าวว่า จงมาดูเศบาร์ห์และศัลมุนนา ซึ่งเมื่อก่อนเจ้าเยาะเย้ยเราว่า 'มือของเศบาร์ห์และของศัลมุนนาอยู่ในมือเจ้าแล้วหรือ เราจะได้เลี้ยงทหารที่เหน็ดเหนื่อยของเจ้าด้วยขนมบิ้ง'
16. กิเดโอนก็จับพวกผู้ใหญ่ในเมืองเอาหนามใหญ่แห่งถิ่นกันดาร และหนามย่อยด้วย มาสั่งสอนชาวเมืองสุคคท
17. ท่านก็พังป้อมเมืองเปนูเอล และประหารชีวิตชาวเมืองเสีย

18. ท่านจึงถามเศบาห์และศัลมุนนาว่า คนที่เจ้าฆ่าเสียที่ทาโบร์เป็นคนแบบไหน เขาตอบว่า ท่านเป็นอย่างไร เขาก็เป็นอย่างนั้น เป็นเหมือนราชาบุตรทุกคน
19. กิเดโอนจึงกล่าวว่า คนเหล่านั้นเป็นพี่น้องท้องเดียวกันกับเรา พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ถ้าเจ้าไว้ชีวิตเขา เราก็จะไม่ประหารชีวิตเจ้าแน่ฉันนั้น
20. แล้วท่านสั่งเยเธอร์บุตรหัวปีของท่านว่า จงลุกขึ้นมาเข่าทั้งสองเสีย แต่หนุ่มคนนั้นไม่ยอมชักดาบออก ด้วยว่าเขากลัว เพราะเขายังหนุ่มอยู่
21. ฝ่ายเศบาห์กับศัลมุนนาจึงว่า ท่านลุกขึ้นฟันเราเองซิ เป็นผู้ใหญ่เท่าใดกำลังก็แข็งเท่านั้น กิเดโอนก็ลุกขึ้นมาเศบาห์และศัลมุนนาเสีย แล้วเก็บเครื่องประดับที่คออูฐของเขาไว้
22. ครั้งนั้นคนอิสราเอลก็เรียนกิเดโอนว่า ขอจงปกครองพวกข้าพเจ้าทั้งหลายเถิด ทั้งตัวท่านและลูกหลานของท่านสืบไปด้วย เพราะว่าท่านได้ช่วยเราทั้งหลายให้พ้นจากมือของมีเดียน
23. กิเดโอนจึงตอบเขาทั้งหลายว่า เราจะไม่ปกครองท่านทั้งหลาย และบุตรชายของเราจะไม่ปกครองท่านทั้งหลาย พระเยโฮวาห์จะทรงปกครองท่านทั้งหลายเอง
24. กิเดโอนก็บอกคนเหล่านั้นว่า เราจะขอสิ่งหนึ่งจากท่านทั้งหลาย คือขอให้ทุกคนถวายดุมหูซึ่งริบมาได้นั้น (ด้วยว่าคนเหล่านั้นมีดุมหูทองคำเพราะเป็นชนอิซมาเอล)
25. เขาก็เรียนตอบท่านว่า เราทั้งหลายเต็มใจจะให้ เขาก็ปูล่าลง วางดุมหูซึ่งริบมาได้นั้นไว้ที่นั่น
26. ดุมหูทองคำซึ่งท่านขอได้นั้นมีน้ำหนักหนึ่งพันเจ็ดร้อยเซเชลทองคำ นอกจากนี้ยังมีเครื่องประดับ จี้และฉลององศ์สีม่วงซึ่งกษัตริย์พวกมีเดียนทรง ทั้งเครื่องผูกคออูฐด้วย
27. กิเดโอนก็เอาทองคำนี้ทำเป็นรูปโอไฟดเก็บไว้ที่เมืองของท่านคือโอฟราห์ และบรรดาคนอิสราเอลก็เล่นซู้กับรูปนี้กระทำให้เป็นปวงดักกิเดโอนและวงศ์วานของท่าน
28. ดังนั้นแหละพวกมีเดียนก็ฟายแพ้ต่อหน้าคนอิสราเอล ไม่อาจยกศีรษะขึ้นอีกได้เลย และแผ่นดินก็พักสงบอยู่ในสมัยของกิเดโอนถึงสี่สิบปี
29. ฝ่ายเยรูบบาอัลบุตรชายของโยอาซก็ไปอาศัยอยู่ในบ้านของตน
30. กิเดโอนมีบุตรชายเกิดจากบั้นเอวของท่านเจ็ดสิบคน เพราะท่านมีภรรยาหลายคน
31. เมียน้อยของกิเดโอนที่อยู่ ณ เมืองเซเคมีก็คลอดบุตรชายให้ท่านคนหนึ่งด้วย ท่านตั้งชื่อว่าอาบีเมเลค
32. กิเดโอนบุตรชายของโยอาซมีอายุชราลงมากก็สิ้นชีวิต เขาฝังท่านไว้ที่เมืองโอฟราห์ของคนอาบีเยเซอร์ ในอุโมงค์ฝังศพโยอาซบิดาของท่าน
33. อยู่มาเมื่อกิเดโอนสิ้นชีวิตแล้ว คนอิสราเอลก็หันกลับไปอีก และเล่นซู้กับพระบาอัล ถือว่าบาอัลเบรีทเป็นพระของเขาทั้งหลาย
34. คนอิสราเอลมีได้ระลึกถึงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตน ผู้ทรงช่วยเขาให้พ้นมือศัตรูทั้งหลายรอบด้าน
35. เขามีได้แสดงความเมตตาแก่ครอบครัวเยรูบบาอัล คือกิเดโอน เป็นการตอบแทนความดีทั้งสิ้นซึ่งกิเดโอนได้กระทำแก่คนอิสราเอล

บทที่ 9

1. ฝ่ายอาบีเมเลคบุตรชายเยรูบบาลก็ขึ้นไปหาญาติของมารดาที่เมืองเซเคม แล้วพูดกับเขาและกับครอบครัวที่บ้านของตาวา
2. ขอบอกความนี้ให้เข้าหูบรรดาชาวเมืองเซเคมเถิดว่า `จะให้บุตรชายเยรูบบาลทั้งเจ็ดสิบคนครอบครองท่านทั้งหลายดี หรือจะให้ผู้เดียวปกครองดี' ขอระลึกไว้ด้วยว่า ตัวข้าพเจ้านี้เป็นกระดูกและเนื้อเดียวกับท่านทั้งหลาย
3. ฝ่ายญาติของมารดาของเขาก็กล่าวคำทั้งหมดเหล่านี้ให้เข้าหูบรรดาชาวเซเคม จิตใจของชาวเมืองก็เอนเอียงเข้าข้างอาบีเมเลค ด้วยเขากล่าวกันว่า เขาเป็นญาติของเรา
4. เขาจึงเอาเงินเจ็ดสิบแผ่นออกจากวิหารพระบาลเบร์ทอมอบให้อาบีเมเลค อาบีเมเลคก็เอาเงินนั้นไปจ้างนักเลงหัวไม้ไว้ติดตามตน
5. เขาจึงไปที่บ้านบิดาของเขาที่เมืองโอฟราห์ฆ่าพี่น้องของตน คือบุตรชายเยรูบบาลทั้งเจ็ดสิบคนที่ศิลาแผ่นเดียว เหลือแต่โยธามบุตรชายสุดท้องของเยรูบบาล เพราะเขาซ่อนตัวเสีย
6. ชาวเมืองเซเคมและชาววงศ์วานมิลโลทั้งสิ้นก็มาประชุมพร้อมกัน ตั้งอาบีเมเลคให้เป็นกษัตริย์ที่ข้างที่ราบแห่งเสาสำคัญที่อยู่ในเมืองเซเคม
7. เมื่อมีคนไปบอกโยธาม เขาก็ขึ้นไปยืนอยู่บนยอดภูเขาเกริชิม แผดเสียงร้องให้เขาทั้งหลายฟังว่า ชาวเมืองเซเคมเอ๋ย ขอจงฟังข้าพเจ้า เพื่อพระเจ้าจะทรงฟังเสียงของท่าน
8. ครั้งหนึ่งต้นไม้ต่างๆ ได้ออกไปเจิมต้นไม้หนึ่งไว้เป็นกษัตริย์ เขาจึงไปเชิญต้นมะกอกเทศว่า `เชิญท่านปกครองเราเถิด'
9. แต่ต้นมะกอกเทศตอบเขาว่า `จะให้เราทิ้งน้ำมันของเรา ซึ่งเขาใช้ถวายเกียรติแด่พระเจ้าและแก่มนุษย์ เพื่อไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้ทั้งปวงหรือ'
10. แล้วต้นไม้เหล่านั้นจึงไปพูดกับต้นมะเดื่อว่า `เชิญท่านมาปกครองเหนือเราเถิด'
11. แต่ต้นมะเดื่อตอบเขาว่า `จะให้เราทิ้งรสหวานและผลดีของเราเสีย และไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้ทั้งหลายหรือ'
12. ต้นไม้เหล่านั้นก็ไปพูดกับเถาองุ่นว่า `เชิญท่านมาปกครองเหนือเราเถิด'
13. แต่เถาองุ่นกล่าวแก่เขาว่า `จะให้เราทิ้งน้ำองุ่นของเรา อันเป็นที่ชื่นใจพระเจ้าและมนุษย์ ไปกวัดแกว่งอยู่เหนือต้นไม้ทั้งหลายหรือ'
14. บรรดาต้นไม้ก็ไปพูดกับต้นหนามว่า `เชิญท่านมาปกครองเหนือเราเถิด'
15. ต้นหนามจึงตอบต้นไม้เหล่านั้นว่า `ถ้าแม่ท่านทั้งหลายจะเจิมตั้งเราให้เป็นกษัตริย์ของเจ้าทั้งหลายจริงๆ จงมาอาศัยใต้อ้อมของเราเถิด มิฉะนั้นก็ให้ไฟเกิดจากต้นหนามเผาผลาญต้นสนสีดาร์เลบานอนเสีย'
16. บัดนี้ซึ่งเจ้าทั้งหลายตั้งอาบีเมเลคเป็นกษัตริย์นั้น ถ้าทำด้วยความจริงใจและเที่ยงธรรม และถ้าได้กระทำให้เหมาะต่อเยรูบบาลและครอบครัวของท่าน สมกับความดีที่มีต่อท่านได้กระทำไว้
17. (ด้วยว่าบิดาของเราได้รับพวงเพื่อเจ้าทั้งหลาย และเสียงชีวิตช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นจากมือพวกมีเดียน
18. แต่ในวันนี้เจ้าทั้งหลายได้ลุกขึ้นประทุษร้ายต่อครอบครัวบิดาของเรา ได้ฆ่าบุตรชายทั้งเจ็ดสิบคนของท่านเสียบน

ศิลาแผ่นเดียว แล้วตั้งอาบีเมเลคบุตรชายของสาวคนใช้ขึ้นเป็นกษัตริย์ปกครองเหนือชาวเซเคม เพราะว่าเขาเป็นญาติของเจ้าทั้งหลาย)

19. ถ้าเจ้าทั้งหลายได้กระทำด้วยความจริงใจและเที่ยงธรรมต่อเยรูบาอัลและครอบครัวของท่านในวันนี้ ก็จงชื่นชมในอาบีเมเลคเถิด และให้เขามีความชื่นชมยินดีในเจ้าทั้งหลายด้วย

20. แต่ถ้าไม่เป็นอย่างนั้น ก็ขอให้ไฟออกมาจากอาบีเมเลค เผาผลาญชาวเมืองเซเคมและวงศ์วานมิลโล และให้ไฟออกมาจากชาวเมืองเซเคมและจากวงศ์วานมิลโลเผาผลาญอาบีเมเลคเสีย

21. โยธามก็รีบหนีไปยังเบเออร์อัสยอยู่ที่นั่น เพราะกลัวอาบีเมเลคพี่ชายของตน

22. เมื่ออาบีเมเลคครอบครองอิสราเอลอยู่ได้สามปีแล้ว

23. พระเจ้าทรงใช้วิญญาณชั่วเข้าแทรกกระหว่างอาบีเมเลคกับชาวเมืองเซเคม ชาวเมืองเซเคมก็ทรยศต่ออาบีเมเลค

24. เพื่อความทารุณที่เขาได้กระทำแก่บุตรชายเจ็ดสิบคนของเยรูบาอัลจะสนอง และโลหิตของคนเหล่านั้นจะได้ตกแก่อาบีเมเลค พี่น้องผู้ได้ประหารเขาและตกแก่ชาวเมืองเซเคม ผู้เสริมกำลังมืออาบีเมเลคให้ฆ่าพี่น้องของตน

25. ชาวเมืองเซเคมได้วางคนชุ่มช่อนไว้คอยดักอาบีเมเลคที่บนยอดภูเขา เขาก็ปล้นคนทั้งปวงที่ผ่านไปมาทางนั้น และมีคนบอกอาบีเมเลคให้ทราบ

26. ฝ่ายกาลีบุตรชายเอเบตกับญาติของเขาเข้าไปในเมืองเซเคม ชาวเซเคมไว้เนื้อเชื่อใจกาลี

27. จึงพากันออกไปในสวนองุ่นเก็บผลมาฆ่า ทำการเลี้ยงสมโภชในวัดพระของเขา เขารับประทานและดื่ม และด่าแข่งอาบีเมเลคด้วย

28. กาลีบุตรชายเอเบตจึงกล่าวว่า อาบีเมเลคคือใคร และเราชาวเซเคมเป็นใครกันจึงต้องมาปรนนิบัติเขา เขาเป็นบุตรชายของเยรูบาอัลมิใช่หรือ และเศบูลเป็นเจ้าหน้าที่ของเขามิใช่หรือ จงปรนนิบัติคนฮาโมร์บิดาของเซเคมเถิด เราจะปรนนิบัติอาบีเมเลคทำไมเล่า

29. ถ้าคนเมืองนี้อยู่ใต้ปกครองเรานะ เราจะถอดอาบีเมเลคเสีย เขาจึงทำอาบีเมเลคว่า จงเพิ่มกองทัพของท่านขึ้น แล้วออกมาเถิด

30. พอเศบูลเจ้าเมืองได้ยินถ้อยคำของกาลีบุตรชายเอเบตก็โกรธ

31. จึงส่งผู้สื่อสารไปยังอาบีเมเลคอย่างลับๆกล่าวว่า ดูเถิด กาลีบุตรชายเอเบตและญาติของเขาไปที่เมืองเซเคม ดูเถิด พวกเขาผูกแหย่เมืองนั้นให้ต่อสู้กับท่าน

32. บัดนี้ขอท่านจงลุกขึ้นในเวลากลางคืน ทั้งท่านและคนที่อยู่กับท่าน ไปชุมนุมคอยอยู่ในทุ่งนา

33. รุ่งเช้าพอดวงอาทิตย์ขึ้นท่านจงลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ รีบรุกเข้าเมือง และดูเถิด เมื่อกาลีกับกองทัพออกมาต่อสู้ท่าน ท่านจงกระทำแก่เขาตามแต่โอกาสจะอำนวย

34. ฝ่ายอาบีเมเลค และกองทัพทั้งสิ้นที่อยู่กับท่านก็ลุกขึ้นในเวลากลางคืน แบ่งออกเป็นสี่กองไปชุมนุมคอยสู้เมืองเซเคม

35. กาลีบุตรชายเอเบตก็ออกไปยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมือง อาบีเมเลคก็ลุกขึ้นพร้อมกับกองทัพที่อยู่กับท่าน ออกมาจากที่ชุ่มช่อน

36. และเมื่อกอลเห็นกองทัพ จึงพูดกับเศบูลว่า ดูเถิด กองทัพกำลังเคลื่อนลงมาจายอดภูเขา เศบูลตอบเขาว่า ท่านเห็นเงาภูเขาเป็นคนไปกระมัง
37. กอลพูดขึ้นอีกว่า ดูซิ กองทัพกำลังออกมาจากกลางแผ่นดินกองหนึ่ง และกองทัพอีกกองหนึ่งกำลังออกมาจากทางที่ราบเมโอเนนิม
38. เศบูลก็กล่าวแก่กอลว่า ปากของท่านอยู่ที่ไหนเดี๋ยวนี้ ท่านผู้ที่กล่าวว่า `อาบีเมเลคคือผู้ใด ที่เราต้องปรนนิบัติ' คนเหล่านี้เป็นคนที่ท่านหมิ่นประมาทมิใช่หรือ จงยกออกไปสู้รบกับเขาเถิด
39. กอลก็เดินนำหน้ากองทัพเซเคมออกไปต่อสู้กับอาบีเมเลค
40. อาบีเมเลคก็ขับไล่กอลหนีไป มีคนถูกบาดเจ็บล้มตายเป็นอันมาก จนถึงทางเข้าประตูเมือง
41. ฝ่ายอาบีเมเลคก็อาศัยอยู่ที่อารูมาห์ และเศบูลก็ขับไล่กอลกับญาติของเขาออกไปไม่ให้อยู่ที่เซเคมต่อไป
42. ต่อมารุ่งขึ้น มีชาวเมืองออกไปที่ทุ่งนา อาบีเมเลคก็ทราบเรื่อง
43. ท่านจึงแบ่งคนของท่านออกเป็นสามกอง ซุ่มคอยอยู่ที่ทุ่งนา ท่านมองดู ดูเถิด คนออกมาจากในเมือง ท่านจึงลุกขึ้นประหารเขา
44. ส่วนอาบีเมเลคกับทหารที่อยู่ด้วยก็รุกไปยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมือง ฝ่ายทหารอีกสองกองก็รุกเข้าโจมตีคนทั้งหมดที่ในทุ่งนาประหารเสีย
45. อาบีเมเลคโจมตีเมืองนั้นตลอดวันยังค่ำ ยึดเมืองนั้นได้ และฆ่าฟันประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นเสีย ทั้งทำลายเมืองนั้นเสียด้วย แล้วก็หวนเกล็ดลงไป
46. เมื่อบรรดาชาวบ้านหอบเซเคมได้ยินเช่นนั้น ก็หนีเข้าไปอยู่ในป้อมในวัดของพระเบรีท
47. มีคนไปเรียนอาบีเมเลคว่า บรรดาชาวบ้านหอบเซเคมไปมั่วสุมกันอยู่
48. อาบีเมเลคก็ขึ้นไปบนภูเขาศัลโมน ทั้งท่านกับบรรดาคนที่อยู่ด้วย อาบีเมเลคถือขวานตัดกิ่งไม้ใส่ป่าแบกมา ท่านจึงบอกคนที่อยู่ด้วยว่า เจ้าเห็นข้าทำอะไร จงรีบไปทำอย่างข้าเถิด
49. ดังนั้นคนทั้งปวงก็ตัดกิ่งไม้แบกตามอาบีเมเลคไปสุมไว้ ณ ที่ป้อม แล้วก็จุดไฟเผาป้อมนั้น ชาวบ้านหอบเซเคมก็ตายหมดด้วย ทั้งชายและหญิงประมาณหนึ่งพันคน
50. อาบีเมเลคไปยังเมืองเชเบตตั้งค่ายประชิดเมืองเชเบตไว้ และยึดเมืองนั้นได้
51. แต่ในเมืองมีหอรบแห่งหนึ่ง ประชาชนเมืองนั้นทั้งสิ้นก็หนีเข้าไปอยู่ในหอบทั้งผู้ชายและผู้หญิง ปิดประตูขังตนเองเสีย เขาก็ขึ้นไปบนหลังคาหอรบ
52. อาบีเมเลคยกมาถึงหอรบนี้ ได้ต่อสู้กัน จนเข้ามาใกล้ประตูหอรบได้ จะเอาไฟเผา
53. มีหญิงคนหนึ่งเอาหินโม้ขึ้นบนทุ่มศีรษะอาบีเมเลค กะโหลกศีรษะของท่านแตก
54. ท่านจึงรีบร้องบอกคนหนุ่มที่ถืออาวุธของท่านว่า เอาดาบฟันเราเสียเพื่อคนจะไม่กล่าวว่า `ผู้หญิงคนหนึ่งฆ่าเขาตาย' ชายหนุ่มของท่านคนนั้นก็แทงท่านทะลุถึงแก่ความตาย
55. เมื่อคนอิสราเอลเห็นว่าอาบีเมเลคสิ้นชีวิตแล้ว ต่างคนก็กลับไปยังที่ของตน
56. ดังนั้นแหละพระเจ้าทรงสนองความชั่วที่อาบีเมเลคได้กระทำต่อบิดาของตนที่ได้ฆ่าพี่น้องเจ็ดสิบคนของตนเสีย

57. และพระเจ้าทรงกระทำให้บรรดาความชั่วร้ายของชาวเซเคมกลับตกบนศีรษะของเขาทั้งหลายเอง คำสาปแห่ง
ของโยธามบุตรชายเยรูบาอัลก็ตกอยู่บนเขาทั้งหลาย

1. ต่อจากอาบีเมเลคมีคนขึ้นมาจากอิสราเอลให้พันชื่อโทลานบุตรชายของปูลาห์ผู้เป็นบุตรชายของโดโต คนอิสราเอลและเขาอยู่ที่เมืองซามิรีในแดนเทือกเขาเอเฟราอิม
2. ท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่สี่สิบสามปี แล้วท่านก็สิ้นชีวิต เขาฝังศพท่านไว้ที่เมืองซามิรี
3. ต่อมายาอีร์คนกิเลอาดได้ขึ้นมาและท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่สี่สิบสองปี
4. ท่านมีบุตรชายสามสิบคน ชื่อลูกสามสิบตัว และมีเมืองอยู่สามสิบหัวเมืองเรียกว่าเมืองฮาโวทยาอีร์จนทุกวันนี้ซึ่งอยู่ในแผ่นดินกิเลอาด
5. ยาอีร์ก็สิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ที่เมืองคาโมน
6. คนอิสราเอลก็กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก ไปปรนนิบัติพระบาอัล พระอัชทาโรท พวกพระของเมืองซีเรีย พวกพระของเมืองไซดอน พวกพระของเมืองโมอับ พวกพระของคนอัมโมน พวกพระของคนฟิลิเตีย และละทิ้งพระเยโฮวาห์เสีย หาได้ปรนนิบัติพระองค์ไม่
7. และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล จึงทรงขายเขาไว้ในมือของคนฟิลิเตียและในมือของคนอัมโมน
8. เขาได้ข่มเหงและบีบบังคับคนอิสราเอลในปีนั้น คือคนอิสราเอลทั้งปวงที่อยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นในแผ่นดินของคนอามไรต์ ซึ่งอยู่ในกิเลอาดสิบแปดปี
9. ทั้งคนอัมโมนได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปต่อสู้กับยูดาห์และต่อสู้กับเบนยามิน และต่อสู้กับวงศ์วานเอเฟราอิม ดังนั้นอิสราเอลจึงเดือดร้อนอย่างยิ่ง
10. และคนอิสราเอลร้องทุกข์ต่อพระเยโฮวาห์ว่า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ เพราะว่าข้าพระองค์ได้ทอดทิ้งพระเจ้าของข้าพระองค์เสีย และปรนนิบัติพระบาอัล
11. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับคนอิสราเอลว่า เรามีได้ช่วยเจ้าให้พ้นจากชาวอียิปต์ จากคนอามไรต์ จากคนอัมโมน และจากคนฟิลิเตียหรือ
12. ทั้งคนไซดอน คนอามาเลข และชาวมาโอนได้บีบบังคับเจ้า เจ้าได้ร้องทุกข์ถึงเราและเราได้ช่วยเจ้าให้พ้นมือเขาทั้งหลาย
13. แม้กระนั้นเจ้าทั้งหลายยังได้ละทิ้งเรา และปรนนิบัติพระอื่น ฉะนั้นเราจึงจะไม่ช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นอีกต่อไป
14. จงไปร้องทุกข์ต่อพระซึ่งเจ้าทั้งหลายได้เลือกเกิด ให้พระเหล่านั้นช่วยเจ้าให้พ้นในยามทุกข์เดือดร้อนนี้
15. และคนอิสราเอลกราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปแล้ว ขอพระองค์ทรงกระทำตามทีพระองค์ทรงเห็นชอบ ข้าพระองค์ขอวิงวอนเพียงว่า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นในวันนี้เถิด
16. ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงเลิกถือพระอื่น และปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ ฝ่ายพระองค์ทรงเดือดร้อนพระทัยด้วยความทุกข์เข็ญของอิสราเอล
17. ฝ่ายคนอัมโมนก็ถูกเรียกให้มาพร้อมกัน เขาได้ตั้งค่ายในกิเลอาด และคนอิสราเอลก็มาพร้อมกันตั้งค่ายอยู่ที่มิสปาห์

18. และประชาชนกับพวกประมุขของคณิกิเลอาดพูดกันว่า ผู้ใดที่จะเป็นคนแรกที่จะเข้าต่อสู้กับคนอัมโมน ผู้นั้นจะเป็นหัวหน้าของชาวคิเลอาดทั้งหมด

1. เยฟธาร์คนกิเลอาดเป็นทแกล้วทหาร แต่เป็นบุตรชายของหญิงแพศยา กิเลอาดให้กำเนิดบุตรชื่อเยฟธาร์
2. ภรรยาแท้ของกิเลอาดคลอดบุตรชายหลายคน และเมื่อพวกบุตรเหล่านั้นโตขึ้นแล้ว จึงผลักใส่เยฟธาร์ออกไปเสีย โดยกล่าวว่า เจ้าจะมีส่วนในมรดกของครอบครัวบิดาเราไม่ได้ เพราะเจ้าเป็นลูกของหญิงคนอื่น
3. เยฟธาร์จึงหนีจากพี่น้องของตนไปอาศัยอยู่ที่แผ่นดินโทบ พวกนักเลงก็มั่วสุมกับเยฟธาร์และติดตามเขาไป
4. ต่อมาภายหลังคนอัมโมนได้ทำสงครามกับคนอิสราเอล
5. และเมื่อคนอัมโมนทำสงครามกับอิสราเอลนั้น พวกผู้ใหญ่ของเมืองกิเลอาดได้ไปเพื่อจะพาเยฟธาร์มาจากแผ่นดินโทบ
6. เขากล่าวแก่เยฟธาร์ว่า จงมาเป็นหัวหน้าของเรา เพื่อเราจะได้ต่อสู้กับคนอัมโมน
7. แต่เยฟธาร์ก็กล่าวแก่พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดว่า ท่านไม่ได้เกลียดข้าพเจ้า และขับไล่ข้าพเจ้าเสียจากครอบครัวบิดาของข้าพเจ้าดอกหรือ เมื่อคราวทุกข์ยากท่านจะมาหาข้าพเจ้าทำไมเล่า
8. พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดจึงกล่าวแก่เยฟธาร์ว่า เหตุที่เรากลับมาหาท่าน ณ บัดนี้ ก็ด้วยต้องการให้ท่านไปกับเราร่วมกับคนอัมโมน แล้วมาเป็นหัวหน้าของเราที่จะปกครองชาวกิเลอาดทั้งปวง
9. เยฟธาร์จึงกล่าวแก่พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดว่า ถ้าท่านให้ข้าพเจ้ากลับบ้านเพื่อทำศึกกับคนอัมโมน และถ้าพระเยโฮวาทรงมอบเขาไว้ต่อหน้าข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้เป็นหัวหน้าของท่านหรือเปล่า
10. พวกผู้ใหญ่ของกิเลอาดจึงตอบเยฟธาร์ว่า พระเยโฮวาทรงเป็นพยานระหว่างเรา เราจะกระทำตามที่ท่านสั่งทุกประการ
11. เยฟธาร์จึงไปกับพวกผู้ใหญ่ของกิเลอาด และประชาชนก็ตั้งท่านให้เป็นหัวหน้าและเป็นประมุขของเขา แล้วเยฟธาร์ก็กล่าวคำที่ตกลงกันทั้งสิ้นต่อพระพักตร์พระเยโฮวาทที่เมืองมิสปาห์
12. เยฟธาร์จึงส่งผู้สื่อสารไปยังกษัตริย์คนอัมโมนถามว่า ท่านมีเรื่องอะไรกับข้าพเจ้า ท่านจึงยกมาต่อสู้กับแผ่นดินของข้าพเจ้า
13. กษัตริย์คนอัมโมนตอบผู้สื่อสารของเยฟธาร์ว่า เพราะว่าเมื่ออิสราเอลยกออกมาจากอียิปต์ได้ยึดแผ่นดินของเราไป ตั้งแต่แม่น้ำอารโนจนถึงแม่น้ำยับบอกและถึงแม่น้ำจอร์แดน บัดนี้ ขอคืนแผ่นดินเหล่านั้นเสียโดยดี
14. และเยฟธาร์ก็ส่งผู้สื่อสารไปหากษัตริย์คนอัมโมนอีก
15. ให้กล่าวว่า เยฟธาร์กล่าวตั้งนี้ว่า อิสราเอลมิได้ยึดแผ่นดินของโมอับ หรือแผ่นดินของคนอัมโมน
16. แต่เมื่ออิสราเอลออกจากอียิปต์ เขาได้เดินทางไปทางถิ่นทุรกันดารถึงทะเลแดง และมาถึงคาเดช
17. อิสราเอลจึงส่งผู้สื่อสารไปยังกษัตริย์เอโดมกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าขออนุญาตยกผ่านแผ่นดินของท่านไป' แต่กษัตริย์เอโดมไม่ฟัง และก็ได้ส่งคำขอเช่นเดียวกันไปยังกษัตริย์เมืองโมอับด้วย แต่ท่านก็ไม่ตกลง ดังนั้นอิสราเอลจึงยับยั้งอยู่ที่คาเดช
18. แล้วเขาก็เดินทางไปในถิ่นทุรกันดารอ้อมแผ่นดินเอโดม และแผ่นดินโมอับ และมาทางด้านตะวันออกของแผ่นดินโมอับ และตั้งค่ายอยู่ที่ปากแม่น้ำอารโนข้างโน้น แต่เขามีได้เข้าไปในเขตแดนของโมอับ เพราะว่าแม่น้ำอารโนเป็น

พรมแดนของโมอับ

19. อิสราเอลจึงส่งผู้สื่อสารไปหาสิโหนกษัตริย์คนอาโมไรต์ กษัตริย์กรุงเฮโบน อิสราเอลเรียนท่านว่า 'ขอให้พวกข้าพเจ้ายกผ่านแผ่นดินของท่านไปยังสถานที่ของข้าพเจ้า'
20. แต่สิโหนไม่วางใจที่จะให้อิสราเอลยกผ่านเขตแดนของตน ฉะนั้นสิโหนจึงได้รวบรวมประชาชนทั้งหมดของท่านตั้งค่ายอยู่ที่ยาฮาซ และสู้รบกับอิสราเอล
21. และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลทรงมอบสิโหนและประชาชนทั้งหมดของท่านไว้ในมืออิสราเอล คนอิสราเอลก็โจมตีเขา อิสราเอลจึงยึดครองแผ่นดินทั้งสิ้นของคนอาโมไรต์ผู้ซึ่งเป็นชาวเมืองนั้น
22. และเขายึดเขตแดนทั้งหมดของคนอาโมไรต์ตั้งแต่แม่น้ำอารโนนถึงแม่น้ำยบบอก และตั้งแต่ถิ่นทุรกันดารถึงแม่น้ำจอร์แดน
23. ดังนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลจึงขับไล่คนอาโมไรต์ออกเสียต่อหน้าอิสราเอลประชาชนของพระองค์ ฝ่ายท่านจะมาถือเอาเป็นกรรมสิทธิ์เช่นนั้นหรือ
24. ท่านไม่ถือกรรมสิทธิ์สิ่งซึ่งพระเคโมชพระของท่านมอบให้ท่านยึดครองดอกหรือ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราขับไล่ผู้ใดไปให้พ้นหน้าเรา เราก็ยึดครองที่ของผู้นั้น
25. ฝ่ายท่านจะติกว่าบาลาคบุตรชายสิปโปรกษัตริย์เมืองโมอับหรือ ท่านเคยแข่งขันกับอิสราเอลหรือ ท่านเคยต่อสู้กับเขาทั้งหลายหรือ
26. เมื่ออิสราเอลอาศัยอยู่ในกรุงเฮโบนและชนบทของกรุงนั้น และในเมืองอาโรเออร์และชนบทของเมืองนั้น และอยู่ในบรรดาหัวเมืองที่ตั้งอยู่ตามฝั่งแม่น้ำอารโนนถึงสามร้อยปี ทำไมท่านไม่เรียกคืนเสียภายในเวลานั้นเล่า
27. ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมิได้กระทำความผิดต่อท่าน แต่ท่านได้กระทำความผิดต่อข้าพเจ้าในการที่ทำสงครามกับข้าพเจ้าขอพระเยโฮวาห์จอมผู้พิพากษาเป็นผู้ทรงพิพากษาระหว่างคนอิสราเอลและคนอัมโมนในวันนี้
28. แต่กษัตริย์ของคนอัมโมนมิได้เชื่อฟังในคำของเยฟธาห์ซึ่งท่านส่งไปให้
29. พระวิญญูณของพระเยโฮวาห์ก็มาสถิตกับเยฟธาห์ ท่านจึงยกผ่านกิเลอาดและมันสเสห์และผ่านมิสปาห์แห่งกิเลอาด และจากมิสปาห์แห่งกิเลอาด ท่านยกผ่านต่อไปถึงที่คนอัมโมน
30. และเยฟธาห์ปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์ว่า ถ้าพระองค์ทรงมอบคนอัมโมนไว้ในมือของข้าพระองค์แล้ว
31. ผู้ใดที่ออกมาจากประตูเรือนของข้าพระองค์เพื่อต้อนรับข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์กลับมาจากคนอัมโมนนั้นด้วยความสงบแล้ว ผู้นั้นจะต้องเป็นของของพระเยโฮวาห์ และข้าพระองค์จะถวายผู้นั้นเป็นเครื่องเผาบูชา
32. แล้วเยฟธาห์จึงยกข้ามไปสู้รบกับคนอัมโมน และพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมือของท่าน
33. และท่านได้ประหารเขาจากอาโรเออร์จนถึงที่ใกล้ๆเมืองมินนิทรวมยี่สิบหัวเมือง และไกลไปจนถึงที่ราบแห่งสวนองุ่น ผู้คนล้มตายมาก คนอัมโมนจึงพ่ายแพ้ต่อหน้าคนอิสราเอล
34. แล้วเยฟธาห์ก็กลับมาบ้านที่มิสปาห์ ดูเถิด บุตรสาวของท่านคือรามะนาเดินโลดออกมาต้อนรับท่าน เธอเป็นบุตรคนเดียว นอกจากบุตรสาวคนนี้ท่านไม่มีบุตรชายและบุตรสาวเลย
35. และต่อมาเมื่อท่านเห็นเธอแล้ว ท่านก็ฉีกเสื้อผ้าของท่าน กล่าวว่า อนิจจา ลูกสาวเอ๋ย เจ้าให้พ่อแ่แล้ว เพราะ

เจ้าเป็นเหตุให้พ่อเดือดร้อนมากยิ่งขึ้น เพราะพ่อได้อำปากปฎิญาณต่อพระเยโฮวาห์ไว้ จะคืนคำก็ไม่ได้

36. เธอจึงพูดกับพ่อว่า คุณพ่อขา เมื่อคุณพ่อออกปากสัญญากับพระเยโฮวาห์ไว้อย่างไร ขอคุณพ่อกระทำกับลูกตาม คำที่ออกจากปากของคุณพ่อเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงแก้แค้นคนอัมโมนศัตรูเพื่อคุณพ่อแล้ว

37. และเธอพูดกับบิดาของเธอว่า ขอให้ลูกอย่างนี้เถิด ขอปล่อยลูกไว้สักสองเดือน ลูกจะได้จากบ้านและลงไปบนภูเขา ร้องไห้คร่ำครวญถึงความเป็นพรหมจารีของลูก ลูกกับเพื่อนๆของลูก

38. ท่านจึงตอบว่า ไปเถิด และท่านก็ปล่อยเธอไปสองเดือน เธอก็ออกไป เธอและพวกเพื่อนของเธอแล้วร้องไห้ คร่ำครวญถึงความเป็นพรหมจารีของเธอบนภูเขา

39. อยู่มาเมื่อครบสองเดือนแล้ว เธอก็กลับมาหาบิดาของเธอ และท่านก็กระทำกับเธอตามคำปฎิญาณที่ได้ปฎิญาณไว้ เธอยังไม่เคยสมสู่กับชายใดเลย และก็เป็นธรรมเนียมในอิสราเอล

40. คือที่บุตรสาวชาวอิสราเอลไปร้องไห้ไว้ทุกข์ให้บุตรสาวของเยฟธาห์คนกิเลอาดปีละสี่วัน

บทที่ 12

1. ฝ่ายคนเอเฟราอิมมาพร้อมกันข้ามไปทางเหนือ พุดกับเยฟธาห์ว่า เหตุใดท่านยกข้ามไปรบคนอัมโมน แต่ไม่เรียกเราไปด้วย เราจะจุดไฟเผาเรือนทับท่านเสีย
2. เยฟธาห์จึงตอบเขาว่า ข้าพเจ้ากับประชาชนติดการศึกษาใหญ่กับคนอัมโมน เมื่อข้าพเจ้าเรียกท่านให้ช่วย ท่านไม่ได้ช่วยเราให้พ้นมือเขา
3. เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าท่านไม่ช่วยข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็เสี่ยงชีวิตของข้าพเจ้าข้ามไปรบกับคนอัมโมน และพระเยโฮวาทรงมอบเขาไว้ในมือของข้าพเจ้า วันนี้ท่านจะขึ้นมาทำศึกกับข้าพเจ้าด้วยเหตุอันใด
4. เยฟธาห์จึงรวบรวมบรรดาชาวกิเลอาดสู้รบกับคนเอเฟราอิม คนกิเลอาดก็ประหารคนเอเฟราอิม เพราะเขากล่าวว่า เจ้าชาวกิเลอาด เจ้าเป็นคนหลบหนีของชาวเอเฟราอิมท่ามกลางคนเอเฟราอิมและมนัสเสห์
5. ชาวกิเลอาดก็เข้ายึดท่าข้ามแม่น้ำจอร์แดนไว้ไม่ให้คนเอเฟราอิมข้าม เมื่อคนเอเฟราอิมที่หลบหนีคนใดมาบอกว่า ขอให้ข้ามไปที่เถิด คนกิเลอาดจะถามเขาว่า เจ้าเป็นคนเอเฟราอิมหรือ เมื่อเขาตอบว่า เปล่า
6. เขาจะบอกว่า จงว่าคำว่าชิบโบเลท คนนั้นจะว่า ชิบโบเลท เพราะคนเอเฟราอิมออกเสียงคำนี้ไม่ชัด เขาจึงจับคนนั้นและฆ่าเสียที่ท่าข้ามแม่น้ำจอร์แดน คราวนั้นมีคนเอเฟราอิมตายสี่หมื่นสองพันคน
7. เยฟธาห์วินิจฉัยอิสราเอลอยู่หกปี แล้วเยฟธาห์ชาวกิเลอาดก็สิ้นชีวิตและถูกฝังไว้ในหัวเมืองหนึ่งในกิเลอาด
8. ถัดเยฟธาห์มาคืออิบซานแห่งเบธเลเฮมได้วินิจฉัยอิสราเอล
9. ท่านมีบุตรชายสามสิบคน และบุตรสาวสามสิบคน ท่านให้แต่งงานกับคนนอกตระกูลของท่าน และท่านนำบุตรี่สามสิบคนของคนนอกตระกูลมาให้แก่บุตรชายของท่าน ท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่เจ็ดปี
10. แล้วอิบซานก็สิ้นชีวิตถูกฝังไว้ที่เบธเลเฮม
11. ถัดท่านมา เอโลนคนเศบูลุนวินิจฉัยอิสราเอล และท่านวินิจฉัยอิสราเอลสิบปี
12. แล้วเอโลนคนเศบูลุนก็สิ้นชีวิต และถูกฝังไว้ที่อัยยาโลนในเขตแดนของคนเศบูลุน
13. ถัดท่านมา อับโดนบุตรชายฮิลเลลชาวปราโชนวินิจฉัยอิสราเอล
14. ท่านมีบุตรชายสี่สิบคน และหลานชายสามสิบคน ชีลาเจ็ดสิบตัว ท่านวินิจฉัยอิสราเอลอยู่แปดปี
15. แล้วอับโดนบุตรชายฮิลเลลชาวปราโชนก็สิ้นชีวิตถูกฝังไว้ที่ปราโชนในเขตแดนของเอเฟราอิมในแดนเทือกเขาของคนอามาเลข

1. คนอิสราเอลก็กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อีก พระเยโฮวาห์จึงทรงมอบเขาไว้ในมือของคนฟีลิสเตียสี่สิบปี
2. มีชายคนหนึ่งเป็นชาวโศรัทคนครอบครัวดาน ชื่อมาโนอาห์ ภรรยาของท่านเป็นหมันไม่มีบุตรเลย
3. ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์มาปรากฏแก่ท่านนั้น กล่าวแก่ท่านว่า ดูเถิด บัดนี้เจ้าเป็นหมันไม่มีบุตร แต่เจ้าจะตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชาย
4. เพราะฉะนั้นจงระวัง อย่าดื่มเหล้าองุ่น หรือเมรัย และอย่ารับประทานของมลทิน
5. เพราะดูเถิด เจ้าจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรเป็นชาย อย่าให้มีดโกนถูกศีรษะของเขา เพราะเด็กคนนี้จะ เป็นพวกนาศีร์แต่พระเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์ เขาจะเป็นคนเริ่มช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากเงื้อมมือของคนฟีลิสเตีย
6. ฝ่ายหญิงนั้นจึงไปบอกสามีว่า มีบุรุษผู้หนึ่งของพระเจ้ามาหาดิฉัน ใบหน้าของท่านเหมือนใบหน้าทูตสวรรค์ของพระเจ้า น่ากลัวนัก ดิฉันไม่ได้ถามท่านว่าท่านมาจากไหน และท่านก็ไม่บอกชื่อของท่านแก่ดิฉัน
7. แต่ท่านบอกดิฉันว่า 'ดูเถิด เจ้าจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชาย ฉะนั้นอย่าดื่มเหล้าองุ่นหรือเมรัย อย่ารับประทานของมลทิน เพราะเด็กนั้นจะเป็นพวกนาศีร์แต่พระเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์จนวันตาย'
8. แล้วมาโนอาห์ก็วิ่งวอนพระเยโฮวาห์ทูลว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอบุรุษของพระเจ้าผู้ซึ่งพระองค์ทรงใช้มานั้น ปรากฏแก่ข้าพระองค์ทั้งสองอีกครั้งหนึ่ง สั่งสอนข้าพระองค์ว่า ข้าพระองค์ควรกระทำอย่างไรแก่เด็กที่จะเกิดมานั้น
9. และพระเจ้าทรงฟังเสียงของมาโนอาห์ และทูตสวรรค์ของพระเจ้ามาหาหญิงนั้นอีกเมื่อนางนั่งอยู่ในทุ่งนา แต่มาโนอาห์สามีของนางไม่ได้อยู่ด้วย
10. นางก็รีบวิ่งไปบอกสามีว่า ดูเถิด บุรุษผู้ที่ปรากฏแก่ดิฉันวันนั้นได้มาปรากฏแก่ดิฉันอีก
11. มาโนอาห์ก็ลุกขึ้นตามภรรยาไป เมื่อมาถึงบุรุษผู้นั้นเขาจึงว่า ท่านเป็นบุรุษผู้ที่พูดกับผู้หญิงคนนี้หรือ ผู้นั้นตอบว่า เราเป็นผู้นั้นแหละ
12. มาโนอาห์จึงกล่าวว่า บัดนี้ขอให้ถ้อยคำของท่านเป็นความจริง ข้าพเจ้าทั้งสองควรสั่งสอนเด็กคนนั้นอย่างไร และข้าพเจ้าทั้งสองควรกระทำต่อเขาอย่างไร
13. และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์บอกแก่มาโนอาห์ว่า บรรดาสิ่งที่เราได้บอกแก่หญิงแล้วนั้นให้นางระวังให้ดี
14. อย่าให้รับประทานสิ่งใดที่ได้มาจากเถาองุ่น อย่าให้นางดื่มเหล้าองุ่นหรือเมรัย อย่ารับประทานของมลทิน สิ่งใดที่เราบัญชานางไว้ให้นางปฏิบัติตามทุกประการ
15. มาโนอาห์กล่าวแก่ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ว่า ขอท่านรออยู่ก่อน ข้าพเจ้าทั้งสองจะไปเตรียมลูกแพะตัวหนึ่งให้ท่าน
16. ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์บอกมาโนอาห์ว่า ถึงเจ้าจะให้เรา เราจะไม่รับประทานอาหารของเจ้า แต่ถ้าเจ้าจะจัดเครื่องเผาบูชา เจ้าจงถวายแด่พระเยโฮวาห์ เพราะว่ามาโนอาห์ไม่ทราบที่ท่านผู้นั้นเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์
17. มาโนอาห์ถามทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ว่า ท่านชื่ออะไร เพื่อเมื่อเป็นจริงตามถ้อยคำของท่าน เราจะได้ให้

เกียรติแก่ท่าน

18. ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์บอกมาโนอาห์ว่า ถ้ามชื่อเราทำไม ชื่อของเราเป็นที่ซ่อนเร้นอยู่
19. มาโนอาห์ก็เอาลูกแพะกับธัญญาบูชาถวายบูชาบนศิลาแต่พระเยโฮวาห์ และทูตสวรรค์นั้นกระทำการมหัศจรรย์มาโนอาห์และภรรยาก็มองดู
20. และอยู่มาเมื่อเปลวไฟจากแท่นบูชาพุ่งขึ้นไปสวรรค์ ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็ขึ้นไปตามเปลวไฟแห่งแท่นบูชา ขณะเมื่อมาโนอาห์และภรรยาคอยดูอยู่ และเขาทั้งสองก็ซบหน้าลงถึงดิน
21. ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็ไม่ปรากฏแก่มาโนอาห์หรือแก่ภรรยาของเข่อีกเลย แล้วมาโนอาห์จึงทราบว่าผู้นั้นเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเยโฮวาห์
22. และมาโนอาห์พูดกับภรรยาของตนว่า เราจะตายเป็นแน่ เพราะเราได้เห็นพระเจ้า
23. แต่ภรรยาบอกเขาว่า ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงหมายจะฆ่าเราเสีย พระองค์คงจะไม่รับเครื่องเผาบูชาและธัญญาบูชาจากมือของเรา หรือทรงสำแดงสิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่เรา หรือประกาศเรื่องเช่นนี้แก่เรา
24. ผู้หญิงนั้นก็คลอดบุตรชายคนหนึ่งเรียกชื่อว่าแซมสัน เด็กนั้นก็เติบโตขึ้น และพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรแก่เขา
25. และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงเริ่มเฝ้าใจเขาที่ค่ายดานระหว่างโศราห์กับเอซทาโอล

1. แซมสันได้ลงไปยังเมืองทิมานาห์ และได้เห็นผู้หญิงคนฟีลิสเตียคนหนึ่งในเมืองทิมานาห์
2. แล้วท่านจึงขึ้นมาบอกบิดามารดาของตนว่า ฉันเห็นผู้หญิงคนฟีลิสเตียคนหนึ่งในเมืองทิมานาห์ ไปขอเขาให้เป็นเมียฉันที
3. แต่บิดาและมารดาของท่านกล่าวแก่ท่านว่า จะหาเมียในบรรดาญาติพี่น้องของเจ้า หรือในท่ามกลางชนชาติของเราไม่ได้หรือ เจ้าจึงจะไปรับหญิงจากคนฟีลิสเตียที่ไม่เข้าสู่หน้ตมาเป็นเมียของเจ้า แต่แซมสันกล่าวแก่บิดาว่า ไปขอหญิงนั้นให้ฉันที เพราะเธอเป็นที่พอใจฉันมาก
4. บิดามารดาของท่านไม่ทราบว่าเป็นมาจากพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงหาช่องโอกาสที่จะต่อสู้อันฟีลิสเตีย ครั้งนั้นคนฟีลิสเตียมีอำนาจเหนืออิสราเอล
5. ฝ่ายแซมสันก็ลงไปเมืองทิมานาห์กับบิดามารดาของตน แซมสันมาถึงสวนองุ่นของทิมานาห์ ดูเถิด มีสิงโตหนุ่มตัวหนึ่งคำรามเข้าใส่ท่าน
6. พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงสถิตกับแซมสันอย่างมาก ท่านจึงฉีกสิงโตออกอย่างคนฉีกลูกแพะ ทั้งที่ไม่มีอะไรในมือ แต่ท่านมิได้บอกให้บิดาหรือมารดาของท่านทราบว่าท่านได้ทำอะไรไป
7. แซมสันก็ลงไปพูดจากับหญิงคนนั้น เธอเป็นที่พอใจแก่แซมสันมาก
8. ต่อมาภายหลังแซมสันก็กลับไปเพื่อรับเธอมา ท่านก็แวะไปดูซากสิงโต และดูเถิด มีผืนผู่หนึ่งทำรังอยู่ในซากสิงโตนั้น มีน้ำผึ้งด้วย
9. แซมสันก็ยื่นมือกวาดเอารวงผึ้งมาเดินรับประทานไปพลาง จนมาถึงบิดามารดา ท่านจึงแบ่งให้บิดามารดารับประทานด้วย แต่ท่านมิได้บอกว่าน้ำผึ้งนั้นมาจากซากสิงโต
10. ฝ่ายบิดาของท่านก็ลงไปหาหญิงคนนั้น และแซมสันจัดการเลี้ยงที่นั่น ดังที่คนหนุ่มๆเขากระทำกัน
11. และต่อมาเมื่อประชาชนเห็นท่านแล้ว จึงนำเพื่อนสามสิบคนให้มาอยู่ด้วย
12. แซมสันกล่าวแก่เขาว่า ให้ข้าพเจ้าทายปริศนาท่านสักข้อหนึ่งเถิด ถ้าทายได้ก่อนจบการเลี้ยงเจ็ดวันนี้ เราจะให้เสื้อป่านสามสิบชุด และเสื้อสามสิบชุดด้วย
13. ถ้าท่านทั้งหลายทายไม่ได้ ท่านต้องให้เสื้อป่านสามสิบชุดกับเสื้อสามสิบชุดแก่ข้าพเจ้า เขาก็ตอบท่านว่า ทายมาเถิด เราจะฟัง
14. ฝ่ายแซมสันจึงกล่าวแก่เขาว่า มีของกินได้ออกมาจากตัวผู้กินเขา มีของหวานออกมาจากตัวที่แข็งแรง ในสามวันเขาก็ยังแก้ปริศนานี้ไม่ได้
15. ต่อมาพอถึงวันที่เจ็ดเขาจึงไปอ้อนวอนภรรยาของแซมสันว่า จงลวงสามีของเจ้าให้แก้ปริศนานี้ให้เราฟัง มิฉะนั้นเราจะเอาไฟเผาเจ้ากับบ้านครอบครัวบิดาของเจ้าเสีย เจ้าเชิญเรามาหวังจะทำให้เรายากจนหรือ
16. ภรรยาของแซมสันไปร้องให้กับแซมสันว่า เธอเกลียดฉัน เธอไม่รักฉัน เธอทายปริศนาแก่ชาวเมืองของฉัน และเธอก็ไม่แก้ปริศนาให้ฉันฟัง แซมสันจึงบอกว่า ดูเถิด พ่อแม่ของฉัน ฉันยังไม่บอกเลย จะบอกเธออย่างไรได้
17. เธอร้องให้กับแซมสันตลอดเจ็ดวันซึ่งเป็นวันเลี้ยงกันนั้น และต่อมาในวันที่เจ็ดแซมสันก็ต้องแก้ปริศนาให้เธอฟัง

เพราะเธอกลัวท่านมากนัก และนางก็บอกแก้ปรีศนาให้ชาวบ้านของนาง

18. พอวันที่เจ็ดก่อนดวงอาทิตย์ตกชาวเมืองจึงบอกแซมสันว่า มีอะไรหวานกว่าน้ำผึ้ง มีอะไรแข็งแกร่งกว่าสิงโต แซมสันจึงบอกเขาว่า ถ้าเจ้าไม่เอาแม่วิ้วของเราช่วยไถ เจ้าคงจะแก้ปรีศนาของเราไม่ได้

19. และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงสถิตกับแซมสันอย่างมาก ท่านจึงลงไปที่ยัซเคโลนฆ่าชาวเมืองนั้นเสีย สามสิบคน รีบเอาข้าวของและมอบเสื้อให้ผู้ที่แก้ปรีศนา แล้วให้กลับไปบ้านของบิดาด้วยความโกรธอย่างมาก

20. ส่วนภรรยาของแซมสันนั้นก็ยกให้แก่เพื่อนซึ่งเป็นเพื่อนเจ้าบ่าวนั้นเสีย

1. ครั้นล่วงมาหลายวันถึงฤดูเกี่ยวข้าวสาละโว้ แคมสันก็เอาลูกแพะตัวหนึ่งไปเยี่ยมภรรยาพูดว่า ฉันจะเข้าไปหาภรรยาของฉันที่ในท้อง แต่พ่อตาไม่ยอมให้ท่านเข้าไป
2. พ่อตาจึงว่า ข้าเข้าใจจริงๆว่าเจ้าเกลียดชังนางเหลือเกิน ข้าจึงยกนางให้แก่เพื่อนของเจ้าไป น้องสาวของนางก็สวยกว่านางมิใช่หรือ ขอจงรับน้องแทนพี่เถิด
3. แคมสันจึงพูดเรื่องพวกเขาว่า คราวนี้เราจะมีโทษน้อยกว่าคนฟิลิสเตีย ถึงแม้ว่าเราจะทำร้ายพวกเขาเสีย
4. แคมสันจึงออกไปจับสุนัขจิ้งจอกสามร้อยตัว ผูกหางติดกันเป็นคู่ๆ แล้วเอาคบเพลิงผูกติดไว้ระหว่างหางทุกคู่
5. พอจุดคบเพลิงแล้วก็ปล่อยให้เข้าไปในนาของคนฟิลิสเตียที่ข้าวยังตั้งรวงอยู่ ไฟก็ไหม้ฟอนข้าว และข้าวที่ยังตั้งรวงอยู่นั้น ทั้งสวนองุ่นและต้นมะกอกเทศด้วย
6. คนฟิลิสเตียจึงถามว่า ใครทำอย่างนี้ เขาตอบว่า แคมสันบุตรเขยชาวทิมนาห์ เพราะว่าพ่อตาเอาภรรยาของแคมสันยกให้เพื่อนเสีย ชาวฟิลิสเตียก็ขึ้นมาเผานางกับบิดาของนางเสียด้วยไฟ
7. แคมสันจึงบอกพวกเหล่านั้นว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายทำอย่างนี้ เราจะต้องแก้แค้นเจ้าก่อน แล้วเราจึงจะเลิก
8. แล้วแคมสันก็พินคนเหล่านั้นเสียเหล็กที่เดียวจนเขาตายเสียเป็นอันมาก แล้วแคมสันก็เข้าไปอาศัยอยู่ที่ช่องศิลาเอตตาม
9. ฝ่ายคนฟิลิสเตียก็ขึ้นไปตั้งค่ายอยู่ในเขตยูดาห์ และกระจายกันเข้าโจมตีเมืองเลอี
10. พวกคนยูดาห์จึงถามว่า ท่านทั้งหลายขึ้นมารบกับเราทำไม พวกเหล่านั้นตอบว่า เราขึ้นมามัดแคมสัน เพื่อจะได้กระทำแก่เขาอย่างที่เขาได้กระทำแก่เรา
11. คนยูดาห์สามพันคนลงไปช่องศิลาเอตตาม และกล่าวแก่แคมสันว่า ท่านไม่ทราบหรือว่าคนฟิลิสเตียเป็นผู้ครอบครองเรา ท่านได้กระทำอะไรแก่เราเช่นนี้ แคมสันจึงตอบเขาว่า เขาได้กระทำแก่ข้าพเจ้าอย่างไร ข้าพเจ้าก็ต้องกระทำแก่เขาอย่างนั้น
12. คนเหล่านั้นจึงพูดกับแคมสันว่า เราจะลงมามัดท่านเพื่อมอบท่านไว้ในมือของคนฟิลิสเตีย แคมสันจึงบอกเขาว่า ขอปฏิญาณให้ชี้ว่าพวกท่านเองจะไม่ทำร้ายข้าพเจ้า
13. เขาทั้งหลายจึงตอบท่านว่า เราจะไม่ทำร้ายท่าน เราจะมัดท่านมอบไว้ในมือของเขาเท่านั้น เราจะไม่ฆ่าท่านเสีย เขาจึงเอาเชือกพวงใหม่สองเส้นมัดแคมสันไว้ และพาขึ้นมาจากคิลาอัน
14. เมื่อท่านมาถึงเลอีแล้วคนฟิลิสเตียก็ร้องอีกที่มากมาพบท่าน และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ทรงสถิตกับแคมสันอย่างมาก เชือกพวงที่ผูกแขนของท่านก็เป็นประจวบที่ใหม่ไฟ เครื่องจำจองนั้นก็หลุดออกจากมือ
15. ท่านมาพบกระดูกขาตะไกรลาสดๆอันหนึ่งจึงยื่นมือหยิบมา และฆ่าคนเหล่านั้นเสียหนึ่งพันคน
16. แคมสันกล่าวว่า ด้วยขาตะไกรลา เป็นกองซ้อนกอง ด้วยขาตะไกรลา เราได้ฆ่าคนหนึ่งพันเสีย
17. อยู่มาเมื่อท่านกล่าวเช่นนั้นแล้วก็โยนกระดูกขาตะไกรลาทิ้งไป ท่านจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า รามาทเลอี
18. แคมสันกระหายน้ำมาก จึงร้องทุกข์ถึงพระเยโฮวาห์ว่า การช่วยให้พ้นอันยิ่งใหญ่พระองค์ประทานให้สำเร็จด้วยมือผู้รับใช้ของพระองค์ บัดนี้ข้าพระองค์จะตายเพราะอดน้ำอยู่แล้ว และตกอยู่ในมือของผู้ไม่เข้าสู่หนัดมิใช่หรือพระ

เจ้าข้า

19. พระเจ้าจึงทรงเปิดช่องที่กระดูกขาตะไกรลาให้น้ำไหลออกมาจากที่นั่น ท่านก็ได้ดื่มและจิตวิญญาณก็สดชื่นฟื้นขึ้นอีก เพราะฉะนั้นที่แห่งนั้นท่านจึงเรียกชื่อว่า เอนหักโคร์ อยู่ที่เลอีจนถึงทุกวันนี้

20. และท่านวินิจฉัยอิสราเอลในสมัยของคนฟีลิสเตียสี่สิบปี

1. แซมสันไปที่เมืองกาซาพบหญิงแพศยาคนหนึ่งก็เข้าไปนอนด้วย
2. มีคนไปบอกชาวกาซาว่า แซมสันมาที่นี่แล้ว เขาก็ล้อมที่นั่นไว้และคอยข่มที่ประตูเมืองตลอดคืน เขาชุ่มเยียบอยู่คืนยังรุ่งกล่าวว่า ให้เรารออยู่จนรุ่งเช้าแล้วเราจะฆ่าเขาเสีย
3. แต่แซมสันนอนอยู่จนถึงเที่ยงคืน พอถึงเที่ยงคืนท่านก็ลุกขึ้น ยกประตูเมืองรวมทั้งเสาสองต้น พร้อมทั้งดานประตูใส่บาแบกไปถึงยอดภูเขาซึ่งอยู่ตรงหน้าเมืองเฮโบรน
4. อยู่มาภายหลัง แซมสันไปรักผู้หญิงคนหนึ่งที่อยู่เมืองโสเรก ชื่อเดลิลาห์
5. เจ้าชายฟีลิสเตียก็ขึ้นไปหานางพูดกับนางว่า จงลวงเขาเพื่อดูว่ากำลังมหาศาลของเขายู่ที่ไหน ทำอย่างไรเราจึงจะมีกำลังเหนือเขา เพื่อเราจะได้มัดเขาให้หมดฤทธิ์ เราทุกคนจะให้เงินเจ้าคนละพันหนึ่งร้อยแผ่น
6. เดลิลาห์จึงพูดกับแซมสันว่า ขอบอกดิฉันหน่อยเถอะว่า กำลังมหาศาลของเธออยู่ไหน จะมัดเธอไว้อย่างไรเธอจึงจะหมดฤทธิ์
7. แซมสันจึงบอกนางว่า ถ้าเขามัดฉันด้วยสายธนูสุดที่ยังไม่แห้งเจ็ดเส้น ฉันจะอ่อนเพลีย เหมือนกับชายอื่นๆ
8. แล้วเจ้าชายฟีลิสเตียก็เอาสายธนูสุดที่ยังไม่แห้งเจ็ดเส้นมาให้นาง นางก็เอามามัดท่านไว้
9. นางจัดคนให้ข่มอยู่ที่ห้องชั้นในกับนาง นางก็บอกท่านว่า แซมสันจำ คนฟีลิสเตียมาจับเธอแล้ว แซมสันก็ดึงสายธนูที่มัดนั้นขาดเหมือนเชือกป่านขาดเมื่อได้กลิ่นไฟ เรื่องกำลังของท่านจึงยังไม่แจ้ง
10. เดลิลาห์พูดกับแซมสันว่า ดูเถิด เธอหลอกฉัน และเธอมุสาต่อฉัน บัดนี้ขอบอกฉันหน่อยเถอะว่า จะมัดเธออย่างไรจึงจะอยู่
11. ท่านก็ตอบนางว่า ถ้าเอาเชือกใหม่ที่ยังไม่เคยใช้มามัดฉัน ฉันก็จะอ่อนกำลังเหมือนชายอื่น
12. เดลิลาห์จึงเอาเชือกใหม่มัดท่านไว้แล้วบอกท่านว่า แซมสันจำ คนฟีลิสเตียมาจับท่านแล้ว และคนข่มคอยอยู่ในห้องชั้นใน แต่ท่านก็ดึงเชือกออกจากแขนเหมือนดึงเส้นด้าย
13. เดลิลาห์พูดกับแซมสันว่า เธอหลอกฉันเรื่อยมาจนถึงเดี๋ยวนี้ เธอมุสาต่อฉัน บอกฉันเถอะว่า จะมัดเธออย่างไรจึงจะอยู่ ท่านจึงบอกนางว่า ถ้าเธอเอาผมทั้งเจ็ดแหยมของฉันทอเข้ากับด้ายเส้นยืน กระทบด้วยฟืมให้แน่น
14. เดลิลาห์จึงเอาผมทั้งเจ็ดแหยมทอเข้ากับด้ายเส้นยืนกระทบด้วยฟืมให้แน่น แล้วนางบอกท่านว่า แซมสันจำ คนฟีลิสเตียมาจับท่านแล้ว ท่านก็ตื่นขึ้นดึงฟืม หูกและด้ายเส้นยืนไปหมด
15. นางจึงพูดกับแซมสันว่า เธอพูดได้อย่างไรว่า 'ฉันรักเธอ' เมื่อจิตใจของเธอไม่ได้อยู่กับฉันเลย เธอหลอกฉันสามครั้งแล้ว และเธอมิได้บอกฉันจริงๆว่ากำลังมหาศาลของเธออยู่ไหน
16. อยู่มาเมื่อนางพูดคาดคั้นท่านวันแล้ววันเล่า และชักชวนท่านอยู่ทุกวัน จิตใจของแซมสันก็เบื่อแทบจะตาย
17. จึงบอกความจริงในใจของท่านแก่นางจนสิ้นว่า มีดโกนยังไม่เคยถูกศีรษะของฉัน เพราะฉันเป็นพวกนาศิร์แต่พระเจ้าตั้งแต่อยู่ในครรภ์ของมารดา ถ้าโกนผมฉันเสีย กำลังก็จะหมดไปจากฉัน ฉันก็จะอ่อนเพลียเหมือนชายอื่น
18. เมื่อเดลิลาห์เห็นว่าท่านบอกความจริงในใจแก่นางจนสิ้นแล้ว นางจึงใช้คนไปเรียกเจ้าชายฟีลิสเตียว่า ขอจงขึ้นมาอีกครั้งเดียว เพราะเขาบอกความจริงในใจแก่ฉันจนสิ้นแล้ว แล้วเจ้าชายฟีลิสเตียก็ขึ้นมาหานางถือเงินมาด้วย

19. นางก็ให้แชมสันนอนอยู่บนตักของนาง แล้วนางก็เรียกชายคนหนึ่งให้มาโกนผมเจ็ดแหมมออกจากศีรษะของท่าน นางก็ตั้งต้นรบกวนแชมสัน กำลังของแชมสันก็หมดไป
20. นางจึงบอกว่า แชมสันจำ คนฟิลิสเตียมาจับท่านแล้ว ท่านก็ตื่นขึ้นจากหลับบอกว่า ฉันจะออกไปอย่างครึ่งก่อนๆ และสลัดตัวให้หลุดไป ท่านหาทราบไม่ว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงละท่านไปเสียแล้ว
21. คนฟิลิสเตียก็มาจับท่านทะเลงตาของท่านเสีย นำท่านลงมาที่กาซา เอาตรวนทองสัมฤทธิ์ล่ามไว้ และให้ท่านไม่แบ่งอยู่ที่ในเรือนจำ
22. ตั้งแต่โกนผมแล้ว ผมที่ศีรษะของท่านก็ค่อยงอกขึ้นมา
23. ฝ่ายเจ้านายฟิลิสเตียประชุมกันเพื่อถวายเป็นเครื่องสัตวบูชายิ่งใหญ่แก่พระดาโกนพระของเขาทั้งหลายและชื่นชมยินดี เพราะเขากล่าวว่า พระของเราได้มอบแชมสันศัตรูของเราไว้ในมือเราแล้ว
24. เมื่อประชาชนเห็นแชมสันก็สรรเสริญพระของตนว่า พระของเราได้มอบศัตรูผู้ทำลายแผ่นดินของเราไว้ในมือของเรา และเขากล่าวว่าเราเสียเป็นอันมาก
25. ต่อมาเมื่อจิตใจของเขารำเริงเต็มที่แล้ว เขาก็พูดว่า จงเรียกแชมสันมาเล่นตลกให้เราดู เขาก็ไปเรียกแชมสันออกมาจากเรือนจำ แชมสันก็มาเล่นตลกต่อหน้าเขา เขาพาท่านมายืนอยู่ระหว่างเสา
26. แชมสันจึงบอกเด็กที่จูงมือตนมาว่า ขอพาคันให้ไปคล่าเสาที่รองรับตึกนี้อยู่ ฉันจะได้ฟังเสานั้น
27. มีผู้ชายและผู้หญิงอยู่เต็มตึกนั้น เจ้านายฟิลิสเตียก็อยู่ที่นั่นทั้งหมด นอกจากนั้นยังมีชายหญิงประมาณสามพันคนบนหลังคาตึก ดูแชมสันเล่นตลก
28. ฝ่ายแชมสันก็ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ ขอประทานกำลังแก่ข้าพระองค์ครั้งนี้อีกครั้งเดียว ข้าแต่พระเจ้า เพื่อในเวลานี้ข้าพระองค์จะได้แก้แค้นคนฟิลิสเตียเพื่อดาทั้งสองข้างของข้าพระองค์
29. แชมสันก็ถอดเสากลางสองต้นที่รองรับตึกนั้นไว้และพักพิงที่เสานั้น มือขวายันเสาด้านหนึ่ง มือซ้ายยันเสาดีกด้านหนึ่ง
30. แชมสันกล่าวว่า ขอให้ข้าตายกับคนฟิลิสเตียเถิด แล้วก็โน้มตัวลงด้วยกำลังทั้งสิ้นของตน ตึกนั้นก็พังทับเจ้านายและประชาชนทุกคนที่อยู่ในนั้น ดังนั้นคนที่ท่านฆ่าตายเมื่อท่านตายนี้ก็มากกว่าคนที่ท่านฆ่าตายเมื่อท่านยังมีชีวิตอยู่
31. แล้วพี่น้องและบรรดาครอบครัวบิดาของท่านก็ลงมารับศพของท่านและขึ้นไปฝังไว้ระหว่างศิราห์กับเอซทาโอลในที่ฝังศพของมาโนอาห์บิดาของท่าน ท่านได้วินิจฉัยอิสราเอลอยู่ยี่สิบปี

1. มีชายคนหนึ่งเป็นชาวแดนเทือกเขาเอฟราอิม ชื่อมีคาห์
2. เขาพูดกับมารดาของเขาว่า เงินหนึ่งพันหนึ่งร้อยแผ่น ซึ่งมีคนลักไปจากแม่และแม่ก็ได้สาปแช่ง และพูดเข้าหูฉันนั้น ดูเถิด เงินนั้นอยู่ที่ฉัน ฉันเอาไปเอง มารดาของเขาจึงพูดว่า ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพรให้ลูกของแม่เถิด
3. เขาจึงนำเงินพันหนึ่งร้อยแผ่นนั้นมาคืนให้แก่มารดา และมารดาของเขาพูดว่า เงินรายนี้แม่ได้ถวายแล้วแต่พระเยโฮวาห์จากมือแม่เพื่อลูกให้ทำเป็นรูปแกะสลักและรูปหล่อ บัดนี้แม่จึงคืนให้แก่เจ้า
4. เมื่อมีคาห์คืนเงินให้แก่มารดาแล้ว มารดาก็นำเงินสองร้อยแผ่นมอบให้กับช่างเงิน ทำเป็นรูปแกะสลักและรูปหล่อรูปนั้นอยู่ในบ้านของมีคาห์
5. มีคาห์คนนี้มีเรือนพระหลังหนึ่ง เขาทำรูปเอโฟด และรูปพระ และแต่งตั้งให้บุตรชายคนหนึ่งของเขาเป็นปุโรหิต
6. ในสมัยนั้นยังไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล ทุกคนก็กระทำตามที่ตนเองเห็นชอบ
7. มีชายหนุ่มคนหนึ่งชาวบ้านเบธเลเฮมในยูดาห์ ครอบครัวยูดาห์ เป็นพวกเลวี อาศัยอยู่ที่นั่น
8. ชายนั้นเดินออกจากบ้านเบธเลเฮมในยูดาห์ เพื่อหาที่เพื่อพักอาศัย เมื่อเขาเดินทางไปนั้นก็มาถึงแดนเทือกเขาเอฟราอิมถึงบ้านของมีคาห์
9. มีคาห์จึงพูดกับเขาว่า ท่านมาจากไหน เขาตอบว่า ข้าพเจ้าเป็นพวกเลวีชาวบ้านเบธเลเฮมในยูดาห์ ข้าพเจ้าเดินทางเพื่อหาที่พักอาศัย
10. มีคาห์จึงกล่าวแก่เขาว่า จงอยู่กับข้าพเจ้าเถิด เป็นอย่างบิดาและปุโรหิตของข้าพเจ้าก็แล้วกัน ข้าพเจ้าจะจ่ายเงินให้ปีละสิบเชเชล ให้เครื่องแต่งตัวสำหรับหนึ่ง และอาหารรับประทานด้วย เลวีคนนั้นจึงเข้าไป
11. เลวีคนนั้นก็พอใจที่จะอยู่กับชายคนนั้น และชายหนุ่มคนนั้นก็เหมือนลูกของเขา
12. มีคาห์ก็แต่งตั้งเลวีคนนั้นและชายหนุ่มคนนั้นก็เป็นผู้โรหิตของเขา และอยู่ในบ้านของมีคาห์
13. มีคาห์กล่าวว่า บัดนี้ข้าพเจ้าทราบแล้วว่า พระเยโฮวาห์จะทรงให้ข้าพเจ้าอยู่เย็นเป็นสุข เพราะว่าข้าพเจ้ามีเลวีคนหนึ่งเป็นผู้โรหิต

1. ในสมัยนั้นไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล และในสมัยนั้นคนตระกูลดานยังเที่ยวหาที่ดินอันจะเป็นมรดกของตนเพื่อจะได้พักอาศัย เพราะจนบัดนั้นแล้วมรดกในหมู่คนตระกูลอิสราเอลยังไม่ตกแก่เขา
2. ดังนั้นคนดานจึงส่งคนห้าคนจากจำนวนทั้งหมดเป็นชายฉกรรจ์ในครอบครัวของตน มาจากโศราห์และจากเอชทาโอล ไปสอดแนมดูแผ่นดินและตรวจดูแผ่นดินนั้น และเขาทั้งหลายพูดแก่เขาว่า จงไปตรวจดูแผ่นดินนั้น เขาก็มาถึงแดนเทือกเขาเอเฟราอิม ยังบ้านของมีคาห์และอาศัยอยู่ที่นั่น
3. เมื่อเขาอยู่ใกล้บ้านของมีคาห์ เขาก็จำเสียงเลวีหนุ่มคนนั้นได้ จึงแวะเข้าไปถามว่า ใครพาท่านมาที่นี่ ท่านทำอะไรในที่นี้ ท่านทำงานอะไรในที่นี้
4. เขาตอบคนเหล่านั้นว่า มีคาห์ทำแก่ข้าพเจ้าอย่างนี้อย่างนี้ เขาจ้างข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงเป็นปุโรหิตของเขา
5. คนเหล่านั้นก็พูดกับเขาว่า ได้โปรดทูลถามพระเจ้าให้หน่อยเถิด เพื่อเราจะทราบว่าทางที่เราจะออกเดินไปนี้จะสำเร็จหรือไม่
6. ปุโรหิตนั้นจึงตอบเขาทั้งหลายว่า จงไปเป็นสุขเถิด หนทางที่ท่านไปจะอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
7. ชายทั้งห้าคนก็จากไปถึงเมืองลาอิช เห็นประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้น เห็นชาวเมืองอยู่อย่างไว้กังวลตามลักษณะคนไซดอน อย่างสงบ ไม่หวาดระแวงอะไร และในแผ่นดินนั้นไม่มีผู้พิพากษาที่จะให้เขาอับอายในเรื่องใดๆ เขาอยู่ห่างไกลจากคนไซดอน ไม่มีเรื่องเกี่ยวข้องกับคนอื่นเลย
8. เมื่อคนทั้งห้ากลับมาถึงญาติพี่น้องที่โศราห์และเอชทาโอล ญาติพี่น้องจึงถามเขาว่า เจ้าจะว่าอะไร
9. เขาตอบว่า จงลุกขึ้น ให้เราไปรบกับเขาเถิด เพราะเราได้เห็นแผ่นดินนั้นแล้ว และดูเถิด เป็นแผ่นดินดีจริงๆ ท่านทั้งหลายจะไม่ทำอะไรเลยหรือ อย่าชักช้าที่จะไปกันและเข้ายึดครองแผ่นดินนั้น
10. เมื่อท่านทั้งหลายไปแล้วจะพบประชาชนที่ไม่หวาดระแวงอะไร เออแผ่นดินก็กว้างขวาง พระเจ้าทรงมอบไว้ในมือของท่านทั้งหลายแล้ว เป็นสถานที่ซึ่งไม่ขาดสิ่งใดที่มีในโลก
11. คนครอบครัวดานหกร้อยคนสรรพด้วยเครื่องอาวุธทำสงครามยกทัพออกจากโศราห์และเอชทาโอล
12. เขาทั้งหลายยกขึ้นไปตั้งค่ายอยู่ที่คิริยาทเยอาริมในยูดาห์ เพราะเหตุนี้เขาจึงเรียกที่นั่นว่า มาหะเนห์ดาน จนถึงทุกวันนี้ ดูเถิด เมืองนี้อยู่ด้านหลังคิริยาทเยอาริม
13. เขาก็ผ่านจากที่นั่นไปยังแดนเทือกเขาเอเฟราอิมมาถึงบ้านของมีคาห์
14. แล้วชายทั้งห้าคนที่ไปสอดแนมดูเมืองลาอิชก็บอกแก่พี่น้องของตนว่า ท่านทราบไหมว่าในบ้านเหล่านี้มีรูปเอโฟด รูปพระ รูปแกะสลัก และรูปหล่อ ฉะนั้นขอใคร่ครวญว่าท่านทั้งหลายจะทำประการใด
15. เขาทั้งหลายก็แวะเข้าบ้านของเลวีหนุ่มคนนั้น คือที่บ้านของมีคาห์ถามดูทุกขสัพขของเขา
16. ฝ่ายคนดานทั้งหกร้อยคนถืออาวุธทำสงคราม ยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูรั้ว
17. ชายทั้งห้าคนที่ออกไปสอดแนมดูบ้านเมืองก็เดินเข้าไปนำเอารูปแกะสลัก รูปเอโฟด รูปพระ และรูปหล่อไป ฝ่ายปุโรหิตก็ยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูรั้วกับทหารถืออาวุธทำสงครามหกร้อยคนนั้น
18. เมื่อคนเหล่านี้เข้าไปในบ้านของมีคาห์ นำเอารูปแกะสลัก รูปเอโฟด รูปพระ และรูปหล่อนั้น ปุโรหิตถามเขาว่า

นั่นท่านทำอะไร

19. คนเหล่านั้นจึงตอบเขาว่า เงียบๆ ไว้เอามือปิดปากเสีย มากับเราเถิด มาเป็นบิดาและบุตรโหดของเรา จะเป็นบุตรโหดในบ้านของชายคนเดียวดี หรือว่าจะจะเป็นบุตรโหดของตระกูลหนึ่งและครอบครัวหนึ่งในอิสราเอลดี
20. ใจของบุตรโหดก็ยินดี เขาจึงเอารูปเฝ้ารูปพระ และรูปแกะสลัก เดินไปในหมู่ประชาชน
21. แล้วเขาก็กลับออกเดินไปให้เด็ก ทั้งฝูงสัตว์และข้าวของเดินไปข้างหน้า
22. เมื่อไปห่างจากบ้านมีคาห์แล้ว คนที่อยู่ในบ้านใกล้เคียงกับบ้านของมีคาห์ก็ร่วมติดตามไปทันคนदानเข้า
23. จึงตะโกนเรียกคนदान เขาก็หันกลับมาพูดกับมีคาห์ว่า เป็นอะไรเล่า เจ้าจึงยกคนมามากมายอย่างนี้
24. เขาตอบว่า ท่านทั้งหลายนำพระของข้าพเจ้าซึ่งข้าพเจ้าสร้างขึ้นและนำบุตรโหดออกมาเสีย ข้าพเจ้าจะมีอะไรเหลืออยู่เล่า ท่านทั้งหลายยังจะมาถามข้าพเจ้าอีกว่า 'เป็นอะไรเล่า'
25. คนदानจึงตอบเขาว่า อย่าให้เราได้ยินเสียงของเจ้าเลย เกือบกว่าคนซีโมโหจะเล่นงานเจ้าเข้า เจ้าและครอบครัวของเจ้าก็จะเสียชีวิตเปล่าๆ
26. ฝ่ายคนदानก็เดินต่อไป เมื่อมีคาห์เห็นว่าเขาเหล่านั้นมีกำลังมากกว่า จึงหันกลับเดินทางกลับบ้านของตน
27. คนदानนำเอาสิ่งที่มีคาห์สร้างขึ้น และนำบุตรโหดซึ่งเป็นของเขาไปด้วย ก็เดินทางมาถึงลาอิช มาถึงประชาชนที่อยู่อย่างสงบและไม่หวาดระแวงอะไร จึงประหารคนเหล่านั้นด้วยคมดาบและเอาไฟเผาเมืองเสีย
28. ไม่มีผู้ใดมาช่วยเหลือ เพราะเขาอยู่ไกลจากเมืองไซดอน และไม่ได้ทำการเกี่ยวข้องกับคนอื่น อยู่ในหุบเขาซึ่งอยู่ใกล้กับเมืองเบธเรโหบ คนเหล่านั้นก็สร้างเมืองขึ้น และอาศัยอยู่ที่นั่น
29. เขาตั้งชื่อเมืองนั้นว่าदान ตามชื่อदानบรรพบุรุษของเขา ผู้ซึ่งเกิดกับอิสราเอล แต่ตอนแรกเมืองนั้นชื่อว่าลาอิช
30. คนदानก็ตั้งรูปแกะสลักไว้ ส่วนโยนาธานบุตรชายเกอร์โชน บุตรชายของมนัสเสห์ ทั้งท่านและบรรดาบุตรชายของเขาก็เป็นบุตรโหดให้แก่คนตระกูลदानจนถึงสมัยที่แผ่นดินตกไปเป็นเชลย
31. เขาได้ตั้งรูปแกะสลักซึ่งมีคาห์ได้ทำไว้นั้นขึ้นนานตลอดเวลาที่พระนิเวศของพระเจ้าอยู่ที่ซีโลห์

1. อยู่มาในสมัยนั้น เมื่อไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล มีคนเลวี่คนหนึ่งอาศัยอยู่ที่แดนเทือกเขาเอฟราอิม แถบที่ไกลออกไปโน้น เขาได้หญิงคนหนึ่งจากเบธเลเฮมในยูดาห์มาเป็นภรรยาน้อย
2. ภรรยาผู้นั้นเล่นซู้ซึงทั้งสามมีเสียกลับไปอยู่บ้านบิดาของนางที่เบธเลเฮมในยูดาห์ อยู่ที่นั่นสักสี่เดือน
3. สามีนางก็ลุกขึ้นไปตามนาง เพื่อไปพบกับนางด้วยจิตเมตตาและจะพานางกลับ เขาพาคนใช้คนหนึ่งและลาคู่หนึ่งไปด้วย นางพาเขาเข้าในบ้านบิดาของนาง เมื่อบิดาของผู้หญิงเห็นเข้าก็มีความยินดีต้อนรับเขา
4. พ่อตาของเขาคือบิดาของผู้หญิงห่วงใยเขา และเขาพักอยู่ด้วยสามวัน เขาก็กินและดื่ม และพักนอนอยู่ที่นั่น
5. อยู่มาถึงวันที่สี่เขาทั้งหลายก็ตื่นขึ้นแต่เช้ามืด และคนนั้นลุกขึ้นจะออกเดิน แต่พ่อของผู้หญิงพบกับบุตรเขยของเขาว่า จงรับประทานอาหารอีกสักหน่อยหนึ่งให้ชื่นใจแล้วภายหลังจึงค่อยออกเดิน
6. ชายสองคนนั้นก็นั่งลงรับประทานอาหารและดื่มด้วยกัน และบิดาของผู้หญิงก็บอกชายนั้นว่า จงค้างอีกสักคืนเถิด กระทำจิตใจให้เบิกบาน
7. เมื่อชายคนนั้นลุกขึ้นจะออกเดิน พ่อตาก็ชักชวนไว้ จนเขาต้องพักอยู่ที่นั่นอีก
8. ในวันที่ห้าเขาก็ตื่นแต่เช้าตรู่เพื่อจะออกเดินทางไป บิดาของผู้หญิงนั้นพูดว่า ขอให้ชื่นใจเถิด เขาทั้งสองก็อยู่จนเวลาบ่ายรับประทานอาหารอยู่ด้วยกันอีก
9. เมื่อชายคนนั้นและภรรยาผู้น้อยกับคนใช้ลุกขึ้นจะออกเดิน พ่อตาของเขาคือบิดาของผู้หญิงก็บอกเขาว่า ดูเถิด นี่ก็บ่ายใกล้ค่ำแล้ว ขอค้างอยู่อีกคืนหนึ่งเถิด ดูเถิด จะสิ้นวันอยู่แล้ว พักนอนที่นี่เถิด เพื่อใจของเจ้าจะเบิกบาน พรุ่งนี้เข้าขอเจ้าตื่นแต่เช้าเพื่อออกเดินทาง เจ้าจะได้ไปบ้าน
10. แต่ชายคนนั้นไม่ยอมค้างอีกคืนหนึ่ง เขาจึงลุกขึ้นออกเดินทางไปจนถึงตรงข้ามกับเมืองเยบุส คือเยรูซาเล็ม เขามีลาสองตัวที่มีอาน และภรรยาผู้น้อยก็ไปด้วย
11. เมื่อเขามาใกล้เมืองเยบุสก็บ่ายมากแล้ว คนใช้จึงเรียนนายของเขาว่า มาเถิด ให้เราแวะเข้าไปพักในเมืองของคนเยบุสเถิด ค้างคืนอยู่ในเมืองนี้แหละ
12. นายของเขาตอบว่า เราจะไม่แวะเข้าไปในเมืองของคนต่างด้าว ผู้ที่ไม่ใช่คนอิสราเอล เราจะผ่านไปถึงเมืองกิเบอาห์
13. เขาจึงบอกคนใช้ว่า มาเถิด ให้เราเข้าไปใกล้ที่เหล่านี้แห่งหนึ่ง และค้างอยู่ที่กิเบอาห์หรือที่รามาห์
14. เขาจึงเดินทางผ่านไป เมื่อเขามาใกล้กิเบอาห์ซึ่งเป็นของคนเบนยามินดวงอาทิตย์ก็ตกแล้ว
15. เขาจึงแวะเข้าไปจะค้างคืนที่เมืองกิเบอาห์ เขาก็แวะเข้าไปนั่งอยู่ที่ถนนในเมืองนั้น เพราะไม่มีใครเชิญให้เขาเข้าไปค้างในบ้าน
16. ดูเถิด มีชายแก่คนหนึ่งเข้ามาเมื่อเลิกจากงานนาเป็นเวลาเย็นแล้ว เขาเป็นชาวแดนเทือกเขาเอฟราอิมมาอาศัยอยู่ในเมืองกิเบอาห์ แต่ชาวเมืองนั้นเป็นคนเบนยามิน
17. เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นเห็นผู้เดินทางคนนั้นนั่งอยู่ที่ถนนในเมือง ชายแก่คนนั้นก็ถามว่า ท่านจะไปไหนและมาจากไหน

18. ชายคนนั้นจึงตอบเขาว่า เราเดินทางจากเบธเลเฮมในยูดาห์ จะไปที่แดนเทือกเขาเอฟราอิมแถบที่ไกลออกไป โน้นซึ่งข้าพเจ้ามาจากที่นั่น ข้าพเจ้าไปเบธเลเฮมในยูดาห์มา และข้าพเจ้าจะกลับไปพระนิเวศพระเยโฮวาห์ ไม่มีใครเชิญข้าพเจ้าเข้าไปพักในบ้าน
19. ฟางและอาหารที่จะเลี้ยงลา พวกเราก็มีพร้อมแล้ว ทั้งอาหารและน้ำองุ่นที่เลี้ยงตนทั้งเลี้ยงหญิงคนนี้ และชายหนุ่มที่อยู่กับพวกผู้รับใช้ของท่านก็มีอยู่แล้ว ไม่ขาดสิ่งใดเลย
20. ชายแก่คนนั้นจึงพูดว่า ขอท่านเป็นสุขสบายเถิด ถ้าท่านขาดสิ่งใด ข้าพเจ้าขอเป็นธุระทั้งสิ้น ขอแต่อย่านอนที่ถนนนี้เลย
21. เขาจึงพาชายคนนั้นเข้าไปในบ้าน เอาอาหารให้ลา ต่างก็ล้างเท้าของตน และรับประทานอาหารและดื่ม
22. เมื่อเขากำลังทำให้จิตใจเบิกบาน ดูเถิด ชาวเมืองนั้นที่เป็นคนอันธพาลมาล้อมเรือนไว้ ทูบประตูดุ ร้องบอกชายแก่ผู้เป็นเจ้าของบ้านว่า ส่งชายที่เข้ามาอยู่ในบ้านของแกมาให้เราสังวาส
23. ชายผู้เป็นเจ้าของบ้านก็ออกไปพูดกับเขาว่า อย่าเลย พี่น้องของข้าพเจ้า ขออย่ากระทำการร้ายเช่นนี้เลย เมื่อชายคนนั้นมาอาศัยบ้านของข้าพเจ้าแล้ว ขออย่ากระทำการที่โง่เขลาเช่นนี้เลย
24. ดูเถิด นี่ มีลูกสาวพรหมจารีคนหนึ่งและเมียห้อยของเขา ข้าพเจ้าจะพาออกมาให้ท่านเดี๋ยวนี้ จงกระทำการหมั้นเกียรติหรือทำอะไรแก่พวกเขาตามชอบใจเถิด แต่ขออย่าทำลามกกับชายคนนี้เลย
25. แต่คนเหล่านั้นไม่ยอมฟังเสียง ชายคนนั้นจึงฉวยภรรยาห้อยของตนปลักนางออกไปให้เขา เขาก็สมสู่ทำทารุณตลอดคืนจนรุ่งเช้า พอรุ่งสว่างๆ เขาทั้งหลายก็ปล่อยนางไป
26. พอแจ้งผู้หญิงนั้นก็กลับมาล้มลงที่ประตูบ้านซึ่งนายของตนพักอยู่ จนสว่างดี
27. รุ่งเช้านายของนางก็ลุกขึ้นเมื่อเปิดประตูบ้าน จะออกเดินทาง ดูเถิด ผู้หญิงซึ่งเป็นภรรยาห้อยของเขาก็นอนอยู่ที่ประตูบ้าน มือเหยียดออกไปถึงธรณีประตู
28. เขาจึงบอกนางว่า ลุกขึ้นไปกันเถิด แต่ก็ไม่มีคำตอบ เขาจึงเอานางขึ้นหลังลา ชายนั้นก็ลุกขึ้นเดินทางกลับบ้านของตน
29. เมื่อถึงบ้านแล้ว ก็เอามีดฟันศพภรรยาห้อยออกเป็นท่อนๆ พร้อมกับกระดูก สิบสองท่อนด้วยกันส่งไปทั่วเขตแดนอิสราเอล
30. ทุกคนที่เห็นก็พูดว่า เรื่องอย่างนี้ไม่มีใครเคยเห็นตั้งแต่สมัยคนอิสราเอลยกออกจากแผ่นดินอียิปต์จนถึงวันนี้ จงตริตรองปรึกษากันดู แล้วก็ว่ากันไปเถิด

1. คนอิสราเอลทั้งหมดตั้งแต่ดานถึงเบเออร์เซบา ทั้งแผ่นดินกิเลอาดก็ออกมา ชุมนุมชนนั้นได้ประชุมกันเป็นใจเดียวกันต่อพระเยโฮวาห์ที่เมืองมิสปาห์
2. หัวหน้าประชาชนทั้งสิ้นคือของตระกูลคนอิสราเอลทั้งหมด เข้ามาปรากฏตัวในที่ประชุมแห่งประชาชนของพระเจ้า มีทหารราบถือดาบสี่แสนคน
3. (ครั้งนั้นคนเบนยามินได้ยิวว่าคนอิสราเอลได้ขึ้นไปยังมิสปาห์) ประชาชนอิสราเอลกล่าวว่า ขอบอกเรามาว่า เรื่องชั่วร้ายนี้เกิดขึ้นมาอย่างไรกัน
4. คนเลวีซึ่งเป็นสามีของหญิงผู้ที่ถูกฆ่านั้นกล่าวตอบว่า ข้าพเจ้าและภรรยาของข้าพเจ้ามาถึงเมืองกิเบอาห์ซึ่งเป็นของคนเบนยามิน เพื่อจะค้างคืนที่นั่น
5. เวลากลางคืนผู้ชายในเมืองกิเบอาห์ก็ลุกขึ้นล้อมบ้านที่ข้าพเจ้าพักอยู่ เขาหมายจะฆ่าข้าพเจ้าเสีย เขาช่มขึ้นภรรยาของข้าพเจ้าจนตาย
6. ข้าพเจ้าจึงนำศพภรรยาของข้าพเจ้ามาพินออกเป็นท่อนๆ ส่งไปทั่วประเทศที่เป็นมรดกของอิสราเอล เพราะพวกเขาได้กระทำการลามกและความโง่เขลาในอิสราเอล
7. ดูเถิด ท่านผู้เป็นคนอิสราเอลทั้งหลาย จงให้คำปรึกษาและความเห็น ณ ที่นี้เถิด
8. ประชาชนทุกคนก็ลุกขึ้นกล่าวเป็นใจเดียวกันว่า พวกเราจะไม่กลับไปเต็นท์ของเรา เราจะไม่กลับไปเรือนของเรา
9. แต่บัดนี้เราจะกระทำกับกิเบอาห์ดังนี้ เราจะจับสลากยกขึ้นไปสู้รบกับเขา
10. เราจะเลือกคนอิสราเอลทุกตระกูลคัดเอาร้อยละสิบคน พันละร้อย หมื่นละพัน ให้ไปหาเสบียงอาหารมาให้ประชาชน เพื่อเขาทั้งหลายจะตอบสนองบรรดาความโง่เขลาซึ่งพวกกิเบอาห์กระทำขึ้นในอิสราเอล เมื่อเขาทั้งหลายมาถึงเมืองกิเบอาห์ของคนเบนยามิน
11. คนอิสราเอลทั้งปวงก็ร่วมยกไปสู้เมืองนั้นเป็นพรรคพวกใจเดียวกัน
12. ตระกูลคนอิสราเอลก็ส่งคนไปทั่วตระกูลคนเบนยามินบอกว่า ทำไมการชั่วช้านี้จึงเกิดขึ้นมาได้ในหมู่พวกท่าน
13. เหตุฉะนั้นบัดนี้จึงมอบชายคนอันธพาลในเมืองกิเบอาห์มาให้เราประหารชีวิตเสียจะได้กำจัดความชั่วเสียจากคนอิสราเอล แต่คนเบนยามินไม่ยอมฟังเสียงคนอิสราเอลพี่น้องของตน
14. คนเบนยามินก็ออกมาจากบรรดาหัวเมืองเข้าไปสู้กิเบอาห์พร้อมกันเพื่อยกออกไปกระทำสงครามกับคนอิสราเอล
15. คราวนั้นคนเบนยามินรวมจำนวนทหารถือดาบออกจากบรรดาหัวเมืองได้สองหมื่นหกพันคน นอกจากชาวเมืองกิเบอาห์ ซึ่งนับทหารที่คัดเลือกแล้วได้เจ็ดร้อยคน
16. ในจำนวนทั้งหมดนี้มีคนที่คัดเลือกแล้วเจ็ดร้อยคนถนัดมือซ้ายทุกคนเอาสลิงเหวี่ยงก้อนหินให้ถูกเส้นผมได้ไม่ผิดเลย
17. จำนวนคนอิสราเอลที่ถือดาบ ไม่นับคนเบนยามิน ได้สี่แสนคน เหล่านี้เป็นทหารทุกคน
18. คนอิสราเอลก็ลุกขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเจ้า และทูลถามพระเจ้าว่า ผู้ใดในพวกข้าพระองค์ที่จะขึ้นไปสู้รบกับคนเบนยามินก่อน พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ให้ยูดาห์ขึ้นไปก่อน

19. รุ่งเข้าคนอิสราเอลก็ลุกขึ้นตั้งค่ายต่อสู้เมืองกิเบอาห์
20. คนอิสราเอลออกไปสู้รบกับคนเบนยามิน และคนอิสราเอลได้วางพลเรียงรายต่อสู้เขาที่เมืองกิเบอาห์
21. ในวันนั้นคนเบนยามินออกมาจากเมืองกิเบอาห์ ฆ่าฟันคนอิสราเอล ล้มตายสองหมื่นสองพันคน
22. แต่ประชาชนคือผู้ชายชาวอิสราเอลยังหนุนใจกันและวางพลเรียงรายอีกครั้งในที่ซึ่งเขาวางพลในวันแรก
23. (และคนอิสราเอลก็ขึ้นไปร้องไห้คร่ำครวญต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์จนถึงเวลาเย็น เขาทั้งหลายทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า สมควรที่ข้าพระองค์จะเข้าประชิดรบกับคนเบนยามินพี่น้องของข้าพระองค์อีกหรือไม่ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ไปสู้เขาเถิด)
24. คนอิสราเอลจึงยกเข้าประชิดคนเบนยามินในวันที่สอง
25. และในวันที่สองนั้นเบนยามินก็ยกออกไปจากกิเบอาห์ ฆ่าฟันคนอิสราเอลล้มตายอีกหนึ่งหมื่นแปดพันคน ทุกคนเป็นทหารถือดาบ
26. แล้วบรรดาคนอิสราเอลคือกองทัพทั้งหมดได้ขึ้นไปที่พระนิเวศของพระเจ้าและร้องไห้คร่ำครวญ เขานั่งเฝ้าพระเยโฮวาห์ ณ ที่นั้น และอดอาหารจนเวลาเย็น ถวายเครื่องเผาบูชาและสันติบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
27. คนอิสราเอลจึงทูลถามพระเยโฮวาห์ (เพราะในสมัยนั้น หีบพันธสัญญาของพระเจ้าอยู่ที่นั่น
28. และพืnehัสบุตรชายเอลเออาซาร์ ผู้เป็นบุตรชายอาโรน ก็ปรนนิบัติอยู่หน้าหีบนั้นในสมัยนั้น) เขาทูลถามว่า สมควรที่ข้าพระองค์จะยังยกไปสู้รบกับเบนยามินพี่น้องของข้าพระองค์อีกครึ่งหนึ่ง หรือควรจะหยุดเสีย และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า จงยกขึ้นไปเถิด เพราะว่าพรุ่งนี้เราจะมอบเขาไว้ในมือของเจ้า
29. ดังนั้น อิสราเอลจึงชุมนุมคนไว้รอบเมืองกิเบอาห์
30. และประชาชนอิสราเอลก็ขึ้นไปสู้รบกับคนเบนยามินในวันที่สาม และวางพลเรียงรายต่อสู้เมืองกิเบอาห์อย่างคราวก่อน
31. คนเบนยามินก็ยกออกมาสู้รบกับประชาชน ถูกลงให้ห่างออกไปจากตัวเมือง เขาก็เริ่มฆ่าฟันประชาชนอย่างคราวก่อน คือตามถนนซึ่งสายหนึ่งไปยังพระนิเวศของพระเจ้า อีกสายหนึ่งไปกิเบอาห์ และที่กลางทุ่งแจ้ง อิสราเอลล้มตายประมาณสามสิบคน
32. คนเบนยามินกล่าวกันว่า เขาแพ้เราอย่างคราวก่อน แต่คนอิสราเอลว่า ให้เราถอย นำเขาออกห่างจากเมืองไปถึงถนนหลวง
33. คนอิสราเอลทั้งหมดก็ลุกออกจากที่ของตนเรียงรายเข้าไปที่บาอัลทามาร์ ส่วนคนอิสราเอลที่คอยชุมนุมอยู่ก็ออกจากที่ของตนคือออกจากทุ่งหญ้าแห่งเมืองกิเบอาห์
34. จากบรรดาคนอิสราเอลมีทหารที่คัดเลือกแล้วหนึ่งหมื่นคนรุกเข้าเมืองกิเบอาห์ การสงครามกำลังทรหด คนเบนยามินไม่ทราบว่าจะร้ายกำลังมาใกล้ตนแล้ว
35. พระเยโฮวาห์ทรงให้คนเบนยามินพ่ายแพ้คนอิสราเอล ในวันนั้นคนอิสราเอลทำลายคนเบนยามินเสียสองหมื่นห้าพันหนึ่งร้อยคน ทุกคนเหล่านี้เป็นทหารถือดาบ
36. ดังนั้นคนเบนยามินจึงเห็นว่าเขาแพ้แล้ว คนอิสราเอลทำเป็นล่าถอยต่อเบนยามิน เพราะเขาวางใจคนที่เขาให้ชุมนุม

อยู่รอบเมืองกิเบอาร์ท

37. คนที่ชุมนุมอยู่ที่ริบรุกเข้าไปในเมืองกิเบอาร์ท ทหารที่ชุมนุมอยู่นั้นก็รุกออกมาประหารเมืองทั้งหมดนั้นเสียด้วยคมดาบ
38. คนอิสราเอลและคนที่ชุมนุมอยู่นั้นให้อาณัติสัญญาแก่กันว่า ถ้าเห็นควันกลุ่มใหญ่พุ่งขึ้นมาจากในเมือง
39. ก็ให้คนอิสราเอลหันกลับเข้ามารบ ฝ่ายเบนยามินได้เริ่มฆ่าคนอิสราเอลได้สักสามสิบคนก็พูดว่า เขาต้องล้มตายต่อหน้าเราอย่างคราวก่อนแน่แล้ว
40. แต่อาณัติสัญญาเป็นควันไฟลุกพุ่งขึ้นมาจากในเมือง คนเบนยามินก็หนีวหลังมาดู ดูเถิด ทั้งเมืองก็มีควันพุ่งขึ้นถึงท้องฟ้า
41. คนอิสราเอลก็หันกลับ คนเบนยามินก็ห่อแค้น เพราะเขาเห็นว่าเหตุร้ายมาใกล้เขาแล้ว
42. เขาจึงหันหลังให้คนอิสราเอลหนีเข้าไปทางถิ่นทุรกันดาร แต่สงครามติดตามเขาไปอย่างหนัก คนที่ออกมาจากเมืองก็ทำลายเขาที่อยู่ท่ามกลาง
43. เขาทั้งหลายล้อมคนเบนยามิน และขับไล่เขาไปและชนะเขาอย่างง่าย จนไปถึงที่ตรงข้ามเมืองกิเบอาร์ททางดวงอาทิตย์ขึ้น
44. คนเบนยามินล้มตายหนึ่งหมื่นแปดพันคน ทุกคนเป็นทแกล้วทหาร
45. เขาก็หันกลับหนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดารถึงศิลาริมโมน คนอิสราเอลฆ่าเขาตายตามถนนหลวงห้าพันคน และติดตามอย่างกระชั้นชิดไปถึงกิโดม และฆ่าเขาตายสองพันคน
46. คนเบนยามินที่ล้มตายในวันนั้น เป็นทหารถือดาบสองหมื่นห้าพันคน ทุกคนเป็นทแกล้วทหาร
47. แต่มีทหารหกร้อยคนหันกลับหนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดารถึงศิลาริมโมน และไปอาศัยอยู่ที่ศิลาริมโมนสี่เดือน
48. คนอิสราเอลก็หันกลับไปสู้คนเบนยามินอีก และได้ประหารเขาเสียด้วยคมดาบ ทั้งชาวเมืองและฝูงสัตว์และบรรดาสิ่งที่เขาเห็น ยิ่งกว่านั้นบรรดาเมืองที่เขาพบเขาก็เอาไฟเผาเสียทั้งหมด

1. ฝ่ายคนอิสราเอลได้ปฏิญาณไว้ที่มีสปาร์ห์ว่า พวกเราไม่มีใครสักคนเดียวที่จะให้บุตรสาวของตนแต่งงานกับคนเบนยามิน
2. และประชาชนก็มาที่พระนิเวศของพระเจ้า นั่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าจนเวลาเย็น เขาทั้งหลายก็ร้องให้คร่ำครวญหนักหนา
3. เขากล่าวว่า โอ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ทำไมเหตุการณ์อย่างนี้จึงเกิดขึ้นในอิสราเอล ซึ่งวันนี้จะมีคนอิสราเอลขาดไปตระกูลหนึ่ง
4. อยู่มารุ่งขึ้นประชาชนก็ลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ และสร้างแท่นบูชาแท่นหนึ่ง ถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชา
5. และคนอิสราเอลกล่าวว่า คนใดในบรรดาตระกูลของอิสราเอลที่มีได้ขึ้นมาประชุมต่อพระเยโฮวาห์ เพราะเขาได้ปฏิญาณไว้แข็งแรงถึงผู้ที่มีได้มาประชุมต่อพระเยโฮวาห์ที่มีสปาร์ห์ว่า ผู้นั้นจะต้องตาย
6. และประชาชนอิสราเอลก็เสียใจกับเบนยามินน้องของตน กล่าวว่า วันนี้ตระกูลหนึ่งถูกตัดขาดจากอิสราเอลเสียแล้ว
7. เราจะทำอะไรเรื่องหารรยาให้คนที่ยังเหลืออยู่ ฝ่ายเราก็ได้ปฏิญาณในพระนามพระเยโฮวาห์แล้วว่า เราจะไม่ยอมยกบุตรสาวของเราให้เป็นภรรยาของเขา
8. เขาทั้งหลายถามขึ้นว่า มีตระกูลใดในอิสราเอลที่มีได้ขึ้นมาเฝ้าพระเยโฮวาห์ที่มีสปาร์ห์ ดูเถิด ไม่มีคนใดจากยาเบซกิเลอาดมาประชุมที่ค่ายเลยสักคนเดียว
9. เพราะว่าเมื่อเขานับจำนวนประชาชนอยู่นั้น ดูเถิด ไม่มีชาวเมืองยาเบซกิเลอาดอยู่ที่นั่นเลย
10. ดังนั้นชุมนุมชนจึงส่งทหารผู้กล้าหาญที่สุดหนึ่งหมื่นสองพันคนแล้วบัญชาเขาว่า จงไปฆ่าชาวยาเบซกิเลอาดเสียด้วยคมดาบ ทั้งผู้หญิงและพวกเด็ก ๆ
11. เจ้าทั้งหลายจงกระทำอย่างนี้ คือผู้ชายและผู้หญิงทุกคนที่ได้หลับนอนกับผู้ชายแล้วจึงฆ่าเสียให้หมด
12. ในหมู่ชาวยาเบซกิเลอาดนั้นเขาพบหญิงพรหมจารีสี่ร้อยคนผู้ที่ยังไม่เคยร่วมหลับนอนกับชายใดๆเลย เขาจึงพาหญิงเหล่านั้นมาที่ค่ายซีโลห์ซึ่งอยู่ในแผ่นดินคานาอัน
13. ชุมชนทั้งหมดก็ส่งข่าวไปที่คนเบนยามินซึ่งอยู่ที่ศิลาริมโมน ประกาศข่าวสงบสุข
14. คนเบนยามินก็กลับมาในคราวนั้น แล้วเขาก็มอบผู้หญิงที่เขาไว้ชีวิตในหมู่ผู้หญิงแห่งยาเบซกิเลอาด แต่ก็ไม่พอแก่กัน
15. ประชาชนก็ส่งสารเบนยามิน เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เขาจะขาดไปตระกูลหนึ่งจากตระกูลอิสราเอล
16. พวกผู้ใหญ่ของชุมนุมชนนั้นจึงกล่าวว่า เมื่อพวกผู้หญิงในเบนยามินถูกทำลายเสียหมดเช่นนี้แล้ว เราจะทำอะไรเรื่องหารรยาให้คนที่ยังเหลืออยู่
17. เขาทั้งหลายกล่าวว่า ต้องมีมรดกให้แก่คนเบนยามินที่รอดตาย เพื่อว่าคนตระกูลหนึ่งจะมีได้บเลี้ยงเสียจากอิสราเอล
18. แต่เราจะยกบุตรสาวของเราให้เป็นภรรยาเขาก็ไม่ได้ เพราะคนอิสราเอลได้ปฏิญาณไว้ว่า ผู้ใดให้หญิงแก่เบนยามิน

นเป็นภรรยาขอให้ถูกสาปแช่งเถิด

19. ดังนั้นเขาจึงกล่าวว่า ดูเถิด ทุกปีมีเทศกาลถวายพระเยโฮวาห์ที่ซีโลห์ ในสถานที่ซึ่งอยู่เหนือเบธเอล ทางทิศตะวันออกเฉียงขึ้นจากเบธเอลถึงเชเคม และอยู่ที่ไต้เลโบนาห์
20. เขาจึงบัญชาสั่งคนเบนยามินว่า จงไปชุมนุมอยู่ในสวอนองุ่น
21. คอยเฝ้าดูอยู่ และดูเถิด ถ้าบุตรสาวชาวซีโลห์ออกมาต้อนรับในพิธีเต็นรำ จงออกมาจากสวอนองุ่น จดเอาบุตรสาวชาวซีโลห์คนละคนไปเป็นภรรยาของตน แล้วให้กลับไปแผ่นดินเบนยามินเสีย
22. ถ้าบิดาหรือพี่น้องของหญิงเหล่านั้นมาร้องทุกข์ต่อเรา เราจะบอกเขาว่า 'ขอโปรดยินยอมเพราะเห็นแก่เราเถิด ในเวลาสงครามเราไม่ได้ผู้หญิงให้พ่อแก่ทุกคน ทั้งท่านทั้งหลายเองก็ไม่ได้ให้แก่เขา ถ้ามีฉะนั้นบัดนี้พวกท่านก็จะมีโทษ'
23. คนเบนยามินก็กระทำตาม ต่างก็ได้ภรรยาไปตามจำนวน คือได้หญิงเต็นรำที่เขาไปจดมา เขาก็กลับไปอยู่ในที่ดินมรดกของเขา สร้างเมืองขึ้นใหม่และอาศัยอยู่ในนั้น
24. ครั้งนั้นประชาชนอิสราเอลก็กลับจากที่นั่นไปยังตระกูลและครอบครัวของตน ต่างก็ยกกลับไปสู่ดินแดนมรดกของตน
25. ในสมัยนั้นไม่มีกษัตริย์ในอิสราเอล ต่างก็กระทำตามที่ตนเองเห็นชอบ

นางรุฐ

บทที่ 1

1. อยู่มาในสมัยเมื่อผู้วินิจฉัยครอบครองอยู่นั้นเกิดกันดารอาหารขึ้นในแผ่นดิน มีชายคนหนึ่งเป็นชาวเมืองเบธเลเฮมในยูดาห์ไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินโมอับ คือตัวเขาพร้อมกับภรรยาและบุตรชายสองคน
2. ชายคนนั้นชื่อเอลีเมเลค ภรรยาชื่อนาโอมิ บุตรชายสองคนชื่อมารห์โลนและคิลีโอน เป็นชาวเอฟราธาห์ มาจากเมืองเบธเลเฮมในยูดาห์ เขาทั้งหลายเดินทางเข้าไปในแผ่นดินโมอับและอาศัยอยู่ที่นั่น
3. แต่เอลีเมเลคสามีของนางนาโอมิสิ้นชีวิตเสีย ทิ้งนางไว้กับบุตรชายทั้งสอง
4. บุตรชายสองคนนี้ก็ไต่หญิงชาวโมอับมาเป็นภรรยา คนหนึ่งชื่อโอรปาห์ อีกคนหนึ่งชื่อรุธ เขาทั้งหลายอยู่ที่นั่นประมาณสิบปี
5. แล้วมารห์โลนและคิลีโอนทั้งสองคนก็สิ้นชีวิต หญิงคนนั้นก็ต้องเปล่าเปลี่ยวเพราะเหตุสามีและบุตรชายทั้งสองของนางต้องล้มหายตายจากไป
6. แล้วนางนั้นพร้อมกับลูกสะใภ้ทั้งสองก็ลุกขึ้นออกเดินทางจากแผ่นดินโมอับ เพราะว่าเมื่ออยู่ในแผ่นดินโมอับนั้นนางได้ยินข่าวว่า พระเยโฮวาห์ได้ทรงเยี่ยมเยียนชนชาติของพระองค์และประทานอาหารแก่เขาทั้งหลาย
7. นางจึงออกจากตำบลที่นางอยู่พร้อมกับบุตรสะใภ้ทั้งสอง เดินตามทางกลับไปยังแผ่นดินยูดาห์
8. แต่นาโอมิกล่าวแก่บุตรสะใภ้ทั้งสองของนางว่า ไปเถิด ขอให้ต่างคนต่างกลับไปบ้านมารดาของตน ขอพระเยโฮวาห์ทรงพระเมตตาต่อเจ้าทั้งสอง ดังที่เจ้าได้เมตตาต่อผู้ที่ตายไปแล้วและต่อแม่
9. ขอพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้เจ้ามีความสุข ขอให้ต่างก็ได้เข้าไปอยู่ในเรือนของสามี แล้วนาโอมิก็จับลูกสะใภ้ทั้งสอง ต่างก็ส่งเสียงร้องไห้
10. นางทั้งสองจึงพูดกับแม่สามีว่า อย่าเลย เราทั้งสองจะกลับไปกับแม่ไปถึงชนชาติของแม่
11. แต่นาโอมิตอบว่า ลูกสาวของแม่เอ๋ย จงกลับไปเสียเถอะ จะไปกับแม่ทำไมเล่า แม่ยังจะมีบุตรชายในครรภ์ให้เป็นสามีของเจ้าหรือ
12. ลูกสาวของแม่เอ๋ย กลับไปเสียเถอะ กลับไปตามทางของเจ้า แม่แก่เกินที่จะมีสามีแล้ว หากแม่จะว่าแม่ยังมีความหวังอยู่ ถ้าแม่จะมีสามีคืนวันนี้และให้กำเนิดบุตรชาย
13. แล้วเจ้าจะรออยู่จนบุตรชายนั้นเติบโตได้หรือ เจ้าจะอดใจไม่แต่งงานหรือ อย่าเลยลูกสาวของแม่เอ๋ย แม่มีความสุขขึ้นมากเพราะเห็นแก่เจ้า ที่พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ได้กระทำแก่แม่ถึงเพียงนี้
14. แล้วต่างก็ส่งเสียงร้องไห้อีก โอรปาห์ก็จับลาแม่สามี แต่รุธยังเกาะแม่สามีอยู่
15. นาโอมิจึงว่า ดูเถิด พี่สะใภ้ของเจ้ากลับไปหาชนชาติของเขาและหาพระของเขาแล้ว จงกลับไปตามพี่สะใภ้ของเจ้าเถิด
16. แต่รุธตอบว่า ขอแม่อย่าวิงวอนให้ฉันจากแม่หรือเลิกติดตามแม่ไปเลย เพราะแม่จะไปไหนฉันจะไปด้วย และแม่จะอาศัยอยู่ที่ไหนฉันก็จะอยู่ที่นั่นด้วย ญาติของแม่จะเป็นญาติของฉัน และพระเจ้าของแม่ก็จะเป็นพระเจ้าของฉัน
17. แม่ตายที่ไหนฉันจะตายที่นั่น และจะขอให้ฝังฉันไว้ที่นั่นด้วย ถ้ามีอะไรมาพรากฉันจากแม่นอกจากความตาย ก็ขอพระเยโฮวาห์ทรงลงโทษฉัน และให้หนักยิ่ง

18. เมื่อนานาโอมิเห็นว่ารุชตั้งใจจะไปด้วยจริงๆแล้ว นางก็ไม่พูดอะไรอีก
19. ดังนั้นทั้งสองนางก็พากันไปจนถึงเมืองเบธเลเฮม ต่อมาเมื่อนางทั้งสองมาถึงเบธเลเฮมแล้ว ชาวเมืองทั้งสี่นั้นก็พากันแตกตื่นเพราะเหตุนางทั้งสอง จึงพูดขึ้นว่า นี่แน่ะหรือ นานานาโอมิ
20. นาโอมิตอบเขาว่า ขออย่าเรียกฉันว่านาโอมิเลย ขอเรียกฉันว่ามาราเถอะ เพราะว่าองค์ผู้ทรงมหิตฤทธิ์ได้ทรงกระทำแก่ฉันอย่างขมขื่น
21. เมื่อฉันจากเมืองนี้ไป ฉันมีทุกอย่างครบบริบูรณ์ พระเยโฮวาห์ทรงพาฉันกลับมาตัวเปล่า เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงให้ฉันทุกขี้ใจดังนี้ และองค์ผู้ทรงมหิตฤทธิ์ให้ฉันต้องประสบเหตุร้ายเช่นนี้จะเรียกฉันว่านาโอมิทำไมเล่า
22. ดังนั้นนาโอมิจึงกลับมา และรุชลูกสะใภ้ชาวโมอับก็กลับมาด้วย ผู้กลับมาจากแผ่นดินโมอับ และเขาทั้งสองมายังเมืองเบธเลเฮมในต้นฤดูเกี่ยวข้าวบารลีย์

บทที่ 2

1. ฝ่ายนาโอมินั้นมีญาติข้างสามีคนหนึ่ง เป็นคนมั่งมี ครอบครัวยุคเดียวกับเอลีเมเลค ชื่อโบอาส
2. และรูธชาวโมอับจึงพูดกับนาโอมิว่า บัดนี้ขอให้ฉันไปที่ทุ่งนา เพื่อจะเก็บรวงข้าวตกตามหลังผู้ที่มีสายตากว้างต่อฉัน นาโอมิตอบนางว่า ลูกสาวของแม่เอ๋ย จงไปเถิด
3. นางก็ออกเดินตามหลังคนเกี่ยวเพื่อคอยเก็บข้าวตก เผอิญเข้าไปในนาของโบอาส ซึ่งเป็นญาติของเอลีเมเลค
4. ดูเถิด โบอาสมาจากเบธเลเฮม พูดกับคนเกี่ยวข้าวว่า ขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับเจ้าเถิด เขาทั้งหลายตอบว่า ขอพระเยโฮวาห์ทรงอวยพระพรแก่ท่านเถิด
5. โบอาสจึงถามคนใช้ผู้คอยควบคุมคนเกี่ยวข้าวว่า หญิงสาวคนนี้เป็นคนของใคร
6. คนใช้ซึ่งเป็นผู้ควบคุมคนเกี่ยวข้าวจึงตอบว่า นางเป็นหญิงชาวโมอับ กลับมาจากแผ่นดินโมอับพร้อมกับนาโอมิ
7. นางพูดว่า 'ขออนุญาตให้ดิฉันเดินตามคนเกี่ยวคอยเก็บข้าวตกกระหว่างฟ่อนข้าวเถอะคะ' นางก็มาเก็บข้าวตกตั้งแต่เวลาเช้าจนบัดนี้ เว้นแต่ได้พักเหนื่อยหนึ่งที่เรือน
8. แล้วโบอาสจึงพูดกับรูธว่า ลูกสาวเอ๋ย ขอฟังหน่อย อย่าไปเก็บข้าวที่นาอื่น หรือทิ้งนาไปเสียเลย จงอยู่ใกล้ๆสาวใช้ของฉัน
9. ตาของเจ้าจงมองดูตามนาที่เขากำลังเกี่ยวเกี่ยวกันอยู่ แล้วก็จงติดตามเขาไป ฉันได้สั่งพวกหนุ่มๆมิให้รบกวนเจ้าแล้วมิใช่หรือ เมื่อเจ้ากระหายน้ำก็เชิญไปที่หม้อน้ำ ดื่มน้ำซึ่งคนหนุ่มๆตักไว้
10. รูธก็ซบหน้าน้อมตัวลงถึงดินและพูดว่า ทำไมดิฉันจึงได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ท่านจึงเอาใจใส่ดิฉันในเมื่อดิฉันเป็นแต่เพียงคนต่างด้าว
11. แต่โบอาสตอบนางว่า ทุกอย่างที่เราได้ปฏิบัติต่อแม่สามีของเจ้าตั้งแต่สามีของเจ้าสิ้นชีวิตแล้วนั้น มีคนมาเล่าให้ฉันฟังหมดแล้ว และเขาบอกด้วยว่า เจ้ายอมจากบิดามารดาและบ้านเกิดเมืองนอนของเจ้า มาอยู่กับชนชาติที่เจ้าไม่รู้จักมาก่อน
12. ขอพระเยโฮวาห์ทรงตอบแทนการงานของเจ้าตามที่เจ้าได้กระทำมาแล้วนั้นเถิด และขอให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลซึ่งเจ้าเข้ามาวางใจอยู่ได้ปกของพระองค์นั้น จงทรงอุปนุบำรุงเห็นจันทรบุตรแก่เจ้า
13. รูธจึงกล่าวว่า เจ้านายของดิฉัน ขอให้ดิฉันได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน เพราะท่านได้ปลอบใจดิฉัน และเพราะท่านได้กล่าวคำที่แสดงความเมตตาต่อหญิงคนใช้ของท่าน ถึงแม้ดิฉันไม่เป็นเหมือนคนหนึ่งๆในพวกหญิงคนใช้ของท่าน
14. โบอาสก็บอกนางว่า พอถึงเวลารับประทานอาหารเชิญมานี้เถิด มารับประทานขนมปังบ้าง และเอาอาหารมาจิ้มน้ำส้มเถิด นางจึงนั่งลงข้างๆพวกคนเกี่ยวข้าว โบอาสจึงส่งข้าวคั่วให้ และนางก็รับประทานจนอิ่ม และยังเหลือไว้บ้าง
15. เมื่อนางลุกขึ้นไปเก็บข้าว โบอาสก็บัญชาชายหนุ่มของท่านว่า จงยอมให้นางเก็บข้าวตกกระหว่างฟ่อนข้าวเถอะอย่าได้ตำหนินางเลย
16. จงดึงข้าวออกจากฟ่อนทิ้งไว้ให้นางเก็บบ้าง อย่าว่านางเลย
17. นางก็เกี่ยวเก็บข้าวที่ตกในนาจนถึงเวลาเย็น แล้วก็ฟาดข้าวที่เก็บมาได้นั้น ได้ข้าวบารลีสประมาณเอฟาห์หนึ่ง

18. นางยกข้าวนั้นขึ้นและเข้าไปในเมือง แม่สามีก็เห็นข้าวที่นางได้เก็บมานั้น และนางเอาอาหารที่เหลือเมื่อนางรับประทานอิ่มแล้วนั้นให้แก่แม่สามีด้วย
19. แม่สามีจึงกล่าวแก่นางว่า วันนี้ลูกไปเก็บข้าวตกที่ไหนมา ลูกไปทำงานที่ไหน ขอให้ชายที่เอาใจใส่ลูกได้รับพระพรเถิด นางจึงบอกแก่แม่สามีให้ทราบที่นางไปทำงานกับผู้ใด นางว่า ผู้ชายที่ฉันไปทำงานด้วยในวันนี้ชื่อนั้นชื่อโอบาส
20. นาโอมิจึงพูดกับบุตรสะใภ้ว่า ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรแก่เขาเถิด พระกรุณาของพระองค์ไม่เคยขาดจากผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่หรือผู้ที่สิ้นชีวิตไปแล้ว นาโอมิกล่าวแก่นางด้วยว่า ชายคนนั้นเป็นญาติของเรา เขาเป็นญาติสนิทคนหนึ่งของเรา
21. รูธชาวโมอับกล่าวว่า นอกจากนั้นเขายังพูดกับฉันว่า 'เจ้าจงอยู่ใกล้ๆคนใช้หนุ่มของฉันจนกว่าเขาจะเกี่ยวข้าวของฉันเสร็จ'
22. นาโอมิพูดกับรูธบุตรสะใภ้ว่า ดีแล้ว ลูกสาวของแม่เอ๋ย ที่เจ้าจะไปทำงานกับสาวใช้ของเขา เพื่อว่าเขาจะไม่พบเจ้าในนาอื่น
23. ดังนั้นนางจึงอยู่ใกล้ๆสาวใช้ของโอบาสที่เกี่ยวเก็บข้าวตกจนสิ้นฤดูเกี่ยวข้าวบารลีและข้าวสาลี และนางก็อาศัยอยู่กับแม่สามี

บทที่ 3

1. นาโอมี่แม่สามีของนางพูดกับนางว่า ลูกสาวของแม่เอ๋ย ถ้าแม่จะหาที่พึ่งพิงให้เจ้า เพื่อเจ้าจะได้มีความสุขไม่ควรรหรือ
2. โบอาสผู้ที่เจ้าไปกับพวกสาวใช้ของเขานั้น เป็นญาติของเรามิใช่หรือ ดูเถิด คึนวันนี้เขาจะชดข้าวบารลีสที่ลานนวดข้าว
3. จงอาบน้ำ ทาน้ำมันสวมเครื่องแต่งกายแล้วลงไปที่ลานนวดข้าว แต่อย่าให้ท่านเห็นตัวจนกว่าท่านจะรับประทานและดื่มเสร็จแล้ว
4. เขานอนที่ไหนจงสังเกตไว้ให้ดีแล้วจงไปเปิดผ้าคลุมเท้าขึ้นและจงนอนที่นั่น ต่อไปท่านจะบอกตัวเองว่าเจ้าจะต้องทำประการใด
5. นางตอบว่า แม่ว่าอย่างไร ฉันจะกระทำตามทุกอย่าง
6. ดังนั้นนางจึงลงไปยังลานนวดข้าว และกระทำตามที่แม่สามีบอกทุกอย่าง
7. เมื่อโบอาสรับประทานและดื่มจนสำราญใจแล้ว ท่านก็ไปนอนอยู่ที่ปลายกองข้าว แล้วนางก็ย่องเข้ามาเปิดผ้าคลุมเท้าของท่านขึ้น และนอนลงที่นั่น
8. ต่อมาพอถึงเที่ยงคืนชายคนนั้นก็ตกใจตื่นพลิกตัว ดูเถิด มีผู้หญิงมานอนอยู่ที่เท้าของท่าน
9. ท่านจึงถามว่า เจ้าเป็นใคร นางตอบว่า ดิฉันคือธูรหญิงคนใช้ของท่านค่ะ ขอให้ท่านกางชายเสื้อของท่านห่มหญิงคนใช้ของท่านด้วย เพราะท่านเป็นญาติสนิทถัดมา
10. ท่านจึงว่า ลูกสาวเอ๋ย ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรแก่เจ้าเถิด คุณของเจ้าครั้งหลังนี้ก็ใหญ่ยิ่งกว่าครั้งก่อนด้วยว่าเจ้ามิได้ไปหาคนหนุ่ม ไม่ว่าจนหรือมั่งมี
11. บัดนี้ ลูกสาวเอ๋ย เจ้าอย่ากลัวเลย สิ่งที่เจ้าขอร้องเราจะกระทำตามทุกอย่าง บรรดาผู้หลักผู้ใหญ่ของเมืองเราทราบคืออยู่ว่าเจ้าเป็นผู้หญิงที่ดี
12. และก็เป็นความจริงด้วยที่ฉันเป็นญาติสนิท แต่ยังมีญาติอีกคนหนึ่งที่ดีสนิทกว่าฉัน
13. คึนนี้เจ้าจงค้างที่นี่ก่อน พรุ่งนี้เช้า ถ้าเขาจะทำหน้าที่ญาติสนิทเพื่อเจ้าก็ดีแล้ว ให้เขาทำหน้าที่ญาติสนิทเถอะ ถ้าเขาไม่เต็มใจที่จะทำหน้าที่ญาติสนิทที่ถัดมาเพื่อเจ้า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ฉันจะทำหน้าที่ญาติสนิทที่ถัดมาเพื่อเจ้าแน่ฉันนั้น จงนอนลงเถิดจนกว่าจะรุ่งเช้า
14. ดังนั้นนางจึงนอนอยู่ที่เท้าของท่านจนรุ่งเช้า แต่นางลุกขึ้นก่อนคนจะจำหน้ากันได้ เพราะท่านคิดว่า อย่าให้ใครทราบว่ามีผู้หญิงมาที่ลานนวดข้าว
15. ท่านพูดว่า จงเอาผ้าคลุมที่เจ้าใช้อยู่นั้นคลี่ออก นางก็คลี่ผ้าคลุมออก ท่านก็ตวงข้าวบารลีสหกทะนานให้นางแบกไป แล้วก็เข้าไปในเมือง
16. เมื่อนางมาถึง แม่สามีจึงถามว่า เป็นใครหนอ ลูกสาวของแม่เอ๋ย แล้วนางก็เล่าตามที่ท่านได้กระทำต่อนางให้แม่สามีฟังทุกอย่าง
17. และนางว่า ท่านให้ข้าวบารลีสหกทะนานนี้แก่ฉัน ท่านว่า 'เจ้าอย่ากลับไปหาแม่สามีมือเปล่าเลย'

18. แม่สามีจึงว่า ลูกสาวของแม่เอ๋ย จงคอยอยู่ก่อน จนกว่าจะทราบว่าเรื่องจะลงเอยอย่างไร เพราะว่าท่านจะไม่หยุดเลยจนกว่าท่านจะจัดการเรื่องนี้ให้เสร็จในวันนี้

บทที่ 4

1. โบอาสก็ขึ้นไปที่ประตูเมืองและนั่งอยู่ที่นั่น ดูเถิด ญาติสนิทคนที่ถัดมาซึ่งโบอาสกล่าวถึงก็เดินผ่านมา โบอาสจึงกล่าวว่า โอ คนเช่นนี้เอ๋ย แวะนั่งที่นี้ก่อนเถิด เขาก็แวะมานั่งลง
2. ท่านจึงไปเชิญพวกผู้ใหญ่ในเมืองนั้นมาสิบคนกล่าวว่า เชิญนั่งที่นี้เถิด เขาทั้งหลายก็นั่งลง
3. ท่านจึงพูดกับญาติสนิทที่ถัดมานั้นว่า นาซึ่งเป็นส่วนของเอลีเมเลคญาติของเรา นั้น นาโอมีผู้ทีกลับมาจากแผ่นดินโมอับอยากจะขายเสีย
4. ข้าพเจ้าคิดว่า ข้าพเจ้าควรบอกให้ท่านทราบ และขอบอกว่า ขอท่านซื้อไว้ต่อหน้าพลเมืองและต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของชาวเมืองเรา ถ้าท่านอยากจะได้ไว้ก็จงได้เถิด ถ้าท่านไม่ได้จงบอกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้ทราบ นอกจากท่านแล้ว ไม่มีใครมีสิทธิ์ได้ ข้าพเจ้ามีสิทธิ์ถัดท่านไป ผู้นั้นจึงบอกโบอาสว่า ข้าพเจ้าจะได้
5. แล้วโบอาสบอกว่า ในวันที่ท่านซื้อที่นาจากมือนาโอมีนั้น ท่านก็จะได้รูฐชาวโมอับแม่มายของผู้ตายด้วย เพื่อจะจรรโลงนามของผู้ตายไว้กับมรดกของเขา
6. ญาติสนิทที่ถัดมาคนนั้นตอบว่า ข้าพเจ้าจะได้เพื่อตนเองอย่างนั้นไม่ได้ จะทำให้มรดกข้าพเจ้าเสียไป ท่านจงเอาสิทธิ์ในการไถของข้าพเจ้าไปจัดการเองเถิด เพราะข้าพเจ้าไถไม่ได้แล้ว
7. ต่อไปนี้เป็นธรรมเนียมในอิสราเอลสมัยก่อนเกี่ยวกับการไถและการแลกเปลี่ยน คือเพื่อจะรับรองการตกลงกัน คนหนึ่งจะถอดรองเท้าของเขาเองยื่นให้อีกคนหนึ่ง นี่เป็นธรรมเนียมของการแสดงรักซึ้งพิยานในอิสราเอล
8. ดังนั้นเมื่อญาติสนิทคนถัดมากล่าวแก่โบอาสว่า ท่านจงซื้อเสียเองเถิด เขาก็ถอดรองเท้าออก
9. แล้วโบอาสจึงกล่าวแก่พวกผู้ใหญ่และประชาชนทั้งปวงว่า ท่านทั้งหลายเป็นพยานในวันนี้ว่า ข้าพเจ้าได้ซื้อทรัพย์สินทั้งหมดของเอลีเมเลค และทรัพย์สินทั้งหมดของคิลิโอนและมาห์โลนจากมือนาโอมีแล้ว
10. ยิ่งกว่านั้นรูฐชาวโมอับแม่มายของมาห์โลนข้าพเจ้าก็ได้มาเป็นภรรยาของข้าพเจ้า เพื่อจะจรรโลงนามของผู้ตายไว้กับมรดกของเขา เพื่อนามของผู้ตายจะไม่ต้องถูกตัดออกจากพวกพี่น้องของเขา และจากประตูบ้านเกิดเมืองนอนของเขา ท่านทั้งหลายเป็นพยานแล้วในวันนี้
11. ประชาชนทั้งปวงที่อยู่ประตูเมืองและพวกผู้ใหญ่กล่าวว่า เราทั้งหลายเป็นพยานแล้ว ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้หญิงนั้นที่กำลังจะเข้ามาในเรือนของท่านเหมือนนางราเชลและนางเลอาห์ ผู้ซึ่งช่วยกันสร้างวงศ์วานอิสราเอล ขอให้ท่านจงจำเรียวอยู่ในเอเฟธาธาห์และมีชื่อเสียงในเบธเลเฮม
12. ขอให้วงศ์วานของท่านเหมือนวงศ์วานของเปเรศซึ่งทามาร์คลอดให้แก่ยูดาห์ เนื่องด้วยเชื้อสายซึ่งพระเยโฮวาห์จะประทานแก่ท่านโดยผู้หญิงคนนี้
13. ดังนั้นโบอาสก็รับรูฐมาเป็นภรรยาของท่าน และท่านก็เข้าหานางและพระเยโฮวาห์ประทานให้นางตั้งครรภ์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง
14. ฝ่ายพวกผู้หญิงก็พูดกับนาโอมีว่า สาธุการแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้ทรงละทิ้งเจ้าไว้ให้ปราศจากญาติที่ถัดมา ขอให้ทารกนี้มีชื่อเสียงเลื่องลือไปในอิสราเอล
15. ให้เด็กคนนี้เป็นผู้ชุบชีวิตของเจ้าและเลี้ยงดูเจ้าเมื่อชรา เพราะว่าเด็กคนนี้เกิดมาจากลูกสะใภ้ที่รักเจ้า ผู้ประเสริฐ

กว่าบุตรชายเจ็ดคน

16. แล้วนาอามีก็รับเด็กนั้นมาอุ้มไว้แนบอก และรับเป็นผู้เลี้ยงดูแลเด็กคนนั้น
17. หญิงชาวบ้านข้างเคียงก็ให้ชื่อเด็กนั้น พุดกันว่า มีบุตรชายคนหนึ่งเกิดให้แก่นาอามี เขาตั้งชื่อเด็กคนนั้นว่า โอเบต ผู้เป็นบิดาของเจสซี ซึ่งเป็นบิดาของดาวิด
18. ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเปเรศ เปเรศให้กำเนิดบุตรชื่อเฮสโรน
19. เฮสโรนให้กำเนิดบุตรชื่อราม รามให้กำเนิดบุตรชื่ออัมมีนาดับ
20. อัมมีนาดับให้กำเนิดบุตรชื่อนาโชน นาโชนให้กำเนิดบุตรชื่อสัลโมน
21. สัลโมนให้กำเนิดบุตรชื่อโบอาส โบอาสให้กำเนิดบุตรชื่อโอเบต
22. โอเบตให้กำเนิดบุตรชื่อเจสซี และเจสซีให้กำเนิดบุตรชื่อดาวิด

1 ຫຼຸ້ມເວລາ

บทที่ 1

1. มีชายคนหนึ่งเป็นชาวยิวคนหนึ่งชื่อเอลคานาห์ บุตรชายเยโรธัม ผู้เป็นบุตรชายเอลีสู ผู้เป็นบุตรชายโทหุ ผู้เป็นบุตรชายศุฟ คนเอฟราอิม
2. ท่านมีภรรยาสองคน คนหนึ่งชื่อฮันนาห์ อีกคนหนึ่งชื่อเปนนินาห์ เปนนินาห์มีบุตร แต่ฮันนาห์ไม่มีบุตร
3. ฝ่ายชายผู้นี้เคยขึ้นไปจากเมืองของตนทุกปี ไปนมัสการและถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์จอมโยธาที่เมืองซีโลห์ ที่นั่นมีบุตรชายสองคนของเอลีชื่อโฮฟนีและฟีเนหัส ผู้เป็นปุโรหิตแห่งพระเยโฮวาห์
4. ในวันที่เอลคานาห์ถวายสัตวบูชา ท่านก็ได้แบ่งส่วนให้แก่เปนนินาห์ภรรยาของท่านและแก่บุตรชายบุตรสาวทุกคนของนาง
5. ท่านแบ่งให้ฮันนาห์สองส่วน เพราะท่านรักฮันนาห์มาก แต่พระเยโฮวาห์ทรงปิดครรภ์ของนางเสีย
6. ปรักขันธ์ของนางก็ยั่วเย้านางอย่างรุนแรง เพื่อกระทำให้นางระคายเคืองที่พระเยโฮวาห์ทรงปิดครรภ์ของนางเสีย
7. เหตุการณ์ก็เป็นอยู่ดังนี้ปีแล้วปีเล่า เมื่อนางขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์คราวใด ปรักขันธ์ของนางก็เคยยั่วเย้านาง เพราะฉะนั้นนางฮันนาห์จึงร้องไห้ไม่รับประทานอาหาร
8. และเอลคานาห์สามีของนางจึงถามนางว่า ฮันนาห์ เธอร้องไห้ทำไม และเหตุใดเธอจึงไม่รับประทานอาหาร และทำไมจิตใจของเธอจึงโศกเศร้า สำหรับเธอฉันไม่ดีกว่าบุตรชายสิบคนหรือ
9. หลังจากที่รับประทานอาหารและดื่มที่เมืองซีโลห์แล้ว ฮันนาห์ก็ลุกขึ้น ฝ่ายเอลีปุโรหิตนั่งอยู่ที่เก้าอี้ข้างเสาประตูพระวิหารของพระเยโฮวาห์
10. นางเป็นทุกข์ร้อนใจมากอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ให้คร่ำครวญ
11. นางก็ปฏิญาณไว้ว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา ถ้าพระองค์จะทอดพระเนตรความทุกข์ใจของหญิงผู้รับใช้ของพระองค์จริงๆ และยังระลึกถึงข้าพระองค์ และยังไม่ลืมหญิงผู้รับใช้ของพระองค์ แต่จะทรงประทานบุตรชายแก่หญิงผู้รับใช้ของพระองค์สักคนหนึ่งแล้ว ข้าพระองค์จะถวายเขาไว้แด่พระเยโฮวาห์ตลอดชีวิตของเขา และมีดโกนจะไม่แตะต้องศีรษะของเขาเลย
12. อยู่มาเมื่อนางยังอธิษฐานต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์อยู่นั้น เอลีก็สังเกตเห็นปากของนาง
13. ฝ่ายฮันนาห์นั้นนางพูดแต่ในใจ ริมฝีปากของนางมุบมิบเท่านั้น ไม่ได้ยินเสียงของนาง เพราะเหตุนี้เอลีจึงสำคัญว่านางมีนเมา
14. เอลีจึงพูดกับนางว่า เธอจะเม้าไปนานสักเท่าใด ทั้งเหล้าองุ่นเสียเถิด
15. แต่ฮันนาห์ตอบว่า มิใช่เช่นนั้นเจ้าคะ ดิฉันเป็นหญิงที่มีทุกข์หนัก ดิฉันมิได้ดื่มเหล้าองุ่นหรือเมรัย แต่ดิฉันระบายความในใจของดิฉันออกต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
16. ขอย้ำเถิดว่าหญิงผู้รับใช้ของท่านเป็นหญิงอันธพาล ที่ดิฉันพูดตลอดมานั้นก็พูดด้วยความกระวนกระวายและความทรมานทรมานมาก
17. แล้วเอลีก็ตอบว่า จงกลับไปเป็นสุขเถิด ขอพระเจ้าแห่งอิสราเอลโปรดประทานตามที่เจ้าได้อธิษฐานทูลขอต่อพระองค์นั้น

18. และนางก็กล่าวว่า ขอให้หญิงผู้รับใช้ของท่านได้รับความกรุณาในสายตาของท่านเถิด แล้วหญิงนั้นก็ไปตามทางของนางและรับประทานอาหาร และสีหน้าของนางก็ไม่เศร้าหมองอีกต่อไป
19. เขาทั้งหลายลุกขึ้นแต่เช้าตรู่ นมัสการต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แล้วเขาทั้งหลายก็กลับไปบ้านที่รามัท และเอลคานาห์ก็สมสู่กับฮันนาห์ภรรยาของตน และพระเยโฮวาห์ทรงระลึกถึงนาง
20. และอยู่มาเมื่อถึงกาลกำหนดฮันนาห์ก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง และนางเรียกชื่อเด็กนั้นว่า ซามูเอล เพราะนางกล่าวว่า ดิฉันทูลขอมาจากพระเยโฮวาห์
21. ฝ่ายเอลคานาห์ และทุกคนในครอบครัวของท่านขึ้นไปถวายสัตวบูชาประจำปีแด่พระเยโฮวาห์ และทำตามคำปฏิญาณของท่าน
22. แต่ฮันนาห์มิได้ขึ้นไปด้วยเพราะนางบอกสามีว่า ฉันจะไม่ไปจนกว่าเด็กคนนี้จะหย่านมแล้ว ฉันจะพาเขาขึ้นไป เพื่อเขาจะได้ปรากฏตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และอยู่ที่นั่นตลอดไป
23. เอลคานาห์สามีบอกนางว่า จงทำตามที่เราเห็นชอบเถิด รออยู่จนให้เขาหย่านม ขอเพียงให้พระคำรัสของพระเยโฮวาห์สำเร็จเถิด นางนั้นก็คอยอยู่และให้บุตรชายกินนมของตัวจนนางให้เขาหย่านม
24. และเมื่อนางให้เขาหย่านมแล้ว นางก็พาเขาขึ้นไปพร้อมกับวัวผู้สามตัว แป้งหนึ่งเอฟาห์ และน้ำองุ่นหนึ่งขวดหนึ่ง และนางก็นำเขามาที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ที่เมืองซีโลห์ และเด็กนั้นก็ยังเล็กอยู่
25. แล้วเขาทั้งหลายก็ฆ่าวัวผู้ตัวนั้นและนำเด็กมาหาเอลี
26. นางก็กล่าวว่า โอ ท่านเจ้าข้า ท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ท่านเจ้าข้า ดิฉันเป็นผู้หญิงที่ยืนอยู่ที่นี้ต่อหน้าท่าน และอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์
27. ดิฉันอธิษฐานขอเด็กคนนี้และพระเยโฮวาห์ประทานตามคำทูลขอของดิฉัน
28. เพราะฉะนั้นดิฉันจึงให้ยืมเขาไว้แต่พระเยโฮวาห์ด้วย トラบใดที่เขามีชีวิตอยู่ ดิฉันจะให้ยืมเขาไว้แต่พระเยโฮวาห์ และเขาก็นมัสการพระเยโฮวาห์ที่นั่น

บทที่ 2

1. นางฮันนาห์ได้อธิษฐานและกล่าวว่า จิตใจของข้าพเจ้าชื่นชมในพระเยโฮวาห์ ในพระเยโฮวาห์เขาของข้าพเจ้าถูกเซ็ดชูขึ้น ปากของข้าพเจ้าก็อ้ากว้างเข้าสู่ศัตรูของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเปรมปรีดีในความรอดของพระองค์
2. ไม่มีผู้ใดบริสุทธ์ดังพระเยโฮวาห์ ไม่มีผู้ใดนอกเหนือพระองค์ ไม่มีศิลาใดเหมือนพระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลาย
3. อย่าพูดโอ้อวดอีกต่อไปเลย อย่าให้ความจองหองออกมาจากปากของเจ้าเลย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าของความรู้ การกระทำทั้งหลายพระองค์ทรงเป็นผู้ซึ่งตรวจ
4. คันธนูของผู้มีกำลังก็หัก แต่ผู้ที่ช้วนเซก็ได้อำลัษมาคาดเอว
5. บรรดาคนที่เคยกินอิมก็ต้อออกรับจ้างหากิน แต่คนที่เคยหิวก็หยุดหิว คนที่เป็นหมันกำเนิดบุตรเจ็ดคน แต่นางที่มีบุตรมากก็เหี่ยวแห้งไป
6. พระเยโฮวาห์ทรงประหารและทรงให้มีชีวิต พระองค์ทรงนำลงไปถึงแดนคนตายและก็นำขึ้นมา
7. พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ยากจนและทรงกระทำให้มั่งคั่ง พระองค์ทรงกระทำให้ต่ำลงและพระองค์ทรงยกขึ้น
8. พระองค์ทรงยกคนยากจนขึ้นจากผงคลี พระองค์ทรงยกคนขอทานขึ้นจากกองขยะ กระทำให้เขานั่งร่วมกับเจ้านาย และได้ที่นั่งอันมีเกียรติเป็นมรดก เพราะว่าเสาแห่งพิภพเป็นของพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงวางพิภพไว้บนนั้น
9. พระองค์จะทรงดูแลอย่างทำของวิสุทธิชนของพระองค์ แต่คนชั่วจะต้องนั่งอยู่ในความมืด เพราะวามนุษย์จะชนะด้วยกำลังของตนก็หาไม่
10. ศัตรูของพระเยโฮวาห์จะแตกเป็นชิ้นๆ พระองค์จะทรงเอาฟ้าร้องในสวรรค์ต่อสู้เขา พระเยโฮวาห์จะทรงพิพากษาที่สุดปลายพิภพ พระองค์จะทรงประทานกำลังแก่กษัตริย์ของพระองค์ และจะทรงยกย่องเขาของผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้
11. แล้วเอลคานาห์ก็กลับไปบ้านที่รามาห์ และเด็กนั้นก็ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ต่อหน้าเอลีปุโรหิต
12. ฝ่ายบุตรชายทั้งสองของเอลีเป็นคนอันธพาล เขามีได้รู้จักพระเยโฮวาห์
13. ธรรมเนียมของปุโรหิตที่มีต่อประชาชนเป็นอย่างนี้ เมื่อมีประชาชนคนใดถวายเครื่องสัตวบูชา คนใช้ของปุโรหิตจะเข้ามา มือถือขอเกี่ยวเนื้อสามง่าม ขณะเมื่อเนื้อกำลังต้มอยู่
14. เขาจะเอาขอเกี่ยวเนื้อแทงเข้าไปในกระทะ หรือหม้อหุ หรือหม้อขนาดใหญ่ หรือหม้อธรรมดา ขอเกี่ยวเนื้อติดอะไรขึ้นมา ปุโรหิตก็เอาสิ่งนั้นไปเป็นของตน ที่เมืองซีโลห์เขาก็กระทำเช่นนั้นแก่คนอิสราเอลทุกคนที่มาที่นั่น
15. ยิ่งกว่านั้นอีก ก่อนที่เขาเผาไขมัน คนใช้ของปุโรหิตเคยเข้ามากล่าวแก่ชายผู้กระทำบูชานั้นว่า ขอเนื้อไปให้ปุโรหิตทอด ท่านไม่รับเนื้อต้มจากเจ้า ท่านต้องการเนื้อดิบ
16. และถ้าชายคนนั้นกล่าวแก่เขาว่า ขอให้เขาเผาไขมันเสียก่อน แล้วจงเอาไปตามชอบใจเถิด เขาจะตอบว่า ไม่ได้เจ้าต้องให้เดี๋ยวนี้ ถ้าไม่ให้ข้าก็จะเอาไปโดยใช้กำลัง
17. ดังนั้นแหละบาปของคนหนุ่มทั้งสองนั้นจึงใหญ่หลวงนักต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะว่าคนเหล่านั้นได้ดูหมิ่นของถวายแด่พระเยโฮวาห์
18. แต่ซามูเอลปรนนิบัติอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เป็นเด็ก คนที่คาดเอวด้วยเอโฟดผ้าป่าน

19. ฝ่ายมารดาเคยเย็บเสื้อเล็กๆนำมาให้เขาทุกปี เมื่อนางขึ้นไปพร้อมกับสามีเพื่อถวายเครื่องบูชาประจำปี
20. แล้วเอลีเคยอวยพรเอลคานาห์และภรรยาของเขา กล่าวว่า ขอพระเยโฮวาห์ประทานเชื้อสายแก่ท่านโดยหญิงคน นี้ แทนคนที่นางให้ยืมไว้แต่พระเยโฮวาห์ แล้วเขาทั้งหลายก็กลับบ้านของตน
21. และพระเยโฮวาห์ทรงเยี่ยมเยียนฮันนาห์ และนางก็ได้ตั้งครรภ์คลอดบุตรเป็นชายสามหญิงสอง และกุมารชามูเอลก็เติบโตขึ้นเฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์
22. ฝ่ายเอลีชรามากแล้ว และท่านได้ยินถึงเรื่องราวทั้งสิ้นที่บุตรชายทั้งสองของท่านกระทำแก่คนอิสราเอล เช่นว่า เขาเข้าหาหญิงที่ปรนนิบัติอยู่ที่ทางเข้าพลับพลาแห่งชุมนุมด้วย
23. และท่านก็ว่ากล่าวเขาทั้งสองว่า ทำไมเจ้าจึงกระทำเช่นนั้น เพราะเราได้ยินจากประชาชนทั้งปวงถึงความชั่วซึ่ง เจ้ากระทำ
24. ลูกเราเอ๋ย อย่าทำเลย เพราะเรื่องที่เราได้ยินไม่ดีเลย ลูกทำให้ประชาชนของพระเยโฮวาห์ทำการละเมิด
25. ถ้ามนุษย์คนใดกระทำผิดต่อมนุษย์ด้วยกัน ผู้วินิจฉัยจะวินิจฉัยให้เขา แต่ถ้ามนุษย์กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ ใครจะทูลขอเพื่อเขาได้เล่า แต่เขาทั้งสองหาได้ฟังเสียงบิดาของเขาไม่ เพราะว่าเป็นหน้าพระทัยของพระเยโฮวาห์ที่จะ ทรงประหารเขาเสีย
26. ฝ่ายกุมารชามูเอลก็เติบโตขึ้นและเป็นที่ชอบมากขึ้นเฉพาะพระเยโฮวาห์และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย
27. ครั้งนั้นมีบุตรของพระเจ้ามาหาเอลี กล่าวแก่ท่านว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า `เราได้เผยเราเองให้แจ้งแก่เรือน บรรพบุรุษเจ้า เมื่อเขาทั้งหลายอยู่ในอียิปต์ได้บังคับวงศ์วานของฟาโรห์
28. และเราได้เลือกเขาออกจากตระกูลอิสราเอลทั้งหมดให้เป็นบุตรโอรสของเรา เพื่อจะขึ้นไปถวายที่แท่นบูชาของเรา เพื่อเผาเครื่องหอม เพื่อสวมเอโฝดต่อหน้าเรา และเราได้มอบบรรดาของที่บูชาด้วยไฟซึ่งคนอิสราเอลนำมาถวายนั้น แก่เรือนบรรพบุรุษของเจ้า
29. เหตุใดเจ้าจึงเหยียบย่ำเครื่องสัตวบูชาของเรา และของที่เขาถวายตามบัญญัติของเราในที่อาศัยของเรา และให้ เกียรติแก่บุตรชายทั้งสองของเจ้าเหนือเรา และกระทำให้ตัวของเจ้าทั้งหลายอ้วนพี ด้วยส่วนที่ดีที่สุดจากของถวาย ทุกถวายจากอิสราเอลชนชาติของเรา'
30. เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลจึงตรัสว่า `เราพูดจริงๆว่าวงศ์วานของเจ้าและวงศ์วานบิดาของ เจ้าจะเข้าออกต่อหน้าเราอยู่เป็นนิตย์' แต่บัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงประกาศว่า `ขอให้การนั้นห่างไกลจากเรา เพราะว่าผู้ ที่ให้เกียรติแก่เรา เราจะให้เกียรติ และบรรดาผู้ที่ดูหมิ่นเรา ผู้นั้นจะถูกดูหมิ่น
31. ดูเถิด วาระนั้นจะมาถึงอยู่แล้วที่เราจะตัดแขนของเจ้าออก และตัดแขนของวงศ์วานบิดาของเจ้าออก เพื่อจะไม่มี คนชราสักคนเดียวในวงศ์วานของเจ้า
32. แล้วเจ้าจะเห็นศัตรูในที่อาศัยของเรา คือในความมั่งคั่งทั้งสิ้นที่พระเจ้าจะทรงประทานแก่อิสราเอล และจะไม่มี คนชราในวงศ์วานของเจ้าเป็นนิตย์
33. คนของเจ้าซึ่งเรามีได้ตัดขาดเสียจากแท่นบูชาของเรานั้น จะมีชีวิตอยู่เพื่อทำร้ายดวงตาของเจ้า และทำให้ใจของ เจ้าเศร้าโศก และบรรดาผลอันเพิ่มพูนในวงศ์วานของเจ้าจะตายในวัยอันเบ่งบานของเขา

34. และสิ่งนี้จะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า ซึ่งจะบังเกิดแก่บุตรชายทั้งสองของเจ้า คือโฮฟนีและฟีเนหัส ทั้งสองจะสิ้นชีวิตในวันเดียว
35. และเราจะให้บุโรหิตผู้สัตย์ชื่อของเราเกิดขึ้นมา ซึ่งจะกระทำตามสิ่งที่มีอยู่ในจิตใจของเรา และเราจะสร้างวงศ์วานมั่นคงให้เขา และเขาจะดำเนินอยู่ต่อหน้าผู้ที่เราเจิมไว้เป็นนิตย์
36. และต่อมาทุกคนที่ยังเหลืออยู่ในวงศ์วานของเจ้าจะมากرابไหว้เขาขอเงินเหรียญหนึ่งและขนมปังก้อนหนึ่ง และจะกล่าวว่า ขอท่านกรุณาตั้งข้าพเจ้าไว้ในตำแหน่งบุโรหิตสักทีหนึ่งเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับประทานอาหารสักหน่อยหนึ่ง'

บทที่ 3

1. ฝ่ายกุมารชาวมูเอลปรนนิบัติพระเยโฮวาห์อยู่ต่อหน้าเอลี ในสมัยนั้นพระดำรัสของพระเยโฮวาห์มีมาแต่น้อย ไม่มีนิมิตบ่งบอก
2. อยู่มาครั้งนั้นเอลีนอนอยู่ในที่นอนของตน ตาของท่านเริ่มมืดมัว มองอะไรไม่เห็น
3. ตะเกียงของพระเจ้ายังไม่ดับ ชาวมูเอลนอนอยู่ในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ ที่ที่หีบของพระเจ้าอยู่ที่นี่
4. พระเยโฮวาห์ทรงเรียกชาวมูเอลและชาวมูเอลทูลตอบว่า ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่
5. เขาจึงวิ่งไปหาเอลีและว่า ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ด้วยท่านร้องเรียกข้าพเจ้า แต่เอลีตอบว่า เราไม่ได้เรียกเจ้า จงกลับไปนอนอีก เขาก็ไปนอน
6. และพระเยโฮวาห์ทรงเรียกขึ้นอีกว่า ชาวมูเอลเอ๋ย และชาวมูเอลก็ลุกขึ้นไปหาเอลีกล่าวว่า ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ด้วยท่านร้องเรียกข้าพเจ้า แต่เอลีตอบว่า ลูกเอ๋ย เรามีได้เรียกเจ้า จงนอนอีก
7. ฝ่ายชาวมูเอลไม่เคยรู้จักพระเยโฮวาห์ และยังไม่เคยทรงสำแดงพระดำรัสของพระเยโฮวาห์แก่เขา
8. และพระเยโฮวาห์ทรงเรียกชาวมูเอลอีกเป็นครั้งที่สาม ชาวมูเอลก็ลุกขึ้นไปหาเอลีกล่าวว่า ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่ ด้วยท่านร้องเรียกข้าพเจ้า แล้วเอลีจึงหยิ่งรู้ว่าพระเยโฮวาห์ทรงเรียกเด็กนั้น
9. เพราะฉะนั้นเอลีจึงพูดกับชาวมูเอลว่า จงไปนอนเสียเถิด ถ้าพระองค์ทรงเรียกเจ้า เจ้าจงทูลว่า 'พระเยโฮวาห์เจ้าข้า ขอพระองค์ตรัสเถิด เพราะผู้รับใช้ของพระองค์คอยฟังอยู่' ชาวมูเอลจึงกลับไปนอนในที่ของตน
10. และพระเยโฮวาห์เสด็จมาประทับยืนอยู่ ทรงเรียกอย่างครั้งก่อนๆว่า ชาวมูเอล ชาวมูเอลเอ๋ย และชาวมูเอลทูลตอบว่า ขอตรัสเถิด เพราะผู้รับใช้ของพระองค์คอยฟังอยู่
11. แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับชาวมูเอลว่า ดูเถิด เราจะทำสิ่งหนึ่งในอิสราเอล หูของทุกคนผู้ที่ได้ยินจะซำทังสองข้าง
12. ในวันนั้นเราจะกระทำให้สิ่งสารพัดที่เรากล่าวไว้เกี่ยวกับเรื่องวงศ์วานของเอลีให้สำเร็จเสียต่อเอลี ตั้งแต่ต้นจนถึงที่สุด
13. ดังนั้นเราจึงบอกเขาว่า เราจะลงโทษวงศ์วานของเขาเป็นนิตย์ เพราะความชั่วช้าซึ่งเขาทำแล้ว เพราะบุตรชายทั้งสองของเขาประพฤติเลวร้าย และเขาก็มิได้ห้ามปราม
14. เพราะฉะนั้นเราจึงปฏิญาณต่อวงศ์วานของเอลีว่า ความชั่วช้าของวงศ์วานเอลีนั้นจะลบล้างเสียด้วยเครื่องสัตวบูชา และของถวายไม่ได้เป็นนิตย์
15. ชาวมูเอลนอนอยู่จนรุ่งเช้า เขาเปิดประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และชาวมูเอลก็กลัวไม่กล้าบอกนิมิตนั้นแก่เอลี
16. เอลีก็เรียกชาวมูเอลมากกล่าวว่า ชาวมูเอล บุตรของข้าเอ๋ย และชาวมูเอลตอบว่า ข้าพเจ้าอยู่ที่นี่
17. และเอลีถามว่า เรื่องอะไรนะที่พระเยโฮวาห์ทรงบอกเจ้า ขออย่าปิดบังไว้จากเราเลย ถ้าเจ้าปิดบังสิ่งใดไว้จากเราในเรื่องทั้งสิ้นที่พระองค์ทรงบอกแก่เจ้าก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษเจ้าและยิ่งหนักกว่า
18. ดังนั้นชาวมูเอลจึงบอกทุกอย่างแก่เอลี ไม่ได้ปิดบังอะไรไว้จากท่านเลย และเอลีว่า คือพระเยโฮวาห์เอง ขอพระองค์ทรงกระทำตามสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด

19. และซามูเอลก็เติบโตขึ้น และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับท่าน มิให้วาจาของท่านตกไปเปล่าแต่สักคำเดียว
20. และชนอิสราเอลทั้งปวง ตั้งแต่दानถึงเบเออร์เซบายก็ทราบว่า ซามูเอลได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์
21. และพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏอีกที่ซีโลห์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงพระองค์แก่ซามูเอลที่ซีโลห์ โดยพระคำรับสั่งของพระเยโฮวาห์

บทที่ 4

1. และถ้อยคำของชาวมูเอลมาถึงคนอิสราเอลทั้งปวง ฝ่ายคนอิสราเอลได้ยกกองทัพออกไปสู้รบกับคนฟิลิเตีย ได้ตั้งค่ายอยู่ข้างเอเบนเอเซอร์ และคนฟิลิเตียตั้งค่ายอยู่ในเอเฟก
2. คนฟิลิเตียได้จัดพลเป็นแนวเข้าต่อสู้กับอิสราเอล และเมื่อสงครามได้ขยายวงออกไป อิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อหน้าคนฟิลิเตีย ผู้ได้ฆ่าคนเสียประมาณสี่พันคนในสนามรบ
3. และเมื่อกองทัพกลับมาสู่ค่าย พวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลก็กล่าวว่า ทำไมพระเยโฮวาห์จึงทรงให้เราพ่ายแพ้ต่อหน้าคนฟิลิเตียในวันนี้ ขอเราไปนำหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์มาให้เราจากเมืองซีโลห์เถิด เพื่อว่าหีบนั้นจะมาท่ามกลางเราและจะช่วยให้พ้นจากมือศัตรูของเรา
4. เขาจึงใช้คนไปที่เมืองซีโลห์ เพื่อนำหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ประทับระหว่างพวกเรูบ มาจากซีโลห์ บุตรชายทั้งสองของเอลี คือโฮฟนีและฟีเนหัส ก็อยู่กับหีบพันธสัญญาแห่งพระเจ้าที่นั่น
5. เมื่อหีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์เข้ามาในค่ายแล้ว คนอิสราเอลทั้งสิ้นก็โห่ร้องเสียงดังจนแผ่นดินก้องไปด้วยเสียงนั้น
6. และเมื่อคนฟิลิเตียได้ยินเสียงโห่ร้องดังเช่นนั้น เขาก็กล่าวว่า เสียงโห่ร้องอีกทีก็ครีกโครมในค่ายของคนฮีบรูนั้น หมายความว่าอะไรกัน และเขาทราบว่หีบแห่งพระเยโฮวาห์เข้ามาในค่ายแล้ว
7. คนฟิลิเตียก็กลัวเพราะเขากล่าวว่า พระเจ้าได้เสด็จมาในค่ายแล้ว และเขากล่าวว่า วิบัติแก่เราทั้งหลาย เพราะแต่ก่อนไม่เคยเกิดเรื่องอย่างนี้เลย
8. วิบัติแก่เราทั้งหลาย ใครจะช่วยเราให้พ้นจากพระหัตถ์ของบรรดาพระอันทรกฤตธานุภาพนี้ได้ พระเหล่านี้เป็นผู้ที่ฆ่าฟันชาวอียิปต์ด้วยภัยพิบัตินานาชนิดในถิ่นทุรกันดาร
9. โอ คนฟิลิเตียเอ๋ย จงกล้าหาญเถิด จงกระทำตัวเป็นลูกผู้ชาย เพื่อว่าเจ้าจะไม่เป็นทาสของคนฮีบรู ดังที่เขาเคยเป็นทาสเจ้า จงกระทำตัวให้เป็นลูกผู้ชายและเข้ารบ
10. เพราะฉะนั้นคนฟิลิเตียจึงสู้รบและอิสราเอลก็พ่ายแพ้ ต่างก็หนีไปยังถิ่นที่ของตน ครั้งนั้นมีการฆ่าฟันกันมาก เพราะทหารราบของอิสราเอลตายเสียสามหมื่นคน
11. และหีบแห่งพระเจาก็ถูกยึดไป และบุตรชายทั้งสองของเอลี คือโฮฟนีและฟีเนหัสก็ถูกฆ่าตาย
12. ผู้ชายคนเบนยามินคนหนึ่งวิ่งไปจากแนวรบมาถึงซีโลห์ในวันเดียวกัน เสื้อผ้าขาดและดินก็อยู่บนศีรษะของเขา
13. เมื่อเขามาถึงนั้น ดูเถิด เอลีอยู่บนที่นั่งข้างถนนคอยเฝ้าอยู่ เพราะจิตใจของท่านหวั่นด้วยเรื่องหีบแห่งพระเจ้า และเมื่อชายคนนั้นเข้ามาในเมืองและบอกข่าว ชาวเมืองทั้งสิ้นก็ร้องขึ้น
14. เมื่อเอลีได้ยินเสียงร้องเช่นนั้นก็ถามว่า นั้นเสียงอะไรกันโกลาหล แล้วชายคนนั้นก็รีบเข้ามาบอกเอลี
15. ฝ่ายเอลีมีอายุเก้าสิบแปดปี ตาของท่านมืดมัว มองอะไรไม่เห็น
16. ชายคนนั้นบอกเอลีว่า ข้าพเจ้าเป็นคนที่มาจากแนวรบ ข้าพเจ้าหนีมาจากแนวรบวันนี้ เอลีก็ถามว่า ลูกเอ๋ย เป็นอย่างไรบ้าง
17. ผู้ที่ส่งข่าวนั้นก็ตอบว่า อิสราเอลได้หนีไปต่อหน้าต่อตาคนฟิลิเตียไปแล้ว มีการฆ่าฟันกันมากท่ามกลางประชา

ชน บุตรชายทั้งสองของท่าน คือโฮฟนีและฟีเนหัสก็ตาย และหีบแห่งพระเจ้าถูกยึดไปเสีย

18. ต่อมาเมื่อเขากล่าวถึงหีบแห่งพระเจ้า เอลีก็หงายหลังจากที่นั่งที่อยู่ข้างประตู คอของท่านก็หัก และท่านสิ้นชีวิตแล้ว เพราะท่านชรามากและตัวก็หนัก ท่านได้วินิจฉัยคนอิสราเอลอยู่สี่สิบปี

19. ฝ่ายบุตรสะใภ้ของท่าน คือภรรยาของฟีเนหัสมีครรภ์กำลังจะคลอดบุตร และเมื่อนางได้ยินข่าวว่า เขายึดหีบแห่งพระเจ้าไป และพ่อผัวและสามีของนางก็สิ้นชีวิต นางก็โน้มตัวลงและคลอดบุตร เพราะความเจ็บปวดบังเกิดขึ้นแก่นาง

20. เมื่อนางกำลังจะตายนั้น พวกผู้หญิงที่เฝื่อนางอยู่ได้บอกนางว่า อย่างกลัวเลย เพราะเจ้าคลอดลูกผู้ชายคนหนึ่ง แต่นางไม่ตอบไม่ฟัง

21. นางให้ชื่อเด็กนั้นว่า อีคาโบด กล่าวว่า สง่าราศีพรากรไปจากอิสราเอลแล้ว เพราะเขายึดหีบแห่งพระเจ้าไป และเพราะเรื่องพ่อผัวและสามีของนาง

22. และนางกล่าวว่า สง่าราศีได้พรากจากอิสราเอลแล้ว เพราะเขายึดหีบแห่งพระเจ้าไป

1. คนฟีลิสเตียยึดหีบแห่งพระเจ้าและนำไปจากเอเบนเอเซอร์ถึงเมืองอชโดด
2. เมื่อคนฟีลิสเตียยึดหีบแห่งพระเจ้าไปนั้น เขานำเข้าไปไว้ในนิเวศของพระดาโกน และวางไว้ข้างพระดาโกน
3. และเมื่อประชาชนชาวอชโดดตื่นเช้าในวันรุ่งขึ้น ดูเถิด พระดาโกนได้ล้มหน้าคว่ำลงมายังพื้นดินตรงหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายจึงยกพระดาโกนขึ้นตั้งไว้ในที่เดิม
4. แต่เมื่อเขาทั้งหลายตื่นเช้าในวันรุ่งขึ้น ดูเถิด พระดาโกนก็ล้มหน้าคว่ำลงมายังพื้นดินตรงหน้าหีบแห่งพระเยโฮวาห์ เศียรของพระดาโกนและฝ่ามือทั้งสองก็ถูกตัดออกอยู่ที่ธรณีประตู เหลืออยู่แต่ลำตัวพระดาโกน
5. เพราะเหตุนี้เองปุโรหิตของพระดาโกนและผู้ที่เข้าไปในนิเวศของพระดาโกน จึงไม่เหยียบธรณีประตูนิเวศพระดาโกนที่เมืองอชโดดจนถึงทุกวันนี้
6. พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์อยู่เหนือประชาชนอชโดดอย่างหนัก พระองค์ทรงทำลายเขาและทรงเขี่ยเขาด้วยริดสีดวงทวารชั้นรุนแรง ทั้งชาวอชโดดและเขตแดนของชาวเมืองนั้น
7. และเมื่อชาวเมืองอชโดดเห็นอย่างนั้น เขาทั้งหลายกล่าวว่า อย่าให้หีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลอยู่กับเราเลย เพราะว่าพระหัตถ์ของพระองค์อยู่เหนือเรา และเหนือพระดาโกนพระของเราอย่างหนัก
8. เขาจึงใช้คนไปเรียกประชุมเจ้านายทั้งสิ้นของฟีลิสเตีย และกล่าวว่า เราจะกระทำอะไรกับหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลดี เขาทั้งหลายตอบว่า ให้เรานำหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลอ้อมไปยังเมืองกัท เพราะฉะนั้นเขาจึงนำหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลไปที่นั่น
9. แต่เมื่อเขาทั้งหลายนำหีบอ้อมไปเมืองนั้นแล้ว พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ก็ต่อสู้อย่างนั้นกระทำให้เกิดการทำลายอย่างหนัก และทรงเขี่ยชาวเมืองนั้นทั้งเด็กและผู้ใหญ่ คือให้เกิดริดสีดวงทวารชั้นรุนแรงขึ้นที่ส่วนลับของเขาทั้งหลาย
10. เขาจึงส่งหีบแห่งพระเจ้าไปยังเมืองเอโครน และอยู่มาเมื่อหีบแห่งพระเจ้ามาถึงเมืองเอโครน ชาวเมืองเอโครนร้องว่า เขาได้นำหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลมาให้เรา เพื่อจะฆ่าเราและประชาชนของเราเสีย
11. เพราะฉะนั้นเขาจึงส่งคนไปให้เรียกประชุมเจ้านายทั้งหมดของคนฟีลิสเตีย และกล่าวว่า จงส่งหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลไปเสียให้หีบนั้นกลับไปยังที่เดิม เพื่อหีบนั้นจะไม่ได้ฆ่าเราหรือประชาชนของเราเสีย เพราะว่ามีการทำลายอย่างน่ากลัวตายแพร่ไปทั่วเมืองนั้น พระหัตถ์ของพระเจ้ายิ่งก็อยู่ที่นั่นอย่างหนัก
12. คนที่ไม่ตายก็เป็นริดสีดวงทวารชั้นรุนแรง และเสียงร้องของชาวเมืองนั้นก็ขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์

บทที่ 6

1. หีบแห่งพระเยโฮวาห์อยู่ในถ้ำคนฟีลิสเตียเจ็ดเดือน
2. คนฟีลิสเตียก็เชิญพวกบุโรฮิตและพวกโหรรมา กล่าวว่า เราจะกระทำอย่างไรกับหีบแห่งพระเยโฮวาห์ดี ขอบอกเราว่าจะส่งหีบไปยังที่เดิมด้วยอะไรดี
3. เขาทั้งหลายตอบว่า ถ้าท่านทั้งหลายจะส่งหีบแห่งพระเจ้าของอิสราเอลไป ก็อย่าส่งไปเปล่า ถึงอย่างไรก็ขอส่งเครื่องบูชาไถ่การละเมิดไปด้วย แล้วท่านทั้งหลายจะหายโรค และท่านทั้งหลายจะทราบด้วยว่า เหตุใดพระหัตถ์นี้จึงไม่หันไปเสียจากท่าน
4. และเขากล่าวว่า จักอะไรเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดเล่า ที่เราจะต้องถวายให้พระองค์ เขาทั้งหลายตอบว่า ลูกริดสีดวงทวารชั้นรุนแรงทองคำห้าลูกกับหนูทองคำห้าตัว ตามจำนวนเจ้านายแห่งคนฟีลิสเตีย เพราะว่าโรคอย่างเดียวกันนั้นติดต่อกันทั้งหลายและเจ้านายด้วย
5. เพราะฉะนั้นท่านต้องทำรูปริดสีดวงทวารชั้นรุนแรงของท่านและรูปหนูของท่านซึ่งทำลายแผ่นดิน และท่านทั้งหลายจงถวายส่งอารคีแด่พระเจ้าของอิสราเอล ชะรอยพระองค์จะทรงเบาพระหัตถ์ของพระองค์จากท่านทั้งหลาย ทั้งจากพระของท่านและแผ่นดินของท่าน
6. ทำไมท่านจึงกระทำให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไปอย่างที่เขาอียิปต์และฟาโรห์ได้กระทำจิตใจของเขาให้แข็งกระด้างนั้น เมื่อพระองค์ทรงกระทำเหตุการณ์สู้เขาทั้งหลายแล้ว เขาทั้งหลายก็ต้องปล่อยให้ประชาชนไปมิใช่หรือแล้วเขาทั้งหลายก็จากไป
7. บัดนี้จึงเตรียมเกวียนใหม่เล่มหนึ่งมาเทียมเข้ากับแม่วัวคู่หนึ่งซึ่งยังไม่เคยเข้าเทียมแอกเลย จงเอาแม่วัวมาเทียมเกวียนแล้วพรากรุกๆของมันกลับไปบ้านเสียให้พ้นจากมัน
8. จงนำหีบแห่งพระเยโฮวาห์มาวางไว้บนเกวียน และวางเครื่องทองคำซึ่งท่านทั้งหลายถวายให้พระองค์เป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดไว้ในหีบข้างๆ แล้วก็ปล่อยให้มันไป
9. และคอยดู ถ้าไปตามทางถึงแผ่นดินของมันเอง คือทางไปเมืองเบธเซเมช พระองค์ก็เป็นผู้ทรงให้เกิดความชั่วร้ายอย่างใหญ่หลวงนี้แก่เรา ถ้าไม่เช่นนั้น เราจะได้ทราบว่าไม่ใช่พระหัตถ์ของพระองค์ที่กระทำต่อเรา เป็นโอกาสที่บังเอิญเกิดขึ้นแก่เราเอง
10. คนเหล่านั้นก็กระทำตาม นำเอาแม่วัวคู่หนึ่งเทียมเข้ากับเกวียน แล้วขึงรูกๆของมันไว้ที่บ้าน
11. และเขาก็วางหีบแห่งพระเยโฮวาห์ไว้บนเกวียนพร้อมกับหีบหนูทองคำและรูปริดสีดวงทวารชั้นรุนแรงของเขา
12. แม่วัวก็เดินตรงไปตามทางที่ไปเมืองเบธเซเมช ไปตามทางหลวง เดินพลางร้องพลางไม่เลี้ยวขวาหรือเลี้ยวซ้าย และบรรดาเจ้านายแห่งคนฟีลิสเตียก็ตามมันไปจนถึงพรมแดนเมืองเบธเซเมช
13. ฝ่ายชาวเมืองเบธเซเมชกำลังเกี่ยวข้าวสาธลอยู่ที่หุบเขา และเมื่อเขาเงยหน้าขึ้นและเห็นหีบ เขาก็ชื่นชมยินดีที่ได้เห็น
14. เกวียนนั้นได้เข้ามาในนาของโยชูวาชาวเบธเซเมชและหยุดอยู่ที่นั่น มีหินใหญ่ก้อนหนึ่งอยู่ที่นั่น เขาจึงฝ่าไม้เกวียนเป็นพื้น และเอาแม่วัวเป็นเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์

15. และคนเลวก็เชิญหีบแห่งพระเยโฮวาห์ลง และหีบที่อยู่ข้างๆซึ่งมีเครื่องทองคำ วางไว้บนก้อนหินใหญ่นั้น และชาวเบธเซเมชก็ถวายเป็นเครื่องเผาบูชาและถวายเป็นเครื่องสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ในวันนั้น
16. และเมื่อเจ้านายทั้งห้าของคนฟีลิสเตียได้เห็นแล้วเขาก็กลับไปยังเมืองเอโครนในวันนั้น
17. ต่อไปนี้เป็นรูปประดิษฐ์ดวงทวารชั้นรุนแรงทองคำซึ่งคนฟีลิสเตียถวายเป็นเครื่องบูชาไถ่การละเมิดถวายเป็นเครื่องบูชาแด่พระเยโฮวาห์ รูปหนึ่งสำหรับเมืองอัสโดด เมืองกาซารูปหนึ่ง เมืองอัสเคโลนรูปหนึ่ง เมืองกัทรูปหนึ่ง เมืองเอโครนรูปหนึ่ง
18. รูปหนูทองคำก็เช่นเดียวกัน ตามจำนวนเมืองของฟีลิสเตียที่เป็นเมืองของเจ้านายทั้งห้า ทั้งเมืองที่มีป้อมปราการและชนบทที่ไม่มีกำแพงเมือง จนถึงหินก้อนใหญ่แห่งอาเบล ซึ่งเขาวางหีบของพระเยโฮวาห์ลงไว้วันนั้น หินนั้นก็ยังอยู่จนทุกวันนี้ ที่ในทุ่งนาของโยชูวาชาวเบธเซเมช
19. พระองค์จึงทรงประหารชาวเบธเซเมช เพราะว่าเขาทั้งหลายได้มองข้างในหีบแห่งพระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ทรงประหารเสียห้าหมื่นเจ็ดสิบคน และประชาชนก็ไว้ทุกข์ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงประหารประชาชนเสียเป็นอันมาก
20. แล้วชาวเบธเซเมชจึงกล่าวว่า ผู้ใดสามารถยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าบริสุทธิ์องค์นี้ได้ พระองค์จะเสด็จไปจากเราไปหาผู้ใดดี
21. ดังนั้นเขาจึงส่งผู้สื่อสารไปยังชาวเมืองศิรียาทเยอาริมกล่าวว่า คนฟีลิสเตียได้คืนหีบแห่งพระเยโฮวาห์มาแล้ว ขอลงมาเชิญหีบขึ้นไปอยู่กับท่านเถิด

บทที่ 7

1. ชาวคีรียาทเยออาริมได้มาเชิญหีบแห่งพระเยโฮวาห์ขึ้นไปถึงเรือนของอาบีนาตบซึ่งอยู่บนเนินเขา และเขาทั้งหลายก็ชำระเอเลอาซาร์บุตรชายของเขาให้บริสุทธิ์เพื่อให้ดูแลหีบแห่งพระเยโฮวาห์
2. อยู่มานับแต่วันที่หีบนั้นอยู่ที่คีรียาทเยออาริมก็เป็นเวลาช้านานตั้งยี่สิบปี และบรรดางศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้นก็คร่ำครวญถึงพระเยโฮวาห์
3. แล้วซามูเอลพูดกับวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้นว่า ถ้าท่านทั้งหลายจะกลับมาหาพระเยโฮวาห์ด้วยสิ้นสุดใจของท่าน จงทิ้งพระต่างด้าวและพระอชทาโรทเสียจากท่ามกลางท่านทั้งหลาย และเตรียมใจของท่านให้ตรงต่อพระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติแต่พระองค์เท่านั้น พระองค์จะทรงช่วยท่านให้พ้นจากมือของคนฟิลิสเตีย
4. คนอิสราเอลจึงทิ้งพระบาอัลและพระอชทาโรท และเขาทั้งหลายปรนนิบัติแต่พระเยโฮวาห์เท่านั้น
5. แล้วซามูเอลกล่าวว่า จงประชุมคนอิสราเอลทั้งสิ้นที่เมืองมิสปาห์และข้าพเจ้าจะอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์เพื่อท่าน
6. เขาทั้งหลายจึงประชุมกันที่มิสปาห์ และตักน้ำมาเทออกถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และอดอาหารในวันนั้น และกล่าวที่นั่นว่า เราทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ และซามูเอลก็วินิจฉัยคนอิสราเอลที่เมืองมิสปาห์
7. เมื่อคนฟิลิสเตียได้ยินว่าคนอิสราเอลได้ประชุมกันที่เมืองมิสปาห์ เจ้านายแห่งฟิลิสเตียก็ยกขึ้นไปต่อสู้กับอิสราเอล และเมื่อคนอิสราเอลได้ยินเช่นนั้นเขาก็กลัวคนฟิลิสเตีย
8. และคนอิสราเอลร้องต่อซามูเอลว่า อย่าหยุดร้องทูลพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเพื่อเราทั้งหลาย เพื่อขอพระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากมือของคนฟิลิสเตีย
9. ซามูเอลก็เอาลูกแกะอ่อนที่ยังกินนมอยู่ตัวหนึ่งมาถวายเป็นเครื่องเผาบูชาทั้งตัวแต่พระเยโฮวาห์ และซามูเอลร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์เพื่อคนอิสราเอล และพระเยโฮวาห์ทรงสดับท่าน
10. ขณะที่ซามูเอลถวายเครื่องเผาบูชาอยู่นั้น คนฟิลิสเตียก็เข้ามาใกล้จะสู้รบกับอิสราเอล แต่พระเยโฮวาห์ทรงให้ฟ้าร้องเสียงดังกิ่งนักในวันนั้นสู้รบกับคนฟิลิสเตีย กระทำให้คนฟิลิสเตียสับสนอลหม่าน จึงพ่ายแพ้แก่อิสราเอล
11. คนอิสราเอลก็ออกจากมิสปาห์ติดตามคนฟิลิสเตียและฆ่าฟันเขา จนไปถึงเมืองเบธคาร์
12. แล้วซามูเอลก็เอาศิลาก้อนหนึ่งตั้งไว้ระหว่างมิสปาห์และเซน เรียกชื่อศิลานั้นว่า เอเบนเอเซอร์ เพราะท่านกล่าวว่า พระเยโฮวาห์ทรงช่วยพวกเราจนบัดนี้
13. ดังนั้นคนฟิลิสเตียจึงพ่ายแพ้ไม่เข้ามาในดินแดนอิสราเอลอีก และพระหัตถ์แห่งพระเยโฮวาห์ก็ต่อสู้คนฟิลิสเตียตลอดชีวิตของซามูเอล
14. หัวเมืองที่คนฟิลิสเตียได้ยึดไปจากอิสราเอลนั้น ก็ได้กลับคืนมายังอิสราเอล ตั้งแต่เมืองเอโครนถึงเมืองกัทและอิสราเอลก็ได้ตีดินแดนของหัวเมืองเหล่านี้คืนมาจากมือของคนฟิลิสเตีย ครั้งนั้นมีสันติภาพระหว่างอิสราเอลและคนอามูไรต์ด้วย
15. ซามูเอลได้วินิจฉัยคนอิสราเอลอยู่ตลอดชีวิตของท่าน
16. และท่านก็เที่ยวไปโดยรอบทุกปีเป็นประจำ ไปถึงเมืองเบธเอล กิลกาล และมิสปาห์ และท่านก็วินิจฉัยคนอิสราเอลในบรรดาเมืองเหล่านั้น

17. แล้วท่านจะกลับมายังเมืองรามัท เพราะว่าบ้านของท่านอยู่ที่นั่น ท่านก็วินิจฉัยคนอิสราเอลที่นั่นด้วย ท่านได้สร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น

บทที่ 8

1. อยู่มาเมื่อซามูเอลแก่แล้ว ท่านได้ตั้งพวกบุตรชายของท่านให้วินิจฉัยอิสราเอล
2. บุตรหัวปีของท่านชื่อโยเอล และคนที่สองชื่ออาบียาห์ ทั้งสองเป็นผู้วินิจฉัยในเมืองเบเออร์เซบา
3. แต่บุตรชายของท่านมิได้ดำเนินในทางของท่าน ได้เลียงไปหากำไร เขาจับสินบนและบิดเบือนความยุติธรรมเสีย
4. และบรรดาพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลก็พากันมาหาซามูเอลที่เมืองรามาห์
5. และเรียนท่านว่า ดูเถิด ท่านชราแล้ว และบุตรชายของท่านมิได้ดำเนินในทางของท่าน บัดนี้ขอท่านได้กำหนดตั้งกษัตริย์ให้วินิจฉัยพวกเราอย่างประชาชาติทั้งหลายเถิด
6. แต่เมื่อเขาพูดว่า ขอตั้งกษัตริย์ให้วินิจฉัยเราทั้งหลาย ก็กระทำให้ซามูเอลไม่พอใจ และซามูเอลได้ทูลอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์
7. และพระเยโฮวาห์ทรงตอบซามูเอลว่า จงฟังเสียงประชาชนในเรื่องทั้งสิ้นที่เขาทั้งหลายขอต่อเจ้า เพราะว่าเรามีได้ละทิ้งเจ้า แต่เขาทั้งหลายได้ละทิ้งเรา ไม่ให้เราครอบครองเหนือเขา
8. ตามการกระทำทั้งสิ้นซึ่งเขาได้กระทำตั้งแต่วันที่เรานำเขาออกมาจากอียิปต์จนถึงวันนี้ คือเขาได้ละทิ้งเราและปรนนิบัติพระอื่น เขาจึงกระทำเช่นเดียวกันต่อเจ้าด้วย
9. เหตุฉะนั้นบัดนี้จงฟังเสียงของเขา ขอแต่จงคอยทักท้วงเขา และสำแดงให้ทราบถึงวิธีการของกษัตริย์ผู้ที่จะครอบครองเขาทั้งหลาย
10. ซามูเอลจึงเอาพระดำรัสทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์มาบอกกล่าวแก่ประชาชนผู้ร้องขอให้ท่านตั้งกษัตริย์
11. ท่านกล่าวว่า นี่เป็นวิธีการของกษัตริย์ผู้ที่จะครอบครองเหนือเจ้า กษัตริย์จะเกณฑ์บุตรชายทั้งหลายของเจ้าและกำหนดให้ประจํากรบ และให้เป็นพลม้า และให้วังหน้ํากรบของพระองค์
12. แล้วพระองค์จะตั้งเขาให้เป็นนายพัน นายห้ําสิบของพระองค์ ให้บางคนไถที่ดินของพระองค์และเกี่ยวข้าว และทำศัสตราวุธ และเครื่องใช้ของกรบ
13. พระองค์จะนำบุตรสาวของเจ้าไปเป็นผู้ปรุงเครื่องหอม ทำครีวและแป้งขนม
14. พระองค์จะเอานา สวนองุ่นและสวนมะกอกเทศที่ดีที่สุดของเจ้าให้แก่ข้าราชการของพระองค์
15. พระองค์จะชักหนึ่งในสิบของพืชผลและผลองุ่นของท่านให้แก่มหาดเล็กและข้าราชการของพระองค์
16. พระองค์จะเอาคนใช้ผู้ชายและคนใช้ผู้หญิง และคนหนุ่มๆที่ดีที่สุดของท่าน และลาของท่านให้ไปทำงานของพระองค์
17. พระองค์จะชักหนึ่งในสิบของฝูงสัตว์ของท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นทาสของพระองค์
18. ในวันนั้นท่านจะร้องทุกข์เพราะกษัตริย์ของท่าน ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้เลือกนั้น แต่พระเยโฮวาห์จะไม่สดับท่านในวันนั้น
19. แต่ประชาชนปฏิเสธไม่เชื่อฟังเสียงของซามูเอล เขาทั้งหลายกล่าวว่า เราไม่ยอม แต่เราจะต้องมีกษัตริย์ปกครองเรา
20. เพื่อเราจะเป็นเหมือนประชาชาติทั้งหลายด้วย และเพื่อกษัตริย์ของเราจะวินิจฉัยเรา และนำหน้าเราไปและรบศึก

ให้เรา

21. และเมื่อซามูเอลได้ยินถ้อยคำทั้งสิ้นของประชาชน ท่านก็นำไปทูลพระเยโฮวาห์ให้ทรงทราบ

22. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูเอลว่า จงฟังเสียงของเขาทั้งหลายเถิด และจงตั้งกษัตริย์องค์หนึ่งให้เขา แล้วซามูเอลจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า ให้ทุกคนกลับไปยังเมืองของตน

บทที่ 9

1. มีชายคนหนึ่งคนเบนยามินชื่อคีช บุตรชายของอาบีเอล ผู้เป็นบุตรชายของเศโรร์ บุตรชายของเบโคร์ท บุตรชายของอาหิยาห์ คนเบนยามิน เป็นคนร่ำรวย
2. ท่านมีบุตรชายคนหนึ่งชื่อซาอูล เป็นคนหนุ่มที่ดีที่สุด รูปร่าง ไม่มีชายคนใดในหมู่คนอิสราเอลที่จะงามกว่าเขา เขาสูงกว่าประชาชนทั้งหลายตั้งแต่ป่าขึ้นไป
3. ฝ่ายฝูงแม่ลาของคีชบิดาของซาอูลหายไป คีชจึงกล่าวแก่ซาอูลบุตรชายของตนว่า ลูกขึ้นเอาคนใช้คนหนึ่งไปกับเจ้า เพื่อไปหาลา
4. เขาทั้งสองก็ผ่านแดนเทือกเขาแห่งเอฟราอิม ผ่านเข้าแผ่นดินซาอูล เขาหาลาไม่พบ เขาก็ผ่านข้ามแผ่นดินซาอูล แต่ลาไม่อยู่ที่นั่น แล้วเขาผ่านเข้าแผ่นดินของคนเบนยามิน แต่ก็หาลาไม่พบ
5. เมื่อเขามาถึงแผ่นดินศูฟ ซาอูลจึงพูดกับคนใช้ผู้ซึ่งอยู่กับท่านว่า มาเถิด ให้เรากลับไป เกรงว่าบิดาของข้าจะเลิกกังวลเรื่องลา และมาร้อนใจด้วยเรื่องของเรา
6. แต่คนใช้ตอบท่านว่า ดูเถิด มีคนของพระเจ้าคนหนึ่งในเมืองนี้ เป็นคนที่เขาจับถือกันมาก สิ่งที่ท่านกล่าวนั้นเป็นไปตามที่กล่าวนั้นทุกอย่าง ขอให้เราไปที่นั่น ชะรอยท่านจะบอกเราถึงทางซึ่งเราควรดำเนิน
7. แล้วซาอูลพูดกับคนใช้ของท่านว่า แต่ดูเถิด ถ้าเราไปเราจะเอาอะไรไปให้ชายผู้นั้น เพราะขนมปังในยามของเราก็คงหมดแล้ว เราไม่มีของขวัญที่จะนำไปให้แก่คนของพระเจ้า เรามีอะไรบ้าง
8. คนใช้ตอบซาอูลอีกว่า ดูเถิด ผมมีเงินอยู่หนึ่งเสี้ยวเซเชลและผมจะให้แก่คนของพระเจ้าเพื่อจะบอกหนทางให้แก่เรา
9. (ในอิสราเอลสมัยเดิม เมื่อคนใดจะไปทูลถามพระเจ้า เขากล่าวว่า มาเถิด ให้เราไปหาผู้ทำนายกัน เพราะผู้ที่ในสมัยนี้เราเรียกว่าผู้พยากรณ์นั้น ในสมัยเดิมเขาเรียกว่าผู้ทำนาย)
10. และซาอูลจึงพูดกับคนใช้ของท่านว่า พุดดีนี่มาให้เราไปกันเถิด เขาทั้งสองขึ้นไปในเมืองซึ่งคนของพระเจ้าอยู่
11. ขณะที่เขาขึ้นภูเขาไปยังเมืองนั้น เขาพบพวกผู้หญิงสาวออกมาตักน้ำ จึงถามว่า ผู้ทำนายอยู่ที่นี้หรือ
12. เธอทั้งหลายตอบว่า อยู่ที่นี่ ดูเถิด ท่านเพิ่งขึ้นหน้าท่านไป จงรีบเข้าเถิด ท่านเพิ่งมาในเมืองเมื่อถึงนี้ เพราะว่าวันนี้ประชาชนทำการถวายสัตวบูชา ณ ปุชเนียสถานสูง
13. พอท่านทั้งสองเข้าไปถึงในเมือง ท่านทั้งสองจะพบ ก่อนที่ผู้ทำนายขึ้นไปรับประทานอาหาร ณ ปุชเนียสถานสูง เพราะว่าประชาชนจะไม่รับประทานจนกว่าท่านจะมาถึง เพราะท่านจะต้องมาถวายพรแก่เครื่องสัตวบูชา ภายหลังผู้ที่ได้รับเชิญจึงรับประทาน บัดนี้จึงขึ้นไปเถิด ท่านทั้งสองจะพบกันที่
14. เขาทั้งสองก็ขึ้นไปยังเมืองนั้น ขณะที่เขาเข้าไปในเมือง ดูเถิด ซามูเอลกำลังเดินออกมาตรงหน้าเขาทั้งสอง จะขึ้นไปยังปุชเนียสถานสูงนั้น
15. พระเยโฮวาห์ได้ตรัสในหูของซามูเอลแล้วในวันก่อนวันที่ซาอูลมาถึงว่า
16. พຽງนี้เวลาประมาณเท่านี้ เราจะส่งชายผู้หนึ่งซึ่งมาจากดินแดนเบนยามิน เจ้าจงเชิญเขาให้เป็นเจ้าเหนืออิสราเอล ประชาชนของเรา เขาจะช่วยประชาชนของเราให้พ้นจากมือคนฟีลิสเตีย เพราะเราได้มองดูประชาชนของเราแล้ว

ด้วยเสียงร้องทุกข์ของเขามาถึงเรา

17. เมื่อซามูเอลเห็นซาอูลเข้าแล้ว พระเยโฮวาห์ทรงบอกท่านว่า ดูเถิด นี่เป็นชายคนที่เราได้พุดกับเจ้าแล้วนั้น เขาเป็นผู้ที่จะปกครองเหนือประชาชนของเรา
18. แล้วซาอูลก็เข้ามาใกล้ซามูเอลที่ประตูและกล่าวว่า ขอบอกข้าพเจ้าหน่อยว่า บ้านของผู้ทำนายอยู่ที่ไหน
19. ซามูเอลตอบซาอูลว่า ฉันเป็นผู้ทำนาย จงเดินขึ้นหน้าฉันไปยังปูชนียสถานสูงนั้น เพราะในวันนี้ท่านจะรับประทานอาหารกับฉัน และพรุ่งนี้เช้าฉันจึงจะให้ท่านไป และฉันจะบอกทุกอย่างที่ซ่อนอยู่ในใจของท่านแก่ท่าน
20. ส่วนเรื่องลาของท่านที่หายไปสามวันแล้วนั้น อย่าเอาใจใส่เลย เพราะเขาพบแล้ว ความปรารถนาของคนอิสราเอลนั้นมุ่งหมายเอาใครเล่า ไม่ใช่ตัวท่านและวงศ์วานทั้งสิ้นของบิดาท่านดอกหรือ
21. ซาอูลตอบว่า ข้าพเจ้าไม่ใช่คนเบนยามินดอกหรือ เป็นตระกูลเล็กน้อยที่สุดในอิสราเอล และครอบครัวของข้าพเจ้าไม่ใช่ครอบครัวที่ด้อยที่สุดในตระกูลเบนยามินดอกหรือ ทำไมท่านจึงพุดกับข้าพเจ้าอย่างนี้เล่า
22. แล้วซามูเอลก็พาซาอูลกับคนใช้ของท่านเข้าไปในห้องโถงให้นั่งในตอนต้นที่นั่งสำหรับผู้รับเชิญ ซึ่งมีประมาณสามสิบคน
23. และซามูเอลพุดกับคนครัวว่า จงนำส่วนที่ฉันได้มอบให้ ซึ่งฉันบอกว่า 'เก็บไว้ต่างหาก' นั้นมา
24. คนครัวจึงนำเอาส่วนขาและส่วนบนนั้นมาวางไว้ที่ข้างหน้าซาอูล และซามูเอลกล่าวว่า ดูเถิด สิ่งที่ได้เก็บไว้ก็วางอยู่ต่อหน้าท่าน จงรับประทานเถิด เพราะว่าเก็บไว้ให้แก่ท่านจนถึงชั่วโมงที่กำหนดไว้ ตั้งแต่ฉันกล่าวว่า 'ฉันได้เชิญประชาชนมาแล้ว' ซาอูลจึงรับประทานกับซามูเอลในวันนั้น
25. และเมื่อเขาทั้งหลายลงมาจากปูชนียสถานสูงเข้ามาในเมือง ซามูเอลสนทนากับซาอูลบนดาดฟ้าหลังคาบ้าน
26. และเขาทั้งสองตื่นแต่เช้าตรู่ และอยู่มาเมื่อสว่างแล้ว ซามูเอลก็เรียกซาอูลผู้อยู่บนดาดฟ้าว่า จงลุกขึ้นเถิด เพื่อฉันจะส่งท่านไปตามทางของท่าน ซาอูลก็ลุกขึ้น ท่านทั้งสองก็เดินออกไปที่ถนน ทั้งท่านและซามูเอล
27. เมื่อเขาทั้งหลายกำลังลงมาที่ซานเมือง ซามูเอลจึงพุดกับซาอูลว่า จงบอกคนใช้ให้เดินล่วงหน้าเราไปก่อน (และเขาก็เดินพันไป) ท่านจงหยุดที่นี่ก่อน เพื่อฉันจะได้แจ้งพระดำรัสของพระเจ้าให้ท่านทราบ

บทที่ 10

1. แล้วซามูเอลก็หยิบขวดน้ำมันเทลงบนศีรษะของซาอูล และจับท่านแล้วกล่าวว่า พระเยโฮวาห์ทรงเจิมท่านไว้ให้เป็นเจ้านายเหนือมรดกของพระองค์แล้วมิใช่หรือ
2. เมื่อท่านจากจีนไปในวันนี้ ท่านจะพบชายสองคนริมที่ฝั่งศพของนางราเชลในเขตแดนเบนยามินที่เศลซาร์ห์ และเขาทั้งสองจะบอกท่านว่า 'ลาซึ่งท่านไปหา นั้นพบแล้ว ดูเถิด บัดนี้บิดาของท่านเล็กกังวลเรื่องลาแล้ว และร้อนใจเรื่องของท่าน กล่าวไว้ว่า เราจะทำอย่างไรเรื่องบุตรชายของเราดี'
3. และท่านจะเดินเลยที่นั่นไปถึงที่ราบตำบลทาโบร์ ที่นั่นชายสามคนซึ่งกำลังขึ้นไปเฝ้าพระเจ้าที่เบธเอลจะพบท่าน คนหนึ่งอุ้มลูกแพะสามตัว อีกคนหนึ่งถือขนมปังสามก้อน และอีกคนหนึ่งถือถุงหนังน้ำองุ่นหนึ่ง
4. เขาทั้งหลายจะคำนับท่านและมอบขนมปังให้ท่านสองก้อน ซึ่งท่านจะรับจากมือของเขา
5. ต่อจากนั้นท่านจะมาถึงภูเขาศาของพระเจ้า ที่นั่นมีกองทหารรักษาการของคนฟีลิสเตีย อยู่มาเมื่อท่านมาถึงเมืองนั้น ท่านจะพบผู้พยากรณ์หมู่หนึ่งกำลังลงมาจากปูชนียสถานสูง ถือพิณใหญ่ รำมะนา ปี่ พิณเขาคู่ นำหน้ามา กำลังพยากรณ์เรื่อยมา
6. แล้วพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะมาสถิตกับท่าน และท่านจะพยากรณ์กับคนเหล่านั้น เปลี่ยนเป็นคนละคน
7. เมื่อหมายสำคัญเหล่านี้เกิดแก่ท่านแล้ว จงกระทำอะไรก็ตามแต่มีโอกาสดูเถิด เพราะพระเจ้าทรงสถิตกับท่าน
8. และท่านจงลงไปที่ยิลกาลก่อนฉัน และดูเถิด ฉันจะลงมาหาท่านเพื่อจะถวายเครื่องเผาบูชา และถวายสัตว์เป็นเครื่องสันติบูชา ท่านจงคอยอยู่ที่นั่นเจ็ดวันจนฉันมาหาท่าน และสำแดงแก่ท่านว่าท่านควรจะทำอะไร
9. เมื่อซาอูลหันกลับไปจะจากซามูเอล พระเจ้าทรงประทานจิตใจอีกอย่างหนึ่งแก่ท่าน และหมายสำคัญเหล่านี้ทั้งหมดเกิดขึ้นในวันนั้น
10. เมื่อเขาทั้งสองมาถึงภูเขานั้น ดูเถิด ผู้พยากรณ์หมู่หนึ่งพบกับท่าน และพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตกับท่าน และท่านก็พยากรณ์อยู่ในหมู่พวกเขา
11. และต่อมาเมื่อคนทั้งหลายที่รู้จักท่านมาก่อนเห็นว่า ดูเถิด ท่านพยากรณ์อยู่กับพวกผู้พยากรณ์ ประชาชนเหล่านั้นก็พูดกันและกันว่า อะไรหนอเกิดขึ้นแก่บุตรชายของศิซ ซาอูลอยู่ในจำพวกผู้พยากรณ์ด้วยหรือ
12. ชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่นตอบว่า และบิดาของเขาทั้งหลายคือใคร ดังนั้นจึงเป็นคำภาษิตว่า ซาอูลอยู่ในจำพวกผู้พยากรณ์ด้วยหรือ
13. เมื่อท่านพยากรณ์สิ้นสุดลงแล้ว ท่านก็มายังปูชนียสถานสูง
14. ฝ่ายลุงของซาอูลจึงถามซาอูลกับคนใช้ว่า เจ้าไปไหนมา และท่านตอบว่า ไปหาลา และเมื่อเราเห็นว่าเราไม่พบลา นั้นแล้ว เราจึงไปหาซามูเอล
15. ลุงของซาอูลกล่าวว่า ซามูเอลบอกอะไรแก่เจ้าบ้าง ขอเล่าให้ฟัง
16. และซาอูลตอบลุงของท่านว่า เขาบอกเราแจ่มแจ้งว่าพบลาแล้ว แต่เรื่องราวที่เกี่ยวกับราชอาณาจักร ซึ่งซามูเอลกล่าวถึงนั้นท่านไม่ได้บอกสิ่งใดเลย
17. ฝ่ายซามูเอลจึงเรียกประชาชนมาประชุมต่อพระเยโฮวาห์ที่มิสปาห์

18. และท่านกล่าวแก่คนอิสราเอลว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า `เราได้นำอิสราเอลออกจากอียิปต์ และเราได้ช่วยเจ้าทั้งหลายให้พ้นจากมือของชาวอียิปต์ และจากมือของราชอาณาจักรทั้งหลาย และของคนเหล่านั้นที่บีบบังคับเจ้า'
19. แต่วันนี้ท่านละทิ้งพระเจ้าของท่านผู้ซึ่งช่วยท่านให้พ้นจากบรรดาความยากลำบากและความทุกข์ร้อน และท่านทั้งหลายกล่าวว่า `เราไม่ยอม แต่ขอตั้งกษัตริย์ไว้เหนือเรา' เพราะฉะนั้นบัดนี้ท่านทั้งหลายจงเข้าเฝ้าพระเยโฮวาห์ตามตระกูลของท่าน และตามคนที่นับเป็นพันธของท่าน
20. แล้วซามูเอลก็นำตระกูลอิสราเอลทุกตระกูลเข้ามาใกล้ และจับสลากได้ตระกูลเบนยามิน
21. ท่านก็นำตระกูลเบนยามินเข้ามาใกล้ตามครอบครัว จับสลากได้ครอบครัวมัดรี และจับสลากได้ซาอูลบุตรชายคีช แต่เมื่อเขาหาซาอูลก็ไม่พบ
22. เขาจึงทูลถามพระเยโฮวาห์ต่อไปว่า ชายคนนั้นมาที่นี่หรือยัง และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เขาซ่อนตัวอยู่ที่กองสัมภาระ
23. เขาทั้งหลายจึงวิ่งไปพาท่านมาจากที่นั่น และเมื่อท่านยืนอยู่ท่ามกลางประชาชน ท่านก็สูงกว่าประชาชนทุกคนจากบ่าขึ้นไป
24. ซามูเอลจึงกล่าวแก่ประชาชนทั้งปวงว่า ท่านเห็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเลือกไว้แล้วหรือ ในท่ามกลางประชาชน ไม่มีใครเหมือนท่าน และประชาชนจึงร้องเสียงดังว่า ขอ กษัตริย์ทรงพระเจริญ
25. แล้วซามูเอลจึงบอกกับประชาชนให้ทราบถึงสิทธิและหน้าที่ของตำแหน่งกษัตริย์ และท่านบันทึกไว้ในหนังสือและวางถวายต่อพระพิทาร์พระเยโฮวาห์ แล้วซามูเอลก็ให้ประชาชนกลับไปยังบ้านของตนทุกคน
26. ซาอูลก็กลับไปยังบ้านของท่านที่กิเบอาห์ด้วย และมีพวกนักรบซึ่งพระเจ้าทรงดลจิตใจไปกับท่านด้วย
27. แต่มีคนอันธพาลบางคนกล่าวว่า ชายคนนี้จะช่วยเราให้พ้นได้อย่างไร และเขาทั้งหลายก็ดูหมิ่นท่าน ไม่นำเครื่องบรรณาการมาถวาย แต่ท่านก็นิ่งเสีย

1. ฝ่ายนาหาซคนอัมโมนได้ยกขึ้นไปตั้งค่ายสู้เมืองยาเบซกิเลอาด บรรดาชาวเมืองยาเบซจึงพูดกับนาหาซาว่า ขอทำพันธสัญญากับพวกข้าพเจ้าทั้งหลายและข้าพเจ้าทั้งหลายจะยอมปรนนิบัติท่าน
2. แต่นาหาซคนอัมโมนกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า เราจะกระทำพันธสัญญากับเจ้าทั้งหลายตามเงื่อนไขต่อไปนี้ คือเราจะทะเลวงตาขวาของเจ้าเสียทุกคนให้เป็นที่อุปยศแก่คนอิสราเอลทั้งปวง
3. ฝ่ายพวกผู้ใหญ่แห่งเมืองยาเบซกล่าวแก่ท่านว่า ขอผ่อนผันให้ข้าพเจ้าสักเจ็ดวัน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ส่งผู้สื่อสารไปให้ทั่วขอบเขตอิสราเอล แล้วถ้าไม่มีคนใดช่วยข้าพเจ้าทั้งหลายให้พ้นได้ ข้าพเจ้าทั้งหลายจะยอมมอบตัวไว้ให้แก่ท่าน
4. เมื่อผู้สื่อสารมาถึงกิเบอาห์เมืองของซาอูล เขาทั้งหลายก็รายงานเรื่องราวให้เข้าหูของประชาชน และประชาชนทั้งปวงก็ร้องไห้เสียดัง
5. ดุเถิด ซาอูลดื้อนฝูงวัวกลับมาจากทุ่ง และซาอูลถามว่า ประชาชนเป็นอะไรไปเขาจึงร้องไห้ ดังนั้นเขาจึงเรียนท่านให้ทราบถึงข่าวของพวกยาเบซ
6. เมื่อท่านได้ยินถ้อยคำเหล่านี้พระวิญญูณของพระเจ้าก็สถิตกับซาอูล และความโกรธของท่านเกิดขึ้นอย่างรุนแรง
7. ท่านจึงเอารัวมาคู่หนึ่งฟันออกเป็นท่อนๆ ส่งไปทั่วเขตแดนทั้งสี่ของอิสราเอลโดยมือของผู้สื่อสาร กล่าวว่า ผู้หนึ่งผู้ใดที่ไม่ออกมาตามซาอูลและซามูเอล จะกระทำอย่างนี้แก่วัวของเขา และความเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ก็มาเหนือประชาชน เขาทั้งหลายพากันออกมาเป็นใจเดียวกัน
8. เมื่อซาอูลตรวจพลอยู่ที่เบเซก นับคนอิสราเอลได้สามแสนคน และชายคนยูดาห์ได้สามหมื่นคน
9. เขาจึงบอกแก่ผู้สื่อสารที่มานั้นว่า ท่านทั้งหลายจงบอกแก่ชาวยาเบซกิเลอาดว่า 'พຽ່ນนี้เวลาแดดร้อนท่านทั้งหลายจะได้รับการช่วยให้พ้น' เมื่อผู้สื่อสารกลับมาบอกพวกยาเบซ เขาทั้งหลายก็มีความยินดี
10. ดังนั้นชาวยาเบซจึงว่า พຽ່ນนี้เราจะมอบตัวของเราไว้ให้แก่ท่าน ท่านจงกระทำแก่เราตามที่ท่านเห็นควรทุกอย่าง
11. พอวันรุ่งขึ้นซาอูลก็จัดพลออกเป็นสามกองทัพ ยกเข้ามากลางค่ายในยามสาม และฆ่าฟันคนอัมโมนเสียจนเวลาแดดจัด ต่อมา ผู้ที่เหลืออยู่ก็กระจัดกระจายไป รวมกันไม่ได้สักคู่เดียวเลย
12. แล้วประชาชนจึงเรียนซามูเอลว่า คนที่พูดว่า 'ซาอูลจะปกครองเหนือพวกเราหรือ' นั้น มีใครบ้าง จงนำคนเหล่านั้นออกมา เราจะได้ฆ่าเขาเสีย
13. แต่ซาอูลกล่าวว่า ในวันนี้อย่าให้ผู้ใดถูกประหารชีวิตเลย เพราะว่าวันนี้เป็นวันที่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยคนอิสราเอลให้พ้น
14. แล้วซามูเอลจึงกล่าวแก่ประชาชนว่า มาเถิด ให้เราพากันไปยังกิลกาล และรื้อฟื้นเรื่องราชอาณาจักรที่นั่นอีก
15. ประชาชนทั้งปวงจึงขึ้นไปยังกิลกาล และที่นั่นเขาทั้งหลายก็ตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่กิลกาล แล้วที่นั่นเขาทั้งหลายถวายสัตว์เป็นเครื่องสันติบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ซาอูลกับประชาชนอิสราเอลทั้งปวงก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่งที่นั่น

1. ซามูเอลจึงกล่าวแก่คนอิสราเอลทั้งปวงว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ฟังเสียงของท่านทุกเรื่องซึ่งท่านได้บอกข้าพเจ้า และได้แต่งตั้งกษัตริย์เหนือท่านทั้งหลายแล้ว
2. และบัดนี้ ดูเถิด กษัตริย์ก็ดำเนินอยู่ต่อหน้าท่าน ส่วนข้าพเจ้าก็ชราผมหงอกแล้ว และดูเถิด บุตรชายของข้าพเจ้าก็อยู่กับท่านทั้งหลาย และข้าพเจ้าดำเนินอยู่ต่อหน้าท่านตั้งแต่หนุ่มๆมาจนทุกวันนี้
3. ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่ที่นี้ ขอท่านเป็นพยานปรักปรำข้าพเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และต่อหน้าท่านที่พระองค์ทรงเจิมไว้ ข้าพเจ้าได้รับวัวของผู้ใดบ้างหรือ หรือข้าพเจ้าเอาลาของผู้ใดไปบ้าง หรือข้าพเจ้าได้ฉ้อผู้ใด ข้าพเจ้าได้บีบบังคับใครบ้าง ข้าพเจ้าได้รับสินบนจากมือของผู้ใดซึ่งจะกระทำให้ตาของข้าพเจ้าบอดไป ขอกล่าวมาและข้าพเจ้าจะคืนให้แก่ท่าน
4. เขาทั้งหลายกล่าวว่า ท่านมิได้ฉ้อเรา หรือบีบบังคับเรา หรือรับสิ่งใดไปจากมือของผู้ใด
5. ท่านก็กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานต่อท่าน และท่านที่พระองค์ทรงเจิมไว้ก็เป็นพยานในวันนี้ว่า ท่านไม่พบสิ่งใดในมือของข้าพเจ้า และเขาทั้งหลายกล่าวว่า พระองค์ทรงเป็นพยานแล้ว
6. และซามูเอลก็กล่าวแก่ประชาชนว่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้แต่งตั้งโมเสสกับอาโรน และทรงนำบรรพบุรุษของท่านขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์
7. ฉะนั้นบัดนี้ขอท่านทั้งหลายจงยืนนิ่งอยู่ ข้าพเจ้าจะขอเสนอคดีของท่านต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เกี่ยวกับบรรดาพระราชกิจอันชอบธรรมของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ทรงกระทำแก่ท่านทั้งหลายและแก่บรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย
8. เมื่อยาคอบเข้าไปในอียิปต์ และบรรพบุรุษของท่านร้องต่อพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ก็ทรงใช้โมเสสกับอาโรน ผู้นำบรรพบุรุษของท่านออกจากอียิปต์ และทำให้เขามาอาศัยอยู่ในที่นี้
9. แต่เขาทั้งหลายลืมนพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาเสีย พระองค์จึงทรงขายเขาไว้ในมือของลิสรา แม่ทัพแห่งเมืองฮาซอร์ และมอบไว้ในมือของคนฟีลิสเตีย และไว้ในมือของกษัตริย์แห่งเมืองโมอับ และเขาเหล่านั้นก็ต่อสู้อบรรพบุรุษของท่าน
10. และเขาทั้งหลายร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า 'ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปแล้ว เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายได้ละทิ้งพระเยโฮวาห์ ไปปรนนิบัติพระบาอัลและพระอัชทาโรท แต่บัดนี้ขอพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้พ้นมือศัตรูของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ทั้งหลายจะปรนนิบัติพระองค์'
11. และพระเยโฮวาห์ทรงใช้เยรูบาอัล และเบดาน และเยฟธาห์ และซามูเอล และช่วยท่านทั้งหลายให้พ้นจากมือศัตรูทุกด้าน และท่านทั้งหลายอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย
12. และเมื่อท่านทั้งหลายเห็นนาหากษัตริย์คนอัมโมนมาต่อสู้อท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า 'ไม่ได้ แต่ต้องมีกษัตริย์ปกครองเหนือเรา' ถึงแม้ว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเป็นพระมหากษัตริย์ของท่าน
13. บัดนี้จึงดูกษัตริย์ที่ท่านทั้งหลายได้เลือก ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้ร้องขอ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงตั้งกษัตริย์ไว้เหนือท่านแล้ว

14. ถ้าท่านทั้งหลายจะยำเกรงพระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติพระองค์ และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และไม่กบฏต่อพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ ท่านทั้งหลายและกษัตริย์ผู้ปกครองเหนือท่านจึงจะเป็นผู้ติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายต่อไป
15. แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ แต่กบฏต่อพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ แล้วพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์จะต่อสู้อันทั้งหลายเหมือนเคยต่อสู้บรรพบุรุษของท่าน
16. เพราะฉะนั้นบัดนี้ท่านทั้งหลายจงยืนนิ่งอยู่ คอยดูเหตุการณ์ยิ่งใหญ่ต่อไปนี้ ซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำต่อหน้าต่อตาของท่านทั้งหลาย
17. วันนี้เป็นฤดูเกี่ยวข้าวสาเล็มไม่ใช่หรือ ข้าพเจ้าจะร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และพระองค์จะทรงส่งฟ้าร้องและฝนเพื่อท่านทั้งหลายจะรับรู้และเห็นเองว่า ความชั่วของท่านนั้นใหญ่โตเพียงใด ซึ่งท่านได้กระทำในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ในการที่ได้ขอให้มีกษัตริย์สำหรับท่าน
18. ซามูเอลจึงร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงส่งฟ้าร้องและฝนมาในวันนั้น ประชาชนทั้งหลายก็เกรงกลัวพระเยโฮวาห์และซามูเอลยิ่งนัก
19. และประชาชนทั้งหลายเรียนซามูเอลว่า ขอท่านอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเพื่อผู้รับใช้ทั้งหลายของท่าน เพื่อเราทั้งหลายจะไม่ถึงตาย เพราะเราได้เพิ่มความชั่วนี้เข้ากับบาปทั้งสิ้นของเรา คือขอให้มีกษัตริย์สำหรับเราทั้งหลาย
20. และซามูเอลกล่าวแก่ประชาชนว่า อย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายได้กระทำความชั่วนี้ทั้งสิ้นจริงๆแล้ว แต่ท่านทั้งหลายอย่าหันไปเสียจากการติดตามพระเยโฮวาห์ แต่จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ด้วยสิ้นสุดใจของท่าน
21. และอย่าหันเหไปติดตามสิ่งไม่มีสาระ ซึ่งไม่เป็นประโยชน์ หรือไม่ช่วยให้พ้น เพราะเป็นสิ่งไม่มีสาระ
22. เพราะพระเยโฮวาห์จะไม่ละทิ้งประชาชนของพระองค์ ด้วยเห็นแก่พระนามใหญ่ยิ่งของพระองค์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยแล้วที่จะกระทำให้ท่านเป็นประชาชนของพระองค์
23. ยิ่งกว่านั้นส่วนข้าพเจ้าขอพระเจ้าอย่ายอมให้ข้าพเจ้ากระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์เลยด้วยการหยุดอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลาย แต่ข้าพเจ้าจะสอนทางที่ดีและที่ถูกต้องให้ท่าน
24. จงยำเกรงพระเยโฮวาห์เท่านั้น ปรนนิบัติพระองค์ด้วยความจริงด้วยสิ้นสุดใจของท่าน จงพิเคราะห์ถึงมหกิจซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำแก่ท่านแล้วนั้น
25. แต่ถ้าท่านทั้งหลายขึ้นกระทำความชั่วอยู่ ท่านจะต้องพินาศ ทั้งตัวท่านทั้งหลายเองและกษัตริย์ของท่านด้วย

1. ชาอูลขึ้นครองราชสมบัติแล้วหนึ่งปี และเมื่อพระองค์ทรงปกครองอิสราเอลเป็นเวลาสองปี
2. ชาอูลจึงทรงคัดเลือกชายอิสราเอลสามพันคน สองพันคนอยู่กับชาอูลที่มีคมาซและที่แดนเทือกเขาเบธเอล อีกหนึ่งพันคนนั้นอยู่กับโยนาธานที่เมืองกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน ประชาชนนอกนั้นพระองค์ก็ปล่อยให้กลับคืนตัวของตนทุกคน
3. โยนาธานได้ตีกองทัพรักษาการของคนฟีลิสเตียซึ่งอยู่ที่เกบาฟายแพ้ไป คนฟีลิสเตียได้ยินถึงเรื่องนั้น และชาอูลก็เป่าแตรทั่วแผ่นดินนั้นว่า ขอให้คนฮีบรูทั้งหลายได้ยิน
4. และคนอิสราเอลทั้งปวงได้ยินเขากล่าวว่า ชาอูลได้รับชนะกองทัพรักษาการของคนฟีลิสเตีย และคนอิสราเอลก็เป็นทีเกลียดชังของคนฟีลิสเตียเป็นอย่างมากยิ่ง ประชาชนได้ถูกเรียกออกมาให้สมทบกับชาอูลที่กิลกาล
5. และคนฟีลิสเตียชุมนุมกันเพื่อจะต่อสู้คนอิสราเอล มีรถรบสามหมื่น และพลม้าหกพัน และกองทัพนั้นก็มากมายเหมือนเม็ดทรายที่ฝั่งทะเล เขาก็ยกขึ้นมาตั้งค่ายอยู่ที่มีคมาซ ทางตะวันออกของเบธาเวน
6. เมื่อคนอิสราเอลเห็นว่าตกอยู่ในที่คับแค้น (เพราะประชาชนถูกบีบคั้นอย่างหนัก) แล้วประชาชนก็ซ่อนตัวอยู่ในถ้ำและในพุ่มไม้หนาทึบ ในซอกหิน ในอุโมงค์และในบ่อ
7. พวกฮีบรูบางคนได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปยังดินแดนกาตและกิเลอาด แต่ฝ่ายชาอูลพระองค์ยังประทับอยู่ที่กิลกาล และประชาชนทั้งหมดติดตามพระองค์ไปด้วยตัวส่วน
8. พระองค์ทรงคอยอยู่เจ็ดวันตามเวลาที่ชาอูลกำหนดไว้ แต่ชาอูลมิได้มาที่กิลกาล ประชาชนก็แตกกระจายไปจากพระองค์
9. ดังนั้นชาอูลจึงตรัสว่า จงนำเครื่องเผาบูชามาให้เราที่นี่ และเครื่องสันติบูชาด้วย และพระองค์ก็ได้ถวายเครื่องเผาบูชา
10. ต่อมาพอพระองค์ถวายเครื่องเผาบูชาเสร็จ ดูเถิด ชาอูลก็มาถึง ชาอูลก็เสด็จออกไปต้อนรับและทรงคำนับท่าน
11. ชาอูลถามว่า ท่านได้กระทำอะไรไปแล้วนี้ และชาอูลตรัสตอบว่า เมื่อข้าพเจ้าเห็นประชาชนแตกกระจายไปจากข้าพเจ้า และท่านก็มีได้มาภายในวันที่กำหนดไว้ และคนฟีลิสเตียก็ได้ชุมนุมกันที่มีคมาซ
12. ข้าพเจ้าจึงว่า `บัดนี้ คนฟีลิสเตียจะยกมารบกับข้าพเจ้าที่กิลกาล และข้าพเจ้ายังมีได้ทูลขอพระกรุณาแห่งพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าจึงข่มตัวเอง และได้ถวายเครื่องเผาบูชา
13. และชาอูลกล่าวแก่ชาอูลว่า ท่านได้กระทำการที่โง่เขลาเสียแล้ว ท่านมิได้รักษาพระบัญชาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาท่านไว้ เพราะพระเยโฮวาห์จะได้ทรงสถาปนาราชอาณาจักรของท่านเหนืออิสราเอลเป็นนิตย์แล้ว
14. แต่บัดนี้ราชอาณาจักรของท่านจะไม่ยั่งยืน พระเยโฮวาห์ทรงหาชายอีกคนหนึ่งตามชอบพระทัยพระองค์แล้ว และพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาชายผู้นั้นให้เป็นเจ้านายเหนือชนชาติของพระองค์ เพราะท่านมิได้รักษาสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่านไว้
15. และชาอูลก็ลุกขึ้นไปจากกิลกาลถึงกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน และชาอูลทรงนับพลซึ่งอยู่กับพระองค์ได้

ประมาณหกร้อยคน

16. ซาอูลกับโยนาธานราชโอรสของพระองค์ และพลที่อยู่กับพระองค์ก็อยู่ในกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน แต่คนฟีลิสเตียตั้งค่ายอยู่ที่มิคมาซ
17. มีกองปล้นออกมาจากค่ายคนฟีลิสเตียสามกอง กองหนึ่งหันตรงไปยังโอฟราห์ยังแผ่นดินชูอัล
18. อีกกองหนึ่งหันตรงไปยังเบธโฮโรน และอีกกองหนึ่งหันตรงไปยังพรมแดนซึ่งอยู่เหนือหุบเขาเศโบอิมตรงถิ่นทุรกันดาร
19. คราวนั้นจะหาช่างเหล็กทั่วแผ่นดินอิสราเอลก็ไม่มี เพราะคนฟีลิสเตียกล่าวว่า เกรงว่าพวกฮีบรูจะทำดาบหรือหอกใช้เอง
20. แต่คนอิสราเอลทุกคนลงไปยังฟีลิสเตียเพื่อลับเหล็กไถ ฆาล ขวานและจอบของเขา
21. แต่พวกเขาคิดค่าลับสำหรับลับจอบ ฆาล สามง่าม ขวาน และติดประดับ
22. เพราะฉะนั้นเมื่อถึงวันทำศึกจะหาดาบหรือหอกในมือของพลที่อยู่กับซาอูลและโยนาธานก็ไม่ได้ แต่ซาอูลกับโยนาธานราชโอรสของพระองค์มี
23. และกองทหารรักษาการของคนฟีลิสเตียยกไปถึงทางที่ข้ามไปเมืองมิคมาซ

1. อยู่มาวันหนึ่งโยนาธานราชโอรสของซาอูลกล่าวกับคนหนุ่มที่ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า มาเถิด ให้เราเข้าไปยังกองทหารรักษาการของคนฟีลิสเตียข้างโน้น แต่หาได้ทูลพระบิดาของตนให้ทราบไม่
2. ซาอูลทรงพักอยู่ที่ซานเมืองกิเบอาห์ได้ต้นทับทิม ซึ่งอยู่ที่ตำบลมิโกรน พลซึ่งอยู่ด้วยมีประมาณหกร้อยคน
3. กับอาหิยาห์บุตรชายอาหิทูบพี่ชายของอีคาโบด บุตรชายของฟีเนหัสผู้เป็นบุตรชายของเอลิปุโรหิตแห่งพระเยโฮวาห์ที่เมืองซีโลห์ เขาถือเอโอฟดไป และพวกพลไม่ทราบว่ายोजनाธานไปแล้ว
4. ตามทางข้ามเขาที่โยนาธานหาช่องที่จะเข้าไปยังค่ายของฟีลิสเตียนั้น มียอดหินแหลมอยู่ปากทางข้างนี้ และมียอดหินแหลมอยู่ปากทางข้างโน้น ยอดหนึ่งมีชื่อว่าโบเชส อีกยอดหนึ่งชื่อเสนห์
5. หินแหลมยอดหนึ่งโผล่ขึ้นข้างเหนือหน้ามิคมาซ และอีกยอดหนึ่งโผล่ขึ้นข้างใต้หน้ากิเบอาห์
6. โยนาธานกล่าวกับคนหนุ่มที่ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า มาเถิด ให้เราเข้าไปยังกองทหารรักษาการของคนเหล่านั้นที่มีได้เข้าสู่หนัด บางทีพระเยโฮวาห์จะทรงประกอบกิจเพื่อเรา เพราะว่าไม่มีสิ่งใดที่ขัดขวางพระเยโฮวาห์ได้ในการที่พระองค์จะทรงช่วยให้พ้นไม่ว่าโดยคนมากหรือน้อย
7. ผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านจึงตอบท่านว่า จงกระทำทุกสิ่งที่คุณใจของท่านอยากกระทำ หันไปเถิด ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่กับท่าน ตามแต่จิตใจของท่านจะว่าอย่างไร
8. แล้วโยนาธานกล่าวว่า ดูเถิด เราจะเข้าไปหาคนเหล่านั้น และจะสำแดงตัวของเราให้เขาเห็น
9. ถ้าเขาจะกล่าวแก่เราว่า 'จงคอยอยู่นกว่าเราจะมาหาเจ้า' แล้วเราจะยืนนิ่งอยู่ในที่ของเรา และเราจะไม่ไปหาเขา
10. แต่ถ้าเขาว่า 'จงขึ้นมาหาเราเถิด' แล้วเราจึงจะขึ้นไป เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมอบเขาไว้ในมือเราแล้ว จะให้เรื่องนี้เป็นสัญญาณแก่เรา
11. ทั้งสองจึงสำแดงตัวให้กองทหารรักษาการคนฟีลิสเตียเห็น และคนฟีลิสเตียกล่าวว่า ดูเถิด พวกฮีบรูออกมาจากรูที่ซ่อนตัวอยู่แล้ว
12. และคนที่กองทหารรักษาการจึงร้องบอกโยนาธานและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า จงขึ้นมาหาเรา แล้วเราจะแจ้งให้เจ้าทราบสักเรื่องหนึ่ง และโยนาธานบอกผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านว่า จงตามข้าขึ้นมา เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงมอบเขาไว้ในมืออิสราเอลแล้ว
13. แล้วโยนาธานก็คลานขึ้นไปและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านก็ตามไปด้วย คนเหล่านั้นก็ล้มตายหน้าโยนาธาน และผู้ถือเครื่องอาวุธก็ฆ่าเขาทั้งหลายตามท่านไป
14. การฆ่าฟันครั้งแรกที่โยนาธานและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านได้กระทำนั้น มีประมาณยี่สิบคน อย่างในระยะทางครึ่งรอยไถในนาสักสองไร่
15. และบังเกิดการสั่นสะท้านในค่าย ในทุ่งนาและในหมู่ประชาชนทั้งหมด กองทหารนั้นและถึงกองปล้นก็ตกใจตัวสั่น แผ่นดินได้ไหว กระทำให้เกิดการสั่นสะท้านมากยิ่งขึ้น
16. ยามของซาอูลที่อยู่ ณ กิเบอาห์แห่งคนเบนยามินก็มองดูอยู่ และดูเถิด มวลชนก็สลายไป วิ่งตีกันไปตาม
17. แล้วซาอูลจึงรับสั่งแก่พลที่อยู่กับท่านว่า จงนับดูว่าผู้ใดได้ไปจากเราบ้าง และเมื่อเขานับดูแล้ว ดูเถิด โยนา

ธานและผู้ถือเครื่องอาวุธของท่านไม่อยู่ที่นั่น

18. และซาอูลรับสั่งกับอาหิยาห์ว่า จงนำหีบของพระเจ้ามาที่นี่ เพราะคราวนั้นหีบของพระเจ้าอยู่กับคนอิสราเอลด้วย
19. อยู่มาเมื่อซาอูลตรัสกับบุโรหิต เสียงโกลาหลในค่ายฟิลิสเตียก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ ซาอูลจึงตรัสกับบุโรหิตว่า หดมือไว้ก่อน
20. ซาอูลกับบรรดาพลที่อยู่ด้วยก็รวมกันเข้าไปทำศึก และคูเอ็ด ดาบของทุกคนก็ต่อสู้เพื่อนของตน มีความสับสนอลหม่านอย่างยิ่ง
21. ฝ่ายคนฮีบรูซึ่งเคยอยู่กับคนฟิลิสเตียก่อนเวลานั้น คือผู้ที่ไปอาศัยอยู่กับพวกเขาในค่ายจากชนบทรอบๆ เขาทั้งหลายกลับมาเข้ากับคนอิสราเอลผู้อยู่ฝ่ายซาอูลและโยนาธาน
22. ในทำนองเดียวกัน คนอิสราเอลทุกคนที่ซ่อนตัวอยู่ที่แดนเทือกเขาเอเฟราอิม เมื่อได้ยินว่าคนฟิลิสเตียกำลังหนี พวกเหล่านี้ก็ไล่ติดตามเขาไปทำศึกด้วย
23. พระเยโฮวาห์ทรงช่วยอิสราเอลให้พ้นในวันนั้น และสงครามก็ผ่านตลอดเมืองเบธาเวนเลยไป
24. และคนอิสราเอลต้องทุกข์ยากในวันนั้น เพราะซาอูลได้ทรงให้ประชาชนปฏิญาณไว้ว่า ถ้าผู้ใดรับประทานอาหารก่อนเวลาเย็นวันนี้ ก่อนเราแก้แค้นศัตรูแล้ว ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง เพราะฉะนั้นพวกพลจึงไม่รับประทานอาหารเลย
25. และชาวแผ่นดินทุกคนก็เข้ามาในป่า มีน้ำผึ้งอยู่ตามพื้นทุ่ง
26. เมื่อประชาชนเข้าไปในป่านั้น คูเอ็ด น้ำผึ้งก็กำลังย่อยอยู่ แต่ไม่มีใครใดเอามือใส่ปาก เพราะเขากลัวคำปฏิญาณ
27. แต่โยนาธานไม่ได้ยินคำปฏิญาณของพระราชบิดาที่ทรงให้ประชาชนปฏิญาณ จึงเอาปลายไม้ที่ถืออยู่แหย่ที่รังผึ้งแล้วก็เอามือของท่านใส่ปาก ดาก็แจ่มใสขึ้น
28. มีชายคนหนึ่งเรียนว่า พระราชบิดาของท่านบังคับให้พวกพลปฏิญาณว่า 'ผู้ใดที่รับประทานอาหารในวันนี้ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง' และพวกพลก็อ่อนเพลีย
29. แล้วโยนาธานจึงกล่าวว่า บิดาของข้ากระทำให้แผ่นดินลำบาก ดูซิว่าตาของข้าแจ่มแจ้งเพียงไร เพราะข้าได้รับประทานน้ำผึ้งนี้แต่เล็กน้อย
30. ถ้าวันนี้พวกพลได้กินของที่ริบมาจากศัตรูซึ่งเขาหามาได้ อย่างอิมหน่าจะดีกว่านี้สักเท่าใด เพราะขณะนี้การฆ่าฟันคนฟิลิสเตียก็จะมากกว่ามิใช่หรือ
31. ในวันนั้นเขาทั้งหลายฆ่าฟันคนฟิลิสเตียจากมิคมาซถึงอัยยาโลน และพวกพลก็อ่อนเพลียนัก
32. และพวกพลก็วิ่งเข้าหาของที่ริบได้ เอาแกะและวัวและลูกวัวมาฆ่าเสีย ณ ที่นั่นเอง และพวกพลก็กินเนื้อพร้อมกับเลือด
33. แล้วเขาก็ไปทูลซาอูลว่า คูเอ็ด พวกพลกำลังทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ โดยรับประทานพร้อมกับเลือด และซาอูลจึงรับสั่งว่า พวกเจ้าได้ละเมิดแล้ว จงลี้ภัยก่อนหนีใหญ่มาให้เราวันนี้
34. และซาอูลตรัสว่า ท่านจงกระจัดกระจายกันไปท่ามกลางพวกพลและบอกเขาว่า 'ให้ทุกคนนำวัวหรือแกะของตนมาฆ่าเสียที่นี่แล้วรับประทาน อย่ากระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ด้วยรับประทานพร้อมกับเลือด' ดินนั้นทุกคนก็นำวัวมาและฆ่าเสียที่นั่น

35. และซาอูลก็สร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เป็นแท่นบูชาแท่นแรกซึ่งพระองค์สร้างถวายแด่พระเยโฮวาห์
36. แล้วซาอูลรับสั่งว่า ให้เราลงไปตามคนฟีลิสเตียทั้งกลางคืน แล้วริบข้าวของของเขาเสียจนรุ่งเช้า อย่าให้เหลือสักคนเดียวเลย และเขาทั้งหลายตอบว่า จงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบทุกประการเถิด แต่ปุโรหิตกล่าวว่า ให้เราเข้ามาเฝ้าพระเจ้าที่นี้เถิด
37. และซาอูลก็ทูลถามพระเจ้าว่า สมควรที่ข้าพระองค์จะติดตามคนฟีลิสเตียหรือไม่ พระองค์จะทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของอิสราเอลหรือ แต่ในวันนั้นพระองค์มิได้ทรงตอบท่าน
38. และซาอูลจึงตรัสว่า มาที่นี้เถิด ท่านทั้งหลายที่เป็นประมุขของคนอิสราเอลฟังทราบและเห็นว่าบาปนี้ได้เกิดขึ้นอย่างไรในวันนี้
39. เพราะว่าพระเยโฮวาห์ผู้ทรงช่วยอิสราเอล ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด แม้ความผิดนั้นอยู่ที่โยนาธานบุตรชายของข้า เขาก็จะต้องตายเป็นแน่ฉันนั้น แต่ไม่มีชายสักคนหนึ่งที่อยู่ในหมู่ประชาชนทั้งหมดนั้นตอบพระองค์
40. แล้วพระองค์จึงตรัสกับอิสราเอลทั้งปวงว่า พวกท่านทั้งหลายอยู่ฝ่ายหนึ่ง เราและโยนาธานบุตรชายของเราจะอยู่อีกฝ่ายหนึ่ง และประชาชนทูลซาอูลว่า ขอจงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด
41. ดังนั้นซาอูลจึงทูลพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลว่า ขอทรงสำแดงฝ่ายถูก ข้างฝ่ายซาอูลและโยนาธานถูกสลาก แต่ฝ่ายประชาชนรอดไป
42. แล้วซาอูลรับสั่งว่า จับสลากระหว่างเรากับโยนาธานบุตรชายของเรา และโยนาธานถูกสลาก
43. แล้วซาอูลจึงตรัสกับโยนาธานว่า เจ้าได้กระทำอะไร จงบอกเรามา โยนาธานก็ทูลว่า ข้าพระองค์ได้ชิมน้ำผึ้งที่ติดปลายไม้เท้าซึ่งอยู่ในมือของข้าพระองค์เล็กน้อยเท่านั้น และดูเถิด ข้าพระองค์ต้องตาย
44. และซาอูลตรัสว่า ขอพระเจ้าทรงลงโทษและยิงหนักกว่า โยนาธาน เจ้าจะต้องตายแน่
45. แล้วประชาชนจึงทูลซาอูลว่า โยนาธานควรจะต้องตายหรือ เขาเป็นผู้นำที่ได้นำให้มีชัยใหญ่ยิ่งนี้ในอิสราเอล ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด เส้นผมของท่านสักเส้นหนึ่งจะไม่ตกถึงดินฉันนั้น เพราะในวันนี้ท่านได้กระทำศึกด้วยกันกับพระเจ้า ประชาชนได้โยนาธานไว้ ท่านจึงไม่ถึงตาย
46. แล้วซาอูลก็เลิกทัพไม่ติดตามคนฟีลิสเตีย และคนฟีลิสเตียกลับไปยังที่อยู่ของตน
47. เมื่อซาอูลได้รับตำแหน่งกษัตริย์เหนืออิสราเอลนั้น พระองค์ก็ได้ทรงต่อสู้อรรดาศัตรูทุกด้าน ต่อสู้กับโมอับ กับชนอัมโมน กับเอโดม กับบรรดากษัตริย์แห่งโศบาร์ และกับคนฟีลิสเตีย ไม่ว่าพระองค์จะหันไปทางไหน พระองค์ก็ทรงกระทำให้เขาพ่ายแพ้ไป
48. พระองค์ทรงรวบรวมกองทัพ และทรงโจมตีพวกอามาเลซ และทรงช่วยคนอิสราเอลให้พ้นจากมือของบรรดาผู้ที่เข้าปล้นเขา
49. ฝ่ายโอรสของซาอูล มีโยนาธาน อิซวี มัลคีชูวา และชื่อธิดาทั้งสองของพระองค์คือ คนหัวบีชชื่อเมราบ และชื่อผู้น้องคือมีคาล
50. ชื่อเมียของซาอูลคืออาหิโนอัม บุตรสาวของอาหิมาอัส และชื่อแม่ทัพของพระองค์ คืออับเนอร์ บุตรชายเนอร์ลุงของซาอูล

51. คีซเป็นบิดาของซาอูล และเนอร์ผู้เป็นบิดาของอับเนอร์ เป็นบุตรชายของอาบีเอล
52. ตลอดรัชกาลของซาอูลมีสงครามอย่างรุนแรงกับคนฟีลิสเตียอยู่เสมอ เมื่อซาอูลทรงเห็นผู้ใดเป็นคนแข็งแรงหรือเป็นคนแก้วกล้า ก็ทรงนำมาไว้ใช้ใกล้พระองค์

1. ซามูเอลก็เรียนซาอูลว่า พระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาเจิมท่านเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลประชาชนของพระองค์ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่านฟังเสียงพระวณะของพระเยโฮวาห์
2. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า `เราจะลงโทษอามาเลชในการที่สกัดทางอิสราเอลเมื่อเขาออกจากอียิปต์
3. บัดนี้ท่านจงไปโจมตีอามาเลช และทำลายบรรดาที่เขา มีนั่นเสียให้สิ้นเชิง อย่าปราณีเขาเลย จงฆ่าเสียทั้งผู้ชายผู้หญิง ทั้งทารกและเด็กที่ยังดูดนม ทั้งวัว แกะ อูฐและลา'
4. ดังนั้นซาอูลจึงรวบรวมพวกพลและตรวจพลที่ตำบลเทลาอิม ได้ทหารราบสองแสนคนและคนยูดาห์หนึ่งหมื่นคน
5. ซาอูลก็ทรงยกกองทัพมายังเมืองแห่งหนึ่งของคนอามาเลช และตั้งซุ่มอยู่ในหุบเขา
6. และซาอูลตรัสแก่คนเคไนต์ว่า ไปเถิด จงแยกไปเสีย ลงไปเสียจากคนอามาเลช เกรงว่าเราจะทำลายพวกท่านไปพร้อมกับเขา เพราะท่านทั้งหลายได้แสดงความเมตตาต่อคนอิสราเอลทั้งหลายเมื่อเขายกออกมาจากอียิปต์ ดังนั้นคนเคไนต์ก็แยกออกไปจากคนอามาเลช
7. และซาอูลก็ทรงกระทำให้คนอามาเลชพ่ายแพ้ ตั้งแต่เมืองฮาวีลาห์ไกลไปจนถึงเมืองซูร์ ซึ่งอยู่ด้านหน้าอียิปต์
8. ทรงจับอากั๊กกษัตริย์ของคนอามาเลชได้ทั้งเป็น และได้ฆ่าฟันประชาชนเสียอย่างสิ้นเชิงด้วยคมดาบ
9. แต่ซาอูลและประชาชนได้ไว้ชีวิตอากั๊ก และที่ดีที่สุดของแกะกับวัวและสัตว์อ้วนพีกับลูกแกะ และสิ่งดี ๆ ทั้งหมด ไม่ยอมทำลายเสียอย่างสิ้นเชิง ทุกสิ่งที่เขาถูกและไร้ค่า เขาก็ทำลายเสียสิ้น
10. แล้วพระวณะแห่งพระเยโฮวาห์มายังซามูเอลว่า
11. เราเสียใจแล้วว่าเราได้ตั้งซาอูลเป็นกษัตริย์ เพราะเขาได้หันกลับเสียจากการตามเรา และไม่ทำตามบัญญัติของเรา และซามูเอลก็โกรธจึงร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์คืนยังรุ่ง
12. และซามูเอลลุกขึ้นแต่เช้าตรู่เพื่อจะไปหาซาอูลในเช้าวันนั้น และมีคนไปเรียนซามูเอลว่า ซาอูลเสด็จมาที่ภูเขาคารเมล และดูเถิด ทรงมาสร้างที่ระลึกของพระองค์แล้วก็หันและผ่านเรื่อยไปจนลงไปถึงกิลกาล
13. และซามูเอลก็มาหาซาอูล และซาอูลเรียนท่านว่า ขอพระเยโฮวาห์อวยพระพรท่านเถิด ข้าพเจ้าได้ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์แล้ว
14. และซามูเอลกล่าวว่า ถ้าอย่างนั้นเสียงแกะที่ร้องเข้าหูข้าพเจ้ากับเสียงวัวที่ข้าพเจ้าได้ยินหมายความว่าอะไร
15. ซาอูลตอบว่า เขาทั้งหลายได้นำมาจากคนอามาเลช เพราะพวกพลได้ไว้ชีวิตแกะและวัวที่ดีที่สุด เพื่อเป็นเครื่องสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน นอกจากนั้นเราทั้งหลายก็ได้ทำลายเสียสิ้น
16. แล้วซามูเอลจึงเรียนซาอูลว่า ให้รอก่อน ข้าพเจ้าจะขอเรียนท่านว่า พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอย่างไรคืนนี้ และซาอูลก็เรียนท่านว่า จงกล่าวไปเถิด
17. และซามูเอลเรียนว่า แม้ท่านเป็นแต่ผู้เล็กน้อยในสายตาของท่านเอง ท่านก็ได้รับแต่งตั้งให้เป็นประมุขของบรรดาตระกูลอิสราเอล และพระเยโฮวาห์ก็ทรงเจิมท่านไว้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลมิใช่หรือ
18. และพระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ท่านออกไปประกอบกิจ ตรัสว่า `จงไปทำลายคนอามาเลชคนบาปหนาเสียให้สิ้นเชิง และต่อสู้กับเขาจนกว่าเขาจะถูกผลาญเสียหมด'

19. เหตุใดท่านจึงไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ แต่ไปฉกฉวยทรัพย์สิ่งของต่างๆ และกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์
20. และซาอูลเรียนซามูเอลว่า ข้าพเจ้าได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์แล้ว ข้าพเจ้าได้ไปประกอบกิจตามที่พระเยโฮวาห์ทรงใช้ข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าได้คุมตัวอากักกษัตริย์แห่งคนอามาเลขมา และข้าพเจ้าก็ได้ทำลายคนอามาเลขเสียอย่างสิ้นเชิง
21. แต่พวกพลได้เก็บส่วนของทรัพย์เชลยรวมทั้งแกะและวัว ส่วนที่ดีที่สุดจากของซึ่งกำหนดให้ทำลายเสียให้สิ้นเชิงนั้น เพื่อนำมาเป็นเครื่องสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านที่ในเมืองกิลังกาล
22. และซามูเอลกล่าวว่า พระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัยในเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชามากกว่าการที่จะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์หรือ ดูเถิด ที่จะเชื่อฟังก็ดีกว่าเครื่องสัตวบูชา และซึ่งจะสดับฟังก็ดีกว่าไขมันของบรรดาแกะผู้
23. เพราะการกบฏก็เป็นเหมือนบาปแห่งการถือฤกษ์ถือยาม และความต้อตึงก็เป็นเหมือนความชั่วช้าและการไหว้รูปเคารพ เพราะเหตุที่ท่านทอดทิ้งพระวณะของพระเยโฮวาห์ พระองค์จึงทรงถอดท่านออกจากตำแหน่งกษัตริย์
24. และซาอูลเรียนซามูเอลว่า ข้าพเจ้าได้กระทำบาปแล้ว เพราะข้าพเจ้าได้ละเมิดพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์และคำของท่าน เพราะข้าพเจ้าเกรงกลัวประชาชนและยอมฟังเสียงของเขาทั้งหลาย
25. เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่านโปรดอภัยบาปของข้าพเจ้า และขอกลับไปกับข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะได้นมัสการพระเยโฮวาห์
26. และซามูเอลเรียนซาอูลว่า ข้าพเจ้าจะไม่กลับไปกับท่าน เพราะท่านทอดทิ้งพระวณะของพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงถอดท่านจากเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล
27. พอซามูเอลหันจะไป ซาอูลก็ได้ยึดชายเสื้อของท่านไว้และเสื้อนั้นก็ขาด
28. และซามูเอลเรียนท่านว่า ในวันนี้พระเยโฮวาห์ได้ทรงฉีกราชอาณาจักรอิสราเอลเสียจากท่านแล้ว และทรงมอบให้แก่ผู้อื่นที่ดีกว่าท่าน
29. ยิ่งกว่านี้ผู้ทรงเป็นกำลังของอิสราเอลจะไม่มูสาหรือกลับใจ เพราะว่าพระองค์หาใช่มนุษย์ที่จะกลับใจไม่
30. ฝ่ายซาอูลจึงเรียนว่า ข้าพเจ้าได้กระทำบาปแล้ว แต่บัดนี้ขอท่านให้เกียรติแก่ข้าพเจ้า ต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของประชาชนของข้าพเจ้า และต่อหน้าคนอิสราเอล ขอกลับไปกับข้าพเจ้าเพื่อข้าพเจ้าจะได้นมัสการพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
31. ซามูเอลจึงกลับตามซาอูลไป และซาอูลก็นมัสการพระเยโฮวาห์
32. แล้วซามูเอลกล่าวว่า ท่านทั้งหลายจงนำอากักกษัตริย์ของคนอามาเลขมาให้ข้าพเจ้า และอากักก็เข้ามาหาท่านด้วยหน้าตาเบิกบาน อากักกล่าวว่า ความขมขื่นแห่งความตายก็ผ่านพ้นไปแน่แล้ว
33. ฝ่ายซามูเอลกล่าวว่า ดาบของท่านได้กระทำให้ผู้หญิงไร้บุตรฉันใด มารดาของท่านจะไร้บุตรในหมู่พวกผู้หญิงทั้งหลายฉันนั้น และซามูเอลก็ฟันอากักเสียเป็นท่อนๆต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่ในกิลังกาล
34. ฝ่ายซามูเอลก็ไปรามาห์ และซาอูลก็เสด็จขึ้นไปยังวังของพระองค์ที่กิเบอาห์แห่งซาอูล

35. และซามูเอลไม่มาพบซาอูลอีกจนวันสิ้นชีพ แต่ซามูเอลได้โศกเศร้าเพราะซาอูล และพระเยโฮวาห์ทรงกลับ
พระทัยที่ได้ทรงกระทำให้ซาอูลเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูเอลว่า เจ้าจะเป็นทุกข์เรื่องซาอูลนานเท่าใดเล่า เมื่อเราถอดเขาจากเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลแล้ว จงเติมน้ำมันให้เต็มเขาสัตว์ของเจ้า แล้วก็ไปเถอะ เราจะใช้เจ้าไปหาเจสซีชาวเบธเลเฮม เพราะว่าในหมู่พวกบุตรชายของเขาเราจัดเตรียมกษัตริย์องค์หนึ่งไว้แล้วสำหรับเรา
2. ซามูเอลก็กราบทูลว่า ข้าพระองค์จะไปอย่างไรได้ ถ้าซาอูลได้ยินเขาคงฆ่าข้าพระองค์เสีย และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า จงนำวัวตัวเมียไปกับเจ้าตัวหนึ่ง และกล่าวว่า `ข้าพเจ้ามาถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์'
3. จงเชิญเจสซีมาที่การถวายสัตวบูชา นั้น แล้วเราจะสำแดงให้เจ้ารู้ว่าเจ้าควรจะทำประการใด เจ้าจงเจิมให้เราผู้ซึ่งเราจะบอกชื่อแก่เจ้า
4. ซามูเอลก็กระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา และมาที่เบธเลเฮม พวกผู้ใหญ่ของเมืองนั้นก็ตัวสั่นออกมาหาท่านกล่าวว่า ท่านมาอย่างสันติหรือ
5. และซามูเอลตอบว่า มาอย่างสันติ เรามาถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ จงชำระตัวของท่านให้บริสุทธิ์ และขอเชิญมาที่การถวายสัตวบูชา กับเรา และซามูเอลก็ชำระตัวเจสซีและบุตรชายทั้งหลายของท่านให้บริสุทธิ์ และเชิญเขาเหล่านั้นให้ไปยังการถวายสัตวบูชา
6. อยู่มาเมื่อเขาทั้งหลายมาแล้วท่านก็มองเห็นเอลีอับจึงคิดว่า ผู้ที่พระองค์ทรงให้เจิมไว้ก็อยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์แน่แล้ว
7. แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับซามูเอลว่า อย่ามองดูที่รูปร่างหน้าตาหรือที่ความสูงแห่งร่างกายของเขา ด้วยเราไม่ยอมรับเขา เพราะพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรไม่เหมือนกับที่มนุษย์ดู ด้วยว่ามนุษย์ดูที่รูปร่างภายนอก แต่พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรจิตใจ
8. แล้วเจสซีก็เรียกอาบีนาดบให้เดินผ่านหน้าซามูเอล ท่านกล่าวว่า พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเลือกผู้นี้
9. แล้วเจสซีให้ซัมมาห์เดินผ่านไป และท่านก็กล่าวว่า พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเลือกผู้นี้
10. แล้วเจสซีให้บุตรชายทั้งเจ็ดคนเดินผ่านหน้าซามูเอล และซามูเอลบอกกับเจสซีว่า พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเลือกคนเหล่านี้
11. แล้วซามูเอลกล่าวแก่เจสซีว่า บุตรชายของท่านอยู่ที่นี้หมดแล้วหรือ เจสซีตอบว่า ยังมีคนสุดท้ายอีกคนหนึ่ง ดูเถิด เขากำลังเลี้ยงแกะอยู่ และซามูเอลกล่าวแก่เจสซีว่า จงใช้คนไปตามเขามา เพราะเราจะไม่ยอมนั่งจนกว่าเขาจะมาที่นี่
12. เจสซีก็ใช้คนไปนำเขามา ฝ่ายเขาเป็นคนผิวแดงๆ มีใบหน้าสวยและรูปร่างงามน่าดู และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า จงลุกขึ้นเจิมตั้งเขาไว้ เพราะเป็นคนนี้แหละ
13. ซามูเอลจึงนำขวดเขาน้ำมันและเจิมตั้งเขาไว้ท่ามกลางพี่ชายของเขา และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็สวมทับดาวิดตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป และซามูเอลก็ลุกขึ้นกลับไปยังรามัท
14. ฝ่ายพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ก็ปราศจากซาอูล และวิญญาณชั่วจากพระเยโฮวาห์ก็ทรมาณซาอูล
15. และพวกมหาดเล็กของซาอูลก็กราบทูลว่า ดูเถิด บัดนี้วิญญาณชั่วจากพระเจ้ากำลังทรมาณพระองค์อยู่

16. ขอเจ้านายของข้าพระองค์ทั้งหลาย จงบัญชาผู้รับใช้ของพระองค์ผู้ที่อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ให้หาคนที่ฝีมือดี ในการตัดพินเขาคู่ และต่อมาเมื่อวิญญาณชั่วจากพระเจ้าสิงพระองค์ ก็ให้เขาตัดพินเขาคู่แล้วพระองค์จะหายดี
17. ซาอูลก็รับสั่งผู้รับใช้ของพระองค์ว่า จงไปหาชายคนหนึ่งที่ตัดพินได้ดีมาให้เรา นำเขามาหาเรา
18. คนหนึ่งในพวกผู้รับใช้ทูลว่า ดูกิจ ข้าพระองค์เห็นบุตรชายคนหนึ่งของเจสซีชาวเบธเลเฮม เป็นผู้ฝีมือดีในการตัดพิน เป็นคนกล้าหาญ เป็นนักรบ เฉลียวฉลาดในกิจการงาน และเป็นคนมีหน้าตาดีและพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเขา
19. เพราะฉะนั้นซาอูลจึงส่งผู้สื่อข่าวไปยังเจสซีกล่าวว่า จงให้ดาวิดบุตรชายของท่านผู้อยู่กับแกะนั้นมาหาเรา
20. และเจสซีก็จัดลาตัวหนึ่งบรรทุกขนมปัง และถูงหนึ่งใส่น้ำองุ่นถูงหนึ่ง กับลูกแพะตัวหนึ่ง ฝากไปกับดาวิดบุตรชายของท่านให้ถวายซาอูล
21. ดาวิดก็มาเฝ้าซาอูลและเข้ารับราชการ ซาอูลก็ทรงรักดาวิดมาก ดาวิดก็ได้เป็นคนถือเครื่องอาวุธของซาอูล
22. และซาอูลทรงส่งข่าวไปยังเจสซีว่า เราขอรับรองให้ท่าน โปรดอนุญาตให้ดาวิดมาเฝ้าอยู่เบื้องหน้าเราเถิด เพราะเขาเป็นที่โปรดปรานในสายตาของเรา
23. อยู่มาเมื่อวิญญาณชั่วจากพระเจ้ามาสิงซาอูลเมื่อไร ดาวิดก็หยิบพินเขาคู่ใช้มือตัดถวาย ซาอูลก็ทรงข่มขื่นขื่น และหายดี และวิญญาณชั่วก็พราวจากพระองค์ไป

1. ฝ่ายคนฟีลิสเตียก็รวบรวมกองทัพเพื่อจะทำสงคราม เขามาชุมนุมกันอยู่ที่ตำบลโสโคห์ ซึ่งเป็นเขตยูดาห์ และตั้งค่ายอยู่ระหว่างตำบลโสโคห์กับตำบลอาเซคาร์ที่เอเฟสดัมมิม
2. และซาอูลกับคนอิสราเอลก็ชุมนุมกัน และตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเอลาห์ และวางแนวไว้ต่อสู้กับคนฟีลิสเตีย
3. คนฟีลิสเตียยืนอยู่ที่ภูเขาข้างหนึ่ง และคนอิสราเอลยืนอยู่ที่ภูเขาอีกข้างหนึ่ง มีหุบเขาคั่นกลาง
4. มีผู้หนึ่งชื่อโกลิอัทเป็นยอดทหารได้ออกมาจากค่ายคนฟีลิสเตีย เป็นชาวเมืองกัท สูงหกศอกคืบ
5. เขาสวมหมวกทองสัมฤทธิ์ไว้ที่ศีรษะ และสวมเสื้อเกราะ เสื้อเกราะนั้นหนักห้าพันเชเชลเป็นทองสัมฤทธิ์
6. และสวมสนับแข้งทองสัมฤทธิ์ที่ขา และมีหอกทองสัมฤทธิ์แหวงอยู่ที่ป่า
7. ด้ามหอกนั้นเหมือนไม้กระพั้นทอผ้า ตัวหอกหนักหกร้อยเชเชลเป็นเหล็ก ทหารถือโล่ของเขาเดินออกหน้า
8. เขาออกมายืนตะโกนไปทางแนวอิสราเอลว่า เจ้าทั้งหลายออกมาทำศึกทำไมเล่า ข้าเป็นคนฟีลิสเตียไม่ใช่หรือ เจ้าก็เป็นข้าของซาอูลไม่ใช่หรือ จงเลือกคนแทนพวกเจ้า ให้เขาลงมาหาข้านี้
9. ถ้าเขาสามารถสู้รบและฆ่าตัวข้าได้ พวกเราจะยอมเป็นข้าของพวกเจ้า แต่ถ้าข้าชนะเขาและฆ่าเขาตาย แล้วพวกเจ้าต้องเป็นข้าของพวกเรา และรับใช้เรา
10. และคนฟีลิสเตียคนนั้นกล่าวว่า วันนี้ข้าขอท้ากองทัพอิสราเอล จงส่งคนมาสู้กันเถิด
11. เมื่อซาอูลและคนอิสราเอลทั้งสิ้นได้ยินถ้อยคำของคนฟีลิสเตียคนนั้น เขาทั้งหลายก็ท้อใจและกลัวมาก
12. ฝ่ายดาวิดเป็นบุตรชายของชาวเอฟราธาห์คนหนึ่งแห่งเมืองเบธเลเฮมในยูดาห์ ชื่อเจสซี ผู้มีบุตรชายแปดคน ในรัชกาลของซาอูล ชายคนนี้เป็นคนแก่แล้วเป็นคนอายุมาก
13. บุตรชายใหญ่สามคนของเจสซีก็ตามซาอูลไปทำศึกแล้ว ชื่อของบุตรชายสามคนที่ไปทำศึกนั้นคือ บุตรหัวปีเอลีอับ คนถัดมาอาบีนาตับ และคนที่สามชัมมาห์
14. ดาวิดเป็นบุตรสุดท้อง พี่ชายทั้งสามคนก็ตามซาอูลไปแล้ว
15. แต่ดาวิดกลับจากซาอูลไปเลี้ยงแกะของบิดาที่เบธเลเฮม
16. คนฟีลิสเตียคนนั้นได้ออกมายืนอยู่ทั้งเช้าและเย็นตั้งสี่สิบวัน
17. เจสซีสั่งดาวิดบุตรชายของตนว่า ข้าวักนี้เอฟาห์หนึ่ง และขนมปังสิบก้อนนี้ อันจัดไว้ให้พวกพี่ชายของเจ้า จงเอาไปให้พี่ชายของเจ้าที่ค่ายเร็ว ๆ
18. และจงนำเนยแข็งสิบชิ้นนี้ไปให้แก่ผู้บังคับกองพันของเขาด้วย ดูว่าพี่ชายของเจ้าทุกข์สุขอย่างไร แล้วรับของฝากมาจากเขาบ้าง
19. ฝ่ายซาอูลกับเขาทั้งหลายและคนอิสราเอลทั้งปวง อยู่ที่หุบเขาเอลาห์สู้รบกับคนฟีลิสเตียอยู่
20. ดาวิดจึงลุกขึ้นแต่เช้ามืด และทิ้งแกะไว้กับผู้ดูแลนำเสบียงอาหารเดินทางไปตามที่เจสซีได้บัญชาแก่เขา และเขาก็มาถึงเขตค่ายขณะที่กองทัพกำลังยกออกไปสู่แนวรบพลางร้องกราวศึก
21. คนอิสราเอลกับคนฟีลิสเตียก็ยกมาจะปะทะกันกองทัพปะทะกองทัพ
22. ดาวิดก็มอบสัมภาระไว้กับผู้ดูแลกองสัมภาระ และวิ่งไปที่แนวรบไปทักทายพี่ชายของตน

23. เมื่อเขากำลังพูดกันอยู่ ดูเถิด คนฟีลิสเตียชาวเมืองกัท ยอดทหารที่ชื่อโกลิอัทออกมาจากแนวรบฟีลิสเตีย กล่าว
ทำอย่างแต่ก่อนและดาวิดก็ได้ยิน
24. เมื่อบรรดาคนอิสราเอลเห็นชายคนนั้นก็วิ่งหนีเขาไป กลัวเขามาก
25. คนอิสราเอลพูดว่า เจ้าเคยเห็นคนที่ออกมานั้นหรือ เขาออกมาทำทนายอิสราเอลแท้ๆ ถ้าใครฆ่าเขาได้ กษัตริย์จะ
พระราชทานทรัพย์ให้เขามากมาย และจะมอบราชธิดาให้ด้วย และกระทำให้อำนาจบิดาของเขาเป็นคณบดีในการ
เกณฑ์ในอิสราเอล
26. และดาวิดกล่าวแก่ชายคนที่ยืนอยู่ข้างเขาว่า เขาจะอย่างไรแก่คนที่ฆ่าคนฟีลิสเตียคนนี้ได้ และนำเอาความ
เหยียดหยามอิสราเอลไปเสีย คนฟีลิสเตียผู้มิได้เข้าสู่หนัดคนนี่คือใครเล่า เขาจึงมาทำทนายกองทัพของพระเจ้าผู้ทรง
พระชนม์อยู่
27. ประชาชนก็ตอบเขาอย่างเดียวกันว่า ผู้ที่ฆ่าเขาได้ก็จะได้รับดั่งที่กล่าวมาแล้วนั้น
28. ฝ่ายเอลีอัชพี่ชายหับปีได้ยินคำที่ดาวิดพูดกับชายคนนั้น เอลีอัชก็โกรธดาวิดกล่าวว่า เจ้าลงมาทำไม เจ้าทิ้งแกะ
ไม่กีดตัวที่ถิ่นทุรกันดารไว้กับใคร ข้ารู้ถึงความทะเยอทะยานของเจ้า และความคิดชั่วของเจ้า เพราะเจ้าลงมาเพื่อจะ
มาดูเขารบกัน
29. ดาวิดจึงตอบว่า ผมได้ทำอะไรไปแล้วเล่า ไม่มีเหตุผลหรือ
30. เขาจึงหันไปหาคนอื่นเสีย และพูดอย่างเดียวกัน และประชาชนก็ตอบแก่เขาอย่างคร่าวก่อน
31. เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินคำที่ดาวิดพูด เขาทั้งหลายก็เล่าความให้ซาอูลทราบ ซาอูลจึงใช้คนให้มาตามดาวิด
32. ดาวิดก็ทูลซาอูลว่า อย่าให้จิตใจของผู้ใดผ่อไปเพราะชายคนนั้นเลย ผู้รับใช้ของพระองค์จะไปสู้รบกับคนฟีลิสเตีย
คนนี้
33. และซาอูลกล่าวแก่ดาวิดว่า เจ้าไม่สามารถที่จะไปสู้รบกับชายฟีลิสเตียคนนั้นดอก เพราะเจ้าเป็นแต่เด็กหนุ่ม และ
เขาเป็นทหารชำนาญศึกมาตั้งแต่หนุ่มๆแล้ว
34. แต่ดาวิดทูลซาอูลว่า ผู้รับใช้ของพระองค์เคยดูแลแพะแกะของบิดา และเมื่อมีสิงโตหรือหมีมาเอาลูกแกะตัวหนึ่ง
ไปจากฝูง
35. ข้าพระองค์ก็ไล่ตามฆ่ามัน และช่วยลูกแกะนั้นให้พ้นมาจากปากของมัน ถ้ามันลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ ข้า
พระองค์ก็จับหมวดเคราของมัน และทุบตีมันจนตาย
36. ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ฆ่าสิงโตและหมีนั้นมาแล้ว คนฟีลิสเตียผู้มิได้เข้าสู่หนัดคนนี้ก็เหมือนสัตว์เหล่านั้นตัว
หนึ่ง ด้วยเขาได้ทำทนายกองทัพของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่
37. และดาวิดทูลต่อไปว่า พระเยโฮวาห์ผู้ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากเท้าของสิงโตและจากเท้าของหมี จะทรง
ช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมือของคนฟีลิสเตียคนนี้ และซาอูลจึงตรัสแก่ดาวิดว่า จงไปเถอะ และพระเยโฮวาห์จะทรง
สถิตอยู่กับเจ้า
38. แล้วซาอูลก็ทรงเอาเครื่องอาวุธของพระองค์สวมให้ดาวิด ทรงสวมหมวกทองสัมฤทธิ์บนศีรษะของเขา และสวม
เสื้อเกราะให้เขา

39. และดาวิดก็คาดดาบทับเครื่องอาวูฐ เขาลองเดินดูก็เห็นว่าใช้ไม่ได้ เพราะเขาไม่ชิน แล้วดาวิดจึงทูลซาอูลว่า ข้าพระองค์จะสวมเครื่องเหล่านี้ไปไม่ได้ เพราะว่าข้าพระองค์ไม่ชิน ดาวิดจึงปลดออกเสีย
40. แล้วจึงถือไม้เท้าไว้ และเลือกก้อนหินเกลี้ยงจากรถม้าได้ห้าก้อน จึงใส่ในย่ามผู้เลี้ยงแกะของเขาในถุงของเขา และมีมือถือสลิงอยู่ เขาก็เข้าไปใกล้คนฟีลิสเตียคนนั้น
41. คนฟีลิสเตียนั้นก็ออกมาใกล้ดาวิด พร้อมกับคนถือโล่เดินออกหน้า
42. เมื่อคนฟีลิสเตียมองไปรอบๆ และเห็นดาวิดก็ดูถูกเขา เพราะเขาเป็นแต่คนหนุ่ม ผิวดำๆ และมีใบหน้างดงาม
43. คนฟีลิสเตียจึงพูดกับดาวิดว่า ข้าเป็นหมาหรือเจ้าจึงถือไม้เท้ามาหาข้า และคนฟีลิสเตียคนนั้นก็แข่งต่อดาวิดออกนามพระของตน
44. คนฟีลิสเตียพูดกับดาวิดว่า มาหาข้านี้ ข้าจะเอาเนื้อของเจ้าให้กินในอากาศกับสัตว์ในทุ่งกิน
45. แล้วดาวิดก็พูดกับคนฟีลิสเตียคนนั้นว่า ท่านมาหาข้าพเจ้าด้วยดาบ ด้วยหอกและด้วยหอกซัด แต่ข้าพเจ้ามาหาท่านในพระนามแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งกองทัพอิสราเอล ผู้ซึ่งท่านได้ทำทายนั้น
46. ในวันนี้พระเยโฮวาห์จะทรงมอบท่านไว้ในมือข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะประหารท่าน และตัดศีรษะของท่านเสีย และในวันนี้ข้าพเจ้าจะให้ศพของกองทัพฟีลิสเตียแก่กันในอากาศและแก่สัตว์ป่า เพื่อทั้งพิภพนี้จะทราบว่ามีพระเจ้าพระองค์หนึ่งในอิสราเอล
47. และชุมนุมชนนี้ทั้งสิ้นจะทราบว่ามีพระเจ้ามิได้ทรงช่วยด้วยดาบหรือด้วยหอก เพราะว่าการรบเป็นของพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงมอบท่านไว้ในมือของเราทั้งหลาย
48. อยู่มาเมื่อคนฟีลิสเตียคนนั้นลุกขึ้นเข้ามาใกล้เพื่อปะทะดาวิด ดาวิดก็วิ่งเข้าหาแนวรบเพื่อปะทะกับคนฟีลิสเตียคนนั้นอย่างรวดเร็ว
49. และดาวิดเอามือล้วงเข้าไปในย่ามหยิบหินก้อนหนึ่งออกมา แล้วเหวี่ยงหินก้อนนั้นด้วยสายสลิง ถูกคนฟีลิสเตียคนนั้นที่หน้าผาก ก้อนหินจมเข้าไปในหน้าผาก เขาก็ล้มหน้าคว่ำลงที่ดิน
50. ดังนั้นดาวิดก็ชนะคนฟีลิสเตียคนนั้นด้วยสลิงและก้อนหินก้อนหนึ่ง และคว้าคนฟีลิสเตียคนนั้นลง และฆ่าเขาเสีย ดาวิดไม่มีดาบอยู่ในมือ
51. ดังนั้นแล้วดาวิดจึงวิ่งไปยืนอยู่เหนือคนฟีลิสเตียคนนั้น หยิบดาบของเขาชักออกจากฝักฆ่าเขาเสียและตัดศีรษะของเขาออกเสียด้วยดาบเล่มนั้น เมื่อคนฟีลิสเตียเห็นว่ายอดทหารของเขาตายเสียแล้วก็พากันหนีไป
52. คนอิสราเอลกับคนยูดาห์ก็ลุกขึ้นโห่ร้องไล่ติดตามคนฟีลิสเตียไกลไปจนถึงหุบเขาและถึงประตูเมืองเอโครน ทหารฟีลิสเตียที่บาดเจ็บจึงล้มลงตามทางจากซาอาราอิม ไกลไปจนถึงเมืองกัทและเมืองเอโครน
53. และคนอิสราเอลก็กลับมาจากไล่ติดตามคนฟีลิสเตีย และมาปล้นค่ายของเขา
54. ดาวิดก็นำศีรษะของคนฟีลิสเตียคนนั้นมาที่กรุงเยรูซาเล็ม แต่เขาเอาเครื่องอาวูฐของเขาไว้ที่เต็นท์ของตนแล้ว
55. เมื่อซาอูลทรงเห็นดาวิดออกไปต่อสู้กับคนฟีลิสเตีย จึงตรัสถามอับเนอร์แม่ทัพของพระองค์ว่า อับเนอร์ ชายหนุ่มคนนี้เป็นลูกของใคร และอับเนอร์ทูลว่า ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ข้าพระองค์ไม่ทราบ
56. กษัตริย์จึงรับสั่งว่า ไปสืบถามดูว่า เจ้าหนุ่มคนนั้นเป็นลูกของใคร

57. เมื่อดาวิดกลับมาจากการฆ่าคนฟีลิสเตีย อับเนอร์ก็มาพาตัวเขาเข้าไปเฝ้าซาอูลถือศีรษะของคนฟีลิสเตียคนนั้น
ไปด้วย

58. ซาอูลจึงตรัสถามเขาว่า เจ้าหนุ่มเอ๋ย เจ้าเป็นลูกของใคร และดาวิดทูลว่า ข้าพระองค์เป็นบุตรของเจสซีชาว
เบธเลเฮมผู้รับใช้ของพระองค์

1. อยู่มาเมื่อดาวิดทูลซาอูลเสร็จแล้ว จิตใจของโยนาธานก็ผูกสมัครักใคร่กับจิตใจของดาวิด และโยนาธานก็รักเธออย่างรักชีวิตของตนเอง
2. และวันนั้นซาอูลก็ทรงกักตัวเธอไว้ ไม่ยอมให้เธอกลับไปบ้านบิดาของเธอ
3. แล้วโยนาธานก็กระทำพันธสัญญากับดาวิด เพราะท่านรักเธออย่างกับรักชีวิตของตนเอง
4. โยนาธานก็ถอดเสื้อคลุมออกมามอบให้แก่ดาวิดพร้อมทั้งเครื่องแต่งตัว ดาบ คันทวน และเข็มขัดด้วย
5. และดาวิดก็ออกไปประพาดิตัวอย่างเฉลียวฉลาดไม่ว่าซาอูลจะใช้เธอไป ณ ที่ใด ดังนั้นซาอูลจึงทรงตั้งเธอให้อยู่เหนือนักรบทั้งหลาย เธอก็เป็นที่ยอมรับในสายตาประชาชน และในสายตาข้าราชการทั้งปวงของซาอูลด้วย
6. อยู่มาเมื่อดาวิดกลับมาจากการฆ่าคนฟีลิสเตียนนั้นกำลังเดินทางอยู่ พวกผู้หญิงก็ออกมาจากบรรดาหัวเมืองอิสราเอล ร้องเพลงและเต้นรำต้อนรับกษัตริย์ซาอูล ด้วยรำมะนา ด้วยความเบิกบานสำราญใจ และด้วยเครื่องดนตรี
7. และเมื่อพวกผู้หญิงเต้นรำรื่นเริงกันอยู่นั้นก็ขับร้องรับกันว่า ซาอูลฆ่าคนเป็นพันๆ และดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่นๆ
8. ซาอูลทรงกริ้วนัก คำที่ร้องกันนั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระองค์เลย พระองค์ตรัสว่า เขาสรรเสริญดาวิดว่าฆ่าคนเป็นหมื่นๆ ส่วนเราเขาว่าฆ่าแต่เพียงเป็นพันๆ ดาวิดจะได้อะไรอีกเล่านอกจากราชอาณาจักร
9. ซาอูลก็ทรงใช้สายดาจับดาวิดตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป
10. อยู่มาในวันรุ่งขึ้นวิญญาณชั่วจากพระเจ้านี้ก็เข้าสิงซาอูล ซาอูลก็ทรงพยากรณ์อยู่ในวังของพระองค์ ดาวิดก็กำลังติดพันอย่างที่เขาเคยติดถวายเป็นทุกวันมา ซาอูลทรงถือหอกอยู่
11. และซาอูลก็ทรงพุ่งหอก ด้วยนึกว่า ข้าจะปักดาวิดให้ติดกับผนังเสีย แต่ดาวิดก็หนีไปจากพระพักตร์พระองค์ได้ถึงสองครั้ง
12. ซาอูลก็ทรงกลัวดาวิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเธอ แต่ทรงพรากจากซาอูลแล้ว
13. ดังนั้นซาอูลจึงรับสั่งให้ย้ายดาวิดไปให้พ้นพระพักตร์ ตั้งเป็นผู้บังคับการกองพัน และเธอได้เข้าออกอยู่ต่อหน้าประชาชน
14. ดาวิดกระทำอย่างเฉลียวฉลาดในทุกประการ และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเธอ
15. เมื่อซาอูลทรงเห็นว่าดาวิดได้กระทำอย่างเฉลียวฉลาดยิ่ง ก็ทรงเกรงกลัวดาวิด
16. แต่คนอิสราเอลและคนยูดาห์ทั้งสิ้นรักดาวิด เพราะเธอเข้าออกต่อหน้าเขาทั้งหลาย
17. ฝ่ายซาอูลจึงรับสั่งกับดาวิดว่า ดูเถิด นี่คือนบุตรสาวคนโตของเราชื่อเมราบ เราจะมอบแม่มางให้เป็นภรรยาของเธอ ขอแต่เธอจงเป็นคนกล้าหาญและสู้ศึกของพระเยโฮวาห์เท่านั้น เพราะซาอูลทรงดำริว่า อย่าให้มือของเราแตะต้องเขาเลย ให้มือคนฟีลิสเตียแตะต้องเขาดีกว่า
18. ดาวิดทูลซาอูลว่า ในอิสราเอลข้าพระองค์คือผู้ใด ชีวิตของข้าพระองค์คืออะไร หรือเรือนบรรพบุรุษของข้าพระองค์คือผู้ใด ที่ข้าพระองค์ควรจะเป็นราชบุตรเขยของกษัตริย์
19. แต่อยู่มา เมื่อถึงเวลาที่จะทรงยกเมราบราชธิดาของซาอูลให้เป็นภรรยาของดาวิด แม่มางก็ถูกยกให้เป็นภรรยาของอาดรีเอลชาวเมโหลห์

20. ฝ่ายมีคาลราชาธิดาของซาอูลนั้นรักดาวิด มีคนเอาเรื่องไปทูลซาอูล เรื่องนี้เป็นที่พอพระทัยพระองค์
21. ซาอูลทรงดำริว่า ให้เรายกแม่นางให้แก่เธอ แม่นางจะได้เป็นกับดักเธอ และมือของคนฟีลิสเตียจะได้ต่อสู้เธอ ดังนั้นซาอูลจึงรับสั่งแก่ดาวิดว่า วันนี้เธอจะเป็นบุตรเขยของเราเช่นเดียวกัน
22. ซาอูลทรงบัญชามหาดเล็กว่า จงพูดเป็นส่วนตัวกับดาวิดว่า 'ดูเถิด กษัตริย์พอพระทัยในเธอ และบรรดามหาดเล็กของพระองค์ก็รักเธอ เพราะฉะนั้นจงเป็นบุตรเขยของกษัตริย์เถิด'
23. และมหาดเล็กของซาอูลพูดเรื่องนี้ให้ดาวิดฟัง ดาวิดก็ถามว่า ท่านทั้งหลายเห็นว่า ที่จะเป็นบุตรเขยของกษัตริย์นั้นเป็นเรื่องเล็กน้อยอยู่หรือ ด้วยข้าพเจ้าเป็นแต่คนจน และไม่มีชื่อเสียงอะไรเลย
24. และมหาดเล็กของซาอูลจึงทูลว่า ดาวิดพูดอย่างนั้นอย่างนี้
25. ซาอูลจึงรับสั่งว่า เจ้าจงพูดเช่นนั้นแก่ดาวิดว่า 'กษัตริย์ไม่มีพระประสงค์จะเอาอะไรในการแต่งงานเลย นอกจากหนึ่งปลายองคชาติของคนฟีลิสเตียสักหนึ่งร้อย เพื่อพระองค์จะทรงแก้แค้นศัตรูของกษัตริย์' ฝ่ายซาอูลทรงดำริว่าจะให้ดาวิดตายเสียด้วยมือของคนฟีลิสเตีย
26. และเมื่อมหาดเล็กกล่าวคำเหล่านั้นให้ดาวิดฟัง ก็เป็นที่พอใจดาวิดที่จะเป็นบุตรเขยของกษัตริย์ เวลาที่กำหนดไว้ยังไม่หมดไป
27. ดาวิดก็ลุกขึ้นไปพร้อมกับคนของเธอ ได้ฆ่าคนฟีลิสเตียเสียสองร้อยคน และดาวิดก็นำหนึ่งปลายองคชาติของคนเหล่านั้นมาถวายแก่กษัตริย์ครบจำนวน เพื่อเธอจะเป็นบุตรเขยของกษัตริย์ ซาอูลจึงยกมีคาลพระราชธิดาของพระองค์ให้เป็นภรรยาของดาวิด
28. ซาอูลทรงเห็นและทราบว่พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับดาวิด และมีคาลพระราชธิดาของซาอูลรักเธอ
29. ซาอูลทรงเกรงกลัวดาวิดมากยิ่งขึ้น ดังนั้นซาอูลจึงเป็นศัตรูของดาวิดเรื่อยมา
30. บรรดาเจ้านายแห่งคนฟีลิสเตียก็ออกมาทำสงคราม ต่อมาเมื่อเขาทั้งหลายจะออกมาแล้ว ดาวิดก็ได้กระทำอย่างเฉลียวฉลาดมากกว่าบรรดาข้าราชการของซาอูล ชื่อเสียงของเธอจึงโด่งดังมาก

1. ซาอูลตรัสกับโยนาธานราชบุตรและกับบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ว่าให้เขาทั้งหลายฆ่าดาวิดเสีย
2. แต่โยนาธานราชบุตรของซาอูลพอใจในดาวิดมาก และโยนาธานก็บอกดาวิดว่า ซาอูลเสด็จพ่อของฉันท้องจะฆ่าเธอเสีย เพราะฉะนั้นบัดนี้ ขอจงระวังตัวให้ดีจนพຽນนี้เช้า จงอยู่เสียในที่ลับซ่อนตัวไว้
3. และฉันทจะออกไปยืนอยู่ข้างๆเสด็จพ่อในทุ่งนาที่เธออยู่ และฉันทจะกราบทูลเสด็จพ่อด้วยเรื่องของเธอ ถ้าฉันทรู้เรื่องอะไรจะบอกให้ทราบ
4. โยนาธานกล่าวชมดาวิดให้ซาอูลราชบิดาฟังทูลว่า ขอภักษัตริย์อย่าทรงกระทำบาปต่อดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์เลย เพราะดาวิดหาได้กระทำความบาปสิ่งใดต่อพระองค์ไม่ และการงานของเธอก็เป็นงานปฏิบัติพระองค์อย่างดี
5. เพราะเธอเสียดชีวิตของตน และประหารคนฟิลิเตียนั้น และพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้มีการช่วยให้พ้นอย่างใหญ่หลวงเพื่ออิสราเอลทั้งปวง พระองค์ทรงเห็นแล้วและทรงชื่นชมยินดี แต่โฉนพระองค์จึงจะกระทำบาปต่อโลหิตที่ไร้ความผิด ด้วยการฆ่าดาวิดเสียอย่างปราศจากเหตุผล
6. ซาอูลก็ทรงฟังเสียงของโยนาธานและซาอูลจึงปฎิญาณว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แนฉันทใด ดาวิดจะไม่ต้องถูกประหารชีวิตเลยฉันทนั้น
7. และโยนาธานก็เรียกดาวิด และโยนาธานแจ้งให้เธอทราบถึงสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น และโยนาธานนำดาวิดเข้าเฝ้าซาอูล และดาวิดได้เข้าเฝ้าซาอูลอย่างแต่ก่อน
8. สงครามได้เกิดขึ้นอีก ดาวิดก็ออกไปต่อสู้กับคนฟิลิเตีย และได้ฆ่าฟันเสียเป็นอันมาก เขาทั้งหลายจึงหนีไปเสียจากเธอ
9. แล้ววิญญานชั่วจากพระเยโฮวาห์ก็เข้ามาสิงซาอูล เมื่อพระองค์ประทับในวังของพระองค์ ทรงหอกอยู่ และดาวิดก็กำลังติดพิณถวาย
10. และซาอูลทรงฟຽงหอกหมายปักดาวิดให้ติดฝาผนัง แต่เธอก็หลบหนีพระพักตร์ซาอูลไป ซาอูลจึงทรงฟຽงหอกติดผนัง และดาวิดก็หลบหนีรอดไปได้ในคืนนั้น
11. ซาอูลทรงใช้ผู้สื่อสารไปที่บ้านของดาวิดเพื่อเฝ้าดูเธอ และเพื่อจะฆ่าเธอเสียในเวลาเช้า แต่มีคาลภรรยาของดาวิดบอกดาวิดว่า ถ้าคืนนี้เธอไม่ช่วยชีวิตของเธอให้พ้น พຽນนี้เธอจะถูกฆ่าตาย
12. มีคาลจึงหย่อนดาวิดลงทางหน้าต่าง และเธอก็หนีรอดไป
13. มีคาลได้นำรูปเคารพมาวางไว้บนเตียงนอน และวางหมอนขนแพะไว้ที่ศีรษะ เอาผ้าห่มคลุมไว้
14. เมื่อซาอูลส่งผู้สื่อสารไปจับดาวิด มีคาลตอบว่า เขาไม่สบาย
15. แล้วซาอูลส่งผู้สื่อสารนั้นให้ไปดูดาวิดอีก สั่งว่า จงนำเขามาหาเราทั้งเตียง เพื่อเราจะได้ฆ่าเขาเสีย
16. เมื่อผู้สื่อสารเข้ามา ดูเถิด รูปเคารพก็อยู่ในเตียง พร้อมกับหมอนขนแพะอยู่ที่ศีรษะ
17. ซาอูลรับสั่งถามมีคาลว่า โฉนเจ้าจึงหลอกลวงเรา และปล่อยศัตรูของเราไปเสีย เขาจึงรอดพ้นไป และมีคาลทูลตอบซาอูลว่า เธอพูดกับหม่อมฉันทว่า 'ปล่อยให้ฉันทไปเถิด จะให้ฉันทฆ่าเธอทำไมเล่า'
18. ฝ่ายดาวิดก็หนีรอดไป เธอมาหาซามูเอลที่เมืองรามัท และเล่าทุกเรื่องทีซาอูลได้ทรงกระทำแก่เธอให้ซามูเอลฟัง

เธอและซามูเอลก็ไปอยู่เสียที่นาโยท

19. มีคนไปทูลซาอูลว่า ดูเถิด ดาวิดอยู่ที่นาโยทในเมืองรามัท

20. ซาอูลก็รับสั่งให้ผู้สื่อข่าวไปจับดาวิด และเมื่อเขาไปเห็นหมู่ผู้พยากรณ์กำลังพยากรณ์อยู่ และซามูเอลยืนเป็นหัวหน้าเขาทั้งหลาย พระวิญญาณของพระเจ้าก็มาสถิตกับผู้สื่อข่าวของซาอูล และเขาทั้งหลายก็พยากรณ์ด้วย

21. เมื่อมีคนไปทูลซาอูล พระองค์ก็ทรงใช้ผู้สื่อข่าวอื่นไป และคนเหล่านั้นก็พยากรณ์ด้วย ซาอูลทรงใช้ให้ผู้สื่อข่าวไปครั้งที่สาม เขาทั้งหลายก็พยากรณ์ด้วย

22. ซาอูลก็เสด็จไปที่รามัทเอง มาถึงบ่อน้ำใหญ่ที่ในเมืองเศคู และรับสั่งถามว่า ซามูเอลกับดาวิดอยู่ที่ไหน มีคนทูลว่า ดูเถิด เขาทั้งสองอยู่ที่นาโยทในเมืองรามัท

23. พระองค์จึงเสด็จไปที่นั่นยังนาโยทในเมืองรามัท และพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตกับพระองค์ด้วย ทรงดำเนินพลางพยากรณ์พลางจนเสด็จถึงนาโยทที่เมืองรามัท

24. พระองค์ทรงถอดฉลองพระองค์ออกด้วย และก็ทรงพยากรณ์ต่อหน้าซามูเอล และบรรทมเปลือยกายอยู่ตลอดวันนั้นและตลอดคืนนั้น ดังนั้นเขาจึงพูดกันว่า ซาอูลอยู่ในจำพวกผู้พยากรณ์ด้วยหรือ

1. ดาวิดก็หนีจากนาโยทในเมืองรามัท และมาหาโยนาธานกล่าวว่า ข้าพเจ้าได้กระทำความผิด อะไรเป็นความชั่วช้าของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้กระทำความผิดบาปอันใดต่อเสด็จพ่อของท่าน พระองค์จึงได้แสวงชีวิตของข้าพเจ้า
2. และโยนาธานจึงตอบเธอว่า ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เธอไม่ต้องตายดอก ดูกิจการ เสด็จพ่อจะมีได้ทรงกระทำการใหญ่เหนือสิ่งใดโดยมิให้ฉันรู้ ทำไมเสด็จพ่อจะปิดบังเรื่องนี้จากฉันเล่า คงไม่เป็นเช่นนั้นแน่
3. ดาวิดจึงปฏิญาณยิ่งกว่านั้นอีกและกล่าวว่า เสด็จพ่อของท่านทรงทราบอย่างแน่นอนว่า ข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน และพระองค์ตรัสว่า 'อย่าให้โยนาธานรู้เรื่องนี้เลย เกรงว่าเขาจะเสร์ใจ' พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด และท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ความจริงมีอยู่ว่า ระหว่างข้าพเจ้ากับความตายก็ยิ่งเหลืออีกเพียงก้าวเดียวฉันนั้น
4. โยนาธานจึงพูดกับดาวิดว่า จิตใจเธอปรารถนาอะไร ฉันจะทำตามเพื่อเธอ
5. ดาวิดจึงกล่าวกับโยนาธานว่า ดูกิจการ ฟรุ้งนี้เป็นวันขึ้นค่ำ ข้าพเจ้าไม่ควรขาดที่จะนั่งร่วมโต๊ะเสวยกับกษัตริย์ แต่ขอโปรดให้ข้าพเจ้าไปซ่อนตัวอยู่ที่ในทุ่งนาจนถึงเย็นวันที่สาม
6. ถ้าเสด็จพ่อของท่านเห็นข้าพเจ้าขาดไป ก็ขอโปรดทูลพระองค์ว่า 'ดาวิดได้วิงวอนขอลาข้าพระองค์กลับไปเมืองเบธเลเฮมเมืองของตน เพราะที่นั่นหังครอบครัวทำการถวายสัตวบูชาประจำปี'
7. ถ้าพระองค์รับสั่งว่า 'ดีแล้ว' ผู้รับใช้ของท่านก็ดีไป แต่ถ้าพระองค์ทรงกริ้ว ก็ขอทราบเถิดว่า พระองค์ดำริการร้าย
8. เพราะฉะนั้นขอท่านกรุณากระทำแก่ผู้รับใช้ของท่านด้วยใจจงรัก เพราะท่านได้กระทำพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์กับผู้รับใช้ของท่านแล้ว แต่ถ้าความชั่วช้ามีอยู่ในข้าพเจ้า ขอท่านฆ่าข้าพเจ้าเสียเองเถิด เพราะท่านจะนำข้าพเจ้าไปให้เสด็จพ่อของท่านทำไม
9. โยนาธานจึงกล่าวว่า อย่าให้มีวีแววอย่างนี้เลยนะ ถ้าฉันทราบว่าจะเสด็จพ่อคิดร้ายต่อเธอ ฉันจะไม่ไปบอกเธอหรือ
10. แล้วดาวิดก็กล่าวแก่โยนาธานว่า ถ้าเสด็จพ่อของท่านตอบท่านอย่างดุดัน ใครจะบอกแก่ข้าพเจ้าได้
11. และโยนาธานบอกดาวิดว่า มาเถิด ให้เราเข้าไปในทุ่งนา เขาทั้งสองจึงเข้าไปในทุ่งนา
12. และโยนาธานกล่าวแก่ดาวิดว่า โอ พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เมื่อฉันได้หังดูเสด็จพ่อของฉันในวันฟรุ้งนี้ประมาณเวลานี้ หรือในวันที่สาม ดูกิจการ ถ้ามีอะไรดีต่อดาวิด และฉันจะไม่ใช้คนไปบอกเธอทีเดียว
13. ขอพระเยโฮวาห์ทรงลงโทษแก่โยนาธานและยิ่งหนักกว่า แต่ถ้าเสด็จพ่อพอพระทัยที่จะทำร้ายเธอ ฉันจะบอกเธอให้ทราบ และส่งให้เธอหนีไปให้พ้นภัย ขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเธอ อย่างที่พระองค์ทรงสถิตกับเสด็จพ่อของฉัน
14. ถ้าฉันยังมีชีวิตอยู่ต่อไป ขอเธอสำแดงความเมตตาแห่งพระเยโฮวาห์ต่อฉัน เพื่อฉันจะไม่ต้องตาย
15. ขออย่าตัดความกรุณาของเธอมือต่อวงศาวานของฉันเป็นนิตย์ ในเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกำจัดศัตรูทุกคนของดาวิดเสียจากพื้นพิภพแล้ว
16. โยนาธานจึงทำพันธสัญญากับวงศาวานของดาวิดว่า ขอพระเยโฮวาห์ทรงแก้แค้นต่อศัตรูของดาวิดเถิด
17. และโยนาธานก็ให้ดาวิดปฏิญาณอีกครั้งหนึ่งโดยความรักของท่านที่มีต่อเธอ เพราะท่านรักเธออย่างกับรักชีวิตของตนเอง

18. แล้วโยนาธานจึงพูดกับดาวิดว่า พรุ่งนี้เป็นวันขึ้นค่ำ และเขาจะเห็นว่าเธอขาดไป เพราะที่นั่งของเธอจะว่างอยู่
19. เมื่อเธออยู่สามวันแล้ว เธอจึงลงไปโดยเร็ว ไปยังที่ที่เธอได้ซ่อนตัวอยู่ในวันแห่งการกระทำนั้น และคอยอยู่ข้างศิลาเอเชล
20. ฉันจะยิงลูกธนูสามลูกไปข้างๆที่นั่น อย่างกับว่าฉันยิงเป้า
21. และดูเถิด ฉันจะใช้เด็กไปสั่งว่า 'จงไปหาลูกธนู' ถ้าฉันพบกับเด็กนั้นว่า 'ดูเถิด ลูกธนูอยู่ทางข้างนี้ของเจ้า ไปเอามา' แล้วขอเธอเข้ามา เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์แน่ฉันใด เธอก็ปลอดภัยแล้ว ไม่มีอันตรายอันใดฉันนั้น
22. แต่ถ้าฉันพบกับเด็กหนุ่มนั้นว่า 'ดูเถิด ลูกธนูอยู่ข้างหน้าเจ้าโน่น' เธอจึงไปเถิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงส่งเธอไปแล้ว
23. ส่วนเรื่องที่เขาและฉันได้พูดกันนั้น ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานระหว่างเธอและฉันเป็นนิตย์
24. ดาวิดจึงซ่อนตัวอยู่ในทุ่งนา และเมื่อถึงวันขึ้นค่ำ กษัตริย์ก็ประทับเสวยพระกระยาหาร
25. กษัตริย์ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์อย่างที่เคยทรงกระทำ คือประทับที่พระที่นั่งข้างๆฝาผนัง โยนาธานยืนอยู่และอับเนอร์นั่งอยู่ข้างซาอูล แต่ที่ของดาวิดก็ว่างอยู่
26. อย่างไรก็ตามในวันนั้นซาอูลมิได้ตรัสประการใด เพราะทรงดำริว่า ดาวิดคงเกิดเหตุบางอย่าง เขาคงมลทิน เขาคงมลทินแน่
27. อยู่มาวันรุ่งขึ้น คือวันที่สองของเดือน ที่ของดาวิดก็ว่างอยู่ และซาอูลก็ตรัสกับโยนาธานราชบุตรของพระองค์ว่า ทำไมบุตรเจสซีมิได้มารับประทานอาหาร ทั้งวานนี้และวันนี้
28. โยนาธานทูลตอบซาอูลว่า ดาวิดได้วิ่งวอนขอลาเข้าพระองค์ไปยังบ้านเบธเลเฮม
29. เขาว่า 'ข้าพเจ้าขอร้องให้ท่านอนุญาตให้ข้าพเจ้าไป เพราะครอบครัวของข้าพเจ้ามีการถวายสัตวบูชาในเมือง และพี่ชายของข้าพเจ้าสั่งให้ข้าพเจ้าไปที่นั่น บัดนี้ถ้าข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน ข้าพเจ้าก็ขอร้องให้ท่านอนุญาตให้ข้าพเจ้าไปเยี่ยมพี่ชายของข้าพเจ้า' ด้วยเหตุนี้เขาจึงมิได้มาที่โต๊ะของกษัตริย์
30. แล้วความกริ้วของซาอูลก็พลุ่งขึ้นต่อโยนาธาน พระองค์ตรัสกับท่านว่า เจ้า ลูกของหญิงกบฏและวิปลาส ข้าไม่รู้หรือว่าเจ้าเลือกบุตรเจสซีมาให้ความอับอายแก่ตัวเองและให้ความอับอายแก่ความเปลือยเปล่าแห่งแม่ของเจ้า
31. ตราบใดที่ลูกของเจสซีมีชีวิตอยู่บนดิน ตัวเจ้าหรือราชอาณาจักรของเจ้าก็จะตั้งอยู่ไม่ได้ เพราะฉะนั้นจงใช้คนไปตามเขามาให้เรา เพราะเขาจะต้องตายแน่
32. แล้วโยนาธานจึงทูลตอบซาอูลพระราชบิดาของท่านว่า ทำไมเขาจะต้องถูกประหาร เขาได้กระทำผิดสิ่งใดพระเจ้าข้า
33. แต่ซาอูลได้ทรงพุ่งหอกใส่ท่านเพื่อจะฆ่าท่าน ดังนั้นโยนาธานจึงทราบว่ พระราชบิดาของท่านหมายฆ่าดาวิดเสีย
34. โยนาธานจึงลุกขึ้นจากโต๊ะด้วยความโกรธยิ่งนัก มิได้รับประทานอาหารในวันที่สองของเดือนนั้น เพราะท่านเศร้าใจด้วยเรื่องดาวิด เพราะว่าพระราชบิดาของท่านได้หยามหน้าหน้าดาวิด
35. ต่อมารุ่งเช้าขึ้นโยนาธานก็ออกไปที่ทุ่งนาตามที่นัดหมายไว้กับดาวิด มีเด็กไปด้วยคนหนึ่ง

36. และท่านสั่งเด็กนั้นว่า จงวิ่งไปหาลูกธนูที่ฉันยิงไป เมื่อเด็กนั้นวิ่งไป โยนาธานก็ยิงธนูลูกหนึ่งขึ้นหน้าไป
37. และเมื่อเด็กนั้นมาถึงที่ที่ลูกธนูซึ่งโยนาธานยิงไปนั้น โยนาธานก็ร้องสั่งเด็กนั้นว่า ลูกธนูอยู่ข้างหน้าไหนไม่ใช่หรือ
38. และโยนาธานร้องสั่งเด็กนั้นว่า จงรีบไปโดยเร็วอย่าหยุดอยู่ เด็กของโยนาธานก็ไปเก็บลูกธนู และกลับมาหานายของตน
39. แต่เด็กนั้นไม่ทราบเรื่อง โยนาธานและดาวิดเท่านั้นที่ทราบ
40. และโยนาธานก็มอบอาวุธของท่านให้เด็กนั้น และบอกเขาว่า ไป จงแบกสิ่งเหล่านี้ไปในเมือง
41. เมื่อเด็กนั้นไปแล้ว ดาวิดก็ลุกขึ้นมาจากที่ที่อยู่ทิศใต้ ชบหน้าลงถึงดิน แล้วกราบลงสามครั้ง และทั้งสองก็จูบกัน และร้องไห้กัน จนดาวิดร้องมากเหลือเกิน
42. โยนาธานจึงกล่าวกับดาวิดว่า ขอจงไปเป็นสุขเถิด เพราะเราทั้งสองได้ปฏิญาณไว้แล้วในพระนามแห่งพระเยโฮวาห์ว่า 'พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นพยานระหว่างฉันและเธอ และระหว่างเชื้อสายของฉันกับเชื้อสายของเธอสืบไปเป็นนิตย์' ดาวิดก็ลุกขึ้นจากไป และโยนาธานก็เข้าไปในเมือง

1. แล้วดาวิดก็มายังเมืองโนบฮาอาหิเมเลคปุโรหิต และอาหิเมเลคตัวสั้นอยู่เมื่อพบดาวิดจึงพูดกับท่านว่า ทำไมท่านจึงมาคนเดียว และไม่มีผู้ใดมากับท่าน
2. ดาวิดจึงพูดกับอาหิเมเลคปุโรหิตว่า กษัตริย์ทรงบัญชาข้าพเจ้าให้ทำเรื่องหนึ่งรับสั่งแก่ข้าพเจ้าว่า 'อย่าบอกเรื่องซึ่งเราใช้เจ้าไปกระทำนั้นแก่ผู้ใดให้รู้เลย และด้วยเรื่องซึ่งเรามอบหมายแก่เจ้านั้น' ข้าพเจ้าได้นัดหมายไว้กับพวกผู้รับใช้ ณ ที่แห่งหนึ่ง
3. ท่านมีอะไรติดมืออยู่บ้างเล่า ขอมอบขนมปังไว้่มือข้าพเจ้าสักห้าก้อน หรืออะไรที่มีที่นี้ก็ได้
4. ปุโรหิตนั้นตอบดาวิดว่า ข้าพเจ้าไม่มีขนมปังธรรมดาติดมือเลย แต่มีขนมปังบริสุทธิ์ ขอแต่คนหนุ่มได้อยู่ห่างจากผู้หญิงมาแล้วก็แล้วกัน
5. และดาวิดก็ตอบท่านปุโรหิตว่า ที่จริง ตั้งแต่เราออกไปปฏิบัติงาน ผู้หญิงก็ถูกกันไว้ให้ห่างจากเราทั้งหลาย ประมาณสามวัน และภานะของคนหนุ่มก็บริสุทธิ์ และขนมปังนั้นเป็นอย่างธรรมดาอยู่แล้ว ถึงแม้ว่าขนมปังนั้นถูกชำระให้บริสุทธิ์ในภานะแล้ว
6. ดังนั้นปุโรหิตจึงมอบขนมปังบริสุทธิ์ให้แก่ดาวิด เพราะที่นั่นไม่มีขนมปังอื่นนอกจากขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งเก็บมาจากหน้าพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพื่อวางขนมปังใหม่ในวันที่เก็บเอาขนมปังเก่านั้นออกไป
7. ในวันนั้นมีชายคนหนึ่งอยู่ที่นั่นเป็นผู้รับใช้ของซาอูล มีธุระต้องเฝ้าพระเยโฮวาห์อยู่ เขาชื่อโดเอก คนเอโดม เป็นหัวหน้าคนเลี้ยงสัตว์ของซาอูล
8. และดาวิดกล่าวแก่อาหิเมเลคว่า ท่านไม่มีหอกหรือดาบติดมืออยู่สักเล่มหนึ่งหรือ ด้วยข้าพเจ้ามิได้นำดาบหรือเครื่องอาวุธติดมาเลย เพราะราชการของกษัตริย์เป็นการด่วน
9. ปุโรหิตนั้นจึงกล่าวว่า ดาบของโกลิอัทคนฟิลิสเตีย ซึ่งท่านฆ่าเสียที่หุบเขาเอลาห์นั้น ดูเถิด ยังห้อยอยู่ที่ข้างหลังเอโพล ถ้าท่านต้องการดาบนั้นจงเอาไปเถิด นอกจากเล่มนั้นแล้วก็ไม่มียอดอื่นอีก และดาวิดกล่าวว่า ไม่มีดาบอื่นเหมือนดาบเล่มนั้นแล้ว ขอให้ข้าพเจ้าเถิด
10. และดาวิดก็ลุกขึ้นในวันนั้นหนีจากพระพักตร์ซาอูลไปหาอาคีซกษัตริย์เมืองกัท
11. และมหาดเล็กของอาคีซทูลว่า ดาวิดคนนี้ไม่ใช่หรือที่เป็นกษัตริย์ของแผ่นดินนั้น เขามิได้เต็นร์และขับเพลงรับกันหรือว่า 'ซาอูลฆ่าคนเป็นพันๆ และดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่นๆ'
12. และดาวิดก็จำถ้อยคำเหล่านี้ไว้ในใจและกลัวอาคีซกษัตริย์เมืองกัทอย่างมาก
13. ท่านจึงเปลี่ยนอกกับกิริยาต่อหน้าเขาทั้งหลาย และกระทำตนเป็นคนบ้าในมือเขา เทียวกาไว้ที่ประตูรั้ว และปล่อยให้ น้ำลายไหลลงเประอะครา
14. อาคีซจึงสั่งผู้รับใช้ของท่านว่า ดูเถิด เจ้าเห็นว่าคนนั้นบ้า แล้วเจ้าพาเขามาหาเราทำไม
15. ข้าพเจ้าคนบ้าหรือ เจ้าจึงพาคนนี้มาทำบ้าให้ข้าดู คนอย่างนี้ควรเข้ามาในนิเวศของข้าหรือ

1. ดาวิดก็จากที่นั่นหนีไปอยู่ที่ถ้ำอดุลิม เมื่อพี่ชายของท่านและวงศ์วานบิดาของท่านทั้งสิ้นได้ยินเรื่องเขาก็ลงไปหาท่านที่นั่น
2. แล้วทุกคนที่มีความทุกข์ยาก และทุกคนที่มีหนี้สิน และทุกคนที่ไม่มีความพอใจก็พากันมาหาท่าน และท่านก็เป็นหัวหน้าของเขาทั้งหลาย มีคนมาแม้ว่าสวมอยู่กับท่านประมาณสี่ร้อยคน
3. ดาวิดก็ออกจากที่นั่นไปยังเมืองมิสปาห์ในแผ่นดินโมอับ และท่านทูลกษัตริย์เมืองโมอับว่า ขอโปรดให้บิดามารดาของข้าพเจ้ามาอยู่กับพระองค์เถิด จนกว่าข้าพเจ้าจะทราบว่าพระเจ้าจะทรงกระทำประการใดเพื่อข้าพเจ้า
4. และท่านก็นำบิดามารดามาฝากษัตริย์แห่งโมอับ และท่านทั้งสองก็อาศัยอยู่กับกษัตริย์ตลอดเวลาที่ดาวิดอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง
5. แล้วผู้พยากรณ์กล่าวแก่ดาวิดว่า ท่านอย่าอยู่ในที่กำบังเข้มแข็งนี้เลย จงไปเข้าไปในแผ่นดินยูดาห์เถิด ดาวิดก็ไปและมาอยู่ในป่าเฮเรท
6. ฝ่ายซาอูลทรงได้ยินว่ามีผู้พบดาวิดและคนที่อยู่กับท่าน (เวลานั้นซาอูลประทับที่เมืองกิเบอาห์ได้ตั้งไม้แห่งหนึ่งที่รามัท ทรงหอกอยู่ และบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ก็ยืนอยู่รอบพระองค์)
7. และซาอูลตรัสกับผู้รับใช้ที่ยืนอยู่รอบพระองค์ว่า เจ้าทั้งหลายพวกคนเบนยามิน จงฟังเถิด บุตรของเจสซีจะให้เราและสวนองุ่นแก่เจ้าทั้งหลายหรือ จะตั้งเจ้าทั้งหลายให้เป็นผู้บังคับการกองพันกองร้อยหรือ
8. เจ้าทั้งหลายจึงได้คิดกบฏต่อเรา ไม่มีใครแจ้งแก่เราเลย เมื่อลูกของเราทำพันธไมตรีกับบุตรของเจสซีนั้น ไม่มีผู้ใดร่วมทุกข์กับเรา หรือแจ้งแก่เราว่า ลูกของเราปลุกปั่นผู้รับใช้ของเราให้ต่อสู้เรา คอยชும்ดักเราอยู่อย่างทุกวันนี้
9. โดเอกคนเอโดมซึ่งอยู่เหนือผู้รับใช้ของซาอูลจึงทูลตอบว่า ข้าพระองค์เห็นบุตรเจสซีมาที่เมืองโนบมาหาอาหิเมเลคบุตรอาหิทুব
10. แล้วเขาก็ทูลถามพระเยโฮวาห์ให้ท่าน และให้เสปียงอาหาร และให้ดาบของโกลิอัทคนฟิลิสเตียแก่ท่านไป
11. แล้วกษัตริย์ก็ใช้ให้ไปเรียกอาหิเมเลคบุตรอาหิทুব บุตรชายอาหิทুব และวงศ์วานบิดาของท่านทั้งสิ้น ผู้เป็นบุตรโอรหิตเมืองโนบ ทุกคนก็มาหากษัตริย์
12. และซาอูลตรัสว่า บุตรอาหิทুবเอ๋ย จงฟังเถิด เขาทูลตอบว่า เจ้านายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์อยู่ที่นี้
13. และซาอูลตรัสแก่เขาว่า ทำไมเจ้าจึงร่วมกันกบฏต่อเรา ทั้งเจ้าและบุตรของเจสซี ในการที่เจ้าได้ให้ขนมปังและดาบแก่เขา และได้ทูลถามพระเจ้าให้เขา เขาจึงลุกขึ้นต่อสู้เรา และคอยชும்ดักเราอยู่อย่างทุกวันนี้
14. และอาหิเมเลคทูลตอบกษัตริย์ว่า ในบรรดาข้าราชการผู้รับใช้ของพระองค์ มีผู้ใดเล่าที่จะสัตย์ซื่ออย่างดาวิด พระราชบุตรเขยของกษัตริย์ ผู้บังคับบัญชาทหารราชองครักษ์ และเป็นผู้มีเกียรติในพระราชสำนักของพระองค์
15. แล้วข้าพระองค์ได้ทูลขอพระเจ้าเพื่อเขาจริงหรือ เปล่าเลย ขอกษัตริย์อย่าทรงกล่าวโทษสิ่งใดต่อผู้รับใช้ของพระองค์ หรือวงศ์วานของบิดาของข้าพระองค์ทั้งสิ้น เพราะผู้รับใช้ของพระองค์ไม่ทราบเรื่องนี้เลย ไม่ว่ามากหรือน้อย
16. กษัตริย์ตรัสว่า อาหิเมเลค เจ้าจะต้องตายแน่ ทั้งเจ้าและวงศ์วานบิดาของเจ้าทั้งสิ้นด้วย
17. และกษัตริย์ก็รับสั่งแก่ทหารราบผู้ยืนเฝ้าอยู่ว่า จงหันมาประหารบุตรโอรหิตเหล่านี้ของพระเยโฮวาห์เสีย เพราะว่ามือ

ของเขาอยู่กับดาวิดด้วย เขารู้แล้วว่ามันหนีไป แต่ไม่แจ้งให้เรารู้ แต่ข้าราชการผู้รับใช้ของกษัตริย์ไม่ยอมลงมือฟัน
บรูโรทิตของพระเยโฮวาห์

18. แล้วกษัตริย์จึงตรัสกับโตเอกว่า เจ้าจงหนีไปฟันบรูโรทิตเหล่านั้น โตเอกคนเอโดมก็หนีไปฟันบรรดาบรูโรทิต ในวัน
นั้นเขาฆ่าบุคคลที่สวมเอโฟดผ้าป่านเสียแปดสิบห้าคน

19. และเขาประหารโนบเมืองของบรูโรทิตเสียด้วยคมดาบ ฆ่าเสียด้วยคมดาบทั้งผู้ชาย ผู้หญิง เด็ก และเด็กที่ยังดูด
นม วัว ลา และแกะ

20. แต่บุตรชายคนหนึ่งของอาหิเมเลค บุตรชายอาหิหุบ ชื่ออาบียาธาร์ได้รอดพ้นและหนีตามดาวิดไป

21. อาบียาธาร์ก็บอกดาวิดว่าซาอูลได้ประหารบรูโรทิตของพระเยโฮวาห์เสีย

22. ดาวิดจึงพูดกับอาบียาธาร์ว่า ในวันนั้นเมื่อโตเอกคนเอโดมอยู่ที่นั่น เรารู้แล้วว่า เขาจะต้องทุลซาอูลแน่ เรา
เป็นต้นเหตุแห่งความตายของบุคคลทั้งสิ้นในวงศ์วานบิดาของท่าน

23. จงอยู่เสียกับเราเถิด อย่ากลัวเลย เพราะผู้ที่แสวงชีวิตของท่านก็แสวงชีวิตของเราด้วย ท่านอยู่กับเราก็จะพ้นภัย

1. แล้วพวกเขาบอกดาวิดว่า ดูกิจิต คนฟีลิสเตียกำลังรบเมืองเคีลัทอยู่และปล้นเอาข้าวที่ลาน
2. ดาวิดจึงทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า ควรที่ข้าพระองค์จะไปต่อสู้กับคนฟีลิสเตียเหล่านี้หรือไม่ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับดาวิดว่า จงไปต่อสู้คนฟีลิสเตียและช่วยเมืองเคีลัทให้พ้น
3. แต่คนของดาวิดเรียนท่านว่า ดูกิจิต เราอยู่ในยูดาห์นี่ก็ยกแล้วอยู่ ถ้าเราขึ้นไปยังเคีลัทสู้รบกับกองทัพของฟีลิสเตียเราจะยิ่งกลัวมากขึ้นเท่าใด
4. แล้วดาวิดก็ทูลถามพระเยโฮวาห์อีก และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบท่านว่า จงลุกขึ้นลงไปยังเคีลัทเกิด เพราะเราจะมอบคนฟีลิสเตียไว้ในมือของเจ้า
5. และดาวิดกับคนของท่านก็ไปยังเคีลัทต่อสู้กับคนฟีลิสเตีย นำเอาสัตว์เลี้ยงของเขาไป และฆ่าฟันเขาทั้งหลายเสียเป็นอันมาก ดังนั้นแหละดาวิดก็ได้ช่วยชาวเมืองเคีลัทให้พ้น
6. อยู่มาเมื่ออาบียาธาร์บุตรชายของอาหิเมเลคหนีไปหาดาวิดที่เมืองเคีลัทนั้น เขาถือเอาโฟดลงมาด้วย
7. มีคนไปทูลซาอูลว่า ดาวิดมาที่เคีลัทแล้ว ซาอูลจึงตรัสว่า พระเจ้าทรงมอบเขาไว้ในมือเราแล้ว เพราะที่เขาเข้าไปในเมืองที่มีประตูและดาด เขาก็ขังตัวเองไว้
8. และซาอูลทรงให้เรียกพลทั้งปวงเข้าสงคราม ให้ลงไปยังเคีลัทเพื่อล้อมดาวิดกับคนของท่านไว้
9. ดาวิดทราบว่ซาอูลทรงคิดร้ายต่อท่าน ท่านจึงพูดกับอาบียาธาร์บุตรโรทิตว่า จงนำเอาโฟดมาที่นี่เกิด
10. ดาวิดกราบทูลว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ยืนยันว่า ซาอูลหาช่องที่จะมายังเคีลัทเพื่อทำลายเมืองนี้เพราะข้าพระองค์เป็นเหตุ
11. ประชาชนชาวเคีลัทจะมอบข้าพระองค์ไว้ในมือท่านหรือ ซาอูลจะเสด็จลงมาดังที่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้ยืนยัน หรือ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอพระองค์ทรงบอกผู้รับใช้ของพระองค์เกิด และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า เขาจะลงมา
12. แล้วดาวิดจึงกราบทูลว่า ประชาชนชาวเคีลัทจะมอบข้าพระองค์และคนของข้าพระองค์ไว้ในมือของซาอูลหรือ และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า เขาทั้งหลายจะมอบเจ้าไว้
13. แล้วดาวิดกับคนของท่านซึ่งมีประมาณหกร้อยคนก็ลุกขึ้นไปเสียจากเคีลัท และเขาทั้งหลายก็ไปตามแต่ที่เขาจะไปได้ เมื่อมีคนไปทูลซาอูลว่า ดาวิดหนีไปจากเคีลัทแล้ว ซาอูลก็ทรงเลิกการติดตาม
14. และดาวิดก็อยู่ในถิ่นทุรกันดารตามที่กำบังเข้มแข็งและอยู่ในแดนที่อกเขาแห่งถิ่นทุรกันดารศิฟ และซาอูลก็ทรงแสวงท่านทุกวัน แต่พระเจ้ามิได้มอบท่านไว้ในมือของซาอูล
15. และดาวิดเห็นว่าซาอูลได้ทรงออกมาแสวงชีวิตของเธอ ดาวิดอยู่ในถิ่นทุรกันดารศิฟที่ป่าไม้
16. และโยนาธานราชบุตรของซาอูลได้ลุกขึ้นไปหาดาวิดที่ป่าไม้ และสนับสนุนมือของเธอให้เข้มแข็งขึ้นในพระเจ้า
17. โยนาธานพูดกับเธอว่า อย่างกลัวเลย เพราะว่ามือของซาอูลเสด็จพ่อของฉันทจะไม่พบ เธอจะได้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และฉันทจะเป็นอุปราช ซาอูลเสด็จพ่อของฉันทก็ทราบเรื่องนี้ด้วย
18. และทั้งสองก็กระทำพันธสัญญาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดาวิดยังคงอยู่ที่ป่าไม้ และโยนาธานก็กลับไปวัง

19. ฝ่ายชาวศิฟได้ขึ้นไปหาซาอูลที่กิเบอาห์ทูลว่า ดาวิดได้ซ่อนตัวอยู่ท่ามกลางพวกข้าพระองค์ ในที่กำบังเข้มแข็งที่ป่าไม้ บนเนินเขาฮาดีลาห์ ซึ่งอยู่ใต้เยซิโมนมิใช่หรือ
20. ข้าแต่กษัตริย์ เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอเสด็จลงไปตามสุดพระทัยปรารถนาที่จะลงไป ฝ่ายพวกข้าพระองค์จะมอบเขาไว้ในหัตถ์ของกษัตริย์
21. และซาอูลตรัสว่า ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรแก่พวกท่าน เพราะพวกท่านปรานีเรา
22. จงไปหาดูให้แน่นอนยิ่งขึ้น ดูให้รู้ว่าเขาอยู่ที่ไหน ใครเห็นเขาที่นั่นบ้าง เพราะมีคนบอกข้าว่า เขาฉลาดนัก
23. เพราะฉะนั้นจงไปสังเกตดูที่ชุมนุมว่าเขาส่อนตัวอยู่ที่ไหน และกลับมาเอาเนื้อความแน่นอนมาบอกเรา แล้วเราจะไปกับท่าน ต่อมาถ้าเขาอยู่ในเขตแผ่นดิน เราจะค้นหาเขาในบรรดาคนยูดาห์ที่นับเป็นพันธ
24. เขาทั้งหลายก็ลุกขึ้นไปยังศิฟก่อนซาอูล ฝ่ายดาวิดกับคนของท่านอยู่ในถิ่นทุรกันดารมาโอนในที่ราบใต้เยซิโมน
25. ซาอูลกับคนของพระองค์ก็แสวงท่าน มีคนบอกดาวิด ท่านจึงลงไปยังศิลาและอยู่ในถิ่นทุรกันดารมาโอน เมื่อซาอูลทรงได้ยินดังนั้นก็ทรงติดตามดาวิดไปในถิ่นทุรกันดารมาโอน
26. ซาอูลเสด็จไปฟากภูเขาข้างนี้ ดาวิดกับคนของท่านอยู่ฟากภูเขาข้างโน้น ดาวิดก็รีบหนีจากพระพักตร์ซาอูล เพราะซาอูลกับคนของพระองค์มาล้อมรอบดาวิดกับคนของท่านเพื่อจะจับ
27. แต่มีผู้สื่อสารคนหนึ่งมาทูลซาอูลว่า ขอรีบเสด็จกลับ เพราะคนฟีลิสเตียยกกองทัพมาบุกรุกแผ่นดิน
28. ซาอูลจึงเสด็จกลับจากการไล่ตามดาวิดไปรบกับฟีลิสเตีย เขาจึงเรียกที่นั่นว่าเส-ลาฮามาเลคอต
29. ดาวิดก็ขึ้นไปจากที่นั่นไปอาศัยอยู่ในที่กำบังเข้มแข็งแห่งเอนเกดี

1. อยู่มาเมื่อซาอูลเสด็จกลับจากการไล่ตามคนฟีลิสเตียแล้ว มีคนมาทูลว่า ดาวิด ดาวิดอยู่ในถิ่นทุรกันดารเมืองเอนเกดี
2. แล้วซาอูลก็ทรงนำพลที่คัดเลือกจากบรรดาคคนอิสราเอลแล้วสามพันคนไปแสวงหาดาวิดกับคนของท่านที่หีนเลียงผา
3. และพระองค์เสด็จมาที่คอกแกะริมทาง มีถ้ำอยู่ถ้ำหนึ่งที่นี่ และซาอูลก็เสด็จเข้าไปส่งทูท ข้ ฝ่ายดาวิดกับคนของท่านนั่งอยู่ที่ส่วนลึกที่สุดของถ้ำ
4. คนของดาวิดก็เรียนท่านว่า ดาวิด วันนี้เป็นวันที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า 'ดาวิด เราจะมอบศัตรูของเจ้าไว้ในมือของเจ้า เพื่อเจ้าจะได้ทำกับเขาตามที่เจ้าเห็นควร' แล้วดาวิดก็ลุกขึ้นเข้าไปตัดชายฉลองพระองค์ของซาอูลอย่างลับๆ
5. ต่อมาภายหลังใจของดาวิดก็ตำหนิตัวท่านเอง เพราะท่านได้ตัดชายฉลองพระองค์ของซาอูล
6. ท่านว่าแก่คนของท่านว่า ขอพระเยโฮวาห์ทรงห้ามไม่ให้ข้าพเจ้ากระทำการนี้ต่อเจ้านายของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมตั้งไว้ คือที่จะเหยียดมือออกต่อสู้กับท่าน ด้วยว่าท่านเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้
7. ดาวิดก็ห้ามผู้รับใช้ของท่านด้วยถ้อยคำเหล่านี้ และไม่ยอมให้เขาทั้งหลายทำร้ายซาอูล และซาอูลก็ทรงลุกขึ้นออกจากถ้ำเสด็จไปตามทางของพระองค์
8. ภายหลังดาวิดก็ลุกขึ้นด้วย และออกไปจากถ้ำร้องทูลซาอูลว่า ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ และเมื่อซาอูลทรงเหลียวดู ดาวิดก็ก้มลงถึงดินกราบไหว้
9. และดาวิดทูลซาอูลว่า ไฉนพระองค์ทรงฟังถ้อยคำของคนทีกล่าวว่า 'ดาวิด ดาวิดแสวงที่จะทำร้ายพระองค์'
10. ดาวิด วันนี้พระเนตรของพระองค์ประจักษ์แล้วว่า พระเยโฮวาห์ทรงมอบพระองค์ในวันนี้ไว้ในมือของข้าพระองค์ ที่ในถ้ำ และบางคนได้ขอให้ข้าพระองค์ประหารพระองค์เสีย แต่ข้าพระองค์ก็ได้ไว้พระชนม์ของพระองค์ ข้าพระองค์พูดว่า 'ข้าพเจ้าจะไม่ยื่นมือออกทำร้ายเจ้านายของข้าพเจ้า เพราะพระองค์เป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้'
11. ยิ่งกว่านั้นเสด็จพ่อของข้าพระองค์ได้ขอชายฉลองพระองค์ในมือของข้าพระองค์ โดยเหตุที่ว่าข้าพระองค์ได้ตัดชายฉลองพระองค์ออก และมีได้ประหารพระองค์เสีย ขอพระองค์ทรงทราบและทรงเห็นเถิดว่า ในมือของข้าพระองค์ไม่มีความชั่วร้ายหรือการละเมิด ข้าพระองค์มิได้กระทำบาปต่อพระองค์ แม้ว่าพระองค์จะล่าชีวิตของข้าพระองค์เพื่อจะเอาชีวิตข้าพระองค์
12. ขอพระเยโฮวาห์ทรงพิพากษาระหว่างข้าพระองค์และพระองค์ ขอพระเยโฮวาห์ทรงแก้แค้นแทนข้าพระองค์ต่อพระองค์ แต่มือของข้าพระองค์จะไม่กระทำอะไรต่อพระองค์
13. ดังสุภาษิตโบราณว่า 'ความชั่วร้ายก็ออกมาจากคนชั่ว' แต่มือของข้าพระองค์จะไม่กระทำอะไรต่อพระองค์
14. กษัตริย์แห่งอิสราเอลออกมาตามผู้ใด พระองค์ไล่ตามผู้ใด ไ้ตามสุนัขที่ตายแล้ว ไ้ตามตัวหมัด
15. เพราะฉะนั้นขอพระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้พิพากษา และขอทรงประทานคำพิพากษาระหว่างข้าพระองค์และพระองค์ และทอดพระเนตร และขอว่าความฝ่ายข้าพระองค์ และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นหัตถ์ของพระองค์

16. อยู่มาเมื่อดาวิดทูลคำเหล่านี้ต่อซาอูลแล้ว ซาอูลตรัสว่า ดาวิดบุตรของข้าเอ๋ย นั้นเป็นเสียงของเจ้าหรือ ซาอูลก็ทรงส่งเสียงกันแสง
17. พระองค์ตรัสกับดาวิดว่า เจ้าชอบธรรมยิ่งกว่าข้า เพราะเจ้าตอบแทนข้าด้วยความดี ในเมื่อข้าได้ตอบแทนเจ้าด้วยความร้าย
18. เจ้าได้ประกาศในวันนี้แล้วว่า เจ้าได้กระทำความดีต่อข้าอย่างไร ในการที่เจ้ามิได้ประหารข้าเสียในเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงมอบข้าไว้ในมือของเจ้าแล้ว
19. เพราะว่าผู้ใดพบศัตรูของตน เขาจะยอมให้ปลอดภัยไปหรือดังนั้น ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำดีแก่เจ้าสนองการที่เจ้าได้กระทำแก่ข้าในวันนี้
20. บัดนี้ ดูเถิด ข้าประจักษ์แล้วว่า เจ้าจะเป็นกษัตริย์แน่ และราชอาณาจักรอิสราเอลจะสถาปนาอยู่ในมือของเจ้า
21. เพราะฉะนั้นบัดนี้จึงปฏิญาณให้แก่ข้าในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า เจ้าจะไม่ตัดเชื้อสายรุ่นหลังของข้าเสีย และเจ้าจะไม่ทำลายชื่อของข้าเสียจากวงศ์วานบิดาของข้า
22. ดาวิดก็ปฏิญาณให้แก่ซาอูล แล้วซาอูลก็เสด็จกลับไปพระราชวัง และดาวิดกับคนของท่านก็ขึ้นไปยังที่กำบังเข้มแข็ง

1. ฝ่ายซามูเอลก็สิ้นชีวิตและคนอิสราเอลทั้งปวงก็ประชุมกันไว้ทุกซีให้ท่าน และเขาทั้งหลายก็ฝังศพท่านไว้ในบ้านของท่านที่รามัท และดาวิดก็ลุกขึ้นลงไปยังถิ่นทุรกันดารปาราน
2. มีชายคนหนึ่งในมาโอน มีภาระงานอยู่ในคารเมล ชายผู้นั้นมั่งมีมาก มีแกะสามพันและแพะหนึ่งพัน ท่านตัดขนแกะของท่านอยู่ที่คารเมล
3. ชื่อของชายคนนั้นคือนาบาล และชื่อภรรยาของท่านคืออาปีกายิล นางมีความเข้าใจเรื่องต่างๆ เป็นอย่างดีและมีหน้าตาสวยงาม แต่ชายคนนั้นมีความประพฤติชั่วช้าเลวทราม เป็นวงศ์วานของคาเลบ
4. ดาวิดอยู่ในถิ่นทุรกันดารได้ยึ้นว่านาบาลกำลังตัดขนแกะของเขาอยู่
5. ดาวิดจึงใช้ชายหนุ่มสิบคน และดาวิดส่งชายหนุ่มเหล่านั้นว่า จงขึ้นไปที่คารเมลไปหานาบาล และคำนับเขาในนามของเรา
6. ท่านทั้งหลายจงกล่าวคำคำนับเขาเช่นนี้ว่า 'สันติภาพจงมีแก่ท่าน สันติภาพจงมีแก่วงศ์วานของท่าน และสันติภาพจงมีแก่บรรดาสิ่งที่ท่านมี
7. ข้าพเจ้าได้ยึ้นว่าท่านมีคนตัดขนแกะ ฝ่ายผู้เลี้ยงแกะของท่านนั้นอยู่กับเรา เรามิได้กระทำอันตรายเขาเลย และเขาก็มิได้ขาดอะไรไปตลอดเวลาที่เขาอยู่ในคารเมล
8. ขอให้ถามพวกคนหนุ่มของท่าน ดูเถิด เขาทั้งหลายจะสำแดงให้ท่านทราบเอง เพราะฉะนั้นขอให้คนหนุ่มทั้งหลายของข้าพเจ้าได้รับความกรุณาในสายตาของท่าน เพราะเรามาในวันดี ข้าพเจ้าขอร้องท่านโปรดให้สิ่งที่ตกมาถึงมือของท่านแก่พวกผู้รับใช้ของท่านและแก่ดาวิดบุตรของท่าน'
9. เมื่อพวกคนหนุ่มของดาวิดมาถึงก็กล่าวบรรดาคำเหล่านั้นแก่นาบาลในนามของดาวิด และเขาทั้งหลายก็คอยอยู่
10. และนาบาลตอบคนรับใช้ของดาวิดว่า ดาวิดคือผู้ใด บุตรของเจสซีคือผู้ใด สมัยนี้มีคนใช้เป็นอันมากที่หนีไปจากนายของตน
11. ควรหรือที่ข้าจะนำขนมปังของข้า และน้ำของข้า และเนื้อของข้า ซึ่งข้าได้ฆ่าเสียสำหรับคนตัดขนแกะของข้า มอบให้แก่คนซึ่งมาจากที่ไหนข้าก็ไม่รู้
12. พวกคนหนุ่มของดาวิดก็หันกลับ และมาบอกเรื่องราวทั้งสิ้นนี้แก่ดาวิด
13. และดาวิดสั่งคนของท่านว่า ทุกคนจงเอาดาบคาดเอาไว้ และทุกคนก็เอาดาบคาดเอวของตน และดาวิดก็เอาดาบคาดเอวด้วย และมีคนติดตามดาวิดไปประมาณสี่ร้อยคน ส่วนอีกสองร้อยคนอยู่เฝ้ากองสัมภาระ
14. แต่มีคนหนุ่มคนหนึ่งไปบอกนางอาปีกายิลภรรยาของนาบาลว่า ดูเถิด ดาวิดส่งผู้สื่อสารมาจากถิ่นทุรกันดารเพื่อจะคำนับนายของเรา และนายกลับดูว่าคนเหล่านั้น
15. แต่คนเหล่านั้นเคยดีต่อเรามาก และเราไม่ต้องถูกทำร้ายอย่างใดเลย และไม่ขาดสิ่งไรตราบใดที่เราไปกับเขาเมื่อเราอยู่ในทุ่งนา
16. เขาเป็นเหมือนกำแพงของเราทั้งกลางคืนและกลางวัน ตลอดเวลาที่เราเลี้ยงแกะอยู่กับเขา
17. บัดนี้ขอท่านทราบเรื่องนี้และพิจารณาว่าท่านควรจะทำประการใด เพราะเขาคงมุ่งร้ายต่อนายของเรา และ

ต่อครัวเรือนทั้งสิ้นของนาย นายนั้นเป็นคนอันธพาล ใครจะพูดด้วยก็ไม่ได้

18. แล้วนางอาปีกาบิลก็รีบจัดขนมปังสองร้อยก้อน และน้ำองุ่นสองถุงหนึ่ง และแกะที่ทำเสร็จแล้วห้าตัว และข้าวคั่วห้าถัง และองุ่นแห้งร้อยช่อ และขนมมะเดื่อสองร้อยแผ่นบรรทุกหลังลา

19. นางก็สั่งคนรับใช้ของนางว่า จงรีบไปก่อนเรา ดูเถิด เราจะตามเจ้าไป แต่นางมิได้บอกนาบาลสามีของนาง

20. เมื่อนางซีลาลงมา มีสันเขาบังฝ่ายนางอยู่ ดูเถิด ดาวิดกับคนของท่านก็ลงมาทางนาง และนางก็พบเขาทั้งหลายเข้า

21. ดาวิดกล่าวไว้แล้วว่า ข้าได้ฝ่าทุกสิ่งที่คุณนี้มีอยู่ในถิ่นทุรกันดารเสียเปล่า ไม่มีสิ่งใดของเขามาหาไปเลย และเขายังกระทำความชั่วต่อข้าตอบแทนความดี

22. ถ้าถึงแสงอรุณของรุ่งเช้าข้ายังปล่อยให้คนใดที่ปัสสาวะรดกำแพงได้ในบรรดาคนของเขานั้นให้เหลืออยู่ ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษศัตรูทั้งหลายของดาวิดอย่างนั้น และให้หนักยิ่งหนักกว่านั้นอีก

23. เมื่อนางอาปีกาบิลเห็นดาวิด นางก็รีบลงจากหลังลา ชบหน้าลงต่อดาวิดกราบลงถึงดิน

24. นางกราบลงที่เท้าของดาวิดกล่าวว่า เจ้านายของดิฉันเจ้าข้า ความชั่วช้านั้นอยู่ที่ดิฉันแต่ผู้เดียว ขอให้หญิงผู้รับใช้ของท่านได้พูดให้ท่านฟัง ขอท่านได้โปรดฟังเสียงหญิงผู้รับใช้ของท่าน

25. ขอเจ้านายของดิฉันอย่าได้เอาความกับชายอันธพาลคนนี้เลยคือนาบาล เพราะเขาเป็นอย่างไรที่ชื่อของเขาบอก นาบาลเป็นชื่อของเขา และความโง่เขลาที่อยู่กับเขา แต่ดิฉันหญิงผู้รับใช้ของท่านหาได้เห็นพวกคนหนุ่มของเจ้านายซึ่งท่านได้ใช้ไปนั้นไม่

26. เหตุฉะนั้นบัดนี้เจ้านายของดิฉัน พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด และท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ด้วยว่าพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ท่านระงับเสียจากการทำให้โลหิตตก และจากการแก้แค้นด้วยมือของท่านเอง เพราะฉะนั้นขอให้ศัตรูของท่านและบรรดาผู้ที่กระทำร้ายต่อเจ้านายของดิฉันจงเป็นอย่างนาบาล

27. สิ่งเหล่านี้ซึ่งหญิงผู้รับใช้ของท่านได้นำมาให้เจ้านายของดิฉันขอมอบแก่บรรดาคนหนุ่ม ซึ่งติดตามเจ้านายของดิฉัน

28. ได้โปรดอภัยการละเมิดของหญิงผู้รับใช้ของท่านเถิด เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้เจ้านายของดิฉันเป็นวงศ์วานที่มั่นคงอย่างแน่นอน ด้วยว่าเจ้านายของดิฉันทำสงครามอยู่ฝ่ายพระเยโฮวาห์ ตราบใดที่ท่านมีชีวิตอยู่จะหาความชั่วที่ตัวท่านไม่ได้เลย

29. แม้มีคนลุกขึ้นไล่ตามท่านและแสวงชีวิตของท่าน ชีวิตของเจ้านายของดิฉันจะผูกมัดอยู่กับกลุ่มชีวิตซึ่งอยู่ในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน แต่ชีวิตศัตรูของท่านจะถูกเหวี่ยงออกไปตั้งออกไปจากรังสลัง

30. และต่อมาเมื่อพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำแก่เจ้านายของดิฉันแล้ว ตามบรรดาความดีซึ่งพระองค์ทรงล้นนวลเกี่ยวกับท่าน และทรงตั้งท่านไว้เป็นเจ้านายเหนืออิสราเอล

31. เจ้านายของดิฉันจะไม่มีเหตุที่ต้องเศร้าใจหรือระกำใจ เพราะได้กระทำให้โลหิตเขาตกด้วยไม่มีสาเหตุ หรือเพราะเจ้านายของดิฉันทำการแก้แค้นเสียเอง และเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกระทำความดีแก่เจ้านายของดิฉันแล้ว ก็ขอระลึกถึงหญิงผู้รับใช้ของท่านบ้าง

32. ดาวิดจึงกล่าวแก่อาบีกายิลว่า สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงใช้เจ้าให้มาพบเราในวันนี้
33. ขอให้ความสุขุมของเจ้ารับพระพร และขอให้ตัวเจ้าได้รับพระพร เพราะเจ้าได้ป้องกันเราในวันนี้ให้พ้นจากการทำให้โลหิตตก และจากการแก้แค้นด้วยมือของเราเอง
34. เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงระงับเราเสียจากการกระทำร้ายเจ้า ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ถ้าเจ้ามิได้รับมาพบเราเสีย เมื่อถึงแสงอรุณของรุ่งเช้าจะไม่มีคนที่ปัสสาวะรดกำแพงได้เหลือแก่นาบาลเลยเป็นแน่
35. แล้วดาวิดก็รับบรรดาสิ่งทีนางนำมาจากมือของนาง และดาวิดกล่าวแก่นางว่า จงกลับไปยังบ้านเรือนของเจ้าด้วยสันติภาพเถิด ดูเถิด เราได้ฟังเสียงของเจ้าแล้ว และเราก็ยอมรับเจ้า
36. และอาบีกายิลก็กลับไปหานาบาล และดูเถิด ท่านกำลังมีการเลี้ยงใหญ่ในบ้านของท่านอย่างการเลี้ยงของกษัตริย์ และจิตใจของนาบาลก็ร่าเริงอยู่ เพราะท่านมีเงินเหมายมาก นางจึงมิได้บอกอะไรให้ท่านทราบ ไม่ว่ามากหรือน้อย จนเวลารุ่งเช้า
37. และต่อมาในเวลาเช้า เมื่อเหล่าอู่งุ่นสร้างจากนาบาลไปแล้ว ภรรยาของท่านก็เล่าเหตุการณ์เหล่านี้ให้ฟัง และจิตใจของท่านก็ตายเสียภายใน และท่านกลายเป็นดังก้อนหิน
38. อยู่มาอีกประมาณสิบวันพระเยโฮวาห์ทรงประหารนาบาลและท่านก็สิ้นชีวิต
39. เมื่อดาวิดได้ยินว่านาบาลสิ้นชีวิตแล้ว ท่านจึงว่า สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงแก้แค้นการเหยียดหยามที่ข้าพระองค์ได้รับจากมือของนาบาล และทรงป้องกันผู้รับใช้ของพระองค์ไม่ให้ทำความชั่ว พระเยโฮวาห์ทรงตอบแทนการกระทำชั่วของนาบาลให้ตกบนศีรษะของเขาเอง แล้วดาวิดก็ส่งคนไปสู่ออาบีกายิลให้มาเป็นภรรยาของท่าน
40. และเมื่อผู้รับใช้ของดาวิดมาถึงอาบีกายิลที่คารเมล เขาทั้งหลายก็พูดกับนางว่า ดาวิดได้ให้เราทั้งหลายมานำเธอไปให้เป็นภรรยาของท่าน
41. และนางก็ลุกขึ้นชนหน้าลงถึงดินกล่าวว่า ดูเถิด หญิงผู้รับใช้ของท่านเป็นผู้รับใช้ที่จะล้างเท้าให้แก่ผู้รับใช้แห่งเจ้านายของดิฉัน
42. อาบีกายิลก็รับลูกขึ้นขี่ลาตัวหนึ่งพร้อมกับสาวใช้ปรนนิบัติเธออีกห้าคน นางตามผู้สื่อสารของดาวิดไป และได้เป็นภรรยาของดาวิด
43. ดาวิดยังได้รับนางอาหิโนอัมชาวอิสราเอลมาด้วย และทั้งสองก็เป็นภรรยาของท่าน
44. ชาอูลได้ทรงยกมีคาลราชธิดาของพระองค์ ผู้เป็นภรรยาของดาวิด ให้แก่บัลที่บุตรชายลาอิชชาวกัลลิมแล้ว

1. ชาวศิฟมาหาซาอูลที่เมืองกิเบอาห์ทูลว่า ดาวิดซ่อนตัวอยู่บนเขาฮาคีลาห์ ซึ่งอยู่ตรงหน้าเยซิโมนมีไซหรือ
2. ซาอูลจึงทรงลุกขึ้นลงไปที่ดินทुरกันดารศิฟ พร้อมกับชายอิสราเอลที่คัดเลือกแล้วสามพันคน เพื่อแสวงดาวิดในถิ่นทुरกันดารศิฟ
3. และซาอูลทรงตั้งค่ายอยู่ที่เขาฮาคีลาห์ ซึ่งอยู่ข้างถนนซึ่งอยู่ตรงหน้าเยซิโมน แต่ดาวิดยังคงอยู่ในถิ่นทुरกันดาร และท่านเห็นว่าซาอูลเสด็จมาหาท่านที่ในถิ่นทुरกันดาร
4. เพราะฉะนั้นดาวิดส่งผู้สอดแนมออกไป จึงทราบซาอูลทรงยกมาแน่แล้ว
5. แล้วดาวิดก็ลุกขึ้นมายังที่ซึ่งซาอูลทรงตั้งค่ายอยู่ และดาวิดก็เห็นที่ซึ่งซาอูลบรรทมพร้อมกับอับเนอร์บุตรชายเนออร์แม่ทัพ ซาอูลบรรทมอยู่กลางเขตค่าย ฝ่ายกองทัพก็ตั้งค่ายอยู่รอบพระองค์
6. แล้วดาวิดก็พูดกับอาหิเมเลคคนฮิตไทต์ และกับอับีชัยบุตรชายของนางเศรยาห์ น้องชายของโยอาบว่า ผู้ใดจะลงไป ในค่ายของซาอูลกับเราบ้าง อับีชัยตอบว่า ข้าพเจ้าจะลงไปกับท่าน
7. ดาวิดและอับีชัยจึงลงไปที่กองทัพในเวลากลางคืน และดูเถิด ซาอูลบรรทมอยู่กลางเขตค่าย หอกของพระองค์ปักอยู่ที่ที่ดินตรงพระเศียร อับเนอร์กับพวกพลก็นอนล้อมพระองค์อยู่
8. อับีชัยพูดกับดาวิดว่า ในวันนี้พระเจ้าทรงมอบศัตรูของท่านไว้ในมือของท่านแล้ว บัดนี้ขอให้ข้าพเจ้าแทงเขาด้วย หอกให้ติดดิน ครั้งเดียวก็พอ และข้าพเจ้าไม่ต้องแทงเขาครั้งที่สอง
9. แต่ดาวิดบอกอับีชัยว่า ขออย่าทำลายพระองค์เลย เพราะผู้ใดเล่าจะเหยียดมือออกต่อผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ และจะไม่มีคามผิด
10. และดาวิดกล่าวว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด พระเยโฮวาห์จะทรงฆ่าพระองค์ท่านเอง หรือจะถึงวันกำหนดที่พระองค์ต้องสิ้นพระชนม์ หรือพระองค์จะเสด็จเข้าสงครามและพินาศเสีย
11. ขอพระเยโฮวาห์ทรงห้ามปรามข้าพเจ้าไม่ให้เหยียดมือออกต่อผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ บัดนี้จงเอาหอกที่อยู่ตรงพระเศียรกับเหยือกน้ำ และให้เราไปกันเถิด
12. ดาวิดจึงเอาหอกและเหยือกน้ำจากที่พระเศียรของซาอูล และเขาทั้งสองก็ออกไป ไม่มีใครเห็น ไม่มีใครทราบ และไม่มีคนใดตื่น เพราะเขาหลับสนิททุกคน เพราะพระเยโฮวาห์ทรงบันดาลให้เขาหลับสนิท
13. และดาวิดก็ข้ามไปอีกฟากหนึ่งไปยืนอยู่บนยอดเขาไกลออกไป มีที่ว่างกว้างใหญ่ระหว่างทั้งสองฝ่าย
14. ดาวิดก็ตะโกนเรียกพวกพลและเรียกอับเนอร์บุตรชายเนออร์ว่า อับเนอร์เอ๋ย ท่านไม่ตอบหรือ แล้วอับเนอร์ตอบว่า ใครนั่นที่มาร้องเรียกกษัตริย์
15. และดาวิดตอบอับเนอร์ว่า ท่านไม่ใช่ผู้ชายแก่ล้าวกล้าดอกหรือ ในอิสราเอลมีใครเหมือนท่านบ้าง ทำไมท่านไม่เฝ้ากษัตริย์เจ้านายของท่านไว้ให้ดี เพราะมีคนหนึ่งเข้าไปจะทำลายกษัตริย์เจ้านายของท่าน
16. ที่ท่านกระทำเช่นนี้ไม่ดีแน่ พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ท่านสมควรตายเพราะท่านมิได้เฝ้าเจ้านายของท่านไว้ให้ดี ผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ บัดนี้ตรวดดูที่ หอกของกษัตริย์อยู่ที่ไหน และเหยือกน้ำที่ตรงพระเศียรนั้นอยู่ที่ไหน

17. ซาอูลทรงจำสาเหียงดาวิดได้จึงตรัสว่า ดาวิดบุตรของข้าเอ๋ย นี่เป็นเสียงของเจ้าหรือ และดาวิดทูลว่า ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ เป็นเสียงข้าพระองค์พะยะค่ะ
18. และท่านทูลต่อไปว่า ไฉนเจ้านายของข้าพระองค์จึงไล่ตามผู้รับใช้ของพระองค์ ข้าพระองค์ได้ทำอะไรไป มีมือข้าพระองค์ผิดอย่างไรเล่า
19. เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ทรงฟังเสียงผู้รับใช้ของพระองค์ ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงปลุกปั่นพระองค์ให้ต่อสู้ข้าพระองค์ ขอพระเยโฮวาห์ให้ได้รับเครื่องถวาย ถ้าเป็นบุตรทั้งหลายของมนุษย์ก็ขอให้คนนั้นเป็นที่สาปแช่งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะเขาได้ขับไล่ข้าพระองค์ออกไปในวันนี้มิให้มีส่วนมรดกของพระเยโฮวาห์ โดยกล่าวว่า 'จงไปปรนนิบัติพระอื่น'
20. เพราะฉะนั้นบัดนี้ ขออย่าให้โลหิตของข้าพระองค์ตกถึงดินต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ออกมาหาชีวิตหมัดตัวเดียว ดังผู้หนึ่งไล่ตามนกกระทายูบนภูเขา
21. แล้วซาอูลตรัสว่า ข้าได้กระทำบาปแล้ว ดาวิดบุตรของเราเอ๋ย จงกลับไปเถิด ด้วยว่าเราจะไม่ทำร้ายเจ้าอีกต่อไป เพราะในวันนี้ชีวิตของเราก็ประเสริฐในสายตาของเจ้า ดูเถิด เราประพฤติตัวเป็นคนเขลาและได้กระทำผิดอย่างเหลือหลาย
22. และดาวิดทูลว่า ข้าแต่กษัตริย์ ดูเถิด หอกของกษัตริย์อยู่ที่นี้ ขอรับสั่งให้คนหนุ่มคนหนึ่งมารับไปจากที่นี่
23. พระเยโฮวาห์ทรงประทานรางวัลแก่ทุกคนตามความชอบธรรมและความสัตย์ซื่อของเขา เพราะในวันนี้พระเยโฮวาห์ทรงมอบพระองค์ไว้ในมือของข้าพระองค์แล้ว แต่ข้าพระองค์มิได้เหยียดมือออกต่อสู้ผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้
24. ดูเถิด ชีวิตของพระองค์นั้นประเสริฐในสายตาของข้าพระองค์ในวันนี้ฉันใด ก็ขอให้ชีวิตของข้าพระองค์ประเสริฐในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ฉันนั้น และขอพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากบรรดาความทุกข์ลำบากทั้งสิ้นด้วย
25. แล้วซาอูลจึงตรัสกับดาวิดว่า ดาวิดบุตรของเราเอ๋ย ขอพระเจ้าทรงอวยพรเจ้า เจ้าจะกระทำการที่ยิ่งใหญ่และจะสำเร็จแน่ ดาวิดจึงไปตามทางของท่าน และซาอูลก็เสด็จกลับสู่ราชสำนักของพระองค์

1. ดาวิดนึกในใจว่า ข้าคงจะพินาศสักวันหนึ่งด้วยมือของซาอูล ไม่มีสิ่งใดดีไปกว่าที่ข้าจะหนีไปอยู่ที่แผ่นดินคนฟีลิสเตีย แล้วซาอูลก็จะทรงเลิกไม่ติดตามข้าอีกภายในพรมแดนอิสราเอล และข้าจะรอดพ้นจากมือของท่านได้
2. ดาวิดจึงลุกขึ้นยกข้ามไป ทั้งตัวท่านและคนที่อยู่กับท่านหกร้อยคนด้วยกัน ไปหาอาคีซบุตรชายมาโอค กษัตริย์เมืองกัท
3. และดาวิดก็อาศัยอยู่กับอาคีซที่เมืองกัท คือตัวท่านและคนของท่าน ทุกคนมีครวเรือนไปด้วย ทั้งดาวิดพร้อมกับภรรยาสองคน คืออาหิโนัมชาวอิสราเอล และอาปีกายิลชาวคารเมลแม่ม่ายของนาบาล
4. และเมื่อมีคนไปทูลซาอูลว่า ดาวิดได้หนีไปเมืองกัทแล้ว พระองค์ก็มิได้แสวงท่านอีกต่อไป
5. แล้วดาวิดจึงทูลอาคีซว่า ถ้าบัดนี้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงให้เขามอบที่ในหัวเมืองแก่ข้าพระองค์สักแห่งหนึ่ง เพื่อข้าพระองค์จะได้อาศัยอยู่ที่นั่น โฉนผู้รับใช้ของพระองค์จะอยู่ในราชอาณาจักรกับพระองค์เล่า
6. ในวันนั้นอาคีซทรงมอบเมืองศิกลาทให้ ศิกลาทจึงเป็นหัวเมืองขึ้นแก่กษัตริย์ยูดาห์จนถึงทุกวันนี้
7. ระยะเวลาที่ดาวิดอาศัยอยู่ในแผ่นดินฟีลิสเตียนั้นเป็นหนึ่งปีกับสี่เดือน
8. ฝ่ายดาวิดกับคนของท่านก็ขึ้นไปปล้นชาวเกชูร์ คนเกซไรต์และคนอามาเลซ เพราะประชาชาติเหล่านี้เป็นชาวแผ่นดินนั้นตั้งแต่สมัยโบราณ ไกลไปจนถึงเมืองซุร์ถึงแผ่นดินอียิปต์
9. ดาวิดก็โจมตีแผ่นดินนั้น ไม้ไผ่ชีวิตผู้ชายหรือผู้หญิง แต่ริบแกะ วัว ลา อูฐ และเสื้อผ้า แล้วกลับมาหาอาคีซ
10. อาคีซถามว่า วันนี้ท่านไปปล้นผู้ใดมา ดาวิดก็ทูลว่า ปล้นถิ่นใต้ที่แผ่นดินยูดาห์ ปล้นถิ่นใต้ที่คนเยราเมเอล และปล้นถิ่นใต้คนเคไนต์
11. ดาวิดมิได้ไว้ชีวิตผู้ชายหรือผู้หญิง ที่จะนำขามาทูเมืองกัทโดยคิดว่า เกรงว่าเขาจะบอกเรื่องของเราและกล่าวว่า 'ดาวิดได้ทำอย่างนั้นๆ และนี่จะเป็นวิธีการขณะที่ท่านอาศัยอยู่ในแผ่นดินฟีลิสเตีย'
12. อาคีซทรงวางพระทัยในดาวิดด้วยทรงดำริว่า เขาได้กระทำให้อิสราเอลชนชาติของเขาเกลียดอย่างที่สุด เพราะฉะนั้นเขาจึงเป็นผู้รับใช้ของเราได้ตลอดไป

1. อยู่มาในครั้งนั้นคนฟีลิสเตียได้รวบรวมกำลังเพื่อทำสงครามสู้รบกับอิสราเอล และอาคีซตรัสกับดาวิดว่า จงเข้าใจเถิดว่า ท่านกับคนของท่านจะออกไปกับเรา
2. ดาวิดทูลอาคีซว่า ดีทีเดียวพะยะคะ พระองค์จะได้ทราบว่ามีผู้รับใช้ของพระองค์จะกระทำอะไรได้บ้าง และอาคีซรับสั่งกับดาวิดว่า ดีแล้ว เราจะให้ท่านเป็นองครักษ์ของเราตลอดชีพ
3. ฝ่ายซามูเอลได้สิ้นชีพแล้ว และคนอิสราเอลทั้งปวงก็ไว้ทุกข์ให้ท่าน และฝังศพท่านไว้ในเมืองรามัท ซึ่งเป็นเมืองของท่านเอง และซาอูลทรงกำจัดคนทรงและพอมดแม่มดเสียจากแผ่นดิน
4. คนฟีลิสเตียก็ชุมนุมกันและมาตั้งค่ายอยู่ที่ชูเนม และซาอูลทรงรวบรวมอิสราเอลทั้งสิ้นและเขาทั้งหลายตั้งค่ายอยู่ที่กิลโบอา
5. เมื่อซาอูลทอดพระเนตรกองทัพของคนฟีลิสเตียก็กลัว และพระทัยของพระองค์ก็หวั่นไหวมาก
6. และเมื่อซาอูลทูลถามพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์มิได้ทรงตอบพระองค์ไม่ว่าด้วยความฝัน หรือด้วยอุริม หรือด้วยผู้พยากรณ์
7. ซาอูลจึงรับสั่งกับมหาดเล็กของพระองค์ว่า จงออกไปหาหญิงที่เป็นคนทรง เพื่อเราจะได้ไปหาและถามเขาดู และมหาดเล็กก็กราบทูลว่า ดูเถิด มีหญิงคนทรงคนหนึ่งอยู่ที่บ้านเอนโดร์
8. ซาอูลจึงปลอมพระองค์และทรงฉลองพระองค์อย่างอื่นเสด็จออกไปพร้อมกับชายสองคนไปหาหญิงคนทรงในเวลากลางคืน พระองค์ตรัสว่า ขอท่านายให้ฉันโดยวิญญาณของคนตาย ฉันจะออกชื่อผู้ใดก็ได้ให้เรียกผู้นั้นขึ้นมา
9. หญิงคนนั้นจึงทูลตอบพระองค์ว่า ดูเถิด ท่านทราบแล้วว่าซาอูลทรงกระทำอะไร ที่ได้ขจัดคนทรงและพอมดแม่มดเสียจากแผ่นดิน ทำไมท่านจึงมาวางกับดักชีวิตของข้าพเจ้าเล่า เพื่อให้ข้าพเจ้าถูกประหาร
10. แต่ซาอูลทรงปฎิญาณกับหญิงนั้นในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด เจ้าจะไม่ถูกโทษเพราะเรื่องนี้แน่ฉันนั้น
11. หญิงนั้นจึงทูลถามว่า ท่านจะให้ข้าพเจ้าเรียกใครขึ้นมา ซาอูลตรัสว่า เรียกซามูเอลขึ้นมาให้ฉัน
12. และเมื่อหญิงคนนั้นเห็นซามูเอล จึงร้องเสียงดัง และหญิงนั้นกราบทูลซาอูลว่า ไฉนพระองค์จึงทรงล่อลวงหม่อมฉัน พระองค์คือซาอูล
13. กษัตริย์ตรัสแกนางว่า อย่างกลัวเลย เจ้าได้เห็นอะไร และหญิงนั้นกราบทูลซาอูลว่า หม่อมฉันเห็นเทพยเจ้าองค์หนึ่งเสด็จขึ้นมาจากแผ่นดิน
14. พระองค์ถามนางว่า รูปร่างของเขาเป็นอย่างไร และนางตอบว่า เป็นผู้ชายแก่ขึ้นมา มีเสื้อคลุมกายอยู่ ซาอูลก็ทรงทราบว่าเป็นซามูเอล พระองค์ทรงโน้มพระกายลงถึงดินกราบไหว้
15. แล้วซามูเอลพูดกับซาอูลว่า ท่านรบกวนเราด้วยเรียกเราขึ้นมาทำไม ซาอูลทรงตอบว่า ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนัก เพราะคนฟีลิสเตียกำลังมาทำสงครามกับข้าพเจ้า และพระเจ้าทรงหันจากข้าพเจ้าเสียแล้ว มิได้ทรงตอบข้าพเจ้าอีกเลย ไม่ว่าโดยผู้พยากรณ์ หรือโดยความฝัน เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอเรียกท่านขึ้นมาเพื่อท่านจะได้แจ้งว่า ข้าพเจ้าจะกระทำประการใดดี

16. และซามูเอลตอบว่า ในเมื่อพระเยโฮวาห์ทรงหันจากท่านเสียแล้ว และเป็นศัตรูของท่าน ท่านจะมาถามข้าพเจ้าทำไมเล่า
17. พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำแก่ท่านอย่างที่พระองค์ตรัสบอกทางข้าพเจ้าแล้วนั้น เพราะพระเยโฮวาห์ทรงฉีกราชอาณาจักรนั้นออกเสียจากมือของท่าน และทรงมอบให้แก่คนใกล้เคียง คือดาวิด
18. เพราะท่านมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ มิได้กระทำตามพระพิโรธของพระองค์ที่ทรงมีต่ออามาเลช ฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงกระทำสิ่งนี้แก่ท่านในวันนี้
19. ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์จะทรงมอบอิสราเอลพร้อมกับตัวท่านไว้ในมือของคนฟีลิสเตีย พงษ์นี้ตัวท่านพร้อมกับบุตรชายทั้งหลายของท่านจะอยู่กับเรา และพระเยโฮวาห์จะทรงมอบกองทัพอิสราเอลไว้ในมือของคนฟีลิสเตียด้วย
20. แล้วซาอูลก็ทรงล้มลงเหยียดยาวบนพื้นดินในทันที กลัวยิ่งนักเพราะถ้อยคำของซามูเอล และไม่มีกำลังเหลืออยู่ในพระองค์ เพราะไม่ได้เสวยพระกระยาหารมาตลอดวันหนึ่งกับคืนหนึ่งแล้ว
21. หญิงนั้นก็เข้ามาหาซาอูล และเมื่อนางเห็นว่าพระองค์ตกพระทัยมาก จึงทูลว่า ดูก่อน หญิงผู้รับใช้ของพระองค์ก็ยอมเชื่อฟังรับสั่งของพระองค์ ยอมเสี่ยงชีวิต และยอมฟังพระดำรัสที่พระองค์ตรัสสั่งทุกประการ
22. เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์จงฟังเสียงหญิงผู้รับใช้ของพระองค์บ้าง ขอหม่อมฉันได้ถวายพระกระยาหารต่อพระพักตร์พระองค์สักหน่อยหนึ่ง ขอพระองค์เสวย เพื่อพระองค์จะทรงมีพระกำลังเมื่อกลับตามทางของพระองค์
23. พระองค์ก็ทรงปฏิเสธ รับสั่งว่า ไม่กิน แต่มหาดเล็กกับหญิงนั้นอ่อนวอนพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังเสียงของเขา พระองค์ทรงลุกขึ้นจากพื้นดินประทับบนเตียง
24. หญิงนั้นมีลูกวัวอ่อนอยู่ในบ้านตัวหนึ่ง ก็รีบฆ่าเสีย เอาแบ่งมานวดแป้งทำขนมปังไว้เชื้อ
25. นางก็นำมาถวายแก่ซาอูลและทรงเสวยกับให้มหาดเล็ก เขารับประทาน แล้วก็ทรงลุกขึ้นเสด็จกลับไปในคืนนั้น

1. ฝ่ายคนฟีลิสเตียชุมนุมกำลังทั้งสิ้นอยู่ที่อาเฟก และคนอิสราเอลก็ตั้งค่ายอยู่ที่น้ำพุซึ่งอยู่ในเมืองยิสเรเอล
2. เจ้านายฟีลิสเตียเดินผ่านไปตามกองร้อยและกองพัน แต่ดาวิดกับคนของท่านก็ผ่านไปเป็นกองหลังกับอาคีซ
3. แล้วเจ้านายของคนฟีลิสเตียกล่าวว่า พวกฮีบรูเหล่านี้มาทำอะไรที่นี่ และอาคีซก็รับสั่งแก่เจ้านายคนฟีลิสเตียว่า นี่คือการวิบัติมหาเด็กลูกกษัตริย์อิสราเอลไม่ใช่หรือ เขาอยู่กับเรามาเป็นวันเป็นปีแล้ว ตั้งแต่วันที่เขานี้มาหาข้าพเจ้า ข้าพเจ้ายังไม่พบความผิดในตัวเขาเลย
4. แต่เจ้านายฟีลิสเตียโกรธท่าน และเจ้านายฟีลิสเตียทูลท่านว่า ขอส่งชายคนนั้นกลับไป เพื่อให้เขากลับไปยังที่ที่ท่านกำหนดให้เขาอยู่ และอย่าให้เขาลงไปรบพร้อมกับเรา เกรงว่าเมื่อเรารบกัน เขาจะเป็นศัตรูของเรา เพราะว่าชายคนนี้จะคืนดีกับเจ้านายของเขาได้อย่างไร มิใช่ด้วยศรัทธาของคนที่นี่ดอกหรือ
5. คนนี้ดาวิดมิใช่หรือ ซึ่งเขาร้องเพลงขับรำรับกันว่า 'ซาอูลฆ่าคนเป็นพันๆและดาวิดฆ่าคนเป็นหมื่นๆ'
6. อาคีซจึงเรียกดาวิดเข้ามารับสั่งแก่ท่านว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ท่านได้ปฏิบัติตนเป็นคนซื่อตรง และในการที่ท่านออกทัพและยกทัพกลับร่วมกับเราก็เป็นที่ประเสริฐในสายตาของเรา เพราะเราไม่เห็นความชั่วร้ายในตัวท่านตั้งแต่วันที่ท่านมาอยู่กับเราจนถึงวันนี้ แต่อย่างไรก็ตามเจ้านายทั้งหลายไม่เห็นชอบในเรื่องท่าน
7. ฉะนั้นขอท่านกลับไปเสีย จงไปอย่างสันติเถิด เพื่อไม่ให้เป็นที่ขี้ใจเจ้านายฟีลิสเตียทั้งหลาย
8. และดาวิดก็ทูลอาคีซว่า แต่ข้าพระองค์ได้กระทำความผิด หรือพระองค์ได้พบสิ่งใดในผู้รับใช้ของพระองค์ ตั้งแต่วันที่ข้าพระองค์เข้ามารับราชการจนบัดนี้ว่า ข้าพระองค์ไม่ควรจะไปรบกับศัตรูของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์
9. อาคีซก็รับสั่งตอบดาวิดว่า เราทราบแล้วว่าในสายตาของท่านคืออย่างทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า แต่บรรดาเจ้านายแห่งฟีลิสเตียกล่าวว่า 'อย่าให้เขาขึ้นไปกับเราในการรบนี้เลย'
10. เมื่อเป็นอย่างนี้ ขอท่านลุกขึ้นแต่เช้าพร้อมกับพวกพลแห่งนายของท่าน คือคนที่มากับท่าน เมื่อพวกท่านลุกขึ้นในเวลาเช้ามีด พอมิแสงก็จงออกเดิน
11. ดาวิดกับคนของท่านจึงลุกขึ้นตั้งแต่มีดเพื่อออกเดินในตอนเช้า กลับไปยังแผ่นดินฟีลิสเตีย แต่คนฟีลิสเตียขึ้นไปยังยิสเรเอล

1. อยู่มาในวันที่สามเมื่อดาวิดกับคนของท่านมาถึงเมืองศิกลากรากฎว่าคนอามาเลชได้มาปล้นทางภาคใต้กับปล้นศิกลากรแล้ว เขาชนะศิกลากรและเผาเสียด้วยไฟ
 2. และจับผู้หญิงกับทุกคนที่อยู่ในนั้นไปเป็นเชลยทั้งผู้ใหญ่และเด็ก ไม่ได้ฆ่าผู้ใดเลย แต่กวาดต้อนไปตามทางของเขา
 3. เมื่อดาวิดกับคนของท่านมาที่ตัวเมือง ดูเถิด เมืองนั้นถูกเผาด้วยไฟ และภรรยา กับบุตรชายบุตรสาวของเขาก็ถูกกวาดไปเป็นเชลย
 4. แล้วดาวิดกับประชาชนที่อยู่กับท่านก็ร้องไห้เสียงดังจนเขาไม่มีกำลังจะร้องไห้อีก
 5. อาหิโนอัมชาวอิสราเอล และอาบีกายิลแม่ม่ายของนาบาลชาวคารเมล ภรรยาทั้งสองของดาวิดก็ถูกกวาดไปเป็นเชลยด้วย
 6. และดาวิดก็เป็นทุกข์หนักเพราะประชาชนพูดกันว่า จะขว้างท่านเสียด้วยก้อนหินด้วยจิตใจของประชาชนต่างก็ขมขื่นมาก เพราะบุตรชายและบุตรสาวของเขา แต่ดาวิดก็มีกำลังขึ้นในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน
 7. ดาวิดจึงพูดกับอาบียาธาร์ปุโรหิตบุตรชายของอาหิเมเลคว่า ขอนำเอาไฟดมาให้ข้าพเจ้า อาบียาธาร์ก็นำเอาไฟดมาให้ดาวิด
 8. และดาวิดทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า สมควรที่ข้าพพระองค์จะติดตามกองปล้นนี้หรือ ข้าพพระองค์จะขับทันเขาหรือ พระองค์ตอบท่านว่า จงติดตามเถิด เจ้าจะไปทันเขาแน่ และจะเอาสิ่งสารพัดกลับคืนแน่
 9. ดาวิดก็ยกออกติดตามพร้อมกับคนที่อยู่กับท่านหกร้อยนั้น และเขามาถึงลำธารเบโสไร คนที่ล้าหลังก็พักอยู่ที่นั่น
 10. แต่ดาวิดติดตามต่อไป ทั้งตัวท่านและคนสี่ร้อย สองร้อยที่อ่อนเพลียเกินที่จะข้ามลำธารเบโสไรก็หยุดพักอยู่
 11. เขาทั้งหลายพบชาวอียิปต์คนหนึ่งอยู่ที่กลางแจ้ง จึงนำเขามาหาดาวิด ให้ขนมปังและเขาก็รับประทานและให้น้ำเขาดื่ม
 12. และให้ขนมมะเดื่อแผ่นหนึ่งกับช่อองุ่นแห่งสองช่อ เมื่อเขารับประทานแล้ว จิตใจของเขาก็ฟื้นขึ้น เพราะเขาไม่ได้รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำมาสามวันสามคืนแล้ว
 13. และดาวิดถามเขาว่า เจ้าเป็นคนพวกไหน และเจ้ามาจากไหน เขาตอบว่า ข้าพเจ้าเป็นคนหนุ่มชาวอียิปต์ เป็นคนใช้ของคนอามาเลชคนหนึ่ง เมื่อสามวันมาแล้วข้าพเจ้าป่วย นายข้าพเจ้าจึงทิ้งข้าพเจ้าไว้
 14. เรามาปล้นที่ถิ่นใต้ของคนเคเรธ และปล้นที่สวนของยูดาห์ และที่ถิ่นใต้ของคาเลบ และเราเผาเมืองศิกลากรเสียด้วยไฟ
 15. ดาวิดถามเขาว่า เจ้าจะพาเราลงไปถึงกองปล้นนี้หรือไม่ เขาตอบว่า ขอปฏิญาณแก่ข้าพเจ้าในพระนามของพระเจ้าว่า จะไม่ฆ่าข้าพเจ้า และท่านจะไม่มอบข้าพเจ้าไว้ในมือนายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงจะพาท่านไปที่กองปล้นนั้น
 16. เมื่อเขาพาท่านลงไปแล้ว ดูเถิด ก็พบเขาทั้งหลายแผ่กันอยู่เต็มดินไปหมด ต่างกินและดื่มและเต้นรำเพราะเขา
- ริบได้ข้าวของมากมายมาจากแผ่นดินฟีลิสเตียและจากแผ่นดินยูดาห์

17. และดาวิดก็ฆ่าฟันเขาตั้งแต่โพล้เพล้จนถึงเวลาเย็นของวันรุ่งขึ้น ไม่มีชายคนใดหนีรอดไปได้สักคนเดียว เว้นแต่ชายสี่ร้อยคนซึ่งขี้อูฐหนีไป
18. ดาวิดได้สิ่งของต่างๆ ที่คนอามาเลซริบคืนมาทั้งหมด และดาวิดช่วยภรรยาทั้งสองของท่านรอดได้
19. ไม่มีอะไรขาดจากท่านไปเลย ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ บุตรชายหรือบุตรสาว ในสิ่งที่ริบไปหรือสิ่งที่เขาเหล่านั้นเอาไป ดาวิดได้คืนมาหมด
20. ดาวิดยังจับได้บรรดาฝูงแพะแกะฝูงวัว และเขาไล่ต้อนฝูงสัตว์ไปข้างหน้าท่านกล่าวว่า นี่เป็นส่วนหนึ่งของดาวิดริบมา
21. แล้วดาวิดกลับมามีคนสองร้อยผู้ที่อ่อนเปลี้ยเกินที่จะตามดาวิดไป ซึ่งให้พักอยู่ที่ลำธารเบโสร์ และเขาก็ออกไปต้อนรับดาวิดและต้อนรับประชาชนที่อยู่กับท่าน เมื่อดาวิดเข้ามาใกล้ประชาชน ท่านก็ค้ำับเขาทั้งหลาย
22. คนชั่วและคนอันธพาลทั้งสิ้นในพวกพลที่ติดตามดาวิดไปจึงกล่าวว่า เพราะเขาไม่ไปกับเรา เราจะไม่ให้สิ่งที่เราริบมาได้แก่เขาเลย นอกจากให้ต่างคนมาพาภรรยาและบุตรของเขาไปก็แล้วกัน
23. แต่ดาวิดกล่าวว่า พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย ท่านอย่าทำอย่างนั้นกับสิ่งซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงมอบแก่เรา ผู้ได้ทรงพิทักษ์รักษาเราไว้ และทรงมอบกองปล้นซึ่งมาต่อสู้อับกับเราไว้ในมือของเรา
24. ในเรื่องนี้ใครจะฟังเสียงของท่าน เพราะคนที่ล่งไปรบได้ส่วนแบ่งของเขาอย่างไร คนที่เฝ้ากองสัมภาระอยู่ก็ควรได้ส่วนแบ่งอย่างนั้น ให้เขาทั้งหลายรับส่วนแบ่งเหมือนกัน
25. ตั้งแต่นั้นเป็นต้นไป ดาวิดก็ตั้งข้อนี้ให้เป็นกฎเกณฑ์และกฎแก่อิสราเอลจนทุกวันนี้
26. เมื่อดาวิดมาถึงเมืองศิกลาแล้ว ก็ส่งของที่ริบได้นั้นส่วนหนึ่งไปให้เพื่อน ซึ่งเป็นพวกผู้ใหญ่ในยูดาห์กล่าวว่า ดูเถิด นี่เป็นของขวัญฝากมาให้ท่านซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของของริบจากศัตรูของพระเยโฮวาห์
27. คือแก่คนที่อยู่ในเบธเอล ในราโมททางภาคใต้ ในยัททีร
28. ในอาโรเออร์ ในสิฟโมท ในเอชเทโมอา
29. ในราคาล ในหัวเมืองของคนเยราเมเอล ในหัวเมืองของคนเคไนต์
30. ในโฮรมัท ในโคราซาน ในอาธาค
31. ในเฮโบรน คือให้แก่ทุกตำบลที่ดาวิดกับคนของท่านได้เคยไปอยู่เสมอ

1. ฝ่ายคนฟีลิสเตียก็ต่อสู้กับคนอิสราเอล และคนอิสราเอลก็หนีไปให้พ้นหน้าคนฟีลิสเตีย ล้มตายอยู่ที่บนภูเขากิลโบอา
2. และคนฟีลิสเตียก็ไล่ทันซาอูลกับพวกราชาโอรส และคนฟีลิสเตียก็ฆ่าโยนาธาน อาปีนาดับ และมัลคีชูวาราชาโอรสของซาอูลเสีย
3. การรบหนักก็ประชิดซาอูลเข้าไป นักธนูมาพบพระองค์เข้า พระองค์ก็บาดเจ็บสาหัสด้วยฝีมือของนักธนู
4. แล้วซาอูลรับสั่งคนถืออาวุธของพระองค์ว่า จงชักดาบออก แขนงเราเสียให้ทะลุเถิด เกรงว่าคนที่มิได้เข้าสู่หนัดเหล่านี้จะเข้ามาแขนงเราทะลุ เป็นการลบหลู่เรา แต่ผู้ถืออาวุธไม่ยอมกระทำตาม เพราะเขากลัวมาก ซาอูลจึงทรงชักดาบของพระองค์ออกทรงล้มทับดาบนั้น
5. และเมื่อผู้ถืออาวุธเห็นว่าซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็ล้มทับดาบของเขาเองตายด้วย
6. ดังนั้น ซาอูลก็สิ้นพระชนม์ ราชาโอรสทั้งสาม และผู้ถืออาวุธของพระองค์ก็สิ้นชีวิตตลอด จนคนของพระองค์ทั้งสิ้นก็ตายเสียในวันเดียวกัน
7. เมื่อคนอิสราเอลซึ่งอยู่ฟากหุบเขาข้างโน้น และผู้ที่อยู่ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นเห็นคนอิสราเอลหนีไป และเห็นว่าซาอูลกับราชาโอรสของพระองค์สิ้นชีพแล้ว เขาก็ทิ้งบ้านเมืองของเขาเสียหลบหนีไป คนฟีลิสเตียก็เข้ามาอาศัยอยู่ในนั้น
8. อยู่มาในวันรุ่งขึ้น เมื่อคนฟีลิสเตียมาปลดเสื้อผ้าจากคนที่ถูกฆ่า ก็พบพระศพซาอูลและราชาโอรสทั้งสามอยู่บนภูเขากิลโบอา
9. พวกเขาตัดพระเศียรของซาอูล และถอดเครื่องอาวุธของพระองค์ออก ส่งผู้สื่อข่าวออกไปทั่วแผ่นดินฟีลิสเตีย เพื่อประกาศนำเอาข่าวนี้ในเรือนรูปเคารพ และในท่ามกลางประชาชนของเขา
10. เขาเอาเครื่องอาวุธของพระองค์บรรจุไว้ในวัดของพระอัชทาโรท และมัดพระศพของพระองค์ไว้กับกำแพงเมืองเบธซาน
11. แต่เมื่อชวาเยาเบชกิเลอาดได้ยินว่าคนฟีลิสเตียกระทำอย่างนั้นกับซาอูล
12. ชายที่กล้าหาญทุกคนก็ลุกขึ้นเดินคืบยังรุ่งไปปลดพระศพของซาอูล และศพราชาโอรสทั้งสามลงเสียจากกำแพงเมืองเบธซาน และมาที่เมืองยาเบช ถวายพระเพลิงเสียที่นั่น
13. เขาก็เก็บอัฐิไปฝังไว้ที่ใต้ต้นไม้แห่งหนึ่งในยาเบช และอดอาหารเจ็ดวัน

2 ຫຼຸມເອລ

บทที่ 1

1. อยู่มาหลังจากที่ซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว เมื่อดาวิดกลับจากการฆ่าฟันคนอามาเลข ดาวิดพักอยู่ที่ศิกลากได้สองวัน
2. พอถึงวันที่สาม ดาวิด มีชายคนหนึ่งมาจากค่ายของซาอูล สวมเสื้อผ้าขาดและมีผงคลีดินอยู่บนศีรษะ เมื่อเขามาถึงดาวิด ก็ซบหน้าลงถึงดินกระทำความเคารพ
3. ดาวิดถามเขาว่า เจ้ามาจากไหน เขาตอบท่านว่า ข้าพเจ้ารอดมาจากค่ายอิสราเอล
4. ดาวิดถามเขาว่า ขอบอกฉันหน่อยว่า เหตุการณ์เป็นไปอย่างไรบ้าง และเขาตอบว่า ประชาชนหนีจากการรบไปแล้ว มีคนล้มและถึงความตายมากมาย ซาอูลและโยนาธานราชโอรสก็สิ้นพระชนม์ด้วย
5. ดาวิดจึงถามชายหนุ่มที่บอกนั้นว่า เจ้าทราบได้อย่างไรว่า ซาอูลและโยนาธานราชโอรสของท่านสิ้นพระชนม์
6. ชายหนุ่มผู้ที่บอกท่านนั้นจึงตอบว่า บังเอิญข้าพเจ้ามาที่ภูเขากิลโบอา ดาวิด ซาอูลทรงยืนพิงหอกของพระองค์อยู่ และดาวิด ทรชนและทหารม้าก็ใกล้พระองค์เข้ามา
7. เมื่อพระองค์ทรงเหลียวมาแลเห็นข้าพเจ้า พระองค์ตรัสเรียกข้าพเจ้า และข้าพเจ้าทูลตอบว่า 'ข้าพระองค์อยู่ที่นี้พะยะค่ะ'
8. พระองค์ตรัสถามข้าพเจ้าว่า 'เจ้าคือใคร' ข้าพเจ้าทูลตอบพระองค์ว่า 'ข้าพระองค์เป็นคนอามาเลข'
9. พระองค์ตรัสสั่งข้าพเจ้าว่า 'จงมายืนข้างเราและฆ่าเราเสีย เราทนทุกข์ทรมานมากเพราะชีวิตของเรายังอยู่'
10. ข้าพเจ้าจึงเข้าไปยืนข้างพระองค์ และประหารพระองค์เสีย เพราะข้าพเจ้าแน่ใจว่าเมื่อพระองค์ทรงล้มแล้วก็จะไม่ดำรงพระชนม์ได้อีก และข้าพเจ้าก็ถอดมงกุฎซึ่งอยู่บนพระเศียร และกำไลซึ่งอยู่ที่พระกร และข้าพเจ้าก็นำมาที่นี่เพื่อมอบแต่เจ้านายของข้าพเจ้า
11. แล้วดาวิดฉีกเสื้อของท่าน และทุกคนที่อยู่กับท่านก็กระทำเช่นเดียวกัน
12. และเขาทั้งหลายไว้ทุกข์และร้องไห้และอดอาหารอยู่จนเวลาเย็น ให้ซาอูล และโยนาธานราชโอรส และประชาชนของพระเยโฮวาห์ และวงศ์วานอิสราเอล เพราะเขาทั้งหลายต้องล้มตายด้วยดาบ
13. และดาวิดถามคนหนุ่มที่บอกท่านว่า เจ้ามาจากไหน เขาตอบว่า ข้าพเจ้าเป็นบุตรของคนต่างด้าว ผู้เป็นคนอามาเลข
14. ดาวิดถามเขาว่า ทำไมเจ้ามิได้เกรงกลัวในการที่ยื่นมือออกทำลายผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้
15. แล้วดาวิดก็เรียกคนหนึ่งในกลุ่มชายหนุ่มเข้ามาบอกว่า ไปซิ ฆ่าเขาเสีย และเขาก็ฆ่าชายคนนั้นตาย
16. ดาวิดกล่าวแก่ชายนั้นว่า ให้โลหิตของเจ้าตกบนศีรษะของเจ้าเอง เพราะปากของเจ้าเป็นพยานปรักปรำตัวเจ้าเองว่า 'ข้าพเจ้าได้ฆ่าผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้'
17. ดาวิดก็ครวญคร่ำตามคำคร่ำครวญต่อไปนี้ เพื่อซาอูลและโยนาธานราชโอรส
18. (และท่านกล่าวว่า ควรจะสอนคนยูดาห์ให้รู้จักใช้คันธนู ดาวิด คำคร่ำครวญนั้นบันทึกไว้ในหนังสือยาค็อบ) ว่า
19. ศักดิ์ศรีของอิสราเอลถูกประหารเสียแล้วบนที่สูงของท่าน วีรบุรุษก็ล้มตายเสียแล้วหนอ
20. อย่างบอกเรื่องนี้ในเมืองก็ท อย่างประกาศเรื่องนี้ในถนนเมืองเฮชเคโลน เกรงว่าบุตรสาวคนฟีลิสเตียจะรำเริง เกรงว่าบุตรสาวของผู้ที่มีได้เข้าสู่หนัดจะลึงโลด

21. เทือกเขากิลโบอาเอ๋ย ขอย่ามีน้ำค้างหรือฝนบนเจ้าหรือทุ่งนาที่ให้ของถวาย เพราะว่าที่นั่นโล่ของวีรบุรุษถูกทอดทิ้งแล้ว โล่ของซาอูล เหมือนกับว่าพระองค์มิได้เจิมไว้ด้วยน้ำมัน
22. คันธนูของโยนาธานมิได้หันกลับมาจากโลหิตของผู้ที่ถูกฆ่า จากไขมันของผู้ที่มีกำลัง และดาบของซาอูลก็มิได้กลับมาเปล่า
23. ซาอูลและโยนาธานเป็นที่รักและน่ารักเมื่อทรงพระชนม์อยู่ และเมื่อมรณาแล้วทั้งสองไม่แยกจากกัน ทั้งสองก็เร็วกว่านกอินทรี ทั้งสองแข็งแรงกว่าสิงโต
24. บุตรสาวของอิสราเอลเอ๋ย จงร้องไห้เพื่อซาอูล ผู้ทรงประดับเจ้าอย่างโอ้อ่าด้วยผ้าสีแดงเข้ม และผู้ทรงประดับอาภรณ์ทองคำเหนือเครื่องแต่งกายของเจ้า
25. วีรบุรุษก็ล้มลงเสียแล้วหนอท่ามกลางศึกสงคราม โอ โยนาธาน ท่านถูกสังหารอยู่บนที่สูงของท่าน
26. โอ พี่โยนาธาน ข้าพเจ้าเป็นทุกข์เพื่อท่าน ท่านเป็นที่ชื่นใจของข้าพเจ้ามาก ความรักของท่านที่มีต่อข้าพเจ้านั้นประหลาดเหลือยิ่งกว่าความรักของสตรี
27. วีรบุรุษก็ล้มลงเสียแล้วหนอ และเครื่องยุทธโศปกรณ์ก็พินาศไป

บทที่ 2

1. ครั้นเรื่องนี้สิ้นไปแล้ว ดาวิดจึงทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า สมควรที่ข้าพระองค์จะขึ้นไปยังหัวเมืองหนึ่งหัวเมืองใดในยูดาห์หรือไม่ และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบท่านว่า จงขึ้นไปเถิด ดาวิดทูลว่า ควรที่ข้าพระองค์จะขึ้นไปทีเดียว พระองค์ตรัสว่า เมืองเฮโบรน
2. ดาวิดจึงขึ้นไปที่นั้นพร้อมกับภรรยาทั้งสองของท่านด้วยคือ อาหิโนอัมซาวยิสเรเอลและอาปีกายิลแม่มา้ยของนางบาลซาการเมล
3. และดาวิดก็นำคนที่อยู่กับท่านขึ้นไป ทุกคนพาครอบครัวไปด้วย และเขาทั้งหลายก็อยู่ในหัวเมืองของเฮโบรน
4. และคนยูดาห์ก็พากันมาเจิมตั้งดาวิดไว้เป็นกษัตริย์เหนือวงศ์วานยูดาห์ เมื่อมีคนมาทูลดาวิดว่า ชาวยาเบชกิเลอาดเป็นผู้ที่ฝังพระศพซาอูลไว้
5. ดาวิดก็มิรับสั่งให้ผู้สื่อข่าวไปหาชาวยาเบชกิเลอาดนั้น พุดกับเขาว่า ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย ในการที่ท่านทั้งหลายได้แสดงความเมตตาอย่างนี้ต่อซาอูลเจ้านายของท่าน และได้ฝังพระศพพระองค์ไว้
6. บัดนี้ขอพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงความกรุณาและความจริงแก่ท่าน และข้าพเจ้าจะกระทำความดีต่อท่านทั้งหลาย เพราะท่านได้กระทำการนี้
7. เพราะฉะนั้น ขอให้มือของท่านทั้งหลายเข้มแข็ง และขอให้ท่านกล้าหาญเถิด เพราะว่าซาอูลเจ้านายของท่านสิ้นพระชนม์เสียแล้ว และวงศ์วานยูดาห์ได้เจิมตั้งข้าพเจ้าไว้เป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย
8. ฝ่ายอับเนอร์บุตรชายเนอร์แม่ทัพของกองทัพซาอูลได้พาอิซโบเซทราชาโอรสของซาอูลเข้าไปที่เมืองมาหะนาอิม
9. และได้สถาปนาท่านให้เป็นกษัตริย์เหนือเมืองกิเลอาด และคนอาเซอร์ และคนยิสเรเอล และคนเอฟราอิม และคนเบนยามิน และคนอิสราเอลทั้งหมด
10. เมื่ออิซโบเซทราชาโอรสของซาอูลเริ่มปกครองเหนืออิสราเอลนั้นมีพระชนมายุสี่สิบพรรษา ทรงครอบครองอยู่สองปี แต่วงศ์วานยูดาห์ก็ติดตามดาวิด
11. เวลาที่ดาวิดทรงเป็นกษัตริย์เหนือวงศ์วานยูดาห์ในเฮโบรนนั้นเป็นจำนวนเจ็ดปีกับหกเดือน
12. อับเนอร์บุตรชายเนอร์และพวกข้าราชการทหารของอิซโบเซทราชาโอรสของซาอูลได้ออกจากมาหะนาอิมไปยังเมืองกิเบโอน
13. และโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์กับพวกข้าราชการทหารของดาวิดก็ออกไปพบกับเขาที่สระเมืองกิเบโอน และเขาทั้งหลายก็นั่งอยู่ที่ขอบสระ พวกหนึ่งอยู่ที่ขอบสระข้างนี้ อีกพวกหนึ่งข้างโน้น
14. อับเนอร์จึงพูดกับโยอาบว่า ขอให้พวกคนหนุ่มลุกขึ้นรบเล่นกันให้เราดูเถิด และโยอาบตอบว่า ให้เขาลุกขึ้นเล่นซี
15. เขาก็ลุกขึ้นไปตามที่นับไว้ฝ่ายเบนยามินและฝ่ายอิซโบเซทราชาโอรสของซาอูลมีสิบสองคน และข้าราชการทหารของดาวิดก็มีสิบสองคน
16. ต่างก็จับศิระษะคู่ต่อสู้ และปักดาบเข้าที่ซี่ข้างของคู่ต่อสู้ ล้มตายด้วยกันหมด เขาจึงเรียกที่นั่นว่า เฮลชัทฮัษชูริม ซึ่งอยู่ในกิเบโอน
17. การสู้รบในวันนั้นดุเดือดยิ่งนัก อับเนอร์และพวกคนอิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อหน้าข้าราชการทหารของดาวิด

18. บุตรชายทั้งสามของนางเศรยาห์ก็อยู่ที่นั่น คือ โยอาบ อาบิซัย และอาสาเฮล ฝ่ายอาสาเฮลนั้นผีทำร้ายอย่างกับละมั่ง
19. และอาสาเฮลก็ไล่ตามอับเนอร์ไป เมื่อตามไปนั้นก็มิได้เลี้ยวทางขวามือหรือทางซ้ายมือจากการไล่ตามอับเนอร์
20. อับเนอร์เหลียวมาดูจึงพูดว่า นั่นอาสาเฮลหรือ เขาตอบว่า ข้าเอง
21. อับเนอร์จึงบอกเขาว่า จงเลี้ยวไปทางขวาหรือทางซ้าย และจับเอาคนหนุ่มคนใดคนหนึ่ง แล้วก็รีบเอาอาวุธของเขาไป แต่อาสาเฮลไม่เลี้ยวจากไล่ตามอับเนอร์
22. อับเนอร์จึงบอกอาสาเฮลอีกครั้งหนึ่งว่า จงหันกลับจากตามข้าเสียเถิด จะให้ข้าฟาดเจ้าให้ล้มลงดินทำไมเล่า แล้วข้าจะเงยหน้าขึ้นดูโยอาบพี่ของเจ้าได้อย่างไร
23. แต่เขาก็ปฏิเสธไม่ยอมหันกลับ เพราะฉะนั้นอับเนอร์ก็เอาโคन्हอกแทงท้องอาสาเฮล หอกก็ทะลุออกข้างหลังของเขา เขาก็ล้มลงตายอยู่ที่นั่น และอยู่มาทุกคนซึ่งมาเห็นที่ที่อาสาเฮลล้มตายอยู่ก็ยืนนิ่ง
24. แต่โยอาบกับอาบิซัยไล่ตามอับเนอร์ไป ดวงอาทิตย์ก็ตกเมื่อเขามาถึงเนินเขาอัมมาห์ ซึ่งอยู่ตรงกึ่งทางตามทางที่จะไปถึงทूरกันดารเมืองกิเบโอน
25. และคนเบนยามินก็รวมกันตามอับเนอร์ไปเป็นกลุ่มเดียวกันตั้งอยู่ที่ยอดเขาแห่งหนึ่ง
26. แล้วอับเนอร์ร้องถามโยอาบว่า จะให้ดาบกินเรื่อยไปหรือ ท่านไม่ทราบหรือว่าตอนปลายมือก็ขม อีกนานสักเท่าใดท่านจึงจะสังคนของท่านให้หยุดไล่ตามพี่น้องของเขา
27. และโยอาบจึงกล่าวว่า พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ถ้าท่านไม่พูดขึ้นพวกทหารก็จะเลิกไล่ตามพวกพี่น้องของเขาพຽ່งนี้เข้า
28. โยอาบจึงเป่าแตรขึ้น คนทั้งปวงก็หยุด ไม่ไล่ตามอิสราเอลอีก และไม่สู้รบกันอีก
29. อับเนอร์กับคนของท่านก็เดินทางตลอดคืนนั้นในที่ราบ เขาข้ามแม่น้ำจอร์แดนและเดินไปตามหุบเขาบิโทโรน เขาก็มาถึงมาหะนาอิม
30. โยอาบก็กลับจากไล่ตามอับเนอร์ และเมื่อท่านรวบรวมพลเข้าด้วยกันแล้ว ข้าราชการทหารของดาวิดก็ขาดไปสิบเก้าคนไม่นับอาสาเฮล
31. แต่ข้าราชการทหารของดาวิดได้ฆ่าคนเบนยามินและคนของอับเนอร์ตายไปสามร้อยหกสิบคน
32. และเขาก็ยกศพอาสาเฮลไปฝังไว้ในอุโมงค์บิดาของเขาซึ่งอยู่ที่เมืองเบธเลเฮม โยอาบและคนของท่านก็เดินทางตลอดคืนไปสว่างที่เมืองเฮโบรน

บทที่ 3

1. มีสงครามระหว่างวงศ์วานของซาอูลกับวงศ์วานของดาวิดอยู่นาน และดาวิดก็เข้มแข็งยิ่งขึ้น ฝ่ายวงศ์วานของซาอูลก็เสื่อมกำลังลงทุกที
2. ดาวิดทรงมีราชโอรสเกิดหลายองค์ที่เมืองเฮโบรน ราชโอรสหัวปีชื่อ อัมโนน บุตรนางอาหิโนอัมชาวอิสราเอล
3. คนที่สองชื่อ ทิเลอาบ บุตรนางอาบิไกยิลแม่ม่ายของนาบาลชาวคารเมล และคนที่สามชื่อ อับซาโลม บุตรชายนางมาอาคาห์ราชธิดาของทัลมัยกษัตริย์เมืองเกชูร์
4. คนที่สี่ชื่อ อาโดเนียห์ บุตรชายนางฮักกิท คนที่ห้าชื่อ เซฟาทิยาห์ บุตรชายนางอาปีดัล
5. และคนที่หกชื่อ อิทเรอัม บุตรนางเอกลาห์ภรรยาของดาวิด ราชโอรสเหล่านี้เกิดแก่ดาวิดที่เมืองเฮโบรน
6. อยู่มาเมื่อมีการต่อสู้ระหว่างวงศ์วานของซาอูลกับวงศ์วานของดาวิดนั้น อับเนอร์ได้กระทำตัวให้เข้มแข็งยิ่งขึ้นในวงศ์วานของซาอูล
7. ฝ่ายซาอูลนั้นมีนางสนมคนหนึ่งชื่อริสพาห์บุตรสาวของอัยยาห์ และอิชโบเซทจึงตรัสกับอับเนอร์ว่า เหตุใดท่านจึงเข้าหานางสนมของเสด็จพ่อของเรา
8. ฝ่ายอับเนอร์ก็โกรธอิชโบเซทเพราะถ้อยคำนี้มาก จึงทูลว่า ข้าพระองค์เป็นหัวหน้าหรือ ซึ่งทุกวันนี้ข้าพระองค์ได้ต่อต้านยูดาห์โดยสำแดงความเมตตาต่อวงศ์วานของซาอูลเสด็จพ่อของพระองค์ และต่อพี่น้องและต่อมิตรสหายของเสด็จพ่อท่าน มิได้มอบพระองค์ไว้ในมือของดาวิด วันนี้พระองค์ยังหาความต่อข้าพระองค์ด้วยเรื่องผู้หญิงคนนี้
9. ถ้าข้าพระองค์จะมีได้กระทำเพื่อดาวิดให้สำเร็จดังที่พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณไว้ต่อท่านแล้ว ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษอับเนอร์และยิงหนักกว่า
10. คือข้าพระองค์จะย้ายราชอาณาจักรจากวงศ์วานของซาอูล และสถาปนาบัลลังก์ของดาวิดเหนืออิสราเอลและเหนือยูดาห์ ตั้งแต่ดานถึงเบเออร์เซบา
11. และอิชโบเซทก็หาทรงสามารถตอบอับเนอร์สักคำเดียวอีกไม่ เพราะพระองค์ทรงกลัวเกรงอับเนอร์
12. อับเนอร์ก็ส่งผู้สื่อสารแทนตนไปยังดาวิดทูลว่า แผ่นดินนี้เป็นของผู้ใด และทูลอีกว่า ขอทรงทำพันธสัญญากับข้าพระองค์ และดูเถิด มือของข้าพระองค์จะอยู่ฝ่ายพระองค์ และนำอิสราเอลทั้งสิ้นมามอบแด่พระองค์
13. ดาวิดตรัสว่า ดีแล้ว เราจะกระทำพันธสัญญากับท่าน แต่เราขอจากท่านสักอย่างหนึ่งคือว่า เมื่อท่านจะมาเห็นหน้าเราอีก ขอท่านนำมีคาลบุตรสาวของซาอูลมาให้เราก่อน มิฉะนั้นท่านจะมิได้เห็นหน้าเรา
14. แล้วดาวิดก็ส่งผู้สื่อสารไปยังอิชโบเซทราชโอรสของซาอูลว่า ขอมอบมีคาลภรรยาของข้าพเจ้าแก่ข้าพเจ้า ผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้ห่มไว้ด้วยหนังปลายองคชาติของคนฟีลิสเตียหนึ่งร้อยชิ้น
15. อิชโบเซทจึงทรงให้คนไปพามีคาลมาจากสามีของเธอ คือบัลทีเอลบุตรชายของลาอิช
16. แต่สามีของเธอก็เดินพลางร้องไห้พลาไปกับเธอจนถึงตำบลบาฮูริม แล้วอับเนอร์จึงบอกเขาว่า กลับไปเสียเถิด และเขาก็กลับไป
17. อับเนอร์จึงปรึกษากับพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลว่า เมื่อก่อนนี้ท่านทั้งหลายใครให้ดาวิดเป็นกษัตริย์เหนือท่าน
18. บัดนี้จึงให้เป็นจริงเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงตรัสเรื่องดาวิดว่า `เราจะช่วยอิสราเอลประชาชนของเราด้วยมือ

ของดาวิดผู้รับใช้ของเรา ให้พ้นจากมือของคนฟีลิสเตีย และให้พ้นจากมือศัตรูทั้งสิ้นของเขา'

19. อับเนอร์ก็พูดกับคนเบนยามินด้วย และอับเนอร์ก็ไปทูลดาวิดที่เมืองเฮโบรนถึงบรรดาสิ่งต่างๆที่อิสราเอล และวงศ์วานทั้งสิ้นของเบนยามินเห็นสมควรที่จะกระทำ
20. อับเนอร์จึงมาเฝ้าดาวิดที่เมืองเฮโบรนพร้อมกับคนอีกยี่สิบคน ดาวิดทรงจัดการเลี้ยงอับเนอร์กับคนที่อยู่กับท่าน
21. และอับเนอร์ทูลดาวิดว่า ข้าพระองค์จะลุกขึ้นกลับไป และจะรวบรวมคนอิสราเอลทั้งสิ้นมายังกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะกระทำพันธสัญญากับพระองค์ และเพื่อพระองค์จะทรงปกครองให้กว้างขวางตามชอบพระทัยของพระองค์ ดาวิดก็ทรงส่งอับเนอร์กลับไป และเขาก็ไปโดยสันติภาพ
22. ดูกูเถิด ขณะนั้นข้าราชการทหารของดาวิดกับโยอาบกลับมาจากการไปปล้นและนำสิ่งของที่ริบได้มากมายนั้นมาด้วย แต่อับเนอร์มิได้อยู่กับดาวิดที่เฮโบรนแล้ว เพราะพระองค์ทรงส่งท่านกลับไป และท่านก็ไปโดยสันติภาพ
23. เมื่อโยอาบกับกองทัพทั้งสิ้นที่อยู่กับท่านมาถึง ก็มีคนบอกโยอาบว่า อับเนอร์บุตรเนอร์มาเฝ้ากษัตริย์ และพระองค์ทรงให้เขากลับไป เขาก็กลับไปโดยสันติภาพ
24. แล้วโยอาบเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า พระองค์ทรงกระทำอะไรเช่นนั้น ดูกูเถิด อับเนอร์มาเฝ้าพระองค์ ไฉนพระองค์จึงปล่อยเขาไป เขาก็หลุดมือไปแล้ว
25. พระองค์ทรงทราบแล้วว่าอับเนอร์บุตรเนอร์มาเพื่อล่อลวงพระองค์ และเพื่อทราบถึงการเสด็จเข้าออกของพระองค์ และเพื่อทราบทุกสิ่งทุกอย่างที่พระองค์ทรงกระทำ
26. เมื่อโยอาบออกมาจากการเข้าเฝ้าดาวิด จึงส่งผู้สื่อสารไปตามอับเนอร์ เขาทั้งหลายก็นำท่านกลับมาจากบ่อน้ำชื่อสิธราห์ แต่ดาวิดหาทราบเรื่องไม่
27. และเมื่ออับเนอร์กลับมาถึงเฮโบรนแล้ว โยอาบก็พาท่านหลบเข้าไปที่กลางประตูเมืองเพื่อจะพูดกับท่านเป็นการลับ และโยอาบแทงท้องของท่านเสียที่นั่น ท่านก็สิ้นชีวิต โยอาบแก้แค้นโลหิตของอาสาเฮลน้องชายของตน
28. ภายหลังเมื่อดาวิดทรงได้ยินเรื่องนี้ พระองค์ตรัสว่า ตัวเราและราชอาณาจักรของเราปราศจากความผิดสืบไปเป็นนิตย์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วยเรื่องโลหิตของอับเนอร์บุตรเนอร์
29. ขอให้โทษนั้นตกเหนือศีรษะของโยอาบ และเหนือวงศ์วานบิดาของเขาทั้งสิ้น ขอย่าให้คนที่มิใช่สิ่งไหลออก คนที่เป็นโรคเรื้อน คนที่ถือไม้เท้า คนที่ถูกประหารด้วยดาบ หรือคนขาดแขนขา ขาดจากวงศ์วานของโยอาบ
30. นี่แหละโยอาบกับอาบิชัยน้องชายของเขาได้ฆ่าอับเนอร์ เพราะอับเนอร์ได้ฆ่าอาสาเฮลน้องชายของเขาเมื่อรบกันที่กิเบโอน
31. แล้วดาวิดก็ตรัสกับโยอาบ และประชาชนทุกคนที่อยู่กับพระองค์ว่า จงฉีกเสื้อผ้าของท่านทั้งหลาย และเอาผ้ากระสอบคาดเอาไว้ และจงไว้ทุกข์ให้อับเนอร์ และกษัตริย์ดาวิดเสด็จตามแคว่ห้ามศพอับเนอร์ไป
32. เขาก็ฝังศพอับเนอร์ไว้ที่เฮโบรน และกษัตริย์ก็ส่งพระสุรเสียงกันแสง ณ ที่ฝังศพของอับเนอร์ และประชาชนทั้งปวงก็ร้องไห้
33. และกษัตริย์ทรงคร่ำครวญด้วยเรื่องอับเนอร์ว่า ควรหรือที่อับเนอร์จะตายอย่างคนโง่ตาย
34. มือของท่านก็มีไม้ได้ถูกมัด เท้าของท่านก็มีไม้ได้ติดตรวน ท่านได้ล้มลงเหมือนอย่างคนล้มลงต่อหน้าคนชั่วร้าย และ

ประชาชนทั้งปวงก็ร้องไห้ถึงอับเนอร์อีก

35. แล้วประชาชนทั้งปวงก็มาทูลชวนเชิญให้ดาวิดเสวยพระกระยาหารเมื่อเวลาเย็นวันอยู่ แต่ดาวิดทรงปฏิญาณว่า ถ้าเรากลักรสขมปังหรือสิ่งใดๆก่อนดวงอาทิตย์ตก ขอพระเจ้าทรงทำโทษเราและยิ่งหนักกว่า

36. ประชาชนทั้งปวงสังเกตเห็นเช่นนั้นก็พอใจ ดังที่ประชาชนทั้งปวงพอใจทุกสิ่งทีกษัตริย์ทรงกระทำ

37. ประชาชนทั้งสิ้นและชนอิสราเอลทั้งปวงจึงเข้าใจในวันนั้นว่าไม่เป็นพระประสงค์ของกษัตริย์ที่จะให้มาอับเนอร์บุตรชายเนอร์เสียชีวิต

38. กษัตริย์ตรัสกับข้าราชการของพระองค์ว่า ท่านไม่ทราบหรือว่า วันนี้เจ้านายและคนสำคัญยิ่งคนหนึ่งสิ้นชีวิตในอิสราเอล

39. แม้เราได้รับการเฉลิมเป็นกษัตริย์แล้ว เราก็อ่อนกำลังในวันนี้ ชายเหล่านี้ซึ่งเป็นบุตรของนางเศรยาห์หนักแก่เราเกินไป ขอพระเยโฮวาห์ทรงสนองผู้กระทำผิดตามความผิดของเขาเถิด

บทที่ 4

1. เมื่ออิซโบเซทราชโอรสของซาอูลได้ทรงได้ยินว่าอับเนอร์สิ้นชีวิตเสียที่เฮโบรนแล้ว พระหัตถ์ของพระองค์ก็อ่อนลง และอิสราเอลทั้งปวงเป็นทุกข์
2. ฝ่ายราชโอรสของซาอูลยังมีชายอีกสองคนเป็นหัวหน้าของกองปล้น คนหนึ่งชื่อบาอานาห์ อีกคนหนึ่งชื่อเรคาบ ทั้งสองเป็นบุตรชายของริมโมน คนเบนยามินชาวเมืองเบเอโรท (เพราะว่าเบเอโรทก็นับเข้าเป็นของเบนยามินด้วย)
3. ชาวเบเอโรทหนีไปยังเมืองกิทธาอิม และอาศัยอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้)
4. โยนาธานราชโอรสของซาอูล มีบุตรชายคนหนึ่งเป็นนงเยาว์ เมื่อมีข่าวเรื่องซาอูลกับโยนาธานมาจากอิสเรเอลนั้น เด็กคนนี้มีอายุห้าขวบ พี่เลี้ยงก็อุ้มลุกขึ้นหนีไป อยู่มาเมื่อเธอรีบหนีไปนั้นเด็กนั้นก็หล่นลงและเป็นนงเยาว์ ท่านชื่อเมฟีโบเซท
5. ฝ่ายบุตรชายทั้งสองของริมโมน ชาวเบเอโรท ที่ชื่อเรคาบและบาอานาห์นั้นได้ออกเดินทาง พอแดดออกจัดก็มาถึงตำหนักของอิซโบเซท ขณะเมื่อพระองค์กำลังบรรทมพักเที่ยง
6. และเขาเข้าไปกลางตำหนัก ทำเหมือนจะชนข้าวสาลีและเขาก็แทงพระอุทรพระองค์ เรคาบและบาอานาห์ก็หนีไป
7. และเมื่อเขาทั้งสองเข้าไปในตำหนักนั้น พระองค์บรรทมหลับอยู่บนพระที่บรรทมในห้องบรรทม เขาก็ทุบตีพระองค์และประหารพระองค์ และตัดพระเศียรของพระองค์เสีย นำพระเศียรนั้นเดินทางไปทางที่ราบทั้งกลางคืน
8. และเขานำพระเศียรของอิซโบเซทไปถวายดาวิดที่เมืองเฮโบรน เขาทั้งสองกราบทูลกษัตริย์ว่า ดูเถิด ศีรษะของอิซโบเซทบุตรของซาอูลศัตรูของพระองค์ ผู้แสวงหาชีวิตของพระองค์ พระเยโฮวาห์ทรงแก้แค้นแทนกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ในวันนี้เหนือซาอูลและเชื้อสายของซาอูล
9. แต่ดาวิดตรัสตอบเรคาบและบาอานาห์พี่ชาย บุตรชายของริมโมนชาวเบเอโรทว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด คือพระองค์ผู้ทรงไถ่ชีวิตของเราจากบรรดาความทุกข์ยาก
10. เมื่อผู้หนึ่งผู้ใดบอกเราว่า 'ดูเถิด ซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว' และคิดว่าตนนำข่าวดีมา เราก็จับคนนั้นฆ่าเสียที่ศิกลาก ซึ่งคนนั้นคิดว่าเราจะให้รางวัลแก่เขาสำหรับข่าวนั้น
11. ยิ่งกว่านั้นเท่าใดเมื่อคนชั่วได้ฆ่าคนชอบธรรมที่ในบ้านและบนที่นอนของคนชอบธรรมนั้น บัดนี้เราจะไม่เรียกร่องโลหิตของเขาจากมือของเจ้าทั้งสองหรือ และทำลายเจ้าเสียจากพิภพ
12. และดาวิดก็ทรงบัญชาคนหนุ่มของพระองค์ และพวกเขาทั้งปวงก็พาเขาทั้งสองไปฆ่าเสียตัดมือตัดเท้าออก แขนวศพนั้นไว้เหนือสระในเมืองเฮโบรน แต่เขานำพระเศียรของอิซโบเซทไปฝังไว้ในที่ฝังศพของอับเนอร์ในเมืองเฮโบรน

บทที่ 5

1. และบรรดาตระกูลคนอิสราเอลก็มาหาดาวิดที่เมืองเฮโบรนทูลว่า ดาวิด ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นกระดุกและเนื้อของพระองค์
2. ในอดีตเมื่อซาอูลเป็นกษัตริย์ปกครองเหนือเหล่าข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้นำอิสราเอลออกไปและเข้ามา และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่พระองค์ว่า 'เจ้าจะเลี้ยงดูอิสราเอลประชาชนของเรา และเจ้าจะเป็นเจ้าเหนือคนอิสราเอล'
3. ดังนั้นพวกผู้ใหญ่ของคนอิสราเอลก็มาเฝ้ากษัตริย์ที่เมืองเฮโบรน และกษัตริย์ดาวิดทรงกระทำพันธสัญญากับเขาทั้งหลายที่เมืองเฮโบรนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายก็เจิมตั้งดาวิดให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล
4. ดาวิดมีพระชนมายุสามสิบพรรษาเมื่อเริ่มการปกครอง และพระองค์ทรงปกครองอยู่สี่สิบปี
5. ทรงปกครองเหนือยูดาห์ที่เฮโบรนเจ็ดปีหกเดือน และที่กรุงเยรูซาเล็มทรงปกครองเหนือบรรดาอิสราเอลและยูดาห์อีกสามสิบสามปี
6. กษัตริย์และคนของพระองค์ได้ยกทัพไปยังเยรูซาเล็ม รบกับคนเยบูน ชาวแผ่นดินนั้นผู้ที่กล่าวกับดาวิดว่า แยกเข้ามาที่นี่ไม่ได้ดอก คนตาบอดและคนง่อยก็จะป้องกันไว้ได้ ด้วยคิดว่า ดาวิดคงเข้ามาที่นี่ไม่ได้
7. แต่อย่างไรก็ตาม ดาวิดทรงยึดที่กำบังเข้มแข็งชื่อศิโยนได้ คือเมืองของดาวิด
8. ในวันนั้นดาวิดตรัสว่า ผู้ใดจะขึ้นไปตามทางน้ำไหลและโจมตีคนเยบูน คนง่อยและคนตาบอด ผู้ซึ่งจิตใจของดาวิดเกลียดชัง ผู้นั้นจะเป็นผู้บัญชาการทหาร เพราะฉะนั้นเขาจึงว่ากันว่า อย่าให้คนตาบอดและคนง่อยเข้ามาในพระนิเวศ
9. ดาวิดก็ทรงประทับอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง และเรียกที่นั่นว่า เมืองของดาวิด และดาวิดทรงสร้างเมืองรอบตั้งแต่มิลโลเข้าไปข้างใน
10. และดาวิดทรงเจริญยิ่งขึ้นไปเพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาทรงสถิตกับพระองค์
11. ฮีรามกษัตริย์เมืองไทระได้ส่งผู้สื่อสารมาหาดาวิด และได้ส่งไม้สนสีดาร์ พวกช่างไม้และพวกช่างก่อมาสร้างพระราชวังของดาวิด
12. และดาวิดทรงทราบว่า พระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาพระองค์ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และพระองค์ได้ทรงยกย่องราชอาณาจักรของพระองค์ด้วยเห็นแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์
13. ภายหลังที่พระองค์เสด็จจากเฮโบรน ดาวิดทรงได้นางสนมและมเหสีจากเยรูซาเล็มเพิ่มขึ้นอีก และบังเกิดราชโอรสและราชธิดาแก่ดาวิดอีก
14. ต่อไปนี้เป็นชื่อของผู้ที่บังเกิดกับพระองค์ในเยรูซาเล็ม คือ ชัมมูอา โชบับ นาธัน ชาโลมอน
15. อิบฮาร์ เอลีชูอา เนเฟก ยาเฟีย
16. เอลีชามา เอลียาดา และเอลีเฟเลท
17. เมื่อคนฟีลิสเตียได้ยินข่าวว่าดาวิดได้รับการเจิมเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล คนฟีลิสเตียทั้งปวงก็ขึ้นไปแสวงหาดาวิด แต่ดาวิดทรงได้ยินข่าวนั้นจึงลงไปยังที่กำบังเข้มแข็ง
18. ฝ่ายคนฟีลิสเตียยกขึ้นมาและขยายแนวออกที่หุบเขาเรฟาอิม
19. และดาวิดทรงทูลถามพระเยโฮวาห์ว่า ควรที่ข้าพระองค์จะยกขึ้นไปสู้รบกับคนฟีลิสเตียหรือ พระองค์จะทรงมอบ

เขาไว้ในมือข้าพระองค์หรือไม่ และพระเยโฮวาห์ทรงตอบดาวิดว่า จงขึ้นไปเถิด เพราะเราจะมอบคนฟีลิสเตียไว้ในมือของเจ้าเป็นแน่

20. ดาวิดเสด็จมายังบาสันและดาวิดทรงชนะคนฟีลิสเตียที่นั่น พระองค์ตรัสว่า พระเยโฮวาห์ทรงทะลวงข้าศึกของข้าพเจ้าดังกระแสน้ำที่ฟุ้งใส เพราะฉะนั้นจึงเรียกชื่อตำบลนั้นว่า บาสัน

21. และคนฟีลิสเตียได้ทิ้งรูปเคารพที่นั่น ดาวิดกับข้าราชการของพระองค์ก็เผาเสีย

22. คนฟีลิสเตียยกขึ้นมาอีกและขยายแนวอยู่ในหุบเขาเรฟาอิม

23. และเมื่อดาวิดทูลถามพระเยโฮวาห์ พระองค์ตรัสว่า เจ้าอย่าขึ้น จงอ้อมไปข้างหลังของเขา และโจมตีเขาตรงข้ามกับหมุดต้นหม่อน

24. และเมื่อเจ้าได้ยินเสียงกระบวนทัพเดินอยู่ที่ยอดหมุดต้นหม่อนเจ้าจงรีบรุกไป เพราะพระเยโฮวาห์เสด็จไปข้างหน้าเพื่อจะโจมตีกองทัพของคนฟีลิสเตีย

25. และดาวิดทรงกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ และได้โจมตีคนฟีลิสเตียจากเกบาถึงเกเซอร์

บทที่ 6

1. ดาวิดทรงรวบรวมบรรดาคนอิสราเอลที่คัดเลือกแล้วอีกครั้งหนึ่งได้สามหมื่นคน
2. และดาวิดก็ทรงลุกขึ้นไปกับประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์จากบาอาเลยูดาห์ เพื่อทรงนำหีบของพระเจ้าขึ้นมาจากที่นั่น ซึ่งเรียกตามพระนามคือพระนามของพระเยโฮวาห์จอมโยธาผู้ประทับระหว่างพวกเครูบ
3. และเขาทั้งหลายก็เอาเกวียนใหม่บรรทุกหีบของพระเจ้าและนำออกมาจากเรือนของอาบีนาตบซึ่งอยู่เมืองกิเบอาห์ และอุสซาร์กับอาหิโย บุตรชายทั้งหลายของอาบีนาตบก็ขับเกวียนใหม่เล่มนั้น
4. และนำออกมาจากเรือนของอาบีนาตบซึ่งอยู่เมืองกิเบอาห์ เกวียนบรรทุกหีบของพระเจ้าไป และอาหิโยเดินนำหน้าหีบ
5. ดาวิดกับวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้นก็ร้องกันอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วยใช้เครื่องดนตรีทุกชนิดซึ่งทำด้วยไม้สนสามใบ คือพิณเขาคู่และพิณใหญ่ รำมะนา กรับ และฉาบ
6. และเมื่อมาถึงลานนวดข้าวของนาโคน อุสซาร์ก็เหยียดมือออกจับหีบของพระเจ้าไว้เพราะวิวสะดุด
7. และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็เกิดขึ้นกับอุสซาร์ และพระเจ้าทรงประหารเขาเสียที่นั่นเพราะความผิดพลานั้น และเขาก็สิ้นชีวิตอยู่ข้างหีบของพระเจ้า
8. และดาวิดก็ไม่ทรงพอพระทัย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงทลายออกมาเหนืออุสซาร์ จึงเรียกที่ตรงนั้นว่า เปเรศอุสซาร์ จนถึงทุกวันนี้
9. ในวันนั้นดาวิดก็ทรงกลัวพระเยโฮวาห์ และพระองค์ตรัสว่า หีบของพระเยโฮวาห์จะมาถึงข้าได้อย่างไร
10. ดังนั้นดาวิดจึงไม่ยอมที่จะนำหีบของพระเยโฮวาห์เข้าไปในเมืองของดาวิดให้อยู่กับตน แต่ดาวิดได้ทรงนำไปที่บ้านของโอบีเดโอมชาวกัท
11. หีบของพระเยโฮวาห์ก็ค้างอยู่ที่บ้านของโอบีเดโอมชาวกัทสามเดือน และพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการแก่โอบีเดโอมและครัวเรือนของเขาทั้งสิ้น
12. มีคนไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิดว่า พระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการแก่ครัวเรือนของโอบีเดโอม และทุกสิ่งที่เป็นของเขาเนื่องด้วยหีบของพระเจ้า ดังนั้นดาวิดจึงเสด็จไปนำหีบของพระเจ้าขึ้นมาจากบ้านของโอบีเดโอม ถึงเมืองดาวิดด้วยความชื่นชมยินดี
13. และเมื่อผู้ที่หามหีบของพระเยโฮวาห์เดินไปได้หกก้าว ดาวิดก็ทรงถวายนวกับลูกวัวอ้วน
14. และดาวิดก็ทรงรำถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วยสุดกำลังของพระองค์ และดาวิดมีเอโฟดผ้าป่านคาดอยู่ที่พระองค์
15. ดังนั้นแหละดาวิดและวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้นด้วยได้นำหีบของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาด้วยเสียงโห่ร้องและด้วยเสียงเป่าแตร
16. และขณะเมื่อหีบของพระเยโฮวาห์เข้ามาถึงเมืองดาวิด มีคาลราชธิดาของซาอูลก็มองออกที่ช่องหน้าต่าง เห็นกษัตริย์ดาวิดกระโดดโลดเต้นรำถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และนางก็มีใจหมิ่นประมาท
17. เขาทั้งหลายนำหีบของพระเยโฮวาห์เข้ามา ตั้งไว้ในที่กำหนดภายในพลับพลาซึ่งดาวิดได้ทรงสร้างขึ้นไว้ และดา

วิดก็ทรงถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

18. และเมื่อดาวิดทรงกระทำการถวายเครื่องเผาบูชาและสันติบูชาสำเร็จแล้ว พระองค์ก็ทรงถวายอวยพรประชาชนในพระนามของพระเยโฮวาห์จอมโยธา

19. และทรงแจกขนมปังคนละแผ่น เนื้อคนละก้อน และขนมองุ่นแห้งคนละแผ่นแก่ประชาชนทั้งปวง คือประชาชนอิสราเอลทั้งหมดทั้งผู้หญิงผู้ชาย แล้วประชาชนทั้งหลายต่างก็กลับไปยังบ้านของตน

20. และดาวิดก็ทรงกลับไปอวยพรแก่ราชวงศ์ของพระองค์ แต่มีคาลราชธิดาของซาอูลได้ออกมาพบดาวิดและทูลว่าวันนี้ษัตริย์แห่งอิสราเอลได้รับเกียรติยศอย่างยิ่งใหญ่ที่เด็ยวะเพคะ ที่ทรงทอดฉลองพระองค์วันนี้ท่ามกลางสายตาของพวกสาวใช้ของข้าราชการ เหมือนกับคนถ่อยแก้ผ้าอย่างไม่มี ความละอาย

21. และดาวิดตรัสตอบมีคาลว่า เป็นงานที่ถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ผู้ทรงเลือกเราไว้แทนเสด็จพ่อของเจ้า และแทนราชวงศ์ทั้งสิ้นของพระองค์ท่าน ทรงแต่งตั้งให้เราเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของพระเยโฮวาห์ และเราจึงจะรำเริงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

22. เราจะถ่อมตัวของเราลงยิ่งกว่านี้อีกให้ปรากฏแก่ตาของเราเองว่าเป็นคนต่ำ แต่โดยพวกสาวใช้ที่เจ้าพูดถึงนั้น เราจะเป็นผู้ที่เขาถือว่ามียศ

23. เพราะฉะนั้นมีคาลราชธิดาของซาอูลก็ไม่มีบุตรจนถึงวันสิ้นชีพ

บทที่ 7

1. อยู่มาเมื่อกษัตริย์ประทับในพระราชวังของพระองค์ และพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้พระองค์พักจากการรบศึกรอบด้าน
2. กษัตริย์ตรัสกับนาธานผู้พยากรณ์ว่า ดูซิ เราอยู่ในบ้านทำด้วยไม้สนสีดาร์ แต่หีบของพระเจ้าอยู่ในผ้ามาเน
3. และนาธานทูลกษัตริย์ว่า ขอเชิญทรงกระทำทั้งสิ้นตามพระประสงค์ของพระองค์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพระองค์
4. แต่อยู่มาในคืนวันนั้นเอง พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงนาธานว่า
5. จงไปบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า `พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าจะสร้างนิเวศให้เราอยู่หรือ
6. เราไม่เคยอยู่ในนิเวศนับแต่วันที่เราพาคนอิสราเอลออกจากอียิปต์จนกระทั่งวันนี้ แต่เราก็กวไปมากับเต็นท์และกับพลับพลา
7. ในที่ต่างๆที่เราได้เคลื่อนไปมากับชนชาติอิสราเอลทั้งหมด เราได้เคยพูดสักคำกับตระกูลของอิสราเอลตระกูลใด ผู้ที่เราบัญชาให้เขาเลี้ยงดูอิสราเอลประชาชนของเราหรือว่า ทำไมเจ้ามิได้สร้างนิเวศด้วยไม้สนสีดาร์ให้แก่เรา'
8. เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงกล่าวแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า `พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เราเอาเจ้ามาจากทุ่งหญ้า จากการตามฝูงแพะแกะ เพื่อให้เจ้าเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา
9. เราได้อยู่กับเจ้าไม่ว่าเจ้าไปที่ไหน และได้ขจัดบรรดาศัตรูของเจ้าให้พ้นหน้าเจ้า และเรากระทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โต อย่างกับชื่อเสียงของผู้ใหญ่ในโลก
10. และเราจะกำหนดที่หนึ่งให้อิสราเอลประชาชนของเรา และเราจะปลูกฝังเขาไว้ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้อยู่ในที่ของเขาเอง และไม่ต้องถูกกวานใจอีก และคนชั่วจะไม่ข่มเหงเขาก็ดังแต่ก่อนมา
11. ตั้งแต่สมัยเมื่อเราตั้งผู้วินิจฉัยเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา และเราให้เจ้าพ้นจากการรบศึกรอบด้าน ยิ่งกว่านั้นอีกพระเยโฮวาห์ตรัสแก่เจ้าว่าพระเยโฮวาห์จะทรงให้เจ้ามีราชวงศ์
12. เมื่อวันของเจ้าครบแล้ว และเจ้านอนพักอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เราจะให้เชื้อสายของเจ้าที่มาจากภายหลังเจ้าเกิดขึ้นผู้ซึ่งเกิดมาจากบั้นเอวของเจ้าเอง และเราจะสถาปนาอาณาจักรของเขา
13. เขาจะเป็นผู้สร้างนิเวศเพื่อนามของเรา และเราจะสถาปนาบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของเขาให้อยู่เป็นนิตย์
14. เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา ถ้าเขากระทำความชั่วช้า เราจะตีสอนเขาด้วยไม้เรียวของมนุษย์ ด้วยการเขี่ยนแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์
15. แต่ความเมตตาของเราจะไม่พรากไปจากเขาเสีย ดังที่เราพรากไปจากซาอูล ซึ่งเราได้ถอดเสียให้พ้นหน้าเจ้า
16. ราชวงศ์ของเจ้าและอาณาจักรของเจ้าจะดำรงอยู่ต่อหน้าเจ้าอย่างมั่นคงเป็นนิตย์ และบัลลังก์ของเจ้าจะถูกสถาปนาไว้เป็นนิตย์'
17. นาธานก็กราบทูลดาวิดตามถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นและตามนิมิตนี้ทั้งหมด
18. แล้วกษัตริย์ดาวิดจึงเสด็จเข้าไปนั่งเฝ้าพระเยโฮวาห์ และกราบทูลว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ข้าพระองค์เป็นผู้ใดเล่า และวงศ์วานของข้าพระองค์เป็นผู้ใดพระองค์จึงทรงนำข้าพระองค์มาไกลถึงแค่นี้

19. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า แต่นี่ก็เป็นสิ่งเล็กน้อยในสายพระเนตรของพระองค์ และพระองค์ทรงล้นพระวาจาถึงราชวงศ์ของผู้รับใช้พระองค์ในอนาคตอันไกลที่จะมาถึงนั้น ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า และนี่เป็นธรรมดาของมนุษย์หรือ
20. ดาวิดจะกราบทูลประการใดอีกต่อพระองค์ได้เล่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์ทรงรู้จักผู้รับใช้ของพระองค์
21. ที่พระองค์ทรงกระทำสิ่งใหญ่โตนี้ทั้งสิ้น เพื่อให้ผู้รับใช้ของพระองค์ทราบก็เพราะเหตุพระวาทะของพระองค์ และตามขอบพระทัยของพระองค์
22. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ฉะนั้นพระองค์ทรงยิ่งใหญ่ ไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์ ไม่มีพระเจ้านอกเหนือพระองค์ ตามสิ่งสารพัดที่หูของข้าพระองค์ทั้งหลายได้ยินมา
23. ประชาชนในโลกนี้จะเหมือนอิสราเอลประชาชนของพระองค์ ซึ่งพระเจ้าเสด็จไปทรงไถ่มาให้ประชาชนของพระองค์ กระทำให้พระนามของพระองค์มีเกียรติ และทรงกระทำสิ่งยิ่งใหญ่เพื่อเจ้าทั้งหลาย และทรงกระทำสิ่งน่าสพึงกลัวเพื่อแผ่นดินของพระองค์ ต่อหน้าประชาชนของพระองค์ คือชนชาติซึ่งพระองค์ทรงไถ่ออกจากอียิปต์เพื่อพระองค์ จากบรรดาประชาชาติ และบรรดาพระของเขา
24. ด้วยว่าพระองค์ทรงสถาปนากษัตริย์อิสราเอลประชาชนของพระองค์ไว้ให้เป็นประชาชนเพื่อพระองค์เองเป็นนิตย์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ก็ทรงเป็นพระเจ้าของเขาทั้งหลาย
25. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า บัดนี้พระวาทะซึ่งพระองค์ทรงล้นออกมาเกี่ยวกับผู้รับใช้ของพระองค์ และเกี่ยวกับราชวงศ์ของเขา ขอทรงดำรงซึ่งพระวาทะนั้นให้ถาวรเป็นนิตย์ และทรงกระทำดังที่พระองค์ทรงล้นพระวาจาไว้
26. ขอพระนามของพระองค์เป็นที่สรรเสริญอยู่เป็นนิตย์ว่า 'พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงเป็นพระเจ้าเหนืออิสราเอล' และราชวงศ์ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์จะดำรงอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์
27. ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าของอิสราเอล เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า 'เราจะสร้างราชวงศ์ให้เจ้า' เพราะฉะนั้นผู้รับใช้ของพระองค์จึงกล้าหาญที่จะวิงวอนด้วยคำอธิษฐานนี้ต่อพระองค์
28. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า บัดนี้พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และบรรดาพระวาทะของพระองค์เป็นความจริง และพระองค์ทรงสัญญาจะพระราชทานสิ่งดีนี้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์
29. เพราะฉะนั้น บัดนี้ขอโปรดให้เป็นที่พักพระทัยพระองค์ที่จะอำนวยพระพรแก่ราชวงศ์ผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อให้ดำรงอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เป็นนิตย์ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์ทรงล้นพระวาจาเช่นนั้นแล้ว และด้วยพระพรของพระองค์ก็ขอให้ราชวงศ์ผู้รับใช้ของพระองค์ได้อยู่เย็นเป็นสุขเป็นนิตย์

บทที่ 8

1. อยู่มาภายหลัง ดาวิดทรงโจมตีคนฟีลิสเตีย และปราบปรามได้ และดาวิดทรงยึดเมืองเมเชกัธมาที่ได้อาจจากมือคนฟีลิสเตีย
2. พระองค์ทรงชนะโมอับ ทรงวัดเขาด้วยเชือกวัด คือบังคับให้เรียงตัวเข้าแถวนอนลงที่พื้นดิน ทรงวัดดูแล้วให้ประหารเสียสองแถว และไว้ชีวิตเต็มหนึ่งแถว คนโมอับก็เป็นไพร่ของดาวิด และได้้นำเครื่องบรรณาการมาถวาย
3. ดาวิดทรงรบชนะฮาดัดเอเซอร์โอรสเรโหบ กษัตริย์เมืองโศบาห์ เมื่อเสด็จไปพื้นอำนาจของพระองค์ที่แม่น้ำยูเฟรติส
4. และดาวิดทรงยึดทรบหนึ่งพันคน พลม้าเจ็ดร้อยคน ทหารราบสองหมื่นคน และดาวิดรับสั่งให้ตัดเอ็นขาม้ารถรบเสียให้หมด เหลือไว้ให้พอแก่รถรบหนึ่งร้อยคัน
5. และเมื่อคนซีเรียชาวเมืองดามัสกัสมาช่วยฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์เมืองโศบาห์ ดาวิดทรงประหารคนซีเรียเสียสองหมื่นสองพันคน
6. แล้วดาวิดทรงตั้งทหารประจำป้อมไว้เหนือคนซีเรียชาวเมืองดามัสกัสหลายกอง และคนซีเรียก็เป็นพลไพร่ของดาวิด และนำเครื่องบรรณาการไปถวาย พระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่ดาวิดไม่ว่าจะไปรบ ณ ที่ใด ๆ
7. และดาวิดทรงนำโล่ทองคำที่ข้าราชการทหารของฮาดัดเอเซอร์ถือนั้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
8. และกษัตริย์ดาวิดทรงรีบทองสัมฤทธิ์เป็นอันมากไปจากเมืองเบทาห์ และเมืองเบโรชัยหัวเมืองของฮาดัดเอเซอร์
9. เมื่อโทอิกษัตริย์เมืองฮามัทได้ยินว่าดาวิดรบชนะกองทัพทั้งสิ้นของฮาดัดเอเซอร์
10. โทอิกก็ส่งโยรัมโอรสของตนไปเฝ้ากษัตริย์ดาวิด ถวายพระพรและแสดงความยินดีที่ดาวิดทรงรบชนะฮาดัดเอเซอร์ เพราะว่าฮาดัดเอเซอร์เคยทำสงครามกับโทอิ และโยรัมได้นำเครื่องเงิน เครื่องทองคำ และเครื่องทองสัมฤทธิ์ไปถวาย
11. สิ่งเหล่านี้ กษัตริย์ดาวิดทรงนำมาถวายแด่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับบรรดาเงินและทองคำซึ่งพระองค์ทรงได้มาจากบรรดาประชาชาติที่พระองค์ทรงรบชนะและยึดครอง และทรงนำมาถวาย
12. คือได้มาจากซีเรีย โมอับ คนอัมโมน คนฟีลิสเตีย อามาเลซ และจากของที่รับมาจากฮาดัดเอเซอร์โอรสของเรโหบ กษัตริย์เมืองโศบาห์
13. เมื่อดาวิดเสด็จกลับจากการประหารคนซีเรียเสียในหุบเขาเกลือหนึ่งหมื่นแปดพันคน พระนามของพระองค์ก็เลื่องลือไป
14. และพระองค์ทรงตั้งทหารประจำป้อมขึ้นเหนือเมืองเอโดม พระองค์ทรงตั้งทหารประจำป้อมในเอโดมทั่วไปหมด และคนเอโดมทั้งสิ้นจึงเป็นพลไพร่ของดาวิด และพระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่ดาวิดไม่ว่าจะเสด็จไปรบ ณ ที่ใด
15. ดังนั้นดาวิดจึงทรงปกครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้น และดาวิดทรงให้ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมแก่ชนชาติของพระองค์ทั้งสิ้น
16. และโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์เป็นแม่ทัพ และเยโฮชาฟัทบุตรชายอาหิลูดเป็นเจ้ากรมสารบรรณ

17. ศาโตกบุตรชายอาหิทุมและอาหิเมเลคบุตรชายอาปียาธาร์เป็นนุโรหิต และเสไรอาห์เป็นราชเลขา

18. และเบไนยาร์บุตรชายเยโฮยาดาเป็นผู้บังคับบัญชาคนเคเรธีและคนเปเลท และบรรดาราชโอรสของดาวิดเป็น
ประมุข

บทที่ 9

1. ดาวิดรับสั่งว่า วงศ์วานของซาอูลนั้นมีเหลืออยู่บ้างหรือ เพื่อเราจะสำแดงความเมตตาแก่ผู้นั้นโดยเห็นแก่โยนาธาน
2. มีมหาดเล็กในวงศ์วานซาอูลคนหนึ่งชื่อศิบา เขาก็เรียกให้มาเฝ้าดาวิดและกษัตริย์ตรัสกับเขาว่า เจ้าคือศิบาหรือ เขาทูลตอบว่า ข้าพระองค์คือศิบา พะยะคะ
3. กษัตริย์จึงตรัสว่า ไม่มีใครในวงศ์วานซาอูลยังเหลืออยู่บ้างหรือ เพื่อเราจะได้แสดงความเมตตาของพระเจ้าต่อเขา ศิบากราบทูลกษัตริย์ว่า ยังมีโอรสของโยนาธานเหลืออยู่คนหนึ่ง เท้าของเขาเป็นง่อยพะยะคะ
4. กษัตริย์ตรัสถามเขาว่า เขาอยู่ที่ไหน ศิบาจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า ดูเถิด เขาอยู่ในเรือนของมาคีร์บุตรอัมมีเอลในเมืองโลเดบาร์ พะยะคะ
5. แล้วกษัตริย์ดาวิดรับสั่งให้คนไปนำเขามาจากเรือนของมาคีร์บุตรชายอัมมีเอลที่โลเดบาร์
6. เมฟีโบเชทโอรสของโยนาธานราชโอรสของซาอูลได้มาเฝ้าดาวิดและชนหน้าลงกราบถวายบังคม และดาวิดตรัสว่า เมฟีโบเชทเอ๋ย เขาทูลตอบว่า ดูเถิด ผู้รับใช้ของพระองค์
7. และดาวิดตรัสกับท่านว่า อย่ากลัวเลย เพราะเราจะสำแดงความเมตตาต่อท่านเพื่อเห็นแก่โยนาธานบิดาของท่าน และเราจะมอบที่ดินทั้งหมดของซาอูลราชบิดาของท่านคืนแก่ท่าน และท่านจงรับประทานอาหารอยู่ที่โต๊ะของเราเสมอไป
8. และท่านก็กราบถวายบังคมและทูลว่า ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นผู้ใดเล่า ซึ่งพระองค์จะทอดพระเนตรสุนัขตายอย่างข้าพระองค์นี้
9. แล้วกษัตริย์ตรัสเรียกศิบามหาดเล็กของซาอูล และตรัสแก่เขาว่า บรรดาสิ่งของที่เป็นของซาอูลและของวงศ์วานทั้งสิ้นของท่าน เราได้มอบให้แก่โอรสเจ้านายของเจ้าแล้ว
10. ตัวเจ้าและพวกบุตรชายของเจ้าและเหล่าคนใช้ของเจ้า ต้องทำนาให้เขา และนำผลพืชที่ได้นั้นเข้ามา เพื่อโอรสแห่งเจ้านายของเจ้าจะได้มีอาหารรับประทาน แต่เมฟีโบเชทโอรสแห่งเจ้านายของเจ้านั้น จะรับประทานอาหารที่โต๊ะของเราเสมอไป ฝ่ายศิบามีบุตรชายสิบห้าคนกับคนใช้ยี่สิบคน
11. แล้วศิบาจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า ตามที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์บัญชาผู้รับใช้ของพระองค์นั้น ผู้รับใช้ของพระองค์จะกระทำ กษัตริย์ได้ตรัสว่า เมฟีโบเชทจงรับประทานอาหารที่โต๊ะเสวยของเรา อย่างกับเป็นโอรสของกษัตริย์
12. เมฟีโบเชทมีบุตรชายเล็กคนหนึ่งชื่อมีคา ทุกคนที่อาศัยอยู่ในเรือนของศิบาก็ได้เป็นมหาดเล็กของเมฟีโบเชท
13. ดังนั้นเมฟีโบเชทจึงอยู่ในเยรูซาเล็ม เพราะท่านรับประทานอาหารที่โต๊ะของกษัตริย์เสมอ เท้าของท่านเป็นง่อยทั้งสองข้าง

1. อยู่มาภายหลังกษัตริย์แห่งคนอัมโมนก็สิ้นพระชนม์ และฮานูนราชโอรสได้เสวยราชสมบัติแทน
2. ดาวิดจึงตรัสว่า เราจะแสดงความเมตตาต่อฮานูนราชโอรสของนาฮาซ ดังที่บิดาของเขาแสดงความเมตตาต่อเรา ดาวิดจึงส่งพวกข้าราชการของพระองค์ไปเล่าโลมท่านเกี่ยวกับเรื่องราชบิดาของท่าน และข้าราชการของดาวิดก็เข้ามาในแผ่นดินของคนอัมโมน
3. แต่บรรดาเจ้านายของคนอัมโมนทูลฮานูนเจ้านายของตนว่า พระองค์ดำริว่าดาวิดส่งผู้เล่าโลมมาหาพระองค์ เพราะนับถือพระราชบิดาของพระองค์เช่นนั้นหรือ ดาวิดมิได้ส่งข้าราชการมาเพื่อตรวจเมืองและสอดแนมดู และเพื่อจะคว่ำเมืองนี้เสียดอกหรือ
4. ฮานูนจึงจับข้าราชการของดาวิดมาโกนเคราออกเสียครึ่งหนึ่งและตัดเครื่องแต่งกายของเขาออกเสียที่ตรงกลางตรงตะโพก แล้วปล่อยตัวไป
5. เมื่อมีคนไปกราบทูลดาวิดให้ทรงทราบ พระองค์ก็รับสั่งให้คนไปรับข้าราชการเหล่านั้น เพราะว่าเขาทั้งหลายได้รับความอับอายมาก และกษัตริย์ตรัสว่า จงพักอยู่ที่เมืองเยรีโคจนกว่าเคราของท่านทั้งหลายจะขึ้นแล้วจึงค่อยกลับมา
6. เมื่อคนอัมโมนเห็นว่าเขาทั้งหลายเป็นที่เกลียดชังแต่ดาวิด คนอัมโมนจึงส่งคนไปจ้างคนซีเรียชาวเมืองเบธเรโอบ และคนซีเรียชาวเมืองโศบาร์ เป็นทหารราบจำนวนสองหมื่นคน จากกษัตริย์เมืองมาอาคาห์หนึ่งพันคน และชาวเมืองอิซโทบหนึ่งหมื่นสองพันคน
7. เมื่อดาวิดทรงได้ยินเช่นนั้นจึงรับสั่งโยอาบและพลโยธาคนแกล้วกล้าทั้งสิ้นให้ไป
8. ฝ่ายคนอัมโมนก็ยกออกมาและจัดทัพไว้ที่ทางเข้าประตูเมือง ฝ่ายคนซีเรียชาวเมืองโศบาร์และชาวเมืองเรโอบกับคนเมืองอิซโทบ และเมืองมาอาคาห์อยู่ที่ชนบทกลางแจ้งต่างหาก
9. เมื่อโยอาบเห็นว่าการศึกนี้ชานาบอยู่ทั้งข้างหน้าและข้างหลัง ท่านจึงคัดเอาบรรดาคอนิสราเอลที่สรรไว้แล้วจัดทัพเข้าสู่คนซีเรีย
10. ท่านมอบคนที่เหลืออยู่ไว้ในบังคับบัญชาของอาบีชัยน้องชายของท่าน และเขาก็จัดคนเหล่านั้นเข้าต่อสู้กับคนอัมโมน
11. ท่านกล่าวว่า ถ้ากำลังคนซีเรียแข็งเหลือกำลังของเรา เจ้าจงยกไปช่วยเรา แต่ถ้ากำลังคนอัมโมนแข็งเกินกำลังของเรา เราจะยกมาช่วยเจ้า
12. จงมีความกล้าหาญเถิด ให้เราเป็นลูกผู้ชายเพื่อชนชาติของเรา และเพื่อหัวเมืองแห่งพระเจ้าของเรา และขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด
13. ดังนั้น โยอาบกับประชาชนที่อยู่กับท่านก็ยกเข้าไปใกล้ต่อสู้กับคนซีเรีย ข้าศึกก็แตกหนีไปต่อหน้าเขา
14. เมื่อคนอัมโมนเห็นว่าคนซีเรียหนีไปแล้ว เขาทั้งหลายก็หนีอาบีชัยเข้าไปในเมือง แล้วโยอาบก็กลับจากการสู้รบกับคนอัมโมนมายังกรุงเยรูซาเล็ม
15. ครั้นคนซีเรียเห็นว่าตนพ่ายแพ้ต่ออิสราเอลแล้ว จึงรวบรวมเข้าด้วยกัน
16. ฝ่ายฮาตัดเอเซอร์ทรงใช้คนไปนำคนซีเรียผู้อยู่ฟากแม่น้ำข้างโน้นออกมา เขามายังตำบลเฮลาม มีโซบัคแม่ทัพ

ของฮาดัดเอเซอร์เป็นผู้นำหน้า

17. เมื่อมีผู้กราบทูลดาวิดพระองค์ทรงรวบรวมอิสราเอลทั้งหมดข้ามแม่น้ำจอร์แดนมาถึงตำบลเฮลัน และคนซีเรียก็จัดทัพเข้าต่อสู้ดาวิดและได้รับกับพระองค์

18. คนซีเรียก็หนีจากอิสราเอล และดาวิดทรงประหารคนซีเรียซึ่งเป็นทหารรถรบเจ็ดร้อยคนกับทหารม้าสี่หมื่นคนเสีย และประหารโซบัคแม่ทัพของเขาทั้งหลายให้สิ้นชีวิตเสียที่นั่น

19. และเมื่อบรรดาภคินีซึ่งขึ้นกับฮาดัดเอเซอร์เห็นว่าตนพ่ายแพ้ต่อหน้าอิสราเอลแล้ว เขาก็ได้กระทำสันติภาพกับอิสราเอล และยอมเป็นผู้รับใช้คนอิสราเอล ดังนั้นคนซีเรียจึงกลัวไม่กล้าช่วยคนอัมโมนอีกต่อไป

1. และอยู่มาพอสิ้นปีแล้วเมื่อบรรดากษัตริย์ยกกองทัพออกไปรบ ดาวิดทรงใช้โยอาบพร้อมกับพวกข้าราชการและอิสราเอลทั้งหมด เขาไปกวาดล้างคนอัมโมนและล้อมเมืองรับบาห์ไว้ แต่ดาวิดประทับที่เยรูซาเล็ม
2. อยู่มาเวลาเย็นวันหนึ่งเมื่อดาวิดทรงลุกขึ้นจากพระแท่น และดำเนินอยู่บนดาดฟ้าหลังคาพระราชวัง ทอดพระเนตรจากหลังคาเห็นผู้หญิงคนหนึ่งอาบน้ำอยู่ หญิงคนนั้นสวยงามมาก
3. ดาวิดทรงใช้คนไปได้ถามเรื่องผู้หญิงคนนั้น คนหนึ่งมากราบทูลว่า หญิงคนนี้ชื่อบัทเชบา บุตรสาวของเอลีอัมภรรยาของอุรีอาห์คนฮิตไทต์มิใช่หรือพะยะค่ะ
4. ดาวิดก็ทรงใช้ผู้สื่อสารไปรับนางมา นางก็มาเฝ้าพระองค์ แล้วพระองค์ทรงสมสู่กับนาง พอตินางได้ชำระตัวให้สิ้นมลทินของนางแล้ว แล้วนางก็กลับไปเรือนของตน
5. ผู้หญิงนั้นก็ตั้งครรภ์ นางจึงใช้คนไปกราบทูลดาวิดว่า หม่อมฉันตั้งครรภ์แล้ว
6. ดาวิดทรงใช้คนไปบอกโยอาบว่า จงส่งอุรีอาห์คนฮิตไทต์มาให้เรา โยอาบก็ส่งตัวอุรีอาห์ไปให้ดาวิด
7. เมื่ออุรีอาห์เข้าเฝ้าพระองค์ ดาวิดรับสั่งถามว่าโยอาบเป็นอย่างไบบ้าง พวกพลเป็นอย่างไ การสงครามคืบหน้าไปอย่างไร
8. แล้วดาวิดรับสั่งอุรีอาห์ว่า จงลงไปบ้านของเจ้า และล้างเท้าของเจ้าเสีย อุรีอาห์ก็ออกไปจากพระราชวัง และมีคนนำของประทานจากกษัตริย์ตามไปให้
9. แต่อุรีอาห์ได้นอนเสียที่ประตูพระราชวังพร้อมกับบรรดาข้าราชการของเจ้านายของเขา มิได้ลงไปที่บ้านของตน
10. เมื่อมีคนกราบทูลดาวิดว่า อุรีอาห์มิได้ลงไปที่บ้านของเขาพะยะค่ะ ดาวิดรับสั่งแก่อุรีอาห์ว่า เจ้ามิได้เดินทางมาดอกหรือ ทำไมจึงไม่ลงไปบ้านของเจ้า
11. อุรีอาห์ทูลตอบดาวิดว่า ทิบบพันธสัญญาและอิสราเอลกับยูดาห์อยู่ในทับอาศัย โยอาบเจ้านายของข้าพระองค์กับบรรดาข้าราชการของพระองค์ตั้งค่ายอยู่ที่พื้นที่สูง ส่วนข้าพระองค์จะไปบ้าน ไปกิน ไปดื่ม และนอนกับภรรยาของข้าพระองค์เช่นนั้นหรือ พะยะค่ะ พระองค์ทรงพระชนม์อยู่และจิตวิญญาณของพระองค์มีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ข้าพระองค์จะไม่กระทำอย่างนี้เลย
12. แล้วดาวิดก็รับสั่งแก่อุรีอาห์ว่า วันนี้ก็ค้างเสียที่นี้เถิด พรุ่งนี้เราจะให้เจ้าไป อุรีอาห์ก็ค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในวันนั้นและในวันรุ่งขึ้น
13. ดาวิดทรงเชิญเขามา เขาก็มารับประทานและดื่มต่อพระพักตร์ และพระองค์ทรงกระทำให้เขามีเมามา ในเย็นวันนั้นเขาก็ออกไปนอนบนที่นอนกับข้าราชการของเจ้านายของเขา แต่มิได้ลงไปบ้าน
14. ต่อมาครั้นรุ่งเช้าดาวิดทรงอักษรถึงโยอาบและทรงฝากไปในมือของอุรีอาห์
15. ในลายพระหัตถ์นั้นว่า จงตั้งอุรีอาห์ให้เป็นกองหน้าเข้าสู้รบตรงที่ดุเดือดที่สุดแล้วล่าทัพกลับเสียเพื่อให้เขาถูกโจมตีให้ตาย
16. อยู่มาเมื่อโยอาบกำลังเฝ้าล้อมเมืองอยู่ ท่านจึงกำหนดให้อุรีอาห์ไปรบตรงที่ที่ท่านทราบว่ามีทหารเข้มแข็งมาก
17. คนในเมืองก็ออกมาสู้รบกับโยอาบ มีคนตายบ้างคือข้าราชการบางคนของดาวิดได้ล้มตาย อุรีอาห์คนฮิตไทต์ก็

ตายด้วย

18. โยอาบจึงส่งคนไปกราบทูลข่าวการรบทั้งสิ้นต่อดาวิด
19. ท่านได้ส่งผู้สื่อสารนั้นว่า เมื่อเจ้ากราบทูลข่าวการรบต่อกษัตริย์เสร็จทุกประการแล้ว
20. ถ้ากษัตริย์กริ้วและตรัสถามเจ้าว่า 'ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงยกเข้ารบใกล้เมืองนั้ก เจ้าไม่ทราบหรือว่าเขาจะยิงออกมาจากกำแพง'
21. ใครฆ่าอาบีเมเลคบุตรเยรูบเบเซท ไม่ใช่ผู้หญิงคนหนึ่งเอาหินไม่ท่อนบนท่อมเขาจากกำแพงเมืองจนเขาตายเสียที่เมืองเบเศดดอกหรือ ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงเข้าไปใกล้กำแพง' แล้วเจ้าจงกราบทูลว่า 'อูรีอาห์คนฮิตไทต์ผู้รับใช้ของพระองค์ก็ตายด้วย'
22. ผู้สื่อสารก็ไป เขามาทูลต่อดาวิดถึงทุกอย่างที่โยอาบสั่งเขาให้มากราบทูล
23. ผู้สื่อสารนั้นกราบทูลดาวิดว่า ข้าศึกได้เปรียบต่อเรามาก และได้ออกมาสู้รบกับฝ่ายเราที่กลางทุ่ง แต่เราได้จับไล่เขาเข้าไปถึงทางเข้าประตูเมือง
24. แล้วทหารนั้นก็ยิงข้าราชการของพระองค์จากกำแพง ข้าราชการของกษัตริย์บางคนก็สิ้นชีวิต และอูรีอาห์คนฮิตไทต์ข้าราชการของพระองค์ก็สิ้นชีวิตด้วย
25. ดาวิดก็รับส่งผู้สื่อสารนั้นว่า เจ้าจงบอกโยอาบดังนี้ว่า 'อย่าให้เรื่องนี้ทำให้ท่านลำบากใจ เพราะดาบย่อมสังหารไม่เลือกกว่าคนนั้นหรือคนนี้ จงสู้รบหนักเข้าไปและตีเอาเมืองนั้นเสียให้ได้' เจ้าจงหนุนน้ำใจท่านด้วย
26. เมื่อภรรยาของอูรีอาห์ได้ยินข่าวว่าอูรีอาห์สามีของตนสิ้นชีวิตแล้ว นางก็คร่ำครวญด้วยเรื่องสามีของนาง
27. เมื่อสิ้นการไว้ทุกข์แล้วดาวิดก็ส่งคนไปให้พานางมาที่พระราชวัง และนางก็ได้เป็นมเหสีของพระองค์ ประสูติโอรสองค์หนึ่งให้พระองค์ แต่สิ่งซึ่งดาวิดทรงกระทำนั้นไม่เป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์

1. พระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้นาธานไปหาดาวิด นาธานก็ไปเข้าเฝ้าและกราบทูลพระองค์ว่า ในเมืองหนึ่งมีชายสองคน คนหนึ่งมั่งมี อีกคนหนึ่งยากจน
2. คนมั่งมีนั้นมีแพะแกะและวัวเป็นอันมาก
3. แต่คนจนนั้นไม่มีอะไรเลย เว้นแต่แกะตัวเมียตัวเดียวที่ซื้อเขามา ซึ่งเขาเลี้ยงไว้และอยู่กับเขา มันได้เติบโตขึ้นพร้อมกับบุตรของเขา กินอาหารร่วมและดื่มน้ำถ้วยเดียวกับเขา นอนในอกของเขา และเป็นเหมือนบุตรสาวของเขา
4. ฝ่ายคนมั่งมีคนนั้นมีแขกคนหนึ่งมาเยี่ยม เขาเสียดายที่จะเอาแพะแกะหรือวัวของตนมาทำอาหารเลี้ยงคนที่เดินทางมาเยี่ยมมัน จึงเอาแกะตัวเมียของชายคนจนนั้นเตรียมเป็นอาหารให้แก่ชายที่มาเยี่ยมตน
5. ดาวิดกริ้วชายคนนั้นมาก และรับสั่งแก่นาธานว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ผู้ชายที่กระทำเช่นนั้นจะต้องตาย
6. และจะต้องคืนแกะให้สี่เท่า เพราะเขาได้กระทำอย่างนี้ และเพราะว่าเขาไม่มีเมตตาจิต
7. นาธานจึงทูลดาวิดว่า พระองค์นั้นแหละคือชายคนนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า `เราได้เจิมตั้งเจ้าไว้ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และเราช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของซาอูล
8. และเราได้มอบวงศ์วานเจ้านายของเจ้าให้แก่เจ้า และได้มอบภรรยาเจ้านายของเจ้าไว้ในอกของเจ้า และมอบวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์ให้แก่เจ้า ถ้าเท่านี้ยังไม่พอ เราจะเพิ่มให้อีกเท่านี้
9. ทำไมเจ้าดูหมิ่นพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระองค์ เจ้าได้ฆ่าอูรีอาห์คนฮิตไทต์เสียด้วยดาบ เอาภรรยาของเขามาเป็นภรรยาของตน และได้สังหารเขาเสียด้วยดาบของคนอัมโมน
10. เพราะฉะนั้นดาบนั้นจะไม่คลาดไปจากราชวงศ์ของเจ้า เพราะเจ้าได้ดูหมิ่นเรา เอาภรรยาของอูรีอาห์คนฮิตไทต์มาเป็นภรรยาของเจ้า'
11. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า `ดูเถิด เราจะให้เหตุร้ายบังเกิดขึ้นกับเจ้าจากคริวเรือนของเจ้าเอง และเราจะเอาภรรยาของเจ้าไปต่อหน้าต่อตาเจ้า ยกไปให้แก่เพื่อนบ้านของเจ้า ผู้นั้นจะนอนร่วมกับภรรยาของเจ้าอย่างเปิดเผย
12. เพราะเจ้าทำการนั้นอย่างลับๆ แต่เราจะกระทำการนี้ต่อหน้าอิสราเอลทั้งสิ้นและอย่างเปิดเผย'
13. ดาวิดจึงรับสั่งกับนาธานว่า เรากระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์แล้ว และนาธานกราบทูลดาวิดว่า พระเยโฮวาห์ทรงให้อภัยบาปของพระองค์แล้ว พระองค์จะไม่ถึงแก่กรรม
14. อย่างไรก็ตาม เพราะด้วยการกระทำนี้พระองค์ได้ให้พวกศัตรูของพระเยโฮวาห์มีโอกาสเหยียดหยามได้ ราชบุตรที่จะประสูติมานั้นจะต้องสิ้นชีวิต
15. แล้วนาธานก็กลับไปยังบ้านของตน แล้วพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่บุตร ซึ่งภรรยาของอูรีอาห์บังเกิดกับดาวิด และพระกุมารนั้นก็ประชวรหนัก
16. ดาวิดก็ทรงอ้อนวอนต่อพระเจ้าเพื่อพระกุมารนั้น และดาวิดทรงอดพระกระยาหาร และเข้าไปบรรทมบนพื้นดิน คิณยังรุ่ง
17. บรรดาพวกผู้ใหญ่ในราชสำนักของพระองค์ก็ลุกขึ้นมายืนเข้าเฝ้าอยู่ หมายถึงจะทูลเชิญให้พระองค์ทรงลุกจากพื้น

ดิน แต่พระองค์หาทรงยอมไม่ หรือหาทรงรับประทานกับเขาทั้งหลายไม่

18. อยู่มาพอวันที่เจ็ดพระกุมารนั้นก็สิ้นพระชนม์ ส่วนข้าราชการของดาวิดก็กลัวไม่กล้ากราบทูลดาวิดว่าพระกุมารนั้นสิ้นชีวิตแล้ว เขาพูดกันว่า ดูเถิด เมื่อพระกุมารนั้นทรงพระชนม์อยู่ เราทูลพระองค์ พระองค์หาทรงฟังเสียงของเราไม่ แล้วเราทั้งหลายอาจจะกราบทูลได้อย่างไรว่า พระกุมารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว พระองค์ก็จะกระทำอันตรายต่อพระองค์เอง

19. แต่เมื่อดาวิดทอดพระเนตรเห็นข้าราชการกระชิบกระชากันอยู่ ดาวิดเข้าพระทัยว่าพระกุมารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว ดาวิดจึงรับสั่งถามข้าราชการของพระองค์ว่า เด็กนั้นสิ้นชีวิตแล้วหรือ เขาทูลตอบว่า สิ้นชีวิตแล้วพะยะค่ะ

20. แล้วดาวิดทรงลุกขึ้นจากพื้นดิน ชำระพระกาย ซิลอมพระองค์ และทรงเปลี่ยนฉลองพระองค์ ทรงดำเนินเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และทรงนมัสการ แล้วเสด็จไปสู่พระราชวังของพระองค์ รับสั่งให้นำพระกระยาหารมา เขาก็จัดพระกระยาหารให้พระองค์เสวย

21. ข้าราชการจึงทูลถามพระองค์ว่า เป็นไฉนพระองค์ทรงกระทำเช่นนี้ พระองค์ทรงอดพระกระยาหารและกันแสงเพื่อพระกุมารนั้นเมื่อทรงพระชนม์อยู่ แต่เมื่อพระกุมารนั้นสิ้นพระชนม์แล้ว พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นเสวยพระกระยาหาร

22. พระองค์รับสั่งว่า เมื่อเด็กนั้นมีชีวิตอยู่ เราอดอาหารและร้องไห้ เพราะเราว่า 'ใครจะทราบได้ว่าพระเจ้าจะทรงพระเมตตาเรา โปรดให้เด็กนั้นมีชีวิตอยู่หรือไม่'

23. แต่เมื่อเขาสิ้นชีวิตแล้ว เราจะอดอาหารทำไม เราจะทำเด็กให้ฟื้นขึ้นมาอีกได้หรือ มีแต่เราจะตามทางเด็กนั้นไป เราจะกลับมาหาเราหาได้

24. ฝ่ายดาวิดทรงเล้าโลมใจบัทเซบามเหสีของพระองค์ และทรงเข้าไปสมสู่กับพระนาง พระนางก็ประสูติบุตรชายคนหนึ่งเรียกชื่อว่าซาโลมอน และพระเยโฮวาห์ทรงรักษาสาโลมอน

25. และทรงใช้นาธานผู้พยากรณ์ไป ท่านจึงตั้งชื่อราชโอรสนั้นว่า เยสึเดียห์ เพราะเห็นแก่พระเยโฮวาห์

26. ฝ่ายโยอาบสู้รบกับเมืองรับบาค์ของคนอัมโมน และยึดราชธานีไว้ได้

27. และโยอาบได้ส่งผู้สื่อสารไปเฝ้าดาวิด ทูลว่า ข้าพระองค์ได้สู้รบกับกรุงรับบาค์ และข้าพระองค์ตีได้เมืองที่มีแม่น้ำมากหลายนั้นแล้ว

28. บัดนี้ขอพระองค์ทรงรวบรวมพลที่เหลือ เข้าตั้งค่ายตีเมืองนั้นให้ได้ เกือบกว่าถ้าข้าพระองค์ตีได้ ก็จะต้องเรียกชื่อเมืองนั้นตามชื่อของข้าพระองค์

29. ดาวิดจึงทรงรวบรวมพลทั้งหลายเข้าด้วยกันยกไปยังเมืองรับบาค์ และต่อสู้จนยึดเมืองนั้นได้

30. ทรงริบมงกุฎจากเศียรกษัตริย์ของเมืองนั้น มงกุฎนั้นเป็นทองคำหนักหนึ่งตะลันต์ประดับด้วยเพชรพลอยต่างๆ และเขาก็สวมบนพระเศียรของดาวิด และพระองค์ทรงเก็บรวบรวมทรัพย์สมบัติของเมืองนั้นได้เป็นอันมาก

31. ทรงควบคุมประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นให้ทำงานด้วยเลื่อย คราดเหล็กและขวานเหล็กและบังคับให้ทำงานที่เตาเผาอิฐ ได้ทรงกระทำเช่นนี้แก่บรรดาหัวเมืองของคนอัมโมนทั่วไป แล้วดาวิดก็เสด็จกลับไปกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับพลทั้งสิ้น

1. ต่อมาภายหลังฝ่ายอับซาโลมราชโอรสของดาวิดมีชนิษฐาองค์หนึ่งรูปโฉมสะคราญชื่อทามาร์ และอัมโนนราชโอรสของดาวิดก็รักเธอ
2. ด้วยเหตุทามาร์น้องหญิงนี้ จิตใจของอัมโนนก็ถูกทรมาณจนถึงกับล้มป่วย ด้วยเหตุว่าเธอเป็นสาวพรหมจารี อัมโนนจึงรู้สึกว่าจะทำอะไรกับเธอก็ยากนัก
3. แต่อัมโนนมีสหายคนหนึ่งชื่อโยนาตบบุตรชายของซิเมโอนเชษฐาของดาวิด โยนาตบนั้นเป็นคนเจ้าปัญญา
4. จึงทูลถามว่า ข้าแต่ราชโอรสของกษัตริย์ โฉนทูลกระหม่อมจึงชมเชยอยู่ทุกเช้าๆ จะไม่บอกให้เกล้าฯทราบบ้างหรือ อัมโนนตอบเขาว่า เรารักทามาร์น้องหญิงของอับซาโลมอนุชาของเรา
5. โยนาตบจึงทูลท่านว่า ขอเชิญบรรทมบนพระแท่นสร้างกระทำเป็นประจวบ และเมื่อเสด็จพ้อมาเยี่ยมทูลกระหม่อมขอกราบทูลว่า 'ขอโปรดรับสั่งทามาร์น้องหญิงมาให้อาหารแก่ข้าพระองค์ ให้มาเตรียมอาหารต่อสายตาข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะได้เห็น และได้รับประทานจากมือของเธอ'
6. อัมโนนจึงบรรทมสร้างกระทำเป็นประจวบ เมื่อกษัตริย์เสด็จมาเยี่ยม อัมโนนก็ทูลกษัตริย์ว่า ขอโปรดให้ทามาร์น้องหญิงมาทำขนมสักสองอันต่อสายตาข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะได้รับประทานจากมือของเธอ
7. ดาวิดทรงใช้คนไปหาทามาร์ที่วังรับสั่งว่า ขอจงไปที่บ้านของอัมโนนพี่ของเจ้า และเตรียมอาหารให้เขารับประทาน
8. ทามาร์ก็ไปยังวังของอัมโนนเชษฐาของเธอที่ที่เขาบรรทมอยู่ เธอก็หยิบแป้งมานวดทำขนมต่อสายตาของเชษฐาแล้วปิ้งขนมนั้น
9. และเธอก็ยกกระทะมาเทออกต่อหน้าเชษฐา แต่อัมโนนก็ไม่ทรงเสวย กล่าววว่า ให้ทุกคนออกไปเสียให้พ้นเรา ทุกคนก็ออกไป
10. อัมโนนก็รับสั่งกับทามาร์ว่า จงเอาอาหารเข้ามาในห้องใน เพื่อพี่จะได้รับประทานจากมือของน้อง ทามาร์ก็นำขนมที่เธอทำนั้นเข้าไปในห้องเพื่อให้แก่อัมโนนเชษฐา
11. แต่เมื่อเธอนำขนมมาใกล้เพื่อให้ท่านรับประทาน ท่านก็จับมือเธอไว้รับสั่งว่า น้องของพี่เข้ามาอนกับพี่เกิด
12. เธอจึงตอบท่านว่า ไม่ได้ดอกพระเชษฐา ขออย่าบังคับน้องเลย สิ่งอย่างนี้เขาไม่กระทำกันในอิสราเอล ขออย่ากระทำการโหดเขลาอย่างนี้เลย
13. ฝ่ายหม่อมฉัน หม่อมฉันจะเอาความอายุไปซ่อนไว้ที่ไหน ฝ่ายท่านเล่า ท่านจะเป็นเหมือนคนโหดเขลาคนหนึ่ง ในอิสราเอล เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทูลกษัตริย์ พระองค์คงจะไม่หวงหม่อมฉันไว้ไม่ให้ท่าน
14. แต่ท่านก็หาฟังเสียงเธอไม่ ด้วยท่านมีกำลังมากกว่าจึงข่มขืน และนอนร่วมกับเธอ
15. ต่อมาอัมโนนเกลียดชังเธอยิ่งนัก ความเกลียดชังครั้งนี้ก็มากยิ่งขึ้นกว่าความรักซึ่งท่านได้รักเธอมาก่อน และอัมโนนรับสั่งกับเธอว่า จงลุกขึ้นไป
16. แต่เธอตอบท่านว่า อย่าเลยพระเชษฐา ที่จะขับไล่หม่อมฉันไปครั้งนี้ก็เป็นความผิดใหญ่ยิ่งกว่าที่พระเชษฐาได้ทำกับน้องมาแล้ว แต่ท่านหาได้เชื่อฟังเธอไม่
17. ท่านจึงเรียกกมหาดเล็กที่ปรนนิบัติอยู่สั่งว่า จงไล่ผู้หญิงคนนี้อย่างเร็วไปพ้นหน้าของข้าแล้วปิดประตูใส่กลอนเสีย

18. เธอสวมเสื้อยาวหลากสีที่ราชธิดาพรหมจารีของกษัตริย์สวมกัน มหาเดเล็กของท่านจึงไล่เธอออกไปและใส่กลอนประตูเสีย
19. ทามาร์ก็เอาขี้เถ่าใส่ที่ศีรษะของเธอ และฉีกเสื้อยาวหลากสีที่เธอสวมอยู่นั้นเสีย เอามือกุมศีรษะเดินพลางร้องครวญไปพลาง
20. อับซาโลมเสษฐาของเธอก็กล่าวกับเธอว่า อัมโนนเสษฐาได้อยู่กับน้องหรือเปล่า แต่น้องเอ๋ย บัดนี้น้องจงนิ่งเสียเถิด เพราะเขาเป็นพี่ชายของเจ้า อย่าไปคิดถึงเรื่องนี้เลย ฝ่ายทามาร์จึงอยู่อย่างเดียวดายในวังของอับซาโลมเสษฐา
21. เมื่อกษัตริย์ดาวิดทรงได้ยินเรื่องเหล่านี้ทั้งสิ้น พระองค์ก็กริ้วยิ่งนัก
22. แต่อับซาโลมมิได้ตรัสประการใดกับอัมโนนเลยไม่ว่าดีหรือร้าย เพราะอับซาโลมเกลียดชังอัมโนน เหตุที่ท่านได้ข่มขืนทามาร์น้องหญิงของท่าน
23. ต่อมาอีกสองปีเต็ม อับซาโลมมีงานตัดขนแกะที่ตำบลบาอัลฮาซอร์ ซึ่งอยู่ใกล้เอเฟราอิม และอับซาโลมได้เชิญโอรสทั้งสิ้นของกษัตริย์ไปในงานนั้น
24. อับซาโลมไปเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า ดูเถิด ข้าพระองค์มีงานตัดขนแกะ ขอเชิญกษัตริย์และมหาเดเล็กของพระองค์ไปในงานนั้นกับข้าพระองค์
25. แต่กษัตริย์ตรัสกับอับซาโลมว่า ลูกเอ๋ย อย่าเลย อย่าให้พวกเราไปกันหมดเลย จะเป็นภาระแก่เจ้าเปล่าๆ อับซาโลมคะยั้นคะยอพระองค์ ถึงกระนั้นพระองค์มิได้ยอมเสด็จ แต่ทรงอำนวยพรให้
26. อับซาโลมจึงกราบทูลว่า ถ้าไม่โปรดเสด็จก็ขออนุญาตให้พระเสษฐาอัมโนนไปด้วยกันเถิด และกษัตริย์ตรัสถามว่า ทำไมเขาต้องไปกับเจ้าด้วย
27. แต่อับซาโลมทูลคะยั้นคะยอจนพระองค์ทรงยอมให้อัมโนนและราชโอรสของกษัตริย์ทั้งสิ้นไปด้วย
28. แล้วอับซาโลมบัญญัติมหาเดเล็กของท่านว่า จงคอยดูว่าจิตใจของอัมโนนเปล็ดเปล็นด้วยเหล้าองุ่นเมื่อไร เมื่อเราสั่งเจ้าว่า 'จงตีอัมโนน' เจ้าทั้งหลายจงฆ่าเขาเสีย อย่างกลัวเลย เราบัญญัติเจ้าแล้วมิใช่หรือ จงกล้าหาญและเป็นคนเก่งกล้าเถิด
29. และมหาเดเล็กของอับซาโลมก็กระทำกับอัมโนนตามที่อับซาโลมได้บัญชาไว้ แล้วบรรดาราชโอรสของกษัตริย์ก็พากันลุกขึ้นทรงล้อของแต่ละองค์หนีไปสิ้น
30. ต่อมาขณะเมื่อราชโอรสได้ดำเนินอยู่ตามทาง มีข่าวไปถึงดาวิดว่า อับซาโลมได้ประหารราชโอรสของกษัตริย์หมดแล้ว ไม่เหลืออยู่สักองค์เดียว
31. กษัตริย์ทรงลุกขึ้นฉีกฉลองพระองค์ และทรงบรรทมบนพื้นดิน บรรดาข้าราชการทั้งสิ้นสวมเสื้อผ้าฉีกขาดยืนเฝ้าอยู่
32. แต่โยนาตันบุตรชายซิเมอาห์เสษฐาของดาวิดกราบทูลว่า ขออย่าให้เจ้านายของข้าพระองค์สำคัญผิดไปว่า เขาได้ประหารราชโอรสหนุ่มแน่นเหล่านั้นหมดแล้ว เพราะว่าอัมโนนสิ้นชีวิตแต่ผู้เดียว เพราะตามบัญชาของอับซาโลมเรื่องนี้ท่านตั้งใจไว้แต่ครั้งที่อัมโนนข่มขืนทามาร์น้องหญิงของท่านแล้ว
33. ฉะนั้นบัดนี้ขอกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์อย่าได้ร้อนพระทัย ด้วยสำคัญว่าราชโอรสทั้งหมดของกษัตริย์สิ้นชี

วิต เพราะอัมโนนลินชีฟแต่ผู้เดียว

34. แต่อับซาโลมได้หนีไป ฝ่ายทหารยามหนุ่มเงยหน้าขึ้นมองดู ดูเถิด ประชาชนเป็นอันมากกำลังมาทางข้างภูเขา ซึ่งอยู่ข้างหลังเขา

35. โยนาดับจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า ดูเถิด ราชโอรสของกษัตริย์กำลังดำเนินมาแล้ว ตามที่ผู้รับใช้ของพระองค์ กราบทูลก็เป็นจริงดังนั้น

36. อยู่มาเมื่อเขาพุดจบลง ดูเถิด ราชโอรสของกษัตริย์ก็มาถึง และได้ร้องไห้เสียงดัง ฝ่ายกษัตริย์ก็กินแสง และบรรดาข้าราชการก็ร้องไห้สะอึกสะอื้นด้วย

37. อับซาโลมได้หนีไปเข้าเฝ้าทัลมัย โอรสของอัมมีฮูด กษัตริย์เมืองเกชูร์ แต่ดาวิดทรงไว้ทุกข์ให้ราชโอรสของพระองค์วันแล้ววันเล่า

38. ฝ่ายอับซาโลมก็หนีไปยังเมืองเกชูร์ และทรงอยู่ที่นั่นสามปี

39. กษัตริย์ดาวิดก็ทรงตรอมพระทัยอาลัยถึงอับซาโลม เพราะการที่ทรงคิดถึงอัมโนนนั้นค่อยคลายลง ด้วยท่าน ลินชีฟแล้ว

1. ฝ่ายโยอาบบุตรชายของนางเศรยาห์ทราบว่า กษัตริย์อาลัยถึงอัชบาโลม
2. โยอาบจึงใช้คนไปยังเมืองเทโคอาพาหญิงที่ฉลาดมาจากที่นั่นคนหนึ่ง บอกนางว่า ขอจงแสวงหาเป็นคนไว้ทุกข์ สวมเสื้อของคนไว้ทุกข์ อย่าชโลมน้ำมัน แต่แสวงหาเหมือนผู้หญิงที่ไว้ทุกข์ให้ผู้ตายมาหลายวันแล้ว
3. จงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ กราบทูลข้อความนี้แก่พระองค์ แล้วโยอาบก็สอนคำกราบทูลให้หญิงนั้น
4. เมื่อหญิงชาวเทโคอาเฝ้ากษัตริย์ นางก็ซบหน้าลงถึงดินถวายบังคมแล้วกราบทูลว่า ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระกรุณา คุณเป็นที่พึง
5. กษัตริย์ตรัสถามหญิงนั้นว่า เจ้ามีเรื่องอะไร นางกราบทูลว่า หม่อมฉันเป็นหญิงมายอย่างแท้จริง สามิตายเสียแล้ว
6. สาวใช้ของพระองค์มีบุตรชายสองคน วิวาทกันที่ในทุ่งนา ไม่มีใครช่วยห้ามปราม บุตรชายคนหนึ่งจึงตีอีกคนหนึ่ง ตาย
7. ดูกษัตริย์ หนูญาติทั้งสิ้นรุมกันมาหาสาวใช้ของพระองค์บอกว่า 'จงมอบผู้ที่ฆ่าพี่ชายของตัวมาให้เรา เพื่อเราจะฆ่าเขา เสีย เพื่อแก้แค้นแทนพี่ชายที่เขาได้ฆ่าเสีย นั้น จะได้ฆ่าผู้ที่รับมรดกเสียด้วย' ดั่งว่าจะดับถ่านไฟของหม่อมฉันที่ยัง เหลืออยู่นั้นเสีย ไม่ให้สามีของหม่อมฉันมีชื่อหรือมีเชื้อเหลืออยู่บนพื้นโลกเลย
8. กษัตริย์จึงรับสั่งแก่หญิงคนนั้นว่า ไปบ้านของเจ้าเถิด เราจะสั่งการเรื่องเจ้า
9. หญิงชาวเทโคอาได้กราบทูลกษัตริย์ว่า ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน ขอให้ความชั่วช้าตอกอยู่กับหม่อมฉัน และกับวงศ์วานบิดาของหม่อมฉัน แต่กษัตริย์และราชบัลลังก์ของพระองค์อย่าให้มีโทษเลย
10. กษัตริย์ตรัสว่า ถ้ามีผู้ใดกล่าวอะไรแก่เจ้า จงพาเขามาหาเรา คนนั้นจะไม่แตะต้องเจ้าอีกเลย
11. นางก็กราบทูลว่า ข้าแต่พระองค์ ขอกษัตริย์ทรงระลึกถึงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ เพื่อผู้อาฆาตโลหิตจะไม่กระทำการฆ่าอีกต่อไป เกรงว่าพวกเขาจะได้ทำลายบุตรชายของหม่อมฉัน พระองค์ตรัสว่า พระเยโฮวาห์ทรง พระชนม์อยู่แน่ฉันใด เส้นผมของบุตรชายของเจ้าสักเส้นเดียวจะไม่ตกลงถึงดิน
12. แล้วหญิงนั้นกราบทูลว่า ข้าแต่พระองค์ ขอสาวใช้ของพระองค์กราบทูลอีกสักคำหนึ่งแก่กษัตริย์เจ้านายของ หม่อมฉัน พระองค์ตรัสว่า พูดไป
13. หญิงนั้นจึงกราบทูลว่า เหตุใดพระองค์ทรงดำริจะกระทำการอย่างนี้แก่ประชาชนของพระเจ้า ในการที่ตรัสเช่นนี้ กษัตริย์ทรงกล่าวโทษพระองค์เอง ในประการที่กษัตริย์มิได้ทรงนำผู้ถูกเนรเทศกลับสู่พระราชสำนัก
14. คนเราจะต้องตายหมดด้วยกันทุกคน เป็นเหมือนน้ำที่หกบนแผ่นดิน จะเก็บรวมกลับคืนมาอีกไม่ได้ พระเจ้าไม่ ทรงเลือกหน้าผู้ใด แต่ทรงดำริหาหนทางไม่ให้ผู้ที่ถูกเนรเทศต้องถูกทรงทอดทิ้ง
15. ที่หม่อมฉันมากราบทูลเรื่องนี้ต่อกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน เพราะประชาชนหมู่หม่อมฉันให้กลัว และสาวใช้ ของพระองค์คิดว่า 'หม่อมฉันจะกราบทูลกษัตริย์ หวังว่ากษัตริย์จะโปรดตามคำขอของหญิงผู้รับใช้ของพระองค์'
16. ด้วยกษัตริย์จะทรงสดับฟัง และทรงช่วยหญิงผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้นจากมือของผู้ที่ตั้งใจทำลายหม่อมฉัน และบุตรชายของหม่อมฉันเสียจากมรดกของพระเจ้า'
17. และสาวใช้ของพระองค์คิดว่า 'ขอให้พระดำรัสของกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันเป็นที่ให้พำนัก' เพราะกษัตริย์

เจ้านายของหม่อมฉันเปรียบประดุจทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้าในการที่จะประจักษ์ความดีและความชั่ว ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ทรงสถิตกับพระองค์เถิด

18. แล้วกษัตริย์ทรงตอบหญิงนั้นว่า สิ่งใดที่เราจะถามเจ้า เจ้าอย่าปิดบังนะ ผู้หญิงนั้นกราบทูลว่า ขอกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันจงตรัสเถิด

19. กษัตริย์จึงตรัสถามว่า ในเรื่องทั้งสี่นี้มีชื่อของโยอาบเกี่ยวข้องกับเจ้าด้วยหรือเปล่า หญิงนั้นทูลตอบว่า ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน พระองค์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ไม่มีใครหลบหลีกพระตำรับของกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน ไปทางขวาหรือทางซ้ายได้ โยอาบผู้รับใช้ของพระองค์นั้นแหละให้หม่อมฉันกราบทูล เขาเป็นผู้สอนคำกราบทูลแก่หม่อมฉันสาวใช้ของพระองค์

20. โยอาบผู้รับใช้ของพระองค์ได้กระทำเช่นนี้ก็เพื่อจะเปลี่ยนโฉมหน้าของเหตุการณ์ แต่เจ้านายของหม่อมฉันทรงมีพระสติปัญญา ดังสติปัญญาแห่งทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า ทรงทราบทุกสิ่งทุกอย่างที่อยู่บนพิภพ

21. กษัตริย์ตรัสสั่งโยอาบว่า ดูเถิด เราอนุมัติตามคำขอแล้ว จงไปพาอับซาโลมชายหนุ่มคนนั้นกลับมา

22. โยอาบก็ซบหน้าลงถึงดินและน้อมตัวลง แล้วโมทนาพระคุณกษัตริย์ โยอาบกราบทูลว่า ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ วันนี้ผู้รับใช้ของพระองค์ทราบบว่า ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์ ในประการที่กษัตริย์ทรงทำให้บรรลุตามคำทูลขอของผู้รับใช้ของพระองค์

23. โยอาบจึงลุกขึ้นไปยังเมืองเกชูร์และพาอับซาโลมมายังกรุงเยรูซาเล็ม

24. และกษัตริย์รับสั่งว่า ให้เขาไปอยู่วังของเขาเถิด อย่าให้เข้าเฝ้าเรา อับซาโลมก็ไปอยู่วังของท่าน มิได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์

25. ในบรรดาอิสราเอลหาผู้ใดรูปร่างหน้าตาอย่างอับซาโลมไม่ ในตัวท่านตั้งแต่เฝ้าทำจนถึงกระหม่อมไม่มีตำหนิเลย

26. เมื่อท่านตัดผม (ท่านเคยตัดผมสิ้นปีทุกปี เพราะผมหนักแล้วท่านก็ตัดเสีย) ท่านก็ชั่งผมของท่านได้หนักสองร้อยเซเชลตามพิภพหลวง

27. มีบุตรชายสามคนเกิดแก่อับซาโลมและบุตรสาวคนหนึ่งชื่อทามาร์ เธอเป็นหญิงที่หน้าตาต่างงาม

28. อับซาโลมประทับในกรุงเยรูซาเล็มได้สองปีเต็ม โดยมีได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์

29. แล้วอับซาโลมก็ให้ไปตามโยอาบ จะใช้ให้เข้าไปเฝ้ากษัตริย์ แต่โยอาบไม่ยอมมาหาท่าน ท่านก็ใช้คนไปครั้งที่สอง แต่โยอาบก็ไม่มาเหมือนกัน

30. ท่านจึงสั่งมหาดเล็กของท่านว่า ดูซิ นายของโยอาบอยู่ถัดนาของเรา เขามีข้าวบารลีนี่นั่น จงเอาไฟเผาเสีย มหาดเล็กของอับซาโลมก็ไปเอาไฟเผา

31. โยอาบก็ลุกขึ้นไปหาอับซาโลมที่วังของท่าน ถามท่านว่า ทำไมมหาดเล็กของท่านจึงเอาไฟเผาของหม่อมฉัน

32. อับซาโลมตอบโยอาบว่า ดูเถิด เราส่งคนไปบอกท่านว่า 'มาเถิด เราจะส่งท่านไปหากษัตริย์ทูลว่า ให้ข้าพระองค์มาจากเกชูร์ทำไม ข้าพระองค์ยังอยู่ที่นั่นก็ดีกว่า บัดนี้ขอให้เราได้เข้าเฝ้าเฉพาะพระพักตร์กษัตริย์ ถ้าเรามีความชั่วช้าประการใด ก็ขอพระองค์ทรงประหารเราเสีย'

33. โยอาบจึงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์กราบทูลพระองค์ พระองค์ก็ทรงเรียกอับซาโลม ท่านจึงเข้าไปเฝ้ากษัตริย์โน้มกายลง

ชบหน้าลงถึงดินต่อพระพักตร์กษัตริย์ กษัตริย์ก็ทรงจูบอับชาโลม

1. อยู่มาภายหลังอัปซาลอมได้เตรียมรถรบและม้ากับทหารวิ่งนำหน้าห้ำหั่นคน
2. อัปซาลอมตื่นบรรทมแต่เช้าตรู่ไปประทับริมทางไปยังประตูเมือง ถ้าผู้ใดมีเรื่องที่จะถวายกษัตริย์ให้ทรงตัดสิน อัปซาลอมก็เรียกผู้นั้น ถามว่า เจ้ามาจากเมืองไหน และเมื่อเขาทูลตอบว่า ผู้รับใช้ของท่านเป็นคนตระกูลหนึ่งในอิสราเอล
3. อัปซาลอมจึงจะบอกเขาว่า ดูซิ ข้อหาของเจ้าก็ดีและถูกต้อง แต่กษัตริย์มิได้ทรงตั้งผู้ใดไว้ฟังคดีของเจ้า
4. อัปซาลอมเคยกล่าวยิ่งกว่านั้นว่า เออ ถ้าข้าเป็นผู้พิพากษาในแผ่นดินนี้ก็ดี เมื่อใครมีข้อหาหรือคดีจะได้มาหาข้า ข้าจะตัดสินให้ความยุติธรรมแก่เขา
5. เมื่อมีผู้ใดเข้ามาใกล้จะกราบถวายบังคมท่าน ท่านจะยื่นมือออกจับคนนั้นไว้และจับเขา
6. อัปซาลอมกระทำอย่างนี้แก่บรรดาคนอิสราเอลผู้มาเฝ้ากษัตริย์เพื่อขอการพิพากษา อัปซาลอมก็ลอบเอาใจคนอิสราเอลอย่างนี้
7. ครั้นล่วงมาได้สี่สิบปี อัปซาลอมกราบทูลกษัตริย์ว่า ขอโปรดทรงอนุญาตให้ข้าพระองค์ไปทำตามคำปฏิญาณที่เมืองเฮโบรน ซึ่งข้าพระองค์ได้ปฏิญาณไว้ต่อพระเยโฮวาห์
8. เพราะว่าผู้รับใช้ของพระองค์ได้ปฏิญาณไว้เมื่อครั้งอยู่ในเมืองเกชูร์ประเทศซีเรียว่า 'ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงโปรด นำข้าพระองค์มายังกรุงเยรูซาเล็มจริงแล้ว ข้าพระองค์จะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์'
9. กษัตริย์ตรัสตอบท่านว่า จงไปเป็นสุขเถิด ท่านก็ลุกขึ้นไปยังเมืองเฮโบรน
10. แต่อัปซาลอมได้ส่งผู้สื่อสารไปทั่วอิสราเอลทุกตระกูลว่า ท่านทั้งหลายได้ยินเสียงแตรเมื่อไร จงกล่าวกันว่า 'อัปซาลอมเป็นกษัตริย์ที่กรุงเฮโบรน'
11. มีชายสองร้อยคนไปกับอัปซาลอมจากกรุงเยรูซาเล็ม เป็นคนที่ถูกเชิญให้ไป คนเหล่านี้ก็ไปกันเฉยๆ หาทราบเรื่องอะไรไม่
12. ขณะเมื่ออัปซาลอมถวายสัตวนูซาอยู่ ท่านส่งคนไปเชิญอาทิสเฟลชาวกิโหลห์ที่ปรึกษาของดาวิดมาจากนครของเขาคือกิโหลห์ การที่คบคิดกันนั้นก็เพิ่มกำลังขึ้น คนที่มาฝึกฝืนอยู่กับอัปซาลอมก็เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ
13. ผู้สื่อสารคนหนึ่งมาเฝ้าดาวิดกราบทูลว่า ใจของคนอิสราเอลได้คล้อยตามอัปซาลอมไปแล้ว
14. แล้วดาวิดรับสั่งแก่บรรดาข้าราชการที่อยู่กับพระองค์ ณ เยรูซาเล็มว่า จงลุกขึ้นให้เรานี้ไปเถิด มิฉะนั้นเราจะหนีไม่พ้นจากอัปซาลอมสักคนเดียว จงรีบไป เกรงว่าเขาจะตามเราทันโดยเร็วและนำเหตุร้ายมาถึงเรา และทำลายกรุงนี้เสียด้วยคมดาบ
15. ข้าราชการของกษัตริย์จึงกราบทูลกษัตริย์ว่า ดูเถิด ผู้รับใช้ของพระองค์พร้อมที่จะกระทำตามสิ่งซึ่งกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ตัดสินพระทัยทุกประการ
16. กษัตริย์ก็เสด็จออกไปพร้อมกับบรรดาคนในราชสำนักของพระองค์ด้วย เว้นแต่นางสนมสิบคนกษัตริย์ได้ทรงละไว้ให้เฝ้าพระราชวัง
17. กษัตริย์ก็เสด็จออกไป พลทั้งสิ้นก็ตามพระองค์ไป และเสด็จประทับในสถานที่ที่อยู่ห่างไกล

18. บรรดาข้าราชการทั้งสิ้นเดินผ่านพระองค์ไป บรรดาคนเดเรีและคนเปเลทกับคนกัท หกร้อยคนที่ติดตามพระองค์มาจากเมืองกัท ได้เดินผ่านพระพักตร์กษัตริย์ไป
19. กษัตริย์จึงตรัสสั่งอิตัยคนกัทว่า ทำไมเจ้าจึงไปกับเราด้วย จงกลับไปบ้านเมืองของเจ้าเถิดและไปอยู่กับกษัตริย์เจ้าเป็นแต่คนต่างด้าว และถูกเนรเทศมาด้วย
20. เจ้าเพิ่งมาถึงเมื่อวานนี้ และวันนี้ควรที่เราจะให้เจ้าไปมากับเราหรือ ด้วยเราไม่ทราบว่าจะไปที่ไหน จงกลับไปเถิด พาพี่น้องของเจ้าไปด้วย ขอความเมตตาและความจริงจงมีกับเจ้าเถิด
21. แต่อิตัยทูลตอบกษัตริย์ว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด และกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์เสด็จประทับที่นั่น จะสิ้นพระชนม์หรือทรงพระชนม์ ผู้รับใช้ของพระองค์ขอไปอยู่ที่นั่นด้วย
22. ดาวิดก็รับสั่งกับอิตัยว่า จงผ่านไปเถิด อิตัยชาวเมืองกัทจึงผ่านไปพร้อมกับบรรดาพรรคพวกของเขาทั้งผู้ใหญ่และเด็ก
23. เมื่อพลทั้งหมดเดินผ่านไปเสีย ชาวเมืองนั้นทั้งสิ้นก็ร้องไห้เสียงดัง กษัตริย์ก็เสด็จข้ามลำธารชิดโรน และพลทั้งหมดก็ผ่านเข้าทางไปถิ่นทุรกันดาร
24. และดูเถิด ศาโดกก็มาด้วย พร้อมกับคนเลวีทั้งสิ้น หามหีบพันธสัญญาของพระเจ้ามา และเขาวางหีบของพระเจ้าลง ฝ่ายอาบียาซาร์ก็ขึ้นมาจนประชาชนออกจากเมืองไปหมด
25. แล้วกษัตริย์ตรัสสั่งศาโดกว่า จงหามหีบของพระเจ้ากลับเข้าไปในเมืองเถิด หากว่าเราเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงโปรดนำเรากลับมาอีก และสำแดงให้ข้าพระองค์เห็นทั้งหีบนั้นกับที่ประทับของพระองค์ด้วย
26. แต่ถ้าพระองค์ตรัสว่า `เราไม่พอใจเจ้า' ดูเถิด เราอยู่ที่นี้ ขอพระองค์ทรงกระทำกับเราตามที่พระองค์ทรงโปรดเห็นชอบเถิด
27. กษัตริย์ตรัสกับศาโดกปุโรหิตด้วยว่า ท่านเป็นผู้ทำนายหรือ จงกลับเข้าไปในเมืองโดยสันติภาพ พร้อมกับบุตรชายทั้งสองของท่าน คืออาหิมายัสบุตรของท่าน และโยนาธานบุตรของอาบียาซาร์
28. ดูก่อนท่าน เราจะคอยอยู่ที่ที่ราบในถิ่นทุรกันดาร จนจะมีข่าวมาจากท่านให้เราราบ
29. ฝ่ายศาโดกกับอาบียาซาร์จึงหามหีบของพระเจ้ากลับไปยังกรุงเยรูซาเล็มและพักอยู่ที่นั่น
30. ฝ่ายดาวิดเสด็จขึ้นไปตามทางขึ้นภูเขามะกอกเทศ เสด็จพลางกันแสงพลาง คลุมพระเศียรเสด็จโดยพระบาทเปล่า และประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์ก็คลุมศีรษะเดินขึ้นไปพลางร้องไห้พลาง
31. มีคนมาราบทูลดาวิดว่า อาหิโธเฟลอยู่ในพวกคิถบภูของอับซาโลมด้วย ดาวิดกราบทูลว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงโปรดให้คำปรึกษาของอาหิโธเฟลโง่งงไป
32. อยู่มาเมื่อดาวิดมาถึงยอดภูเขาซึ่งเป็นที่นมัสการพระเจ้า ดูเถิด หุซัยชาวอารคีได้เข้ามาเฝ้า มีเสื้อผ้าฉีกขาดและดินอยู่บนศีรษะ
33. ดาวิดตรัสกับเขาว่า ถ้าเจ้าไปกับเรา เจ้าจะเป็นภาระแก่เรา

34. แต่ถ้าเจ้ากลับเข้าไปในเมืองและกล่าวกับอับซาโลมว่า `ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์ขอถวายตัวเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ดังที่ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระราชบิดาของพระองค์มาแต่กาลก่อนฉันใด ข้าพระองค์ขอเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ฉันนั้น' แล้วเจ้าจะกระทำให้คำปรึกษาของอาหิโธเฟลฟ่ายแพ้ไปเพื่อเห็นแก่เรา
35. ศาโดกกับอาบียาธาร์ปุโรหิตก็อยู่กับเจ้าที่นั่นมิใช่หรือ สิ่งใดที่เจ้าได้ยินในพระราชวังจงบอกให้ศาโดกกับอาบียาธาร์ปุโรหิตทราบ
36. ดูเถิด บุตรชายสองคนของเขาก็ออยู่ด้วย คืออาหิมาอัสบุตรศาโดก และโยนาธานบุตรอาบียาธาร์ ดังนั้นเมื่อท่านได้ยินเรื่องอะไรจงใช้เขามอบอกเราทุกเรื่องเถิด
37. หุซัยสหายของดาวิดจึงกลับเข้าไปในเมือง และอับซาโลมกำลังเสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็ม

1. เมื่อดาวิดเสด็จเลยยอดเขาไปหน่อยหนึ่ง ดูเถิด ศิบบาหาดเล็ทของเมฟีโบเซทก็เข้ามาเฝ้าพระองค์ มีลาคูหนึ่งผูกอานพร้อม บรรทุกขนมปังสองร้อยก้อน องุ่นแห้งร้อยพวง และผลไม้ฤดูร้อนอีกร้อยหนึ่ง กับน้ำองุ่นหนึ่งถุงหนึ่ง
2. กษัตริย์ตรัสกับศิบบาว่า เจ้านำสิ่งเหล่านี้มาทำไม ศิบบาทูลตอบว่า ลาคู่นั้นเพื่อราชวงศ์จะได้ทรง ขนมปังและผลไม้ฤดูร้อนสำหรับชายหนุ่มรับประทาน และน้ำองุ่นเพื่อผู้ที่อ่อนเปลี้ยอยู่กลางถิ่นทุรกันดารจะได้ดื่ม
3. กษัตริย์ตรัสว่า บุตรเจ้านายของเจ้าอยู่ที่ไหนเล่า ศิบบากราบทูลกษัตริย์ว่า ดูเถิด ท่านพักอยู่ในเยรูซาเล็ม เพราะท่านว่า `วันหนึ่งศัวานอิสราเอลจะคืนราชอาณาจักรบิดาของเราให้แก่เรา'
4. แล้วกษัตริย์ตรัสกับศิบบาว่า ดูเถิด ทรัพย์สมบัติของเมฟีโบเซทก็ตกเป็นของเจ้าทั้งหมด และศิบบากราบทูลว่า ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขอทูลวิงวอนต่อพระองค์ด้วยความถ่อมใจ ขอทรงให้ข้าพระองค์ได้รับพระกรุณาในสายพระเนตรของพระองค์
5. เมื่อกษัตริย์ดาวิดเสด็จมายังตำบลบาสุริม ดูเถิด มีชายคนหนึ่งอยู่ในครอบครัววงศ์วานซาอูลชื่อซิเมอีบุตรชายเก-ร-า เขาออกมาเดินพลางด่าพลาถ
6. และเอาหินขว้างดาวิดและขว้างบรรดาข้าราชการของกษัตริย์ดาวิด พวกพลและชายฉกรรจ์ทั้งสิ้นก็อยู่ข้างขวาและข้างซ้ายของพระองค์
7. ซิเมอีร้องด่ามาว่า จงไปเสียให้พ้น เจ้าคนกระหายโลหิต เจ้าคนอันธพาล จงไปเสียให้พ้น
8. พระเยโฮวาห์ได้ทรงสนองเจ้าในเรื่องโลหิตทั้งสิ้นแห่งวงศ์วานของซาอูลผู้ซึ่งเจ้าเข้าครองแทนอยู่นั้น และพระเยโฮวาห์ทรงมอบราชอาณาจักรไว้ในมืออับซาลอมบุตรของเจ้า ดูเถิด ความพินาศตกอยู่บนเจ้าแล้ว เพราะเจ้าเป็นคนกระหายโลหิต
9. อับซัยบุตรชายนางเศรยาห์จึงกราบทูลกษัตริย์ว่า ทำไมปล่อยให้สุนัขตายตัวนี้มาด่ากษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ ขออนุญาตให้ข้าพระองค์ข้ามไปตัดหัวมันออกเสีย
10. แต่กษัตริย์ตรัสว่า บุตรชายทั้งสองของนางเศรยาห์เอ๋ย เรามีธุระอะไรกับเจ้า ถ้าเขาด่าเพราะพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งเขาว่า `จงด่าดาวิด' แล้วใครจะพูดว่า `ทำไมเจ้าจึงกระทำเช่นนั้น'
11. ดาวิดตรัสกับอับซัยและข้าราชการทั้งสิ้นของพระองค์ว่า ดูเถิด ลูกของเราเองที่จะออกมาจากบั้นเอวของเรายังแสวงหาชีวิตของเรา ยิ่งกว่านั้น ทำไมกับคนเบนยามินคนนี้จะไม่กระทำเล่า ช่างเขาเถิด ให้เขาด่าไป เพราะพระเยโฮวาห์ทรงบอกเขาแล้ว
12. บางทีพระเยโฮวาห์จะทอดพระเนตรความทุกข์ใจของเรา และพระเยโฮวาห์จะทรงสนองเราด้วยความดีเพราะเขาด่าเราในวันนี้
13. ดาวิดจึงทรงดำเนินไปตามทางพร้อมกับพลของพระองค์ ฝ่ายซิเมอีก็เดินไปตามเนินเขาตรงข้าม เขาเดินพลางด่าพลาถ เอาก้อนหินปาและเอาฝุ่นชัตใส่
14. กษัตริย์กับพลทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ก็มารู้สึกเหนื่อยอ่อน จึงทรงพักผ่อนเอาแรง ณ ที่นั้น
15. ฝ่ายอับซาลอมกับประชาชนทั้งสิ้น คือคนอิสราเอลก็มาถึงกรุงเยรูซาเล็ม และอาทิจเฟลก็มาด้วย

16. และอยู่มาเมื่อหุซัยชาวอารคี สหายของดาวิดเข้าเฝ้าอับซาโลม หุซัยกราบทูลอับซาโลมว่า ขอภักษัตริย์ทรงพระเจริญ ขอภักษัตริย์ทรงพระเจริญ
17. และอับซาโลมตรัสกับหุซัยว่า นี่หรือความเมตตาต่อสหายของท่าน ทำไมท่านไม่ไปกับสหายของท่านเล่า
18. หุซัยกราบทูลอับซาโลมว่า มิใช่พะยะคะ พระเยโฮวาห์กับประชาชนเหล่านี้กับคนอิสราเอลทั้งสิ้นเลือกตั้งผู้ใดไว้ ข้าพระองค์ขอเป็นฝ่ายผู้นั้น ข้าพระองค์จะขออยู่กับผู้นั้น
19. อีกประการหนึ่งข้าพระองค์ควรจะปรนนิบัติผู้ใด มิใช่โอรสของท่านผู้นั้นดอกหรือ ข้าพระองค์ได้ปรนนิบัติต่อพระพักตร์เสด็จพ่อของพระองค์มาแล้วฉันใด ก็ขอปรนนิบัติต่อพระพักตร์พระองค์ฉันนั้น
20. อับซาโลมตรัสถามอาหิโธเฟลว่า เราจะทำอย่างไรดี จงให้คำปรึกษาของท่าน
21. อาหิโธเฟลกราบทูลอับซาโลมว่า จงเข้าหานางสนมของเสด็จพ่อของพระองค์ซึ่งเสด็จพ่อทิ้งไว้ให้เฝ้าพระราชวัง เมื่อคนอิสราเอลทั้งสิ้นได้ยินว่าพระองค์เป็นที่เกลียดชังของเสด็จพ่อแล้ว บรรดามือเหล่านั้นที่อยู่ฝ่ายพระองค์ก็จะเข้มแข็งขึ้น
22. เขาจึงกางเต็นท์ให้อับซาโลมไว้ที่บนดาดฟ้าหลังคา และอับซาโลมก็ทรงเข้าหานางสนมของพระราชบิดาของพระองค์ท่ามกลางสายตาของคนอิสราเอลทั้งสิ้น
23. ในครั้งนั้นคำปรึกษาของอาหิโธเฟลที่ทูลถวายก็เหมือนกับว่าคนได้ทูลถามจากพระดำรัสของพระเจ้า คำปรึกษาทั้งสิ้นที่อาหิโธเฟลทูลถวายต่อดาวิดและอับซาโลมเป็นดังนั้น

1. และอาทิโอฟลกราบทูลอับซาโลมว่า ขอโปรดอนุญาตให้ข้าพระองค์เลือกทหารหนึ่งหมื่นสองพันคน ข้าพระองค์จะยกออกไปติดตามดาวิดคืนวันนี้
2. ข้าพระองค์จะไปทันท่านเมื่อท่านยังเหนื่อยอ่อนอยู่และอ่อนกำลัง กระทำให้ท่านกลัวตัวสั้น พลทั้งปวงที่อยู่กับท่านก็จะหนีไป ข้าพระองค์จะมาฟันแต่กษัตริย์
3. แล้วจะนำประชาชนทั้งสิ้นกลับมาเข้าฝายพระองค์ เมื่อได้คนที่พระองค์มุ่งหาคนเดียวก็เหมือนได้ประชาชนกลับมาทั้งหมด แล้วประชาชนทั้งปวงก็จะอยู่เป็นผาสุก
4. คำทูลนี้เป็นที่พอพระทัยอับซาโลม และบรรดาผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลก็พอใจด้วย
5. อับซาโลมตรัสว่า จงเรียกหุซัยคนอารคีเข้ามาด้วย เพื่อเราจะฟังเขาจะว่าอย่างไรเช่นกัน
6. เมื่อหุซัยเข้ามาเฝ้าอับซาโลมแล้ว อับซาโลมจึงตรัสถามเขาว่า อาทิโอฟลว่าอย่างไรแล้ว เราควรจะทำตามคำแนะนำของเขาหรือไม่ ถ้าไม่ ท่านจงพูดมา
7. หุซัยจึงกราบทูลอับซาโลมว่า คำปรึกษาซึ่งอาทิโอฟลให้ในครั้งนี้ไม่ดี
8. หุซัยกราบทูลต่อไปว่า พระองค์ทรงทราบแล้วว่า เสด็จพ่อและคนที่อยู่ด้วยเป็นทหารแข็งกล้า และเขาทั้งหลายกำลังโกรธเหมือนหมี่ที่ถูกถูกลักเอาไปในป่า นอกจากนั้นเสด็จพ่อของพระองค์ทรงชำนาญศึก ท่านคงไม่พักอยู่กับพวกพล
9. ดูก่อน ถึงขณะนี้ท่านก็ซ่อนอยู่ในบ่อแห่งหนึ่ง หรือในที่หนึ่งที่ใด แล้วต่อมาเมื่อมีคนล้มตายในการสู้รบครั้งแรก ใครที่ได้ยินเรื่องก็จะกล่าวว่า 'ทหารที่ติดตามอับซาโลมถูกฆ่าฟัน'
10. แม้คนที่กล้าหาญ ที่จิตใจเหมือนอย่างสิงโตก็จะละลายไปอย่างเต็มที่ เพราะอิสราเอลทั้งสิ้นทราบว่า เสด็จพ่อของพระองค์เป็นวีรบุรุษ และคนที่อยู่ก็เป็นทหารที่แข็งกล้า
11. แต่คำปรึกษาของข้าพระองค์มีว่า ขอพระองค์รวบรวมอิสราเอลทั้งสิ้นตั้งแต่ดานถึงเบเออร์เซบา ให้มากมายตั้งเมื่อดทรายที่ทะเล แล้วพระองค์ก็เสด็จคุมทัพไปเอง
12. เราทั้งหลายจะเข้ารบกับท่าน ณ ที่หนึ่งที่ใดที่พบกัน และเราจะเข้าโจมตีเหมือนน้ำค้างตกใส่พื้นดิน ตัวท่านและบรรดาคนที่อยู่กับท่านก็จะไม่มีเหลือสักคนหนึ่ง
13. ยิ่งกว่านั้น ถ้าท่านจะถอยร่นเข้าไปในเมือง คนอิสราเอลทั้งสิ้นก็จะเอาเชือกมาลากเมืองนั้นลงไปสู่แม่น้ำ จนกระทั่งก้อนกรวดสักก้อนหนึ่งก็ไม่มีให้เห็นที่นั่น
14. อับซาโลมและคนอิสราเอลทั้งปวงว่า คำปรึกษาของหุซัยคนอารคีดีกว่าคำปรึกษาของอาทิโอฟล เพราะพระเยโฮวาทรงสถาปนาที่จะให้คำปรึกษาอันดีของอาทิโอฟลฝ่ายแพ้ เพื่อพระเยโฮวาทจะทรงนำเหตุร้ายมายังอับซาโลม
15. แล้วหุซัยจึงบอกศาโดกและอาปียาธาร์บุโรหิตว่า อาทิโอฟลได้ให้คำปรึกษาอย่างนั้นอย่างนี้แก่อับซาโลมและพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล และข้าพเจ้าได้ให้คำปรึกษาอย่างนั้นอย่างนี้
16. บัดนี้จึงรีบส่งคนไปกราบทูลดาวิดว่า 'คืนวันนี้อย่าพักอยู่ที่ที่ราบในถิ่นทุรกันดาร อย่าวางใจให้เสด็จข้ามไปเสียเกรงว่ากษัตริย์และประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์จะถูกกลืนไปหมด'

17. ฝ่ายโยนาธานและอาหิมาอัสกำลังคอยอยู่ที่เอนโรเกลแล้ว มีสาวใช้คนหนึ่งเคยไปบอกเรื่องแก่เขา แล้วเขาก็ไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิด เพราะเขาไม่กล้าเข้ากรุงให้ใครเห็น
18. แต่มีเด็กหนุ่มคนหนึ่งเห็นเขาทั้งสอง จึงไปทูลอับซาโลม เขาทั้งสองก็รีบไปโดยเร็วจนถึงบ้านชายคนหนึ่งที่บ้านสุริม เขามีบ่อน้ำอยู่ที่ลานบ้าน เขาทั้งสองจึงลงไปอยู่ในบ่อน้ำ
19. หญิงแม่บ้านก็เอาผ้ามาปูปิดปากบ่อ แล้วก็เกลี้ยปลายข้าวตอกอยู่บนนั้น ไม่มีใครทราบเรื่องเลย
20. เมื่อข้าราชการของอับซาโลมมาถึงที่บ้านหญิงคนนี้ เขาก็ถามว่า อาหิมาอัสกับโยนาธานอยู่ที่ไหน หญิงนั้นก็ตอบเขาว่า เขาข้ามลำธารน้ำไปแล้ว เมื่อเขาเที่ยวหาไม่พบแล้วก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
21. อยู่มาเมื่อคนเหล่านั้นไปแล้ว ชายทั้งสองก็ขึ้นมาจากบ่อ ไปกราบทูลกษัตริย์ดาวิด เขาทูลดาวิดว่า ขอทรงลุกขึ้นและรีบข้ามแม่น้ำไป เพราะอาหิโธเฟลได้ให้คำปรึกษาต่อสู้อย่างนั้นอย่างนี้
22. ดาวิดก็ทรงลุกขึ้นพร้อมกับพวกพลทั้งสิ้นที่อยู่กับพระองค์และข้ามแม่น้ำจอร์แดน พอรุ่งเช้าก็ไม่มีเหลือสักคนหนึ่งที่ยังไม่ได้ข้ามแม่น้ำจอร์แดน
23. เมื่ออาหิโธเฟลเห็นว่าเขาไม่กระทำตามคำปรึกษาของท่าน ก็ผูกอาสน์ขึ้นขี่กลับไปเรือนของตนที่อยู่ในเมืองของตน เมื่อสังครอบครว้เสียเสร็จแล้วก็ผูกคอตาย เขาจึงเอาศพฝังไว้ที่อุโมงค์บิดาของท่าน
24. ฝ่ายดาวิดก็เสด็จมายังเมืองมาหะนาอิม และอับซาโลมก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดนพร้อมกับคนอิสราเอลทั้งปวง
25. อับซาโลมทรงตั้งอามาสาเป็นแม่ทัพแทนโยอาบ อามาสาเป็นบุตรของชายคนหนึ่งชื่ออิธราคนอิสราเอล ได้แต่งงานกับอาบีกายีบุตรสาวของนาหาช น้องสาวของนางเศรูยาห์มารดาของโยอาบ
26. ฝ่ายคนอิสราเอลและอับซาโลมตั้งค่ายอยู่ในแผ่นดินกิเลอาด
27. อยู่มาเมื่อดาวิดเสด็จมาถึงมาหะนาอิม โชบีนบุตรชายนาหาชชาวเมืองรับบะห์แห่งคนอัมโมน และมาคีร์บุตรชายอัมมีเอลชาวโลเดบาร์ และบารซิลัยชาวกิเลอาดจากเมืองโรเกลิม
28. ได้ชนที่นอน อ่างน้ำและเครื่องภาชนะดิน ข้าวสาลี ข้าวบาร์ลี และแป้ง ข้าวคั่ว ถั่ว ถั่วยาง และถั่วแดง
29. น้ำผึ้ง เนย แกะ และเนยแข็งที่ได้มาจากฝูงสัตว์ ถวายแด่ดาวิด และให้พวกพลที่อยู่กับพระองค์รับประทาน เพราะเขาทั้งหลายกล่าวว่า พวกพลหิวและอ่อนเพลียและกระหายอยู่ในถิ่นทุรกันดาร

1. ดาวิดจึงตรวจพลที่อยู่กับพระองค์ และทรงจัดตั้งนายพันนายร้อยให้ควบคุม
2. และดาวิดทรงจัดทัพออกไป ให้อยู่ในบังคับบัญชาของโยอาบหนึ่งในสาม และในบังคับของอาบีชัยน้องชายของโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์หนึ่งในสาม และอีกหนึ่งในสามอยู่ในบังคับบัญชาของอิททัยคนกัท และกษัตริย์ตรัสกับพวกพลว่า เราจะไปกับท่านทั้งหลายด้วย
3. แต่พวกพลเหล่านั้นทูลว่า ขอพระองค์อย่าเสด็จเลย ถ้าข้าพระองค์ทั้งหลายจะหนีไป เขาทั้งหลายก็ไม่ได้ทำอะไรหนักหนา ถ้าข้าพระองค์ทั้งหลายตายเสียสักครึ่งหนึ่ง เขาทั้งหลายก็ไม่ได้ทำอะไร แต่พระองค์มีค่าเท่ากับพวกข้าพระองค์หนึ่งหมื่นคน เพราะฉะนั้นขอพระองค์พร้อมที่จะส่งกองหนุนจากในเมืองจะดีกว่า
4. กษัตริย์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายเห็นชอบอย่างไร เราจะกระทำตาม กษัตริย์จึงทรงประทับที่ข้างประตูเมือง และบรรดาพลทั้งหลายเดินออกไปเป็นกองร้อยกองพัน
5. กษัตริย์รับสั่งโยอาบ อาบีชัย และอิททัยว่า เมาจมีอกับชายหนุ่มนั้นด้วยเห็นแก่เราเถิด คือกับอับซาโลม พวกพลทั้งสิ้นก็ได้ยินคำรับสั่งซึ่งกษัตริย์ประทานแก่บรรดาผู้บังคับบัญชาด้วยเรื่องอับซาโลม
6. พวกพลจึงเคลื่อนออกไปในทุ่งเพื่อสู้รบกับคนอิสราเอล การสงครามนั้นทำกันในป่าเอฟราอิม
7. คนอิสราเอลก็พ่ายแพ้ต่อหน้าข้าราชการของดาวิด มีการฆ่าฟันกันอย่างหนักที่นั่น ทหารตายเสียสองหมื่นคนในวันนั้น
8. การสงครามกระจายไปทั่วพื้นแผ่นดิน ในวันนั้นปากินคนเสียมากกว่าดาบกิน
9. และอับซาโลมไปพบข้าราชการของดาวิดเข้า อับซาโลมทรงล่ออยู่และล่อนั้นได้วิ่งเข้าไปใต้กิ่งต้นโอ๊กใหญ่ ศีรษะของท่านก็ติดกิ่งต้นโอ๊กแน่น เมื่อล่อนั้นวิ่งเลยไปแล้วท่านก็แขวนอยู่ระหว่างฟ้าและดิน
10. มีชายคนหนึ่งมาเห็นเข้า จึงไปเรียนโยอาบว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นอับซาโลมแขวนอยู่ที่ต้นโอ๊ก
11. โยอาบก็พูดกับชายที่บอกท่านว่า ดูเถิด เจ้าเห็นเขาแล้ว ทำไมเจ้าไม่ฟันให้ตกดินเสียทีเดียวเล่า เราก็จะยินดีที่จะรางวัลเงินสิบเหรียญกับสายรัดเอวเส้นหนึ่งให้เจ้า
12. แต่ชายคนนั้นเรียนโยอาบว่า ถึงมือของข้าพเจ้าอุ้มเงินพันเหรียญอยู่ ข้าพเจ้าจะไม่ยื่นมือออกทำแก่ราชบุตรของกษัตริย์ เพราะว่าหูของพวกเราได้ยินพระบัญชาของกษัตริย์ที่ตรัสสั่งท่านและอาบีชัยกับอิททัยว่า 'ขอจงป้องกันอับซาโลมชายหนุ่มนั้น'
13. มิฉะนั้นข้าพเจ้ากระทำความผิดต่อชีวิตของตนเอง เพราะไม่มีอะไรจะปิดบังให้พ้นกษัตริย์ได้ แล้วตัวท่านเองก็คงใส่โทษข้าพเจ้าด้วย
14. โยอาบจึงว่า เราไม่ควรเสียเวลากับเจ้าเช่นนี้ ท่านก็หีบหลาวสามอันแทงเข้าไปที่หัวใจของอับซาโลมขณะที่ท่านยังมีชีวิตอยู่ที่ในต้นโอ๊ก
15. ทหารหนุ่มสิบคนที่ถือเครื่องรบของโยอาบ ก็ล้อมอับซาโลมไว้ แล้วประหารชีวิตท่านเสีย
16. โยอาบก็เป่าแตร และกองทัพก็กลับจากการไล่ตามอิสราเอล เพราะโยอาบยับยั้งเขาทั้งหลายไว้
17. เขาก็ยกศพอับซาโลมโยนลงไปในบ่อใหญ่ซึ่งอยู่ในป่า เอาหินกองทับไว้เป็นกองใหญ่มหึมา คนอิสราเอลทั้งสิ้น

ต่างก็หนีกลับไปเต็นท์ของตน

18. เมื่ออัปซาโลมยังมีชีวิตอยู่ ได้ตั้งเสาไว้เป็นที่ระลึกที่หุบเขาหลวง เพราะท่านกล่าวว่า เราไม่มีบุตรชายที่จะสืบชื่อของเรา ท่านเรียกเสานั้นตามชื่อของตน เขาเรียกกันว่าที่ระลึกแห่งอัปซาโลมจนทุกวันนี้
19. อาหิมาอัสบุตรชายศาโดกกล่าวว่า ขอให้ข้าพเจ้าวิ่งนำข่าวไปทูลกษัตริย์ว่า พระเยโฮวาห์ทรงช่วยพระองค์ให้แก่แค้นศัตรูของพระองค์แล้ว
20. โยอาบก็ตอบเขาว่า ท่านอย่านำข่าวไปในวันนี้เลย ท่านจงนำข่าวในวันอื่นเถิด แต่วันนี้ท่านอย่านำข่าวเลย เพราะว่าโอรสของกษัตริย์สิ้นชีพแล้ว
21. โยอาบก็ส่งคูชีว่า จงนำข่าวไปกราบทูลกษัตริย์ตามสิ่งที่ท่านได้เห็น คูชีก็กราบลงคำนับโยอาบแล้วก็วิ่งไป
22. อาหิมาอัสบุตรชายศาโดกจึงเรียนโยอาบอีกว่า จะอย่างไรก็ช่างเถิด ขอให้ข้าพเจ้าวิ่งตามคูชีไปด้วย โยอาบตอบว่า ลูกเอ๋ย เจ้าจะวิ่งไปทำไม ด้วยว่าเจ้าไม่มีข่าวที่จะส่งไป
23. เขาตอบว่า จะอย่างไรก็ช่างเถิด ข้าพเจ้าจะขอวิ่งไป โยอาบจึงบอกเขาว่า วิ่งไปเถอะ และอาหิมาอัสก็วิ่งไปตามทางที่ราบ ขึ้นหน้าคูชีไป
24. ฝ่ายดาวิดประทับอยู่ระหว่างประตูเมืองทั้งสอง มีทหารยามขึ้นไปอยู่บนหลังคาซุ้มประตูที่กำแพงเมือง เมื่อเงยหน้าขึ้นมองดู เห็นชายคนหนึ่งวิ่งมาล่ำพัง
25. ทหารยามคนนั้นก็ร้องกราบทูลกษัตริย์ กษัตริย์ตรัสว่า ถ้าเขามาล่ำพังก็คงดาบข่าวมา ชายคนนั้นก็วิ่งเข้ามาใกล้
26. ทหารยามเห็นชายอีกคนหนึ่งวิ่งมา ทหารยามก็ร้องบอกไปที่นายประตูเมืองว่า ดูเถิด มีชายอีกคนหนึ่งวิ่งมาแต่ล่ำพัง กษัตริย์ตรัสว่า เขาคงนำข่าวมาด้วย
27. ทหารยามนั้นก็กราบทูลว่า ข้าพระองค์คิดว่าคนที่วิ่งมาก่อนวิ่งเหมือนอาหิมาอัสบุตรชายศาโดก และกษัตริย์ตรัสว่า เขาเป็นคนดี เขามาด้วยข่าวดี
28. แล้วอาหิมาอัสร้องทูลกษัตริย์ว่า ทุกสิ่งสงบแล้ว พะยะคะ เขาก็กราบทูลกษัตริย์ชบหน้าลงถึงพื้นดินกราบทูลว่า สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ พระองค์ได้ทรงมอบบรรดาผู้ที่ยกมือของเขาต่อสู้กับกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์แล้ว
29. กษัตริย์ตรัสถามว่า อัปซาโลมชายหนุ่มนั้นเป็นสุขอยู่หรือ อาหิมาอัสทูลตอบว่า เมื่อโยอาบใช้ให้ผู้รับใช้ของกษัตริย์ คือผู้รับใช้ของพระองค์มานั้น ข้าพระองค์เห็นผู้คนสับสนกันใหญ่ แต่ไม่ทราบเหตุ
30. กษัตริย์ตรัสว่า จงหลีกมายืนตรงนี้ เขาจึงหลีกไปยืนนิ่งอยู่
31. ดูเถิด คูชีก็มาถึง และคูชีกราบทูลว่า มีข่าวดีถวายแด่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ เพราะในวันนี้พระเยโฮวาห์ทรงช่วยพระองค์ให้แก่แค้นบรรดาผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้พระองค์
32. กษัตริย์ตรัสถามคูชีว่า อัปซาโลมชายหนุ่มนั้นเป็นสุขอยู่หรือ คูชีทูลตอบว่า ขอให้ศัตรูของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์และบรรดาผู้ที่ลุกขึ้นกระทำอันตรายต่อพระองค์เป็นเหมือนชายหนุ่มผู้นั้นเถิด
33. กษัตริย์ทรงโทมนัสหนัก เสด็จขึ้นไปบนห้องที่อยู่เหนือประตู และกันแสง เมื่อเสด็จไปพระองค์ตรัสว่า โอ อัปซาโลมบุตรของเรา บุตรของเรา อัปซาโลมบุตรของเราเอ๋ย เราอยากจะทำแท่นเจ้า โอ อัปซาโลมบุตรของเรา บุตรของ

เราเอ๋ย

1. เขาไปเรียนโยอาบว่า ดูเถิด กษัตริย์กันแสงและไว้ทุกข์เพื่ออับซาโลม
2. เพราะฉะนั้นชัยชนะในวันนั้นก็กลายเป็นการไว้ทุกข์ของประชาชนทั้งหลาย เพราะในวันนั้นประชาชนได้ยินว่า กษัตริย์ทรงโทมนัสเพราะพระราชบุตรของพระองค์
3. ในวันนั้นประชาชนได้แอบเข้ามาในเมืองอย่างกับคนหนีศึก แล้วอายแอบเข้ามา
4. กษัตริย์ทรงคลุมพระพักตร์ของพระองค์ และกษัตริย์กันแสงเสียงดังว่า โอ อับซาโลมบุตรของเราเอ๋ย โอ อับซาโลมบุตรของเรา บุตรของเรา
5. โยอาบก็เข้ามาในพระราชวังทูลกษัตริย์ว่า วันนี้พระองค์ได้ทรงกระทำให้ข้าราชการทั้งสิ้นของพระองค์ ผู้ซึ่งวันนี้ได้อารักขาพระชนม์ของพระองค์ ทั้งชีวิตของราชบุตรและราชธิดา และชีวิตของบรรดามเหสี และชีวิตของสนมทั้งหลายของพระองค์ให้เขาได้รับความละอาย
6. เพราะว่าพระองค์ทรงรักศัตรูของพระองค์ และทรงเกลียดชังสหายของพระองค์ เพราะในวันนี้พระองค์ได้กระทำให้ประจักษ์แล้วว่า พระองค์ไม่ไยดีต่อนายทหารและบรรดาข้าราชการทั้งหลาย ในวันนี้ข้าพระองค์ทราบว่ ถ้าในวันนี้อับซาโลมยังมีชีวิตอยู่ และข้าพระองค์ทั้งหลายก็ตายสิ้น พระองค์ก็จะพอพระทัย
7. ขอพระองค์ทรงลุกขึ้น ณ บัดนี้ขอเสด็จออกไปตรัสให้ถึงใจข้าราชการทั้งหลาย เพราะข้าพระองค์ได้ปฏิญาณในพระนามพระเยโฮวาห์ว่า ถ้าพระองค์ไม่เสด็จจะไม่มีชายสักคนหนึ่งอยู่กับพระองค์ในคืนนี้ เรื่องนี้จะร้ายแรงยิ่งกว่าเหตุร้ายอื่นๆทั้งสิ้นซึ่งบังเกิดแก่พระองค์ตั้งแต่ยังทรงพระเยาว์จนบัดนี้
8. กษัตริย์ก็ทรงลุกขึ้นประทับที่ประตูเมือง เขาไปบอกประชาชนทั้งหลายว่า ดูเถิด กษัตริย์ประทับอยู่ที่ประตูเมือง ประชาชนทั้งหลายก็มาเฝ้ากษัตริย์ ฝ่ายอิสราเอลนั้นต่างคนต่างก็หนีไปยังถิ่นที่ของตนหมดแล้ว
9. ประชาชนทั้งสิ้นก็หมางใจกันไปทั่วอิสราเอลทุกตระกูล กล่าวว่า กษัตริย์เคยทรงช่วยเราให้พ้นจากมือศัตรูของเรา และทรงช่วยเราให้พ้นจากมือคนฟีลิสเตีย บัดนี้พระองค์ทรงหนีอับซาโลมออกจากแผ่นดิน
10. แต่อับซาโลมผู้ที่เราเจิมตั้งไว้เหนือเรานั้นก็สิ้นชีวิตเสียแล้วในสงคราม บัดนี้ ทำไมเจ้าไม่พูดอะไรบ้างเลยในเรื่องที่จะเชิญกษัตริย์ให้เสด็จกลับ
11. กษัตริย์ดาวิดทรงใช้คนไปหาศาคาโดกและอาบียาธาโรโรหิต รับสั่งว่า ขอบอกพวกผู้ใหญ่ของคนยูดาห์ว่า 'ทำไมท่านทั้งหลายจึงเป็นคนสุดท้ายที่จะเชิญกษัตริย์กลับพระราชวังของพระองค์ เมื่อถ้อยคำเหล่านี้มาจากอิสราเอลทั้งหลายถึงกษัตริย์ คือถึงราชวงศ์ของพระองค์
12. ท่านทั้งหลายเป็นญาติของเรา เป็นกระดูกและเนื้อหนังของเรา ทำไมท่านจึงจะเป็นคนสุดท้ายที่จะเชิญกษัตริย์กลับ'
13. และจงบอกอามาสว่า 'ท่านมิได้เป็นกระดูกและเนื้อหนังของเราหรือ ถ้าท่านมิได้เป็นผู้บังคับบัญชากองทัพแทนโยอาบสืบต่อไป ขอพระเจ้าทรงลงโทษเรา และยิ่งหนักกว่านั้นอีก'
14. พระองค์ก็ได้ชักจูงจิตใจของบรรดาคนยูดาห์ตั้งกับเป็นจิตใจของชายคนเดียว พวกเขาจึงส่งคนไปทูลกษัตริย์ว่า ขอพระองค์เสด็จกลับพร้อมทั้งบรรดาข้าราชการทั้งหมดด้วย

15. กษัตริย์ก็เสด็จกลับและมายังแม่น้ำจอร์แดน และยูดาห์ก็พากันมาที่กิลกาลเพื่อรับเสด็จกษัตริย์และนำกษัตริย์เสด็จข้ามแม่น้ำจอร์แดน
16. ชิเมอี บุตรชายเก-รา คนเบนยามินผู้มาจากบาสุริม รีบลงมาพร้อมกับคนยูดาห์เพื่อจะรับเสด็จกษัตริย์ดาวิด
17. มีคนจากตระกูลเบนยามินพร้อมกับท่านหนึ่งพันคน และศิบามหาดเล็กในราชวงศ์ของซาอูล พร้อมกับบุตรชายสิบห้าคนกับคนใช้ก็สิบคน ก็รีบมายังแม่น้ำจอร์แดนต่อพระพักตร์กษัตริย์
18. เขาทั้งหลายได้ข้ามท่าข้ามไปรับราชวงศ์ของกษัตริย์ และคอยปฏิบัติให้ชอบพระทัย ชิเมอี บุตรชายเก-รา ได้กราบลงต่อพระพักตร์กษัตริย์ขณะที่พระองค์เสด็จข้ามแม่น้ำจอร์แดน
19. กราบทูลกษัตริย์ว่า ขอเจ้านายของข้าพระองค์อย่าทรงถือโทษความชั่วช้าข้าพระองค์ และทรงจดจำความผิดที่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้กระทำในวันที่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์สละกรุงเยรูซาเล็ม ขอ กษัตริย์อย่าทรงจดจำไว้ในพระทัย
20. ด้วยผู้รับใช้ของพระองค์ได้ทราบแล้วว่าได้กระทำบาป เพราะฉะนั้น ดูกษัตริย์ ในวันนี้ข้าพระองค์ได้มาเป็นคนแรกในวงศ์วานโยเซฟที่ลงมารับเสด็จกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์
21. อาบิชัยบุตรชายนางเศรยาห์จึงตอบว่า ที่ชิเมอีกระทำเช่นนี้ไม่ควรจะถึงที่ตายดอกหรือ เพราะเขาได้ดำผู้ที่เจิมตั้งของพระเยโฮวาห์
22. แต่ดาวิดตรัสว่า บุตรทั้งสองของนางเศรยาห์เอ๋ย เรามีธุระอะไรกับท่าน ซึ่งในวันนี้ท่านจะมาปฏิบัติกับเรา ในวันนี้หนะควรที่จะให้ใครมีโทษถึงตายในอิสราเอลหรือ ในวันนี้เราไม่ทราบดอกหรือว่า เราเป็นกษัตริย์ครอบครองอิสราเอล
23. และกษัตริย์ตรัสกับชิเมอีว่า เจ้าจะไม่ถึงตาย แล้วกษัตริย์ก็ประทานคำปฏิญาณแก่เขา
24. เมฟีโบเชท โอรสซาอูลก็ลงมารับเสด็จกษัตริย์ โดยมีได้แต่งเท้าหรือขลิบเครา หรือซักเสื้อผ้าของตนตั้งแต่วันที่กษัตริย์เสด็จจากไปจนวันที่เสด็จกลับมาโดยสันติภาพ
25. อยู่มาเมื่อเมฟีโบเชทมายังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อจะรับเสด็จกษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามว่า เมฟีโบเชท ทำไมท่านมิได้ไปกับเรา
26. ท่านทูลตอบว่า ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ มหาดเล็กของข้าพระองค์หลงกลวงข้าพระองค์ เพราะผู้รับใช้ของพระองค์บอกเขาว่า 'ข้าจะผูกอานลาตัวหนึ่งเพื่อข้าจะได้ขี่ไปตามเสด็จกษัตริย์' เพราะว่าผู้รับใช้ของพระองค์เป็นน่อย
27. เขากลับไปทูลกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ใส่ร้ายผู้รับใช้ของพระองค์ แต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์เหมือนทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า เมื่อพระองค์ทรงเห็นสมควรจะกระทำประการใด ก็ขอทรงกระทำเถิด พะยะคะ
28. เพราะว่าวงศ์วานราชบิดาของข้าพระองค์ทั้งสิ้นก็สมควรถึงตายต่อพระพักตร์กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ แต่พระองค์ก็ทรงแต่งตั้งผู้รับใช้ของพระองค์ไว้ในหมู่ผู้ที่รับประทานร่วมโต๊ะเสวยของพระองค์ ข้าพระองค์จะมีสิทธิประการใดเล่าที่จะร้องทูลอีกต่อกษัตริย์

29. กษัตริย์จึงตรัสกับท่านว่า ท่านจะพูดเรื่องธุรกิจของท่านต่อไปทำไม เราตัดสินใจว่า ท่านกับศิบาจงแบ่งที่ดินกัน
30. เมฟีโบเซทกราบทูลกษัตริย์ว่า เมื่อกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ได้เสด็จกลับสู่พระราชสำนักโดยสันติภาพเช่นนี้แล้ว ก็ให้ศิบาเข้าไปหมดเถิด พะยะคะ
31. ฝ่ายบารซิลลัย ชาวกิเลอาด ได้ลงมาจากโรเกลิม และไปกับกษัตริย์ข้ามแม่น้ำจอร์แดน เพื่อส่งพระองค์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไป
32. บารซิลลัยเป็นคนชรามากแล้ว อายุแปดสิบปี ท่านได้นำเสบียงอาหารมาถวายกษัตริย์ ขณะพระองค์ประทับที่มาหะนาอิม เพราะท่านเป็นคนมั่งมีมาก
33. กษัตริย์จึงตรัสกับบารซิลลัยว่า ข้ามมาอยู่กับเราเสียเถิด เราจะชุบเลี้ยงท่านให้อยู่กับเราที่กรุงเยรูซาเล็ม
34. แต่บารซิลลัยทูลกษัตริย์ว่า ข้าพระองค์จะอยู่ต่อไปได้อีกกี่ปี ที่ข้าพระองค์จะไปอยู่กับกษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม
35. วันนี้ข้าพระองค์มีอายุแปดสิบปีแล้ว ข้าพระองค์จะสังเกตว่าอะไรเป็นที่พอใจและไม่พอใจได้หรือ ผู้รับใช้ของพระองค์จะลิ้มรสอร่อยของสิ่งที่กินและดื่มได้หรือ ข้าพระองค์จะฟังเสียงชายหญิงร้องเพลงได้หรือ ทำไมจะให้ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นภาระเพิ่มแก่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์อีกเล่า
36. ผู้รับใช้ของพระองค์จะตามเสด็จกษัตริย์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปหน่อยเท่านั้น ในนกษัตริย์จะพระราชทานรางวัลเช่นนี้เล่า
37. ขอให้ผู้รับใช้ของพระองค์กลับไปตายที่ในเมืองของข้าพระองค์ และถูกฝังข้างๆที่ฝังศพของบิดามารดาของข้าพระองค์ ดูก่อน ขอทรงโปรดให้คิมฮามผู้รับใช้ของพระองค์ตามเสด็จกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ไป พระองค์จะโปรดเขาประการใดก็แล้วแต่ทรงเห็นควร
38. กษัตริย์ตรัสตอบว่า คิมฮามจงข้ามไปกับเรา เราจะกระทำคุณแก่เขาตามที่ท่านเห็นควร สิ่งใดที่ท่านปรารถนาให้เรากระทำแก่ท่าน เรายินดีทำตาม
39. แล้วประชาชนทั้งสิ้นก็ข้ามแม่น้ำจอร์แดน เมื่อกษัตริย์เสด็จข้ามไปแล้วกษัตริย์ทรงจูบบารซิลลัย และทรงอวยพระพรแก่ท่าน ท่านก็กลับไปยังบ้านช่องของตน
40. กษัตริย์เสด็จไปยังกิลกาล และคิมฮามก็ข้ามตามเสด็จไปด้วย ประชาชนยูดาห์ทั้งหมดกับประชาชนอิสราเอลครึ่งหนึ่งได้นำกษัตริย์ข้ามมา
41. แล้วดูเถิด คนอิสราเอลทั้งหมดมาเฝ้ากษัตริย์ กราลทูลกษัตริย์ว่า ในคนยูดาห์พี่น้องของเราจึงได้ลักพาพระองค์ไปเสีย พวกกษัตริย์และราชวงศ์ข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปพร้อมกับบรรดาคนของดาวิดด้วย
42. ประชาชนยูดาห์ทั้งสิ้นจึงตอบประชาชนอิสราเอลว่า เพราะกษัตริย์เป็นญาติสนิทกับเราท่านทั้งหลาย จะโกรธด้วยเรื่องนี้ทำไมเล่า เราได้อยู่กินสิ้นเปลืองพระราชทรัพย์ของกษัตริย์หรือ พระองค์ได้ให้รางวัลอะไรแก่เราหรือ
43. คนอิสราเอลก็ตอบคนยูดาห์ว่า เรามีส่วนในกษัตริย์สืบส่วน และในดาวิดเราก็มีสิทธิมากกว่าท่าน ทำไมท่านจึงดูถูกเราเช่นนี้เล่า เราไม่ได้เป็นพวกแรกที่พูดเรื่องการนำกษัตริย์กลับดอกหรือ แต่ถ้อยคำของคนยูดาห์รุนแรงกว่าถ้อยคำของคนอิสราเอล

1. เผอิญที่นั่นมีคนอันธพาลอยู่คนหนึ่งชื่อเซบานูตรชายบิครี คนเบนยามิน เขาได้เป่าแตรขึ้นกล่าวว่า เราไม่มีส่วนในดาวิด เราไม่มีมรดกในบุตรของเจสซี โอ อิสราเอลเอ๋ย ให้ต่างคนต่างกลับไปเดิรินทร์ของตนเถิด
2. ดังนั้นพวกคนอิสราเอลทั้งหมดจึงถอนตัวจากดาวิด และไปตามเซบานูตรชายบิครี แต่พวกคนยูดาห์ได้ติดตามกษัตริย์ของเขาอย่างมั่นคงจากแม่น้ำจอร์แดนไปถึงกรุงเยรูซาเล็ม
3. ดาวิดเสด็จกลับพระราชวังที่กรุงเยรูซาเล็ม กษัตริย์ก็รับสั่งให้นางสนมทั้งสิบคนที่พระองค์ทรงละไว้ให้เฝ้าพระราชวังนั้นไปรวมกันอยู่ในบ้านหลังหนึ่ง ทรงชูปเสียงไว้แต่มิได้ทรงสมสู่อยู่ด้วย นางเหล่านั้นก็ต้องถูกกักให้มีชีวิตอยู่อย่างแม่เฒ่าจนวันตาย
4. กษัตริย์ตรัสสั่งอามาสว่า จงระดมพลยูดาห์ให้มาพร้อมกันที่นี้ภายในสามวัน ตัวท่านจงมาด้วย
5. อามาสก็ออกไประดมคนยูดาห์ แต่เขาก็ทำงานล่าช้าเกินกำหนดที่พระองค์รับสั่งไว้
6. ดาวิดตรัสกับอาบิชัยว่า บัดนี้เซบานูตรบิครีจะทำอันตรายแก่เรายิ่งกว่าอับซาโลม จงนำข้าราชการทหารของเจ้านายของท่านไปติดตาม เกรงว่าเขาจะหาเมืองที่มีป้อมได้และหนีพ้นเรา
7. มีคนของโยอาบตามเขาไป และคนเคเรธ กับคนเปเลท กับทหารที่แข็งแกร่งทั้งหมด และเขาทั้งหลายยกออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มเพื่อไล่ตามเซบานูตรชายบิครี
8. เมื่อเขาทั้งหลายมาถึงศิลาใหญ่ที่อยู่ในเมืองกิเบโอน อามาสก็มาพบกับเขาทั้งหลาย ฝ่ายโยอาบสวมเครื่องแต่งกายทหารมีเข็มขัดติดดาบที่อยู่ในฝักคาดอยู่ที่บั้นเอว เมื่อท่านเดินไปดาบก็ตกลง
9. โยอาบจึงถามอามาสว่า พี่ชายเอ๋ย สบาดีหรือ และโยอาบก็เอามือขวาจับเคราอามาสจะจับเขา
10. แต่อามาสไม่ได้สังเกตเห็นดาบซึ่งอยู่ในมือของโยอาบ โยอาบจึงเอาดาบแทงท้องอามาส ไล่ทะลักถึงดิน ไม่ต้องแทงครั้งที่สอง เขาก็ตายเสียแล้ว แล้วโยอาบกับอาบิชัยน้องชายก็ไล่ตามเซบานูตรชายบิครีไป
11. ทหารหนุ่มคนหนึ่งของโยอาบมายืนอยู่ใกล้อามาสพูดว่า ผู้ใดเห็นชอบฝ่ายโยอาบและผู้ใดอยู่ฝ่ายดาวิดให้ผู้นั้นติดตามโยอาบไป
12. อามาสก็นอนเกลือกโลहितของตัวอยู่ที่ในทางหลวง เมื่อชายคนนั้นเห็นประชาชนทั้งสิ้นมาหยุดอยู่ เขาก็นำศพอามาสจากทางหลวงไปทิ้งในทุ่งนาและเอาเสื้อผ้าปิดไว้ เพราะเขาเห็นว่าเมื่อใครมาก็เข้าไปหยุดอยู่
13. เมื่อเอาศพอามาสออกจากทางหลวงแล้ว ประชาชนทั้งปวงก็ตามโยอาบเพื่อติดตามเซบานูตรชายบิครี
14. เขาก็ผ่านคนอิสราเอลทุกตระกูลไปจนถึงตำบลอาเบล และเมืองเบธมาอาคาคห์ และบรรดาคนบีไรต์ คนเหล่านั้นก็มารวมกันและติดตามเขาไปด้วย
15. พวกเขา ก็มาถึงและล้อมเขาไว้ในตำบลอาเบลแขวงเมืองเบธมาอาคาคห์ เขาทำเชิงเทียนขึ้นที่ริมกำแพงเมือง ประชาชนทั้งหลายที่อยู่กับโยอาบก็ทะเลวงกำแพงเพื่อจะให้พัง
16. มีหญิงฉลาดคนหนึ่งร้องออกมาจากในเมืองว่า ขอฟังหน่อย ขอฟังหน่อย ขอบอกโยอาบให้มาที่นี่ ฉันอยากจะพูดด้วย
17. โยอาบก็เข้ามาใกล้หญิงนั้น นางนั้นก็พูดว่า ท่านคือโยอาบหรือ เขาตอบว่า ใช่แล้ว นางจึงเรียนท่านว่า ขอท่าน

ฟังถ้อยคำของสาวใช้ของท่านสักหน่อย ท่านก็ตอบว่า ฉันกำลังฟังอยู่แล้ว

18. นางก็พูดว่า สมัยโบราณเขาพูดกันว่า 'ให้เขาขอคำปรึกษาที่อาเบลเถิด' แล้วเขาก็ตกลงกันได้

19. ฉันเป็นคนหนึ่งที่รักสงบและสัตย์ซื่อในอิสราเอล ท่านหาช่องที่จะทำลายเมือง อันเป็นเมืองแม่ในอิสราเอล ทำไมท่านจึงจะกลืนมรดกของพระเยโฮวาห์เสีย

20. โยอาบจึงตอบว่า ซึ่งฉันจะกลืนหรือทำลายนั้น ขอให้ห่างไกลจากฉัน ขอให้ห่างไกลทีเดียว

21. เรื่องนี้ไม่เป็นความจริง แต่มีชายคนหนึ่งจากแดนเทือกเขาเอเฟราอิมชื่อเซบานูตรบิครี ได้ยกมือของเขาขึ้นต่อผู้กษัตริย์ คือต่อผู้ดาวิด จึงมอบเขามาแต่คนเดียว ฉันจะถอยทัพกลับจากเมืองนี้ หญิงนั้นจึงตอบโยอาบว่า ดูเถิด เราจะโยนศีรษะของเขาข้ามกำแพงมาให้ท่าน

22. แล้วหญิงนั้นก็ไปหาประชาชนทั้งปวงด้วยปัญญาของนาง เขาทั้งหลายได้ตัดศีรษะของเซบานูตรบิครีโยนออกมาให้โยอาบ โยอาบก็เป่าแตร พวกเขาจึงถอนตัวจากนครนั้นกลับไปยังถิ่นที่ของตนทุกคน โยอาบก็กลับไปเฝ้าผู้กษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม

23. โยอาบเป็นผู้บังคับบัญชากองทัพทั้งหมดในอิสราเอล และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาเป็นผู้บังคับบัญชาองคนเคเรธีและคนเปเลท

24. และอาโดรัมดูแลคนงานโยธา เยโฮชาฟัทบุตรชายอาหิลูดเป็นเจ้ากรมสารบรรณ

25. เขาเป็นราชเลขา ศาโดกกับอาบียาธาห์เป็นปุโรหิต

26. อีราคนยาอีร์เป็นประมุขของดาวิดด้วย

1. ในสมัยของดาวิดมีการกัณดารอาหารอยู่สามปี ปีแล้วปีเล่า และดาวิดทรงอธิษฐานอ้อนวอนต่อพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเหตุซาอูลและวงศ์วานกระหายโลหิตของเขา เพราะเขาฆ่าคนกิเบโอน
2. กษัตริย์จึงทรงเรียกคนกิเบโอนมาตรัสแก่เขา (ฝ่ายคนกิเบโอนนั้นไม่ใช่ประชาชนอิสราเอล แต่เป็นคนอาโมไรต์ที่ยังเหลืออยู่ ประชาชนอิสราเอลได้ปฏิญาณไว้แก่เขาทั้งหลายแล้ว แต่ซาอูลก็ทรงหาช่องที่จะสังหารเขาทั้งหลายเสีย เพราะความรื้อใจที่เห็นแก่คนอิสราเอลและคนยูดาห์)
3. ดาวิดตรัสถามคนกิเบโอนว่า เราจะกระทำอะไรให้แก่พวกท่านได้ เราจะทำอย่างไรจึงจะลบมลทินบาปเสียได้ เพื่อพวกท่านจะได้อวยพรแก่มรดกของพระเยโฮวาห์ได้
4. คนกิเบโอนทูลตอบพระองค์ว่า พวกข้าพระองค์จะไม่รับเงินหรือทองจากซาอูลและวงศ์วานของท่านนั้น ทั้งพวกข้าพระองค์ไม่จำเป็นให้พระองค์ประหารชีวิตอิสราเอลคนหนึ่งคนใด พระองค์จึงตรัสว่า แล้วพวกท่านจะให้เรากระทำอะไรแก่ท่านเล่า
5. เขากราบทูลกษัตริย์ว่า ชายผู้ที่เราจะมอบให้พวกข้าพระองค์ และวางแผนการทำลายพวกข้าพระองค์เพื่อมิให้พวกข้าพระองค์มีที่อยู่ในเขตแดนอิสราเอล
6. ขอทรงมอบบุตรชายเจ็ดคนของท่านให้แก่พวกข้าพระองค์ เพื่อพวกข้าพระองค์จะได้แขวนเขาเสียต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ที่กิเบโอนแห่งซาอูลผู้เลือกสรรของพระเยโฮวาห์ และกษัตริย์ตรัสว่า เราจะจัดเขามาให้
7. แต่กษัตริย์ทรงไว้ชีวิตเมฟีโบเชท บุตรชายของโยนาธาน ราชโอรสของซาอูล ด้วยเหตุคำปฏิญาณระหว่างทั้งสองที่กระทำในพระนามพระเยโฮวาห์ คือระหว่างดาวิดกับโยนาธานราชโอรสของซาอูล
8. แต่กษัตริย์นำเอาบุตรชายสองคนของนางริสพ่าห์บุตรสาวของอัยยาร์ห์ซึ่งบังเกิดกับซาอูล ชื่ออารโมนีกับเมฟีโบเชทกับบุตรชายห้าคนของมีคาลราชธิดาของซาอูล ซึ่งพระนางมีกับอาดรีเอลบุตรชายบารซิลัยชาวเมโหลลาห์
9. พระองค์ทรงมอบคนเหล่านี้ไว้ในมือของคนกิเบโอน เขาทั้งหลายจึงแขวนคอห้อยเจ็ดไว้บนภูเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และทั้งเจ็ดคนก็พินาศไปด้วยกัน เขาถูกฆ่าตายในสมัยฤดูเกี่ยวข้าว ในวันต้น คือวันแรกของการเกี่ยวข้าวบารลี
10. แล้วนางริสพ่าห์บุตรสาวของอัยยาร์ห์ก็เอาผ้ากระสอบปูไว้บนก้อนหินสำหรับตนเอง ตั้งแต่ต้นฤดูเกี่ยวจนฝนจากท้องฟ้าตกบนเขาทั้งหลาย กลางวันนางก็ไม่ยอมให้หมมาเกาะ หรือกลางคืนก็ไม่ให้สัตว์ป่าพุ่งมา
11. มีคนกราบทูลดาวิดว่านางริสพ่าห์บุตรสาวของอัยยาร์ห์นางสนมของซาอูลกระทำอย่างไร
12. ดาวิดก็เสด็จไปนำอัฐิของซาอูลและอัฐิของโยนาธานราชโอรสมาจากคนเมืองยาเบซกิเลอาด ผู้ที่ลักลอบเอาไปจากถนนเมืองเบธชาน ที่คนฟีลิสเตียได้แขวนพระองค์ทั้งสองไว้ ในเมื่อคนฟีลิสเตียประหารซาอูลบนเขากิลโบอา
13. พระองค์ทรงนำอัฐิของซาอูลและอัฐิของโยนาธานราชโอรสขึ้นมาจากที่นั่น และรวบรวมกระดูกของผู้ที่ถูกแขวนไว้ให้ตายนั้น
14. และเขาก็ฝังอัฐิของซาอูลและของโยนาธานราชโอรสไว้ในแผ่นดินของเบนยามินในเมืองเศลาในอุโมงค์ของศิซบิดาของพระองค์ เขาทั้งหลายก็กระทำตามทุกอย่างที่กษัตริย์ทรงสั่งไว้ ครั้นต่อมาพระเจ้าก็ทรงสดับฟังคำอธิษฐาน

เพื่อแผ่นดินนั้น

15. คนฟีลิสเตียได้ทำสงครามกับคนอิสราเอลอีก ดาวิดก็ลงไปพร้อมกับบรรดาข้าราชการของพระองค์ และได้สู้รบกับคนฟีลิสเตีย และดาวิดก็ทรงอ่อนเพลีย
16. อิชบีเบโนบ บุตรชายคนหนึ่งของคนยักษ์ ถือหอกทองสัมฤทธิ์หนักสามร้อยเซเชล มีดาบใหม่คาดเอว คิดจะสังหารดาวิดเสีย
17. แต่อาบีชัยบุตรชายนางเศรยาห์เข้ามาช่วยพระองค์ไว้ และสู้รบกับคนฟีลิสเตียคนนั้นฆ่าเขาเสีย แล้วบรรดาประชาชนของดาวิดก็ปฏิญาณต่อพระองค์ว่า ขอพระองค์อย่าเสด็จไปทำศึกพร้อมกับพวกข้าพระองค์ทั้งหลายอีกต่อไปเลย เกรงว่าพระองค์จะดับประทีปของอิสราเอลเสีย
18. อยู่มาภายหลังนี้ มีการรบกับคนฟีลิสเตียอีกที่เมืองโกบ คราวนั้นสิบเบดัยคนหุซาห์ได้ฆ่าสิฟบุตรชายคนหนึ่งของคนยักษ์
19. และมีการรบกับคนฟีลิสเตียที่เมืองโกบอีก เอลฮานันบุตรชายยาอาเรโอเรกิมชาวเบธเลเฮมได้ฆ่าบุตรชายโกลิอัทชาวกัท ผู้มีหอกที่มีด้ามโตเท่าไม้กระพั้นทอผ้า
20. มีการรบกันอีกที่เมืองกัท อันเป็นเมืองที่มีชายคนหนึ่งรูปร่างใหญ่โต มีนิ้วมือข้างละหกนิ้ว และนิ้วเท้าข้างละหกนิ้ว รวมกันยี่สิบสี่นิ้ว เขาก็บังเกิดแก่คนยักษ์นั้นด้วย
21. เมื่อเขาทำทลายอิสราเอล โยนาธานบุตรชายของซิเมอีเชษฐาของดาวิด ก็สังหารเขาเสีย
22. คนทั้งสี่นี้บังเกิดแก่คนยักษ์ในเมืองกัท เขาทั้งหลายล้มตายด้วยพระหัตถ์ของดาวิด และด้วยมือของข้าราชการของพระองค์

1. ในวันที่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยดาวิดให้พ้นจากมือของศัตรูทั้งสิ้นของพระองค์ท่าน และให้พ้นจากพระหัตถ์ของชาอูล ดาวิดก็ถวายน้อยคำของเพลงบทนี้แด่พระเยโฮวาห์
2. พระองค์ท่านตรัสว่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นศิลา ป้อมปราการ และผู้ช่วยให้รอดพ้นของข้าพเจ้า
3. เป็นพระเจ้าซึ่งทรงเป็นศิลาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะวางใจในพระองค์ พระองค์เป็นโล่และเป็นเขาแห่งความรอดของข้าพเจ้า เป็นที่กำบังเข้มแข็งและเป็นที่ยึดของข้าพเจ้า องค์พระผู้ช่วยของข้าพเจ้าพระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดจากความทารุณ
4. ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสมควรแก่การสรรเสริญ และข้าพเจ้าจะได้รับการช่วยให้พ้นจากศัตรูของข้าพเจ้า
5. เมื่อคลื่นแห่งความตายล้อมข้าพเจ้า กระแสแห่งคนอธรรมที่ท่วมทับข้าพเจ้าทำให้ข้าพเจ้ากลัว
6. ความเศร้าโศกแห่งนรกอยู่รอบตัวข้าพเจ้า บ่วงแห่งความตายขัดขวางข้าพเจ้า
7. ในยามทุกข์ใจข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์ทรงดับเสียงของข้าพเจ้าจากพระวิหารของพระองค์ และเสียงร้องของข้าพเจ้ามาถึงพระกระรณของพระองค์
8. แล้วแผ่นดินโลกก็สั่นสะเทือนและโคลงเคลง รากฐานของฟ้าสวรรค์ก็หวั่นไหวและสั่นสะเทือน เพราะพระองค์ทรงกริ้ว
9. ควันออกไปตามช่องพระนาสิกของพระองค์ และเพลิงผลาญออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ถ่านก็ติดเปลวไฟนั้น
10. พระองค์ทรงโน้มฟ้าสวรรค์ลงด้วย และเสด็จลงมา ความมืดที่บอญู่ใต้พระบาทของพระองค์
11. พระองค์ทรงเขย่าคนหนึ่ง และทรงเหาะไป เออ เห็นพระองค์เสด็จโดยปีกของลม
12. พระองค์ทรงกระทำความมืดเป็นปะรำอยู่รอบพระองค์ ที่รวบรวมบรรดาน้ำและเมฆที่บ่าแห่งฟ้า
13. ถ่านลุกเป็นเพลิงจากความสุกใสข้างหน้าพระองค์
14. พระเยโฮวาห์ทรงคะนองก็กก้องจากฟ้าสวรรค์ และองค์ผู้สูงสุดก็เปล่งพระสุรเสียงของพระองค์
15. และพระองค์ทรงใช้ลูกธนูของพระองค์ออกมา ทำให้เขากระเจาไป พระองค์ทรงปล่อยฟ้าแลบและทำให้เขาไกลาหล
16. แล้วก็เห็นท้องธาร รากฐานของพิภพก็ปรากฏแจ้งตามการขนาบของพระเยโฮวาห์ ตามที่ลมพวยพุ่งจากช่องพระนาสิกของพระองค์
17. พระองค์ทรงเอื้อมมาจากที่สูงทรงจับข้าพเจ้า พระองค์ทรงดึงข้าพเจ้าออกมาจากน้ำมากหลาย
18. พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้นจากศัตรูที่เข้มแข็งของข้าพเจ้า จากบรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพเจ้า เพราะเขามีกำลังมากกว่าข้าพเจ้า
19. เขาขัดขวางข้าพเจ้าในวันที่ข้าพเจ้าประสบหายนะ แต่พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่พักพิงของข้าพเจ้า
20. พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าออกมาในที่กว้างใหญ่ด้วย พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอดพ้น เพราะพระองค์ทรงยินดี

ในข้าพเจ้า

21. พระเยโฮวาห์ทรงประทานรางวัลแก่ข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า พระองค์ทรงตอบแทนข้าพเจ้าตามความสะอาดแห่งมือของข้าพเจ้า
22. เพราะข้าพเจ้ารักษามรรดาพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ และไม่ได้พรางจากพระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างชั่วร้าย
23. เพราะคำตัดสินทั้งสิ้นของพระองค์อยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า และข้าพเจ้ามิได้หันจากกฎเกณฑ์ของพระองค์
24. ต่อพระพิภคร์พระองค์ข้าพเจ้าไว้ดำเนิน และข้าพเจ้ารักษาตัวไว้ให้พ้นจากความชั่วช้าของข้าพเจ้า
25. เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงตอบแทนข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า ตามความสะอาดของข้าพเจ้าในสายพระเนตรของพระองค์
26. พระองค์ทรงสำแดงความเมตตาต่อผู้ที่เต็มใจด้วยความเมตตา พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ไว้ดำเนินต่อผู้ที่ไว้ดำเนิน
27. พระองค์ทรงสำแดงพระองค์บริสุทธิ์ต่อผู้ที่บริสุทธิ์ พระองค์ทรงสำแดงพระองค์เป็นปฏิปักษ์ต่อผู้ที่คดโกง
28. พระองค์ทรงช่วยประชาชนที่ลำบากให้รอดพ้น แต่พระองค์ทอดพระเนตรผู้ที่ยโสเพื่อนำเขาให้ต่ำลง
29. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ความมีดีของข้าพเจ้าสว่าง
30. พะยะคะ ข้าพระองค์ตะลุยกองทัพได้โดยพระองค์ โดยพระเจ้าของข้าพเจ้าข้าพเจ้ากระโดดข้ามกำแพงได้
31. ฝ่ายพระเจ้า พระมรรคาของพระองค์บริสุทธิ์ทั้งหมดจด พระวณะของพระเยโฮวาห์พิสุจน์แล้ว พระองค์ทรงเป็นตั้งของบรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์
32. เพราะผู้ใดเป็นพระเจ้านอกจากพระเยโฮวาห์ และผู้ใดเล่าเป็นศิลา นอกจากพระเจ้าของเรา
33. พระเจ้าทรงเป็นป้อมเข้มแข็งของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงทำให้ทางของข้าพเจ้าสมบูรณ์
34. พระองค์ทรงกระทำให้เท้าของข้าพเจ้าเหมือนอย่างตีนกวางตัวเมีย และทรงวางข้าพเจ้าไว้บนที่สูงของข้าพเจ้า
35. พระองค์ทรงหัดมือของข้าพเจ้าให้ทำสงคราม แขนของข้าพเจ้าจึงโง่คั่นธนูเหล็กกล้าได้
36. พระองค์ประทานโล่แห่งความรอดของพระองค์ให้ข้าพระองค์ และซึ่งพระองค์ทรงโน้มพระทัยลงก็กระทำให้ข้าพระองค์เป็นใหญ่ขึ้น
37. พระองค์ประทานที่กว้างขวางสำหรับเท้าของข้าพระองค์ เท้าของข้าพระองค์จึงไม่พลาด
38. ข้าพระองค์ไล่ตามศัตรูของข้าพระองค์และได้ทำลายเขาเสีย และไม่หันกลับจนกว่าเขาถูกผลาญเสียสิ้น
39. ข้าพระองค์ผลาญเขา ข้าพระองค์แทงเขาทะลุ เขาจึงไม่สามารถลุกขึ้นอีกได้พะยะคะ เขาล้มลงใต้เท้าของข้าพระองค์แล้ว
40. เพราะพระองค์ทรงคาดเอาข้าพระองค์ไว้ด้วยกำลังเพื่อทำสงคราม พระองค์ทรงกระทำให้พวกที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์จมลงใต้ข้าพระองค์
41. พระองค์ทรงโปรดประทานคอของศัตรูของข้าพระองค์แก่ข้าพระองค์ บรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็ทำลายเสีย

42. เขามองหา แต่ไม่มีใครช่วยให้รอดได้ เขาร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์มิได้ทรงตอบเขา
43. ข้าพระองค์ทูลบ่นเขาแหลกละเอียดอย่างผงกลืนดิน ข้าพระองค์เหยียบเขาลงเหมือนโคลนตามถนน และกระจายเขาออกไปทั่ว
44. พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากการเคียดแค้นประชาชนของข้าพระองค์ พระองค์ทรงรักษาข้าพระองค์ไว้ให้เป็นหัวหน้าของบรรดาประชาชาติ ชนชาติที่ข้าพระองค์ไม่เคยรู้จักก็จะปรนนิบัติข้าพระองค์
45. ชนต่างด้าวจะมาจำนนต่อข้าพระองค์ พอเขาได้ยินถึงข้าพระองค์เขาก็จะเชื่อฟังข้าพระองค์
46. ชนต่างด้าวเสียกำลังใจ และตัวสั่นออกมาจากที่กำบังของเขาทั้งหลาย
47. พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ และศิลาของข้าพระองค์เป็นที่สรรเสริญ พระเจ้าของศิลาแห่งความรอดของข้าพระองค์เป็นที่ยกย่อง
48. พระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำการแก้แค้นให้แก่ข้าพระองค์ และนำชนชาติทั้งหลายลงให้อยู่ใต้ข้าพระองค์
49. ผู้ทรงนำข้าพระองค์ออกมาจากศัตรูของข้าพระองค์พะยะคะ พระองค์ทรงยกข้าพระองค์ให้เหนือผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากคนทารุณ
50. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์ขอขอบพระคุณพระองค์ในหมู่ประชาชาติทั้งหลาย และจะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์
51. พระองค์ทรงเป็นป้อมแห่งความรอดแก่ษัตริย์ของพระองค์ และทรงสำแดงความเมตตาแก่ผู้ที่ทรงเจิมของพระองค์ แก่ดาวิดและเชื้อสายของท่านเป็นนิตย์

1. ต่อไปนี้เป็นวาทะสุดท้ายของดาวิด ดาวิดบุตรชายเจสซีได้กล่าวและชายที่ได้รับการแต่งตั้งขึ้นให้สูงได้กล่าว คือผู้ที่ถูกเจิมตั้งไว้ของพระเจ้าแห่งยาโคบ นักแต่งสดุดีอย่างไรเพราะของอิสราเอล ได้กล่าวดังนี้ว่า
2. โดยข้าพเจ้า พระวิญญูณของพระเยโฮวาห์ได้ตรัส พระวณะของพระองค์อยู่ที่ลิ้นของข้าพเจ้า
3. พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงล้นพระวาจา ศิลาแห่งอิสราเอลได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'ผู้ที่ปกครองมนุษย์ต้องเป็นคนชอบธรรม คือปกครองด้วยความยำเกรงพระเจ้า
4. เขาทอแสงเหมือนแสงอรุณ เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้น คือรุ่งเช้าที่ไม่มีเมฆ ซึ่งเมื่อภายหลังฝน กระทำให้หม้องอกออกจากดิน'
5. ถึงแม้ว่าวงศัวานของข้าพเจ้าไม่เป็นเช่นนั้นกับพระเจ้าแล้ว แต่พระองค์ยังทรงกระทำพันธสัญญาเนื่องนิตย์กับข้าพเจ้าไว้ อันเป็นระเบียบทุกอย่างและมั่นคง เพราะนี่เป็นความรอดและความปรารถนาทั้งสิ้นของข้าพเจ้า ถึงแม้ว่าพระองค์ไม่ทรงกระทำให้เจริญขึ้น
6. แต่คนอันธพาลก็เป็นเหมือนหนามที่ต้องผลักไล่ไป เพราะว่าจะเอามือหยิบก็ไม่ได้
7. แต่คนที่แตะต้องมันต้องมีอาวุธที่ทำด้วยเหล็กและมีด้ามหอก และต้องเผาผลาญเสียให้สิ้นเชิงด้วยไฟในทีเดียวกัน
8. ต่อไปนี้เป็นชื่อวีรบุรุษที่ดาวิดทรงมีอยู่ คือคนทักโมนี่ผู้มีตำแหน่งสูง เป็นหัวหน้าพวกผู้บังคับบัญชา คืออาตีโนคนเอสเนีย ท่านเหวี่ยงหอกเข้าแทงคนแปดร้อยคนซึ่งเขาได้ฆ่าเสียในครั้งเดียว
9. ในจำนวนวีรบุรุษสามคน คนที่รองคนนั้นมา คือเอลาซาร์บุตรชายโดโดคนอาโหไซ ท่านอยู่กับดาวิดเมื่อเขาทั้งหลายได้พุดหยามคนฟีลิสเตียซึ่งชุมนุมกันที่นั่นเพื่อสู้รบ และคนอิสราเอลก็ถอยทัพ
10. ท่านได้ลุกขึ้นฆ่าฟันคนฟีลิสเตียจนมือของท่านเมื่อยล้า มือของท่านเป็นเหน็บแข็งติดดาบ ในวันนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ได้ชัยชนะอย่างใหญ่หลวง ทหารก็กลับตามท่านมาเพื่อปล้นข้าวของของท่านั้น
11. รองท่านมาคือซัมมาห์ บุตรชายอาเกชาวฮาราร์ คนฟีลิสเตียมาชุมนุมกันเป็นกองทหาร เป็นที่ที่มีพื้นดินผืนหนึ่งมีถั่วแดงเต็มไปหมด พวกพลก็หนีคนฟีลิสเตียไป
12. แต่ท่านยืนมั่นอยู่ท่ามกลางพื้นดินผืนนั้น และป้องกันที่ดินนั้นไว้ และฆ่าฟันคนฟีลิสเตีย และพระเยโฮวาห์ได้ทรงประทานชัยชนะอย่างใหญ่หลวง
13. ในพวกทหารเอกสามสิบคนนั้นมีสามคนที่ลงมา และได้มาหาดาวิดที่ถ้ำอูดุลัมในฤดูเกี่ยวข้าว มีคนฟีลิสเตียกองหนึ่งตั้งค่ายอยู่ในหุบเขาเรฟาอิม
14. คราวนั้นดาวิดประทับในที่กำบังเข้มแข็ง และทหารประจำป้อมของฟีลิสเตียก็อยู่ที่เบธเลเฮม
15. ดาวิดตรัสด้วยความอาลัยว่า ใครหนอจะส่งน้ำจากบ่อที่เบธเลเฮมซึ่งอยู่ข้างประตูเมืองมาให้เราดื่มได้
16. ทเกล้าทหารสามคนนั้นก็แหกค่ายคนฟีลิสเตียเข้าไป ดักน้ำที่บ่อเบธเลเฮมซึ่งอยู่ข้างประตูเมือง นำมาถวายแก่ดาวิด แต่ดาวิดหาทรงดื่มน้ำนั้นไม่ พระองค์ทรงเทออกถวายแด่พระเยโฮวาห์
17. และตรัสว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ซึ่งข้าพระองค์จะกระทำเช่นนี้ ก็ขอให้ห่างไกลจากข้าพระองค์ นี่คือโลหิตของผู้ที่

- ไปมาด้วยการเสี่ยงชีวิตของเขามีไข้หรือ เพราะฉะนั้นพระองค์หาทรงดื่มไม่ ทแก้วนทหารทั้งสามได้กระทำสิ่งเหล่านี้
18. ฝ่ายอาบีชัยน้องชายของโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์ เป็นหัวหน้าของทั้งสามคนนั้น ท่านได้ยกหอกต่อสู้ทหารสามร้อยคน และฆ่าตายสิ้น และได้รับชื่อเสียงดังวีรบุรุษสามคนนั้น
 19. ท่านเป็นผู้ที่มีชื่อเสียงโด่งดังที่สุดในสามคนนั้นมีไข้หรือ ฉะนั้นได้เป็นผู้บังคับบัญชาของเขา แต่ท่านไม่มีศเท่ากับสามคนแรกนั้น
 20. เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา เป็นบุตรชายของคนแข็งกล้าแห่งเมืองซับเซเอล เป็นคนประกอบมหกิจ ท่านได้ฆ่าคนดุจสิงโตของโมอับเสียสองคน ท่านได้ลงไปฆ่าสิงโตที่ในบ่อในวันที่หิมะตกด้วย
 21. ท่านได้ฆ่าคนอียิปต์คนหนึ่งเป็นชายรูปร่างงาม คนอียิปต์นั้นถือหอกอยู่ แต่เบไนยาห์ถือไม้เท้าลงไปหาเขาและแย่งเอาหอกมาจากมือของคนอียิปต์คนนั้น และฆ่าเขาตายด้วยหอกของเขาเอง
 22. เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาได้กระทำกิจเหล่านี้และได้ชื่อเสียงดังวีรบุรุษสามคนนั้น
 23. ท่านมีชื่อเสียงโด่งดังกว่าสามสิบคนนั้น แต่ท่านไม่มีศเท่ากับสามคนแรกนั้น และดาวิดก็ทรงแต่งตั้งท่านให้เป็นผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์
 24. อาสาเฮลน้องชายของโยอาบเป็นคนหนึ่งเ็นสามสิบคนนั้น เอลฮานันบุตรชายของโดโดชาวเบนเลเฮม
 25. ชัมมาห์ชาวเมืองฮาโรด เอลีคาชาวเมืองฮาโรด
 26. เฮเลศคนเปเลท อีราบุตรชายอิกเชซชาวเมืองเทโคอา
 27. อาบีเยเซอร์ชาวเมืองอานาโธท เมบูนัยคนหุซาร์
 28. ศัลโมนชาวอาโหไซ มาหะริยชาวเนโทฟาร์
 29. เฮเลบุตรชายบาอานาร์ชาวเนโทฟาร์ อิททัยบุตรชายรีบัยชาวกิเบอาห์แห่งคนเบนยามิน
 30. เบไนยาห์ชาวปิราโธน ฮิตดัยชาวลำธารกาอัส
 31. อาบีอัลโบนคนอารบาร์ อัสมาวะทชาวบาสุริม
 32. เอลียาบชาวซาอัลโบน โยนาธานซึ่งเป็นคนหนึ่งเ็นบรรดานุตรชายของยาเซน
 33. ชัมมาห์ชาวฮาราร์ อาหิยัมบุตรชายของซาราร์คนฮาราร์
 34. เอลีเฟเลทบุตรชายอาหัสัยบุตรชายของชาวมาอาคาห์ เอลีอัมบุตรชายอาหิโซเฟลชาวกิโลห์
 35. เฮสโรชาวคารเมล ปารัยชาวอาราบ
 36. อิกาลบุตรชายนาธันชาวโศบัท บานีคนกาด
 37. เศเลกคนอัมโมน นาหะริยชาวเบเอโรท คนถือเครื่องอาวุธของโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์
 38. อีราคนอิทไรต์ กาเรบคนอิทไรต์
 39. อูรีอาห์คนฮิตไทต์ รวมสามสิบเจ็ดคนด้วยกัน

1. พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ได้เกิดขึ้นต่ออิสราเอลอีก เพื่อทรงต่อสู้เขาทั้งหลายจึงทรงลงใจดาวิดตรัสว่า จงไปนับคนอิสราเอลและคนยูดาห์
2. กษัตริย์จึงรับสั่งโยอาบ แม่ทัพซึ่งอยู่กับพระองค์ว่า จงไปทั่วอิสราเอลทุกตระกูลตั้งแต่เมืองดานถึงเบเออร์เซบา และท่านจงนับจำนวนประชาชน เพื่อเราจะได้ทราบจำนวนรวมของประชาชน
3. แต่โยอาบกราบทูลกษัตริย์ว่า ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ทรงให้มีประชาชนเพิ่มขึ้นอีกร้อยเท่าของที่มีอยู่ ขอ กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็น แต่ไฉน กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จึงพอพระทัยในเรื่องนี้
4. แต่โยอาบและผู้บังคับบัญชากองทัพก็ต้องยอมจำนนต่อพระดำรัสของกษัตริย์ โยอาบกับบรรดาผู้บังคับบัญชาของกองทัพจึงออกไปจากพระพักตร์กษัตริย์ เพื่อจะนับประชาชนอิสราเอล
5. เขาทั้งหลายข้ามแม่น้ำจอร์แดนไปและตั้งค่ายในเมืองอาโรเออร์ ด้านขวาของเมืองที่ตั้งอยู่กลางแม่น้ำกาดีไปทางยาเซอร์
6. แล้วเขาทั้งหลายก็มายังกิเลอาดและมาถึงแผ่นดินตะทิมโหดฉิ และเขาทั้งหลายมาถึงเมืองดานยาอันอ้อมไปยังเมืองไซดอน
7. และมาถึงป้อมปราการเมืองไทระ และทั่วทุกหัวเมืองของคนฮีโวลต์และของคนคานาอัน และเขาออกไปยังภาคใต้ของยูดาห์ที่เมืองเบเออร์เซบา
8. เมื่อเขาไปทั่วแผ่นดินนั้นแล้ว เขาจึงมายังกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อสิ้นเก้าเดือนกับยี่สิบวัน
9. และโยอาบก็ถวายจำนวนประชาชนที่นับได้แก่กษัตริย์ ในอิสราเอลมีทหารแข็งกล้าแปดแสนคนผู้ซึ่งชักดาบ และคนยูดาห์มีห้าแสนคน
10. เมื่อได้นับจำนวนคนเสร็จแล้วพระทัยของดาวิดก็โทมนัส และดาวิดกราบทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า ข้าพระองค์ได้กระทำให้บาปใหญ่ยิ่งในสิ่งซึ่งข้าพระองค์ได้กระทำนี้ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่บัดนี้ขอพระองค์ทรงให้อภัยความชั่วช้าของผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์กระทำการอย่างโง่เขลามาก
11. และเมื่อดาวิดทรงลุกขึ้นในตอนเช้า พระวณะของพระเยโฮวาห์ก็มายังกาดผู้พยากรณ์ผู้ทำนายของดาวิดว่า
12. จงไปบอกดาวิดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'เราเสนอเจ้าสามประการ จงเลือกเอาประการหนึ่งเพื่อเราจะได้กระทำให้แก่เจ้า'
13. กาดจึงเข้าเฝ้าดาวิดและกราบทูลพระองค์ว่า จะให้เกิดกันดารอาหารในแผ่นดินของพระองค์สิ้นเจ็ดปีหรือ หรือพระองค์จะยอมหนีสัตว์สิ้นเวลาสามเดือนด้วยเขาไล่ติดตาม หรือจะให้โรคระบาดเกิดขึ้นในแผ่นดินของพระองค์สิ้นสามวัน บัดนี้ขอพระองค์ทรงตรัสทรง และตัดสินใจในพระทัยว่า จะให้คำตอบประการใด เพื่อข้าพระองค์จะนำกลับไปกราบทูลพระองค์ผู้ทรงใช้ข้าพระองค์มา
14. ดาวิดจึงตรัสกับกาดว่า เรามีความกระวนกระวายมาก ขอให้เราทั้งหลายตกเข้าไปอยู่ในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ เพราะพระกรุณาคุณของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก แต่ขออย่าให้เราตกเข้าไปในมือของมนุษย์เลย

15. ดังนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงให้โรคระบาดเกิดขึ้นในอิสราเอลตั้งแต่เวลาเช้าจนสิ้นเวลากำหนด และประชาชนที่ตายตั้งแต่เมืองดานถึงเบเออร์เชบามีเจ็ดหมื่นคน
16. และเมื่อทูตสวรรค์ยื่นมือออกเหนือกรุงเยรูซาเล็มจะทำลายเมืองนั้น พระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัยในเหตุร้ายนั้น ตรัสสั่งทูตสวรรค์ผู้กำลังทำลายประชาชนว่า พอแล้ว ยับยั้งมือของเจ้าได้ ส่วนทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็อยู่ที่ลานนวดข้าวของอาราวันาคันเยนุส
17. เมื่อดาวิดทอดพระเนตรทูตสวรรค์ผู้กำลังสังหารประชาชนนั้นพระองค์กราบทูลพระเยโฮวาห์ว่า ดูเถิด ข้าพระองค์ได้กระทำให้บาปชั่วร้ายแล้ว แต่บรรดาแกะเหล่านี้ เขาได้กระทำอะไร ขอพระหัตถ์ของพระองค์อยู่เหนือข้าพระองค์และวงศ์วานบิดาของข้าพระองค์เถิด
18. ในวันนั้นกาดก็เข้ามาเฝ้าดาวิด กราบทูลพระองค์ว่า ขอเสด็จขึ้นไปสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์บนลานนวดข้าวของอาราวันาคันเยนุส
19. ดาวิดก็เสด็จขึ้นไปตามคำของกาดตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชา
20. เมื่ออาราวันาคันเยนุสลงมา เห็นกษัตริย์และข้าราชการขึ้นมาหาตน อาราวันาคันเยนุสก็ออกไปถวายบังคมกษัตริย์ชนหน้าลงถึงดิน
21. และอาราวันาคันเยนุสกราบทูลว่า ไฉนกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จึงเสด็จมาหาผู้รับใช้ของพระองค์ ดาวิดตรัสว่า มาซื้อลานนวดข้าวจากท่าน เพื่อจะสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ เพื่อโรคร้ายจะได้ระงับเสียจากประชาชน
22. อาราวันาคันเยนุสกราบทูลดาวิดว่า ขอ กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จงรับสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นชอบขึ้นถวาย ดูเถิด ที่นี้มีวัวสำหรับทำเครื่องเผาบูชา และเลื้อนนวดข้าวกับแอกสำหรับวัวเป็นฟืน
23. ของทั้งสิ้นนี้อาราวันาคันเยนุสถวายแด่กษัตริย์ และอาราวันาคันเยนุสกราบทูลกษัตริย์ว่า ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์จงโปรดปรานพระองค์
24. แต่กษัตริย์ตรัสกับอาราวันาคันเยนุสว่า หามิได้ แต่เราจะขอเสียเงินซื้อจากท่าน เราจะถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราโดยที่เราไม่เสียค่าอะไรเลยนั้นไม่ได้ ดาวิดจึงทรงซื้อลานนวดข้าวกับวัวเป็นเงินห้าสิบบเชเซล
25. ดาวิดก็ทรงสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น และถวายเครื่องเผาบูชากับเครื่องสันติบูชา พระเยโฮวาห์ทรงสถับฟังคำอธิษฐานเพื่อแผ่นดินนั้น และโรคร้ายก็ระงับเสียจากอิสราเอล

1 พงศ์กษัตริย์

บทที่ 1

1. กษัตริย์ดาวิดมีพระชนมายุและทรงพระชรามากแล้ว แม้เขาจะห่มผ้าให้พระองค์มากก็ยังไม่อบอุ่น
2. เพราะฉะนั้นบรรดาข้าราชการของพระองค์จึงกราบทูลว่า ขอเสาะหาหญิงสาวพรหมจารีมาถวายกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ และขอให้เธออยู่งานเฉพาะพระพักตร์พระองค์ และดูแลพระองค์ ให้เธอนอนในพระทรงของพระองค์ เพื่อกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์จะได้ทรงอบอุ่น
3. เขาจึงได้แสวงหานางสาวที่สวยงามตลอดดินแดนอิสราเอล ได้พบนางสาวอาบิซาคหญิงชาวซุนนัม จึงได้นำเธอมาเฝ้ากษัตริย์
4. หญิงสาวคนนั้นงามยิ่งนัก เธอได้ดูแลกษัตริย์และอยู่ปรนนิบัติพระองค์ แต่กษัตริย์หาทรงร่วมกับเธอไม่
5. ฝ่ายอาโดเนียห์ โอรสของพระนางฮักกิทได้ยกตัวเองขึ้นกล่าวว่า เราเองจะเป็นกษัตริย์ และท่านได้เตรียมมรดกและพลม้า กับพลวิ่งนำหน้าห้ำหั่นคนไว้เพื่อตนเอง
6. พระราชบิดาของท่านก็ไม่เคยขัดใจท่านด้วยถามว่า ทำไมเจ้ากระทำเช่นนี้เช่นนั้น ท่านเป็นชายงามด้วย ท่านเกิดมาถนัดอัปซาโลม
7. ท่านได้ปรึกษากับโยอาบบุตรชายนางเศรยาห์และกับอาบิยาธาโรโรหิต เขาทั้งสองก็ติดตามและช่วยเหลืออาโดเนียห์
8. แต่ศาโดกปุโรหิต และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา และนาธันผู้พยากรณ์กับชิมอีและเรออี และพวกทแกล้วทหารของดาวิดมิได้อยู่ฝ่ายอาโดเนียห์
9. อาโดเนียห์ได้ถวายแกะ วัว และสัตว์อ้วนพีเป็นเครื่องบูชา ณ ศิลาแห่งโศเฮเลทซึ่งอยู่ข้างๆเอนโรเกล และท่านได้เชิญพี่น้องทั้งสิ้นของท่าน คือราชโอรสของกษัตริย์ และประชาชนทั้งสิ้นแห่งยูดาห์ที่เป็นข้าราชการของกษัตริย์
10. แต่ท่านมิได้เชิญนาธันผู้พยากรณ์ หรือเบไนยาห์ หรือพวกทแกล้วทหาร หรือซาโลมอนอนุชาของท่าน
11. แล้วนาธันก็ทูลพระนางบัทเชบาพระชนนีของซาโลมอนว่า พระองค์ไม่ทรงได้ยินหรือว่า อาโดเนียห์ โอรสของพระนางฮักกิทได้ทรงราชย์แล้ว และดาวิดเจ้านายของข้าพระองค์ก็ได้ทรงทราบเรื่อง
12. เพราะฉะนั้นขอข้าพระองค์ถวายคำปรึกษา เพื่อพระองค์จะได้ทรงช่วยชีวิตของพระองค์ และชีวิตของซาโลมอนโอรสของพระองค์ไว้
13. ขอเสด็จเข้าเฝ้ากษัตริย์ดาวิด และกราบทูลพระองค์ว่า 'กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน พระองค์ได้ทรงปฏิญาณกับสาวใช้ของพระองค์ไว้มิใช่หรือว่า ซาโลมอนบุตรของเจ้าจะครองสมบัติต่อจากเราแน่นอน และจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา มิใช่หรือ ไฉนอาโดเนียห์จึงทรงครองเล่าเพคะ'
14. ดูก่อนขณะที่พระองค์กราบทูลกษัตริย์อยู่ ข้าพระองค์จะตามเข้าไปเฝ้า และสนับสนุนพระเสาวนีย์ของพระองค์
15. แล้วพระนางบัทเชบาก็เข้าไปเฝ้ากษัตริย์ที่ห้องบรรทม กษัตริย์ทรงพระชรามาก และอาบิซาคชาวซุนนัมก็กำลังอยู่ปรนนิบัติกษัตริย์
16. เมื่อพระนางบัทเชบากราบทูลถวายบังคมกษัตริย์แล้ว กษัตริย์ก็ตรัสถามว่า เจ้าประสงค์สิ่งใด
17. พระนางทูลพระองค์ว่า ข้าแต่เจ้านายของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงปฏิญาณในพระนามของพระเยโฮวา

ห้พระเจ้าของพระองค์ต่อสาวใช้ของพระองค์ว่า `ซาโลมอนบุตรของเจ้าจะครองสมบัติต่อจากเราแน่นอน และเขาจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา'

18. คุณเกิด บัดนี้เอาโดเนียห์ทรงราชย์แล้ว แม้ว่าพระองค์คือกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันก็หาทรงทราบไม่

19. เธอได้ถวายวัว สัตว์อ้วนพีและแกะเป็นอันมาก และได้เชิญบรรดาโอรสของกษัตริย์ กับอาบียาธาร์ปุโรหิต กับโยอาบผู้บัญชาการกองทัพ แต่ซาโลมอนผู้รับใช้ของพระองค์ เธอหาได้เชิญไม่

20. ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉัน อิสราเอลทั้งสิ้นก็ฟังดูพระองค์ เพื่อพระองค์จะตรัสแก่เขาว่า จะทรงให้ผู้ใดนั่งบนบัลลังก์ของกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันแทนพระองค์

21. มิฉะนั้นจะเป็นดังนี้ คือเมื่อกษัตริย์เจ้านายของหม่อมฉันล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์แล้ว หม่อมฉันและซาโลมอนบุตรของหม่อมฉันก็จะตกเป็นฝ่ายผิด

22. คุณเกิด ขณะเมื่อพระนางกำลังกราบทูลกษัตริย์อยู่ นาธันผู้พยากรณ์ก็เข้ามา

23. เขาทั้งหลายจึงกราบทูลกษัตริย์ว่า คุณเกิด นาธันผู้พยากรณ์ เมื่อนาธันเข้ามาต่อพระพักตร์กษัตริย์ เขาก็ชบหน้าลงถึงพื้นถวายคำนับกษัตริย์

24. และนาธันกราบทูลว่า ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ พระองค์รับสั่งไว้หรือว่า `เอาโดเนียห์จะครองต่อจากเรา และจะนั่งบนบัลลังก์ของเรา'

25. เพราะวันนี้เธอได้ลงไปถวายวัว สัตว์อ้วนพีและแกะเป็นอันมาก และได้เชื้อเชิญบรรดาโอรสของกษัตริย์ ทั้งผู้บัญชาการกองทัพ และอาบียาธาร์ปุโรหิต และคุณเกิด เขาทั้งหลายกำลังกินดื่มต่อหน้าเธอและกล่าวว่า `ขอกษัตริย์เอาโดเนียห์ทรงพระเจริญ'

26. แต่ส่วนข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์ และศาโดกปุโรหิต กับเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา และซาโลมอนผู้รับใช้ของพระองค์เธอหาได้เชิญไม่

27. เหตุการณ์ทั้งนี้บังเกิดขึ้นโดยกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์หรือ และพระองค์มิได้ตรัสบอกแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า จะทรงให้ผู้ใดนั่งบนบัลลังก์ของกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ต่อจากพระองค์

28. แล้วกษัตริย์ดาวิดตรัสตอบว่า จงเรียกบัทเชบาให้มาหาเรา พระนางก็เสด็จเข้ามาเฝ้าต่อพระพักตร์กษัตริย์ และประทับยืนอยู่ต่อพระพักตร์กษัตริย์

29. แล้วกษัตริย์ทรงปฏิญาณว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั้นใด คือพระองค์ผู้ทรงไล่ชีวิตของเราจากบรรดาความทุกข์ยาก

30. เราได้ปฏิญาณต่อเจ้าในพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลว่า `ซาโลมอนบุตรของเจ้าจะครองสมบัติต่อจากเราแน่นอน และเธอจะนั่งบนบัลลังก์ของเราแทนเรา' เราก็จะกระทำอย่างนั้นวันนี้แหละ

31. แล้วพระนางบัทเชบาก็ชบพระพักตร์ลงถึงดินถวายบังคมกษัตริย์ และกราบทูลว่า ขอกษัตริย์ดาวิดเจ้านายของหม่อมฉันจงทรงพระเจริญเป็นนิตย์

32. กษัตริย์ดาวิดรับสั่งว่า จงเรียกศาโดกปุโรหิต และนาธันผู้พยากรณ์ กับเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดามาหาเรา เขาทั้งหลายจึงเข้ามาเฝ้ากษัตริย์

33. และกษัตริย์ตรัสสั่งเขาทั้งหลายว่า จงพาข้าราชการของเจ้านายของเจ้าไปจัดให้ซาโลมอนโอรสของเราขึ้นขี่ล่อของเรา และนำเขาลงไปที่กิโฮน
34. และให้ศาโดกปุโรหิต และนาธานผู้พยากรณ์เจิมตั้งเขาไว้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลที่นั่น แล้วท่านทั้งหลายจงเป่าแตร และประกาศว่า `ขอกษัตริย์ซาโลมอนทรงพระเจริญ'
35. แล้วท่านทั้งหลายจงติดตามเขาขึ้นมา และเขาจะมานั่งบนบัลลังก์ของเรา เพราะว่าเขาจะได้เป็นกษัตริย์แทนเรา เราได้กำหนดตั้งเขาไว้ให้เป็นผู้ครอบครองเหนืออิสราเอลและเหนือยูดาห์
36. และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดาได้กราบทูลตอบกษัตริย์ว่า เอเมน ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ตรัสตั้งนั้นเทอญ
37. พระเยโฮวาห์ได้ทรงสถิตกับกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์มาแล้วฉันใด ก็ขอทรงสถิตกับซาโลมอนฉันนั้น และขอทรงกระทำให้พระที่นั่งของพระองค์ใหญ่ยิ่งกว่าพระที่นั่งของกษัตริย์ดาวิดเจ้านายของข้าพระองค์
38. ดังนั้นศาโดกปุโรหิต นาธานผู้พยากรณ์ และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา และคนเคเรีกับคนเปเลทได้ลงไปจัดให้ซาโลมอนประทับบนล่อพระที่นั่งของกษัตริย์ดาวิดและได้นำท่านมาถึงกิโฮน
39. แล้วศาโดกปุโรหิตได้นำเขาสัตว์ที่บรรจุน้ำมันมาจากพลับพลา และเจิมตั้งซาโลมอนไว้ และเขาทั้งหลายก็เป่าแตร และประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า ขอกษัตริย์ซาโลมอนทรงพระเจริญ
40. และประชาชนทั้งปวงก็ตามเสด็จไปเป่าปี่และเปรมปรีดีด้วยความชื่นบานยิ่งนัก แผ่นดินก็แยกด้วยเสียงของเขาทั้งหลาย
41. อาโดเนียห์และบรรดาแขกที่อยู่กับท่านเมื่อรับประทานเสร็จแล้วก็ได้ยินเสียงนั้น และเมื่อโยอาบได้ยินเสียงแตรก็พูดว่า เสียงอีกที่กกรีกโครมนี้ที่ในกรุงหมายความว่าอะไร
42. ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ ดูเถิด โยนาธานบุตรชายอาบียาธาร์ปุโรหิตก็มาถึง และอาโดเนียห์ก็กล่าวว่า เข้ามาเถิด เพราะเจ้าเป็นคนมีกำลังมากจึงนำข่าวดีมา
43. โยนาธานกราบเรียนอาโดเนียห์ว่า หามิได้ เพราะกษัตริย์ดาวิดเจ้านายของเราทั้งปวงได้ทรงกระทำให้ซาโลมอนเป็นกษัตริย์
44. และกษัตริย์ได้รับสั่งให้ศาโดกปุโรหิต นาธานผู้พยากรณ์ และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา กับคนเคเรีและคนเปเลทตามซาโลมอนไป และเขาทั้งหลายก็ได้จัดให้ซาโลมอนประทับบนล่อพระที่นั่งของกษัตริย์
45. และศาโดกปุโรหิต กับนาธานผู้พยากรณ์ได้เจิมตั้งท่านไว้ให้เป็นกษัตริย์ ณ กิโฮน และเขาทั้งหลายก็ขึ้นมาจากที่นั่นด้วยความเปรมปรีดี เพราะฉะนั้นในกรุงจึงอีกที่กกรีกโครม นี้เป็นเสียงที่ท่านทั้งหลายได้ยิน
46. ซาโลมอนได้ทรงประทับบนพระราชบัลลังก์ด้วย
47. ยิ่งกว่านั้นอีกบรรดาข้าราชการของกษัตริย์ก็เข้าไปถวายพระพรแด่กษัตริย์ดาวิดเจ้านายของเราว่า `ขอพระเจ้าทรงกระทำให้พระนามของซาโลมอนบันลือไปยิ่งกว่าพระนามของพระองค์ และขอทรงกระทำให้บัลลังก์ของซาโลมอนใหญ่ยิ่งกว่าบัลลังก์ของพระองค์' แล้วกษัตริย์ก็ทรงโน้มพระกายลงบนแท่นที่บรรทม
48. และกษัตริย์ก็ตรัสด้วยว่า `สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล ผู้ได้ทรงประทานให้มีคนหนึ่งนั่งบน

บัลลังก์ของเราในวันนี้ ด้วยตาของเราเองได้เห็นแล้ว'

49. แล้วบรรดาแขกทั้งปวงของอาโดเนียห์ก็กลัว และลุกขึ้น ต่างคนต่างไปตามทางของตน

50. ฝ่ายอาโดเนียห์ก็กลัวซาโลมอน จึงลุกขึ้นไปจับเชิงนอนของแท่นบูชา

51. มีคนไปกราบทูลซาโลมอนว่า ดูเถิด อาโดเนียห์ก็กลัวกษัตริย์ซาโลมอน เพราะดูเถิด เขาจับเชิงนอนที่แท่นบูชาอยู่ กล่าวว่ 'ขอกษัตริย์ซาโลมอนได้ปฏิญาณแก่ข้าพเจ้าในวันนี้ว่า พระองค์จะไม่ประหารผู้รับใช้ของพระองค์เสียด้วย ดาบ'

52. และซาโลมอนตรัสว่า ถ้าแม่เขาสำแดงตัวได้ว่าเป็นคนที่สมควร ผมสักเส้นเดียวของเขาจะไม่ตกลงยังพื้นดิน แต่ถ้าพบความชั่วอยู่ในตัวเขา เขาจะต้องถึงแก่ความตาย

53. กษัตริย์ซาโลมอนตรัสสั่งให้คนไปนำท่านลงมาจากแท่นบูชา และท่านก็มากกราบลงต่อกษัตริย์ซาโลมอน และซาโลมอนตรัสแก่ท่านว่า จงกลับไปวังของท่านเถิด

บทที่ 2

1. เมื่อเวลาที่ดาวิดจะสิ้นพระชนม์ใกล้เข้ามา พระองค์ทรงกำชับซาโลมอนราชโอรสของพระองค์ว่า
2. เรากำลังจะเป็นไปตามทางของโลกแล้ว จงเข้มแข็งและสำแดงตัวของเจ้าให้เป็นลูกผู้ชาย
3. และจงรักษาพระบัญชากำชับของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า คือดำเนินในบรรดาพระมรรคาของพระองค์ และรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์ พระบัญญัติของพระองค์ คำตัดสินของพระองค์ และพระโอวาทของพระองค์ ดังที่ได้จารึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส เพื่อเจ้าจะได้จำเริญในบรรดาการซึ่งเจ้าได้กระทำ และในที่สุดที่เจ้าไป
4. เพื่อพระเยโฮวาห์จะได้รักษาพระวาทะของพระองค์ ซึ่งพระองค์ตรัสเกี่ยวกับเราว่า 'ถ้าลูกหลานทั้งหลายของเจ้าระมัดระวังในวิถีทางทั้งหลายของเขา ที่จะดำเนินต่อหน้าเราด้วยความจริงอย่างสุดจิตสุดใจของเขา ราชวงศ์จะไม่ขาดสายที่จะนั่งบนบัลลังก์ของอิสราเอล'
5. ยิ่งกว่านั้นอีก เจ้าก็รู้อยู่แล้วว่า โยอาบบุตรนางเศรยาห์ได้กระทำอะไรแก่เรา คือว่าเขาได้กระทำประการใดแก่ผู้บัญชาการทั้งสองแห่งกองทัพของอิสราเอล คือกระทำแก่อับเนอร์บุตรเนอร์ และแก่อามาसानุตรเยเธอร์ที่โยอาบได้ฆ่าเสีย ทำให้โลหิตที่ตกในยามสงครามไหลในยามสันติ และวางโลหิตที่ตกในยามสงครามลงบนรัศมีประคตที่เอวของเขา และลงบนรองเท้าของเขา
6. เพราะฉะนั้นเจ้าจงกระทำให้เหมาะสมตามปัญญาของเจ้า อย่าปล่อยให้ศีรษะหงอกของเขาลงไปสู่แดนคนตายอย่างสันติ
7. แต่จงปฏิบัติด้วยความเมตตาต่อบุตรชายทั้งหลายของบารซิลัยคนกิเลอาด จงยอมให้เขาอยู่ในหมู่คนที่รับประทานอยู่ที่โต๊ะของเจ้า เพราะว่าเมื่อเราหนีจากอับซาโลมพี่ชายของเจ้านั้น เขาทั้งหลายได้มาพบกับเราด้วยความเมตตาตั้งนั้นแหละ
8. และดูเถิด มีซิเมอีบุตรเก-ราคนเบนยามินจากบ้านบาสุริมอยู่กับเจ้าด้วย เขาเป็นผู้ดำเราอย่างน่าสลดใจในวันที่เราเดินไปยังมาหะนาอิม แต่เขามาต้อนรับเราที่แม่น้ำจอร์แดน และเราจึงได้ปฏิญาณต่อเขาในพระนามพระเยโฮวาห์ว่า 'เราจะไม่ประหารชีวิตเจ้าด้วยดาบ'
9. เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าอย่าถือว่าเขาไม่มีความผิด เพราะเจ้าเป็นคนที่มีความปัญญา เจ้าจะทราบว่าจะกระทำประการใดแก่เขา และเจ้าจงนำศีรษะหงอกของเขาลงไปสู่แดนคนตายพร้อมกับโลหิต
10. แล้วดาวิดก็บรรทมหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดาวิด
11. และเวลาที่ดาวิดทรงครอบครองอยู่เหนืออิสราเอลนั้นเป็นสี่สิบปี พระองค์ทรงครอบครองในเฮโบรนเจ็ดปี และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสามสิบสามปี
12. ดังนั้นแหละซาโลมอนจึงประทับบนพระที่นั่งของดาวิดราชบิดาของพระองค์ และราชอาณาจักรของพระองค์ก็ดำรงมั่นคงอยู่
13. แล้วอาโดเนียห์โอรสของพระนางฮักกีทได้เข้าเฝ้าพระนางบัทเชบาพระชนนีของซาโลมอน พระนางมีพระเสาวนีย์ว่า เจ้ามาอย่างสัตติหรือ ท่านทูลว่า อย่างสันติขอรับกระหม่อม
14. แล้วท่านทูลว่า เกลักรกระหม่อมมีเรื่องที่จะทูลพระองค์ พระนางมีพระเสาวนีย์ว่า จงพูดไปเถิด

15. ท่านจึงทูลว่า พระองค์ทรงทราบแล้วว่าราชอาณาจักรนั้นเป็นของกระหม่อม และว่าบรรดาชนอิสราเอลทั้งสิ้นก็หมายใจว่า กระหม่อมจะได้ครอบครอง อย่างไรก็ตามก็ ราชอาณาจักรก็กลับกลายมาเป็นของพระอนุชาของกระหม่อม ด้วยราชอาณาจักรเป็นของเธอจากพระเยโฮวาห์
16. บัดนี้กระหม่อมทูลขอแต่ประการเดียว ขอพระองค์อย่าได้ปฏิเสธเลย พระนางมีพระเสาวนีย์ต่อเธอว่า จงพูดไปเถิด
17. และท่านทูลว่า ขอพระองค์ทูลกษัตริย์ซาโลมอน (ท่านคงไม่ปฏิเสธพระองค์) คือทูลขออาบิซาคชาวซุนเนมให้เป็นชายาของกระหม่อม
18. พระนางบัทเชบามีพระเสาวนีย์ว่า ดีแล้ว เราจะทูลกษัตริย์แทนเจ้า
19. พระนางบัทเชบาจึงเข้าเฝ้ากษัตริย์ซาโลมอน เพื่อทูลพระองค์ให้อาโดเนียห์ และกษัตริย์ทรงลุกขึ้นต้อนรับพระนาง และทรงคำนับพระนาง แล้วก็เสด็จประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ รับสั่งให้นำพระเก้าอี้มาถวายพระชนนี พระนางก็เสด็จประทับที่เบื้องขวาของพระองค์
20. แล้วพระนางทูลว่า แม่จะขอจากเธอสักประการหนึ่ง ขออย่าปฏิเสธแม่เลย และกษัตริย์ทูลพระนางว่า ขอมาเถิด ผมจะไม่ปฏิเสธเสด็จแม่
21. พระนางทูลว่า ขอยกอาบิซาคชาวซุนเนมให้กับอาโดเนียห์เซษฐาของเธอให้เป็นชายาเถิด
22. กษัตริย์ซาโลมอนตรัสตอบพระชนนีของพระองค์ว่า ไฉนเสด็จแม่จึงขออาบิซาคชาวซุนเนมให้แก่อาโดเนียห์เล่า น่าจะขอราชอาณาจักรให้เขาเสียด้วย เพราะเขาเป็นพระเซษฐาของผม และฝ่ายเขามีอาบิยาทาร์บุตรโอรสและโยอาบบุตรนางเศรยาห์
23. แล้วกษัตริย์ซาโลมอนทรงปฏิญาณในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า ถ้าถ้อยคำนี้ไม่เป็นเหตุให้อาโดเนียห์เสียชีวิตของเขาแล้ว ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษผมและยิงหนักกว่า
24. เพราะฉะนั้นบัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั้นใด พระองค์ผู้ทรงสถาปนาผมไว้ และตั้งผมไว้บนบัลลังก์ของดาวิดราชบิดาของผม และทรงตั้งไว้เป็นราชวงศ์ ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ อาโดเนียห์จะต้องตายในวันนี้ฉันนั้น
25. ดังนั้นกษัตริย์ซาโลมอนจึงรับสั่งใช้เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา เขาก็ไปประหารชีวิตอาโดเนียห์เสีย และท่านก็ตาย
26. ส่วนอาบิยาทาร์บุตรโอรสนั้น กษัตริย์รับสั่งว่า จงไปอยู่ที่อานาโทท ไปสู่ไร่นาของเจ้า เพราะเจ้าสมควรที่จะตาย แต่ในเวลานี้เราจะไม่ประหารชีวิตเจ้า เพราะว่าเจ้าหามิชอบขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าไปข้างหน้าดาวิดราชบิดาของเรา และเพราะเจ้าได้เข้าส่วนในบรรดาความทุกข์ใจของราชบิดาเรา
27. ซาโลมอนจึงทรงขับไล่อาบิยาทาร์เสียจากหน้าที่บุตรโอรสของพระเยโฮวาห์ กระทำให้สำเร็จตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสเกี่ยวกับวงศ์วานของเอลีที่เมืองซีโลห์
28. เมื่อข่าวนี้ทราบไปถึงโยอาบ เพราะแม้ว่าโยอาบมิได้สนับสนุนอับซาโลม ท่านได้สนับสนุนอาโดเนียห์ โยอาบก็หนีไปที่พลับพลาของพระเยโฮวาห์และจับเชิงนอนแทนบูชาไว้

29. เมื่อมีคนไปกราบทูลกษัตริย์ชาโลมอนว่า โยอาบได้หนีไปที่พลับพลาของพระเยโฮวาห์ และดูเถิด เขาอยู่ข้าง
แท่นบูชา นั้น ชาโลมอนรับสั่งเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาคาตรัสว่า จงไปประหารชีวิตเขาเสีย
30. เบไนยาห์ก็มายังพลับพลาของพระเยโฮวาห์พูดกับท่านว่า กษัตริย์มีรับสั่งว่า จงออกมาเถิด ท่านตอบว่า ไม่ออกไป
ไป ข้าจะตายที่นี่ แล้วเบไนยาห์ก็นำความไปกราบทูลกษัตริย์อีกว่า โยอาบพูดอย่างนี้ และเขาตอบข้าพระองค์อย่างนี้
31. กษัตริย์ตรัสตอบเขาว่า จงกระทำตามที่เขายก จงประหารเขาเสียและฝังเขาไว้ ทั้งนี้จะได้เอาโลหิตไว้ความผิด
ซึ่งโยอาบได้กระทำให้ไหลนั้นไปเสียจากเรา และจากวงศ์วานบิดาของเรา
32. พระเยโฮวาห์ทรงทำให้โลหิตของเขา กลับมาตกบนศีรษะของเขาเอง เพราะว่าเขาได้โจมตีและฆ่าชายสองคนที่
ชอบธรรมและดีกว่าตัวเขาด้วยดาบ โดยที่ดาวิดราชบิดาของเราหาทรงทราบไม่ คืออับเนอร์บุตรเนอร์ผู้บัญชาการ
กองทัพของอิสราเอล และอามาสบุตรเยเธอร์ผู้บัญชาการกองทัพของยูดาห์
33. ดังนั้นต้องให้โลหิตของเขาทั้งสองตกบนศีรษะของโยอาบและบนศีรษะเชื้อสายของเขาเป็นนิตย์ แต่ส่วนดาวิด
และเชื้อสายของพระองค์ และราชวงศ์ของพระองค์ และราชบัลลังก์ของพระองค์จะมีสันติภาพจากพระเยโฮวาห์อยู่
เป็นนิตย์
34. แล้วเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาคาก็ขึ้นไปประหารชีวิตเขาเสีย และฝังเขาไว้ในบ้านของเขาเองซึ่งอยู่ในถิ่นทุรกัน
ดาร
35. กษัตริย์ได้ทรงแต่งตั้งเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาคาเหนือกองทัพแทนโยอาบ และกษัตริย์ก็ทรงแต่งตั้งคาโดกผู้
เป็นปุโรหิตไว้ในตำแหน่งของอาบียาซาร์
36. แล้วกษัตริย์ทรงใช้คนไปเรียกซิเมอีให้เข้ามาเฝ้า และตรัสกับเขาว่า ท่านจงสร้างบ้านอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มและ
อาศัยอยู่ที่นั่น อย่าออกจากที่นั่นไปที่ไหนเลย
37. เพราะในวันที่ท่านออกไป และข้ามลำธารชิดโรนนั้น ท่านจงรู้เป็นแน่เถิดว่า ท่านจะต้องตาย แล้วโลหิตของเจ้า
จะต้องตกบนศีรษะของเจ้าเอง
38. และซิเมอีทูลกษัตริย์ว่า ที่พระองค์ตรัสนั้นก็ดีแล้ว ผู้รับใช้ของพระองค์จะกระทำตามที่กษัตริย์เจ้านายของข้า
พระองค์ตรัสนั้น ซิเมอีจึงได้อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มเป็นเวลานาน
39. ต่อมาเมื่อล่วงไปสามปีแล้วทาสสองคนของซิเมอีได้หลบหนีไปยังอาคีซโอรสของมาอาคาห์กษัตริย์เมืองกัท และ
เมื่อเขามายกซิเมอีว่า ดูเถิด ทาสของท่านอยู่ในเมืองกัท
40. ซิเมอีก็ลุกขึ้นผูกอานขี่ลาไปเฝ้าอาคีซที่เมืองกัทเพื่อเสาะหาทาสของตน ซิเมอีได้ไปนำทาสของตนมาจากเมืองกัท
41. และเมื่อมีผู้กราบทูลชาโลมอนว่าซิเมอีได้ไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงเมืองกัท และกลับมาแล้ว
42. กษัตริย์ก็ทรงใช้ให้เรียกซิเมอีมาเฝ้าและตรัสกับเขาว่า เราได้ให้ท่านปฏิญาณในพระนามของพระเยโฮวาห์มิใช่
หรือ และได้ตักเตือนท่านแล้วว่า 'ท่านจงรู้เป็นแน่ว่า ในวันที่ท่านออกไป 'ไม่ว่าไปที่ใดๆ ท่านจะต้องตาย' และท่าน
ก็ได้ตอบเราว่า 'คำตรัสที่ข้าพระองค์ได้ยินนั้นก็ดีแล้ว'
43. ทำไมท่านจึงไม่รักษาคำปฏิญาณไว้ต่อพระเยโฮวาห์ และรักษาคำบัญชาซึ่งเราได้กำชับท่านนั้น
44. กษัตริย์ตรัสกับซิเมอีว่า ท่านเองรู้เรื่องเหตุร้ายทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในใจของท่าน ซึ่งท่านได้กระทำต่อดาวิดราชบิดาของ

เรา เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงนำเหตุร้ายมาสนองเหนือศีรษะของท่านเอง

45. แต่กษัตริย์ซาโลมอนจะได้รับพระพร และพระที่นั่งของดาวิดจะตั้งมั่นคงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์อยู่เป็นนิตย์

46. แล้วกษัตริย์ทรงบัญชาเบนัยฮันบุตรชายเยโฮยาดาและเขาก็ออกไปประหารชีวิตชิเมอีเสีย ดังนั้นราชอาณาจักรก็ตั้งมั่นคงอยู่ในพระหัตถ์ของซาโลมอน

บทที่ 3

1. ซาโลมอนได้ทรงกระทำให้เป็นทองแผ่นเดียวกันกับฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ โดยได้ทรงรับราชธิดาของฟาโรห์ และทรงนำพระนางมาไว้ในนครของดาวิด จนพระองค์ทรงสร้างพระราชวังของพระองค์ และทรงสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และกำแพงรอบกรุงเยรูซาเล็มสำเร็จ
2. อย่างไรก็ตาม ประชาชนได้ถวายสัตวบูชา ณ ปุชนียสถานสูง เพราะในเวลานั้นยังไม่ได้สร้างพระนิเวศเพื่อพระนามของพระเยโฮวาห์
3. ซาโลมอนทรงรักพระเยโฮวาห์ ทรงดำเนินตามกฎเกณฑ์ของดาวิดราชบิดาของพระองค์ เว้นแต่พระองค์ทรงถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอม ณ ปุชนียสถานสูง
4. และกษัตริย์เสด็จไปที่เมืองกิเบโอนเพื่อถวายเครื่องสัตวบูชาที่นั่น เพราะที่นั่นเป็นมหาปุชนียสถานสูง ซาโลมอนทรงถวายเครื่องเผาบูชาพันตัวบนแท่นภูษานั้น
5. พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ซาโลมอนที่เมืองกิเบโอนเป็นพระสุบินในกลางคืน และพระเจ้าตรัสว่า เจ้าอยากให้เราให้อะไรเจ้าก็จงขอเถิด
6. และซาโลมอนตรัสว่า พระองค์ได้ทรงสำแดงความเมตตายิ่งใหญ่แก่ดาวิดพระราชบิดาผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะว่าเสด็จพ่อดำเนินต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยความจริงและความชอบธรรม ด้วยจิตใจเที่ยงตรงต่อพระองค์ และพระองค์ทรงรักษาความเมตตายิ่งใหญ่นี้ไว้เพื่อเสด็จพ่อ และได้ทรงประทานบุตรชายคนหนึ่งแก่เสด็จพ่อให้นั่งบนราชบัลลังก์ของท่านในวันนี้
7. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ถึงแม้ว่าข้าพระองค์เป็นแต่เด็ก บัดนี้พระองค์ทรงกระทำให้ผู้รับใช้ของพระองค์เป็นกษัตริย์แทนดาวิดเสด็จพ่อของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ไม่ทราบว่าจะเข้านอกออกในอย่างไรถูก
8. และผู้รับใช้ของพระองค์ก็อยู่ท่ามกลางประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้ เป็นชนชาติใหญ่ ซึ่งจะนับหรือคำนวณประชาชนก็ไม่ได้
9. เพราะฉะนั้นขอพระองค์ทรงประทานความคิดความเข้าใจแก่ผู้รับใช้ของพระองค์เพื่อจะวินิจฉัยประชาชนของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะประจักษ์ในความผิดแผกกระหว่างดีและชั่ว เพราะว่าผู้ใดเล่าจะสามารถวินิจฉัยประชาชนใหญ่ของพระองค์นี้ได้
10. ที่ซาโลมอนทูลขอเช่นนี้ก็เป็นที่พอพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้า
11. พระเจ้าจึงตรัสกับซาโลมอนว่า เพราะเจ้าได้ขอลสิ่งนี้และมีได้ขอชีวิตยืนยาว หรือความมั่งคั่งหรือชีวิตของบรรดาศัตรูของเจ้าเพื่อตัวเจ้าเอง แต่เจ้าขอความเข้าใจเพื่อตัวเจ้าเองเพื่อให้ประจักษ์ในการวินิจฉัย
12. ดูเถิด เราจะกระทำตามคำของเจ้า ดูเถิด เราให้จิตใจอันประกอบด้วยปัญญาและความเข้าใจ เพื่อว่าจะไม่มีใครที่เป็นอยู่ก่อนเจ้าเหมือนเจ้า และจะไม่มีใครที่ขึ้นมาภายหลังเจ้าเหมือนเจ้า
13. เราจะให้สิ่งที่เจ้าไม่ได้ขอแก่เจ้าด้วย ทั้งความมั่งคั่งและเกียรติยศ เพื่อว่าตลอดวันเวลาทั้งสิ้นของเจ้า จะไม่มีกษัตริย์องค์อื่นเปรียบเทียบกับเจ้าได้
14. และถ้าเจ้าจะดำเนินตามทางของเรา รักษากฎเกณฑ์ของเรา และบัญญัติของเราตั้งดาวิดบิดาของเจ้าได้ดำเนิน

นั้น เราก็จะให้วันเวลาของเจ้ายีนยาว

15. และซาโลมอนก็ตื่นบรรทม และดูเกิด เป็นพระสุบิน แล้วพระองค์ก็เสด็จมาที่กรุงเยรูซาเล็ม และประทับยืนอยู่หน้าหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ และถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชา และพระราชทานเลี้ยงแก่บรรดาข้าราชการของพระองค์
16. แล้วหญิงแพศยาสองคนมาเฝ้ากษัตริย์ และยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์
17. หญิงคนหนึ่งทูลว่า ข้าแต่เจ้านายของข้าพระองค์ ข้าพระองค์และผู้หญิงคนนี้อาศัยอยู่ในเรือนเดียวกัน และข้าพระองค์ก็คลอดบุตรคนหนึ่งขณะที่นางนั้นอยู่ในเรือน
18. ต่อมาเมื่อข้าพระองค์คลอดบุตรได้สามวันแล้ว นางคนนี้ก็คลอดบุตรด้วย และข้าพระองค์ทั้งสองอยู่ด้วยกัน ไม่มีผู้ใดอยู่กับข้าพระองค์ทั้งสองในเรือนนั้น ข้าพระองค์ทั้งสองนั้นอยู่ในเรือนนั้น
19. แล้วบุตรของหญิงคนนี้ก็ตายเสียในกลางคืน ด้วยเขานอนทับ
20. พอเที่ยงคืนนางก็ลุกขึ้น และเอาบุตรชายของข้าพระองค์ไปเสียจากข้างข้าพระองค์ ขณะที่สาวใช้ของพระองค์หลับอยู่ และวางเขาไว้ในอกของเธอ และเธอเอาบุตรของเธอที่ตายแล้วนั้นไว้ในอกของข้าพระองค์
21. เมื่อข้าพระองค์ตื่นขึ้นในตอนเช้าเพื่อให้บุตรของข้าพระองค์กินนม ดูเกิด เขาตายเสียแล้ว แต่เมื่อข้าพระองค์พินิจดูในตอนเช้า ดูเกิด เด็กนั้นไม่ใช่บุตรชายที่ข้าพระองค์คลอดมา
22. แต่หญิงอีกคนหนึ่งพูดว่า ไม่ใช่ เด็กที่เป็น เป็นบุตรชายของฉัน เด็กที่ตายเป็นบุตรชายของเจ้า หญิงคนที่หนึ่งพูดว่า ไม่ใช่ เด็กที่ตายเป็นบุตรชายของเจ้า และเด็กที่เป็น เป็นบุตรชายของฉัน เขาทั้งสองพูดกันดังนี้ต่อพระพักตร์กษัตริย์
23. แล้วกษัตริย์ตรัสว่า คนหนึ่งพูดว่า 'คนนี้เป็นบุตรชายของฉัน คือเด็กที่เป็นอยู่ และบุตรชายของเจ้าตายเสียแล้ว' และอีกคนหนึ่งพูดว่า 'ไม่ใช่ แต่บุตรชายของเจ้าตายเสียแล้ว และบุตรชายของฉันเป็นคนที่มีชีวิต'
24. และกษัตริย์ตรัสว่า เอาดาบมาให้เราเล่มหนึ่ง เขาจึงเอาพระแสงดาบมาไว้ต่อพระพักตร์กษัตริย์
25. และกษัตริย์ตรัสว่า จงแบ่งเด็กที่มีชีวิตนั้นออกเป็นสองท่อน และให้คนหนึ่งครึ่งหนึ่ง และอีกคนหนึ่งครึ่งหนึ่ง
26. แล้วหญิงที่บุตรของตนยังมีชีวิตอยู่นั้นทูลกษัตริย์ เพราะว่าจิตใจของเธออาลัยในบุตรชายของเธอ เธอว่า ข้าแต่เจ้านายของข้าพระองค์ ขอทรงมอบเด็กที่มีชีวิตนั้นให้เขาไป และถึงอย่างไรก็ดีอย่าทรงฆ่าเสีย แต่หญิงอีกคนหนึ่งว่า อย่าให้ฉันเป็นเจ้าของหรือของฉัน ขอทรงแบ่งเกิดเพคะ
27. แล้วกษัตริย์ตรัสตอบเขาว่า จงให้เด็กที่มีชีวิตนั้นแก่คนนั้น อย่าฆ่าเสียเลย นางเป็นมารดาของเด็กนั้น
28. อิสราเอลทั้งปวงได้ยินเรื่องการพิพากษา ซึ่งกษัตริย์ประทานการพิพากษานั้น และเขาทั้งหลายก็เกรงกลัวกษัตริย์ เพราะเขาทั้งหลายประจักษ์ว่า พระสติปัญญาของพระเจ้าอยู่ในพระองค์ที่จะทรงวินิจฉัย

บทที่ 4

1. กษัตริย์ซาโลมอนเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งสิ้น
2. และคนต่อไปนี้เป็นข้าราชการผู้ใหญ่ของพระองค์คือ อาซาริยาห์บุตรชายศาโดกเป็นปุโรหิต
3. เอลีโฮเฟลและอาหิยาห์บุตรชายซิชา เป็นราชเลขา เยโฮชาฟัทบุตรชายอาหิลูดเป็นเจ้ากรมสารบรรณ
4. เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาดา เป็นผู้บัญชาการกองทัพ ศาโดกและอาบียาธาห์เป็นปุโรหิต
5. อาซาริยาห์บุตรชายนาธานเป็นหัวหน้าข้าหลวง ศบุดบุตรชายนาธานเป็นข้าราชการผู้ใหญ่ และเป็นพระสหายของกษัตริย์
6. อาหิซาร์เป็นเจ้ากรมวัง และอาโดนีรัมบุตรชายอัปดาเป็นผู้ควบคุมคนที่ทำงานโยธา
7. ซาโลมอนทรงมีข้าหลวงสิบสองคนอยู่เหนืออิสราเอลทั้งปวง เป็นผู้จัดหาเสบียงอาหารสำหรับกษัตริย์และสำหรับกษัตริย์สำนัก ข้าหลวงคนหนึ่งจัดหาเสบียงอาหารสำหรับเดือนหนึ่งในหนึ่งปี
8. ต่อกไปนี้เป็นชื่อของเขาคือ เบนเฮอร์ ประจำแดนเทือกเขาเอฟราอิม
9. เบนเดเคอร์ ประจำในมาคาสและในซาอัลบิม เบธเซเมช และเอโลนเบธฮานัน
10. เบนเฮเสด ประจำในอารูปโบท โสโคห์และแผ่นดินเฮเฟอร์ทั้งสิ้นขึ้นอยู่กับเขา
11. เบนอาบีนาตบ ประจำในบริเวณโดร์ทั้งหมด เขามีทาฟัทธิดาของซาโลมอนเป็นชายา
12. บาอานาบุตรชายอาหิลูด ประจำในทาอานาค เมกิดโดและเบธซานทั้งหมดซึ่งอยู่ข้างศาเรธานเชิงเมืองยิสเรเอล และตั้งแต่เบธซานถึงอาเบล-เมโฮลาห์ไปจนถึงปากข้างโน้นของโยกเนอัม
13. เบนเกเบอร์ ประจำในราโมทกิเลอาด เขามีชนบททั้งหลายของยาอีร์บุตรชายมนัสเสห์ซึ่งอยู่ในกิเลอาด และเขามีท้องถื่นอารโกบ ซึ่งอยู่ในบาซาน หัวเมืองใหญ่หกสิบหัวเมือง ซึ่งมีกำแพงเมือง และด่านทองสัมฤทธิ์ขึ้นอยู่กับเขา
14. อาหินาดบุตรชายอิดโด ประจำในมาหะนาอิม
15. อาหิมาอัส ประจำในนัฟทาลี เขาก็เหมือนกันได้บำเรอธิดาของซาโลมอนเป็นชายา
16. บาอานาบุตรชายหุซัย ประจำในอาเซอร์และเบอาโลท
17. เยโฮชาฟัทบุตรชายปารูอาห์ ประจำในอิสสาการ์
18. ซิเมอีบุตรชายเอลาห์ ประจำในเบนยามิน
19. เกเบอร์บุตรชายอูรี ประจำในแผ่นดินกิเลอาด ในแผ่นดินของสิโหนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์และของโอกกษัตริย์แห่งเมืองบาซาน ท่านเป็นข้าหลวงคนเดียวที่ประจำในแผ่นดินนั้น
20. คนยูดาห์และคนอิสราเอลนั้นมีจำนวนมากมายดั่งเม็ดทรายชายทะเล เขาทั้งหลายกินและดื่มและมีจิตใจเบิกบาน
21. และซาโลมอนทรงปกครองเหนือราชอาณาจักรทั้งสิ้น ตั้งแต่แม่น้ำไปจนถึงแผ่นดินฟีลิสเตียและถึงพรมแดนอียิปต์ เขาทั้งหลายถวายส่วยอากร และปรนนิบัติซาโลมอนตลอดวันเวลาแห่งพระชนม์ชีพของพระองค์
22. เเสบียงอาหารสำหรับซาโลมอนในวันหนึ่งนั้น คือยอดแบ่งสามสิบโคระและแบ่งหกสิบโคระ
23. วัวอ้วนสิบตัว วัวจากทุ่งหญ้าสี่สิบตัว แกะหนึ่งร้อยตัว นอกจากนี้มีกวางตัวผู้ เนื้อสมัน อีเก้งและไก่อ้วน

24. เพราะพระองค์ทรงครอบครองเหนือท้องถื่นทั้งสิ้นฟากแม่น้ำข้างนี้ ตั้งแต่ทิฟสาร์ถึงกาซา และทรงครอบครองเหนือบรรดากษัตริย์ที่อยู่ฟากแม่น้ำข้างนี้ และพระองค์ทรงมีสันติภาพอยู่ทุกด้านรอบพระองค์
25. ยูดาห์และอิสราเอลก็อยู่อย่างปลอดภัย ทุกคนก็นั่งอยู่ใต้เงาอุโมงค์และใต้ต้นมะเดื่อของตน ตั้งแต่เมืองดานกระทั่งถึงเมืองเบเออร์เซบา ตลอดวันเวลาของซาโลมอน
26. ซาโลมอนยังมีคอกขังม้าเดี่ยวอีกสี่หมื่นสำหรับรถรบของพระองค์ และพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน
27. และบรรดาข้าหลวงเหล่านั้นก็จัดเสปียงอาหารส่งกษัตริย์ซาโลมอน และเพื่อทุกคนที่มายังโต๊ะเสวยของกษัตริย์ซาโลมอน ต่างก็ส่งของตามเดือนของตน เขาทั้งหลายไม่ให้สิ่งหนึ่งสิ่งใดขาดไปเลย
28. ทั้งข้าวบาร์ลีและฟางข้าวสำหรับม้าและม้าอาชาไนย เขานำมายังสถานที่ของข้าหลวงเหล่านั้นตามที่ได้มีรับสั่งแก่ทุกคน
29. และพระเจ้าทรงประทานสติปัญญาและความเข้าใจแก่ซาโลมอนอย่างเหลือประมาณ ทั้งพระทัยอันกว้างขวางดุจเม็ดทรายที่ชายทะเล
30. และสติปัญญาของซาโลมอนล้ำกว่าสติปัญญาทั้งสิ้นของชาวตะวันออกและกว่าบรรดาสติปัญญาของอียิปต์
31. เพราะพระองค์ทรงมีสติปัญญาฉลาดกว่าคนอื่นทุกคน ทรงฉลาดกว่าเอธานคนเอสราร์ห์ และเฮมาน คาลโคล์และดาร์ดา บรรดานุตรชายของมาโฮล และพระนามของพระองค์ก็เลื่องลือไปในทุกประชาชาติที่อยู่ล้อมรอบ
32. พระองค์ตรัสสุภาษิตสามพันข้อด้วย และบทเพลงของพระองค์มีหนึ่งพันห้าบท
33. พระองค์ตรัสถึงต้นไม้ตั้งแต่ต้นสนสีดาร์ซึ่งอยู่ในเลบานอน จนถึงต้นหุสบซึ่งงอกออกมาจากกำแพง พระองค์ตรัสถึงสัตว์ป่าด้วย ทั้งบรรดานก สัตว์เลื้อยคลานและปลา
34. และคนมาจากชนชาติทั้งหลายเพื่อฟังสติปัญญาของซาโลมอน และมาจากบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก ผู้ไต่ยินถึงสติปัญญาของพระองค์

บทที่ 5

1. ฝ่ายฮีรามกษัตริย์เมืองไทรโระได้ส่งข้าราชการของท่านมาเฝ้าซาโลมอน เมื่อท่านได้ยินว่าเขาได้เจิมตั้งพระองค์ไว้เป็นกษัตริย์แทนราชบิดาของพระองค์ เพราะฮีรามรักดาวิดอยู่เสมอ
2. และซาโลมอนได้ส่งพระดำรัสไปยังฮีรามว่า
3. ท่านคงทราบอยู่แล้วว่าดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ไม่ได้ เพราะการสงครามซึ่งอยู่ล้อมรอบพระองค์ทุกด้าน จนกว่าพระเยโฮวาห์จะทรงปราบเขาเสียให้อยู่ได้พระบาทของพระองค์
4. แต่บัดนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าทรงประทานให้ข้าพเจ้าได้หยุดพักรอบด้าน ปฏิบัติหรือเหตุร้ายก็ไม่มี
5. ดูก่อน ข้าพเจ้าจึงประสงค์จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า ดังที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้กับดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าว่า 'บุตรชายของเจ้า ผู้ซึ่งเราจะตั้งไว้บนบัลลังก์แทนเจ้า จะสร้างพระนิเวศสำหรับนามของเรา'
6. เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอท่านสั่งให้ตัดไม้สนสีดาร์แห่งเลบานอนเพื่อข้าพเจ้า และข้าราชการของข้าพเจ้าจะสมทบกับพวกข้าราชการของท่าน ข้าพเจ้าจะมอบเงินค่าจ้างข้าราชการของท่านแก่ท่านตามที่ท่านตั้งไว้ เพราะท่านคงทราบแล้วว่า ท่ามกลางเราไม่มีผู้ใดรู้จักตัดไม้เหมือนชาวซีโตน
7. และอยู่มาเมื่อฮีรามได้ยินถ้อยคำของซาโลมอน ท่านก็ชื่นชมยินดียิ่งนักและว่า สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ในวันนี้ ผู้ทรงประทานบุตรชายที่ฉลาดองค์หนึ่งแก่ดาวิด ให้อยู่เหนือชนชาติใหญ่นี้
8. และฮีรามก็ใช้คนให้มายังซาโลมอนทูลว่า ข้าพเจ้าได้พิจารณาสิ่งต่างๆซึ่งท่านส่งไปยังข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าพร้อมที่จะกระทำการสิ่งสารพัดตามที่ท่านปรารถนาในเรื่องไม้สนสีดาร์ และไม้สนสามใบ
9. ข้าราชการของข้าพเจ้าจะนำลงมาจากเลบานอนถึงทะเล และข้าพเจ้าจะผูกแพล่องมาตามทะเลถึงที่ที่ท่านจะกำหนดให้ และข้าพเจ้าจะให้แก่แพที่นั้น ขอท่านมารับเอา และขอท่านส่งเสบียงอาหารแก่สำนักวังของข้าพเจ้าก็แล้วกัน เป็นที่พอใจข้าพเจ้าแล้ว
10. ฮีรามจึงได้จัดส่งไม้สนสีดาร์และไม้สนสามใบให้แก่ซาโลมอนตามที่พระองค์มีพระประสงค์ทุกประการ
11. ฝ่ายซาโลมอนทรงประทานข้าวสาลีให้เป็นอาหารแก่สำนักวังของฮีรามสองหมื่นโคระและน้ำมันบริสุทธิ์ยี่สิบโคระ ซาโลมอนทรงประทานแก่ฮีรามเป็นปีๆไปอย่างนี้แหละ
12. และพระเยโฮวาห์พระราชทานสติปัญญาแก่ซาโลมอน ดังที่พระองค์ทรงสัญญาไว้ และมีสันติภาพระหว่างฮีรามและซาโลมอน และทั้งสองก็ทรงกระทำสนธิสัญญากัน
13. กษัตริย์ซาโลมอนทรงเกณฑ์แรงงานจากชนอิสราเอลทั้งปวง คนที่ถูกเกณฑ์แรงงานได้สามหมื่นคน
14. และพระองค์ทรงใช้เขาไปยังเลบานอน เวนละหนึ่งหมื่นคนต่อเดือน เขาจะอยู่ที่เลบานอนเดือนหนึ่ง และอยู่บ้านสองเดือน และอาดอนิรัมเป็นผู้บังคับบัญชาพวกเขาถูกเกณฑ์แรง
15. ซาโลมอนมีคนขนของหนักเจ็ดหมื่นคน และคนสกัดหินในถิ่นที่อกเขาแปดหมื่นคน
16. นอกจากข้าราชการผู้ใหญ่ของซาโลมอนซึ่งเป็นผู้ดูแลการงานนี้ ก็มีอีกสามพันสามร้อยคนซึ่งเป็นผู้ปกครองดูแล

ประชาชนผู้ดำเนินงาน

17. กษัตริย์ทรงบัญชาและเขาทั้งหลายสกัดก้อนหินใหญ่มีค่าออกมา เพื่อวางรากฐานของพระนิเวศด้วยหินที่แต่งแล้ว
- ว
18. ดังนั้นพนักงานก่อสร้างของซาโลมอน และพนักงานก่อสร้างของฮีราม และช่างสลักหินก็แต่งหินเหล่านั้น และเตรียมตัวไม้และหินเพื่อสร้างพระนิเวศ

บทที่ 6

1. อยู่มาในปีที่สี่ร้อยแปดสิบหลังจากที่ชนอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ในปีนี้ที่สี่แห่งการที่ซาโลมอนครอบครองอิสราเอล ในเดือนคิฟ ซึ่งเป็นเดือนที่สอง พระองค์ทรงเริ่มสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
2. พระนิเวศซึ่งกษัตริย์ซาโลมอนทรงสร้างสำหรับพระเยโฮวาห์นั้น ยาวหกสิบศอก กว้างยี่สิบศอกและสูงสามสิบศอก
3. มุขหน้าห้องโถงของพระนิเวศนั้นยาวยี่สิบศอก เท่ากับด้านกว้างของพระนิเวศ และลึกเข้าไปหน้าพระนิเวศสิบศอก
4. และพระองค์ทรงสร้างหน้าต่างสำหรับพระนิเวศมีขอบสอบออกข้างนอก
5. พระองค์ทรงสร้างห้องติดผนังพระนิเวศอยู่รอบผนังของพระนิเวศ ทั้งที่ห้องโถงและที่ห้องหลัง และพระองค์ทรงสร้างห้องระเบียงโดยรอบ
6. ห้องชั้นล่างที่สุดกว้างห้าศอก ชั้นกลางกว้างหกศอก และชั้นที่สามกว้างเจ็ดศอก เพราะรอบด้านนอกของพระนิเวศ พระองค์ทรงสร้างหยักบัวไว้ที่ผนัง เพื่อว่าไม่รอดจะไม่ได้ทะลวงเข้าไปในผนังพระนิเวศ
7. เมื่อกำลังสร้าง พระนิเวศนั้นก็สร้างด้วยศิลา ซึ่งเตรียมมาจากบ่อศิลา เพราะฉะนั้นจึงไม่ได้ยินเสียงค้อนหรือขวานหรือเครื่องมือเหล็กใดๆในพระนิเวศ ขณะเมื่อทำการก่อสร้าง
8. ทางเข้าห้องชั้นล่างอยู่ทางด้านขวาของตัวพระนิเวศ และคนขึ้นไปยังห้องชั้นกลางทางบันไดเวียน และขึ้นจากห้องชั้นกลางไปห้องชั้นที่สาม
9. พระองค์ทรงสร้างพระนิเวศดังนี้และทรงให้สำเร็จ และพระองค์ทรงสร้างเพดานของพระนิเวศ มีไม้คร่าวและกระดานเป็นไม้สนสีดาร์
10. พระองค์ทรงสร้างห้องรอบพระนิเวศสูงห้าศอก และติดกับตัวพระนิเวศด้วยกระดานไม้สนสีดาร์
11. และพระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงซาโลมอนว่า
12. เกี่ยวด้วยพระนิเวศนี้ซึ่งเจ้าสร้างอยู่ ถ้าเจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และประพฤติตามคำตัดสินของเรา และรักษาบัญญัติของเราทั้งสิ้นและดำเนินตาม เราก็จะกระทำถ้อยคำของเรากับเจ้าซึ่งเราพูดกับดาวิดบิดาของเจ้านี้ให้สำเร็จ
13. และเราจะอยู่ในหมู่ชนอิสราเอล และจะไม่ทอดทิ้งอิสราเอลชนชาติของเราเลย
14. ซาโลมอนได้ทรงสร้างพระนิเวศและทรงให้สำเร็จ
15. พระองค์ทรงกรุณนั้งข้างในพระนิเวศด้วยกระดานไม้สนสีดาร์ ตั้งแต่พื้นพระนิเวศจนถึงไม้เพดาน พระองค์ทรงกรุณนั้งในด้วยไม้ และพระองค์ทรงปูปิดพื้นพระนิเวศด้วยไม้สนสามใบ
16. พระองค์ทรงสร้างอีกข้างหนึ่งของพระนิเวศยี่สิบศอกด้วยกระดานไม้สนสีดาร์จากพื้นถึงไม้เพดาน และพระองค์ทรงสร้างห้องนี้ภายใน ให้เป็นห้องหลัง คือที่บริสุทธ์ที่สุด
17. ตัวพระนิเวศคือห้องโถงซึ่งอยู่ส่วนหน้านั้นยาวสี่สิบศอก
18. มีไม้สนสีดาร์ที่อยู่ข้างในพระนิเวศและเป็นรูปดอกตูมและดอกไม้บาน เป็นไม้สนสีดาร์ทั้งสิ้น ในที่นั้นแลไม่เห็นหินเลย

19. พระองค์ทรงจัดเตรียมห้องหลังไว้ข้างในพระนิเวศ เพื่อจะวางหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ไว้ที่นั่น
20. ส่วนข้างในห้องหลังนั้นยาวยี่สิบศอก กว้างยี่สิบศอก และสูงยี่สิบศอก และพระองค์ทรงบุด้วยทองคำบริสุทธิ์ พระองค์ทรงกรุแทนบุชาด้วยไม้สนสีดาร์ด้วย
21. และซาโลมอนทรงบุข้างในพระนิเวศด้วยทองคำบริสุทธิ์ และพระองค์ทรงลากโซ่ทองคำข้ามข้างหน้าห้องหลัง และบุด้วยทองคำ
22. และพระองค์ทรงบุพระนิเวศทั้งหลังด้วยทองคำ จนพระนิเวศนั้นสำเร็จทั้งสิ้น แทนบุชาทั้งแทนที่เป็นของห้องหลัง พระองค์ก็ทรงบุด้วยทองคำ
23. ในห้องหลังพระองค์ทรงสร้างเคหะสองรูปด้วยไม้มะกอกเทศ สูงรูปละสิบศอก
24. ปีกข้างหนึ่งของเคหะยาวห้าศอก ปีกอีกข้างหนึ่งของเคหะยาวห้าศอก จากปลายปีกข้างหนึ่งไปถึงปลายปีกอีกข้างหนึ่งยาวสิบศอก
25. เคหะอีกรูปหนึ่งก็วัดได้สิบศอกด้วย เคหะทั้งสองมีขนาดเท่ากัน และรูปอย่างเดียวกัน
26. ความสูงของเคหะรูปหนึ่งเป็นสิบศอก และเคหะอีกรูปหนึ่งก็เหมือนกัน
27. พระองค์ทรงวางเคหะไว้ในส่วนชั้นในที่สุดของพระนิเวศ ปีกของเคหะนั้นกางออกเพื่อให้ปีกหนึ่งจดผนังข้างหนึ่ง และปีกของเคหะอีกรูปหนึ่งจดผนังอีกข้างหนึ่ง ส่วนปีกข้างอื่นก็มาจดกันตรงกลางพระนิเวศ
28. และพระองค์ทรงบุเคหะด้วยทองคำ
29. พระองค์ทรงสลักผนังของพระนิเวศนั้นโดยรอบ ด้วยรูปแกะสลักเป็นรูปเคหะ และต้นอินทผลัมและดอกไม้บาน ทั้งข้างในและข้างนอก
30. ผนังของพระนิเวศนั้น พระองค์ทรงบุด้วยทองคำทั้งข้างในและข้างนอก
31. สำหรับทางเข้าสู่ห้องหลัง พระองค์ทรงสร้างประตูด้วยไม้มะกอกเทศ กรอบประตูขึ้นบนและวงกบประตูรวมเข้าเป็นหนึ่งในห้าของขนาดของผนัง
32. พระองค์ทรงสร้างบานประตูทั้งสองด้วยไม้มะกอกเทศ แกะรูปเคหะ ต้นอินทผลัม และดอกไม้บาน ทรงบุด้วยทองคำ พระองค์ทรงแกะทองคำหุ้มเคหะและหุ้มต้นอินทผลัม
33. พระองค์ทรงสร้างวงกบประตูทางเข้าห้องโถงด้วยไม้มะกอกเทศ เป็นหนึ่งในสี่ของขนาดของผนัง
34. และประตูสองบานด้วยไม้สนสามใบ บานสองบานของบานประตูหนึ่งหมุนได้ และบานอีกสองบานของบานประตูหนึ่งก็หมุนได้
35. พระองค์ทรงแกะเคหะ ต้นอินทผลัมและดอกไม้บานบนบานประตุนั้น และพระองค์ทรงบุด้วยทองคำสม่ำเสมอ บนงานแกะสลักนั้น
36. พระองค์ทรงสร้างลานภายในด้วยกำแพงหินสกัดสามชั้น และด้วยไม้สนสีดาร์ชั้นหนึ่ง
37. ในปีที่สี่ก็ได้วางรากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ในเดือนศิว
38. และในปีที่สิบเอ็ดในเดือนบูล ซึ่งเป็นเดือนที่แปด พระนิเวศนั้นก็สำเร็จหมดทุกๆส่วน และสำเร็จตามรายการทั้งสิ้น พระองค์ทรงสร้างพระนิเวศนั้นเจ็ดปี

บทที่ 7

1. ชาโลมอนทรงสร้างพระราชวังของพระองค์สิบสามปี และพระองค์ทรงให้พระราชวังของพระองค์สำเร็จทั้งสิ้น
2. พระองค์ทรงสร้างพระตำหนักพนาเลบานอน ยาวหนึ่งร้อยศอก กว้างห้าสิบศอกและสูงสามสิบศอก อยู่บนเสาไม้สนสีดาร์สี่แถว มีคานไม้สนสีดาร์อยู่บนเสา
3. ชั้นบนมุงด้วยไม้สนสีดาร์บนห้อง ซึ่งอยู่บนเสาสี่สิบห้าห้อง แถวละสิบห้าห้อง
4. มีกรอบหน้าต่างสามแถบ หน้าต่างอยู่ตรงข้ามหน้าต่างทั้งสามแถว
5. ประตูและหน้าต่างทั้งหมดมีกรอบสี่เหลี่ยม และหน้าต่างก็อยู่ตรงข้ามหน้าต่างทั้งสามแถว
6. และพระองค์ทรงสร้างห้องพระโรงเสา ยาวห้าสิบศอกและกว้างสามสิบศอก มีมุขด้านหน้า และมีเสากับหลังคาข้างหน้า
7. และพระองค์ทรงสร้างห้องพระโรงพระที่นั่ง เป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงให้คำพิพากษา คือห้องพระโรงพิณศัจย์ ก็ทำห้องสำเร็จด้วยไม้สนสีดาร์ด้วย
8. พระราชวังของพระองค์ซึ่งพระองค์จะทรงประทับอยู่นั้นมีลานอีกแห่งหนึ่งซึ่งอยู่ภายในห้องพระโรง ก็กระทำด้วยฝีมือช่างอย่างเดียวกัน ชาโลมอนได้ทรงสร้างวังเหมือนห้องพระโรงนี้สำหรับราชธิดาของฟาโรห์ ซึ่งพระองค์ทรงได้มาเป็นมเหสี
9. ทั้งสิ้นเหล่านี้สร้างด้วยหินอันมีค่า สกัดออกมาตามขนาด ใช้เลื่อย เลื่อยทั้งด้านหลังและด้านหน้า ตั้งแต่ฐานถึงยอดผนัง และมีตั้งแต่ข้างนอกถึงลานใหญ่
10. ฐานนั้นทำด้วยหินมีค่า หินก้อนมณีมา หินขนาดแปดและสิบศอก
11. ข้างบนก็เป็นหินมีค่า สกัดออกมาตามขนาด และไม้สนสีดาร์
12. กำแพงลานใหญ่มีหินสกัดสามชั้นโดยรอบ และไม้สนสีดาร์ชั้นหนึ่ง ลานชั้นในของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็มีเหมือนกัน ทั้งมุขพระนิเวศด้วย
13. กษัตริย์ชาโลมอนทรงใช้คนให้นำฮีรามมาจากเมืองไทร
14. ท่านเป็นบุตรชายของหญิงม่ายตระกูลนัฟทาลี และบิดาของท่านเป็นชายชาวเมืองไทร เป็นช่างทองสัมฤทธิ์ และท่านประกอบด้วยสติปัญญา ความเข้าใจและฝีมือที่จะทำงานทุกอย่างด้วยทองสัมฤทธิ์ ท่านมาเฝ้ากษัตริย์ชาโลมอนและทำงานทั้งสิ้นของพระองค์
15. ท่านได้ทำเสาทองสัมฤทธิ์สองเสา แต่ละเสาสูงสิบแปดศอก วัดขนาดเส้นรอบแต่ละเสาได้สิบสองศอก
16. ท่านทำบัวคว่ำหัวเสาสองอันด้วยทองสัมฤทธิ์หล่อ เพื่อจะวางไว้บนยอดเสา บัวคว่ำหัวเสาอันหนึ่งสูงห้าศอก และความสูงของบัวคว่ำหัวเส่อีกอันหนึ่งก็ห้าศอก
17. แล้วมีตาข่ายเป็นตาหมากรุกด้วยมัลลัชโซ่สำหรับบัวคว่ำที่อยู่บนหัวเสา เจ็ดอันสำหรับบัวคว่ำอันหนึ่ง และเจ็ดอันสำหรับบัวคว่ำอีกอันหนึ่ง
18. ท่านทำเสานั้นพร้อมด้วยลูกทับทิม มีสองแถวล้อมทับตาข่ายผืนหนึ่ง เพื่อคลุมบัวคว่ำที่อยู่ยอดเสา และท่านก็ทำเช่นเดียวกันสำหรับบัวคว่ำอีกอันหนึ่ง

19. ฝ่ายบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสาที่อยู่ในมุขนั้นเป็นดอกบัว ขนาดสี่ศอก
20. บัวคว่ำซึ่งอยู่บนเสาสองต้นนั้นมีลูกทับทิมด้วย และอยู่เหนือคิ้วซึ่งอยู่ถัดตาดซ้าย มีลูกทับทิมสองร้อยลูกอยู่ล้อมรอบเป็นสองแถว บัวคว่ำอีกอันหนึ่งก็มีเหมือนกัน
21. ท่านตั้งเสาไว้ที่มุขพระวิหาร ท่านตั้งเสาข้างขวาไว้ และเรียกชื่อว่าวายาคิน และท่านตั้งเสาข้างซ้ายไว้ เรียกชื่อว่าโบอัธ
22. และบนยอดเสานั้นเป็นลายดอกบัว งานของเสาก็สำเร็จดังนี้แหละ
23. แล้วท่านได้หล่อชั้นสาครเป็นชั้นกลม วัดจากขอบหนึ่งไปถึอีกขอบหนึ่งได้สิบศอก สูงห้าศอก และวัดโดยรอบได้สามสิบศอก
24. ใต้ขอบเป็นลูกดอกตูม ในระยะหนึ่งศอกมีลูกดอกตูมสิบลูก อยู่รอบชั้นสาคร ดอกตูมอยู่สองแถวหล่อพร้อมกับเมื่อหล่อชั้นสาคร
25. ชั้นสาครนั้นวางอยู่บนบัวสิบสองตัว หันหน้าไปทิศเหนือสามตัว หันหน้าไปทิศตะวันตกสามตัว หันหน้าไปทิศใต้สามตัว หันหน้าไปทิศตะวันออกสามตัว เขาวางชั้นสาครอยู่บนบัว ส่วนหลังทั้งหมดของบัวอยู่ด้านใน
26. ชั้นสาครหนาหนึ่งคืบ ที่ขอบของชั้นทำเหมือนขอบถ้วยเหมือนอย่างดอกบัว บรรจุได้สองพันบาท
27. ท่านทำแท่นทองสัมฤทธิ์สิบอัน แท่นอันหนึ่งยาวสี่ศอก กว้างสี่ศอก สูงสามศอก
28. ท่านสร้างแท่นอย่างนี้ แท่นนี้มีแผง แผงนี้ฝังอยู่ในกรอบ
29. บนแผงที่ฝังอยู่ในกรอบนั้นมีรูปสิงโต วัว และเขรุษ ข้างบนกรอบมีแท่นที่อยู่เหนือ และใต้สิงโตและวัวมีลวดลายเป็นมัลลยฝัดอ่อน
30. แล้วแท่นหนึ่งก็มีลวดทองสัมฤทธิ์สี่ล้อ และมีเพลาทองสัมฤทธิ์ ที่มุมทั้งสี่มีที่หนุน ชั้นที่หนุนอันหนึ่งล้อมมีมัลลยห้อยข้างๆทุกข้าง
31. ช่องเปิดอยู่ในบัวคว่ำ ซึ่งยื่นขึ้นไปหนึ่งศอก ช่องเปิดนั้นกลมอย่างที่เขาทำแท่น ลึกหนึ่งศอกคืบ ตรงช่องเปิดมีลายสลัก และแผงนั้นก็สี่เหลี่ยมไม่กลม
32. ล้อทั้งสี่อยู่ใต้แผง เพลาล้อนั้นเป็นชิ้นเดียวกับแท่น ล้ออันหนึ่งสูงหนึ่งศอกคืบ
33. ล้อนั้นเขาทำเหมือนล้อรถรบ ทั้งเพลา ขอบล้อ ชี และดุมก็หล่อ
34. แท่นหนึ่งก็มีที่หนุนอยู่ที่มุมทั้งสี่ ที่หนุนนี้หล่อเป็นชิ้นเดียวกับแท่น
35. ที่บนยอดแท่นมีแถบกลมยอดสูงคืบหนึ่ง และบนยอดแท่นนั้นมีการอบและแผงติดเป็นอันเดียวกับแท่น
36. ที่พื้นกรอบและพื้นแผง ท่านสลักเป็นรูปเขรุษ สิงโต และต้นอินทผลัม ตามที่ว่างของแต่ละสิ่ง มีลายมัลลยรอบ
37. ท่านได้ทำแท่นสิบแท่นตามอย่างนี้ หล่อเหมือนกันหมดทุกอัน ขนาดเดียวกันและรูปเดียวกัน
38. ท่านทำชั้นทองสัมฤทธิ์สิบลูก ชั้นลูกหนึ่งจุสี่สิบบาท ขนาดชั้นลูกหนึ่งสี่ศอก มีชั้นแท่นละลูกทั้งสิบแท่น
39. ท่านวางแท่นชั้นนั้นไว้ทางด้านขวาของพระนิเวศห้าแท่น และทางด้านซ้ายของพระนิเวศห้าแท่น และท่านวางชั้นสาครไว้ที่ด้านขวาพระนิเวศทางทิศตะวันออกเฉียงใต้
40. ฮีรามได้ทำชั้น พลั่วและขามด้วย ดังนั้นฮีรามก็เสร็จงานทั้งสิ้นซึ่งเขาต้องกระทำถวายกษัตริย์ชาโลมอนสำหรับ

พระนิเวศของพระเยโฮวาห์

41. เสาสองต้น คิ้วทั้งสองของบัวคว่ำที่อยู่บนยอดเสา และตาข่ายสองผืน ซึ่งคลุมคิ้วทั้งสองของบัวคว่ำที่อยู่บนยอดเสา
42. และลูกทับทิมสี่ร้อยสำหรับตาข่ายสองผืน ตาข่ายผืนหนึ่งมีลูกทับทิมสองแถว เพื่อคลุมคิ้วทั้งสองของบัวคว่ำที่อยู่บนเสา
43. แทน่สิบแท่น และชั้นสิบลูกซึ่งอยู่บนแท่น
44. และชั้นสาครลูกหนึ่ง และวัวสิบสองตัวที่อยู่ใต้ชั้นสาคร
45. หม้อ พลั่ว และชาม ภาชนะทั้งสิ้นเหล่านี้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ซึ่งฮีรามได้ทำถวายกษัตริย์ซาโลมอนเป็นของที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์ขัดมัน
46. กษัตริย์ทรงหล่อสิ่งเหล่านี้ในที่ราบลุ่มของแม่น้ำจอร์แดน และในที่ดินโคลนระหว่างเมืองสุคคทและศาราธาน
47. ซาโลมอนทรงหาได้ช่างเครื่องใช้ทั้งหมดนี้ไม่ เพราะว่ามีมากด้วยกัน จึงมิได้หาน้ำหนักของทองสัมฤทธิ์
48. ซาโลมอนได้ทรงกระทำเครื่องใช้ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ คือแท่นบูชาทองคำ และทรงทำโต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์ด้วยทองคำ
49. เชิงประทีปทำด้วยทองคำบริสุทธิ์อยู่ทางด้านขวาห้านั้น อยู่ทางด้านซ้ายห้านั้น ข้างหน้าห้องหลัง ดอกไม้ ตะเกียง และตะไกรตัดใส่ตะเกียงทำด้วยทองคำ
50. อ่าง ตะไกรตัดใส่ตะเกียง ชาม ช้อน และกระถางไฟทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ และเต็ยสำหรับประดูของส่วนชั้นในพระนิเวศ คือที่บริสุทธิ์ที่สุด และสำหรับประดูห้องโถงของพระวิหาร ก็ทำด้วยทองคำ
51. บรรดากิจการซึ่งกษัตริย์ซาโลมอนกระทำเกี่ยวกับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็ได้สำเร็จดังนี้ และซาโลมอนทรงนำบรรดาสิ่งซึ่งดาวิดราชบิดาทรงถวายไว้เข้ามา คือเครื่องเงิน เครื่องทองคำ และเครื่องใช้ต่างๆ และเก็บไว้ในคลังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

บทที่ 8

1. แล้วซาโลมอนทรงประชุมพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล และบรรดาหัวหน้าของตระกูล คือประมุขของบรรพบุรุษคนอิสราเอล ต่อพระพักตร์กษัตริย์ซาโลมอนในกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อจะนำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาจากนครดาวิด คือเมืองศิโยน
2. และผู้ชายทั้งสิ้นของอิสราเอลก็ประชุมต่อพระพักตร์กษัตริย์ซาโลมอน ณ การเลี้ยงในเดือนเอธานิม ซึ่งเป็นเดือนที่เจ็ด
3. พวกผู้ใหญ่ทั้งสิ้นของอิสราเอลมา และพวกปุโรหิตก็ยกหีบ
4. และเขาทั้งหลายนำหีบของพระเยโฮวาห์ และพลับพลาแห่งชุมนุม และเครื่องใช้บริสุทธิทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในพลับพลาขึ้นมา ของเหล่านี้บรรดาปุโรหิตและคนเลวีหามขึ้นมา
5. และกษัตริย์ซาโลมอน และชุมนุมชนอิสราเอลทั้งสิ้นที่ได้ประชุมกันต่อพระองค์ อยู่กับพระองค์ต่อหน้าหีบ ได้ถวายแกะและวัวมากมาย ซึ่งเขาจะนับหรือเอาจำนวนก็ไม่ได้
6. แล้วปุโรหิตก็นำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์มายังที่ของหีบ ที่อยู่ในห้องหลังของพระนิเวศ คือในที่บริสุทธิที่สุด ภายใต้ปีกเศรุบ
7. เพราะว่าเศรุบนั้นกางปีกออกเหนือที่ของหีบ เศรุบจึงเป็นเครื่องคลุมเหนือหีบ และไม่คานของหีบ
8. พวกเขาตั้งคานหามของหีบนั้นออกบ้าง จึงเห็นปลายคานหามได้จากที่บริสุทธิที่สุด ซึ่งอยู่ข้างหน้าห้องหลัง แต่เขาจะเห็นจากข้างนอกไม่ได้ และคานหามก็ยังอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้
9. ไม่มีสิ่งใดในหีบนอกจากศิลาสองแผ่น ซึ่งโมเสสเก็บไว้ ณ โสเรบ เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกระทำพันธสัญญากับชนอิสราเอล เมื่อเขาทั้งหลายออกมาจากแผ่นดินอียิปต์
10. และอยู่มาเมื่อปุโรหิตออกมาจากที่บริสุทธิที่สุด เมฆมาเต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
11. ปุโรหิตจึงยืนปรนนิบัติอยู่ไม่ได้เพราะเมฆนั้น เพราะสง่าราศีของพระเยโฮวาห์เต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
12. แล้วซาโลมอนตรัสว่า พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า พระองค์จะประทับในความมืดที่หีบ
13. ข้าพระองค์ได้สร้างพระนิเวศอันเป็นที่ประทับสำหรับพระองค์ เป็นสถานที่ถาวรเพื่อพระองค์จะทรงสถิตอยู่เป็นนิตย์
14. แล้วกษัตริย์ก็หันมาและทรงให้พรแก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง (ขณะที่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวงยืนอยู่)
15. พระองค์ตรัสว่า สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงกระทำให้สำเร็จด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ ตามที่พระองค์ตรัสไว้ด้วยพระโอษฐ์ต่อดาวิดราชาบิดาของข้าพเจ้าว่า
16. `ตั้งแต่วันที่เราได้นำอิสราเอลชนชาติของเราออกจากอียิปต์ เรามีได้เลือกเมืองหนึ่งเมืองใดในตระกูลอิสราเอลทั้งสิ้นเพื่อจะสร้างพระนิเวศ เพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่น แต่เราได้เลือกดาวิดให้อยู่เหนืออิสราเอลชนชาติของเรา'
17. ดาวิดราชาบิดาของข้าพเจ้าทรงตั้งพระทัยแล้วที่จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล
18. แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับดาวิดราชาบิดาของข้าพเจ้าว่า `ที่เจ้าตั้งใจสร้างพระนิเวศสำหรับนามของเรานั้น เจ้าก็ทำดี

อยู่แล้ว ในเรื่องความตั้งใจของเจ้า

19. อย่างไรก็ตาม เจ้าจะไม่สร้างพระนิเวศ แต่บุตรชายของเจ้าผู้ซึ่งจะออกมาจากบั้นเอวของเจ้าจะสร้างพระนิเวศ เพื่อนามของเรา'

20. บัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงให้พระดำรัสของพระองค์ ซึ่งพระองค์ตรัสนั้นสำเร็จ เพราะข้าพเจ้าได้ขึ้นมาแทนดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้า และนั่งอยู่บนบัลลังก์ของอิสราเอล ดังที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงสัญญาไว้ และข้าพเจ้าได้สร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล

21. ข้าพเจ้าได้กำหนดที่ไว้สำหรับหีบที่นั่นแล้ว ซึ่งพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์อยู่ในนั้น ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของเรา เมื่อพระองค์ทรงนำเขาทั้งหลายออกมาจากแผ่นดินอียิปต์

22. แล้วซาโลมอนประทับยืนหน้าแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ต่อหน้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง และกางพระหัตถ์ของพระองค์ออกสู่ฟ้าสวรรค์

23. และทูลว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ไม่มีพระเจ้าองค์ใดเหมือนพระองค์ ในฟ้าสวรรค์เบื้องบน หรือที่แผ่นดินเบื้องล่าง ผู้ทรงรักษาพันธสัญญา และทรงสำแดงความเมตตาแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ซึ่งดำเนินอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของเขา

24. พระองค์ได้ทรงกระทำกับดาวิดบิดาของข้าพระองค์ ผู้รับใช้ของพระองค์ ตามบรรดาสัญซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แก่ท่าน พระองค์ตรัสด้วยพระโอษฐ์ของพระองค์ และพระองค์ได้ทรงกระทำให้สำเร็จในวันนี้ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์

25. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงรักษาสิ่งที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ราชบิดาของข้าพระองค์ว่า 'เจ้าจะไม่ขาดชายผู้หนึ่งในสายตาของเราที่จะนั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล เพื่อว่าลูกหลานทั้งหลายของเจ้าจะระมัดระวังในวิถีทางของเขา ที่เขาจะดำเนินไปต่อหน้าเราอย่างที่เราได้ดำเนินต่อหน้าเรานั้น'

26. เพราะฉะนั้นบัดนี้ ข้าแต่พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอพระวาระของพระองค์จงดำรงอยู่ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสกับผู้รับใช้ของพระองค์ คือดาวิดบิดาของข้าพระองค์

27. แต่พระเจ้าจะทรงประทับที่แผ่นดินโลกหรือ ดูเถิด ฟ้าสวรรค์และฟ้าสวรรค์อันสูงที่สุดยังรับพระองค์อยู่ไม่ได้ พระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างขึ้นจะรับพระองค์ไม่ได้ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด

28. แต่ขอพระองค์สนพระทัยในคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และในคำวิงวอนนี้ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงสดับเสียงร้องและคำอธิษฐานซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์อธิษฐานต่อพระพักตร์พระองค์ในวันนี้

29. เพื่อว่าพระเนตรของพระองค์จะทรงลืมนอเหนือพระนิเวศนี้ ทั้งกลางคืนและกลางวัน คือสถานที่ซึ่งพระองค์ได้ตรัสว่า 'นามของเราจะอยู่ที่นั่น' เพื่อว่าพระองค์จะทรงสดับคำอธิษฐาน ซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์จะได้อธิษฐานตรงต่อสถานที่นี้

30. และขอพระองค์ทรงสดับคำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์ และของอิสราเอลชนชาติของพระองค์ เมื่อเขาอธิษฐานตรงต่อสถานที่นี้ ขอพระองค์ทรงสถับอยู่ในฟ้าสวรรค์ อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และเมื่อพระองค์ทรง

สดับแล้ว ก็ขอพระองค์ทรงประทานอภัย

31. เมื่อชายคนใดกระทำการละเมิดต่อเพื่อนบ้านของเขา และถูกบังคับให้ทำสัตย์ปฏิญาณ และเขามาให้คำปฏิญาณต่อหน้าแท่นบูชาของพระองค์ในพระนิเวศนี้

32. ขอพระองค์ทรงสดับในฟ้าสวรรค์ และขอทรงกระทำและทรงพิพากษาผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์ กล่าวโทษผู้กระทำความผิด และทรงนำความประพฤติของเขาให้กลับตกลับศีรษะของตัวเอง และขอทรงประกาศความบริสุทธิ์ของผู้ชอบธรรมสนองแก่เขาตามความชอบธรรมของเขา

33. เมื่ออิสราเอลชนชาติของพระองค์ฟ่ายแพ้ต่อหน้าศัตรู เพราะเขาได้กระทำบาปต่อพระองค์ ถ้าเขาหันกลับมาหาพระองค์อีก และยอมรับพระนามของพระองค์ และอธิษฐานและกระทำการวิงวอนต่อพระองค์ในพระนิเวศนี้

34. ก็ขอพระองค์ทรงสดับในฟ้าสวรรค์ และประทานอภัยแก่บาปของอิสราเอลชนชาติของพระองค์ และขอทรงนำเขากลับมายังแผ่นดินซึ่งพระองค์ได้ทรงพระราชทานแก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย

35. เมื่อฟ้าสวรรค์ปิดอยู่ และไม่มีฝน เพราะเขาทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ ถ้าเขาทั้งหลายได้อธิษฐานต่อสถานที่นี้ และยอมรับพระนามของพระองค์ และหันกลับเสียจากบาปของเขาทั้งหลาย เมื่อพระองค์ทรงให้เขาทั้งหลายรับความทุกข์ใจ

36. ก็ขอพระองค์ทรงสดับในฟ้าสวรรค์ และขอทรงประทานอภัยบาปของผู้รับใช้ของพระองค์ และของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงสอนทางดีแก่เขา ซึ่งเขาควรจะดำเนิน และขอทรงประทานฝนบนแผ่นดินของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงพระราชทานแก่ชนชาติของพระองค์เป็นมรดกนั้น

37. ถ้ามีการกัณดารอาหารในแผ่นดิน ถ้ามีโรคระบาด ข้าวม่าน รากินข้าว หรือตักแตนวัยบิน หรือตักแตนวัยคลาน หรือถ้าศัตรูของเขาทั้งหลายล้อมเมืองของเขาไว้รอบด้าน จะเป็นภัยพิบัติอย่างไร หรือความเจ็บไข้อย่างใด มีขึ้นก็ดี

38. ไม่ว่าคำอธิษฐานอย่างไร หรือคำวิงวอนประการใดซึ่งประชาชนคนใด หรืออิสราเอลประชาชนของพระองค์ทั้งสิ้น ทูล ต่างก็สำนึกถึงเรื่องภัยพิบัติแห่งจิตใจของเขาเอง และได้กางมือของเขาสู่พระนิเวศนี้

39. ขอพระองค์ทรงสดับในฟ้าสวรรค์ อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และพระราชทานอภัยและทรงกระทำ และทรงประทานแก่ทุกคนซึ่งพระองค์ทรงทราบจิตใจตามการประพฤติทั้งสิ้นของเขา (เพราะพระองค์คือพระองค์เท่านั้นที่ทรงทราบจิตใจแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์)

40. เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะได้ยำเกรงพระองค์ตลอดวันเวลาที่เขาทั้งหลายอาศัยในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย

41. ยิ่งกว่านั้นอีกเกี่ยวกับชนต่างด้าว ผู้ซึ่งไม่ใช่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อเขามาจากประเทศเมืองไกล เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์

42. (เพราะเขาทั้งหลายจะได้ยินถึงพระนามใหญ่ยิ่งของพระองค์ และถึงพระหัตถ์อันมหิทธิฤทธิ์ของพระองค์ และถึงพระกรที่เหยียดออกของพระองค์) เมื่อเขามาอธิษฐานตรงต่อพระนิเวศนี้

43. ก็ขอพระองค์ทรงสดับในฟ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอทรงกระทำตามทุกสิ่งซึ่งชนต่างด้าวได้ทูลขอต่อพระองค์ เพื่อว่าชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกจะรู้จักพระนามของพระองค์และเกรงกลัวพระองค์ ดัง

อิสราเอลประชาชนของพระองค์ยำเกรงพระองค์อยู่นั้น และเพื่อเขาทั้งหลายจะทราบ ว่า พระนิเวศนี้ซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้ เขาเรียกกันด้วยพระนามของพระองค์

44. ถ้าประชาชนของพระองค์ออกไปทำสงครามต่อสู้ศัตรูของเขาทั้งหลาย จะเป็นโดยทางใดที่พระองค์ทรงใช้เขาออกไปก็ตาม และเขาทั้งหลายได้อิฐฐานต่อพระเยโฮวาห์ตรงต่อเมืองซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรรไว้ และตรงต่อพระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างสำหรับพระนามของพระองค์

45. ขอพระองค์ทรงสถาปนาอิฐฐานของเขาและคำวิงวอนของเขาในฟ้าสวรรค์ และขอทรงให้สิทธิอันชอบธรรมของเขาคงอยู่

46. ถ้าเขาทั้งหลายกระทำบาปต่อพระองค์ (เพราะไม่มีมนุษย์สักคนหนึ่งซึ่งมิได้กระทำบาป) และพระองค์ทรงกริ้วต่อเขา และทรงมอบเขาไว้กับศัตรู เขาจึงถูกจับไปเป็นเชลยยังแผ่นดินของศัตรูนั้น ไม่ว่าไกลหรือใกล้

47. แต่ถ้าเขาสำนึกผิดในใจในแผ่นดินซึ่งเขาได้ถูกจับไปเป็นเชลยและได้กลับใจ และได้ทำการวิงวอนต่อพระองค์ในแผ่นดินของผู้จับเขาไปเป็นเชลย ทูลว่า 'ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาป และได้ประพฤติชั่วร้ายและได้กระทำความชั่ว'

48. ถ้าเขาทั้งหลายกลับมาหาพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของเขาในแผ่นดินแห่งศัตรูทั้งหลายของเขา ผู้ซึ่งจับเขาไปเป็นเชลย และอิฐฐานต่อพระองค์ตรงต่อแผ่นดินของเขา ซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย คือเมืองซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกสรรไว้ และพระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เพื่อพระนามของพระองค์

49. ขอพระองค์ทรงสถาปนาอิฐฐานและคำวิงวอนของเขาในฟ้าสวรรค์ อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอทรงให้สิทธิอันชอบธรรมของเขาคงอยู่

50. และขอทรงประทานอภัยแก่ประชาชนของพระองค์ผู้ได้กระทำบาปต่อพระองค์ และทรงประทานอภัยต่อการละเมิดทั้งหลายของเขา ซึ่งเขาได้กระทำต่อพระองค์ และให้เขาเป็นที่เมตตาของคนเหล่านั้นที่จับเขาทั้งหลายไปเป็นเชลย เพื่อเขาทั้งหลายจะได้รับความเมตตาจากเขา

51. เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นประชาชนของพระองค์ และเป็นมรดกของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงนำออกมาจากอียิปต์ จากท่ามกลางเตาเหล็ก

52. ขอพระเนตรของพระองค์จงลี้มอยู่ต่อคำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์ และต่อคำวิงวอนของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ ขอทรงสถาปนาบรรดาเรื่องที่เขาทั้งหลายร้องต่อพระองค์

53. เพราะพระองค์ทรงแยกเขาจากท่ามกลางชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินโลก ให้เป็นมรดกของพระองค์ ตามซึ่งพระองค์ตรัสทางโมเสส ผู้รับใช้ของพระองค์ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ในเมื่อพระองค์ทรงนำบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายออกจากอียิปต์

54. ครั้นซาโลมอนทรงจบคำอิฐฐาน และคำวิงวอนทั้งสิ้นนี้ต่อพระเยโฮวาห์แล้ว ก็ทรงลุกขึ้นจากหน้าแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ที่ซึ่งทรงคุกเข่าพร้อมกับกางพระหัตถ์สู่ฟ้าสวรรค์

55. และพระองค์ทรงประทับยืน และทรงให้พรแก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งสิ้นด้วยเสียงดังว่า

56. สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงพระราชทานการหยุดพักแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ ตามซึ่งพระองค์ทรง

สัญญาไว้ทุกประการ พระสัญญาอันดีทั้งสิ้นของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงสัญญาทางโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์นั้นไม่ ล้มเหลวสักคำเดียว

57. ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายสถิตกับเราดังที่พระองค์ได้สถิตกับบรรพบุรุษของเรา ขอพระองค์อย่า ทรงละเราหรือทอดทิ้งเราเสีย

58. เพื่อพระองค์ทรงโน้มจิตใจของเราให้มาหาพระองค์ ที่จะดำเนินในทางทั้งสิ้นของพระองค์ และรักษาบรรดาพระ บัญญัติของพระองค์ กฎเกณฑ์ของพระองค์ และคำตัดสินของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงบัญญัติไว้แก่บรรพบุรุษของ เรา

59. ขอให้ถ้อยคำเหล่านี้ของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้วิงวอนขอต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ให้อยู่ใกล้พระเยโฮวา ห์พระเจ้าของพวกเราทั้งวันและคืน และขอให้สิทธิอันชอบธรรมของผู้รับใช้ของพระองค์คงอยู่ และให้สิทธิอันชอบ ธรรมของอิสราเอลประชาชนของพระองค์คงอยู่ ตามต้องการแต่ละวัน

60. เพื่อบรรดาชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกจะทราบว่าคุณโฮวาห์นั้นเป็นพระเจ้า ไม่มีองค์อื่นเลย

61. เพราะฉะนั้นขอให้จิตใจของท่านทั้งหลายบริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา คือที่จะดำเนินอยู่ในกฎเกณฑ์ ของพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ ดังในเวลานี้

62. แล้วกษัตริย์และชนอิสราเอลทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ได้ถวายเครื่องสัตวบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

63. และซาโลมอนได้ถวายเครื่องสันติบูชา ซึ่งพระองค์ทรงถวายแด่พระเยโฮวาห์ คือวัวสองหมื่นสองพันตัว และแกะ หนึ่งแสนสองหมื่นตัว กษัตริย์และชนอิสราเอลทั้งปวงจึงอุทิศถวายพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์

64. ในวันเดียวกันนั้นกษัตริย์ทรงทำพิธีชำระส่วนกลางของลาน ซึ่งอยู่หน้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เพราะว่าที่ นั้นพระองค์ได้ถวายเครื่องเผาบูชา และธัญญาบูชา และส่วนไขมันของสันติบูชา เพราะว่าแท่นทองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ต่อ พระพักตร์พระเยโฮวาห์นั้นเล็กเกินไป ไม่พอรับเครื่องเผาบูชาและธัญญาบูชา และส่วนไขมันของสันติบูชา

65. ซาโลมอนจึงทรงฉลองเทศกาลในเวลานั้น พร้อมกับอิสราเอลทั้งปวง เป็นชุมนุมมโหฬาร มีคนมาตั้งแต่ทางเข้า เมืองฮามัทจนถึงแม่น้ำแห่งอียิปต์ ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เป็นเจ็ดวันและเจ็ดวันคือสิบสี่วัน

66. ในวันที่แปดพระองค์ทรงให้ประชาชนกลับ เขาทั้งหลายก็ถวายพระพรแต่กษัตริย์ และกลับไปสู่ถิ่นที่ของตน ด้วยจิตใจชื่นบานและยินดี เนื่องด้วยความดีทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ และแก่ อิสราเอลประชาชนของพระองค์

บทที่ 9

1. อยู่มาเมื่อซาโลมอนได้สร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และพระราชวังของกษัตริย์ และบรรดาสิ่งซึ่งซาโลมอนมี พระประสงค์จะสร้างนั้นสำเร็จแล้ว
2. พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ซาโลมอนเป็นครั้งที่สอง ดังที่พระองค์ทรงปรากฏแก่ท่านที่กิเบโอน
3. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าและคำวิงวอนของเจ้าซึ่งเจ้าได้กระทำต่อเรานั้นแล้ว เราได้รับพระนิเวศซึ่งเจ้าได้สร้างนี้ไว้เป็นสถานบริสุทธิ์และได้ประดิษฐานนามของเราไว้ที่นั่นเป็นนิตย์ ตาของเราและใจของเราจะอยู่ที่นั่นตลอดไป
4. และถ้าเจ้าดำเนินต่อหน้าเราดังดาวิดบิดาของเจ้าได้ดำเนินด้วยใจซื่อสัตย์ และด้วยความเที่ยงธรรม กระทำทุกอย่างตามที่เราได้บัญชาเจ้าไว้ และรักษากฎเกณฑ์ของเรา และคำตัดสินของเรา
5. แล้วเราจะสถาปนาราชบัลลังก์ของเจ้าเหนืออิสราเอลเป็นนิตย์ ดังที่เราได้สัญญาต่อดาวิดบิดาของเจ้าว่า 'เจ้าจะไม่ขาดชายผู้หนึ่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล'
6. แต่ถ้าเจ้าหันไปจากการติดตามเรา ตัวเจ้าเองหรือลูกหลานของเจ้าก็ดี และมีได้รักษาบัญญัติของเราและกฎเกณฑ์ของเรา ซึ่งเราได้ตั้งไว้ต่อหน้าเจ้า แต่ไปปรนนิบัติพระอื่นและนมัสการพระนั้น
7. แล้วเราจะตัดอิสราเอลออกเสียจากแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขาทั้งหลาย และพระนิเวศนี้ซึ่งเราได้กระทำให้เป็นสถานบริสุทธิ์เพื่อนามของเรา เราจะเหวี่ยงออกเสียจากสายตาของเรา และอิสราเอลจะเป็นคำภาษิตและคำครหาท่ามกลางชนชาติทั้งปวง
8. และพระนิเวศนี้ ซึ่งจะเห็นได้ทันใด ทุกคนที่ผ่านไปจะฉงนสนเท่ห์ และเขาจะเย้ยหยันและกล่าวว่า 'เหตุไฉนพระเยโฮวาห์จึงได้กระทำดังนี้แก่แผ่นดินนี้ และแก่พระนิเวศนี้'
9. แล้วเขาจะตอบว่า 'เพราะว่าเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา ผู้ได้ทรงนำบรรพบุรุษของเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ และได้ยึดถือพระอื่น และนมัสการและปรนนิบัติพระนั้น เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงนำเหตุร้ายทั้งสิ้นนี้มาเหนือเขาทั้งหลาย'
10. อยู่มาเมื่อสิ้นยี่สิบปี ซึ่งซาโลมอนได้ทรงสร้างอาคารสองหลัง คือพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระราชวังของกษัตริย์
11. (ฮีรามกษัตริย์เมืองไทระได้ส่งไม้สนสีดาร์ ไม้สนสามใบและทองคำให้แก่ซาโลมอนตามที่พระองค์มีพระประสงค์แล้ว) กษัตริย์ซาโลมอนจึงทรงประทานหัวเมืองในแผ่นดินกาลิลีให้แก่ฮีรามยี่สิบหัวเมือง
12. แต่เมื่อฮีรามเสด็จจากเมืองไทระเพื่อชมหัวเมืองซึ่งซาโลมอนประทานแก่ท่าน หัวเมืองเหล่านั้นไม่เป็นที่พอพระทัยท่าน
13. เพราะฉะนั้นท่านจึงว่า พระอนุชาเอ๋ย เมืองซึ่งท่านประทานแก่ข้าพเจ้านั้นเป็นเมืองอะไรอย่างนี้ เขาจึงเรียกเมืองเหล่านั้นว่าแผ่นดินคาบูลจนทุกวันนี้
14. ฮีรามได้ส่งทองคำหนึ่งร้อยยี่สิบตะลันต์ให้แก่กษัตริย์
15. นี่เป็นเรื่องแรงงานเกณฑ์ ซึ่งกษัตริย์ซาโลมอนได้เกณฑ์เพื่อสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระราชวัง

ของพระองค์ และป้อมมิลโล และกำแพงกรุงเยรูซาเล็ม และฮาไซร์ และเมกิดโด และเกเซอร์

16. ฟาโรห์กษัตริย์อียิปต์ได้ยกทัพขึ้นมายึดเมืองเกเซอร์และเอาไฟเผาเสีย และได้ฆ่าคนคานาอันซึ่งอยู่ในเมืองนั้น และได้ยกเมืองนั้นให้แกธิดาของท่านเป็นสินสมรสคือ มเหสีของซาโลมอน
17. ซาโลมอนจึงสร้างเกเซอร์ขึ้นใหม่ และสร้างเมืองเบธโฮโรนล่าง
18. ทั้งเมืองบาอัลทและเมืองทัดโมร์ในถิ่นทุรกันดารในแผ่นดิน
19. ทั้งบรรดาหัวเมืองคลังหลวงที่ซาโลมอนมีอยู่ และหัวเมืองสำหรับบรรดาของพระองค์ และหัวเมืองสำหรับพลม้าของพระองค์ และสิ่งใด ๆ ที่ซาโลมอนมีพระประสงค์จะสร้างในกรุงเยรูซาเล็ม ในเลบานอน และทั่วแผ่นดินซึ่งอยู่ในอาณาจักรของพระองค์
20. ประชาชนทั้งปวงซึ่งเหลืออยู่จากคนอามไรต์ คนฮิตไทต์ คนเปริสซี คนฮีไวต์ และคนเยบูนัส ผู้ซึ่งไม่ใช่คนอิสราเอล
21. ลูกหลานของเขาที่เหลืออยู่ในแผ่นดิน ซึ่งประชาชนอิสราเอลไม่สามารถจะทำลายให้สิ้นได้ บุคคลเหล่านี้ซาโลมอนทรงเกณฑ์ให้เป็นทาสอยู่จนทุกวันนี้
22. แต่ประชาชนอิสราเอลนั้น ซาโลมอนหาได้ทรงกระทำให้เป็นทาสไม่ เขาทั้งหลายเป็นทหาร เป็นข้าราชการ เป็นผู้บังคับบัญชาของพระองค์ เป็นนายทหารของพระองค์ เป็นผู้บังคับการรถรบของพระองค์และเป็นพลม้าของพระองค์
23. เหล่านี้เป็นเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่เหนือพระราชกิจของซาโลมอนจำนวนห้าร้อยห้าสิบคน เป็นผู้ดูแลประชาชนที่ทำงาน
24. แต่ธิดาของฟาโรห์ได้ขึ้นไปจากนครดาวิด ถึงพระตำหนักของพระนางเองซึ่งซาโลมอนได้สร้างให้พระนาง แล้วพระองค์จึงสร้างป้อมมิลโล
25. ปีละสามครั้ง ซาโลมอนได้ทรงถวายเครื่องเผาบูชา และเครื่องสันติบูชาบนแท่นบูชา ซึ่งพระองค์ทรงสร้างถวายพระเยโฮวาห์ ทรงเผาเครื่องหอมบนแท่นบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ดังนั้นพระองค์จึงสร้างพระนิเวศจนสำเร็จ
26. กษัตริย์ซาโลมอนทรงสร้างกองเรือกำปั่นที่เอซีโอนเกเบอร์ ซึ่งอยู่ใกล้เอโลท บนฝั่งทะเลแดงในแผ่นดินเอโดม
27. และฮีรามได้ส่งข้าราชการและพลเรือผู้ซึ่งคุ้นเคยกับทะเลไปกับกองกำปั่นพร้อมกับข้าราชการของซาโลมอน
28. เขาทั้งหลายไปถึงเมืองโอเฟอร์ และนำทองคำมาจากที่นั่น จำนวนสี่ร้อยยี่สิบตะลันต์และนำมาถวายกษัตริย์ซาโลมอน

1. เมื่อพระราชินีแห่งเซบาทรงไต่ยนกิตติศัพท์แห่งซาโลมอนเกี่ยวกับพระนามของพระเยโฮวาห์ พระนางก็เสด็จมาทดลองพระองค์ด้วยปัญหาต่างๆ
2. พระนางเสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็ม พร้อมด้วยข้าราชการมากมาย มีฝูงอูฐบรรทุกเครื่องเทศและทองคำเป็นอันมาก และเพชรพลอยต่างๆ และเมื่อพระนางเสด็จมาถึงซาโลมอนแล้ว พระนางก็ทูลเรื่องในพระทัยต่อพระองค์ทุกประการ
3. และซาโลมอนตรัสตอบปัญหาของพระนางทั้งสิ้น ไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนอยู่พ้นกษัตริย์ซึ่งพระองค์จะทรงอธิบายแก่พระนางไม่ได้
4. และเมื่อพระราชินีแห่งเซบาทรงเห็นพระสติปัญญาทั้งสิ้นของซาโลมอน และพระราชวังที่พระองค์ทรงสร้าง
5. ทั้งอาหารที่โต๊ะเสวย กับบรรดาข้าราชการที่ประจำอยู่ และมหาดเล็กที่คอยรับใช้อยู่ตลอด จนเครื่องแต่งกาย และพนักงานเชิญถ้วยของพระองค์ และการเสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พระทัยของพระนางก็ลดลงทีเดียว
6. พระนางทูลกษัตริย์ว่า ข้าพเจ้าทราบดีว่า หอมมัจฉินไต่ยนในประเทศของหอมมัจฉิน ถึงพระราชกิจและพระสติปัญญาของพระองค์เป็นความจริง
7. แต่หอมมัจฉินมิได้เชื่อถ้อยคำนั้น จนหอมมัจฉินมาเฝ้า และตาของหอมมัจฉินได้เห็นเอง และดูเถิด ที่เขาบอกแก่หอมมัจฉินก็ไม่ถึงครึ่งหนึ่ง พระสติปัญญาและความมั่งคั่งของพระองค์ก็มากยิ่งขึ้นกว่าชาวคราวที่หอมมัจฉินไต่ยน
8. บรรดาคนของพระองค์ก็เป็นสุข บรรดาข้าราชการเหล่านี้ของพระองค์ผู้ปฏิบัติงานประจำต่อพระพักตร์พระองค์ และฟังพระสติปัญญาของพระองค์ก็เป็นสุข
9. สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ผู้ทรงพอพระทัยในพระองค์ และทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้บนบัลลังก์แห่งอิสราเอล เพราะพระเยโฮวาห์ทรงรักอิสราเอลเป็นนิรันดร์พระองค์จึงทรงแต่งตั้งให้พระองค์เป็นกษัตริย์ เพื่อว่าพระองค์จะทรงอำนวยความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม
10. แล้วพระนางก็ถวายทองคำหนึ่งร้อยยี่สิบตะลันต์แด่กษัตริย์ ทั้งเครื่องเทศเป็นจำนวนมาก และเพชรพลอยต่างๆ ไม่มีเครื่องเทศมากมายดังนี้อีก ดังที่พระราชินีแห่งเซบาถวายแด่กษัตริย์ซาโลมอน
11. ยิ่งกว่านั้นอีก กองกำปั่นของฮีรามซึ่งได้นำทองคำมาจากโอฟีร์ ได้นำไม้จันทน์แดงและเพชรพลอยต่างๆ จำนวนมากหลายมาจากโอฟีร์
12. และกษัตริย์ทรงใช้ไม้จันทน์แดงทำเสาพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ และสำหรับพระราชวังของกษัตริย์ และทำพิณเขาคู่และพิณใหญ่สำหรับนักร้อง จนทุกวันนี้ก็ไม่เคยมีไม้จันทน์แดงมาหรือเห็นอย่างนี้อีก
13. กษัตริย์ซาโลมอนทรงพระราชทานทุกอย่างแก่พระราชินีแห่งเซบา ตามที่พระนางมีพระประสงค์ นอกจากสิ่งที่พระราชทานมาจากความอุดมสมบูรณ์ของกษัตริย์แล้วสิ่งใดๆที่พระนางทูลขอ ซาโลมอนก็พระราชทาน ดังนั้น พระนางก็เสด็จกลับไปยังแผ่นดินของพระนาง พร้อมกับข้าราชการของพระนาง
14. นำหนักของทองคำที่นำมาส่งซาโลมอนในปีหนึ่งนั้นเป็นทองคำหกร้อยหกสิบหกตะลันต์

15. นอกเหนือจากทองคำซึ่งมาจากพ่อค้า และจากการค้าของพวกพ่อค้า และจากกษัตริย์ทั้งปวงของประเทศอาระเบีย และจากบรรดาเจ้าเมืองแห่งแผ่นดิน
16. กษัตริย์ชาโลมอนทรงสร้างโล่ใหญ่สองร้อยอันด้วยทองคำทูป โล่อันหนึ่งใช้ทองคำหกร้อยเซเชล
17. และพระองค์ทรงสร้างโล่สามร้อยอันด้วยทองคำทูป โล่อันหนึ่งใช้ทองคำสามมานา และกษัตริย์ทรงเก็บโล่ไว้ในพระตำหนักพนาเลบานอน
18. กษัตริย์ทรงกระทำพระที่นั่งงาช้างขนาดใหญ่ด้วย และทรงบุด้วยทองคำอย่างงามที่สุด
19. พระที่นั่งนั้นมีบันไดหกชั้น พนักหลังของพระที่นั่งนั้นกลมข้างบน และสองข้างพระที่นั่งมีที่วางพระหัตถ์ มีสิงโตสองตัวยืนอยู่ข้างๆที่วางพระหัตถ์
20. มีสิงโตอีกสิบสองตัวยืนอยู่ที่นั้นบนหกชั้นบันไดทั้งสองข้าง เขาไม่เคยทำในราชอาณาจักรใดๆเหมือนอย่างนี้
21. ภาชนะทั้งสิ้นสำหรับเครื่องดื่มของกษัตริย์ชาโลมอนทำด้วยทองคำ และภาชนะทั้งสิ้นของพระตำหนักพนาเลบานอนทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ไม่มีที่ทำด้วยเงินเลย เงินนั้นถือว่าเป็นของไม่มีค่าอะไรในสมัยของชาโลมอน
22. เพราะว่ากษัตริย์มีกองกำปั่นเมืองทารซิช เดินทะเลพร้อมกับกองกำปั่นของฮีราม กองกำปั่นเมืองทารซิชนำทองคำ เงิน งาช้าง ลิง และนกยูงมาสามปีต่อครั้ง
23. ดังนั้นแหละ กษัตริย์ชาโลมอนจึงได้เปรียบกว่าบรรดากษัตริย์อื่นๆแห่งแผ่นดินโลกในเรื่องสมบัติและสติปัญญา
24. และทั่วทั้งโลกก็แสวงหาที่จะเข้าเฝ้าชาโลมอน เพื่อจะฟังพระสติปัญญาซึ่งพระเจ้าพระราชทานไว้ในใจของท่าน
25. ทุกคนก็นำเครื่องบรรณาการของเขามา เป็นเครื่องทำด้วยเงิน เครื่องทำด้วยทองคำ เครื่องแต่งกาย เครื่องอาวุธ เครื่องเทศ ม้า และล่อ ตามจำนวนกำหนดทุกๆปี
26. ชาโลมอนทรงสะสมรถรบและพลม้า พระองค์ทรงมีรถรบหนึ่งพันสี่ร้อยคัน และพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน ซึ่งพระองค์ทรงให้ประจำอยู่ที่หัวเมืองรถรบ และอยู่กับกษัตริย์ในกรุงเยรูซาเล็ม
27. และกษัตริย์ทรงกระทำให้เงินนั้นเป็นของสามัญในกรุงเยรูซาเล็มเหมือนก้อนหิน และทรงกระทำให้มีสนสิดาร์มากมายเหมือนไม้มะเดื่อแห่งหุบเขา
28. ม้าอันเป็นสินค้าเข้าของชาโลมอนมาจากอียิปต์ พร้อมด้วยเส้นด้ายสำหรับผ้าปาน และบรรดาพ่อค้าของกษัตริย์รับเส้นด้ายสำหรับผ้าปานนั้นมาตามราคา
29. จะนำรถรบคันหนึ่งเข้ามาจากอียิปต์ได้ในราคาหกร้อยเซเชลเงิน ม้าตัวหนึ่งหนึ่งร้อยห้าสิบ ดังนั้นโดยทางพวกพ่อค้าเขาก็ส่งออกไปยังบรรดากษัตริย์ทั้งปวงของคนฮิตไทต์ และบรรดากษัตริย์ของซีเรีย

1. แต่กษัตริย์ซาโลมอนทรงรักหญิงต่างด้าวหลายคน นอกจากธิดาของฟาโรห์ มีหญิงคนโมอับ คนอัมโมน คนเอโดม คนไซดอน และคนฮิตไทต์
2. เป็นของประชาชาติซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับคนอิสราเอลว่า เจ้าทั้งหลายอย่าเข้าไปแต่งงานกับเขาทั้งหลาย หรืออย่าเข้ามาแต่งงานกับเจ้า เพราะเขาจะหันจิตใจของเจ้าไปตามพระของเขาเป็นแน่ ซาโลมอนทรงติดพันกับคนเหล่านี้ด้วยความรัก
3. พระองค์ทรงมีมเหสีเจ็ดร้อยคือเจ้าหญิง และนางห้ามสามร้อย และบรรดามเหสีของพระองค์ก็ทรงหันพระทัยของพระองค์ไปเสีย
4. เพราะอยู่มาเมื่อซาโลมอนทรงพระชราแล้ว มเหสีของพระองค์ได้หันพระทัยของพระองค์ให้ไปตามพระอื่น และพระทัยของพระองค์หาได้บริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ดังพระทัยของดาวิดราชบิดาของพระองค์ไม่
5. เพราะซาโลมอนทรงดำเนินตามพระอัชโทเรท พระแม่เจ้าของคนไซดอน และตามพระมิลโคมสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของคนอัมโมน
6. ซาโลมอนจึงทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และมีได้ทรงติดตามพระเยโฮวาห์อย่างเต็มกำลังดังดาวิดราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำมาแล้วนั้น
7. แล้วซาโลมอนได้ทรงสร้างปุษนียสถานสูงสำหรับพระเคโมช สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของโมอับ ในภูเขาที่อยู่หน้ากรุงเยรูซาเล็ม และสำหรับพระโมเลค สิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของคนอัมโมน
8. และพระองค์จึงทรงกระทำดั่งนั้นเพื่อมเหสีต่างด้าวของพระองค์ทั้งสิ้น ผู้ที่ได้เฝ้าเครื่องหอมและถวายเครื่องสัตวบูชาแก่บรรดาพระของเขา
9. พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วต่อซาโลมอน เพราะพระทัยของท่านได้หันไปเสียจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ได้ทรงปรากฏแก่ท่านสองครั้งแล้ว
10. และได้ทรงบัญชาท่านเกี่ยวกับเรื่องนี้ ว่าท่านไม่ควรไปติดตามพระอื่น แต่ท่านมิได้รักษาพระบัญชาของพระเยโฮวาห์
11. เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาโลมอนว่า เนื่องด้วยเจ้าได้กระทำเช่นนี้ และเจ้ามิได้รักษาพันธสัญญาของเรา และกฎเกณฑ์ของเรา ซึ่งเราได้บัญชาเจ้าไว้ เราจะฉีกอาณาจักรเสียจากเจ้าเป็นแน่และให้แก่ข้าราชการของเจ้า
12. กระนั้นก็ดีเพราะเห็นแก่ดาวิดบิดาของเจ้าเราจะไม่กระทำในวันเวลาของเจ้า แต่เราจะฉีกออกจากมือบุตรชายของเจ้า
13. อย่างไรก็ตามก็ดี เราจะไม่ฉีกเสียหมดอาณาจักร แต่เราจะให้ตระกูลหนึ่งแก่บุตรชายของเจ้า เพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา และเพื่อเห็นแก่เยรูซาเล็มซึ่งเราได้เลือกไว้
14. พระเยโฮวาห์ทรงให้ปฏิบัตย์เกิดขึ้นต่อสุ้ซาโลมอน คือฮาดัดคนเอโดม ท่านเป็นเชื้อสายราชวงศ์แห่งเอโดม
15. เพราะอยู่มาเมื่อดาวิดอยู่ในเอโดม และโยอาบผู้บัญชาการกองทัพได้ขึ้นไปฝังผู้ที่ถูกฆ่า หลังจากเขาได้ฆ่าผู้ชายทุกคนในเอโดมเสีย

16. (เพราะโยอาบและคนอิสราเอลทั้งสิ้นยังอยู่ที่นั่นหกเดือน จนกว่าเขาได้ฆ่าผู้ชายทุกคนในเอโดม)
17. ฮาตัดได้หนีไปอียิปต์ พร้อมกับคนเอโดมบางคนผู้เป็นข้าราชการของบิดาของท่าน ครั้งนั้นฮาตัดยังเป็นเด็กเล็ก ๆ อยู่
18. เขาทั้งหลายยกออกจากมีเดียนมายังปาราน และพาคนจากปารานมากับเขาและมาถึงอียิปต์ ฝ่าฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ ผู้ประทานเรือนหลังหนึ่งแก่เขา และกำหนดให้ได้รับปันเสบียงอาหาร และประทานที่ดินให้เขาด้วย
19. และฮาตัดเป็นที่โปรดปรานยิ่งในสายตาของฟาโรห์ ฟาโรห์จึงประทานน้องสาวของมเหสีของท่านเอง คือขนิษฐาของพระราชินีทาเปเนสให้เป็นภรรยาเขา
20. และขนิษฐาของทาเปเนสก็ประสูติเกนุบัทให้ท่านเป็นบุตรชาย ผู้ซึ่งทาเปเนสให้หย่าในวังของฟาโรห์ และเกนุบัทอยู่ในวังของฟาโรห์ในหมู่ราชโอรสของฟาโรห์
21. แต่เมื่อฮาตัดอยู่ในอียิปต์ได้ยินว่าดาวิดได้ล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์แล้ว และโยอาบผู้บัญชาการกองทัพก็สิ้นชีวิตแล้ว ฮาตัดจึงทูลฟาโรห์ว่า ขอข้าพระองค์ทูลลาเพื่อข้าพระองค์จะกลับไปยังประเทศของข้าพระองค์เอง
22. แต่ฟาโรห์ตรัสกับท่านว่า ท่านอยู่กับเราชาติสิ่งใดหรือ ดูกูเถิด ท่านจึงเสาะหาที่จะกลับไปยังประเทศของท่าน และท่านก็ทูลพระองค์ว่า ไม่ชาติสิ่งใดพระเจ้าข้า แต่ขอให้ข้าพระองค์ไปเถิด
23. พระเจ้าได้ทรงให้ปฏิภักษ์เกิดขึ้นต่อสู้อีกคนหนึ่ง คือเรโชนบุตรชายของเอลียาดา ผู้ที่หนีไปจากฮาตัดเอเซอร์ กษัตริย์แห่งโคบาห์เจ้านายของตน
24. เมื่อดาวิดเข่นฆ่าชาวโคบาห์เขาก็รวบรวมผู้คนให้อยู่กับเขา กลายเป็นหัวหน้าของกองปล้น และเขาทั้งหลายก็ไปยังเมืองดามัสกัสอาศัยอยู่ที่นั่น และครอบครองเมืองดามัสกัส
25. ท่านเป็นปฏิภักษ์ของอิสราเอลตลอดวันเวลาของซาโลมอน นอกจากเหตุร้ายที่ฮาตัดได้กระทำ และท่านเกลียดชังอิสราเอล และได้ปกครองอยู่เหนือซีเรีย
26. เยโรโบอัมบุตรชายเนบัท คนเอฟราอิม ชาวเมืองเศเรดาห์ข้าราชการคนหนึ่งของซาโลมอน มารดาชื่อเศรฎาห์เป็นหญิงม่าย ได้ยกมือขึ้นต่อสู้อีกด้วย
27. ต่อไปนี้เป็นสาเหตุที่ท่านยกมือขึ้นต่อสู้อีกกษัตริย์ คือซาโลมอนทรงสร้างป้อมมิลโล และอุดช่องกำแพงนครของดาวิดราชบิดาของพระองค์
28. เยโรโบอัมเป็นทแกล้วทหาร เมื่อซาโลมอนทรงเห็นว่าชายหนุ่มคนนั้นเป็นคนขยัน พระองค์จึงให้ท่านดูแลเหนือแรงงานเกณฑ์ทั้งสิ้นของวงศ์วานโยเซฟ
29. และอยู่มาในคราวนั้นเมื่อเยโรโบอัมออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม อาหิยาห์ผู้พยากรณ์ชาวซีโลห์ได้พบท่านที่กลางทาง อาหิยาห์สวมเสื้อใหม่ตัวหนึ่ง และคนทั้งสองก็อยู่ล่ำฟั่งในทุ่งนา
30. แล้วอาหิยาห์ก็จับเสื้อใหม่ที่สวมอยู่นีกออกเป็นสิบสองชิ้น
31. และท่านพูดกับเยโรโบอัมว่า ท่านจงเอาไปสิบชิ้น เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า `ดูเถิด เราจะฉีกอาณาจักรจากมือของซาโลมอน และจะให้เจ้าสิบตระกูล

32. (แต่เขาจะมีตระกูลหนึ่งเพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา และเพื่อเห็นแก่เยรูซาเล็มเมืองซึ่งเราเลือกจากท่ามกลางตระกูลทั้งปวงของอิสราเอล)
33. เพราะเขาได้ทอดทิ้งเรา และได้หันมัสการพระอัชโทเรท พระนางเจ้าของชาวไซดอน เคโมชพระของโมอับ และมีลโคมพระของคนอัมโมน และมีได้ดำเนินในทางของเรา เพื่อจะกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา และรักษากฎเกณฑ์ของเรา และคำตัดสินของเรา อย่างกับดาวิดบิดาของเขาได้กระทำนั้น
34. ถึงกระนั้นก็ดี เราจะไม่เอาอาณาจักรทั้งหมดออกจากมือของเขา แต่เราจะกระทำให้เขาเป็นผู้ครอบครองอยู่ตลอดวันเวลาแห่งชีวิตของเขา เพราะเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราผู้ซึ่งเราได้เลือกไว้ เพราะเขาได้รักษาบัญญัติของเราและกฎเกณฑ์ของเรา
35. แต่เราจะเอาอาณาจักรออกจากมือบุตรชายของเขา และจะมอบให้เจ้าสิบตระกูล
36. เรายังจะให้ตระกูลหนึ่งแก่บุตรชายของเขา เพื่อดาวิดผู้รับใช้ของเราจะมีประทีปดวงหนึ่งต่อหน้าเราในกรุงเยรูซาเล็มเสมอ เป็นเมืองซึ่งเราได้เลือกเพื่อประดิษฐานนามของเราไว้ที่นั่น
37. เราจะเอาตัวเจ้า และเจ้าจะปกครองให้กว้างขวางตามขอบใจของเจ้า และเจ้าจะเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล
38. และจะเป็นดังนี้ว่าถ้าเจ้าเชื่อฟังทุกสิ่งที่เราบัญชาแก่เจ้า และจะดำเนินในทางทั้งหลายของเรา และกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา โดยรักษากฎเกณฑ์ของเรา และบัญญัติของเราดังดาวิดผู้รับใช้ของเราได้กระทำ เราจะอยู่กับเจ้า และจะสร้างเจ้าให้เป็นราชวงศ์ที่มั่นคง ดังที่เราได้สร้างเพื่อดาวิดมาแล้ว และเราจะให้อิสราเอลแก่เจ้า
39. ด้วยเหตุนี้เราจะให้ความทุกข์ใจแก่เชื้อสายของดาวิด แต่ไม่เป็นนิรันดร์
40. ฉะนั้นซาโลมอนจึงทรงหาช่องจะประหารเยโรโบอัมเสีย แต่เยโรโบอัมได้ลุกขึ้นหนีเข้าไปในอียิปต์ ไปยังซิชัก กษัตริย์อียิปต์ และอยู่ในอียิปต์จนถึงซาโลมอนสิ้นพระชนม์
41. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของซาโลมอน และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และพระสติปัญญาของพระองค์มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพระราชกิจของซาโลมอนหรือ
42. และเวลาที่ซาโลมอนทรงครอบครองในเยรูซาเล็มเหนืออิสราเอลทั้งสิ้นนั้น เป็นสี่สิบปี
43. และซาโลมอนก็ล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพพระองค์ไว้ในนครของดาวิดราชบิดาของพระองค์ และเรโอบอัมราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน

1. เรโอบอัมได้ไปยังเมืองเซเคม เพราะอิสราเอลทั้งปวงได้มายังเซเคมเพื่อจะตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์
2. และอยู่มาเมื่อเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทได้ยินเรื่องนั้น เพราะท่านยังอยู่ในอียิปต์ (ที่ซึ่งท่านหนีไปจากพระพักตร์กษัตริย์ชาโลมอน เยโรโบอัมอาศัยอยู่ในอียิปต์)
3. เขาทั้งหลายก็ใช้คนไปเรียกท่าน เยโรโบอัมกับชุมนุมชนอิสราเอลทั้งหมดได้มาทูลเรโอบอัมว่า
4. พระราชบิดาของพระองค์ได้กระทำให้แอกของข้าพระองค์หนักนัก เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงผ่อนการปรนนิบัติอย่างทุกขหนักของพระราชบิดาของพระองค์ และแอกอันหนักของพระองค์เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายให้เบาลงเสีย และข้าพระองค์ทั้งหลายจะปรนนิบัติพระองค์
5. พระองค์ตรัสกับเขาว่า จงกลับไปเสียสักสามวัน แล้วจึงมาหาเราอีก ประชาชนจึงกลับไป
6. แล้วกษัตริย์เรโอบอัมก็ทรงปรึกษากับบรรดาผู้เฒ่า ผู้ปฏิบัติงานประจำชาโลมอนราชบิดาของพระองค์ขณะเมื่อพระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่ว่า ท่านทั้งหลายจะแนะนำเราให้ตอบประชาชนนี้อย่างไร
7. เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า ถ้าพระองค์จะทรงเป็นผู้รับใช้ประชาชนนี้ในวันนี้และรับใช้พวกเขา และตรัสตอบคำดีแก่พวกเขา เขาทั้งหลายก็จะเป็นผู้รับใช้ของพระองค์เป็นนิตย์
8. แต่พระองค์ทรงทอดทิ้งคำปรึกษาซึ่งผู้เฒ่าถวายนั้นเสีย และไปปรึกษากับคนหนุ่มซึ่งเติบโตขึ้นมาพร้อมกับพระองค์ และอยู่งานประจำพระองค์
9. และพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า ท่านจะแนะนำเราอย่างไร เพื่อพวกเราจะตอบประชาชนนี้ ผู้ที่ทูลเราว่า 'ขอทรงผ่อนแอกซึ่งพระราชบิดาของพระองค์วางอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายให้เบาลง'
10. และคนหนุ่มเหล่านั้นผู้ได้เติบโตมาพร้อมกับพระองค์ทูลพระองค์ว่า พระองค์จงตรัสตั้งนี้แก่ประชาชนนี้ ผู้ทูลพระองค์ว่า 'พระราชบิดาของพระองค์ได้กระทำให้แอกของข้าพระองค์ทั้งหลายหนัก แต่ขอพระองค์ทรงผ่อนแอกข้าพระองค์ให้เบาลง' นั้น พระองค์จงตรัสแก่เขาทั้งหลายอย่างนี้ว่า 'นิ้วก้อยของเราก็หนักกว่าแอกแห่งราชบิดาของเรา
11. ที่พระราชบิดาของเราวางแอกหนักบนท่านทั้งหลายก็ดีแล้ว เราจะเพิ่มให้แก่แอกของท่านทั้งหลายอีก พระราชบิดาของเราดีสอนท่านทั้งหลายด้วยไม้เรียว แต่เราจะดีสอนท่านทั้งหลายด้วยแส้แมลงป่อง'
12. เยโรโบอัมกับประชาชนทั้งปวงจึงเข้ามาเฝ้าเรโอบอัมในวันที่สาม ดังที่กษัตริย์รับสั่งว่า จงมาหาเราอีกในวันที่สาม
13. และกษัตริย์ตรัสตอบประชาชนอย่างดุตัน ทรงทอดทิ้งคำปรึกษาซึ่งผู้เฒ่าได้ถวายนั้นเสีย
14. และตรัสกับเขาทั้งหลายตามคำปรึกษาของพวกคนหนุ่มว่า พระราชบิดาของเราทำแอกของท่านทั้งหลายให้หนัก แต่เราจะเพิ่มให้แก่แอกของท่านทั้งหลายอีก พระราชบิดาของเราดีสอนท่านทั้งหลายด้วยไม้เรียว แต่เราจะดีสอนท่านทั้งหลายด้วยแส้แมลงป่อง
15. กษัตริย์จึงมิได้ฟังเสียงประชาชนเพราะเหตุการณ่นั้นเป็นมาแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้พระวณะของพระองค์ได้สำเร็จ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสโดยอาหิยาห์ชาวซีโลห์แก่เยโรโบอัมบุตรชายเนบัท
16. และเมื่ออิสราเอลทั้งปวงเห็นว่ากษัตริย์มิได้ทรงฟังเขาทั้งหลาย ประชาชนก็ทูลตอบกษัตริย์ว่า ข้าพระองค์ทั้ง

- หลายมีส่วนอะไรในดาวิด ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่มีส่วนมรดกในบุตรชายของเจสซี โอ อิสราเอลเอ๋ย กลับไปเดินที่
ของตนเถิด ข้าแต่ดาวิด จงดูแลราชวงศ์ของพระองค์เองเถิด อิสราเอลจึงจากไปยังเดินที่ของเขาทั้งหลาย
17. แต่เรโหโบอัมทรงปกครองเหนือประชาชนอิสราเอล ผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองของยูดาห์
18. แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมทรงใช้อาโดรัมนายงานเหนือแรงงานเกณฑ์ไป และอิสราเอลทั้งปวงก็เอาหินขว้างทำนถึง
ตาย แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมก็ทรงรีบขึ้นรถรบของพระองค์ ทรงหนีไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
19. อิสราเอลกบฏต่อราชวงศ์ของดาวิดจนทุกวันนี้
20. และอยู่มาเมื่ออิสราเอลทั้งปวงได้ยินว่าเยโรโบอัมได้กลับมาแล้ว เขาก็ใช้ให้ไปเชิญท่านมาอยู่ที่ประชุม แล้วก็ตั้ง
ท่านให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวง ไม่มีผู้ใดติดตามราชวงศ์ของดาวิด เว้นแต่ตระกูลยูดาห์เท่านั้น
21. เมื่อเรโหโบอัมมายังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พระองค์ได้เรียกประชุมวงศ์วานยูดาห์ทั้งหมด และตระกูลเบนยามิน
เป็นนักรบที่คัดเลือกแล้วหนึ่งแสนแปดหมื่นคน เพื่อจะสู้รบกับวงศ์วานอิสราเอล เพื่อจะเอาราชอาณาจักรคืนมาให้แก่
เรโหโบอัมโอรสของซาโลมอน
22. แต่พระวณะของพระเจ้ามายังเซโอมาร์คนของพระเจ้าว่า
23. จงไปทูลเรโหโบอัมโอรสของซาโลมอนกษัตริย์แห่งยูดาห์ และบอกแก่วงศ์วานทั้งสิ้นของยูดาห์ และของเบนยามิน
และแก่ประชาชนที่เหลืออยู่ว่า
24. 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าอย่าขึ้นไปสู้รบกับประชาชนอิสราเอลญาติพี่น้องของเจ้าเลย จงกลับไปยังบ้านของ
ตนทุกคนเถิด เพราะสิ่งนี้เป็นมาจากเรา' เหตุฉะนั้นเขาจึงจะเชื่อฟังพระวณะของพระเยโฮวาห์ และกลับไปบ้านเสีย
ตามพระวณะของพระเยโฮวาห์
25. แล้วเยโรโบอัมก็สร้างเมืองเซเคมในถิ่นที่อกเขาเอฟราอิม และอาศัยอยู่ที่นั่น และพระองค์ก็ออกไปจากที่นั่น ไป
สร้างเมืองเปนูเอล
26. และเยโรโบอัมรำพึงในใจว่า คราวนี้ราชอาณาจักรจะหันกลับไปยังราชวงศ์ของดาวิด
27. ถ้าชนชาติเหล่านี้ขึ้นไปถวายเครื่องสัตวบูชาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ที่กรุงเยรูซาเล็ม แล้วจิตใจของชนชาติ
เหล่านี้จะหันกลับไปยังเจ้านายของเขาทั้งหลาย คือหันไปยังเรโหโบอัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ และเขาทั้งหลายจะฆ่าเรา
เสีย และกลับไปยังเรโหโบอัมกษัตริย์แห่งยูดาห์
28. ดังนั้นกษัตริย์จึงทรงปรึกษา และได้ทรงสร้างลูกวัวสองตัวด้วยทองคำ และพระองค์ตรัสแก่ประชาชนว่า ที่ท่าน
ทั้งหลายขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มนานพออยู่แล้ว โอ อิสราเอลเอ๋ย จงดูพระของท่าน ดูเถิด พระองค์ผู้ทรงนำท่านทั้ง
หลายออกจากประเทศอียิปต์
29. และพระองค์ก็ประดิษฐานไว้ที่เบธเอลรูปหนึ่ง และอีกรูปหนึ่งทรงประดิษฐานไว้ในเมืองดาน
30. และสิ่งนี้กลายเป็นความบาป เพราะว่าประชาชนได้ไปนมัสการรูปหนึ่ง คือที่เมืองดาน
31. แล้วพระองค์ได้ทรงสร้างนิเวศที่ปุชเนียสถานสูง ทรงกำหนดตั้งบูโรหิตจากหมู่ประชาชนทั้งปวง ผู้มิได้เป็นคนเลวี
32. และเยโรโบอัมทรงกำหนดเทศกาลเลี้ยงในวันที่สิบห้าของเดือนที่แปดเหมือนกับการเลี้ยงที่อยู่ในยูดาห์ และ
พระองค์ทรงถวายเครื่องสัตวบูชาบนแท่นบูชา พระองค์ทรงกระทำในเบธเอลดังนี้แหละ คือถวายเครื่องสัตวบูชาแก่

รูปลูกวัวที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้ นั้น และพระองค์ทรงสถาปนาปุโรหิตในเบธเอลประจำที่ปุชเนียสถานสูงซึ่งพระองค์
ทรงสร้างไว้

33. พระองค์ทรงขึ้นไปยังแท่นบูชาซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ที่เบธเอลในวันที่สิบห้าเดือนที่แปด ในเดือนซึ่งพระองค์
ทรงดำริเอง และพระองค์ทรงกำหนดเทศกาลเลี้ยงสำหรับคนอิสราเอล และทรงถวายเครื่องบูชาบนแท่นและเผา
เครื่องหอม

1. และดูเถิด คนของพระเจ้าคนหนึ่งได้ออกมาจากยูดาห์โดยพระวณะของพระเยโฮวาห์ไปยังที่เบธเอล เยโรโบอัมทรงยืนอยู่ที่แท่นเพื่อจะเผาเครื่องหอม
2. และชายคนนั้นได้ร้องกล่าวโทษแท่นนั้นโดยพระวณะของพระเยโฮวาห์ว่า โอ แท่นบูชา แท่นบูชา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า `ดูเถิด โอรสองค์หนึ่งจะประสูติมาในราชวงศ์ของดาวิดชื่อโยสิยาห์ และบนเจ้าแท่นนี้จะฆ่าปุโรหิตแห่งปุชเนียสถานสูงผู้ซึ่งเผาเครื่องหอมบนเจ้า และเขาจะเผากระดูกคนบนเจ้า'
3. และท่านก็ให้หมายสำคัญในวันเดียวกันนั้น กล่าวว่า นี่เป็นหมายสำคัญที่พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า `ดูเถิด เขาจะพังแท่นบูชาลงมา และมูลเถ้าซึ่งอยู่บนนั้นจะถูกเทออก'
4. และอยู่มาเมื่อกษัตริย์เยโรโบอัมทรงสดับคำกล่าวของคนของพระเจ้า ซึ่งร้องกล่าวโทษแท่นนั้นที่เบธเอล พระองค์ก็เหยียดพระหัตถ์ออกจากที่แท่น กล่าวว่า จงจับเขาไว้ และพระหัตถ์ของพระองค์ซึ่งเหยียดออกต่อเขานั้นก็เหี่ยวแห้งไป พระองค์จะชักกลับเข้าหาตัวอีกก็ไม่ได้
5. แท่นบูชาก็พังลงด้วย และมูลเถ้าก็ร่วงลงมาจากแท่น ตามหมายสำคัญซึ่งคนของพระเจ้าได้ให้ไว้โดยพระวณะของพระเยโฮวาห์
6. และกษัตริย์ตรัสกับคนของพระเจ้าว่า จงวิงวอนขอพระกรุณาแห่งพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน ขอจงอธิษฐานเพื่อข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะชักมือกลับเข้าหาตัวได้อีก และคนของพระเจ้างี้วิงวอนต่อพระเยโฮวาห์ และกษัตริย์ก็ทรงชักพระหัตถ์กลับเข้าหาพระองค์ได้อีกและเป็นเหมือนเดิม
7. และกษัตริย์ตรัสกับคนของพระเจ้าว่า เชิญมาบ้านกับข้าพเจ้าเถิด และรับประทานอาหารด้วยกัน ข้าพเจ้าจะให้รางวัลแก่ท่าน
8. และคนของพระเจ้าทูลกษัตริย์ว่า ถ้าท่านจะให้สักเครื่องราชสมบัติของท่าน ข้าพเจ้าจะไม่ไปกับท่าน และข้าพเจ้าจะไม่รับประทานอาหารขนมปังหรือดื่มน้ำในที่นี้
9. เพราะว่าพระวณะของพระเยโฮวาห์บัญชาข้าพเจ้าไว้อย่างนั้นว่า `เจ้าอย่ากินขนมปังหรือดื่มน้ำ หรือกลับไปตามทางที่เจ้ามานั้น'
10. ดังนั้นท่านจึงไปเสียอีกทางหนึ่ง และไม่กลับไปตามทางที่ท่านมายังเบธเอล
11. มีผู้พยากรณ์แก่คนหนึ่งอาศัยอยู่ในเบธเอล และบุตรชายของเขาก็ได้มาบอกเขาถึงเรื่องราวทั้งสิ้นซึ่งคนของพระเจ้าได้กระทำในวันนั้นที่เบธเอล ถ้อยคำซึ่งท่านได้กล่าวแก่กษัตริย์ เขาทั้งหลายก็ได้เล่าให้บิดาของเขาฟังด้วย
12. และบิดาของเขาได้ถามเขาว่า ท่านไปทางไหน เพราะบุตรชายทั้งหลายของเขาได้เห็นทางซึ่งคนของพระเจ้าผู้มาจากยูดาห์ได้เดินไปนั้น
13. เขาจึงพูดกับบุตรชายของเขาว่า จงผูกอานลาให้พ่อ เขาทั้งหลายจึงผูกอานลาให้เขา แล้วเขาก็ขึ้นขี่
14. เขาได้ไปตามคนของพระเจ้า และได้พบท่านนั่งอยู่ที่ใต้ต้นโอ๊กต้นหนึ่ง เขาจึงพูดกับท่านว่า ท่านเป็นคนของพระเจ้าซึ่งมาจากยูดาห์หรือ ท่านก็ตอบว่า ใช่แล้ว
15. เขาจึงตอบท่านว่า เชิญมาบ้านกับข้าพเจ้าเถิด และมารับประทานอาหารบ้าง

16. ท่านพูดว่า ข้าพเจ้าจะกลับไปกับท่าน หรือเข้าไปพักกับท่านไม่ได้ ข้าพเจ้าจะไม่รับประทานอาหารหรือดื่มน้ำกับท่านในที่นี้
17. เพราะพระวจนะของพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เจ้าอย่ารับประทานอาหารหรือดื่มน้ำที่นั่น หรือกลับโดยทางที่เจ้าได้มา'
18. และเขาจึงพูดกับท่านว่า ข้าพเจ้าก็เป็นผู้พยากรณ์อย่างที่ท่านเป็นนั่นด้วย มีทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาบอกข้าพเจ้า โดยพระวจนะของพระเยโฮวาห์ว่า 'จงนำเขากลับมากับเจ้ายังเรือนของเจ้า เพื่อเขาจะได้รับประทานอาหารและดื่มน้ำ' แต่เขามุสาต่อท่าน
19. ดังนั้นท่านจึงไปกับเขา และได้รับประทานอาหารในเรือนของเขา และได้ดื่มน้ำ
20. และต่อมาขณะที่พวกเขาทั้งสองอยู่ที่โต๊ะ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังผู้พยากรณ์ผู้ที่ได้นำท่านกลับ
21. และเขาร้องต่อคนของพระเจ้าผู้มาจากยูดาห์ว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'เพราะเจ้าไม่เชื่อฟังพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ และมีได้รักษาพระบัญญัติซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าบัญชาเจ้า
22. แต่เจ้าได้กลับมาและรับประทานอาหารและดื่มน้ำในที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับเจ้าว่า อย่ารับประทานอาหารหรือดื่มน้ำ ศพของเจ้าจะมีได้ไปถึงอุโมงค์ของบรรพบุรุษของเจ้า'
23. และอยู่มาหลังจากที่ท่านได้รับประทานอาหารและดื่มน้ำแล้ว เขาก็ผูกอานลาให้ผู้พยากรณ์ผู้ซึ่งเขาได้พากลับมา
24. และเมื่อท่านไป สิงโตก็ออกมาพบท่านที่ถนนและฆ่าท่านเสีย และศพของท่านก็ถูกทิ้งไว้ในถนน และลาตัวนั้นก็ยืนอยู่ข้างๆศพนั้น สิงโตก็ยืนอยู่ข้างๆศพด้วย
25. และดูเถิด มีคนผ่านไป และได้เห็นศพทิ้งอยู่ในถนน และสิงโตยืนอยู่ข้างศพนั้น เขาก็มาบอกกันในเมืองที่ผู้พยากรณ์แก่อยู่นั้น
26. และเมื่อผู้พยากรณ์ผู้ที่นำท่านกลับมาจากทางได้ยินเรื่องนั้น เขาพูดว่า นั่นเป็นคนของพระเจ้าผู้ไม่เชื่อฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ได้ทรงมอบท่านไว้กับสิงโต ซึ่งได้ฉีกท่านและฆ่าท่านเสีย ตามคำซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่าน
27. เขาจึงพูดกับบุตรชายของเขาว่า จงผูกอานลาให้พ่อ แล้วเขาก็ผูกอานลาให้
28. เขาจึงไปและพบศพนั้นทิ้งอยู่ในถนน และลากับสิงโตที่ยืนอยู่ข้างๆศพนั้น สิงโตมิได้กินศพนั้นหรือฉีกลาที่นั้น
29. และผู้พยากรณ์ก็ยกศพคนของพระเจ้าและวางไว้บนลา นำกลับมายังเมืองของผู้พยากรณ์แก เพื่อไว้ทุกข์ให้และฝังท่านเสีย
30. และเขาวางศพนั้นในที่ฝังศพของตนเอง และเขาทั้งหลายก็ไว้ทุกข์ให้กล่าวว่า อนิจจา พี่น้องเอ๋ย
31. ต่อมาเมื่อได้ฝังท่านไว้แล้ว เขาจึงพูดกับบุตรชายของตนว่า เมื่อเราตาย จงฝังเราไว้ในที่ฝังศพซึ่งฝังคนของพระเจ้าไว้วันนั้น จงวางกระดูกของเราไว้ข้างกระดูกของท่าน
32. เพราะว่าคำพูดซึ่งท่านได้ร้องโดยพระวจนะของพระเยโฮวาห์กล่าวโทษแทนนูซาในเบธเอล และต่อบรรดานิเวศแห่งบูชนียสถานสูงซึ่งอยู่ในหัวเมืองสะมาเรีย จะสำเร็จเป็นแน่
33. ภายหลังสิ่งเหล่านี้ เยโรโบอัมมิได้หันกลับจากทางชั่วของพระองค์ แต่จากท่ามกลางประชาชนได้สถาปนาบางคน

ให้เป็นบุโรหิตประจำชุนีสถานสูงนั้นอีก ผู้ใดที่พอใจเป็น พระองค์ก็แต่งตั้งเขาให้เป็นบุโรหิตประจำบรรดาชุนีสถานสูง

34. และสิ่งนี้กลายเป็นความบาปแก่ราชวงศ์เยโรโบอัม เพื่อจะตัดและทำลายราชวงศ์นั้นเสียจากพื้นแผ่นดินโลก

1. ครั้งนั้นอาบียาห์โอรสของเยโรโบอัมประชวร
2. และเยโรโบอัมรับสั่งกับมเหสีของพระองค์ว่า จงลุกขึ้นปลอมตัวของเธอ อย่าให้รู้ว่าเธอเป็นมเหสีของเยโรโบอัม และจงไปยังซีโลห์ ดูเถิด อาบียาห์ผู้พยากรณ์อยู่ที่นั่น ผู้ใดกล่าวเรื่องฉันว่าฉันจะได้เป็นกษัตริย์เหนือชนชาตินี้
3. เธอจงเอาขนมปังลิบก้อน และขนมหวานบ้างและน้ำผึ้งไหหนึ่ง ไปหาท่าน ท่านจะบอกเธอว่าอะไรจะเกิดขึ้นกับเด็กนั้น
4. มเหสีของเยโรโบอัมก็กระทำได้ดังนั้น พระนางลุกขึ้น เสด็จไปยังซีโลห์เสด็จมาถึงบ้านของอาบียาห์ ฝ่ายอาบียาห์มองไม่เห็น เพราะว่าตาของท่านแข็งด้วยอายุของท่าน
5. พระเยโฮวาห์ตรัสกับอาบียาห์ว่า ดูเถิด มเหสีของเยโรโบอัมกำลังมาเพื่อจะถามเจ้าถึงเรื่องโอรสของเขา เพราะเด็กนั้นป่วย เจ้าจงบอกเธออย่างนี้ๆ เพราะเมื่อพระนางเสด็จเข้ามา พระนางก็แสวงกระทำให้เป็นสตรีคนอื่น
6. แต่เมื่ออาบียาห์ได้ยินเสียงฝีพระบาทของพระนาง เมื่อพระนางเสด็จมาถึงประตู ท่านจึงพูดว่า ขอเชิญพระมเหสีของเยโรโบอัมเสด็จเข้ามาข้างใน ไฉนพระองค์จึงทรงแสวงกระทำให้เป็นคนอื่นเล่า เพราะข้าพระองค์ได้รับพระบัญชาให้ทูลข่าวอันน่าสลดใจแก่พระนาง
7. ขอเสด็จกลับไปทูลเยโรโบอัมว่า `พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เพราะเราได้เซ็ดชูเจ้าขึ้นจากประชาชน และได้กระทำให้เจ้าเป็นประมุขเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา
8. และได้ฉีกราชอาณาจักรจากราชวงศ์ของดาวิดมาให้แก่เจ้า และถึงกระนั้นเจ้าก็ไม่ใช่เหมือนดาวิดผู้รับใช้ของเรา ผู้ได้รักษาบัญญัติทั้งหลายของเรา และติดตามเราด้วยสุดจิตใจของเขา กระทำสิ่งซึ่งเป็นที่ถูกต้องพอตาของเรา
9. แต่เจ้าได้กระทำชั่วยิ่งกว่าคนทั้งปวงที่อยู่ก่อนเจ้า และได้ไปสร้างพระอื่นและรูปหล่อ และได้กระทำให้เราโกรธ และได้เหวี่ยงเราไว้เสียเบื้องหลังของเจ้า
10. เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือราชวงศ์ของเยโรโบอัม และจะตัดคนที่ปัสสาวะรดกำแพงได้เสียจากเยโรโบอัม ทั้งคนที่ยังอยู่และเหลืออยู่ในอิสราเอล และจะผลาญคนที่เหลือในราชวงศ์เยโรโบอัมเสียอย่างสิ้นเชิง อย่างคนที่ขนมูลสัตว์ไปทิ้งจนหมด
11. ผู้ใดในวงศ์เยโรโบอัมที่ตายในเมืองสุนัขจะกิน และผู้ใดที่ตายในทุ่ง นกในอากาศจะกิน เพราะพระเยโฮวาห์ทรงลั่นพระวาจาไว้'
12. เพราะฉะนั้นขอเชิญเสด็จกลับไปยังพระตำหนักของพระนาง เมื่อพระบาทของพระองค์เข้าเมือง กุมารนั้นก็จะถึงแก่กรรม
13. และอิสราเอลทั้งปวงจะไว้ทุกข์ให้เธอ และจะฝังศพเธอไว้ เพราะเธอผู้เดียวเท่านั้นในราชวงศ์เยโรโบอัมที่จะไปถึงหลุมศพ เพราะในตัวเธอนั้นยังเห็นบางสิ่งที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ในราชวงศ์ของเยโรโบอัม
14. ยิ่งกว่านั้นอีก พระเยโฮวาห์จะทรงตั้งกษัตริย์อีกองค์หนึ่งเหนืออิสราเอลเพื่อพระองค์ ผู้ซึ่งจะตัดราชวงศ์ของเยโรโบอัมเสียในวันนี้ แต่นั่นอะไร ก็เป็นเวลา

15. เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงตีอิสราเอล ดูกไม่อ่อนสั่นอยู่ในน้ำ และจะทรงถอนรากอิสราเอลออกเสียจากแผ่นดินอันดีนี้ ซึ่งพระองค์ทรงยกให้แก่บรรพบุรุษของเขา และกระจายเขาไปฟากแม่น้ำข้างโน้น เพราะเขาทั้งหลายได้สร้างเสารูปเคารพของเขา เป็นเหตุให้พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธ
16. และพระองค์จะทรงมอบอิสราเอลไว้เพราะบาปทั้งหลายของเยโรโบอัม ซึ่งเขาได้กระทำความปและกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย
17. แล้วมเหสีของเยโรโบอัมทรงลุกขึ้นเสด็จออกไป และมาถึงเมืองทีรซาร์ห์ และเมื่อพระนางเสด็จถึงธรณีทวารกุมารก็ถึงแก่กรรม
18. และอิสราเอลทั้งปวงก็ฝังศพเธอและไว้ทุกข์ให้เธอ ตามพระวามะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยอาหิยาห์ผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์
19. ฝ่ายราชกิจนอกนั้นของเยโรโบอัมกล่าวถึงว่าพระองค์ทรงทำศึก และทรงครอบครองอย่างไรนั้น ดูเถิด ก็บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล
20. เวลาที่เยโรโบอัมครอบครองนั้นเป็นยี่สิบสองปี และพระองค์ก็ล่วงลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และนาดับราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน
21. ฝ่ายเรโหโบอัมราชโอรสของซาโลมอนทรงครอบครองอยู่ในยูดาห์ เมื่อเรโหโบอัมขึ้นครองนั้น มีพระชนมายุสี่สิบเอ็ดพรรษา และทรงครองในเยรูซาเล็มสิบเจ็ดปี เป็นนครซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงเลือกจากบรรดาตระกูลอิสราเอล เพื่อจะสถาปนาพระนามของพระองค์ที่นั่น พระชนนีของกษัตริย์มีพระนามว่านาอาม่าห์คนอัมโมน
22. และยูดาห์ได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายได้ช่วยยูให้พระองค์หวงแหว่งด้วยบาปทั้งหลายที่เขาได้กระทำ ซึ่งมากกว่าบาปทั้งสิ้นที่บรรพบุรุษของเขาได้กระทำเสียอีก
23. เพราะเขาได้สร้างปุษนียสถานสูงด้วย และเสาศักดิ์สิทธิ์ และเสารูปเคารพสำหรับตัวเขาไว้บนเนินเขาสูงๆทุกเนิน และได้ต้นไม้เขียวทุกต้น
24. และมีกะเทยในแผ่นดินนั้นด้วย และเขาได้กระทำตามบรรดาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติทั้งหลาย ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล
25. ต่อมาในปีที่ห้าแห่งกษัตริย์เรโหโบอัม ชิซกกษัตริย์อียิปต์ได้ขึ้นมารบกรุงเยรูซาเล็ม
26. ท่านได้เก็บทรัพย์สมบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สมบัติในพระราชวังของกษัตริย์ ท่านได้เก็บไปเสียทุกอย่าง และท่านได้เก็บโล่ทองคำซึ่งซาโลมอนได้สร้างนั้นไปหมดด้วย
27. และกษัตริย์เรโหโบอัมได้กระทำโล่ทองคำสัมฤทธิ์แทนไว้ และมอบไว้ในมือของพวกทหารรักษาพระองค์ผู้เฝ้าทวารพระราชวัง
28. เมื่อกษัตริย์เสด็จเข้าไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ทหารรักษาพระองค์ก็ถือโล่ออกไป แล้วนำกลับไปเก็บไว้ในห้องทหารรักษาพระองค์ตามเดิม
29. ฝ่ายพระราชกิจนอกนั้นของเรโหโบอัม และสรรพสิ่งที่ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ

30. มีสงครามระหว่างเรโอบอัมและเยโรโบอัมเสมอไป

31. และเรโอบอัมก็ทรงล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด พระนามของพระชนนีของพระองค์คือนาอามาห์คนอัมโมน และอาบียัมราชโอรสก็ขึ้นครองแทน

1. ในปีที่ยี่สิบแปดแห่งรัชกาลกษัตริย์เยโรโบอัมบุตรชายเนบัท อาบีเยมได้ขึ้นครองเหนือประเทศยูดาห์
2. พระองค์ทรงครองในเยรูซาเล็มสามปี พระนามของพระชนนีคือมาอาคาห์ธิดาของอาบีชาโลม
3. พระองค์ดำเนินตามการบาปทุกอย่างซึ่งราชบิดาของพระองค์ได้กระทำต่อพระพักตร์พระองค์ และพระทัยของพระองค์ก็ไม่บริสุทธิต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ดังพระทัยของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์
4. อย่างไรก็ตามก็ดีเพื่อทรงเห็นแก่ดาวิดพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ทรงประทานพระทัยแก่พระองค์ในเยรูซาเล็มคือทรงตั้งราชโอรสแทน และเพื่อทรงสถาปนาเยรูซาเล็ม
5. เพราะว่าดาวิดทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และมีได้ทรงหันไปจากสิ่งใด ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่พระองค์ตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์ นอกจากเรื่องอูรีอาห์คนฮิตไตต์
6. มีศึกระหว่างเรโหโบอัมกับเยโรโบอัมตลอดพระชนม์ชีพของพระองค์
7. ราชกิจนอกนั้นของอาบีเยมและสรรพสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ และมีการศึกระหว่างอาบีเยมและเยโรโบอัม
8. และอาบีเยมก็ล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษและเขาทั้งหลายก็ฝังพระศพพระองค์ไว้ในนครดาวิด และอาสาราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน
9. ในปีที่ยี่สิบแห่งรัชกาลเยโรโบอัมกษัตริย์ของอิสราเอล อาสาได้ขึ้นครองเหนือประเทศยูดาห์
10. และพระองค์ทรงครองอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มสี่สิบเอ็ดปี พระอัยกีของพระองค์คือมาอาคาห์ธิดาของอาบีชาโลม
11. และอาสาทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ ดังดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำนั้น
12. พระองค์ทรงกวาดล้างกะเทยเสียจากแผ่นดิน และรื้อถอนรูปเคารพทั้งสิ้น ซึ่งบรรพบุรุษได้กระทำไว้เสีย
13. และพระองค์ทรงถอดมาอาคาห์พระอัยกีเสียจากตำแหน่งพระราชชนนี เพราะพระนางมีรูปเคารพน่าเกลียดน่าชังสร้างไว้ในเสารูปเคารพ และอาสาทรงพินรูปเคารพของพระนางลง และทรงเผาเสียที่ลำธารซิดโรน
14. แต่มิได้ทรงรื้อปูลูชนียสถานสูงเหล่านั้น ถึงอย่างนั้นพระทัยของอาสาภิบริสุทธิต่อพระเยโฮวาห์ตลอดรัชสมัยของพระองค์
15. พระองค์ทรงนำเงิน ทองคำและเครื่องใช้ต่างๆ อันเป็นสัญญาถวายของราชบิดาของพระองค์ และของสัญญาถวายของพระองค์เองมายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
16. มีการศึกระหว่างอาสาและบาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอล ตลอดสมัยของพระองค์ทั้งสอง
17. บาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงยกไปต่อสู้กับยูดาห์ และได้สร้างเมืองรามัท เพื่อมิให้ผู้ใดเข้าไปเฝ้าหรือออกมาจากอาสาษัตริย์แห่งยูดาห์
18. แล้วอาสาทรงนำเงินและทองคำ ซึ่งเหลืออยู่ในทรัพย์สินแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สินของพระราชวัง มอบไว้ในมือของข้าราชการของพระองค์ และกษัตริย์อาสาทรงเข้าไปเฝ้าเบนฮาดัดโอรสของทับริมโมน ผู้เป็นโอรสของเฮซีโอนกษัตริย์แห่งซีเรีย ผู้อยู่ในเมืองดามัสกัสว่า
19. มีพันธมิตรระหว่างข้าพระองค์และพระองค์ ระหว่างพระชนกของข้าพระองค์และพระชนกของพระองค์ ดูเถิด

- ข้าพระองค์ได้ส่งบรรณาการเป็นเงินและทองคำมายังพระองค์ ขอพระองค์เสด็จไปเลิกพันธมิตรกับบาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอลเสีย เพื่อเขาจะได้ยกทัพกลับไปเสียจากข้าพระองค์
20. แล้วเบนฮาดัดก็ทรงฟังกษัตริย์อาสาและส่งผู้บังคับบัญชาทหารของพระองค์ไปรบหัวเมืองอิสราเอล และได้โจมตีเมืองอโยน ดาน อาเบลเบธมาอาคาห์ และหมดท้องถื่นคินเนโรท และหมดดินแดนหัฟทาลี
21. และอยู่มาเมื่อบาอาซาทรงได้ยินแล้ว พระองค์ก็ทรงหยุดสร้างเมืองรามาห์ และพระองค์ประทับที่เมืองทีรซาร์
22. แล้วกษัตริย์อาสาทรงประกาศไปทั่วยูดาห์ที่ไม่เว้นผู้ใดเลย เขาทั้งหลายก็มารื้อเอาหินของเมืองรามาห์ และตัวไม้ของเมืองนั้นซึ่งบาอาซาทรงสร้างค้างอยู่ กษัตริย์อาสาก็ทรงเอามาสร้างเมืองเกบาแห่งเบนยามินและเมืองมิสปาห์
23. พระราชกิจนอกนั้นของอาซา ทั้งยุทธพลทั้งสิ้นของพระองค์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และหัวเมืองซึ่งพระองค์ทรงสร้าง มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ แต่เมื่อทรงพระชราแล้วก็เกิดพระโรคขึ้นที่พระบาท
24. และอาสาก็ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ที่ในนครดาวิดราชบิดาของพระองค์ และเยโฮซาฟัทราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน
25. นาดับราชโอรสของเยโรโบอัมได้เริ่มครองเหนืออิสราเอลในปีที่สองแห่งรัชกาลอาซากษัตริย์แห่งยูดาห์ และพระองค์ทรงครองเหนืออิสราเอลสองปี
26. พระองค์ทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และทรงดำเนินในทางแห่งราชบิดาของพระองค์ และในบาปซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย
27. บาอาซานบุตรชายอาหิยาห์วงศ์วานของอิสสาการ์ คิดกบฏต่อพระองค์ และบาอาซาทรงประหารพระองค์เสียที่กิบเบโอน ซึ่งเป็นแดนเมืองของฟีลิสเตีย เพราะนาดับและคนอิสราเอลทั้งสิ้นกำลังล้อมเมืองกิบเบโอนอยู่
28. ดังนั้นบาอาซาจึงสำเร็จโทษพระองค์เสียในปีที่สามแห่งรัชกาลอาซากษัตริย์แห่งยูดาห์และขึ้นครองแทน
29. ต่อมาพอพระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ก็ทรงประหารราชวงศ์ของเยโรโบอัมเสียสิ้น ไม่มีผู้ใดของเยโรโบอัมรอดมาสักคนเดียวเลย พระองค์ทำลายเสียสิ้น ตามพระดำรัสแห่งพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสโดยอาหิยาห์ชาวซีโลห์ผู้รับใช้ของพระองค์
30. เป็นเพราะบาปทั้งหลายซึ่งเยโรโบอัมได้ทรงกระทำ และซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย และเพราะพระองค์ทรงกระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลทรงพระพิโรธ
31. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของนาดับ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์แห่งอิสราเอลหรือ
32. มีศึกระหว่างอาสาและบาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอลตลอดสมัยของพระองค์ทั้งสอง
33. ในปีที่สามแห่งรัชกาลอาซากษัตริย์แห่งยูดาห์ บาอาซานบุตรชายอาหิยาห์ได้ทรงเริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้นที่เมืองทีรซาร์ และได้ทรงครอบครองอยู่สี่ปี
34. พระองค์ทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และดำเนินในมรรคาของเยโรโบอัม และในบาปซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย

บทที่ 16

1. พระวจนะของพระเยโฮวาห์ได้มาถึงเยชูบุตรชายฮานานีกว่าโทษบาบาฮาว่า
2. ในเมื่อเราได้เช็ดหูเจ้าขึ้นมาจากผงคลี และกระทำให้เจ้าเป็นประมุขเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา และเจ้าได้ดำเนินตามมรรคาของเยโรโบอัม และได้กระทำให้อิสราเอลประชาชนของเราทำบาปด้วย กระทำให้เราโกรธด้วยบาปของเขาทั้งหลาย
3. ดูเถิด เราจะกวาดล้างผู้อยู่ภายหลังบาบาฮาและผู้อยู่ภายหลังราชวงศ์ของเขาเสียอย่างสิ้นเชิง และกระทำให้ราชวงศ์ของเจ้าเหมือนกับราชวงศ์ของเยโรโบอัมบุตรเนบัท
4. ผู้ใดในราชวงศ์บาบาฮาที่ตายในเมืองสุนัขจะกิน และผู้ใดที่ตายในทุ่งนา นกในอากาศจะกิน
5. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของบาบาฮา และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ได้กระทำ และยุทธพลังของพระองค์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ
6. และบาบาฮาก็ล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังไว้ที่เมืองทีรซาร์ และเอลาห์ราชโอรสก็ขึ้นครองแทนพระองค์
7. นอกจากนั้นพระวจนะของพระเยโฮวาห์ได้มาถึงโดยผู้พยากรณ์เยชูบุตรชายฮานานีกว่าโทษบาบาฮาและเชื้อวงศ์ของพระองค์ ทั้งเรื่องความชั่วทั้งสิ้นซึ่งพระองค์กระทำในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการยั่วยุให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธด้วยพระราชกิจจากพระหัตถ์ของพระองค์ ในการที่เหมือนกับราชวงศ์ของเยโรโบอัม และเพราะพระองค์ได้ทรงฆ่าเยโรโบอัมด้วย
8. ในปีที่ยี่สิบหกแห่งรัชกาลอาสาษัตริย์ของยูดาห์ เอลาห์โอรสบาบาฮาทรงเริ่มขึ้นครองเหนืออิสราเอลในเมืองทีรซาร์ และทรงครอบครองอยู่สองปี
9. แต่คิมรีข้าราชการของพระองค์ ผู้บัญชาการกองรถรบของพระองค์ครั้งหนึ่ง ได้คิดกบฏต่อพระองค์เมื่อพระองค์ประทับที่เมืองทีรซาร์ พระองค์ทรงตั้งมจนเมาในเรือนของอารชาผู้ครอบครองราชสำนักในทีรซาร์
10. คิมรีได้เข้ามาฟันพระองค์ล้มลง และประหารพระองค์เสีย ในปีที่ยี่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลอาสาษัตริย์ของยูดาห์แล้ว ก็ขึ้นครองแทนพระองค์
11. และอยู่มาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองราชย์ ทันทันที่พระองค์เสด็จประทับบนราชบัลลังก์ พระองค์ทรงสังหารราชวงศ์ของบาบาฮาเสียสิ้น พระองค์มิได้ทรงเหลือไว้สักคนหนึ่งที่บ้านสวาระรดกำแพงได้ ไม่ว่าจะเป็นญาติหรือมิตรสหายของบาบาฮา
12. คิมรีทรงทำลายราชวงศ์ของบาบาฮาทั้งหมดดังนี้แหละ ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยเยชูผู้พยากรณ์กล่าวโทษบาบาฮา
13. เหตุด้วยบาปทั้งสิ้นของบาบาฮา และบาปของเอลาห์ราชโอรสของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทั้งสองได้กระทำบาป และซึ่งพระองค์ทั้งสองได้กระทำให้ชนอิสราเอลทำบาปด้วย กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงกริ้วด้วยเรื่องความหยิ่งยโสของพระองค์ทั้งสองนั้น
14. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเอลาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่ง

กษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ

15. ในปีที่ยี่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลอาสาซกษัตริย์ประเทศยูดาห์ คิมรีทรงครอบครองเจ็ดวัน ณ เมืองทีรซาร์ ฝ่ายพวกพลได้ตั้งค่ายรบเมืองกิบเบโอน ซึ่งเป็นของคนฟีลิสเตีย
16. และพวกพลซึ่งตั้งค่ายอยู่นั้นได้ยินเขากล่าวกันว่า คิมรีได้กบฏและท่านได้ปลงพระชนม์กษัตริย์เสียแล้ว เพราะฉะนั้นอิสราเอลทั้งปวงก็สถาปนาอมรี ผู้บัญชาการกองทัพให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลในวันนั้นที่ในค่าย
17. อมรีจึงเสด็จขึ้นไปจากกิบเบโอน และอิสราเอลทั้งปวงก็ขึ้นไปด้วย เขาทั้งหลายเข้าล้อมเมืองทีรซาร์
18. และต่อมาเมื่อคิมรีทรงเห็นว่าเมืองนั้นถูกยึดแล้วก็เสด็จเข้าไปในพระราชวังแห่งราชสำนักและทรงเผาราชสำนักคลอก
19. เหตุด้วยบาปทั้งหลายซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้ คือทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ดำเนินอยู่ในมรรคาของเยโรโบอัม และด้วยเหตุบาปซึ่งพระองค์ทรงกระทำ คือทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย
20. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของคิมรีและการกบฏซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์อิสราเอลหรือ
21. แล้วชนชาติอิสราเอลก็แบ่งออกเป็นสองส่วน ครึ่งหนึ่งของประชาชนติดตามทิบนีบุตรชายกินัท เชิญท่านให้เป็นกษัตริย์ และอีกครึ่งหนึ่งติดตามอมรี
22. แต่ประชาชนผู้ติดตามอมรีได้รบชนะประชาชนผู้ติดตามทิบนีบุตรชายกินัท ทิบนีจึงสิ้นชีวิตและอมรีก็ขึ้นเป็นกษัตริย์
23. ในปีที่สามสิบเจ็ดแห่งรัชกาลอาสาซกษัตริย์แห่งยูดาห์ อมรีได้เริ่มต้นครอบครองอยู่เหนืออิสราเอล และทรงครอบครองอยู่สิบสองปี พระองค์ทรงครอบครองในเมืองทีรซาร์หกปี
24. พระองค์ทรงซื้อภูเขาสะมาเรียจากเซเมอร์เงินสองตะลันต์ และพระองค์ทรงเสริมภูเขานั้นให้เป็นป้อม และทรงขนานนามเมืองที่พระองค์ทรงสร้างนั้นว่าสะมาเรีย ตามชื่อของเซเมอร์ผู้เป็นเจ้าของภูเขานั้น
25. อมรีได้ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ และทรงกระทำเลวทรามกว่าบรรดากษัตริย์ที่อยู่มาก่อนพระองค์
26. เพราะว่าพระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาทั้งสิ้นของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท และตามบาปซึ่งพระองค์กระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลพิโรธด้วยความหึงงาของเขากันหลาย
27. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอมรีซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลซึ่งพระองค์ทรงสำแดง มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ
28. และอมรีก็ล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้ในสะมาเรีย และอาหับราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทนพระองค์
29. ในปีที่สามสิบแปดแห่งรัชกาลอาสาซกษัตริย์ของยูดาห์ อาหับราชโอรสของอมรีได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอล และอาหับราชโอรสของอมรีได้ครองเหนืออิสราเอลในเมืองสะมาเรียยี่สิบสองปี
30. และอาหับโอรสของอมรีได้กระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์มากยิ่งขึ้นกว่าบรรดากษัตริย์ที่อยู่ก่อน

พระองค์

31. และอยู่มาประหนึ่งว่าการที่พระองค์ดำเนินในบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทนั้นเป็นสิ่งเล็กน้อย พระองค์ทรงรับเยเชเบลพระราชธิดาของเอีทบาอัลกษัตริย์ของชาวไซดอนมาเป็นมเหสี และไปปรนนิบัติพระบาอัล และมีสักการพระนั้น

32. พระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาพระบาอัลในพระนิเวศพระบาอัล ซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างไว้ในเมืองสะมาเรีย

33. และอาหับทรงสร้างเสารูปเคารพ อาหับทรงกระทำการที่กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงพระพิโรธ มากยิ่งกว่าบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลซึ่งอยู่มาก่อนพระองค์

34. ในรัชกาลของพระองค์ฮีเอลชาวเบธเอลได้สร้างเมืองเยรีโค ท่านได้วางรากเมืองนั้นโดยต้องเสียอาบีรัมบุตรหัวปีของท่าน และตั้งประตูเมืองโดยต้องเสียเสกุนบุตรสุดท้องของท่าน ตามพระวาทะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยโยชูวาบุตรชายนูน

1. ฝ่ายเอลียาห์ชาวศิขปีผู้ซึ่งตั้งอาศัยอยู่ในกิเลอาด ได้พูดอาหับว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลผู้ซึ่งข้าพระองค์ปฏิบัติทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด จะไม่มีน้ำค้างหรือฝนในปีเหล่านี้ นอกจากตามคำของข้าพระองค์
2. แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังท่านว่า
3. จงออกไปจากที่นี่และหันไปทางตะวันออก และซ่อนตัวอยู่ที่ข้างลำธารเครีท ซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้
4. เจ้าจะดื่มน้ำจากลำธาร และเราได้บัญชาให้กาเลียงเจ้าที่นั่น
5. ท่านจึงไปและกระทำตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ท่านไปอาศัยอยู่ที่ข้างลำธารเครีท ซึ่งอยู่ปากแม่น้ำจอร์แดนข้างนี้
6. และกาณีนาขนมปังและเนื้อมาให้ท่านในเวลาเช้า และนาขนมปังและเนื้อมาในเวลาเย็น และท่านก็ดื่มน้ำจากลำธาร
7. และต่อมาภายหลังลำธารก็แห้ง เพราะไม่มีฝนในแผ่นดิน
8. และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังท่านว่า
9. ลุกขึ้นไปยังเมืองศาราเฟทเกิด ซึ่งขึ้นแก่เมืองไซดอน และอาศัยอยู่ที่นั่น ดูเถิด เราได้บัญชาหญิงม่ายคนหนึ่งที่นี่ให้เลี้ยงเจ้า
10. ท่านจึงลุกขึ้นไปยังเมืองศาราเฟท และเมื่อมาถึงประตูเมือง ดูเถิด หญิงม่ายคนหนึ่งที่นี่กำลังเก็บฟืน ท่านจึงเรียกนางว่า ขอน้ำเล็กน้อยใส่ภาชนะมาให้ฉัน เพื่อฉันจะได้ดื่ม
11. และขณะเมื่อนางจะไปเอาน้ำมา ท่านก็เรียนนางแล้วบอกว่า ขออาหารใส่มือมาให้ฉันสักหน่อยหนึ่ง
12. และนางตอบว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ดิฉันไม่มีอะไรที่ปังเสร็จ มีแต่แป้งสักกำมือหนึ่งในหม้อ และน้ำมันเล็กน้อยที่ในไห ดูเถิด ดิฉันกำลังเก็บฟืนสองท่อนเพื่อจะเข้าไปทำสำหรับตัวดิฉันและบุตรชายของดิฉัน เพื่อเราจะได้อินแล้วก็จะตาย
13. และเอลียาห์บอกนางว่า อย่ากลัวเลย จงไปทำตามที่เขาพูด แต่จงทำขนมก้อนเล็กให้ฉันก่อน แล้วเอามาให้ฉันภายหลังจึงทำสำหรับตัวเจ้าและบุตรชายของเจ้า
14. เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า 'แป้งในหม้อนั้นจะไม่หมดและน้ำมันในไหนั้นจะไม่ขาดจนกว่าจะถึงวันที่พระเยโฮวาห์ทรงส่งฝนลงมายังพื้นดิน'
15. นางก็ไปกระทำตามคำของเอลียาห์ แล้วนาง ตัวท่านและครอบครัวของนางก็รับประทานอยู่หลายวัน
16. แป้งในหม้อก็ไม่หมด น้ำมันในไหก็ไม่ขาด ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งตรัสทางเอลียาห์
17. และอยู่มาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ บุตรชายของหญิงคนนั้นผู้เป็นเจ้าของบ้านก็ล้มป่วย อาการป่วยนั้นก็สาหัสจนไม่มีลมหายใจเหลืออยู่แล้ว
18. นางจึงกล่าวแก่เอลียาห์ว่า โอ คนของพระเจ้า เจ้าข้า ฉันมีเรื่องอะไรเกี่ยวข้องกับท่าน ท่านได้มาหาฉันเพื่อฟื้นฟูทรงระลึกถึงความผิดของฉัน และกระทำให้นุตรชายของฉันตายหรือ
19. และท่านก็พูดกับนางว่า เอบุตรชายของเจ้ามาให้ฉันเกิด ท่านก็นำเขาไปจากอกของนางอุ้มขึ้นไปในห้องชั้นบนที่

ท่านอาศัยอยู่ และวางเขาไว้บนที่นอนของท่านเอง

20. และท่านร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ทรงนำเหตุร้ายมาจากกระทั่งหญิงม่ายนี้ที่ข้าพระองค์อาศัยอยู่ด้วยที่เดียวหรือ โดยที่ทรงประหารบุตรชายของนางเสีย

21. แล้วท่านก็เหยียดตัวลงทับเด็กนั้นสามครั้ง และร้องทูลพระเยโฮวาห์ว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอชีวิตของเด็กคนนั้นมาเข้าในตัวเขาอีก

22. และพระเยโฮวาห์ทรงฟังเสียงของเอลียาห์ และชีวิตของเด็กนั้นมาเข้าในตัวเขาอีก และเขาก็ฟื้นขึ้น

23. และเอลียาห์ก็อุ้มเด็กนั้น นำลงมาจากห้องชั้นบนเข้าไปในเรือน และมอบเขาให้แก่มารดาของเด็ก และเอลียาห์ก็บอกว่า ดูสิ บุตรของเจ้ายังมีชีวิตอยู่

24. และหญิงนั้นพูดกับเอลียาห์ว่า คราวนี้ดิฉันทราบแล้วว่า ท่านเป็นคนของพระเจ้า และพระวณะของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในปากของท่านเป็นความจริง

1. และอยู่ต่อมาหลายวัน พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงเอลียาห์ในปีที่สามว่า ไปซี และแสดงตัวของเจ้าต่ออาหับ และเราจะส่งฝนมาเหนือพื้นดิน
2. เอลียาห์ก็ไปแสดงตัวต่ออาหับ การกัณฑ์อาหารนั้นสาหัสมากในสะมาเรีย
3. และอาหับรับสั่งเรียกโอบาดีห์ผู้เป็นอธิบติกรมวัง (ฝ่ายโอบาดีห์นั้นเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ยิ่งนัก
4. และเมื่อเยเซเบลขจัดผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ออกไป โอบาดีห์ก็นำผู้พยากรณ์หนึ่งร้อยคนซ่อนไว้ตามถ้ำแห่งละห้าสิบคน และเลี้ยงเขาทั้งหลายด้วยขนมปังและน้ำ)
5. และอาหับรับสั่งโอบาดีห์ว่า จงไปให้ทั่วพื้นแผ่นดินไปหาธารน้ำพุ และไปให้ทั่วทุกลำธาร ชะรอยเราจะพบหญ้าและรักษาชีวิตม้าและล่อให้คงอยู่ได้ และไม่ต้องสูญเสียชีวิตไปหมด
6. ดังนั้นพวกเขา ก็แบ่งดินแดนกันเพื่อจะออกไปค้นหาหับเสด็จไปทางหนึ่ง ฝ่ายโอบาดีห์ก็ไปอีกทางหนึ่ง
7. เมื่อโอบาดีห์กำลังไปตามทาง ดูเถิด เอลียาห์ได้พบเขา และโอบาดีห์ก็จำท่านได้จึงซบหน้าลงพูดว่า เอลียาห์ เจ้านายของข้าพเจ้า เป็นตัวท่านเองจริงหรือ
8. และท่านก็ตอบเขาว่า ตัวฉันเอง จงไปบอกเจ้านายของท่านว่า 'ดูเถิด เอลียาห์อยู่ที่นี้'
9. และเขากล่าวว่า ข้าพเจ้าได้กระทำผิดประการใด ท่านจึงจะมอบผู้รับใช้ของท่านไว้ในพระหัตถ์ของอาหับให้ประหารข้าพเจ้าเสีย
10. พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ไม่มีประชาชาติหรือราชอาณาจักรใด ที่เจ้านายของข้าพเจ้ามิได้ส่งคนไปเสาะหาท่าน และเมื่อเขาทั้งหลายกราบทูลว่า 'เขาไม่อยู่ที่นี้ พระเจ้าข้า' พระองค์ก็ให้ประชาชาติหรือราชอาณาจักรปฏิญาณว่าเขาทั้งหลายมิได้พบท่าน
11. และคราวนี้ท่านกล่าวว่า 'จงไปบอกเจ้านายของท่านว่า ดูเถิด เอลียาห์อยู่ที่นี้'
12. อยู่มาพอข้าพเจ้าไปจากท่านแล้ว พระวิญญานของพระเยโฮวาห์จะมาพาท่านไป ณ ที่ใดข้าพเจ้าก็ไม่ทราบ ฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าไปทูลอาหับ และพระองค์หาท่านไม่พบ พระองค์ก็จะทรงประหารข้าพเจ้าเสีย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าผู้รับใช้ของท่านยำเกรงพระเยโฮวาห์ตั้งแต่หนุ่มๆมา
13. ไม่มีผู้ใดเรียนเจ้านายของข้าพเจ้าดอกหรือว่า ข้าพเจ้าได้กระทำให้สิ่งใดเมื่อเยเซเบลประหารผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์เสีย และข้าพเจ้าได้ซ่อนผู้พยากรณ์หนึ่งร้อยคนของพระเยโฮวาห์ไว้ตามถ้ำแห่งละห้าสิบคน และเลี้ยงเขาด้วยขนมปังและน้ำ
14. และคราวนี้ท่านบอกว่า 'จงไปบอกเจ้านายของท่านว่า ดูเถิด เอลียาห์อยู่ที่นี้' แล้วพระองค์ก็จะทรงประหารข้าพเจ้าเสีย
15. และเอลียาห์กล่าวว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาผู้ซึ่งข้าพเจ้าปฏิบัติอยู่ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะแสดงตัวของข้าพเจ้าแก่อาหับในวันนี้แน่
16. โอบาดีห์จึงไปเฝ้าอาหับและทูลพระองค์ อาหับก็เสด็จไปพบเอลียาห์
17. และอยู่มาเมื่ออาหับทอดพระเนตรเห็นเอลียาห์ อาหับก็ตรัสกับท่านว่า นี่ตัวเจ้าหรือ เจ้าผู้ทำความลำบากให้อิสรา

เอล

18. และท่านจึงทูลว่า ข้าพระองค์มิได้กระทำความลำบากแก่อิสราเอล แต่พระองค์ได้กระทำ และราชวงศ์บิดาของพระองค์ เพราะว่าพวกพระองค์ได้ทอดทิ้งพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์ และติดตามพระบาอัล
19. เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงสั่งให้บรรดาชนอิสราเอลมาพบข้าพระองค์ที่ภูเขาคารเมล ทั้งผู้พยากรณ์ของพระบาอัลสี่ร้อยห้าสิบคนนั้น และผู้พยากรณ์ของเสารูปเคารพสี่ร้อยคนนั้น ผู้ซึ่งรับประทานที่โต๊ะเสวยของพระนางเยเซเบล
20. อาหับจึงทรงส่งไปยังคนอิสราเอลทั้งปวง และชุมนุมผู้พยากรณ์ที่ภูเขาคารเมล
21. และเอลียาห์ก็เข้ามาใกล้ประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า ท่านทั้งหลายจะขยับเขยื้อนอยู่ระหว่างสองฝ่ายนี้นานสักเท่าใด ถ้าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าจงติดตามพระองค์ แต่ถ้าพระบาอัลเป็น ก็จงตามท่านไปเถิด และประชาชนไม่ตอบท่านสักคำเดียว
22. แล้วเอลียาห์พูดกับประชาชนว่า ตัวข้าพเจ้า คือข้าพเจ้าแต่ผู้เดียวเป็นผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ที่เหลืออยู่ แต่ผู้พยากรณ์พระบาอัลมีสี่ร้อยห้าสิบคน
23. ขอให้เขามอบวัวผู้แก่เราสองตัว แล้วขอให้เขาทั้งหลายเลือกวัวเป็นของเขาตัวหนึ่งฟันเป็นท่อนๆ วางไว้บนกองฟืนแต่อย่าใส่ไฟ และข้าพเจ้าจะเตรียมวัวผู้อีกตัวหนึ่งนั้นวางไว้บนฟืน และไม่ใส่ไฟ
24. และท่านทั้งหลายจงร้องออกพระนามพระของท่าน และข้าพเจ้าจะร้องออกพระนามพระเยโฮวาห์ พระเจ้าองค์ที่ทรงตอบด้วยไฟ พระองค์นั้นแหละทรงเป็นพระเจ้า และประชาชนทั้งปวงก็ตอบว่า อย่างที่พูดก็ดีแล้ว
25. แล้วเอลียาห์พูดกับผู้พยากรณ์ของพระบาอัลว่า จงเลือกวัวผู้ตัวหนึ่งสำหรับท่านและตระเตรียมเสียก่อน เพราะพวกท่านมากคนด้วยกัน จงร้องออกพระนามพระของท่าน แต่อย่าใส่ไฟ
26. เขาทั้งหลายก็เอาวัวผู้ที่เขานำมาให้และเขาทั้งหลายก็จัดเตรียมและร้องออกพระนามพระบาอัล ตั้งแต่เวลาเช้าจนเที่ยงกล่าวว่า ข้าแต่พระบาอัล ขอสดับพวกข้าพเจ้าเถิด แต่ก็ไม่มีเสียงและไม่มีใครตอบ และเขาก็โยกเขยอกอยู่รอบแท่นซึ่งเขาได้สร้างขึ้นนั้น
27. ครั้นถึงเวลาที่เที่ยงเอลียาห์ก็เย้ยเขาทั้งหลายว่า ร้องให้ดังๆซี เพราะท่านเป็นพระองค์หนึ่ง ท่านกำลังสนทนากับหรือท่านกำลังแอบซ่อนตัวอยู่ หรือท่านไปเที่ยว หรือชะรอยท่านกำลังหลับอยู่และจะต้องปลุก
28. เขาทั้งหลายก็ร้องเสียงดัง และเชือดเนื้อตัวเองตามธรรมเนียมของเขาด้วยมีดและหลาว จนโลหิตไหลพุ่งออกมาตามตัว
29. และต่อมาเมื่อผ่านเที่ยงวันไปแล้ว เขาก็ทำนายจนถึงเวลาถวายบูชาตอนเย็น แต่ไม่มีเสียง ไม่มีใครตอบ ไม่มีใครฟัง
30. แล้วเอลียาห์พูดกับประชาชนทั้งปวงว่า จงเข้ามาใกล้ข้าพเจ้า และประชาชนทั้งปวงก็เข้ามาใกล้ท่าน และท่านก็ซ่อมแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ที่ถูกทำลายลงนั้น
31. เอลียาห์นำศิลาสิบสองก้อนมาตามจำนวนตระกูลของบุตรชายของยาโคบ ผู้ซึ่งพระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงว่า อิสราเอลจะเป็นชื่อของเจ้า
32. และท่านได้สร้างแท่นบูชาด้วยศิลานั้นในพระนามของพระเยโฮวาห์ และท่านได้ขุดร่องรอบแท่นใหญ่พอจุเมล็ด

พีชได้สองถึง

33. และท่านก็วางพินไว้เป็นระเบียบ และพันนิ้วผู้นั้นเป็นท่อนๆ และวางไว้บนกองพิน และท่านกล่าวว่า จงเติมน้ำให้เต็มสี่ไห และเทลงบนเครื่องเผาบูชา และบนกองพิน
34. และท่านกล่าวว่า จงกระทำครั้งที่สอง และเขาก็กระทำครั้งที่สอง และท่านกล่าวว่า จงกระทำครั้งที่สาม และเขาก็กระทำครั้งที่สาม
35. และน้ำไหลรอบแท่นบูชา และท่านใส่ น้ำเต็มร่อง
36. และอยู่มาเมื่อถึงเวลาถวายบูชาตอนเย็น เอลียาห์ผู้พยากรณ์ก็เข้ามาใกล้ทูลว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอับราฮัม อิสอัคและอิสราเอล ขอให้ทราบเสียทั่วกันในวันนี้ว่า พระองค์คือพระเจ้าในอิสราเอล และข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และข้าพระองค์ได้กระทำบรรดาสิ่งเหล่านี้ตามพระดำรัสของพระองค์
37. ขอทรงฟังข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังข้าพระองค์ เพื่อชนชาตินี้จะทราบว่า พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระเจ้า และพระองค์ทรงหันจิตใจของเขาทั้งหลายกลับมาอีก
38. แล้วไฟของพระเยโฮวาห์ก็ตกลงมาและไหม้เครื่องเผาบูชา และพินและหิน และผงคลีและเสียน้ำซึ่งอยู่ในร่อง
39. และเมื่อประชาชนทั้งปวงได้เห็น เขาก็ซบหน้าลงและร้องว่า พระเยโฮวาห์พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า พระเยโฮวาห์พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า
40. และเอลียาห์บอกเขาว่า จงจับผู้พยากรณ์ของพระบาอัล อย่าให้หนีไปได้สักคนเดียว และเขาทั้งหลายก็ไปจับเขา มา และเอลียาห์ก็นำเขาลงไปที่ลำธารคีโชนและฆ่าเขาเสียที่นั่น
41. เอลียาห์ทูลอาหับว่า ขอเชิญเสด็จขึ้นไปเสวยและดื่มเถิด เพราะมีเสียงฝนกระหึ่มมา
42. อาหับก็เสด็จขึ้นไปเสวยและดื่ม และเอลียาห์ก็ขึ้นไปที่ยอดภูเขาคารเมล ท่านก็นำมดัวลงถึงดิน ซบหน้าระหว่างเขา
43. และท่านสั่งคนใช้ของท่านว่า จงลุกขึ้นมองไปทางทะเล เขาก็ลุกขึ้นมองและตอบว่า ไม่มีอะไรเลย และท่านบอก ว่า จงไปดูอีกเจ็ดครั้ง
44. และอยู่มาเมื่อถึงครั้งที่เจ็ดเขาบอกว่า ดูเถิด มีเมฆก้อนหนึ่งเล็กเท่าฝ่ามือคนขึ้นมาจากทะเล และท่านก็บอกว่า จงไปทูลอาหับว่า 'ขอทรงเตรียมมราชรถและเสด็จลงไปเพื่อพระองค์จะไม่ติดฝน'
45. และอยู่มาอีกครู่หนึ่งท้องฟ้าก็มีดไปด้วยเมฆและลม และมีฝนหนัก อาหับก็ทรงรถเสด็จไปยังเมืองยิสเรเอล
46. และพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่บนเอลียาห์ และท่านก็คาดเอวของท่านไว้ และวิ่งขึ้นหน้าอาหับไปถึงทางเข้าเมืองยิสเรเอล

1. อาหับจึงบอกเยเซเบลตามการตั้งสั้นซึ่งเอลียาห์ได้กระทำ และเรื่องที่ท่านได้ฆ่าผู้พยากรณ์ทั้งหมดเสียด้วยดาบ
2. แล้วเยเซเบลก็รับสั่งให้ผู้สื่อสารไปหาเอลียาห์ว่า ถ้าพรุ่งนี้เวลานี้ เรามีได้กระทำชีวิตของเจ้าให้เหมือนอย่างชีวิตของคนเหล่านั้นแล้ว ก็ให้พระทั้งหลายลงโทษเรา และยิ่งหนักกว่า
3. เมื่อท่านทราบแล้วก็ลุกขึ้นหนีไปเอาชีวิตรอด และมาถึงเบเออร์เซบาเขตประเทศยูดาห์ และละคนใช้ของท่านไว้ที่นั่น
4. แต่ตัวท่านเองก็เดินเข้าถิ่นทุรกันดารไปเป็นระยะทางวันหนึ่งมานั่งอยู่ที่ใต้ต้นซาก และท่านทูลขอให้ตัวท่านตายเสียที ว่า พอแล้วพระองค์เจ้าข้า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ บัดนี้ขอเอาชีวิตของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะข้าพระองค์ก็ไม่ได้ไปกว่าบรรพบุรุษของข้าพระองค์
5. และท่านก็นอนลงหลับอยู่ที่ใต้ต้นซาก ดูเถิด มีทูตสวรรค์องค์หนึ่งมาถูกต้องท่าน และพูดกับท่านว่า ลุกขึ้นรับประทานชี
6. และท่านก็มองดู ดูเถิด ตรงที่ศีรษะของท่านมีขนมปังที่ปังบนก้อนหินร้อนและมีไหน้ำลูกหนึ่ง ท่านก็รับประทานและดื่ม และนอนลงอีก
7. และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็มาอีกเป็นครั้งที่สอง ถูกต้องท่านแล้วว่า ลุกขึ้นรับประทานชี เพราะว่าทางเดินนั้นเกินกำลังของท่าน
8. และท่านก็ลุกขึ้นรับประทานและดื่ม และเดินไปด้วยกำลังของอาหารนั้นสี่สิบวันสี่สิบคืนถึงโฮเรบภูเขาของพระเจ้า
9. ที่นั่นท่านมาถึงถ้ำแห่งหนึ่งก็เข้าพักอยู่ และดูเถิด พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงท่าน และพระองค์ตรัสกับท่านว่า เอลียาห์เอ๋ย เจ้าทำอะไรอยู่ที่นี้
10. ท่านทูลว่า ข้าพระองค์ร้อนรนเพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา ยิ่งนัก เพราะประชาชนอิสราเอลได้ทอดทิ้งพันธสัญญาของพระองค์ พังแท่นบูชาของพระองค์ลงเสีย และประหารผู้พยากรณ์ของพระองค์เสียด้วยดาบ และข้าพระองค์ ข้าพระองค์แต่ผู้เดียวเหลืออยู่ และเขาทั้งหลายแสวงชีวิตของข้าพระองค์เพื่อจะเอาไปเสีย
11. และพระองค์ตรัสว่า จงออกไปเถิด ไปยืนอยู่บนภูเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงผ่านไป และลมใหญ่อันแรงกล้าได้พัดพังภูเขา และทำให้หินแตกเป็นก้อนๆต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ แต่พระเยโฮวาห์มิได้สถิตในลมนั้น ภายหลังลมก็แผ่นดินไหว แต่พระเยโฮวาห์หาทรงสถิตในแผ่นดินไหวนั้นไม่
12. ภายหลังแผ่นดินไหวก็เกิดไฟ แต่พระเยโฮวาห์หาทรงสถิตในไฟนั้นไม่ ภายหลังไฟก็มีเสียงเบาๆ
13. และเมื่อเอลียาห์ได้ยิน ท่านก็เอาผ้าคลุมหน้าไว้ ออกไปยืนอยู่ที่ปากถ้ำ และดูเถิด มีเสียงมาถึงท่านว่า เอลียาห์เอ๋ย เจ้าทำอะไรอยู่ที่นี้
14. ท่านทูลว่า ข้าพระองค์ร้อนรนเพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา ยิ่งนัก เพราะว่าประชาชนอิสราเอลได้ทอดทิ้งพันธสัญญาของพระองค์ พังแท่นบูชาของพระองค์ลงเสีย และประหารผู้พยากรณ์ของพระองค์เสียด้วยดาบ และข้าพระองค์ ข้าพระองค์แต่ผู้เดียวเหลืออยู่ และเขาทั้งหลายแสวงชีวิตของข้าพระองค์เพื่อจะเอาไปเสีย
15. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า ไปเถอะ จงกลับไปตามทางของเจ้าถึงถิ่นทุรกันดารตามัสกัส และเมื่อเจ้าไปถึง

แล้ว เจ้าจงเจิมฮาซาเอลไว้ให้เป็นกษัตริย์เหนือประเทศซีเรีย

16. และเยชูบุตรนิมซีนั้น เจ้าจงเจิมไว้ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล และเอลีชาบุตรชาฟัทชาวอาเบลเมโฮลาห์ เจ้าจงเจิมตั้งไว้ให้เป็นผู้พยากรณ์แทนเจ้า

17. และต่อมาผู้ที่รอดจากดาบของฮาซาเอล เยชูจะฆ่าเสีย และผู้ที่รอดจากดาบของเยชู เอลีชาจะฆ่าเสีย

18. แต่เรายังมีเหลือเจ็ดพันคนไว้ในอิสราเอล คือทุกเข่าซึ่งมิได้น้อมลงต่อพระบาอัล และทุกปากซึ่งมิได้จุ่มรูปนั้น

19. ท่านก็ออกไปจากที่นั่นพบเอลีชาบุตรชายชาฟัท ผู้กำลังไถนาอยู่ด้วยวัวสิบสองคู่เดินอยู่ข้างหน้าและท่านอยู่กับวัวคู่ที่สิบสอง เอลีชาห์ก็ผ่านไปทิ้งเสื่อคลุมลงบนท่าน

20. ท่านก็ละวัวเหล่านั้นวิ่งตามเอลีชาห์ไปและกล่าวว่า ขอให้ข้าพเจ้าไปจุ่มลาบิตามารดาของข้าพเจ้าก่อน และข้าพเจ้าจะติดตามท่านไป เอลีชาห์จึงกล่าวกับเอลีชาว่า กลับไปเถิด เพราะฉันได้ทำอะไรแก่ท่าน

21. และเอลีชาก็กลับจากติดตามเอลีชาห์จับวัวคู่นั้นฆ่าเสียเอาเครื่องแอกต้มเนื้อวัว และให้แก่ประชาชนและเขาก็รับประทาน แล้วเอลีชาก็ลุกขึ้นตามเอลีชาห์ไปและปรนนิบัติท่าน

1. เบนฮาดัดกษัตริย์ซีเรียได้ประชุมกองทัพทั้งปวงของท่าน มีกษัตริย์สามสิบสององค์ขึ้นกับท่าน ทั้งม้าและรถรบ และท่านก็ขึ้นไปล้อมสะมาเรีย สู้รบกับเมืองนั้น
2. และท่านได้ส่งผู้สื่อสารเข้าไปในเมืองหาอาหับกษัตริย์อิสราเอล กล่าวแก่พระองค์ว่า เบนฮาดัดว่าดังนี้ว่า
3. 'เงินและทองคำของท่านเป็นของเรา บรรดาภรรยาและเด็ก ๆ ที่ดีที่สุดของท่านก็เป็นของเราด้วย'
4. และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงตอบไปว่า ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพเจ้า ดังที่ท่านว่ามานั้นแหละ ข้าพเจ้าเป็นของท่าน ทั้งที่ข้าพเจ้ามีอยู่นั้นด้วย
5. บรรดาผู้สื่อสารได้กลับมาอีกกล่าวว่า เบนฮาดัดกล่าวดังนี้ว่า 'ข้าพเจ้าส่งข่าวมายังท่านว่า จงส่งเงินและทองคำของท่าน ภรรยาและเด็กของท่านไปให้ข้าพเจ้า
6. แต่ข้าพเจ้าจะส่งข้าราชการของข้าพเจ้าไปหาท่านพรุ่งนี้ประมาณเวลานี้ เขาทั้งหลายจะคั่นวังของท่าน ทั้งบ้านเรือนข้าราชการของท่าน สิ่งใดที่เป็นที่ชอบตาของท่าน เขาจะหยิบเอาไป'
7. แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เรียกประชุมพวกผู้ใหญ่ทั้งปวงของแผ่นดินตรัสว่า ขอตรองดูเถิด ดูว่าชายผู้นี้หาช่องก่อความลำบาก เพราะเขาให้คนมารับเมียและลูกของฉันท ทั้งเงินและทองคำของฉันท และฉันทก็มิได้ปฏิเสธเขา
8. บรรดาผู้ใหญ่และประชาชนทั้งสิ้นก็ทูลพระองค์ว่า ขออย่าทรงฟังหรือทรงยินยอมพะยะค่ะ
9. พระองค์จึงรับสั่งแก่ผู้สื่อสารของเบนฮาดัดว่า จงไปทูลกษัตริย์ เจ้านายของข้าพเจ้าว่า 'บรรดาสิ่งที่ท่านเอาจากผู้รับใช้ของท่านในครั้งแรกนั้น ข้าพเจ้าจะกระทำตาม แต่สิ่งนี้ข้าพเจ้าปฏิบัติตามไม่ได้' และผู้สื่อสารก็จากไปและกลับมารายงาน
10. เบนฮาดัดส่งข่าวกลับมาว่า ถ้าฝูงคลีแห่งสะมาเรียจะพอแก่คนที่ติดตามข้าพเจ้ามาสักคนละหยิบมือหนึ่ง ก็ขอให้พระทั้งหลายลงโทษข้าพเจ้าและยิงหนักกว่า
11. และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงตอบไปว่า ขอทูลท่านว่า 'ขอท่านผู้ที่สวมเกราะ อย่าอวดอ้างอย่างผู้ที่ถอดเกราะแล้วเลย'
12. ต่อมาเมื่อเบนฮาดัดได้ยินข่าวนี้ขณะที่ตั้งมอยู่กับบรรดากษัตริย์ทั้งหลายที่ในทับอาศัย ท่านก็สั่งข้าราชการของท่านว่า จงเข้าประจำที่ และเขาทั้งหลายก็เข้าประจำที่เพื่อต่อสู้กับเมืองนั้น
13. ดูเถิด ผู้พยากรณ์คนหนึ่งเข้ามาใกล้อาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าเห็นกองทัพใหญ่นี้หรือ ดูเถิด เราจะมอบไว้ในมือของเจ้าในวันนี้ เจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์
14. และอาหับตรัสว่า ทรงใช้ใครทำ เขาทูลว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ด้วยมือของมหาดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัดทั้งหลาย แล้วพระองค์ตรัสว่า ใครจะเริ่มรบ เขาทูลตอบว่า พระองค์พะยะค่ะ
15. พระองค์จึงทรงจัดมหาดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัดเหล่านั้นซึ่งมีสองร้อยสามสิบสองคนด้วยกัน และภายหลังทรงจัดพลทั้งหมดคือบรรดาคนอิสราเอลรวมพลเจ็ดพันคน
16. เขาทั้งหลายยกออกไปในเวลาเที่ยงวัน ฝ่ายเบนฮาดัดกำลังตั้งมอยู่ในทับอาศัย ทั้งท่านและกษัตริย์อีกสามสิบสององค์ที่ช่วยท่าน

17. พวกมหาดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัดได้ยกออกไปก่อน เบนฮาดดก็ส่งออกไป เขาทั้งหลายรายงานท่านว่า มีคนยกออกมาจากสะมาเรีย
18. ท่านจึงว่า ถ้าเขาออกมาด้วยสันติจงจับเขามาเป็นๆ หรือถ้าเขาออกมาทำศึกจงจับเขามาเป็นๆ
19. คนเหล่านี้จึงออกไปจากเมืองคือพวกมหาดเล็กของเจ้านายประจำจังหวัด และกองทัพซึ่งติดตามคนเหล่านี้
20. และต่างก็ฆ่าคู่รบของตน คนซีเรียหนีและคนอิสราเอลไล่ติดตามเขาไป แต่เบนฮาดดกษัตริย์แห่งซีเรียทรงม้าหนีไปกับทหารม้า
21. กษัตริย์แห่งอิสราเอลก็ออกไปโจมตีม้าและรถรบ และประหารชนซีเรียเสียอย่างใหญ่โต
22. แล้วผู้พยากรณ์ผู้นั้นได้เข้ามาใกล้กษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลพระองค์ว่า มาเถิด ขอเสริมกำลังของพระองค์ และตรัสตรองดูว่าพระองค์จะทรงกระทำประการใด เพราะสิ้นปีนี้กษัตริย์แห่งซีเรียจะยกกองทัพมาสู้กับพระองค์อีก
23. ข้าราชการของกษัตริย์แห่งซีเรียทูลท่านว่า พระทั้งหลายของเขาคือพระแห่งภูเขา เขาทั้งหลายจึงแข็งกว่าเรา แต่ขอให้เรารู้รบกับเขาในที่ราบ แล้วเราจะต้องแข็งกว่าเขาแน่นอนทีเดียว
24. ขอกระทำอย่างนี้ ขอปลดกษัตริย์เสียทุกองค์จากตำแหน่งและตั้งนายทหารขึ้นแทน
25. และเกณฑ์กองทัพเข้าแทนส่วนที่ล้มตายไปในคราวก่อน ม้าแทนม้า รถรบแทนรถรบ แล้วเราทั้งหลายจะสู้รบกับเขาในที่ราบ เราจะต้องแข็งกว่าเขาแน่นอนทีเดียว และท่านก็ฟังเสียงของเขาทั้งหลายและกระทำตาม
26. และอยู่มาพอสิ้นปีแล้วเบนฮาดดก็เกณฑ์ชนซีเรีย ยกขึ้นไปถึงเมืองอาเฟกเพื่อสู้รบกับอิสราเอล
27. และประชาชนอิสราเอลก็ถูกเกณฑ์ และอยู่พร้อมกันหมด และยกออกไปต่อสู้กับเขา ประชาชนอิสราเอลตั้งค่ายตรงหน้าเขาเหมือนอย่างแพะสองฝูงเล็กๆ แต่คนซีเรียเต็มท้องทุ่งไปหมด
28. และคนของพระเจ้าคนหนึ่งได้เข้าไปใกล้และทูลกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เพราะคนซีเรียได้กล่าวว่า 'พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าแห่งภูเขา พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าแห่งหุบเขา' เพราะฉะนั้นเราจะมอบประชาชนหมู่ใหญ่นี้ไว้ในมือของเจ้า และเจ้าจะได้รู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์
29. แล้วเขาก็ตั้งค่ายตรงข้ามกันอยู่เจ็ดวัน แล้วในวันที่เจ็ดก็ปะทะกัน ประชาชนอิสราเอลก็ฆ่าคนซีเรียซึ่งเป็นทหารราบเสียหนึ่งแสนคนในวันเดียว
30. เหลือนอกนั้นก็หนีเข้าเมืองอาเฟก และกำแพงเมืองล้มทับคนที่เหลือนอกนั้นเสียสองหมื่นเจ็ดพันคน เบนฮาดดก็หนีไปด้วย และเข้าไปในห้วงซันไนท์ในเมือง
31. และข้าราชการของท่านมาทูลว่า ดูเถิด เราได้ยินว่ากษัตริย์แห่งวงศ์วานอิสราเอลเป็นกษัตริย์ที่ทรงเมตตา ขอให้เราเอาผ้ากระสอบคาดเอว และเอาเชือกพันศีรษะของเรา และออกไปหากษัตริย์แห่งอิสราเอล ชะรอยท่านจะไว้ชีวิตของพระองค์
32. เพราะฉะนั้นเขาจึงเอาผ้ากระสอบคาดเอวและเอาเชือกพันศีรษะ และเขาไปเฝ้ากษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลว่า เบนฮาดดผู้รับใช้ของพระองค์ส่งมาว่า 'ได้โปรดเถิด ขอให้ข้าพเจ้ารอดชีวิตอยู่' และพระองค์ตรัสว่า ท่านยังมีชีวิตหรือท่านเป็นน้องของเรา
33. ฝ่ายคนเหล่านั้นกำลังหาช่องอยู่แล้ว เขาทั้งหลายก็รีบตอบโดยเร็วว่า พระเจ้าข้า เบนฮาดดอนุชาของพระองค์

แล้วพระองค์ตรัสว่า ไปเถอะและนำท่านมา แล้วเบนฮาดัดก็ออกมาหาพระองค์ แล้วพระองค์ก็ให้ท่านขึ้นไปบนรถรบ

34. และเบนฮาดัดทูลว่า หัวเมืองซึ่งบิดาของข้าพเจ้ายึดเอาไปจากราชบิดาของท่านนั้น ข้าพเจ้าขอคืนให้พระองค์ พระองค์จะสร้างถนนหนทางของพระองค์ในเมืองตามัสกัสก็ได้ อย่างที่บิดาข้าพเจ้าทำไว้ในสะมาเรีย แล้วอาหับตรัสว่า เราจะยอมให้ท่านไปตามพันธสัญญานี้ พระองค์จึงทำพันธสัญญากับท่าน และปล่อยท่านไป

35. มีชายคนหนึ่งในเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์พูดกับเพื่อนของตนตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์ว่า ได้โปรดเถอะ ขอตีฉันทิ แต่ชายคนนั้นก็ปฏิเสธไม่ยอมตีท่าน

36. แล้วท่านจึงพูดกับเขาว่า เพราะท่านไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ ดูเถิด พอท่านออกไปจากข้าพเจ้า สิงโตตัวหนึ่งจะสังหารท่าน พอเขาจากท่านไป สิงโตตัวหนึ่งก็มาพบเขาและสังหารเขาเสีย

37. แล้วท่านไปพบชายอีกคนหนึ่ง และท่านว่า ได้โปรดเถอะ ขอตีฉันทิ ชายคนนั้นได้ตีท่านและทำให้ท่านฟกช้ำ

38. ผู้พยากรณ์ผู้นั้นจึงจากไป และไปคอยพบกษัตริย์อยู่ที่หนทาง ใส่ขี้เถ้าบนหน้าปปลอมตัวเสีย

39. พอกษัตริย์ทรงผ่านไป ท่านก็ร้องทูลกษัตริย์ว่า ผู้รับใช้ของพระองค์เข้าไปในกลางศึก และดูเถิด ทหารคนหนึ่งหันมา และนำชายคนหนึ่งมาให้ข้าพระองค์ บอกว่า 'จงระวังชายคนนี้ไว้นะ ถ้าเขาหลุดไปได้โดยเหตุใดๆ ชีวิตของท่านจะต้องแทนชีวิตของเขา หรือมิฉะนั้นท่านจะต้องเสียเงินตะลันต์หนึ่ง'

40. และเมื่อข้าพระองค์ติดธุระอยู่ที่นั่น เขาก็หายไป กษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับท่านว่า โทษของเจ้าต้องเป็นอย่างนั้นแหละ เพราะเจ้าเองได้ตัดสินใจแล้ว

41. แล้วท่านก็รีบเอาขี้เถ้าออกจากหน้าของตน และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็จำท่านได้ว่า เป็นผู้พยากรณ์คนหนึ่ง

42. และท่านจึงทูลพระองค์ว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เพราะเจ้าได้ปล่อยชายคนนี้อยู่ในมือของเจ้า ผู้ซึ่งเราได้กำหนดให้ทำลายนั้น ชีวิตของเจ้าจะต้องแทนชีวิตของเขา และชนชาติของเจ้าแทนชนชาติของเขา

43. และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เสด็จเข้าไปในพระราชวังด้วยอารมณ์ขุ่นมัวและไม่พอพระทัยยิ่งนัก และเสด็จมาสะมาเรีย

1. และอยู่มาภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ นาโบทชาวอิสราเอลมีสวนองุ่นอยู่ในอิสราเอล ข้างพระราชวังของอาหับ กษัตริย์แห่งสะมาเรีย
2. อาหับตรัสกับนาโบทว่า จงให้สวนองุ่นของเจ้าแก่เราเถิด เพื่อเราจะได้ทำสวนผักเพราะอยู่ใกล้วังของเรา เราจะให้สวนองุ่นที่ดีกว่าเพื่อแลกสวนนี้ หรือถ้าเจ้าเห็นชอบ เราจะให้เงินสมกับราคาสวนนั้น
3. แต่นาโบททูลอาหับว่า ขอพระเยโฮวาห์ทรงห้ามข้าพระองค์ในกิจการที่จะยกมรดกของบรรพบุรุษให้แก่พระองค์
4. อาหับก็เสด็จเข้าในวังด้วยอารมณ์ขุ่นมัวและไม่พอพระทัยยิ่งนัก ด้วยเรื่องทีนาโบทชาวอิสราเอลทูลตอบพระองค์ เพราะเขาได้กล่าวว่า ข้าพระองค์จะไม่ให้มรดกแห่งบรรพบุรุษของข้าพระองค์แก่พระองค์ และพระองค์ก็เอนพระกายลงบนพระแท่น ทรงเปื้อนพระพักตร์ไม่เสวยพระกระยาหาร
5. แต่เยเซเบลมเหสีของพระองค์เข้ามาเฝ้าพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า ไฉนพระจิตของพระองค์จึงเสียพระทัย ไม่เสวยพระกระยาหาร
6. และพระองค์ตรัสตอบพระนางว่า เพราะเราได้พูดกับนาโบทชาวอิสราเอลว่า 'จงขายสวนองุ่นของเจ้าให้แก่เรา หรือมิฉะนั้นถ้าเจ้าพอใจ เราจะให้สวนองุ่นอีกแห่งหนึ่งแก่เจ้าเพื่อแลกกัน' และเขาตอบว่า 'ข้าพระองค์จะไม่ให้สวนองุ่นของข้าพระองค์แก่พระองค์'
7. และเยเซเบลมเหสีของพระองค์ทูลพระองค์ว่า พระองค์เป็นผู้ครอบครองราชอาณาจักรอิสราเอลอยู่หรือเพคะ เชิญเสด็จลุกขึ้นเสวยพระกระยาหารเถิด และให้พระทัยของพระองค์ร่าเริง หม่อมฉันจะมอบสวนองุ่นของนาโบทชาวอิสราเอลให้แก่พระองค์เอง
8. พระนางจึงทรงพระอักษรในพระนามของอาหับ ประทับตราของพระองค์ส่งไปยังพวกผู้ใหญ่และขุนนางผู้อยู่ในเมืองกับนาโบท
9. พระนางทรงพระอักษรว่า จงประกาศให้ถืออดอาหาร และตั้งนาโบทไว้ในที่สูงท่ามกลางประชาชน
10. และตั้งคนอันธพาลสองคนให้นั่งตรงข้ามกับเขา ให้ฟ้องเขาว่า 'เจ้าได้แข่งพระเจ้าและกษัตริย์' แล้วพาเขาออกไปและเอาหินขว้างเสียให้ตาย
11. และพวกผู้ชายของเมืองนั้น คือพวกผู้ใหญ่และขุนนางผู้อาศัยอยู่ในเมืองนั้น ได้กระทำตามที่เยเซเบลมีไปถึงพวกเขา ตามที่ปรากฏในลายพระหัตถ์ซึ่งพระนางทรงมีไปถึงเขานั้น
12. เขาได้ประกาศให้ถืออดอาหาร และได้ตั้งนาโบทไว้ในที่สูงท่ามกลางประชาชน
13. และคนอันธพาลสองคนนั้นก็เข้ามา นั่งอยู่ตรงข้ามกับเขา และคนอันธพาลนั้นได้ฟ้องนาโบทต่อหน้าประชาชนกล่าวว่า นาโบทได้แข่งพระเจ้าและกษัตริย์ เขาทั้งหลายจึงพานาโบทออกไปนอกเมือง และขว้างเขาถึงตายด้วยก้อนหิน
14. แล้วเขาก็ส่งข่าวไปทูลเยเซเบลว่า นาโบทถูกขว้างด้วยหิน เขาตายแล้ว
15. อยู่มาพอเยเซเบลทรงได้ยินว่านาโบทถูกขว้างด้วยหินตายแล้ว เยเซเบลจึงทูลอาหับว่า ขอเชิญเสด็จลุกขึ้น ไปยึดสวนองุ่นของนาโบทชาวอิสราเอล ซึ่งเขาได้ปฏิเสศไม่ขายให้แก่พระองค์ เพราะเวลานาโบทไม่อยู่ เขาตายเสียแล้ว

16. และอยู่มาพออาหับทรงได้ยินว่านาโบทตายแล้ว อาหับก็ทรงลุกขึ้นไปยังสวนองุ่นของนาโบทชาวอิสราเอล เพื่อยึดถือเป็นกรรมสิทธิ์
17. แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงเอลีอาห์ชาวทิชบีว่า
18. จงลุกขึ้นแล้วลงไปพบอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล ผู้อยู่ในสะมาเรีย ดูเถิด เขาอยู่ในสวนองุ่นของนาโบท ที่เขาไปยึดเอาเป็นกรรมสิทธิ์
19. เจ้าจงพูดกับเขาว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ท่านได้ฆ่าและได้ยึดถือเอาเป็นกรรมสิทธิ์ด้วยหรือ' และเจ้าจงพูดกับเขาว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ในที่ซึ่งสุนัขเลียโลหิตของนาโบท สุนัขจะเลียโลหิตของเจ้าด้วย'
20. อาหับตรัสกับเอลีอาห์ว่า โอ ศัตรูของข้าเอ๋ย เจ้าพบข้าแล้วหรือ ท่านทูลตอบว่า ข้าพระองค์พบพระองค์แล้ว เพราะว่าพระองค์ยอมขายพระองค์เพื่อกระทำการชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์
21. ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือเจ้า เราจะเอาคนชั่วอายุต่อจากเจ้าออกไปเสีย และจะขจัดคนที่ปัสสาวะรดกำแพงได้เสียจากอาหับ ทั้งคนที่ยังอยู่และเหลืออยู่ในอิสราเอล
22. และเราจะกระทำให้ราชวงศ์ของเจ้าเหมือนราชวงศ์ของเยโรโบอัมบุตรเนบัท และเหมือนราชวงศ์ของบาอาซาบุตรอาหิยาห์ เพราะเจ้าได้กระทำให้เราโกรธ และเพราะเจ้าได้กระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย
23. และส่วนเยเซเบล พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'สุนัขจะกินเยเซเบลข้างกำแพงอิสราเอล'
24. ผู้ใดในราชวงศ์อาหับที่ตายในเมือง สุนัขจะกิน และผู้อยู่ในราชวงศ์เขาที่ตายในทุ่งนา นกในอากาศจะกิน
25. ไม่มีผู้ใดได้ขายตนเองเพื่อกระทำความชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อย่างอาหับ ผู้ที่เยเซเบลมolest ได้ยุแหย่
26. พระองค์ทรงประพุดตัวอย่างน่าสะอิดสะเอียนเป็นอย่างยิ่งในการดำเนินตามรูปเคารพ ดังสิ่งทั้งปวงที่คนอาโมไรต์ได้กระทำ ซึ่งเป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล
27. และอยู่มาเมื่ออาหับทรงได้ยินพระวจนะเหล่านั้น พระองค์ก็ฉีกฉลองพระองค์ และทรงสวมผ้ากระสอบ และถืออดอาหาร ประทับในผ้ากระสอบ และทรงดำเนินไปมาอย่างค่อยๆ
28. และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเอลีอาห์ชาวทิชบีว่า
29. เจ้าได้เห็นอาหับถ่อมตัวลงต่อหน้าเราแล้วหรือ เพราะเขาได้ถ่อมตัวลงต่อหน้าเรา เราจะไม่นำเหตุร้ายมาในสมัยของเขา แต่มาในสมัยบุตรชายของเขา เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือราชวงศ์ของเขา

1. ประเทศซีเรียและอิสราเอลไม่มีศึกสงครามกันอยู่สามปี
2. ต่อไปในปีที่สามเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์เสด็จลงไปเฝ้ากษัตริย์แห่งอิสราเอล
3. และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสถามบรรดาข้าราชการของพระองค์ว่า ท่านทราบกันหรือไม่ว่าราโมทกิเลอาดเป็นของเรา และเราได้ตั้งอยู่มิได้อาออกจากมือของกษัตริย์แห่งซีเรีย
4. และพระองค์ตรัสกับเยโฮชาฟัทว่า ท่านจะยกไปทำศึกที่ราโมทกิเลอาดกับข้าพเจ้าหรือ และเยโฮชาฟัทตรัสกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า ข้าพเจ้าก็เป็นอย่างที่ท่านเป็น ประชาชนของข้าพเจ้าก็เป็นดังประชาชนของท่าน ม้าของข้าพเจ้าก็เป็นดังม้าของท่าน
5. และเยโฮชาฟัทตรัสกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า ขอสอบถามดูพระดำรัสของพระเยโฮวาห์วันนี้เถิด
6. แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เรียกประชุมพวกผู้พยากรณ์ประมาณสี่ร้อยคน ตรัสกับเขาว่า ควรที่เราจะไปตีราโมทกิเลอาดหรือ หรือเราไม่ควรไป และเขาทั้งหลายทูลตอบว่า ขอเชิญเสด็จขึ้นไปเถิด เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์
7. แต่เยโฮชาฟัททูลว่า ที่นี่ไม่มีผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์อีกซึ่งเราจะสอบถามได้แล้วหรือ
8. และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลเยโฮชาฟัทว่า ยังมีชายอีกคนหนึ่งซึ่งเราจะให้ทูลถามพระเยโฮวาห์ได้คือ มีคายาห์บุตรอิมลาห์ แต่ข้าพเจ้าชังเขา เพราะเขาพยากรณ์แต่ความร้าย ไม่เคยพยากรณ์ความดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย และเยโฮชาฟัททูลว่า ขอ กษัตริย์อย่าตรัสดังนั้นเลย
9. แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเรียกมหาดเล็กคนหนึ่งเข้ามาตรัสสั่งว่า ไปพามิคายาห์บุตรอิมลาห์มาเร็ว
10. ฝ่ายกษัตริย์แห่งอิสราเอลและเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ต่างประทับบนพระที่นั่ง ทรงฉลองพระองค์ ณ ช่องว่างตรงทางเข้าประตูเมืองสะมาเรีย และผู้พยากรณ์ทั้งปวงก็พยากรณ์ถวายอยู่
11. และเศเดคียาห์บุตรชายเคนาอะนาห์จึงเอาเหล็กทำเป็นเขาและพูดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ด้วยสิ่งเหล่านี้เจ้าจะผลัดคนซีเรียไปจนเจ้าผลาญเขาทั้งหลายเสียสิ้น
12. และบรรดาผู้พยากรณ์ก็พยากรณ์อย่างนั้นทูลว่า ขอเสด็จขึ้นไปราโมทกิเลอาดเถิด และมีชัยชนะ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงมอบเมืองนั้นไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์
13. และผู้สื่อสารผู้ไปตามมีคายาห์ได้บอกท่านว่า ดูเถิด ถ้อยคำของบรรดาผู้พยากรณ์ก็พูดสิ่งที่ดีแก่กษัตริย์เป็นปากเดียวกัน ขอให้ถ้อยคำของท่านเหมือนอย่างถ้อยคำของคนหนึ่งในพวกนั้น และพูดแต่สิ่งที่ดี
14. แต่มีคายาห์ตอบว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั่นใด พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอย่างไร ข้าพเจ้าจะต้องพูดอย่างนั้น
15. และเมื่อท่านมาเฝ้ากษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามท่านว่า มีคายาห์ ควรที่เราจะไปตีราโมทกิเลอาดหรือ หรือเราไม่ควรไป และท่านทูลตอบพระองค์ว่า ขอเชิญเสด็จขึ้นไปและมีชัยชนะ พระเยโฮวาห์จะทรงมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์
16. แต่กษัตริย์ตรัสกับท่านว่า เราได้ให้เจ้าปฏิญาณก็ครั้งแล้วว่า เจ้าจะพูดกับเราแต่ความจริงในพระนามของพระเยโฮวาห์

17. และท่านก็ทูลว่า ข้าพระองค์ได้เห็นคนอิสราเอลทั้งปวงกระจัดกระจายอยู่บนภูเขาอย่างแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'คนเหล่านี้ไม่มีนาย ให้เขาต่างกลับยังเรือนของตนโดยสันติภาพเถิด'
18. กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงทูลเยโฮซาฟัทว่า ข้าพเจ้ามิได้บอกท่านแล้วหรือว่า เขาจะไม่พยากรณ์สิ่งดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย แต่สิ่งร้ายต่างหาก
19. และมีคายาห์ทูลว่า ฉะนั้นขอสดับพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้เห็นพระเยโฮวาห์ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ และบรรดาบริวารแห่งฟ้าสวรรค์ยืนข้างๆพระองค์ ข้างขวาพระหัตถ์และข้างซ้าย
20. และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'ผู้ใดจะเกลี้ยกล่อมอาหับเพื่อเขาจะขึ้นไปและล้มลงที่ราโมทกิเลอาด' บ้างก็ทูลอย่างนี้ บ้างก็ทูลอย่างนั้น
21. แล้วมีวิญญาณดวงหนึ่งมาข้างหน้า เฝ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ทูลว่า 'ข้าพระองค์จะเกลี้ยกล่อมเขาเอง'
22. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับเขาว่า 'จะทำอย่างไร' และเขาทูลว่า 'ข้าพระองค์จะออกไป และจะเป็นวิญญาณนุสาอยู่ในปากของผู้พยากรณ์ของเขาทุกคน' และพระองค์ตรัสว่า 'เจ้าไปเกลี้ยกล่อมเขาได้ และเจ้าจะทำได้สำเร็จ จงไปทำเถิด'
23. เพราะฉะนั้นบัดนี้ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงใส่วิญญาณนุสาในปากของเหล่าผู้พยากรณ์นี้ทั้งสิ้นของพระองค์ พระเยโฮวาห์ทรงตรัสเป็นความร้ายเกี่ยวกับพระองค์
24. แล้วเศเดคียาห์บุตรชายเคนาอะนาห์ได้เข้ามาใกล้และตบแก้มมีคายาห์พูดว่า พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ไปจากข้า พุดกับเจ้าได้อย่างไร
25. และมีคายาห์ตอบว่า ดูเถิด เจ้าจะเห็นในวันนั้น เมื่อเจ้าเข้าไปในห้องชั้นในเพื่อจะซ่อนตัวเจ้า
26. และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสว่า จงจับมีคายาห์พาเขากลับไปมอบให้อาโมนผู้ว่าราชการเมืองและแกโยอาชราชโอรสกษัตริย์
27. และว่า 'กษัตริย์ตรัสตั้งนี้ว่า เขาคนนี้อาจถูกเสีย ให้อาหารแห่งความทุกข์กับน้ำแห่งความทุกข์ จนกว่าเราจะกลับมาโดยสันติภาพ'
28. และมีคายาห์ทูลว่า ถ้าพระองค์เสด็จกลับมาโดยสันติภาพ พระเยโฮวาห์ก็มีได้ตรัสโดยข้าพระองค์ และท่านกล่าวว่า โอ บรรดาชนชาติทั้งหลายเอ๋ย ขอจงฟังเถิด
29. กษัตริย์แห่งอิสราเอลกับเยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์จึงเสด็จขึ้นไปยังราโมทกิเลอาด
30. และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับเยโฮซาฟัทว่า ข้าพเจ้าจะปลอมตัวเข้าทำศึก แต่ท่านจงสวมเครื่องทรงของท่าน และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็ทรงปลอมพระองค์เข้าทำสงคราม
31. ฝ่ายกษัตริย์ประเทศซีเรียทรงบัญชาแม่ทัพรบทั้งสามสิบสองคนว่า อย่ารบกับทหารน้อยหรือใหญ่ แต่มุ่งเฉพาะกษัตริย์แห่งอิสราเอล
32. และอยู่มาเมื่อผู้บัญชาการรบแลเห็นเยโฮซาฟัท เขาทั้งหลายก็ว่า เป็นกษัตริย์อิสราเอลแน่แล้ว เขาจึงหันเข้าไปสู้รบกับพระองค์และเยโฮซาฟัททรงร้องขึ้น
33. และอยู่มาเมื่อผู้บัญชาการรบเห็นว่าไม่ใช่กษัตริย์แห่งอิสราเอล ก็หันกลับจากไล่ตามพระองค์

34. แต่มีชายคนหนึ่งโก่งงอขยับไป ถูกกษัตริย์แห่งอิสราเอลเข้าระหว่างเกล็ดเกราะและแผ่นบังพระอุระ พระองค์จึงรับสั่งคนขับรถรบว่า หันกลับเถอะ พาเราออกจากการรบ เพราะเราบาดเจ็บแล้ว
35. วันนั้นการรบก็ดุเดือดขึ้น เขาก็หนุ่กษัตริย์ไว้ในราชรถให้หันพระพักตร์เข้าสู่ชนซีเรีย จนเวลาเย็นพระองค์ก็สิ้นพระชนม์ และโลหิตที่บาดแผลก็ไหลออกนองท้องรถรบ
36. ประมาณดวงอาทิตย์ตกก็มีเสียงร้องทั่วกองทัพว่า ทุกคนจงกลับไปเมืองของตัวเอง และทุกคนจงกลับไปภูมิลำเนาของตัวเอง
37. ครั้นกษัตริย์สิ้นพระชนม์แล้วเขาก็นำมาฝังที่กรุงสะมาเรีย และฝังพระศพกษัตริย์ไว้ในสะมาเรีย
38. เขาล้างรถรบที่สระแห่งสะมาเรีย และสุนัขก็เลียโลหิตของพระองค์ เขาได้ล้างเกราะของพระองค์ ตามพระวอนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ได้ตรัส
39. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอาหับ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และพระราชวังข้างซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ และหัวเมืองทั้งปวงที่พระองค์ทรงสร้าง มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ
40. อาหับทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และอาหัสยาห์ราชโอรสของพระองค์ก็ขึ้นครองแทน
41. เยโฮชาฟัทราชโอรสของอาสาเริ่มขึ้นครองเหนือยูดาห์ในปีที่สี่แห่งรัชกาลอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล
42. เยโฮชาฟัทมีพระชนมายุสามสิบห้าพรรษาเมื่อทรงเริ่มขึ้นครอง และพระองค์ทรงครองในเยรูซาเล็มยี่สิบห้าปี พระชนนีของพระองค์มีพระนามว่า อาชูปาห์ธิดาของซิลทิ
43. พระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาของอาสาราชาบิดาทุกประการ มิได้หันเหออกไปจากทางนั้น ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ แต่ปุชเนียสถานสูงนั้นยังมิได้ถูกรื้อลง ประชาชนยังคงถวายเครื่องสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมในปุชเนียสถานสูงนั้น
44. เยโฮชาฟัททรงกระทำไมตรีกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลด้วย
45. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮชาฟัท และยุทธพลั้งที่พระองค์ทรงสำแดง และสงครามที่พระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ
46. และพวกกะเทยที่ยังเหลืออยู่คือผู้ที่ยังเหลือในสมัยของอาสาราชาบิดานั้น พระองค์ก็ทรงกำจัดเสียจากแผ่นดิน
47. ไม่มีกษัตริย์ในประเทศเอโดม แต่มีผู้ว่าราชการเป็นกษัตริย์
48. เยโฮชาฟัททรงต่อกำปั่นทาร์ซิช เพื่อจะไปชนทองคำจากโอฟีร์ แต่กำปั่นนั้นไปไม่ถึงเพราะไปแตกเสียที่เอซีโอนเกเบอร์
49. แล้วอาหัสยาห์ราชโอรสของอาหับตรัสกับเยโฮชาฟัทว่า ขอให้ข้าราชการของข้าพเจ้าไปในเรือกำปั่นกับข้าราชการของท่าน แต่เยโฮชาฟัทไม่พอพระทัย
50. และเยโฮชาฟัททรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้กับบรรพบุรุษที่ในนครดาวิด บรรพบุรุษของพระองค์ และเยโฮรัมราชโอรสก็ขึ้นครองแทนพระองค์
51. อาหัสยาห์ราชโอรสของอาหับทรงเริ่มครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรียในปีที่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลเยโฮชาฟัทกษัตริ

ย์แห่งยูดาห์ และพระองค์ทรงครอบครองเหนืออิสราเอลสองปี

52. พระองค์ทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และทรงดำเนินในมรรคาแห่งราชบิดาของพระองค์ และในมรรคาแห่งพระมารดาของพระองค์ และในมรรคาของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทผู้ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย

53. พระองค์ทรงปรนนิบัติพระบาอัลและนมัสการพระนั้น และทรงกระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลพิโรธด้วยทุกวิธีที่ราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำแล้วนั้น

2 พงศกษัตริย์

บทที่ 1

1. หลังจากอาหับสิ้นพระชนม์แล้ว เมืองโมอับก็กบฏต่อคนอิสราเอล
2. ฝ่ายอาหับสหายที่ทรงตกลงมาจากช่องพระแกลตาข่ายที่ห้องชั้นบนของพระองค์ในกรุงสะมาเรียและทรงประหาร จึงทรงใช้บรรดาผู้สื่อสารไป รับสั่งว่า จงไปถามบาอัลเซบูบ พระแห่งเอโครนว่า เราจะหายจากความเจ็บป่วยนี้หรือไม่
3. แต่ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์พูดกับเอลียาห์ชาวทิชบีว่า จงลุกขึ้นไปพบบรรดาผู้สื่อสารของกษัตริย์แห่งสะมาเรีย และจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า 'เพราะไม่มีพระเจ้าในอิสราเอลแล้วหรือ ท่านจึงไปถามบาอัลเซบูบ พระแห่งเอโครน'
4. เพราะฉะนั้นบัดนี้พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า 'เจ้าจะไม่ได้ลงมาจากที่นอนซึ่งเจ้าขึ้นไปนั้น แต่เจ้าจะต้องตายแน่' แล้วเอลียาห์ก็ไป
5. ผู้สื่อสารนั้นก็กลับมาเฝ้าพระองค์ พระองค์ตรัสถามเขาทั้งหลายว่า ทำไมพวกเจ้าจึงพากันกลับมา
6. และเขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า มีชายคนหนึ่งมาพบกับพวกข้าพระองค์ และพูดกับพวกข้าพระองค์ว่า 'จงกลับไปหากษัตริย์ผู้ใช้ท่านมา และทูลพระองค์ว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เพราะไม่มีพระเจ้าในอิสราเอลแล้วหรือเจ้าจึงใช้คนไปถามบาอัลเซบูบพระแห่งเอโครน เพราะฉะนั้นเจ้าจะไม่ได้ลงมาจากที่นอนซึ่งเจ้าได้ขึ้นไปนั้น แต่เจ้าจะต้องตายแน่'
7. พระองค์ตรัสถามเขาทั้งหลายว่า คนที่ได้มาพบเจ้าและบอกสิ่งเหล่านี้แก่เจ้านั้นเป็นคนในลักษณะใด
8. เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า ท่านมีขนมากและมีหนังคาดเอวของท่านไว้ และพระองค์ตรัสว่า เป็นเอลียาห์ชาวทิชบี
9. แล้วกษัตริย์ก็รับสั่งให้นายกองของทหารห้าสิบคนพร้อมกับทหารห้าสิบคนของเขาไปหาเอลียาห์ เขาได้ขึ้นไปหาท่าน ดูเถิด ท่านนั่งอยู่บนยอดภูเขา และนายกองห้าสิบคนนั้นกล่าวแก่ท่านว่า ข้าแต่คนแห่งพระเจ้า กษัตริย์ตรัสตั้งนี้ว่า 'ลงมา'
10. แต่เอลียาห์ต่อนายกองห้าสิบคนว่า ถ้าข้าเป็นคนแห่งพระเจ้า ก็ขอให้ไฟลงมาจากฟ้าสวรรค์เผาผลาญเจ้าและคนทั้งห้าสิบของเจ้าเถิด แล้วไฟก็ลงมาจากฟ้าสวรรค์และเผาผลาญเขากับคนทั้งห้าสิบของเขาเสีย
11. พระองค์ก็รับสั่งให้นายกองของทหารห้าสิบคนพร้อมกับทหารห้าสิบคนของเขไปอีกพวกหนึ่งไป และเขาก็กล่าวแก่ท่านว่า ข้าแต่คนแห่งพระเจ้า กษัตริย์ตรัสตั้งนี้ว่า 'ลงมาเร็วๆ'
12. แต่เอลียาห์ตอบว่า ถ้าข้าเป็นคนแห่งพระเจ้า ก็ขอให้ไฟลงมาจากฟ้าสวรรค์เผาผลาญเจ้าและคนทั้งห้าสิบของเจ้าเถิด และไฟของพระเจ้าลงมาจากฟ้าสวรรค์และเผาผลาญเขากับคนทั้งห้าสิบของเขาเสีย
13. และพระองค์รับสั่งให้นายกองของทหารห้าสิบคนพวกที่สามไปพร้อมกับทหารห้าสิบคนของเขา และนายกองคนที่สามของทหารห้าสิบคนนั้นก็ขึ้นไป และมาคุกเข่าลงต่อหน้าเอลียาห์ และวิงวอนท่านว่า ข้าแต่คนแห่งพระเจ้า ข้าพเจ้าขออ้อนวอนต่อท่าน ขอให้โปรดให้ชีวิตของข้าพเจ้าและชีวิตของผู้รับใช้ของท่านห้าสิบคนนี้เป็นสิ่งประเสริฐในสายตาของท่าน
14. ดูเถิด ไฟลงมาจากฟ้าสวรรค์และได้เผาผลาญนายกองห้าสิบทั้งสองคนก่อนหน้านั้นเสียพร้อมทั้งทหารห้าสิบคนของเขาด้วย แต่บัดนี้ขอให้ชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งประเสริฐในสายตาของท่าน

15. แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวแก่เอลียาห์ว่า จงลงไปกับเขาเถิด อย่ากลัวเขาเลย ท่านก็ลุกขึ้นลงไปกับเขาเข้าเฝ้ากษัตริย์
16. และทูตพระองค์ว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'เพราะเจ้าได้ส่งผู้สื่อสารไปยังบาอัลเซบูบพระแห่งเอโครน เพราะไม่มีพระเจ้าในอิสราเอลที่จะทูลถามพระวณะของพระองค์อย่างนั้นหรือ เพราะฉะนั้นเจ้าจะไม่ได้ลงมาจากที่นอนซึ่งเจ้าได้ขึ้นไปนั้น แต่เจ้าจะต้องตายแน่'
17. พระองค์ก็สิ้นชีวิตตามพระวณะของพระเยโฮวาห์ซึ่งเอลียาห์กล่าวนั้น และเยโฮรัมก็ขึ้นครองแทน ในปีที่สองแห่งรัชกาลเยโฮรัมบุตรชายเยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ เพราะพระองค์หามีโอรสไม่
18. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอาหัสยาห์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ

บทที่ 2

1. และอยู่มาเมื่อถึงเวลาที่พระเยโฮวาห์จะทรงรับเอลียาห์ขึ้นไปสู่สวรรค์ด้วยลมบ้าหมู เอลียาห์และเอลีชากำลังเดินทางจากหมู่บ้านกิลกาล
2. และเอลียาห์พูดกับเอลีชาว่า ขอท่านจงคอยอยู่ที่นี้ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงใช้ข้าพเจ้าไปถึงเบธเอล แต่เอลีชาว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ และท่านเองมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะไม่จากท่านไปฉันนั้น ดังนั้นท่านทั้งสองก็ลงไปยังเบธเอล
3. และเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ผู้อยู่ในเบธเอลได้ออกมาหาเอลีชาและบอกท่านว่า ท่านทราบไหมว่า วันนี้พระเยโฮวาห์จะทรงรับอาจารย์ของท่านไปจากเป็นหัวหน้าท่าน ท่านตอบว่า ครับ ข้าพเจ้าทราบแล้ว เจียบๆไว้
4. เอลียาห์พูดกับท่านว่า เอลีชา ขอท่านคอยอยู่ที่นี้เถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงใช้ข้าพเจ้าไปถึงเมืองเยรีโค แต่ท่านตอบว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่และท่านเองมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะไม่จากท่านไปฉันนั้น เพราะฉะนั้นท่านทั้งสองจึงมายังเมืองเยรีโค
5. และเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ผู้อาศัยอยู่ในเมืองเยรีโคได้เข้ามาใกล้เอลีชาและพูดกับท่านว่า ท่านทราบไหมว่า วันนี้พระเยโฮวาห์จะทรงรับอาจารย์ของท่านไปจากเป็นหัวหน้าท่าน ท่านตอบว่า ครับ ข้าพเจ้าทราบแล้ว เจียบๆไว้
6. แล้วเอลียาห์จึงพูดกับท่านว่า ขอท่านจงคอยอยู่ที่นี้ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงใช้ข้าพเจ้าไปถึงแม่น้ำจอร์แดน แต่ท่านว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่และท่านเองมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะไม่จากท่านไปฉันนั้น แล้วท่านทั้งสองก็เดินต่อไป
7. คนห้าสิบคนของเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ก็ไปเหมือนกันและยืนอยู่ตรงหน้าห่างจากท่านทั้งสอง ฝ่ายท่านทั้งสองยืนอยู่ที่แม่น้ำจอร์แดน
8. เอลียาห์ก็เอาเสื้อคลุมของท่านม้วนเข้าแล้วฟาดลงที่น้ำนั้น น้ำก็แยกออกไปสองข้าง ท่านทั้งสองจึงเดินข้ามไปได้บนดินแห้ง
9. และอยู่มาเมื่อท่านทั้งสองข้ามไปแล้ว เอลียาห์จึงพูดกับเอลีชาว่า จงขอสิ่งที่ยากให้ข้าพเจ้าทำเพื่อท่านก่อนที่ข้าพเจ้าจะถูกรับไปจากท่าน และเอลีชาตอบว่า ขอให้ฤทธิ์เดชของท่านอยู่กับข้าพเจ้าเป็นสองเท่าเถิด
10. และท่านตอบว่า ท่านขอสิ่งที่ยากนัก แต่ถ้าท่านเห็นข้าพเจ้าถูกรับขึ้นไปจากท่าน ท่านก็จะได้อย่างนั้น แต่ถ้าท่านไม่เห็น ก็จะไม่เป็นแก่ท่านอย่างนั้น
11. และอยู่มาเมื่อท่านทั้งสองยังเดินพูดกันต่อไป ดูเถิด รถเพลิงคันหนึ่งและม้าเพลิงได้แยกท่านทั้งสองออกจากกัน และเอลียาห์ได้ขึ้นไปโดยลมบ้าหมูเข้าสู่สวรรค์
12. เอลีชาก็เห็น และท่านได้ร้องว่า คุณพ่อของข้าพเจ้า คุณพ่อของข้าพเจ้า รถรบของอิสราเอลและพลม้าประจำ และท่านก็ไม่ได้เห็นเอลียาห์อีกเลย แล้วท่านก็จับเสื้อของตนฉีกออกเป็นสองท่อน
13. แล้วท่านก็หิบบเสื้อคลุมของเอลียาห์ที่ตกลงมาจากเอลียาห์นั้น และกลับไปยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำจอร์แดน
14. แล้วท่านก็เอาเสื้อคลุมของเอลียาห์ที่ตกลงมานั้นฟาดลงที่น้ำกล่าวว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งเอลียาห์ทรงสถิตที่ใด และเมื่อท่านฟาดลงที่น้ำ น้ำก็แยกออกไปสองข้าง และเอลีชาก็เดินข้ามไป

15. เมื่อเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ที่อยู่ ณ เมืองเยรีโค แลเห็นท่าน เขาทั้งหลายจึงว่า ฤทธิเดชของเอลียาห์อยู่กับเอลีซา และเขาทั้งหลายก็มาต้อนรับท่าน แล้วชนหน้าลงถึงดินต่อหน้าท่าน
16. เขาทั้งหลายกล่าวแก่ท่านว่า ดูเถิด มีห่าสิบคนที่เป็นชายฉกรรจ์อยู่กับผู้รับใช้ของท่าน ขอจงไปเที่ยวหาอาจารย์ของท่าน บางทีพระวิญญาณแห่งพระเยโฮวาห์ได้รับท่านไปแล้วเหวี่ยงท่านลงมาที่ภูเขาหรือหุบเขาแห่งหนึ่งแห่งใดบ้าง และท่านว่า อย่าใช้เขาไปเลย
17. แต่เมื่อเขาทั้งหลายชักชวนท่านจนท่านละอายแล้วท่านจึงว่า ใช้ไปซี เพราะฉะนั้นเขาจึงใช้ห่าสิบคนไป เขาทั้งหลายแสวงหาเอลียาห์อยู่สามวันก็ไม่พบท่าน
18. เขาทั้งหลายก็กลับมาหาเอลีซา (ขณะที่ท่านพักอยู่ที่เมืองเยรีโค) และท่านพูดกับเขาว่า ข้ามิได้บอกท่านทั้งหลายแล้วหรือว่า 'อย่าไปเลย'
19. คนในเมืองพูดกับเอลีซาว่า ดูเถิด ทำเลเมืองนี้ก็ร่ำรวยดี ดั่งที่เจ้านายของข้าพเจ้าได้เห็นแล้ว แต่ทว่าน้ำไม่ดีและชาวแผ่นดินก็แห้งแล้ง
20. ท่านพูดว่า จงเอาขามใหม่มาลูกหนึ่ง ใส่เกลือไว้ therein แล้วเขาทั้งหลายก็หามาให้
21. แล้วท่านก็ไปที่น้ำพุ โยนเกลือลงในนั้นและกล่าวว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เราได้กระทำน้ำนี้ให้ดีแล้ว ตั้งแต่นี้ไปจะไม่มีความตายหรือการแห้งแล้งมาจากน้ำนี้อีก
22. ฉะนั้นน้ำจึงดีมาจนถึงทุกวันนี้ จริงตามถ้อยคำซึ่งเอลีซาได้กล่าวนั้น
23. ท่านได้ขึ้นไปจากที่นั่นถึงเมืองเบธเอล และขณะที่ท่านขึ้นไปตามทางมีเด็กชายเล็กๆบางคนออกมาจากเมือง ล้อเลียนท่านว่า อ้ายหัวล้าน จงขึ้นไปเถิด อ้ายหัวล้าน จงขึ้นไปเถิด
24. ท่านก็เหลือวดู แล้วจึงแข่งเขาในพระนามพระเยโฮวาห์ และมีตัวเมียสองตัวออกมาจากป่า ฉีกเด็กชายพวกนั้นเสียสี่สิบสองคน
25. จากที่นั่นท่านก็ขึ้นไปถึงภูเขาคารเมล และจากที่นั่นท่านก็หันกลับมายังสะมาเรีย

บทที่ 3

1. ในปีที่สิบแปดของรัชกาลเยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโฮรัมโอรสของอาหับได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอล ณ กรุงสะมาเรีย และทรงครองอยู่สิบสองปี
2. พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ แต่ไม่เหมือนราชาบิดาและราชมารดาของพระองค์ พระองค์ทรงทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์แห่งพระบาอัล ซึ่งราชาบิดาของพระองค์ทรงสร้างนั้นเสีย
3. แม้กระนั้นพระองค์ยังทรงเกาะติดอยู่กับบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย พระองค์หาได้ทรงพรากจากบาปนั้นไม่
4. ฝ่ายเมซากษัตริย์แห่งโมอับทรงเป็นผู้ดำเนินกิจการเลียงแก่ และพระองค์ต้องถวายลูกแกะหนึ่งแสนตัว และแกะผู้หนึ่งแสนตัวพร้อมกับขนของมันให้แก่กษัตริย์อิสราเอล
5. แต่อยู่มาเมื่ออาหับสิ้นพระชนม์แล้ว กษัตริย์แห่งโมอับก็กบฏต่อกษัตริย์แห่งอิสราเอล
6. กษัตริย์เยโฮรัมจึงกรีธาทัพออกจากสะมาเรียในครั้งนั้น และทรงเกณฑ์คนอิสราเอลทั้งสิ้น
7. พระองค์ทรงส่งสารไปยังเยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า กษัตริย์แห่งโมอับได้กบฏต่อข้าพเจ้า ท่านจะไปรบกับโมอับพร้อมกับข้าพเจ้าได้หรือไม่ และท่านว่า เราจะไป เราก็คือเป็นดังที่ท่านเป็น และประชาชนของเราก็คือเป็นดังประชาชนของท่าน บรรดาม้าของเราก็คือเป็นดังม้าของท่าน
8. แล้วท่านว่า เราจะขึ้นไปทางใด เยโฮรัมทรงตอบไปว่า ไปทางถิ่นทุรกันดารเมืองเอโดม
9. กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเสด็จไปพร้อมกับกษัตริย์แห่งยูดาห์ และกษัตริย์แห่งเอโดม และเมื่อทั้งสามกษัตริย์เสด็จอ้อมไปได้เจ็ดวันแล้วก็หาน้ำให้กองทัพและให้สัตว์ที่ติดตามมานั้นไม่ได้
10. แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงตรัสว่า อนิจจาเอ๋ย พระเยโฮวาห์ทรงเรียกสามกษัตริย์นี้มาเพื่อจะมอบไว้ในมือของโมอับ
11. และเยโฮซาฟัทตรัสว่า ที่นี่ไม่มีผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์ เพื่อเราจะให้ทูลถามพระเยโฮวาห์หรือ แล้วข้าราชการคนหนึ่งของกษัตริย์อิสราเอลจึงทูลว่า เอลีชาบุตรซาฟัทอยู่ที่นี้พระเจ้าข้า เป็นผู้ที่เหน็บใส่มือเอลียาห์
12. และเยโฮซาฟัทตรัสว่า พระวจนะแห่งพระเยโฮวาห์อยู่กับท่าน กษัตริย์แห่งอิสราเอลและเยโฮซาฟัทและกษัตริย์แห่งเอโดมจึงเสด็จลงไปหาท่าน
13. และเอลีชาทูลกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า ข้าพระองค์มีเรื่องอะไรเกี่ยวข้องกับพระองค์ เสด็จไปหาผู้พยากรณ์ของเสด็จพ่อและผู้พยากรณ์ของเสด็จแม่ของพระองค์เถิด แต่กษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับท่านว่า หามิได้ ด้วยพระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้เรียกกษัตริย์ทั้งสามนี้มาเพื่อมอบไว้ในมือของโมอับ
14. และเอลีชาทูลว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาซึ่งข้าพระองค์ปรนนิบัติทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ถ้าข้าพระองค์มีได้ เคารพเคารพต่อพระพักตร์เยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์แล้ว ข้าพระองค์จะไม่มองพระพักตร์พระองค์หรือดูแลพระองค์เลย
15. ขอทรงนำผู้เล่นเครื่องสายมาให้ข้าพระองค์สักคนหนึ่ง และต่อมาเมื่อผู้เล่นเครื่องสายบรรเลงแล้ว พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ก็มาเหนือท่าน

16. และท่านทูลว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'ทำหุบเขานี้ให้เป็นสระทั่วไปหมด'
17. เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'เจ้าทั้งหลายจะไม่เห็นลมและจะไม่เห็นฝน ถึงอย่างไรก็ดีหุบเขานั้นจะมีน้ำเต็มไปหมด เพื่อเจ้าจะได้ดื่ม ทั้งเจ้า ฝูงสัตว์เลี้ยงและสัตว์ไว้ของเจ้า'
18. เรื่องอย่างนี้เป็นเรื่องเล็กน้อยในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงมอบคนโมอับไว้ในมือของเจ้าด้วย
19. เจ้าจะโจมตีเมืองที่มีป้อมทุกเมือง และเมืองเอกทุกเมือง และจะโค่นต้นไม้ลงทุกต้น และจะจุกน้ำพุทุกแห่งเสีย และทำไร่นาที่ดีทุกแปลงให้เสียด้วยหิน
20. และอยู่มาพอรุ่งเช้าประมาณเวลาถวายเครื่องธัญญาหาร ดูกษัตริย์ มีน้ำมาจากทางเมืองเอโดม จนแผ่นดินมีน้ำเต็มหมด
21. และเมื่อคนโมอับทั้งหลายได้ยินว่าบรรดาภคินียกไปสู้รบกับตน คนที่มีอายุสวมเกราะและสูงขึ้นไปได้รวบรวมกันเข้า และยกไปตั้งที่พรมแดน
22. เมื่อเขาตื่นขึ้นในตอนเช้า และดวงอาทิตย์ส่องแสงอยู่บนน้ำ คนโมอับเห็นน้ำที่อยู่ตรงข้ามกับตนแดงอย่างโลหิต
23. เขาทั้งหลายกล่าวว่า นี่เป็นโลหิต บรรดาภคินีได้สู้รบกันเอง และฆ่ากันเอง เพราะฉะนั้นบัดนี้ โมอับเอ๋ย มาริบเอาข้าวของของเขา
24. แต่เมื่อเขามาถึงค่ายอิสราเอล คนอิสราเอลก็ลุกขึ้นต่อสู้กับคนโมอับจนเขาทั้งหลายหนีไป และเขาก็รุกหน้าเข้าไปในแผ่นดินฆ่าฟันคนโมอับ
25. เขาทั้งหลายได้ทำลายหัวเมือง และต่างคนก็ต่างโยนหินเข้าไปในไร่นาที่ดีทุกแปลงจนเต็ม เขาจุกน้ำพุเสียทุกแห่ง และโค่นต้นไม้ดี ๆ เสียหมด จนในศิรหะเรเซทมีแต่หินของเมืองเหลืออยู่ บรรดานักสลึงได้ล้อมเมืองไว้และโจมตีได้
26. เมื่อภคินีแห่งโมอับทรงเห็นว่าจะสู้ไม่ได้ พระองค์ก็ทรงพาพลดาบเจ็ดร้อยคนจะตีฝ่าออกมาทางด้านภคินี เมืองเอโดม แต่ออกมาไม่ได้
27. แล้วพระองค์ทรงนำโอรสหัวปี ผู้ซึ่งควรจะขึ้นครองแทนนั้น ถวายเป็นเครื่องเผาบูชาเสียที่บนกำแพง และมีพระพิโรธใหญ่ยิ่งต่อพวกอิสราเอล เขาทั้งหลายก็ยกถอยไปจากพระองค์และกลับบ้านเมืองของตน

บทที่ 4

1. ภรรยาของคนหนึ่งในเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์ร้องต่อเอลีซาว่า ผู้รับใช้ของท่าน คือสามีของดิฉันสิ้นชีวิตเสียแล้ว และท่านก็ทราบอยู่แล้วว่าผู้รับใช้ของท่านเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ แต่เจ้าหนี้ได้มาเพื่อเอาบุตรชายสองคนของดิฉันไปเป็นทาสของเขา
2. และเอลีซาตอบนางว่า บอกดิฉันมาซิว่าจะให้ฉันทำอะไรให้ เจ้ามีอะไรอยู่ในบ้านบ้าง และนางตอบว่า สาวใช้ของท่านไม่มีอะไรในบ้านนอกจากน้ำมันหนึ่งไห
3. แล้วท่านกล่าวว่า จงออกไปนอกบ้าน ขอขีมน้ำมันจากเพื่อนบ้านทุกคนของเจ้ามาเป็นภาชนะเปล่า อย่าให้น้อย
4. แล้วจงเข้าไปในเรือน ปิดประตูข้างตัวเจ้าและบุตรชายของเจ้าไว้ และจงเทน้ำมันใส่ภาชนะทั้งหมด เมื่อลูกหนึ่งๆ เต็มแล้วก็ตั้งไว้ต่างหาก
5. นางก็ลาไป และปิดประตูข้างนางและบุตรชายของนางไว้ บุตรส่งภาชนะมาให้ และนางก็เทน้ำมัน
6. และอยู่มาเมื่อภาชนะเต็มหมดแล้วนางจึงบอกบุตรชายว่า เอาภาชนะมาให้แม่อีกลูกหนึ่ง และเขาตอบนางว่า ไม่มีอีกแล้ว แล้วน้ำมันก็หยุดไหล
7. นางก็ไปเรียนให้คนของพระเจ้าทราบและท่านบอกว่า ไปซิ ขายน้ำมันเสียเอาเงินชำระหนี้ของเจ้า ที่เหลือนอกนั้น เจ้าและบุตรของเจ้าจงใช้เลี้ยงชีวิต
8. วันหนึ่งเอลีซาเดินต่อไปถึงเมืองชูเนม เป็นที่ที่หญิงมั่งมีคนหนึ่งอาศัยอยู่ และนางได้ชวนท่านให้รับประทานอาหาร ฉะนั้นเมื่อท่านผ่านทางนั้นไปเมื่อไร ท่านก็แวะเข้าไปรับประทานอาหารที่นั่น
9. และนางได้บอกสามีของนางว่า ดูเถิด ดิฉันเห็นว่าชายคนนี้เป็นคนบริสุทธิ์ของพระเจ้า เดินผ่านบ้านเราอยู่เนืองๆ
10. ขอให้เราทำห้องเล็กไว้บนกำแพง วางเตียง โต๊ะ เก้าอี้ และตะเกียงไว้ให้ท่าน เพื่อว่าเมื่อท่านมาหาเรา ท่านจะได้เข้าไปพักในห้องนั้น
11. วันหนึ่งท่านก็มาที่นั่น และแวะเข้าไปในห้องนั้น พักอยู่ที่นั่น
12. ท่านจึงบอกภรรยาซึ่งใช้ของท่านว่า ไปเรียกหญิงชาวชูเนมคนนี้มา เมื่อเขาเรียกนาง นางก็มายืนอยู่ต่อหน้าท่าน
13. ท่านจึงบอกแก่ภรรยาว่า จงบอกนางว่า ดูเถิด เธอลำบากมากมายอย่างนี้เพื่อเรา จะให้เราทำอะไรให้เธอบ้าง มีอะไรจะให้หญิงทาสรับใช้ของเธอหรือ หรือให้พูดอะไรกับผู้บัญชาการกองทัพ นางตอบว่า ดิฉันอยู่ในหมู่พวกพี่น้องของดิฉันค่ะ
14. และท่านกล่าวว่า ถ้าอย่างนั้นจะให้ทำอะไรเพื่อนาง ภรรยาซึ่งใช้ตอบว่า แท้จริงนางไม่มีบุตรและสามีของนางก็แก่แล้ว
15. ท่านจึงบอกว่า ไปเรียกเธอมา และเมื่อเขาไปเรียกนาง นางก็มายืนอยู่ที่ประตู
16. ท่านกล่าวว่า ในฤดูนี้เมื่อครบกำหนดอุ้มท้อง เจ้าจะได้อุ้มบุตรชายคนหนึ่ง และนางตอบว่า ข้าแต่คนแห่งพระเจ้า เจ้านายของดิฉัน หากมิได้ อย่างมูซาแก่สาวใช้ของท่านเลย
17. แต่หญิงคนนั้นก็ตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง ในฤดูนั้นเมื่อครบกำหนดอุ้มท้องจริงตามที่เอลีซาบอกแก่นางไว้
18. เมื่อเด็กนั้นโตขึ้น วันหนึ่งเขาออกไปหาบิดาของเขาในหมู่คนเกี่ยวข้าว

19. เขาบอกบิดาของเขาว่า โอยหัวของฉัน หัวของฉัน บิดาจึงส่งคนใช้ของเขาว่า อุ้มเขาไปหาแม่ไป
20. และเมื่อเขาอุ้มมาให้มารดาของเด็ก เด็กนั้นก็นั่งอยู่บนตักมารดาจนเที่ยงวัน แล้วก็สิ้นชีวิต
21. นางจึงอุ้มขึ้นไปวางไว้บนที่นอนของคนแห่งพระเจ้า และปิดประตูเสียแล้วไปข้างนอก
22. นางก็ไปเรียกสามีของนางกล่าวว่า ขอส่งคนใช้คนหนึ่งกับลาตัวหนึ่งมาให้ฉัน เพื่อฉันจะได้รีบไปหาคนแห่งพระเจ้า และกลับมาอีก
23. และเขาถามว่า จะไปหาท่านทำไมในวันนี้ ไม่ใช่วันขึ้นค่ำหรือวันสะบาโต นางตอบว่า ก็คืออยู่แล้ว
24. นางก็ผูกอาณลาและส่งคนใช้ของนางว่า จงเร่งลาไปเร็วๆ อย่าให้ผีเท้าหย่อนลงได้นอกจากฉันสั่ง
25. แล้วนางก็ออกเดิน และมาถึงคนแห่งพระเจ้าที่ภูเขาคารเมล อยู่มาเมื่อคนแห่งพระเจ้าเห็นนางมาแต่ไกล ท่านก็พูดกับเกหะซีคนใช้ของท่านว่า ดูเถิด หญิงชาวซูเนมมาข้างโน้น
26. จงวิ่งไปรับนางทันที และกล่าวแก่นางว่า 'นางสบายดีหรือ สามีสบายดีหรือ เด็กสบายดีหรือ' และนางได้ตอบว่า สบายดีค่ะ
27. และเมื่อนางมายังภูเขามาถึงคนแห่งพระเจ้าแล้ว นางก็เข้าไปกอดเท้าของท่าน เกหะซีจึงเข้ามาจะจับนางออกไป แต่คนแห่งเจ้าบอกว่า ปล่อยเขาเถอะ เพราะนางมีใจทุกข์หนัก และพระเยโฮวาห์ทรงซ่อนเรื่องนี้จากฉัน หาได้ตรัสสำแดงแก่ฉันไม่
28. แล้วนางจึงเรียนว่า ดิฉันขอบุตรชายจากเจ้านายของดิฉันหรือคะ ดิฉันไม่ได้เรียนหรือว่า อย่าลวงดิฉันเลย
29. ท่านจึงสั่งเกหะซีว่า คาดเอวของเจ้าเข้า และถือไม้เท้าของเรา และไปเถอะ ถ้าเจ้าพบใคร อย่าสวัสดีกับเขา และถ้าใครสวัสดีกับเจ้าก็อย่าตอบ และจงวางไม้เท้าของเราบนหน้าของเด็กนั้น
30. แล้วมารดาของเด็กนั้นเรียนว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่และตัวท่านเองมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ดิฉันจะไม่พรากจากท่านไป ดังนั้นท่านจึงลุกขึ้นตามนางไป
31. เกหะซีได้ล่วงหน้าไปก่อนและวางไม้เท้าบนหน้าของเด็กนั้น แต่ไม่มีเสียงหรืออาการเป็น เขาจึงกลับมาพบท่าน และเรียนท่านว่า เด็กนั้นยังไม่ตื่น
32. เมื่อเอลีซาเข้ามาในเรือน ดูเถิด ท่านเห็นเด็กนอนตายอยู่บนเตียงของท่าน
33. ท่านจึงเข้าไปข้างในปิดประตูให้ทั้งสองอยู่ข้างในและได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์
34. แล้วท่านขึ้นไปนอนทับเด็ก ให้ปากทับปาก ตาทับตา และมือทับมือ และเมื่อท่านเหยียดตัวของท่านบนเด็ก เนื้อของเด็กนั้นก็อุ่นขึ้นมา
35. แล้วท่านก็ลุกขึ้นอีกเดินไปเดินมาในเรือนนั้นครั้งหนึ่ง แล้วขึ้นไปเหยียดตัวของท่านบนเขา เด็กนั้นก็จามเจ็ดครั้ง และเด็กนั้นก็ลืมตาของตน
36. แล้วท่านก็เรียกเกหะซีมาสั่งว่า ไปเรียกหญิงชาวซูเนมคนนี้มา เขาจึงไปเรียกนาง และเมื่อนางมาถึงท่านแล้ว ท่านว่า จงอุ้มบุตรชายของเจ้าขึ้นเถิด
37. นางจึงเข้ามาซบหน้าลงที่เท้าของท่านกราบลงถึงดิน แล้วนางก็อุ้มบุตรชายของนางขึ้นออกไปข้างนอก
38. เอลีซามาถึงกิลกาลอีก เมื่อแผ่นดินเกิดกัณดารอาหาร และเมื่อเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์นั่งอยู่ต่อหน้าท่าน ท่านก็

บอกกับคนใช้ของท่านว่า จงตั้งหม้อลูกใหญ่และต้มข้าวให้แก่เหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์

39. คนหนึ่งในพรรคออกไปเก็บผักที่ในทุ่งนา และพบไม้เถาป่าเถาหนึ่ง เขาเก็บได้น้ำเต้าปาจนเต็มตัก กลับมาหั่นใส่ในหม้อข้าวต้มโดยไม่ทราบว่าเป็นผลอะไร

40. เขาก็เทออกให้คนเหล่านั้นรับประทาน ต่อมาขณะที่เขากำลังรับประทานข้าวต้มอยู่นั้น เขาร้องขึ้นว่า ข้าแต่คนแห่งพระเจ้า มีความตายอยู่ในหม้อนี้ และเขาก็รับประทานกันไม่ได้

41. ท่านก็ว่า จงเอาแป้งมา ท่านก็ใส่แป้งลงในหม้อ และบอกว่า จงเทออกให้คนเหล่านั้นรับประทาน และไม่มีอันตรายอยู่ในหม้อนั้น

42. มีชายคนหนึ่งมาจากบ้านบาอัลซาธิซาห์นำของมาให้คนแห่งพระเจ้า มีขนมปังเป็นผลแรกคือ ขนมบาร์ลีย์สับก้อน และรวงข้าวใหม่ใส่กระสอบของเขามาและเอลีซาว่า จงให้แก่คนเหล่านั้นรับประทาน

43. แต่คนใช้คนนี้ตอบว่า ข้าพเจ้าจะตั้งอาหารเท่านี้ให้คนหนึ่งร้อยรับประทานได้อย่างไร ท่านจึงสั่งข้าว่า จงให้คนเหล่านั้นรับประทานเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งดังนี้ว่า 'เขาทั้งหลายจะได้รับประทานและยังเหลืออีก'

44. เขาจึงตั้งอาหารไว้ต่อหน้าเขาทั้งหลาย เขาทั้งหลายก็รับประทาน และยังเหลืออยู่จริงตามพระวาทะของพระเยโฮวาห์

บทที่ 5

1. นาอามานผู้บัญชาการกองทัพของกษัตริย์ประเทศซีเรียเป็นคนที่สำคัญมากของกษัตริย์ เป็นคนมีเกียรติ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงนำชัยชนะมายังซีเรียโดยท่านนี้ ท่านเป็นวีรบุรุษด้วย แต่ท่านเป็นโรคเรื้อน
2. ฝ่ายคนซีเรียยกพวกไปปล้นครั้งหนึ่งนั้น ได้จับเด็กหญิงคนหนึ่งมาจากแผ่นดินอิสราเอลมาเป็นเชลย และเธอมาปรนนิบัติภรรยาของนาอามาน
3. เธอได้เรียนนายผู้หญิงของเธอว่า อยากให้เจ้านายของดิฉันไปอยู่กับผู้พยากรณ์ผู้ซึ่งอยู่ในสะมาเรีย ท่านจะได้รักษาโรคเรื้อนของเจ้านายเสียให้หาย
4. นาอามานจึงไปทูลกษัตริย์เจ้านายของท่านว่า สาวใช้จากแผ่นดินอิสราเอลพูดว่าอย่างนั้นๆ
5. กษัตริย์แห่งซีเรียตรัสว่า จงไปเถิด เราจะส่งสารไปยังกษัตริย์แห่งอิสราเอล แล้วท่านก็ไป นำเงินหนักสิบตะลันต์ทองคำหนักหกพันเชเชล และเสื้อสิบชุดไปด้วย
6. และท่านก็นำสารไปยังกษัตริย์แห่งอิสราเอลใจความว่า เมื่อสารนี้มาถึงท่าน ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ส่งนาอามานข้าราชการของข้าพเจ้ามา เพื่อขอให้ท่านรักษาเขาให้หายจากโรคเรื้อน
7. และอยู่มาเมื่อกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงอ่านสารนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงฉีกฉลองพระองค์ตรัสว่า เราเป็นพระเจ้าซึ่งจะให้ตายและให้มีชีวิตหรือ ชายคนนี้จะส่งสารมาให้เรารักษาคนหนึ่งที่เป็นโรคเรื้อน ขอให้ใครตรวจดูเถิดว่า เขาแสวงหาเหตุพิพาทกับเราอย่างไร
8. แต่เมื่อเอลีชาคนแห่งพระเจ้าได้ยินว่ากษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงฉีกฉลองพระองค์ จึงใช้คนไปทูลกษัตริย์ว่า ไฉนพระองค์จึงทรงฉีกฉลองพระองค์ของพระองค์เสีย ขอให้เขามาหาข้าพระองค์เถิด เพื่อเขาจะได้ทราบว่า มีผู้พยากรณ์คนหนึ่งอยู่ในอิสราเอล
9. นาอามานจึงมาพร้อมกับบรรดาม้าและรถรบของท่าน มาหยุดอยู่ที่ประตูเรือนของเอลีชา
10. เอลีชาที่ส่งผู้สื่อสารมาเรียนท่านว่า ขอจงไปชำระตัวในแม่น้ำจอร์แดนเจ็ดครั้ง และเนื้อของท่านจะกลับคืนเป็นอย่างเดิม และท่านจะสะอาด
11. แต่นาอามานก็โกรธและไปเสีย บ่นว่า ดูเถิด ข้าคิดว่าเขาจะออกมาหาข้าเป็นแน่ และมายืนอยู่และออกพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา แล้วโบกมือเหนือที่นั่นให้โรคเรื้อนหาย
12. อาบานาและฟารปาร์แม่น้ำเมืองดามัสกัสไม่ดีกว่าบรรดาลำน้ำแห่งอิสราเอลดอกหรือ ข้าจะชำระตัวในแม่น้ำเหล่านั้นและจะสะอาดไม่ได้หรือ ท่านจงหันตัวแล้วไปเสียด้วยความเดือดดาล
13. แต่พวกข้าราชการของท่านเข้ามาใกล้และเรียนท่านว่า คุณพ่อของข้าพเจ้า ถ้าท่านผู้พยากรณ์จะสั่งให้ท่านกระทำสิ่งใหญ่โตประการหนึ่ง ท่านจะไม่กระทำหรือ ถ้าเช่นนั้นเมื่อท่านผู้พยากรณ์กล่าวแก่ท่านว่า 'จงไปล้างและสะอาดเถิด' ควรท่านจะทำยิ่งขึ้นเท่าใด
14. ท่านจึงลงไปจุ่มตัวเจ็ดครั้งในแม่น้ำจอร์แดนตามถ้อยคำของคนแห่งพระเจ้า และเนื้อของท่านก็กลับคืนเป็นอย่างเนื้อเด็กเล็กๆ และท่านก็สะอาด
15. แล้วท่านจึงกลับไปยังคนแห่งพระเจ้า ทั้งตัวท่านและพรรคพวกของท่าน และท่านมายืนอยู่ข้างหน้าเอลีชาและ

- ท่านกล่าวว่า ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้าทราบแล้วว่าไม่มีพระเจ้าทั่วไปในโลกนอกจากที่ในอิสราเอล เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอ
ท่านรับของกำนัลสักอย่างหนึ่งจากผู้รับใช้ของท่านเถิด
16. แต่ท่านตอบว่า พระเยโฮวาห์ซึ่งข้าพเจ้าปรนนิบัติทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะไม่รับสิ่งใดเลยฉันนั้น และ
ท่านก็ได้ชักชวนให้รับไว้แต่เอลีซาได้ปฏิเสธ
17. แล้วนาอามานจึงกล่าวว่า มิฉะนั้นขอท่านได้โปรดให้ดินบรรทุกล่อสักสองตัวให้แก่ผู้รับใช้ของท่านเถิด เพราะ
ตั้งแต่นี้ไปผู้รับใช้ของท่านจะไม่ถวายเครื่องเผาบูชาหรือเครื่องสัตวบูชาแด่พระอื่น แต่จะถวายแด่พระเยโฮวาห์เท่า
นั้น
18. ในเรื่องนี้ขอพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้อภัยแก่ผู้รับใช้ของท่าน ในเมื่อนายของข้าพเจ้าไปในนิเวศของพระริมโมน
เพื่อจะนมัสการที่นั่น ทรงพึงอยู่ที่มือของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะต้องโน้มค่านับในนิเวศของพระริมโมน เมื่อ
ข้าพเจ้าโน้มตัวลงในนิเวศของพระริมโมนนั้น ขอพระเยโฮวาห์ทรงให้อภัยแก่ผู้รับใช้ของท่านในกรณีนี้
19. เอลีซาจึงตอบท่านว่า จงไปโดยสันติภาพเถิด แต่เมื่อนาอามานออกไปได้ไม่ไกลนัก
20. เกหะซีคนใช้ของเอลีซาคนแห่งพระเจ้าคิดว่า ดูเถิด นายของข้าพเจ้าไม่ยอมรับจากมือของนาอามานคนซีเรียซึ่ง
ของที่ท่านนำมา พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด ข้าพเจ้าจะวิ่งตามไปเอามาจากเขาบ้าง
21. เกหะซีจึงตามนาอามานไป และเมื่อนาอามานแลเห็นว่ามีคนวิ่งตามท่านมา ท่านก็ลงจากรถรับต้อนรับเขาพูดว่า
ทุกอย่างเรียบร้อยดีหรือ
22. เขาตอบว่า เรียบร้อยดี นายของข้าพเจ้าใช้ข้าพเจ้ามา กล่าวว่า 'ดูเถิด มีชายหนุ่มสองคนในเหล่าศิษย์แห่งผู้
พยากรณ์ มาจากแดนเทือกเขาเอฟราอิม ขอท่านโปรดให้เงินแก่เขาทั้งหลายสักหนึ่งตะลันต์และเสื่อสักสองชุด'
23. และนาอามานกล่าวว่า ขอโปรดรับไปสองตะลันต์เถิด ท่านก็เชิญชวนเขา และเอาเงินสองตะลันต์ใส่กระสอบผูก
ไว้ พร้อมกับเสื่อสองตัว ให้คนใช้สองคนแบกไป เขาก็แบกเดินขึ้นหน้าเกหะซีมา
24. เมื่อเขามาถึงภูเขากะหะซีก็รับมาจากมือของเขาทั้งสอง เอาไปเก็บไว้ในเรือนและให้คนเหล่านั้นกลับ เขทั้งสอง
ก็จากไป
25. เกหะซีก็เข้าไปยืนอยู่ต่อหน้านายของตน และเอลีซาถามเขาว่า เกหะซี เจ้าไปไหนมา เขาตอบว่า ผู้รับใช้ของ
ท่านไม่ได้ไปไหน
26. แต่ท่านกล่าวแก่เขาว่า เมื่อชายคนนั้นหันมาจากรถต้อนรับเจ้าฉันนั้น จิตใจของเรามิได้ไปกับเจ้าดอกหรือ นั่น
เป็นเวลาควรที่จะรับเงิน รับเสื่อผ้า สวนดินมะกอกเทศ และสวนองุ่น แกะและวัว และคนใช้ชายหญิงหรือ
27. ฉะนั้นโรคเรื้อนของนาอามานจะติดอยู่ที่เจ้าและที่เชื้อสายของเจ้าเป็นนิตย์ เขาก็ออกไปจากหน้าท่านเป็นโรค
เรื้อนขาวอย่างหิมะ

บทที่ 6

1. ฝ่ายเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์กล่าวกับเอลีชาว่า ดูเถิด สถานที่ซึ่งข้าพเจ้าทั้งหลายอยู่ใต้ความดูแลของท่านนั้นก็เล็กเกินไป ไม่พอแก่พวกเรา
2. ขอให้เราไปที่แม่น้ำจอร์แดน ต่างคนต่างเอาไม้ท่อนหนึ่งมาสร้างที่อาศัยของเราที่นั่น และท่านตอบว่า ไปเถอะ
3. แล้วคนหนึ่งกล่าวว่า ขอท่านโปรดไปกับผู้รับใช้ของท่านด้วย และท่านก็ตอบว่า ข้าจะไป
4. ท่านก็ไปกับเขาทั้งหลาย และเมื่อเขามาถึงแม่น้ำจอร์แดนเขาก็โค่นต้นไม้
5. ขณะที่คนหนึ่งฟันไม้อยู่ หัวขวานของเขาตกลงไปในน้ำ และเขาร้องขึ้นว่า อนิจจา นายครับ ขวานนั้นผมขอยืมเขามา
6. แล้วคนแห่งพระเจ้าถามว่า ขวานนั้นตกที่ไหน เมื่อเขาชี้ที่ให้ท่านแล้ว ท่านก็ตัดไม้อันหนึ่งทิ้งลงไปนั้น ทำให้ขวานเหล็กนั้นลอยขึ้นมา
7. และท่านบอกว่า หยิบขึ้นมาซิ เขาก็เอื้อมมือไปหยิบขึ้นมา
8. ฝ่ายกษัตริย์แห่งซีเรียรบพุ่งกับอิสราเอล พระองค์ปรึกษากับข้าราชการของพระองค์ว่า เราจะตั้งค่ายของเราที่นั่น
9. แต่คนแห่งพระเจ้าส่งข่าวไปยังกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า ขอพระองค์ทรงระวังอย่าผ่านมาทางนั้น เพราะคนซีเรียกำลังยกกองทัพไปนั้น
10. และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงใช้ให้ไปยังสถานที่ซึ่งคนแห่งพระเจ้าบอกและเตือนให้ พระองค์จึงทรงระวังตัวได้ที่นั่นมิใช่เพียงครั้งสองครั้ง
11. กษัตริย์แห่งซีเรียก็ไม่สบายพระทัยมากเพราะเรื่องนี้ พระองค์จึงทรงเรียกข้าราชการมาตรัสว่า พวกท่านจะไม่บอกเราหรือว่า คนใดในพวกเราที่อยู่ฝ่ายกษัตริย์แห่งอิสราเอล
12. ข้าราชการคนหนึ่งของพระองค์ทูลว่า ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ ไม่มีผู้ใดพระเจ้าข้า แต่เอลีชาผู้พยากรณ์ซึ่งอยู่ในอิสราเอลทูลบรรดาถ้อยคำซึ่งพระองค์ตรัสในห้วงบรรทมของพระองค์แก่กษัตริย์แห่งอิสราเอล
13. พระองค์จึงตรัสว่า จงไปหาดูว่า เขาอยู่ที่ไหน เพื่อเราจะใช้คนไปจับเขามา มีคนทูลพระองค์ว่า ดูเถิด เขาอยู่ในโนโธธาน
14. พระองค์จึงทรงส่งม้า รถรบ และกองทัพใหญ่ เขาไปกันในกลางคืนและล้อมเมืองนั้นไว้
15. เมื่อคนใช้ของคนแห่งพระเจ้าตื่นขึ้นเวลาเช้าตรู่และออกไป ดูเถิด กองทัพพร้อมกับม้าและรถรบก็ล้อมเมืองไว้ และคนใช้นั้นบอกท่านว่า อนิจจา นายของข้าพเจ้า เราจะทำอย่างไรดี
16. ท่านตอบว่า อย่ากลัวเลย เพราะฝ่ายเรามีมากกว่าฝ่ายเขา
17. แล้วเอลีชาก็อธิษฐานว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเบิกตาของเขาเพื่อเขาจะได้เห็น และพระเยโฮวาห์ทรงเบิกตาของชายหนุ่มคนนั้น และเขาก็ได้เห็นและดูเถิด ที่ภูเขาก็เต็มไปด้วยม้า และรถรบเพลิงอยู่รอบเอลีชา
18. และเมื่อคนซีเรียลงมารบกับท่าน เอลีชาก็อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า ขอทรงโปรดให้คนเหล่านี้ตาบอดไปเสีย พระองค์จึงทรงให้เขาทั้งหลายตาบอดไปตามคำของเอลีชา
19. และเอลีชาบอกคนเหล่านั้นว่า ไม่ใช่ทางนี้ และไม่ใช่เมืองนี้ จงตามข้ามา และข้าจะพาไปยังคนนั้นซึ่งเจ้าแสวงหา

และท่านก็พาเขาไปกรุงสะมาเรีย

20. และอยู่มาพอเข้าไปในกรุงสะมาเรีย เอลีซาก็ทูลว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเบิกตาของคนเหล่านี้ เพื่อเขาจะเห็นได้ พระเยโฮวาห์จึงทรงเบิกตาของเขาทั้งหลายและเขาทั้งหลายก็เห็น และดูเถิด เขามาอยู่กลางกรุงสะมาเรีย

21. และเมื่อกษัตริย์แห่งอิสราเอลเห็นเขาเข้า จึงตรัสแก่เอลีซาว่า บิดาของข้าพเจ้า จะให้ข้าพเจ้าฆ่าเขาเสียหรือ จะให้ข้าพเจ้าฆ่าเขาเสียหรือ

22. ท่านก็ทูลตอบว่า ขอพระองค์อย่าทรงประหารเขาเสีย พระองค์จะประหารคนที่จับมาเป็นชลยเสียด้วยดาบและด้วยธนูของพระองค์หรือ ขอทรงโปรดจัดหาอาหารและน้ำต่อหน้าเขา เพื่อให้เขารับประทานและดื่ม แล้วปล่อยให้เขาไปหาเจ้านายของเขาเถิด

23. พระองค์จึงทรงจัดการเลี้ยงใหญ่ให้เขา และเมื่อเขาได้กินและดื่มแล้วก็ทรงปล่อยเขาไป และเขาทั้งหลายได้กลับไปหาเจ้านายของตน และพวกซีเรียมิได้มาปล้นในแผ่นดินอิสราเอลอีกเลย

24. และอยู่มาภายหลังเบนฮาดัดกษัตริย์แห่งซีเรียทรงจัดกองทัพทั้งสิ้นของพระองค์แล้วได้เสด็จขึ้นไปล้อมกรุงสะมาเรีย

25. มีการกันดารอาหารอย่างหนักในสะมาเรีย และดูเถิด ขณะเมื่อเขาล้อมอยู่จนหัวลาดัวหนึ่งเขาขายกันเป็นเงินแปดสิบเซเชล และมูลนกเขาครีงิลิตรเป็นเงินห้าเซเชล

26. ขณะที่กษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงผ่านไปบนกำแพง มีผู้หญิงคนหนึ่งร้องทูลพระองค์ว่า ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ ขอทรงช่วย

27. พระองค์ตรัสว่า ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงช่วยเจ้า เราจะช่วยเจ้าได้จากไหน จากลานนวดข้าวหรือจากบ่อย่ำองุ่นหรือ

28. และกษัตริย์ทรงถามนางว่า เจ้าเป็นอะไรไป นางทูลตอบว่า หญิงคนนี้บอกข้าพระองค์ว่า 'เอาลูกชายของเจ้ามาให้เรากินเสียวันนี้เถิด และเราจะกินลูกชายของฉันทันวันพรุ่งนี้'

29. เราจึงต้มลูกชายของข้าพระองค์และกิน และรุ่งขึ้นข้าพระองค์ก็พูดกับนางว่า 'เอาลูกชายของเจ้ามา เพื่อเราจะกินเสีย' และนางก็ซ่อนลูกชายของนางเสีย

30. และต่อมาเมื่อกษัตริย์ทรงไต่ยินถ้อยคำของหญิงนั้น พระองค์ก็ฉีกฉลองพระองค์ พระองค์กำลังดำเนินอยู่บนกำแพง ประชาชนก็มองดู ดูเถิด พระองค์ทรงฉลองพระองค์ผ้ากระสอบอยู่แนบเนื้อ

31. และพระองค์ตรัสว่า ถ้าศีรษะของเอลีซาบุตรซาฟัทยังอยู่บนเขาในวันนี้ ก็ขอพระเจ้าทรงลงโทษแก่เราและยิ่งหนักกว่า

32. แต่เอลีซานั่งอยู่ในบ้านของท่าน และพวกผู้ใหญ่ก็นั่งอยู่ด้วย กษัตริย์ทรงใช้คนมาจากต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ แต่ก่อนที่ผู้สื่อสารจะมาถึง เอลีซาก็พูดกับพวกผู้ใหญ่ว่า ท่านทั้งหลายเห็นหรือไม่เล่า ที่บุตรชายของผู้กระทำฆาตกรรมคนนี้ใช้คนมาเอาศีรษะของข้าพเจ้า ดูซิ เมื่อผู้สื่อสารมา จงปิดประตู และยึดประตูให้แน่นกันเอาไว้ เสียงเท้าของนายของเขาตามเขามามิใช่หรือ

33. ขณะที่ท่านยังพูดกับเขาทั้งหลายอยู่ ดูเถิด ผู้สื่อสารลงมามาหาท่าน และบอกว่า ดูเถิด เหตุร้ายนี้มาจากพระเยโฮวา

ห้ ข้าพเจ้าจะรอดอยพระเยโฮวาห์อีกทำไม

บทที่ 7

1. แต่เอลีซาบอกว่า ขอฟังพระวาทะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า พงุ่นี่ประมาณเวลานี้ยอดแบ่งถึงหนึ่งเขาจะขายกันหนึ่งเซเชล และข้าวบารลีสองถึงเซเชล ที่ประตูเมืองสะมาเรีย
2. แล้วนายทหารคนสนิทของกษัตริย์ตอบคนแห่งพระเจ้าว่า ดูเถิด ถ้าแม้พระเยโฮวาห์ทรงสร้างหน้าต่างในฟ้าสวรรค์ สิ่งนี้จะเกิดขึ้นได้หรือ แต่ท่านบอกว่า ดูเถิด ท่านจะเห็นกับตาของท่านเอง แต่จะไม่ได้กิน
3. มีคนโรคเรื้อนสี่คนอยู่ที่ทางเข้าประตูเมือง เขาพูดกันว่า เราจะนั่งที่นี่จนตายทำไมเล่า
4. ถ้าเราว่า 'ให้เราเข้าไปในเมือง' การกั้นดารอาหารก็อยู่ในเมือง และเราก็จะตายที่นั่น และถ้าเราหนึ่งที่นี่เราก็ตายเหมือนกัน ฉะนั้นบัดนี้จึงมาเถิด ให้เราเข้าไปในกองทัพของคนซีเรีย ถ้าเขาไว้ชีวิตของเรา เราก็จะรอดตาย ถ้าเขาฆ่าเรา ก็ได้แต่ตายเท่านั้นเอง
5. ดังนั้นเขาจึงลุกขึ้นในเวลาโพลเพล้เพื่อจะไปยังค่ายของคนซีเรีย แต่เมื่อเขามาถึงริมค่ายของคนซีเรียแล้ว ดูเถิด ไม่มีใครที่นั่นสักคน
6. เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำให้กองทัพของคนซีเรียได้ยินเสียงรถรบ เสียงม้า และเสียงกองทัพใหญ่ เขาจึงพูดกันและกันว่า ดูเถิด กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้จ้างบรรดากษัตริย์แห่งคนฮิตไทต์ และบรรดากษัตริย์แห่งอียิปต์มารบเราแล้ว
7. เขาจึงลุกขึ้นหนีไปในเวลาโพลเพล้ และทิ้งเต็นท์ ม้าและลาของเขา ทิ้งค่ายไว้อย่างนั้นเอง และหนีไปเอาชีวิตรอด
8. และเมื่อคนโรคเรื้อนเหล่านี้มาถึงที่ริมค่าย เขาก็เข้าไปในเต็นท์หนึ่งกินและดื่ม และขนเงิน ทองคำและเสื้อผ้าเอาไปซ่อนไว้ แล้วเขาก็กลับมาเข้าไปในอีกเต็นท์หนึ่งขนเอาข้าวของออกไปจากที่นั่นด้วยเอาไปซ่อนไว้
9. แล้วเขาพูดกันและกันว่า เราทำไม่ถูกเสียแล้ว วันนี้เป็นวันข่าวดี ถ้าเราหนึ่งอยู่และคอยจนแสงอรุณขึ้นโทษจะตกอยู่กับเรา เพราะฉะนั้นบัดนี้มาเถิด ให้เราไปบอกยังสำนักพระราชวัง
10. เขาจึงมาเรียกนายประตูเมือง และบอกเรื่องราวแก่เขาว่า เรามายังค่ายของคนซีเรีย และดูเถิด เราไม่เห็นใคร และไม่ได้ยินเสียงผู้ใดที่นั่น มีแต่ม้าผูกอยู่ และลาผูกอยู่ และเต็นท์ตั้งอยู่อย่างนั้นเอง
11. แล้วเขาบอกแก่เหล่านายประตู และพวกเขาก็บอกกันไปถึงสำนักพระราชวัง
12. กษัตริย์ก็ทรงตื่นบรรทมในกลางคืน และตรัสกับข้าราชการว่า เราจะบอกให้ว่าคนซีเรียเตรียมสู้รบเราอย่างไร เขาทั้งหลายรู้ที่อยู่เราหิว เขาจึงออกไปซ่อนตัวอยู่นอกค่ายที่กลางทุ่งคิดว่า 'เมื่อเขาออกมาจากในเมืองเราจะจับเขาทั้งเป็น แล้วจะเข้าไปในเมือง'
13. และข้าราชการคนหนึ่งทูลว่า ขอรับสั่งให้คนเอาม้าที่เหลื่ออยู่ในเมืองสักห้าตัว (ดูเถิด บางที่ม้าเหล่านั้นจะยังเป็นอยู่อย่างคนอิสราเอลที่เหลื่ออยู่ในเมือง หรือดูเถิด จะเป็นอย่างคนอิสราเอลที่ได้พินาศแล้วก็ข้างเถิด) ขอให้เราส่งคนไปดู
14. เขาจึงเอารถรบสองคันพร้อมกับม้า และกษัตริย์ทรงส่งให้ไปติดตามกองทัพของคนซีเรีย ตรัสว่า จงไปดู
15. เขาทั้งหลายจึงติดตามไปจนถึงแม่น้ำจอร์แดน และดูเถิด ตลอดทางมีเสื้อผ้าและเครื่องใช้ ซึ่งคนซีเรียทิ้งเมื่อเขารีบหนีไป ผู้สื่อสารก็กลับมาทูลกษัตริย์

16. แล้วประชาชนก็ยกออกไปปล้นเต็นท์ทั้งหลายของคนซีเรีย ยอดแบ่งจึงขายกันถึงละเซเชล และข้าวบาร์ลีสองถึงเซเชล ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์
17. ฝ่ายกษัตริย์ทรงแต่งตั้งนายทหารคนสนิทให้เป็นนายประดู และประชาชนก็เหยียบไปบนเขาตรงประดู เขาจึงสิ้นชีวิตตามซึ่งคนแห่งพระเจ้าได้กล่าวไว้ในวันเมื่อกษัตริย์เสด็จลงมาหาท่าน
18. และเป็นไปตามที่คนแห่งพระเจ้าได้ทูลกษัตริย์ว่า ข้าวบาร์ลีสองถึงชายหนึ่งเซเชล และยอดแบ่งหนึ่งถึงหนึ่งเซเชล ประมาณเวลานี้ในวันพรุ่งนี้ที่ประดูเมืองสะมาเรีย
19. และนายทหารคนสนิทก็ได้ตอบคนแห่งพระเจ้าว่า ดูเถิด ถ้าแม่พระเยโฮวาห์ทรงสร้างหน้าต่างในฟ้าสวรรค์ สิ่งนี้จะป็นขึ้นได้หรือ และท่านได้ตอบว่า ดูเถิด ท่านจะเห็นกับตาของท่านเองแต่จะไม่ได้กิน
20. และอยู่มาก็บังเกิดเป็นดั่งนั้นแก่เขา เพราะประชาชนเหยียบไปบนเขาที่ประดูเมืองและเขาก็ได้สิ้นชีวิต

บทที่ 8

1. ฝ่ายเอลีซาได้บอกหญิงคนที่ท่านได้ให้บุตรชายของนางกลับคืนชีวิตมาว่า จงลุกขึ้นและออกไปทั้งครัวเรือนของเจ้า ไปอาศัยอยู่ที่ใดซึ่งเจ้าจะอาศัยอยู่ได้ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเรียกให้เกิดการกินदारอาหาร และจะเป็นแก่แผ่นดินนี้ เจ็ดปี
2. หญิงคนนั้นก็ลุกขึ้นกระทำตามถ้อยคำของคนแห่งพระเจ้า นางยกออกไปทั้งครัวเรือนของนาง ไปอาศัยอยู่ในแผ่นดินฟิลิสเตียเจ็ดปี
3. และอยู่มาเมื่อสิ้นเจ็ดปีแล้วหญิงคนนั้นก็กลับมาจากแผ่นดินฟิลิสเตีย และได้ออกไปทูลอุทธรณ์ต่อกษัตริย์เพื่อขอ บ้านและที่ดินของนางคืน
4. ฝ่ายกษัตริย์กำลังตรัสกับเกหะซึคนใช้ของคนแห่งพระเจ้าอยู่ว่า จงบอกเราถึงบรรดามหิจที่เอลีซาได้กระทำ
5. และอยู่มาเมื่อเขากำลังทูลกษัตริย์ถึงเรื่องที่เอลีซาได้เรียกชีวิตของศพคนหนึ่งกลับคืนมา ดูเถิด ผู้หญิงคนที่ท่าน ได้ให้บุตรชายกลับคืนชีวิตมาได้อุทธรณ์ต่อกษัตริย์เพื่อขอบ้านและที่ดินของนางคืน และเกหะซึทูลว่า ข้าแต่กษัตริย์ เจ้านายของข้าพระองค์ นี่เป็นนางคนนั้น และคนนี้แหละเป็นบุตรชายของนาง ซึ่งเอลีซาได้ให้กลับคืนชีวิตมา
6. และเมื่อกษัตริย์ตรัสถามหญิงคนนั้น นางก็ทูลเรื่องถวายพระองค์ กษัตริย์จึงทรงตั้งเจ้าหน้าที่คนหนึ่งให้แก่ นาง รับสั่งว่า จงจัดการคืนทุกสิ่งที่เป็นของของนาง พร้อมทั้งพืชผลของนางนั้น ตั้งแต่วันที่นางออกจากแผ่นดินมาจนถึง บัดนี้
7. ฝ่ายเอลีซามายังดามัสกัส เบนฮาดัดกษัตริย์แห่งซีเรียทรงประชวร และเมื่อมีคนทูลว่า คนแห่งพระเจ้ามาที่นี้
8. กษัตริย์ตรัสกับฮาซาเอลว่า จงนำของกำนัลไปพบคนแห่งพระเจ้า ให้ทูลถามพระเยโฮวาห์โดยท่านว่า 'ข้าพเจ้าจะ หายป่วยไหม'
9. ฮาซาเอลจึงไปพบท่านนำของกำนัลไปด้วย คือสินค้าย่างตีทุกอย่างของเมืองดามัสกัสจูลูต่างสี่สิบตัว เมื่อเขามา ยืนอยู่ต่อหน้าท่านเขากล่าวว่า บุตรของท่านคือเบนฮาดัด กษัตริย์แห่งซีเรีย ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาหาท่าน กล่าวว่า 'ข้าพเจ้าจะหายป่วยหรือ'
10. และเอลีซาตอบเขาว่า จงไปทูลพระองค์ว่า 'พระองค์จะทรงหายประชวรแน่' แต่พระเยโฮวาห์ทรงสำแดงแก่ ข้าพเจ้าว่า พระองค์จะสิ้นพระชนม์แน่
11. และท่านก็เฟ่งหน้าจ้องมองเขาหนึ่งจนเขาอายุ และคนแห่งพระเจ้ายิ่งร้องให้
12. และฮาซาเอลถามว่า เหตุใดเจ้านายของข้าพเจ้าจึงร้องให้ ท่านตอบว่า เพราะข้าพเจ้าทราบถึงเหตุร้ายซึ่งท่านจะ กระทำต่อประชาชนอิสราเอล ท่านจะเอาไฟเผาป้อมปราการของเขาเสีย และท่านจะสังหารคนหนุ่มๆเสียด้วยดาบ และจับเด็กๆโยนลง และผ่าท้องหญิงที่มีครรภ์เสีย
13. และฮาซาเอลตอบว่า ผู้รับใช้ของท่านผู้เป็นแต่เพียงสุนัขเป็นใครเล่า ซึ่งจะกระทำให้ใหญ่โตนี้ เอลีซาตอบว่า พระ เยโฮวาห์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า ท่านจะเป็นกษัตริย์ครอบครองประเทศซีเรีย
14. และเขาก็ไปจากเอลีซามายังนายของตน ผู้ซึ่งถามเขาว่า เอลีซาว่าอย่างไรกับเจ้าบ้าง และเขาทูลตอบว่า เขาบอก ว่าพระองค์จะหายประชวรแน่

15. และอยู่มาในวันรุ่งขึ้นเขาก็เอาผ้าปูที่นอนจุ่มน้ำคลุมพระพักตร์พระองค์ไว้ จนพระองค์สิ้นพระชนม์ และฮาซาเอลก็ขึ้นครองแทน
16. ในปีที่ทำแห่งโยรัมโอรสอาหับกษัตริย์ของอิสราเอล เมื่อเยโฮซาฟัทยังเป็นกษัตริย์ของยูดาห์อยู่ เยโฮรัมโอรสเยโฮซาฟัทกษัตริย์ของยูดาห์ได้ทรงเริ่มครอบครอง
17. เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุสามสิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มแปดปี
18. และพระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล ตามอย่างที่ราชวงศ์อาหับกระทำ เพราะว่าธิดาของอาหับเป็นมเหสีของพระองค์ และพระองค์ทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์
19. อย่างไรก็ตามพระเยโฮวาห์จะไม่ทรงทำลายยูดาห์ เพราะทรงเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ เหตุที่พระองค์ได้ตรัสสัญญาว่า จะทรงประทานพระที่นั่งแก่ดาวิด และแก่ราชโอรสของพระองค์เป็นนิตย์
20. ในรัชกาลของพระองค์เอโดมได้กบฏออกห่างจากการปกครองของยูดาห์ และตั้งกษัตริย์ขึ้นเหนือตน
21. แล้วโยรัมก็เสด็จพร้อมกับบรรดาครอบครัวของพระองค์ผ่านไปถึงซาอิร์ พกกลางคืนพระองค์ก็ลุกขึ้นโจมตีคนเอโดมซึ่งมาล้อมพระองค์นั้น พร้อมกับผู้บัญชาการครอบครัว แล้วกองทัพได้หนีกลับคืนเสีย
22. เอโดมจึงได้กบฏออกห่างจากการปกครองของยูดาห์จนทุกวันนี้ แล้วลิบนาห์ก็ได้กบฏในคราวเดียวกัน
23. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยรัม และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ
24. โยรัมจึงทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด และอาหัทสยาห์โอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองแทน
25. ในปีที่สิบสองแห่งรัชกาลโยรัมโอรสของอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล อาหัทสยาห์โอรสเยโฮรัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงเริ่มครอบครอง
26. เมื่ออาหัทสยาห์ทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุสี่สิบสองพรรษา และทรงครอบครองในเยรูซาเล็มหนึ่งปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามอาธาเลียห์ พระนางเป็นธิดาของอมริกษัตริย์แห่งอิสราเอล
27. พระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาราชวงศ์ของอาหับด้วย และทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ดังที่ราชวงศ์ของอาหับได้กระทำ เพราะทรงเป็นราชบุตรเขยในราชวงศ์ของอาหับ
28. พระองค์เสด็จกับโยรัมโอรสของอาหับเพื่อทำสงครามกับฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรียที่ราโมทกิเลอาด และคนซีเรียกระทำให้โยรัมบาดเจ็บ
29. และกษัตริย์โยรัมได้กลับมารักษาพระองค์ที่ยิสเรเอลให้หายบาดเจ็บจากที่คนซีเรียได้กระทำแก่พระองค์ที่รามัท เมื่อพระองค์ทรงสู้กับฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย และอาหัทสยาห์โอรสของเยโฮรัมกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เสด็จลงไปหาโยรัมโอรสของอาหับในยิสเรเอล เพราะว่าพระองค์ทรงประชวร

บทที่ 9

1. แล้วเอลีซาผู้พยากรณ์ได้เรียกเหล่าศิษย์แห่งผู้พยากรณ์มาคนหนึ่ง และพูดกับเขาว่า จงคาดเอวของเจ้าไว้ ถือน้ำมันขวดนี้ไปที่ราโมทกิเลอาด
2. และเมื่อเจ้าไปถึงแล้ว จงมองดูเยชูบุตรเยโฮซาฟัทบุตรนิมซี จงเข้าไปหาเขา ให้ลุกขึ้นจากหมู่พวกพี่น้อง และนำเขาเข้าไปในห้องชั้นใน
3. แล้วจงเอาน้ำมันในขวดเทลงบนศีรษะของเขา และกล่าวว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เราเจิมตั้งเจ้าให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล' แล้วจงเปิดประตูออกหนีไป อัยารอช้อยู่
4. คนหนุ่มนั้นคือคนหนุ่มที่เป็นผู้พยากรณ์จึงไปยังราโมทกิเลอาด
5. และเมื่อเขามาถึง ดูเถิด บรรดาผู้บังคับบัญชาทหารกำลังประชุมกันอยู่ และเขากล่าวว่า ข้าแต่ท่านผู้บัญชาการ ข้าพเจ้ามีธุระด่วนมาถึงท่าน และเยชูพูดว่า มาหาคนใดในพวกเรา และเขาว่า ข้าแต่ท่านผู้บัญชาการ มาหาท่าน
6. ท่านก็ลุกขึ้นเข้าไปในเรือน และคนหนุ่มนั้นก็เทน้ำมันบนศีรษะของท่าน กล่าวว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า เราเจิมตั้งเจ้าไว้เป็นกษัตริย์เหนือประชาชนของพระเยโฮวาห์คือเหนืออิสราเอล
7. และเจ้าจงโค่นราชวงศ์ของอาหับนายของเจ้า เพื่อเราจะได้จัดการสนองเยเซเบลเพราะโลหิตของบรรดาผู้พยากรณ์ ผู้รับใช้ของเรา และเพราะโลหิตของบรรดาผู้รับใช้ทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์
8. เพราะว่าราชวงศ์อาหับทั้งหมดจะต้องพินาศ และเราจะตัดคนที่ปัสสาวะรดกำแพงได้ออกเสียจากอาหับ ทั้งคนที่ยังอยู่และเหลืออยู่ในอิสราเอล
9. และเราจะกระทำราชวงศ์ของอาหับให้เหมือนราชวงศ์ของเยโรโบอัมบุตรเนบัท และเหมือนราชวงศ์ของบาอาซาบุตรอาหิยาห์
10. และสุนัขจะกินเยเซเบลในที่ดินสวนพระองค์ ณ ยิสเรเอล และจะไม่มีผู้ใดฝังศพพระนาง แล้วเขาก็เปิดประตูหนีไป
11. เมื่อเยชูออกมาสู่พวกข้าราชการของเจ้านายของท่าน คนหนึ่งพูดกับท่านว่า ทุกอย่างเรียบร้อยดีหรือ ทำไมคนบ้าคนนี้จึงมาหาท่าน ท่านพูดกับเขาทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายรู้จักชายคนนั้นและทราบเขาพูดอะไรแล้ว
12. และเขาทั้งหลายว่า นั่นไม่เป็นความจริง ขอบอกเรามาเถิด และท่านว่า เขาพูดอย่างนี้กับข้าพเจ้าว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เราเจิมตั้งเจ้าไว้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล'
13. แล้วทุกคนก็รีบเปลี่ยนเสื้อผ้าของตนออกวางไว้รองท่านที่ชั้นบันไดซึ่งเปล่าอยู่ และเขาทั้งหลายเป่าแตร และป่าวร้องว่า เยชูเป็นกษัตริย์
14. ดังนี้แหละ เยชูบุตรชายเยโฮซาฟัทบุตรชายนิมซีได้ร่วมกันคิดกบฏต่อโยรัม (ฝ่ายโยรัมพร้อมกับอิสราเอลทั้งปวงยังระวังป้องกันราโมทกิเลอาดอยู่เพราะเหตุฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย
15. แต่กษัตริย์โยรัมทรงกลับไปรักษาพระองค์ที่ยิสเรเอล เพราะบาดแผลซึ่งชนซีเรียได้กระทำแก่พระองค์ เมื่อพระองค์ทรงสู้รบกับฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย) เยชูจึงตรัสว่า ถ้านี่เป็นความประสงค์ของท่านทั้งหลาย ก็ขออย่าให้คนหนึ่งคนใดเสด็จลอดออกไปจากเมืองเพื่อบอกข่าวที่ยิสเรเอล

16. แล้วเยสุก็เสด็จทรงรถรบ และเสด็จไปยังอิสเรเอล เพราะโยรัมบรรทมที่นั่น และอาหัสยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ก็ได้เสด็จลงมาเยี่ยมโยรัม
17. ฝ่ายทหารยามยืนอยู่บนหอคอยที่ยิสเรเอล เขามองเห็นพวกของเยสุมาจึงว่า ข้าพเจ้าเห็นคนพวกหนึ่ง โยรัมตรัสว่า จงใช้ให้พลม้าคนหนึ่งไปพบเขาให้ถามเขาว่า `มาอย่างสันติหรือ'
18. คนนั้นจึงขึ้นม้าไปพบท่านและพูดว่า กษัตริย์ตรัสตั้งนี้ว่า `มาอย่างสันติหรือ' และเยสุตอบว่า ท่านเกี่ยวข้องอะไรกับสันติ จงเลี้ยวกลับตามเรามา และทหารยามก็รายงานว่ามีผู้สื่อสารไปถึงเขาแล้ว แต่เขาไม่กลับมา
19. พระองค์จึงรับสั่งใช้พลม้าคนที่สองออกไป ผู้นั้นมาถึงเขาแล้วก็พูดว่า กษัตริย์ตรัสตั้งนี้ว่า `มาอย่างสันติหรือ' และเยสุตอบว่า ท่านเกี่ยวข้องอะไรกับสันติ จงเลี้ยวกลับตามเรามา
20. ทหารยามก็รายงานว่ามีเขาไปถึงแล้วแต่เขาไม่กลับมา และการขับรถนั้นก็เหมือนกับการขับรถของเยสุบุตรนิมซี เพราะเขาขับรวดเร็วนัก
21. โยรัมตรัสว่า จงเตรียมพร้อม และเขาก็จัดรถรบของพระองค์ให้พร้อมไว้ แล้วโยรัมกษัตริย์แห่งอิสราเอลและอาหัสยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ก็เสด็จออกไป ต่างก็ทรงรถรบของพระองค์เอง ทรงออกไปปะทะกับเยสุ มาพบกันเข้า ณ ที่ดินแปลงของนาโบทชาวอิสเรเอล
22. และอยู่มาเมื่อโยรัมเห็นเยสุแล้วจึงตรัสว่า เยสุมาอย่างสันติหรือ เยสุตอบว่า จะสันติได้อย่างไรได้ เมื่อการเล่นชู้และวิทยากรรมของเยเซเบลมารดาของท่านยังมีอยู่มากเช่นนี้
23. แล้วโยรัมทรงชักบังเหียนหันกลับหนีไปพลางรับสั่งกับอาหัสยาห์ว่า ข้าแต่อาหัสยาห์ เขาร่วมกันคิดกบฏ
24. และเยสุก็โง่ธนูด้วยสุดกำลัง ยิงถูกเยโฮรัมระหว่างพระอังสะทั้งสอง ลูกธนูจึงแทงทะลุพระหทัยของพระองค์ พระองค์ก็ทรงล้มลงในรถรบของพระองค์
25. เยสุตรัสกับบิดาจารย์ทหารของพระองค์ว่า จงยกศพเขาขึ้นและโยนทิ้งลงไปในที่ดินแปลงของนาโบทชาวอิสเรเอล จำไว้เถอะ เมื่อฉันและท่านขี่ม้าเคียงกันมาตามอาหับบิดาของเขาไป พระเยโฮวาห์ทรงกล่าวโทษเขาดังนี้
26. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า `เราได้เห็นโลหิตของนาโบทและโลหิตของลูกหลานของเขาเมื่อวานนี้' พระเยโฮวาห์ตรัสว่า `แน่ที่เดียวเราจะสนองเจ้าบนที่ดินแปลงนี้แหละ' ฉะนั้นบัดนี้จงยกเขาขึ้นทิ้งไว้บนที่ดินแปลงนี้แหละตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์
27. เมื่ออาหัสยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์เห็นดังนั้น พระองค์ทรงหนีไปทางบ้านในสวน และเยสุก็ติดตามพระองค์ไปตรัสว่า จงยิงท่านในรถรบด้วย และเขาทั้งหลายได้ยิงพระองค์ตรงทางข้ามเขาตำบลกูร์ซึ่งอยู่ใกล้อิบเลอัม และพระองค์ทรงหนีไปถึงเมืองเมกิดโด และสิ้นพระชนม์ที่นั่น
28. ข้าราชการของพระองค์ก็บรรทุกพระศพใส่รถรบไปยังเยรูซาเล็ม และฝังไว้ในอุโมงค์ของพระองค์กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด
29. ในปีที่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลโยรัมโอรสของอาหับ อาหัสยาห์เริ่มครอบครองเหนือยูดาห์
30. เมื่อเยสุมาถึงเมืองอิสเรเอล เยเซเบลทรงได้ยินเรื่องนั้น พระนางก็ทรงเขียนดาและแต่งพระเศียรและทรงมองออกไปทางพระแทล

31. และเมื่อเยชูผ่านเข้าประตูวังมา พระนางมีพระเสาวนีย์ว่า คิมรีผู้ชำนายของเขามีสันติหรือ
32. แล้วเยชูแหงนพระพักตร์ทอดพระเนตรที่พระแกลตรัสว่า ใครอยู่ฝ่ายเรา ใครบ้าง มีชั้นที่สองสามคนชะงอกหน้าต่างออกมาดูพระองค์
33. พระองค์ตรัสว่า โยนนางลงมา เขาจึงโยนพระนางลงมา และโลหิตของพระนางก็กระเด็นติดผนังกำแพงและติดผ้า และพระองค์ทรงม้าย่ำไปบนพระนาง
34. แล้วพระองค์เสด็จเข้าไป เสวยและทรงดื่ม และพระองค์ตรัสว่า จัดการกับหญิงที่ถูกสาปคนนี้ เอาไปฝังเสีย เพราะเธอเป็นธิดาของกษัตริย์
35. แต่เมื่อเขาจะไปฝังศพพระนาง เขาก็พบแต่กะโหลกพระเศียร พระบาทและฝ่าพระหัตถ์ของพระนาง
36. เมื่อเขากลับมาทูลพระองค์ พระองค์ตรัสว่า นี่เป็นไปตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสทางเอลียาห์ชาวทิซบีผู้รับใช้ของพระองค์ว่า 'สุนัขจะกินเนื้อของเยเซเบลในเขตแดนอิสเรเอล'
37. และศพของเยเซเบลจะเป็นเหมือนมูลสัตว์บนพื้นทุ่งในเขตแดนอิสเรเอล เพื่อว่าจะไม่มีใครกล่าวว่า 'นี่คือเยเซเบล'

บทที่ 10

1. ฝ่ายอาหับมีโอรสเจ็ดสิบองค์ในสะมาเรีย เยชูจึงทรงพระอักษรส่งไปยังสะมาเรียถึงบรรดาผู้ปกครองเมืองอิสเรเอลนั้น ถึงพวกผู้ใหญ่ และถึงบรรดาพี่เลี้ยงแห่งโอรสของอาหับว่า
2. เพราะบรรดาโอรสของนายของท่านอยู่กับท่าน และท่านมีรถรบและม้า และเมืองที่มีป้อมด้วยและอาวุธ พอดีหมายนี้นำถึงท่าน
3. จึงคัดเลือกโอรสนายของท่านองค์ที่ดีที่สุด และเหมาะสมที่สุด จึงตั้งท่านไว้บนพระที่นั่งของพระชนกของท่าน และจงสู้รบเพื่อราชวงศ์นายของท่าน
4. แต่เขาทั้งหลายกลัวอย่างที่สุด และพูดว่า ดูเถิด กษัตริย์สององค์ยังต้านทานพระองค์ไม่ได้แล้ว เราจะต่อสู้พระองค์ได้อย่างไร
5. ฉะนั้นผู้ที่ปกครองดูแลพระราชวัง และผู้ที่ปกครองดูแลบ้านเมือง พร้อมทั้งพวกผู้ใหญ่และพวกพี่เลี้ยงของราชโอรส ก็ใช้คนให้ไปทูลเยชูว่า ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และข้าพระองค์จะกระทำทุกอย่างที่พระองค์ตรัสสั่งแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่ตั้งกษัตริย์ผู้หนึ่งผู้ใด ขอทรงกระทำตามที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์เถิด
6. แล้วพระองค์ทรงมีลายพระหัตถ์ไปถึงเขาฉับที่สองว่า ถ้าท่านทั้งหลายอยู่ฝ่ายเรา และถ้าท่านพร้อมที่จะเชื่อฟังเสียงของเรา จงนำศิระชะของบรรดาโอรสนายของท่านมาหาเราที่ยิสเรเอลพຽងนี้เวลานี้ ฝ่ายโอรสของกษัตริย์เจ็ดสิบองค์ด้วยกัน อยู่กับคนใหญ่คนโตในเมือง ผู้ซึ่งได้ซบเลียงท่านทั้งหลายมา
7. และอยู่มาเมื่อลายพระหัตถ์มาถึงเขาทั้งหลาย เขาก็จับโอรสของกษัตริย์ฆ่าเสียเจ็ดสิบองค์ด้วยกัน เอาศิระชะใส่ตะกร้าส่งไปยังพระองค์ที่ยิสเรเอล
8. เมื่อผู้สื่อสารมาทูลพระองค์ว่า เขานำศิระชะโอรสของกษัตริย์มาแล้วพระเจ้าข้า พระองค์ตรัสว่า จงกองไว้เป็นสองกองตรงทางเข้าประตูเมืองจนถึงรุ่งเช้า
9. อยู่มาพอรุ่งเช้าพระองค์เสด็จออกไปประทับยืน ตรัสกับประชาชนทั้งปวงว่า ท่านทั้งหลายเป็นผู้ไร้ความผิด ดูเถิด ส่วนเราได้กับภูต่อนายของเราและประหารพระองค์เสีย แต่ผู้ใดเล่าที่ฆ่าบรรดาคนเหล่านี้
10. จงทราบเถิดว่าพระวณะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับราชวงศ์ของอาหับ จะไม่ตกดินแต่อย่างไรเลย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงกระทำตามที่พระองค์ตรัสโดยเอลียาห์ผู้รับใช้ของพระองค์
11. เยชูทรงประหารราชวงศ์ของอาหับที่เหลืออยู่ในอิสเรเอลทั้งสิ้น คนใหญ่คนโตทุกคนของพระองค์ และญาติพี่น้องของพระองค์ และปุโรหิตของพระองค์ ดังนี้แหละไม่เหลือไว้สักคนเดียวเลย
12. แล้วพระองค์ก็ทรงลุกขึ้นเสด็จออกไปยังสะมาเรีย เมื่อพระองค์ประทับที่โรงตัดขนแกะตามทางที่เสด็จ
13. เยชูทรงพบพระญาติของอาหับสี่กษัตริย์แห่งยูดาห์ และพระองค์ตรัสถามว่า ท่านทั้งหลายคือใคร และเขาทั้งหลายทูลตอบว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายคือญาติของอาหับสี่กษัตริย์ และข้าพเจ้าทั้งหลายลงมาเยี่ยมบรรดาโอรสของกษัตริย์และโอรสของราชมารดา
14. พระองค์รับสั่งว่า จับเขาทั้งเป็น เขาทั้งหลายก็จับเขาทั้งเป็นและประหารเขาเสียที่ป้อมโรงตัดขนแกะสี่สิบสองคน

ด้วยกัน ไม่เหลือไว้สักคนเดียว

15. และเมื่อพระองค์เสด็จจากที่นั้นก็ทรงพบเยโฮนาห์บุตรชายเรคาบมาหาพระองค์ พระองค์ทรงต้อนรับเขาและตรัสกับเขาว่า จิตใจของท่านชื่อตรงต่อจิตใจของฉัน อย่างจิตใจของฉันตรงต่อจิตใจของท่านหรือ และเยโฮนาห์บอกว่า ตรง พระเจ้าข้า เยชูตรัสว่า ถ้าตรงก็ยื่นมือมาให้เรา เขาจึงยื่นมือของเขา และเยชูก็จับเขาขึ้นมานรทรบ

16. พระองค์ตรัสว่า มากับเราเถิด และดูความร้อन्नของเราเพื่อพระเยโฮวาห์ พระองค์จึงให้เขานั่งรถรบของพระองค์ไป

17. และเมื่อพระองค์มาถึงสะมาเรีย พระองค์ทรงประหารคนทั้งปวงที่เป็นราชวงศ์ของอาหับที่เหลืออยู่ในสะมาเรียเสีย จนพระองค์ทรงทำลายอาหับเสียสิ้น ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสกับเอลียาห์

18. แล้วเยชูทรงประชุมบรรดาประชาชนทั้งสิ้น และตรัสกับเขาทั้งหลายว่า อาหับปรนนิบัติพระบาอัลแต่เล็กน้อย แต่เยชูจะปรนนิบัติพระองค์มาก

19. ฉะนั้นบัดนี้จึงเรียกผู้พยากรณ์ของพระบาอัลมาให้หมด ทั้งบรรดาผู้รับใช้และปุโรหิตของท่าน อย่าให้ผู้ใดขาดไปเลย เพราะเราจะมีส่วนบูชาอย่างใหญ่โตที่จะถวายแก่พระบาอัล ผู้ใดขาดจะมีชีวิตอยู่ไม่ได้ แต่เยชูทรงกระทำเป็นอุบายเพื่อจะทำลายผู้นับถือพระบาอัล

20. และเยชูตรัสสั่งว่า จงจัดประชุมอันศักดิ์สิทธิ์สำหรับพระบาอัล เขาก็ปาวร้องเรียกประชุมเช่นนั้น

21. และเยชูทรงใช้ให้ไปทั่วอิสราเอล และผู้นับถือพระบาอัลก็มาทั้งหมดจึงไม่มีเหลือสักคนหนึ่งที่ไม่ได้มา และเขาทั้งหลายก็เข้าไปในนิเวศของพระบาอัล และนิเวศของพระบาอัลก็เต็มแน่น

22. พระองค์ตรัสสั่งผู้ที่ดูแลตู้เสื้อ ว่า จงเอาเสื้อสำหรับบรรดาผู้นับถือพระบาอัลออกมา เขาก็เอาเสื้อออกมาให้เขาทั้งหลาย

23. แล้วเยชูเสด็จเข้าไปในนิเวศของพระบาอัล พร้อมกับเยโฮนาห์บุตรชายเรคาบ พระองค์ตรัสกับผู้นับถือพระบาอัลว่า จงคั่นดู ดูให้ดีว่าไม่มีผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์อยู่ในหมู่พวกท่าน ให้มีแต่ผู้นับถือพระบาอัลเท่านั้น

24. แล้วเขาทั้งหลายเข้าไปถวายเครื่องสัตวบูชาและเครื่องเผาบูชา เยชูทรงวางคนแปดสิบคนไว้ภายนอก และตรัสว่า ชายคนใดที่ปล่อยให้คนหนึ่งคนใดซึ่งเรามอบไว้ในมือเจ้าหนีรอดไปได้ เขาต้องเสียชีวิตของเขาแทน

25. และอยู่มาเมื่อพระองค์เสร็จการถวายเครื่องเผาบูชา เยชูรับสั่งแก่ทหารรักษาพระองค์และพวกนายทหารว่า จงเข้าไปฆ่าเขาเสีย อย่าให้รอดสักคนเดียว เมื่อเขาฆ่าเขาทั้งหลายเสียด้วยคมดาบแล้ว ทหารรักษาพระองค์และพวกนายทหารก็โยนศพเขาทั้งหลายออกไปข้างนอก แล้วก็ไปที่เมืองแห่งนิเวศของพระบาอัล

26. เขานำเอาเสาศักดิ์สิทธิ์ซึ่งอยู่ในนิเวศของพระบาอัลออกมาเผาเสีย

27. และเขาทั้งหลายทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์แห่งพระบาอัล และทำลายนิเวศของพระบาอัลและกระทำให้เป็นส่วนจนทุกวันนี้

28. เยชูทรงกวาดล้างพระบาอัลจากอิสราเอลตั้งนี้แหละ

29. แต่เยชูมิได้ทรงหันจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วยคือวัวทองคำซึ่งอยู่ในเมืองเบธเอลและในเมืองดาน

30. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับเยชูว่า เพราะเจ้าได้ทำดีในการที่กระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของเรา และได้กระทำต่อราชวงศ์อาหับตามทุกอย่างที่อยู่ในใจของเรา ลูกหลานของเจ้าชั่วอายุที่สี่จะได้นั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล
31. แต่เยชูมิได้ทรงระมัดระวังที่จะดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลด้วยสิ้นสุดพระทัยของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงหันเสียจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัม ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย
32. ในสมัยนั้นพระเยโฮวาห์ทรงเริ่มตัดส่วนของอิสราเอลออก ฮาซาเอลได้รับชนะตามบรรดาพรมแดนอิสราเอล
33. ตั้งแต่แม่น้ำจอร์แดนปากตะวันออก ทั่วแผ่นดินกิเลอาด คนกาต คนรูเบนและคนมนัสเสห์ ตั้งแต่อาโรเออร์ ซึ่งอยู่ข้างที่ลุ่มแม่น้ำอารโนน คือกิเลอาดและบาชาน
34. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยชู และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลังทั้งสิ้นของพระองค์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ
35. เยชูจึงทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังไว้ในกรุงสะมาเรีย และเยโฮอาหาสโอรสของพระองค์ได้เสวยราชย์แทนพระองค์
36. เวลาที่เยชูทรงครอบครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรียนั้นเป็นยี่สิบแปดปี

1. เมื่ออาถาเลียห์พระมารดาของอาหัสยาห์ทรงเห็นว่าโอรสของพระนางสิ้นพระชนม์ พระนางก็ลุกขึ้นทรงทำลายเชื้อพระวงศ์เสียสิ้น
2. แต่เยโฮเซบาชิดาของกษัตริย์โยรัม พระน้องนางของอาหัสยาห์ ได้นำโยอาชโอรสของอาหัสยาห์และลอบลักเธอไปจากท่ามกลางโอรสของกษัตริย์ ผู้ซึ่งจะถูกประหารชีวิต และพระนางเก็บเธอและพี่เลี้ยงของเธอไว้ในห้องบรรทมเพื่อซ่อนเธอเสียจากอาถาเลียห์ ดังนี้แหละ เธอจึงมิได้ถูกประหารชีวิต
3. และเธออยู่กับพระนางหกปีช่อนอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และอาถาเลียห์ก็ครอบครองแผ่นดิน
4. แต่ในปีที่เจ็ดเยโฮยาดาได้ใช้ให้บรรดานายทัพนายกอง ผู้บังคับบัญชากองและพวกทหารรักษาพระองค์ ให้เขาทั้งหลายมาหาท่านที่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และท่านได้ทำพันธสัญญากับเขาทั้งหลาย และให้เขาปฏิญาณในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และท่านได้นำโอรสของกษัตริย์มาให้เขาเห็น
5. และท่านบัญชาเขาทั้งหลายว่า นี่เป็นสิ่งที่ท่านทั้งหลายพึงกระทำ คือหนึ่งในสามของพวกท่าน ผู้เข้าเวรวันสะบาโต ให้เฝ้าพระราชวัง
6. ฝ่ายอีกหนึ่งในสามประจำอยู่ที่ประตูสุร และอีกหนึ่งในสามประจำอยู่ที่ประตูข้างหลังทหารรักษาพระองค์ ให้เฝ้าพระราชวังเพื่อป้องกันไว้
7. ส่วนท่านทั้งหลายอีกสองพวก คือผู้ที่ออกเวรวันสะบาโต ให้เฝ้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์รอบกษัตริย์
8. ท่านทั้งหลายจงล้อมกษัตริย์ไว้รอบ ทุกคนถืออาวุธของตนไว้ ผู้ที่เข้ามาใกล้แถวให้ประหารชีวิตเสีย จงอยู่กับกษัตริย์เมื่อพระองค์เสด็จออกและเสด็จเข้า
9. นายทัพนายกองก็ได้กระทำตามที่เยโฮยาดาบุโรหิตสั่งทุกประการ ต่างก็นำคนของตนที่จะเข้าเวรวันสะบาโต พร้อมกับคนที่จะออกเวรวันสะบาโตนั้น มาหาเยโฮยาดาบุโรหิต
10. และบุโรหิตก็มอบหอกและโล่ซึ่งอยู่ในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ อันเป็นของกษัตริย์ดาวิดแก่นายทัพนายกอง
11. และทหารรักษาพระองค์ถืออาวุธทุกคนยืนประจำอยู่ตั้งแต่พระวิหารด้านขวาไปถึงพระวิหารด้านซ้าย รอบแท่นบูชาและพระวิหารอยู่รอบกษัตริย์
12. แล้วท่านก็นำโอรสของกษัตริย์ออกมาสวมมงกุฎให้ และมอบพระโอวาทให้ และเขาทั้งหลายตั้งท่านไว้เป็นกษัตริย์ และได้เจิมท่าน และเขาทั้งหลายก็ตบมือ พูดยว่า ขอกษัตริย์ทรงพระเจริญ
13. เมื่ออาถาเลียห์ทรงสดับเสียงทหารรักษาพระองค์และเสียงประชาชน พระนางก็เสด็จเข้าไปหาประชาชนที่พระวิหารของพระเยโฮวาห์
14. และเมื่อพระนางทอดพระเนตร ดูเถิด กษัตริย์ประทับยืนอยู่ที่ข้างเสาตามธรรมเนียมประเพณี มีนายทัพนายกองและพลแตรอยู่ข้างกษัตริย์ และประชาชนแห่งแผ่นดินทั้งสิ้นก็ว่างเรียง และเป่าแตร พระนางอาถาเลียห์ก็ฉีกฉลองพระองค์ทรงร้องว่า กบฏ กบฏ
15. แล้วเยโฮยาดาบุโรหิตก็บัญชานายทัพนายกองทั้งปวง ผู้ที่ได้ตั้งให้ควบคุมกองทัพว่า จงคุมพระนางออกมาระหวางแถวทหาร ผู้ใดติดตามพระนางไปก็จงประหารเสียด้วยดาบ เพราะบุโรหิตกล่าวว่า อย่าให้พระนางถูกประหารใน

พระนิเวศของพระเยโฮวาห์

16. เขาทั้งหลายจึงจับพระนาง และพระนางก็ไปตามทางที่ม้าเข้าพระราชวัง และถูกประหารเสียที่นั่น

17. และเยโฮยาดาได้กระทำพันธสัญญาระหว่างพระเยโฮวาห์และกษัตริย์และประชาชนว่า ให้เขาเป็นประชาชนของพระเยโฮวาห์ และระหว่างกษัตริย์กับประชาชนด้วย

18. แล้วประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินก็เข้าไปในนิเวศของพระบาอัล และพังนิเวศเสีย เขาทำลายแท่นบูชาและรูปเคารพของพระบาอัลเสียเป็นชิ้นๆ และได้ประหารชีวิตมัทธานปุโรหิตของพระบาอัลเสียที่หน้าแท่นบูชา และปุโรหิตก็วางยามไว้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

19. และท่านได้นำนายทัพนายกอง ผู้บังคับบัญชากอง ทหารรักษาพระองค์ และประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดิน และเขาทั้งหลายได้นำกษัตริย์ลงมาจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ไปตามทางประตูทหารรักษาพระองค์ไปถึงพระราชวัง และพระองค์เสด็จประทับบนพระที่นั่งของกษัตริย์

20. ประชาชนทุกคนแห่งแผ่นดินจึงร่าเริง และบ้านเมืองก็สงบเงียบ และอาชญากรรมก็ถูกระงับด้วยดาบแล้วที่พระราชวัง

21. เมื่อเยโฮอาซได้เริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุเจ็ดพรรษา

1. ในปีที่เกิดแห่งรัชกาลเยชู เยโฮอาซได้เริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงปกครองในกรุงเยรูซาเล็มสี่สิบปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่าศิเบียห์ชาวเบเออร์เซบา
2. และเยโฮอาซทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตลอดรัชสมัยของพระองค์ตามที่เยโฮยาดาปุโรหิตได้สั่งสอนพระองค์
3. ถึงกระนั้นเขาก็ยังมีได้รูปปั้นยีสถานสูงเอาไป ประชาชนยังคงถวายสัตวบูชา และเผาเครื่องหอมในรูปปั้นยีสถานสูงเหล่านั้น
4. เยโฮอาซตรัสกับพวกปุโรหิตว่า เงินอันเป็นของถวายที่บริสุทธิ์ทั้งสิ้นซึ่งเขานำมาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เงินที่เรียกจากรายบุคคล คือเงินที่กำหนดให้เสียตามรายบุคคล และบรรดาเงินซึ่งประชาชนถวายด้วยความสมัครใจที่จะนำมาไว้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
5. ให้ปุโรหิตรับเงินนั้นจากหมู่คนที่รู้จักกัน ให้เขาซ่อมพระนิเวศตรงที่ที่เขาเห็นว่าต้องการซ่อมแซม
6. แต่เมื่อถึงปีที่สี่สิบสามแห่งรัชกาลกษัตริย์เยโฮอาซปรากฏว่า ปุโรหิตมิได้ทำการซ่อมแซมพระนิเวศ
7. เพราะฉะนั้นกษัตริย์เยโฮอาซจึงตรัสเรียกเยโฮยาดาปุโรหิตและปุโรหิตอื่น ๆ และตรัสกับเขาว่า "ไหนท่านจึงมิได้ซ่อมแซมพระนิเวศ เพราะฉะนั้นบัดนี้อย่าเก็บเงินจากคนที่ท่านรู้จักอีกต่อไปเลย แต่ให้ส่งไปเพื่อการซ่อมแซมพระนิเวศ
8. ปุโรหิตจึงตกลงว่าจะไม่รับเงินจากประชาชนอีก และเขาไม่ต้องทำการซ่อมแซมพระนิเวศ
9. แล้วเยโฮยาดาปุโรหิตนำหีบมาใบหนึ่ง เจาะรูจหนึ่งที่ฝาหีบนั้น และตั้งไว้ที่ข้างๆแท่นบูชาด้านขวาเมื่อเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพวกปุโรหิตผู้ที่เฝ้าอยู่ที่ธรณีประตูก็นำเงินทั้งหมดซึ่งเขานำมาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ใส่ไว้ในหีบนั้น
10. และเมื่อเขาเห็นว่าเงินในหีบมากแล้ว ราชเลขาของกษัตริย์และมหาปุโรหิตมานับเงิน และเอาเงินที่เขาพบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์นั้นใส่ถุงมัดไว้
11. แล้วเขาจะมอบเงินที่ชั่งออกแล้วนั้นใส่มือของคนงานผู้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ แล้วเขาจะจ่ายต่อให้แก่ช่างไม้และช่างก่อสร้าง ผู้ทำงานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
12. และให้แก่ช่างก่อ และช่างสกัดหิน ทั้งจ่ายซื้อตัวไม้ และหินสกัด ที่ใช้ในการซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และเพื่อค่าใช้จ่ายทั้งหมดในงานซ่อมแซมพระนิเวศนั้น
13. แต่ว่าเงินที่นำมาถวายในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์นั้นมิได้นำไปใช้ในการทำอ่างเงิน ตะกรัดดใส่ตะเกียง ขามแดตร หรือภาชนะทองคำใดๆ หรือภาชนะเงิน
14. เพราะเงินนั้นเขาให้แก่คนงานซึ่งทำงานซ่อมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
15. และเขามิได้ขอบัญชีจากคนที่เขามอบเงินใส่ในมือให้เอาไปจ่ายแก่คนงาน เพราะว่าเขาปฏิบัติงานด้วยความสัตย์ซื่อ
16. เงินที่ได้จากการไถ่การละเมิด และเงินที่ได้จากการไถ่บาป มิได้นำมาไว้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เงินนั้น

เป็นของปุโรหิต

17. แล้วคราวนั้นฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรียได้ยกขึ้นไปสู้รบกับเมืองกัทและยึดเมืองนั้นได้ แต่เมื่อฮาซาเอลมุ่งพระพักตร์จะไปตีกรุงเยรูซาเล็ม
18. เยโฮอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงนำเอาส่วนศักดิ์สิทธิ์ทั้งหมดที่เยโฮซาฟัท และเยโฮรัม และอาหัสยาห์บรรพบุรุษของพระองค์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ถวายไว้ นั้น และส่วนศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์เอง และทองคำทั้งหมดที่พบในคลังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และของสำนักพระราชวัง และส่งสิ่งเหล่านี้ไปกำนัลฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย แล้วฮาซาเอลก็ถอยทัพจากกรุงเยรูซาเล็ม
19. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยอาช และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ
20. ข้าราชการของพระองค์ลุกขึ้นกระทำการทรยศและประหารโยอาชเสียในวังมิลโลตามทางที่ลงไปยังสิลลา
21. คือโยซาการ์บุตรชายซิเมอัท และเยโฮซาบาดบุตรชายโซเมอร์ ข้าราชการของพระองค์ได้ประหารพระองค์ พระองค์จึงสิ้นพระชนม์ และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด และอามาธียาห์โอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองแทน

1. ในปีที่ยี่สิบสามแห่งรัชกาลโยอาชโอรสของอาหิซยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโฮอาหาสโอรสของเยชูได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรีย และทรงครอบครองอยู่สิบเจ็ดปี
2. พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วช้าในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และกระทำตามบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย พระองค์หาได้พรากจากสิ่งเหล่านั้นไม่
3. และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่ออิสราเอล และพระองค์ทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรีย และในมือของเบฮาดัดโอรสของฮาซาเอลนั่นเอง
4. แล้วเยโฮอาหาสได้วิงวอนพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงสดับท่าน เพราะพระองค์ทรงเห็นการบีบบังคับอิสราเอล คือที่กษัตริย์แห่งซีเรียบีบบังคับเขาอย่างไร
5. (เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงประทานผู้ช่วยผู้หนึ่งแก่อิสราเอล เขาจึงรอดพ้นจากมือคนซีเรีย และประชาชนอิสราเอลก็อาศัยอยู่ในถิ่นที่เขาย่างเดิม
6. ถึงกระนั้นเขาก็มิได้พรากจากบาปทั้งหลายของราชวงศ์เยโรโบอัม ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำด้วย แต่ทรงดำเนินในบาปนั้น และเสารูปเคารพก็ยังคงอยู่ในสะมาเรียด้วย)
7. เพราะมิได้เหลือกองทัพไว้ให้เยโฮอาหาสเกินกว่าทหารม้าห้าสิบคน และรถรบสิบคัน และทหารราบหนึ่งหมื่นคน เพราะกษัตริย์แห่งซีเรียได้ทำลายเขาทั้งหลายเสีย ทำให้เหมือนนละองเวลานวดข้าว
8. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮอาหาส และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลซึ่งพระองค์ มีได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ
9. และเยโฮอาหาสทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้ในสะมาเรีย และโยอาชโอรสของพระองค์ขึ้นครองแทนพระองค์
10. ในปีที่สามสิบเจ็ดแห่งรัชกาลโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโฮอาชโอรสเยโฮอาหาสได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรีย และพระองค์ทรงครอบครองสิบหกปี
11. พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้พรากจากบรรดาบาปของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำด้วย แต่พระองค์ทรงดำเนินในบาปนั้น
12. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยอาช และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลซึ่งพระองค์ทรงสู้รบกับอามาซียากษัตริย์แห่งยูดาห์ มีได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ
13. โยอาชจึงทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเยโรโบอัมทรงประทับบนบัลลังก์ของพระองค์ และเขาฝังพระศพโยอาชไว้ในสะมาเรียกับกษัตริย์แห่งอิสราเอล
14. เมื่อเอลีชาล้มป่วยด้วยโรคที่ท่านจะต้องสิ้นชีวิต โยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้เสด็จลงไปหาท่าน และกั้นแสงต่อหน้าท่าน ตรัสว่า โอ บิดาของข้า บิดาของข้า ราชรถของอิสราเอล และพลม้าของประเทศ
15. และเอลีชาทูลพระองค์ว่า ขอทรงเอาคันทนูและลูกธนูมา พระองค์จึงทรงเอาคันทนูและลูกธนูมา
16. แล้วท่านทูลกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า ขอทรงหยิบธนู และพระองค์ทรงหยิบมา และเอลีซาเอามือของตนวางบน

พระหัตถ์ของกษัตริย์

17. และท่านทูลว่า ขอทรงเปิดหน้าต่างด้านตะวันออก และพระองค์ทรงเปิด แล้วเอลีซาทูลว่า ขอทรงยิง และพระองค์ก็ทรงยิง และท่านทูลว่า ลูกธนูแห่งการช่วยให้รอดพ้นของพระเยโฮวาห์ ลูกธนูแห่งการช่วยให้รอดพ้นจากซีเรีย เพราะพระองค์จะทรงต่อสู้กับคนซีเรียที่อาเฟก จนกว่าพระองค์จะทรงกระทำให้เขาสิ้นไป
18. และท่านทูลว่า ขอทรงหยิบลูกธนู และพระองค์ทรงหยิบมัน และท่านทูลกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า เอาลูกธนูตีพื้นดิน และพระองค์ทรงตีสามครั้งแล้วทรงหยุดเสีย
19. แล้วคนแห่งพระเจัาก็โกรธพระองค์ และทูลว่า พระองค์ควรจะได้ตีสักห้าหรือหกครั้ง แล้วพระองค์จะได้ตีซีเรีย จนกว่าพระองค์จะทรงกระทำให้เขาสิ้นไป แต่บัดนี้พระองค์จะตีซีเรียได้เพียงสามครั้งเท่านั้น
20. และเอลีซาสิ้นชีวิต เขาก็ฝังไว้ ฝ่ายหมู่คนโมอับเคยปล้นแผ่นดินนั้นในฤดูแล้ง
21. อยู่มาเมื่อเขากำลังส่งศพคนหนึ่งไป ดูเถิด เขาเห็นโจรหมู่หนึ่ง เขาจึงโยนศพชายคนนั้นลงไปในอุโมงค์ของเอลีซา พอศพชายคนนั้นลงไปแต่ต้องกระดูกของเอลีซา เขาก็คืนชีวิตลุกขึ้นยืน
22. ฝ่ายฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรียได้บีบบังคับคนอิสราเอลอยู่ตลอดรัชกาลของเยโฮอาหาส
23. แต่พระเยโฮวาห์ทรงพระกรุณาต่อเขา และทรงเมตตาเขา และพระองค์ทรงหันมาทางเขาเพราะพันธสัญญาของพระองค์กับอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ และจะไม่ทรงทำลายเขาหรือทอดทิ้งเขาเสียให้พ้นพระพักตร์จนบัดนี้
24. เมื่อฮาซาเอลกษัตริย์แห่งซีเรียสิ้นพระชนม์ เบนฮาดัดโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองแทนพระองค์
25. แล้วเยโฮอาชโอรสของเยโฮอาหาสได้ยึดบรรดาหัวเมืองจากพระหัตถ์เบฮาดัดบุตรชายฮาซาเอลกลับคืนมา เป็นหัวเมืองที่พระองค์ตีไปได้จากพระหัตถ์เยโฮอาหาสพระชนกของพระองค์เมื่อทำสงครามกัน โยอาชได้รับชนะพระองค์สามครั้ง และได้หัวเมืองอิสราเอลกลับคืนมา

1. ในปีสองแห่งรัชกาลโยอาชโอรสของเยโฮอาหาสกษัตริย์แห่งอิสราเอล อามาซียาห์โอรสของโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครองนั้น
2. เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้น พระองค์มีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครองในเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าเยโฮัดดานชาวเยรูซาเล็ม
3. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาค แต่ยังไม่เหมือนกับดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำตามทุกสิ่งที่โยอาชราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำ
4. แต่วาปุษนียสถานสูงนั้นยังมิได้ทรงรื้อเสีย ประชาชนยังคงถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมบนปุษนียสถานสูงเหล่านั้น
5. และอยู่มาเมื่อราชอาณาจักรอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์อย่างมั่นคงแล้ว พระองค์ก็ทรงประหารชีวิตข้าราชการของพระองค์ผู้ที่ไม่ภักซ์ตริย์คือพระราชบิดาของพระองค์เสีย
6. แต่พระองค์มิได้ทรงประหารชีวิตลูกหลานของผู้ที่ชำนั้น ตามซึ่งได้บันทึกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสสที่พระเยโฮวาทรงบัญชาว่า อย่าให้บิดาต้องรับโทษถึงตายแทนบุตรของตน หรือให้บุตรต้องรับโทษถึงตายแทนบิดาของตน ให้ทุกคนรับโทษถึงตายเนื่องด้วยบาปของตนเอง
7. พระองค์ทรงประหารชีวิตคนเอโดมหนึ่งหมื่นคนในหุบเขาเกลือ และยึดเมืองเส-ลาด้วยการสงคราม และเรียกเมืองนั้นว่า โยกเธเอล ซึ่งเป็นชื่อมาถึงทุกวันนี้
8. และอามาซียาห์ทรงใช้ผู้สื่อข่าวไปหาเยโฮอาชโอรสของเยโฮอาหาสโอรสของเยชูกษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลว่า มาเถิดขอให้เราเผชิญหน้ากัน
9. และเยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงส่งข่าวไปยังอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า ดันผักหนามบนภูเขาเลบานอนส่งข่าวไปหาดันสนสีดาร์บนภูเขาเลบานอนว่า 'จงยกบุตรสาวของเจ้าให้เป็นภรรยาบุตรชายของเรา' และสัตว์ป่าทุ่งตัวหนึ่งแห่งเลบานอนผ่านมา และย่ำต้นผักหนามลงเสีย
10. จริงอยู่ ท่านได้โจมตีเอโดม และพระทัยของท่านก็ทำให้ท่านผยองขึ้น จงพอใจในสงวราศีของท่านเถิด และอยู่กับบ้าน เพราะไฉนท่านจึงเร้าใจตนเองให้ต่อสู้และรับอันตราย อันจะ让您ล้มลง ทั้งท่านและยูดาห์ด้วย
11. แต่อามาซียาห์หาทรงฟังไม่ เยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงขึ้นไป และพระองค์กับอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ก็เผชิญหน้ากันที่เบธเซเมชซึ่งเป็นของยูดาห์
12. และยูดาห์ก็พ่ายแพ้อิสราเอล และทุกคนก็หนีกลับไปเดินท์ของตน
13. และเยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็จับอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์โอรสของเยโฮอาชโอรสของอาหัสยาห์ได้ที่เมืองเบธเซเมช และได้เสด็จมายังเยรูซาเล็ม และทลายกำแพงเยรูซาเล็มลงเสียสี่ร้อยศอก ตั้งแต่ประตูเอเฟราอิมจนถึงประตูมูม
14. และพระองค์ทรงริบทองคำและเงินทั้งหมด และเครื่องใช้ทั้งหมดที่พบในพระนิเวศของพระเยโฮวาค และในคลังของสำนักพระราชวัง พร้อมกับคนประกัน และพระองค์กลับไปยังสะมาเรีย

15. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮอาช ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ ทั้งยุทธพลังของพระองค์ และที่พระองค์ทรงสู้รบกับอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์อย่างไรนั้น มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ
16. และเยโฮอาชทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้ในสระมาเรียกับบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล และเยโรโบอัมโอรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์
17. อามาซียาห์โอรสของโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงพระชนม์อยู่สิบห้าปี หลังจากสวรรคตของเยโฮอาชโอรสของเยโฮอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอล
18. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอามาซียาห์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ
19. และเขาได้ร่วมกันกบฏต่อพระองค์ในเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงหนีไปยังลาคีซ แต่เขาใช้คนไปตามพระองค์ที่ลาคีซ และประหารชีวิตพระองค์เสียที่นั่น
20. และเขานำพระศพบรรทมูก้ากลับมา และฝังไว้ในเยรูซาเล็มอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด
21. และประชาชนทั้งสิ้นแห่งยูดาห์ก็ตั้งอาซารียาห์ ผู้ซึ่งมีพระชนมายุสิบหกพรรษา ให้เป็นกษัตริย์แทนอามาซียาห์พระราชบิดาของพระองค์
22. พระองค์ทรงสร้างเมืองเอลัทและให้กลับขึ้นแก่ยูดาห์ หลังจากที่ยกษัตริย์ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์
23. ในปีที่สิบห้าแห่งรัชกาลอามาซียาห์โอรสของโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ เยโรโบอัมโอรสของโยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้เริ่มครอบครองในสระมาเรีย และทรงครอบครองอยู่สี่สิบเอ็ดปี
24. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้ทรงพรากรจากบาปทั้งสิ้นของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาป
25. พระองค์ทรงตีเอาดินแดนอิสราเอลคืนมาตั้งแต่ทางเข้าเมืองฮามัทไกลไปจนถึงทะเลแห่งที่ราบ ตามพระวณะของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ซึ่งพระองค์ตรัสโดยผู้รับใช้ของพระองค์คือโยนาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามิทัย ผู้พยากรณ์ผู้มาจากกัทเฮเฟอร์
26. เพราะพระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรเห็นว่า ความทุกข์ใจของอิสราเอลนั้นเข้มเข็นนัก เพราะไม่มีใครยังอยู่หรือเหลืออยู่ และไม่มีผู้ใดช่วยอิสราเอล
27. พระเยโฮวาห์มิได้ตรัสว่าจะทรงลบนามอิสราเอลเสียจากใต้ฟ้าสวรรค์ แต่พระองค์ทรงช่วยเหลือเขาโดยพระหัตถ์ของเยโรโบอัมโอรสของโยอาช
28. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโรโบอัม และบรรดาสິงซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และยุทธพลังของพระองค์ พระองค์สู้รบอย่างไร และเรื่องซึ่งพระองค์ทรงตีเอาดามัสกัสและฮามัทคืนแก่อิสราเอล ซึ่งได้เคยเป็นของยูดาห์ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ
29. และเยโรโบอัมทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ คือบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล และเศคาริยาห์โอรสของพระองค์ขึ้นครองแทนพระองค์

บทที่ 15

1. ในปีที่ยี่สิบเจ็ดแห่งรัชกาลเยโรโบอัมกษัตริย์แห่งอิสราเอล อาซาริยาห์โอรสของอามาซียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครอง
2. เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้น พระองค์ทรงมีพระชนมายุสิบหกพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มห้าสิบสองปี พระมารดามีพระนามว่าเยโคลียาห์ชาวเยรูซาเล็ม
3. พระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งที่อามาซียาห์ราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำ
4. ถึงกระนั้นปุชเนียสถานสูงก็ยังมีได้ถูกกำจัดเสีย ประชาชนยังถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมบนปุชเนียสถานสูงเหล่านั้น
5. และพระเยโฮวาห์ทรงลงทัณฑ์กษัตริย์ กษัตริย์จึงทรงเป็นโรคเรื้อนจนถึงวันสิ้นพระชนม์ และทรงประทับในวังต่างหาก และโยธามโอรสของกษัตริย์ควบคุมสำนักพระราชวัง และทรงวินิจฉัยประชาชนแห่งแผ่นดิน
6. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอาซาริยาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ
7. และอาซาริยาห์ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด และโยธามโอรสของพระองค์ขึ้นครองแทนพระองค์
8. ในปีที่สามสิบแปดแห่งรัชกาลอาซาริยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เศคาริยาห์โอรสของเยโรโบอัมขึ้นครองเหนืออิสราเอลในสะมาเรียหกเดือน
9. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ดังที่บรรพบุรุษของพระองค์ทรงกระทำ พระองค์มิได้ทรงพรากจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาป
10. ชัลลูมบุตรชายยาเบซร่วมกันกบฏต่อพระองค์ และล้มพระองค์เสียต่อหน้าประชาชน และประหารพระองค์เสีย และขึ้นครองแทนพระองค์
11. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเศคาริยาห์ ดูเถิด ได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล
12. เหตุการณ์นี้เป็นไปตามพระดำรัสที่พระเยโฮวาห์ตรัสแก่เยชูว่า บุตรชายของเจ้าจะนั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอลถึงชั่วอายุที่สี่ และเป็นไปอย่างนั้นแหละ
13. ชัลลูมบุตรชายยาเบซได้เริ่มครอบครองในปีที่สามสิบเก้าแห่งรัชกาลอูซซียาห์กษัตริย์ของยูดาห์ และท่านครองในสะมาเรียเวลาหนึ่งเดือนเต็ม
14. แล้วเมนาเฮมบุตรชายกาดีได้ขึ้นมาจากเมืองทิรซาทห์และมายังสะมาเรีย และท่านก็ล้มชัลลูมบุตรชายยาเบซเสียที่ในสะมาเรีย และประหารชีวิตท่านเสีย และได้ขึ้นครอบครองแทนท่าน
15. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของชัลลูม และการร่วมกันคิดกบฏที่ท่านได้กระทำ ดูเถิด ได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล
16. ในคราวนั้นเมนาเฮมเข้าปล้นทิฟสัทห์และบรรดาผู้ที่อยู่ในเมืองนั้น และดินแดนของเมืองนั้นตั้งแต่ทิรซาทห์ไป

เพราะเขามีได้เปิดให้แก่ท่าน ท่านจึงโจมตีเมืองนั้น และท่านได้ฆ่าต้องหญิงมีครรภ์ในเมืองนั้นเสียทุกคน

17. ในปีที่สามสิบเก้าแห่งรัชกาลอาซาริยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เมนาเฮมบุตรชายกาดีได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอล และพระองค์ทรงครอบครองในสามาเรียสิบปี

18. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้พราวจากบาปทั้งหลายของ เยโรโบอัมบุตรชายเนบัทตลอดรัชสมัยของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาป

19. ปุลงษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ยกขึ้นมาต่อสู้แผ่นดินนั้น และเมนาเฮมได้ถวายเงินหนึ่งพันตะลันต์แก่ปุลง เพื่อจะให้ปุลงช่วยให้อิสราเอลรอดพ้นจากการไถ่ในพระหัตถ์ของพระองค์ได้

20. เมนาเฮมได้เร่งรัดเอาเงินนั้นมาจากอิสราเอล คือจากคนมั่งมีทุกคน เงินคนละห้าสิบเซเชล เพื่อถวายแก่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงยกทัพกลับ และมีได้ทรงยับยั้งอยู่ในแผ่นดินนั้น

21. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเมนาเฮม และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอลหรือ

22. และเมนาเฮมก็ล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเปคาหิยาห์โอรสก็ขึ้นครองแทนพระองค์

23. ในปีที่ทำสิบแห่งรัชกาลอาซาริยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เปคาหิยาห์โอรสของเมนาเฮมได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลในสามาเรีย และพระองค์ทรงครอบครองสองปี

24. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้พราวจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาป

25. แต่เปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์ แม่ทัพของพระองค์ ได้ร่วมกันคิดกบฏต่อพระองค์ และได้ประหารพระองค์เสียในสามาเรีย ในพระราชวังแห่งราชสำนัก กับอาร์โกบและอารีเอห์ และมีคนกิเลอาดห้าสิบคนร่วมกับท่าน ท่านได้สังหารพระองค์ และได้ขึ้นครองแทนพระองค์

26. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเปคาหิยาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล

27. ในปีที่ทำสิบสองแห่งรัชกาลอาซาริยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ เปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์ได้เริ่มครอบครองเหนืออิสราเอลในสามาเรีย และทรงครอบครองยี่สิบปี

28. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์มิได้พราวจากบาปทั้งหลายของเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลทำบาป

29. ในรัชกาลของเปคาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล ทิกลัทพิเลเซอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ยกมาและยึดเมืองอโยน อาเบลเบธมาอาคาห์ ยาโนอาห์ คาเดช ฮาไซร์ กิเลอาด กาลิลี แผ่นดินนี้พาลีทั้งหมด และกวาดต้อนประชาชนเป็นเชลยไปยังอัสซีเรีย

30. แล้วโฮเซยาบุตรชายเอลาห์ได้ร่วมกันคิดกบฏต่อเปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์ และล้มพระองค์ลง และประหารพระองค์เสีย และขึ้นครองแทนพระองค์ในปีที่ยี่สิบแห่งรัชกาลโยธามโอรสของอุสซียาห์

31. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเปคาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดาร

แห่งกษัตริย์ประเทศอิสราเอล

32. ในปีที่สองแห่งรัชกาลเปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล โยธามโอรสของอุสซียาห์กษัตริย์แห่งยูดา
हींได้เริ่มครอบครอง

33. เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุสี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสิบหก
ปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าเยรูชานูตรสาวของศาโดก

34. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงกระทำตามทุกสิ่งที่อุสซียา
ห์พระราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำ

35. ถึงกระนั้นปูชนียสถานสูงก็ยังมีได้ถูกกำจัดเสีย ประชาชนยังถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมบนปูชนียสถานสูง
นั้น พระองค์ทรงสร้างประตูบนของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์

36. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยธาม และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดาร
แห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ

37. ในกาลครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ได้ทรงใช้เรซินกษัตริย์แห่งซีเรีย และเปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์ให้มาสู้กับยูดาห์

38. โยธามได้ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และได้ฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด
บรรพบุรุษของพระองค์ และอาหัทโอรสของพระองค์ขึ้นครอบครองแทน

1. ในปีทีลืบเจ็ดแห่งรัชกาลเปคาร์ทบุตรชายเรมาลียาห์ อาห์สโอรสของโยธามกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครอง
2. อาห์สมีพระชนมายุสี่สิบพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองราชย์ และพระองค์ทรงครองราชย์ในกรุงเยรูซาเล็มสิบหกปี และพระองค์มิได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ดังดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ
3. แต่พระองค์ทรงดำเนินตามทางของกษัตริย์ทั้งหลายแห่งอิสราเอล และถวายโอรสของพระองค์ให้ลุไฟ ตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปจากเบื้องหน้าประชาชนอิสราเอล
4. และพระองค์ทรงถวายสัตวบูชาและเผาเครื่องหอมบนปูชนียสถานสูง และในเนินสูง และได้ตั้งไม้สัเซียวทุกต้น
5. แล้วเรชินกษัตริย์แห่งซีเรียและเปคาร์ทบุตรชายเรมาลียาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงยกขึ้นมาทำสงครามกับกรุงเยรูซาเล็ม และกษัตริย์ทั้งสองได้ล้อมอาห์สไว้ แต่ทรงเอาชนะชนะยังไม่ได้
6. คราวนั้นเรชินกษัตริย์แห่งซีเรียได้เข้ายึดเมืองเอลัทคินีให้ซีเรีย และทรงขับไล่พวกยิวเสียจากเอลัท และคนซีเรียมาที่เอลัท และอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้
7. อาห์สจึงทรงส่งผู้สื่อสารไปยังทิกัลทปีเลเสอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียว่า ข้าพเจ้าเป็นคนใช้ของท่าน และเป็นบุตรของท่าน ขอเชิญขึ้นมาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากมือของกษัตริย์แห่งซีเรีย และจากมือของกษัตริย์แห่งอิสราเอล ผู้ซึ่งลุกขึ้นต่อสู้ข้าพเจ้า
8. อาห์สทรงนำเอาเงินและทองคำซึ่งมีอยู่ในพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ และในคลังสำนักพระราชวัง และส่งเป็นของกำนัลถวายแก่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
9. กษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ทรงฟังพระองค์ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ทรงยกทัพขึ้นไปยังดามัสกัสและยึดได้ จับประชาชนเมืองนั้นไปเป็นเชลยยังเมืองคิร์ และทรงประหารเรชินเสีย
10. เมื่อกษัตริย์อาห์สเสด็จไปดามัสกัสเพื่อพบกับทิกัลทปีเลเสอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ทรงเห็นแท่นบูชาที่ดามัสกัส และกษัตริย์อาห์สทรงส่งหุ่นแท่นบูชาไปยังอูริยาห์ปุโรหิตพร้อมทั้งแบบแปลนตามลักษณะการสร้าง
11. และอูริยาห์ปุโรหิตก็ได้สร้างแท่นบูชาขึ้นตามแบบทุกประการซึ่งกษัตริย์อาห์สได้ส่งมาจากดามัสกัส อูริยาห์ปุโรหิตจึงได้สร้างแท่นบูชาขึ้นก่อนที่กษัตริย์อาห์สเสด็จจากดามัสกัสมาถึง
12. และเมื่อกษัตริย์เสด็จจากดามัสกัสถึงแล้ว กษัตริย์ก็ทรงเห็นแท่นบูชา แล้วกษัตริย์ทรงเข้ามาใกล้แท่นบูชาเสด็จขึ้นถวายบนนั้น
13. และทรงเผาเครื่องเผาบูชาของพระองค์ และธัญญาบูชาของพระองค์ และทรงเทเครื่องดื่มบูชาของพระองค์ และทรงพรหมเลือดเครื่องสันติบูชาของพระองค์ลงบนแท่นนั้น
14. และพระองค์ทรงย้ายแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ ซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ออกเสียจากข้างหน้าพระนิเวศ จากสถานที่ระหว่างแท่นบูชาและพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และตั้งไว้ทางด้านเหนือแห่งแท่นบูชา
15. และกษัตริย์อาห์สทรงบัญชากับอูริยาห์ปุโรหิตว่า บนแท่นใหญ่นี้ท่านจงเผาเครื่องเผาบูชาดอนเช้าและธัญญาบูชาดอนเย็น และเครื่องเผาบูชาของกษัตริย์ และเครื่องธัญญาบูชาของพระองค์ พร้อมกับเครื่องเผาบูชาของบรรดา

ประชาชนแห่งแผ่นดิน และธัญญาของเข้างหลาย และเครื่องดื่มบูชาของเข้างหลาย และจงพรมเลือดทั้งหมดของเครื่องเผาบูชาบนนั้น และเลือดทั้งหมดของเครื่องสัตวบูชา แต่แทนบูชาของสัมฤทธิ์ให้เป็นที่ที่ข้าจะทูลถามพระเจ้า

16. อูริยาห์บุโรหิตได้กระทำการเหล่านี้ทั้งสิ้นตามพระบัญชาของกษัตริย์อาหัส

17. และกษัตริย์อาหัสทรงตัดแวงแทนนั้นออก และทรงยกชันออกไปจากแทนเสีย และพระองค์ทรงเอาขันสาครลงมาเสียจากวิวทองสัมฤทธิ์ที่รองอยู่นั้น ทรงวางไว้บนพื้นก้อนหิน

18. และศาลาวันสะบาโตซึ่งเขาได้สร้างไว้ในพระนิเวศ และทางเข้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ชั้นนอกสำหรับกษัตริย์นั้น พระองค์ทรงเปลี่ยนเสีย เพราะเห็นแก่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย

19. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอาหัส ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ

20. และอาหัสทรงล่องหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด และเฮเซคียาห์โอรสของพระองค์ขึ้นครองครองแทนพระองค์

1. ในปีที่สองแห่งรัชกาลอาหัทษัตริย์แห่งยูดาห์ โฮเซยานบุตรชายเอลาห์ได้เริ่มครอบครองในกรุงสะมาเรียเหนืออิสราเอล และพระองค์ทรงครอบครองเก้าปี
2. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ แต่ก็ไม่เหมือนกับกษัตริย์ทั้งหลายแห่งอิสราเอลที่อยู่มาก่อนพระองค์
3. แชลมานเนเซอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ยกทัพมารบกับพระองค์ และโฮเซยาทรงยอมเป็นผู้รับใช้และถวายเครื่องบรรณาการ
4. แต่กษัตริย์อัสซีเรียได้ทรงพบความทรยศในโฮเซยา เพราะพระองค์ทรงใช้ผู้สื่อสารไปยังโศกษัตริย์แห่งอียิปต์ และไม่ถวายเครื่องบรรณาการแก่กษัตริย์อัสซีเรียตามซึ่งพระองค์ทรงเคยกระทำทุกปี เพราะฉะนั้นกษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงขังพระองค์ไว้ และจำพระองค์ไว้ในคุก
5. แล้วกษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ทรงบุกเข้าทั่วแผ่นดินและมายังสะมาเรีย และพระองค์ทรงล้อมเมืองไว้สามปี
6. ในปีเก้าแห่งรัชกาลโฮเซยา กษัตริย์แห่งอัสซีเรียยึดได้เมืองสะมาเรีย และพระองค์ทรงนำชนอิสราเอลไปยังอัสซีเรีย ให้เขาอยู่ที่ฮาลาห์ และข้างแม่น้ำฮาโบร์ แม่น้ำเมืองโกซาน และในหัวเมืองแห่งชาวมีเดีย
7. ที่เป็นอย่างนั้น ก็เพราะประชาชนอิสราเอลได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตน ผู้ทรงนำเขาขึ้นออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ จากพระหัตถ์ของฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ และได้เกรงกลัวพระอื่น ๆ
8. และได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์แห่งประชาชาติทั้งหลาย ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงขับไล่ไปเสียให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล และตามกฎเกณฑ์ซึ่งกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงทำขึ้นมา
9. และประชาชนอิสราเอลได้กระทำการที่ไม่ชอบต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตนอย่างลับ ๆ เขาได้สร้างปุษนียสถานสูงทั่วบ้านทั่วเมืองสำหรับตน ตั้งแต่ที่มีหอคอยเหตุ กระทั่งถึงเมืองที่มีป้อม
10. เขาได้ตั้งเสาศักดิ์สิทธิ์และเสารูปเคารพบนเนินเขาสูงทุกแห่ง และได้ต้นไม้เขียวทุกต้น
11. ณ ที่นั้นเขาได้เผาเครื่องหอมบนปุษนียสถานสูงทั้งหมดนั้น ตามอย่างประชาชาติซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกวาดไปเสียต่อหน้าเขาทั้งหลาย และเขาทั้งหลายได้กระทำการชั่วร้ายกระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธ
12. และเขาทั้งหลายปรนนิบัติรูปเคารพ ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่เขาแล้วว่า เจ้าอย่ากระทำอย่างนี้
13. พระเยโฮวาห์ยังทรงดักเตือนอิสราเอลและยูดาห์โดยผู้พยากรณ์ทุกคนและโดยผู้ทำนายทุกคนว่า จงหันกลับจากทางชั่วร้ายทั้งหลายของเจ้า และรักษาบัญญัติของเราและกฎเกณฑ์ของเรา ตามราชบัญญัติทุกข้อซึ่งเราได้บัญชาแก่บรรพบุรุษของเจ้า และซึ่งเราได้ส่งมายังเจ้าโดยผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเรา
14. เขาไม่ฟังแต่ทำให้คอของตนแข็ง ดังคอของบรรพบุรุษของเขาได้เป็นมาแล้ว ผู้ซึ่งมิได้เชื่อถือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา
15. เขาทอดทิ้งกฎเกณฑ์ของพระองค์ และพันธสัญญาของพระองค์ซึ่งได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษของเขา และพระโอวาทซึ่งพระองค์ได้ทรงประทานแก่เขา เขาทั้งหลายติดตามสิ่งที่ไร้สาระและกลายเป็นผู้ที่ไร้สาระไป และเขาติดตามประชาชาติที่อยู่รอบๆเขา ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาเขามีให้เขากระทำตาม

16. และเขาทั้งหลายได้ละทิ้งพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตน และได้หล่อรูปเคารพสำหรับตนเป็นลูกวัวสองตัว และเขาได้สร้างเสารูปเคารพ และนมัสการบรรดาบารวยของฟ้าสวรรค์ และประณินบัติพระบาอัล
17. และเขาทั้งหลายได้ถวายบุตรชายหญิงของเขาให้ลุ่มไฟ ใช้การทำนายและใช้เวทมนตร์ และยอมขายตัวเองเพื่อกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการยั่วยุให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธ
18. เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธต่ออิสราเอลยิ่งนัก และทรงให้เขาออกไปเสียจากสายพระเนตรของพระองค์ ไม่มีผู้ใดเหลืออยู่นอกจากตระกูลยูดาห์เท่านั้น
19. ยูดาห์มิได้รักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาด้วย แต่ดำเนินตามกฎเกณฑ์ซึ่งอิสราเอลทำขึ้นมา
20. และพระเยโฮวาห์ทรงปฏิเสธไม่รับเชื้อสายทั้งสิ้นของอิสราเอล และได้ให้เขาทั้งหลายทุกข์ใจ และทรงมอบเขาไว้ในมือของผู้ปล้น จนกว่าพระองค์ได้ทรงเหวี่ยงเขาเสียจากสายพระเนตรของพระองค์
21. เพราะพระองค์ทรงฉีกอิสราเอลจากราชวงศ์ของดาวิด และเขาได้ตั้งเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทให้เป็นกษัตริย์ และเยโรโบอัมทรงชักนำอิสราเอลไปจากการที่ติดตามพระเยโฮวาห์ และกระทำให้เขาทำบาปอย่างใหญ่หลวง
22. ประชาชนอิสราเอลได้ดำเนินในความบาปทั้งสิ้นซึ่งเยโรโบอัมได้ทรงกระทำ เขาทั้งหลายไม่พราวจากบาปเหล่านั้นเลย
23. จนพระเยโฮวาห์ทรงให้อิสราเอลออกไปเสียจากสายพระเนตรของพระองค์ ตามที่พระองค์ตรัสโดยบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์ อิสราเอลจึงถูกกวาดไปเป็นเชลยจากแผ่นดินของตนยังประเทศอัสซีเรียจนทุกวันนี้
24. และกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้นำประชาชนมาจากบาบิโลน คูราห์ อีฟวาท் ฮามัท เสฟารวามิม และบรรจเขาไว้ในหัวเมืองสะมาเรียแทนประชาชนอิสราเอล เขาทั้งหลายก็เข้าถือกรรมสิทธิ์สะมาเรีย และอาศัยอยู่ในหัวเมืองของประเทศนั้น
25. และตั้งแต่ต้นที่เขามาอาศัยอยู่ที่นั่น เขามิได้ยำเกรงพระเยโฮวาห์ ฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงใช้สิงโตมาท่ามกลางเขา ซึ่งได้ฆ่าเขาเสียบ้าง
26. เพราะฉะนั้นมีผู้ไปทูลกษัตริย์แห่งอัสซีเรียว่า ประชาชาติซึ่งพระองค์ได้ทรงพาเอาไปให้อยู่ในหัวเมืองสะมาเรีย นั้นไม่รู้ลักษณะของพระเจ้าของแผ่นดินนั้น ฉะนั้นพระองค์จึงส่งสิงโตมาท่ามกลางเขา และดูเถิด สิงโตนั้นได้ฆ่าเขาเสีย เพราะเขาไม่รู้พระลักษณะแห่งพระเจ้าของแผ่นดินนั้น
27. แล้วกษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงบัญชาว่า จงส่งปุโรหิตสักคนหนึ่งไปที่นั่นจากบรรดาที่เจ้ากวาดเอามา จงให้เขาไปอยู่ที่นั่น และให้สั่งสอนพระลักษณะแห่งพระเจ้าของแผ่นดินนั้น
28. ฉะนั้นปุโรหิตผู้หนึ่งในบรรดาซึ่งเขากวาดมาจากสะมาเรียจึงมาอาศัยอยู่ที่เบธเอลและสั่งสอนเขาทั้งหลายว่า เขาจะต้องยำเกรงพระเยโฮวาห์อย่างไร
29. แต่ว่าทุกๆ ประชาชาติยังสร้างรูปพระของตนเอง และตั้งไว้ในนิเวศแห่งปุชนียสถานสูงซึ่งชาวสะมาเรียได้สร้างไว้ ทุกๆ ประชาชาติในหัวเมืองที่เขาอาศัยอยู่
30. ชาวบาบิโลนสร้างพระสุคตทเบโนท ชาวคูทสร้างพระเนอร์กัล ชาวฮามัทสร้างพระอาชามา
31. และชาวอีฟวาท்สร้างพระนิบัทสและพระทาทัก และชาวเสฟารวามิมเผาลูกของตนในไฟถวายพระอัดรัมเม

เลคและพระอานัมเมเลค ซึ่งเป็นพระของเมืองเสฟาราวิม

32. เขาทั้งหลายเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ด้วย และได้กำหนดประชาชนจากท่ามกลางเขาให้เป็นปุโรหิตของปุชเนียสถานสูงนั้น ซึ่งถวายสัตวบูชาสำหรับพวกเขาในนิเวศแห่งปุชเนียสถานสูงเหล่านั้น

33. เขาจึงเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ แต่ปรนนิบัติพระของเขาเองด้วย ตามอย่างประชาชาติซึ่งเขาได้ถูกนำให้จากออกมาเสียนั้น

34. ทุกวันนี้เขาก็กระทำตามอย่างเดิม เขาทั้งหลายไม่ยำเกรงพระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายไม่กระทำตามกฎเกณฑ์หรือกฎ หรือพระราชบัญญัติ หรือพระบัญญัติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่ลูกหลานของยาโคบ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงประทานนามว่าอิสราเอล

35. ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำพันธสัญญากับเขาทั้งหลายและบัญชาแก่เขาว่า เจ้าอย่ายำเกรงพระอื่น ๆ หรือกราบนมัสการพระนั้น หรือปรนนิบัติ หรือถวายสัตวบูชาแก่พระนั้น

36. แต่เจ้าจงยำเกรงพระเยโฮวาห์ ผู้ซึ่งนำเจ้าขึ้นออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยกำลังอันยิ่งใหญ่และด้วยพระหัตถ์ที่เหยียดออก เจ้าจงโน้มตัวลงต่อพระองค์ และเจ้าจงถวายสัตวบูชาต่อพระองค์

37. และกฎเกณฑ์ และกฎ และพระราชบัญญัติ และพระบัญญัติซึ่งพระองค์ทรงจารึกให้แก่เจ้า เจ้าทั้งหลายจงระวังที่จะกระทำตามเสมอ เจ้าอย่ายำเกรงพระอื่นเลย

38. เจ้าทั้งหลายอย่าลืมพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำไว้กับเจ้า และอย่ายำเกรงพระอื่นเลย

39. แต่เจ้าทั้งหลายจงยำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และพระองค์จะทรงช่วยเจ้าให้พ้นมือศัตรูทั้งสิ้นของเจ้า

40. ถึงอย่างนั้นเขาก็ทั้งหลายก็มีได้ฟัง แต่เขายังกระทำตามอย่างเดิมของเขา

41. ประชาชาติเหล่านี้จึงเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติรูปเคารพสลักของเขาด้วย ลูกของเขาก็เช่นเดียวกัน หลานของเขาก็เช่นเดียวกัน บรรพบุรุษของเขาทำอย่างไร เขาก็กระทำอย่างนั้นจนทุกวันนี้

1. อยู่มาในปีที่สามแห่งรัชกาลโฮเซยานบุตรชายเอลาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล เฮเซคียาห์โอรสของอาหัสกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เริ่มครอบครอง
2. เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้นพระองค์มีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าอาบีบุตรสาวของเศคาริยาห์
3. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งที่ดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ
4. พระองค์ทรงรื้อป้อมขึ้นสถานสูงทิ้งไป และทรงพังเสาศักดิ์สิทธิ์เสีย และตัดเสารูปเคารพลงเสีย และพระองค์ทรงทุบงูทองสัมฤทธิ์ซึ่งโมเสสสร้างขึ้นนั้นเป็นชิ้นๆ เพราะว่าประชาชนอิสราเอลได้เผาเครื่องหอมให้แก่งูนั้นจนถึงวันเหล่านั้น เขาเรียกงูนั้นว่าเนหุซทาน
5. พระองค์ทรงวางพระทัยในพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพราะฉะนั้นในบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ต่อจากพระองค์มาหรือในบรรดาผู้มาก่อนพระองค์ ไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์
6. เพราะว่าพระองค์ทรงยึดพระเยโฮวาห์แน่น พระองค์มิได้ทรงพรางจากการติดตามพระองค์เลย แต่ได้รักษาพระบัญญัติซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่โมเสส
7. และพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับพระองค์ พระองค์ทรงออกไปยังที่ใด พระองค์ก็ทรงกระทำความสำเร็จที่นั่น พระองค์ได้ทรงกบฏต่อกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และไม่ยอมปรนนิบัติท่าน
8. พระองค์ทรงโจมตีคนฟีลิสเตียไกลไปจนถึงเมืองกาซาและดินแดนเมืองนั้น ตั้งแต่ที่ที่มีหอคอยเหตุกระทั่งถึงเมืองที่มีป้อม
9. และอยู่มาในปีที่สี่แห่งรัชกาลกษัตริย์เฮเซคียาห์ ซึ่งเป็นปีที่เจ็ดแห่งรัชกาลโฮเซยานบุตรชายเอลาห์กษัตริย์แห่งอิสราเอล แซลมานเนเซอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ทรงยกขึ้นมารบสะมาเรียและล้อมเมืองไว้
10. และเมื่อสิ้นสามปีเขาก็ยึดเมืองนั้นได้ ในปีที่หกแห่งรัชกาลเฮเซคียาห์ ซึ่งเป็นปีที่เก้าแห่งรัชกาลโฮเซยากษัตริย์แห่งอิสราเอล สะมาเรียก็ถูกยึดไป
11. กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กวาดเอาคนอิสราเอลไปยังอัสซีเรีย ไปไว้ที่ฮาฮาห์ และข้างแม่น้ำฮาโบร์แม่น้ำเมืองโกซาน และในหัวเมืองของคนมีเดีย
12. เพราะว่าเขาทั้งหลายมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของตน แต่ได้ละเมิดพันธสัญญาของพระองค์ คือทุกอย่างซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้บัญชาไว้ และเขาทั้งหลายไม่ฟัง ไม่กระทำตาม
13. ในปีที่ยี่สิบแห่งรัชกาลกษัตริย์เฮเซคียาห์ เซนนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ทรงยกขึ้นมามาดูสู้บรรดานครที่มีป้อมของยูดาห์ และยึดได้
14. และเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงใช้ให้ไปทูลกษัตริย์แห่งอัสซีเรียที่เมืองลาคีซว่า ข้าพเจ้าได้กระทำผิด ขอถอนทัพไปเสียจากข้าพเจ้า ท่านจะปรับสักเท่าใด ข้าพเจ้าจะยอมทั้งสิ้น และกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้เรียกร้องเอาเงินสามร้อยตะลันต์ และทองคำสามสิบตะลันต์ จากเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์

15. และเฮเซคียาห์ได้มอบเงินทั้งหมดซึ่งมีอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และในคลังสำนักพระราชวัง
16. ในครั้งนั้นเฮเซคียาห์ทรงลอกทองคำจากประตูทั้งหลายของพระวิหารแห่งพระเยโฮวาห์ และจากเสาประตูซึ่งเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงบุทองคำไว้ และทรงมอบให้แก่กษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
17. และกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้รับสั่งให้ทหารทาน รับสาริสและรับซาเคห์ไปพร้อมกับกองทัพใหญ่จากเมืองลาคีซถึงกรุงเยรูซาเล็มเข้าเฝ้ากษัตริย์เฮเซคียาห์ เขาก็ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อเขาขึ้นมาเขาก็มายืนอยู่ทางรางระบายน้ำสระบน ซึ่งอยู่ที่ถนนลานซักฟอก
18. และเมื่อเขาเรียกหา กษัตริย์แล้ว เอลียาคิมบุตรชายฮิลคียาห์ ผู้บัญชาการราชสำนัก พร้อมกับเชบนาห์ราชเลขา และโยอาห์บุตรชายของอาสาฟเจ้ากรมสารบรรณ ก็ออกไปหาพวกเขา
19. และรับซาเคห์พูดกับเขาว่า จงทูลเฮเซคียาห์ว่า `พระมหากษัตริย์ คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ตรัสตั้งนี้ว่า ท่านวางใจในอะไร
20. ท่านคิดว่า (แต่เป็นเพียงแต่ถ้อยคำไร้สาระ) เรามียุทธศาสตร์และแสนยานุภาพ หรือ เดียวนี้ท่านวางใจในใคร ท่านจึงได้กบฏต่อเรา
21. ดูเถิด เดียวนี้ท่านวางใจในไม้เท้าอ้อซ่า คืออียิปต์ ซึ่งจะตำมือของคนใดๆที่ใช้ไม้เท้านั้นยัน ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์เป็นเช่นนั้นต่อทุกคนที่วางใจในเขา
22. แต่ถ้าท่านทั้งหลายจะบอกเราว่า เราวางใจในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ก็ปุชเนียสถานสูงและแท่นบูชาของพระองค์นั้นมิใช่หรือที่เฮเซคียาห์หรือทิ้งเสียแล้ว พลังกล่าวแก่ยูดาห์และเยรูซาเล็มว่า ท่านทั้งหลายจงนมัสการที่หน้าแท่นบูชานี้ในเยรูซาเล็มเถิด
23. บัดนี้ มาเถิด มาทำสัญญากันกับกษัตริย์แห่งอัสซีเรียนายของข้า เราจะให้ม้าสองพันตัวแก่เจ้า ถ้าฝ่ายเจ้าหาคนที่ขี่ม้าเหล่านั้นได้
24. แล้วอย่างนั้นเจ้าจะขับไล่นายกองแต่เพียงคนเดียวในหมู่ข้าราชการผู้น้อยที่สุดของนายของเราอย่างไรได้ แต่เจ้ายังวางใจพึ่งอียิปต์เพื่อรถรบและเพื่อพลม้า
25. ยิ่งกว่านั้นอีกที่เรามาต่อสู้อณที่นี้เพื่อทำลายเสีย ก็ขึ้นมาโดยปราศจากพระเยโฮวาห์หรือ พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าว่า จงขึ้นไปต่อสู้กับแผ่นดินนี้และทำลายเสีย'
26. แล้วเอลียาคิมบุตรชายฮิลคียาห์และเชบนาห์และโยอาห์ เรียงรับซาเคห์ว่า ขอทีเถอะ ขอพูดกับผู้ใช้ของท่านเป็นภาษาอารัมเถิด เพราะเราเข้าใจภาษานั้น ขออย่าพูดกับเราเป็นภาษาฮีบรูให้ประชาชนผู้อยู่บนกำแพงนั้นได้ยินเลย
27. แต่รับซาเคห์พูดกับเขาทั้งหลายว่า นายของข้าใช้ให้เรามาพูดถ้อยคำเหล่านี้แก่นายของเจ้าและแก่เจ้า และไม่ให้พูดกับคนที่นั่งอยู่บนกำแพง ผู้ที่จะต้องกินขี้และกินเยี่ยวของเขาพร้อมกับเจ้าอย่างนั้นหรือ
28. แล้วรับซาเคห์ได้ยื่นร้องตะโกนเสียงดังเป็นภาษาฮีบรูว่า จงฟังพระวจนะของพระมหากษัตริย์ คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
29. กษัตริย์ตรัสตั้งนี้ว่า `อย่าให้เฮเซคียาห์ลวงเจ้า เพราะเขาไม่สามารถที่จะช่วยเจ้าให้พ้นจากพระหัตถ์ของพระองค์

30. อย่าให้เฮเซคียาห์กระทำให้อำนาจใจในพระเยโฮวาห์โดยกล่าวว่า พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเราให้พ้นแน่ และจะไม่ทรงมอบเมืองนี้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย'
31. อย่าฟังเฮเซคียาห์ เพราะกษัตริย์แห่งอัสซีเรียตรัสตั้งนี้ว่า 'จงทำสัญญาไมตรีกับเราด้วยของกำนัล และออกมาหาเรา แล้วทุกคนจะได้กินจากเถาองุ่นของตน และทุกคนจะกินจากต้นมะเดื่อของตน และทุกคนจะดื่มน้ำจากที่ขังน้ำของตน
32. จนเราจะมานำเจ้าไปยังแผ่นดินที่เหมือนแผ่นดินของเจ้าเอง เป็นแผ่นดินที่มีข้าวและน้ำองุ่น เป็นแผ่นดินที่มีขนมปังและสวนองุ่น เป็นแผ่นดินที่มีน้ำมันมะกอกเทศและน้ำผึ้ง เพื่อเจ้าทั้งหลายจะมีชีวิตอยู่และไม่ตาย และอย่าฟังเฮเซคียาห์เมื่อเขานำเจ้าผิดไปโดยกล่าวว่า พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเราทั้งหลายให้พ้น
33. มีพระแห่งประชาชาติองค์ใดเคยช่วยแผ่นดินของตนให้พ้นจากพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้หรือ
34. พระของเมืองฮามัทและเมืองอารบัดอยู่ที่ไหน พระของเมืองเสฟารวามิม เฮนาและอิฟวาทอยู่ที่ไหน เขาได้ช่วยสะมาเรียให้พ้นจากมือของเราหรือ
35. พระองค์ใดในบรรดาพระทั้งหลายของประเทศเหล่านี้ได้ช่วยประเทศของตนให้พ้นจากมือของเรา แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเยรูซาเล็มให้พ้นจากมือของเราหรือ'
36. แต่ประชาชนหนึ่งไม่ตอบเขาสักคำเดียว เพราะพระบัญชาของกษัตริย์มีว่า อย่าตอบเขาเลย
37. แล้วเอลียาคิมบุตรชายฮิลคียาห์ ผู้บัญชาการราชสำนัก และเชบนาห์ราชเลขา และโยอาห์บุตรชายอาสาฟเจ้ากรมสารบรรณ ได้เข้าเฝ้าเฮเซคียาห์ด้วยเสื้อผ้าฉีกขาด และกราบทูลถ้อยคำของรับซาเคห์

1. อยู่มาเมื่อกษัตริย์เฮเซคียาห์ทรงไต่ถาม พระองค์ก็ทรงฉีกฉลองพระองค์เสีย และทรงเอาผ้ากระสอบคลุมพระองค์ และเสด็จเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
2. และพระองค์ทรงใช้เอลียาคิม ผู้บัญชาการราชสำนัก และเชบนาห์ราชเลขา และพวกปุโรหิตใหญ่ คลุมตัวด้วยผ้ากระสอบ ไปหาอิสยาห์ผู้พยากรณ์บุตรชายของอามอส
3. เขาทั้งหลายเรียนท่านว่า เฮเซคียาห์ตรัสตั้งนี้ว่า 'วันนี้เป็นวันทุกข์ใจ วันถูกตีเตียนและหมิ่นประมาท เด็กก็ถึงกำหนดคลอด แต่ไม่มีกำลังเบ่งให้คลอด
4. ชะรอยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านคงจะสดับบรรดาถ้อยคำของรับซาเคห์ ผู้ซึ่งกษัตริย์แห่งอัสซีเรียเฝ้าของเขานำได้ส่งมาให้เย้ยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และจะทรงชนาบถ้อยคำซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงสดับ เพราะฉะนั้นขอท่านถวายคำอธิษฐานเพื่อส่วนชนที่เหลืออยู่นี้'
5. ดังนั้นข้าราชการของกษัตริย์เฮเซคียาห์มาถึงอิสยาห์
6. อิสยาห์ก็บอกเขาทั้งหลายว่า จงทูลนายของท่านเถิดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า 'อย่ากลัวเพราะถ้อยคำที่เจ้าไต่ถามนั้น ซึ่งข้าราชการของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กล่าวหยาบช้าต่อเรา
7. ดูก่อน เราจะบรรจจริตใจอย่างหนึ่งในเขา เพื่อเขาจะได้ยินข่าวลือ และกลับไปยังแผ่นดินของเขา และเราจะให้เขาล้มลงด้วยดาบในแผ่นดินของเขาเอง'
8. รับซาเคห์ได้กลับไป และได้พบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียผู้รับเมืองลิบนาห์ เพราะเขาไต่ถามว่าพระองค์ออกจากลาซิชแล้ว
9. และเมื่อกษัตริย์ทรงไต่ถามเรื่องทีระหาคาก็กษัตริย์แห่งเอธิโอเปียว่า ดูก่อน เขาได้ยกออกมาสู้รบกับพระองค์แล้ว พระองค์จึงส่งผู้สื่อสารไปเฝ้าเฮเซคียาห์ทูลว่า
10. เจ้าจงพูดกับเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ตั้งนี้ว่า 'อย่าให้พระเจ้าของท่านซึ่งท่านวางใจนั้นหลงท่านว่า เยรูซาเล็มจะมีได้ถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
11. ดูก่อน ท่านไต่ถามแล้วว่า บรรดากษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กระทำอะไรกับแผ่นดินทั้งสิ้นบ้าง ทำลายเสียหมดอย่างสิ้นเชิง ส่วนท่านเองจะรับการช่วยให้พ้นหรือ
12. บรรดาพระของบรรดาประชาชาติได้ช่วยเขาให้รอดพ้นหรือ คือประชาชาติซึ่งบรรพบุรุษของเราได้ทำลาย คือโกชาน ฮาราน เรเซฟ และประชาชนของเอเดนซึ่งอยู่ในเทลอัสซาร์
13. กษัตริย์ของฮามัท กษัตริย์ของอารบัด กษัตริย์ของเมืองเศฟารวามิม เฮนาและอิฟวาทูอยู่ที่ไหน'
14. เฮเซคียาห์ทรงรับจดหมายจากมือของผู้สื่อสาร และทรงอ่าน และเฮเซคียาห์ได้ขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรงคลีจดหมายนั้นออกต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์
15. และเฮเซคียาห์ทรงอธิษฐานต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงประทับระหว่างพวกเศรูป พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งบรรดาราชอาณาจักรของแผ่นดินโลก พระองค์แต่องค์เดียว พระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

16. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเบิกพระเนตรทอดพระเนตร และขอทรงสดับถ้อยคำของเซเนนาเคอริบ ซึ่งเขาได้ใช้มาเฝ้าพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์
17. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เป็นความจริงที่กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กระทำแก่ประชาชนชาติทั้งหลายและแผ่นดินของประชาชนชาตินั้นร้างเปล่า
18. และได้เหวี่ยงพระของประชาชนชาตินั้นเข้าไฟ เพราะเขามีใช้พระ เป็นแต่ผลงานของมือมนุษย์ เป็นไม้และหิน เพราะฉะนั้นเขาจึงถูกทำลายเสีย
19. ฉะนั้นบัดนี้ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พินมือของเขา เพื่อราชอาณาจักรทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกจะทราบ ว่า พระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าแต่พระองค์เดียว
20. แล้วอิสยาห์บุตรชายอามอสได้ใช้ให้ไปเฝ้าเฮเซคียาห์ทูลว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าเรื่องเซเนนาเคอริบ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียแล้ว
21. ต่อไปนี้เป็นพระวจนะที่พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับท่านนั้นว่า `ธิดาพรหมจารีแห่งศิโยนดูหมิ่นเจ้า และหัวเราะเยาะเย้ยเจ้า ธิดาแห่งเยรูซาเล็มสิ้นศรัทธาใส่เจ้า
22. เจ้าเย้ยและกล่าวหยาบข้าต่อผู้ใด เจ้าขึ้นเสียงของเจ้าต่อผู้ใด แล้วเบิ่งตาของเจ้าอย่างเยอหยิ่งต่อผู้ใด ต่อองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลนะซี
23. เจ้าได้เฝ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยผู้สื่อสารของเจ้า และเจ้าได้ว่า ด้วยรถรบเป็นอันมากของข้า ข้าได้ขึ้นไปที่สูงของภูเขา ถึงที่ไกลสุดของเลบานอน ข้าจะโค่นต้นสนสีดาร์ที่สูงที่สุดของม้านลง ทั้งต้นสนสามใบที่ดีที่สุดของม้าน ข้าจะเข้าไปในที่พำนักในชายแดนของม้าน และที่ป่าไม้แห่งคารเมล
24. ข้าขุดบ่อและตึมน้ำต่างด้าว ข้าเอาฝ่าเท้าของข้ากวาดธารน้ำทั้งสิ้นของสถานที่ที่ถูกล้อมโจมตีให้แห้งไป
25. เจ้าไม่ได้ยินหรือว่า เราได้จัดไว้มานานแล้ว เราได้กะแผนงานไว้แต่ดึกดำบรรพ์ ณ บัดนี้เราให้เป็นไปแล้ว คือเจ้าจะทำเมืองที่มีป้อมให้พังลงให้เป็นกองสิ่งสลักหักพัง
26. ส่วนชาวเมืองนั้นมีอำนาจน้อย เขาสะดุ้งกลัวและอับอาย เขาเหมือนหญ้าที่ทุ่งนา และเหมือนหญ้าอ่อน เหมือนหญ้าที่บนยอดหลังคาเรือน เหมือนข้าวเกรียมไปก่อนที่มันจะงอกงามอย่างนั้น
27. แต่เราได้รู้จักการที่เจ้านั่งลงกับการออกไปและเข้ามาของเจ้า และการเกี่ยวกรวดของเจ้าต่อเรา
28. เพราะเจ้าได้เกี่ยวกรวดต่อเรา และความจงหองของเจ้าได้มาเข้าหูของเรา ฉะนั้นเราจะเอาขอของเราเกี่ยวจมูกเจ้า และบังเหียนของเราใส่ริมฝีปากเจ้า และเราจะหันเจ้ากลับไปตามทางซึ่งเจ้ามานั้น
29. และนี่จะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า คือปีนี้เจ้าจะกินสิ่งที่งอกขึ้นเอง และในปีที่สองสิ่งที่ผลิจากเดิม แล้วในปีที่สามจหว่านและเกี่ยว และปลูกรวงงุ่นและกินผลของมัน
30. ส่วนที่รอดและเหลือแห่งวงศ์วานของยูดาห์จะหยั่งรากลงไป และเกิดผลขึ้นบน
31. เพราะว่าส่วนคนที่เหลือจะออกไปจากเยรูซาเล็ม และส่วนที่รอดมาจะออกมาจากภูเขาศิโยน ความกระตือรือร้นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะกระทำการนี้'
32. เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงตรัสเกี่ยวกับกษัตริย์แห่งอัสซีเรียตั้งนี้ว่า `ท่านจะไม่เข้าไปในนครนี้หรือยังลูกธนูไปที่

นั่น หรือถือโล่เข้ามาข้างหน้านคร หรือสร้างเชิงเทินสู้มัน

33. ท่านมาทางใด ท่านจะต้องกลับไปทางนั้น ท่านจะไม่เข้ามาในนครนี้ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

34. เพราะเราจะป้องกันนครนี้ไว้เพื่อให้รอด เพื่อเห็นแก่เราเอง และเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา'

35. และอยู่มาในคืนนั้นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ได้ออกไป และได้ประหารคนในค่ายแห่งคนอัสนีเรียเสียหนึ่งแสนแปดหมื่นห้าพันคน และเมื่อคนลุกขึ้นในเวลาเช้ามีด ดูเถิด พวกเขาเหล่านั้นเป็นศพทั้งสิ้น

36. แล้วเซนนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสนีเรียก็ไต่ยกไป และกลับบ้าน และอยู่ในนิหะเวห์

37. และอยู่มาเมื่อท่านนมัสการในนิเวศของพระนิสโรกพระของท่าน อัลดัมเมเลคและซาเรเซอร์โอรสของท่าน

ประหารท่านเสียด้วยดาบ และหนีไปยังแผ่นดินอาร์มีเนีย และเอซาร์ฮัดโดนโอรสของท่านขึ้นครอบครองแทนท่าน

1. ในวันเหล่านั้นเฮเซคียาห์ทรงประจวบโอกาสจะสิ้นพระชนม์ และผู้พยากรณ์อิสยาห์บุตรชายของอามอสเข้ามาเฝ้าพระองค์ และทูลพระองค์ว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'จงจัดการบ้านการเมืองของเจ้าให้เรียบร้อย เจ้าจะต้องตาย เจ้าจะไม่พิน'
2. แล้วเฮเซคียาห์ทรงหันพระพักตร์เข้าข้างฝา และอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า
3. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ขอวิงวอนต่อพระองค์ ขอทรงระลึกว่า ข้าพระองค์ดำเนินอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ด้วยความจริงและด้วยใจที่เพียบพร้อม และได้กระทำสิ่งที่ประเสริฐในสายพระเนตรของพระองค์มาอย่างไร และเฮเซคียาห์ทรงกันแสงอย่างปวดร้าว
4. และอยู่มาก่อนที่อิสยาห์จะออกไปถึงลาน พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงท่านว่า
5. จงกลับไปบอกเฮเซคียาห์เจ้านายแห่งประชาชนของเราว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของเจ้า ตรัสดังนี้ว่า 'เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าแล้ว เราได้เห็นน้ำตาของเจ้าแล้ว ดูเถิด เราจะรักษาเจ้า ในวันที่สามเจ้าจะขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
6. และเราจะเพิ่มชีวิตของเจ้าอีกสิบห้าปี เราจะช่วยเจ้าและเมืองนี้พ้นจากมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และจะป้องกันเมืองนี้ไว้ เพื่อเห็นแก่เราเอง และเพื่อเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา'
7. และอิสยาห์บอกว่า เอาชนมมะเดื่อมาอันหนึ่ง เขาก็เอามาวางไว้บนพระยอดนั้น พระองค์จึงทรงหายเป็นปกติ
8. และเฮเซคียาห์ตรัสกับอิสยาห์ว่า อะไรรจะเป็นหมายสำคัญว่าพระเยโฮวาห์จะทรงรักษาข้าพเจ้า และว่าข้าพเจ้าจะได้ขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ในวันที่สาม
9. และอิสยาห์ทูลว่า ต่อไปนี้เป็นหมายสำคัญสำหรับพระองค์จากพระเยโฮวาห์ ที่พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำตามที่พระองค์ทรงตรัสไว้ คือว่า จะให้เงาคืบหน้าไปสิบชั้น หรือย่นกลับมาสิบชั้น
10. เฮเซคียาห์ตรัสตอบว่า เป็นการง่ายที่เงาจะยาวออกไปอีกสิบชั้น แต่ให้เงาย่นกลับมาสิบชั้นต่างหาก
11. และอิสยาห์ผู้พยากรณ์ก็ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงนำเงาย่นกลับมาสิบชั้น ซึ่งเงานั้นได้เลยไปในนาฬิกาแดดของอาหัทส
12. คราวนั้น เบโรัดคบาลาดันโอรสของบาลาดันกษัตริย์แห่งบาบิโลนทรงส่งราชสารและเครื่องบรรณาการมายังเฮเซคียาห์ เพราะพระองค์ทรงได้ยินว่า เฮเซคียาห์ทรงประจวบ
13. และเฮเซคียาห์ได้ทรงต้อนรับเขา และพระองค์ทรงพาเขาชมคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระองค์ ให้ชมเงิน ทองคำ และเครื่องเทศ และน้ำมันประเสริฐ และคลังพระแสงของพระองค์ทุกอย่างซึ่งมีในห้องพระคลัง ไม่มีสิ่งใดที่ในพระราชวังหรือในราชอาณาจักรของพระองค์ทั้งสิ้นซึ่งเฮเซคียาห์มิได้สำแดงแก่เขา
14. แล้วอิสยาห์ผู้พยากรณ์ก็เข้าเฝ้ากษัตริย์เฮเซคียาห์ และทูลพระองค์ว่า คนเหล่านี้ทูลอะไรบ้าง และเขามาเฝ้าพระองค์แต่ไหน และเฮเซคียาห์ตรัสว่า เขาได้มาจากเมืองไกล จากบาบิโลน
15. ท่านทูลว่า เขาเห็นอะไรในพระราชวังของพระองค์บ้าง และเฮเซคียาห์ตรัสตอบว่า เขาเห็นทุกอย่างในวังของเรา ไม่มีสิ่งใดในพระคลังของเราซึ่งเรามีได้สำแดงแก่เขา

16. แล้วอิสยาห์ทูลเฮเซคียาห์ว่า ขอทรงฟังพระวาทะของพระเยโฮวาห์
17. ดูเถิด วันเวลากำลังย่างเข้ามาเมื่อสรรพสิ่งทั้งสิ้นในวังของเจ้า และสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าได้สะสมจนถึงทุกวันนี้ จะต้องถูกเอาไปยังบาบิโลน ไม่มีสิ่งใดเหลือเลย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
18. และลูกบางคนซึ่งถือกำเนิดจากเจ้า ผู้ซึ่งเกิดมาแก่เจ้า จะถูกนำเอาไป และเขาจะเป็นชนที่ในวังของกษัตริย์แห่งบาบิโลน
19. แล้วเฮเซคียาห์ตรัสกับอิสยาห์ว่า พระวาทะของพระเยโฮวาห์ซึ่งท่านกล่าวนั้นก็ดียิ่ง เพราะพระองค์ดำริว่า ก็ดีแล้วมิใช่หรือ ในเมื่อมีความอยู่เย็นเป็นสุขและความจริงในวันเวลาของเรา
20. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเฮเซคียาห์ และยุทธพลังทั้งสิ้นของพระองค์ และที่พระองค์ทรงสร้างสรรและวางระเบียบนำเข้ามาในกรุงอย่างไร มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ
21. และเฮเซคียาห์ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และมนัสเสห์โอรสของพระองค์ขึ้นครองครองแทนพระองค์

1. มนัสเสห์มีพระชนมายุสิบสองพรรษาเมื่อพระองค์เริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มห้าสิบห้าปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าเฮฟซีบาห์
2. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล
3. เพราะพระองค์ทรงสร้างปุษนียสถานสูง ซึ่งเฮเซคียาห์พระราชบิดาของพระองค์ทรงทำลายเสียนั้นขึ้นใหม่ และพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาสำหรับพระบาอัล และทรงสร้างเสารูปเคารพ ดังที่อาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงกระทำ และทรงนมัสการบริวารทั้งสิ้นของฟ้าสวรรค์ และปรนนิบัติพระเหล่านั้น
4. และพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า เราจะบรรจุนามของเราไว้ในเยรูซาเล็ม
5. และพระองค์ได้สร้างแท่นบูชาสำหรับบรรดาบริวารแห่งฟ้าสวรรค์ในลานทั้งสองของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์
6. และพระองค์ได้ทรงถวายโอรสของพระองค์ให้ลุยไฟ ถูถูกษยาม การใช้เวทมนตร์ ทรงเจ้าเข้าผี และพอมดมอมผี พระองค์ทรงกระทำความชั่วร้ายเป็นอันมากในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการยั่วยุให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธ
7. ส่วนรูปเคารพสลักจากเสารูปเคารพที่พระองค์ทรงสร้างนั้น พระองค์ทรงตั้งไว้ในพระนิเวศ คือพระนิเวศที่พระเยโฮวาห์ตรัสกับดาวิดและซาโลมอนโอรสของพระองค์ว่า ในนิเวศนี้และในเยรูซาเล็ม ซึ่งเราได้เลือกออกจากตระกูลทั้งสิ้นของอิสราเอล เราจะบรรจุนามของเราไว้เป็นนิตย์
8. เราจะไม่เป็นเหตุให้เท้าของอิสราเอลพเนจรออกไปจากแผ่นดินซึ่งเราได้ให้กับบรรพบุรุษของเขานีก ถ้าเขาเพียงแต่ระมัดระวังที่จะกระทำตามทุกอย่างซึ่งเราได้บัญชาเขา และตามราชบัญญัติทั้งสิ้นซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของเราบัญชาเขา
9. แต่เขามีได้ฟัง และมนัสเสห์ได้ชักจูงเขาให้กระทำชั่วมากยิ่งขึ้นไปกว่าบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงทำลายเสียต่อหน้าประชาชนอิสราเอลได้เคยกระทำแล้วเสียอีก
10. และพระเยโฮวาห์ตรัสโดยเหล่าผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า
11. เพราะมนัสเสห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้กระทำการอันน่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ และได้ประพฤติชั่วร้ายยิ่งกว่าสิ่งทั้งปวงที่คนอาโมไรต์ได้กระทำ ผู้ซึ่งอยู่มาก่อนพระองค์ และได้ทรงกระทำให้ยูดาห์ทำบาปด้วยรูปเคารพทั้งหลายของพระองค์อีกด้วย
12. เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า `ดูเถิด เรากำลังนำเหตุร้ายมาถึงเยรูซาเล็มและยูดาห์อย่างที่คุณคนซึ่งได้ยินแล้วหูทั้งสองของเขาจะเข้าไป
13. และเราจะเอาเชือกอย่างที่เราวัดกรุงสะมาเรียซึ่งเหนือกรุงเยรูซาเล็ม และใช้ผูกดิ่งอย่างที่เราวัดราชวงศ์อาหับ และเราจะล้างเยรูซาเล็มอย่างเขาล้างขาม ล้างและพลิกคว่ำ
14. และเราจะทอดทิ้งมรดกส่วนที่เหลือของเรา และมอบเขาไว้ในมือศัตรูของเขา และเขาทั้งหลายจะเป็นเหยื่อ และ

เป็นของริบของศัตรูทั้งสิ้นของเขา

15. เพราะเขาได้กระทำการที่ชั่วร้ายในสายตาของเรา และได้ช่วยผู้ให้เราโกรธ ตั้งแต่วันที่บรรพบุรุษของเขาออกจากอียิปต์ กระทั่งถึงทุกวันนี้'

16. ยิ่งกว่านั้นมนัสเสห์ได้ทรงกระทำให้โลหิตที่ไร้ความผิดตกเป็นอันมาก จนเต็มเยรูซาเล็มจากปลายข้างหนึ่งถึงปลายอีกข้างหนึ่ง นอกเหนือจากบาปที่พระองค์ทรงกระทำให้ยูดาห์ทำด้วย โดยประพาศสิ่งชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์

17. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของมนัสเสห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และบาปซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ

18. และมนัสเสห์ทรงล่องหลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังไว้ในพระอุทยานริมพระราชวังของพระองค์ในสวนของอุสซา และอาโมนโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครอบครองแทนพระองค์

19. อาโมนมีพระชนมายุยี่สิบสองพรรษาเมื่อพระองค์เริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสองปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่าเมซูลเลเมทบุตรสาวของฮารูสชาวโยทบาท์

20. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ อย่างมนัสเสห์บิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำ

21. พระองค์ทรงดำเนินในทางทั้งสิ้นซึ่งบิดาของพระองค์ทรงดำเนิน และปรนนิบัติรูปเคารพซึ่งบิดาของพระองค์ทรงปรนนิบัติ และนมัสการรูปเหล่านั้น

22. พระองค์ทรงทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพระองค์ และมีได้ทรงดำเนินในมรรคาของพระเยโฮวาห์

23. และข้าราชการของอาโมนได้ร่วมกันคิดกบฏต่อพระองค์ และประหารกษัตริย์ในพระราชวังของพระองค์เสีย

24. แต่ประชาชนแห่งแผ่นดินได้ประหารทุกคนที่ร่วมกันคิดกบฏต่อกษัตริย์อาโมน และประชาชนแห่งแผ่นดินได้ตั้งโยสิยาห์โอรสของพระองค์ให้เป็นกษัตริย์แทนพระองค์

25. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอาโมนซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ

26. และเขาฝังไว้ในอุโมงค์ของพระองค์ในสวนของอุสซา และโยสิยาห์โอรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์

1. โยสิยาร์หมีพระชนมายุแปดพรรษาเมื่อเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสามสิบเอ็ดปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เยดีดาร์บุตรสาวของอาดาياهوชาวโบสคาท
2. และพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และทรงดำเนินในมรรคาทั้งสิ้นของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และมีได้ทรงหันไปทางขวามือหรือซ้ายมือ
3. และอยู่มาในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลกษัตริย์โยสิยาร์ กษัตริย์ทรงใช้ซาฟานบุตรชายอาซาลิยาห์ บุตรชายเมซูลามราชเลขา ไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ รับสั่งว่า
4. จงขึ้นไปหาฮิลคียาห์มหาปุโรหิต เพื่อให้ท่านรวมเงินซึ่งเขานำเข้ามาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ซึ่งผู้รักษาธรณีประตูได้เก็บจากประชาชน
5. และให้มอบไว้ในมือของคณงานผู้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และให้เขาจ่ายแก่คณงานผู้ที่อยู่ ณ พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ที่ทำการซ่อมแซมพระนิเวศอยู่
6. คือให้แก่ช่างไม้ และแก่ช่างก่อสร้าง และแก่ช่างปูน ทั้งสำหรับซื้อตัวไม้และหินสก็ดเพื่อซ่อมแซมพระนิเวศ
7. แต่ไม้ได้ขอบัญชีจากเขาเรื่องเงินที่จ่ายใส่มือของเขา เพราะเขากระทำด้วยความสัตย์ซื่อ
8. และฮิลคียาห์มหาปุโรหิตพูดกับซาฟานราชเลขาว่า ข้าพเจ้าได้พบหนังสือพระราชบัญญัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และฮิลคียาห์ได้มอบหนังสือนั้นให้ซาฟานและท่านก็อ่าน
9. และซาฟานราชเลขาได้เข้าเฝ้ากษัตริย์และทูลรายงานต่อกษัตริย์อีกว่า ผู้รับใช้ของพระองค์ได้พบเงินที่พบในพระนิเวศออก และได้มอบไว้ในมือของคณงานผู้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
10. แล้วซาฟานราชเลขาได้ทูลกษัตริย์ว่า ฮิลคียาห์มหาปุโรหิตได้มอบหนังสือแก่ข้าพระองค์มีวันหนึ่ง และซาฟานก็อ่านถวายกษัตริย์
11. และอยู่มาเมื่อกษัตริย์ได้ฟังถ้อยคำของหนังสือแห่งพระราชบัญญัติ พระองค์ทรงฉีกฉลองพระองค์
12. และกษัตริย์ทรงบัญชาฮิลคียาห์มหาปุโรหิต และอาหิคัมบุตรชายซาฟาน และอัคโบร์บุตรชายมีคายาห์ และซาฟานราชเลขา และอาสาياهوผู้รับใช้ของกษัตริย์ รับสั่งว่า
13. จงไปทูลถามพระเยโฮวาห์ให้เรา ให้ประชาชนและให้ยูดาห์ทั้งหมดเกี่ยวกับถ้อยคำในหนังสือนี้ได้พบ เพราะว่าพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ซึ่งพลุ่งขึ้นต่อเราทั้งหลายนั้นใหญ่หลวงนัก เพราะว่าบรรพบุรุษของเรามีได้เชื่อฟังถ้อยคำของหนังสือนี้ กระทำทุกสิ่งซึ่งเขียนไว้เกี่ยวกับเราทั้งหลาย
14. ฮิลคียาห์มหาปุโรหิต และอาหิคัม และอัคโบร์ และซาฟาน และอาสาياهو ได้ไปหาสุลดาร์หญิงผู้พยากรณ์ภรรยาของซัลลูม บุตรชายของทิกวาทบุตรชายฮารัสผู้ดูแลตู้เสื้อ (เวลานั้นนางอยู่ในเยรูซาเล็มแขวงสอง) และเขาทั้งหลายได้สนทนากับนาง
15. และนางตอบพวกเขาว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า `จงบอกชายคนที่ใช้พวกเจ้ามาหาเราในวันนี้ว่า
16. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือสถานที่นี้ และเหนือชาวเมืองนี้ ตามบรรดาถ้อยคำใน

หนังสือซึ่งกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้อ่านนั้น

17. เพราะเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งเรา และได้เผาเครื่องหอมถวายพระอื่น เพื่อเขาจะได้กระทำให้เราโกรธด้วยผลงานทั้งสิ้นแห่งมือของเขา เพราะฉะนั้นความพิโรธของเราจึงจะพลุ่งขึ้นต่อสถานที่นี้ และจะดับเสียไม่ได้

18. แต่ฝ่ายกษัตริย์แห่งยูดาห์ผู้ได้ส่งเจ้ามาถามพระเยโฮวาห์นั้น เจ้าจงไปบอกเขาว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เกี่ยวกับเรื่องถ้อยคำที่เจ้าได้ยิน

19. เพราะจิตใจของเจ้าอ่อนโยน และเจ้าได้ถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เมื่อเจ้าได้ยินเรากล่าวต่อต้านสถานที่นี้และต่อต้านชาวเมืองนี้ว่าเขาจะต้องกลายเป็นที่รกร้างและที่ถูกสาป และเจ้าได้ฉีกเสื้อและร้องให้ต่อหน้าเรา เราก็ได้ยินเจ้าแล้วด้วย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

20. เพราะฉะนั้น ดูกิจที่เราจะรวบรวมเจ้าไปไว้กับบรรพบุรุษของเจ้า และเจ้าจะถูกรวบรวมไปยังอุโมงค์ของเจ้าอย่างสันติ และตาของเจ้าจะไม่เห็นเหตุร้ายทั้งสิ้นซึ่งเราจะนำมาเหนือที่นี้' และเขาทั้งหลายก็ได้นำถ้อยคำเหล่านั้นมาทูลกษัตริย์อีก

1. แล้วกษัตริย์ทรงใช้ และบรรดาผู้ใหญ่ของยูดาห์และเยรูซาเล็มได้มาชุมนุมกับพระองค์
2. และกษัตริย์เสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และคนยูดาห์ทั้งสิ้น และบรรดาชาวกรุงเยรูซาเล็มพร้อมกับพระองค์ และปุโรหิต และผู้พยากรณ์ และประชาชนทั้งปวงทั้งเล็กและใหญ่ และพระองค์ทรงอ่านถ้อยคำทั้งหมดในหนังสือพันธสัญญา ซึ่งได้พบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ให้เขาฟัง
3. และกษัตริย์ทรงประทับยืนข้างเสา และทรงกระทำพันธสัญญาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ว่า จะดำเนินตามพระเยโฮวาห์ และรักษาพระบัญญัติ พระโอวาทและกฎเกณฑ์ของพระองค์ด้วยสุดพระจิตสุดพระทัยของพระองค์ จะปฏิบัติตามถ้อยคำของพันธสัญญานี้ ซึ่งเขียนไว้ในหนังสือนี้ และประชาชนทั้งปวงก็เข้าส่วนในพันธสัญญานั้น
4. และกษัตริย์ทรงบัญชาฮิลคิยาห์มหาปุโรหิต และพวกปุโรหิตรอง และผู้รักษาธรณีประตู ให้นำเครื่องใช้ทั้งสิ้นที่สร้างขึ้นสำหรับพระบอัล สำหรับเสารูปเคารพ และสำหรับบรรดาบร็วาร์ของฟ้าสวรรค์ออกมาจากพระวิหารของพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเผาเสียที่ภายนอกกรุงเยรูซาเล็มในทุ่งนาแห่งชิดโรน และขนมูลเถ้าของมันไปยังเบธเอล
5. และพระองค์ทรงกำจัดปฏิมากรปุโรหิต ผู้ซึ่งบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ได้สถาปนา ให้เผาเครื่องหอมในปูชนียสถานสูงที่หัวเมืองแห่งยูดาห์ และรอบๆกรุงเยรูซาเล็ม ทั้งคนเหล่านั้นที่เผาเครื่องหอมถวายพระบอัล ถวายดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และหมู่ดาวประจำราศี และบร็วาร์ทั้งสิ้นของฟ้าสวรรค์
6. และพระองค์ทรงนำเสารูปเคารพออกมาจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ภายนอกเยรูซาเล็มถึงลำธารชิดโรน และเผาเสียที่ลำธารชิดโรน และทรงหุบให้เป็นฝงคลี และเหวี่ยงฝงคลีนั้นลงบนหลุมศพของคนสามัญ
7. และพระองค์ทรงทำลายเรือนกะเทย ซึ่งอยู่ข้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เสีย เป็นที่ที่ผู้หญิงทอมานสำหรับเสารูปเคารพ
8. และพระองค์ทรงให้ปุโรหิตทั้งหมดออกจากหัวเมืองยูดาห์ และทรงกระทำให้ปูชนียสถานสูงเสียความศักดิ์สิทธิ์ คือที่ที่ปุโรหิตได้เผาเครื่องหอม ตั้งแต่เมืองเกบาถึงเบเออร์เซบา และพระองค์ทรงทำลายปูชนียสถานสูงของประตูเมือง ซึ่งอยู่ตรงทางเข้าประตูโยชูวาผู้วาระชาการเมือง ซึ่งอยู่ทางซ้ายมือที่ประตูเมือง
9. ถึงอย่างไรก็ดีปุโรหิตแห่งปูชนียสถานสูงมิได้ขึ้นไปยังแท่นบูชาแห่งพระเยโฮวาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม แต่เขาทั้งหลายกินขนมปังไร้เชื้อท่ามกลางพวกพี่น้องของเขาเอง
10. และทรงกระทำให้โทเฟทเสียความศักดิ์สิทธิ์ คือที่ที่หุบเขาบุตรแห่งฮินโนม เพื่อจะไม่มีผู้ใดถวายบุตรชายหญิงของตนให้ลุยไฟต่อพระโมเลค
11. และพระองค์ทรงกำจัดม้าซึ่งบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ถวายแก่ดวงอาทิตย์ ที่ตรงทางเข้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ข้างห้องนาอันเมเลคข้าราชการสำนัก ซึ่งอยู่ในบริเวณ และพระองค์ทรงเผาธรรบของดวงอาทิตย์เสียด้วยไฟ
12. และแท่นบนหลังคาห้องชั้นบนของอาหัส ซึ่งบรรดากษัตริย์ของยูดาห์ได้สร้างไว้ และแท่นบูชาซึ่งมันัสเสห์ได้สร้างไว้ในลานทั้งสองของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ กษัตริย์ทรงดึงลงมาให้หักเสียที่นั่น และทรงเหวี่ยงฝงคลีของมันลงไปในลำธารชิดโรน
13. และกษัตริย์ทรงกระทำให้ปูชนียสถานสูงซึ่งอยู่หน้ากรุงเยรูซาเล็มเสียความศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งอยู่ทางมือขวาของภูเขา

พิณาค ซึ่งชาโลมอนกษัตริย์แห่งอิสราเอลได้สร้างสำหรับพระอัชโทเรทสิ่งนำสะอิดสะเอียนของคนไซดอน และสำหรับพระเคโมชสิ่งนำสะอิดสะเอียนของคนโมอับ และสำหรับพระมิลโคมสิ่งนำสะอิดสะเอียนของชนอัมโมน

14. และพระองค์ทรงทุบเสาศักดิ์สิทธิ์เป็นชิ้นๆ และตัดเหล่าเสารูปเคารพลงเสีย และเอากระดูกมนุษย์ถมที่นั้น
15. ยิ่งกว่านั้นอีกแท่นบูชาที่เบธเอล ปุชนิยมสถานสูงซึ่งเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทได้ตั้งไว้ ผู้ซึ่งกระทำให้อิสราเอลทำบาปด้วย พระองค์ทรงรื้อแท่นบูชากับปุชนิยมสถานสูงนั้นลงและทรงเผาปุชนิยมสถานสูงนั้น บดให้เป็นผงคลีและพระองค์ทรงเผาเสารูปเคารพเสียด้วย
16. และเมื่อโยสิยาห์ทรงเห็นพระพักตร์ พระองค์ทอดพระเนตรอุโมงค์ฝังศพอยู่บนภูเขา และพระองค์ทรงใช้ให้ไปเอากระดูกออกมาเสียจากอุโมงค์ และเผาเสียบนแท่นบูชา และทรงกระทำให้เสียความศักดิ์สิทธิ์ ตามพระวาระของพระเยโฮวาห์ซึ่งคนแห่งพระเจ้าได้ป่าวร้องไว้ ผู้ซึ่งป่าวร้องถึงสิ่งเหล่านี้
17. แล้วพระองค์ตรัสว่า อนุสาวรีย์ที่เรามองเห็นข้างโน้นคืออะไร คนเมืองนั้นก็ทูลพระองค์ว่า เป็นอุโมงค์ฝังศพของคนแห่งพระเจ้าผู้มาจากยูดาห์ และได้ป่าวร้องถึงสิ่งเหล่านี้ ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำต่อแท่นบูชาที่เบธเอล
18. และพระองค์ตรัสว่า ให้เขาอยู่ที่นั่นแหละ อย่าให้ผู้ใดย้ายกระดูกของเขา เขาทั้งหลายจึงทิ้งกระดูกของเขาไว้ อย่างนั้นพร้อมกับกระดูกของผู้พยากรณ์ผู้ออกมาจากสะมาเรีย
19. โยสิยาห์ทรงกำจัดนิเวศทั้งสิ้นของปุชนิยมสถานสูงที่อยู่ในหัวเมืองสะมาเรีย ซึ่งบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ทรงสร้างไว้กระทำให้พระเยโฮวาห์ทรงกริ้ว พระองค์ทรงกระทำต่อที่เหล่านั้นตามทุกอย่างที่พระองค์ทรงกระทำที่เบธเอล
20. และพระองค์ทรงประหารปุโรหิตทั้งปวงแห่งปุชนิยมสถานสูงซึ่งอยู่ที่นั่นเสียบนแท่นบูชา และเผากระดูกคนเสียบนนั้น แล้วพระองค์ก็เสด็จกลับกรุงเยรูซาเล็ม
21. และกษัตริย์ทรงบัญชาประชาชนทั้งปวงว่า จงถือเทศกาลปัสกาถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ดังที่เขียนไว้ในหนังสือพันธสัญญานี้
22. เพราะว่าเทศกาลปัสกาอย่างนี้มิได้ถือกันมาตั้งแต่สมัยผู้วินิจฉัยผู้ที่ครอบครองอิสราเอล หรือระหว่างสมัยบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอลหรือกษัตริย์แห่งยูดาห์
23. แต่ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลกษัตริย์โยสิยาห์ได้ถือเทศกาลปัสกาถวายแด่พระเยโฮวาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม
24. ยิ่งกว่านั้นอีกโยสิยาห์ได้กำจัดคนทรง และแม่มด และเทราฟิม และรูปเคารพ และบรรดาสิ่งนำสะอิดสะเอียนซึ่งเห็นกันอยู่ในแผ่นดินยูดาห์และในกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อพระองค์จะทรงสถาปนาถ้อยคำแห่งพระราชบัญญัติซึ่งเขียนอยู่ในหนังสือที่ฮิลคียาห์ปุโรหิตได้พบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
25. ก่อนพระองค์หากมีกษัตริย์องค์ใดเหมือนพระองค์ไม่ ผู้ซึ่งหันหาพระเยโฮวาห์ด้วยสุดพระจิตสุดพระทัย และด้วยสิ้นสุดพระกำลัง ตามพระราชบัญญัติทั้งสิ้นของโมเสส หรือผู้ที่เกิดมาที่หลังพระองค์ ก็ไม่มีใครเหมือนพระองค์
26. ถึงกระนั้นพระเยโฮวาห์มิได้ทรงหันจากพระพิโรธอันแรงกล้าและยิ่งใหญ่ของพระองค์ พระพิโรธของพระองค์ได้พลุ่งขึ้นต่อยูดาห์ ด้วยการกระทำทั้งสิ้นของมนัสเสห์อันเป็นเหตุให้พระองค์ทรงพระพิโรธ
27. และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะให้ยูดาห์ออกเสียจากสายตาของเราด้วย ดังที่เราได้กระทำให้อิสราเอลออกเสีย และเราจะเหวี่ยงเมืองนี้ซึ่งเราได้เลือกออกไปเสีย คือเยรูซาเล็ม กับนิเวศซึ่งเราได้บอกไว้ว่า 'นามของเราจะอยู่ที่นั่น'

28. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยสียาห์ และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ
29. ในสมัยของพระองค์ ฟาโรห์เนโคกษัตริย์ของอียิปต์เสด็จขึ้นไปยังกษัตริย์แห่งอัสซีเรียถึงแม่น้ำยูเฟรติส กษัตริย์โยสียาห์เสด็จไปปะทะพระองค์ และเมื่อฟาโรห์เนโคทรงเห็นพระองค์ก็ประหารพระองค์เสียที่เมืองเมกิดโด
30. ข้าราชการของพระองค์ก็นำพระศพใส่รถรบไปจากเมืองเมกิดโด และนำมายังกรุงเยรูซาเล็ม และฝังไว้ในอุโมงค์ของพระองค์ และประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นก็รับเยโฮอาหาสโอรสโยสียาห์เจิมท่านไว้ และตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์แทนราชบิดาของท่าน
31. เยโฮอาหาสมีพระชนมายุยี่สิบสามพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสามเดือน พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า ฮามูทาลบุตรสาวของเยเรมีย์ชาวลิบนาห์
32. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของพระองค์ได้กระทำ
33. และฟาโรห์เนโคก็จับพระองค์ขังไว้ในที่ริบล่าห์ในแผ่นดินฮามัท เพื่อมิให้พระองค์ครอบครองในเยรูซาเล็ม และกำหนดบรรณาการจากแผ่นดินนั้นเป็นเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ และทองคำหนึ่งตะลันต์
34. และฟาโรห์เนโคทรงตั้งเอลียาคิมโอรสโยสียาห์เป็นกษัตริย์แทนโยสียาห์บิดาของท่าน และเปลี่ยนชื่อของท่านเป็นเยโฮยาคิม แต่ได้พาเยโฮอาหาสไปเสีย และท่านมาถึงอียิปต์และสิ้นชีวิตเสียที่นั่น
35. และเยโฮยาคิมก็มอบเงินและทองคำแก่ฟาโรห์ แต่พระองค์ทรงเก็บภาษีจากชาวแผ่นดินเพื่อมอบเงินตามบัญชาของฟาโรห์ พระองค์ทรงเร่งรัดเอาเงินและทองคำของประชาชนแห่งแผ่นดินนั้น จากทุกคนตามการประเมิน เพื่อมอบแก่ฟาโรห์เนโค
36. เยโฮยาคิมมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เศบุดาห์บุตรสาวเปดาياهوชาวุธมาห์
37. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำ

1. ในรัชกาลของพระองค์ เบนุคัตเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนยกขึ้นมา และเยโฮยาคิมเป็นคนใช้ของพระองค์สามปีแล้วท่านก็กลับกบฏต่อพระองค์
2. และพระเยโฮวาห์ทรงใช้พวกคนเคลเดีย และพวกคนซีเรีย และพวกคนโมอับ และพวกคนอัมโมนมาต่อสู้กับท่าน และทรงใช้เขาทั้งหลายไปต่อสู้ยูดาห์เพื่อจะทำลายเสีย ตามพระวาทะของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสโดยบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์
3. แท้จริงเหตุการณ์นี้เกิดขึ้นกับยูดาห์ตามพระบัญชาของพระเยโฮวาห์เพื่อจะให้เขาออกไปเสียจากสายพระเนตรของพระองค์ เพราะบรรดาบาปของมนัสเสห์ ตามทุกอย่างซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ
4. และเพราะโลหิตที่ไร้ความผิดซึ่งท่านได้ทำให้หลังนั้นด้วย เพราะท่านได้กระทำให้โลหิตไร้ความผิดตกเต็มเยรูซาเล็ม และพระเยโฮวาห์ไม่ทรงอภัย
5. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮยาคิม และบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารแห่งกษัตริย์ประเทศยูดาห์หรือ
6. เยโฮยาคิมจึงทรงล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเยโฮยาคินโอรสของพระองค์ขึ้นครองครองแทนพระองค์
7. และกษัตริย์แห่งอียิปต์มิได้ทรงยกออกมาจากแผ่นดินของพระองค์อีก เพราะกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ยึดแดนทั้งสิ้นซึ่งเป็นของกษัตริย์อียิปต์ตั้งแต่แม่น้ำอียิปต์ถึงแม่น้ำยูเฟรติส
8. เยโฮยาคินมีพระชนมายุสิบแปดพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครองครอง และพระองค์ทรงครองครองในกรุงเยรูซาเล็มสามเดือน พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เนหุชทาบุตรสาวของเอลนาธันชาวเยรูซาเล็ม
9. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งซึ่งราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำ
10. คราวนั้นข้าราชการของเบนุคัตเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนยกขึ้นมายังกรุงเยรูซาเล็มล้อมกรุงไว้
11. และเบนุคัตเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนเสด็จมาที่เมืองนั้น ขณะเมื่อข้าราชการของพระองค์ยังล้อมเมืองอยู่
12. และเยโฮยาคินกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงมอบพระองค์แก่กษัตริย์แห่งบาบิโลน พระองค์เอง และพระมารดาของพระองค์ และข้าราชการของพระองค์ และเจ้านายของพระองค์ และข้าราชการสำนักของพระองค์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนจับพระองค์เป็นนักโทษในปีที่แปดแห่งรัชกาลของพระองค์
13. ได้ขนเอาบรรดาทรัพย์สินในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สินในสำนักพระราชวัง และตัดบรรดาเครื่องใช้ทองคำเป็นชิ้นๆ ซึ่งซาโลมอนกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงสร้างไว้ในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ ดังที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้ก่อนแล้ว
14. พระองค์ทรงกวาดชาวเยรูซาเล็มไปหมด ทั้งเจ้านายทั้งปวง และทาสทาสีทั้งหมด เป็นเชลยหนึ่งหมื่นคน มีช่างฝีมือและช่างเหล็กทั้งหมด ไม่มีผู้ใดเหลือนอกจากประชาชนที่จนที่สุดแห่งแผ่นดิน
15. และพระองค์นำเยโฮยาคินไปยังบาบิโลน ทั้งพระชนนี บรรดาพระมเหสี ข้าราชการสำนักของพระองค์ และบุคคลชั้น

หัวหน้าของแผ่นดิน พระองค์จับเป็นเชลยจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบาบิโลน

16. และกษัตริย์แห่งบาบิโลนทรงนำเชลยมายังบาบิโลน คือทแกล้วทหารทั้งหมดเจ็ดพันคน และช่างฝีมือและช่างเหล็กหนึ่งพัน ทุกคนแข็งแรง และเหมาะสำหรับการรบ

17. และกษัตริย์แห่งบาบิโลนตั้งมัทธานิยาห์ปีตุลาของเยโฮยาคินเป็นกษัตริย์แทนพระองค์ และเปลี่ยนพระนามว่าเศเดคิยาห์

18. เศเดคิยาห์มีพระชนมายุสี่สิบเอ็ดพรรษาเมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า ฮามูทาลบุตรสาวของเยเรมีย์ชาวลีบนาห์

19. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามทุกสิ่งซึ่งเยโฮยาคิมทรงกระทำ

20. เพราะว่าโดยพระพิโรธของพระเยโฮวาห์นั้นเหตุการณ์มาถึงขีด ที่พระองค์ทรงเหวี่ยงเยรูซาเล็มและยูดาห์ไปให้พ้นพระพักตร์พระองค์ และเศเดคิยาห์ได้กบฏต่อกษัตริย์แห่งบาบิโลน

1. และอยู่มาเมื่อวันที่สิบเดือนที่สิบปีที่เก้าแห่งรัชกาลของพระองค์ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ยกมาพร้อมกับกองทัพทั้งสิ้นของพระองค์เข้าสู่กรุงเยรูซาเล็ม และล้อมกรุงนั้นไว้ และเขาทั้งหลายได้สร้างเครื่องล้อมไว้รอบ
2. กรุงนั้นจึงถูกล้อมอยู่ถึงปีที่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลกษัตริย์เศเดคียาห์
3. เมื่อวันที่เก้าของเดือนที่สี่ การกัณดารอาหารในกรุงนั้นก็ร้ายกาจนัก ไม่มีอาหารให้แก่ประชาชนแห่งแผ่นดิน
4. แล้วกรุงนั้นก็แตก ทหารทั้งสิ้นหนีออกไปในกลางคืนตามทางประตูเมืองระหว่างกำแพงทั้งสองซึ่งอยู่ริมราชอุทยาน (ทั้งๆที่คนเคลเดียอยู่รอบเมือง) และกษัตริย์ก็เสด็จตามทางไปที่ราบ
5. แต่กองทัพของคนเคลเดียได้ไล่ตามกษัตริย์ และมาทันพระองค์ในที่ราบเมืองเยรีโค และกองทัพทั้งสิ้นของพระองค์ก็กระจัดกระจายไปจากพระองค์
6. แล้วเขาจึงจับกษัตริย์นำขึ้นมายังกษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ริบลาคี และพวกเขาได้พิพากษาพระองค์
7. เขาได้ประหารชีวิตบรรดาโอรสของเศเดคียาห์ต่อพระพักตร์ของพระองค์ แล้วทำพระเนตรเศเดคียาห์ให้บอดไป ได้ผูกมัดพระองค์ไว้ด้วยโซ่ตรวนทองสัมฤทธิ์ และพาพระองค์ไปยังบาบิโลน
8. เมื่อวันที่เจ็ดเดือนที่ห้าซึ่งเป็นปีที่สิบเก้าของรัชกาลกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน เนบูซารัดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ ข้าราชการคนหนึ่งของกษัตริย์แห่งบาบิโลน ได้มายังเยรูซาเล็ม
9. ท่านได้เฝ้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เสีย และเฝ้าพระราชวัง และเฝ้าบ้านเรือนทั้งหมดของเยรูซาเล็ม ท่านเฝ้าบ้านใหญ่ทุกหลังลงหมด
10. และทหารคนเคลเดียทั้งหมดอยู่อยู่กับผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ทำลายกำแพงรอบเยรูซาเล็มลง
11. และประชาชนที่เหลืออยู่ซึ่งอยู่ในเมือง และคนหลบหนีซึ่งหลบหนีไปยังกษัตริย์แห่งบาบิโลน พร้อมกับมวลชนที่เหลืออยู่นั้น เนบูซารัดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้กวาดไปเป็นเชลย
12. แต่ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ละคนจนแห่งแผ่นดินไว้ให้เป็นคนทำสวนองุ่นและเป็นคนทำไร่ไถนา
13. และเสาทองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และเชิงกับชั้นสาครทองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์นั้น คนเคลเดียได้ทุบเป็นชิ้นๆ และขนเอาทองสัมฤทธิ์ไปยังบาบิโลน
14. เขาขนหม้อ พลั่ว และตะไกรตัดใส่ตะเกียง และช้อน และบรรดาเครื่องใช้ทองสัมฤทธิ์ซึ่งใช้ในงานปรนนิบัติเอาไปเสีย
15. ทั้งถาดรองไฟด้วย กีบขาม สิ่งใดที่ทำด้วยทองคำ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ก็ขนเอาไปเป็นทองคำ และสิ่งใดที่ทำด้วยเงินก็ขนเอาไปเป็นเงิน
16. ส่วนเสาสองต้น ชั้นสาครหนึ่งลูก และเชิงซึ่งซาโลมอนทรงสร้างสำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์นั้น ทองสัมฤทธิ์ของภาชนะทั้งหมดนี้ก็เหลือที่จะชั่งได้
17. เสาดันหนึ่งสูงสิบแปดศอก และบัพคว่าทองสัมฤทธิ์มีบนเสา บัพคว่านั้นสูงสามศอก มีดาข่ายกับลูกทับทิมล้วนทองสัมฤทธิ์อยู่บนบัพคว่าโดยรอบ และเสาดันที่สองก็เหมือนกันพร้อมดาข่าย

18. และผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ก็จับเสโรอาห์บุโรหิตผู้ใหญ่และเศฟันยาห์บุโรหิตที่สอง กับผู้รักษาธรณีประตูลสามคนไปด้วย
19. และจากเมืองนั้นท่านได้จับข้าราชการสำนักซึ่งเป็นผู้บัญชาการกองทัพ กับที่ปรึกษาของกษัตริย์อีกห้าคนที่พบในเมืองนั้น และเลขาธิการคือผู้บัญชาการกองทัพผู้เกณฑ์ประชาชนแห่งแผ่นดิน และอีกหกสิบคนจากประชาชนแห่งแผ่นดินซึ่งพบในเมือง
20. และเนบูนซาระดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้จับคนเหล่านี้ไป พามาถึงกษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ริบลาค์
21. และกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทรงฟันเขา และประหารชีวิตเขาทั้งหลายเสียที่ริบลาค์ในแผ่นดินฮามัท ยูดาห์จึงถูกกวาดเป็นเชลยไปจากแผ่นดินของตน
22. พระองค์ทรงตั้งเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิคัมบุตรชายซาฟานให้เป็นเจ้าเมืองเหนือประชาชนผู้เหลืออยู่ในแผ่นดินยูดาห์ ผู้ซึ่งเนบูกัดเนซซาร์กษัตริย์บาบิโลนได้ทรงเหลือไว้
23. เมื่อบรรดาผู้บังคับบัญชาพลรบ ทั้งตัวเขาทั้งหลายและคนของเขาได้ยินว่า กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งเกดาลิยาห์ให้เป็นเจ้าเมือง เขาก็มาหาเกดาลิยาห์ที่มีสพาห์ คืออิชมาเอลบุตรชายเนธานียาห์ และโยฮานันบุตรชายคาเรอาห์ และเสโรอาห์บุตรชายทันหุเมทชาวเนโทฟาห์ และยาอาซันยาห์บุตรชายคนมาอาคาห์ ทั้งเขาทั้งหลายและคนของเขา
24. และเกดาลิยาห์ก็กระทำสัตย์ปฏิญาณแก่เขาและคนของเขาว่า อย่ากลัวที่จะเป็นผู้รับใช้ของคนเคลเดียเลย จงอาศัยในแผ่นดินและปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลน แล้วท่านก็จะอยู่เย็นเป็นสุข
25. แต่อยู่มาในเดือนที่เจ็ดอิชมาเอลบุตรชายเนธานียาห์บุตรชายเอลีชามาผู้เป็นเชื้อพระวงศ์ ได้เข้ามาพร้อมกับชายสิบคน ได้โจมตีและฆ่าเกดาลิยาห์และพวกยิวกับคนเคลเดียผู้อยู่กับท่านที่มีสพาห์เสีย
26. แล้วประชาชนทั้งปวง ทั้งเล็กและใหญ่ และผู้บังคับบัญชาพลรบได้ลุกขึ้น และไปยังอียิปต์ เพราะเขากลัวคนเคลเดีย
27. และอยู่มาในปีที่สามสิบเจ็ดแห่งการเนรเทศเยโฮยาคีนกษัตริย์แห่งยูดาห์ ในเดือนที่สิบสองเมื่อวันที่ยี่สิบเจ็ดของเดือนนั้น เอวิลเมโรดักกษัตริย์แห่งบาบิโลน ในปีที่พระองค์ทรงเริ่มครอบครอง ทรงพระกรุณาโปรดให้เยโฮยาคีนกษัตริย์แห่งยูดาห์พ้นจากเรือนจำ
28. พระองค์ตรัสด้วยคำอ่อนหวานแก่ท่าน และให้หนึ่งสูงกว่าบรรดาที่นั่งของกษัตริย์ที่อยู่ในบาบิโลนกับพระองค์
29. เยโฮยาคีนจึงได้ถอดเครื่องแต่งกายของนักโทษออก และได้รับประทานที่โต๊ะเสวยของกษัตริย์เป็นปกติทุกวันตลอดชีวิต
30. ส่วนงบประมาณที่ให้นั้นก็ได้รับพระราชทานจากกษัตริย์ตามความต้องการรายวันอยู่เสมอตลอดเมื่อท่านมีชีวิตอยู่

1 พงศาวดาร

บทที่ 1

1. อาดัม สETH เอโนช
2. เค็นัน มาหะลาเลล ยาเรด
3. เอโนค เมธูเสลาห์ ลามะค
4. โนอาห์ เชม ฮาม ยาเฟท
5. บุตรชายทั้งหลายของยาเฟท ชื่อ โกอเมอร์ มาโกก มีเดีย ยาวาน ทูบัล เมเชค และทึราส
6. บุตรชายทั้งหลายของโกเมอร์ ชื่อ อัสเคนัส รึฟาท และโทการมาห์
7. บุตรชายทั้งหลายของยาวาน ชื่อ เอลีซาร์ ทารชึช คิทธิม และโตดานิม
8. บุตรชายทั้งหลายของฮาม ชื่อ กูช มิสราอิม พุด และคานาอัน
9. บุตรชายทั้งหลายของกูช ชื่อ เส-บา ฮาวิลาร์ห์ สับทา รามามา และสับเทคา บุตรชายทั้งหลายของรามามา ชื่อ เซบา และเดดาน
10. กูชให้กำเนิดบุตรชื่อนิมโรด เขาเริ่มเป็นคนมีอำนาจมากบนแผ่นดินโลก
11. มิสราอิมให้กำเนิดบุตรชื่อนูติม อานามิม เลหะบิม นัฟพูอิม
12. บัทรุอิม คัสลูอิม (ผู้ซึ่งออกมาจากเขาคือคนฟีลิสเตีย) และคัฟโทริม
13. คานาอันให้กำเนิดบุตรหัวปีชื่อไซดอนและเฮท
14. และคนเยบรูส คนอาโมไรต์ คนเกอร์กาซี
15. คนฮีไวต์ คนอารคี คนสินี
16. คนอารวัต คนเศเมอร์ และคนฮามัท
17. บุตรชายทั้งหลายของเชม ชื่อ เอลาม อัสซุร อารฟักซาด ลูต อารัม อูส ฮูล เกเชอร์ และเมเชค
18. อารฟักซาดให้กำเนิดบุตรชื่อเซลาร์ห์ และเซลาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเอเบอร์
19. เอเบอร์ให้กำเนิดบุตรชายสองคน คนหนึ่งชื่อเพลก เพราะในสมัยของเขาแผ่นดินถูกแบ่งแยก และน้องชายของเขาชื่อโยกทาน
20. โยกทานให้กำเนิดบุตรชื่ออัลโมดัด เซเลฟ ฮาซาร-มาเวท และเยราห์
21. ฮาโดรัม อูซาล และติคลาห์
22. เอบาล อาบีมาเอล เซบา
23. โอฟีร์ ฮาวิลาร์ห์ และโยบับ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายทั้งหลายของโยกทาน
24. เชม อารฟักซาด เซลาห์
25. เอเบอร์ เปเลก เรอู
26. เสรุก นาโฮร์ เทราห์
27. อับราม คืออับราฮัม
28. บุตรชายของอับราฮัม ชื่อ อีสอัค และอิซมาเอล

29. ต่อไปนี้เป็นพงศ์พันธุ์ของเขา บุตรหัวปีของอิซมาเอล คือ เนบาโยธ และเคดาร์ อัถบีเอล มิบซัม
30. มิซมา ดูมาห์ มัสสา ฮาตัด เทมา
31. เยทุร์ นาพิซ และเคเดมาห์ คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของอิซมาเอล
32. บุตรชายทั้งหลายของนางเคตุราห์ภรรยาน้อยของอับราฮัม คือ นางให้กำเนิดบุตรชื่อติมราน โยกซาน เมดาน มีเดียน อิซบาก และชูอาร์ท และบุตรชายของโยกซาน ชื่อ เซบาและเดดาน
33. บุตรชายของมีเดียน ชื่อ เอฟาร์ท เอเฟอร์ ฮาโนค อาปีดา และเอลดาอาร์ท ทั้งหมดนี้เป็นลูกหลานของนางเคตุราห์
34. อับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค บุตรชายของอิสอัค ชื่อ เอซาว และอิสราเอล
35. บุตรชายของเอซาว ชื่อ เอลีฟัส เรอูเอล เยอูส ยาลาม และโคราห์
36. บุตรชายของเอลีฟัส ชื่อ เทมาน โอมาร์ เคฟี กาทาม เคนัส ทิมนาและอามาเลข
37. บุตรชายของเรอูเอล ชื่อ นาหัท เศ-ราห์ ชัมมาห์ และมิสซาค
38. บุตรชายของเสอีร์ ชื่อ โลทาน โซบาล คิเบโอน อานาห์ ดีโซน เอเซอร์ และดีซาน
39. บุตรชายของโลทาน ชื่อ โฮรี และโฮมาม และน้องสาวของโลทานชื่อทิมนา
40. บุตรชายของโซบาล ชื่อ เอลียัน มานาฮาท เอบาล เซฟี และโอนัม บุตรชายของคิเบโอน ชื่อ อัยยาห์ และอานาห์
41. บุตรชายของอานาห์ ชื่อ ดีโซน บุตรชายของดีโซน ชื่อ อัมราม เอชบาน อิธราน และเคราน
42. บุตรชายของเอเซอร์ ชื่อ บิลฮาน ศาวาน และยาอาคัน บุตรชายของดีโซน ชื่อ อูค และอาร์ัน
43. ต่อไปนี้เป็นกษัตริย์ผู้ทรงครอบครองอยู่ในแผ่นดินเอโดม ก่อนที่มีกษัตริย์ครอบครองอยู่เหนือคนอิสราเอล คือ เบลามบุตรชายเบโอรี เมืองหลวงของท่านชื่อดินฮาบาร์
44. เมื่อเบลาลิ้นพระชนม์แล้ว โยบับบุตรชายเศ-ราห์ชาวเมืองโบสร่าห์ขึ้นครอบครองแทน
45. เมื่อโยบับสิ้นพระชนม์แล้ว หุซามชาวแผ่นดินของคนเทมานขึ้นครอบครองแทน
46. เมื่อหุซามสิ้นพระชนม์แล้ว ฮาตัดบุตรชายของเบดัดผู้รบชนะคนมีเดียนในทุ่งแห่งโมอับขึ้นครอบครองแทน เมืองหลวงของท่านชื่ออาวิท
47. เมื่อฮาตัดสิ้นพระชนม์แล้ว สัมลาห์ชาวเมืองมัสเรคาห์ขึ้นครอบครองแทน
48. เมื่อสัมลาห์สิ้นพระชนม์แล้ว ชาอูลชาวเมืองเรโหโบทอยู่ที่แม่น้ำขึ้นครอบครองแทน
49. เมื่อชาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว บาลฮันันบุตรชายอัคโบร์ขึ้นครอบครองแทน
50. เมื่อบาลฮันันสิ้นพระชนม์แล้ว ฮาตัดขึ้นครอบครองแทน เมืองหลวงของท่านชื่อปาอี และมเหสีของท่านมีพระนามว่า เมหทาเบล ธิดาของมัทเรต ธิดาของเมซาห์บ
51. และฮาตัดก็สิ้นพระชนม์ เจ้านายของเอโดมคือ เจ้านายทิมนา เจ้านายอาลียาห์ เจ้านายเยเซท
52. เจ้านายโอโฮลิบามาห์ เจ้านายเอลาห์ เจ้านายปีโนน
53. เจ้านายเคนัส เจ้านายเทมาน เจ้านายมิบซาค
54. เจ้านายมักตีเอล และเจ้านายอิราม คนเหล่านี้เป็นเจ้านายของเอโดม

บทที่ 2

1. ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของอิสราเอล คือ รูเบน สิเมโอน เลวี ยูดาห์ อิสสาคาร์ เศบูลุน
2. ดาน โยเซฟ เบนยามิน นัฟทาลี กาด และอาเซอร์
3. บุตรชายของยูดาห์ชื่อ เออร์ โอนัน และเช-ลาห์ ทั้งสามคนนี้บุตรสาวของชัวคนคานาอันให้กำเนิดแก่ท่าน ฝ่ายเออร์บุตรหัวปีของยูดาห์นั้นเป็นคนชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงสังหารเขาเสีย
4. ทามาร์บุตรสะไรของท่านก็ให้กำเนิดบุตรชื่อเปเรศและเศ-ราห์ให้ท่านด้วย ยูดาห์มีบุตรชายห้าคนด้วยกัน
5. บุตรชายของเปเรศชื่อเฮสโรน และฮามูล
6. บุตรชายของเศ-ราห์คือ คิมรี เอธาน เฮมาน คาลโคลล์ และดารา ห้าคนด้วยกัน
7. บุตรชายของคารมีชื่อ อาคาน ผู้นำความเดือดร้อนให้แก่อิสราเอล ผู้ละเมิดในเรื่องของที่ถูกสาปแช่งนั้น
8. และบุตรชายของเอธานชื่อ อาซาริยาห์
9. บุตรชายของเฮสโรนซึ่งกำเนิดแก่ท่านนั้นคือ เยราเมเอล ราม และเคลูบัย
10. รามให้กำเนิดบุตรชื่ออัมมีนาดับ และอัมมีนาดับให้กำเนิดบุตรชื่อนาโชน เจ้านายในบุตรของยูดาห์
11. นาโชนให้กำเนิดบุตรชื่อสัลมา สัลมาให้กำเนิดบุตรชื่อโบอาส
12. โบอาสให้กำเนิดบุตรชื่อโอเบด โอเบดให้กำเนิดบุตรชื่อเจสซี
13. เจสซีให้กำเนิดเอลีอัชบุตรหัวปีของท่าน อาบีนาดับที่สอง ชิเมอาที่สาม
14. นาธันเอลที่สี่ รัตดัยที่ห้า
15. โอเชมที่หก ดาวิดที่เจ็ด
16. และพี่สาวของเขาคือเศรูยาห์ และอาปีกายิล บุตรชายของนางเศรูยาห์ชื่ออาบีชัย โยอาบและอาสาเฮล สามด้วยกัน
17. อาปีกายิลให้กำเนิดบุตรชื่ออามาสา และบิดาของอามาสาชื่อเยเซอร์คนอิซมาเอล
18. คาเลบบุตรชายเฮสโรนให้กำเนิดบุตรกับอาซุบาห์ภรรยาของตน และกับเยรีโอท ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของนางคือ เยเซอร์ ไชบับ และอาร์โดน
19. เมื่ออาซุบาห์สิ้นชีพแล้ว คาเลบก็แต่งงานกับเอฟราธาห์ ผู้ให้กำเนิดบุตรชื่อเฮอร์ให้แก่ท่าน
20. เฮอร์ให้กำเนิดบุตรชื่ออูรี และอูรีให้กำเนิดบุตรชื่อเบซาเลล
21. ภายหลังเฮสโรนได้เข้าหาบุตรสาวของมาคีร์บิดาของกิเลอาด และได้แต่งงานด้วยเมื่อท่านมีอายุหกสิบปี และนางได้กำเนิดบุตรให้ท่านชื่อ เสกูป
22. และเสกูปให้กำเนิดบุตรชื่อยาอีร์ ผู้มีหัวเมืองยี่สิบสามหัวเมืองในแผ่นดินกิเลอาด
23. แต่จากหัวเมืองเหล่านั้น เขาได้ยึดเกชูร์กับอารัม พร้อมกับหัวเมืองต่างๆของยาอีร์ และหัวเมืองเคนาท กับบรรดาชนบทของหัวเมืองหกสิบชนบทด้วยกัน ทั้งสิ้นเหล่านี้เป็นของลูกหลานมาคีร์บิดาของกิเลอาด
24. ภายหลังเฮสโรนสิ้นชีพในคาเลบเอฟราธาห์ แล้วอาปียาห์ภรรยาของเฮสโรนก็คลอดบุตรให้แก่เขาชื่ออัสสุร์ผู้เป็นบิดาของเทโคอา

25. บุตรชายทั้งหลายของเยราเมเอลบุตรหัวปีของเฮสโรน คือ ราม บุตรหัวปีของท่าน นูนาห์ โอเรน โอเชม และอาหิยาห์
26. เยราเมเอลมีภรรยาอีกคนหนึ่งชื่ออาทาราห์ นางเป็นมารดาของโอนัม
27. บุตรชายของรามบุตรหัวปีของเยราเมเอลชื่อ มาอัส ยามีน และเอเคอร์
28. บุตรชายของโอนัมชื่อ ชัมมัยและยาดา บุตรชายของชัมมัยชื่อ นาดับและอาบิซัวร์
29. ภรรยาของอาบิซัวร์ชื่ออาบิฮาอิล และนางคลอดอัครับานและโมลิตให้ท่าน
30. บุตรชายของนาดับชื่อ เสเลด และอัปปาอิม แต่เสเลดได้สิ้นชีพไม่มีบุตร
31. บุตรชายของอัปปาอิมชื่อ อิซออี บุตรชายของอิซออีชื่อ เซซัน บุตรของเซซันชื่อ อัครัลย
32. บุตรชายของยาดาน้องชายของชัมมัยชื่อ เยเธอร์ และโยนาธาน และเยเธอร์สิ้นชีพไม่มีบุตร
33. บุตรชายของโยนาธานชื่อ เปเลท และศาซา เหล่านี้เป็นลูกหลานของเยราเมเอล
34. ฝ่ายเซซันไม่มีบุตรชายมีแต่บุตรสาว แต่เซซันมีทาสชาวอียิปต์อยู่คนหนึ่งชื่อ ยารฮา
35. เซซันจึงยกบุตรสาวของตนให้เป็นภรรยาของยารฮาทาสของตน และนางก็คลอดบุตรให้เขาชื่อ อัททัย
36. อัททัยให้กำเนิดบุตรชื่อนานัน และนานันให้กำเนิดบุตรชื่อศบาต
37. ศบาตให้กำเนิดบุตรชื่อเอฟลาล และเอฟลาลให้กำเนิดบุตรชื่อโอเบต
38. โอเบตให้กำเนิดบุตรชื่อเยฮู เยฮูให้กำเนิดบุตรชื่ออาซาริยาห์
39. อาซาริยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเฮเลส และเฮเลสให้กำเนิดบุตรชื่อเอลาอาซาห์
40. เอลาอาซาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อลิสะมัย และลิสะมัยให้กำเนิดบุตรชื่อซัลลูม
41. ซัลลูมให้กำเนิดบุตรชื่อเยคามิยาห์ และเยคามิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเอลีชามา
42. บุตรชายของคาเลบน้องชายของเยราเมเอลชื่อ เมชานบุตรหัวปีของท่าน ผู้เป็นบิดาของคีฟ และบุตรชายของมาเรฮาห์ ผู้เป็นบิดาของเฮโบรน
43. บุตรชายของเฮโบรนชื่อ โคราห์ ทับปัวห์ เรเคม และเซมา
44. เซมาให้กำเนิดบุตรชื่อราอัม ผู้เป็นบิดาของโยรเคอัม และเรเคมให้กำเนิดบุตรชื่อชัมมัย
45. บุตรชายของชัมมัยคือ มาโอน และมาโอนเป็นบิดาของเบธซูร์
46. เอฟาห์ภรรยาของคาเลบคลอดบุตรชื่อฮาราน โมซาและกาเชส และฮารานให้กำเนิดบุตรชื่อกาเชส
47. บุตรชายของยาดัยชื่อ เรเกม โยธาม เกชาน เปเลท เอฟาห์ และซาอัพ
48. มาอาคัห์ภรรยาของคาเลบคลอดบุตรชื่อเซเบอร์และทีระนะนัห์
49. นางคลอดบุตรชื่อซาอัพ ผู้เป็นบิดาของมัดมันนัห์ เขาผู้เป็นบิดาของมัดเบนาร์ และบิดาของกิเบอาด้วย บุตรสาวของคาเลบชื่ออัครัส
50. เหล่านี้เป็นลูกหลานของคาเลบบุตรชายของเฮอร์ บุตรหัวปีของเอฟราธาห์ ชื่อ โชบาล บิดาของคีรียาทเยอาริม
51. สัลมาบิดาของเบธเลเฮม และฮาเรฟบิดาของเบธกาเดอร์
52. โชบาลบิดาของคีรียาทเยอาริมมีบุตรชายอีกชื่อ ฮาโรเอห์ และครึ่งหนึ่งของคนเมนูโทท

53. และครอบครัวของคีรียาห์เยอาริม คือครอบครัวอิทไรต์ ครอบครัวปุไท ครอบครัวซุมัท ครอบครัวมิชรา จากคนเหล่านี้บังเกิดชาวโคราห์ และชาวเอชทาโอล

54. บุตรชายของสัลมาคือ เบธเลเฮม ชาวเนโทฟาห์ อัทโรท วงศ์วานของโยอาบ และครึ่งหนึ่งของคนเมนูโทท ผู้เป็นชาวโคราห์

55. ทั้งครอบครัวของอาลักษณ์ซึ่งอยู่ ณ เมืองยาเบสคือ ครอบครัวทิราไรต์ ครอบครัวซิเมอี และครอบครัวสุคา เหล่านี้เป็นคนเคไนต์ผู้มาจากฮัมมัท ผู้เป็นบิดาวงศ์วานของเรคาบ

บทที่ 3

1. ต่อไปนี้เป็นโอรสของดาวิดประสูติให้แก่พระองค์ในกรุงเฮโบรน อัมโนนโอรสหัวปี พระนางอาหิโนอัมชาวอิสราเอลประสูติ องค์ที่สองคือดาเนียล พระนางอาบีกายิลชาวคารเมลประสูติ
2. องค์ที่สามคืออับซาโลม โอรสของมาอาคาห์ราชธิดาของทัลมัย กษัตริย์ของเมืองเกชูร์ องค์ที่สี่คืออาโดเนียห์ โอรสของฮักกิท
3. องค์ที่ห้าคือเซฟาธียาห์ พระนางอาบีทัลประสูติ องค์ที่หกคืออิตเรอัม เอกลาห์มเหสีของพระองค์ประสูติ
4. ทั้งหมดองค์ประสูติให้แก่พระองค์ในกรุงเฮโบรน ที่นั่นพระองค์ทรงครอบครองเจ็ดปีกับหกเดือน และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสามสิบสามปี
5. ต่อไปนี้เป็นโอรสที่ประสูติให้แก่พระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม คือ ชิเมอา โชบับ นาธันและซาโลมอน สี่องค์นี้พระนางบัทชวา บุตรสาวของอัมมีเอลประสูติ
6. แล้วก็ยังมีอิบฮาร์ เอลีชามา เอลีเฟเลท
7. โนกาห์ เนเฟก ยาเฟีย
8. เอลีชามา เอลียาดา และเอลีเฟเลท เก้าองค์ด้วยกัน
9. ทั้งสิ้นนี้เป็นโอรสของดาวิด นอกเหนือจากบุตรชายของนางสนม และทามาร์เป็นขนิษฐาของโอรส
10. โอรสของซาโลมอนคือเรโหโบอัม โอรสของเรโหโบอัมคืออาบียาห์ โอรสของอาบียาห์คืออาสา โอรสของอาสาคือเยโฮซาฟัท
11. โอรสของเยโฮซาฟัทคือโยรัม โอรสของโยรัมคืออาหัสยาห์ โอรสของอาหัสยาห์คือโยอาช
12. โอรสของโยอาชคืออามาซียาห์ โอรสของอามาซียาห์คืออาซารียาห์ โอรสของอาซารียาห์คือโยธาม
13. โอรสของโยธามคืออาหัส โอรสของอาหัสคือเฮเซคียาห์ โอรสของเฮเซคียาห์คือมนัสเสห์
14. โอรสของมนัสเสห์คืออาโมน โอรสของอาโมนคือโยสิยาห์
15. โอรสของโยสิยาห์คือโยฮันันโอรสหัวปี องค์ที่สองคือเยโฮยาคิม องค์ที่สามคือเศเดคียาห์ องค์ที่สี่คือซัลลูม
16. โอรสของเยโฮยาคิมคือเยโคนิยาห์ โอรสของเยโคนิยาห์คือเศเดคียาห์
17. และโอรสของเยโคนิยาห์ชื่ออัสสัร เซอัลทิเอลโอรสของพระองค์
18. มัลคีราม เปดายาห์ เซนาสซาร์ เยคามิยาห์ โฮชามา เนดาบียาห์
19. และบุตรชายของเปดายาห์คือ เศรบบาเบลและชิมอี และบุตรชายของเศรบบาเบลคือ เมซูลลาม ฮานันยาห์ และน้องสาวของเขาชื่อเซโลมิท
20. ฮาซุบาห์ โอเฮล เบเรคียาห์ ฮาสาดียาห์ และยูซับบเฮเลด ห้าคนด้วยกัน
21. บุตรชายของของฮานันยาห์คือ เป-ลาทียาห์และเยชายาห์ ลูกหลานของเรไฟยาห์ ลูกหลานของอารัน ลูกหลานของโอบาดีห์ ลูกหลานของเซคานิยาห์
22. บุตรชายของเซคานิยาห์คือ เซไมอาห์ และบุตรชายของเซไมอาห์คือ ฮัทซัซ อิกาล บาร์เรียห์ เนออารียาห์และซาฟัท หกคนด้วยกัน

23. บุตรชายของเนออารียาห์คือ เอลีโอนัย เฮเสคียาห์ และอัสรีคัม สามคนด้วยกัน

24. บุตรชายของเอลีโอนัยคือ โฮตาวียาห์ เอลียาซิบ เปไลยาห์ อักซูป โยฮานัน เตไลยาห์ และอานานี เจ็ดคนด้วยกัน

บทที่ 4

1. บุตรชายของยูดาห์คือ เปเรศ เฮสโรน คารมี เฮอร์ และโซบาล
2. เรอياهوบุตรชายโซบาลให้กำเนิดบุตรชื่อยาหัท และยาหัทให้กำเนิดบุตรชื่อยาหุมีและลาฮาด เหล่านี้เป็นครอบครัวของชาวโคราห์
3. ต่อไปนี้มาจากบิดาของเอตม คือกิซเรเอล อิซมา และอิตบาช และน้องสาวของเขาชื่อฮัสเซเลลโพนี
4. และเบนูเอลผู้เป็นบิดาของเกโดร์ และเอเซอร์ผู้เป็นบิดาของหุซัท เหล่านี้เป็นบุตรชายของเฮอร์ บุตรหัวปีของเอฟราธาห์ผู้เป็นบิดาของเบนเลเฮม
5. อัสสุร์บิดาของเทโคอา มีภรรยาสองคนคือ เฮลาห์และนาอาราห์
6. นาอาราห์คลอดอาหุซซาม เฮเฟอร์ เทเมนี และฮาฮาห์ซทาวีให้แก่เขา เหล่านี้เป็นบุตรชายของนาอาราห์
7. บุตรชายของเฮลาห์ คือ เศเรท ยาโศอาร์ และเอทนาน
8. อักโซสให้กำเนิดบุตรชื่อยาหุบ โศเบมาห์และบรรดาครอบครัวของอาหารเสลบุตรชายฮารูม
9. ฝ่ายยาเบสเป็นผู้มีเกียรติกว่าพี่น้องทั้งหลายของเขา มารดาของเขาเรียกชื่อเขาว่า ยาเบส กล่าวว่า เพราะเราคลอดเขาด้วยความเจ็บปวด
10. ยาเบสทูลพระเจ้าของอิสราเอลว่า ขอพระองค์ทรงอวยพระพรแก่ข้าพระองค์ และขยายเขตแดนของข้าพระองค์ และขอพระหัตถ์ของพระองค์อยู่กับข้าพระองค์ และขอพระองค์ทรงรักษาข้าพระองค์ให้พ้นจากเหตุร้าย เพื่อมิให้ข้าพระองค์เจ็บใจปวดกาย และพระเจ้าทรงประสาทตามที่เขาทูลขอ
11. เกลุบพี่ชายของซุฮาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อยาหิรี ผู้เป็นบิดาของเอชโทน
12. เอชโทนให้กำเนิดบุตรชื่อยาเบรราฟา ปาเสอาห์ และเทหินนาร์ ผู้เป็นบิดาของอิรนาหาซ เหล่านี้เป็นคนของเรคาห์
13. บุตรชายของเคนัส คือโอทนีเอล และเสโรอาร์ และบุตรชายของโอทนีเอล คือฮาธาท
14. เมโอโนธัยให้กำเนิดบุตรชื่อยาฟราห์ และเสโรอาร์ให้กำเนิดบุตรชื่อยาอาบ ผู้เป็นบิดาของชาวหุบเขาเกหะราซิม เพราะพวกเขาเป็นช่างฝีมือ
15. บุตรชายของคาเลบผู้เป็นบุตรชายเยฟุนเนห์คือ อิรู เอลาห์ และนาอัม และบุตรชายของเอลาห์คือเคนัส
16. บุตรชายของเยฮาลเลเลลคือ ศิฟ ศิฟาร์ ทิรียา และอาสาเรล
17. บุตรชายของเอสราห์ คือเยเซอร์ เมเรต เอเฟอร์ และยาโลน และนางก็คลอดบุตรชื่อยาเรียม ชัมมัย และอิซบาห์ ผู้เป็นบิดาของเอชเทโมอา
18. และภรรยาของท่านชื่อยาฮูดาห์คลอดเยเรตบิดาของเกโดร์ เฮเบอร์บิดาของโสโค และเยคูธีเอลบิดาของศานาอาห์ เหล่านี้เป็นบุตรชายของบิทยาห์ธิดาของฟาโรห์ผู้ที่เมเรตได้แต่งงานด้วย
19. บุตรชายภรรยาของท่านชื่อยาฮูดาห์น้องสาวของนาอัมเป็นบิดาของเคอิลาร์ ผู้เป็นคนเกเรม และเอชเทโมอาผู้เป็นคนมาอาคาห์
20. บุตรชายของซิมอนคือ อัมโนน รินนาร์ เบนฮานัน และทิลอน บุตรชายของอิซอคือ โศเทท และเบนโซเฮท
21. บุตรชายของเชลาห์ผู้เป็นบุตรชายยูดาห์ คือ เออร์ บิดาของเลคาห์ ลาคาธาห์บิดาของมาเรซาห์ และบรรดา

ครอบครัวแห่งวงศ์วานของผู้ทำผ้าป่านเนื้อละเอียดแห่งวงศ์วานอัสเซอ

22. และโยคิม และคนเมืองโคเซบา และโยอาช และสาราฟผู้ปกครองในเมืองโมอับ และยาซูบิลเฮม เป็นเรื่องแต่โบราณกาล
23. คนเหล่านี้เป็นช่างหม้อ เขาอยู่กับต้นไม้เล็ก ๆ และรั้วต้นไม้ ที่นั่นเขาอาศัยอยู่กับกษัตริย์รับราชการ
24. บุตรชายของสิเมโอนชื่อ เนมูเอล ยามีน ยาริบ เศ-ราห์ และซาอูล
25. บุตรชายของซาอูลคือซัลลุม บุตรชายของซัลลุมคือมิบสั่ม บุตรชายของมิบสั่มคือมิชมา
26. บุตรชายของมิชมาคือฮัมมูเอล บุตรชายของฮัมมูเอลคือศักเกอร์ บุตรชายของศักเกอร์คือซิเมอี
27. ซิเมอีมีบุตรชายสิบหกคน และบุตรสาวหกคน แต่พี่น้องของซิเมอีไม่มีบุตรมากไม่ ครอบครัวของเขาก็ไม่ทวีมากขึ้นอย่างกับคนยูดาห์
28. เขาทั้งหลายอาศัยอยู่ในเมืองเบเออร์เซบา โมลาดาห์ ฮาซารซูอาล
29. และที่บิลฮาร์ เอเซม โทลัด
30. เบธูเอล โฮรมาร์ห์ คิกลาก
31. เบธมารคาโบท ฮาซารสูลิม เบธบิรี และที่ซาอาราอิม เหล่านี้เป็นหัวเมืองของเขาจนถึงดาวิดขึ้นครองนคร
32. และชนบทของเขาทั้งหลายคือเอตมม อายิน รีมโมน โทเคน และอาซัน หัวหัวเมือง
33. รวมอยู่กับบรรดาชนบทของเขาซึ่งอยู่รอบหัวเมืองเหล่านี้ไกลไปจนถึงเมืองบออัล เหล่านี้เป็นภูมิสำเนาของเขาและสำมะโนครัวเชื้อสายของเขา
34. เมโซบับ ยัมเลค โยซาร์ห์บุตรชายอามาซียาร์ห์
35. โยเอล เยฮูบุตรชายโยชิบียาร์ห์ ผู้เป็นบุตรชายเสโรอาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาสิเอล
36. เอลีโอนัย ยาอาโคบาร์ห์ เยโซฮายาร์ห์ อาสายาร์ห์ อาดีเอล เยสิมีเอล เบไนยาร์ห์
37. ศีซาบุตรชายชิฟี ผู้เป็นบุตรชายอาโลน ผู้เป็นบุตรชายเยดาเยาร์ห์ ผู้เป็นบุตรชายชิมรี ผู้เป็นบุตรชายเซไมอาห์
38. ท่านที่กล่าวชื่อมานี้เป็นเจ้านายในครอบครัวของท่าน และเรือนบรรพบุรุษของเขาทั้งหลายก็เพิ่มขึ้นมากมาย
39. เขาทั้งหลายได้เดินทางไปถึงทางเข้าเมืองที่เกโดร์ ถึงข้างทิศตะวันออกของหุบเขา เพื่อหาทุ่งหญ้าให้ฝูงแพะแกะของเขา
40. เขาทั้งหลายก็พบทุ่งหญ้าอุดมดี และแผ่นดินนั้นก็กว้างขวางเขียวและสงบสันติ เพราะชาวเมืองที่อยู่ก่อนนั้นเป็นคนฮาม
41. แล้วคนเหล่านี้ซึ่งมีชื่อในสำมะโนครัวได้เข้ามาในสมัยของเฮเซคียาร์ห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ และโจมตีที่ดินของเขาและที่อยู่อาศัยทั้งหลายที่พบอยู่ที่นั่น และกวาดล้างเขาเสียจนถึงทุกวันนี้ แล้วก็ตั้งภูมิสำเนาอยู่ในที่ของเขา เพราะที่นั่นมีทุ่งหญ้าให้ฝูงแพะแกะของเขา
42. ส่วนหนึ่งของเขาเหล่านั้นคือส่วนคนสิเมโอนห้าร้อยคนพากันไปที่ภูเขาสือร์ มีประตูชื่อเป-ลาทียาร์ห์ เนอารียาร์ห์ เราไฟยาร์ห์และอุสซีเอลบุตรชายทั้งหลายของอิซออี
43. และเขาได้โจมตีคนอามาเลซส่วนที่เหลืออยู่ซึ่งหนีรอดไป แล้วเขาทั้งหลายก็อาศัยอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้

บทที่ 5

1. บุตรชายของรูเบนบุตรหัวปีของอิสราเอล (เขาเป็นบุตรหัวปีก็จริง แต่เพราะเขาได้กระทำให้นอนของบิดาของเขา มีมลทิน สิทธิบุตรหัวปีของเขาจึงตกอยู่กับบุตรชายของโยเซฟผู้เป็นบุตรชายอิสราเอล แต่โยเซฟมิได้ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสายตามสิทธิบุตรหัวปี
2. แม้ว่ายูดาห์มีกำลังมากในพวกพี่น้องของตน และเจ้านายองค์หนึ่งก็มาจากเขา แต่สิทธิบุตรหัวปีก็ยังเป็นของโยเซฟ)
3. บุตรชายของรูเบนบุตรหัวปีของอิสราเอล คือ ฮาโนค บัลลู เฮสโรนและคารมี
4. บุตรชายของโยเอลคือเซไมอาห์ บุตรชายของเซไมอาห์คือโกก บุตรชายของโกกคือซิเมอี
5. บุตรชายของซิเมอีคือมีคาห์ บุตรชายของมีคาห์คือเรอายาห์ บุตรชายของเรอายาห์คือบาอัล
6. บุตรชายของบาอัลคือเบเอราห์ ผู้ซึ่งทีกัลทึปเลเซอร์กษัตริย์เมืองอัสซีเรียได้กวาดไปเป็นเชลย ท่านเป็นเจ้านายของคนรูเบน
7. และญาติของท่านตามครอบครัวเมื่อขึ้นทะเบียนสำมะโนครัวเชื้อสายไว้นั้นคือ เจ้าเยอีเอล และเศคาริยาห์
8. และเวลาบุตรชายอาซาส บุตรชายเซมา บุตรชายโยเอล ผู้อาศัยอยู่ในอาโรเออร์ ไกลไปถึงเมืองเนโบและบาอัลเมโอน
9. ท่านอาศัยอยู่ทางทิศตะวันออกไกลออกไปถึงทางเข้าถ้ำทูลกันดาร ซึ่งอยู่ปากข้างนี้ของแม่น้ำยูเฟรติสด้วย เพราะสัตว์เลี้ยงของเขาทวีมากขึ้นในแผ่นดินกิเลอาด
10. ในรัชกาลของซาอูลเขาทั้งหลายทำสงครามกับคนฮาการ์ผู้ต้องล้มตายด้วยมือของเขา เขาทั้งหลายอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเขาตลอดแถบตะวันออกของกิเลอาด
11. ลูกหลานของกาดอาศัยอยู่ตรงหน้าเขาในแผ่นดินบาชานไปจนถึงเมืองสาเลคาห์
12. โยเอลเป็นเจ้า ซาฟามเป็นที่สอง ยานัย และซาฟัทในบาชาน
13. และวงศ์ญาติของเขาตามเรือนบรรพบุรุษของเขา คือมีคาเอล เมซูลลาม เซบา โยรัย ยาคาน คีอา และเอเบอร์เจ็ดคนด้วยกัน
14. คนเหล่านี้เป็นบุตรอาบีฮาอิล ผู้เป็นบุตรชายหุรี ผู้เป็นบุตรชายยาโรอาห์ ผู้เป็นบุตรชายกิเลอาด ผู้เป็นบุตรชายมีคาเอล ผู้เป็นบุตรชายเยชิซัย ผู้เป็นบุตรชายยาโด ผู้เป็นบุตรชายบูน
15. อาหิเป็นบุตรชายอับดีเอล ผู้เป็นบุตรชายกุนี เป็นเจ้านายในเรือนบรรพบุรุษของเขา
16. และเขาทั้งหลายอาศัยอยู่ในกิเลอาด ในบาชาน และตามหัวเมือง และในเขตทุ่งหญ้าทั้งสิ้นของซาโรนจนสุดเขต
17. คนเหล่านี้ทั้งสิ้นขึ้นทะเบียนสำมะโนครัวเชื้อสายไว้ในรัชกาลของโยธามกษัตริย์แห่งยูดาห์ และในรัชกาลของเยโรโบอัมกษัตริย์แห่งอิสราเอล
18. คนรูเบน คนกาด และคนตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่งมีคนเก่งกล้า ผู้ถือตั้งและดาบ และโก่งธนู ชำนาญศึกสู้หมีนสี่พันเจ็ดร้อยหกสิบคน พร้อมที่จะเข้ารับ
19. เขาทำศึกกับคนฮาการ์ เยทุร์ นาฟิซ และโนดับ

20. และเมื่อเขาได้รับความช่วยเหลือ คนฮาการ์และพวกที่อยู่ด้วยทุกคนก็ถูกมอบไว้ในมือของเขา เพราะเขาร้องทูลต่อพระเจ้าในการสงคราม และพระองค์ทรงประสาทตามคำทูลของเขา เพราะเขาทั้งหลายวางใจในพระองค์
21. เขาได้กวาดเอาฝูงสัตว์ของข้าศึกไป คืออูฐห้าหมื่นตัว แกะสองแสนห้าหมื่นตัว ลาสองพัน และคนหนึ่งแสน
22. เพราะเขาล้มตายเสียมาก ด้วยการศึกษาครั้งนั้นเป็นมาจากพระเจ้า และเขาทั้งหลายอาศัยอยู่ในที่ของเขาจนถูกกวาดไปเป็นเชลย
23. คนตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่งอาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้น เขามีคนมากขึ้นด้วยกันตั้งแต่เมืองบาซานถึงเมืองบาอัลเฮอริโมน เสนีร์ และภูเขาเฮอริโมน
24. ต่อไปนี้เป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเขาคือ เอเฟอร์ อิชอี เอลีเอล อัสนีเอล เยเรมีย์ โฮดาเวียห์ และยาดีเอล เป็นทแกล้วทหาร คนมีชื่อเสียง เป็นหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเขา
25. แต่เขาทั้งหลายละเมิดต่อพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา และเล่นชู้กับบรรดาพระของชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินนั้น ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงทำลายเสียต่อหน้าเขาทั้งหลาย
26. พระเจ้าแห่งอิสราเอลจึงทรงเร้าจิตใจของปูลกษัตริย์แห่งอัสนีเรีย และจิตใจของทิกัลทัปเลเสอร์กษัตริย์แห่งอัสนีเรีย และพระองค์ทรงกวาดเขาไปเสียคือ คนรูเบน คนกาต และคนตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่ง และพาเขาทั้งหลายไปยังฮาลาห์ ฮาโบร์ ฮารา และแม่น้ำเมืองโกซาน จนถึงทุกวันนี้

บทที่ 6

1. บุตรชายของเลวีคือ เกอร์โซม โคฮาท และเมรารี
2. บุตรชายของโคฮาทชื่อ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล
3. บุตรของอัมรามคือ อาโรน โมเสส และนางมีเรียม บุตรชายอาโรนคือ นาตบ อาบิฮู เอเลอาซาร์ และอิธามาร์
4. เอเลอาซาร์ให้กำเนิดบุตรชื่อฟีเนหัส ฟีเนหัสให้กำเนิดบุตรชื่ออาบิฮูวา
5. อาบิฮูวาให้กำเนิดบุตรชื่อบุคคี บุคคีให้กำเนิดบุตรชื่ออุสซี
6. อุสซีให้กำเนิดบุตรชื่อเศ-ราหิยาห์ เศ-ราหิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเมราโยท
7. เมราโยทให้กำเนิดบุตรชื่ออามาริยาห์ อามาริยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาหิทูป
8. อาหิทูปให้กำเนิดบุตรชื่อศาโดก ศาโดกให้กำเนิดบุตรชื่ออาหิมาอัส
9. อาหิมาอัสให้กำเนิดบุตรชื่ออาซาริยาห์ อาซาริยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อโยฮานัน
10. และโยฮานันให้กำเนิดบุตรชื่ออาซาริยาห์ (ท่านนี้แหละที่ทำหน้าที่ปุโรหิตอยู่ในพระวิหารซึ่งซาโลมอนทรงสร้างในเยรูซาเล็ม)
11. อาซาริยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออามาริยาห์ อามาริยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาหิทูป
12. อาหิทูปให้กำเนิดบุตรชื่อศาโดก ศาโดกให้กำเนิดบุตรชื่อซัลลูม
13. ซัลลูมให้กำเนิดบุตรชื่อฮิลศิยาห์ ฮิลศิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาซาริยาห์
14. อาซาริยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเสโรอาห์ เสโรอาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเยโฮชาดัก
15. และเยโฮชาดักถูกกวาดไปเป็นเชลย เมื่อพระเยโฮวาห์ได้ทรงให้ยูดาห์ และเยรูซาเล็มเข้าสู่การถูกกวาดไปเป็นเชลยด้วยหัตถ์ของเนบูคัดเนสซาร์
16. บุตรชายของเลวีคือ เกอร์โซม โคฮาท และเมรารี
17. ต่อไปนี้เป็นชื่อบุตรชายของเกอร์โซมคือ ลิบนี และซิเมอี
18. บุตรชายของโคฮาทคือ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล
19. บุตรชายของเมรารีคือ มาร์สี และมุซึ เหล่านี้เป็นครอบครัวของคนเลวีตามพงศ์พันธุ์บิดาของเขา
20. บุตรชายของเกอร์โซมคือลิบนี บุตรชายของลิบนีคือยาหาท บุตรชายของยาหาทคือซิมมาห์
21. บุตรชายของซิมมาห์คือโยอาห์ บุตรชายของโยอาห์คืออิดโด บุตรชายของอิดโดคือเศ-ราห์ บุตรชายของเศ-ราห์คือเยอาเธรีย
22. บุตรชายของโคฮาทคือ อัมมีนาดับ บุตรชายของอัมมีนาดับคือโคราห์ บุตรชายของโคราห์คืออัสสิร์
23. บุตรชายของอัสสิร์คือเอลคานาห์ บุตรชายของเอลคานาห์คืออาบิยาซาฟ บุตรชายของอาบิยาซาฟคืออัสสิร์
24. บุตรชายของอัสสิร์คือทาห์ท บุตรชายของทาห์ทคืออูรีเอล บุตรชายของอูรีเอลคืออุสซียาห์ บุตรชายของอุสซียาห์คือซาอูล
25. บุตรชายของเอลคานาห์คือ อามาสัย และอาทิโมท
26. สำหรับเอลคานาห์นั้น บุตรชายของเอลคานาห์คือโสฟัย บุตรชายของโสฟัยคือนาห์ท

27. บุตรชายของนาหัทคือเอลีอับ บุตรชายของเอลีอับคือเยโรฮัม บุตรชายของเยโรฮัมคือเอลคานาห์
28. บุตรชายของซามูเอลคือ วัสนีบุตรหัวปีของเขา และอาบียาห์
29. บุตรชายของเมรวารีคือมาห์ลี บุตรชายของมาห์ลีคือลิบนิ บุตรชายของลิบนิคือซิเมอี บุตรชายของซิเมอีคืออุสซาห์
30. บุตรชายของอุสซาห์คือซิเมอี บุตรชายของซิเมอีคือฮักกียาห์ บุตรชายของฮักกียาห์คืออัสยาห์
31. เหล่านี้เป็นบุคคลที่ดาวิดทรงแต่งตั้งให้ดูแลการร้องเพลงในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ หลังจากที่หีบพันธสัญญา มาตั้งอยู่ที่นั่นแล้ว
32. เขาทั้งหลายทำการปรนนิบัติด้วยเพลง ข้างหน้าที่พักอาศัยในพลับพลาแห่งชุมนุม จนซาโลมอนนได้ทรงสร้าง พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ในเยรูซาเล็ม และเขาได้ปฏิบัติหน้าที่ของเขาตามตำแหน่ง
33. ต่อไปนี้เป็นบุคคลที่ปฏิบัติงานอยู่พร้อมกับบุตรของเขา พวกบุตรชายของคนโคฮาตคือ เฮมานนักร้อง ผู้เป็นบุตรชายโยเอล ผู้เป็นบุตรชายเซมูเอล
34. ผู้เป็นบุตรชายเอลคานาห์ ผู้เป็นบุตรชายเยโรฮัม ผู้เป็นบุตรชายเอลีเอล ผู้เป็นบุตรชายโทอาห์
35. ผู้เป็นบุตรชายศูฟ ผู้เป็นบุตรชายเอลคานาห์ ผู้เป็นบุตรชายมาฮาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามาสัย
36. ผู้เป็นบุตรชายเอลคานาห์ ผู้เป็นบุตรชายโยเอล ผู้เป็นบุตรชายอาชาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเศฟันยาห์
37. ผู้เป็นบุตรชายทาหัท ผู้เป็นบุตรชายอัสสิร์ ผู้เป็นบุตรชายอาบียาซาฟ ผู้เป็นบุตรชายโคราห์
38. ผู้เป็นบุตรชายอิสฮาร์ ผู้เป็นบุตรชายโคฮาต ผู้เป็นบุตรชายเลวี ผู้เป็นบุตรชายอิสราเอล
39. กับอาสาฟพี่น้องของเขา ผู้ซึ่งยืนอยู่ข้างขวามือของเขา คืออาสาฟบุตรชายเบเรคิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายซิเมอา
40. ผู้เป็นบุตรชายมีคาเอล ผู้เป็นบุตรชายบาอาเสยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมัลคิยาห์
41. ผู้เป็นบุตรชายเอทาน ผู้เป็นบุตรชายเศ-ราห์ ผู้เป็นบุตรชายอาดายาห์
42. ผู้เป็นบุตรชายเอธาน ผู้เป็นบุตรชายคิมมาห์ ผู้เป็นบุตรชายซิเมอี
43. ผู้เป็นบุตรชายยาหาท ผู้เป็นบุตรชายเกอร์โซม ผู้เป็นบุตรชายเลวี
44. ที่ข้างซ้ายมือมีบุตรชายของเมรวารี พี่น้องของเขาชื่อ เอธานผู้เป็นบุตรชายคีซี ผู้เป็นบุตรชายอับดี ผู้เป็นบุตรชายมัลลูค
45. ผู้เป็นบุตรชายฮาซาบิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามาธิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายฮิลคิยาห์
46. ผู้เป็นบุตรชายอัมซี ผู้เป็นบุตรชายบานี ผู้เป็นบุตรชายเซเมอร์
47. ผู้เป็นบุตรชายมาห์ลี ผู้เป็นบุตรชายมุซี ผู้เป็นบุตรชายเมรวารี ผู้เป็นบุตรชายเลวี
48. และคนเลวีพี่น้องของเขาได้รับแต่งตั้งให้ปฏิบัติงานทุกอย่างของพลับพลาของพระนิเวศของพระเจ้า
49. แต่อาโรนกับบุตรชายของท่านถวายเครื่องบูชาบนแท่นเครื่องเผาบูชาและบนแท่นเครื่องหอม และปฏิบัติงานทั้งสิ้นในที่บริสุทธิ์ที่สุด และกระทำการลบมลทินบาปของอิสราเอล ตามทุกอย่างที่โมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้าได้บัญชาไว้
50. ต่อไปนี้เป็นบุตรชายของอาโรนคือเอเลอาซาร์ บุตรชายของเอเลอาซาร์คือฟีเนหัส บุตรชายของฟีเนหัสคืออาบิซุวา
51. บุตรชายอาบิซุวาชื่อบุดคี บุตรชายของบุดคีคืออุสซี บุตรชายของอุสซีคือเศ-ราหิยาห์

52. บุตรชายของเศ-ราหิยาห์คือเมราโยท บุตรชายของเมราโยทคืออามาริยาห์ บุตรชายของอามาริยาห์คืออาหิหุบ
53. บุตรชายของอาหิหุบคือศาโดก บุตรชายของศาโดกคืออาหิมาอัส
54. ต่อไปนี้เป็นที่อาศัยของเขาตามภูมิลำเนาในเขตแดนของเขา คือลูกหลานของอาโรน ครอบครัวคนโคฮาท เพราะสลากตกเป็นของเขา
55. เขาได้รับเมืองเฮโบรนในแผ่นดินยูดาห์ และทุ่งหญ้าซึ่งอยู่ล้อมรอบนั้น
56. แต่ทุ่งนาและตามชนบทของเมืองนั้น เขายกให้แก่คาเลบบุตรชายเยฟุนเนห์
57. เขาให้เมืองต่างๆแห่งยูดาห์แก่ลูกหลานของอาโรน คือเมืองเฮโบรนซึ่งเป็นเมืองลี้ภัย เมืองลิบนากับทุ่งหญ้า เมืองยาททีร์ เมืองเอชเทโมอากับทุ่งหญ้า
58. ฮีเลนพร้อมกับทุ่งหญ้า เดบีร์พร้อมกับทุ่งหญ้า
59. อาซานพร้อมกับทุ่งหญ้า และเบธเซเมชพร้อมกับทุ่งหญ้า
60. และจากดินแดนตระกูลเบนยามินก็มอบเมืองเกบาพร้อมกับทุ่งหญ้า อาเลเมทพร้อมกับทุ่งหญ้า และอานาโรทพร้อมกับทุ่งหญ้า หัวเมืองทั้งสิ้นของเขาทุกครอบครัวเป็นสิบสามหัวเมืองด้วยกัน
61. ส่วนคนโคฮาทที่เหลืออยู่นั้นได้รับส่วนมอบโดยสลากที่ได้จากครอบครัวของตระกูล จากตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่ง มีสิบหัวเมือง
62. และมอบสิบสามหัวเมืองจากตระกูลอิสสาการ์ ตระกูลอาเซอร์ ตระกูลนัฟทาลี และจากตระกูลมนัสเสห์ในบาซานให้แก่คนเกอร์โซมตามครอบครัวของเขา
63. และมอบโดยสลากสิบสองหัวเมืองจากตระกูลรูเบน ตระกูลกาต และตระกูลเศบูลุนให้แก่คนเมราวีตามครอบครัวของเขา
64. ดังนั้นแหละประชาชนอิสราเอลได้มอบหัวเมืองพร้อมกับทุ่งหญ้าให้แก่คนเลวี
65. และคนอิสราเอลได้จับสลากให้หัวเมืองจากตระกูลยูดาห์ ตระกูลสิเมโอน และตระกูลเบนยามิน ตามที่กล่าวชื่อไว้แล้วด้วย
66. และครอบครัวคนโคฮาทที่เหลืออยู่มีหัวเมืองอันเป็นดินแดนของเขาจากตระกูลเอฟราอิม
67. คนอิสราเอลได้ให้หัวเมืองลี้ภัย คือเมืองเซเคมพร้อมกับทุ่งหญ้าในถิ่นภูเขาเอฟราอิม เมืองเกเซอร์พร้อมกับทุ่งหญ้า
68. เมืองโยกเมอัมพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองเบธโฮโรนพร้อมกับทุ่งหญ้า
69. เมืองอัยยาโลนพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองกัทริมโมนพร้อมกับทุ่งหญ้า
70. และมอบเมืองจากตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่ง คือเมืองอานเนอร์พร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองบิเลอัมพร้อมกับทุ่งหญ้าให้แก่ครอบครัวคนโคฮาทที่เหลืออยู่
71. ดินแดนของมนัสเสห์ครึ่งตระกูลที่มอบให้แก่คนเกอร์โซมคือ โกลานในเมืองบาซานพร้อมกับทุ่งหญ้า และอัททาโรทพร้อมกับทุ่งหญ้า
72. และจากตระกูลอิสสาการ์ คือเมืองเคเดชพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองดาเบรัทพร้อมกับทุ่งหญ้า

73. และเมืองราโมทพร้อมกับทุ่งหญ้า และเมืองอาเนมพร้อมกับทุ่งหญ้า
74. จากตระกูลอาเซอร์ คือ เมืองมาซาลพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองอับโดนพร้อมกับทุ่งหญ้า
75. เมืองหูกอกพร้อมกับทุ่งหญ้า และเมืองเรโหบพร้อมกับทุ่งหญ้า
76. และจากตระกูลนัฟทาลี คือ เมืองเคเดชในกาลิลีพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองฮัมโมนพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองคีรียาธาอิมพร้อมกับทุ่งหญ้า
77. ส่วนคนเมราวีที่เหลือนั้นได้รับจากตระกูลเศบูลุนคือ เมืองริมโมนพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองทาโบร์พร้อมกับทุ่งหญ้า
78. และฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นที่เยรีโค คือฟากตะวันออกของแม่น้ำจอร์แดนนั้น จากตระกูลรูเบน คือเมืองเบเซอร์ในถิ่นทุรกันดารพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองยาฮาสพร้อมกับทุ่งหญ้า
79. เมืองเคเดโมทพร้อมกับทุ่งหญ้า และเมืองเมฟาอาทพร้อมกับทุ่งหญ้า
80. และจากตระกูลกาต คือ เมืองราโมทในกิเลอาดพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองมาหะนาอิมพร้อมกับทุ่งหญ้า
81. เมืองเฮสโบนพร้อมกับทุ่งหญ้า เมืองยาเซอร์พร้อมกับทุ่งหญ้า

บทที่ 7

1. บุตรชายของอิสสาคาร์ คือ โทลา ปูอาห์ ยาซุบ และซิมโรน สี่คนด้วยกัน
2. บุตรชายของโทลา คือ อูสซี เรไฟยาห์ เยรีเอล ยามัย ยิบสัม และเชมูเอล หัวหน้าในเรือนบรรพบุรุษของเขา คือ ของโทลา เป็นทแกล้วทหารของพงศ์พันธุ์ของเขา และจำนวนของคนเหล่านี้ในรัชสมัยของดาวิดเป็นสองหมื่นสองพันหกร้อยคน
3. บุตรชายของอูสซีคือ อิสราหิยาห์ และบุตรชายของอิสราหิยาห์คือ มีคาเอล โอบาดีห์ โยเอล และอิสซืออาห์ ห้าคนด้วยกัน ทุกคนเป็นคนชั้นหัวหน้า
4. และพร้อมกับคนเหล่านี้ตามพงศ์พันธุ์ของเขาตามเรือนบรรพบุรุษของเขา มีหน่วยทหารศึกสามหมื่นหกพันคน เพราะเขามีภรรยาและบุตรชายมาก
5. ญาติพี่น้องของเขาซึ่งเป็นคนในบรรดาครอบครัวของอิสสาคาร์ มีหมดด้วยกันเป็นทแกล้วทหารแปดหมื่นเจ็ดพันคน ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสาย
6. บุตรชายของเบนยามินคือ เบลา เบเคอร์ และเยดียาเอล สามคนด้วยกัน
7. บุตรชายของเบลาคือ เอสโบน อูสซี อูสซีเอล เยรีโมท และอิรี ห้าคนด้วยกัน เป็นหัวหน้าที่เรือนบรรพบุรุษ เป็นทแกล้วทหาร และจำนวนที่ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสายของเขาเป็นสองหมื่นสองพันสามสิบสี่คน
8. บุตรชายของเบเคอร์คือ เซมิราห์ โยอาช เอลีเยเซอร์ เอลีโอนัย อมรี เยรีโมท อาบียาห์ อานาโธท และอาเลเมท ทั้งหมดนี้เป็นบุตรชายของเบเคอร์
9. และจำนวนที่ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสาย ตามพงศ์พันธุ์ เป็นหัวหน้าที่เรือนบรรพบุรุษของเขา เป็นทแกล้วทหาร เป็นสองหมื่นสองร้อยคน
10. บุตรชายของเยดียาเอลคือ บิลฮาน และบุตรชายของบิลฮานคือ เยอูซ เบนยามิน เอสูด เคนาอะนาห์ เศธาน ทารชิช และอาหิซาฮาร์
11. ทั้งหมดนี้เป็นบุตรชายของเยดียาเอล ตามหัวหน้าที่เรือนบรรพบุรุษของเขา เป็นทแกล้วทหาร เป็นหนึ่งหมื่นเจ็ดพันสองร้อยคน พร้อมทั้งจะทำศึกสงคราม
12. และซุบปีม และหุบปีม เป็นบุตรอิระ และหุซิมบุตรชายอาเฮอร์
13. บุตรชายของนัฟทาลีคือ ยาซีเอล กุณี เยเซอร์ และซัลลุม ลูกหลานของนางบิลฮาห์
14. บุตรชายของมนัสเสห์คือ อัสรีเอล ซึ่งนางกำเนิดให้ท่าน (แต่ภรรยาน้อยของท่านคือชาวอาร์มกำเนิดมาคีร์บิดาของกิเลอาด
15. มาคีร์ก็รับพี่สาวของหุบปีมและซุบปีมมาเป็นภรรยา พี่สาวของเขาชื่อมาอาคาห์) และคนที่สองชื่อเศโลเฟหัด และเศโลเฟหัดมีบุตรสาว
16. และมาอาคาห์ภรรยาของมาคีร์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง นางเรียกชื่อเขาว่า เปเรช และน้องชายของเขาชื่อเซเรช และบุตรชายของเขาชื่อ อุลาม และราเคม
17. บุตรชายของอุลามคือเบदान เหล่านี้เป็นบุตรชายกิเลอาด ผู้เป็นบุตรชายมาคีร์ ผู้เป็นบุตรชายมนัสเสห์

18. และฮัมโมเลเคทน้องสาวของเขาคลอดบุตรชื่ออิซโฮด อาบีเยเซอร์ และมาฮาลาห์
19. บุตรชายของเซมิดาคือ อาหิยัน เซเคม ลิคฮี และอาเนียม
20. บุตรชายของเอฟราอิมคือชูเชลาห์ และบุตรชายของชูเชลาห์คือเบเรต บุตรชายของเบเรตคือทาห์ท บุตรชายของทาห์ทคือเอลอาดาร์ บุตรชายของเอลอาดาร์คือทาห์ท
21. บุตรชายของทาห์ทคือสาบาด บุตรชายของสาบาดคือชูเชลาห์ กับเอเซอร์และเอเลอัด ซึ่งคนของกัทผู้ที่เกิดในเมืองนั้นได้ฆ่าเสีย เพราะเขาทั้งหลายลงมาปล้นสัตว์เลี้ยงของเขา
22. และเอฟราอิมบิดาของเขาไว้ทุกขีตอกเศร่าเป็นหลายวัน และพี่น้องของเขาก็มาเล่าโลมเขา
23. และเอฟราอิมก็เข้าไปหาภรรยา และนางก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง และท่านเรียกชื่อเขาว่า เบรียาห์ เพราะเหตุชั่วร้ายตกอยู่กับเรือนของเขา
24. (บุตรสาวของท่านชื่อเซเอราห์ ผู้ซึ่งสร้างเมืองเบธโฮโรนล่างและบน และเมืองอุสเซนเซเอราห์)
25. เอฟราอิมมีบุตรชายชื่อเรฟาห์ บุตรชายของเรฟาห์คือเรเซฟ บุตรชายของเรเซฟคือเทลาห์ บุตรชายของเทลาห์คือทาฮาน
26. บุตรชายของทาฮานคือลาดาน บุตรชายของลาดานคืออัมมีฮูด บุตรชายของอัมมีฮูดคือเอลิชามา
27. บุตรชายของเอลิชามาคือฮุน บุตรชายของฮุนคือโยชูวา
28. ที่ดินกรรมสิทธิ์และภูมิสำเนาของเขาคือ เบธเอลพร้อมกับบรรดาหัวเมือง และนาอารันด้านตะวันออก และเกเซอร์ด้านตะวันตกพร้อมกับบรรดาหัวเมือง เซเคมพร้อมกับบรรดาหัวเมือง และกาซาพร้อมกับบรรดาหัวเมือง
29. และตามพรหมแดนของคนมนัสเสห์ มีเมืองเบธซานพร้อมกับบรรดาหัวเมือง ทาอาเนคพร้อมกับบรรดาหัวเมือง เมกิดโดพร้อมกับบรรดาหัวเมือง โดร์พร้อมกับบรรดาหัวเมือง ลูกหลานโยเซฟบุตรชายอิสราเอลได้อาศัยอยู่ในที่เหล่านี้
30. บุตรชายของอาเซอร์คือ อิมนาห์ อิซวาห์ อิซวี เบรียาห์ และเสราห์น้องสาวของเขา
31. บุตรชายของเบรียาห์คือ เฮเบอร์และมัลคีเอล ผู้เป็นบิดาของบิธวี
32. เฮเบอร์ให้กำเนิดบุตรชื่อยาเฟลัท โขเมอร์ โฮธามและซวาน้องสาวของเขา
33. บุตรชายของยาเฟลัทคือ ปาสัค บิมฮาล และอัซวาท เหล่านี้เป็นบุตรยาเฟลัท
34. บุตรชายของเซเมอร์คือ อาฮี โรกาห์ เยฮูบบ่าห์ และอาร์ม
35. บุตรชายของเฮเลมน้องชายของเขาคือ โศฟาห์ อิมนา เซเลซ และอามัล
36. บุตรชายของโศฟาห์คือ สุอาร์ท ฮารเนเฟอร์ ชูอัล เปรี อิมราห์
37. เบเซอร์ โฮด ซัมมา ซิลซาร์ท อิธราน และเบโอรา
38. บุตรชายของเยเธอร์คือ เยฟุนเนห์ ปิสปา และอารา
39. บุตรชายของอูลลาคือ อาราท อันนีเอล และรีเซีย
40. ทั้งสิ้นเหล่านี้เป็นคนของอาเซอร์ หัวหน้าในเรือนบรรพบุรุษของเขา เป็นทแกล้วทหารที่คัดเลือกไว้ เป็นเจ้านายใหญ่ จำนวนที่ขึ้นทะเบียนไว้ในสามะโนคร้วเชื้อสายเพื่อทำศึกสงครามเป็นสองหมื่นหกพันคน

บทที่ 8

1. เบนยามินให้กำเนิดเบลบุตรหัวปีของเขา อัชเบลคนที่สอง อาหะราห์คนที่สาม
2. โนฮาร์คนที่สี่ ราฟาคนที่ห้า
3. และบุตรชายของเบลาคือ อัลดาร์ เก-รา อาบีฮูด
4. อาบีฮูวา นาอามาน อาโหอาห์
5. เก-รา เซฟูฟาน และหุราม
6. ต่อไปนี่เป็นบุตรชายของเอฮูด เขาทั้งหลายเป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของชาวเมืองเกบา และเขาถูกกวาดไปเป็นเชลยยังเมืองมานาฮาธา
7. คือนาอามาน อาหิยาห์ และเก-รา เขาทั้งหลายถูกกวาดไปเป็นเชลย และท่านให้กำเนิดบุตรชื่ออูสซาร์ และอาหิฮูด
8. และซาหะราอิมให้กำเนิดบุตรในดินแดนโมอับ ภายหลังจากที่เขาได้ใส่หุซิมและบาอาราภรรยาของเขาไปแล้ว
9. เขาให้กำเนิดบุตรกับโฮเดฆภรรยาของเขาคือ โยบับ ศิเบีย เมซา มัลคาม
10. เยอูส สาเคีย และมิรมาห์ เหล่านี้เป็นบุตรชายของเขา เป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของเขา
11. เขาให้กำเนิดบุตรกับหุซิมด้วยคือ อาบีทูป และเอลปาอัล
12. บุตรชายของเอลปาอัลคือ เอเบอร์ มิซอัม และเซเมด ผู้สร้างเมืองโอโน และเมืองโลดพร้อมกับหัวเมือง
13. และเบรียห์ และเซมา เขาทั้งหลายเป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของชาวเมืองอัยยาโลน ผู้ซึ่งขับไล่ชาวเมืองกัทไปเสีย
นั้น
14. และอาหิโย ซาซัค และเยรีโมท
15. เศบาดียาห์ อาราด เอเดออร์
16. มีคาเอล อิซปาร์ และโยฮาเป็นบุตรชายของเบรียห์
17. เศบาดียาห์ เมซูลลาม ฮิสคี เฮเบอร์
18. อิซเมรีย ยิสลียาห์และโยบับเป็นบุตรชายของเอลปาอัล
19. ยาคิม ศิครี ศับดี
20. เอลีเยนัย คิลเลธัย เอลีเอล
21. อาดาياهو เบโรอาห์ และซิมราทเป็นบุตรชายของซิเมอี
22. อิซปาน เอเบอร์ เอลีเอล
23. อับโดน ศิครี ฮานาน
24. ฮานันยาห์ เอลาม อันโรธียาห์
25. อีฟไดياهو และเปนูเอลเป็นบุตรชายของซาซัค
26. ซัมเซรีย เซหะรียาห์ อาธาเลียห์
27. ยาอาเรชียาห์ เอลียาห์ และศิครี เป็นบุตรชายของเยโรธัม
28. คนเหล่านี้เป็นหัวหน้าบรรพบุรุษของเขา ตามพงศ์พันธุ์ของเขา เป็นชั้นหัวหน้า คนเหล่านี้อยู่ในเยรูซาเล็ม

29. และในกิเบโอนก็มีบิดาของกิเบโอนอาศัยอยู่ และภรรยาของท่านชื่อมาอาคาห์
30. บุตรชายหัวปีของท่านชื่ออับโดน แล้วก็มี สุร์ คีซ บาล์ นาดับ
31. เกโดร์ อาหิโย เศเคอร์
32. และมิกโลทให้กำเนิดบุตรชื่อซิเมอาห์ คนเหล่านี้อาศัยอยู่ตรงข้ามกับญาติของเขาในเยรูซาเล็มด้วย เขาอยู่กับญาติของเขา
33. เนอร์ให้กำเนิดบุตรชื่อคีซ คีซให้กำเนิดบุตรชื่อซาอูล ซาอูลให้กำเนิดบุตรชื่อโยนาธาน มัลคีชัว อาบีนาดับ และเอสบาล
34. และบุตรชายของโยนาธานคือ เมริบบาล์ และเมริบบาล์ให้กำเนิดบุตรชื่อมีคาห์
35. บุตรชายของมีคาห์คือ ปีโชน เมเลค ทาเรีย และอาห์ส
36. และอาห์สให้กำเนิดบุตรชื่อเยโฮอัดดาห์ และเยโฮอัดดาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาเลเมท อัสมาวะทและคิมรี คิมรีให้กำเนิดบุตรชื่อโมซา
37. โมซาให้กำเนิดบุตรชื่อบิเนอา บุตรชายของบิเนอาคือราฟาห์ บุตรชายของราฟาห์คือเอลเอาสาห์ บุตรชายของเอลเอาสาห์คืออาเชล
38. อาเชลมีบุตรชายหกคน และต่อไปนี้เป็นชื่อของเขา อัสรักัม โบเครู อิซมาเอล เซอริยาห์ โอบาดีห์ และฮานัน ทั้งหมดนี้เป็นบุตรชายของอาเชล
39. บุตรชายของเอเชกน้องชายของเขาคือ อุลามบุตรหัวปีของเขา เยชูชคนที่สอง และเอลีเฟเลทคนที่สาม
40. บุตรชายของอุลามเป็นคนที่เป้นทแก้วทหาร นักรบ มีลูกหลานมากหนึ่งร้อยห้าสิบคน คนเหล่านี้ทั้งสิ้นเป็นลูกหลานของเบนยามิน

บทที่ 9

1. ดังนั้นอิสราเอลทั้งปวงได้ขึ้นทะเบียนไว้ในสำมะโนครัวเชื้อสาย และดูเถิด ทะเบียนนี้ก็บันทึกไว้ในหนังสือของ กษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์ ผู้ถูกกวาดไปเป็นเชลยในบาบิโลนเพราะการละเมิดของเขา
2. ฝ่ายพวกแรกที่เข้ามาอาศัยในที่กรรมสิทธิ์ของเข่อีกในบรรดาหัวเมืองของเขานั้น คืออิสราเอล พวกบุโรฮิต พวก เลวี และพวกคนใช้ประจำพระวิหาร
3. และในเยรูซาเล็มมีประชาชนบางคนในพวกยูดาห์ พวกเบนยามิน พวกเอฟราอิม และพวกมนัสเสห์ ได้อาศัยอยู่
4. คืออูรียเป็นบุตรชายอัมมีสูด ผู้เป็นบุตรชายอมรี ผู้เป็นบุตรชายอิมรี ผู้เป็นบุตรชายบานี ในพวกบุตรเปเรศ ผู้เป็น บุตรชายยูดาห์
5. และจากคนซีโลห์คือ อาสาจารย์บุตรห้วยปี และบุตรชายของเขา
6. จากบุตรชายของเศ-ราห์คือ เยอูเอล กับญาติของเขาเป็นท้าวร้อยเก้าสิบคน
7. จากลูกหลานของเบนยามินคือ สัลลู ผู้เป็นบุตรชายเมซูลลาม ผู้เป็นบุตรชายโฮตาวียาห์ ผู้เป็นบุตรชายหัสเสนูอาห์
8. อิบเนยาห์บุตรชายเยโรฮัม เอลาห์บุตรชายอุสซี ผู้เป็นบุตรชายมิกรี และเมซูลลามบุตรชายเซฟาทิยาห์ ผู้เป็นบุตร ชายเรอูเอล ผู้เป็นบุตรชายอิบนียาห์
9. และญาติของเขาตามพงศ์พันธุ์ของเขา เป็นท้าวร้อยห้าสิบหกคน ทั้งสิ้นนี้เป็นประมุขของบรรพบุรุษตามเรือน บรรพบุรุษของเขา
10. จากพวกบุโรฮิตมี เยดาياهو เยโฮยาริบ ยาคีน
11. และอาซาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายฮิลคิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมซูลลาม ผู้เป็นบุตรชายศาคโดก ผู้เป็นบุตรชายเมราโยท ผู้เป็นบุตรชายอาหิหุบ เจ้าหน้าที่ปกครองของพระนิเวศแห่งพระเจ้า
12. และอาดายาห์ ผู้เป็นบุตรชายเยโรฮัม ผู้เป็นบุตรชายปาซเฮอร์ ผู้เป็นบุตรชายมัลคิยาห์ และมาอาสัย ผู้เป็นบุตร ชายอาดีเอล ผู้เป็นบุตรชายยาเซราห์ ผู้เป็นบุตรชายเมซูลลาม ผู้เป็นบุตรชายเมซิลเลมิท ผู้เป็นบุตรชายอิมเมอร์
13. และญาติของเขา หัวหน้าเรือนบรรพบุรุษของเขา รวมเป็นหนึ่งพันเจ็ดร้อยหกสิบคน เป็นคนสามารถมากที่จะ ทำงานปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้า
14. จากคนเลวีมี เซไมอาห์ ผู้เป็นบุตรชายหัสซุบ ผู้เป็นบุตรชายอัสรักัม ผู้เป็นบุตรชายฮาซาบิยาห์ ลูกหลานของเม รารี
15. กับบักบัคคาร์ เฮเรช กาลาล และมัธานิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมีคา ผู้เป็นบุตรชายศิครี ผู้เป็นบุตรชายอาสาฟ
16. และโอบาดีห์ ผู้เป็นบุตรชายเซไมอาห์ ผู้เป็นบุตรชายกาลาล ผู้เป็นบุตรชายเยดูธุน และเบเรคยาห์ ผู้เป็นบุตร ชายอาสา ผู้เป็นบุตรชายเอลคานาห์ ได้อาศัยอยู่ในชนบทของชาวเนโทฟาห์
17. ผู้เฝ้าประตูคือ ชัลลูม อักซุบ ทัลโมน อาหิมาน และญาติของเขา ชัลลูมเป็นหัวหน้า
18. ประจำอยู่จนบัดนี้ที่พระทวารของกษัตริย์ทางด้านตะวันออก คนเหล่านี้เป็นผู้เฝ้าประตูค่ายของคนเลวี
19. ชัลลูมเป็นบุตรชายโคเร ผู้เป็นบุตรชายอาบิยาสาฟ ผู้เป็นบุตรชายโคราห์ และญาติของเขาคือเรือนบรรพบุรุษ ของเขา คือคนโคราห์ เป็นผู้ดูแลการงานปรนนิบัติ เป็นผู้เฝ้าประตูของพลับพลา ดังบรรพบุรุษของเขา เป็นผู้

ดูแลค่ายของพระเยโฮวาห์ เป็นผู้ดูแลทางเข้า

20. และพีเนหัสบุตรชายเอลาซาร์ เป็นผู้ครอบครองเหนือเขาในกาลก่อน พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเขา

21. เศคาริยาห์ บุตรชายเมเซเลมียาห์ เป็นผู้เฝ้าทางเข้าประตูพลับพลาแห่งชุมนุม

22. ผู้ถูกเลือกเป็นผู้เฝ้าประตูที่ธรณีนี้นั้นมีสองร้อยสิบสองคน เขาขึ้นทะเบียนสามมะโนคร้วเชื้อสายไว้ในชนบทของเขา ดาวิดและซามูเอลผู้ทำนายได้สถาปนาเขาไว้ในตำแหน่งหน้าที่

23. ดังนั้นเขาและลูกหลานของเขาจึงเป็นผู้ดูแลประตูรั้วพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เป็นผู้เฝ้าประตูรั้วพระนิเวศแห่งพลับพลา

24. ผู้ดูแลประตูรั้วอยู่ทั้งสี่ด้าน คือด้านตะวันออก ตะวันตก เหนือ และใต้

25. และญาติของเขาซึ่งอยู่ในชนบทของเขาต้องเข้ามาทุกๆเจ็ดวัน ตามเวลากำหนดเพื่อจะอยู่กับคนเหล่านี้

26. เพราะนายประตูรั้วทั้งสี่คน ผู้เป็นพวกเลวีนั้น มีตำแหน่งหน้าที่เป็นผู้ดูแลห้องและคลังของพระนิเวศแห่งพระเจ้า

27. และเขาพักอาศัยอยู่รอบพระนิเวศของพระเจ้า เพราะหน้าที่เฝ้าตกอยู่กับเขา และเขามีหน้าที่เปิดทุกเช้า

28. บางคนเป็นคนดูแลเครื่องใช้ในการปรนนิบัติ เพราะว่าจะเบิกออกไปหรือส่งเข้ามาต้องนับทุกครั้ง

29. และบางคนถูกแต่งตั้งให้ดูแลเครื่องใช้ และดูแลเครื่องใช้ของสถานบริสุทธิ์ทั้งสิ้น ดูแลยอดแป้ง น้ำมัน กายาน และเครื่องเทศ

30. และบางคนซึ่งเป็นลูกหลานของบุโรทิกก็เตรียมเครื่องเทศประสม

31. และมัทธิยาห์คนเลวีคนหนึ่ง ผู้เป็นบุตรหัวปีของซัลลุม คนโคราห์ มีตำแหน่งหน้าที่เป็นผู้ดูแลสิ่งที่บึงในถาด

32. และญาติของเขาบางคน ซึ่งเป็นคนโคฮาท เป็นผู้ดูแลขนมปังหน้าพระพักตร์ มีหน้าที่จัดเตรียมทุกวันสะบาโต

33. ต่อไปนี้เป็นนักร้อง คือประมุขของบรรพบุรุษคนเลวี ผู้อาศัยอยู่ในห้องในพระวิหารไม่ต้องทำการปรนนิบัติอย่างอื่น เพราะเขาอยู่เวรทั้งกลางวันและกลางคืน

34. คนเหล่านี้เป็นบรรดาหัวหน้าของคนเลวี ตามพงศ์พันธุ์ของเขาเป็นชั้นหัวหน้า คนเหล่านี้อาศัยอยู่ที่เยรูซาเล็ม

35. ในกิเบโอนนั้นเยฮีเอลบิดาของกิเบโอนอาศัยอยู่ และภรรยาของท่านชื่อมาอาคาห์

36. และบุตรชายหัวปีของท่านชื่อ อับโดน แล้วก็มี สุร์ คีซ บาลล์ เนอร์ นาดับ

37. เกโดร์ อาหิโย เศคาริยาห์ และมิกโลท

38. และมิกโลทให้กำเนิดบุตรชื่อซิเมอัม และคนเหล่านี้อาศัยอยู่ตรงข้ามกับญาติของเขาในเยรูซาเล็มด้วย อยู่กับญาติของเขา

39. เนอร์ให้กำเนิดบุตรชื่อคีซ คีซให้กำเนิดบุตรชื่อซาอูล ซาอูลให้กำเนิดบุตรชื่อโยนาธาน มัลคีชัว อาบีนาตบ และเอชบาล

40. บุตรชายของโยนาธานชื่อเมริบบาลล์ และเมริบบาลล์ให้กำเนิดบุตรชื่อมีคาห์

41. บุตรชายของมีคาห์คือ ปีโชน เมเลค ทาเรีย และอาหัส

42. และอาหัสให้กำเนิดบุตรชื่อยาราค และยาราคให้กำเนิดบุตรชื่ออาเลเมท อัสมาเวท และคิมรี และคิมรีให้กำเนิดบุตรชื่อโมซา

43. โมซาให้กำเนิดบุตรชื่อปิเนอา และบุตรชายของปิเนอาคือเรไฟยาห์ บุตรชายของเรไฟยาห์คือเอลเอาสาร์ บุตรชายของเอลเอาสาร์คืออาเซล
44. อาเซลมีบุตรชายหกคน และต่อไปนี้เป็นชื่อของเขาทั้งหลายคือ อัสรักัม โบเครุ อิชมาเอล เซอริยาห์ โอบาดีห์ และฮานัน เหล่านี้เป็นบุตรชายของอาเซล

1. คนฟีลิสเตียได้สู้กับคนอิสราเอล และคนอิสราเอลก็หนีไปให้พ้นหน้าคนฟีลิสเตียล้มตายอยู่ที่บนภูเขากิลโบอา
2. และคนฟีลิสเตียก็ไล่ทันซาอูลกับพวกราชาโอรส และคนฟีลิสเตียก็ฆ่าโยนาธาน อาบีนาตัม และมัลคีชัว ราชาโอรสของซาอูลเสีย
3. การรบหนักก็ประชิดซาอูลเข้าไป และนักธนูมาพบพระองค์เข้า พระองค์ก็ทรงบาดเจ็บสาหัสด้วยฝีมือของนักธนู
4. แล้วซาอูลรับสั่งคนถืออาวุธของพระองค์ว่า จงชักดาบออก แขนงเราเสียให้ทะลุเถิด เกรงว่าคนที่มิได้เข้าสูหนัดเหล่านี้จะเข้ามาทำลอบหลั่งแก่เรา แต่ผู้ถืออาวุธไม่ยอมกระทำตาม เพราะเขากลัวมาก ซาอูลจึงทรงชักดาบของพระองค์ออก ทรงล้มทับดาบนั้น
5. และเมื่อผู้ถืออาวุธเห็นว่าซาอูลสิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็ล้มทับดาบของเขาตายด้วย
6. ดังนั้นซาอูลก็สิ้นพระชนม์พร้อมกับราชาโอรสทั้งสามของพระองค์ และราชวงศ์ทั้งสิ้นของพระองค์ก็ตายด้วยกัน
7. เมื่อบรรดาคนอิสราเอลผู้อยู่ในหุบเขาเห็นว่ากองทัพหนีไป และซาอูลกับโอรสของพระองค์ก็สิ้นพระชนม์แล้ว เขาก็ทิ้งบ้านเมืองของเขาและหลบหนีไป คนฟีลิสเตียก็เข้ามาอาศัยอยู่ในนั้น
8. อยู่มาวันรุ่งขึ้น เมื่อคนฟีลิสเตียมาปลดเสื้อผ้าจากคนที่ถูกฆ่า เขาพบพระศพซาอูลและราชาโอรสทั้งสามอยู่บนภูเขากิลโบอา
9. เขาก็ถอดเครื่องทรงของพระองค์ เอาพระเศียรและอาวุธของพระองค์ไป และส่งผู้สื่อสารไปทั่วดินแดนฟีลิสเตียให้นำขาวดีไปยังรูปเคารพและประชาชนของเขา
10. เขาเอาเครื่องอาวุธของพระองค์ไปไว้ในวิหารพระของเขา และเอาพระเศียรของพระองค์มัดไว้ในวิหารของพระดาโกน
11. แต่เมื่อชวยาเบชกิเลอาดทั้งสิ้นได้ยินเรื่องทั้งหมดที่คนฟีลิสเตียได้กระทำแก่ซาอูล
12. ทหารเก่งกล้าทั้งสิ้นก็ลุกขึ้นไปเชิญพระศพของซาอูลและศพโอรสของพระองค์ นำมาที่ยาเบช และเขาก็ฝังพระอัฐินั้นใต้ต้นโอ๊กในยาเบช และได้อดอาหารเจ็ดวัน
13. ซาอูลจึงสิ้นพระชนม์ด้วยความละเมิดของพระองค์ซึ่งพระองค์กระทำต่อพระเยโฮวาห์ ในเรื่องที่ว่าพระองค์มิได้รักษาพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์ และได้ทรงแสวงการนำโดยทรงปรึกษาคนทรงด้วย
14. และมีได้ทรงแสวงการนำจากพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จึงทรงสังหารพระองค์เสีย และทรงยกราชอาณาจักรให้แก่ดาวิดบุตรชายเจสซี

1. แล้วคนอิสราเอลทั้งสิ้นก็ชุมนุมอยู่ด้วยกันเฝ้าดาวิดที่เมืองเฮโบรนทูลว่า ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นกระดูกและเนื้อของพระองค์
2. ในกาลก่อน แม้เมื่อซาอูลทรงเป็นกษัตริย์ พระองค์ทรงเป็นผู้นำอิสราเอลออกไปและเข้ามา และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ตรัสแก่พระองค์ว่า 'เจ้าจะเลี้ยงดูอิสราเอลประชาชนของเรา และเจ้าจะเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา'
3. ดังนั้นพวกผู้ใหญ่ทั้งสิ้นของคนอิสราเอลก็มาเฝ้ากษัตริย์ที่เมืองเฮโบรน และดาวิดทรงกระทำพันธสัญญากับเขาทั้งหลายที่เมืองเฮโบรนต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายก็เจิมตั้งดาวิดให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล ตามพระวาทะของพระเยโฮวาห์โดยซามูเอล
4. ดาวิดและคนอิสราเอลทั้งสิ้นไปยังเยรูซาเล็ม คือเยบรูส ที่นั่นคนเยบรูสอยู่ ซึ่งเป็นชาวแผ่นดินนั้น
5. ชาวเมืองเยบรูสทูลดาวิดว่า พระองค์จะเสด็จเข้ามาที่นี่ไม่ได้ อยากรู้ก็ดู ดาวิดทรงยึดที่กำบังเข้มแข็งแห่งศิโยนไว้คือนครของดาวิด
6. ดาวิดรับสั่งว่า ผู้ที่โงมตีคนเยบรูสได้ก่อนจะได้เป็นหัวหน้าและผู้บังคับบัญชา และโยอาบบุตรชายของนางเศรยาห์ได้ยกขึ้นไปก่อน ท่านจึงได้เป็นหัวหน้า
7. และดาวิดทรงประทับอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง เพราะฉะนั้นเขาจึงเรียกว่า นครของดาวิด
8. และพระองค์ทรงสร้างเมืองรอบ ตั้งแต่มิลโลโดยรอบ และโยอาบก็ซ่อมส่วนที่เหลือของเมืองนั้น
9. และดาวิดทรงจำเริญยิ่งขึ้น เพราะว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงสถิตกับพระองค์
10. ต่อไปนี้เป็นคนที่เด่นในพวกวีรบุรุษของดาวิด ผู้สนับสนุนพระองค์อย่างแข็งแรงในราชอาณาจักรของพระองค์ด้วยกันกับอิสราเอลทั้งสิ้น เชิญพระองค์ให้เป็นกษัตริย์ ตามพระวาทะของพระเยโฮวาห์เกี่ยวกับเรื่องอิสราเอล
11. ต่อไปนี้เป็นจำนวนวีรบุรุษของดาวิด คือ ยาโฮเบอัม คนฮักโมนี เป็นหัวหน้าพวกผู้บังคับบัญชา เขายกหอกของเขาสู้คนสามร้อย และฆ่าเสียในคราวเดียวกัน
12. และในวีรบุรุษทั้งสาม คนที่ถัดเขาไปคือเอลาซาร์ บุตรชายโดโด คนอาโฮอาห์
13. เขาอยู่กับดาวิดที่บีสดัมมิม เมื่อคนฟีลิสเตียชุมนุมกันทำสงครามที่นั่น มีที่ดินแปลงหนึ่งมีข้าวบาร์เล่เต็มไปหมด และคนทั้งหลายก็หนีไปให้พ้นหน้าคนฟีลิสเตีย
14. แต่พวกเขายืนหยัดอยู่ท่ามกลางที่ดินแปลงนั้น และป้องกันมันไว้ ได้ฆ่าคนฟีลิสเตียเสีย และพระเยโฮวาห์ทรงช่วยเขาทั้งหลายให้พ้นด้วยชัยชนะอันยิ่งใหญ่
15. สามคนในพวกทหารเอกทั้งสามสิบคนนั้นได้ลงไปถึงศิลาหาดาวิดที่ถ้ำดูลลัม เมื่อกองทัพของคนฟีลิสเตียตั้งค่ายอยู่ที่หุบเขาเรฟาอิม
16. คราวนั้นดาวิดอยู่ในที่กำบังเข้มแข็ง และทหารประจำป้อมของคนฟีลิสเตียอยู่ที่เบธเลเฮม
17. ดาวิดตรัสด้วยความอาลัยว่า ใครหนอจะส่งน้ำจากบ่อที่เบธเลเฮมซึ่งอยู่ข้างประตูเมืองมาให้เราดื่มได้
18. แล้วคนทั้งสามก็แหกค่ายของคนฟีลิสเตียเข้าไป และดักน้ำมาจากบ่อเบธเลเฮมที่ข้างประตูเมือง นำเอามาถวาย

ดาวิด แต่ดาวิดหาทรงดีมน้ำนั้นไม่ พระองค์ทรงเทออกถวายแต่พระเยโฮวาห์

19. ตรัสว่า ขอพระเจ้าของข้าทรงห้ามข้าไม่ให้กระทำอย่างนี้ ควรหรือที่ข้าจะดีมลโลหิตของคนเหล่านี้ผู้ที่เสี่ยงชีวิตของเขา เพราะด้วยการเสี่ยงชีวิตของเขาเอง เขาได้อ่าน้ำนี้มา เพราะฉะนั้นพระองค์จึงหาทรงดีมน้ำ ทแกลัwthar สามคนนั้นได้กระทำสิ่งนี้

20. ฝ่ายอาบิซัยน้องชายของโยอาบเป็นหัวหน้าของทั้งสามคนนั้น ท่านได้ยกหอกของท่านสู้คนสามร้อย และฆ่าเสีย และได้รับชื่อเสียงดังวีรบุรุษสามคนนั้น

21. ในสามคนนั้นท่านมีชื่อเสียงมากกว่าอีกสองคนนั้น และได้เป็นผู้บังคับบัญชาของเขา แต่ท่านไม่มีศเท่ากับสามคนแรกนั้น

22. และเบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาคา เป็นบุตรชายของคนเก่งกล้าแห่งเมืองซับเซเอล เป็นคนประกอบมหกิจ เขาได้ฆ่าคนดุจสิงโตของโมอับเสียสองคน เขาลงไปฆ่าสิงโตที่ในบ่อในวันที่หิมะตกด้วย

23. เขาได้ฆ่าคนอียิปต์คนหนึ่ง เป็นชายรูปร่างใหญ่โต สูงห้าศอก คนอียิปต์นั้นถือหอกเหมือนไม้กระพันทอผ้า แต่เบไนยาห์ถือไม้เท้าลงไปหาเขา และแย่งเอาหอกมาจากมือของคนอียิปต์ และฆ่าเขาเสียด้วยหอกของเขาเอง

24. สิ่งเหล่านี้เบไนยาห์บุตรชายเยโฮยาคาได้กระทำ และได้ชื่อเสียงในหมู่พวกทแกลัwthar สามคนนั้น

25. ดูเถิด เขามีชื่อเสียงโด่งดังกว่าสามสิบคนนั้น แต่เขาไม่มีศเท่ากับสามคนแรกนั้น และดาวิดได้ทรงแต่งตั้งเขาให้เป็นผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์

26. นอกนั้นมีพวกทแกลัwthar ของกองทัพคือ อาสาเฮลน้องชายของโยอาบ เอลฮานันบุตรชายของโดโดชาวเบธเลเฮม

27. ชัมโมทชาวเมืองฮาโรด เฮเลสคนเปโลน

28. อีราบบุตรชายอิกเชซชาวเมืองเทโคอา อาบีเยเซอร์ชาวเมืองอานาโรท

29. สิบเบคัย คนหุซาร์ อิลัย คนอาโฮอาห์

30. มาหะรัย ชาวเนโทฟาร์ เฮเลด บุตรชายบาอานาห์ชาวเนโทฟาร์

31. อิชัย บุตรชายรีบัยแห่งเมืองกิเบอาของคนเบนยามิน เบไนยาห์ ชาวปิราโธน

32. หุรัย ชาวลำธารกาอัส อาบีเอล คนอารบาห์

33. อัสมาวะท คนบาฮูริม เอลียาบา ชาวซาอัลบอน

34. ลูกหลานฮาเชมคนกิมีซ โยนาธาน บุตรชายซากีชาวฮาราร์ห์

35. อาหิอัม บุตรชายสาคาร์ชาวฮาราร์ห์ เอลีฟีล บุตรชายอูระ

36. เฮเฟอร์ คนเมเค-ราไรต์ อาหิยาห์ คนเปโลน

37. เฮสโร ชาวคารเมล นาอารัย บุตรชายเอสบัย

38. โยเอล น้องชายนาธัน มิบฮาร์ บุตรชายฮากรี

39. เศเลก คนอัมโมน นาหะรัย ชาวเบเอโรท ผู้ถืออาวุธของโยอาบบุตรชายนางเศรุยาห์

40. อีรา คนอิทไรต์ กาเรบ คนอิทไรต์

41. อูรียาห์ คนฮิตไทต์ ศาบาต บุตรชายอัครลัย
42. อาตีนา บุตรชายชัชชาคนรูเบน หัวหน้าคนหนึ่งของคนรูเบน และสามสิบคนด้วยกันกับเขา
43. ฮานัน บุตรชายมาอาคาห์ และโยซาฟัท คนมิทเน
44. อูสซียา ชาวอัชทาโรท ซามาและเยฮีเอล บุตรชายโฮธามคนอาโรเออร์
45. เยดียาเอล บุตรชายชิมรี และโยฮา น้องชายของเขา ชาวทิไซด์
46. เอลีเอล คนมาหะไวต์ เยรีบัยและโยซาเวียห์ บุตรชายเอลนาอัม และอิทมาห์ คนโมอับ
47. เอลีเอล โอบेत และยาอาซีเอล คนเมโซบัย

1. ต่อไปนี้เป็นคนที่มาหาดาวิดที่ศิกลาก ขณะเมื่อท่านไปไหนไม่ได้สะดวกเพราะเหตุซาอูลบุตรชายศิซ เขาทั้งหลายเป็นคนในพวกทแกลัwthar ผู้ช่วยท่านในการรบ
2. เขาเป็นนักธนู เขาเหวี่ยงหินด้วยสลิงและยิงธนูได้ด้วยมือขวาหรือมือซ้าย เขาเป็นคนเบนยามิน ญาติของซาอูล
3. อาหิเยเซอร์เป็นหัวหน้า ถัดไปคือโยอาซ บุตรชายของเซมาอาห์ชาวเมืองกิเบอา และเยซีเอลกับเปเลท บุตรชายของอัสมาเวท เบ-ราคาห์และเยฮูชาวอานาโธท
4. อิชมัยยาห์แห่งกิเบโอน ทแกลัwthar ในพวกสามสิบคนนั้น และเป็นหัวหน้าเหนือสามสิบคนนั้น เยเรมีย์ ยาฮาซีเอล โยฮานัน โยซาบาดชาวเมืองเกเดราห์
5. เอลูชัย เยรีโมท เบอัลยาห์ เซมาริยาห์ เซฟาทิยาห์คนฮารุฟ
6. เอลคานาห์ อิสซืออาห์ อาซาเรล โยเอเซอร์ ยาโซเบอัม คนโคราห์
7. และโยเอลาห์ กับ เศบาดียาห์ บุตรชายของเยโรฮัมชาวเกโดร์
8. มีทแกลัwthar และผู้ชำนาญศึกจากคนภาคหนีเข้าไปหาดาวิด ณ ที่กำบังเข้มแข็งในถิ่นทุรกันดาร เขาชำนาญโล่และดั่ง ผู้ซึ่งหน้าของเขาเหมือนหน้าสิงโต และผู้ซึ่งรวดเร็วเหมือนละมั่งบนภูเขา
9. เอเซอร์เป็นหัวหน้า โอบาดีห์ที่สอง เอลีอับที่สาม
10. มิซมันนาห์ที่สี่ เยเรมีย์ที่ห้า
11. อัททัยที่หก เอลีเอลที่เจ็ด
12. โยฮานันที่แปด เอลซาบาดที่เก้า
13. เยเรมีย์ที่สิบ มัคบันนัยที่สิบเอ็ด
14. คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของกาด เป็นนายทหารในกองทัพ ผู้น้อยก็เป็นนายร้อย ผู้ใหญ่ก็เป็นนายพัน
15. เหล่านี้เป็นคนที่ข้ามแม่น้ำจอร์แดนในเดือนแรก เมื่อน้ำท่วมฝั่งทั้งสิ้น และให้คนที่อยู่ ณ ลุ่มแม่น้ำแตกหนีไปทางทิศตะวันออกและทิศตะวันตก
16. มีคนเบนยามินและยูดาห์มาเฝ้าดาวิด ณ ที่กำบังเข้มแข็ง
17. ดาวิดทรงออกไปต้อนรับเขา และตรัสกับเขาว่า ถ้าท่านทั้งหลายมาฉันมิตรเพื่อช่วยข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าจะพันผูกติดกับท่าน แต่ถ้ามาเพื่อขายข้าพเจ้าให้แก่ปฏิปักษ์ของข้าพเจ้า แม้ว่าในมือของข้าพเจ้าไม่มีความผิดใดๆ ก็ขอพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราทั้งหลายทอดพระเนตร และทรงกล่าวโทษท่านทั้งหลายเถิด
18. แล้วพระวิญญูณได้มาเหนืออามาสัย หัวหน้าพวกผู้บังคับบัญชาชั้น และเขาทูลว่า ข้าแต่ดาวิด ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นของพระองค์ และอยู่กับพระองค์ ข้าแต่บุตรเจสซี สันติภาพ สันติภาพ จงมีแก่พระองค์และสันติภาพจงมีแก่ผู้ช่วยของพระองค์ เพราะว่าพระเจ้าของพระองค์ทรงอุปถัมภ์พระองค์ แล้วดาวิดทรงรับเขาทั้งหลายไว้ และทรงตั้งให้เป็นนายทหารในกองทัพของพระองค์
19. คนมนัสเสห์ด้วยได้หลบหนีไปเข้าฝ่ายดาวิดบ้าง เมื่อพระองค์ยกมากับคนฟีลิสเตียเพื่อทำสงครามกับซาอูล แต่พวกฝ่ายดาวิดมิได้ช่วยคนฟีลิสเตีย เพราะผู้ครอบครองของคนฟีลิสเตียได้หารือกันและส่งพระองค์กลับไปเสีย บอก

ว่า เขาจะหลบหนีไปคืนดีกับซาอูลนายของเขาโดยเอาหัวของเราไปด้วย

20. ขณะเมื่อพระองค์ไปยังศีกกลาง คนมณัสนเสห์เหล่านี้หลบหนีไปสมทบพระองค์ คือ อัฒนาห์ โยซาบาด เยดียาเอล มีคาเอล โยซาบาด เอลีชู และซิลเลชัย หัวหน้าบรรดากองพันในคนมณัสนเสห์

21. เขาทั้งหลายช่วยเหลือดาวิดต่อสู้พวกปล้น เพราะเขาทั้งหลายเป็นทแกล้วทหารทั้งสิ้น และเป็นผู้บังคับบัญชาในกองทัพ

22. ในสมัยนั้นทุกๆวันมีคนมาเข้าฝายดาวิด เพื่อจะช่วยเหลือพระองค์ จนเป็นกองทัพใหญ่อย่างกองทัพของพระเจ้า

23. ต่อไปนี้เป็นจำนวนทหารติดอาวุธพร้อมสำหรับสงคราม ผู้มาหาดาวิดในเมืองเฮโบรนเพื่อจะมอบราชอาณาจักรของซาอูลให้กับพระองค์ ตามพระวาทะของพระเยโฮวาห์

24. คนยูดาห์ที่ถือโล่และหอกมีหกพันแปดร้อย เป็นทหารติดอาวุธพร้อมสำหรับสงคราม

25. จากคนสิเมโอน มีทแกล้วทหารชานาญศึกเจ็ดพันหนึ่งร้อย

26. จากคนเลวีสี่พันหกร้อย

27. เยโฮยาดาเป็นหัวหน้าคนของอาโรน มีคนมากับท่านสามพันเจ็ดร้อย

28. ศาโดททแกล้วทหารหนุ่ม และคนจากเรือนบรรพบุรุษของเขาเองเป็นผู้บังคับบัญชาสี่สิบสองคน

29. จากคนเบนยามินญาติของซาอูลสามพันคน ซึ่งแต่ก่อนนี้จำนวนมากจงรักภักดีต่อราชวงศ์ซาอูล

30. จากคนเอฟราอิม ทแกล้วทหารแกล้วกล้าสองหมื่นแปดร้อยคน เป็นคนมีชื่อเสียงในเรือนบรรพบุรุษของเขา

31. จากคนมณัสนเสห์ครึ่งตระกูล หนึ่งหมื่นแปดพันคน ผู้ซึ่งเขาบ่งชี้ไว้ให้มาเชิญดาวิดไปเป็นกษัตริย์

32. จากคนอิสสาการ์ มีผู้รู้กาละ ทราบว่าอิสราเอลควรทำประการใด มีหัวหน้าสองร้อยคน และญาติของเขาทั้งสิ้นอยู่ใต้บังคับบัญชาของเขา

33. จากคนเศบูลุน มีห้าหมื่นคนที่ฝึกแล้วเตรียมพร้อมเข้าสู่รบ สรรพด้วยอาวุธทุกอย่างเพื่อทำสงครามเพื่อช่วยเหลือมิใช่ด้วยสองจิตสองใจ

34. จากคนนัฟทาลี ผู้บังคับบัญชาหนึ่งพัน ซึ่งมีคนติดโล่และหอกมาด้วยสามหมื่นเจ็ดพันคน

35. จากคนดาน มีคนเตรียมพร้อมทำสงครามสองหมื่นแปดพันหกร้อยคน

36. จากคนอาเซอร์ สี่หมื่นคนฝึกพร้อมที่จะทำสงคราม

37. และจากฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น จากคนรูเบน และคนกาด และคนมณัสนเสห์ครึ่งตระกูล มีหนึ่งแสนสองหมื่นคน ติดอาวุธทุกอย่างเพื่อทำสงคราม

38. ทหารทั้งสิ้นเหล่านี้ พร้อมทั้งจะทำศึก ได้มายังเฮโบรน ด้วยเจตนาเต็มเปี่ยมที่จะเชิญดาวิดเป็นกษัตริย์เหนือ

อิสราเอลทั้งสิ้น ในทำนองเดียวกันบรรดาคนอิสราเอลที่เหลืออยู่ ก็เป็นใจเดียวกันที่จะเชิญดาวิดเป็นกษัตริย์

39. เขาทั้งหลายอยู่ที่นั่นกับดาวิดสามวันกินและดื่ม เพราะว่าพี่น้องของเขาได้เตรียมไว้ให้เขา

40. ยิ่งกว่านั้นผู้ที่อยู่ใกล้เขาทั้งหลายด้วยคือไกลออกไปถึงอิสสาการ์ และเศบูลุน และนัฟทาลีได้จัดอาหารบรรทุกลา อูฐ ล่อ และวัว กับเสบียงอาหารมากมายเป็นแบ้ง ขนมมะเดื่อ ซอองุ่นแห้ง น้ำองุ่น น้ำมัน วัวและแกะ เพราะว่ามีความชื่นบานในอิสราเอล

บทที่ 13

1. ดาวิดได้ทรงหารีอกับนายพันและนายร้อย กับหัวหน้าทุกคน
2. และดาวิดตรัสกับชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวงว่า ถ้าท่านทั้งหลายเห็นด้วย และถ้าเป็นน้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ก็ให้เราทั้งหลายส่งคนไปหาพี่น้องของเรา ผู้ที่เหลืออยู่ในแผ่นดินอิสราเอลทั้งสิ้น ให้ไปยังบุโรหิต และคนเลวีด้วย ผู้ซึ่งอยู่ในหัวเมืองและทุ่งหญ้าของเขา เพื่อให้เขาทั้งหลายมาหาพวกเราพร้อมกัน
3. และให้เราทั้งหลายนำหีบแห่งพระเจ้าของเรามายังเราอีก เพราะเราทั้งหลายมิได้ไต่ถามถึงในสมัยของซาอูล
4. ชุมชนทั้งสิ้นนั้นก็พากันกล่าวว่าพวกเขาจะกระทำตาม เพราะสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องในสายตาของประชาชนทั้งสิ้น
5. เพราะฉะนั้นดาวิดจึงประชุมอิสราเอลทั้งสิ้น ตั้งแต่ชิโรร์แห่งอียิปต์ ถึงทางเข้าเมืองฮามัท เพื่อจะเชิญหีบแห่งพระเจ้าจากคีรียาทเยอาริม
6. ดาวิดกับอิสราเอลทั้งปวงขึ้นไปยังบาอาลาห์ คือคีรียาทเยอาริมซึ่งเป็นของยูดาห์ เพื่อจากที่นั่นจะได้เชิญหีบของพระเจ้าคือพระเยโฮวาห์ ผู้ประทับระหว่างพวกเครูบ อันเป็นหีบที่เรียกกันตามพระนาม
7. และเขาทั้งหลายก็บรรทุกหีบของพระเจ้าไปในเกวียนเล่มใหม่จากเรือนของอาบีนาตบ และอุสซาร์ห์กับอาหิโยเป็นคนขับเกวียน
8. และดาวิดกับอิสราเอลทั้งปวงก็รำเริกันอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าด้วยเต็มกำลังของเขาทั้งหลาย ด้วยเพลง พิณเขาคู่ พิณใหญ่ รำมะนา ฉาบ และแตร
9. และเมื่อเขาทั้งหลายมาถึงลานนวดข้าวของคิโดน อุสซาร์ห์ก็เหยียดมือออกกุมหีบไว้เพราะกลัวสะดุด
10. และพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ได้พลุ่งขึ้นต่ออุสซาร์ห์ และพระองค์ทรงประหารเขา เพราะเขาเหยียดมือออกยังหีบนั้น และเขาก็สิ้นชีวิตต่อพระพักตร์พระเจ้า
11. และดาวิดก็ไม่ทรงพอพระทัย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงทลายออกมาเหนืออุสซาร์ห์ จึงเรียกที่ตรงนั้นว่า เปเรตอุสซาร์ห์ จนถึงทุกวันนี้
12. และดาวิดทรงเกรงกลัวพระเจ้านั้น และพระองค์ตรัสว่า เราจะนำหีบของพระเจ้าไปบ้านไปเมืองอย่างไรได้
13. ดาวิดจึงมิได้ทรงย้ายหีบไปไว้ในนครของดาวิด แต่ทรงนำหีบแะไปไว้ที่บ้านโอบีเดเอโดมคนกัท
14. และหีบของพระเจ้าได้ค้างอยู่กับครวเรือนของโอบีเดเอโดมที่เรือนของเขาสามเดือน และพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยการแก่ครวเรือนของโอบีเดเอโดมกับทั้งสิ้นซึ่งเขามีอยู่

บทที่ 14

1. ฮีรามกษัตริย์เมืองไทรโธได้ทรงส่งผู้สื่อสารมาเฝ้าดาวิด และทรงส่งไม้สนสีดาร์ ทั้งช่างก่อและช่างไม้เพื่อจะสร้างวังถวายพระองค์
2. และดาวิดทรงทราบว่ายเยโฮวาห์ทรงสถาปนาพระองค์เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล เพราะพระราชอาณาจักรของพระองค์ก็เป็นที่ยกย่องอย่างยิ่ง เพื่อเห็นแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์
3. และดาวิดทรงรับมเหสีเพิ่มขึ้นในกรุงเยรูซาเล็ม และดาวิดทรงให้กำเนิดโอรสและธิดาอีก
4. ต่อไปนี้เป็นชื่อราชบุตรซึ่งพระองค์ทรงมีในเยรูซาเล็มคือ ชัมมูอา โชบบั นาธัน ซาโลมอน
5. อิบฮาร์ เอลีชัวา เอลเปเลท
6. โนกาห์ เนเฟก ยาเฟีย
7. เอลีซามา เบเอลยาดา เอลีเฟเลท
8. เมื่อคนฟีลิสเตียได้ยินว่าดาวิดทรงรับการเจิมเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวงแล้ว คนฟีลิสเตียทั้งปวงก็ขึ้นไปแสวงหาดาวิด ดาวิดทรงได้ยินเรื่องนั้นก็เสด็จออกไปสู้รบกับเขาทั้งหลาย
9. ฝ่ายคนฟีลิสเตียได้มาปล้นในหุบเขาเรฟาอิม
10. และดาวิดก็ทรงทูลถามพระเจ้าว่า ควรที่ข้าพระองค์จะขึ้นไปต่อสู้ฟีลิสเตียหรือ พระองค์จะทรงมอบเขาไว้ในมือของข้าพระองค์หรือ และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบพระองค์ว่า ขึ้นไปเถอะ และเราจะมอบเขาไว้ในมือเจ้า
11. และพระองค์เสด็จไปยังบาอัลเปราซิม และดาวิดทรงชนะเขาทั้งหลายที่นั่น และดาวิดตรัสว่า พระเจ้าทรงทะลวงข้าศึกของข้าพเจ้าเหมือนดั่งกระแสน้ำที่พุ่งใส่ เพราะฉะนั้นเขาจึงเรียกที่นั่นว่า บาอัลเปราซิม
12. เขาทั้งหลายก็ทิ้งรูปเคารพของเขาเสียที่นั่น และดาวิดก็ทรงมีพระบัญชา และรูปเคารพเหล่านั้นก็ถูกเผาด้วยไฟเสียหมด
13. และคนฟีลิสเตียยังมาปล้นในหุบเขานั้นอีก
14. และเมื่อดาวิดทูลถามพระเจ้าอีกครั้งหนึ่ง พระเจ้าตรัสตอบพระองค์ว่า เจ้าอย่าขึ้นไปตามเขา จงอ้อมไปและโจมตีเขาที่ตรงข้ามกับหุบเขานั้น
15. และเมื่อเจ้าได้ยินเสียงกระบวนทัพอยู่ที่ยอดหุบเขานั้นแล้ว จงออกไปทำศึก เพราะว่าพระเจ้าได้เสด็จออกไปข้างหน้าเพื่อโจมตีกองทัพของคนฟีลิสเตีย
16. และดาวิดทรงกระทำตามที่พระเจ้ายูซาแก่พระองค์ และเขาทั้งหลายโจมตีกองทัพคนฟีลิสเตียตั้งแต่เมืองกิเบโอนถึงเมืองเกเซอร์
17. กิตติศัพท์ของดาวิดก็ลือไปสู่บรรดาประเทศทั้งหลาย และพระเยโฮวาห์ทรงให้ประชาชาติทั้งปวงครั้นคร้ามดาวิด

บทที่ 15

1. ดาวิดทรงสร้างพระราชวังของพระองค์หลายหลังในนครดาวิด และพระองค์ทรงเตรียมที่ไว้สำหรับหีบของพระเจ้า และทรงตั้งเต็นท์ไว้ให้
2. แล้วดาวิดตรัสว่า นอกจากคนเลวีแล้วไม่ควรที่คนอื่นจะหามหีบของพระเจ้า เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงเลือกเขาให้หามหีบของพระเจ้า และปรนนิบัติพระองค์เป็นนิตย์
3. และดาวิดทรงประชุมอิสราเอลทั้งสิ้นที่เยรูซาเล็ม เพื่อจะนำหีบของพระเยโฮวาห์มาสู่ที่ของหีบนั้น ซึ่งพระองค์ได้ทรงเตรียมไว้ให้
4. และดาวิดทรงรวบรวมลูกหลานของอาโรนและคนเลวี
5. คือจากลูกหลานของโคฮาท ได้อุรีเอลเป็นหัวหน้า พร้อมกับพี่น้องของเขาหนึ่งร้อยยี่สิบคน
6. จากลูกหลานของเมรารี ได้อาสาฮาร์เป็นหัวหน้า พร้อมกับพี่น้องของเขาสองร้อยยี่สิบคน
7. จากลูกหลานของเกอร์โซม ได้โยเอลเป็นหัวหน้า กับพี่น้องของเขาหนึ่งร้อยสามสิบคน
8. จากลูกหลานของเอลีซาฟาน ได้เซไมอาห์เป็นหัวหน้า กับพี่น้องของเขาสองร้อยคน
9. จากลูกหลานของเฮโบรน ได้เอลีเอลเป็นหัวหน้า กับพี่น้องของเขาแปดสิบคน
10. จากลูกหลานของอัสซึเอล ได้อัมมีนาตบเป็นหัวหน้า กับพี่น้องของเขาหนึ่งร้อยสิบสองคน
11. แล้วดาวิดทรงเรียกศาคาโดกและอาบียาธาร์ปุโรหิต และคนเลวีคือ อุรีเอล อาสาฮาร์ โยเอล เซไมอาห์ เอลีเอล และอัมมีนาตบ
12. และตรัสกับเขาทั้งหลายว่า เจ้าทั้งหลายเป็นประมุขของบรรพบุรุษของคนเลวี จงชำระตัวของเจ้าเสีย ทั้งเจ้าและพี่น้องของเจ้า เพื่อเจ้าจะนำหีบของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลขึ้นมายังสถานที่ซึ่งเราได้จัดเตรียมไว้ให้
13. เพราะเจ้ามิได้ไปหามเสียแต่ครั้งแรก พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจึงทรงทลายออกมาเหนือเรา เพราะเรามิได้แสวงหาตามระเบียบอันสมควร
14. แล้วปุโรหิตและคนเลวีจึงได้ชำระตัวของเขาเพื่อจะเชิญหีบของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลขึ้นมา
15. และคนเลวีได้หามหีบของพระเจ้าบนบ่าด้วยคานหาม ดังที่โมเสสได้บัญชาเขาไว้ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์
16. ดาวิดได้ทรงบัญชาแก่บรรดาหัวหน้าของคนเลวีให้แต่งตั้งพี่น้องของเขาให้เป็นนักร้องเล่นเครื่องดนตรี มีพิณใหญ่ พิณเขาคู่ และฉาบ เพื่อทำเสียงดังด้วยความชื่นบาน
17. คนเลวีจึงแต่งตั้งเสมานบุตรชายโยเอล และพี่น้องของเขาคือ อาสาบุตรชายเบเรคิยาห์ และจากลูกหลานเมรารี พี่น้องของเขาชื่อ เอธานบุตรชายคูซาฮาร์
18. และพร้อมกับเขาได้แต่งตั้งพี่น้องของเขาในอันดับสองคือ เศคาริยาห์ เบน ยาอาซีเอล เซมิราโมท เยฮีเอล อุหนี เอลีอับ เบไนยาห์ มาอาเสอาห์ มัททิติยาห์ เอลีฟีล และมิกเนยาห์ และโอเบตเอโดม กับเยฮีเอล เป็นคนเฝ้าประตู
19. นักร้องคือ เสมาน อาสาฟ เอธาน เป็นคนตีฉาบทองสัมฤทธิ์
20. เศคาริยาห์ อาซีเอล เซมิราโมท เยฮีเอล อุหนี เอลีอับ มาอาเสยาห์ และเบไนยาห์ เล่นพิณใหญ่ตามสำเนียงอาลาโมท

21. แต่มีทที่ธียาห์ เอลีฟัล มิกเนยาห์ โอเบดเอโดม เยอีเอล และอาซาซียาห์ เป็นผู้นำด้วยพิณเขาคู่ตามสำเนียงเขมินิท
22. เคนานียาห์หัวหน้าของคนเลวีในเรื่องเพลงเป็นผู้อำนวยการเพลง เพราะเขาเข้าใจดี
23. เบเรคียาห์และเอลคานาห์ เป็นนายประตู่ฝ้าหีบ
24. เซบานียาห์ เยโฮซาฟัท เนธันเอล อามาสัย เศคาริยาห์ เบไนยาห์ และเอลีเยเซอร์บุโรหิตได้เป่าแตรหน้าหีบของพระเจ้า โอเบดเอโดม และเยฮียาห์เป็นนายประตู่ฝ้าหีบด้วย
25. ดาวิด และบรรดาผู้ใหญ่ของอิสราเอล และผู้บัญชากองพัน จึงได้ไปนำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ขึ้นจากเรือนของโอเบดเอโดมด้วยความเปรมปรีดี
26. อยู่มาเพราะพระเจ้าทรงช่วยคนเลวีผู้ห้ามหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายก็ได้ถวายเครื่องบูชาเป็นวัวผู้เจ็ดตัวและแกะผู้เจ็ดตัว
27. ดาวิดทรงฉลองพระองค์ผ้าป่านเนื้อละเอียด ทั้งคนเลวีทั้งปวงผู้ห้ามหีบ และนักร้อง และเคนานียาห์ผู้อำนวยการเพลงของนักร้อง และดาวิดทรงเอโฟดผ้าป่าน
28. ดังนี้แหละคนอิสราเอลทั้งปวงได้นำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาด้วยเสียงโห่ร้อง เสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก เสียงแตร และฉาบ และทำเพลงเสียงดังด้วยพิณใหญ่และพิณเขาคู่
29. และต่อมาเมื่อหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์มาถึงนครดาวิดแล้ว มีคาลราชธิดาของซาอูลแลดูตามช่องพระแกลเห็นกษัตริย์ดาวิดทรงเต้นรำและทรงรำเริงอยู่ พระนางก็มีใจดูหมิ่นพระองค์

บทที่ 16

1. และเขาทั้งหลายได้นำทึบของพระเจ้าเข้ามา วางไว้ภายในเต็นท์ซึ่งดาวิดได้ทรงตั้งไว้ให้ และเขาทั้งหลายได้ถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาต่อพระพักตร์พระเจ้า
2. และเมื่อดาวิดทรงถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาเสร็จแล้ว พระองค์ทรงอวยพระพรแก่ประชาชนในพระนามพระเยโฮวาห์
3. และทรงแจกขนมปังคนละก้อน เนื้อคนละส่วน และขนมองุ่นแห้งคนละอัน แก่บรรดาประชาชนอิสราเอลทั้งชายและหญิง
4. และพระองค์ทรงตั้งคนเลวี่บางคนให้เป็นผู้ปรนนิบัติหน้าทึบของพระเยโฮวาห์ ให้ระลึกถึง ถวายโมทนาและสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล
5. อาสาฟเป็นหัวหน้า และรองท่านคือเศคาริยาห์ เยอีเอล เซมิราโมท เยฮีเอล มิททีธียาห์ เอลีอับ เบไนยาร์ โอบีเดเอโดม และเยอีเอล ผู้ซึ่งจะเล่นพิณใหญ่และพิณเขาคู อาสาฟเป็นคนตีฉาบ
6. และเบไนยาร์กับยาฮาซึเอลบุตรโหโรทจะเป่าแตรเรื่อยไปหน้าทึบพันธสัญญาของพระเจ้า
7. แล้วในวันนั้นดาวิดทรงกำหนดเป็นครั้งแรกให้มีการร้องเพลงโมทนาถวายแด่พระเยโฮวาห์โดยอาสาฟและพี่น้องของท่าน
8. จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ จงร้องทูลออกพระนามพระองค์ จงให้บรรดาพระราชกิจของพระองค์แจ้งแก่ชนชาติทั้งหลาย
9. จงร้องเพลงถวายพระองค์ ร้องเพลงสดุดีถวายพระองค์ จงเล่าถึงการมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์
10. จงอวดพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ ให้จิตใจของบรรดาผู้แสวงหาพระเยโฮวาห์เปรมปรีดิ์
11. จงแสวงหาพระเยโฮวาห์ และพระกำลังของพระองค์ แสงพระพักตร์ของพระองค์เรื่อยไป
12. จงระลึกถึงการอัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ การมหัศจรรย์และคำพิพากษาแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์
13. โอ เชื้อสายของอิสราเอล ผู้รับใช้ของพระองค์ ลูกหลานของยาโคบ ผู้เลือกสรรของพระองค์
14. พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา คำพิพากษาของพระองค์อยู่ทั่วไปในแผ่นดินโลก
15. จงจดจำพันธสัญญาของพระองค์อยู่เป็นนิตย์ คือพระวาทะที่พระองค์ทรงบัญชาไว้ตลอดชั่วหนึ่งพันชั่วอายุ
16. คือพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับอับราฮัม คำปฏิญาณซึ่งทรงกระทำไว้กับอิสอัค
17. ซึ่งพระองค์ทรงยืนยันอีกกับยาโคบให้เป็นพระราชบัญญัติ และแก่อิสราเอลให้เป็นพันธสัญญานิรันดร์
18. ว่า `เราจะให้แผ่นดินคานาอันแก่เจ้า เป็นส่วนมรดกของเจ้าทั้งหลาย'
19. เมื่อเจ้าทั้งหลายยังมีคนจำนวนน้อย จำนวนน้อยจริง ยังเป็นแต่คนอาศัยอยู่ในนั้น
20. พเนจรไปจากประชาชาตินี้ถึงประชาชาตินั้น จากราชอาณาจักรนี้ถึงอีกชนชาติหนึ่ง
21. พระองค์มิได้ทรงยอมให้ผู้ใดบีบบังคับเขา พระองค์ทรงขนานบਖัตริย์หลายองค์ด้วยเห็นแก่เขา
22. ว่า `อย่าแตะต้องบรรดาผู้ที่เราเจิมไว้ อย่าทำอันตรายแก่ผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเรา'
23. แผ่นดินโลกทั้งสิ้น จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ จงประกาศความรอดของพระองค์ทุกๆวัน

24. จงเล่าถึงสง่าราศีของพระองค์ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ถึงการมหัศจรรย์ของพระองค์ท่ามกลางบรรดาชนชาติทั้งหลาย
25. เพราะพระเยโฮวาห์นั้นทรงยิ่งใหญ่และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง พระองค์ทรงเป็นที่เกรงกลัวเหนือพระทั้งปวง
26. เพราะพระทั้งปวงของชนชาติทั้งหลายเป็นรูปเคารพ แต่พระเยโฮวาห์ทรงสร้างฟ้าสวรรค์
27. เกียรติและความโอ้อวดระการมืออยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ กำลังและความขึ้นบานอยู่ในสถานที่ประทับของพระองค์
28. ตระกูลของชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงถวายแด่พระเยโฮวาห์ จงถวายสง่าราศีและกำลังแด่พระเยโฮวาห์
29. จงถวายสง่าราศีซึ่งควรแก่พระนามของพระองค์แด่พระเยโฮวาห์ จงนำเครื่องบูชาและมาเข้าเฝ้าพระองค์ จงนมัสการพระเยโฮวาห์ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์
30. ชาวโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงตัวสั่นต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ เออ พิภพถูกสถาปนาแล้ว จะไม่หวั่นไหวเลย
31. จงให้ฟ้าสวรรค์ยินดีและแผ่นดินโลกเปรมปรีดิ์ ให้เขาพูดในหมู่บรรดาประชาชาติว่า 'พระเยโฮวาห์ทรงครอบครอง'
32. ให้ทะเลคำรน กับสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในนั้น ให้ทุ่งนาเรียงโลด กับสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในนั้น
33. แล้วต้นไม้ทั้งสิ้นของป่าไม้จะร้องเพลง เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ด้วยพระองค์เสด็จมาพิพากษาโลก
34. โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์
35. และท่านจงกล่าวว่า 'ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอจงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด และขอทรงรวบรวมข้าพระองค์ทั้งหลาย และทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งปวงให้พ้นจากประชาชาติทั้งหลาย เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะโมทนาขอบพระคุณพระนามอันบริสุทธิ์ของพระองค์ และสิงโลดในการสรรเสริญพระองค์'
36. จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลแต่โบราณกาลจนถึงนิรันดร์กาล แล้วประชาชนทั้งปวงได้กล่าวว่า เอเมน และได้สรรเสริญพระเยโฮวาห์
37. ดาวิดจึงทรงให้อาสาฟและพี่น้องของท่านอยู่ที่นั่นต่อหน้าหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ ให้ปรนนิบัติอยู่หน้าหีบนั้นเรื่อยไปตามงานประจำวันที่ต้องทำ
38. ทั้งโอเบดเอโดมและพี่น้องหกลีบแปดคนของท่านด้วย ฝ่ายโอเบดเอโดมบุตรชายเยดูธุนกับโฮสาก็ให้เป็นคนเฝ้าประตู
39. และพระองค์ทรงให้ศาโดกบุตรโธดีกับพี่น้องของท่านผู้เป็นบุตรโธดี อยู่หน้าพลับพลาแห่งพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในปุชนียสถานสูงเมืองกิเบโอน
40. เพื่อถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์บนแท่นเครื่องเผาบูชาในในเวลาเช้าเวลาเย็นเสมอ ตามซึ่งได้บันทึกไว้ทั้งสิ้นในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ทรงบัญญัติอิสราเอล
41. เฮมานและเยดูธุนอยู่กับเขาทั้งหลายและบรรดาคนอื่นที่ถูกเลือก และบ่งชื่อไว้ให้ถวายโมทนาแด่พระเยโฮวาห์ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์

42. และพร้อมกับเขาเสมานและเยดูฐุนมีแดรและฉาบเพื่อบรรเลง และเครื่องดนตรีประกอบเพลงถวายพระเจ้า ลูกหลานของเยดูฐุนได้รับแต่งตั้งให้ประจำประตู
43. และประชาชนทั้งปวงต่างก็จากไปยังบ้านของตน และดาวิดเสด็จกลับเพื่ออวยพรแก่ราชวงศ์ของพระองค์

1. อยู่มาเมื่อดาวิดประทับในพระราชวังของพระองค์ ดาวิดตรัสกับนาธันผู้พยากรณ์ว่า ดูเถิด เรายู่ในบ้านทำด้วยไม้สนสีดาร์ แต่หีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์อยู่ภายใต้ม่าน
2. และนาธันทูลดาวิดว่า ขอพระองค์ทรงกระทำทั้งสิ้นตามพระประสงค์ของพระองค์ เพราะพระเจ้าทรงสถิตกับพระองค์
3. แต่อยู่มาในคืนวันนั้นเอง พระวณะของพระเจ้ามาถึงนาธันว่า
4. จงไปบอกดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า `พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าอย่าสร้างนิเวศให้เรายู่
5. เพราะเราไม่เคยอยู่ในนิเวศนับแต่วันที่เราพาอิสราเอลขึ้นมาจากอียิปต์ในวันนี้ แต่เราได้ไปจากเต็นท์นี้ถึงเต็นท์โน้น และจากพลับพลาแห่งนี้ถึงแห่งโน้น
6. ในที่ต่างๆที่เราเคลื่อนไปมากับอิสราเอลทั้งหมด เราได้เคยพูดสักคำกับผู้วินิจฉัยของอิสราเอลคนใด ผู้ที่เราได้บัญชาให้เขาเลี้ยงดูประชาชนของเราหรือว่า ทำไมเจ้ามิได้สร้างนิเวศด้วยไม้สนสีดาร์ให้แก่เรา'
7. เพราะฉะนั้นบัดนี้เจ้าจงกล่าวแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเราว่า `พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เราได้เอาเจ้ามาจากทุ่งหญ้าจากการตามฝูงแพะแกะ เพื่อให้เจ้าเป็นเจ้าเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา
8. และเราได้อยู่กับเจ้าไม่ว่าเจ้าไปที่ไหน และได้ขจัดบรรดาศัตรูของเจ้าให้พินาศ และเราได้กระทำให้เจ้ามีชื่อเสียงใหญ่โตอย่างกับชื่อเสียงของผู้ยิ่งใหญ่ในโลก
9. และเราจะกำหนดที่หนึ่งในอิสราเอลประชาชนของเรา และเราจะปลูกฝังเขาไว้ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้อยู่ในที่ของเขาเอง และไม่ต้องถูกกวาดใจอีก และคนชั่วจะไม่มาตีปล้นเขาตั้งแต่ก่อนมา
10. ตั้งแต่สมัยเมื่อเราตั้งผู้วินิจฉัยเหนืออิสราเอลประชาชนของเรา และเราจะปราบปรามศัตรูทั้งสิ้นของเจ้า ยิ่งกว่านั้นอีก เรากล่าวแก่เจ้าว่า พระเยโฮวาห์จะทรงให้เจ้ามีราชวงศ์
11. และอยู่มาเมื่อวันทั้งหลายของเจ้าครบแล้ว เจ้าจะไปอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า เราจะให้เชื้อสายของเจ้าที่มาภายหลังเจ้าเกิดขึ้น ผู้ซึ่งจะเป็นบุตรชายคนหนึ่งของตัวเอง และเราจะสถาปนาอาณาจักรของเขา
12. เขาจะเป็นผู้สร้างนิเวศให้เรา และเราจะสถาปนาบัลลังก์ของเขาไว้เป็นนิตย์
13. เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา เราจะไม่นำความเมตตาของเราไปจากเขาเสีย อย่างที่เราเอาไปจากคนที่อยู่ก่อนเจ้านั้น
14. แต่เราจะให้เขาดำรงอยู่ในนิเวศของเรา และในอาณาจักรของเราเป็นนิตย์ เราจะสถาปนาบัลลังก์ของเขาไว้เป็นนิตย์'
15. นาธันก็กราบทูลดาวิดตามถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นและตามนิมิตนี้ทั้งหมด
16. แล้วกษัตริย์ดาวิดก็เสด็จเข้าไปประทับนั่งต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และกราบทูลว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าข้าพระองค์เป็นผู้ใดเล่า และราชวงศ์ของข้าพระองค์เป็นอะไรเล่าที่พระองค์ทรงนำข้าพระองค์มาไกลจนถึงแค่นี้
17. ข้าแต่พระเจ้า สิ่งนี้เป็นของเล็กน้อยในสายพระเนตรของพระองค์ เพราะพระองค์ยังตรัสถึงราชวงศ์ของผู้รับใช้ของพระองค์ในอนาคตกาลไกลที่จะมาถึงนั้น และทรงมองข้าพระองค์ตามชนชั้นของมนุษย์ที่มีฐานะอันสูงส่ง ข้าแต่

พระเยโฮวาห์พระเจ้า

18. และดาวิดจะกล่าวทูลอะไรแก่พระองค์ได้อีกในเรื่องเกียรติอันทรงประทานแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงรู้จักผู้รับใช้ของพระองค์

19. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อทรงเห็นแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ และตามน้ำพระทัยของพระองค์เอง พระองค์ทรงกระทำการใหญ่ยิ่งนี้ทั้งสิ้นเพื่อจะกระทำสิ่งใหญ่นี้เป็นที่รู้จักกันไป

20. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ หามิผู้ใดเหมือนพระองค์ที่ไม่ มีพระเจ้าอื่นใดนอกเหนือพระองค์ ตามที่ข้าพระองค์ทั้งหลาย ได้ยินกับหูของข้าพระองค์

21. ประชาชาติอื่นใดบนแผ่นดินโลกเหมือนอิสราเอลประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระเจ้าเสด็จไปไถ่ให้เป็นประชาชนของพระองค์ เพื่อทรงกระทำให้พระองค์มีพระนามใหญ่ยิ่งโดยสิ่งที่ใหญ่โตน่าสะพึงกลัว ในการที่ทรงขับไล่ประชาชาติทั้งหลายให้พ้นหน้าประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงไถ่มาจากอียิปต์

22. และพระองค์ทรงกระทำให้อิสราเอลประชาชนของพระองค์เป็นประชาชนของพระองค์เป็นนิตย์ และข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเขาทั้งหลาย

23. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ บัดนี้ขอให้พระวณะซึ่งพระองค์ตรัสเกี่ยวกับผู้รับใช้ของพระองค์ และเกี่ยวกับราชวงศ์จงดำรงอยู่เป็นนิตย์ และขอพระองค์ทรงกระทำตามที่พระองค์ตรัสแล้วนั้นเถิด

24. และขอพระนามของพระองค์สถาปนาไว้และเกรียงไกรอยู่เป็นนิตย์ ว่า 'พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงเป็นพระเจ้าแห่งอิสราเอล คือพระเจ้าแก่อิสราเอล' และวงศ์ของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์จะถูกสถาปนาไว้ต่อพระพักตร์ของพระองค์

25. เพราะข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงสำแดงแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า พระองค์จะทรงสร้างวงศ์ให้ เพราะฉะนั้นผู้รับใช้ของพระองค์จึงได้ประสบความสำเร็จที่อธิษฐานต่อพระพักตร์พระองค์

26. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ บัดนี้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้า และพระองค์ได้ทรงสัญญาสิ่งที่ดีนี้ให้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์

27. เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอให้เป็นที่พอพระทัยพระองค์ที่จะทรงอวยพระพรแก่วงศ์ของผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อวงศ์นั้นจะดำรงอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เป็นนิตย์ เพราะว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ สิ่งใดที่พระองค์ทรงอำนวยพระพร สิ่งนั้นก็ได้รับพระพรเป็นนิตย์

1. และอยู่ต่อมาดาวิดทรงโจมตีคนฟีลิสเตียและทรงปราบปรามเขาเสีย ทรงยึดเมืองกัทและชนบทของเมืองนั้นจากมือคนฟีลิสเตีย
2. และพระองค์ทรงโจมตีโมอับ และคนโมอับก็เป็นผู้รับใช้ของดาวิดและนำบรรณาการมาถวาย
3. ดาวิดทรงโจมตีฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์ของเมืองโศบัทด้วยตรงไปยังเมืองฮามัท ขณะเมื่อพระองค์เสด็จไปตั้งอำนาจการปกครองของพระองค์ที่แม่น้ำยูเฟรติส
4. และดาวิดทรงยึดถรบจากท่านมาหนึ่งพันคน พลม้าเจ็ดพัน และทหารราบสองหมื่น และดาวิดทรงตัดเอ็นโคนขาฆ่าถรบเสียสิ้น แต่ทรงเหลือไว้ให้พอแก่ถรบหนึ่งร้อยคน
5. และเมื่อคนซีเรียแห่งเมืองดามัสกัสมาช่วยฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์แห่งเมืองโศบัท ดาวิดทรงประหารคนซีเรียเสียสองหมื่นสองพันคน
6. แล้วดาวิดทรงตั้งทหารประจำป้อมในซีเรียแห่งเมืองดามัสกัส และคนซีเรียเป็นผู้รับใช้ของดาวิด และนำบรรณาการมาถวาย ดาวิดเสด็จไป ณ ที่ใด พระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่พระองค์ที่นั่น
7. ดาวิดทรงยึดโล่ทองคำที่ผู้รับใช้ของฮาดัดเอเซอร์ถือ และทรงนำมาที่เยรูซาเล็ม
8. ดาวิดทรงยึดทองสัมฤทธิ์เป็นอันมากจากเมืองทิบหาทและจากเมืองคูน หัวเมืองของฮาดัดเอเซอร์ ซึ่งซาโลมอนทรงใช้สร้างชั้นสาครทองสัมฤทธิ์และเสา และเครื่องใช้ทองสัมฤทธิ์
9. เมื่อโทอูกษัตริย์แห่งเมืองฮามัทได้ยินว่าดาวิดทรงโจมตีกองทัพทั้งสิ้นของฮาดัดเอเซอร์กษัตริย์แห่งเมืองโศบัทแล้ว
ว
10. พระองค์ทรงใช้ฮาโดรัมโอรสของพระองค์ไปเฝ้ากษัตริย์ดาวิดเพื่อรับเสด็จ และถวายพระพรที่พระองค์ทรงรบกับฮาดัดเอเซอร์และทรงชนะ (เพราะว่าฮาดัดเอเซอร์ได้สู้รบกับโทอูบอยๆ) และพระองค์ได้ส่งของทุกอย่างที่ทำด้วยทองคำ ด้วยเงิน และด้วยทองสัมฤทธิ์มาถวาย
11. และกษัตริย์ดาวิดทูลถวายสิ่งเหล่านี้แด่พระเยโฮวาห์ พร้อมกับเงินและทองคำซึ่งพระองค์ทรงนำมาจากประชาชาติทั้งปวง จากเอโดม โมอับ คนอัมโมน คนฟีลิสเตีย และอามาเลซ
12. และอาบีชัยบุตรชายนางเศรูยาห์ได้ประหารคนเอโดมหนึ่งหมื่นแปดพันคนเสียในหุบเขาเกลือ
13. และท่านตั้งทหารประจำป้อมในเอโดม และคนเอโดมทั้งสิ้นได้เป็นคนรับใช้ของดาวิด และพระเยโฮวาห์ทรงประทานชัยชนะแก่ดาวิดไม่ว่าพระองค์เสด็จไป ณ ที่ใดๆ
14. ดาวิดจึงทรงครอบครองเหนืออิสราเอลทั้งสิ้น และพระองค์ทรงให้ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมแก่ประชาชนของพระองค์ทั้งสิ้น
15. และโยอาบบุตรชายนางเศรูยาห์เป็นผู้บัญชาการกองทัพ และเยโฮชาฟัทบุตรชายอาหิลูดเป็นเจ้าของกรมสารบรรณ
16. และศาโดกบุตรชายอาหิหุบและอาหิเมเลคบุตรชายอาบียาธาห์เป็นนุโรหิต และชาวะซาเป็นราชเลขา
17. และเบนายาห์บุตรชายเยโฮยาดาอยู่เหนือคนเคเรธและคนเปเลซ และบรรดาโอรสของดาวิดก็เป็นเจ้าหน้าที่ชั้นหัวหน้าในราชการของกษัตริย์

1. และอยู่ต่อมามีภายหลังนี้หาหาษกษัตริย์ของคนอัมโมนสิ้นพระชนม์ และโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครอบครองแทน
2. และดาวิดตรัสว่า เราจะแสดงความเมตตาต่อฮานูนโอรสของนาหาช เพราะว่าบิดาของท่านได้แสดงความเมตตาต่อเรา ดาวิดจึงทรงส่งผู้สื่อสารไปเล่าโลมท่านเกี่ยวกับบิดาของท่าน และข้าราชการของดาวิดก็มายังฮานูนในแผ่นดินของคนอัมโมน เพื่อจะเล่าโลมท่าน
3. แต่บรรดาเจ้านายของคนอัมโมนทูลฮานูนว่า พระองค์ดำริว่าดาวิดส่งผู้เล่าโลมมาหาพระองค์เพราะนับถือพระราชบิดาของพระองค์เช่นนั้นหรือ ข้าราชการของท่านมาหาพระองค์เพื่อค้นหาและคว้าและสอดแนมแผ่นดินมิใช่หรือ
4. ฮานูนจึงจับข้าราชการของดาวิดและโกนเขาเสีย และตัดเครื่องแต่งกายของเขาออกเสียที่ตรงกลางตรงตะโพก แล้วปล่อยตัวไป
5. เมื่อมีบางคนไปทูลดาวิดถึงเรื่องคนเหล่านั้น พระองค์ก็ทรงใช้ให้ไปรับเขา เพราะคนเหล่านั้นอายุมาก และกษัตริย์ตรัสว่า จงพักอยู่ที่เมืองเยรีโคจนกว่าเคราของท่านทั้งหลายจะขึ้น แล้วจึงค่อยกลับมา
6. เมื่อคนอัมโมนเห็นว่าเขาทั้งหลายเป็นที่เกลียดชังแก่ดาวิด ฮานูนและคนอัมโมนจึงส่งเงินหนึ่งพันตะลันต์ไปจ้างรถรบและพลม้าจากเมโสโปเตเมีย จากซีเรียมาอาคาคห์ และจากโคบบาห์
7. เขาได้จ้างรถรบสามหมื่นสองพันคันและกษัตริย์แห่งเมืองมาอาคาคห์กับกองทัพของท่าน ผู้ซึ่งมาตั้งค่ายอยู่ที่หน้าเมืองเมเดบา และคนอัมโมนก็รวบรวมกันมาจากหัวเมืองของเขาทั้งหลาย และมาทำสงคราม
8. เมื่อดาวิดทรงได้ยินเรื่องนั้นจึงใช้โยอาบ และกองทัพแก่แล้วทหารทั้งสิ้นไป
9. คนอัมโมนออกมาจัดทัพตรงหน้าประตูเมือง และบรรดากษัตริย์ที่ยกมาอยู่ที่ชนบทกลางแจ้งต่างหาก
10. เมื่อโยอาบเห็นว่าการศึกษาชนาบอยู่ข้างหน้าและข้างหลัง ท่านจึงตัดเอาจากบรรดาคณิสราเอลที่สรรไว้แล้วและจัดทัพเข้าไปต่อสู้คนซีเรีย
11. ส่วนคนของท่านที่เหลืออยู่ ท่านก็มอบไว้ในการบังคับบัญชาของอาบีชัยน้องชายของท่าน คนเหล่านั้นก็จัดเข้าสู่กับคนอัมโมน
12. และท่านพูดว่า ถ้ากำลังคนซีเรียแข็งเหลือกำลังของเราแล้วเจ้าจงช่วยเรา แต่ถ้ากำลังคนอัมโมนแข็งเกินกำลังของเรา เราจะช่วยเจ้า
13. จงมีความกล้าหาญเถิด และให้เราประพาดตัวอย่างกล้าหาญเพื่อชนชาติของเรา และเพื่อหัวเมืองของเรา และขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำสิ่งที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์เถิด
14. ดังนั้นโยอาบและประชาชนผู้อยู่กับท่านได้เข้ามาใกล้ข้างหน้าคนซีเรียเพื่อสู้รบกัน และเขาทั้งหลายก็แตกหนีไปต่อหน้าท่าน
15. และเมื่อคนอัมโมนเห็นว่าคนซีเรียหนีไปแล้ว เขาก็หนีไปให้พ้นหน้าอาบีชัยน้องชายของโยอาบด้วย และเข้าไปในเมือง แล้วโยอาบก็กลับมายังเยรูซาเล็ม
16. แต่เมื่อคนซีเรียเห็นว่าเขาพ่ายแพ้แก่อิสราเอล เขาจึงส่งผู้สื่อสารไปนำคนซีเรียซึ่งอยู่ฟากแม่น้ำข้างโน้นออกมา มีไซพัคผู้บังคับบัญชากองทัพของฮาตัดเอเซอร์เป็นหัวหน้าของเขาทั้งหลาย

17. และเมื่อมีคนกราบทูลดาวิด พระองค์ก็ทรงรวมอิสราเอลทั้งสิ้นเข้าด้วยกัน และข้ามแม่น้ำจอร์แดนมาหาเขา และจัดทัพต่อสู้กับเขา และเมื่อดาวิดทรงจัดทัพเข้าต่อสู้กับคนซีเรีย เขาทั้งหลายต่อสู้กับพระองค์
18. และคนซีเรียก็หนีไปต่อหน้าอิสราเอล และดาวิดทรงประหารคนซีเรียคือคนของรถรบเจ็ดพันคนและทหารราบสี่หมื่นคน และฆ่าโซฟัคผู้บัญชาการกองทัพของเขาทั้งหลายด้วย
19. และเมื่อผู้รับใช้ของฮาดัดเอเซอร์เห็นว่าเขาพ่ายแพ้ต่ออิสราเอล เขาก็ยอมทำสันติภาพกับดาวิด และเป็นผู้รับใช้ของพระองค์ คนซีเรียจึงไม่ช่วยคนอัมโมนอีกต่อไป

1. และอยู่มาพอสิ้นปีแล้วเมื่อบรรดากษัตริย์ยกกองทัพออกไปรบ โยอาบก็นำกำลังกองทัพไปกวาดล้างแผ่นดินของคนอัมโมน และมาล้อมเมืองรับบาห์ไว้ แต่ดาวิดประทับที่เยรูซาเล็ม และโยอาบก็โจมตีเมืองรับบาห์ และคว้าเมืองนั้นเสีย
2. และดาวิดทรงถอดมงกุฎจากพระเศียรของกษัตริย์ของเขาทั้งหลาย พระองค์ทรงทราบว่ามงกุฎนั้นมีทองคำหนักหนึ่งตัน และก็มีเพชรพลอยต่างๆ ซึ่งต่อมาอยู่บนพระเศียรของดาวิด และพระองค์ทรงรับของจากเมืองนั้นได้ข้าวของเป็นอันมาก
3. พระองค์ทรงนำประชาชนที่อยู่ในเมืองนั้นออกมา ตั้งเขาให้ทำงานหนักอยู่กับเลื่อยและเหล็กขุดและขวาน และดาวิดทรงกระทำเช่นนั้นแก่หัวเมืองทั้งสิ้นของคนอัมโมน แล้วดาวิดกับประชาชนทั้งปวงก็กลับสู่เยรูซาเล็ม
4. และอยู่มาภายหลังเกิดสงครามขึ้นกับคนฟีลิสเตียที่เมืองเกเซอร์ แล้วสิเบคัยคนหุซาห์ได้สังหารสิบัยผู้เป็นลูกหลานของคนยักษ์เสีย และคนฟีลิสเตียก็ถูกปราบปราม
5. และมีสงครามกับคนฟีลิสเตียอีก และเอลฮานันบุตรชายยาอีร์ได้ฆ่าลามิบุตรชายของโกลิอัทชาวกัทเสีย ผู้มีหอกที่มีด้ามโตเท่าไม้กระพั้นทอผ้า
6. และมีสงครามที่เมืองกัทอีก มีชายคนหนึ่งรูปร่างใหญ่โต ผู้ที่มีมือข้างหนึ่งมีนิ้วหกนิ้ว และนิ้วเท้าข้างละหกนิ้ว จำนวนยี่สิบสี่นิ้ว และเขาเป็นบุตรชายของคนยักษ์ด้วย
7. และเมื่อเขาทำทนายอิสราเอล โยนาธานบุตรชายซิมเอีพระเชษฐาของดาวิดก็ประหารเขาเสีย
8. คนเหล่านี้บังเกิดแก่คนยักษ์ในเมืองกัท และเขาล้มตายด้วยพระหัตถ์ของดาวิด และด้วยมือผู้รับใช้ของพระองค์

1. ชาตานได้ยื่นขึ้นต่อสู้อิสราเอล และดลพระทัยให้ดาวิดนับจำนวนอิสราเอล
2. ดาวิดจึงตรัสกับโยอาบและผู้บังคับบัญชากองทัพว่า จงไปนับอิสราเอลตั้งแต่เมืองเบเออร์เซบาถึงเมืองดาน แล้วนำรายงานมาให้เราเพื่อจะได้ทราบจำนวนรวมของเขาทั้งหลาย
3. แต่โยอาบทูลว่า ขอพระเยโฮวาห์ทรงเพิ่มประชาชนของพระองค์อีกร้อยเท่าของที่มีอยู่แล้ว ข้าแต่กษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์ แต่ประชาชนนี้ทั้งสิ้นเป็นผู้รับใช้ของเจ้านายของข้าพระองค์มิใช่หรือ ไฉนเจ้านายของข้าพระองค์จึงรับสั่งเช่นนี้ ไฉนพระองค์จึงทรงนำการละเมิดมาสู่อิสราเอล
4. แต่โยอาบขัดรับสั่งของกษัตริย์มิได้ โยอาบจึงจากไป และไปตลอดคนอิสราเอลทั้งสิ้น และกลับมายังเยรูซาเล็ม
5. และโยอาบถวายจำนวนประชาชนที่นับได้แก่ดาวิด ในอิสราเอลทั้งสิ้นมีหนึ่งล้านหนึ่งแสนคนที่ชักดาบ และในยูดาห์มีสี่แสนเจ็ดหมื่นคนที่ชักดาบ
6. แต่ท่านมิได้นับเลวีและเบนยามินท่ามกลางจำนวนนั้นด้วย เพราะว่าพระดำรัสของกษัตริย์เป็นที่น่ารังเกียจแก่โยอาบ
7. แต่พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัยในเรื่องนี้ พระองค์จึงทรงลงโทษอิสราเอล
8. และดาวิดทูลพระเจ้าว่า ข้าพระองค์ได้ทำบาปใหญ่ยิ่งในการที่ข้าพระองค์ได้กระทำการสิ่งนี้ ข้าแต่พระองค์ บัดนี้ขอทรงให้อภัยความชั่วช้าของผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้กระทำการอย่างโง่เขลามาก
9. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับกาดผู้ทำนายของดาวิดว่า
10. จงไปบอกดาวิดว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราเสนอเจ้าสามประการ จงเลือกเอาประการหนึ่ง เพื่อเราจะได้กระทำให้แก่เจ้า'
11. กาดจึงเข้าเฝ้าดาวิดและกราบทูลพระองค์ว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงเลือกเอาตามที่เจ้าพอใจ
12. คือ กันดารอาหารสามปี หรือการล้างผลาญโดยศัตรูของเจ้าสามเดือนขณะที่ดาบของศัตรูจะขับเจ้าทัน หรือดาบของพระเยโฮวาห์สามวันคือโรคระบาดบนแผ่นดิน และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ทำลายทั่วไปในดินแดนทั้งสิ้นของอิสราเอล บัดนี้ขอทรงพิจารณาว่าจะให้ข้าพระองค์กราบทูลพระองค์ผู้ทรงใช้ข้าพระองค์มาว่าประการใด
13. แล้วดาวิดตรัสกับกาดว่า เรามีความกระวนกระวายมาก ขอให้เราดกเข้าไปอยู่ในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ เพราะพระกรุณาคุณของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก แต่ขออย่าให้เราดกเข้าไปในมือของมนุษย์เลย
14. ดังนั้นพระเยโฮวาห์ทรงให้โรคระบาดเกิดขึ้นในอิสราเอล และคนอิสราเอลได้ล้มตายเจ็ดหมื่นคน
15. และพระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์ไปยังเยรูซาเล็มเพื่อจะทำลายเสีย แต่เมื่อท่านจะลงมือทำลาย พระเยโฮวาห์ทรงทอดพระเนตร และพระองค์ทรงกลับพระทัยในเหตุร้ายนั้น และพระองค์ตรัสกับทูตสวรรค์ผู้ทำลายนั้นว่า พอแล้วยับยั้งมือของเจ้าได้ ส่วนทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็กำลังยืนอยู่ที่ลานนวดข้าวของโอรันคนเบนุส
16. และดาวิดแหงนพระพักตร์ทรงเห็นทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ยืนระหว่างแผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์ และในมือถือดาบที่ชักออกเหนือบึงเยรูซาเล็ม แล้วดาวิดและพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล ผู้ได้สวมผ้ากระสอบแล้ว ก็ซบหน้าลง
17. และดาวิดทูลพระเจ้าว่า ข้าพระองค์มิใช่หรือที่บัญชาให้นับประชาชน ข้าพระองค์เป็นผู้ได้กระทำการบาป และได้

กระทำความชั่วร้ายยิ่งนัก แต่บรรดาแกะเหล่านี้เขาได้ทำอะไร ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระหัตถ์ของพระองค์อยู่เหนือข้าพระองค์ และราชวงศ์ของข้าพระองค์ แต่ขออย่าให้โรคภัยนั้นอยู่เหนือประชาชนของพระองค์

18. แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ได้บัญชาให้กาดทูลดาวิดว่า ให้ดาวิดขึ้นไปสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่ลานนวดข้าวของโอโรันคนเยบูน

19. ดาวิดจึงเสด็จขึ้นไปตามคำของกาด ซึ่งท่านได้กราบทูลในพระนามของพระเยโฮวาห์

20. ฝ่ายโอโรันกำลังนวดข้าวสาลีอยู่ ท่านหันมาเห็นทูตสวรรค์ บุตรชายสี่คนของท่านที่อยู่กับท่านก็ซ่อนตัวเสีย

21. เมื่อดาวิดเสด็จมายังโอโรัน โอโรันมองเห็นดาวิด และออกไปจากลานนวดข้าวถวายบังคมดาวิดด้วยชบหน้าลงถึงดิน

22. และดาวิดตรัสกับโอโรันว่า จงให้ที่ลานนวดข้าวแก่เราเถิด เพื่อเราจะสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์บนนั้น จงให้แก่เราตามราคาเต็ม เพื่อว่าโรคระบาดนั้นจะได้ระงับเสียจากประชาชน

23. แล้วโอโรันกราบทูลดาวิดว่า ขอทรงรับไปเถิดพะยะคะ และขออัคริยี่เจ้านายของข้าพระองค์กระทำสิ่งที่พระองค์ทรงเห็นชอบเถิด นี่พะยะคะ ข้าพระองค์ขอถวายวัวสำหรับเครื่องเผาบูชา และถวายเลื้อนนวดข้าวให้เป็นฟืน แล้วข้าวสาลีเป็นธัญญาบูชา ข้าพระองค์ขอถวายหมด

24. แต่อัคริยี่ดาวิดตรัสกับโอโรันว่า หามิได้ แต่เราจะซื้อเอาตามราคาเต็ม เราจะไม่เอาของของเจ้าถวายพระเยโฮวาห์ หรือถวายสิ่งที่เรามีได้เสียค่าเป็นเครื่องเผาบูชา

25. ดาวิดจึงทรงชำระให้โอโรันเป็นทองคำน้ำหนักหกร้อยเชเชลเพื่อที่นั่น

26. ดาวิดก็ทรงสร้างแท่นบูชาถวายแด่พระเยโฮวาห์ที่นั่น และทรงถวายเครื่องเผาบูชา และเครื่องสันติบูชา และกราบทูลออกพระนามพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงตอบพระองค์ด้วยไฟจากสวรรค์บนแท่นเครื่องเผาบูชา

27. แล้วพระเยโฮวาห์ก็ทรงบัญชาทูตสวรรค์ และท่านก็เอาดาบใส่ฝักเสีย

28. ครั้งนั้น เมื่อดาวิดทรงเห็นว่าพระเยโฮวาห์ทรงตอบพระองค์ที่ลานนวดข้าวของโอโรันคนเยบูน พระองค์ก็ทรงถวายสัตวบูชาที่นั่น

29. เพราะพลังของพระเยโฮวาห์ซึ่งโมเสสได้สร้างขึ้นในถิ่นทุรกันดาร และแท่นเครื่องเผาบูชา ในเวลานั้นอยู่ในปูชนียสถานสูงที่กิเบโอน

30. แต่ดาวิดจะไปทูลถามพระเจ้าที่นั่นไม่ได้ เพราะพระองค์ทรงกลัวดาบของทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์

1. แล้วดาวิดตรัสว่า นี่แหละพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้า นี่แหละแท่นเครื่องเผาบูชาสำหรับอิสราเอล
2. ดาวิดทรงบัญชาให้รวบรวมคนต่างด้าวที่อยู่ในแผ่นดินอิสราเอล และพระองค์ทรงจัดคนสกัดหินให้เตรียมหินสกัดเพื่อสร้างพระนิเวศของพระเจ้า
3. ดาวิดยังทรงจัดสะสมเหล็กเป็นจำนวนมาก เพื่อเป็นดาบของบานประตูรั้วและเป็นเหล็กหนึบ ทั้งทองสัมฤทธิ์เป็นจำนวนมากเหลือที่จะชั่งได้
4. และไม้สนสีดาร์นับไม่ถ้วน เพราะว่าชาวไซดอน และชาวไทระ ได้นำไม้สนสีดาร์จำนวนมากมายมาถวายดาวิด
5. เพราะดาวิดตรัสว่า ชาวโลมอนบุตรชายของเรายังเด็กอยู่และไม่เคยงาน และพระนิเวศซึ่งจะสร้างถวายพระเยโฮวาห์นั้นต้องทรูทรอยอย่างยิ่ง มีชื่อเสียงและสง่าราศีในบรรดาประเทศทั้งหลาย เพราะฉะนั้นเราจึงจะจัดเตรียมไว้ ดาวิดจึงทรงจัดวัตถุดิบจำนวนมากก่อนพระองค์สิ้นพระชนม์
6. แล้วพระองค์ทรงเรียกชาวโลมอนราชโอรสของพระองค์ และกำชับท่านให้สร้างพระนิเวศถวายพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล
7. ดาวิดรับสั่งชาวโลมอนว่า ลูกเอ๋ย เรามีใจประสงค์ที่จะสร้างพระนิเวศถวายพระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา
8. แต่พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเราว่า `เจ้าได้ทำให้โลหิตตกมาก และได้ทำสงครามใหญ่โต เจ้าอย่าสร้างพระนิเวศเพื่อนามของเราเลย เพราะเจ้าได้ทำให้โลหิตตกเป็นอันมากต่อสายตาของเราบนแผ่นดินโลก
9. ดูกูเถิด บุตรชายคนหนึ่งจะบังเกิดมาแก่เจ้า เขาจะเป็นคนแห่งความสงบ เราจะให้ความสงบแก่เขาให้พ้นจากศัตรูทั้งสิ้นของเขารอบข้าง เพราะเขาจะมีชื่อว่าชาวโลมอน และเราจะให้สันติภาพและความสงบแก่อิสราเอลในสมัยของเขา
10. เขาจะสร้างพระนิเวศเพื่อนามของเรา เขาจะเป็นบุตรของเรา และเราจะเป็นบิดาของเขา และเราจะสถาปนาราชบัลลังก์ของเขาเหนืออิสราเอลเป็นนิตย์'
11. นี่แหละ ลูกของข้าเอ๋ย ขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับเจ้า และขอให้เจ้ามีความสำเร็จ และสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าสำเร็จดังที่พระองค์ตรัสถึงเรื่องเจ้า
12. ขอเพียงพระเยโฮวาห์ประสาขาให้เจ้ามีความเฉลียวฉลาดและความเข้าใจ และทรงตั้งเจ้าให้ปกครองอิสราเอลและทรงโปรดให้เจ้ารักษาพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
13. แล้วเจ้าจะทำสำเร็จ ถ้าเจ้าจะระมัดระวังที่จะปฏิบัติตามกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชากับโมเสสเกี่ยวกับอิสราเอล จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่างกลัวและอย่าท้อถอยเลย
14. และดูเถิด เราได้จัดเตรียมไว้เพื่อพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ด้วยความยากเหนื่อยอย่างยิ่ง เป็นทองคำหนักหนึ่งแสนตะลันต์ เงินหนักหนึ่งล้านตะลันต์ ทองสัมฤทธิ์และเหล็กเหลือที่จะชั่ง เพราะมีมากมายเหลือเกิน เราได้จัดเตรียมตัวไม้และหินด้วย เจ้าจะเพิ่มเติมเข้าอีกก็ได้
15. ยิ่งกว่านั้นเจ้ามีคนทำงานมากมาย คือช่างสกัดหิน ช่างก่อ ช่างไม้ และช่างฝีมือทุกชนิด

16. ส่วนทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ และเหล็กนั้นก็ยังมีมากมายเหลือที่จะนับได้ ลูกขึ้นทำไปเถิด ขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับเจ้า
17. ดาวิดทรงบัญชาประมุขทั้งปวงของอิสราเอลให้ช่วยซาโลมอนโอรสของพระองค์ด้วยว่า
18. พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทรงสถิตอยู่กับเจ้ามิใช่หรือ และพระองค์มิได้ประทานการหยุดพักสงบแก่เจ้าทุกด้านหรือ เพราะพระองค์ทรงมอบชาวแผ่นดินนี้ไว้ในมือของเรา และแผ่นดินนั้นก็ราบคาบต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์และต่อหน้าประชาชนของพระองค์
19. บัดนี้จงตั้งใจตั้งใจของเจ้าที่จะแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า จงลุกขึ้นสร้างสถานบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้า เพื่อว่าหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ก็ดี และเครื่องใช้อันบริสุทธิ์ของพระเจ้ายกก็ดี จะได้นำเอามาไว้ในพระนิเวศที่จะสร้างขึ้นเพื่อพระนามของพระเยโฮวาห์

บทที่ 23

1. เมื่อดาวิดทรงชราและห่อหมแล้ว พระองค์ทรงตั้งซาโลมอนโอรสของพระองค์ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอล
2. ดาวิดทรงให้ประชุมเจ้านายทั้งสิ้นของอิสราเอล และบรรดาปุโรหิตและคนเลวี
3. คนเลวี่นั้นอายุตั้งแต่สามสิบขึ้นไปก็ให้นับไว้ และรวมได้สามหมื่นแปดพันคน
4. ดาวิดตรัสว่า จากพวกนี้ สองหมื่นสี่พันคนจะต้องดูแลการงานในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และหกพันคนเป็นเจ้าหน้าที่และผู้วินิจฉัย
5. สี่พันคนเป็นนายประตู และอีกสี่พันคนจะถวายสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์ด้วยเครื่องดนตรีซึ่งเราได้สร้างไว้ให้ใช้สรรเสริญ
6. และดาวิดทรงจัดแบ่งเป็นกองๆตามบุตรชายของเลวี คือ เกอร์โซม โคฮาต และเมราวี
7. จากคนเกอร์โซมคือลาดานและซิเมอี
8. บุตรชายของลาดานคือ เยฮีเอลผู้เป็นหัวหน้า และเศซาม และโยเอล สามคน
9. บุตรชายของซิเมอีคือ เซโลมิท ฮาซีเอล และฮาราน สามคน คนเหล่านี้เป็นประมุขของบรรพบุรุษลาดาน
10. และบุตรชายของซิเมอีคือ ยาหาท ตินา เยอูช และเบรียห์ ทั้งสี่คนนี้เป็นบุตรชายของซิเมอี
11. และยาหาทเป็นหัวหน้า และศิซาร์เป็นที่สอง แต่เยอูชและเบรียห์ไม่มีบุตรชายมาก เพราะฉะนั้นในการนับจึงรวมเข้าเป็นเรือนบรรพบุรุษเดียวกัน
12. บุตรชายของโคฮาตคือ อัมราม อิสฮาร์ เฮโบรน และอุสซีเอล สี่คน
13. บุตรชายของอัมรามคือ อาโรนและโมเสส เขาตั้งอาโรนไว้ต่างหากให้เป็นผู้ทำพิธีชำระสิ่งของที่บริสุทธิ์ที่สุด ทั้งเขาและบุตรชายของเขาสืบไปเป็นนิตย์ เพื่อเผาเครื่องหอมถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์และปรนนิบัติพระองค์และอวยพระพรในพระนามของพระองค์เป็นนิตย์
14. ฝ่ายโมเสสคนของพระเจ้านั้น บุตรชายของท่านมีชื่อเสียงท่ามกลางคนตระกูลเลวี
15. บุตรชายของโมเสสคือ เกอร์โซม กับ เอลีเยเซอร์
16. บุตรชายของเกอร์โซมคือ เซบูนเอลผู้เป็นหัวหน้า
17. บุตรชายของเอลีเยเซอร์คือ เรห์บยาห์ผู้เป็นหัวหน้า เอลีเยเซอร์ไม่มีบุตรชายอีก แต่บุตรชายของเรห์บยาห์มีมาก
18. บุตรชายของอิสฮาร์คือ เซโลมิทผู้เป็นหัวหน้า
19. บุตรชายของเฮโบรนคือ เยรียห์ผู้เป็นหัวหน้า อามารียาห์ที่สอง ยาฮาซีเอลที่สาม และเยคาเมอัมที่สี่
20. บุตรชายของอุสซีเอลคือ มีคาห์ผู้เป็นหัวหน้า และอิสซืออาห์ที่สอง
21. บุตรชายของเมราวีคือ มาร์ลีและมุซึ บุตรชายของมาร์ลีคือ เอเลอาซาร์และคิช
22. เอเลอาซาร์สิ้นชีวิตไม่มีบุตรชาย มีแต่บุตรสาว บุตรชายของคิชผู้เป็นญาติของเขาแต่งงานกับเขา
23. บุตรชายของมุซึคือ มาร์ลี เอเดอร์ และเยรีโมท สามคน
24. คนเหล่านี้เป็นคนเลวีตามเรือนบรรพบุรุษของเขา เป็นประมุขของบรรพบุรุษของเขา ตามที่เขาได้ขึ้นทะเบียนไว้

ตามจำนวนชื่อรายบุคคล อายุตั้งแต่ยี่สิบปีขึ้นไป ผู้ซึ่งจะทำงานปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

25. เพราะดาวิดตรัสว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลได้ประกาศการหยุดพักสงบแก่ประชาชนของพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มเป็นนิตย์

26. และคนเลวีจึงไม่ต้องหาหามพลับพลาหรือเครื่องใช้ใดๆเพื่องานปรนนิบัติอีกเลย

27. เพราะตามพระดำรัสสุดท้ายของดาวิด คนเลวีตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไปถูกนับ

28. แต่หน้าที่ของเขาจะต้องคอยช่วยบุตรชายของอาโรนในงานปรนนิบัติพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ มีงานดูแลลาน และห้องและงานชำระของทุกอย่างที่บริสุทธิ์ และงานใดๆซึ่งเป็นงานปรนนิบัติของพระนิเวศแห่งพระเจ้า

29. และช่วยเกี่ยวกับเรื่องขนมปังหน้าพระพักตร์ด้วย เรื่องยอดแบ่งสำหรับธัญญาบูชา ขนมไร้เชื้อแผ่นของปังบูชาของบูชาคฤกน้ำมัน และเครื่องตวง เครื่องวัดทุกขนาด

30. และทุกๆเช้าเขาจะต้องยื่นโมทนาและสรรเสริญพระเยโฮวาห์ และเวลาเย็นก็เช่นเดียวกัน

31. ทั้งในเวลาเมื่อถวายบรรดาเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ในวันสะบาโต ในวันขึ้นหนึ่งค่ำ ในวันเทศกาลกำหนดตามจำนวนที่กำหนดให้ถวายบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ทุกวันเรื่อยไป

32. ดังนั้นแหละเขาจะดูแลพลับพลาแห่งชุมนุมและดูแลที่บริสุทธิ์ และจะรับใช้บุตรชายของอาโรนพี่น้องของเขา เพื่อทำงานปรนนิบัติแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

1. กองเวรของลูกหลานอาโรนมีดังนี้ บุตรชายของอาโรนคือ นาดับ อาบีสุ เอเลอาซาร์ และอิธามาร์
2. แต่นาดับและอาบีสุสิ้นชีวิตก่อนบิดาของตนและไม่มีบุตร เอเลอาซาร์และอิธามาร์จึงทำหน้าที่ตำแหน่งปุโรหิต
3. ด้วยความช่วยเหลือของศาโดกบุตรชายเอเลอาซาร์ และอาหิเมเลคบุตรชายอิธามาร์ ดาวิดได้ทรงจัดเป็นเวรตามหน้าที่ในการปรนนิบัติของเขาทั้งหลาย
4. มีหัวหน้าในหมู่บุตรชายของเอเลอาซาร์มากกว่าในหมู่บุตรชายของอิธามาร์ เขาจึงจัดแบ่งดังนี้ พวกบุตรชายของเอเลอาซาร์มีสิบหกคนเป็นหัวหน้าตามเรือนบรรพบุรุษของเขา และในหมู่พวกบุตรชายของอิธามาร์ตามเรือนบรรพบุรุษของเขามีแปดคน
5. เขาทั้งหลายจัดแบ่งด้วยสลาก เหมือนกันหมด เพราะมีเจ้าหน้าที่ของสถานบริสุทธิ์ และเจ้าหน้าที่แห่งพระนิเวศของพระเจ้า เป็นบุตรชายของเอเลอาซาร์กับบุตรชายของอิธามาร์ทั้งสองฝ่าย
6. และเขาไม่เอาหีบบุตรชายนาธันเอลอาลักษณ์ ผู้เป็นพวกเลวี ได้บันทึกไว้ต่อพระพักตร์กษัตริย์ ต่อหน้าเจ้านาย และศาโดกปุโรหิต และอาหิเมเลคบุตรชายอาบียาซาร์ และต่อหน้าประมุขของบรรพบุรุษของปุโรหิตและของคนเลวี เขาจับสลากครอบคร้วหนึ่งจากเอเลอาซาร์ และจับสลากครอบคร้วหนึ่งจากอิธามาร์
7. สลากแรกตกกับเยโฮยาริบ ที่สองตกแก่เยดาياهو
8. ที่สามแก่ฮาริม ที่สี่แก่เสโอริม
9. ที่ห้าแก่มัลคิยาห์ ที่หกแก่มียามิน
10. ที่เจ็ดแก่ฮักโซส ที่แปดแก่อาบียาห์
11. ที่เก้าแก่เยชูอา ที่สิบแก่เชคานิยาห์
12. ที่สิบเอ็ดแก่เอลียาซิบ ที่สิบสองแก่ยาคิม
13. ที่สิบสามแก่หุปปาห์ ที่สิบสี่แก่เยเชเบอับ
14. ที่สิบห้าแก่บิลกาห์ ที่สิบหกแก่อิมเมอร์
15. ที่สิบเจ็ดแก่เฮซ็ีร์ ที่สิบแปดแก่อัฟเชส
16. ที่สิบเก้าแก่เปธาหิยาห์ ที่ยี่สิบแก่เยเฮเซเคล
17. ที่ยี่สิบเอ็ดแก่ยาคีน ที่ยี่สิบสองแก่กามูล
18. ที่ยี่สิบสามแก่เดไลยาห์ ที่ยี่สิบสี่แก่มาอาชิยาห์
19. คนเหล่านี้มีหน้าที่กำหนดของเขาในการปรนนิบัติที่จะเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ตามระเบียบที่อาโรนบิดาของเขาได้ตั้งไว้สำหรับเขาทั้งหลาย ดังที่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ทรงบัญชาเขาไว้
20. ฝ่ายลูกหลานของเลวีที่เหลืออยู่คือ จากบุตรชายของอัมรามมี ชูบาเอล จากบุตรชายของชูบาเอลมี เยเดยาห์
21. ฝ่ายเรหับยาห์ คือจากบุตรชายของเรหับยาห์มี อิสซืออาห์ ผู้เป็นหัวหน้า
22. จากคนอิสฮาร์มี เซโลโมท จากบุตรชายของเซโลโมทมี ยาหาท
23. และบุตรชายของเฮโบรนคือ เยรียาห์ผู้เป็นหัวหน้า อามาริยาห์ที่สอง ยาฮาซีเอลที่สาม เยคาเมอัมที่สี่

24. บุตรชายของอุสซีเอลคือ มีคาห์ บุตรชายของมีคาห์คือ ซามีร์
25. น้องชายของมีคาห์คือ อิสซีอาห์ บุตรชายของอิสซีอาห์คือ เศคาริยาห์
26. บุตรชายของเมรารีคือ มาห์ลีและมุซึ บุตรชายของยาอาซึยาห์คือ เบโน
27. ฝ่ายลูกหลานของเมรารีคือ ของยาอาซึยาห์มี เบโน โซฮัม ตักเกอร์ และอิบรี
28. ของมาห์ลีคือ เอเลอาซาร์ผู้ไม่มีบุตรชาย
29. ของคีซ บุตรชายของคีซคือ เยราเมเอล
30. บุตรชายของมุซึคือ มาห์ลี เอเตอร์ และเยรีโมท คนเหล่านี้เป็นลูกหลานของคนเลวี ตามเรือนบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย
31. คนเหล่านี้คือ แต่ละหัวหน้าเรือนบรรพบุรุษ และน้องชายของเขาก็เหมือนกันได้จับสลากด้วยอย่างเดียวกับพี่น้องของเขา คือ บุตรชายของอาโรน ต่อพระพักตร์ของกษัตริย์ดาวิด ศาโดก อาหิเมเลค และต่อประมุขของบรรพบุรุษของปุโรหิตและของคนเลวี

1. ดาวิดและบรรดาหัวหน้าของผู้ปรนนิบัติได้จัดแยกบางคนไว้สำหรับการปรนนิบัติ คือจากลูกหลานของอาสาฟ และของเฮมาน และของเยดูธุน ผู้ซึ่งจะพยากรณ์ด้วยพิณเขาคู่ ด้วยพิณใหญ่และด้วยฉาบ รายชื่อของผู้ทำงานตามหน้าที่ของเขา คือ
2. จากลูกหลานของอาสาฟคือ คักเกอร์ โยเซฟ เนธานิยาห์ และอาซาเรลาห์ ลูกหลานของอาสาฟ ภายใต้การนำของอาสาฟ ผู้พยากรณ์ภายใต้พระราชดำรัสสั่งของกษัตริย์
3. จากเยดูธุน คือลูกหลานของเยดูธุนมี เกดาลิยาห์ เศรี เยชายาห์ ฮาซาบิยาห์ และมัทธิยาห์ หกคนภายใต้การนำของเยดูธุนบิดาของเขา ผู้พยากรณ์ด้วยพิณเขาคู่ในการโมทนาและสรรเสริญต่อพระเยโฮวาห์
4. จากเฮมาน คือลูกหลานของเฮมานมี บุคคิยาห์ มัทธานิยาห์ อูสซีเอล เซบบูล และเยรีโมท ฮานานิยาห์ ฮานานี เอเลียธาห์ กิดดาลที และโรมัมทีเอเซอร์ โยชเบคาซาร์ มัลโลธิ โฮธีร์ และมาหะซีโอท
5. คนเหล่านี้เป็นบุตรชายของเฮมานผู้ทำนายของกษัตริย์ตามพระวณะของพระเจ้าเพื่อจะเป่าแตร และพระเจ้าทรงประทานบุตรชายสิบสี่คน และบุตรสาวสามคนแก่เฮมาน
6. เขาทั้งหลายทุกคนอยู่ภายใต้การนำของบิดาของเขาเพื่อประกอบเพลงในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ด้วยฉาบพิณใหญ่ และพิณเขาคู่ เพื่อการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้า อาสาฟ เยดูธุน และเฮมาน อยู่ภายใต้พระราชดำรัสสั่งของกษัตริย์
7. จำนวนคนของเขารวมทั้งพี่น้องของเขา ผู้รับการฝึกในการร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ทุกคนผู้มีความชำนาญ มีสองร้อยแปดสิบแปดคน
8. เขาทั้งหลายจับสลากหน้าที่ของเขา ทั้งผู้น้อย ผู้ใหญ่ ครูและศิษย์ก็เหมือนกัน
9. สลากแรกตกเป็นพวกของอาสาฟได้แก่โยเซฟ ที่สองได้แก่เกดาลิยาห์ พร้อมกับพี่น้องและบุตรชายของเขา สิบสองคน
10. ที่สามตกแก่คักเกอร์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน
11. ที่สี่ได้แก่อัสรี พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน
12. ที่ห้าได้แก่เนธานิยาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน
13. ที่หกได้แก่บุคคิยาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน
14. ที่เจ็ดได้แก่เยซาเรลาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน
15. ที่แปดได้แก่เยชายาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน
16. ที่เก้าได้แก่มัทธิยาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน
17. ที่สิบได้แก่ชิมเอี พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน
18. ที่สิบเอ็ดได้แก่อาซาเรล พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน
19. ที่สิบสองได้แก่ฮาซาบิยาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน
20. ที่สิบสามได้แก่เซบบูล พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา สิบสองคน

21. ที่ลึบสี่ได้แก่แมททีริยาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา ลึบสองคน
22. ที่ลึบห้าได้แก่เยรีโมท พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา ลึบสองคน
23. ที่ลึบหกได้แก่ฮานานิยาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา ลึบสองคน
24. ที่ลึบเจ็ดได้แก่โยชเบคาซาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา ลึบสองคน
25. ที่ลึบแปดได้แก่ฮานานี พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา ลึบสองคน
26. ที่ลึบเก้าได้แก่มัลโลธิ์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา ลึบสองคน
27. ที่ลึบสิบได้แก่เอลียาธาห์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา ลึบสองคน
28. ที่ลึบสิบเอ็ดได้แก่โฮธีร์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา ลึบสองคน
29. ที่ลึบสิบสองได้แก่กิดดาลที พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา ลึบสองคน
30. ที่ลึบสิบสามได้แก่มาหะชิโอท พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา ลึบสองคน
31. ที่ลึบสี่ได้แก่โรมัมที่เอเซอร์ พร้อมกับบุตรชายของเขาและพี่น้องของเขา ลึบสองคน

1. ฝ่ายกองเวรเฝ้าประตู จากคนโคราห์มี เมเซเลมียาห์บุตรชายโคเร เป็นลูกหลานของอาสาฟ
2. และเมเซเลมียาห์มีบุตรชายคือ เศคาริยาห์ บุตรหับวี เยดียาเอล ที่สอง เศบาดียาห์ ที่สาม ยาพนี่เอล ที่สี่
3. เอลาม ที่ห้า เยโฮฮานัน ที่หก เอลีโอนัย ที่เจ็ด
4. และโอเบดเอโดมมีบุตรชายคือ เซไมอาห์ บุตรหับวี เยโฮชาบาด ที่สอง โยอาห์ ที่สาม สาการ์ ที่สี่ เนธันเอล ที่ห้า
5. อัมมีเอล ที่หก อิสสาการ์ ที่เจ็ด เปอูลเลชัย ที่แปด เพราะว่าพระเจ้าทรงอำนวยการพระพรแก่เขา
6. และแก่เซไมอาห์บุตรชายของเขาด้วย มีบุตรชายหลายคนเกิดแก่เขา เป็นผู้ปกครองในครัวเรือนบิดาของเขา เพราะเขาทั้งหลายเป็นคนมีอำนาจใหญ่โตและกล้าหาญ
7. บุตรชายของเซไมอาห์คือ โอทนี่ เรฟาเอล โอเบด และเอลซาบาด ผู้ซึ่งพี่น้องของเขาเป็นคนที่กำลังคือ เอลีชู และเสมาคิยาห์
8. คนเหล่านี้ทั้งหมดเป็นบุตรชายของโอเบดเอโดมกับบุตรชายและพี่น้องของเขา เป็นคนสามารถมีกำลังเหมาะแก่การปรนนิบัติ เป็นของโอเบดเอโดมหกสิบสองคน
9. และเมเซเลมียาห์มีบุตรชายและพี่น้องเป็นคนที่กำลังสิบแปดคน
10. และโฮสาร์ผู้เป็นลูกหลานของเมรารีมีบุตรชายคือ ซิมรี ผู้เป็นหัวหน้า (เพราะถึงเขาจะไม่เป็นบุตรหับวี บิดาของเขาทำให้เขาเป็นหัวหน้า)
11. ฮิลคิยาห์ ที่สอง เทบาลิยาห์ ที่สาม เศคาริยาห์ ที่สี่ บุตรชายและพี่น้องของโฮสาร์ทั้งสิ้น มีสิบสามคน
12. กองเวรเฝ้าประตูเหล่านี้ตามคนผู้เป็นหัวหน้าของเขา มีหน้าที่เช่นเดียวกับพี่น้องของเขา ในการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
13. และเขาจับสลากกันตามเรือนบรรพบุรุษของเขา ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่เหมือนกัน สำหรับใครอยู่ประตูไหน
14. สลากสำหรับด้านตะวันออกตกแก่เซเลมียาห์ เขาจับสลากให้บุตรชายของเขาคือเศคาริยาห์ด้วย เขาเป็นที่ปรึกษาที่เฉลียวฉลาด และสลากของเขาออกมาสำหรับด้านเหนือ
15. ของโอเบดเอโดมออกมาสำหรับด้านใต้ คลังพัสดุนั้นเขาจัดให้บุตรชายของเขาดูแล
16. ส่วนของซุบปิมและโฮสาร์ ออกมาสำหรับด้านตะวันตก ที่ประตูซัลเลเคท ตามถนนที่ขึ้นไป กำหนดยามตามยาม
17. ด้านตะวันออกมีคนเลวีหกคน ด้านเหนือมีสี่คนทุกวัน ด้านใต้วันละสี่คนทุกวัน และสองคูที่คลังพัสดุ
18. สำหรับระเบียบทางตะวันตกนั้น มีสี่คนที่ถนนและสองคนที่ระเบียบ
19. คนเหล่านี้เป็นเวรเฝ้าประตูจากลูกหลานของโคราห์ และลูกหลานของเมรารี
20. จากคนเลวีนัน อาหิยาห์ดูแลคลังพระนิเวศของพระเจ้า และคลังสิ่งของถวาย
21. ลูกหลานของลาดานคือ ลูกหลานของคนเกอร์โซน ที่เป็นบุตรชายของลาดาน บรรดาหัวหน้าของลาดาน คนเกอร์โซนคือ เยฮีเอลี
22. บุตรชายของเยฮีเอลีคือ เศธามและโยเอลน้องชายของเขา เป็นผู้ดูแลคลังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
23. จากคนอัมราม คนอิสฮาร์ คนเฮโบรน และคนอุสซีเอล

24. และเชบูนเอล บุตรชายของเกอร์โซม ผู้เป็นบุตรชายของโมเสส เป็นนายคลังใหญ่
25. พี่น้องของเขาคือ จากเอลีเยเซอร์มี เรห์บยาห์เป็นบุตรชาย บุตรชายของเรห์บยาห์คือ เยซาياهو บุตรชายของเยซาياهوคือ โยรัม บุตรชายของโยรัมคือ ศิครี บุตรชายของศิครีคือ เซโลมิต
26. เซโลมิตคนนี้และพี่น้องของเขาเป็นผู้ดูแลคลังของถวายทั้งสิ้น ซึ่งกษัตริย์ดาวิด และบรรดาหัวหน้า และนายพัน นายร้อย และผู้บัญชาการกองทัพได้มอบถวายไว้
27. จากของที่รับได้ซึ่งเขาได้ในสงคราม เขาทั้งหลายมอบถวายเพื่อแก่การซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
28. และซึ่งซาบูลผู้ทำนาย และซาอูลบุตรชายศิซ และอับเนอร์บุตรชายเนอร์ และโยอาบบุตรชายนางเศรฺยูาห์ได้ถวายไว้ ของถวายทั้งสิ้นอยู่ในความดูแลของเซโลมิตและพี่น้องของเขา
29. จากคนอิสฮาร์ เคนานียาห์และบุตรชายของเขาได้รับแต่งตั้งให้มีหน้าที่ภายนอกสำหรับอิสราเอล ให้เป็นเจ้าหน้าที่และเป็นผู้วินิจฉัย
30. จากคนเฮโบรน ฮาซาบิยาห์และพี่น้องของเขาเป็นคนที่มีความกล้าหาญ หนึ่งพันเจ็ดร้อยคน ได้เป็นผู้ดูแลอิสราเอลทางฟากตะวันตกของแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ในเรื่องกิจการทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ และราชการของกษัตริย์
31. จากคนเฮโบรนมี เยรียาห์เป็นหัวหน้าของคนเฮโบรน ตามพงศ์พันธุ์ ตามบรรพบุรุษ ในปีทีสี่สิบของรัชกาลดาวิด เขาได้สำรวจและพบคนที่มีอำนาจใหญ่โตและกล้าหาญที่ยาเซอร์ในเมืองกิเลอาด
32. กษัตริย์ดาวิดได้ทรงแต่งตั้งให้ท่านและพี่น้องของท่าน คือคนกล้าหาญสองพันเจ็ดร้อยคนผู้เป็นหัวหน้า ให้เป็นผู้ดูแลคนรูเบน คนกาต และคนตระกูลมนัสเสห์ครึ่งหนึ่ง ในกิจธุระทุกอย่างเกี่ยวกับพระเจ้า และกิจธุระเกี่ยวกับกษัตริย์

1. ต่อไปนี้เป็นรายชื่อประชาชนอิสราเอลตามจำนวน คือ บรรดาหัวหน้า บรรดานายพันนายร้อย และบรรดาเจ้าหน้าที่ผู้รับใช้กษัตริย์ในราชการทุกอย่างที่เกี่ยวกับกองเวรที่เข้ามาและออกไป เดือนแล้ว เดือนเล่าตลอดปี กองเวรหนึ่งๆมีจำนวนสองหมื่นสี่พันคน
2. คือ ยาโฮเบอัมบุตรชายศับดีเอล เป็นผู้ดูแลกองเวรที่หนึ่งในเดือนต้น ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
3. เขาเป็นลูกหลานของเปเรศ และเป็นหัวหน้าผู้บัญชาการกองทัพทั้งสิ้นในเดือนต้น
4. โดด้ยคนอาโหอาห์ เป็นผู้ดูแลกองเวรของเดือนที่สอง มิกโลทเป็นผู้บังคับบัญชากองเวรของเขา ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
5. ผู้บังคับบัญชาการกองทัพคนที่สามสำหรับเดือนที่สามคือ เบไนยาร์ห์บุตรชายเยโฮยาดา เป็นบุโรหิตใหญ่ ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
6. เบไนยาร์ห์นี่คือ ผู้ที่เป็นทแกล้วทหารในสามสิบคน และเป็นผู้บัญชาการของสามสิบคนนั้น อัมมีซาบาดบุตรชายของเขาเป็นผู้ดูแลกองเวรของเขา
7. อาสาเฮลน้องชายของโยอาบเป็นผู้บัญชาการคนที่สี่สำหรับเดือนที่สี่ และเศบาดียาห์บุตรชายของเขาดูแลต่อจากเขา ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
8. ผู้บัญชาการคนที่ห้าสำหรับเดือนที่ห้าคือ ชัมหุทคนอิสราห์ ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
9. ผู้บัญชาการคนที่หกสำหรับเดือนที่หกคือ อีราบบุตรชายอิกเชซชาวเทโคอา ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
10. ผู้บัญชาการคนที่เจ็ดสำหรับเดือนที่เจ็ดคือ เฮเลสคนเบโลน เป็นคนเอฟราอิม ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
11. ผู้บัญชาการคนที่แปดสำหรับเดือนที่แปดคือ สิบเบคัยคนหุซาแห่งคนเศ-ราห์ ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
12. ผู้บัญชาการคนที่เก้าสำหรับเดือนที่เก้าคือ อาบีเยเซอร์ชาวอานาโธทคนเบนยามิน ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
13. ผู้บัญชาการคนที่สิบสำหรับเดือนที่สิบคือ มาหะริยชาวเนโทฟาร์ห์จากคนเศ-ราห์ ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
14. ผู้บัญชาการคนที่สิบเอ็ดสำหรับเดือนที่สิบเอ็ดคือ เบไนยาร์ห์ชาวปีราโธนจากคนเอฟราอิม ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
15. ผู้บัญชาการคนที่สิบสองสำหรับเดือนที่สิบสองคือ เฮลด้ยชาวเนโทฟาร์ห์จากคนโอทนีเอล ในกองเวรของเขามีสองหมื่นสี่พันคน
16. เหนือตระกูลต่างๆของอิสราเอลคือ สำหรับคนรูเบนมี เอลีเยเซอร์บุตรชายคีรีเป็นประมุข สำหรับคนสิเมโอนมี เซฟาที่ยาร์ห์บุตรชายมาอาคาคาร์ห์
17. สำหรับคนเลวีมี ฮาซาบียาร์ห์บุตรชายเคมุเอล สำหรับคนอาโรนมี ศาโดก

18. สำหรับคนยูดาห์มี เอลีชู พี่ชายคนหนึ่งของดาวิด สำหรับคนอิสราเอลมี อมรีบุตรชายมีคาเอล
19. สำหรับคนเศบูลุนมี อิซมัยอาห์บุตรชายโอบาดีห์ สำหรับคนนัฟทาลีมี เยรีโมทบุตรชายอัสรีเอล
20. สำหรับคนเอฟราอิมมี โฮเซยาบุตรชายอาซาซียาห์ สำหรับคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลมี โยเอลบุตรชายเปดาياهو
21. สำหรับคนมนัสเสห์ครึ่งตระกูลในกิเลอาดมี อิดโดบุตรชายเศคาริยาห์ สำหรับคนเบนยามินมี ยาอาซีเอลบุตรชายอับเนอร์
22. สำหรับคนดานมี อาซาเรลบุตรชายเยโรธัม คนเหล่านี้เป็นประมุขของตระกูลต่างๆแห่งอิสราเอล
23. ดาวิดมิได้ทรงนับจำนวนคนที่อายุต่ำกว่ายี่สิบปี เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้ว่าจะกระทำให้อิสราเอลมากเหมือนดาวแห่งท้องฟ้า
24. โยอาบบุตรชายนางเศรยาห์ได้ตั้งต้นนับ แต่ไม่สำเร็จ เพราะพระพิโรธก็มาเหนืออิสราเอลในเรื่องนี้ และจำนวนนั้นก็มิได้ลงไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์ดาวิด
25. อัสมาวทบุตรชายอาดีเอลเป็นเจ้ากรมพระคลังนครหลวง และเยโฮนาธานบุตรชายของอุสซียาห์ เป็นเจ้ากรมคลังนอกนคร ในหัวเมือง ในชนบทและในป่า
26. เอลีริบุตรชายเคลือบ เป็นผู้ดูแลบรรดาผู้ที่ทำไร่นาหลวง
27. ซิเมอีชาวรามาทูแลสวนองุ่น และคีบตีชาวเซฟามดูแลผลิตผลของสวนองุ่นสำหรับห้องเก็บน้ำองุ่น
28. บาลฮันนัชชาวเกเดอร์เป็นผู้ดูแลต้นมะกอกเทศและต้นมะเดื่อที่ในหุบเขา โยอาซดูแลคลังน้ำมัน
29. ซิตรัยชาวซาโรนดูแลฝูงวัวซึ่งหากินอยู่ในซาโรน ซาฟัทบุตรชายอัลดัยดูแลฝูงวัวในหุบเขาทั้งหลาย
30. และโอบิลคนอิษมาเอลดูแลอูฐ เยดาياهوชาวเมโรโนทดูแลลา
31. ยาซีสชาวฮาการ์ดูแลฝูงแพะแกะ บรรดาคนเหล่านี้เป็นพนักงานดูแลทรัพย์สินสมบัติของกษัตริย์ดาวิด
32. โยนาธานลุงของดาวิดเป็นที่ปรึกษา เป็นคนที่มีความเข้าใจและเป็นอาลักษณ์ และเยฮีเอลบุตรชายฮัคโมนีเป็นผู้เลี้ยงดูราชโอรส
33. อาหิโธเฟลเป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์ และหุซัยคนอารคีเป็นพระสหายของกษัตริย์
34. เยโฮยาดบุตรชายเบไนยาห์และอาบียาธาร์เป็นพนักงานต่อจากอาหิโธเฟล โยอาบเป็นผู้บัญชาการกองทัพของกษัตริย์

1. ณ เยรูซาเล็ม ดาวิดได้ทรงเรียกประชุมบรรดาเจ้านายทั้งสิ้นของอิสราเอล คือเจ้านายของตระกูล และผู้บัญชาการกองทัพที่รับราชการตามเวร นายพันนายร้อย และพนักงานทั้งสิ้นผู้ดูแลทรัพย์สมบัติและฝูงสัตว์ของกษัตริย์และโอรสของพระองค์ พร้อมกับพนักงานราชสำนัก ทแกล้วทหารและวีรบุรุษทั้งสิ้น
2. แล้วกษัตริย์ดาวิดทรงลุกขึ้นประทับยืน และตรัสว่า พี่น้องของข้าพเจ้า และประชาชนของข้าพเจ้า ขอจงฟังข้าพเจ้า ข้าพเจ้ามีใจประสงค์ที่จะสร้างพระนิเวศอันเป็นที่พักของหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ และเพื่อเป็นที่รองพระบาทของพระเจ้าของเรา และข้าพเจ้าได้จัดเตรียมการก่อสร้างไว้เสร็จแล้ว
3. แต่พระเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เจ้าอย่าสร้างนิเวศเพื่อนามของเราเลย เพราะเจ้าเป็นนักรบและได้ทำโลหิตให้ตก'
4. ถึงกระนั้นก็ดีพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลทรงเลือกข้าพเจ้าจากเรือนบรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหมด ให้เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลเป็นนิตย์ เพราะพระองค์ทรงเลือกยูดาห์ให้เป็นประมุข และในวงศ์วานของยูดาห์ เรือนบรรพบุรุษของข้าพเจ้า และในบรรดานุตรชายของบิดาข้าพเจ้า พระองค์ทรงพอพระทัยในข้าพเจ้า และทรงให้ข้าพเจ้าเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวง
5. และบุตรชายทั้งสิ้นของข้าพเจ้า (เพราะพระเยโฮวาห์ทรงประทานบุตรชายเป็นอันมากแก่ข้าพเจ้า) พระองค์ทรงเลือกซาโลมอนบุตรชายของข้าพเจ้าให้หนึ่งบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของพระเยโฮวาห์เหนืออิสราเอล
6. พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'ซาโลมอนบุตรชายของเจ้าจะสร้างนิเวศของเราและลานนิเวศของเรา เพราะเราได้เลือกเขาให้เป็นลูกของเรา และเราจะเป็นพ่อของเขา
7. เราจะสถาปนาราชอาณาจักรของเขาให้อยู่เป็นนิตย์ ถ้าเขาจะเพียรแน่วแน่อยู่ในการรักษาปฏิบัติตามบัญญัติของเราและคำตัดสินของเราอย่างที่เขาทำอยู่ในวันนี้'
8. เพราะฉะนั้นบัดนี้ท่ามกลางสายตาของคนอิสราเอลทั้งปวงอันเป็นชุมนุมชนของพระเยโฮวาห์ และต่อพระกรรมของพระเจ้าของเรา จงประพฤติตามและแสวงพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย เพื่อเจ้าจะได้ไต่กรรมสิทธิ์แผ่นดินอันดีนี้ และมอบไว้ให้เป็นมรดกของลูกหลานผู้มาภายหลังเจ้าสืบไปเป็นนิตย์
9. ซาโลมอนบุตรของเราเอ๋ย เจ้าจงรู้จักพระเจ้าของบิดาเจ้า และจงปรนนิบัติพระองค์ด้วยใจจริงและด้วยความเต็มใจของเจ้า เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพิจารณาจิตใจทั้งปวง และทรงเข้าใจในแผนงานแห่งความคิดทั้งปวง ถ้าเจ้าแสวงหาพระองค์ เจ้าจะพบพระองค์ แต่ถ้าเจ้าทอดทิ้งพระองค์ พระองค์จะทรงเหวี่ยงเจ้าออกไปเสียเป็นนิตย์
10. บัดนี้จึงฟังให้ดี เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงเลือกเจ้าให้สร้างพระนิเวศเพื่อเป็นสถานบริสุทธิ์ จงเข้มแข็งและทำให้สำเร็จเถิด
11. แล้วดาวิดทรงมอบให้กับซาโลมอนโอรสของพระองค์ ซึ่งแผนผัง मुखของพระวิหารและแผนผังเรือนต่างๆของพระวิหารนั้น คลังและห้องชั้นบน และห้องชั้นใน และห้องสำหรับพระที่นั่งกรูณา
12. และแผนผังทั้งสิ้นซึ่งพระองค์มีอยู่ในพระทัย ในเรื่องลานของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และบรรดาห้องระเบียงรอบ และคลังสำหรับพระนิเวศของพระเจ้า และคลังสำหรับบรรดาของถวาย
13. และผังสำหรับเวรบุโรหิตและคนเลวี และงานปรนนิบัติทั้งสิ้นในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และสำหรับบรรดา

เครื่องใช้ในงานปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

14. พระองค์ทรงมอบน้ำหนักทองคำของเครื่องใช้ทองคำทุกอย่างสำหรับการปรนนิบัติแต่ละอย่าง น้ำหนักเงินของเครื่องใช้เงินทุกอย่างสำหรับงานปรนนิบัติแต่ละอย่าง
15. น้ำหนักของเชิงประทีปทองคำและตะเกียงทองคำ น้ำหนักของเชิงประทีปแต่ละคันกับตะเกียงแต่ละดวง น้ำหนักเงินของเชิงประทีป ทั้งเชิงประทีปกับตะเกียงนั้น ตามที่จะใช้คันประทีปแต่ละคัน
16. น้ำหนักทองคำสำหรับโต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์แต่ละโต๊ะ เงินสำหรับโต๊ะเงิน
17. และขอเกี่ยวเนื้อ ชาม กับคนโทเป็นทองคำบริสุทธิ์ ชามทองคำและน้ำหนักทองคำของแต่ละลูก ชามเงินและน้ำหนักเงินของแต่ละลูก
18. แทนเครื่องหอมทำด้วยทองคำเนื้อละเอียดและน้ำหนักของแท่นนั้น ทั้งแผนผังสำหรับบรรธบทองคำของเค룹 ซึ่งกางปีกออกปกหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์
19. ดาวิดตรัสว่า สิ่งทั้งปวงเหล่านี้พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจโดยอาศัยลายพระหัตถ์ของพระองค์เหนือข้าพเจ้า คืองานทุกอย่างซึ่งจะต้องกระทำตามแผนผังนั้น
20. แล้วดาวิดตรัสกับซาโลมอนโอรสของพระองค์ว่า จงเข้มแข็งและกล้าหาญ และทำให้สำเร็จเถิด อย่างรวดเร็ว อย่าขยาด เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้า คือพระเจ้าของข้าจะทรงสถิตกับเจ้า พระองค์จะไม่ทรงปล่อยให้เจ้าล้มเหลวหรือทอดทิ้งเจ้า จนกว่างานทั้งสิ้นสำหรับงานปรนนิบัติแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะสำเร็จ
21. ดูเถิด มีเวรบุโรหิตและคนเลว จะอยู่กับเจ้าสำหรับงานปรนนิบัติทุกอย่างแห่งพระนิเวศของพระเจ้า ในการนี้ทั้งสิ้นจะมีคนอยู่กับเจ้า คือทุกคนที่เต็มใจ และเป็นผู้มีฝีมือในงานปรนนิบัติทุกอย่าง ทั้งประมุขและประชาชนทั้งปวงจะอยู่ในบังคับบัญชาของเจ้าทั้งสิ้น

1. และกษัตริย์ดาวิดตรัสกับชุมนุมชนทั้งสิ้นว่า ชาโลมอนบุตรชายของเรา ซึ่งเป็นผู้เดียวที่พระเจ้าทรงเลือกไว้ นั้นยังเป็นคนหนุ่มและไม่มีความชำนาญ การงานก็ใหญ่โต เพราะว่ามีงานหนักนั้นมิใช่สำหรับคน แต่สำหรับพระเยโฮวาห์พระเจ้า
2. เพราะฉะนั้นเราจึงจัดเตรียมไว้สำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเรา เพิ่มความสามารถของเรา คือทองคำสำหรับสิ่งที่ทำด้วยทองคำ และเงินสำหรับสิ่งที่ทำด้วยเงิน และทองสัมฤทธิ์สำหรับสิ่งที่ทำด้วยทองสัมฤทธิ์ และเหล็กสำหรับสิ่งที่ทำด้วยเหล็ก และไม่สำหรับสิ่งที่ทำด้วยไม้ มีพลอยสีน้ำข้าว และพลอยสำหรับฝัง พลวง หินลาย เพชรพลอยทุกชนิดและหินอ่อนมากมาย
3. ยิ่งกว่านั้นอีกนอกจากสิ่งทั้งปวงที่เราจัดหาไว้สำหรับนิเวศบริสุทธิ์แล้ว เรายังมีทองคำและเงินเป็นสมบัติของเราเอง และเพราะความรักของเราที่มีต่อพระนิเวศของพระเจ้าของเรา เรามอบให้แก่พระนิเวศแห่งพระเจ้าของเรา
4. ดังนี้ ทองคำสามพันตะลันต์ เป็นทองคำเมืองโอฟีร์ และเงินถลุงแล้วเจ็ดพันตะลันต์เพื่อจะบุผนังพระนิเวศ
5. ทองคำสำหรับสิ่งที่ทำด้วยทองคำ และเงินสำหรับสิ่งที่ทำด้วยเงิน และเพื่องานทั้งสิ้นที่ช่างจะต้องทำด้วยมือ ใครบ้างเต็มใจที่จะถวายของพร้อมกับถวายตัวแด่พระเยโฮวาห์ในวันนี้
6. แล้วเจ้านายของบรรพบุรุษ บรรดาประมุขของตระกูลแห่งอิสราเอล ทั้งนายพันนายร้อย และพนักงานดูแลราชการก็ถวายด้วยความเต็มใจ
7. เขาทั้งหลายถวายเพื่องานปรนนิบัติแห่งพระนิเวศของพระเจ้า เป็นทองคำห้าพันตะลันต์ และหนึ่งหมื่นดาร์ริก เงินหนึ่งหมื่นตะลันต์ ทองสัมฤทธิ์หนึ่งหมื่นแปดพันตะลันต์ และเหล็กหนึ่งแสนตะลันต์
8. ผู้ใดที่มีเพชรพลอยก็ถวายไว้ที่คลังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ในความดูแลของเยฮีเอลคนเกอร์โซน
9. แล้วประชาชนก็เปรมปรีดิ์ เพราะเขาถวายสิ่งเหล่านี้ตามความสมัครใจของเขา เพราะเขาถวายด้วยความจริงใจและความเต็มใจแด่พระเยโฮวาห์ กษัตริย์ดาวิดก็ทรงเปรมปรีดิ์เป็นที่ยิ่งด้วย
10. เพราะฉะนั้นดาวิดจึงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ต่อหน้าชุมนุมชนทั้งปวง และดาวิดทูลว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย สาธุการแด่พระองค์เป็นนิตย์และเป็นนิตย์
11. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความยิ่งใหญ่ ฤทธานุภาพ สง่าราศี ชัยชนะ และความโอ้อวดระการเป็นของพระองค์ และบรรดาสิ่งที่มีอยู่ในฟ้าสวรรค์และในแผ่นดินโลกเป็นของพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ราชอาณาจักรเป็นของพระองค์ และพระองค์ทรงเป็นที่ยกย่องเป็นจอมของสิ่งสรรพ
12. ทั้งความมั่งคั่งและเกียรติมาจากพระองค์ และพระองค์ทรงครอบครองอยู่เหนือทุกสิ่ง ฤทธานุภาพและมหิทธิฤทธิ์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และอยู่ที่พระหัตถ์ของพระองค์ที่จะทรงกระทำให้ใหญ่ยิ่งและประทานกำลังแก่คนทั้งมวล
13. บัดนี้ข้าพระองค์ทั้งหลายโมทนาพระคุณพระองค์ผู้เป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ และสรรเสริญพระนามอันรุ่งโรจน์ของพระองค์
14. แต่ข้าพระองค์เป็นผู้ใด และชนชาติของข้าพระองค์เป็นผู้ใด ที่ข้าพระองค์ทั้งหลายจะสามารถถวายแด่พระองค์

ด้วยความเต็มใจเช่นนี้ เพราะว่าสิ่งของทุกอย่างมาจากพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ถวายของที่เป็นของพระองค์ แต่พระองค์เท่านั้น

15. เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นคนต่างด้าวต่างแดนต่อพระพักตร์พระองค์ และเป็นคนอาศัยอยู่ชั่วคราว ดังที่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ได้เป็นอย่างนั้นมาแล้ว วันปีของข้าพระองค์บนแผ่นดินโลกเป็นเหมือนเงา และไม่มีอะไรจริง

16. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอมากมายเหล่านี้ทั้งสิ้นซึ่งข้าพระองค์จัดหาเพื่อสร้างพระนิเวศถวายแด่พระองค์เพื่อพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ มาจากพระหัตถ์ของพระองค์ และเป็นของพระองค์ทั้งสิ้น

17. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ทราบแน่ว่า พระองค์ทรงทดลองจิตใจ และทรงพอพระทัยในความเที่ยงธรรม ส่วนข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ถวายทุกสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นด้วยความเต็มใจในความเที่ยงธรรมแห่งจิตใจของข้าพระองค์ และบัดนี้ข้าพระองค์ชื่นใจที่ได้เห็นประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งอยู่ ณ ที่นี้ได้เต็มใจถวายแด่พระองค์

18. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัคและอิสราเอลบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอพระองค์ทรงรักษาความประสงค์แห่งความคิดในใจของประชาชนของพระองค์ให้เป็นเช่นนี้เสมอไป และขอทรงตั้งจิตใจของเขาดังนี้

19. ขอพระองค์ทรงโปรดซาโลมอนบุตรชายของข้าพระองค์ให้มีจิตใจจริงที่จะรักษาบรรดาพระบัญญัติของพระองค์ พระโอวาทของพระองค์ และกฎเกณฑ์ของพระองค์ และให้กระทำทุกอย่างเหล่านี้ และสร้างนิเวศตามซึ่งข้าพระองค์ได้เตรียมไว้แล้วนั้น

20. แล้วดาวิดตรัสกับชุมนุมชนทั้งปวงว่า จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย และชุมนุมชนทั้งปวงก็สรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย และกัมคีระของเขาทั้งหลายลงและนมัสการพระเยโฮวาห์ และถวายบังคมแด่กษัตริย์

21. และเขาทั้งหลายได้ถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ และถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ในวันรุ่งขึ้นต่อจากวันนั้น เป็นวัวผู้หนึ่งพันตัว แกะผู้หนึ่งพันตัว ลูกแกะหนึ่งพันตัว พร้อมกับเครื่องดื่มบูชาที่คู่กัน และถวายสัตวบูชาอย่างมากมายเพื่ออิสราเอลทั้งปวง

22. และเขาทั้งหลายได้กินได้ดื่มต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ในวันนั้นด้วยความยินดี และเขาทั้งหลายได้ตั้งซาโลมอนโอรสของดาวิดเป็นกษัตริย์เป็นคารบสอง และเขาทั้งหลายได้เจิมท่านไว้ให้เป็นเจ้านายเพื่อพระเยโฮวาห์ และศาโดกให้เป็นปุโรหิต

23. แล้วซาโลมอนทรงประทับบนพระที่นั่งของพระเยโฮวาห์เป็นกษัตริย์แทนดาวิดราชาบิดาของพระองค์ และพระองค์ทรงเจริญขึ้น และอิสราเอลทั้งปวงก็เชื่อฟังพระองค์

24. บรรดาประมุขทั้งปวง และท้าวทวารทั้งหลาย ทั้งบรรดาโอรสของกษัตริย์ดาวิดได้ปฏิบัติตามตัวต่อกษัตริย์ซาโลมอน

25. และพระเยโฮวาห์ทรงให้ซาโลมอนมีเกียรติยศอย่างเหลือล้นท่ามกลางสายตาของอิสราเอลทั้งปวง และทรงประทานความสง่าผ่าเผยของกษัตริย์แก่พระองค์ อย่างที่ไม่มีกษัตริย์องค์ใดในอิสราเอลที่มาก่อนพระองค์ได้รับ

26. ฝ่ายดาวิดบุตรชายเจสซีได้ครอบครองเหนืออิสราเอลทั้งปวง
27. เวลาที่พระองค์ทรงครอบครองเหนืออิสราเอลนั้นเป็นสี่สิบปี พระองค์ทรงครอบครองในเฮโบรนเจ็ดปี และทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสามสิบสามปี
28. แล้วพระองค์สิ้นพระชนม์เมื่อทรงพระชนม์มาก หง่อมแล้ว ทั้งทรงมั่งคั่งและมีพระเกียรติ และซาโลมอนโอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์
29. ส่วนพระราชกิจของกษัตริย์ดาวิด ตั้งแต่ต้นจนที่สุด ดูเกิด ได้บันทึกไว้ในหนังสือของซามูเอลผู้ทำนาย และในหนังสือของนาธานผู้พยากรณ์ และในหนังสือของกาดผู้ทำนาย
30. มีเรื่องราวการครอบครองของพระองค์ทั้งสิ้น และยุทธพลังของพระองค์ และเรื่องราวที่บังเกิดกับพระองค์และกับอิสราเอล และบรรดาราชาอาณาจักรทั้งสิ้นของประเทศต่าง ๆ

2 พงศาวดาร

บทที่ 1

1. ชาโลมอนโอรสของดาวิดได้สถาปนาราชอาณาจักรของพระองค์ และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ทรงสถิตกับพระองค์ และทรงกระทำให้พระองค์ใหญ่โตอย่างยิ่ง
2. ชาโลมอนตรัสกับอิสราเอลทั้งปวง กับนายพันและนายร้อย ทั้งกับผู้วินิจฉัยและกับเจ้านายทั้งปวงในอิสราเอลทั้งสิ้น ผู้เป็นประมุขของบรรพบุรุษของเขา
3. และชาโลมอนกับชุมนุมชนทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ได้ขึ้นไปที่ปูชนียสถานสูงซึ่งอยู่ที่กิเบโอน เพราะพลับพลาแห่งชุมนุมของพระเจ้า ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ได้สร้างขึ้นในถิ่นทุรกันดาร อยู่ที่นี่
4. แต่ดาวิดได้ทรงนำหีบของพระเจ้าขึ้นมาจากศิรียาห์เยอาริมถึงสถานที่ซึ่งดาวิดทรงเตรียมไว้ให้ เพราะพระองค์ได้ทรงตั้งเต็นท์ไว้ให้ในกรุงเยรูซาเล็ม
5. ยิ่งกว่านั้น แท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ ซึ่งเบซาเลลบุตรชายอูรีผู้เป็นบุตรชายเฮอรีได้สร้างไว้นั้นก็อยู่ที่หน้าพลับพลาของพระเยโฮวาห์ และชาโลมอนกับชุมนุมชนก็ได้ใช้แท่นนั้นเป็นประจำ
6. และชาโลมอนเสด็จขึ้นไปที่นี่ยังแท่นบูชาทองสัมฤทธิ์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ที่พลับพลาแห่งชุมนุม และทรงถวายเครื่องเผาบูชาหนึ่งพันตัวบนแท่นนั้น
7. ในคืนนั้นพระเจ้าทรงปรากฏแก่ชาโลมอน และตรัสกับพระองค์ว่า เจ้าอยากให้เราให้อะไรเจ้า ก็จงขอเถิด
8. และชาโลมอนทูลพระเจ้าว่า พระองค์ได้ทรงสำแดงความเมตตายิ่งใหญ่แก่ดาวิดเสด็จพ่อของข้าพระองค์ และทรงกระทำให้ข้าพระองค์ปกครองแทน
9. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ขอให้พระสัญญาของพระองค์ที่มีต่อดาวิดเสด็จพ่อของข้าพระองค์เป็นจริง ณ บัดนี้ เพราะพระองค์ได้ทรงตั้งให้ข้าพระองค์เป็นกษัตริย์เหนือชนชาติที่มากอย่างผงคลีแห่งแผ่นดินโลก
10. ขอทรงประทานสติปัญญาและความรู้แก่ข้าพระองค์ที่จะเข้าออกนอกในต่อหน้าชนชาตินี้ เพราะผู้ใดเล่าที่จะวินิจฉัยประชาชนของพระองค์ได้ ซึ่งใหญ่โตนัก
11. พระเจ้าตรัสตอบชาโลมอนว่า เพราะว่าสิ่งนี้อยู่ในจิตใจของเจ้า และเจ้ามิได้ขอทรัพย์สมบัติ ความมั่งคั่งและเกียรติ หรือชีวิตของศัตรูเจ้า และทั้งมิได้ขอชีวิตยืนยาว แต่ได้ขอสติปัญญาและความรู้เพื่อตัวเจ้าเอง เพื่อเจ้าจะวินิจฉัยประชาชนของเรา ผู้ซึ่งเราได้ตั้งเจ้าให้เป็นกษัตริย์เหนือเขา
12. เราประสาทสติปัญญาและความรู้ให้แก่เจ้า เราจะให้ทรัพย์สมบัติ ความมั่งคั่งและเกียรติแก่เจ้าด้วย อย่างที่ไม่มีกษัตริย์องค์ใดอยู่ก่อนเจ้าได้มี และไม่มีผู้ใดภายหลังเจ้าจะมีเหมือน
13. ชาโลมอนจึงเสด็จจากปูชนียสถานสูงที่กิเบโอน จากต่อหน้าพลับพลาแห่งชุมนุมไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงครอบครองอยู่เหนืออิสราเอล
14. ชาโลมอนทรงสะสมทรัพย์ และพลม้า พระองค์ทรงมีรถรบหนึ่งพันสี่ร้อยคัน และพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน ซึ่งพระองค์ทรงให้ประจำอยู่ที่หัวเมืองรถรบ และอยู่กับกษัตริย์ในกรุงเยรูซาเล็ม
15. และกษัตริย์ทรงกระทำให้เงินและทองคำเป็นของสามัญในกรุงเยรูซาเล็มเหมือนก้อนหิน และทรงกระทำให้มีไม้สนสีดาร์มากมายเหมือนไม้มะเดื่อแห่งหุบเขา

16. ม้าอันเป็นสินค้าเข้าของซาโลมอนมาจากอียิปต์ พร้อมด้วยเส้นด้ายสำหรับผ้าปาน และบรรดาพ่อค้าของกษัตริย์
รับเส้นด้ายสำหรับผ้าปานนั้นมาตามราคา

17. เขาทั้งหลายนำรถรบเข้ามาจากอียิปต์คันหนึ่งเป็นเงินหกร้อยเชเชลเงิน และม้าตัวหนึ่งหนึ่งร้อยห้าสิบบ ดังนั้นโดย
ทางพวกพ่อค้า เขาก็ส่งออกไปยังบรรดากษัตริย์ของคนฮิตไทต์และบรรดากษัตริย์ของคนซีเรีย

บทที่ 2

1. ฝ่ายซาโลมอนทรงตั้งพระทัยที่จะสร้างพระนิเวศเพื่อพระนามของพระเยโฮวาห์ และสร้างราชวังเพื่อราชอาณาจักรของพระองค์
2. และซาโลมอนทรงกำหนดให้เจ็ดหมื่นคนเป็นคนขนของ และให้แปดหมื่นคนสกัดหินที่ถิ่นเทือกเขา และให้คนสามพันหกร้อยคนดูแลเขาทั้งหลาย
3. และซาโลมอนทรงส่งราชสารไปยังหุรามกษัตริย์เมืองไทรเระว่า ท่านได้กระทำกิจกับดาวิดราชาบิดาของข้าพเจ้า คือได้ส่งไม้สนสีดาร์ให้พระองค์ท่าน เพื่อสร้างวังให้พระองค์ท่านอาศัยอย่างไร ขอท่านได้กระทำแก่ข้าพเจ้าอย่างนั้น
4. ดูก่อน ข้าพเจ้ากำลังจะสร้างพระนิเวศเพื่อพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า และมอบถวายแด่พระองค์เพื่อเผาเครื่องหอมต่อพระพักตร์พระองค์ และเพื่อขนมบั้งหน้าพระพักตร์เนื่องนิตย์ และเพื่อเครื่องเผาบูชาทั้งเช้าและเย็น ในวันสะบาโต และในวันข้างขึ้น และวันเทศกาลตามกำหนดของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ซึ่งเป็นกฎตั้งไว้เป็นนิตย์สำหรับอิสราเอล
5. พระนิเวศซึ่งข้าพเจ้าจะสร้างนั้นใหญ่โต เพราะว่าพระเจ้าของเราใหญ่ยิ่งกว่าพระทั้งปวง
6. แต่ผู้ใดเล่าที่จะสามารถสร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์ได้ ในเมื่อฟ้าสวรรค์ถึงแม้ว่าฟ้าสวรรค์ที่สูงที่สุดรับรองพระองค์ไว้ไม่ได้ ข้าพเจ้าเป็นผู้ใดเล่าที่จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์ นอกจากให้เป็นที่เผาเครื่องบูชาต่อพระพักตร์พระองค์เท่านั้น
7. เพราะฉะนั้น บัดนี้ขอส่งชายคนหนึ่งผู้ชำนาญการช่างทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์และเหล็กและชำนาญในเรื่องผ้าสีม่วง สีแดงเข้มและสีฟ้า ทั้งเป็นผู้ชำนาญในการแกะสลัก เพื่อจะอยู่กับช่างฝีมือผู้อยู่กับข้าพเจ้าในยูดาห์และในเยรูซาเล็ม ผู้ซึ่งดาวิดราชาบิดาของข้าพเจ้าได้จัดหาไว้
8. ขอท่านส่งไม้สนสีดาร์ ไม้สนสามใบและไม่ประดูจากเลบานอนให้ข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้าทราบทั่วว่า ข้าราชการของท่านรู้จักการตัดไม้ในเลบานอน และดูก่อน ข้าราชการของข้าพเจ้าจะอยู่กับข้าราชการของท่าน
9. เพื่อจัดเตรียมตัวไม่ให้แก่ข้าพเจ้าให้มากมาย เพราะว่าพระนิเวศที่ข้าพเจ้าจะสร้างนี้จะใหญ่โตและแปลกประหลาด
10. และดูก่อน ส่วนข้าราชการของท่าน คือผู้ที่โค่นตัดไม้นั้น ข้าพเจ้าจะให้ข้าวสาลีนวดแล้วสองหมื่นโคระ ข้าวบาร์ลีสองหมื่นโคระ น้ำมันสองหมื่นบัท และน้ำมันสองหมื่นบัทแก่เขาทั้งหลาย
11. แล้วหุรามกษัตริย์แห่งเมืองไทรเระทรงตอบเป็นลายพระหัตถ์ ซึ่งพระองค์ทรงมีไปถึงซาโลมอนว่า เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงรักประชาชนของพระองค์ พระองค์จึงทรงกระทำให้ท่านเป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย
12. หุรามตรัสอีกว่า สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ผู้ได้ประทานโอโรสที่ฉลาดคนหนึ่งแก่ดาวิดกอบปรด้วยความเฉลียวฉลาดและความเข้าใจ ผู้ซึ่งจะสร้างพระนิเวศถวายพระเยโฮวาห์ และสร้างพระราชวังเพื่อราชอาณาจักรของพระองค์
13. บัดนี้ข้าพเจ้าได้ส่งช่างฝีมือคนหนึ่ง กอบปรด้วยความเข้าใจ คือหุรามที่ปรึกษาอาวูโส
14. บุตรชายของหญิงคนदान บิดาของเขาเป็นชาวเมืองไทรเระ เขาชำนาญงานช่างทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก หิน และไม้ และทำงานช่างผ้าสีม่วง สีฟ้า ผ้าปานเนื้อละเอียดและผ้าสีแดงเข้ม และทำการแกะสลักทุกชนิด และสร้าง

ตามแบบลวดลายใดๆที่จะกำหนดให้แก่เขา พร้อมกับช่างฝีมือของท่าน คือช่างฝีมือของดาวิดราชบิดาของท่านผู้เป็น
เจ้านายของข้าพเจ้า

15. เพราะฉะนั้นบัดนี้เรื่องข้าวสาลี ข้าวบาร์ลีส น้ำมัน และน้ำองุ่น ซึ่งเจ้านายของข้าพเจ้าได้กล่าวถึงนั้น ขอท่านได้ส่ง
ไปให้พวกเราผู้รับใช้ท่าน

16. และพวกเราจะตัดตัวไม้เท่าที่ท่านต้องการจากเลบานอน และนำมาให้ท่านโดยแพทางทะเลถึงเมืองยัฟฟา เพื่อว่า
ท่านจะได้นำขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม

17. แล้วซาโลมอนทรงทำบัญชีสำมะโนครัวชนต่างด้าวทั้งสิ้นผู้อยู่ในแผ่นดินอิสราเอล ภายหลังบัญชีสำมะโนครัวซึ่ง
ดาวิดราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำไว้ และปรากฏว่ามีคนหนึ่งแสนห้าหมื่นสามพันหกร้อยคน

18. พระองค์ทรงกำหนดให้เจ็ดหมื่นคนเป็นคนขนของ และให้แปดหมื่นคนสกัดหินที่ถิ่นที่อกเขา และคนสามพันหก
ร้อยคนเป็นผู้ดูแลให้ประชาชนทำงาน

บทที่ 3

1. แล้วชาโลมอนทรงเริ่มสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ที่กรุงเยรูซาเล็มบนภูเขาโมริยาห์ ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ดาวิดราชบิดาของพระองค์ ทรงที่ซึ่งดาวิดทรงกำหนดไว้ที่ลานนวดข้าวของโอรันคนเยบูน
2. พระองค์ทรงเริ่มสร้างในวันที่สองเดือนที่สองของปีที่สี่แห่งรัชกาลของพระองค์
3. ต่อไปนี้เป็นรากฐานซึ่งชาโลมอนทรงวางเพื่อสร้างพระนิเวศของพระเจ้า ส่วนยาวตามคอกโบราณ หกสิบศอก และกว้างยี่สิบศอก
4. มุขด้านหน้าของพระนิเวศนั้นยาวยี่สิบศอก เท่ากับด้านกว้างของพระนิเวศ และส่วนสูงหนึ่งร้อยยี่สิบ พระองค์ทรงบุด้านในด้วยทองคำบริสุทธิ์
5. ห้องโถงพระองค์ทรงบุด้วยไม้สนสามใบ และบุด้วยทองคำเนื้อดี และทำต้นอินทผลัมและลูกโซ่ประดับไว้บนนั้น
6. พระองค์ทรงแต่งพระนิเวศด้วยฝังเพชรพลอยต่างๆเพื่อความสวยงาม ทองคำนั้นเป็นทองคำเมืองพาราวยิม
7. พระองค์จึงทรงบุพระนิเวศนั้นด้วยทองคำคือที่คาน ธรณีประตู ผืน ประตู กับสลักรูปเศวตไวยบนผนัง
8. และพระองค์ทรงสร้างที่บริสุทธิ์ที่สุด คือความยาวของที่นั้นตามความกว้างของพระนิเวศ เป็นยี่สิบศอก และกว้างยี่สิบศอก พระองค์ทรงบุด้วยทองคำเนื้อดีหนักหกร้อยตะลันต์
9. น้ำหนักของตะปูห้าสิบเซเชลทองคำ และพระองค์ทรงบุห้องชั้นบนด้วยทองคำ
10. ในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น พระองค์ทรงสร้างเศวตไวยสองรูปด้วยไม้บุทองคำ
11. ปีกของเศวตไวยทั้งสองนั้นกางออกยี่สิบศอก ปีกข้างหนึ่งของเศวตไวยรูปหนึ่งยาวห้าศอกจดผนังพระนิเวศ และอีกปีกหนึ่งยาวห้าศอกจดปีกของเศวตไวยรูปหนึ่ง
12. และของเศวตไวยรูปหนึ่งปีกข้างหนึ่งห้าศอกจดผนังพระนิเวศ และอีกปีกหนึ่งห้าศอกด้วยติดต่อกับปีกของเศวตไวยรูปหนึ่ง
13. ปีกของเศวตไวยเหล่านี้กางออกยี่สิบศอก เศวตไวยทั้งสองนั้นยื่นหันหน้าไปทางห้องโถง
14. และพระองค์ทรงสร้างม่าน ด้วยผ้าสีฟ้า สีม่วง และสีแดงเข้ม และผ้าปานเนื้อละเอียด และปักรูปเศวตไวยบนนั้น
15. ข้างหน้าพระนิเวศพระองค์ทรงสร้างเสาสองต้น สูงสามสิบห้าศอก มีบัวคว่ำสูงห้าศอกอยู่บนยอดเสาแต่ละต้น
16. พระองค์ทรงทำลูกโซ่เหมือนในห้องหลังติดไว้ที่ยอดเสา และพระองค์ทรงทำทับทิมหนึ่งร้อยลูกแขวนไว้ที่โซ่
17. พระองค์ทรงตั้งเสาไว้หน้าพระวิหาร ข้างขวาต้นหนึ่ง อีกต้นหนึ่งข้างซ้าย ต้นข้างขวานั้นพระองค์ทรงขนานนามว่า ยาคีน และต้นข้างซ้ายว่า โบอาส

บทที่ 4

1. พระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาด้วยทองสัมฤทธิ์ ยาวสี่สิบศอก กว้างสี่สิบศอก และสูงสิบศอก
2. แล้วพระองค์ทรงสร้างชั้นสาครหล่อ เป็นชั้นกลม วัดจากขอบหนึ่งไปถึงอีกขอบหนึ่งได้สิบศอก สูงห้าศอก และวัดโดยรอบได้สามสิบศอก
3. ภายใต้ชั้นนี้มีรูปว้าวอยู่รอบชั้นสาคร ในระยะหนึ่งศอกมีรูปว้าวสิบลูก อยู่รอบชั้นสาคร วัวเหล่านี้เป็นสองแถว หล่อพร้อมกับเมื่อหล่อชั้นสาคร
4. ชั้นสาครนั้นวางอยู่บนว้าวสิบสองตัวหันหน้าไปทิศเหนือสามตัว หันหน้าไปทิศตะวันตกสามตัว หันหน้าไปทิศใต้สามตัว และหันหน้าไปทิศตะวันออกสามตัว ชั้นสาครนั้นวางอยู่บนว้าวนี้ ส่วนเบื้องหลังของมันทั้งสิ้นอยู่ข้างใน
5. ชั้นสาครหนาหนึ่งคืบ ที่ขอบของมันทำเหมือนขอบถ้วย เหมือนอย่างดอกบัว บรรจุได้สามพันบัท
6. พระองค์ทรงทำชั้นสิบลูก วางอยู่ด้านขวาห้าลูก ด้านซ้ายห้าลูก เพื่อใช้ล้างของในนั้น เขาจะล้างของซึ่งใช้เป็นเครื่องเผาบูชาในนี้ ชั้นสาครนั้นสำหรับให้ปุโรหิตล้างในนั้น
7. แล้วพระองค์ทรงสร้างคันประทีปทองคำสิบคันตามที่กำหนดเกี่ยวกับคันประทีปนั้น และพระองค์ทรงตั้งไว้ในพระวิหาร อยู่ด้านขวาห้าคัน และด้านซ้ายห้าคัน
8. พระองค์ทรงสร้างโต๊ะสิบตัวด้วย และตั้งไว้ในพระวิหาร อยู่ด้านขวาห้าตัว ด้านซ้ายห้าตัว และพระองค์ทรงทำขามทองคำหนึ่งร้อยลูก
9. พระองค์ทรงสร้างลานแห่งปุโรหิต และลานใหญ่ และประตูลาน และทรงบุประตุนั้นด้วยทองสัมฤทธิ์
10. และพระองค์ทรงวางชั้นสาครไว้ที่ด้านขวาพระนิเวศทางทิศตะวันออกเฉียงใต้
11. หุรามได้สร้างหม้อ พลั่ว และขาม ดังนั้นหุรามจึงทำงานซึ่งท่านกระทำให้กษัตริย์ซาโลมอนเรื่องพระนิเวศของพระเจ้าสำเร็จ
12. คือ เสาสองต้น คิ้ว และบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสาทั้งสอง และดาข่ายสองฝืนซึ่งคลุมคิ้วทั้งสองของบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสา
13. และลูกทับทิมสี่ร้อยลูกสำหรับดาข่ายทั้งสองฝืน ดาข่ายฝืนหนึ่งมีลูกทับทิมสองแถว เพื่อคลุมคิ้วทั้งสองของบัวคว่ำซึ่งอยู่บนยอดเสา
14. เขาทำแท่นด้วย และทำขันไว้บนแท่น
15. และชั้นสาครลูกหนึ่ง และว้าวสิบสองตัวรองอยู่นั้น
16. หม้อ พลั่ว และขอเกี่ยวเนื้อ และเครื่องประกอบทั้งสิ้นนี้ หุรามที่ปรึกษาอาวูโสได้ทำขึ้นด้วยทองสัมฤทธิ์สุกถวายกษัตริย์ซาโลมอนสำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
17. กษัตริย์ทรงหล่อสิ่งเหล่านี้ในที่ราบแม่น้ำจอร์แดน ในที่ดินเหนียวระหว่างสุคคทกับเศเรดาห์
18. ซาโลมอนทรงสร้างเครื่องใช้ทั้งสิ้นนี้เป็นจำนวนมาก จึงมิได้หาน้ำหนักของทองสัมฤทธิ์
19. และซาโลมอนจึงทรงกระทำเครื่องใช้ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเจ้า คือแท่นบูชาทองคำ โต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์

20. คั้นประทีปและตะเกียงทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ เพื่อใช้ตามประทีปหน้าห้องหลังตามลักษณะ
21. ดอกไม้ ตะเกียง และตะไกรตัดใส่ตะเกียง ทำด้วยทองคำ คือทองคำบริสุทธิ์ที่สุด
22. ตะไกรตัดใส่ตะเกียง ชาม ช้อน และกระถางไฟ ทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ส่วนทางเข้าของพระนิเวศคือ ประตูชั้นในของที่บริสุทธิ์ที่สุด และประตูพระวิหารคือประตูห้องโถงทำด้วยทองคำ

บทที่ 5

1. บรรดากิจการซึ่งซาโลมอนทรงกระทำสำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็สำเร็จดังนี้ และซาโลมอนทรงนำบรรดาสิ่งซึ่งดาวิดราชบิดาทรงถวายไว้เข้ามา คือเครื่องเงิน เครื่องทองคำ และเครื่องใช้ต่างๆ และเก็บไว้ในคลังพระนิเวศของพระเจ้า
2. แล้วซาโลมอนทรงประชุมพวกผู้ใหญ่ของอิสราเอล และบรรดาหัวหน้าของตระกูล และบรรดาประมุขของบรรพบุรุษชนอิสราเอล ในกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อจะนำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาจากนครดาวิด คือเมืองศิโยน
3. และผู้ชายทั้งสิ้นของอิสราเอลก็ประชุมต่อพระพักตร์กษัตริย์ ณ การเลี้ยงในเดือนที่เจ็ด
4. พวกผู้ใหญ่ทั้งสิ้นของอิสราเอลมา และคนเลวีก็ยกหีบ
5. และเขาทั้งหลายก็นำหีบ พลับพลาแห่งชุมนุม และเครื่องใช้บริสุทธิ์ทั้งสิ้นซึ่งอยู่ในพลับพลาขึ้นมา ของเหล่านี้บรรดาปุโรหิตและคนเลวีหามขึ้นมา
6. และกษัตริย์ซาโลมอนกับชุมนุมชนอิสราเอลทั้งสิ้นที่ได้ประชุมกันอยู่กับพระองค์ต่อหน้าหีบ ได้ถวายแกะและวัวมากมาย ซึ่งเขาจะนับหรือเอาจำนวนก็ไม่ได้
7. แล้วปุโรหิตก็นำหีบพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์มายังที่ของหีบ ในที่อยู่ในห้องหลังของพระนิเวศคือในที่บริสุทธิ์ที่สุด ภายใต้อปีกเศรูป
8. เพราะว่าเศรูปนั้นทางปีกออกเหนือที่ของหีบ เศรูปจึงเป็นเครื่องคลุมเหนือหีบและไม้คานของหีบ
9. พวกเขาตั้งคานหามของหีบนั้นออกบ้าง จึงเห็นปลายคานหามได้จากหีบนั้น ซึ่งอยู่ข้างหน้าห้องหลัง แต่เขาจะเห็นจากข้างนอกไม่ได้ และคานหามก็ยังอยู่ที่นั่นจนทุกวันนี้
10. ไม่มีสิ่งใดในหีบนอกจากศิลาสองแผ่นซึ่งโมเสสเก็บไว้ ณ ภูเขาโฮเรบ เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกระทำพันธสัญญากับคนอิสราเอล เมื่อเขาทั้งหลายออกมาจากอียิปต์
11. และอยู่มาเมื่อปุโรหิตออกมาจากที่บริสุทธิ์ (เพราะปุโรหิตทั้งปวงผู้อยู่ที่นั่นได้ชำระตนให้บริสุทธิ์แล้ว และไม่คำนึงถึงเวร
12. และบรรดาพวกเลวีที่เป็นนักร้องทั้งหมด ทั้งอาสาฟ เฮมาน และเยดูธุน ทั้งบุตรชายและญาติของเขาทั้งหลาย แต่งกายด้วยผ้าป่านสีขาว มีฉาบ พิณใหญ่ และพิณเขาคู่ ยืนอยู่ทางตะวันออกของแท่นบูชา พร้อมกับปุโรหิตเปาแตรหนึ่งร้อยยี่สิบคน)
13. อยู่มาพวกคนเปาแตรและพวกนักร้องจะทำให้คนได้ยินเขาทั้งหลายร้องเพลงสรรเสริญ และเพลงโมทนาพระคุณ พระเยโฮวาห์เป็นเสียงเดียวกัน และเมื่อเขาร้องขึ้นพร้อมกับแตรและฉาบกับเครื่องดนตรีอย่างอื่น ในการถวายสรรเสริญแต่พระเยโฮวาห์ว่า เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ พระนิเวศคือพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็มีเมฆเต็มไปหมด
14. จนปุโรหิตจะยืนปรนนิบัติไม่ได้ด้วยเหตุเมฆนั้น เพราะสง่าราศีของพระเยโฮวาห์เต็มพระนิเวศของพระเจ้า

บทที่ 6

1. แล้วซาโลมอนตรัสว่า พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า พระองค์จะประทับในความมีดที่บ
2. ข้าพระองค์ได้สร้างพระนิเวศอันเป็นที่ประทับสำหรับพระองค์ เป็นสถานที่เพื่อพระองค์จะทรงสถิตอยู่เป็นนิตย์
3. แล้วกษัตริย์ก็ทรงหันพระพักตร์มา และทรงให้พรแก่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง ขณะที่ชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง ยืนอยู่
4. พระองค์ตรัสว่า สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงกระทำให้สำเร็จด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ ตามที่พระองค์ตรัสไว้ด้วยพระโอษฐ์ต่อดาวิดพระราชบิดาของข้าพเจ้าว่า
5. 'ตั้งแต่วันที่เรานำประชาชนของเราออกจากแผ่นดินอียิปต์ เรามีได้เลือกเมืองหนึ่งเมืองใดในตระกูลอิสราเอลทั้งสิ้น เพื่อจะสร้างพระนิเวศ เพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่น และเรามีได้เลือกชายคนใดให้เป็นเจ้านายเหนืออิสราเอล ประชาชนของเรา
6. แต่เราได้เลือกเยรูซาเล็มแล้วเพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่น และเราได้เลือกดาวิดแล้วให้อยู่เหนืออิสราเอลประชาชนของเรา'
7. ดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าทรงตั้งพระทัยที่จะสร้างพระนิเวศสำหรับพระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล
8. แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้าว่า 'ที่เจ้าตั้งใจสร้างพระนิเวศสำหรับนามของเรานั้น เจ้าก็ทำดี อยู่แล้ว ในเรื่องความตั้งใจของเจ้า
9. อย่างไรก็ตาม เจ้าจะไม่สร้างพระนิเวศ แต่บุตรชายของเจ้าผู้ซึ่งจะออกมาจากบั้นเอวของเจ้าจะสร้างพระนิเวศเพื่อนามของเรา'
10. บัดนี้พระเยโฮวาห์ทรงให้พระดำรัสของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำนั้นสำเร็จ เพราะข้าพเจ้าได้ขึ้นมาแทนดาวิดราชบิดาของข้าพเจ้า และนั่งอยู่บนบัลลังก์ของอิสราเอล ดังที่พระเยโฮวาห์ได้ทรงสัญญาไว้ และข้าพเจ้าได้สร้างพระนิเวศสำหรับพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล
11. และข้าพเจ้าได้วางหีบไว้ที่นั่น ซึ่งพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์อยู่ในนั้น ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำกับชนอิสราเอล
12. แล้วพระองค์ประทับยืนหน้าแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ต่อหน้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง และกางพระหัตถ์ของพระองค์ออก
13. เพราะซาโลมอนได้ทรงสร้างแท่นทองสัมฤทธิ์ ยาวห้าศอก กว้างห้าศอก สูงสามศอก และทรงตั้งไว้กลางลาน และพระองค์ทรงประทับอยู่บนนั้น แล้วพระองค์ทรงคุกเข่าลงต่อหน้าชุมนุมชนอิสราเอลทั้งปวง และกางพระหัตถ์ของพระองค์สู่ฟ้าสวรรค์
14. และพระองค์ทูลว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ไม่มีพระเจ้าองค์ใดเหมือนพระองค์ ในฟ้าสวรรค์ หรือที่แผ่นดินโลก ผู้ทรงรักษาพันธสัญญา และทรงสำแดงความเมตตาแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ดำเนินอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของเขา

15. พระองค์ได้ทรงกระทำกับดาวิดบิดาของข้าพระองค์ผู้รับใช้ของพระองค์ตามบรรดาสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แก่ท่าน พระองค์ตรัสด้วยพระโอษฐ์ของพระองค์ และพระองค์ได้ทรงกระทำให้สำเร็จในวันนี้ด้วยพระหัตถ์ของพระองค์
16. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงรักษาสິงที่พระองค์ทรงสัญญาไว้กับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ราชบิดาของข้าพระองค์ว่า 'เจ้าจะไม่ขาดทายผู้หนึ่งในสายตาของเราที่จะนั่งบนบัลลังก์แห่งอิสราเอล เพื่อว่าลูกหลานทั้งหลายของเจ้าจะระมัดระวังในวิถีทางของเขา ที่จะดำเนินตามราชบัญญัติของเรา อย่างที่เจ้าได้ดำเนินต่อหน้าเรานั้น'
17. เพราะฉะนั้น ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ขอพระวณะของพระองค์จงดำรงอยู่ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสกับดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์
18. แต่พระเจ้าจะทรงประทับกับมนุษย์ที่แผ่นดินโลกหรือ ดุเถิด ฟาสวรรค์และฟาสวรรค์อันสูงที่สุดยังรับพระองค์อยู่ไม่ได้ พระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างขึ้นจะรับพระองค์ไม่ได้ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด
19. แต่ขอพระองค์ทรงสนพระทัยในคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และในคำวิงวอนนี้ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงสดับเสียงร้องและคำอธิษฐานซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์อธิษฐานต่อพระพักตร์พระองค์
20. เพื่อว่าพระเนตรของพระองค์จะทรงลืออยู่เหนือพระนิเวศนี้ทั้งกลางวันและกลางคืน คือสถานที่ซึ่งพระองค์ได้ตรัสว่า จะตั้งพระนามของพระองค์ไว้ที่นั่น เพื่อว่าพระองค์จะทรงสดับคำอธิษฐานซึ่งผู้รับใช้ของพระองค์จะได้อธิษฐานตรงต่อสถานที่นี้
21. และขอพระองค์ทรงสดับคำวิงวอนของผู้รับใช้ของพระองค์ และของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อเขาอธิษฐานตรงต่อสถานที่นี้ ขอพระองค์ทรงสถับอยู่ในฟาสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และเมื่อพระองค์ทรงสถับแล้ว ก็ขอพระองค์ทรงประทานอภัย
22. เมื่อชายคนใดกระทำบาปต่อเพื่อนบ้านของเขาและถูกบังคับให้ทำสัตย์ปฏิญาณ และเขามาให้คำปฏิญาณต่อหน้าแท่นบูชาของพระองค์ในพระนิเวศนี้
23. ขอพระองค์ทรงสดับจากฟาสวรรค์และขอทรงกระทำ ขอทรงพิพากษาผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์ ลงโทษผู้กระทำความผิด และทรงนำความประพฤติของเขาให้กลับตกลับศีรษะของตัวเอง และขอทรงประกาศความบริสุทธิ์ของผู้ชอบธรรม สมองแก่เขาตามความชอบธรรมของเขา
24. ถ้าอิสราเอลประชาชนของพระองค์ป่วยแพ้ต่อหน้าศัตรูเพราะเขาได้กระทำบาปต่อพระองค์ และเขาหันกลับมาหาพระองค์อีก ยอมรับพระนามของพระองค์ และอธิษฐานและกระทำการวิงวอนต่อพระพักตร์พระองค์ในพระนิเวศนี้
25. ก็ขอพระองค์ทรงสถับในฟาสวรรค์ และประทานอภัยแก่บาปของอิสราเอลประชาชนของพระองค์ และขอทรงนำเขากลับมายังแผ่นดินซึ่งพระองค์ได้พระราชทานแก่เขาทั้งหลายและบรรพบุรุษของเขา
26. เมื่อฟาสวรรค์ปิดอยู่และไม่มีฝน เพราะเขาทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ ถ้าเขาทั้งหลายได้อธิษฐานต่อสถานที่นี้ และยอมรับพระนามของพระองค์ และหันกลับเสียจากบาปของเขาทั้งหลาย เมื่อพระองค์ทรงให้ใจเขาทั้งหลายรับความทุกข์ใจ

27. ก็ขอพระองค์ทรงสถับในฟ้าสวรรค์ และขอประทานอภัยแก่บาปของผู้รับใช้ของพระองค์ และของอิสราเอล ประชาชนของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงสอนทางดีแก่เขาซึ่งเขาควรจะทำเนน และขอทรงประทานฝนบนแผ่นดินของพระองค์ ซึ่งพระองค์พระราชทานแก่ประชาชนของพระองค์เป็นมรดกนั้น
28. ถ้ามีการกันดารอาหารในแผ่นดิน ถ้ามีโรคระบาด ข้าวม่าน รากินข้าว หรือตักแตนวัยบิน หรือตักแตนวัยคลาน หรือศัตรูของเขาทั้งหลายล้อมเมืองในแผ่นดินของเขาไว้รอบด้าน จะเป็นภัยพิบัติอย่างใด หรือความเจ็บอย่างใดมีขึ้น ก็ดี
29. ไม่ว่าคำอธิษฐานอย่างใด หรือคำวิงวอนประการใด ซึ่งประชาชนคนใด หรืออิสราเอลประชาชนของพระองค์ทั้งสิ้นทูล ต่างก็ประจักษ์ในภัยพิบัติและความทุกข์ใจของเขา และได้กางมือของเขาสู่พระนิเวศนี้
30. ขอพระองค์ทรงสถับในฟ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และพระราชทานอภัย และทรงประทานแก่ทุกคนซึ่งพระองค์ทรงทราบจิตใจตามการประพฤติทั้งสิ้นของเขา (เพราะพระองค์เท่านั้นที่ทรงทราบจิตใจแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์)
31. เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะได้ยำเกรงพระองค์ และดำเนินในมรรคาของพระองค์ ตลอดวันเวลาที่เขามีชีวิตอาศัยในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์พระราชทานแก่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย
32. ยิ่งกว่านั้นอีก เกี่ยวกับชนต่างด้าว ผู้ซึ่งไม่ใช่อิสราเอลประชาชนของพระองค์ เมื่อเขามาจากประเทศเมืองไกล เพราะเห็นแก่พระนามใหญ่ยิ่งของพระองค์ พระหัตถ์อันมหิทฤทธิของพระองค์ และพระกรที่เหยียดออกของพระองค์ เมื่อเขามาอธิษฐานตรงต่อพระนิเวศนี้
33. ก็ขอพระองค์ทรงสถับในฟ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอทรงกระทำตามทุกสิ่งซึ่งชนต่างด้าวได้ทูลขอต่อพระองค์ เพื่อว่าชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกจะรู้จักพระนามของพระองค์ และยำเกรงพระองค์ ดังอิสราเอลประชาชนของพระองค์ยำเกรงพระองค์อยู่นั้น และเพื่อเขาทั้งหลายจะทราบว่า พระนิเวศนี้ซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เขาเรียกกันด้วยพระนามของพระองค์
34. ถ้าประชาชนของพระองค์ออกไปกระทำสงครามต่อศัตรูของเขาทั้งหลาย จะเป็นโดยทางใดๆที่พระองค์ทรงใช้เขาออกไปก็ตาม และเขาทั้งหลายได้อธิษฐานต่อพระองค์ตรงต่อเมืองนี้ซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรรไว้ และตรงต่อพระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างเพื่อพระนามของพระองค์
35. แล้วขอพระองค์ทรงสถับคำอธิษฐานของเขาและคำวิงวอนของเขาในฟ้าสวรรค์ และขอทรงให้สิทธิอันชอบธรรมของเขาคงอยู่
36. ถ้าเขาทั้งหลายกระทำบาปต่อพระองค์ (เพราะไม่มีมนุษย์สักคนหนึ่งซึ่งมิได้กระทำบาป) และพระองค์ทรงกริ้วต่อเขา และพระองค์ทรงมอบเขาไว้ต่อหน้าศัตรู เขาจึงถูกจับไปเป็นเชลยยังแผ่นดินหนึ่งไม่ว่าไกลหรือใกล้
37. แต่ถ้าเขาสำนึกผิดในใจในแผ่นดินซึ่งเขาได้ถูกจับไปเป็นเชลย และได้กลับใจและได้อธิษฐานต่อพระองค์ในแผ่นดินที่เขาไปเป็นเชลย ทูลว่า 'ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาป และได้ประพฤติชั่วร้าย และได้กระทำความชั่ว'
38. ถ้าเขาทั้งหลายกลับมาหาพระองค์ด้วยสุดจิตสุดใจของเขาในแผ่นดินที่เขาไปเป็นเชลย ที่ซึ่งศัตรูกวาดเขาไปเป็นเชลย และอธิษฐานต่อพระองค์ตรงต่อแผ่นดินของเขา ซึ่งพระองค์พระราชทานแก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย และ

ต่อเมืองซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกสรรไว้ และต่อพระนิเวศซึ่งข้าพระองค์ได้สร้างไว้เพื่อพระนามของพระองค์

39. แล้วขอพระองค์ทรงสถาปนาอธิษฐานและคำวิงวอนของเขาในฟ้าสวรรค์อันเป็นที่ประทับของพระองค์ และขอทรงให้สิทธิอันชอบธรรมของเขาคงอยู่ และขอทรงประทานอภัยแก่ประชาชนของพระองค์ผู้ได้กระทำบาปต่อพระองค์

40. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ บัดนี้ขอพระเนตรของพระองค์ทรงลืมอยู่ และขอพระกรรมของพระองค์สถาปนาอธิษฐานแห่งสถานที่นี้

41. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า บัดนี้ขอทรงลุกขึ้น เสด็จไปยังที่พำนักของพระองค์ ทั้งพระองค์และหีบแห่งฤทธานุภาพของพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ขอให้บุโรหิตของพระองค์สวมความรอด และให้วิสุทธิชนของพระองค์เปรมปรีดีในความประเสริฐของพระองค์

42. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า ขออย่าทรงหันหน้าของผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ นั้นไปเสีย ขอพระองค์ทรงระลึกถึงความเมตตาของพระองค์อันมีอยู่ต่อดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์

1. เมื่อซาโลมอนทรงจบคำอธิษฐานของพระองค์แล้ว ไฟได้ลงมาจากฟ้าสวรรค์ไหม้เครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชาเสีย และส่งาราศีของพระเยโฮวาห์ก็เต็มพระนิเวศ
2. บุโรหิตเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ไม่ได้ เพราะว่าส่งาราศีของพระเยโฮวาห์เต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
3. เมื่อบรรดาชนอิสราเอลได้เห็นไฟลงมาและส่งาราศีของพระเยโฮวาห์อยู่บนพระนิเวศ เขาทั้งหลายก็กราบซบหน้าลงถึงพื้นดิน และได้นมัสการสรรเสริญพระเยโฮวาห์ว่า เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์
4. แล้วกษัตริย์และบรรดาประชาชนทั้งหลายได้ถวายเครื่องสัตวบูชาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
5. กษัตริย์ซาโลมอนทรงถวายเครื่องสัตวบูชาเป็นวัวสองหมื่นสองพันตัวและแกะหนึ่งแสนสองหมื่นตัว ดังนี้แหละ กษัตริย์และประชาชนทั้งปวงได้อุทิศถวายพระนิเวศแห่งพระเจ้า
6. บรรดาบุโรหิตก็ยืนประจำตำแหน่งของตน ทุกคนเลวี่ด้วยพร้อมกับเครื่องดนตรีถวายแด่พระเยโฮวาห์ ซึ่งกษัตริย์ดาวิดได้ทรงกระทำเพื่อสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เมื่อดาวิดได้ถวายสักการะด้วยการปรนนิบัติของเขาทั้งหลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์ และบุโรหิตก็เป่าแตรข้างหน้าเขา และอิสราเอลทั้งปวงยืนอยู่
7. และซาโลมอนทรงทำพิธีชำระส่วนกลางของลานซึ่งอยู่ข้างหน้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ให้เป็นส่วนบริสุทธิ์ เพราะพระองค์ทรงถวายเครื่องเผาบูชาและไขมันของเครื่องสันติบูชาที่นั่น เพราะว่าแท่นทองสัมฤทธิ์ซึ่งซาโลมอนทรงสร้างไว้ นั้น ไม่พอกจุเครื่องเผาบูชา เครื่องธัญญาบูชาและไขมัน
8. ในครั้งนั้นซาโลมอนทรงถือเทศกาลอยู่เจ็ดวัน และอิสราเอลทั้งปวงอยู่กับพระองค์ด้วย เป็นชุมนุมชนใหญ่ยิ่งนัก ตั้งแต่ทางเข้าเมืองฮามัทจนถึงแม่น้ำอียิปต์
9. และในวันที่แปดเขาทั้งหลายมีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ เพราะเขาทั้งหลายได้มีงานมอบถวายแท่นบูชามาเจ็ดวัน และถือเทศกาลเลี้ยงมาเจ็ดวันแล้ว
10. เมื่อวันที่ยี่สิบสามของเดือนที่เจ็ด พระองค์ทรงให้ประชาชนกลับไปถิ่นที่ของตน มีใจชื่นบานและยินดีด้วยความดีซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงสำแดงแก่ดาวิด และแก่ซาโลมอน และแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์
11. ดังนี้แหละซาโลมอนทรงสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และพระราชวังเสร็จ คือทุกอย่างซึ่งพระองค์ทรงดำริจะกระทำในเรื่องพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และในเรื่องพระราชสำนักของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้สำเร็จสิ้น
12. แล้วพระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ซาโลมอนเวลากลางคืนและตรัสกับท่านว่า เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้า และได้เลือกสถานที่นี้สำหรับเราให้เป็นนิเวศแห่งเครื่องสัตวบูชา
13. ถ้าเราปิดฟ้าสวรรค์มิให้ฝนตก หรือเราบัญชาให้ตึกแต่นมากินแผ่นดิน หรือส่งโรคระบาดมาท่ามกลางประชาชนของเรา
14. ถ้าประชาชนของเราผู้ซึ่งเขาเรียกกันโดยนามของเรานั้นจะถ่อมตัวลง และอธิษฐาน และแสวงหาหน้าของเรา และหันเสียจากทางชั่วของเขา เราก็จะฟังจากสวรรค์ และจะให้ภัยแก่บาปของเขา และจะรักษาแผ่นดินของเราให้

หาย

15. บัดนี้ตาของเราจะลืมนอยู่และหูของเราจะฟังคำอธิษฐานซึ่งเขาทั้งหลายอธิษฐาน ณ สถานที่นี้
16. เพราะบัดนี้เราได้เลือกสรรและกระทำให้นิเวศนี้เป็นที่บริสุทธิ์เพื่อนามของเราจะอยู่ที่นั่นเป็นนิเวศ ตาของเราและใจของเราจะอยู่ที่นั่นตลอดเวลา
17. ส่วนเจ้า ถ้าเจ้าดำเนินต่อหน้าเราอย่างดาวิดบิดาของเจ้าดำเนินนั้น กระทำตามทุกสิ่งซึ่งเราได้บัญชาแก่เจ้า และรักษากฎเกณฑ์ของเราและคำตัดสินของเรา
18. แล้วเราจะสถาปนาราชบัลลังก์แห่งอาณาจักรของเจ้า ดังที่เราได้กระทำพันธสัญญาไว้กับดาวิดบิดาของเจ้าว่า 'เจ้าจะไม่ขาดชายผู้หนึ่งที่จะครอบครองเหนืออิสราเอล'
19. แต่ถ้าเจ้าหันไปและทอดทิ้งกฎเกณฑ์ของเราและบัญญัติของเราซึ่งเราตั้งไว้ต่อหน้าเจ้า และจะไปปรนนิบัติพระอื่นและนมัสการพระเหล่านั้น
20. แล้วเราจะถอนรากเขาทั้งหลายออกจากแผ่นดินของเรา ซึ่งเราได้ให้แก่เขา และนิเวศซึ่งเราชำระให้บริสุทธิ์เพื่อนามของเรา เราจะเหวี่ยงออกไปจากสายตาของเรา และเราจะทำให้เขาเป็นคำภาษิตและคำครหาท่ามกลางชนชาติทั้งปวง
21. และนิเวศนี้ซึ่งสูงส่ง ทุกคนที่ผ่านไปจะประหลาดใจ และกล่าวว่า 'โฉนพระเยโฮวาห์จึงทรงกระทำเช่นนี้แก่แผ่นดินนี้และแก่พระนิเวศนี้'
22. แล้วเขาทั้งหลายจะตอบว่า 'เพราะเขาทั้งหลายทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ผู้ทรงนำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ และได้ยึดพระอื่น และได้นมัสการพระเหล่านั้นทั้งปรนนิบัติด้วย ฉะนั้นพระองค์จึงได้ทรงนำเหตุร้ายทั้งหมดนี้มาถึงเขาทั้งหลาย'

บทที่ 8

1. และอยู่มาเมื่อสิ้นยี่สิบปี ที่ซาโลมอนได้ทรงสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระราชวังส่วนพระองค์
2. ซาโลมอนได้ทรงเสริมสร้างหัวเมืองซึ่งหุรามได้ถวายแด่พระองค์ แล้วให้คนอิสราเอลอาศัยอยู่ในนั้น
3. และซาโลมอนได้เสด็จไปยังฮามัทโคบาคห์ และยึดเมืองนั้นได้
4. พระองค์ได้ทรงสร้างเมืองทัดโมร์ไว้ในถิ่นทุรกันดาร และหัวเมืองคลังหลวงทั้งสิ้นซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ในฮามัท
5. พระองค์ได้ทรงสร้างเมืองเบธโฮโรนบนและเบธโฮโรนล่างด้วยเป็นเมืองที่มั่นคง มีกำแพง ประตูเมือง และด่าน
6. และทรงสร้างเมืองบาอาลัทและหัวเมืองคลังหลวงทั้งปวงที่ซาโลมอนทรงมีอยู่ และเมืองทั้งปวงสำหรับรถรบของพระองค์ และเมืองทั้งปวงสำหรับพลม้าของพระองค์ และสิ่งใดๆซึ่งพระองค์ประสงค์จะสร้างในเยรูซาเล็ม ในเลบานอน และในแผ่นดินทั้งหมดซึ่งอยู่ในครอบครองของพระองค์
7. ประชาชนทั้งปวงที่เหลืออยู่ในเหล่าคนฮิตไทต์ คนอามอไรต์ คนเปริสซี คนฮีไวต์ และคนเยบูน ผู้ซึ่งไม่ใช่อิสราเอล
8. จากลูกหลานของชนเหล่านี้ ผู้เหลือต่อมาในแผ่นดิน ผู้ซึ่งประชาชนอิสราเอลมิได้ทำลาย ซาโลมอนได้ทรงกระทำให้ประชาชนเหล่านี้เป็นทาสแรงงานและเขาทั้งหลายก็เป็นอยู่จนทุกวันนี้
9. แต่ส่วนคนอิสราเอลนั้นซาโลมอนหาได้ทรงกระทำให้เป็นทาสแรงงานไม่ เขาทั้งหลายเป็นทหารและเป็นนายทหารของพระองค์ เป็นผู้บังคับบัญชาการรบของพระองค์ และพลม้าของพระองค์
10. และคนต่อไปนี้เป็นเจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ของกษัตริย์ซาโลมอน มีสองร้อยห้าสิบคน เป็นผู้ปกครองประชาชน
11. ซาโลมอนทรงนำธิดาของฟาโรห์ขึ้นมาจากนครดาวิดยังพระราชวังซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ให้พระนาง เพราะพระองค์ตรัสว่า มเหสีของเราไม่ควรอยู่ในวังของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพราะสถานที่ทั้งหลายซึ่งหีบของพระเยโฮวาห์มาถึงเป็นที่บริสุทธิ์
12. แล้วซาโลมอนทรงถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์บนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ทรงสร้างไว้ที่หน้ามุข
13. ตามหน้าที่ประจำวันที่ต้องทำเป็นการถวายบูชาตามบัญญัติของโมเสส ในวันสะบาโต ในวันขึ้นค่ำหนึ่ง และในวันเทศกาลตามกำหนด ประจำปีสามเทศกาล คือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ เทศกาลสัปดาห์ และเทศกาลอยู่เพิง
14. ตามพระราชบัญญัติของดาวิดราชาบิดาของพระองค์ พระองค์ทรงกำหนดแบ่งเวรบุโรหิตสำหรับการปรนนิบัติ และแบ่งคนเลวีให้ประจำหน้าที่การสรรเสริญและการปรนนิบัติต่อหน้าบุโรหิต ตามหน้าที่ประจำวันที่ต้องทำ และคนเฝ้าประตูเป็นเวรเฝ้าทุกประตู เพราะว่าดาวิดบุรุษของพระเจ้าทรงบัญชาไว้เช่นนั้น
15. และเขาทั้งหลายมิได้หันไปเสียจากสิ่งซึ่งกษัตริย์ได้ทรงบัญชาบุโรหิตและคนเลวีซึ่งเกี่ยวกับเรื่องใดๆ และเกี่ยวกับเรื่องคลัง
16. บรรดาพระราชกิจของซาโลมอนก็ลุล่วงไปตั้งแต่วันที่วางรากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จนถึงวันสำเร็จงาน ดังนั้นพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็สำเร็จครบถ้วน
17. แล้วซาโลมอนเสด็จไปยังเอซีโอนเกเบอร์และเมืองเอโลทที่ชายทะเลในแผ่นดินเอโดม
18. และหุรามก็ให้ข้าราชการของพระองค์ส่งเรือ และข้าราชการที่คุ้นเคยกับทะเลไปให้ซาโลมอน และเขาทั้งหลาย

ไปถึงเมืองโอฟีร์พร้อมกับข้าราชการของซาโลมอน และนำเอาทองคำจากที่นั่นหนักสี่ร้อยห้าสิบลังกันต์มายังกษัตริย์
ซาโลมอน

บทที่ 9

1. เมื่อพระราชินีแห่งเซบาทรงได้ยินกิตติศัพท์แห่งซาโลมอน พระนางก็เสด็จมายังเยรูซาเล็ม เพื่อทดลองพระองค์ ด้วยปัญหาต่างๆ มากมาย พร้อมด้วยข้าราชการมากมาย กับอุฐบรรทุกเครื่องเทศและทองคำเป็นอันมาก และเพชรพลอยต่างๆ และเมื่อพระนางเสด็จมาถึงซาโลมอนแล้ว พระนางทูลเรื่องในใจของพระนางทุกประการ
2. และซาโลมอนตรัสตอบปัญหาของพระนางทั้งสิ้น ไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนเร้นอยู่พ้นซาโลมอนซึ่งพระองค์จะทรงอธิบายแก่พระนางไม่ได้
3. และเมื่อพระราชินีแห่งเซบาทรงเห็นพระสติปัญญาของซาโลมอนและพระราชวังที่พระองค์ทรงสร้าง
4. ทั้งอาหารที่โต๊ะเสวย กับบรรดาข้าราชการประจำอยู่ และมหาดเล็กที่คอยรับใช้อยู่ตลอด จนเครื่องแต่งกาย และพนักงานเชิญถ้วยของพระองค์ เครื่องแต่งกาย และการเสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พระทัยของพระนางก็สลดลงทีเดียว
5. พระนางทูลกษัตริย์ว่า ข้าพเจ้าซึ่งหม่อมฉันได้ยินในประเทศของหม่อมฉัน ถึงพระราชกิจและพระสติปัญญาของพระองค์เป็นความจริง
6. แต่หม่อมฉันมิได้เชื่อถ้อยคำนั้น จนหม่อมฉันมาเฝ้า และตาของหม่อมฉันได้เห็นเอง และดูเถิด ที่เขาบอกแก่หม่อมฉันก็ไม่ถึงครึ่งหนึ่งแห่งพระสติปัญญาใหญ่ยิ่งของพระองค์ พระองค์เลิศล้ำยิ่งไปกว่าชาวคราวที่หม่อมฉันได้ยิน
7. บรรดาคนของพระองค์ก็เป็นสุข บรรดาข้าราชการเหล่านี้ของพระองค์ ผู้ปฏิบัติงานประจำต่อพระพักตร์พระองค์และฟังพระสติปัญญาของพระองค์ก็เป็นสุข
8. สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ ผู้ทรงพอพระทัยในพระองค์และทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้บนบัลลังก์เป็นกษัตริย์เพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ เพราะพระเจ้าของพระองค์ทรงรักอิสราเอลและจะสถาปนาเขาไว้เป็นนิตย์ พระองค์จึงได้ทรงแต่งตั้งให้พระองค์เป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย เพื่อพระองค์จะทรงอำนาจอบายธรรมและความเที่ยงธรรม
9. แล้วพระนางก็ถวายทองคำหนึ่งร้อยยี่สิบตะลันต์แก่กษัตริย์ ทั้งเครื่องเทศเป็นจำนวนมาก และเพชรพลอยต่างๆ ไม่มีเครื่องเทศใดๆ เหมือนอย่างที่พระราชินีแห่งเมืองเซบาถวายแก่กษัตริย์ซาโลมอน
10. ยิ่งกว่านั้นอีก ข้าราชการของหุรามและข้าราชการของซาโลมอนผู้นำทองคำมาจากโอฟีร์ ได้นำไม้ประดู่และเพชรพลอยต่างๆ มา
11. แล้วกษัตริย์ทรงใช้ไม้ประดู่ทำขึ้นบันไดพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และพระราชวัง ทั้งทำพิณเขาคู่ และพิณใหญ่ให้แก่กักร้อง ซึ่งไม่เคยเห็นมีอย่างนั้นแต่ก่อนในแผ่นดินยูดาห์
12. กษัตริย์ซาโลมอนพระราชทานทุกอย่างแก่พระราชินีแห่งเซบาตามที่พระนางทรงมีพระประสงค์ ไม่ว่าพระนางจะทูลขอสิ่งใด นอกเหนือไปจากสิ่งที่พระนางนำมาถวายกษัตริย์ ดังนั้นพระนางก็เสด็จกลับไปยังแผ่นดินของพระนางพร้อมกับข้าราชการของพระนาง
13. นำหนักทองคำที่นำมาส่งซาโลมอนในปีหนึ่งนั้น เป็นทองคำหกร้อยหกสิบหกตะลันต์
14. นอกเหนือจากทองคำซึ่งนักการคำและพ่อค้าได้นำมา และกษัตริย์ทั้งปวงของประเทศอาระเบีย และบรรดาเจ้า

เมืองแห่งแผ่นดินได้นำทองคำและเงินมายังซาโลมอน

15. กษัตริย์ซาโลมอนทรงสร้างโล่ใหญ่สองร้อยอันด้วยทองคำทูป โล่อันหนึ่งใช้ทองคำทูปหกร้อยเซเชล
16. และพระองค์ทรงสร้างโล่สามร้อยอันด้วยทองคำทูป โล่อันหนึ่งใช้ทองคำสามร้อยเซเชล และกษัตริย์ก็ทรงเก็บโล่ไว้ในพระตำหนักพนาเลบานอน
17. กษัตริย์ทรงกระทำพระที่นั่งงาช้างขนาดใหญ่ด้วย และทรงบุด้วยทองคำบริสุทธิ์
18. พระที่นั่งนั้นมีบันไดหกชั้น กับที่รองพระบาททำด้วยทองคำ ซึ่งติดอยู่กับพระที่นั่ง ทั้งสองข้างของพระที่นั่งมีที่วางพระหัตถ์ และสิงโตสองตัวยืนอยู่ข้างๆที่วางพระหัตถ์
19. มีสิงโตอีกสิบสองตัวยืนอยู่ที่นั่น บนบันไดหกชั้นทั้งสองข้าง เขาไม่เคยทำในราชอาณาจักรใดๆเหมือนอย่างนี้
20. ภาชนะทั้งสิ้นสำหรับเครื่องดื่มของกษัตริย์ซาโลมอนทำด้วยทองคำ และภาชนะทั้งสิ้นของพระตำหนักพนาเลบานอนทำด้วยทองคำบริสุทธิ์ ไม่มีที่ทำด้วยเงินเลย เงินนั้นถือว่าเป็นของไม่มีค่าอะไรในสมัยของซาโลมอน
21. เพราะเรือของกษัตริย์แล่นไปยังทาร์ซิชพร้อมกับข้าราชการของหุราม กำปั่นทาร์ซิชนำทองคำ เงิน งาช้าง ลิง และนกยูง มาสามปีต่อครั้ง
22. ดังนั้นแหละ กษัตริย์ซาโลมอนจึงได้เปรียบกว่ากษัตริย์อื่นๆแห่งแผ่นดินโลกในเรื่องสมบัติและสติปัญญา
23. และกษัตริย์ทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกก็แสวงหาที่จะเข้าเฝ้าซาโลมอน เพื่อจะฟังพระสติปัญญาซึ่งพระเจ้าพระราชทานไว้ในใจของท่าน
24. ทุกคนก็นำเครื่องบรรณาการของเขามา เป็นเครื่องทำด้วยเงิน เครื่องทำด้วยทองคำ และเครื่องแต่งกาย เครื่องอาวุธ เครื่องเทศ ม้า และล่อ ตามจำนวนกำหนดทุกๆปี
25. และซาโลมอนทรงมีโรงช่องม้าสี่พันช่องสำหรับม้าและรถรบ และมีพลม้าหนึ่งหมื่นสองพันคน ซึ่งพระองค์ทรงให้ประจำอยู่ในหัวเมืองรถรบและอยู่กับกษัตริย์ที่กรุงเยรูซาเล็ม
26. และพระองค์ทรงครอบครองเหนือกษัตริย์ทั้งปวงตั้งแต่แม่น้ำถึงแผ่นดินของคนฟีลิสเตีย และถึงพรมแดนของอียิปต์
27. และกษัตริย์ทรงกระทำให้เงินนั้นเป็นของสามัญในกรุงเยรูซาเล็มเหมือนก้อนหิน และกระทำให้มีไม้สนสีดาร์มากมายเหมือนไม้มะเดื่อแห่งหุบเขา
28. และเขานำม้าเข้ามาถวายซาโลมอนจากอียิปต์ และจากแผ่นดินทั้งปวง
29. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของซาโลมอน ตั้งแต่ต้นจนปลาย มิได้บันทึกไว้ในหนังสือของนาธานผู้พยากรณ์ และในคำพยากรณ์ของอาหิยาห์ชาวซีโลห์ และในนิมิตของอิดโดผู้ทำนายเกี่ยวกับเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทหรือ
30. ซาโลมอนทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มเหนืออิสราเอลทั้งปวงสี่สิบปี
31. และซาโลมอนล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้ในนครดาวิดราชบิดาของพระองค์ และเรโหโบอัมโอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์

1. เรโอบอัมได้ไปยังเมืองเซเคม เพราะอิสราเอลทั้งปวงได้มายังเซเคมเพื่อจะตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์
2. และอยู่มาเมื่อเยโรโบอัมบุตรชายเนบัทได้ยินเรื่องนั้น เพราะท่านยังอยู่ในอียิปต์ที่ซึ่งท่านหนีไปจากพระพักตร์กษัตริย์ชาโลมอน แล้วเยโรโบอัมกลับจากอียิปต์
3. เขาทั้งหลายก็ใช้คนไปเรียนท่าน และเยโรโบอัมกับอิสราเอลทั้งหมดได้มาและทูลเรโอบอัมว่า
4. พระราชบิดาของพระองค์ได้กระทำให้ออกของข้าพระองค์ทุกซัหนัก เพราะฉะนั้นบัดนี้ขอทรงผ่อนการปรนนิบัติอย่างทุกซัหนักของพระราชบิดาของพระองค์ และออกอันหนักของพระองค์เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายให้เบาลงเสีย และข้าพระองค์ทั้งหลายจะปรนนิบัติพระองค์
5. พระองค์ตรัสกับเขาว่า ลึนสามวันจงกลับมาหาเราอีก ประชาชนจึงกลับไปเสีย
6. แล้วกษัตริย์เรโอบอัมก็ทรงปรึกษากับบรรดาผู้เฒ่า ผู้ปฏิบัติงานประจำชาโลมอนราชบิดาของพระองค์ขณะเมื่อพระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่ว่า ท่านทั้งหลายจะแนะนำเราให้ตอบประชาชนนี้อย่างไร
7. เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า ถ้าพระองค์ทรงเมตตาแก่ประชาชนนี้และให้เขาพอใจ และตรัสตอบคำดีแก่เขา เขาทั้งหลายจะเป็นผู้รับใช้ของพระองค์เป็นนิตย์
8. แต่พระองค์ทรงทอดทิ้งคำปรึกษาซึ่งผู้เฒ่าถวายนั้นเสีย และไปปรึกษากับคนหนุ่มซึ่งเติบโตขึ้นมาพร้อมกับพระองค์และปฏิบัติงานประจำพระองค์
9. และพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า ท่านจะแนะนำเราอย่างไร เพื่อพวกเราจะตอบประชาชนนี้ผู้ที่ทูลเราว่า 'ขอทรงผ่อนแอกซึ่งพระราชบิดาของพระองค์วางอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายให้เบาลง'
10. และคนหนุ่มเหล่านั้นผู้ได้เติบโตมาพร้อมกับพระองค์ทูลพระองค์ว่า พระองค์จงตรัสตั้งนี้แก่ประชาชนนี้ ผู้ทูลพระองค์ว่า 'พระราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำให้ออกของข้าพระองค์ทั้งหลายทุกซัหนัก แต่ขอพระองค์ทรงผ่อนแอกข้าพระองค์ให้เบาลง' นั้น พระองค์จงตรัสแก่เขาทั้งหลายอย่างนี้ว่า 'นิ้วก้อยของเราก็หนักกว่าแอกแห่งราชบิดาของเรา
11. ที่พระราชบิดาของเราวางแอกหนักบนท่านทั้งหลายก็ดีแล้ว เราจะเพิ่มแอกให้แก่ท่านทั้งหลายอีก พระราชบิดาของเราดีสอนท่านทั้งหลายด้วยไม้เรียว แต่เราจะดีสอนท่านทั้งหลายด้วยแส้แมลงป่อง'
12. เยโรโบอัมกับประชาชนทั้งปวงจึงเข้ามาเฝ้าเรโอบอัมในวันที่สาม ดังที่กษัตริย์รับสั่งว่า จงมาหาเราอีกในวันที่สาม
13. และกษัตริย์ตรัสตอบเขาทั้งหลายอย่างดุตัน กษัตริย์เรโอบอัมทรงทอดทิ้งคำปรึกษาของผู้เฒ่าเสีย
14. และตรัสกับเขาทั้งหลายตามคำแนะนำของพวกคนหนุ่มว่า พระราชบิดาของเราทำแอกของท่านทั้งหลายให้หนัก แต่เราจะเพิ่มให้แก่แอกนั้น พระราชบิดาของเราดีสอนท่านทั้งหลายด้วยไม้เรียว แต่เราจะดีสอนท่านทั้งหลายด้วยแส้แมลงป่อง
15. กษัตริย์จึงมิได้ทรงฟังเสียงประชาชน เพราะเหตุการณ์นี้เป็นมาแต่พระเจ้า เพื่อพระเยโฮวาห์จะทรงให้พระวามะของพระองค์ได้สำเร็จ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยอาหิยาห์ชาวซีโลห์แก่เยโรโบอัมบุตรชายเนบัท

16. และเมื่ออิสราเอลทั้งปวงเห็นว่ากษัตริย์มิได้ทรงฟังเขาทั้งหลาย ประชาชนก็ทูลตอบกษัตริย์ว่า ข้าพระองค์ทั้งหลายมีส่วนอะไรในดาวิด ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่มีส่วนมรดกในบุตรเจสซี โอ อิสราเอลเอ๋ย กลับไปเดิรินทร์ของตน แต่ละคนเถิด ข้าแต่ดาวิด จงดูแลราชวงศ์ของพระองค์เองเถิด อิสราเอลทั้งปวงจึงไปยังเดิรินทร์ของเขาทั้งหลาย
17. แต่เรโหโบอัมทรงปกครองเหนือประชาชนอิสราเอลผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองยูดาห์
18. แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมทรงใช้ฮาโดรัมนายงานเหนือแรงงานเกณฑ์ไป และประชาชนอิสราเอลก็เอาหินขว้างทำนถึงตาย แล้วกษัตริย์เรโหโบอัมก็ทรงรีบขึ้นรถรบของพระองค์ ทรงหนีไปกรุงเยรูซาเล็ม
19. อิสราเอลจึงกบฏต่อราชวงศ์ของดาวิดถึงทุกวันนี้

1. เมื่อเรโหโบอัมมายังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พระองค์ได้ทรงรวบรวมวงศ์วานยูดาห์และเบนยามิน เป็นนักรบที่คัดเลือกแล้วหนึ่งแสนแปดหมื่นคน เพื่อจะสู้รบกับอิสราเอล หมายถึงเอาราชอาณาจักรคืนมาให้แก่เรโหโบอัม
2. แต่พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเซโอมอาห์คนของพระเจ้าว่า
3. จงไปทูลเรโหโบอัมโอรสของซาโลมอนกษัตริย์แห่งยูดาห์ และบอกแก่อิสราเอลทั้งปวงในยูดาห์และเบนยามินว่า
4. 'พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เจ้าอย่าขึ้นไปสู้รบกับพี่น้องของเจ้า จงกลับไปบ้านของตนทุกคนเถิด เพราะสิ่งนี้เป็นมาจากเรา' เหตุฉะนั้นเขาจึงเชื่อฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ และกลับไป ไม่ได้สู้รบกับเยโรโบอัม
5. และเรโหโบอัมประทับในกรุงเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงสร้างหัวเมืองเพื่อป้องกันในยูดาห์
6. พระองค์ทรงสร้างเมืองเบธเลเฮม เอตตาม เทโคอา
7. เบธซุร์ โสโค อุดุลลัม
8. กัท มาเรซาห์ และศิฟ
9. อาโตราอิม ลาคีซ และอาเซคาห์
10. โศราห์ อัยยาโลน และเฮโบรน หัวเมืองซึ่งมีป้อมที่อยู่ในยูดาห์และในเบนยามิน
11. พระองค์ทรงเสริมป้อมปราการให้แข็งแรง และส่งผู้บังคับบัญชาไปประจำการในป้อมเหล่านั้น และทรงสะสมเสบียงอาหาร น้ำมัน และน้ำองุ่น
12. และพระองค์ทรงเก็บโล่และหอกไว้ในหัวเมืองทั้งปวง และกระทำให้หัวเมืองเหล่านั้นแข็งแรงมาก พระองค์จึงทรงยึดยูดาห์และเบนยามินไว้ได้
13. และปุโรหิตกับคนเลวีซึ่งอยู่ในอิสราเอลทั้งสิ้นได้เข้ามาหาพระองค์จากเขตแดนซึ่งเขาอาศัยอยู่
14. เพราะคนเลวีจะทิ้งทุ่งหญ้าและที่บ้านซึ่งเขายึดถือเป็นกรรมสิทธิ์และมายังยูดาห์และเยรูซาเล็ม เพราะเยโรโบอัมและโอรสของพระองค์ได้ขับไล่เขาทั้งหลายออกจากตำแหน่งปุโรหิตของพระเยโฮวาห์
15. และพระองค์ทรงแต่งตั้งปุโรหิตของพระองค์ขึ้นสำหรับปุชนิยสถานสูงทั้งหลาย และสำหรับเมษปิตาจ และสำหรับรูปลูกวัวซึ่งพระองค์ทรงสร้างขึ้น
16. และบรรดาผู้ที่ปิกใจแสวงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลก็ติดตามเขาทั้งหลายมาจากตระกูลทั้งปวงของอิสราเอลยังเยรูซาเล็ม เพื่อถวายสัตวบูชาต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย
17. เขาทั้งหลายได้เสริมกำลังให้ราชอาณาจักรของยูดาห์ และได้กระทำให้เรโหโบอัมโอรสของซาโลมอนเข้มแข็งอยู่ได้สามปี เพราะเขาทั้งหลายดำเนินอยู่สามปีในวิถีของดาวิดและซาโลมอน
18. เรโหโบอัมทรงรับมาหะลัทธิดาของเยโรโมทโอรสของดาวิดเป็นมเหสี ผู้เป็นธิดาของอาปีฮาอิลบุตรสาวของเอลีอับบุตรชายเจสซี
19. และพระนางก็ประสูติโอรสให้พระองค์คือ เยอูซ เซมาริยาห์ และศายัม
20. ภายหลังพระองค์ก็ทรงรับมาอาคาห์ธิดาของอับซาโลม ผู้ซึ่งประสูติ อาบิยาห์ อัททัย ศีตา และเชโลมิทให้พระองค์

21. เรโหโบอัมทรงรักมาอาคาคัธิดาของอับซาโลมมากกว่ามเหสีและนางสนมของพระองค์ทั้งสิ้น (พระองค์มีมเหสีสิบแปดองค์และนางสนมหกสิบคนและให้กำเนิดโอรสยี่สิบแปดองค์และธิดาหกสิบองค์)
22. และเรโหโบอัมทรงแต่งตั้งให้อาปียาห์โอรสของมาอาคาคัธิดาเป็นโอรสองค์ใหญ่ ให้เป็นประมุขท่ามกลางพี่น้องของตน เพราะพระองค์ทรงตั้งพระทัยจะให้ท่านเป็นกษัตริย์
23. และพระองค์ทรงจัดการอย่างฉลาด และแจกจ่ายบรรดาโอรสของพระองค์ไปทั่วแผ่นดินทั้งสิ้นของยูดาห์และของเบนยามิน ในหัวเมืองที่มีป้อมทั้งสิ้น และพระองค์ประทานเสบียงอาหารให้อย่างอุดม และพระองค์ทรงประสงค้มเหสีมากมาย

1. ต่อมาเมื่อราชอาณาจักรของเรโอบอัมตั้งมั่นคงและแข็งแรงแล้ว พระองค์ทรงทอดทิ้งพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์เสีย และอิสราเอลทั้งปวงก็ทั้งพร้อมกับพระองค์ด้วย
2. อยู่มาในปีที่ห้าแห่งกษัตริย์เรโอบอัม เพราะเขาทั้งหลายได้ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ ชิซกษัตริย์แห่งอียิปต์เสด็จขึ้นมาสู้รบเยรูซาเล็ม
3. มีรถรบหนึ่งพันสองร้อยคันและพลม้าหกหมื่นคน และพลผู้มากับพระองค์จากอียิปต์นับไม่ถ้วนคือ ชาวลิบนี คนสุคีอิม และคนเอธิโอเปีย
4. และพระองค์ทรงยึดหัวเมืองที่มีป้อมของยูดาห์และมายังเยรูซาเล็ม
5. แล้วเซไมอาห์ผู้พยากรณ์ได้มาเฝ้าเรโอบอัมและบรรดาเจ้านายแห่งยูดาห์ ผู้มาประชุมกันอยู่ที่เยรูซาเล็มด้วยเรื่องชิซก และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เจ้าได้ละทิ้งเรา เราจึงได้ละทิ้งเจ้าให้อยู่ในมือของชิซก
6. แล้วเจ้านายแห่งอิสราเอลและกษัตริย์ได้ถ่อมตนลงและกล่าวว่า พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรมแล้ว
7. เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงเห็นว่าเขาทั้งหลายถ่อมตัวลง พระวณะของพระเยโฮวาห์ได้มาถึงเซไมอาห์ว่า เขาทั้งหลายได้ถ่อมตัวลงแล้ว เราจึงจะไม่ทำลายเขา แต่เราจะประสาทการช่วยให้พ้นแก่เขาบ้าง และพระพิโรธของเราจะไม่เทลงมาเหนือเยรูซาเล็มโดยมือของชิซก
8. อย่างไรก็ตามก็ดีเขาทั้งหลายต้องเป็นผู้รับใช้ของชิซก เพื่อเขาทั้งหลายจะได้ทราบความแตกต่างระหว่างการรับใช้เรา และรับใช้ราชอาณาจักรทั้งหลายของแผ่นดินโลก
9. ชิซกษัตริย์แห่งอียิปต์จึงขึ้นมาต่อสู้เยรูซาเล็ม พระองค์ทรงเก็บเอาทรัพย์สินแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สมบัติในพระราชวัง พระองค์ทรงเก็บเอาไปทุกอย่าง พระองค์ทรงเก็บเอาโล่ทองคำซึ่งซาโลมอนทรงสร้างไว้ในวันนั้นไปด้วย
10. และกษัตริย์เรโอบอัมทรงทำโล่ทองสัมฤทธิ์ขึ้นแทน และได้มอบไว้ในมือของทหารรักษาพระองค์ ผู้เฝ้าทวารพระราชวัง
11. และกษัตริย์เสด็จเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เมื่อไร ทหารรักษาพระองค์ก็มาถือโล่นั้น แล้วนำกลับไปเก็บไว้ในห้องทหารรักษาพระองค์ตามเดิม
12. และเมื่อพระองค์ทรงถ่อมพระองค์ลง พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ก็หันไปเสียจากพระองค์ มิได้ทำลายพระองค์อย่างสิ้นเชิง ยิ่งกว่านั้นอีกสภาพการณ์ก็ยังคงอยู่ในยูดาห์
13. กษัตริย์เรโอบอัมจึงสถาปนาพระองค์ขึ้นในกรุงเยรูซาเล็มและทรงครอบครอง เมื่อเรโอบอัมทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุสี่สิบเอ็ดพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองสิบเจ็ดปีในกรุงเยรูซาเล็ม อันเป็นเมืองซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเลือกสรรไว้จากตระกูลต่างๆทั้งสิ้นของอิสราเอล เพื่อจะตั้งพระนามของพระองค์ไว้ที่นั่น พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่านาอามาคคนอัมโมน
14. และพระองค์ได้ทรงกระทำการชั่วร้าย เพราะพระองค์ไม่ตั้งพระทัยของพระองค์ที่จะแสวงหาพระเยโฮวาห์
15. ส่วนพระราชกิจของเรโอบอัม ตั้งแต่ต้นจนสุดท้าย มิได้บันทึกไว้ในหนังสือของเซไมอาห์ผู้พยากรณ์ และของ

อิดโตผู้ทำนายตามแบบพงศาวดารหรือ มีสงครามเรื่อยไปอยู่ระหว่างเรโโฮโบอัมและเยโรโบอัม

16. และเรโโฮโบอัมก็ล่งลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดาวิด และอาบียาห์ราชโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครอบครองแทนพระองค์

1. ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลของกษัตริย์เยโรโบอัม อาปียาห์ได้เริ่มครอบครองเหนือประเทศยูดาห์
2. พระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสามปี พระชนนีของพระองค์มีพระนามว่ามีคายาห์ธิดาของอูรีเอลแห่งกิเบอาห์ มีสงครามระหว่างอาปียาห์และเยโรโบอัม
3. อาปียาห์เสด็จออกทำสงคราม มีกองทัพทหารชำนาญศึกเป็นคนคัดเลือกแล้วสี่แสนคน และเยโรโบอัมได้ตั้งแนวรบสู้กับพระองค์ด้วยคนคัดเลือกแล้วเป็นทแกล้วทหารแปดแสนคน
4. และอาปียาห์ทรงลุกยืนอยู่บนภูเขาเศมาราอิมซึ่งอยู่ในถิ่นเทือกเขาเอฟราอิม และตรัสว่า ข้าแต่เยโรโบอัมและอิสราเอลทั้งปวง ขอฟังข้าพเจ้า
5. ไม่ควรหรือที่ท่านทั้งหลายจะรู้ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลพระราชทานตำแหน่งกษัตริย์เหนืออิสราเอลเป็นนิตย์แก่ดาวิด และลูกหลานของพระองค์โดยพันธสัญญาเกลือ
6. ถึงกระนั้นเยโรโบอัมบุตรชายเนบัท ข้าราชการของซาโลมอนโอรสของดาวิด ได้ลุกขึ้นกบฏต่อเจ้านายของตน
7. และมีคนถ้อยคนอันธพาลบางคนมีวามุสุมกันกับเขาและขึ้นสู้กับเรโหโบอัมโอรสของซาโลมอน เมื่อเรโหโบอัมยังเด็กอยู่และใจอ่อนแอต้านทานไม่ไหว
8. และบัดนี้ท่านคิดว่าต่อต้านราชอาณาจักรของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในมือของลูกหลานของดาวิด เพราะท่านทั้งหลายเป็นคนหมู่ใหญ่และมีลูกวัวทองคำซึ่งเยโรโบอัมสร้างไว้ให้ท่านเป็นพระ
9. ท่านทั้งหลายมิได้ขับไล่ปุโรหิตของพระเยโฮวาห์ ลูกหลานของอาโรน และคนเลวีออกไป และตั้งปุโรหิตสำหรับตนเองอย่างชนชาติทั้งหลายหรือ ผู้ใดที่นำวัวหนุ่มและแกะผู้เจ็ดตัวมาชำระตัวให้บริสุทธิ์ไว้ จะได้เป็นปุโรหิตของสิ่งที่ไม่ใช่พระ
10. แต่สำหรับเราทั้งหลาย พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าของเราทั้งหลาย และเราทั้งหลายมิได้ทอดทิ้งพระองค์ เรามิได้ขับไล่ปุโรหิตผู้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ เป็นลูกหลานของอาโรน ทั้งมีคนเลวีทำงานหน้าที่ของเขาทั้งหลาย
11. เขาถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ทุกเช้าทุกเย็น ทั้งเครื่องหอม ตั้งขนมปังหน้าพระพักตร์บนโต๊ะบริสุทธิ์ และดูแลคันประทิปของคำพร้อมทั้งตะเกียง เพื่อให้ประทีปลุกอยู่ทุกเย็น เพราะเราได้รักษาพระบัญชากำชับของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา แต่ท่านได้ทอดทิ้งพระองค์เสีย
12. และดูเถิด พระเจ้าทรงอยู่กับเรา ทรงเป็นผู้บังคับบัญชาของเรา และปุโรหิตของพระองค์พร้อมกับแต่รศีกพร้อมที่จะเป่าเรียกทำสงครามต่อสู้กับท่าน ข้าแต่ประชาชนอิสราเอล ขออย่าต่อสู้กับพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน เพราะท่านจะชนะไม่ได้
13. เยโรโบอัมได้สั่งสมผู้คนไว้เพื่อจะอ้อมมาหาเขาจากเบื้องหลัง ดังนั้นกองทหารของท่านจึงอยู่ข้างหน้ายูดาห์ และกองซุ่มก็อยู่ข้างหลังเขา
14. และเมื่อยูดาห์มองดูข้างหลัง ดูเถิด การศึกก็อยู่ข้างหน้าและข้างหลังเขา และเขาทั้งหลายก็ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และบรรดาปุโรหิตก็เป่าแต่ร
15. แล้วคนของยูดาห์ก็ตะเบ็งเสียงร้องทำนองศึกและเมื่อคนยูดาห์ตะโกน อยู่มาพระเจ้าทรงให้เยโรโบอัมและ

อิสราเอลทั้งปวงฟายแพ้ไปต่ออาบียาห์และยูดาห์

16. คนอิสราเอลได้หนีต่อหน้ายูดาห์ และพระเจ้าทรงมอบเขาไว้ในมือของเขาทั้งหลาย

17. อาบียาห์และประชาชนของพระองค์ก็ฆ่าเขาเสียมากมาย คนอิสราเอลที่คัดเลือกแล้วจึงล้มตายห้าแสนคน

18. นี่แหละคนอิสราเอลก็ถูกปราบปรามในครั้งนั้น และคนยูดาห์ก็ชนะ เพราะเขาฟังพระเยโฮวuah์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา

19. และอาบียาห์ก็ได้ติดตามเยโรโบอัม และยึดเอาหัวเมืองจากพระองค์ คือเมืองเบธเอลกับชนบทของเมืองนั้น และเยชานาห์กับชนบทของเมืองนั้น และเอโฟรนกับชนบทของเมืองนั้น

20. เยโรโบอัมมิได้พ้นอำนาจของพระองค์ในรัชสมัยของอาบียาห์ และพระเยโฮวuah์ทรงประหารพระองค์ พระองค์ก็สิ้นพระชนม์

21. แต่อาบียาห์ก็มีอำนาจยิ่งขึ้น และมีมเหสีสิบสององค์ ให้กำเนิดโอรสยี่สิบสององค์ และธิดาสิบหกองค์

22. ราชกิจนอกนั้นของอาบียาห์ วิธีการและพระดำรัสของพระองค์ได้บันทึกไว้ในหนังสือของผู้พยากรณ์อัดโด

1. อาบียาห์จึงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ เขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดาวิด และอาสาโอรสของพระองค์ได้ขึ้นครองแทนพระองค์ ในรัชกาลของอาสาแผ่นดินได้สงบอยู่สิบปี
2. และอาสาทรงกระทำสิ่งที่ดีและชอบในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์
3. พระองค์ทรงกำจัดแทนนุชาพระต่างด้าวและปุชนียสถานสูงทั้งหลาย และพังเสาศักดิ์สิทธิ์ลง และได้โค่นเสารูปเคารพเสีย
4. และทรงบัญชาให้ยูดาห์แสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของตน และให้รักษาพระราชบัญญัติและพระบัญญัติ
5. พระองค์ทรงกำจัดปุชนียสถานสูงและแทนเครื่องหอมออกเสียจากหัวเมืองทั้งสิ้นของยูดาห์ด้วย และราชอาณาจักรก็ได้สงบอยู่ภายใต้พระองค์
6. พระองค์ทรงสร้างหัวเมืองที่มีป้อมในยูดาห์ เพราะแผ่นดินก็สงบ พระองค์มิได้ทำสงครามในปีเหล่านั้น เพราะพระเยโฮวาห์ทรงประทานการหยุดพักสงบแก่พระองค์
7. และพระองค์ตรัสกับยูดาห์ว่า ให้เราทั้งหลายสร้างหัวเมืองเหล่านี้ ล้อมด้วยกำแพง หอคอย ประตูเมือง และदानแผ่นดินยังเป็นของเรา เพราะเราได้แสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เราได้แสวงหาพระองค์ และพระองค์ได้ทรงประทานการหยุดพักสงบทุกด้าน เขาทั้งหลายจึงสร้างและจำเริญขึ้น
8. และอาสาทรงมีกองทัพสรรพด้วยโล่ใหญ่และหอกจากยูดาห์สามแสนคน และจากเบนยามินซึ่งถือโล่และโก่งธนูสองแสนแปดหมื่นคน ทั้งสิ้นเป็นทแกล้วทหาร
9. เศ-ราห์ชาวเอธิโอเปียได้ออกมาต่อสู้กับเขาทั้งหลายด้วยกองทัพหนึ่งล้านคน และรถรบสามร้อยคันมาถึงเมืองมาเรธาห์
10. และอาสาทรงยกออกไปปะทะกับเขา และเขาทั้งหลายก็ตั้งแนวรบในหุบเขาเศฟาธาห์ที่มาเรธาห์
11. และอาสาร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ไม่มีผู้ใดช่วยได้อย่างพระองค์ ในการสู้รบกันระหว่างผู้ที่มีกำลังกับผู้ที่ไม่มียกกำลัง ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยพวกข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายพึ่งพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายมาต่อสู้กับชนหมู่นี้ในพระนามของพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขออย่าให้มนุษย์ชนะพระองค์
12. พระเยโฮวาห์จึงทรงให้ชาวเอธิโอเปียพ่ายแพ้ต่ออาสาและต่อยูดาห์ และชาวเอธิโอเปียก็หนีไป
13. อาสาและพลที่อยู่กับพระองค์ก็ไล่ตามเขาไปถึงเมืองเก-ราร์ และชาวเอธิโอเปียล้มตายมากจนไม่เหลือสักชีวิตเดียว เพราะเขาได้แตกพ่ายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์และกองทัพของพระองค์ คนยูดาห์ได้เก็บของที่รบได้มากมายนักหนา
14. และเขาก็โจมตีบรรดาหัวเมืองรอบเมืองเก-ราร์ เพราะว่าความกลัวพระเยโฮวาห์นั้นมาครอบงำเขาทั้งหลาย เขาได้ปล้นหัวเมืองทั้งสิ้น เพราะมีของที่รบได้ในนั้นมาก
15. และเขาได้โจมตีเต็นท์ของผู้ที่มีวัว และเอาแกะไปมากมายและอูฐด้วย แล้วเขาก็กลับไปยังเยรูซาเล็ม

1. พระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จมาสถิตกับอาซารียาห์บุตรชายโอดเดด
2. และท่านออกไปเฝ้าอาสาทูลพระองค์ว่า ข้าแต่อาสา และยูดาห์กับเบนยามินทั้งปวง ขอจงฟังข้าพเจ้า พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับท่านทั้งหลาย ต่อเมื่อท่านทั้งหลายอยู่กับพระองค์ ถ้าท่านทั้งหลายแสวงหาพระองค์ ท่านก็จะพบพระองค์ แต่ถ้าท่านทั้งหลายทอดทิ้งพระองค์ พระองค์จะทรงทอดทิ้งท่านทั้งหลาย
3. อิสราเอลอยู่ปราศจากพระเจ้าเที่ยงแท้เป็นเวลานาน และไม่มีปุโรหิตผู้สั่งสอน และไม่มีพระราชบัญญัติ
4. แต่เมื่อถึงคราวเขาทุกข์ยากลำบาก เขาหันมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลและแสวงหาพระองค์ เขาทั้งหลายก็พบพระองค์
5. ในสมัยนั้นไม่มีสันติภาพแก่ผู้ที่ออกไปหรือผู้ที่เข้ามา เพราะมีการรบกวนอยู่มากมายรอบกวนชาวเมืองทั้งหลายนั้น
6. เขาแตกแยกกันเป็นพวกๆ ประชาชาติต่อประชาชาติและเมืองต่อเมือง เพราะพระเจ้าทรงรบกวนเขาด้วยความทุกข์ยากทุกอย่าง
7. แต่ท่านทั้งหลายจงกล้าหาญ อย่าให้มือของท่านอ่อนลง เพราะว่ากิจการของท่านจะได้รับบำเหน็จ
8. เมื่ออาสาทรงสดับถ้อยคำเหล่านี้ คือคำพยากรณ์ของโอดเดดผู้พยากรณ์ พระองค์ก็ทรงมีพระทัยกล้าขึ้น ทรงกำจัดสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนจากแผ่นดินยูดาห์และเบนยามินสิ้น และจากหัวเมืองซึ่งพระองค์ยึดมาได้จากถิ่นเทือกเขาเอเฟราอิม และพระองค์ทรงซ่อมแซมแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ซึ่งอยู่หน้ามุขพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
9. และพระองค์ทรงรวบรวมยูดาห์และเบนยามินทั้งปวง และคนเหล่านั้นจากเอเฟราอิม มนัสเสห์ และจากสิเมโอน ผู้อาศัยอยู่กับเขาทั้งหลาย เพราะคนเป็นจำนวนมากได้หลบหนีมาหาพระองค์จากอิสราเอล เมื่อเขาเห็นว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์สถิตกับพระองค์
10. เขาทั้งหลายชุมนุมกันที่เยรูซาเล็มในเดือนที่สามของปีที่สิบห้าในรัชกาลของอาสา
11. เขาทั้งหลายถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์ในวันนั้นจากข้าวของที่เขาได้รับมา มีวัวผู้เจ็ดร้อยตัวและแกะเจ็ดพันตัว
12. และเขาก็เข้าทำพันธสัญญาที่จะแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาด้วยสุดจิตสุดใจของเขา
13. และว่าผู้ใดที่ไม่แสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลควรมีโทษถึงตาย ไม่ว่าเล็กหรือใหญ่ ชายหรือหญิง
14. เขาทั้งหลายได้กระทำสัตย์ปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์ด้วยเสียงอันดัง และด้วยเสียงโห่ร้อง และด้วยเสียงแตรและแตรทองเหลืองขนาดเล็ก
15. และยูดาห์ทั้งปวงก็เปรมปรีดิ์เพราะสัตย์ปฏิญาณนั้น เพราะเขาทั้งหลายได้ปฏิญาณด้วยสุดใจของเขา และได้แสวงหาพระองค์ด้วยสิ้นความปรารถนาของเขา และเขาทั้งหลายก็พบพระองค์ และพระเยโฮวาห์ทรงประทานให้เขาหยุดพักสงบรอบด้าน
16. แม้ว่ามาอาคาคห์พระมารดาของกษัตริย์อาสา พระองค์ก็ทรงถอดเสียจากเป็นพระราชชนนี เพราะพระนางได้กระทำรูปเคารพอันน่าเกลียดน่าชังในसारูปเคารพ อาสาทรงโค่นรูปเคารพของพระนางลง และบดและเผาเสียที่ลำธารซิดโรน

17. แต่ยังมีได้กำจัดปูชนียสถานสูงออกเสียจากอิสราเอล อย่างไรก็ดีพระทัยของอาสาที่บริสุทธิ์ตลอดรัชสมัยของพระองค์
18. และพระองค์ทรงนำของอุทิศถวายของราชบิดาของพระองค์และข้าวของที่พระองค์เองทรงอุทิศถวาย มีเงิน และทองคำ และเครื่องใช้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า
19. และไม่มีสงครามอีกจนปีที่สามสิบห้าในรัชกาลของอาสา

1. ในปีที่สามสิบหกแห่งรัชกาลอาสา บาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอลขึ้นมาต่อสู้กับยูดาห์และได้สร้างเมืองรามัท เพื่อว่าพระองค์จะมีทรงให้คนหนึ่งคนใดออกไปหรือเข้ามาหาอาสาษัตริย์ของยูดาห์
2. แล้วอาสาทรงเอาเงินและทองคำจากคลังของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และราชสำนัก และส่งไปให้เบนฮาดัด กษัตริย์แห่งซีเรียผู้ประทับในเมืองดามัสกัสว่า
3. ขอให้สัญญาไมตรีระหว่างข้าพเจ้าและท่านดังที่มีอยู่กับพระชนกของข้าพเจ้าและพระชนกของท่าน ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ส่งเงินและทองคำมายังท่าน ขอเสด็จไปทำลายสัญญาไมตรีของท่านซึ่งมีกับบาอาซากษัตริย์แห่งอิสราเอล เพื่อเขาจะถอยทัพไปจากข้าพเจ้า
4. และเบนฮาดัดทรงเชื่อฟังกษัตริย์อาสา และส่งผู้บังคับบัญชากองทัพของพระองค์ไปต่อสู้กับหัวเมืองของอิสราเอล และเขาทั้งหลายโจมตีเมืองอโยน ดาน เอเบลมาอิม และหัวเมืองคลังหลวงทั้งสิ้นของนัฟทาลี
5. และต่อมาเมื่อบาอาซาทรงได้ยินเรื่องนั้น พระองค์ทรงหยุดสร้างเมืองรามัท และให้พระราชกิจของพระองค์หยุดยั้ง
6. แล้วกษัตริย์อาสาทรงนำยูดาห์ทั้งสิ้น และเขาทั้งหลายชนหินของเมืองรามัทและเครื่องไม้ของเมืองนั้น ซึ่งบาอาซาใช้สร้างอยู่นั้น และเอามาสร้างเมืองเกบาและเมืองมิสปาห์
7. ครั้งนั้นฮานานีผู้ทำนายได้มาเฝ้าอาสาษัตริย์ของยูดาห์ และทูลพระองค์ว่า เพราะท่านฟังกษัตริย์ของซีเรีย และมีได้ฟังพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เพราะฉะนั้นกองทัพของกษัตริย์ซีเรียจึงได้หลุดพ้นมือท่านไป
8. คนเอธิโอเปียและชาวลิบนีไม่เป็นที่กองทัพมที่มา มีธรรมาและพลม้ามากเหลือหลายหรือ แต่เพราะท่านฟังพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของท่าน
9. เพราะว่าพระเนตรของพระเยโฮวาห์ที่ไปมาอยู่เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น เพื่อสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์โดยเห็นแก่ผู้เหล่านั้นที่มีใจจริงต่อพระองค์ ในเรื่องนี้ท่านได้กระทำการอย่างโง่เขลา เพราะตั้งแต่นี้ไปท่านจะมีการศึกสงคราม
10. และอาสาที่ทรงกริ้วต่อผู้ทำนายนั้น และจับเขาจำไว้ในคุก เพราะพระองค์ทรงกริ้วกราดแก่เขาในเรื่องนี้ และอาสาทรงข่มเหงประชาชนบางคนในเวลาเดียวกันนั้นด้วย
11. และดูเถิด พระราชกิจของอาสา ตั้งแต่ต้นจนสุดท้าย ได้บันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล
12. ในปีที่สามสิบเก้าแห่งรัชกาลของพระองค์ อาสาทรงเป็นโรคที่พระบาทของพระองค์ และโรคของพระองค์ก็ร้ายแรง แม้เป็นโรคอยู่พระองค์ก็ได้ทรงแสวงหาพระเยโฮวาห์ แต่ได้แสวงหาความช่วยเหลือจากแพทย์
13. และอาสาทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ สิ้นพระชนม์ในปีที่สี่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลของพระองค์
14. เขาทั้งหลายฝังพระศพไว้ในอุโมงค์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้สกัดออกเพื่อพระองค์ในนครดาวิด เขาวางพระศพของพระองค์ไว้บนแท่นซึ่งมีเครื่องหอมต่างๆเต็มไปหมด ซึ่งช่างปรุงเครื่องหอมได้ปรุงไว้ และเขาทั้งหลายก็ก่อเพลิงใหญ่โตถวายพระเกียรติพระองค์

1. เยโฮซาฟัทโอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์ และทรงเสริมกำลังพลต่อสู้อิสราเอล
2. พระองค์ทรงวางกำลังพลไว้ในหัวเมืองที่มีป้อมทั้งปวงของยูดาห์ และทรงตั้งทหารประจำป้อมในแผ่นดินยูดาห์ และในหัวเมืองเอฟราอิม ซึ่งอาสाराชบิดาของพระองค์ได้ยึดไว้
3. พระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเยโฮซาฟัท เพราะพระองค์ทรงดำเนินในทางเบื้องต้นๆของดาวิดราชบิดาของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงแสวงหาพระบารมี
4. แต่ได้แสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระราชบิดาของพระองค์ และดำเนินในพระบัญญัติของพระองค์ มิได้ทรงดำเนินตามการกระทำของอิสราเอล
5. เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาราชอาณาจักรไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ และสิ้นทั้งยูดาห์ก็นำเครื่องบรรณาการมาถวายเยโฮซาฟัท พระองค์จึงมีทรัพย์มั่งคั่งอย่างยิ่งและมีเกียรติมาก
6. พระทัยของพระองค์เข้มแข็งขึ้นในพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ พระองค์จึงทรงกำจัดปุชนียสถานสูงและบรรดาเสารูปเคารพเสียจากยูดาห์
7. ในปีที่สามแห่งรัชกาลของพระองค์ พระองค์ทรงใช้เจ้านายของพระองค์คือ เบนฮาอิล โอบาดีห์ เศคาริยาห์ เนธันเอล และมีคายาห์ไปสั่งสอนในหัวเมืองของยูดาห์
8. และคนเลวีไปกับเขาด้วยคือ เซไมอาห์ เนธานีอาห์ เศบาดียาห์ อาสาเฮล เซมิราโมท เยโฮนาธาน อาโดเนียห์ โทบิยาห์ และโทบาโดเนียห์ คนเลวี และพร้อมกับคนเหล่านี้มี เอลีชามา และเยโฮรัม ผู้เป็นบุตรโหด
9. และเขาทั้งหลายได้สั่งสอนในยูดาห์ มีหนังสือพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ไปกับเขาด้วย เขาเที่ยวไปทั่วหัวเมืองทั้งสิ้นแห่งยูดาห์ และได้สั่งสอนประชาชน
10. ความหวาดกลัวอันมาจากพระเยโฮวาห์ตกอยู่เหนือบรรดาราชอาณาจักรแห่งแผ่นดินต่างๆที่อยู่รอบยูดาห์ และเขาทั้งหลายมิได้ทำสงครามกับเยโฮซาฟัท
11. คนฟีลิสเตียบางพวกได้นำของกำนัลมาถวายเยโฮซาฟัท และนำเงินมาเป็นบรรณาการ และพวกเขากระเปียได้นำฝูงแพะแกะ คือแกะผู้เจ็ดพันเจ็ดร้อยตัว และแพะผู้เจ็ดพันเจ็ดร้อยตัวมาถวายพระองค์
12. และเยโฮซาฟัททรงเจริญใหญ่ยิ่งขึ้นเป็นลำดับ พระองค์ทรงสร้างป้อมและหัวเมืองคลังหลวงไว้ในยูดาห์
13. และพระองค์ทรงมีพระราชกิจมากมายในหัวเมืองของยูดาห์ พระองค์ทรงมีทหารเป็นทแกล้วทหารในกรุงเยรูซาเล็ม
14. ต่อไปนี้เป็นจำนวนตามเรือนบรรพบุรุษของเขา คือ ของยูดาห์ ผู้บังคับบัญชากองพันมี อัดนาห์ผู้บังคับบัญชา พร้อมกับทแกล้วทหารสามแสนคน
15. ถัดเขาไปคือ เยโฮฮานัน ผู้บังคับบัญชาพร้อมกับสองแสนแปดหมื่นคน
16. และถัดเขาไปคือ อามัสยาห์ บุตรชายศิครี เป็นคนอาสาสมัครเพื่อการปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พร้อมกับทแกล้วทหารสองแสนคน
17. ของเบนยามินคือ เอลีอาดา ทแกล้วทหารพร้อมกับคนสองแสนสรรพด้วยธนูและโล่

18. และถัดเขาไปคือ เยโฮซาบับ พร้อมกับคนติดอาวุธหนึ่งแสนแปดหมื่นคน
19. เหล่านี้เป็นข้าราชการของกษัตริย์ นอกเหนือจากผู้ที่กษัตริย์ทรงวางไว้ในหัวเมืองที่มีป้อมทั้วตลอดแผ่นดินยูดาห์

1. ฝ่ายเยโฮชาฟัททรงมีทรัพย์มั่งคั่งและเกียรติใหญ่ยิ่ง และพระองค์ทรงกระทำให้เป็นทองแผ่นเดียวกันกับอาหับ
2. ครั้นล่วงมาหลายปีพระองค์เสด็จลงไปเฝ้าอาหับในสะมาเรีย และอาหับทรงฆ่าแกะและวัวมากมายสำหรับพระองค์ และสำหรับพลที่มากับพระองค์ และทรงชักชวนพระองค์ให้ขึ้นไปต่อสู้กับราโมทกิเลอาด
3. อาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า ท่านจะไปกับข้าพเจ้ายังราโมทกิเลอาดหรือ พระองค์ทูลตอบพระองค์ว่า ข้าพเจ้าก็เป็นอย่างที่ท่านเป็น ประชาชนของข้าพเจ้าก็เป็นดังประชาชนของท่าน เราจะอยู่กับท่านในการสงคราม
4. และเยโฮชาฟัทตรัสกับกษัตริย์แห่งอิสราเอลว่า ขอสอบถามดูพระดำรัสของพระเยโฮวาห์วันนี้เสียก่อน
5. แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็เรียกประชุมพวกผู้พยากรณ์ประมาณสี่ร้อยคนตรัสกับเขาว่า ควรที่เราจะไปตีราโมทกิเลอาดหรือ หรือเราไม่ควรไป และเขาทั้งหลายทูลตอบว่า ขอเชิญเสด็จขึ้นไปเถิด เพราะพระเจ้าจะทรงมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์
6. แต่เยโฮชาฟัททูลว่า ที่นี่ไม่มีผู้พยากรณ์ของพระเยโฮวาห์อีกสักคนหนึ่งหรือซึ่งเราจะสอบถามได้
7. และกษัตริย์แห่งอิสราเอลทูลเยโฮชาฟัทว่า ยังมีชายอีกคนหนึ่ง ซึ่งเราจะให้ทูลถามพระเยโฮวาห์ได้ แต่ข้าพเจ้าขังเขา เพราะเขาพยากรณ์แต่ความร้ายเสมอ ไม่เคยพยากรณ์ความดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย คนนั้นคือมีคายาห์บุตรอิมลาห์ และเยโฮชาฟัททูลว่า ขอ กษัตริย์อย่าตรัสตั้งนั้นเลย
8. แล้วกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเรียกมหาดเล็กคนหนึ่งเข้ามาและตรัสสั่งว่า ไปพามีคายาห์บุตรอิมลาห์มาเร็วๆ
9. ฝ่ายกษัตริย์แห่งอิสราเอลและเยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์ ต่างประทับบนพระที่นั่ง ทรงฉลองพระองค์ ณ ที่ว่างตรงทางเข้าประตูเมืองสะมาเรีย และผู้พยากรณ์ทั้งปวงก็พยากรณ์ถวายเป็นอยู่
10. และเศเดเคียห์บุตรชายเคนาอะนาห์ จึงเอาเหล็กทำเป็นเขา และพูดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า 'ด้วยสิ่งเหล่านี้ เจ้าจะผลัดคนซีเรียไปจนเขาทั้งหลายถูกทำลาย'
11. และบรรดาผู้พยากรณ์ก็พยากรณ์อย่างนั้น ทูลว่า ขอเสด็จขึ้นไปราโมทกิเลอาดเถิด และจะมีชัยชนะ เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงมอบเมืองนั้นไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์
12. และผู้สื่อสารผู้ไปตามมีคายาห์ได้บอกท่านว่า ดูเถิด ถ้อยคำของบรรดาผู้พยากรณ์ก็พูดสิ่งที่ดีแก่กษัตริย์ดุจปากเดียวกัน ขอให้ถ้อยคำของท่านเหมือนอย่างถ้อยคำของคนหนึ่งในพวกนั้น และพูดแต่สิ่งที่ดี
13. แต่มีคายาห์ตอบว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั้นใด พระเจ้าของข้าพเจ้าตรัสว่าอย่างไร ข้าพเจ้าจะพูดอย่างนั้น
14. และเมื่อท่านมาเฝ้ากษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามท่านว่า มีคายาห์ ควรที่เราจะไปตีราโมทกิเลอาดหรือ หรือเราไม่ควรไป และท่านทูลตอบพระองค์ว่า ขอเชิญเสด็จขึ้นไปและจะมีชัยชนะ เขาทั้งหลายจะถูกมอบไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์
15. แต่กษัตริย์ตรัสกับท่านว่า เราได้ให้เจ้าปฎิญาณก็ครั้งแล้วว่า เจ้าจะพูดกับเราแต่ความจริงในพระนามของพระเยโฮวาห์

16. และท่านทูลว่า ข้าพระองค์ได้เห็นคนอิสราเอลทั้งปวงกระจัดกระจายอยู่บนภูเขา อย่างแคะที่ไม่มีผู้เลี้ยง และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'คนเหล่านี้ไม่มีนาย ให้เขาต่างกลับยังเรือนของตนโดยสันติภาพเถิด'
17. กษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงทูลเยโฮซาฟัทว่า ข้าพเจ้ามิได้บอกท่านแล้วหรือว่า เขาจะไม่พยากรณ์สิ่งดีเกี่ยวกับข้าพเจ้าเลย แต่สิ่งชั่วร้ายต่างหาก
18. และมีคายาห์ทูลว่า ฉะนั้นขอสดับพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้เห็นพระเยโฮวาห์ประทับบนพระที่นั่งของพระองค์ และบรรดาบริวารแห่งฟ้าสวรรค์ยืนข้างๆพระองค์ข้างขวาพระหัตถ์และข้างซ้าย
19. และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'ผู้ใดจะเกลี้ยกล่อมมาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพื่อเขาจะขึ้นไปและล้มลงที่ราโมทกิเลอาด' บ้างก็ทูลอย่างนี้ บ้างก็ทูลอย่างนั้น
20. แล้วมีวิญญาณดวงหนึ่งมาข้างหน้าเฝ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ทูลว่า 'ข้าพระองค์จะเกลี้ยกล่อมเขาเอง' และพระเยโฮวาห์ตรัสกับเขาว่า 'จะทำอย่างไร'
21. และเขาทูลว่า 'ข้าพระองค์จะออกไปและจะเป็นวิญญาณนุสาอยู่ในปากของผู้พยากรณ์ของเขาทุกคน' และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'เจ้าไปเกลี้ยกล่อมเขาได้ และเจ้าจะทำได้สำเร็จ จงไปทำเช่นนั้นเถิด'
22. เพราะฉะนั้นบัดนี้ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงใส่วิญญาณนุสาในปากของเหล่าผู้พยากรณ์ของพระองค์ พระเยโฮวาห์ทรงลั่นพระวาจาเป็นความร้ายเกี่ยวกับพระองค์
23. แล้วเศเดคิยาห์บุตรชายเคนาอะนาห์ได้เข้ามาใกล้และตบแก้มมีคายาห์ทูลว่า พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ไปจากข้าพุดกับเจ้าได้อย่างไร
24. และมีคายาห์ตอบว่า ดูเถิด เจ้าจะเห็นในวันนั้น เมื่อเจ้าเข้าไปในห้องชั้นในเพื่อจะซ่อนตัวเจ้า
25. และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสว่า จงจับมีคายาห์ พาเขากลับไปมอบให้อาโมนผู้ว่าราชการเมือง และแกโยอาชราชโอรส
26. และว่า 'กษัตริย์ตรัสตั้งนี้ว่า เขาคนนี้อาจถูกเสีย ให้อาหารแห่งความทุกข์กับน้ำแห่งความทุกข์ จนกว่าเราจะกลับมาโดยสันติภาพ'
27. และมีคายาห์ทูลว่า ถ้าพระองค์เสด็จกลับมาโดยสันติภาพ พระเยโฮวาห์ก็มีได้ตรัสโดยข้าพระองค์ และท่านกล่าวว่า บรรดาชนชาติทั้งหลายเอ๋ย ขอจงฟังเถิด
28. กษัตริย์แห่งอิสราเอลกับเยโฮซาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์จึงเสด็จขึ้นไปยังราโมทกิเลอาด
29. และกษัตริย์แห่งอิสราเอลตรัสกับเยโฮซาฟัทว่า ข้าพเจ้าจะปลอมตัวเข้าทำศึก แต่ท่านจงสวมเครื่องทรงของท่าน และกษัตริย์แห่งอิสราเอลก็ทรงปลอมพระองค์ แล้วทั้งสองพระองค์เข้าทำสงคราม
30. ฝ่ายกษัตริย์ประเทศซีเรียทรงบัญชาบรรดาผู้บัญชาการรถรบของพระองค์ว่า ออย่ารบกับทหารน้อยหรือใหญ่ แต่มุ่งเฉพาะกษัตริย์แห่งอิสราเอล
31. และอยู่มาเมื่อผู้บัญชาการรถรบแลเห็นเยโฮซาฟัท เขาทั้งหลายก็ว่า เป็นกษัตริย์อิสราเอลแล้ว เขาจึงหันเข้าไปจะสู้รบกับพระองค์ และเยโฮซาฟัททรงร้องขึ้น และพระเยโฮวาห์ทรงช่วยพระองค์ พระเจ้าทรงให้เขาทั้งหลายออกไปเสียจากพระองค์

32. และอยู่มาเมื่อผู้บัญชาการรถรบเห็นว่าไม่ใช่กษัตริย์อิสราเอล ก็หันรถกลับจากไล่ตามพระองค์
33. แต่มีชายคนหนึ่งโง่งมยิงดาไป ถูกกษัตริย์แห่งอิสราเอลเข้าระหว่างเกลียดเกราะและแผ่นบังพระอุระ พระองค์จึงรับสั่งกับคนขับรถว่า หันกลับเถอะ พาเราออกจากการรบ เพราะเราบาดเจ็บแล้ว
34. วันนั้นการรบก็ดุเดือดขึ้น และกษัตริย์อิสราเอลก็พุงพระองค์เองขึ้นไปในรถรบของพระองค์หันพระพักตร์เข้าสู่ชนซีเรียจนถึงเวลาเย็น แล้วประมาณเวลาดวงอาทิตย์ตกพระองค์ก็สิ้นพระชนม์

1. เยโฮชาฟัทกษัตริย์แห่งยูดาห์เสด็จกลับไปโดยสวัสดิภาพถึงพระราชวังของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม
2. แต่เยชูบุตรชายฮานานีผู้ทำนายได้ออกไปเฝ้าพระองค์ ทูลกษัตริย์เยโฮชาฟัทว่า ควรที่พระองค์จะช่วยคนอธรรม และรักผู้ที่เกลียดชังพระเยโฮวาห์หรือ เพราะเรื่องนี้พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ได้ออกมาถึงพระองค์
3. อย่างไรก็ตามก็ดีพระองค์ทรงพบความดีในพระองค์บ้าง เพราะพระองค์ได้ทำลายบรรดาเสารูปเคารพเสียจากแผ่นดิน และได้มุ่งพระทัยแสวงหาพระเจ้า
4. เยโฮชาฟัทประทับที่เยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงออกไปท่ามกลางประชาชนอีก ตั้งแต่เบเออร์เซบาถึงถิ่นเทือกเขาเอฟราอิม และนำเขาทั้งหลายกลับมายังพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา
5. พระองค์ทรงตั้งผู้วินิจฉัยในแผ่นดินนั้น ในหัวเมืองที่มีป้อมทั้งสิ้นของยูดาห์ ทีละหัวเมือง
6. และตรัสกับผู้วินิจฉัยเหล่านั้นว่า จงพิจารณาสິงที่ท่านทั้งหลายจะกระทำ เพราะท่านมิได้พิพากษาเพื่อมนุษย์แต่เพื่อพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสถิตกับท่านในการพิพากษา
7. ฉะนั้นจงให้ความยำเกรงพระเยโฮวาห์อยู่เหนือท่าน จงระมัดระวังสิ่งที่ท่านกระทำ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราไม่มีความชั่วช้า ไม่เห็นแก่หน้าคนใด และไม่มีการรับสินบน
8. ยิ่งกว่านั้นอีก ในเยรูซาเล็ม เยโฮชาฟัททรงตั้งคนเลวี และปุโรหิตบ้าง กับประมุขของบรรพบุรุษแห่งอิสราเอลบ้าง เพื่อให้การพิพากษาแห่งพระเยโฮวาห์ และวินิจฉัยคดีที่โต้แย้งกัน เขาทั้งหลายมีตำแหน่งในเยรูซาเล็ม
9. และพระองค์ทรงกำชับเขาทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายจงกระทำการนี้ด้วยความยำเกรงพระเยโฮวาห์ ด้วยความสัตย์ซื่อ และด้วยสิ้นสุดใจของท่าน
10. เมื่อมีคดีมาถึงท่านจากพี่น้องของท่านผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองของเขาทั้งหลาย เกี่ยวกับเรื่องฆ่าฟันกัน พระราชบัญญัติหรือพระบัญญัติ กฎเกณฑ์หรือคำตัดสิน ท่านทั้งหลายก็ควรจะดักเตือนเขา เพื่อเขาจะไม่ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ พระพิโรธจึงจะไม่มาเหนือท่าน และพี่น้องของท่าน ท่านจงกระทำเช่นนี้ และท่านจะไม่ละเมิด
11. และดูเถิด อามาริยาห์ปุโรหิตใหญ่ก็อยู่เหนือท่านในสรรพกิจของพระเยโฮวาห์ และเศบาดียาห์บุตรชายอิซมาเอลเจ้านายของวงศ์วานยูดาห์ก็อยู่เหนือท่านในสรรพกิจของกษัตริย์ และเลวีจะเป็นเจ้าหน้าที่ปรนนิบัติท่าน จงประกอบกิจอย่างแกลัวกัลา และขอพระเยโฮวาห์ทรงสถิตอยู่กับผู้เที่ยงธรรม

1. และอยู่มาภายหลัง คนโมอับและคนอัมโมน และพร้อมกับเขามีคนอื่นนอกจากคนอัมโมนนั้นได้ขึ้นมาทำสงครามกับเยโฮชาฟัท
2. มีคนมาทูลเยโฮชาฟัทว่า มีคนหมู่มากมาสู้รบกับพระองค์จากซีเรียข้างนี้ จากฟากทะเลข้างโน้น และดูเถิด เขาทั้งหลายอยู่ในฮาซาโชนทามาร์ คือเอนกาดี
3. และเยโฮชาฟัทก็กลัว และมุ่งแสวงหาพระเยโฮวาห์ และได้ทรงประกาศให้อุดอาหารทั่วยูดาห์
4. และยูดาห์ได้ชุมนุมกันแสวงหาความช่วยเหลือจากพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายพากันมาจากหัวเมืองทั้งสิ้นแห่งยูดาห์เพื่อแสวงหาพระเยโฮวาห์
5. และเยโฮชาฟัทประทับยืนอยู่ในที่ประชุมของยูดาห์และเยรูซาเล็ม ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ข้างหน้าลานใหม่
6. และตรัสทูลว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหลาย พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าในฟ้าสวรรค์หรือ พระองค์มิได้ปกครองเหนือบรรดาราชอาณาจักรของประชาชาติหรือ ในพระหัตถ์ของพระองค์มีฤทธิ์และอำนาจ จึงไม่มีผู้ใดต่อต้านพระองค์ได้
7. พระองค์เป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายมิใช่หรือ ผู้ทรงขับไล่ชาวแผ่นดินนี้ออกไปเสียให้พ้นหน้าอิสราเอล ประชาชนของพระองค์ และทรงมอบไว้แก่เชื้อสายของอับราฮัมมิตรสหายของพระองค์เป็นนิตย์
8. และเขาทั้งหลายได้อาศัยอยู่ในนั้น และได้สร้างสถานบริสุทธิ์แห่งหนึ่งในนั้นถวายพระองค์ เพื่อพระนามของพระองค์ ทูลว่า
9. 'ถ้าเหตุชั่วร้ายขึ้นมาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย จะเป็นดาบ การพิพากษา หรือโรคระบาด หรือการกัณดารอาหาร ข้าพระองค์ทั้งหลายจะยืนอยู่ต่อหน้าพระนิเวศนี้ และต่อพระพักตร์พระองค์ (เพราะพระนามของพระองค์อยู่ในพระนิเวศนี้) และร้องทูลต่อพระองค์ในความทุกข์ใจของข้าพระองค์ทั้งหลาย และพระองค์จะทรงฟังและช่วยให้รอด'
10. ดูเถิด บัดนี้คนอัมโมนและโมอับ และภูเขาสีร์ ผู้ซึ่งพระองค์ไม่ทรงยอมให้คนอิสราเอลบุกรุก เมื่อเขามาจากแผ่นดินอียิปต์ และผู้ซึ่งเขาได้หลิกลงไปมิได้ทำลายเสีย
11. ดูเถิด เขาทั้งหลายได้ให้บำเหน็จแก่เราอย่างไร ด้วยมาขับเราออกเสียจากแผ่นดินกรรมสิทธิ์ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ประทานให้แก่ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นมรดก
12. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์จะไม่ทรงกระทำการพิพากษาเหนือเราหรือ เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายไม่มีฤทธิ์ที่จะต่อสู้คนหมู่มากที่มานี้ซึ่งกำลังมาต่อสู้กับข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่ทราบว่าจะกระทำการใด แต่ดวงตาของข้าพระองค์ทั้งหลายเพ่งที่พระองค์
13. ในระหว่างนั้นคนทั้งปวงของยูดาห์ก็ยืนอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พร้อมกับภรรยาและลูกหลานของเขา
14. และพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์เสด็จมาสถิตกับฮาซันเอลบุตรชายเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเบไนยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเยอีเอล ผู้เป็นบุตรชายมัธธานิยาห์ เป็นคนเลวี ลูกหลานของอาสาฟ เมื่อท่านอยู่ท่ามกลางที่ประชุมนั้น
15. และเขาได้พูดว่า ยูดาห์ทั้งปวง และชาวเยรูซาเล็มทั้งหลาย กับกษัตริย์เยโฮชาฟัทของจงฟัง พระเยโฮวาห์ตรัส

ดังนั้นแก่ท่านทั้งหลายว่า `อย่ากลัวเลย และอย่าท้อถอยด้วยคนหมุ่มหมี่มานี้เลย เพราะว่าการสงครามนั้นไม่ใช่ของท่าน แต่เป็นของพระเจ้า

16. พรุ่งนี้ท่านทั้งหลายจงลงไปต่อสู้กับเขา ดูเถิด เขาจะขึ้นมาทางขึ้นที่ตำบลคิส ท่านจะพบเขาที่ปลายลำธาร ข้างหน้าถิ่นทุรกันดารเยรูเอล

17. ไม่จำเป็นที่ท่านจะต้องสู้รบในสงครามครั้งนี้ โอ ยูดาห์และเยรูซาเล็ม จงเข้าประจำที่ ยืนนิ่งอยู่และดูชัยชนะของพระเยโฮวาห์เพื่อท่าน' อย่ากลัวเลย อย่าท้อถอย พรุ่งนี้จงออกไปสู้กับเขา เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงสถิตอยู่กับท่าน

18. แล้วเยโฮซาฟัทโน้มพระเศียรกับพระพักตร์ของพระองค์ลงถึงดิน และยูดาห์ทั้งปวงกับชาวเยรูซาเล็มได้กราบลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ นมัสการพระเยโฮวาห์

19. และคนเลวี จากลูกหลานคนโคฮาต และลูกหลานคนโคราห์ ได้ยืนขึ้นถวายสรรเสริญแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลด้วยเสียงอันดังในที่สูง

20. และเขาทั้งหลายได้ลุกขึ้นแต่เช้า และออกไปในถิ่นทุรกันดารแห่งเทโคอา และเมื่อเขาออกไป เยโฮซาฟัทประทับยืนและตรัสว่า โอ ยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มเอ๋ย จงฟังข้าพเจ้า จงเชื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และท่านจะตั้งมั่นคงอยู่ จงเชื่อบรรดาผู้พยากรณ์ของพระองค์ และท่านจะสำเร็จผล

21. และเมื่อพระองค์ได้ปรึกษากับประชาชนแล้ว พระองค์ได้ทรงแต่งตั้งบรรดาผู้ที่ร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ ให้สรรเสริญพระองค์ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์ ขณะเมื่อเขาเดินออกไปหน้าศัตรู และว่า จงถวายโมทนาแด่พระเยโฮวาห์ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์

22. และเมื่อเขาทั้งหลายตั้งต้นร้องเพลงสรรเสริญ พระเยโฮวาห์ทรงจัดกองข่มคอยต่อสู้กับคนอัมโมน โมอับ และชาวภูเขาสีร์ ผู้ได้เข้ามาต่อสู้กับยูดาห์ ดังนั้นเขาทั้งหลายจึงแตกพ่ายไป

23. เพราะว่าคนของอัมโมนและของโมอับได้ลุกขึ้นต่อสู้กับชาวภูเขาสีร์ ทำลายเขาเสียอย่างสิ้นเชิง และเมื่อเขาทั้งหลายทำลายชาวสีร์หมดแล้ว เขาทั้งสิ้นช่วยกันทำลายซึ่งกันและกัน

24. เมื่อยูดาห์ขึ้นไปอยู่ที่หอคอยที่ในถิ่นทุรกันดาร เขามองตรงไปที่คนหมู่มากใหญ่ นั้น และดูเถิด มีแต่ศพนอนอยู่บนแผ่นดิน ไม่มีสักคนเดียวที่รอดไปได้

25. เมื่อเยโฮซาฟัทและประชาชนของพระองค์มาเก็บของที่ริบจากเขาทั้งหลาย พร้อมกับศพทั้งหลายนั้นเขาพบสิ่งของเป็นจำนวนมาก ทั้งทรัพย์สมบัติและเพชรพลอยต่างๆ ซึ่งเขาเก็บมามากสำหรับตัวจนขนไปไม่ไหว เขาเก็บของที่ริบได้เหล่านั้นสามวัน เพราะมากเหลือเกิน

26. ในวันที่สี่เขาทั้งหลายได้ชุมนุมกันที่หุบเขาเบราคาห์ ด้วยที่นั่นเขาสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นเขาจึงเรียกที่นั่นว่า หุบเขาเบราคาห์ จนถึงทุกวันนี้

27. แล้วเขาทั้งหลายกลับไปคนยูดาห์และเยรูซาเล็มทุกคน และเยโฮซาฟัททรงนำหน้ากลับไปยังเยรูซาเล็มด้วยความชื่นบาน เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้เขาเปรมปรีดิ์เย้ยศัตรูของเขา

28. เขาทั้งหลายมายังเยรูซาเล็มด้วยพิณใหญ่ พิณเขาคู่ และแตร ยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

29. และความกลัวพระเจ้ามาอยู่เหนือบรรดาราชอาณาจักรของประเทศทั้งปวง เมื่อเขาได้ยินว่าพระเยโฮวาห์ทรง

ต่อผู้ศัตรูของอิสราเอล

30. แดนดินของเยโฮชาฟัทจึงสงบเงียบ เพราะว่าพระเจ้าของพระองค์ทรงประทานให้พระองค์มีการหยุดพักสงบอยู่รอบด้าน

31. ดังนี้แหละ เยโฮชาฟัททรงครอบครองอยู่เหนือยูดาห์ เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุสามสิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มยี่สิบห้าปี พระราชมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า อาชูบาร์ทบุตรสาวชิลฮี

32. พระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาของอัสาราชบิดาของพระองค์ และมีได้ทรงพรากไปจากทางนั้น พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์

33. อย่างไรก็ตามก็ดี ปุชนิยมสถานสูงยังไม่ได้ถูกกำจัดออกไป ประชาชนยังมีได้ปักใจในพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของตน

34. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮชาฟัท ตั้งแต่ต้นจนถึงที่สุด ดูเถิด ได้มีบันทึกไว้ในหนังสือของเยชูบุตรชายฮานานี ซึ่งรวมเข้าในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอล

35. ต่อมาภายหลัง เยโฮชาฟัทกษัตริย์ของยูดาห์ได้ทรงร่วมงานกับอาหัสยาห์กษัตริย์ของอิสราเอลผู้ทรงกระทำกรอย่างชั่วร้ายมาก

36. พระองค์ทรงร่วมงานในเรื่องการสร้างเรือไปยังเมืองทารซิช และเขาทั้งหลายสร้างเรือในเอซีโอนเกเบอร์

37. แล้วเอลีเยเซอร์บุตรชายโอดาวาหุแห่งเมืองมาเรซาที่ได้พยากรณ์ถึงเยโฮชาฟัทว่า เพราะพระองค์ทรงร่วมงานกับอาหัสยาห์ พระเยโฮวาห์จะทรงทำลายสิ่งที่ท่านกระทำ เรือก็แตกไม่สามารถไปเมืองทารซิชได้

1. เยโฮซาฟัทก็ล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนครดาวิด และเยโฮรัมโอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์
2. พระองค์ทรงมีพระอนุชา ผู้เป็นโอรสของเยโฮซาฟัทคือ อาซาริยาห์ เยฮีเอล เศคาริยาห์ อาซาริยาห์ มีคาเอล เซฟาเทียห์ เหล่านี้ทั้งสิ้นเป็นโอรสของเยโฮซาฟัทกษัตริย์ของอิสราเอล
3. พระราชบิดาของเขาทั้งหลายประทานเงิน ทองคำ และของอันมีค่ามากมาย พร้อมกับหัวเมืองที่มีป้อมในยูดาห์ แต่พระองค์ประทานราชอาณาจักรแก่เยโฮรัม เพราะว่าท่านเป็นโอรสหัวปี
4. เมื่อเยโฮรัมได้ขึ้นครอบครองราชอาณาจักรของพระราชบิดาของพระองค์และได้สถาปนาไว้แล้ว พระองค์ทรงประหารพระอนุชาของพระองค์เสียหมดด้วยดาบ ทั้งเจ้านายบางคนของอิสราเอลด้วย
5. เมื่อเยโฮรัมทรงเริ่มครอบครองนั้นพระองค์มีพระชนมายุสามสิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มแปดปี
6. และพระองค์ทรงดำเนินตามมรรคาของกษัตริย์ทั้งหลายแห่งอิสราเอล ตามอย่างที่ราชวงศ์อาหับกระทำ เพราะว่าธิดาของอาหับเป็นนมเหสีของพระองค์ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์
7. อย่างไรก็ตามพระเยโฮวาห์จะไม่ทรงทำลายราชวงศ์ของดาวิด เพราะเหตุพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับดาวิด และเหตุที่พระองค์ทรงสัญญาว่าจะประทานพระที่ปแก่ดาวิดและแก่ลูกหลานของพระองค์เป็นนิตย์
8. ในรัชกาลของพระองค์เอโดมได้กบฏออกห่างจากการปกครองของยูดาห์ และตั้งกษัตริย์ขึ้นเหนือตน
9. แล้วเยโฮรัมก็เสด็จออกไปพร้อมกับบรรดาเจ้านายและรถรบทั้งสิ้นของพระองค์ และพระองค์ทรงลุกขึ้นในกลางคืนโจมตีคนเอโดม ซึ่งมาล้อมพระองค์และผู้บังคับบัญชารถรบไว้
10. เอโดมจึงได้กบฏออกห่างจากการปกครองของยูดาห์จนทุกวันนี้ ครั้งนั้นลิบนาห์ก็ได้กบฏออกห่างจากการปกครองของพระองค์ด้วย เพราะว่าพระองค์ได้ทรงทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพระองค์
11. ยิ่งกว่านั้นอีก พระองค์ทรงสร้างปุษนียสถานสูงในถิ่นเทือกเขาของยูดาห์ และทรงนำชาวเยรูซาเล็มไปทำการผิดประเวณี และทรงกระทำให้ยูดาห์ทำเช่นกัน
12. และจดหมายฉบับหนึ่งมาถึงพระองค์จากเอลิยาห์ผู้พยากรณ์ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ ตรัสดังนี้ว่า `เพราะเจ้ามิได้ดำเนินในบรรดามรรคาของเยโฮซาฟัทบิดาของเจ้า หรือในบรรดามรรคาของอาสาชัษัตริย์ของยูดาห์
13. แต่ได้เดินในมรรคาของบรรดากษัตริย์แห่งอิสราเอล และได้นำยูดาห์กับชาวเยรูซาเล็มในการแพศยา อย่างกับการแพศยาแห่งราชวงศ์อาหับ และเจ้าได้ฆ่าพวกน้องชายของเจ้าเสียด้วย ผู้เป็นเชื้อวงศ์บิดาของเจ้า และพวกเขาดีกว่าเจ้า
14. ดูเถิด พระเยโฮวาห์จะทรงนำภัยพิบัติอันยิ่งใหญ่มาเหนือชนชาติของเจ้า ลูกหลานของเจ้า เมียของเจ้า และข้าวของทั้งสิ้นของเจ้า
15. และตัวเจ้าเองจะมีความเจ็บป่วยสาหัสด้วยโรคฝีไ้ของเจ้า จนกว่าฝีไ้ของเจ้าจะออกมาเพราะเหตุโรคนั้นวัน

แล้ววันเล่า'

16. ยิ่งกว่านั้น พระเยโฮวาห์ทรงเร้าให้ความโกรธของคนฟิลิสเตีย และของคนอาระเบีย ผู้ที่อยู่ใกล้กับคนเอธิโอเปีย มีต่อเยโฮรัม

17. และเขาทั้งหลายยกมาต่อสู้กับยูดาห์ และบุกกรุกเข้าไปในนั้น และชนข้างของทั้งสี่ซึ่งมีในราชสำนัก ทั้งบรรดาโอรสและมเหสีของพระองค์ จึงไม่มีโอรสเหลือไว้ให้แก่พระองค์นอกจากเยโฮอาหาลโอรสองค์สุดท้ายของพระองค์

18. ภายหลังเรื่องเหล่านี้ พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ลำไส้ของเยโฮรัมเป็นโรคซึ่งรักษาไม่ได้

19. ต่อมาเป็นเวลาสิ้นสองปีลำไส้ของพระองค์ก็ออกมาเพราะโรคนั้น และพระองค์ก็สิ้นพระชนม์ด้วยความทรมานทรมายอย่างยิ่ง ประชาชนของพระองค์มิได้ก่อเพลิงถวายเกียรติแก่พระองค์ อย่างกับก่อเพลิงให้กับบรรพบุรุษของพระองค์

20. เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองนั้น พระองค์มีพระชนมายุสามสิบสองพรรษา และทรงครอบครองในเยรูซาเล็มแปดปี และพระองค์ได้ทรงจากไปโดยไม่มีใครอาลัย เขาก็ฝังพระศพไว้ในนครดาวิด แต่ไม่ใช่ในอุโมงค์ของบรรดากษัตริย์

1. และชาวเยรูซาเล็มได้ให้อาหัสยาห์โอรสองค์สุดท้ายของพระองค์เป็นกษัตริย์แทนพระองค์ เพราะคนหมู่นั้นมาถึงค่ายกับคนอาระเบียได้ฆ่าโอรสผู้พี่เสียทั้งหมด ดังนั้นอาหัสยาห์โอรสของเยโฮรัมกษัตริย์ของยูดาห์จึงครอบครอง
2. เมื่ออาหัสยาห์เริ่มครอบครองนั้น พระองค์มีพระชนมายุสี่สิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มหนึ่งปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า อาธาเลียห์หลานหญิงของอมรี
3. พระองค์ทรงดำเนินในทางทั้งหลายของราชวงศ์ของอาหับด้วย เพราะว่าพระมารดาของพระองค์เป็นที่ปรึกษาในการกระทำความชั่วร้ายของพระองค์
4. ดังนั้นพระองค์จึงทรงกระทำชั่วในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์อย่างราชวงศ์ของอาหับได้กระทำ เพราะว่าหลังจากราชบิดาของพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว เขาทั้งหลายเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ นำไปสู่ความพินาศของพระองค์
5. พระองค์ทรงกระทำตามคำปรึกษาของเขาทั้งหลายด้วย และเสด็จไปกับเยโฮรัมโอรสของอาหับกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพื่อทำสงครามกับฮาซาเอลกษัตริย์ของซีเรียที่เมืองราโมทกิเลอาด และคนซีเรียได้กระทำให้โยรัมบาดเจ็บ
6. และพระองค์ทรงกลับมาที่ยิสเรเอลเพื่อรักษาบาดแผลซึ่งพระองค์ได้รับที่เมืองรามัท เมื่อพระองค์ทรงต่อสู้กับฮาซาเอลกษัตริย์ของซีเรีย และอาหัสยาห์โอรสของเยโฮรัมกษัตริย์ของยูดาห์เสด็จลงไปเฝ้าเยโฮรัม โอรสของอาหับในเมืองยิสเรเอล เพราะว่าพระองค์ประชวร
7. แต่พระเจ้าทรงกำหนดไว้เสียแล้วว่า ความล้มจมของอาหัสยาห์จะมาโดยที่พระองค์เสด็จลงไปเยี่ยมโยรัม เพราะเมื่อพระองค์เสด็จไปที่นั่น พระองค์เสด็จออกไปกับเยโฮรัมเพื่อจะปะทะกับเยชูบุตรชายนิมซี ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงเจิมตั้งให้ตัดราชวงศ์ของอาหับออกเสีย
8. และอยู่มาเมื่อเยชูกำลังสำเร็จโทษราชวงศ์ของอาหับ ท่านได้พบเจ้านายของยูดาห์ และบรรดาโอรสพระเชษฐาของอาหัสยาห์ ผู้มาปรนนิบัติอาหัสยาห์ และท่านก็ได้ประหารเขาทั้งหลายเสีย
9. ท่านได้ค้นหาอาหัสยาห์ และพระองค์ก็ถูกจับ (เมื่อซ่อนพระองค์อยู่ในสะมาเรีย) และเขาพาพระองค์มาหาเยชู และประหารชีวิตพระองค์เสีย เขาทั้งหลายก็ฝังพระศพไว้ เพราะเขาทั้งหลายกล่าวว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าหลานเธอของเยโฮชาฟัท ผู้แสวงหาพระเยโฮวาห์ด้วยสิ้นสุดพระทัยของพระองค์ และราชวงศ์ของอาหัสยาห์ไม่มีผู้ใดสามารถปกครองราชอาณาจักรได้
10. เมื่ออาธาเลียห์พระมารดาของอาหัสยาห์เห็นว่าโอรสของพระนางสิ้นพระชนม์แล้ว พระนางก็ลุกขึ้นทำลายเชื้อพระวงศ์แห่งราชวงศ์ของยูดาห์เสียสิ้น
11. แต่พระนางเยโฮชาเบอาทิดาของกษัตริย์ได้นำโยอาชโอรสของอาหัสยาห์ลักพาไปเสียจากท่ามกลางบรรดาโอรสของกษัตริย์ ผู้ซึ่งจะต้องถูกประหาร และพระนางก็เก็บเธอและพี่เลี้ยงของเธอไว้ในห้องบรรทม ดังนั้นแหละเยโฮชาเบอาทิดาของกษัตริย์เยโฮรัม และภรรยาของเยโฮยาดาบุตรโหิต (เพราะว่าพระนางเป็นพระชนิษฐาของอาหัสยาห์) ได้ซ่อนเธอให้พ้นพระนางอาธาเลียห์ เพื่อมิให้พระนางประหารเธอได้
12. และเธอได้อยู่กับเขาในพระนิเวศของพระเจ้าซ่อนตัวอยู่หกปี ฝ่ายพระนางอาธาเลียห์ก็ได้ครอบครองแผ่นดิน

1. แต่ในปีที่เจ็ดเยโฮยาดาได้กล้าแข็งขึ้น และให้พวคนายร้อยกระทำพันธสัญญากับท่าน มีอาซาริยาห์บุตรชายเยโรธัม อิซมาเอลบุตรชายเยโฮซานัน อาซาริยาห์บุตรชายโอเบด มาอาเสอาห์บุตรชายอาดายาห์ และเอลีซาฟัทบุตรชายศิครี
2. และเขาทั้งหลายเที่ยวไปทั่วยูดาห์และรวบรวมคนเลวีมาจากทุกหัวเมืองของยูดาห์ ทั้งบรรดาหัวประมุขของบรรพบุรุษของอิสราเอล และเขาทั้งหลายมายังเยรูซาเล็ม
3. และบรรดาชุมนุมชนทั้งสิ้นก็ทำพันธสัญญากับกษัตริย์ในพระนิเวศของพระเจ้า และเยโฮยาดากล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ดูเถิด โอโรสของกษัตริย์จะครอบครองตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับบรรดาโอโรสของดาวิด
4. ท่านทั้งหลายจงกระทำอย่างนี้ คือท่านผู้เป็นปุโรหิตและคนเลวี ผู้ออกเวรในวันสะบาโตหนึ่งในสาม ให้เป็นคนเฝ้าประตู
5. และหนึ่งในสามให้อยู่ที่พระราชสำนัก และหนึ่งในสามให้อยู่ที่ประตูเชิงราก และให้ประชาชนทั้งปวงอยู่ในลานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
6. แต่อย่าให้สักคนหนึ่งเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ นอกจากปุโรหิตและคนเลวีที่ปรนนิบัติอยู่ เขาทั้งหลายเข้าไปได้ เพราะเขาทั้งหลายบริสุทธิ์ แต่ประชาชนทั้งปวงจะต้องรักษาการบังคับบัญชาของพระเยโฮวาห์
7. ให้คนเลวีล้อมกษัตริย์ไว้ แต่ละคนให้ถืออาวุธ และผู้ใดเข้าไปในพระนิเวศนั้นจะต้องถูกประหาร จงอยู่กับกษัตริย์เมื่อพระองค์เสด็จเข้ามา และเมื่อพระองค์เสด็จออกไป
8. คนเลวีและคนยูดาห์ทั้งปวงได้กระทำทุกสิ่งที่ยะโฮยาดานำโรหิตได้บัญชาไว้ เขาทั้งหลายต่างก็นำคนของเขามา คือทั้งคนที่ออกเวรในวันสะบาโต และบรรดาคนเหล่านั้นที่จะเข้าเวรในวันสะบาโต เพราะเยโฮยาดานำโรหิตมิได้ปล่อยกองเวร
9. และเยโฮยาดานำโรหิตได้มอบหอกกับดั่งและโล่ซึ่งเป็นของกษัตริย์ดาวิดนั้น ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเจ้าให้ผู้บังคับบัญชากองร้อย
10. และท่านได้ตั้งประชาชนทั้งสิ้นให้ล้อมกษัตริย์ไว้ ทุกคนถืออาวุธตั้งแต่ด้านขวาของพระวิหารถึงด้านซ้ายของพระวิหาร รอบแท่นบูชาและพระวิหาร
11. แล้วเขานำโอโรสของกษัตริย์ออกมา และสวมมงกุฎให้ท่าน มอบพระโอวาทให้แก่ท่าน และเขาทั้งหลายตั้งท่านไว้เป็นกษัตริย์ เยโฮยาดากับบุตรชายของท่านก็เจิมพระองค์ และเขาทั้งหลายร้องว่า ขอกษัตริย์ทรงพระเจริญ
12. เมื่ออาธาเลียห์ได้ยินเสียงประชาชนร้องและสรรเสริญกษัตริย์ พระนางก็เสด็จเข้าไปหาประชาชนในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
13. และเมื่อพระนางทอดพระเนตร ดูเถิด มีกษัตริย์ประทับยืนอยู่ที่เสาของพระองค์ตรงที่ทางเข้า บรรดาผู้บังคับกองและพลตรึงก็อยู่ข้างกษัตริย์ และประชาชนทั้งปวงแห่งแผ่นดินก็เปรมปรีดีและเป่าแตร บรรดานักร้องพร้อมเครื่องดนตรีของเขาก็นำการสรรเสริญ พระนางอาธาเลียห์ก็ฉีกฉลองพระองค์ของพระนาง ทรงร้องว่า กบฏ กบฏ
14. แล้วเยโฮยาดานำโรหิตจึงนำบรรดานายร้อยผู้บัญชาการกองทัพออกมา สั่งเขาว่า จงคุมพระนางออกมาระหว่าง

แถวทหาร ผู้ใดที่ตามพระนางไปก็ให้ประหารชีวิตเสียด้วยดาบ เพราะบุโรहितกล่าวว่า อย่าประหารพระนางในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

15. เขาจึงจับพระนาง แล้วพระนางก็เสด็จไปที่ทางเข้าประตูม้า ณ พระราชวังและเขาทั้งหลายก็ประหารพระนางเสียที่นั่น

16. เยโฮยาดาได้กระทำพันธสัญญาระหว่างท่านเองกับประชาชนทั้งปวงและกษัตริย์ว่า เขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของพระเยโฮวาห์

17. แล้วประชาชนทั้งปวงก็ไปที่นิเวศของพระบาอัล และพังลงเสีย และเขาทุบแท่นบูชาและรูปเคารพของพระบาอัลนั้นให้เป็นชิ้นๆ และเขาประหารมัทธานบุโรहितของพระบาอัลเสียที่หน้าแท่นบูชา

18. เยโฮยาดาวางยามไว้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ภายใต้การควบคุมของบุโรहितแห่งคนเลวี ผู้ซึ่งดาวิดทรงจัดตั้งให้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ให้ถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส ด้วยความเปรมปรีดีและการร้องเพลง ตามพระราชดำรัสสั่งของดาวิด

19. ท่านได้ตั้งผู้เฝ้าประตูไว้ที่ประตูรั้วพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เพื่อมิให้ผู้มีมลทินด้วยประการหนึ่งประการใดเข้าไป

20. ท่านได้นำผู้บังคับกองร้อย ชุนนาง ผู้ปกครองประชาชน และบรรดาประชาชนแห่งแผ่นดิน และท่านได้เชิญกษัตริย์ลงมาจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ไปทางประตูบนไปสู่พระราชสำนัก และเขาก็เชิญกษัตริย์ประทับบนพระราชบัลลังก์แห่งราชอาณาจักร

21. บรรดาประชาชนแห่งแผ่นดินก็เปรมปรีดี และกรุงก็สงบเงียบหลังจากที่เขาคิดประหารพระนางอาชาลียาห์เสียด้วยดาบแล้ว

1. เมื่อโยอาซได้เริ่มครอบครองมีพระชนมายุเจ็ดพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสี่สิบปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า ศิปียาห์แห่งเมืองเบเออร์เซบา
2. และโยอาซทรงกระทำสิ่งที่ชอบในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ตลอดชั่วอายุของเยโฮยาดาปุโรหิต
3. เยโฮยาดาห้ามเหสีให้พระองค์สององค์ และพระองค์ก็ให้กำเนิดโอรสและธิดาหลายองค์
4. ต่อมาภายหลังโยอาซทรงตั้งพระทัยที่จะซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
5. พระองค์ทรงประชุมปุโรหิตและคนเลวี และตรัสกับเขาทั้งหลายว่า จงออกไปตามหัวเมืองยูดาห์ และเก็บเงินจากอิสราเอลทั้งปวง เพื่อซ่อมแซมพระนิเวศของพระเจ้าของเจ้าเป็นปีๆไป และจงรีบทำงานนั้น แต่คนเลวีไม่เร่งรีบ
6. แล้วกษัตริย์จึงตรัสเรียกเยโฮยาดาผู้เป็นหัวหน้า และตรัสกับท่านว่า ไฉนท่านไม่เรียกร้องให้คนเลวีนำเงินส่วยเข้ามาจากยูดาห์และเยรูซาเล็ม ซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์กำหนดไว้ ให้ชุมนุมชนอิสราเอลนำมาเพื่อพลับพลาพระโอวาท
7. เพราะบรรดาโอรสของพระนางอาธาเลียห์หญิงชั่วร้ายคนนั้นได้ปล้นพระนิเวศของพระเจ้า และได้เอาสิ่งของที่มอบถวายทั้งสิ้นของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์มอบให้แก่พระบาอัล
8. กษัตริย์จึงทรงบัญชาและเขาได้ทำหีบลูกหนึ่งวางไว้นอกประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
9. และมีคำประกาศไปทั่วยูดาห์และเยรูซาเล็มให้นำส่วยซึ่งโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้ายกกำหนดแก่อิสราเอลในถิ่นทุรกันดาร เข้ามาถวายพระเยโฮวาห์
10. บรรดาเจ้านายทั้งสิ้นและประชาชนทั้งปวงก็เปรมปรีดี และนำส่วยของเขาทั้งหลายมาหย่อนลงในหีบจนครบ
11. และต่อมาเมื่อคนเลวีนำหีบเข้ามายังเจ้าพนักงานของกษัตริย์เมื่อไร และเมื่อเขาทั้งหลายเห็นว่ามีเงินมาก ราชอาณาจักรและเจ้าหน้าที่ของมหาปุโรหิตจะเข้ามาเทหีบออกและนำหีบกลับไปยังที่เดิม เขาทั้งหลายทำอย่างนี้วันแล้ววันเล่า และเก็บเงินได้เป็นอันมาก
12. กษัตริย์และเยโฮยาดาก็ให้แก่บรรดาผู้ดูแลกิจการของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายจ้างช่างก่อและช่างไม้ให้ซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ทั้งคนงานช่างเหล็กและช่างทองสัมฤทธิ์ ให้ซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
13. บรรดาคนที่รับจ้างทำงานจึงได้ทำงาน และงานซ่อมแซมก็ดำเนินก้าวหน้าในมือของเขา และเขาได้ซ่อมแซมพระนิเวศของพระเจ้าตามขนาดเดิมและเสริมให้แข็งแรงขึ้น
14. และเมื่อเขาได้กระทำสำเร็จแล้วเขาก็นำเงินที่เหลืออยู่มาหน้าพระพักตร์กษัตริย์และเยโฮยาดา และเขาเอาเงินนั้นทำเครื่องใช้สำหรับพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ คือเครื่องใช้สำหรับการปรนนิบัติ ทั้งสำหรับการถวายเครื่องบูชาและข้อน และภาชนะทองคำและเงิน และเขาทั้งหลายได้ถวายเครื่องเผาบูชาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เสมอตลอดชั่วอายุของเยโฮยาดา
15. แต่เยโฮยาดาก็ชราลงและห่อหมกแล้วก็สิ้นชีวิต เมื่อสิ้นชีวิตนั้นท่านมีอายุหนึ่งร้อยสามสิบปี
16. เขาก็ฝังศพท่านไว้ในนครของดาวิดท่ามกลางบรรดากษัตริย์ เพราะท่านได้กระทำการดีในอิสราเอล และต่อ

พระเจ้าและพระนิเวศของพระองค์

17. หลังจากที่เยโฮยาดาสิ้นชีวิตแล้วบรรดาเจ้านายแห่งยูดาห์ได้เข้ามาถวายบังคมต่อกษัตริย์ แล้วกษัตริย์ทรงฟังคำทูลของเขา
18. และเขาได้ทอดทิ้งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา และปรนนิบัติบรรดาเสารูปเคารพและรูปเคารพ และพระพิโรธได้ลงมาเหนือยูดาห์และเยรูซาเล็มเพราะการละเมิดของเขา
19. แต่พระองค์ยังทรงใช้ผู้พยากรณ์มาทำมากลางเขานำเขาให้กลับมายังพระเยโฮวาห์ คนเหล่านี้เป็นพยานปรักปรำเขา แต่เขาไม่ยอมเจียหูฟัง
20. แล้วพระวิญญาณของพระเจ้าได้สวมทับเศคาริยาห์บุตรชายเยโฮยาดาบุตรโหิต และท่านได้ยืนเหนือประชาชนและกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า พระเจ้าตรัสดังนี้ว่า 'ทำไมท่านทั้งหลายจึงละเมิดพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์อันเป็นเหตุให้ท่านเจริญขึ้นไม่ได้' เพราะท่านทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระองค์จึงทอดทิ้งท่าน
21. แต่เขาทั้งหลายคิดร้ายต่อท่าน และโดยบัญชาของกษัตริย์เขาทั้งหลายจึงขว้างท่านด้วยหินในลานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
22. ดังนี้แหละกษัตริย์โยอาซจึงมิได้ทรงระลึกถึงความกรุณาซึ่งเยโฮยาดาบิดาของเศคาริยาห์ได้สำแดงต่อพระองค์ แต่ได้ทรงประหารบุตรชายของท่านเสีย และเมื่อเขากำลังจะตาย เขาพูดว่า ขอพระเยโฮวาห์ทรงทอดพระเนตรและแก้แค้น
23. ต่อมาพอปลายปีกองทัพอันชรีเรียก็มาต่อสู้กับโยอาซ เขามายังยูดาห์และเยรูซาเล็ม และได้ทำลายบรรดาเจ้านายของประชาชนจากหมู่ประชาชน และส่งของที่ริบได้ทั้งสิ้นไปยังกษัตริย์แห่งดามัสกัส
24. แม้ว่ากองทัพคนชรีเรียมาแต่น้อยคน พระเยโฮวาห์ทรงมอบกองทัพใหญ่ไว้ในมือของเขา เพราะเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ดังนี้แหละคนชรีเรียได้ทำโทษโยอาซ
25. เมื่อเขาทั้งหลายจากพระองค์ไป (เขาละพระองค์ไว้บาดเจ็บอย่างสาหัส) ข้าราชการของพระองค์ก็คิดร้ายต่อพระองค์ เพราะโลหิตของบุตรชายเยโฮยาดาบุตรโหิต และได้ประหารพระองค์เสียที่บนแท่นบรรทม พระองค์ก็สิ้นพระชนม์ และเขาทั้งหลายฝังพระศพไว้ในนครดาวิด แต่เขาทั้งหลายมิได้ฝังพระศพไว้ในอุโมงค์ของบรรดากษัตริย์
26. คนเหล่านั้นที่คิดร้ายต่อพระองค์ คือศบาตบุตรชายนางซิเมอัทคนอัมโมน และเยโฮศบาตบุตรชายนางชิมริทคนโมอับ
27. เรื่องราวแห่งโอรสของพระองค์ และภาระหนักมากมายที่ตกอยู่แก่พระองค์ และการซ่อมแซมพระนิเวศของพระเจ้า ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือเรื่องราวของกษัตริย์ และอามาซยาห์โอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์

1. เมื่ออามาซิยาห์เริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า เยโฮอัดดาน ชาวเยรูซาเล็ม
2. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ แต่มิใช่ด้วยพระทัยที่เพียบพร้อม
3. และอยู่มาพอราชอาณาจักรอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์อย่างมั่นคงแล้ว พระองค์ทรงประหารชีวิตข้าราชการของพระองค์ ผู้ที่ฆ่าพระราชบิดาของพระองค์
4. แต่พระองค์มิได้ทรงประหารชีวิตลูกหลานของเขา แต่ได้ทรงกระทำตามที่มิบ้นทีกไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสส ที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาไว้ในวันว่า อย่าให้บิดาต้องรับโทษถึงตายแทนบุตรของตน หรือให้บุตรต้องรับโทษถึงตายแทนบิดาของตน ให้ทุกคนรับโทษถึงตายเนื่องด้วยบาปของคนนั้นเอง
5. แล้วอามาซิยาห์ได้ประชุมพวกยูดาห์ และให้เขาอยู่ภายใต้ผู้บังคับกองพันและผู้บังคับกองร้อยตามเรือนบรรพบุรุษของเขา คือยูดาห์และเบนยามินทั้งสิ้น พระองค์ได้ทรงนับคนที่มีอายุยี่สิบปีขึ้นไปและทรงเห็นว่ามิชยาฉรรจ์สามแสนคน สามารถเข้าทำสงคราม สามารถถือหอกและโล่
6. นอกจากนั้นพระองค์ทรงจ้างทหารจากอิสราเอลหนึ่งแสนคนเป็นเงินหนึ่งร้อยตะลันต์
7. แต่คนของพระเจ้าคนหนึ่งมาเฝ้าพระองค์ทูลว่า ข้าแต่กษัตริย์ ขออย่าให้กองทัพอิสราเอลไปกับพระองค์ เพราะพระเยโฮวาห์มิได้ทรงสถิตอยู่กับอิสราเอล คือกับคนเอฟราอิมเหล่านี้ทั้งสิ้น
8. แต่ถ้าพระองค์คาดหมายว่าโดยวิธีนี้ พระองค์จะเข้มแข็งพอที่จะเข้าสงคราม พระเจ้าจะทรงเหวี่ยงพระองค์ลงต่อหน้าศัตรู เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์ที่จะช่วยไว้หรือทิ้งไปได้
9. และอามาซิยาห์ตรัสกับคนของพระเจ้าว่า แต่เราจะกระทำประการใดเรื่องเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ซึ่งเราได้ให้แก่กองทัพอิสราเอลไปแล้วนั้น แล้วคนของพระเจ้าทูลตอบว่า พระเยโฮวาห์ทรงสามารถที่จะประทานแก่พระองค์ยิ่งกว่านี้อีกมาก
10. และอามาซิยาห์ก็ทรงปลดปล่อยกองทัพซึ่งมายังพระองค์จากเอฟราอิมให้กลับไปบ้านอีก เขาทิ้งหลายจึงโกรธยูดาห์ยิ่งนัก และได้กลับบ้านด้วยความโกรธอย่างรุนแรง
11. แต่อามาซิยาห์ทรงกล้าแข็งขึ้น และทรงนำพลของพระองค์ออกไปยังหุบเขาเกลีเอและโจมตีคนเสอีร์หนึ่งหมื่นคน
12. คนยูดาห์จับเป็นได้หนึ่งหมื่นคน และพาเขาไปที่ยอตหิน และทิ้งเขาทั้งหลายลงมาจากยอตหินนั้น เขาก็ตกมาแหลกเป็นชิ้นๆ
13. แต่คนของกองทัพซึ่งอามาซิยาห์ทรงปลดให้กลับไป และไม่让他ไปรบด้วยนั้น เขาตกลงเข้าโจมตีหัวเมืองของยูดาห์ ตั้งแต่สะมาเรียถึงเบธโฮโรน และฆ่าประชาชนเสียสามพันคน และริบข้าวของไปเป็นอันมาก
14. และอยู่มาเมื่ออามาซิยาห์เสด็จกลับจากการฆ่าฟันคนเอโดม พระองค์ทรงนำรูปเคารพของคนชาวเสอีร์มาตั้งไว้เป็นพระของพระองค์ และกราบนมัสการพระเหล่านั้น ทรงเผาเครื่องหอมถวาย
15. เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงกริ้วต่ออามาซิยาห์ และทรงใช้ผู้พยากรณ์คนหนึ่งไปหา ทูลพระองค์ว่า ทำไมเจ้าจึงแสวงหาพระของชนชาติหนึ่ง ซึ่งไม่สามารถช่วยชนชาติของตนเองให้พ้นจากมือของเจ้าได้

16. อยู่มาขณะที่เขากำลังทูลอยู่ กษัตริย์ตรัสกับเขาว่า เราได้แต่งตั้งเจ้าให้เป็นที่ปรึกษาของกษัตริย์หรือ หยุด ทำไมเจ้าจะต้องตายเล่า ผู้พยากรณ์นั้นจึงหยุด แต่ทูลว่า ข้าพระองค์ทราบดีว่าพระเจ้าทรงตั้งพระทัยจะทำลายพระองค์ เพราะพระองค์ทรงกระทำเช่นนี้ และมีได้ทรงฟังคำปรึกษาของข้าพระองค์
17. แล้วอามาซิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ก็ได้ทรงรับคำปรึกษา และทรงใช้ให้ไปเฝ้าโยอาชโอรสของเยโฮอาหาส โอรสของเยชู กษัตริย์ของอิสราเอลทูลว่า มาเถิด ให้เราทั้งสองมาเผชิญหน้ากัน
18. และโยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงใช้ไปยังอามาซิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า ต้นผักหนามบนเลบานอนส่งข่าวให้หาต้นสนสีดาร์บนเลบานอนว่า 'จงยกบุตรสาวของเจ้าให้เป็นภรรยาบุตรชายของเรา' และสัตว์ป่าทุ่งตัวหนึ่งแห่งเลบานอนผ่านมาและย่ำต้นผักหนามลงเสีย
19. ท่านว่า 'ดูซิ ข้าพเจ้าได้โถมตีเอโดม' และจิตใจของท่านก็ผยองขึ้นในความโอ้อวด แต่จงอยู่กับบ้านเถิด เพราะไฉนท่านจึงเฝ้าใจตนเองให้ต่อสู้และรับอันตราย อันจะให้ท่านล้มลง ทั้งท่านและยูดาห์กับท่าน
20. แต่อามาซิยาห์ทราตรังไม่เพราะเป็นมาจากพระเจ้า เพื่อว่าพระองค์จะทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของศัตรูของเขา เพราะเขาทั้งหลายได้เสาะหาพระแห่งเอโดม
21. โยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลจึงเสด็จขึ้นไป พระองค์และอามาซิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ก็ได้เผชิญหน้ากันที่เบธเซเมช ซึ่งเป็นของยูดาห์
22. และยูดาห์ก็พ่ายแพ้อิสราเอล และทุกคนก็หนีกลับไปเต็นท์ของตน
23. โยอาชกษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงจับอามาซิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์โอรสของโยอาช โอรสของเยโฮอาหาสที่เบธเซเมช และนำพระองค์มายังเยรูซาเล็ม และทรงฟังกำแพงเยรูซาเล็มลงสี่ร้อยศอก ตั้งแต่ประตูเอเฟราอิมถึงประตูมูม
24. และพระองค์ทรงริบทองคำและเงินทั้งหมด และเครื่องใช้ทั้งสิ้นซึ่งพบในพระนิเวศของพระเจ้า ในความอารักขาของโอเบดเอโดม ทั้งคลังทรัพย์ของสำนักพระราชวัง พร้อมกับคนประกันด้วย และพระองค์เสด็จกลับไปยังสะมาเรีย
25. อามาซิยาห์ โอรสของโยอาชกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงพระชนม์อยู่สิบห้าปี หลังจากสวรรคตของโยอาช โอรสของเยโฮอาหาส กษัตริย์แห่งอิสราเอล
26. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอามาซิยาห์ ตั้งแต่ต้นจนปลาย ดูเถิด มิได้บันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอลหรือ
27. นับแต่เวลาเมื่ออามาซิยาห์ทรงหนีไปจากการติดตามพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายก็คิดกบฏต่อพระองค์ในเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงหนีไปที่ลาศิซ แต่เขาใช้ไปตามพระองค์ที่ลาศิซ และประหารพระองค์เสียที่นั่น
28. และเขาทั้งหลายนำพระศพใส่หลังม้ากลับมา และฝังไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในเมืองแห่งยูดาห์

1. ประชาชนทั้งสิ้นแห่งยูดาห์จึงตั้งอุสซียาห์ ผู้ซึ่งมีพระชนมายุสิบหกพรรษา ให้เป็นกษัตริย์แทนอามาซียาห์ราชบิดาของพระองค์
2. พระองค์ทรงสร้างเมืองเอโลทและให้กลับขึ้นแก่ยูดาห์ หลังจากที่ยกษัตริย์ทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์
3. เมื่ออุสซียาห์ทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุสิบหกพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มห้าสิบสองปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า เยโคลียาห์ ชาวเยรูซาเล็ม
4. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามที่อามาซียาห์ราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำทุกประการ
5. และพระองค์ทรงแสวงหาพระเจ้าในสมัยของเศคาริยาห์ ผู้เข้าใจในนิมิตต่างๆจากพระเจ้า และตราบใจที่พระองค์แสวงหาพระเยโฮวาห์ พระเจ้าทรงกระทำให้พระองค์เจริญ
6. พระองค์เสด็จออกไปทำสงครามต่อสู้กับคนฟีลิสเตีย และพิงกำแพงเมืองกัท และกำแพงเมืองยับนเนห์ และกำแพงเมืองอัชโดด และพระองค์ทรงสร้างหัวเมืองในเขตแดนอัชโดด และที่อื่นๆอีกท่ามกลางคนฟีลิสเตีย
7. พระเจ้าทรงช่วยพระองค์ในการต่อสู้คนฟีลิสเตีย และต่อสู้คนอาระเบียซึ่งอาศัยอยู่ในกูร์บอัล และต่อสู้กับคนเมอูนิม
8. ชนอัมโมนได้ถวายบรรณาการแก่อุสซียาห์ และพระนามของพระองค์ก็แผ่แพร่ออกไปถึงเขตแดนอียิปต์ เพราะพระองค์ทรงเข้มแข็งขึ้นยิ่งนัก
9. ยิ่งกว่านั้นอีกอุสซียาห์ทรงสร้างป้อมในเยรูซาเล็มที่ประตูมูม ที่ประตูหุบเขาและที่หัวเลี้ยว และป้องกันไว้แข็งแรง
10. และพระองค์ทรงสร้างป้อมในถิ่นทุรกันดาร ทรงขุดบ่อน้ำหลายแห่ง เพราะพระองค์ทรงมีฝูงสัตว์ใหญ่โต ทั้งในหุบเขาและในที่ราบ และทรงมีชาวนาและคนแต่งต้นองุ่นในเนินเขา และในการเมล เพราะพระองค์ทรงรักเกษตรกรรม
11. ยิ่งกว่านั้นอีกอุสซียาห์ทรงมีกองทหาร ซึ่งออกไปทำศึกเป็นกองๆตามจำนวนที่เยอีเอลราชเลขาได้รวบรวมไว้ด้วยกันกับมาอาเสอาห์เจ้าหน้าที่ ภายใต้การควบคุมของฮานันยาห์ ผู้บังคับกองพลคนหนึ่งของกษัตริย์
12. จำนวนประมุขของบรรพบุรุษทั้งหมดแห่งพวกทแกล้วทหารคือ สองพันหกร้อยคน
13. ได้บังคับบัญชาของคนเหล่านี้ มีกองทัพพลสามแสนเจ็ดพันห้าร้อยคน ผู้ทำสงครามได้ด้วยกำลังมาก เพื่อช่วยกษัตริย์ให้ต่อสู้กับศัตรู
14. และอุสซียาห์ทรงเตรียมโล่ หอก หมวกเหล็ก เสื้อเกราะ ธนู และก้อนหินสำหรับสลิงไว้สำหรับกองทัพ
15. ในเยรูซาเล็มพระองค์ทรงกระทำเครื่องกลไกโดยคนช่างประดิษฐ์ทำขึ้น ไว้บนป้อมและตามมุม เพื่อยิงลูกธนูและโยนก้อนหินใหญ่ๆ และพระนามของพระองค์ก็ลือไปไกล เพราะพระองค์ทรงรับความช่วยเหลืออย่างมหัศจรรย์จนพระองค์เข้มแข็ง
16. แต่เมื่อพระองค์ทรงเข้มแข็งแล้ว พระองค์ก็มีพระทัยผยองขึ้นจึงทรงกระทำความเสียหาย เพราะพระองค์ละเมิด

- ต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ และเข้าไปในพระวิหารของพระเยโฮวาห์เพื่อเผาเครื่องหอมบนแท่นเครื่องหอม
17. แต่อาซารียาห์ปุโรหิตได้เข้าไปติดตามพระองค์พร้อมกับปุโรหิตของพระเยโฮวาห์แปดสิบคนผู้ซึ่งเก่งกล้า
 18. และเขาทั้งหลายได้ขัดขวางกษัตริย์อัสซีเรียห์และทูลพระองค์ว่า ข้าแต่อัสซีเรียห์ มิใช่หน้าที่ขอพระองค์ที่จะเผาเครื่องหอมถวายแด่พระเยโฮวาห์ แต่เป็นหน้าที่ของปุโรหิตลูกหลานของอาโรน ผู้ซึ่งชำระไว้ให้บริสุทธิ์เพื่อเผาเครื่องหอม ขอเชิญพระองค์เสด็จออกไปจากสถานบริสุทธิ์นี้ เพราะพระองค์ได้ทรงล่วงเกิน และพระองค์จะไม่ได้รับเกียรติอันใดจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าเลย
 19. แล้วอัสซีเรียห์ทรงกริ้ว พระองค์มีกระถางไฟอยู่ในพระหัตถ์จะทรงเผาเครื่องหอม และเมื่อพระองค์ทรงกริ้วต่อพวกปุโรหิต โรคเรื้อนก็เกิดขึ้นมาที่พระนลาฏต่อหน้าปุโรหิตในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ข้างแท่นเผาเครื่องหอม
 20. และอาซารียาห์ปุโรหิตใหญ่ และบรรดาปุโรหิตทั้งปวงมองดูพระองค์ และดูเถิด พระองค์ทรงเป็นโรคเรื้อนที่พระนลาฏ และเขาทั้งหลายก็ผลักระองค์ออกไปจากที่นั่น และพระองค์เองก็ทรงรีบเสด็จออกไป เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงลงโทษพระองค์แล้ว
 21. และกษัตริย์อัสซีเรียห์ก็ทรงเป็นโรคเรื้อนจนวันสิ้นพระชนม์ และเพราะเป็นโรคเรื้อนก็ทรงประทับในวังต่างหาก เพราะพระองค์ทรงถูกตัดขาดจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และโยธามโอรสของพระองค์เป็นผู้ดูแลราชสำนักปกครองประชาชนแห่งแผ่นดินนั้น
 22. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของอัสซีเรียห์ ตั้งแต่ต้นจนปลาย อิสยาห์ผู้พยากรณ์ บุตรชายอามอส ได้บันทึกไว้
 23. และอัสซีเรียห์ก็ทรงล่วงกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาก็ฝังพระศพไว้กับบรรพบุรุษของพระองค์ในนาที่ฝังศพอันเป็นของกษัตริย์ เพราะเขาทั้งหลายว่า พระองค์ทรงเป็นโรคเรื้อน และโยธามโอรสของพระองค์ก็ครอบครองแทนพระองค์

1. เมื่อโยธามทรงเริ่มครอบครองนั้นมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสิบหกปี พระมารดาของพระองค์มีพระนามว่า เยรูซาห์ บุตรสาวของศาโดก
2. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามซึ่งอุสซียาห์ราชบิดาของพระองค์ได้ทรงกระทำทุกประการ เว้นแต่พระองค์มิได้เข้าไปในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ แต่ประชาชนยังประพฤติดังเลวทราม
3. พระองค์ทรงสร้างประตูบนของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ และทรงกระทำการก่อสร้างมากที่กำแพงตำบลโอเฟล
4. ยิ่งกว่านั้นอีกพระองค์ทรงสร้างห้วเมืองในถิ่นเทือกเขาแห่งยูดาห์ และสร้างป้อมกับหอคอยตามป่าไม้
5. และพระองค์ทรงสู้รบกับกษัตริย์คนอัมโมนและทรงชนะ และในปีนั้นคนอัมโมนได้ถวายเงินแก่พระองค์หนึ่งร้อยตะลันต์ และข้าวสาลีหนึ่งหมื่นโคระกับข้าวบาร์ลีหนึ่งหมื่น คนอัมโมนได้ถวายเท่ากันในปีที่สองและในปีที่สาม
6. โยธามจึงทรงมีกำลังมากขึ้น เพราะพระองค์ทรงเตรียมทางทั้งหลายของพระองค์ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์
7. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยธาม และการสงครามทั้งสิ้นของพระองค์ และพระราชวัตรของพระองค์ ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์
8. เมื่อพระองค์ทรงเริ่มครอบครองมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสิบหกปี
9. และโยธามล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้ในนครดาวิด และอาหัสโอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์

1. เมื่ออาหัททรงเริ่มครองราชย์มีพระชนมายุยี่สิบพรรษา และพระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มสิบหกปี แต่พระองค์มิได้ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ อย่างกับดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์
2. แต่ทรงดำเนินตามทางของกษัตริย์แห่งอิสราเอล พระองค์ถึงกับทรงสร้างรูปเคารพพล้อสำหรับพระบาอัล
3. ยิ่งกว่านั้นพระองค์ทรงเผาเครื่องหอมในหุบเขาบุตรชายของฮินโนม และทรงเผาโอรสทั้งหลายของพระองค์ในไฟตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ออกไปให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล
4. พระองค์ทรงถวายสัตวบูชาและทรงเผาเครื่องหอมที่ปูชนียสถานสูง และบนเนินเขาและไต่ต้นไม้เขียวสดทุกต้น
5. เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์จึงทรงมอบพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งซีเรียผู้ทรงชนะพระองค์ และจับประชาชนของพระองค์เป็นเชลยจำนวนมากนำมายังดามัสกัส และพระองค์ทรงถูกมอบไว้ในพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งอิสราเอล ผู้ชนะพระองค์ด้วยการฆ่าฟันอย่างใหญ่หลวง
6. เพราะว่าเปคาห์บุตรชายเรมาลียาห์ได้ฆ่าเสียหนึ่งแสนสองหมื่นคนในยูดาห์ในวันเดียว ทั้งสิ้นเป็นทหารกล้าแข็ง เพราะเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย
7. และศิครีทแก้วทวารของเอฟราอิมได้สังหารมาอาเสอาห์โอรสของกษัตริย์ และอัสรีคัมอธิบดีกรมวังและเอลคานาห์อุปราช
8. คนอิสราเอลได้จับญาติพี่น้องของตนเป็นเชลยสองแสนคน มีผู้หญิง บุตรชาย และบุตรสาว และได้ริบของเป็นอันมากมาจากเขานำมายังสะมาเรีย
9. แต่ผู้พยากรณ์คนหนึ่งของพระเยโฮวาห์อยู่ที่นั่นชื่อว่าโอเดด ท่านออกไปพบกองทัพซึ่งมายังสะมาเรีย และพูดกับเขาทั้งหลายว่า ดูเถิด เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลายทรงกริ้วต่อยูดาห์ พระองค์ทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของท่าน แต่ท่านทั้งหลายได้สังหารเขาเสียด้วยความเกรี้ยวกราดซึ่งขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์
10. และบัดนี้ท่านทั้งหลายเจตนาจะข่มขี่ประชาชนแห่งยูดาห์และเยรูซาเล็มให้เป็นทาสชายและทาสหญิงของท่าน ตัวท่านเองไม่มีบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านหรือ
11. บัดนี้ขอฟังข้าพเจ้า และขอส่งเชลยซึ่งท่านได้นำมาจากญาติพี่น้องของท่านกลับไป เพราะว่าพระพิโรธอันแรงกล้าของพระเยโฮวาห์อยู่เหนือท่านทั้งหลาย
12. บางคนในหัวหน้าคนเอฟราอิมคือ อาซารียาห์บุตรชายโยฮานัน เบเรคียาห์บุตรชายเมซิลเลโมท เยฮิสคียาห์บุตรชายซัลลุมและอามาसानบุตรชายหัตถ์ได้ยืนขึ้นขัดขวางบรรดาผู้ที่กลับมาจากสงคราม
13. พูดกับเขาทั้งหลายว่า เจ้าอย่านำเชลยเข้ามาที่นี่ เพราะเจ้ามุ่งหมายที่จะนำโทษบาปมาเหนือเราต่อพระเยโฮวาห์เพิ่มเข้ากับบาปและการละเมิดในปัจจุบันของเรา เพราะว่าการละเมิดของเราก็ใหญ่โตอยู่ พระพิโรธอันแรงกล้าต่ออิสราเอลมีอยู่แล้ว
14. เพราะฉะนั้น ผู้ถืออาวุธจึงทิ้งเชลยและของที่ริบมาต่อหน้าเจ้านายและชุมนุมชนทั้งปวง
15. และผู้ชายซึ่งถูกระบุชื่อนั้นได้ลุกขึ้นเอาเสื้อผ้าอันเป็นของที่ริบมาให้แก่คนที่เปลือยกายอยู่ในพวกเชลยและเขาก็นุ่งห่มให้เขาไว้ และให้รองเท้า และจัดหาอาหารและเครื่องดื่มให้ และชโลมเขา และนำคนที่อ่อนเปลี้ยในพวกเขาขึ้น

- ลา นำเขากลับมายังญาติพี่น้องของเขาที่เมืองเยรีโค คือเมืองต้นอินทผลัม และเขาทั้งหลายก็กลับไปยังสะมาเรีย
16. ครั้งนั้นกษัตริย์อาหัสทรงใช้ให้ไปหากษัตริย์แห่งอัสซีเรียเพื่อขอความช่วยเหลือ
 17. เพราะคนเอโดมได้บุกรุกเข้ามาอีก และโจมตียูดาห์ และจับไปเป็นเชลยบ้าง
 18. และคนฟีลิสเตียได้เข้าปล้นหัวเมืองในหุบเขาและที่ภาคใต้ของยูดาห์ และได้ยึดเมืองเบธเซเมช อัยยาโลน เกเดโรท และโสโคกับชนบท ทิมนาห์กับชนบท และทั้งกิโมไซกับชนบท และเขาก็ตั้งอยู่ที่นั่น
 19. เพราะพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ยูดาห์ต่ำลงด้วยเหตุอาหัสกษัตริย์แห่งอิสราเอล เพราะอาหัสทรงกระทำให้ยูดาห์เปลือยเปล่าไปแล้วและได้ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์อย่างร้ายแรง
 20. ฉะนั้นทีกัลทปิเลเสอร์กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจึงยกขึ้นมาต่อสู้กับพระองค์ และกระทำให้พระองค์ทุกข์พระทัยแทนที่จะสนับสนุนพระองค์ให้เข้มแข็ง
 21. เพราะอาหัสทรงเอาของส่วนหนึ่งจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และจากราชสำนัก และจากเจ้านายถวายเป็นบรรณาการแก่กษัตริย์ของอัสซีเรีย แต่หาเป็นประโยชน์แก่พระองค์ไม่
 22. ในคราวทุกข์ยากนั้น พระองค์ยังละเมิดต่อพระเยโฮวาห์ คือกษัตริย์อาหัสองค์เดียวกันนี้แหละ
 23. เพราะพระองค์ทรงถวายสัตวบูชาแก่พระของเมืองดามัสกัสซึ่งได้ให้พระองค์ฟ่ายแพ้และตรัสว่า เพราะว่าพระแห่งกษัตริย์ของซีเรียได้ช่วยเขาทั้งหลาย เราจึงจะถวายสัตวบูชาแก่พระเหล่านั้นเพื่อจะช่วยเรา แต่พระเหล่านั้นเป็นเครื่องทำลายพระองค์ และทั้งอิสราเอลทั้งปวงด้วย
 24. และอาหัสทรงรวบรวมเครื่องใช้ของพระนิเวศแห่งพระเจ้า และตัดเครื่องใช้แห่งพระนิเวศของพระเจ้าเป็นชิ้นๆ และพระองค์ทรงปิดประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาสำหรับพระองค์ทุกมุมเมืองเยรูซาเล็ม
 25. พระองค์ทรงสร้างปูชนียสถานสูงในหัวเมืองของยูดาห์ทุกหัวเมืองเพื่อเผาเครื่องหอมถวายพระอื่น กระทำให้พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของพระองค์ทรงพระพิโรธ
 26. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของพระองค์ และพระราชวัตรของพระองค์ทั้งสิ้น ตั้งแต่ต้นจนปลาย ดูเถิด เขามันก็ไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล
 27. และอาหัสก็ล่องลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ เขาก็ฝังพระศพไว้ในกรุง คือในเยรูซาเล็ม แต่เขามีได้นำพระศพไปไว้ในอุโมงค์ของกษัตริย์แห่งอิสราเอล และเฮเซคียาห์โอรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์

1. เมื่อเฮเซคียาห์มีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา พระองค์ทรงเริ่มครอบครอง และพระองค์ทรงครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มยี่สิบเก้าปี พระมารดาของพระองค์ทรงพระนามว่า อากีบยาห์ บุตรสาวของเศคาริยาห์
2. และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามซึ่งดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ได้ทรงกระทำทุกประการ
3. ในปีแรกแห่งรัชกาลของพระองค์ในเดือนแรก พระองค์ทรงเปิดประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และได้ทรงทำการซ่อมแซมประตูนั้น
4. พระองค์ทรงนำปุโรหิตและคนเลวีเข้ามาและทรงให้เขาชุมนุมที่ถนนด้านตะวันออก
5. และตรัสกับเขาว่า คนเลวีเอ๋ย ขอฟังเรา จงชำระตัวให้บริสุทธิ์ และชำระพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านให้บริสุทธิ์ และขนสิ่งสกปรกออกเสียจากสถานบริสุทธิ์
6. เพราะบรรพบุรุษของเราทั้งหลายได้กระทำการละเมิด และได้กระทำสิ่งที่ชั่วในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระองค์ และหันหน้าของเขาเสียจากที่ประทับของพระเยโฮวาห์ และได้หันหลังให้
7. เขาปิดประตูพระนิเวศด้วย และได้ดับประทีปเสีย และมีได้เผาเครื่องหอมหรือถวายเครื่องเผาบูชาในสถานบริสุทธิ์แต่พระเจ้าแห่งอิสราเอล
8. เพราะฉะนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงมาบนยูดาห์และเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงกระทำให้เขาเป็นสิ่งที่น่าหวาดเสียว เป็นที่สยดสยอง และเป็นที่ย่ำยีตามที่ท่านได้เห็นกับตาของท่านแล้ว
9. เพราะเหตุนี้ บิดาทั้งหลายของเราได้ล้มลงด้วยดาบ และบุตรชายบุตรสาวกับภรรยาของเราได้เป็นเชลยเพราะเหตุนี้
10. บัดนี้เรามีใจประสงค์ที่จะกระทำพันธสัญญากับพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล เพื่อว่าพระพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์จะหันไปเสียจากเรา
11. บุตรชายทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าเพิกเฉยเพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงเลือกท่านให้ยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์ของพระองค์ เพื่อปรนนิบัติพระองค์ และเป็นผู้ปรนนิบัติของพระองค์ และเผาเครื่องหอม
12. แล้วคนเลวีก็ลุกขึ้น คือมาฮาบุตรชายอามาสัย และโยเอลบุตรชายอาซาริยาห์ ผู้เป็นลูกหลานของโคฮาต และลูกหลานของเมราวี มีศิษบุตรชายอับดี และอาซาริยาห์บุตรชายเยฮาลเลเลล และของคนเกอร์โซน มีโยอาห์บุตรชายคิมมาห์ และเอเดนบุตรชายโยอาห์
13. และลูกหลานของเอลีซาฟาน มีชิมวีและเยอีเอล และลูกหลานของอาสาฟ มีเศคาริยาห์และมัธานิยาห์
14. และลูกหลานของเฮมาน มีเยฮีเอลและซิเมอี และลูกหลานของเยดูธุน มีเซไมอาห์และอัสซีเอล
15. เขาทั้งหลายรวบรวมพี่น้องของเขา และชำระตนให้บริสุทธิ์ และเข้าไปตามที่กษัตริย์ได้ทรงบัญชา โดยพระวอนะของพระเยโฮวาห์ ให้ชำระพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ให้บริสุทธิ์
16. ปุโรหิตได้เข้าไปในส่วนข้างในของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์เพื่อชำระให้บริสุทธิ์ และเขานำสิ่งสกปรกที่เขาพบในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ออกมาที่ลานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และคนเลวีก็ขนเอาของนั้นออกไปยังลำธาร

ชิดโรน

17. เขาเริ่มชำระในวันแรกของเดือนแรก และในวันที่แปดของเดือนนั้นเขามายังमुखของพระเยโฮวาห์ เขาชำระพระนิเวศของพระเยโฮวาห์อยู่แปดวัน และในวันที่สิบหกของเดือนแรกก็เสร็จ
18. แล้วเขาเข้าไปหา กษัตริย์เฮเซคียาห์และทูลว่า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความสะอาดพระนิเวศของพระเยโฮวาห์สิ้นเสร็จแล้ว ทั้งแท่นเครื่องเผาบูชา และเครื่องใช้ของแท่นนั้นทั้งสิ้น และโต๊ะขนมปังหน้าพระพักตร์ และเครื่องใช้ของโต๊ะนั้นทั้งสิ้น
19. เครื่องใช้ทั้งสิ้นซึ่ง กษัตริย์อาหัสคัดตั้งในรัชสมัยของพระองค์ เมื่อพระองค์ได้กระทำการละเมิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้เตรียมพร้อมและได้ชำระแล้ว และดูเถิด ของเหล่านั้นก็อยู่หน้าแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์
20. แล้ว กษัตริย์เฮเซคียาห์ทรงลุกขึ้นแต่เช้า และรวบรวมเจ้านายของกรุง และเสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
21. และเขาได้นำวัวผู้เจ็ดตัว แกะผู้เจ็ดตัว ลูกแกะเจ็ดตัว และแพะผู้เจ็ดตัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปสำหรับราชอาณาจักร สถานบริสุทธิ์และยูดาห์ และพระองค์ทรงบัญชาให้ลูกหลานของอาโรน คือปุโรหิตให้ถวายของเหล่านั้นบนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์
22. เขาทั้งหลายจึงฆ่าวัวผู้และปุโรหิตก็รับเลือดและพรมที่แท่นบูชา และเขาทั้งหลายฆ่าแกะผู้ และเอาเลือดของมันพรมแท่นบูชา และฆ่าลูกแกะ เอาเลือดของมันพรมแท่นบูชา
23. แล้วแพะผู้สำหรับเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปนั้นเขานำมาที่ กษัตริย์และที่ประชุมชน และเขาทั้งหลายก็เอามือของเขาวางบนแพะนั้น
24. และปุโรหิตก็ฆ่าแพะเสีย และเอาเลือดของมันทำการคืนดีกันบนแท่นนั้นเพื่อทำการลบมลทินบาปให้อิสราเอลทั้งปวง เพราะ กษัตริย์ทรงบัญชาว่า ให้ทำเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาปสำหรับอิสราเอลทั้งปวง
25. แล้วพระองค์ทรงให้คนเลวีประจำอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ มีฉาบ พิณใหญ่ และพิณเขาคู่ ตามบัญญัติของดาวิด และของกาดผู้ทำนายของ กษัตริย์ และของนาธานผู้พยากรณ์ เพราะว่าพระบัญญัตินั้นมาจากพระเยโฮวาห์ทางผู้พยากรณ์ของพระองค์
26. คนเลวีก็ยืนอยู่ ถือเครื่องดนตรีของดาวิด และปุโรหิตถือแตร์
27. แล้วเฮเซคียาห์ทรงบัญชาว่า ให้ถวายเครื่องเผาบูชานั้นบนแท่น และเมื่อเริ่มถวายเครื่องเผาบูชา ก็เริ่มถวายเพลงแด่พระเยโฮวาห์ และแตร์กับเครื่องดนตรีของดาวิด กษัตริย์ของอิสราเอลก็เริ่มด้วย
28. ชุมชนทั้งสิ้นก็นั้สการ และนักร้องก็ร้องเพลง และคนดนตรีก็เป่าแตร์ ทำอย่างนี้อยู่จนถวายเครื่องเผาบูชาเสร็จ
29. เมื่อการถวายบูชาเสร็จแล้ว กษัตริย์และคนทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์ก็กราบลงนั้สการ
30. และ กษัตริย์เฮเซคียาห์และเจ้านายก็บัญชาให้คนเลวีร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ด้วยถ้อยคำของดาวิดและของอาสาฟผู้ทำนาย และเขาทั้งหลายร้องเพลงสรรเสริญด้วยความยินดี และเขาก็กั้มศีรษะลงนั้สการ
31. แล้วเฮเซคียาห์ตรัสว่า บัดนี้ท่านทั้งหลายได้ชำระตัวของท่านให้บริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์ จงเข้ามาใกล้ นำเครื่อง

สัตว์บูชา และเครื่องบูชาโมทนามายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และชุมนุมชนก็นำเครื่องสัตว์บูชาและเครื่องบูชาโมทนา และทุกคนที่มีใจสมัครก็ได้้นำเครื่องเผาบูชามา

32. จำนวนเครื่องเผาบูชาซึ่งชุมนุมชนนำมา คือวัวผู้เจ็ดสิบตัว แกะผู้หนึ่งร้อยและลูกแกะสองร้อย ทั้งสิ้นนี้เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์

33. และเครื่องบูชาที่มอบถวายไว้ มีวัวผู้หกร้อยตัว และแกะสามพันตัว

34. แต่มีปุโรหิตน้อยเกินไป จนถลกหนังเครื่องเผาบูชาทั้งหมดไม่ได้ คนเลวีพี่น้องของเขาก็ได้ช่วยจนเสร็จงาน และจนกว่าปุโรหิตคนอื่นจะเสร็จการชำระตนให้บริสุทธิ์ เพราะในการชำระตนนั้นคนเลวีจริงจิ่งยิ่งกว่าพวกปุโรหิต

35. นอกจากเครื่องเผาบูชาที่มีจำนวนมากมายแล้วยังมีไขมันของเครื่องสันติบูชา และมีเครื่องดื่มบูชาคู่กับเครื่องเผาบูชาด้วย ดังนี้แหละงานปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ก็ฟื้นคืนมาอีก

36. เฮเซคียาห์กับประชาชนทั้งปวงก็เปรมปรีดีด้วยการที่พระเจ้าได้ทรงกระทำให้แก่ประชาชนครั้งนี้ เพราะเรื่องนี้เกิดขึ้นปัจจุบันทันด่วน

1. เฮเซคียาห์ทรงรับสั่งไปถึงอิสราเอลและยูดาห์ทั้งปวง และทรงพระอักษรถึงเอฟราอิมกับมนัสเสห์ด้วยว่า เขาทั้งหลายควรจะมายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ที่เยรูซาเล็ม เพื่อจะถือเทศกาลปัสกาถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล
2. เพราะว่ากษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ทั้งชุมนุมชนทั้งปวงในเยรูซาเล็มได้ปรึกษากันที่จะถือเทศกาลปัสกาในเดือนที่สอง
3. ด้วยเขาทั้งหลายจะถือปัสกาตามกำหนดไม่ได้ เพราะว่าพวกปุโรหิตยังมีได้ชำระตนให้บริสุทธิ์เพียงพอแก่จำนวนและประชาชนยังมีได้ชุมนุมกันในเยรูซาเล็ม
4. และแผนงานนั้นก็เป็นที่ชอบแก่กษัตริย์และชุมนุมชนทั้งปวง
5. เขาจึงลงมติให้ทำประกาศออกไปทั่วอิสราเอล ตั้งแต่เบเออร์เซบาถึงเมืองดานว่า ประชาชนควรมาถือปัสกาถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลที่เยรูซาเล็ม เพราะเขามีได้ถือเป็นเวลานานตามที่ได้กำหนดไว้
6. คนเดินทางหนังสือจึงออกไปทั่วอิสราเอลและยูดาห์ ถือหนังสือจากกษัตริย์และบรรดาเจ้านายของพระองค์ เพราะกษัตริย์ได้ทรงบัญชาว่า ชนอิสราเอลเอ๋ย จงกลับมาหาพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และอิสราเอล เพื่อพระองค์จะหันกลับมายังคนส่วนที่เหลืออยู่ของท่าน ผู้ซึ่งหนีรอดจากพระหัตถ์ของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
7. ท่านอย่าเป็นเหมือนบิดาและเหมือนพี่น้องของท่านผู้ได้กระทำการละเมิดต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา พระองค์จึงทรงมอบเขาให้ถึงความเศร้าสลดตามที่ท่านเองก็เห็นอยู่
8. และคราวนี้อ่าคอแข็งอย่างบิดาของท่านทั้งหลายเลย แต่จงยอมมอบตัวท่านแด่พระเยโฮวาห์ และมายังสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงชำระไว้ให้บริสุทธิ์เป็นนิรันดร์ และปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน เพื่อพระพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์จะหันไปเสียจากท่าน
9. เพราะถ้าท่านทั้งหลายหันกลับมายังพระเยโฮวาห์ พี่น้องของท่านและลูกหลานของท่านจะประสบความเอ็นดูจากผู้ที่จับเขาไปเป็นเชลย และจะได้กลับมายังแผ่นดินนี้อีก เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงพระเมตตาและกรุณา ถ้าท่านกลับมาหาพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงหันพระพักตร์ไปจากท่าน
10. คนเดินทางหนังสือจึงไปตามหัวเมืองต่างๆทั่วแผ่นดินเอฟราอิมและมนัสเสห์ไกลไปจนถึงเศบูลุน แต่คนทั้งหลายก็หัวเราะเยาะเขา และเย้ยหยันเขา
11. มีแต่คนอาเซอร์ มนัสเสห์และเศบูลุนบางคนที่ย่อมตัวและมายังเยรูซาเล็ม
12. พระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่เหนือยูดาห์ด้วย ทรงให้เขาเป็นใจเดียวกันที่จะกระทำตามซึ่งกษัตริย์และเจ้านายได้บัญชาเขาไว้ตามพระวาทะของพระเยโฮวาห์
13. ประชาชนเป็นอันมากมาประชุมกันในเยรูซาเล็มเพื่อถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อในเดือนที่สอง เป็นการชุมนุมใหญ่ยิ่งนัก
14. พวกเขาลุกขึ้นและได้กำจัดแท่นบูชาที่อยู่ในเยรูซาเล็มและแท่นสำหรับเผาเครื่องหอมทั้งปวงนั้น เขาชนไปทิ้งเสียในลำธารชิดโรน

15. และเขาทั้งหลายได้ฆ่าแกะปีศาจในวันที่สิบสี่ของเดือนที่สอง บุโรหิตและคนเลวี่ก็ต้องรู้สึกอาย เพราะฉะนั้น เขาจึงชำระตัวให้บริสุทธิ์ และนำเครื่องเผาบูชามาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
16. เขาทั้งหลายเข้าประจำตำแหน่งที่เขาเคย ตามพระราชบัญญัติของโมเสสคนของพระเจ้า บุโรหิตก็เอาเลือดซึ่งเขา รับมาจากมือของคนเลวี่ประพรม
17. เพราะว่ามีหลายคนในชุมนุมชนนั้นยังมีได้ชำระตนให้บริสุทธิ์ เพราะฉะนั้นคนเลวี่จึงต้องฆ่าแกะปีศาจแทนทุกคนที่มลทิน เพื่อกระทำให้บริสุทธิ์ต่อพระเยโฮวาห์
18. เพราะว่ามีวชนนั้น คนเป็นอันมากที่มาจากเอฟราอิม มนัสเสห์ อิสสาการ์ และเศบูลุนยังไม่ได้ชำระตน ถึง กระนั้นเขาก็ยังรับประทานปีศาจผิดต่อข้อที่กำหนดไว้ แต่เฮเซคียาห์ทรงอธิษฐานเผื่อเขาว่า ขอพระเยโฮวาห์ผู้ ประเสริฐทรงให้อภัยแก่ทุกคน
19. ผู้ปักใจเสาะหาพระเจ้า คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ถึงแม้ว่าจะไม่ชำระตัวตามกฎหมายของความ บริสุทธิ์แห่งสถานบริสุทธิ์นี้
20. พระเยโฮวาห์ทรงฟังเฮเซคียาห์และทรงรักษาประชาชน
21. และประชาชนอิสราเอลที่อยู่ ณ เยรูซาเล็มไม่ได้ถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวันด้วยความยินดียิ่ง และคนเลวี่ กับบุโรหิตได้สรรเสริญพระเยโฮวาห์ทุกวันๆ ร้องเพลงทำเสียงดังด้วยเครื่องดนตรีของเขาถวายแด่พระเยโฮวาห์
22. และเฮเซคียาห์ทรงกล่าวหนุนใจพวกคนเลวี่ทั้งปวงผู้สอนถึงความรู้อันประเสริฐแห่งพระเยโฮวาห์ พวกเขาจึงรับ ประทานอาหารในเทศกาลนั้นเจ็ดวัน ได้ถวายสัตว์เป็นเครื่องสันติบูชา และสารภาพความผิดบาปต่อพระเยโฮวา ห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของตน
23. แล้วชุมนุมชนทั้งสิ้นก็ตกลงกันที่จะถือเทศกาลไปอีกเจ็ดวัน เขาจึงถือเทศกาลไปอีกเจ็ดวันด้วยความยินดี
24. เพราะเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ทรงประทานวัวผู้หนึ่งพันธุ์และแกะเจ็ดพันตัวแก่ชุมนุมชน และพวกเจ้านายได้ให้วัวผู้หนึ่งพันธุ์และแกะหนึ่งหมื่นตัวแก่ชุมนุมชน และบุโรหิตเป็นจำนวนมากก็ได้ชำระตนให้บริสุทธิ์
25. ชุมชนทั้งสิ้นของยูดาห์ กับบรรดาบุโรหิตและคนเลวี่ และชุมนุมชนทั้งสิ้นซึ่งออกมาจากอิสราเอล และคน ต่างต่างซึ่งออกมาจากแผ่นดินอิสราเอลและซึ่งอยู่ในยูดาห์เปรมปรีดีกัน
26. จึงมีความชื่นบานใหญ่ยิ่งในเยรูซาเล็ม เพราะตั้งแต่สมัยของซาโลมอนโอรสของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอลไม่เคยมีอย่างนี้เลยในเยรูซาเล็ม
27. แล้วบรรดาบุโรหิตและคนเลวี่ได้ลุกขึ้นอวยพรประชาชน เสียงของเขาก็ถึงพระกรรณ และคำอธิษฐานของเขาก็ ขึ้นมายังที่ประทับบริสุทธิ์ของพระองค์คือสวรรค์

1. เมื่อสำเร็จงานนี้ทั้งสิ้นแล้วอิสราเอลทั้งปวงผู้อยู่ที่นั่นได้ออกไปยังหัวเมืองยูดาห์และทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์เป็นชิ้นๆ และโค่นบรรดาเสารูปเคารพลง และพังปฐมนียสถานสูงลง และพังแท่นทั่วยูดาห์และเบนยามินทั้งสิ้นและในเอฟราอิมกับมนัสเสห์ จนเขาทำลายเสียหมดสิ้น แล้วประชาชนอิสราเอลทั้งปวงก็กลับไปยังหัวเมืองของตน ทุกคนกลับไปยังที่ดินของเขา
2. เฮเซคียาห์ได้ทรงจัดการแบ่งบรรดาปุโรหิตและคนเลวีเป็นกองๆ แต่ละกองตามหน้าที่ปรนนิบัติของตน คือบรรดาปุโรหิตและคนเลวี ให้เป็นพนักงานฝ่ายเครื่องเผาบูชาและเครื่องสันติบูชาให้ปรนนิบัติ และให้ถวายโมทนาและสรรเสริญภายในประตูค่ายของพระเยโฮวาห์
3. ส่วนที่กษัตริย์ทรงบริจาคจากทรัพย์สินส่วนพระองค์นั้น เป็นเครื่องเผาบูชาคือเครื่องเผาบูชาสำหรับเช้าและสำหรับเย็น และเครื่องเผาบูชาสำหรับวันสะบาโต วันขึ้นหนึ่งค่ำและเทศกาลตามกำหนด ดังที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์
4. และพระองค์ทรงบัญชาประชาชนผู้อยู่ในเยรูซาเล็มให้บริจาคส่วนที่เป็นของปุโรหิตและของคนเลวี
5. พอพระบัญชากระจายออกไป ประชาชนอิสราเอลก็ได้บริจาคเข้ามาอย่างมากมาย มีผลรุ่นแรกของข้าว น้ำมัน น้ำมัน น้ำผึ้ง และผลิตผลทุกอย่างของไร่นา และเขานำสิบชักหนึ่งแห่งของทุกชนิดเข้ามาอย่างมากมาย
6. และประชาชนอิสราเอลและยูดาห์ผู้อาศัยอยู่ในหัวเมืองของยูดาห์ได้นำสิบชักหนึ่งของวัวและแกะ และสิบชักหนึ่งของสิ่งบริสุทธิ์ที่มอบถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา และเก็บไว้เป็นกองๆ
7. ในเดือนที่สามเขาเริ่มกองสุ่มขึ้นและสำเร็จในเดือนที่เจ็ด
8. เมื่อเฮเซคียาห์และเจ้านายมาเห็นกองเหล่านั้น ท่านทั้งหลายก็ถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ และอวยพรแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์
9. เฮเซคียาห์ก็ทรงไต่ถามปุโรหิตและคนเลวีถึงเรื่องกองเหล่านั้น
10. อาซาริยาห์ปุโรหิตใหญ่ ผู้เป็นวงศ์วานของศาโดกทูลตอบพระองค์ว่า ตั้งแต่ประชาชนได้เริ่มนำส่วนบริจาคเข้ามาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พวกข้าพระองค์ได้รับประทานและมีพอกับมีเหลือมาก เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงอำนวยพระพรประชาชนของพระองค์ จึงมีเหลืออยู่ใหญ่โตอย่างนี้
11. แล้วเฮเซคียาห์จึงทรงบัญชาให้เขาจัดห้องในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และเขาทั้งหลายก็จัดไว้
12. และเขาทั้งหลายนำสิ่งบริจาคเข้ามาอย่างสัตย์ซื่อทั้งสิบชักหนึ่งและของมอบถวาย หัวหน้าเจ้านหน้าที่ผู้ดูแลคือโคนานิยาห์คนเลวีกับซิเมโอน้องชายเป็นคนรอง
13. เยฮีเอล อาซาซียาห์ นาหัท อาสาเฮล เยรีโมท โยซาบาด เอลีเอล อิสมาคิยาห์ มาฮาท และเบไนยาห์ เป็นผู้ควบคุมช่วยเหลือโคนานิยาห์ และซิเมโอน้องชายของเขา โดยการแต่งตั้งของกษัตริย์เฮเซคียาห์ และอาซาริยาห์เจ้าหน้าที่ชั้นผู้ใหญ่ของพระนิเวศของพระเจ้า
14. โคเร บุตรชายอิมนาร์คนเลวี ผู้เฝ้าประตูตะวันออก เป็นผู้ดูแลของบูชาที่ถวายตามใจสมัครแก่พระเจ้า แจกส่วนบริจาคที่สงวนไว้สำหรับพระเยโฮวาห์และสิ่งบริสุทธิ์ที่สุด

15. เอเดน มินยามิน เยชูอา เซไมอาห์ อามาริยาห์ เซคานิยาห์ได้ช่วยเขาในตำแหน่งหน้าที่ในหัวเมืองของปูโรทิต ให้แจกแก่พี่น้องของเขาทั้งหลาย ทั้งผู้ใหญ่และผู้ nhỏเหมือนกันตามกองเวร
16. เว้นแต่คนเหล่านั้นที่ขึ้นทะเบียนไว้ตามผู้ชาย ตั้งแต่สามขวบขึ้นไป ทุกคนที่เข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เป็นเวรตามหน้าที่ประจำวันที่ต้องทำ เพื่อทำการปรนนิบัติตามหน้าที่โดยกองของเขา
17. การขึ้นทะเบียนปูโรทิตก็กระทำตามวงศ์วานแห่งบรรพบุรุษของเขา ส่วนคนเลวีตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไปก็ขึ้นตามหน้าที่ของเขา ตามกองเวรของเขาทั้งหลาย
18. และขึ้นทะเบียนทั้งลูกเล็ก ๆ ของเขา ภรรยาของเขา บุตรชายบุตรสาวของเขามวลชนทั้งสิ้น เพราะในตำแหน่งหน้าที่นั้นเขาทั้งหลายได้ชำระตัวให้บริสุทธิ์
19. สำหรับลูกหลานของอาโรนคือพวกปูโรทิต ผู้อยู่ในทุ่งนารวมรอบหัวเมืองของเขานั้น มีผู้ชายในหัวเมืองต่างๆ ผู้ถูกระบุชื่อให้แจกจ่ายส่วนแบ่งแก่ผู้ชายทุกคนในพวกปูโรทิต และทุกคนในพวกคนเลวีผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนไว้
20. เฮเซคิยาห์ทรงกระทำดังนี้ทั่วทั้งยูดาห์ และพระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ดีและชอบ และที่เป็นความจริงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์
21. และงานทุกอย่างซึ่งพระองค์ทรงเริ่มกระทำในการปรนนิบัติแห่งพระนิเวศของพระเจ้า และตามพระราชบัญญัติ และพระบัญญัติ เพื่อแสวงหาพระเจ้าของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำด้วยเต็มพระทัย และทรงจำเรอขึ้น

1. ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้และการสถาปนาขึ้นนั้น เซนนาเคอริบกษัตริย์อัสซีเรียยกมาบุกยูดาห์ และตั้งค่ายล้อมหัวเมืองที่มีป้อมไว้ ทรงดำริที่จะยึดไว้
2. และเมื่อเฮเซคียาห์ทรงเห็นว่าเซนนาเคอริบยกมาด้วยเจตนาจะต่อสู้กับเยรูซาเล็ม
3. พระองค์ทรงวางแผนการกับเจ้านายของพระองค์ และทแกล้วทหารของพระองค์ ที่จะอุดน้ำตามน้ำพุที่อยู่นอกเมืองเสีย และเขาทั้งหลายก็ทรงช่วยพระองค์
4. มีประชาชนเป็นอันมากรวบรวมกันเข้ามา และเขาทั้งหลายอุดน้ำพุและปิดลำธารซึ่งไหลผ่านแผ่นดินเสีย พุดว่าทำไมจะให้บรรดากษัตริย์อัสซีเรียยกมาพบหน้าเป็นอันมากเล่า
5. พระองค์ทรงประกอบกิจอย่างปึกป็น สร้างกำแพงที่สลักหักพังนั้นทั่วไปใหม่ และสร้างหอคอยขึ้น และทรงสร้างกำแพงข้างนอกอีกชั้นหนึ่ง และพระองค์ทรงเสริมกำแพงป้อมมิลโลที่นครดาวิด ทรงสร้างหอกและโล่เป็นจำนวนมาก
6. และพระองค์ทรงตั้งผู้บังคับการต่อต้านไว้เหนือประชาชน และทรงรวบรวมเข้าไว้ด้วยกัน ณ ถนนที่ประตูนคร และตรัสอย่างหนุนใจเขาทั้งหลายว่า
7. จงเข้มแข็งและกล้าหาญเถิด อย่ากลัวหรือทอดยต่อกษัตริย์อัสซีเรีย และต่อกองทัพทั้งสิ้นที่อยู่กับเขา นั้น เพราะมีผู้หนึ่งฝ่ายเราที่ใหญ่กว่าฝ่ายเขา
8. ฝ่ายเขามีแต่กำลังเนื้อหนัง แต่ฝ่ายเรามีพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทรงสถิตกับเราที่ทรงช่วยเราและสู้รบฝ่ายเรา ประชาชนก็วางใจในพระดำรัสของเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์
9. ภายหลังเซนนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย (ผู้ซึ่งกำลังล้อมเมืองลาคีชอยู่ด้วยกำลังรบทั้งสิ้นของพระองค์) ได้รับสั่งให้ข้าราชการของพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็มถึงเฮเซคียาห์กษัตริย์ของยูดาห์ และถึงประชาชนทั้งปวงของยูดาห์ที่อยู่ในเยรูซาเล็มว่า
10. เซนนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียตรัสตั้งนี้ว่า `เจ้าทั้งหลายฟังอะไร เจ้าจึงยืนมั่นให้ล้อมอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม
11. เฮเซคียาห์มิได้พาเจ้าให้หลงเพื่อจะมอบให้เจ้าตายด้วยการอดอาหารและความกระหายหรือ ในเมื่อเขาบอกเจ้าว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจะทรงช่วยเราให้พ้นจากมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
12. เฮเซคียาห์คนนี้แหละมิใช่หรือที่ได้กำจัดปูชนียสถานสูง และแท่นบูชาของพระองค์ และบัญชาแก่ยูดาห์กับเยรูซาเล็มว่า เจ้าจงนมัสการอยู่หน้าแท่นบูชาแท่นเดียว และเจ้าจงเผาเครื่องหอมบนแท่นนั้น
13. เจ้าไม่รู้หรือว่าเราและบรรพบุรุษของเราได้กระทำอะไรแก่ชนชาติทั้งหลายแห่งประเทศต่างๆ พระของบรรดาประชาชาติแห่งประเทศเหล่านั้นสามารถที่จะช่วยประเทศของเขาให้พ้นจากมือของเราหรือ
14. ในพวกพระทั้งปวงแห่งประชาชาติเหล่านั้นที่บรรพบุรุษของเราได้ทำลายเสียอย่างสิ้นเชิง ยังมีพระองค์ใดเล่าที่สามารถช่วยประชาชนของตนให้พ้นจากมือของเรา แล้วพระเจ้าของเจ้านะหรือจะสามารถช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของเรา
15. เพราะฉะนั้นบัดนี้อย่าให้เฮเซคียาห์ล่อลวงเจ้า หรือพาเจ้าให้หลงในทำนองนี้ อย่าเชื่อเขา เพราะไม่มีพระแห่งประชาชาติหรือราชอาณาจักรใดที่สามารถช่วยประชาชนของตนให้พ้นจากมือของเรา หรือจากมือบรรพบุรุษของเรา

พระเจ้าของเจ้าจะช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของเราได้น้อยยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดเล่า'

16. และข้าราชการของพระองค์ก็กล่าวทักท้วงพระเยโฮวาห์พระเจ้าและเฮเซคียาห์ผู้รับใช้ของพระองค์มากยิ่งขึ้น

17. และพระองค์ทรงพระอักษรหมิ่นประมาทพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล และตรัสทักท้วงพระองค์ว่า พระของบรรดาประชาชาติแห่งประเทศทั้งหลายมิได้ช่วยประชาชนของตนให้พ้นจากมือของเราฉันใด พระเจ้าของเฮเซคียาห์ก็จะไม่ช่วยประชาชนของตนให้พ้นจากมือของเราฉันนั้น

18. และเขาทั้งหลายก็ตะโกนความนี้ด้วยเสียงอันดังเป็นภาษาฮีบรูให้ชาวเยรูซาเล็มผู้อยู่บนกำแพงฟัง เพื่อให้เขาดกใจและหวาดหวั่นไหว จะได้ยึดเอาเมืองนั้น

19. เขาได้พูดถึงพระเจ้าแห่งเยรูซาเล็มอย่างกับที่เขาพูดถึงพระแห่งชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินโลก ซึ่งเป็นผลงานของมือมนุษย์

20. แล้วกษัตริย์เฮเซคียาห์และผู้พยากรณ์อิสยาห์บุตรชายอามอสได้อธิษฐานเพราะเรื่องนี้และร้องทูลต่อสวรรค์

21. และพระเยโฮวาห์ทรงใช้ทูตสวรรค์องค์หนึ่ง ซึ่งได้ตัดทแกล้วทหารทั้งปวงและผู้บังคับกองและนายทหารในค่ายของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียออกเสีย เพราะฉะนั้นพระองค์จึงเสด็จกลับไปยังแผ่นดินของพระองค์ด้วยความอับอายขายพระพักตร์ และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าในนิเวศแห่งพระของพระองค์ คนเหล่านั้นที่ออกมาจากบันไดของพระองค์เองได้ฆ่าพระองค์ด้วยดาบเสียที่นั่น

22. ดังนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงช่วยเฮเซคียาห์และชาวเยรูซาเล็มให้พ้นจากพระหัตถ์ของเซนนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และจากมือของศัตรูทั้งสิ้นของพระองค์ และพระองค์ทรงนำเขาทั้งหลายอยู่ทุกด้าน

23. และคนเป็นอันมากนำของถวายพระเยโฮวาห์มายังกรุงเยรูซาเล็ม และของกำนัลต่างๆมาถวายเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ พระองค์จึงทรงเป็นที่ยกย่องในสายตาของทั้งปวงตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา

24. ครั้นนั้นเฮเซคียาห์ทรงประชวนไกล่จะสิ้นพระชนม์ และพระองค์ทูลอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ และพระเยโฮวาห์ทรงตอบ และประทานหมายสำคัญอย่างหนึ่งให้แก่เฮเซคียาห์

25. แต่เฮเซคียาห์มิได้สนองพระคุณนั้น เพราะพระทัยของพระองค์ผยองขึ้น เพราะฉะนั้นพระพิโรธจึงมาเหนือพระองค์ ยูดาห์และเยรูซาเล็ม

26. แต่เฮเซคียาห์ทรงอ่อนน้อมต่อมพระทัยที่กำเริบนั้นลง ทั้งพระองค์และชาวเยรูซาเล็ม พระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงมิได้มาเหนือเขาทั้งหลายในรัชกาลเฮเซคียาห์

27. เฮเซคียาห์ทรงมีราชทรัพย์และเกียรติใหญ่ยิ่ง และพระองค์ทรงสร้างคลังไว้สำหรับพระองค์ เพื่อเก็บเงิน ทองคำ และเพชรพลอยต่างๆ เครื่องเทศ โล่ และสำหรับทรัพย์สินที่มีค่าทุกชนิด

28. ทั้งฉางสำหรับข้าว น้ำองุ่น และน้ำมัน ที่ผลิตมา และโรงเก็บสัตว์เลี้ยงทุกชนิดและคอกแกะ

29. พระองค์ทรงจัดหัวเมืองเพื่อพระองค์ด้วย ทั้งฝูงแพะแกะและฝูงวัวเป็นอันมาก เพราะพระเจ้าทรงประทานทรัพย์สินให้พระองค์มากยิ่งขึ้น

30. เฮเซคียาห์องค์นี้เองทรงปิดทางน้ำออกตอนบนของน้ำพุโกโฮนเสีย แล้วนำไปให้ไหลลงไปทางทิศตะวันตกของนครดาวิด และเฮเซคียาห์ทรงจำเวรในพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์

31. อย่างไรก็ดีตามในเรื่องทูตที่เจ้านายเมืองบาบิโลนใช้ให้มาถามถึงการมหัศจรรย์ซึ่งได้เกิดขึ้นในแผ่นดิน พระเจ้าก็ทรงปล่อยพระองค์ตามอำเภอใจ เพื่อจะทดลองพระองค์ และเพื่อจะทราบพระดำริทั้งสิ้นในพระทัยของพระองค์
32. ฝ่ายพระราชกิจนอกนั้นของเฮเซคียาห์ และความดีของพระองค์ ดูเถิด มีบันทึกไว้ในนิมิตของอิสยาห์ผู้พยากรณ์ บุตรชายอามอส และในหนังสือของกษัตริย์แห่งยูดาห์และอิสราเอล
33. และเฮเซคียาห์สว่างกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้ในอุโมงค์สำคัญที่สุดของโอรสของดาวิด และบรรดาคนยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มทั้งปวงได้ถวายเกียรติเมื่อพระองค์สิ้นพระชนม์ และมนัสเสห์โอรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์

1. เมื่อมนัสเสห์เริ่มครอบครองมีพระชนมายุสิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มห้าสิบห้าปี
2. พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ตามการกระทำที่น่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงขับไล่ไปเสียให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอล
3. เพราะพระองค์ทรงสร้างปุษนียสถานสูงขึ้นไปใหม่ ซึ่งเฮเซคียาห์พระราชบิดาของพระองค์ได้ทรงพังลงนั้น และทรงสร้างแท่นบูชาแต่พระบาอัล และทรงทำบรรดาเสารูปเคารพ และนมัสการบริวารทั้งสิ้นของฟ้าสวรรค์ และปรนนิบัติพระเหล่านั้น
4. และพระองค์ทรงสร้างแท่นบูชาในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสว่า นามของเราจะอยู่ในเยรูซาเล็มเป็นนิตย์
5. และพระองค์ได้ทรงสร้างแท่นบูชาสำหรับบรรดาบริวารแห่งฟ้าสวรรค์ในลานทั้งสองแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
6. และพระองค์ได้ทรงถวายโอรสของพระองค์ให้ลุยไฟในหุบเขาบุตรชายของอินโนม ถูถูกษยาม ใช้เวทมนตร์ ใช้ไสยศาสตร์ ติดต่อกับคนทรงและพ่อมดหมอผี พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ชั่วร้ายเป็นอันมากในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ ซึ่งเป็นการยั่วให้พระองค์ทรงกริ้วโกรธ
7. และรูปเคารพสลัก ซึ่งคือรูปเคารพที่พระองค์ทรงสร้างนั้น พระองค์ทรงตั้งไว้ในพระนิเวศของพระเจ้า ซึ่งพระเจ้าตรัสกับดาวิดและซาโลมอนโอรสของดาวิดว่า ในนิเวศนี้และในเยรูซาเล็ม ซึ่งเราได้เลือกออกจากตระกูลทั้งสิ้นของอิสราเอล เราจะบรรจุนามของเราไว้เป็นนิตย์
8. และเราจะไม่ให้เท้าของอิสราเอลพเนจรออกไปจากแผ่นดินซึ่งเราได้กำหนดให้บรรพบุรุษของเจ้าอีกเลย ถ้าเขาเพียงแต่จะระมัดระวังกระทำทุกอย่างซึ่งเราได้บัญชาเขาไว้ คือราชบัญญัติ กฎเกณฑ์ และกฎทั้งสิ้นซึ่งได้ให้ไว้โดยทางโมเสส
9. มนัสเสห์ทรงชักจูงยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มให้หลง เขาจึงได้กระทำความชั่วร้ายยิ่งกว่าบรรดาประชาชาติ ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงทำลายให้พ้นหน้าประชาชนอิสราเอลนั้น
10. พระเยโฮวาห์ตรัสกับมนัสเสห์และประชาชนของพระองค์ แต่เขาทั้งหลายไม่ฟัง
11. เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงให้ผู้บังคับกองทหารของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียมาต่อสู้เขาทั้งหลาย ได้จับมนัสเสห์ที่ท่ามกลางพงหนามและจำจองด้วยตรวนและนำพระองค์มายังบาบิโลน
12. และเมื่อพระองค์ทรงทุกข์ยาก พระองค์ทรงวิงวอนขอพระกรุณาต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ และถ่อมพระทัยลงอย่างมากต่อพระพักตร์พระเจ้าของบรรพบุรุษของพระองค์
13. พระองค์ทรงอธิษฐานต่อพระเจ้า และพระเจ้าทรงรับคำวิงวอนของพระองค์ และทรงฟังคำอ้อนวอนของพระองค์ และนำพระองค์กลับมายังกรุงเยรูซาเล็มในราชอาณาจักรของพระองค์อีก แล้วมนัสเสห์ทรงทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้า
14. ภายหลังพระองค์ทรงสร้างกำแพงขึ้นนอกให้นครดาวิดทางตะวันตกของกิโฮนในหุบเขาไปจนถึงทางเข้าประตู

ปลา แล้ววงรอบตำบลโอเฟล และก่อกำแพงให้สูงมาก และพระองค์ทรงตั้งผู้บังคับบัญชากองทัพให้อยู่ในหัวเมืองมีป้อมในยูดาห์ทั้งสิ้น

15. และพระองค์ทรงเอาพระต่างดาวและรูปเคารพไปเสียจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และแท่นบูชาทั้งสิ้นซึ่งพระองค์ได้ทรงสร้างไว้บนภูเขาแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และในเยรูซาเล็ม และพระองค์ทรงทิ้งออกไปนอกเมือง

16. และพระองค์ทรงซ่อมแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ และทรงถวายเครื่องสัตวบูชาเป็นเครื่องสันติบูชาและเครื่องโมทนาพระคุณบนแท่นนั้น และพระองค์ทรงบัญชาให้ยูดาห์ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล

17. ถึงกระนั้นก็ดีประชาชนก็ยังถวายสัตวบูชาที่ปูชนียสถานสูง แต่ถวายต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาเท่านั้น

18. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของมนัสเสห์ และคำอธิษฐานของพระองค์ต่อพระเจ้า และถ้อยคำของผู้ทำนาย ผู้ทูลพระองค์ในพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอล

19. และคำอธิษฐานของพระองค์ และเรื่องที่พระเจ้าทรงรับคำวิงวอนของพระองค์ บาปทั้งสิ้นของพระองค์ และการละเมิดของพระองค์ทั้งสิ้น และสถานที่ซึ่งพระองค์ทรงสร้างปูชนียสถานสูง และตั้งบรรดาเสารูปเคารพและรูปเคารพสลัก ก่อนที่พระองค์ทรงถ่อมพระองค์ลงนั้น ดูเถิด เขาบันทึกไว้ในหนังสือประวัติที่ผู้ทำนายแต่ง

20. มนัสเสห์จึงทรงล่องกลับไปอยู่กับบรรพบุรุษของพระองค์ และเขาฝังพระศพไว้ในพระราชวังของพระองค์ และอาโมนโอรสของพระองค์ได้ครอบครองแทนพระองค์

21. เมื่ออาโมนเริ่มครอบครองมีพระชนมายุยี่สิบสองพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสองปี

22. พระองค์ทรงกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ อย่างมนัสเสห์ราชบิดาของพระองค์ทรงกระทำนั้น อาโมนถวายสัตวบูชาแก่รูปเคารพสลักทั้งสิ้น ซึ่งมนัสเสห์ราชบิดาของพระองค์ได้ทรงสร้างขึ้น และทรงปรนนิบัติรูปเคารพนั้น

23. และพระองค์มิได้ถ่อมพระองค์ลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ อย่างมนัสเสห์ราชบิดาของพระองค์ได้ถ่อมพระองค์ลงนั้น แต่อาโมนองค์นี้ได้ละเมิดยิ่งขึ้น

24. แล้วข้าราชการของพระองค์ก็ร่วมกันคิดกบฏต่อพระองค์ และได้ฆ่าพระองค์เสียในพระราชวังของพระองค์

25. แต่ประชาชนแห่งแผ่นดินได้ประหารบรรดาคนเหล่านั้นที่คิดกบฏต่อกษัตริย์อาโมน และประชาชนแห่งแผ่นดินได้แต่งตั้งให้โยสิยาห์โอรสของพระองค์ครอบครองแทนพระองค์

1. เมื่อโยลียาห์เริ่มครอบครองมีพระชนมายุแปดพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสามสิบเอ็ดปี
2. พระองค์ทรงกระทำสิ่งที่ถูกต้องในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และดำเนินในมรรคาของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และพระองค์มิได้ทรงเอนเอียงไปทางขวามือหรือทางซ้าย
3. เพราะในปีที่แปดแห่งรัชกาลของพระองค์ เมื่อพระองค์ยังทรงพระเยาว์อยู่ พระองค์ทรงเริ่มแสวงหาพระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของพระองค์ และในปีที่สิบสองพระองค์ทรงเริ่มกวาดล้างยูดาห์และเยรูซาเล็มด้วยการกำจัดปูชนียสถานสูง ทั้งบรรดาเสารูปเคารพและรูปเคารพแกะสลักและรูปเคารพหล่อ
4. และเขาพังแท่นบูชาพระบาอัลลงต่อพระพักตร์ของพระองค์ และพระองค์ทรงโค่นบรรดารูปเคารพซึ่งตั้งอยู่บนนั้นลง และพระองค์ทรงทุบบรรดาเสารูปเคารพและรูปเคารพแกะสลักกับรูปเคารพหล่อเป็นชิ้นๆ และทรงกระทำให้เป็นผงโรยบนหลุมศพของบรรดาคนที่ถวายสัตวบูชาแก่พระเหล่านั้น
5. และพระองค์ทรงเผากระดูกของปุโรหิตบนแท่นพระเหล่านั้น และทรงกวาดยูดาห์และเยรูซาเล็ม
6. และพระองค์ทรงกระทำเช่นกันในหัวเมืองของมนัสเสห์ เอฟราอิมและสิเมโอน และไปถึงนัฟทาลี ในที่สลักหักพังซึ่งอยู่โดยรอบ
7. เมื่อพระองค์ทรงทำลายแท่นบูชาและบรรดาเสารูปเคารพ และทรงทุบรูปเคารพสลักให้เป็นผง และทรงโค่นบรรดารูปเคารพทั้งสิ้นลงทั่วแผ่นดินอิสราเอลแล้ว พระองค์เสด็จกลับเยรูซาเล็ม
8. ในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงกวาดล้างแผ่นดินและพระนิเวศแล้ว พระองค์ทรงใช้ซาฟานบุตรชายอาซาลียาห์ และมาอาเสอาห์ผู้ว่าราชการนคร และโยอาห์บุตรชายโยอาฮาสเจ้ากรมสารบรรณ ให้ซ่อมแซมพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์
9. เมื่อเขาทั้งหลายมาหาฮิลคียาห์มหาปุโรหิตแล้ว เขาได้มอบเงินซึ่งคนทั้งหลายนำมายังพระนิเวศของพระเจ้า ซึ่งคนเลวีผู้เฝ้าธรณีประตูได้เก็บจากมนัสเสห์และเอฟราอิม และจากบรรดาคนที่เหลือของอิสราเอล และจากยูดาห์กับเบนยามินทั้งสิ้น แล้วพวกเขากลับไปยังเยรูซาเล็ม
10. เขาทั้งหลายมอบให้แก่คนทำงานผู้ดูแลพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และมอบให้แก่คนทำงานผู้ทำงานอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เพื่อการซ่อมแซมพระนิเวศให้มั่นคง
11. เขาทั้งหลายมอบให้แก่ช่างไม้และช่างก่อสร้างเพื่อจะซื้อหินสลักและไม้กระดาน เพื่อประทับและเป็นคานสำหรับอาคาร ซึ่งกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้ปล่อยให้ทรุดโทรมพังทลายไป
12. และคนทั้งหลายก็ทำงานอย่างสัตย์ซื่อ ผู้คุมงานมียาหัทและโอบาดีห์คนเลวีลูกหลานของเมวารี และเศคาริยาห์กับเมซูลัมลูกหลานของคนโคฮาทเป็นผู้ดูแล คนเลวีทุกคนที่ชำนาญเครื่องดนตรี
13. เป็นผู้ดูแลคนหาบหาม และบรรดาคนที่ทำงานปรนนิบัติทุกอย่าง คนเลวีบางคนเป็นอาลักษณ์ เป็นเจ้าหน้าที่และเป็นนายประตู
14. ขณะที่เขาทั้งหลายนำเงินที่ได้ถวายในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ออกมา ฮิลคียาห์ปุโรหิตได้พบหนังสือพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ซึ่งทรงประทานทางโมเสส

15. และฮิลคียาห์พูดกับซาฟานราชาเลขาว่า ข้าพเจ้าได้พบหนังสือพระราชบัญญัติในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และฮิลคียาห์ก็มอบหนังสือนั้นให้ซาฟาน
16. และซาฟานได้นำหนังสือไปถวายกษัตริย์ และต่อไปก็ทูลรายงานกษัตริย์ว่า สิ่งทั้งปวงที่พระองค์ทรงมอบหมายแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ให้กระทำนั้น เขากำลังกระทำอยู่แล้ว
17. เขารวบรวมเงินซึ่งพบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และได้มอบไว้ในมือของผู้ดูแลและคนงาน
18. แล้วซาฟานราชาเลขาทูลกษัตริย์ว่า ฮิลคียาห์ปุโรหิตได้มอบหนังสือแก่ข้าพระองค์มีว่นหนึ่ง แล้วซาฟานก็อ่านถวายต่อพระพักตร์กษัตริย์
19. และอยู่มาเมื่อกษัตริย์ทรงสดับถ้อยคำของพระราชบัญญัตินั้น พระองค์ทรงฉีกฉลองพระองค์
20. และกษัตริย์ทรงบัญชาแก่ฮิลคียาห์ อาหิคัมบุตรชายซาฟาน อับโดนบุตรชายมีคาห์ ซาฟานราชาเลขา และอาสาياهوผู้รับใช้ของกษัตริย์ ตรัสว่า
21. จงไปทูลถามพระเยโฮวาห์ให้แก่เรา และให้แก่บรรดาผู้ที่เหลืออยู่ในอิสราเอลและในยูดาห์ เกี่ยวกับถ้อยคำในหนังสือซึ่งได้พบนั้น เพราะว่าพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ซึ่งเทลงเหนือเรานั้นใหญ่ยิ่งนัก เพราะว่าบรรพบุรุษของเราไม่ได้รักษาพระวาระของพระเยโฮวาห์ ตามซึ่งเขียนไว้ในหนังสือนี้ทุกประการ
22. ฮิลคียาห์และคนเหล่านั้นซึ่งกษัตริย์ทรงใช้ไปจึงไปยังสุลดาร์หญิงผู้พยากรณ์ภรรยาของซัลลุม บุตรชายทิกวาห์ บุตรชายหัสราห์ผู้ดูแลฉลองพระองค์ (นางอยู่ในเยรูซาเล็มที่แขวงสอง) และพูดกับนางถึงเรื่องนั้น
23. และนางพูดกับเขาว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงบอกชายผู้ซึ่งใช้พวกเจ้าให้มาหาเราว่า
24. `พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุชั่วร้ายมาเหนือสถานที่นี้ และเหนือชาวเมืองนี้ คือคำสาปทั้งสิ้นที่บันทึกไว้ในหนังสือซึ่งได้อ่านถวายต่อพระพักตร์กษัตริย์แห่งยูดาห์นั้น
25. เพราะว่าเขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งเรา และได้เผาเครื่องหอมถวายพระอื่น เพื่อเขาจะกระทำให้เราโกรธด้วยการงานทั้งสิ้นแห่งมือของเขา เพราะฉะนั้นความพิโรธของเราจะเทลงเหนือสถานที่นี้และจะดับไม่ได้'
26. แต่กษัตริย์ของยูดาห์ผู้ซึ่งเจ้าให้มาทูลพระเยโฮวาห์นั้น เจ้าจงทูลท่านดังนี้ว่า `พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เรื่องถ้อยคำซึ่งเจ้าได้ยินนั้น
27. เพราะจิตใจของเจ้าอ่อนโยน และเจ้าได้ถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเจ้า เมื่อเจ้าได้ยินถ้อยคำที่ปรักปรำสถานที่นี้ และชาวเมืองนี้ เจ้าได้ถ่อมตัวลงต่อหน้าเรา และเจ้าได้ฉีกเสื้อผ้าของเจ้าและร้องไห้ต่อหน้าเรา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราได้ฟังเจ้าด้วย
28. ดูเถิด เราจะรวบรวมเจ้าไปอยู่กับบรรพบุรุษของเจ้า และเขาจะรวบรวมเจ้าไปสู่ที่ฝังศพอย่างสันติ และตาของเจ้าจะไม่เห็นบรรดาเหตุชั่วร้ายซึ่งเราจะนำมาเหนือสถานที่นี้และชาวเมืองนี้ และเขาทั้งหลายนำพระวาระกลับมายังกษัตริย์
29. แล้วกษัตริย์รับสั่งให้รวบรวมบรรดาผู้ใหญ่ของยูดาห์และเยรูซาเล็ม
30. และกษัตริย์เสด็จขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ พร้อมกับคนทั้งปวงของยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มกับปุโรหิตและคนเลวี คนทั้งปวงทั้งใหญ่และเล็ก และพระองค์ทรงอ่านถ้อยคำทั้งสิ้นในหนังสือพันธสัญญา ซึ่งได้พบในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ให้เขาฟัง

31. และกษัตริย์ประทับยืนอยู่ในพระที่นั่งของพระองค์ และกระทำพันธสัญญาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ที่จะทรงดำเนินตามพระเยโฮวาห์ และรักษาพระบัญญัติ พระโอวาทและกฎเกณฑ์ของพระองค์ด้วยสุดพระจิตสุดพระทัย ที่จะทรงประกอบกิจตามถ้อยคำของพันธสัญญาซึ่งบันทึกไว้ในหนังสือม้วนนี้
32. แล้วพระองค์ทรงรับสั่งบรรดาผู้ที่อยู่ในเยรูซาเล็มและในเบนยามินให้เข้าส่วนในพันธสัญญานั้น และชาวเยรูซาเล็มก็กระทำตามพันธสัญญาของพระเจ้า พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย
33. และโยสิยาห์ได้เอาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งปวงออกไปเสียจากดินแดนทั้งสิ้นซึ่งเป็นของประชาชนอิสราเอล และทรงกระทำให้บรรดาผู้ที่อยู่ในอิสราเอลปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย เขาทั้งหลายก็ได้ปราศไปจากการติดตามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรพบุรุษของเขาทั้งหลายตลอดรัชสมัยของพระองค์

1. ยิ่งกว่านั้นโยสียาห์ทรงถือเทศกาลปัสกาถวายแด่พระเยโฮวาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม เขาฆ่าแกะปัสกาในวันที่สิบสี่ของเดือนต้น
2. พระองค์ทรงแต่งตั้งปุโรหิตให้ประจำหน้าที่ และทรงสนับสนุนเขาในการปรนนิบัติของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์
3. และพระองค์ตรัสกับคนเลวี ผู้บริสุทธิเฉพาะพระเยโฮวาห์ ผู้สอนอิสราเอลทั้งปวงว่า จงวางหีบบริสุทธิไว้ในพระนิเวศ ซึ่งซาโลมอนโอรสของดาวิดกษัตริย์ของอิสราเอลทรงสร้างไว้ เจ้าทั้งหลายไม่ต้องใส่บาหมไปอีก บัดนี้จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และอิสราเอลประชาชนของพระองค์
4. จงเตรียมตัวของเจ้าตามเรือนบรรพบุรุษของเจ้าเป็นกองๆ ตามบันทึกพระราชดำรัสชี้แจงของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอล และตามบันทึกพระราชดำรัสชี้แจงของซาโลมอนโอรสของพระองค์
5. และยืนประจำอยู่ในสถานบริสุทธิ ตามพวกต่างๆตามครอบครัวของบรรพบุรุษที่เป็นพี่น้องของท่าน ผู้เป็นประชาชน และตามส่วนแบ่งของแต่ละครอบครัวของคนเลวี
6. และฆ่าแกะปัสกาและชำระตนให้บริสุทธิ และเตรียมไว้ให้พี่น้องของเจ้า เพื่อให้เขากระทำตามพระวาทะของพระเยโฮวาห์ทางโมเสสนั้น
7. แล้วโยสียาห์ได้ทรงบริจาคแก่ประชาชนเป็นเครื่องปัสกาบูชาสำหรับคนทั้งปวงที่อยู่ที่นี่ เป็นลูกแกะและลูกแพะจากฝูงแกะจำนวนสามหมื่นตัว และวัวผู้สามพันตัว สัตว์เหล่านี้ได้มาจากทรัพย์สินของกษัตริย์
8. และเจ้านายของพระองค์บริจาคด้วยความเต็มใจแก่ประชาชน แก่ปุโรหิต และแก่คนเลวี ฮิลคียาห์ เศคาริยาห์และเยฮีเอล เจ้าหน้าที่ชั้นหัวหน้าของพระนิเวศแห่งพระเจ้า ได้มอบลูกแกะและลูกแพะสองพันหกร้อยตัวกับวัวผู้สามร้อยตัวแก่ปุโรหิตเป็นเครื่องปัสกาบูชา
9. กับโคนานิยาห์ และเซไมอาห์ กับเนธันเอล พวกน้องชายของเขา และฮาซาบิยาห์ และเยฮีเอล กับโยซาบาด หัวหน้าของคนเลวี ได้ให้ลูกแกะและลูกแพะห้าพันตัวกับวัวผู้ห้าร้อยตัวแก่คนเลวีเป็นเครื่องปัสกาบูชา
10. เมื่อเตรียมการเรียบร้อยแล้วบรรดาปุโรหิตก็ยืนประจำที่ของตน และคนเลวีก็อยู่ตามกองของตน ตามพระบัญญัติของกษัตริย์
11. แล้วเขาก็ฆ่าแกะปัสกา แล้วปุโรหิตก็เอาเลือดซึ่งรับมาจากมือเขาประพรม ส่วนคนเลวีถลกหนังสัตว์นั้น
12. แล้วเขาก็แยกส่วนที่เป็นเครื่องเผาบูชาไว้ต่างหากเพื่อแจกจ่ายได้ตามพวกต่างๆ ผู้เป็นประชาชนที่แบ่งเป็นแต่ละครอบครัว ให้ถวายแด่พระเยโฮวาห์ ดังที่บันทึกไว้ในหนังสือของโมเสส และเขากระทำกับวัวผู้ทำนองเดียวกัน
13. และเขาก็ปิ้งแกะปัสกาด้วยไฟตามกฎ และเขาทั้งหลายต้มเครื่องบูชาบริสุทธิอื่นๆในหม้อ ในหม้อขนาดใหญ่ และในกระทะ และนำไปให้ประชาชนทั้งปวงโดยเร็ว
14. ภายหลังเขาทั้งหลายจึงเตรียมสำหรับตนเองและสำหรับปุโรหิต เพราะว่าปุโรหิตลูกหลานของอาโรนติดธุระในการถวายเครื่องเผาบูชาและส่วนไขมันจนกลางคืน คนเลวีจึงเตรียมเพื่อตนเองและเพื่อปุโรหิตลูกหลานของอาโรน
15. บรรดานักร้องซึ่งเป็นลูกหลานของอาสาฟอยู่ประจำที่ของตน ตามบัญญัติของดาวิด อาสาฟ และเฮมาน กับเยดูธุนผู้ทำนายนของกษัตริย์ และคนเฝ้าประตูก็อยู่ประจำทุกประตูเขา ไม่จำเป็นละงานหน้าที่ของเขา เพราะคนเลวีที่

น้องของเขาได้เตรียมไว้ให้เขา

16. เขาจึงเตรียมการปรนนิบัติทั้งสิ้นแด่พระเยโฮวาห์ในวันเดียวนั้นเอง เพื่อจะถือเทศกาลปัสกา และถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่นบูชาของพระเยโฮวาห์ ตามพระบัญชาของกษัตริย์โยสิยาห์
17. และประชาชนอิสราเอลผู้อยู่ที่นั่นได้ถือเทศกาลปัสกาเวลานั้น และเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวัน
18. ตั้งแต่สมัยของซาอูลผู้พยากรณ์ ไม่มีเทศกาลปัสกาเหมือนอย่างนี้ได้ถือกันมาในอิสราเอล ไม่มีกษัตริย์แห่งอิสราเอลสักองค์หนึ่งถือเทศกาลปัสกาอย่างที่โยสิยาห์ได้ทรงถือนี้ และบรรดาปุโรหิตกับคนเลวี และยูดาห์กับอิสราเอลทั้งปวงซึ่งอยู่พร้อมกัน ทั้งชาวเยรูซาเล็ม
19. เขาถือเทศกาลปัสกาในปีที่สิบแปดแห่งรัชกาลโยสิยาห์
20. หลังจากสิ่งทั้งปวงเหล่านี้เมื่อโยสิยาห์ได้เตรียมพระวิหารไว้ เนโคกษัตริย์แห่งอียิปต์ได้เสด็จขึ้นไปสู้รบที่คารคามีซที่แม่น้ำยูเฟรติส และโยสิยาห์เสด็จออกไปสู้รบกับพระองค์
21. แต่พระองค์รับสั่งให้ทูตไปทูลโยสิยาห์ว่า กษัตริย์แห่งยูดาห์เอ๋ย เรากับท่านเกี่ยวข้องกันอย่างไร วันนี้เรามีได้มาต่อสู้อันแต่ต่อสู้กับวงศัวานซึ่งเราทำสงครามด้วย เพราะพระเจ้าทรงบัญชาเราให้เร่งรีบ ขอบยับยั้งการขัดขวางพระเจ้าผู้ทรงสถิตกับเรา เกรงว่าพระองค์จะทรงทำลายท่านเสีย
22. ถึงกระนั้นก็ดีโยสิยาห์มิได้หันพระพักตร์ไปจากพระองค์ แต่ทรงปลอมพระองค์ เพื่อจะสู้รบกับพระองค์ มิได้ฟังพระคำรัสของเนโคที่ออกจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า แต่เข้ารบ ณ ที่หุบเขาเมกิดโด
23. และนักธนูได้ยิงกษัตริย์โยสิยาห์ และกษัตริย์ตรัสกับข้าราชการของพระองค์ว่า จงพาเราไปเสียเถอะ เพราะเราถูกบาดเจ็บสาหัสแล้ว
24. ข้าราชการของพระองค์จึงนำพระองค์ออกจากรบ และให้พระองค์ประทับในรถรบคันที่สองของพระองค์ และนำพระองค์มาเยรูซาเล็มและพระองค์ก็สิ้นพระชนม์ และเขาฝังไว้ในอุโมงค์แห่งบรรพบุรุษของพระองค์ ยูดาห์และเยรูซาเล็มทั้งปวงได้ไว้วางใจให้โยสิยาห์
25. เยเรมีย์กล่าวคำคร่ำครวญถวายโยสิยาห์ด้วย และบรรดานักร้องชายและนักร้องหญิงทั้งปวงกล่าวถึงโยสิยาห์ในคำคร่ำครวญของเขาจนทุกวันนี้ เขาทั้งหลายกระทำเรื่องนี้ให้เป็นกฎในอิสราเอล ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือคร่ำครวญ
26. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของโยสิยาห์ และความดีของพระองค์ ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์
27. และพระราชกิจของพระองค์ ตั้งแต่ต้นจนปลาย ดูเถิด มีบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์

1. ประชาชนแห่งแผ่นดินได้ตั้งเยโฮอาหาสโอรสของโยสิยาห์ และให้พระองค์เป็นกษัตริย์แทนราชบิดาของพระองค์ในเยรูซาเล็ม
2. เมื่อเยโฮอาหาสเริ่มครอบครองมีพระชนมายุยี่สิบสามพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสามเดือน
3. แล้วกษัตริย์แห่งอียิปต์ทรงถอดพระองค์ในเยรูซาเล็ม และกำหนดให้แผ่นดินนั้นถวายบรรณาการเป็นเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ และทองคำหนึ่งตะลันต์
4. และกษัตริย์แห่งอียิปต์ตั้งให้เอลียาคิมพระอนุชาของพระองค์เป็นกษัตริย์เหนือยูดาห์และเยรูซาเล็ม และทรงเปลี่ยนพระนามของพระองค์ใหม่ว่า เยโฮยาคิม แต่เนโคทรงจับเยโฮอาหาสพระเชษฐาไปยังอียิปต์
5. เมื่อเยโฮยาคิมเริ่มครองราชย์นั้นทรงมีพระชนมายุยี่สิบห้าพรรษา และพระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พระองค์ทรงกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์
6. เนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนเสด็จขึ้นมาต่อสู้กับพระองค์ และจำจองพระองค์ด้วยตรวนเพื่อพาพระองค์ไปยังบาบิโลน
7. เนบูกัดเนสซาร์ทรงนำเครื่องใช้ส่วนหนึ่งของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ไปยังบาบิโลน และทรงเก็บไว้ในวิหารของพระองค์ในบาบิโลน
8. ส่วนพระราชกิจนอกนั้นของเยโฮยาคิม และการอันน่าสะอิดสะเอียนซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และเหตุการณ์อื่นๆซึ่งเกี่ยวกับพระองค์ ดูเถิด สิ่งเหล่านี้ก็ถูกบันทึกไว้ในหนังสือของกษัตริย์แห่งอิสราเอลและยูดาห์ และเยโฮยาคิมโอรสของพระองค์ได้ครองราชย์แทนพระองค์
9. เมื่อเยโฮยาคิมเริ่มครองราชย์นั้นทรงมีพระชนมายุสิบแปดพรรษา และพระองค์ทรงครองราชย์ในเยรูซาเล็มสามเดือนกับสิบวัน พระองค์ทรงกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์
10. พอถึงสิ้นปีแล้วกษัตริย์เนบูกัดเนสซาร์ทรงใช้ให้นำพระองค์มายังบาบิโลน พร้อมกับเครื่องใช้ประเสริฐแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และตั้งให้เศเดคียาห์บิดาของพระองค์เป็นกษัตริย์เหนือยูดาห์และเยรูซาเล็ม
11. เมื่อเศเดคียาห์เริ่มครอบครองมีพระชนมายุยี่สิบเอ็ดพรรษา และพระองค์ทรงครอบครองในเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี
12. พระองค์ทรงกระทำความชั่วร้ายในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ พระองค์มิได้ถ่อมพระองค์ลงต่อหน้าเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ ผู้กล่าวจากพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์
13. พระองค์ทรงกบฏเช่นกันต่อกษัตริย์เนบูกัดเนสซาร์ ผู้ซึ่งทรงให้พระองค์ปฏิญาณในพระนามของพระเจ้า พระองค์ทรงแข็งพระศอกของพระองค์ ทำพระทัยให้กระด้าง ไม่หันไปหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล
14. ยิ่งกว่านั้นบรรดาบุโรหิตใหญ่และประชาชนก็ทำการละเมิดอย่างยิ่งโดยการติดตามบรรดาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของประชาชาติ และเขาทั้งหลายกระทำให้พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ทรงชำระให้บริสุทธิ์ในเยรูซาเล็มนั้นเป็นมลทินไป
15. พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขาทรงใช้ให้ทูตของพระองค์มาอย่างไม่หยุดยั้ง เพราะพระองค์ทรงมีพระทัยกรุณาต่อประชาชนของพระองค์และต่อที่ประทับของพระองค์

16. แต่เขาทั้งหลายเยาะเย้ยทูตของพระเจ้า และดูหมิ่นพระวณะของพระองค์ และด่าผู้พยากรณ์ของพระองค์ จนพระพิโรธของพระเยโฮวาห์พุ่งขึ้นต่อประชาชนของพระองค์จนแก้ไขไม่ได้
17. พระองค์จึงทรงนำกษัตริย์แห่งคนเคลเดียมาต่อสู้อาณาจักรทั้งหลาย ผู้ซึ่งฆ่าชายหนุ่มของเขาด้วยดาบในพระนิเวศอันเป็นสถานบริสุทธิ์ของเขา และไม่มี ความกรุณาแก่ชายหนุ่มหรือหญิงพรหมจารี คนแก่หรือคนชรา พระองค์ทรงมอบทั้งหมดไว้ในมือของเขา
18. และเครื่องใช้ทั้งสิ้นของพระนิเวศของพระเจ้า ทั้งใหญ่และเล็ก และทรัพย์สมบัติแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรัพย์สมบัติแห่งกษัตริย์และแห่งเจ้านายของพระองค์ สิ่งทั้งหมดนี้พระองค์ทรงนำมายังบาบิโลน
19. และเขาเผาพระนิเวศของพระเจ้า และพังกำแพงเยรูซาเล็มลง และเอาไฟเผาวังของเมืองนั้นเสียสิ้น และทำลายเครื่องใช้ประเสริฐทั้งปวงในนั้น
20. และบรรดาผู้ที่รอดจากดาบนั้นพระองค์ทรงให้กวาดไปเป็นเชลยยังบาบิโลน และเขาทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ของพระองค์และแก่ราชวงศ์ของพระองค์ จนถึงการสถาปนาราชอาณาจักรเปอร์เซีย
21. เพื่อให้สำเร็จตามพระวณะของพระเยโฮวาห์ผ่านปากของเยเรมีย์ จนกว่าแผ่นดินจะได้ชื่นชมกับปีสะบาโตของมัน เพราะตราบเท่าที่มันยังว่างเปล่าอยู่ มันก็รักษาสะบาโต เพื่อจะให้ครบตามกำหนดเจ็ดสิบปี
22. ในปีแรกแห่งรัชกาลไซรัสกษัตริย์ของเปอร์เซีย เพื่อพระวณะของพระเยโฮวาห์ทางปากของเยเรมีย์จะสำเร็จ พระเยโฮวาห์ทรงรบเร้าจิตใจของไซรัสกษัตริย์ของเปอร์เซีย กษัตริย์จึงทรงมีประกาศตลอดราชอาณาจักรของพระองค์ และบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรลงด้วยว่า
23. ไซรัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซียตรัสตั้งนี้ว่า `พระเยโฮวาห์พระเจ้าของฟ้าสวรรค์ได้พระราชทานบรรดาราชาอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกแก่เรา และพระองค์ทรงกำชับให้เราสร้างพระนิเวศให้พระองค์ที่เยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ในยูดาห์ มีผู้ใดในท่ามกลางท่านทั้งหลายที่เป็นประชาชนของพระองค์ ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาสถิตกับเขา ขอให้เขาขึ้นไปเกิด'

เอสร

บทที่ 1

1. ในปีแรกแห่งรัชกาลไซรัสมัถริย์ของเปอร์เซีย เพื่อพระวอชนะของพระเยโฮวาห์ทางปากของเยเรมีย์จะสำเร็จ พระเยโฮวาห์ทรงรบเร้าจิตใจของไซรัสมัถริย์ของเปอร์เซีย กษัตริย์จึงทรงมีประกาศตลอดราชอาณาจักรของพระองค์ และบันทึกเป็นลายลักษณ์อักษรลงด้วยว่า
2. ไซรัสมัถริย์แห่งเปอร์เซียตรัสตั้งนี้ว่า `พระเยโฮวาห์พระเจ้าของฟ้าสวรรค์ได้พระราชทานบรรดาราชอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกแก่เรา และพระองค์ทรงกำชับให้เราสร้างพระนิเวศให้พระองค์ที่เยรูซาเล็ม ซึ่งอยู่ในยูดาห์
3. มีผู้ใดในท่ามกลางท่านทั้งหลายที่เป็นประชาชนของพระองค์ ขอพระเจ้าของเขาสถิตกับเขา และขอให้เขาขึ้นไปยังเยรูซาเล็มซึ่งอยู่ในยูดาห์และสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล (คือพระองค์ทรงเป็นพระเจ้า) ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม
4. และขอให้คนทั้งปวงที่เหลืออยู่ไม่ว่าเขาจะอาศัยอยู่ ณ ที่ใด ให้คนซึ่งอยู่ในที่ของเขาช่วยเขาด้วยเงินและด้วยทองคำ ด้วยข้าวของและสัตว์ นอกเหนือจากเครื่องบูชาตามใจสมัครสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม'
5. แล้วพระ मुख ของบรรพบุรุษแห่งยูดาห์และเบนยามินได้ลุกขึ้น ทั้งบรรดาปุโรหิตและคนเลวี คือทุกคนที่พระเจ้าทรงเร้าจิตใจของเขาให้ไปสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม
6. และทุกคนที่อยู่ใกล้เขาก็ได้ช่วยมือเขาด้วยเครื่องเงิน ด้วยทองคำ ด้วยข้าวของและด้วยสัตว์ และด้วยของมีค่า นอกเหนือจากทุกสิ่งทีถวายบูชาตามใจสมัคร
7. กษัตริย์ไซรัสมัถริย์ทรงนำเครื่องใช้ของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ออกมา ซึ่งเป็นเครื่องใช้ที่เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงกวาดมาจากเยรูซาเล็ม และทรงเก็บไว้ในนิเวศแห่งพระของพระองค์
8. ไซรัสมัถริย์แห่งเปอร์เซียทรงนำสิ่งเหล่านี้ออกมาในความดูแลของมิทเรดาท สมุหพระคลัง ผู้นับออกให้แก่เซซบัสซาร์เจ้านายของยูดาห์
9. และนี่เป็นจำนวนของสิ่งเหล่านั้น อ่างทองคำสามสิบ อ่างเงินหนึ่งพัน มีดยี่สิบเก้าเล่ม
10. ชามทองคำสามสิบ ชามเงินอีกชนิดหนึ่งมีสี่ร้อยสิบ และภาชนะอย่างอื่นหนึ่งพัน
11. ภาชนะที่ทำด้วยทองคำและทำด้วยเงินทั้งสิ้นรวมห้าพันสี่ร้อย ทั้งหมดนี้เซซบัสซาร์ได้นำขึ้นมา เมื่อได้นำพวกเขลยขึ้นมาจากบาบิโลนถึงกรุงเยรูซาเล็ม

บทที่ 2

1. ต่อไปนี้เป็นประชาชนแห่งมณฑลที่ขึ้นมาจากความเป็นเชลยในพวกที่ถูกกวาดไป ซึ่งเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้กวาดเอาไปเป็นเชลยยังบาบิโลน และกลับไปยังเยรูซาเล็มและยูดาห์ ต่างก็ไปยังเมืองของตน
2. เขาทั้งหลายมากับเศรุบบาเบลคือ เยชูอา เนหะมีห์ เสโรอาห์ เรเอไลยาห์ โมรเดคัย บิลชาน มีสปาร์ บิกวัย เรฮูม และบาอานาห์ จำนวนผู้ชายของประชาชนอิสราเอลคือ
3. คนปาโรซ สองพันหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองคน
4. คนเซฟาทิยาห์ สามร้อยเจ็ดสิบสองคน
5. คนอาราห์ เจ็ดร้อยเจ็ดสิบห้าคน
6. คนปาห์ทโมอับ คือลูกหลานของเยชูอาและโยอาบ สองพันแปดร้อยสิบสองคน
7. คนเอลาม หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน
8. คนศัทธู เก้าร้อยสี่สิบห้าคน
9. คนศักคัย เจ็ดร้อยหกสิบคน
10. คนบานี หกร้อยสี่สิบสองคน
11. คนเบบัย หกร้อยยี่สิบสามคน
12. คนอัสกาด หนึ่งพันสองร้อยยี่สิบสองคน
13. คนอาโดนีคัม หกร้อยหกสิบหกคน
14. คนบิกวัย สองพันห้าสิบหกคน
15. คนอาดิน สี่ร้อยห้าสิบสี่คน
16. คนอาเทอร์คือของเฮเซคิยาห์ เก้าสิบแปดคน
17. คนเบไซ สามร้อยยี่สิบสามคน
18. คนโยราห์ หนึ่งร้อยสิบสองคน
19. คนฮาซุม สองร้อยยี่สิบสามคน
20. คนกิบบาร์ เก้าสิบห้าคน
21. คนชาวเบธเลเฮม หนึ่งร้อยยี่สิบสามคน
22. ชาวเนโทฟาห์ ห้าสิบหกคน
23. ชาวอานาโธท หนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน
24. คนอัสมาวะท สี่สิบสองคน
25. คนชาวคีรียาทอาริม ชาวเคเฟิราห์ และชาวเบเอโรท เจ็ดร้อยสี่สิบสามคน
26. คนชาวรามาห์ และชาวเกบา หกร้อยยี่สิบเอ็ดคน
27. ชาวมิคมาส หนึ่งร้อยยี่สิบสองคน
28. ชาวเบธเอลและชาวอัย สองร้อยยี่สิบสามคน

29. คนชาวเนโบ ห้าสิบสองคน
30. คนชาวมักบิซ หนึ่งร้อยห้าสิบหกคน
31. คนเอลามอีกคนหนึ่ง หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน
32. คนชาวฮาริม สามร้อยยี่สิบคน
33. คนชาวโลด ชาวฮาดิด และชาวโอโน เจ็ดร้อยยี่สิบห้าคน
34. คนชาวเยรีโค สามร้อยสี่สิบห้าคน
35. คนเสนาอาห์ สามพันหกร้อยสามสิบคน
36. บรรดาปุโรหิตคือ คนเยดาياهو วงศ์วานเยชูอา เก้าร้อยเจ็ดสิบสามคน
37. คนอิมเมอร์ หนึ่งพันห้าสิบสองคน
38. คนปาซเซอร์ หนึ่งพันสองร้อยสี่สิบเจ็ดคน
39. คนฮาริม หนึ่งพันสิบเจ็ดคน
40. คนเลวีคือ คนเยชูอาและซัดมีเอล ฝ่ายคนโฮตาวีياهو เจ็ดสิบสี่คน
41. พวกนักร้องคือ คนอาสาฟ หนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน
42. ลูกหลานคนเผ่าประตูกือ คนซัลลุม คนอาเทอร์ คนทัลโมน คนอักชูบ คนฮาทิธา และคนไซบัย รวมกันหนึ่งร้อยสามสิบเก้าคน
43. คนใช้ประจำพระวิหาร คือคนคีหะ คนฮาสุฟา คนทับบาอิท
44. คนเคโรส คนสีอาฮา คนพาโดน
45. คนเลบานาห์ คนฮากาบาห์ คนอักชูบ
46. คนฮากาบ คนซัลมัย คนฮานัน
47. คนกิตเดล คนกาฮาร์ คนเรอياهو
48. คนเรซีน คนเนโคดา คนกัสซาม
49. คนอุสซาร์ท คนปาเสอาร์ท คนเบสัย
50. คนอัสนาห์ คนเมอูนิม คนเนฟิลิม
51. คนบัคบูค คนฮาคุฟา คนฮารฮูร
52. คนบัลลูท คนเมหิดา คนฮารซา
53. คนบารโซส คนสิเสรา คนเทมาห์
54. คนเนซียาห์ และคนฮาทิฟฟา
55. ลูกหลานข้าราชการของซาโลมอนคือ คนโสทัย คนโสเฟเรท คนเปรุตา
56. คนยาอาลาห์ คนดาร์โคน คนกิตเดล
57. คนเซฟาทิยาห์ คนฮัทธิล คนโปเคเรทแห่งซาบาอิม และคนอามี
58. คนใช้ประจำพระวิหารและลูกหลานของข้าราชการของซาโลมอนทั้งสิ้น เป็นสามร้อยเก้าสิบสองคน

59. ต่อไปนี้เป็นบรรดาผู้ที่ขึ้นมาจากเทลเมลลาร์ เทลฮารธา เครูบ อัลดาน และอิมเมอร์ แต่เขาพิสูจน์เรือนบรรพบุรุษของเขาหรือเชื้อสายของเขาไม่ได้ว่าเขาเป็นคนอิสราเอลหรือไม่
60. คือคนเดไลยาร์ คนโทปืออาร์ และคนเนโคดา รวมหกร้อยห้าสิบสองคน
61. และจากลูกหลานของปุโรหิตด้วยคือ คนฮาบายาร์ คนฮักโซส และคนบารซิลัย ผู้ได้ภรรยาจากบุตรสาวของบารซิลัย คนกิเลอาด จึงได้ชื่อตามนั้น
62. คนเหล่านี้เมื่อค้นหาชื่อในทะเบียนที่เขาขึ้นไว้ในสามะโนครัวเชื้อสายก็ไม่พบ จึงถือว่าเป็นมลทิน และถูกตัดออกจากตำแหน่งปุโรหิต
63. ผู้ว่าราชการเมืองสั่งเขามิให้รับประทานอาหารบริสุทธิ์ที่สุด จนกว่าจะมีปุโรหิตที่จะปรึกษากับอูริมและทุมมีมเสียก่อน
64. ชุมชนทั้งหมดรวมกันมี สี่หมื่นสองพันสามร้อยหกสิบคน
65. นอกเหนือจากคนใช้ชายหญิงซึ่งมีอยู่เจ็ดพันสามร้อยสามสิบเจ็ดคน และเขามีนักร้องชายหญิงสองร้อยคน
66. ม้าของเขามีเจ็ดร้อยสามสิบหกตัว ล่อของเขาสองร้อยสี่สิบห้าตัว
67. อูฐของเขามีร้อยสามสิบห้าตัว และลาของเขาหกพันเจ็ดร้อยยี่สิบห้าตัว
68. ประมุขของบรรพบุรุษบางคน เมื่อเขามาถึงที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม ได้ถวายตามใจสมัครเพื่อพระนิเวศของพระเจ้า เพื่อจะสร้างพระนิเวศขึ้นในที่เดิม
69. เขาถวายตามกำลังของเขาแก่กองทรัพย์เพื่อพระราชกิจ เป็นทองคำหกหมื่นหนึ่งพันดาร์ริค เงินห้าพันมานา และเครื่องแต่งกายปุโรหิตหนึ่งร้อยตัว
70. บรรดาปุโรหิต คนเลวี ประชาชนส่วนหนึ่ง นักร้อง คนเฝ้าประตู และคนใช้ประจำพระวิหารอยู่ตามเมืองของตน และอิสราเอลทั้งปวงอยู่ตามเมืองของเขา

บทที่ 3

1. เมื่อมาถึงเดือนที่เจ็ดที่คนอิสราเอลอยู่ตามหัวเมือง ประชาชนได้มาพร้อมหน้ากันที่เยรูซาเล็ม
2. แล้วเยชูอาบุตรชายโยชาดักได้ลุกขึ้นพร้อมกับพวกปุโรหิตผู้เป็นญาติของเขาด้วยกัน กับเศรุบบาเบลบุตรชายเซอัลทิเอล พร้อมกับญาติของเขา และได้สร้างแท่นบูชาของพระเจ้าแห่งอิสราเอล เพื่อถวายเครื่องเผาบูชาบนนั้น ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสสคนของพระเจ้า
3. เขาได้ตั้งแท่นบูชาไว้บนฐาน เพราะความกลัวอยู่เหนือเขาเหตุด้วยชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินเหล่านั้น และเขาถวายเครื่องเผาบูชาบนแท่นนั้นต่อพระเยโฮวาห์ เป็นเครื่องเผาบูชาเวลาเช้าและเวลาเย็น
4. และเขาถือเทศกาลอยู่เพิงตามที่บันทึกไว้ และถวายเครื่องเผาบูชาประจำวันตามจำนวนที่กำหนดไว้ ตามธรรมเนียม อันเป็นหน้าที่พึงทำทุกวัน
5. ต่อมาก็ถวายเครื่องเผาบูชาเนื่องนิมิต์ ถวายเครื่องบูชาในวันขึ้นหนึ่งค่ำ และตามบรรดาเทศกาลกำหนดของพระเยโฮวาห์ที่ตั้งไว้ และถวายเครื่องบูชาของทุกคนที่ถวายตามใจสมัครแด่พระเยโฮวาห์
6. เขาเริ่มต้นถวายเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ตั้งแต่วันที่หนึ่งของเดือนที่เจ็ด แต่เขายังมิได้วางรากฐานพระวิหารของพระเยโฮวาห์
7. เขาทั้งหลายจึงให้เงินแก่ช่างสกัดหิน และช่างไม้ และมอบอาหาร เครื่องดื่มและน้ำมันแก่คนไซดอนและคนไทระ เพื่อให้นำไม้สนสีดาร์มาจากเลบานอนไปถึงทะเลถึงเมืองยัฟฟา ตามที่เขาได้รับอนุญาตมาจากไซรักษัตริย์แห่งเปอร์เซีย
8. ในปีที่สองซึ่งเขามาถึงพระนิเวศแห่งพระเจ้าที่เยรูซาเล็ม ในเดือนที่สอง เศรุบบาเบลบุตรชายเซอัลทิเอล และเยชูอาบุตรชายโยชาดัก ได้ทำการตั้งต้นพร้อมพี่น้องของเขาที่เหลืออยู่ คือบรรดาปุโรหิตและคนเลวีและคนทั้งปวงซึ่งมาจากการเป็นเชลยยังเยรูซาเล็ม เขาได้เลือกตั้งคนเลวี ตั้งแต่อายุยี่สิบปีขึ้นไป เพื่อให้ดูแลการงานของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์
9. และเยชูอากับบุตรชายและพี่น้องของท่าน กับซัดมีเอลและบุตรชายของเขา คนของยูดาห์ รวมกันควบคุมคนงานในพระนิเวศแห่งพระเจ้า ร่วมกับบุตรชายเฮนาดัดพร้อมกับบุตรชายและญาติของเขาผู้เป็นคนเลวี
10. และเมื่อช่างก่อได้วางรากฐานของพระวิหารแห่งพระเยโฮวาห์ บรรดาปุโรหิตก็แต่งเครื่องยศออกมาพร้อมกับแดดร และคนเลวี คนของอาสาฟพร้อมกับฉาบ ถวายสรรเสริญพระเยโฮวาห์ตามพระราชกำหนดของดาวิดกษัตริย์แห่งอิสราเอล
11. และเขาร้องเพลงตอบกัน สรรเสริญและโมทนาแด่พระเยโฮวาห์ว่า เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิมิต์ต่ออิสราเอล และประชาชนทั้งปวงก็ให้ร้องด้วยเสียงดังเมื่อเขาสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะว่ารากฐานของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์วางเสร็จแล้ว
12. แต่ปุโรหิตและคนเลวีและประมุขของบรรพบุรุษเป็นอันมาก คือคนแก่ผู้ได้เห็นพระวิหารมาก่อน เมื่อเขาเห็นรากฐานของพระวิหารหลังนี้ได้วางแล้ว ได้ร้องไห้ด้วยเสียงดัง คนเป็นอันมากได้ให้ร้องด้วยความชื่นบาน
13. ประชาชนจึงสังเกตไม่ได้ว่าไหนเป็นเสียงไห้ร้องด้วยความชื่นบาน และไหนเป็นเสียงประชาชนร้องไห้ เพราะ

ประชาชนให้ร้องเสียงดังมาก และเสียงนั้นก็ได้ยินไปไกล

บทที่ 4

1. เมื่อปฏิบัติกิจของยูดาห์และเบนยามินได้ยินว่า ลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย กำลังสร้างพระวิหารถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล
2. เขาทั้งหลายได้เข้ามาหาเศรุบบาเบลและประมุขของบรรพบุรุษและพูดกับเขาว่า ให้เราสร้างด้วยกันกับท่าน เพราะว่าพวกเราแสวงหาพระเจ้าของท่านอย่างท่านทั้งหลาย และเราได้ถวายสัตวบูชาแก่พระองค์ตั้งแต่วันที่เอซราฮัดโดน กษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้นำเรามาที่นี่
3. แต่เศรุบบาเบล เยชูอา และคนอื่นๆที่เป็นพวกประมุขของบรรพบุรุษที่เหลืออยู่ในอิสราเอล พูดกับเขาทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายไม่มีส่วนกับเราในการสร้างพระนิเวศถวายแด่พระเจ้าของเรา แต่พวกเราจะสร้างแต่ลำพังถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตามที่กษัตริย์ไซรัสมหาราชแห่งเปอร์เซียทรงบัญชาไว้แก่เรา
4. แล้วประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นได้กระทำให้ประชาชนยูดาห์ท้อถอย และรบกวนพวกเขาในการสร้าง
5. และได้จ้างที่ปรึกษาไว้ขัดขวางเขาเพื่อมิให้เขาสมหวังตามจุดประสงค์ของเขา ตลอดจนรัชสมัยของไซรัสมหาราชแห่งเปอร์เซีย แม้ถึงรัชกาลของดาร์อิอัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย
6. และในรัชกาลอาหสุเอรัส ต้นรัชกาลของพระองค์ เขาทั้งหลายได้เขียนฟ้องชาวยูดาห์และเยรูซาเล็ม
7. และในรัชสมัยของอารทาเซอร์ซีสนั้น บีซลาม มิทเรดาท และทาเบเอล และพวกภาคีทั้งปวงของเขาได้เขียนไปทูลอารทาเซอร์ซีสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย ฎีกานั้นได้เขียนขึ้นเป็นอักษรอาร์มแล้วก็แปลเป็นภาษาอาร์ม
8. เรอซุมผู้บังคับบัญชา และซิมชัยอัครราชทูตได้เขียนหนังสือปรักปรำเยรูซาเล็มถวายกษัตริย์อารทาเซอร์ซีสดังต่อไปนี้
9. แล้วเรอซุมผู้บังคับบัญชา ซิมชัยอัครราชทูต กับภาคีทั้งปวงของท่าน และชาวดีนา คนอาฟอาร์เซคา คนทาร์เปลี คนอาฟอาร์ซี คนเอเรก ชาวบาบิโลน ชาวสุสา คนเดฮาวาห์ และคนเอลาม
10. และคนประชาชาติอื่นๆ ผู้ซึ่งโอสันปาร์ เจ้านายผู้ใหญ่นี้ได้ส่งมาให้ตั้งอยู่ในหัวเมืองสะมาเรีย และในส่วนที่เหลือของมณฑลทางฟากแม่น้ำข้างนี้ เป็นต้น
11. และนี่เป็นสำเนาจดหมายที่เขาส่งไปถึงพระองค์ คือถึงกษัตริย์อารทาเซอร์ซีสว่า ขอกราบทูล ข้าราชการของพระองค์ คือคนของมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ เป็นต้น
12. บัดนี้ขอ กษัตริย์ทรงทราบ ว่า พวกยิวซึ่งมาจากพระองค์มาหาข้าพระองค์นั้นได้ไปยังเยรูซาเล็ม เขากำลังก่อสร้างเมืองที่มักกบฏและชั่วร้ายขึ้นใหม่ เขากำลังจะทำกำแพงเมืองเสร็จและซ่อมแซมรากฐาน
13. บัดนี้ขอ กษัตริย์ทรงทราบ ว่า ถ้าเมืองนี้ได้สร้างขึ้นใหม่และกำแพงเมืองเสร็จแล้ว เขาจะไม่ส่งบรรณาการ ค่าธรรมเนียม หรือค่าภาษี และเงินรายได้ของหลวงก็จะขาดตกบกพร่องไป
14. เพราะเมื่อข้าพระองค์ทั้งหลายได้รับพระบรมราชูปถัมภ์จากราชวังของกษัตริย์ จึงไม่สมควรที่ข้าพระองค์ทั้งหลายจะเห็นการเสื่อมเกียรติของกษัตริย์ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์ทั้งหลายจึงส่งมากราบทูลแก่กษัตริย์
15. เพื่อว่าจะได้ค้นดูในหนังสือบันทึกของบรรพบุรุษของพระองค์ พระองค์จะพบในหนังสือบันทึกแล้วทราบว่าเมืองนี้เป็นเมืองมักกบฏ เป็นภัยอันตรายแก่บรรดากษัตริย์และมณฑลทั้งหลาย และได้มีการปลุกปั่นขึ้นจากสมัยเก่าก่อน เพราะเหตุนี้เองเมืองนี้จึงถูกทิ้งร้าง

16. ข้าพระองค์ทั้งหลายขอกราบทูลให้กษัตริย์ทรงทราบว่า ถ้าเมืองนี้ได้สร้างใหม่เสร็จและกำแพงเมืองก็สำเร็จแล้ว พระองค์จะไม่มีกรรมสิทธิ์ในมณฑลปากแม่น้ำข้างนี้
17. กษัตริย์ทรงส่งพระราชสารตอบไปถึงเรอูมผู้บังคับบัญชา และซิมชัยอาลักษณ์ และภาคีทั้งปวงของเขาผู้อาศัยในสะมาเรีย และในส่วนที่เหลือของมณฑลทางปากแม่น้ำข้างโน้นว่า ขอให้ยูเย็นเป็นสุขเถิด เป็นต้น
18. บัดนี้หนังสือที่ท่านส่งไปยังเราได้ให้แปลต่อหน้าเรา
19. และเราได้ออกคำสั่ง และได้สอบสวนแล้ว เห็นว่าเมืองนี้แต่ก่อนโน้นได้ลุกขึ้นต่อสู้กษัตริย์ และการกบฏ และการปลุกปั่นได้เกิดขึ้นในเมืองนั้น
20. เคยมีกษัตริย์ผู้ทรงอำนาจได้ครองเยรูซาเล็ม เป็นผู้ทรงปกครองมณฑลทั้งสิ้นปากแม่น้ำข้างโน้น ซึ่งเขาถวายบรรณาการ ค่าธรรมเนียมและภาษีให้
21. เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงออกคำสั่งว่า ให้คนเหล่านี้หยุดและไม่ต้องสร้างเมืองนี้ใหม่ จนกว่าเราจะออกกฎหมาย
22. และขอระวังอย่าหย่อนในเรื่องนี้ ทำให้ความเสื่อมเสียเกิดขึ้นเป็นภัยอันตรายต่อกษัตริย์
23. แล้วเมื่อได้อ่านสำเนาพระราชสารของกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส์ต่อหน้าเรอูม และซิมชัยอาลักษณ์ และภาคีทั้งหลายของท่าน ท่านทั้งหลายก็รีบไปหาพวกยิวที่เยรูซาเล็ม และใช้กำลังและอำนาจกระทำให้เขาหยุด
24. งานพระนิเวศแห่งพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็มจึงหยุด งานนั้นได้หยุดจนถึงปีที่สองแห่งรัชกาลดาวิอัสกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย

บทที่ 5

1. ฝ่ายผู้พยากรณ์คือ อักกัยผู้พยากรณ์ และเศคาริยาห์บุตรชายฮิดโด ได้พยากรณ์แก่พวกยิวผู้อยู่ในยูดาห์และเยรูซาเล็มในพระนามของพระเจ้าแห่งอิสราเอล คือแก่พวกเขา
2. แล้วเศรบบาเบลบุตรชายเฮอัลทิเอล และเยชูอาบุตรชายโยชาดัก ได้ลุกขึ้นตั้งต้นสร้างพระนิเวศแห่งพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ และผู้พยากรณ์ของพระเจ้าได้อยู่กับท่านช่วยเหลือท่าน
3. ในเวลาเดียวกันนั้นทัทเรนัย ผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ และเซซาร์โบเซนัย และคณะของเขาได้มาหาท่าน และพูดกับท่านดังนี้ว่า ผู้ใดที่ให้กฤษฎีกาแก่ท่าน ให้สร้างพระนิเวศและกำแพงนี้จนสำเร็จ
4. เขาถามท่านอย่างนี้ด้วยว่า ผู้ที่กำลังสร้างตึกนั้นนั้นมีชื่อใครบ้าง
5. แต่พระเนตรของพระเจ้าของเขาทั้งหลายอยู่เหนือพวกผู้ใหญ่ของพวกยิว และเขาก็ยับยั้งเขาทั้งหลายไม่ได้ จนกว่าเรื่องนี้จะทราบถึงดารีอัส และมีคำตอบเป็นหนังสือเกี่ยวกับเรื่องนี้มา
6. สำเนาจดหมายซึ่งทัทเรนัยผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ และเซซาร์โบเซนัย และคณะของท่านคือคนอาพาร์เซคาซึ่งอยู่ในมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ ส่งไปทูลกษัตริย์ดารีอัส
7. ท่านทั้งหลายได้ส่งหนังสือซึ่งมีข้อความต่อไปนี้ กราบทูลกษัตริย์ดารีอัส ขอทรงพระเจริญ
8. ขอกษัตริย์ทรงทราบทั่วว่าข้าพระองค์ทั้งหลายไปยังมณฑลยูดาห์ ถึงพระนิเวศของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง ซึ่งกำลังสร้างขึ้นด้วยหินใหญ่ และวางไม้ไว้บนผนัง งานนี้ได้ดำเนินไปอย่างขยันขันแข็งและเจริญขึ้นในมือของเขา
9. แล้วข้าพระองค์ทั้งหลายได้ถามพวกผู้ใหญ่เหล่านั้นว่า 'ผู้ใดที่ให้กฤษฎีกาแก่ท่านให้สร้างพระนิเวศและทำกำแพงนี้จนสำเร็จ'
10. ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ถามชื่อของเขาด้วย เพื่อกราบทูลให้พระองค์ทรงทราบ เพื่อข้าพระองค์จะได้เขียนชื่อบุคคลเหล่านั้นที่เป็นหัวหน้าของเขาลงไว้
11. และนี่เป็นคำตอบของเขาแก่ข้าพระองค์ 'เราเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก และเรากำลังสร้างพระนิเวศซึ่งได้สร้างมาหลายปีแล้วขึ้นใหม่ ซึ่งกษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่ของอิสราเอลได้ทรงสร้างให้สำเร็จ
12. แต่เพราะว่าบรรพบุรุษของเราได้กระทำให้พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ทรงกริ้ว พระองค์ทรงมอบท่านเหล่านั้นไว้ในพระหัตถ์ของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน คนเคลเดียผู้ทรงทำลายพระนิเวศนี้ และทรงกวาดเอาประชาชนไปยังบาบิโลน
13. ถึงอย่างไรก็ดีในปีต้นแห่งรัชกาลไซรัสมกษัตริย์แห่งบาบิโลน กษัตริย์ไซรัสได้ทรงออกกฤษฎีกาให้สร้างพระนิเวศหลังนี้ของพระเจ้าขึ้นใหม่
14. และเครื่องใช้ทองคำและเงินของพระนิเวศของพระเจ้า ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงกวาดไปจากพระวิหารซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็มนั้น และทรงนำไปยังวิหารของบาบิโลน สิ่งเหล่านี้กษัตริย์ไซรัสทรงนำออกมาจากวิหารของบาบิโลน และทรงมอบไว้กับคนหนึ่งชื่อเซซบัสซาร์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการเมือง
15. และพระองค์ตรัสกับท่านดังนี้ว่า จงรับเครื่องใช้เหล่านี้ไปเก็บไว้ในพระวิหารซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม และจงสร้างพระนิเวศของพระเจ้าขึ้นใหม่ในที่เดิม

16. แล้วเซบัสซาร์คนี่ได้มาวางรากฐานพระนิเวศของพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม และตั้งแต่นั้นจนบัดนี้ก็กำลังสร้างอยู่และยังไม่สำเร็จ'

17. เพราะฉะนั้นบัดนี้ถ้ากษัตริย์ทรงเห็นดีก็ขอทรงให้ฉันดูในคลังราชทรัพย์ที่อยู่ในบาบิโลน เพื่อดูว่ากษัตริย์ไซรัสทรงออกกฤษฎีกาให้สร้างพระนิเวศหลังนี้ของพระเจ้าขึ้นใหม่ในเยรูซาเล็มหรือไม่ และขอ กษัตริย์รับสั่งแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายตามพอพระทัยของพระองค์ในเรื่องนี้

บทที่ 6

1. แล้วกษัตริย์ดาร์อิัสทรงออกกฤษฎีกาและทรงให้คนดูในหอเก็บหนังสือซึ่งเป็นที่ราชทรัพย์สะสมไว้ในบาบิโลน
2. และได้มีการพบหนังสือม้วนหนึ่งที่อาคเมดาห์ในพระราชวังซึ่งอยู่ในมณฑลมีเดีย และมีข้อความเขียนอยู่ในหนังสือม้วนนั้นดังต่อไปนี้
3. ในปีต้นแห่งรัชกาลกษัตริย์ไซรัส กษัตริย์ไซรัสทรงออกกฤษฎีกาว่า เรื่องพระนิเวศของพระเจ้าที่เยรูซาเล็มว่า 'ให้สร้างพระนิเวศนั้นขึ้นใหม่ คือที่ซึ่งเขานำเครื่องสัตวบูชามาถวาย ให้ลงรากมั่นคง ให้พระนิเวศสูงหกสิบศอกและกว้างหกสิบศอก
4. ให้ก่อด้วยหินใหญ่สามชั้นและไม่ใหม่ชั้นหนึ่ง และให้เสียเงินค่าก่อสร้างจากพระคลังหลวง
5. และเครื่องใช้ทองคำและเงินของพระนิเวศแห่งพระเจ้า ซึ่งเนบูกัดเนซาร์ทรงนำออกมาจากพระวิหารที่อยู่ในเยรูซาเล็มนำมาไว้ที่บาบิโลนนั้น ให้คืนเสียและให้นำกลับไปยังพระวิหารซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม ไว้ตามที่ของสิ่งนั้นๆ ท่านจงเก็บไว้ไว้ในพระนิเวศแห่งพระเจ้า'
6. เพราะฉะนั้นบัดนี้ทัทเธนัยผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น เซซาร์โบเซนัย และภาคีของท่าน คือคนอาฟาร์เซคาซึ่งอยู่ในมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น จงไปเสียให้ห่างเถิด
7. จงให้งานสร้างพระนิเวศของพระเจ้าดำเนินไปเถิด ให้ผู้ว่าราชการของพวกยิว และบรรดาพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวสร้างพระนิเวศของพระเจ้านั้นในที่เดิมขึ้นใหม่
8. ยิ่งกว่านั้นอีก เราออกกฤษฎีกาเกี่ยวกับสิ่งที่ท่านพึงกระทำเพื่อพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวในการสร้างพระนิเวศของพระเจ้า ให้ชำระเงินค่าก่อสร้างแก่คนเหล่านี้เต็ม เพื่อพวกเขาไม่ถูกหยุดยั้ง เอาเงินจากราชทรัพย์ คือบรรณาการของมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น
9. และสิ่งใดๆที่เขาต้องการ เช่น วัวนุ่ม แกะผู้ หรือแกะสำหรับเครื่องเผาบูชาถวายแด่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ทั้งข้าวสาลี เกลือ น้ำมัน หรือน้ำมัน ตามที่ปุโรหิตเยรูซาเล็มกำหนดไว้ ให้มอบแก่เขาเป็นวันๆไปอย่าได้ขาด
10. เพื่อเขาจะได้ถวายเครื่องสัตวบูชา อันเป็นกลิ่นที่พอพระทัยแด่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ และให้อธิษฐานเพื่อชีวิตของกษัตริย์และโอรสของพระองค์
11. และเราออกกฤษฎีกาว่า ถ้าผู้ใดเปลี่ยนแปลงประกาศิตนี้ ก็ให้ตั้งไม้ใหญ่อันหนึ่งออกเสียจากเรือนของเขา และให้เขาถูกตรึงไว้บนไม้นั้น และให้เรือนของเขาเป็นกองขยะเพราะเรื่องนี้
12. และขอพระเจ้าผู้ทรงกระทำให้พระนามของพระองค์สถิตที่นั่นทรงคว่ำกษัตริย์ทั้งหมดหรือประชาชาติใดๆ ที่ยื่นมือออกเปลี่ยนแปลงข้อนี้ คือเพื่อทำลายพระนิเวศของพระเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าดาร์อิัสออกกฤษฎีกานี้ ขอให้กระทำกันด้วยความขยันขันแข็ง
13. แล้วทัทเธนัยผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ เซซาร์โบเซนัย และภาคีของท่านทั้งสองก็ได้กระทำทุกอย่างด้วยความขยันขันแข็งตามพระคำรัสซึ่งกษัตริย์ดาร์อิัสได้ทรงบัญชา
14. และพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวก็ได้ทำการก่อสร้างให้ก้าวหน้าไป ตามการพยากรณ์ของอัครักยผู้พยากรณ์ และเศคาริยาห์บุตรชายอิดโด เขาสร้างเสร็จตามพระบัญชาแห่งพระเจ้าของอิสราเอล และตามกฤษฎีกาของไซรัสและดาร์อิัส

และอารทาเซอร์ซีซกษัตริย์แห่งเปอร์เซีย

15. และพระนิเวศนี้ได้สำเร็จในวันที่สามของเดือนอาดาร์ ในปีที่ถูกแห่งรัชกาลกษัตริย์ดารีอัส

16. และชนชาติอิสราเอล บรรดาปุโรหิตและคนเลวี และลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยที่เหลืออยู่ ได้ฉลองการมอบถวายพระนิเวศแห่งพระเจ้านี้ด้วยความชื่นบาน

17. ณ การถวายพระนิเวศแห่งพระเจ้านี้ เขาทั้งหลายได้ถวายวัวผู้หนึ่งร้อยตัว แกะผู้สองร้อยตัว ลูกแกะสี่ร้อยตัว และส่วนเครื่องบูชาไถ่บาปสำหรับอิสราเอลทั้งปวงนั้นมีแพะผู้สิบสองตัว ตามจำนวนตระกูลของอิสราเอล

18. และเขาตั้งปุโรหิตไว้ในกองของเขาทั้งหลาย และคนเลวีในเวรของเขา สำหรับการปรนนิบัติพระเจ้ายูซาเล็มตามที่บันทึกไว้ในหนังสือของโมเสส

19. ในวันที่สิบสี่ของเดือนที่หนึ่งลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยได้ถือเทศกาลปัสกา

20. เพราะบรรดาปุโรหิตและคนเลวีได้ชำระตนทุกคน เขาบริสุทธิ์หมดด้วยกัน เขาจึงฆ่าแกะปัสกาสำหรับลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยทั้งหมด สำหรับพวกพี่น้องที่เป็นปุโรหิต และสำหรับตัวเขาทั้งหลายเอง

21. ประชาชนอิสราเอลผู้ได้กลับมาจากการถูกกวาดไปเป็นเชลย และทุกคนที่สมทบกับเขาและแยกตัวออกจากการมลทินของบรรดาประชาชาติแห่งแผ่นดินนั้น เพื่อจะแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลก็ได้รับประทาน

22. และเขาได้ถือเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อเจ็ดวันด้วยความชื่นบาน เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้เขาชื่นบาน และทรงหันพระทัยของกษัตริย์อัสซีเรียมาหาเขา เพื่อเสริมกำลังมือของเขาในการสร้างพระนิเวศของพระเจ้า พระเจ้าแห่งอิสราเอล

บทที่ 7

1. ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ในรัชกาลของอารทาเซอร์ซีส กษัตริย์แห่งเปอร์เซีย เอสราบุตรชายเสโรอาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาซาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายฮิลคียาห์
2. ผู้เป็นบุตรชายซัลลุม ผู้เป็นบุตรชายศาโดก ผู้เป็นบุตรชายอาหิหุบ
3. ผู้เป็นบุตรชายอามาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาซาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมรายอท
4. ผู้เป็นบุตรชายเศ-ราหิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอุสซี ผู้เป็นบุตรชายบุคคี
5. ผู้เป็นบุตรชายอาบิซวา ผู้เป็นบุตรชายฟีเนหัส ผู้เป็นบุตรชายเอเลอาซาร์ ผู้เป็นบุตรชายอาโรนบุโรหิตใหญ่
6. เอสราคนนี้ได้ขึ้นไปจากบาบิโลน ท่านเป็นธรรมาจารย์ชำนาญในเรื่องพระราชบัญญัติของโมเสส ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลประทานให้ และกษัตริย์ประทานทุกอย่างที่ท่านทูลขอ เพราะว่าพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอยู่กับท่าน
7. มีบางคนในคนอิสราเอลและในบรรดาบุโรหิต บรรดาคนเลวี บรรดานักร้อง และคนเฝ้าประตู และคนใช้ประจำพระวิหาร ได้ขึ้นไปด้วย ถึงเยรูซาเล็มในปีที่เจ็ดแห่งรัชกาลกษัตริย์อารทาเซอร์ซีส
8. และท่านมาถึงเยรูซาเล็มในเดือนที่ห้า ซึ่งเป็นปีที่เจ็ดของกษัตริย์
9. เพราะในวันที่หนึ่งของเดือนที่หนึ่งท่านได้เริ่มขึ้นไปจากบาบิโลน และในวันที่หนึ่งของเดือนที่ห้าท่านมายังเยรูซาเล็ม เพราะว่าพระหัตถ์ประเสริฐของพระเจ้าของท่านอยู่กับท่าน
10. เพราะเอสราได้ตั้งใจของท่านที่จะแสวงหาพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ และกระทำตาม และสอนกฎเกณฑ์และคำตัดสินต่างๆในอิสราเอล
11. ต่อไปนี้เป็นสำเนาจดหมายซึ่งกษัตริย์อารทาเซอร์ซีสพระราชทานแก่เอสราบุโรหิตผู้เป็นธรรมาจารย์ ผู้เป็นธรรมาจารย์แห่งเรื่องราวของพระบัญญัติของพระเยโฮวาห์และกฎเกณฑ์ของพระองค์เพื่ออิสราเอลว่า
12. อารทาเซอร์ซีส พระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย ถึงเอสราบุโรหิต ธรรมาจารย์ของพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของฟ้าสวรรค์ ขอให้ยูเย็นเป็นสุขอย่างสมบูรณ์เถิด เป็นต้น
13. บัดนี้เราออกกฤษฎีกาว่า ประชาชนอิสราเอลผู้หนึ่งผู้ใด หรือบุโรหิตของเขาทั้งหลาย หรือคนเลวีในราชอาณาจักรของเรา ผู้ซึ่งสมัครใจที่จะไปยังเยรูซาเล็ม ก็ให้ไปกับเจ้าได้
14. เพราะกษัตริย์และที่ปรึกษาทั้งเจ็ดได้ใช้เจ้าไป ให้ถามถึงยูดาห์และเยรูซาเล็ม ตามพระราชบัญญัติของพระเจ้าของเจ้าซึ่งอยู่ในมือเจ้านั้น
15. และให้นำเงินและทองคำซึ่งกษัตริย์และที่ปรึกษาของพระองค์สมัครใจถวายแด่พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ประทับในเยรูซาเล็ม
16. พร้อมทั้งเงินและทองคำทั้งสิ้นซึ่งเจ้าจะหาได้ทั่วไปในมณฑลบาบิโลน พร้อมกับของถวายด้วยใจสมัครของประชาชนและบุโรหิต เต็มใจถวายแด่พระนิเวศของพระเจ้าของเขา ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม
17. แล้วด้วยเงินนี้เจ้าจงขยันขันแข็งซื้อวัวผู้ แกะผู้และลูกแกะ กับธัญญาธูชาคู่กัน และเครื่องดื่มบูชาคู่กัน และเจ้าจงถวายสิ่งเหล่านี้บนแท่นบูชาของพระนิเวศแห่งพระเจ้าของเจ้าซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม

18. ส่วนเงินและทองคำที่เหลืออยู่นั้นเจ้าและพี่น้องของเจ้าเห็นดีที่จะทำประการใด ก็จงกระทำเถิด ตามน้ำพระทัยของพระเจ้าของเจ้า
19. และเครื่องใช้ซึ่งได้มอบให้เจ้าสำหรับการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้าของเจ้า เจ้าจงมอบถวายไว้ต่อพระพักตร์พระเจ้าแห่งเยรูซาเล็ม
20. และสิ่งใดๆซึ่งยังต้องการสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเจ้าซึ่งเจ้าจะต้องจัดหานั้น เจ้าจงจัดหาด้วยเงินพระคลังของกษัตริย์
21. และเรา คือกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส ได้ออกกฤษฎีกาไปยังบรรดานายคลังในมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้นว่า สิ่งใดๆที่เอสราปุโรหิตธรรมาจารย์ของพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของฟ้าสวรรค์ต้องการจากท่าน จงกระทำให้เขาด้วยความขยันขันแข็ง
22. ถึงจำนวนเงินหนึ่งร้อยตะลันต์ และข้าวสาลีถึงหนึ่งร้อยโคระ น้ำมันหนึ่งร้อยบัท น้ำมันหนึ่งร้อยบัท และเกลือไม่จำกัดจำนวนเท่าไร
23. สิ่งใดที่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ทรงบัญชา ก็จงกระทำให้อย่างเต็มขนาดสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ เกือบกว่าพระพิโรธของพระองค์จะมีต่อดินแดนของกษัตริย์และโอรสของพระองค์
24. เราขอแจ้งแก่ท่านทั้งหลายด้วยว่า ไม่เป็นการถูกต้องตามกฎหมายที่จะเอาบรรณาการ ค่าธรรมเนียม หรือส่วยจากคนหนึ่งคนใดในบรรดาปุโรหิต คนเลวี นักร้อง คนเฝ้าประตู คนใช้ประจำพระวิหาร หรือผู้รับใช้อื่นๆของพระนิเวศของพระเจ้านี้
25. ส่วนเจ้า เอสรา ตามพระสติปัญญาแห่งพระเจ้าของเจ้าอันอยู่ในมือของเจ้า จงแต่งตั้งพนักงานผู้ปกครองและผู้พิพากษา ให้พิพากษาประชาชนทั้งปวงในมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น คือทุกคนที่รู้บรรดาพระราชบัญญัติของพระเจ้าของเจ้า และคนเหล่านั้นที่ไม่รู้ เจ้าทั้งหลายจะต้องสอน
26. ผู้ใดที่ไม่เชื่อฟังพระราชบัญญัติของพระเจ้าของเจ้า และกฎหมายของกษัตริย์ ก็ให้พิพากษาลงโทษเขาอย่างเคร่งครัด จะเป็นโทษถึงตาย หรือถึงเนรเทศ หรือถึงริบทรัพย์ของเขา หรือถึงจำขังก็ได้
27. สาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ผู้ทรงดลพระทัยของกษัตริย์ ให้เสริมความงามแก่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ซึ่งอยู่ในเยรูซาเล็ม
28. และทรงบันดาลให้ข้าพเจ้ามีความเมตตาต่อพระพักตร์กษัตริย์ และที่ปรึกษาของพระองค์ และต่อหน้าเจ้านายผู้ทรงอำนาจของกษัตริย์ และข้าพเจ้าก็มีใจกล้าขึ้น เพราะพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าอยู่กับข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้รวบรวมบุคคลชั้นผู้นำจากอิสราเอลขึ้นไปกับข้าพเจ้า

บทที่ 8

1. ต่อไปนี้เป็นประมุขของบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย และนี่เป็นสามะโนคริวเชื้อสายของบรรดาผู้ที่ขึ้นไปกับข้าพเจ้าจากบาบิโลน ในรัชกาลกษัตริย์อาร์ทาเซอร์ซีส คือ
2. จากคนฟีเนหัสมี เกอร์โซม จากคนอิชามาร์มี ดาเนียล จากคนดาวิดมี ฮัทธัช
3. จากคนเซคานียาห์ จากคนปาโรซมี เศคาริยาห์ พร้อมกับท่านมีผู้ชายผู้ขึ้นทะเบียนไว้หนึ่งร้อยห้าสิบคน
4. จากคนปาห์ทโมอับมี เอลีโอนัย บุตรชายเศ-ราหิยาห์ พร้อมกับท่านมีผู้ชายสองร้อยคน
5. จากคนเซคานียาห์มี บุตรชายของยาฮาซีเอล พร้อมกับท่านมีผู้ชายสามร้อยคน
6. จากคนอาดินมี เอเบต บุตรชายโยนาธาน พร้อมกับท่านมีผู้ชายห้าสิบคน
7. จากคนเอลามมี เขซายาห์ บุตรชายอาธาเลียห์ พร้อมกับท่านมีผู้ชายเจ็ดสิบคน
8. จากคนเซฟาธียาห์มี เศบาดียาห์ บุตรชายมีคาเอล พร้อมกับท่านมีผู้ชายแปดสิบคน
9. จากคนโยอาบมี โอบาดีห์ บุตรชายเยฮีเอล พร้อมกับท่านมีผู้ชายสองร้อยสิบแปดคน
10. จากคนเซโลมิทมี บุตรชายของโยสิฟิยาห์ พร้อมกับท่านมีผู้ชายหนึ่งร้อยหกสิบคน
11. จากคนเบบัยมี เศคาริยาห์ บุตรชายเบบัย พร้อมกับท่านมีผู้ชายยี่สิบแปดคน
12. จากคนอัสกาตมี โยฮานัน บุตรชายฮักคาทาน พร้อมกับท่านมีผู้ชายหนึ่งร้อยสิบคน
13. จากคนอาโดเนคัมมีผู้ที่มาทีหลัง นี่เป็นชื่อของเขาคือ เอลีเฟเลท เยฮีเอลและเซไมยาห์ พร้อมกับพวกเขามีผู้ชายหกสิบคน
14. จากคนบิกวัยมี อุชัยและศับบุด พร้อมกับเขาทั้งสองมีผู้ชายเจ็ดสิบคน
15. ข้าพเจ้าได้รวบรวมเขาทั้งหลายเข้ามายังแม่น้ำที่ไหลไปสู่อาหะวา เราตั้งค่ายอยู่ที่นั่นสามวัน เมื่อข้าพเจ้าสำรวจดูประชาชนและปุโรหิต ข้าพเจ้าไม่เห็นลูกหลานของเลวีที่นั่นเลย
16. แล้วข้าพเจ้าจึงให้ไปเรียกเอลีเยเซอร์ อารีเอล เซไมยาห์ เอลนาธัน ยาริบ เอลนาธัน นาธัน เศคาริยาห์ และเมซูลลาม บุคคลชั้นหัวหน้า และให้หาโยยาริบ และเอลนาธัน ผู้เป็นคนมีความเข้าใจ
17. และส่งเขาด้วยคำสั่งไปยังท่านอิดโด บุคคลชั้นหัวหน้ายังสถานที่ที่ชื่อคาสิเฟีย คือให้บอกท่านอิดโดและพี่น้องของท่านผู้เป็นคนใช้ประจำพระวิหารที่สถานที่ที่ชื่อคาสิเฟียว่า ขอส่งผู้ปรนนิบัติสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเรามายังเรา
18. และโดยพระหัตถ์อันทรงพระคุณของพระเจ้าของเราอยู่กับเรา เราได้นำคนที่มีความสุขุมมาให้เรา เป็นลูกหลานของมาห์ลีบุตรชายเลวี ผู้เป็นบุตรชายอิสราเอล ชื่อเซเรบิยาห์ กับบุตรชายและญาติพี่น้อง รวมสิบแปดคน
19. ทั้งฮาซาบิยาห์และเขซายาห์ ลูกหลานของเมเรริกกับญาติพี่น้องและบุตรชายของเขารวมยี่สิบคน
20. และคนใช้ประจำพระวิหาร ซึ่งดาวิดและข้าราชการของพระองค์ได้จัดตั้งขึ้นไว้เพื่อปรนนิบัติคนเลวี มีคนใช้ประจำพระวิหารสองร้อยยี่สิบคน บุคคลเหล่านี้ทั้งสิ้นมีชื่อระบุไว้
21. แล้วข้าพเจ้าก็ประกาศให้ถืออดอาหารที่นั่น คือที่แม่น้ำอาหะวา เพื่อเราทั้งหลายจะได้ถ่อมตัวลงต่อพระพักตร์พระเจ้าของเรา เพื่อจะทูลขอหนทางอันถูกต้องจากพระองค์ สำหรับเรา ลูกหลานของเรา และข้าวของทั้งสิ้นของเรา

22. เพราะข้าพเจ้าละเอียดอายุที่จะทูลขอกองทหารและพลม้าจากกษัตริย์เพื่อช่วยเราสู้ศัตรูตามทางของเรา ในเมื่อเราได้กราบทูลกษัตริย์แล้วว่า พระหัตถ์ของพระเจ้าของเราอยู่กับบรรดาผู้ที่แสวงพระองค์ให้ยังผลดี แต่ฤทธานุภาพและพระพิโรธของพระองค์ต่อผู้คนเหล่านั้นที่ละทิ้งพระองค์
23. เราจึงอดอาหารและวิงวอนพระเจ้าของเราเพื่อเรื่องนี้ และพระองค์ทรงฟังเสียงร้องทูลของเรา
24. และข้าพเจ้าได้แยกปุโรหิตใหญ่ออกสิบสองคนคือ เซเรบิยาห์ ฮาซาบิยาห์ และพี่น้องสิบคนของเขาที่อยู่กับเขา
25. และข้าพเจ้าได้ชั่งเงิน และทองคำ และเครื่องใช้ กับเครื่องบูชาสำหรับพระนิเวศของพระเจ้าของเรา มอบให้เขาทั้งหลายซึ่งกษัตริย์และที่ปรึกษาและเจ้านายของพระองค์ และคนอิสราเอลทั้งปวงที่นั่นได้ถวายไว้
26. ข้าพเจ้าได้ชั่งใส่มือของเขาเป็นเงินหกร้อยห้าสิบตะลันต์ และเครื่องใช้ที่ทำด้วยเงินมีค่าหนึ่งร้อยตะลันต์ และทองคำร้อยตะลันต์
27. ขามทองคำยี่สิบลูกมีค่าหนึ่งพันดารีค และเครื่องใช้ทองสัมฤทธิ์เนื้อละเอียดสุกใสสองลูกมีค่าเท่ากับทองคำ
28. และข้าพเจ้าบอกเขาว่า ท่านทั้งหลายบริสุทธิต่อพระเยโฮวาห์ และเครื่องใช้ก็บริสุทธิ และเงินกับทองคำเป็นของถวายด้วยใจสมัครแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่านทั้งหลาย
29. จงเฝ้าดูแลไว้จนกว่าท่านซึ่งสิ่งเหล่านั้นต่อหน้าพวกปุโรหิตใหญ่และคนเลวี และประมุขของบรรพบุรุษอิสราเอลในเยรูซาเล็ม ภายในห้องพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
30. บรรดาปุโรหิตและคนเลวีจึงรับเงินและทองคำที่ได้ชั่ง และเครื่องใช้ เพื่อนำไปยังเยรูซาเล็ม ยังพระนิเวศของพระเจ้าของเรา
31. และเราก็ออกจากแม่น้ำอาหะวาในวันที่สิบสองของเดือนดัน เพื่อไปยังเยรูซาเล็ม และพระหัตถ์ของพระเจ้าของเราอยู่กับเรา และพระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากมือของศัตรูและจากพวกชุมนุมคอยอยู่ตามทาง
32. เรามาถึงเยรูซาเล็มและพักอยู่ที่นั่นสามวัน
33. ในวันที่สี่ภายในพระนิเวศของพระเจ้าของเรา ก็ชั่งเงิน ทองคำและเครื่องใช้ใส่มือของเมเรโมทปุโรหิต บุตรชายอุรียอาห์ และคนที่อยู่กับเขาคือเอลอาซาร์บุตรชายฟีเนหัส และคนที่อยู่กับเขาทั้งหลายคือ โยซาบาด บุตรชายเยชูอา และโนอัดยาร์ห์บุตรชายบิมนุษย คนเลวี
34. เขาชั่งและนับทั้งหมดและบันทึกหน้าหน้าของทุกสิ่งไว้
35. บรรดาลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย ซึ่งมาจากการเป็นเชลย ได้ถวายเครื่องเผาบูชาแก่พระเจ้าแห่งอิสราเอล มีวัวผู้สิบสองตัวสำหรับพวกอิสราเอลทั้งปวง แกะผู้เก้าสิบหกตัว ลูกแกะเจ็ดสิบเจ็ดตัว และแพะผู้สิบสองตัวเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป ทั้งสิ้นนี้เป็นเครื่องเผาบูชาถวายพระเยโฮวาห์
36. เขาทั้งหลายได้มอบพระราชโองการให้แก่สมุหเทศาภิบาลของกษัตริย์ และแก่ผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างนี้ และท่านเหล่านี้ได้ช่วยเหลือประชาชนและพระนิเวศของพระเจ้า

บทที่ 9

1. เมื่อเหตุการณ์เหล่านี้ได้เสร็จสิ้นลงแล้ว พวกเจ้านายก็เข้ามาหาข้าพเจ้า กล่าวว่า ประชาชนแห่งอิสราเอล และพวกปุโรหิตกับคนเลวีมิได้แยกตนเองออกจากชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินเหล่านั้น โดยได้ประพฤติตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของเขา คือออกจากคนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนเปอร์เซีย คนเยบุส คนอัมโมน คนโมอับ คนอียิปต์ และคนอามอไรต์
2. เพราะเขารับบุตรสาวของชนเหล่านี้เป็นภรรยาของเขาเอง และของบุตรชายของเขา ดังนั้นเชื้อสายบริสุทธิ์ได้ปะปนกับชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินเหล่านั้น นี่แหละในการละเมิดข้อนี้ มือของเจ้าหน้าที่ชั้นหัวหน้าและผู้ครองเมืองได้เด่นที่สุด
3. เมื่อข้าพเจ้าได้ยินอย่างนี้ ข้าพเจ้าก็ฉีกเสื้อของข้าพเจ้าทั้งเสื้อคลุมของข้าพเจ้า และทิ้งผมออกจากศีรษะของข้าพเจ้าและทิ้งหวดเครา และนั่งลงตะลึงอยู่
4. แล้วบรรดาคนที่สิ้นสะท้านไปด้วยพระวจนะของพระเจ้าแห่งอิสราเอล เหตุด้วยการละเมิดของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยนั้น ได้มาประชุมต่อหน้าข้าพเจ้าเมื่อข้าพเจ้านั่งตะลึงอยู่จนถึงเวลาถวายเครื่องสักการบูชาตอนเย็น
5. ณ เวลาสักการบูชาตอนเย็นนั้นข้าพเจ้าได้ลุกขึ้นจากการถ่อมตัว มีเครื่องแต่งกายและเสื้อคลุมของข้าพเจ้าฉีกขาด และข้าพเจ้าก็คุกเข่าลงและชูมือขึ้นต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า
6. และข้าพเจ้าทูลว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ละอายขวยเขินที่จะเงยหน้าหาพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ เพราะว่าความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลายขึ้นสูงกว่าศีรษะของข้าพระองค์ และการละเมิดของข้าพระองค์ทั้งหลายกองขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์
7. ข้าพระองค์ทั้งหลายมีการละเมิดยิ่งใหญ่ตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายจนถึงทุกวันนี้ และเพราะความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลาย ทั้งบรรดากษัตริย์ของข้าพระองค์ และบรรดาปุโรหิตของข้าพระองค์ได้ถูกมอบไว้ในมือของบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินเหล่านั้น ให้แก่ดาบ แก่การเป็นเชลย แก่การปล้น และแก่การขายหน้าอย่างที่สุด อย่างทุกวันนี้
8. แต่บัดนี้พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายทรงสำแดงพระกรุณา พอพระทัยชั่วครู่หนึ่งสั้นๆ และได้ทรงประทานให้ข้าพระองค์ทั้งหลายมีคนที่เหลืออยู่และมีที่ยึดมั่นในที่บริสุทธิ์ของพระองค์ เพื่อว่าพระเจ้าของข้าพระองค์จะได้ทรงให้ตาของข้าพระองค์ทั้งหลายแจ่มขึ้น และทรงประสาทความพินาศมาเล็กน้อยจากการเป็นทาสของข้าพระองค์ทั้งหลาย
9. เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นทาส แต่พระเจ้าของข้าพระองค์มิได้ทรงละทิ้งข้าพระองค์ไว้ในความเป็นทาส แต่ทรงบันดาลให้ข้าพระองค์ทั้งหลายได้รับความเมตตาในสายพระเนตรกษัตริย์ทั้งหลายแห่งเปอร์เซีย ทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายมีการฟื้นฟูขึ้น เพื่อจะตั้งพระนิเวศของพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายขึ้นไว้ เพื่อจะซ่อมแซมสิ่งที่ปรักหักพังในพระนิเวศ เพื่อจะประทานกำแพงแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในยูดาห์และในเยรูซาเล็ม
10. และบัดนี้ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ต่อจากนี้ข้าพระองค์จะทูลอะไรอีก เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายได้ละทิ้งพระบัญญัติของพระองค์

11. ซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาไว้โดยผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์ว่า `แผ่นดินซึ่งเจ้ากำลังเข้าไปเพื่อยึดเป็นกรรมสิทธิ์นั้น เป็นแผ่นดินมลทินด้วยความโสโครกของชาติทั้งหลายในแผ่นดินเหล่านั้น ด้วยการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของเขา ซึ่งเต็มไปด้วยหมดตั้งแต่ปลายข้างนี้ถึงปลายข้างโน้น ด้วยความมลทินของเขาทั้งหลาย
12. เพราะฉะนั้นบัดนี้ อย่ยมอบพวกบุตรสาวของเจ้าแก่พวกบุตรชายของเขา หรืออย่ารับพวกบุตรสาวของเขาให้พวกบุตรชายของเจ้า หรืออย่าเสริมสันติภาพและความเจริญมั่งคั่งของเขาทั้งหลายเป็นนิตย์ เพื่อเจ้าทั้งหลายจะแข็งแรง และกินของดีแห่งแผ่นดินนั้น และมอบแผ่นดินนั้นไว้เป็นมรดกแก่ลูกหลานของเจ้าทั้งหลายเป็นนิตย์
13. และเมื่อข้าพระองค์ทั้งหลายรับโทษเพราะการชั่วร้ายของข้าพระองค์ และเพราะการละเมิดใหญ่ยิ่งของข้าพระองค์ และเมื่อพระองค์คือพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายได้ทรงลงโทษข้าพระองค์ เหตุความชั่วช้าของข้าพระองค์น้อยกว่าที่พึงควรได้รับ และทรงประทานการช่วยให้พ้นแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายอย่างนี้
14. สมควรที่ข้าพระองค์ทั้งหลายจะฝ่าฝืนพระบัญญัติของพระองค์อีก และเข้าเกี่ยวดองด้วยการแต่งงานกับชาติทั้งหลายที่กระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้หรือ พระองค์จะไม่ทรงกริ้วต่อข้าพระองค์ทั้งหลายจนพระองค์ผลาญข้าพระองค์ทั้งหลายเสีย จนไม่มีคนที่เหลืออยู่และไม่มีใครรอดได้เลยหรือ
15. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล พระองค์ชอบธรรม เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นคนที่เหลืออยู่ซึ่งรอดพ้นมาอย่างทุกวันนี้ ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ มีการละเมิดของข้าพระองค์อยู่ เพราะไม่มีสักคนเดียวที่จะยืนต่อพระพักตร์พระองค์ได้เหตุเรื่องนี้

1. ขณะที่เอสราอธิษฐานและทำการสารภาพร้องไห้ทั้งตัวลงต่อหน้าพระนิเวศของพระเจ้า มีชุมนุมชนหมู่ใหญ่โตมาก ทั้งชายหญิงและเด็กจากอิสราเอลประชุมต่อหน้าท่าน เพราะประชาชนได้ร้องไห้อย่างขมขื่น
2. และเศคานียาห์บุตรชายเยฮีเอล คนเอลามกล่าวแก่เอสราว่า พวกเราทั้งหลายได้ละเมิดต่อพระเจ้าของเราเสียแล้ว และได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติจากชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินนี้ แต่ถึงจะมีเรื่องอย่างนี้ ก็ยังมีความหวังในอิสราเอลอยู่
3. เพราะฉะนั้นบัดนี้ ให้เรากระทำพันธสัญญากับพระเจ้าของเราที่จะทิ้งภรรยาและลูกเหล่านี้ซึ่งเกิดมาจากเขาทั้งหลายเสียทั้งสิ้น ตามคำปรึกษาของเจ้านายของข้าพเจ้า และของบรรดาผู้ที่สิ้นสะทั้นด้วยพระบัญญัติของพระเจ้าของเราทั้งหลาย และขอให้กระทำตามพระราชบัญญัติเถิด
4. จงลุกขึ้นเถิด เพราะเป็นหน้าที่ของท่าน และเราทั้งหลายจะสนับสนุนท่าน ขอจงเข้มแข็งและกระทำเสียเถิด
5. แล้วเอสราได้ลุกขึ้นให้บรรดาปุโรหิตใหญ่และเลวีและอิสราเอลทั้งปวงกระทำสัตย์ปฏิญาณว่า เขาจะกระทำตามที่ได้พูดแล้ว เขาทั้งหลายจึงกระทำสัตย์ปฏิญาณ
6. แล้วเอสราก็ถอยไปจากต่อหน้าพระนิเวศของพระเจ้า เข้าไปในห้องของโยฮานันบุตรชายเอลียาซิบ เมื่อมาถึงที่นั่นแล้วก็ไม่รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำ เพราะท่านโศกเศร้าด้วยเรื่องการละเมิดของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยนั้น
7. และเขาทำการป่าวร้องทั่วยูดาห์และเยรูซาเล็ม แก่ลูกหลานทั้งสิ้นของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยว่า ให้มาชุมนุมกันที่เยรูซาเล็ม
8. และถ้าผู้ใดไม่มาภายในสามวัน ตามคำสั่งของเจ้าหน้าที่และพวกผู้ใหญ่ทั้งหลาย จะต้องริบทรัพย์สินสมบัติของเขาเสียทั้งสิ้น และผู้นั้นต้องขาดจากชุมนุมชนของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย
9. และชายทั้งปวงของยูดาห์และเบนยามินได้ชุมนุมกันที่เยรูซาเล็มภายในสามวัน ในเดือนที่เก้า ณ วันที่ยี่สิบของเดือนนั้น และประชาชนทั้งปวงนั่งอยู่ที่ถนนหน้าพระนิเวศของพระเจ้า ตัวสิ้นสะทั้นด้วยเรื่องนี้ และด้วยเรื่องฝนตกหนัก
10. และเอสราปุโรหิตได้ลุกขึ้นพูดกับเขาทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายได้ละเมิดและได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติ จึงได้ทวิการละเมิดของอิสราเอล
11. เหตุฉะนั้นบัดนี้ จงสารภาพต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของท่าน และกระทำตามน้ำพระทัยของพระองค์ จงแยกตัวท่านออกเสียจากชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินและจากภรรยาต่างชาติ
12. แล้วชุมนุมชนทั้งสิ้นได้ตอบด้วยเสียงอันดังว่า เป็นดั่งนั้นแหละ เราต้องกระทำตามที่ท่านพูดแล้ว
13. แต่มีประชาชนมากและเป็นเวลาที่ฝนตกหนัก เราอยู่กลางแจ้งไม่ไหวและจะจัดให้เสร็จในวันสองวันก็ไม่ได้ เพราะเราได้ละเมิดในเรื่องนี้มากนัก
14. ขอให้เจ้าหน้าที่ของเราทำการแทนชุมนุมชนทั้งสิ้น และให้บรรดาคนในหัวเมืองของเราที่ได้รับภรรยาต่างชาติมาตามเวลากำหนด พร้อมกับพวกผู้ใหญ่และผู้วินิจฉัยของทุกเมืองจนกว่าพระพิโรธอันแรงกล้าของพระเจ้าของเราที่ทรงมีในเรื่องนี้หันเหไปจากเราทั้งหลาย

15. โยนาธานบุตรชายอาสาเฮล และยาไซอาห์บุตรชายทิกวาร์ เท่านั้นที่คัดค้านเรื่องนี้ และเมซูลลามกับซับเบธัย คนเลวีสนับสนุนเขาทั้งสอง
16. แล้วลูกหลานของพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยก็ได้กระทำตาม เอสราปุโรหิต และประมุขของบรรพบุรุษบางคนตามเรือนบรรพบุรุษของเขา แต่ละคนที่ระบุชื่อไว้ได้ถูกเลือก ในวันที่หนึ่งของเดือนที่สิบเขานั่งประชุมกันพิจารณาเรื่องนี้
17. พอถึงวันที่หนึ่งของเดือนที่หนึ่ง เขาก็จบเรื่องที่ชายทั้งปวงได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติ
18. ลูกหลานของปุโรหิตผู้ได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติ จากคนเยชูอาบุตรชายโยชาดักและพี่น้องของท่านมี มาอาเสอาห์ เอลีเยเซอร์ ยาริบและเกดาลิยาห์
19. เขาทั้งหลายปฏิญาณตนว่าเขาจะทิ้งภรรยาของเขาเสีย และเพราะเขามีความผิด เขาจึงถวายแกะผู้ตัวหนึ่งจากฝูงแพะแกะเป็นเครื่องบูชา เพราะเหตุการณ์ละเมิดของเขา
20. จากคนอิมเมอร์ มี ฮานานีและเศบาดียาห์
21. จากคนฮาริม มี มาอาเสอาห์ เอลียาห์ เซไมอาห์ เยฮีเอล และอุสซียาห์
22. จากคนปาซเซอร์ มี เอลีโอนัย มาอาเสอาห์ อิซมาเอล เนธันเอล โยซาบาด และเอลาซาร์
23. จากพวกคนเลวี มี โยซาบาด ซิเมอี เคลายาห์ (คือเคลิทา) เปธาหิยาห์ ยูดาห์และเอลีเยเซอร์
24. จากพวกนักร้อง มี เอลียาซิบ จากคนเฝ้าประตู มี ซัลลุม เทเลม และอุรี
25. และจากพวกอิสราเอล คือจากคนปาโรซ มี รามิยาห์ อิสซียาห์ มัลคิยาห์ มียามิน เอลเออาซาร์ มัลคิยาห์ และเบไนยาห์
26. จากคนเอลาม คือ มัทธานิยาห์ เศคาริยาห์ เยฮีเอล อับดี เยรีโมท เอลียาห์
27. จากคนศัทธู มี เอลีโอนัย เอลียาซิบ มัทธานิยาห์ เยรีโมท ศาบาด และอาซึซา
28. จากคนเบบัย มี เยโฮฮานัน ฮานันยาห์ ศับบัย อัทลัย
29. จากคนบानी มี เมซูลลาม มัลลुक อาดา ยาห์ ยาซุบ เซอัล และเยรีโมท
30. จากคนปาห์ทโมอับ มี อัธนา เคลาล เบไนยาห์ มาอาเสอาห์ มัทธานิยาห์ เบซาเลล บินนุย และมนัสเสห์
31. จากคนฮาริม มี เอลีเยเซอร์ อิสซียาห์ มัลคิยาห์ เซไมอาห์ ซิเมโอน
32. เบนยามิน มัลลुक เซมาริยาห์
33. จากคนฮาซุม มี มัทเธนัย มัทธัตดาห์ ศาบาด เอลีเฟเลท เยเรมัย มนัสเสห์และซิเมอี
34. จากคนบानी มี มาอาดัย อัมราม อุเอล
35. เบไนยาห์ เบดัยยาห์ เซลลูห์
36. วานิยาห์ เมเวโมท เอลียาซิบ
37. มัทธานิยาห์ มัทเธนัย ยาอาสุ
38. บानी บินนุย ซิเมอี
39. เซเลมียาห์ นาธัน อาดา ยาห์

40. มัคนาเดบัย ซาซัย ซารัย
41. อาซาเรล เซเลมียาห์ เซมารียาห์
42. ซัลลุม อามารียาห์ และโยเซฟ
43. จากคนเนโบ มี เยอีเอล มัททีธียาห์ ศาบาด เศบินา ยาดดัย โยเอล และเปไนยาห์
44. บุคคลเหล่านี้ทั้งสิ้นได้แต่งงานกับหญิงต่างชาติ บางคนมีบุตรเกิดจากภรรยาเหล่านั้นด้วย

เนหะมีย์

บทที่ 1

1. ถ้อยคำของเนหะมีย์ บุตรชายฮาคาลิยาห์ ต่อมาในเดือนคิสลิว ในปีที่ยี่สิบขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ในสุสาปราสาท
2. ฮานานีพี่น้องของข้าพเจ้าคนหนึ่งมาจากยูดาห์กับชายบางคน ข้าพเจ้าได้ไต่ถามถึงพวกยิวที่หนีได้ ผู้ซึ่งเหลือจากพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย และถามเรื่องเกี่ยวกับเยรูซาเล็ม
3. เขาทั้งหลายพูดกับข้าพเจ้าว่า ผู้ที่เหลือจากพวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยซึ่งอยู่ในมณฑลมีความลำบากและความอับอายมาก กำแพงเมืองเยรูซาเล็มก็พังลง และประตูเมืองก็ถูกไฟทำลายเสีย
4. อยู่มาเมื่อข้าพเจ้าได้ยินถ้อยคำเหล่านี้ ข้าพเจ้าก็นั่งลงร้องไห้และโศกเศร้าอยู่หลายวัน ข้าพเจ้าอดอาหารและอธิษฐานต่อพระพักตร์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์เรื่อยมา
5. ข้าพเจ้าทูลว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ พระเจ้าผู้ใหญ่อิ่งและน่าเกรงกลัว ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและดำรงความเมตตาต่อบรรดาผู้ที่รักพระองค์ และรักษาพระบัญญัติของพระองค์
6. ขอพระองค์ทรงเจี่ยพระกรรณสดับ และขอทรงลืมพระเนตรของพระองค์ดูอยู่ เพื่อจะทรงฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ ซึ่งข้าพระองค์ทูลอธิษฐานต่อพระพักตร์พระองค์ ณ บัดนี้ทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อประชาชนอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ สารภาพบาปของประชาชนอิสราเอล ซึ่งข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์ ด้วยว่าข้าพระองค์กับเรือนบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทำบาปแล้ว
7. ข้าพระองค์ทั้งหลายประพฤติเลวทรามมากต่อพระองค์ และมีได้รักษาพระบัญญัติ กฎเกณฑ์ และคำตัดสินซึ่งพระองค์ได้ทรงบัญชาไว้กับโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์
8. ขอพระองค์ทรงระลึกถึงพระวอนซึ่งพระองค์ได้บัญชาไว้กับโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ว่า 'ถ้าเจ้าทั้งหลายกระทำการละเมิด เราจะกระจายเจ้าทั้งหลายไปในหมู่ชนชาติทั้งหลาย
9. ถ้าเจ้ากลับมาหาเรา และรักษาบัญญัติของเราและประพฤติตาม ถึงแม้ว่าพวกเจ้ากระจัดกระจายไปอยู่ใต้ฟ้าที่ไกลที่สุด เราจะรวบรวมเจ้ามาจากที่นั่น และนำเจ้ามายังสถานที่ซึ่งเราได้เลือกไว้ เพื่อกระทำให้นามของเราดำรงอยู่ที่นั่น'
10. เขาเหล่านี้เป็นผู้รับใช้และเป็นประชาชนของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้ด้วยฤทธานุภาพยิ่งใหญ่ของพระองค์ และด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระองค์
11. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ขอทรงเจี่ยพระกรรณตั้งพระทัยสดับฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และคำอธิษฐานของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ปรารถนาจะยำเกรงพระนามของพระองค์ ข้าพระองค์ทูลวิงวอนต่อพระองค์ ขอทรงให้ผู้รับใช้ของพระองค์จำเริญขึ้นในวันนี้ และขอทรงโปรดให้เขาได้รับความเมตตาในสายตาของชายคนนี้ ขณะนั้น ข้าพเจ้าเป็นพนักงานเชิญถ้วยเสวยของกษัตริย์

บทที่ 2

1. และอยู่มาในเดือนนิसान ในปีที่ยี่สิบแห่งรัชกาลกษัตริย์อารทาเซอร์ซีส เมื่อน้ำองุ่นจัดตั้งไว้ตรงพระพักตร์พระองค์ ข้าพเจ้าก็หยิบน้ำองุ่นถวายกษัตริย์ แต่ก่อนนี้ข้าพเจ้ามิได้โศกเศร้าต่อพระพักตร์พระองค์
2. ด้วยเหตุนี้กษัตริย์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า ทำไมสีหน้าของเจ้าจึงเศร้าหมอง เจ้าก็ไม่เจ็บไม่ป่วยมิใช่หรือ เห็นจะไม่มีอะไรนอกจากเศร้าใจ และข้าพเจ้าก็เกรงกลัวยิ่งนัก
3. ข้าพเจ้าทูลกษัตริย์ว่า ขอ กษัตริย์ทรงพระเจริญเป็นนิตย์เถิด ในสีหน้าของข้าพระองค์จะไม่เศร้าหมองเล่าในเมื่อเมืองสถานที่ฝังศพของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ร้างเปล่าอยู่ และประตูเมืองก็ถูกไฟทำลายเสีย
4. แล้วกษัตริย์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า เจ้าปรารถนาจะขออะไร ข้าพเจ้าจึงอธิษฐานต่อพระเจ้าของฟ้าสวรรค์
5. และข้าพเจ้าทูลกษัตริย์ว่า ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ และถ้าผู้รับใช้ของพระองค์เป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงใช้ข้าพระองค์ให้ไปยังยูดาห์ ยังเมืองซึ่งเป็นที่ฝังศพของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะสร้างขึ้นใหม่
6. และกษัตริย์ตรัสกับข้าพเจ้า (มีพระราชินีประทับข้างพระองค์) ว่า เจ้าจะไปนานสักเท่าใด เมื่อไรเจ้าจะกลับมา จึงเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ที่จะให้ข้าพเจ้าไป และข้าพเจ้าก็กำหนดเวลาให้พระองค์ทรงทราบ
7. และข้าพเจ้ากราบทูลกษัตริย์ว่า ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอทรงโปรดมีพระราชสารให้ข้าพระองค์นำไปถึงผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น เพื่อเขาจะได้อนุญาตให้ข้าพระองค์ผ่านไปจนข้าพระองค์จะไปถึงยูดาห์
8. และพระราชสารถึงอาสาฟเจ้าพนักงานผู้ดูแลป่าไม้หลวง เพื่อเขาจะได้ให้ไม้แก่ข้าพระองค์ เพื่อทำคานประตูพระราชวังของพระนิเวศ และทำกำแพงเมือง และเพื่อทำบ้านที่ข้าพระองค์จะได้เข้าอาศัย กษัตริย์ก็ทรงพระราชทานให้ตามพระหัตถ์อันประเสริฐของพระเจ้าของข้าพเจ้าที่อยู่เหนือข้าพเจ้า
9. แล้วข้าพเจ้ามายังผู้ว่าราชการมณฑลฟากแม่น้ำข้างโน้น และมอบพระราชสารของกษัตริย์ให้แก่เขา อนึ่งกษัตริย์ทรงจัดให้นายทหารและพลม้าไปกับข้าพเจ้าด้วย
10. แต่เมื่อสันบาลัทชาวไฮโรนาอิม และโทบียาห์คนอัมโมนข้าราชการได้ยินเรื่องนี้ เป็นเรื่องที่ไม่พอใจเขาอย่างยิ่ง ที่มีคนมาหาความสุขให้คนอิสราเอล
11. ข้าพเจ้าจึงมายังเยรูซาเล็มและพักอยู่ที่นั่นสามวัน
12. แล้วข้าพเจ้าลุกขึ้นในกลางคืน คือข้าพเจ้ากับบางคนที่อยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้บอกผู้หนึ่งผู้ใดถึงเรื่องที่พระเจ้าของข้าพเจ้าดลใจข้าพเจ้าให้กระทำเพื่อเยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าไม่มีสัตว์อื่นกับข้าพเจ้านอกจากสัตว์ที่ข้าพเจ้าขี้อยู่
13. ในกลางคืนข้าพเจ้าออกไปทางประตูหุบเขา ถึงบ่อมังกร และถึงประตูกองขยะ และข้าพเจ้าได้ตรวจดูกำแพงเยรูซาเล็มที่พัง และประตูเมืองที่ถูกไฟทำลาย
14. แล้วข้าพเจ้าก็ไปต่อยังประตูน้ำพุ ถึงสระหลวง แต่ไม่มีที่ที่จะให้สัตว์ซึ่งข้าพเจ้าขี้อยู่ผ่านไป
15. แล้วข้าพเจ้าขึ้นไปกลางคืนทางลำธารและตรวจดูกำแพง แล้วกลับมาเข้าทางประตูหุบเขากลับที่เดิม
16. ส่วนพวกเจ้าหน้าที่ก็ไม่ทราบข้าพเจ้าไปไหน หรือข้าพเจ้าทำอะไร และข้าพเจ้าก็ยังไม่ได้ออกปากบอกพวกยิว บรรดาปุโรหิต พวกขุนนาง พวกเจ้าหน้าที่ และคนอื่นๆที่จะรับผิดชอบการงาน

17. แล้วข้าพเจ้าพูดกับเขาทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายเห็นแล้วว่าเราตกอยู่ในความลำบากอย่างไร ที่เยรูซาเล็มสลักหักพังลง และไฟไหม้ประตูเมืองเสียนั้น มาเถิด ให้เราสร้างกำแพงเยรูซาเล็มขึ้น เพื่อเราจะไม่ต้องอับอายขายหน้าอีก
18. แล้วข้าพเจ้าบอกเขาถึงการที่พระหัตถ์ของพระเจ้าอยู่กับข้าพเจ้า เพื่อยังผลดี ทั้งพระวณะซึ่งกษัตริย์ตรัสกับข้าพเจ้า และเขาทั้งหลายพูดว่า ให้เราลุกขึ้นสร้างเถิด เขาก็ปลงใจลงมือทำการดีนั้น
19. แต่เมื่อสันบาลัทคนโฮโรนาอิม และโทบีอาห์ข้าราชการ คนอัมโมน กับเกเซมชาวอาระเบียได้ยินเรื่องนั้น เขาทั้งหลายเยาะเย้ยและดูถูกเรา พูดว่า เจ้าทั้งหลายทำอะไรกันนี้ เจ้ากำลังกบฏต่อกษัตริย์หรือ
20. แล้วข้าพเจ้าตอบเขาทั้งหลายว่า พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทรงให้เรากระทำสำเร็จ และเราทั้งหลายผู้ใช้ของพระองค์จะลุกขึ้นสร้าง แต่ท่านทั้งหลายไม่มีส่วนหรือสิทธิหรือที่ระลึกในเยรูซาเล็ม

บทที่ 3

1. แล้วเอลียาซีบมหาปุโรหิตได้ลุกขึ้นพร้อมกับพี่น้องของท่าน บรรดาปุโรหิต และเขาทั้งหลายได้สร้างประตูแก่ เขา ได้ทำพิธีชำระให้บริสุทธิ์และได้ตั้งบานประตู เขาทั้งหลายได้ทำพิธีชำระให้บริสุทธิ์จนถึงหอคอยเมอาห์ไกลไปจนถึง หอคอยฮานันเอล
2. และถัดท่านไป คนชาวเยรีโคก็ได้สร้าง และถัดเขาไป ศักเกอร์บุตรชายอิมรีก็ได้สร้าง
3. และลูกหลานของหัสเสนาอาห์ได้สร้างประตูปลา เขาได้วางวงกบและได้ตั้งบานประตู ดิดลูกสลักและดาลประตู
4. ถัดเขาไปเมเรโมบุตรชายอูรีอาห์ ผู้เป็นบุตรชายฮักโซสได้ซ่อมแซม และถัดเขาไปเมซูลลามบุตรชายเบเรคิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมเซซาเบลได้ซ่อมแซม และถัดเขาไปซาโดกบุตรชายบาอานาได้ซ่อมแซม
5. และถัดเขาไปชาวเทโคอาได้ซ่อมแซม แต่พวกขุนนางของเขาไม่ยอมเอาคอมารับงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าของ เขาทั้งหลาย
6. และเยโฮยาดานบุตรชายปาเสอาห์ และเมซูลลามบุตรชายเบโสไดอาห์ได้ซ่อมแซมประตูเก่า เขาวางวงกบและตั้ง บานประตู ดิดลูกสลักและดาลประตู
7. และถัดเขาไป คือ เมลาติยาห์ชาวกิเบโอน และยาโดนชาวเมโรโนท คนเมืองกิเบโอนและเมืองมิสปาห์ได้ซ่อมแซม ซึ่งอยู่ใต้ปกครองของเจ้าเมืองฟากแม่น้ำข้างนี้
8. ถัดเขาไปคืออุสซีเอลบุตรชายฮารฮายาห์ช่างทองได้ซ่อมแซม ถัดเขาไปคือฮานันยาห์ผู้เป็นบุตรชายของช่าง น้ำหอมคนหนึ่งได้ซ่อมแซม เขานูรณะเยรูซาเล็มไกลไปจนถึงตอนกำแพงกว้าง
9. ถัดเขาไป คือเรไฟยาห์บุตรชายเฮอร์ ผู้ปกครองแขวงครึ่งหนึ่งของเยรูซาเล็มได้ซ่อมแซม
10. ถัดเขาไปคือ เยดายาห์บุตรชายฮารูมฟ์ได้ซ่อมแซมตรงข้ามกับบ้านของเขา และถัดเขาไปคือ ฮัทธบุตรชายฮา ซับนียาห์ได้ซ่อมแซม
11. มัลคิยาห์บุตรชายฮาริม และหัสซุบบุตรชายปาห์ทโมอัปได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง และหอคอยเตาอบ
12. ถัดเขาไปคือ ซัลลูมบุตรชายฮัลโลเทซ ผู้ปกครองแขวงครึ่งหนึ่งของเยรูซาเล็มได้ซ่อมแซม ทั้งตัวเขาและบุตร สาวของเขา
13. ฮานูนและชาวเมืองศานาอาห์ได้ซ่อมแซมประตูหุบเขา เขาสร้างประตูขึ้นใหม่และตั้งบานประตู ดิดลูกสลักและ ดาลประตู และซ่อมแซมกำแพงระยะพันศอกไกลไปจนถึงประตูกองขยะ
14. มัลคิยาห์บุตรชายเรคาบ ผู้ปกครองส่วนหนึ่งของแขวงเบธอัคเคเรม ได้ซ่อมประตูกองขยะ เขาสร้างและตั้งบาน ประตู ดิดลูกสลักและดาลประตู
15. ซัลลูบุตรชายคลโฮเซห์ ผู้ปกครองส่วนหนึ่งของแขวงมิสปาห์ ได้ซ่อมแซมประตูน้ำพุ ได้สร้างประตู สร้างมุง และตั้งบานประตู ดิดลูกสลักและดาลประตู ท่านได้สร้างกำแพงสระซีโลอาห์ตรงไปทางราชอุทยานไกลไปจนถึง บันไดซึ่งลงไปจากนครดาวิด
16. ถัดเขาไปเนหะมีย์บุตรชายอัสนุก ผู้ปกครองแขวงเบธซุร์ครึ่งหนึ่งได้ซ่อมแซม ไปจนถึงที่ตรงข้ามกับอุโมงค์ฝัง ศพของดาวิด ถึงสระขุดและถึงโรงทแกล้วทหาร

17. ถัดเขาไปคนเลวีได้ซ่อมแซม คือ เรอูมบุตรชายบานิ ถัดเขาไปคือ ฮาซาบิยาห์ ผู้ปกครองแขวงเคอีลาห์ครึ่งหนึ่ง ได้ซ่อมแซมส่วนของเขา
18. ถัดเขาไปพี่น้องของเขาได้ซ่อมแซมคือ บัฟวัยบุตรชายเฮนาตัด ผู้ปกครองแขวงเคอีลาห์ครึ่งหนึ่ง
19. ถัดเขาไปคือ เอเซอร์บุตรชายเยซุอา ผู้ปกครองเมืองมิสปาห์ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่งตรงข้ามกับทางขึ้นไปยังคลังอาวุธตรงที่มุมหักของกำแพง
20. ถัดเขาไปคือ บารุกบุตรชายศับบัย ได้ซ่อมแซมอย่างร้อนใจอีกส่วนหนึ่ง ตั้งแต่มุมหักของกำแพงจนถึงประตูเรือนของเอลียาชีบมหาปุโรหิต
21. ถัดเขาไปคือ เมเรโมบุตรชายอูรีอาห์ ผู้เป็นบุตรชายฮักโซส ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง ตั้งแต่ประตูเรือนของเอลียาชีบถึงปลายเรือนของเอลียาชีบ
22. ถัดเขาไปคือบรรดาปุโรหิตชาวที่ราบได้ซ่อมแซม
23. ถัดเขาไปคือ เบนยามินและหัสซุบ ได้ซ่อมแซมตรงข้ามกับบ้านของเขาทั้งหลาย ถัดเขาไปคือ อาซาริยาห์บุตรชายมาอาเสอาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาทานิยาห์ได้ซ่อมแซมข้างเรือนของเขาเอง
24. ถัดเขาไปคือ บินนุบุตรชายฮานาตัดได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง ตั้งแต่บ้านของอาซาริยาห์ถึงมุมหักของกำแพง คือถึงมุมเหลี่ยม
25. ปาลาลบุตรชายอูซัยได้ซ่อมแซมที่ตรงข้ามกับมุมหักของกำแพง และหอคอยที่ยื่นจากพระราชวังหลังบนที่ลานทหารรักษาพระองค์ ถัดเขาไปคือ เปดายาห์บุตรชายปาโรซ
26. และคนใช้ประจำพระวิหารอยู่ที่โอเฟล ได้ซ่อมแซมไปจนถึงที่ตรงข้ามกับประตูน้ำทางด้านตะวันออกและที่หอคอยยื่นออกไป
27. ถัดเขาไปชาวเทโคอาได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่งตรงข้ามกับหอคอยใหญ่ที่ยื่นออกไปไกลไปจนถึงประตูเมืองโอเฟล
28. บรรดาปุโรหิตได้ซ่อมแซมเหนือประตูม้าขึ้นไป ต่างก็ซ่อมที่ตรงข้ามกับเรือนของตน
29. ถัดเขาไป ซาโดกบุตรชายอิมเมอร์ ได้ซ่อมแซมที่ตรงข้ามกับเรือนของเขา ถัดเขาไป เซไมอาห์บุตรชายเซคานิยาห์ คนเฝ้าประตูตะวันออกได้ซ่อมแซม
30. ถัดเขาไป ฮานันยาห์บุตรชายเซเลมียาห์ และฮานูนบุตรชายคนที่หกของศาลาฟ ได้ซ่อมแซมอีกส่วนหนึ่ง ถัดเขาไปคือ เมซูลลามบุตรชายเบเรคิยาห์ ได้ซ่อมแซมตรงข้ามกับห้องของเขา
31. ถัดเขาไป มิลคิยาห์บุตรชายของช่างทองคนหนึ่งได้ซ่อมแซมไกลไปจนถึงเรือนของคนใช้ประจำพระวิหาร และของพ่อค้า ตรงข้ามกับประตูมิฟคาต จนถึงห้องชั้นบนที่มุม
32. และระหว่างห้องชั้นบนที่มุมกับประตูแเกะนั้น บรรดาช่างทองและพ่อค้าได้ซ่อมแซม

บทที่ 4

1. ต่อมาเมื่อสันบาลัทได้ยืนยันว่าเรากำลังก่อสร้างกำแพง เขาโกรธและเดือดดาลมาก และเขาเยาะเย้ยพวกยิว
2. และเขาพูดต่อหน้าพี่น้องของเขาและต่อหน้ากองทัพของสะมาเรียว่า พวกยิวที่อ่อนแอเหล่านี้ทำอะไรกัน เขาจะช่อมกันหรือ เขาจะทำสัตวบูชาหรือ เขาจะทำให้เสร็จในวันเดียวหรือ เขาจะเอาหินที่ถูกเผาจากกองขยะมาใช้หรือ
3. โทบีอาห์คนอัมโมนอยู่ข้างๆท่าน และเขาพูดว่า เออ สิ่งที่เราที่กำลังสร้างอยู่นั้น ถ้าสุนัขจิ้งจอกตัวหนึ่งวิ่งขึ้นไป มันจะพังกำแพงหินของเราลงมา
4. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงสดับ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นที่ดูถูกดูหมิ่น ขอทรงหันการเยาะเย้ยของเราให้ตกบนศีรษะของเราเอง และขอทรงมอบเราไว้ให้ถูกปล้นบนแผ่นดินที่เราจะไปเป็นเชลยนั้น
5. ขออย่าทรงปิดความชั่วช้าของเราไว้ และขออย่าลบล้างบาปของเราทั้งหลายต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ เพราะเราทั้งหลายได้ยั่วเย้าให้ทรงกริ้วต่อหน้าบรรดาผู้ก่อสร้าง
6. เราจึงสร้างกำแพงขึ้น และกำแพงทั้งสิ้นก็ต่อกันสูงครึ่งหนึ่งแล้ว เพราะประชาชนมีน้ำใจที่จะทำงาน
7. แต่ต่อมาเมื่อสันบาลัทและโทบีอาห์ กับชาวอาระเบีย และคนอัมโมน และชาวอัสโตดได้ยืนยันว่า การช่อมแซมกำแพงเยรูซาเล็มนั้นกำลังคืบหน้าต่อไป และกำลังปิดช่องโหว่ต่างๆ เขาทั้งหลายก็โกรธมาก
8. และเขาก็ปองร้ายกันจะมาสู้รบกับเยรูซาเล็ม และก่อการโกลาหลขึ้นในนั้น
9. แต่เราทั้งหลายได้อ้อนวอนต่อพระเจ้าของเรา และวางยามป้องกันเขาทั้งหลายทั้งกลางวันและกลางคืน
10. แต่ยูดาห์ก็กล่าวว่า เรียวแรงของคนที่ยกของก็กำลังทรุดลง และมีสิ่งสลักหักพังมาก เราไม่สามารถสร้างกำแพงได้
11. และศัตรูของเรา กล่าวว่า เขาจะไม่รู้ไม่เห็นจนกว่าเราจะเข้ามาท่ามกลางเขาและฆ่าเขา กับยับยั้งงานของเขา
12. ต่อมาเมื่อพวกยิวที่อยู่ใกล้เขาทั้งหลายมาก็ได้บอกเราตั้งสิบครั้งว่า เขาจะลุกขึ้นมาต่อสู้เราจากที่อยู่ของเขาทุกแห่ง
13. ข้าพเจ้าจึงตั้งประชาชนไว้ในส่วนที่ต่ำที่สุดข้างหลังกำแพง และในที่สูง ตามครอบครัวของเขา โดยมีดาบ หอก และคันธนู
14. ข้าพเจ้ามองดู แล้วลุกขึ้นพูดกับขุนนางและเจ้าหน้าที่ทั้งหลาย กับคนนอกนั้นว่า อย่างกลัวเขาเลย จงระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งและน่าเกรงกลัว และต่อสู้เพื่อพี่น้องของท่าน บุตรชายบุตรสาวของท่าน ภรรยาและเรือนของท่าน
15. อยู่มาเมื่อศัตรูของเราได้ยืนยันว่าเราได้ยินเรื่องแล้ว และพระเจ้าได้ทรงทำลายแผนงานของเขา เราต่างก็กลับมายังกำแพงที่งานของตนทุกคน
16. ตั้งแต่วันนั้นมา ผู้รับใช้ของข้าพเจ้าครั้งหนึ่งทำการก่อสร้าง อีกครั้งหนึ่งถือหอก โล่ คันธนู และเสื้อเกราะ บรรดาประมุขทั้งหลายหนุนหลังบรรดาวงศ์วานยูดาห์
17. ผู้ที่ก่อสร้างกำแพง และบรรดาผู้ที่ขนของกับผู้ที่ยกของขึ้น ทุกคนมีมือหนึ่งทำงาน อีกมือหนึ่งถืออาวุธไว้
18. ผู้ก่อสร้างทุกคนมีดาบคาดอยู่ที่สีข้างขณะที่เขาสร้าง ชายที่เป่าแตรอยู่ข้างข้าพเจ้า

19. ข้าพเจ้าพูดกับขุนนางและเจ้าหน้าที่ที่หึงพวงกับคนนอกนั้นว่า การงานก็ใหญ่โตและกระจายกันไปมาก เพราะเราแยกกันอยู่บนกำแพงห่างจากกัน
20. เมื่อท่านทั้งหลายได้ยินเสียงแตรอยู่ตรงไหน จงวิ่งกรูกันไปที่เรา พระเจ้าของเราทั้งหลายจะทรงต่อสู้เพื่อพวกเรา
21. เราจึงทำงานกัน พวกเราครึ่งหนึ่งถือหอกตั้งแต่เช้ามีดจนดาวขึ้น
22. ครั้งนั้น ข้าพเจ้าพูดกับประชาชนอีกว่า ขอให้ผู้ชายทุกคนกับคนใช้ของเขาด้วยค้างคืนเสียภายในเยรูซาเล็ม เพื่อเขาจะเป็นยามให้เราในกลางคืนและทำงานกลางวัน
23. ข้าพเจ้า พี่น้องของข้าพเจ้า หรือคนใช้ของข้าพเจ้า หรือคนยามผู้ติดตามข้าพเจ้าก็ดี ไม่มีใครถอดเครื่องแต่งกายออก เว้นแต่เหล่าคนที่ถอดออกเพื่อซัก

บทที่ 5

1. มีเสียงร้องของประชาชนและของภรรยาของเขาย่างเกรี้ยวกราดกล่าวโทษพี่น้องพวกยิว
2. เพราะมีคนหนึ่งที่กล่าวว่า เรามากคนด้วยกัน ทั้งบุตรชายและบุตรสาวของเรา ขอให้เราได้ข้าว เพื่อเราจะได้รับประทานและมีชีวิตอยู่ได้
3. และมีคนกล่าวว่า เราต้องจำนำไร่นาของเรา สวนองุ่นของเรา และบ้านเรือนของเรา เพื่อจะได้ข้าว เพราะเหตุการณ์กันดารอาหาร
4. และคนอื่นๆกล่าวว่า เราได้ขอยืมเงินมาเป็นค่าภาษีถวายกษัตริย์ โดยจำนำนาและสวนองุ่นของเรา
5. เนื้อของเราเป็นเหมือนเนื้อพี่น้องของเรา ลูกของเราก็เหมือนลูกของเขา แต่ดูเถิด เราก็มังให้บุตรชายและบุตรสาวของเราเป็นทาส บุตรสาวของเราบางคนเป็นทาสแล้ว และเราไม่มีกำลังที่จะไถ่เขาเลย เพราะคนอื่นยึดนาและสวนองุ่นของเรา
6. เมื่อข้าพเจ้าได้ยินเสียงร้องของเขา และถ้อยคำของเขา ข้าพเจ้าก็โกรธมาก
7. ข้าพเจ้าตรัสตรงแล้วก็นำความนี้ไปกล่าวหาพวกขุนนางและเจ้าหน้าที่ ข้าพเจ้าพูดกับเขาว่า ท่านทั้งหลายต่างคนต่างได้ให้ยืมเงินโดยคิดดอกเบี้ยจากพี่น้องของตน และข้าพเจ้าก็เรียกชุมนุมใหญ่มาสู้กับเขา
8. และข้าพเจ้ากล่าวแก่เขาว่า เราได้ไถ่พวกยิวพี่น้องของเราผู้ถูกขายไปยังคนต่างประเทศคืนมา ตามแต่เราจะสามารถทำได้ แต่ท่านกลับขายพี่น้องของท่าน เพื่อเขาจะได้ถูกขายให้แก่พวกเรา คนทั้งหลายก็นิ่งอยู่ พูดไม่ออก
9. ข้าพเจ้าจึงว่า สิ่งที่ท่านทั้งหลายทำอยู่นั้นไม่ดี ไม่ควรที่ท่านจะดำเนินในความยำเกรงพระเจ้าของเราทั้งหลาย เพื่อป้องกันความเยาะเย้ยของประชาชาติเหล่านั้น ซึ่งเป็นศัตรูของเราดอกหรือ
10. ยิ่งกว่านั้นอีก ข้าพเจ้ากับพี่น้องของข้าพเจ้าและคนใช้ของข้าพเจ้าให้เขายืมเงินและยืมข้าว ให้เราเลิกการให้ยืมโดยคิดดอกเบี้ยนั้นเสียเถิด
11. ในวันนี้ ขอจงคืนมา ไร่นา สวนองุ่น สวนมะกอกเทศ และเรือนของเขา และส่วนร้อยของเงิน ข้าว น้ำมัน และน้ำมัน ซึ่งท่านได้ริบเอาจากเขานั้นเสีย
12. แล้วเขาทั้งหลายพูดว่า เราจะคืนสิ่งเหล่านี้และจะไม่เรียกร้องสิ่งใดๆจากเขาทั้งหลาย เราจะกระทำตามที่ท่านพูด และข้าพเจ้าก็เรียกบรรดาปุโรหิตมา และให้ปุโรหิตเอาคำปฏิญาณจากเขาทั้งหลายว่า เขาจะกระทำตามที่เขาสัญญาแล้วนั้น
13. ข้าพเจ้าก็สลัดดักของข้าพเจ้าด้วย และพูดว่า ดังนั้นแหละถ้าคนใดมิได้กระทำตามสัญญานี้ ขอพระเจ้าทรงสลัดเขาเสียจากเรือนของเขา และจากการงานของเขา ให้เขาถูกสลัดออกไปตัวเปล่า และชุมนุมชนทั้งปวงกล่าวว่า เอเมน และได้สรรเสริญพระเยโฮวาห์ แล้วประชาชนก็ได้กระทำตามที่เขาได้สัญญาไว้
14. ยิ่งกว่านั้นอีก ตั้งแต่เวลาที่ข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการในแผ่นดินยูดาห์ ตั้งแต่ปีที่สิบเจ็ดปีที่สามสิบสองแห่งรัชกาลกษัตริย์อารทาเซอร์ซีส สิบสองปีด้วยกัน ข้าพเจ้าหรือพี่น้องของข้าพเจ้ามิได้รับประทานอาหารของตำแหน่งผู้ว่าราชการ
15. ผู้ว่าราชการคนที่อยู่ก่อนข้าพเจ้าได้เบียดเบียนประชาชน ได้เอาเงินเป็นค่าอาหารและน้ำองุ่นไปจากเขา นอกจาก

เงินวันละสี่สิบบเชเชล แม้ข้าราชการของท่านก็ได้ใช้อำนาจเหนือประชาชน แต่ข้าพเจ้ามิได้กระทำเช่นนั้น เพราะความ
ยำเกรงพระเจ้า

16. ข้าพเจ้ายังยึดงานสร้างกำแพงนี้อยู่ และมีได้ซื้อที่ดินเลย และคนใช้ของข้าพเจ้าทั้งสิ้นก็ได้ชุมนุมกันทำงานกันที่
นั้น

17. ยิ่งกว่านั้น ข้าพเจ้ามีคนหนึ่งร้อยห้าสิบร่วมสำรับกับข้าพเจ้า คือพวกยิวและเจ้าหน้าที่ นอกเหนือจากบรรดาผู้
ที่มาอยู่กับเราทั้งหลายจากประชาชาติผู้ซึ่งอยู่รอบเรา

18. สิ่งที่เคยมีไว้ในวันหนึ่งๆ มีวัวตัวหนึ่ง และแกะที่คัดเลือกแล้วหกตัว เปิดไถ่เขาก็จัดไว้ให้ข้าพเจ้าด้วย ในทุก
ๆสิบวันน้ำองุ่นมากมายหลายถุงหนัง แม้จะมากอย่างนี้ ข้าพเจ้ามิได้เรียกร้องเอาส่วนอาหารของตำแหน่งผู้ว่าราชการ
เพราะว่าการปรนนิบัตินั้นหนักหน้าชนชาตินี้อยู่แล้ว

19. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงสิ่งที่ข้าพระองค์ได้กระทำเพื่อชนชาตินี้ให้เกิดผลดีเถิด

บทที่ 6

1. อยู่มาเมื่อมีรายงานให้สันบาลัท โทปืออาร์และเกเซมชาวอาระเบียกับศัตรูอื่นๆของเราทั้งหลายได้ยืนยันว่า ข้าพเจ้าได้ก่อกำแพง และไม่มีช่องโหว่เหลืออยู่ (แม้ว่าจนวันนั้นข้าพเจ้ายังไม่ได้ตั้งบานประตูที่ประตูเมือง)
2. สันบาลัทกับเกเซมใช้ให้มาหาข้าพเจ้าว่า ขอเชิญมาพบกันในชนบทแห่งหนึ่งในที่ราบโอโน แต่เขาทั้งหลายเจตนาจะทำอันตรายข้าพเจ้า
3. ข้าพเจ้าก็ใช้ผู้สื่อสารไปหาพวกเขาว่า ข้าพเจ้ากำลังทำงานใหญ่ ลงมาไม่ได้ ทำไมจะให้งานหยุดเสียในขณะที่ข้าพเจ้าทำงานลงมาหาท่าน
4. แล้วเขาใช้ให้มาหาข้าพเจ้าอย่างนี้สี่ครั้ง ข้าพเจ้าก็ตอบเขาไปทำนองเดียวกัน
5. สันบาลัทได้ส่งคนใช้ของท่านมาหาข้าพเจ้าในทำนองเดียวกันเป็นครั้งที่ห้า ถึงจดหมายเปิดมา
6. ในนั้นมีเขียนไว้ว่า เขากล่าวกันในท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และเกเซมก็กล่าวด้วยว่า ท่านและพวกยิวเจตนาจะกบฏ เหตุนั้นแหละท่านจึงสร้างกำแพง และท่านปรารถนาจะเป็นกษัตริย์ของพวกเขา ตามถ้อยคำนี้
7. และท่านได้แต่งตั้งผู้พยากรณ์ไว้ให้ป่าวร้องเกี่ยวกับตัวท่านในเยรูซาเล็มว่า 'มีกษัตริย์ในยูดาห์' บัดนี้จะได้รายงานให้กษัตริย์ทรงทราบตามถ้อยคำเหล่านี้ เหตุฉะนั้นขอเชิญท่านมาหารื้อด้วยกัน
8. แล้วข้าพเจ้าก็ใช้ให้ไปหาเขากล่าวว่า สิ่งที่ท่านกล่าวมานั้นเราไม่ได้กระทำกันเลย ท่านเสกสรรขึ้นตามใจของท่านเอง
9. เพราะเขาทั้งหลายต้องการที่จะให้เราตกใจคิดว่า มือของเขาจะผละจากงานไปเสีย และงานจะได้ไม่สำเร็จ แต่ข้าแต่พระเจ้า บัดนี้ขอพระองค์ทรงเสริมกำลังมือของข้าพระองค์
10. และข้าพเจ้าเข้าไปในเรือนของเซไมอาห์ บุตรชายเดไลยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมเหทาเบล ผู้ที่เก็บตัวอยู่ เขาพูดว่าให้เราไปพบกันในพระนิเวศของพระเจ้าในพระวิหาร ให้เราปิดประตูพระวิหารเสีย เพราะเขาทั้งหลายจะมาฆ่าท่าน เวลากลางคืนเขาจะมาฆ่าท่านเสีย
11. แต่ข้าพเจ้าว่า คนอย่างข้าพเจ้าจะหนีหรือ และคนอย่างข้าพเจ้าจะเข้าไปอยู่ในพระวิหารเพื่อช่วยชีวิตให้รอดได้หรือ ข้าพเจ้าจะไม่เข้าไป
12. และดูเถิด ข้าพเจ้าเข้าใจและเห็นว่า พระเจ้ามิได้ทรงใช้เขา แต่เขาได้พยากรณ์ใส่ร้ายข้าพเจ้า เพราะโทปืออาร์และสันบาลัทได้จ้างเขา
13. เขาทั้งสองได้จ้างเขามาด้วยหวังจะให้ข้าพเจ้ากลัวแล้วกระทำเช่นนั้น จะได้บาปและเขาจะมีเรื่องป้ายร้ายข้าพเจ้าเพื่อจะเยาะเย้ยข้าพเจ้า
14. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงระลึกถึงโทปืออาร์และสันบาลัทตามสิ่งเหล่านี้ที่เราได้กระทำ ทั้งโนอัดยาร์ห์หญิงผู้พยากรณ์และผู้พยากรณ์อื่นๆซึ่งต้องการให้ข้าพระองค์กลัว
15. กำแพงจึงสำเร็จในวันที่สิบห้าเดือนเอลูล ในห้าสิบสองวัน
16. และอยู่มาเมื่อศัตรูทั้งสิ้นของเราทั้งหลายได้ยืนยัน และเมื่อประชาชาติทั้งปวงรอบเราก็เห็นแล้ว เขาก็น้อยเนื้อต่ำใจ เพราะเขาทั้งหลายยังรู้อ่างานนี้ที่ได้สำเร็จไปก็ด้วยพระเจ้าของเราทรงช่วยเหลือ

17. ยิ่งกว่านั้นอีก ในครั้งนั้นขุนนางทั้งหลายของยูดาห์ก็ได้ส่งจดหมายหลายฉบับไปถึงโทบียาห์ และจดหมายของโทบียาห์ก็มาถึงเขา
18. เพราะมีหลายคนในยูดาห์ได้ผูกพันกับเขาไว้ด้วยคำปฏิญาณ เพราะเขาเป็นบุตรเขยของเซคานิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาราห์ และโยฮานันบุตรชายของเขาก็ได้รับบุตรสาวของเมซูลลาม ผู้เป็นบุตรชายเบเรคิยาห์เป็นภรรยาของตน
19. เขาทั้งหลายพูดถึงความดีของโทบียาห์ต่อหน้าข้าพเจ้าด้วย และรายงานคำของข้าพเจ้าไปให้เขา และโทบียาห์ก็ได้ส่งจดหมายมาให้ข้าพเจ้า เพื่อให้กลัว

บทที่ 7

1. ต่อมาเมื่อสร้างกำแพงเสร็จ ข้าพเจ้าก็ตั้งบานประตู และผู้เฝ้าประตู นักร้องเพลง และแต่งตั้งคนเลวีไว้
2. ข้าพเจ้ามอบให้ฮานานีพี่น้องของข้าพเจ้า และฮานันยาห์ผู้ดูแลสำนักพระราชวังเป็นผู้รับผิดชอบกรุงเยรูซาเล็ม เพราะเขาเป็นคนสัตย์ซื่อและยำเกรงพระเจ้ามากกว่าคนอื่น ๆ
3. ข้าพเจ้าพูดกับพวกเขาว่า อย่าให้ประตูเมืองเยรูซาเล็มเปิดจนกว่าแดดจะร้อน และเมื่อเขายืนเฝ้ายามอยู่ ก็ให้ปิดและเอาดาลกันไว้ จงแต่งตั้งยามจากชาวเยรูซาเล็ม ต่างก็ประจำที่ของเขา และต่างก็เฝ้ายามตรงข้ามเรือนของเขา
4. เมืองนั้นกว้างและใหญ่ แต่คนภายในน้อย และบ้านช่องก็ยังไม่ได้สร้าง
5. แล้วพระเจ้าทรงดลใจข้าพเจ้าให้เรียกชุมนุมพวกขุนนาง และเจ้าหน้าที่และประชาชนเพื่อจะขึ้นทะเบียนสำมะโนครัวเชื้อสาย ข้าพเจ้าพบหนังสือสำมะโนครัวเชื้อสายของคนที่ขึ้นมาครั้งก่อน ข้าพเจ้าเห็นเขียนไว้ว่า
6. ต่อไปนี้ เป็นประชาชนแห่งมณฑลที่ขึ้นมาจากการเป็นเชลยในพวกที่ถูกกวาดไป ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้กวาดไป เขาทั้งหลายกลับมายังเยรูซาเล็มและยูดาห์ ต่างกลับยังหัวเมืองของตน
7. เขาทั้งหลายที่กลับมา กับเศรุบบาเบล เยชูอา เนหะมียะ อาซารียาห์ ราอามิยาห์ นาหะมานี โมรเดคัย บิลชาน มิสเปเรท บิกวัย เนฮูม บาอานาห์ จำนวนผู้ชายของประชาชนอิสราเอลคือ
8. คนปาโรซ สองพันหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองคน
9. คนเซฟาธียาห์ สามร้อยเจ็ดสิบสองคน
10. คนอาราห์ หกร้อยห้าสิบสองคน
11. คนปาห์ทโมอับ คือลูกหลานของเยชูอาและโยอาบ สองพันแปดร้อยสิบแปดคน
12. คนเอลาม หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน
13. คนศัทธู แปดร้อยสี่สิบห้าคน
14. คนศักคัย เจ็ดร้อยหกสิบคน
15. คนบิบนุย หกร้อยสี่สิบแปดคน
16. คนบาบัย หกร้อยยี่สิบแปดคน
17. คนอัสกาต สองพันสามร้อยยี่สิบสองคน
18. คนอาโดนีดัม หกร้อยหกสิบเจ็ดคน
19. คนบิกวัย สองพันหกสิบเจ็ดคน
20. คนอาดีน หกร้อยห้าสิบห้าคน
21. คนอาเทอร์ของเฮเซคียาห์ เก้าสิบแปดคน
22. คนฮาซุม สามร้อยยี่สิบแปดคน
23. คนเบไซ สามร้อยยี่สิบสี่คน
24. คนฮาริฟ หนึ่งร้อยสิบสองคน
25. คนกิเบโอน เก้าสิบห้าคน

26. คนชาวเบธเลเฮมและเนโทฟาห์ หนึ่งร้อยแปดสิบแปดคน
27. คนชาวอานาโธท หนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน
28. คนชาวเบธอัสมาวेत สี่สิบสองคน
29. คนชาวคีรียาทยเออาริม เคฟีราห์ และเบเอโรท เจ็ดร้อยสี่สิบสามคน
30. คนชาวรามาห์ และเกบา หกร้อยยี่สิบเอ็ดคน
31. คนชาวมิคมาส หนึ่งร้อยยี่สิบสองคน
32. คนชาวเบธเอลและอัย หนึ่งร้อยยี่สิบสามคน
33. คนชาวเนโบอิกแห่งหนึ่ง ห้าสิบสองคน
34. คนเอลามอีกคนหนึ่ง หนึ่งพันสองร้อยห้าสิบสี่คน
35. คนฮาริม สามร้อยยี่สิบคน
36. คนชาวเยรีโค สามร้อยสี่สิบห้าคน
37. คนชาวโลด ชาวฮาดิต และชาวโอโน เจ็ดร้อยยี่สิบเอ็ดคน
38. คนชาวเสนาอาห์ สามพันเก้าร้อยสามสิบคน
39. บรรดาปุโรหิต คนเยดาياهو คือวงศ์วานของเยชูอา เก้าร้อยเจ็ดสิบสามคน
40. คนอิมเมอร์ หนึ่งพันห้าสิบสองคน
41. คนปาซเซอร์ หนึ่งพันสองร้อยสี่สิบเจ็ดคน
42. คนฮาริม หนึ่งพันสิบเจ็ดคน
43. คนเลวี คือคนเยชูอาคือ ของซัดมีเอล และของคนโฮเดวาร์ห์ เจ็ดสิบสี่คน
44. บรรดานักร้องคือ คนอาสาฟ หนึ่งร้อยสี่สิบแปดคน
45. คนเฝ้าประตูคือ คนซัลลุม คนอาเทอร์ คนทัลโมน คนอักซูป คนฮาทิธา คนไซบัย หนึ่งร้อยสามสิบแปดคน
46. คนใช้ประจำพระวิหารคือ คนเศียหะ คนฮาสุฟา คนทับบาโอท
47. คนเคโรส คนสืออา คนพาโดน
48. คนเลบานา คนฮากาบา คนซัลมัย
49. คนฮานัน คนกิดเดล คนกาฮาร์
50. คนเรออาياهو คนเรซัน คนเนโคดา
51. คนกัสซาม คนอุสซาร์ห์ คนปาเสอาห์
52. คนเบสัย คนเมอูนิม คนเนฟิซิม
53. คนบักนุก คนฮาคุฟา คนฮารฮูร
54. คนบัสลัท คนเมหิดา คนฮารซา
55. คนบารโซส คนสิเสรา คนเทมาห์
56. คนเนซียาห์ คนฮาทิฟา

57. ลูกหลานผู้รับใช้ของชาโลมอน คนโสทัย คนโสเฟเรท คนเปรีดา
58. คนยาอาลา คนดาร์โคน คนกิดเดล
59. คนเซฟาทิยาห์ คนฮัทธิล คนโปเคเรทแห่งซาบาอิม คนอาโมน
60. คนใช้ประจำพระวิหารทั้งสิ้น และลูกหลานแห่งข้าราชการของชาโลมอน มีสามร้อยเก้าสิบสองคน
61. ต่อไปนี้ เป็นบรรดาคนที่ขึ้นมาจากเทลเมลัท เทลฮารซา เครูบ อัลดอน และอิมเมอร์ แต่เขาพิสูจน์เรื่องบรรพบุรุษของเขาหรือเชื้อสายของเขาไม่ได้ว่าเขาเป็นคนอิสราเอลหรือไม่
62. คือคนเดลายาห์ คนโทปืออาห์ คนเนโคดา หกร้อยสี่สิบสองคน
63. จากบรรดาปุโรหิตด้วยคือ คนฮาบายาห์ คนฮักโซส คนบารซิลลัย ผู้มีภรรยาคนหนึ่งเป็นบุตรสาวของบารซิลลัย คนกิเลอาด จึงได้ชื่อตามนั้น
64. คนเหล่านี้หากการลงทะเบียนของเขาในทะเบียนสำมะโนครัวเชื้อสาย แต่หาไม่พบ จึงถือว่าเป็นมลทิน และถูกตัดออกจากตำแหน่งปุโรหิต
65. ผู้ว่าราชการเมืองสั่งเขามิให้รับอาหารบริสุทธ์ที่สุด จนกว่าจะมีปุโรหิตที่จะปรึกษากับอูร์ิมและทุมมีมเสียก่อน
66. ชุมชนทุกคนทั้งหมดด้วยกันมีสี่หมื่นสองพันสามร้อยหกสิบคน
67. นอกเหนือจากคนใช้ชายหญิงของเขา ซึ่งมีอยู่เจ็ดพันสามร้อยสามสิบเจ็ดคน และเขามีนักร้องสองร้อยสี่สิบห้าคน ทั้งชายและหญิง
68. ม้าของเขามีเจ็ดร้อยสามสิบหกตัว ล่อของเขามีสองร้อยสี่สิบห้าตัว
69. อูฐของเขามีสี่ร้อยสามสิบห้าตัว และลาของเขามีหกพันเจ็ดร้อยยี่สิบตัว
70. ประมุขของบรรพบุรุษบางคนได้ถวายให้แก่งาน ผู้ว่าราชการถวายเข้าพระคลังเป็นทองคำหนึ่งพันดารีค ซามห่าสิบลูก เสือปุโรหิตห้าร้อยสามสิบตัว
71. และประมุขของบรรพบุรุษบางคนถวายให้แก่งาน เป็นทองคำสองหมื่นดารีค เงินสองพันสองร้อยมาเน
72. และสิ่งที่ประชาชนส่วนที่เหลือถวายนั้น มีทองคำสองหมื่นดารีค เงินสองพันมาเน และเสือดุโรหิตหกสิบเจ็ดตัว
73. ดังนั้นบรรดาปุโรหิต คนเลวี คนเฝ้าประตู นักร้อง ประชาชนบางคน คนใช้ประจำพระวิหาร และคนอิสราเอลทั้งปวงอาศัยอยู่ในหัวเมืองของตน เมื่อถึงเดือนที่เจ็ด คนอิสราเอลอยู่ในหัวเมืองของเขาทั้งหลาย

บทที่ 8

1. ประชาชนทั้งปวงได้ชุมนุมพร้อมหน้ากันที่ถนนซึ่งอยู่หน้าประตูน้ำ และเขาบอกเอสราธรรมาจารย์ให้นำหนังสือพระราชบัญญัติของโมเสส ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแก่อิสราเอลนั้นมา
2. เอสราปุโรหิตได้นำพระราชบัญญัติมาหน้าชุมนุมชน ทั้งชายและหญิง และบรรดาผู้ที่ฟังเข้าใจได้ ณ วันต้นของเดือนที่เจ็ด
3. และท่านหันหน้าไปทางถนนซึ่งอยู่หน้าประตูน้ำ อ่านตั้งแต่เช้าตรู่จนถึงเที่ยงวัน ต่อหน้าผู้ชายผู้หญิงกับบรรดาผู้ที่ฟังเข้าใจได้ และประชาชนก็ตะแคงหูฟังหนังสือพระราชบัญญัติ
4. เอสราธรรมาจารย์ยืนอยู่บนแท่นไม้ ซึ่งเขาทำไว้เพื่อการนี้ ข้างๆท่านมีมัทธิยาห์ เซมา อานายาห์ อูรีอาห์ ฮิลคิยาห์ และมาอาสอาห์ยืนอยู่ข้างขวามือของท่าน กับมีเปดายาห์ มิซาเอล มัลคิยาห์ ฮาซุม ฮัซบัดดานาห์ เศคาริยาห์และเมซูลลามอยู่ข้างซ้ายมือของท่าน
5. และเอสราได้เปิดหนังสือต่อสายตาของประชาชนทั้งปวง (เพราะท่านอยู่สูงกว่าประชาชนทั้งปวงนั้น) เมื่อท่านเปิดหนังสือประชาชนทั้งหมดก็ยืนขึ้น
6. เอสราสรรเสริญพระเยโฮวาห์ พระเจ้าใหญ่ยิ่ง และประชาชนทั้งปวงตอบว่า เอเมน เอเมน พร้อมกับยกมือขึ้น และเขาทั้งหลายโน้มตัวลงนมัสการพระเยโฮวาห์ ชบหน้าลงถึงดิน
7. อหนึ่งเยซุอา บานี เซเรบิยาห์ ยามีน อักซูป ชับเบธัย โฮดิยาห์ มาอาเสอาห์ เคลิทา อาซาริยาห์ โยซาบาด ฮานัน เปไลยาห์และพวกคนเลวี ได้ช่วยประชาชนให้เข้าใจพระราชบัญญัติ ฝ่ายประชาชนก็ยังอยู่ในที่ของตน
8. และเขาทั้งหลายอ่านจากหนังสือ จากพระราชบัญญัติของพระเจ้าเป็นตอนๆ และเขาก็แปลความ ประชาชนจึงเข้าใจข้อความที่อ่านนั้น
9. และเนหะมีย์ที่เป็นผู้ว่าราชการ และเอสราปุโรหิตและธรรมาจารย์ และคนเลวีผู้สอนประชาชน ได้พูดกับประชาชนทั้งปวงว่า วันนี้เป็นวันบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย อย่าคร่ำครวญหรือร้องไห้ เพราะประชาชนได้ร้องไห้เมื่อเขาได้ยินถ้อยคำของพระราชบัญญัติ
10. แล้วท่านพูดกับเขาทั้งหลายว่า ไปเถิด ไปรับประทานไขมัน และดื่มน้ำหวาน และส่งส่วนอาหารไปให้คนที่ไม่มีอะไรเตรียมไว้ เพราะว่าวันนี้เป็นวันบริสุทธิ์แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา อย่าโศกเศร้าเลย เพราะความชื่นบานของตบในพระเยโฮวาห์เป็นกำลังของท่าน
11. บรรดาคนเลวีจึงให้ประชาชนทั้งปวงเจียบ กล่าวว่า จงนิ่งเสีย เพราะวันนี้เป็นวันบริสุทธิ์ อย่าทุกข์โศกเลย
12. และประชาชนทั้งปวงจึงไปกินและดื่มและส่งส่วนอาหาร เปรมปรีดิ์กันเป็นที่ยิ่ง เพราะเขาทั้งหลายเข้าใจถ้อยคำซึ่งประกาศให้เขาฟังนั้น
13. ณ วันที่สอง ประมุขของบรรพบุรุษแห่งประชาชนทั้งปวง พร้อมกับบรรดาปุโรหิตและคนเลวีมาหาเอสราธรรมาจารย์พร้อมกัน เพื่อจะศึกษาถ้อยคำของพระราชบัญญัติ
14. และเขาเห็นเขียนไว้ในพระราชบัญญัติว่า พระเยโฮวาห์ได้ทรงบัญชาโดยทางโมเสสว่า ประชาชนอิสราเอลควรจะอยู่เพียงระหว่างเทศกาลเลี้ยงในเดือนที่เจ็ด

15. และเขาควรจะประกาศและป่าวร้องในหัวเมืองทั้งปวง และในเยรูซาเล็มว่า จงออกไปที่ภูเขา และนำกิ่งมะกอกเทศ กิ่งไม้สน กิ่งต้นน้ำมันเขียว ไบอินทผลัม และกิ่งไม้ใบดกอื่นๆ เพื่อทำเพิง ดังที่ได้เขียนไว้
16. ประชาชนจึงออกไป เอากิ่งไม้เหล่านั้นมาและทำเพิงสำหรับตัวต่างอยู่บนหลังคาบ้านของตน และตามลานบ้านของตน และในลานพระนิเวศของพระเจ้า และในถนนที่ประตูน้ำ และในถนนที่ประตูเอฟราอิม
17. และชุมนุมชนทั้งปวง ผู้ได้กลับมาจากการเป็นเชลยได้ทำเพิงและพักอยู่ในเพิง เขามีความเปรมปรีดิ์ยิ่งนัก เพราะตั้งแต่สมัยของเยชูอาบุตรชายชูนาจนถึงวันนั้นประชาชนอิสราเอลไม่ได้กระทำเลย
18. และทุกวันท่านอ่านจากหนังสือพระราชบัญญัติของพระเจ้า ตั้งแต่วันแรกจนวันสุดท้าย เขาถือเทศกาลเลี้ยงอยู่เจ็ดวัน และในวันที่แปดมีการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ตามระเบียบปฏิบัติ

บทที่ 9

1. ในวันที่สี่สิบสี่เดือนนี้ ประชาชนอิสราเอลได้ชุมนุมกันถืออดอาหาร และนุ่งห่มผ้ากระสอบ และเอาดินใส่ศีรษะ
2. และเชื้อสายของอิสราเอลได้แยกตนออกจากชนต่างชาติทั้งปวง และยื่นสารภาพบาปของตน และสารภาพความชั่วช้าแห่งบรรพบุรุษของเขา
3. และเขาลุกขึ้นในที่ของเขา และอ่านหนังสือพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาอยู่สามชั่วโมง อีกสามชั่วโมงเขาสารภาพและนมัสการพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย
4. เยชูอา บานี ชัดมีเอล เซบานียาห์ บุนนี เซเรมียาห์ บานีและเคนานี คนเลวี ได้ยืนขึ้นที่บันได และเขาได้ร้องด้วยเสียงดังต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา
5. แล้วคนเลวี เยชูอา ชัดมีเอล บานี ฮาซันนียาห์ เซเรมียาห์ โฮตียาห์ เซบานียาห์ และเปธาหิยาห์ กล่าวว่า จงยืนขึ้นและสรรเสริญพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลายตั้งแต่นี้วันตรีกาลจนวันตรีกาล สาธุการแด่พระนามอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ ซึ่งยิ่งใหญ่เหนือการโมทนาและการสรรเสริญทั้งปวง
6. พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระองค์องค์เดียว พระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ ฟ้าสวรรค์อันสูงสุดพร้อมกับบริวารทั้งสิ้นของฟ้าสวรรค์นั้น แผ่นดินโลกและบรรดาสิ่งที่อยู่ในนั้น ทะเลและบรรดาสิ่งที่อยู่ในนั้น และพระองค์ทรงรักษาสิ่งทั้งปวงเหล่านั้นไว้ และบริวารของฟ้าสวรรค์ได้นมัสการพระองค์
7. พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าผู้ทรงเลือกอับราม และทรงนำท่านออกมาจากเมืองเออร์แห่งประเทศเคลเดีย และทรงประทานนามท่านว่าอับราฮัม
8. และพระองค์ทรงเห็นว่าน้ำใจของท่านสัตย์ซื่อต่อพระพักตร์พระองค์ และพระองค์ได้ทรงกระทำพันธสัญญากับท่าน ที่จะประทานแผ่นดินของคนคานาอัน คนฮิตไทต์ คนอามอไรต์ คนเปอร์สซี คนเยบุส และคนเกอร์กาซีให้แก่เชื้อสายของท่าน และพระองค์ทรงกระทำให้คำตรัสของพระองค์สำเร็จ เพราะพระองค์ชอบธรรม
9. และพระองค์ทอดพระเนตรความทุกข์ใจของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ในอียิปต์ และฟังเสียงร้องทุกข์ของเขาทั้งหลายที่ทะเลแดง
10. และพระองค์ทรงกระทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ผู้ฟาโรห์และข้าราชการทั้งสิ้น และต่อประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินของฟาโรห์ เพราะพระองค์ทรงทราบว่าเขาทั้งหลายได้ประพฤติอย่างหยิ่งโสต่อบรรพบุรุษของข้าพระองค์ และพระนามของพระองค์ก็ลือไป ดังทุกวันนี้
11. และพระองค์ได้ทรงแยกทะเลต่อหน้าเขาทั้งหลาย เขาจึงเดินไปกลางทะเลบนดินแห้ง และพระองค์ได้ทรงเหวี่ยงผู้ข่มเหงเขาทั้งหลายลงในที่ลึกอย่างกับทรงเหวี่ยงหินลงไปในมหาสมุทร
12. ยิ่งกว่านั้นอีก พระองค์ทรงนำเขาในกลางวันด้วยเสาเมฆและในกลางคืนด้วยเสาเพลิง เพื่อให้แสงแก่เขาในทางที่เขาควรจะไป
13. พระองค์เสด็จลงมาบนภูเขาซีนายและตรัสกับเขาจากฟ้าสวรรค์ และประทานคำตัดสินอันชอบ และพระราชบัญญัติที่แก่ กฎเกณฑ์และพระบัญญัติที่ดีแก่เขา
14. และพระองค์ทรงให้เขาทราบถึงวันสะบาโตบริสุทธิ์ของพระองค์ และทรงบัญญัติข้อบังคับ กฎเกณฑ์และพระราช

บัญญัติทางโมเสสผู้รับใช้ของพระองค์

15. พระองค์ประทานอาหารแก่เขาจากฟ้าสวรรค์แก้ความหิว และทรงนำน้ำออกมาจากศิลาให้เขาแก้กระหาย และพระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าจะให้เขาเข้าไปยึดแผ่นดินซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณว่าจะประทานให้เขา
16. แต่เขาทั้งหลาย คือบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายได้ประพฤติอย่างหยิ่งยโส และแข็งคอของเขาเสีย มิได้เชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์
17. เขาทั้งหลายปฏิเสธไม่เชื่อฟัง และไม่เอาใจใส่ในการมหัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรงประกอบขึ้นท่ามกลางเขา แต่เขาแข็งคอของเขา และในการกบฏนั้นได้แต่งตั้งหัวหน้าเพื่อจะกลับไปสู่ความเป็นทาสเขา แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าพร้อมที่จะทรงให้อภัย มีพระทัยเมตตาและกรุณา ทรงพระพิโรธซ้ำ และทรงอุทรมด้วยความเมตตา และมีได้ทรงละทิ้งเขาทั้งหลาย
18. แม้ว่าเขาทั้งหลายได้สร้างรูปวัวหล่อไว้สำหรับตัวและกล่าวว่า 'นี่คือพระเจ้าของเรา' ผู้ทรงนำเจ้าขึ้นมาจากอียิปต์ และได้กระทำการหมิ่นประมาทอย่างใหญ่หลวง
19. ด้วยพระกรุณาซับซ้อนของพระองค์ พระองค์ก็ได้ทรงละทิ้งเขาในถิ่นทุรกันดาร เสาเมฆซึ่งนำเขาในกลางวัน มิได้พราวจากเขาไป หรือเสาเพลิงในกลางคืนซึ่งให้แสงแก่เขาตามทางซึ่งเขาควรจะไปก็มิได้ขาดไป
20. พระองค์ประทานพระวิญญูญาณอันประเสริฐให้สั่งสอนเขา และมีได้ทรงยับยั้งมานานของพระองค์เสียจากปากของเขาทั้งหลาย และประทานน้ำแก้กระหายของเขา
21. เออ พระองค์ทรงชูปะเหลียงเขาทั้งหลายในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี และเขามิได้ขาดสิ่งใดเลย เสื้อผ้าของเขาไม่ขาดวิ่น และเท้าของเขามิได้บวม
22. และยิ่งกว่านั้นอีก พระองค์ทรงมอบราชอาณาจักรและชนชาติทั้งหลายแก่เขา และทรงปันให้เขาตามเขตแดน เขาจึงได้ยึดแผ่นดินแห่งสิโหน และแผ่นดินของกษัตริย์แห่งเมืองเฮชบอน และแผ่นดินของโอกษัตริย์แห่งเมืองบาซาน
23. พระองค์ทรงทวีสูกหลานของเขาอย่างดวงดาวแห่งฟ้าสวรรค์ และพระองค์ทรงนำเขาเข้าไปในแผ่นดิน ซึ่งพระองค์ตรัสสัญญาไว้กับบรรพบุรุษของเขาให้เข้าไปยึดนั้น
24. ลูกหลานเหล่านั้นจึงเข้าไปและยึดแผ่นดินนั้น พระองค์ทรงปราบปรามชาวแผ่นดินนั้น คือคนคานาอันให้พินาศ เขา และทรงมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของเขา พร้อมกับกษัตริย์และชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินนั้น ให้ได้กระทำแก่คนเหล่านั้นตามชอบใจเขา
25. และเขาจึงเข้ายึดหัวเมืองที่มีป้อม และแผ่นดินอุดม และถือกรรมสิทธิ์เรือนซึ่งเต็มด้วยของดีทั้งปวง ทั้งที่ขังน้ำซึ่งสกัดไว้ สวนองุ่น สวนมะกอกเทศ และต้นผลไม้มากมาย เขาจึงได้กินอิ่มจนอ้วน และปีติยินดีในพระคุณยิ่งของพระองค์
26. ถึงกระนั้นก็ดี เขาไม่เชื่อฟังและได้กบฏต่อพระองค์ เหวี่ยงพระราชบัญญัติของพระองค์ไว้เบื้องหลัง และได้ฆ่าผู้พยากรณ์ของพระองค์ ผู้ซึ่งได้ตักเตือนเขาเพื่อให้เขากลับมาหาพระองค์ และเขากระทำการหมิ่นประมาทอย่างใหญ่หลวง

27. เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงมอบเขาไว้ในมือศัตรูของเขา ผู้ซึ่งกระทำให้เขาทนทุกข์และในเวลาแห่งการทนทุกข์ของเขานั้น เขาร้องทูลต่อพระองค์ และพระองค์ทรงฟังเขาจากฟ้าสวรรค์ พระองค์ได้ประทานบรรดาผู้ช่วยแก่เขา ผู้ได้ช่วยเขาให้พ้นจากมือศัตรูของเขาตามพระกรุณาชั้นชั้นของพระองค์
28. แต่เมื่อเขาพักสงบแล้ว เขาก็กระทำความชั่วต่อพระพักตร์พระองค์อีก พระองค์จึงทรงสละเขาไว้ในมือศัตรูของเขา ศัตรูจึงได้ปกครองเขา ถึงกระนั้นเมื่อเขาหันมาร้องทูลต่อพระองค์ พระองค์ทรงฟังเขาจากฟ้าสวรรค์ และพระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นหลายครั้งหลายหน ตามพระกรุณาของพระองค์
29. และพระองค์ทรงตักเตือนเขา เพื่อว่าจะทรงหันเขาให้กลับมาสู่พระราชบัญญัติของพระองค์ แต่เขาก็ยังประพฤติอย่างเยอหยิ่งอวดดี ไม่ยอมเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ แต่ได้กระทำความผิดต่อคำตักเตือนของพระองค์ (อันเป็นข้อปฏิบัติซึ่งมนุษย์จะดำรงชีพอยู่ได้) และได้หันปาดื้อและคอแข็งเข้าสู่และมิได้เชื่อฟัง
30. พระองค์ทรงอดทนกับเขาอยู่หลายปี และทรงเตือนเขาด้วยพระวิญญูญาณของพระองค์ทางผู้พยากรณ์ของพระองค์ เขาก็ยังไม่เจ็ยหูฟัง เพราะฉะนั้นพระองค์จึงทรงมอบเขาไว้ในมือของชนชาติทั้งหลายแห่งแผ่นดินนั้น
31. ถึงกระนั้นด้วยพระกรุณาชั้นชั้นของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงกระทำให้เขาพิเนาศหรือละทิ้งเขาเสีย เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระเมตตาและพระกรุณา
32. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ซึ่งเป็นพระเจ้าใหญ่ยิ่ง ทรงฤทธิ์และน่าเกรงกลัว ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความเมตตา ฉะนั้นบัดนี้ขอพระองค์อย่าทรงเห็นว่าความทุกข์ยากลำบากทั้งสิ้นนั้นเป็นแต่สิ่งเล็กน้อยซึ่งบังเกิดขึ้นกับข้าพระองค์ทั้งหลาย กับบรรดากษัตริย์ของข้าพระองค์ กับบรรดาเจ้านาย บรรดาปุโรหิต บรรดาผู้พยากรณ์ บรรพบุรุษ และชนชาติของพระองค์ทั้งสิ้น ตั้งแต่สมัยกษัตริย์อัสซีเรีย จนถึงวันนี้
33. แต่ในบรรดาสิ่งที่เกิดขึ้นแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ยุติธรรม เพราะพระองค์ทรงประกอบกิจอย่างเที่ยงตรง แต่ข้าพระองค์ทั้งหลายประพฤติอย่างชั่วร้าย
34. บรรดากษัตริย์ เจ้านาย ปุโรหิต และบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย มิได้รักษาพระราชบัญญัติของพระองค์ หรือเชื่อฟังพระบัญญัติของพระองค์ และพระโอวาทของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงเตือนเขา
35. เพราะเขาทั้งหลายมิได้ปรนนิบัติพระองค์ในราชอาณาจักรของเขา ในพระคุณยิ่งของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงประทานแก่เขา และในแผ่นดินที่ใหญ่อุดมซึ่งพระองค์ทรงยกให้แก่เขา และเขามีได้หันกลับจากการชั่วร้ายของเขา
36. ดูเถิด วันนี้ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นทาสในแผ่นดินที่พระองค์ประทานแก่บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย เพื่อให้ได้รับประทานพืชผลกับของอันดีของมัน ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นทาสในแผ่นดินนั้น
37. และผลิตผลอันมากมายของแผ่นดินนั้นก็ตกแก่กษัตริย์ผู้ที่พระองค์ทรงตั้งไว้เหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย ด้วยเหตุบาปของข้าพระองค์ทั้งหลาย เขาทั้งหลายมีอำนาจเหนือร่างกาย และเหนือฝูงสัตว์ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ตามความพอใจของเขาทั้งหลาย และข้าพระองค์ทั้งหลายทุกข์หนัก
38. เหตุบรรดาสิ่งเหล่านี้เราทั้งหลายจึงกระทำพันธสัญญามั่นคงและบันทึกไว้ เจ้านาย คนเลวีและปุโรหิตของเราทั้งหลายจึงประทับตราของเขาไว้

บทที่ 10

1. บรรดาผู้ที่ประทับตราของเขาไว้คือ เนหะมีย์ผู้ว่าราชการ ผู้เป็นบุตรชายฮาคาเลียห์ เศเดคียาห์
2. เสโรอาห์ อาซาริยาห์ เยเรมีย์
3. ปาซเซอร์ อามาริยาห์ มัลคิยาห์
4. ฮัทธัช เซบานิยาห์ มัลลุก
5. ฮาริม เมเรโมท โอบาดีห์
6. ดาเนียล กินเนโธน บารุก
7. เมซูลลาม อาบิยาห์ มียามิน
8. มาอาซิยาห์ บิลกัย เซไมอาห์ คนเหล่านี้เป็นปุโรหิต
9. และคนเลวีคือ เยชูอาผู้เป็นบุตรชายอาซันยาห์ บินนุยลูกหลานเฮนาดัด ชัดมีเอล
10. และพี่น้องของเขา เซบานิยาห์ โฮดียาห์ เคลิทา เปไลยาห์ ฮานัน
11. มีคา เรโอบ ฮาซาบิยาห์
12. ศักเกอร์ เซเรบิยาห์ เซบานิยาห์
13. โฮดียาห์ บานี เบนินู
14. บรรดาหัวหน้าของประชาชนคือ ปาโรส ปาห์ทโมอับ เอลาม ศักฐ บานี
15. บุนนี อัสกาด เบบัย
16. อาโดเนียห์ บิกวัย อาติน
17. อาเทอร์ เฮเซคิยาห์ อัสซัวร์
18. โฮดียาห์ ฮาซุม เปไซ
19. ฮาริฟ อานาโธท เนบัย
20. มักปีอาช เมซูลลาม เฮซีร์
21. เมเซซาเบล ศาโดก ยาดดูวา
22. เป-ลาทียาห์ ฮานัน อานายาห์
23. โฮเซยา ฮานันยาห์ หัสซุบ
24. ฮัลโลเฮช ปิลหา โชเบก
25. เรฮูม ฮาซันนาห์ มาอาเสอาห์
26. อาหิอาห์ ฮานัน อานัน
27. มัลลุก ฮาริม บาอานาห์
28. ส่วนประชาชนนอกนั้น บรรดาปุโรหิต คนเลวี คนเฝ้าประตู นักร้อง คนใช้ประจำพระวิหาร และคนทั้งปวงผู้ได้แยกตัวออกจากชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินเหล่านั้นมาถือพระราชบัญญัติของพระเจ้า ทั้งภรรยาของเขา บุตรชาย บุตรสาวของเขา และคนทั้งปวงผู้มีความรู้และความเข้าใจ

29. ได้สมทบกับพี่น้องของเขา กับขุนนางของเขา ได้เข้าในการสถาปนาและในการปฏิญาณที่จะดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระเจ้า ซึ่งทรงมอบไว้ทางโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า และที่จะปฏิบัติและกระทำตามพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และตามคำตัดสินและกฎเกณฑ์ของพระองค์
30. และที่เราทั้งหลายจะไม่ยกบุตรสาวของเราให้แก่ชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินนั้น และไม่รับบุตรสาวของเขาทั้งหลายให้แก่บุตรชายของเรา
31. และถ้าชนชาติทั้งหลายของแผ่นดินนั้นนำเครื่องใช้หรือข้าวอย่างใดๆมาขายในวันสะบาโต เราจะไม่ซื้อจากเขาในวันสะบาโตหรือในวันบริสุทธิ และเราจะไม่เก็บผลของปีที่เจ็ด และไม่เก็บหนี้สินทุกอย่าง
32. และเราทั้งหลายกำหนดไว้ว่าจะให้คิดกับตัวเราเป็นรายปีให้เสียคนละจำนวนหนึ่งส่วนสามเซเชล เพื่อการปรนนิบัติในพระนิเวศของพระเจ้าของเรา
33. คือให้เป็นราคาขนมอบหน้าพระพักตร์ รัญญูบูชาเนื่องนิตย์ เครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์ สำหรับสะบาโตต่างๆ วันขึ้นหนึ่งค่ำ เทศกาลกำหนดต่างๆ สิ่งของบริสุทธิ และเครื่องบูชาไถ่บาปเพื่อทำการลบมลทินบาปของพวกอิสราเอลสำหรับงานทุกอย่างในพระนิเวศของพระเจ้าของเราทั้งหลาย
34. เราได้จับสลากด้วย คือบรรดาปุโรหิต คนเลวี และประชาชนทั้งหลายเพื่อเอาฟืนถวายเป็นเครื่องบูชา นำเข้ามาในพระนิเวศของพระเจ้าของเรา ตามเรือนบรรพบุรุษของเรา ตามเวลาที่กำหนดเป็นปีๆไป เพื่อเผาบนแท่นบูชาแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติ
35. และเพื่อนำผลแรกแห่งที่ดินของเรา และผลแรกของผลต้นไม้ทั้งสิ้นทุกปี มายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
36. และจะนำบุตรชายหัวปี และสัตว์หัวปีของเรา ตามที่บันทึกไว้ในพระราชบัญญัติ และลูกหัวปีแห่งฝูงวัว และฝูงแพะแกะของเรามายังพระนิเวศของพระเจ้าของเรา ยังปุโรหิตผู้ปรนนิบัติอยู่ในพระนิเวศแห่งพระเจ้าของเรา
37. และที่จะนำยอดแป้งเปียกของเรา สิ่งบริจาศของเรา ผลไม้ของต้นไม้ทุกต้น น้ำมันและน้ำมัน มายังบรรดาปุโรหิต มายังห้องพระนิเวศของพระเจ้าของเรา และที่จะนำสิบชักหนึ่งจากแผ่นดินของเรามาให้คนเลวี เพราะคนเลวีเป็นผู้เก็บสิบชักหนึ่งแห่งงานของเราจากหัวเมืองชนบททั้งสิ้นของเรา
38. และปุโรหิต ลูกหลานของอาโรน จะอยู่กับคนเลวีเมื่อคนเลวีได้รับสิบชักหนึ่ง และคนเลวีจะนำสิบชักหนึ่งของสิบชักหนึ่งมายังพระนิเวศของพระเจ้าของเรา มายังห้อง ยังคงล้างพัสด
39. เพราะประชาชนอิสราเอลและคนเลวีจะนำส่วนบริจาศคือ ข้าว น้ำมันใหม่และน้ำมัน มายังห้องซึ่งเป็นที่เก็บเครื่องใช้ของสถานบริสุทธิ และที่อยู่ของปุโรหิตผู้ปรนนิบัติ และคนเฝ้าประตู และนักร้อง เราจะไม่เพิกเฉยต่อพระนิเวศของพระเจ้าของเรา

1. พวกประมุขของประชาชนอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม และประชาชนนอกนั้นจับสลากกัน เพื่อจะนำเอาคนส่วนหนึ่งในสิบส่วนให้เข้าไปอยู่ในเยรูซาเล็มนครบริสุทธิ ฝ่ายอีกเก้าส่วนสิบนั้นให้อยู่ในหัวเมืองต่าง ๆ
2. และประชาชนได้โมทนาแก่บรรดาผู้ที่สมัครใจไปอยู่ในเยรูซาเล็ม
3. ต่อไปนี้เป็นหัวหนามณฑลที่มาอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม แต่ในหัวเมืองของประเทศยูดาห์ต่างคนต่างอาศัยอยู่ในที่ดินของตนในหัวเมืองของตน คืออิสราเอล บรรดาปุโรหิต คนเลวี คนใช้ประจำพระวิหาร และลูกหลานข้าราชการของซาโลมอน
4. บางคนในลูกหลานของยูดาห์และลูกหลานของเบนยามินอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม ลูกหลานของยูดาห์มี อาชายาห์บุตรชายอุสซียาห์ ผู้เป็นบุตรชายเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเซฟาติยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมาหะลาเลล แห่งคนเปเรศ
5. และมาอาเสอาห์บุตรชายบารุก ผู้เป็นบุตรชายคลโฮเซห์ ผู้เป็นบุตรชายฮาชายาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาดายาห์ ผู้เป็นบุตรชายโยยาริบ ผู้เป็นบุตรชายเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายชาวซีโลห์
6. ลูกหลานของเปเรศทั้งสิ้นที่อาศัยอยู่ในเยรูซาเล็ม มีคนเก่งกล้า สี่ร้อยหกสิบแปดคน
7. และต่อไปนี้เป็นคนเบนยามิน คือสัลลูนบุตรชายเมซูลลาม ผู้เป็นบุตรชายโยเอด ผู้เป็นบุตรชายเปดาเยาห์ ผู้เป็นบุตรชายโคลายาห์ ผู้เป็นบุตรชายมาอาเสอาห์ ผู้เป็นบุตรชายอิธิเอล ผู้เป็นบุตรชายเยชายาห์
8. และถัดเขาไปคือ กับบัย สัลลัย มีเก้าร้อยยี่สิบแปดคน
9. โยเอลบุตรชายคิครีเป็นผู้ดูแลเขาทั้งหลาย และเหนือเมืองนั้นยูดาห์บุตรชายเสนูอาห์เป็นที่สอง
10. จากบรรดาปุโรหิตคือ เยดาเยาห์บุตรชายโยยาริบ ยาคีน
11. เสโรยาห์บุตรชายฮิลคิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายเมซูลลาม ผู้เป็นบุตรชายศาโดก ผู้เป็นบุตรชายเมรายาห์ ผู้เป็นบุตรชายอาหิทาบ ผู้ปกครองพระนิเวศของพระเจ้า
12. และพี่น้องของเขาที่ทำงานอยู่ในพระนิเวศ มีแปดร้อยยี่สิบสองคน และอาดายาห์บุตรชายเยโรธัม ผู้เป็นบุตรชายเปไลยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอัมซี ผู้เป็นบุตรชายเศคาริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายปาซเฮอร์ ผู้เป็นบุตรชายมัลคิยาห์
13. และพี่น้องของเขา ประมุขของบรรพบุรุษ มีสองร้อยสี่สิบสองคน และอามาซัสบุตรชายอาซาเรล ผู้เป็นบุตรชายอัคซัย ผู้เป็นบุตรชายเมซิลเลโมท ผู้เป็นบุตรชายอิมเมอร์
14. และพี่น้องของเขาเป็นทแกล้วทหาร มีหนึ่งร้อยยี่สิบแปดคน ผู้ดูแลของเขาคือ คับดีเอลบุตรชายของคนใหญ่คนโตคนหนึ่ง
15. จากคนเลวีคือ เซไมอาห์บุตรชายหัสซูป ผู้เป็นบุตรชายอัสรีคัม ผู้เป็นบุตรชายฮาซาบิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายบุนนีย์
16. และซับบะธัยกับโยซาบาด จากพวกหัวหน้าของคนเลวี ผู้ควบคุมการงานภายนอกพระนิเวศของพระเจ้า
17. และมัธธานียาห์บุตรชายมีคา ผู้เป็นบุตรชายคัปปิต ผู้เป็นบุตรชายอาสาฟ ผู้เป็นหัวหน้าในการเริ่มต้นการโมทนาพระคุณในการอธิษฐาน และบักบูกิยาห์เป็นที่สองในหมู่พี่น้องของเขา และอับดานบุตรชายซัมมูวา ผู้เป็นบุตรชายกาลาล ผู้เป็นบุตรชายเยดูธุน

18. คนเลวีทั้งหมดในนครบริสุทธิมี สองร้อยแปดสิบสี่คน
19. คนเฝ้าประตูมี อักซูป ทัลโมนและพี่น้องของเขา ผู้เฝ้าบรรดาประตูมีหนึ่งร้อยเจ็ดสิบสองคน
20. คนอิสราเอลนอกนั้น ที่เป็นพวกปุโรหิตและคนเลวี อยู่ในหัวเมืองทั้งสิ้นของยูดาห์ ทุกคนอยู่ในที่ดินมรดกของเขา
21. แต่คนใช้ประจำพระวิหารอยู่ที่โอเฟล และคีหะกับกิชปาควบคุมคนใช้ประจำพระวิหาร
22. ผู้ดูแลคนเลวีในเยรูซาเล็มคือ อูสซึบุตรชายบานี ผู้เป็นบุตรชายฮาซาบิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมัทธานิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมีคา สำหรับลูกหลานของอาสาฟ พวกนักร้องดูแลการงานพระนิเวศของพระเจ้า
23. เพราะมีพระบัญชาจากกษัตริย์ถึงเรื่องเขา และมีของปันส่วนที่ได้ตกลงกันไว้สำหรับนักร้อง ตามที่ต้องการทุกวัน
24. และเปธาหิยาห์บุตรชายเมเซซาเบล คนเศ-ราห์ บุตรชายยูดาห์เป็นสนองโอษฐ์ของกษัตริย์ในเรื่องกิจการต่างๆ อันเกี่ยวกับประชาชน
25. ส่วนที่ชนบทและไร่นาของชนบทเหล่านั้น ประชาชนพวกยูดาห์บางคนอาศัยอยู่ในศิรียาทอรรบา และชนบทของเมืองนั้น และในดีบอนกับชนบทของเมืองนั้น และในเยซบเซเอลกับชนบทของเมืองนั้น
26. และในเยซูกากับในโมลาดาห์ และเบธเปเลต
27. ในฮาซารซุอาล ในเบเออร์เซบากับชนบทของเมืองนั้น
28. ในศิกลาก ในเมโคนาห์กับชนบทของเมืองนั้น
29. ในเอนริมโมน ในโคราห์ ในยารมูท
30. ศาโนอาห์ อุดุลลัมและชนบทของเมืองนั้น ลาคีซและไร่นาของเมืองนั้น อาเซคาห์กับชนบทของเมืองนั้น เขาจึงตั้งค่ายจากเบเออร์เซบาถึงหุบเขาฮินโนม
31. ประชาชนเบนยามินอยู่ต่อจากเกบาไปด้วย ที่มิดมาซ ที่อัยยา เบธเอลและชนบทของเมืองนั้น
32. ที่อานาโทท โนบ อานานิยาห์
33. ฮาไซร์ รามา กิธทาลิม
34. ฮาดิต เสโบอิม เนบัลลัท
35. โลด และโอโน หุบเขาของพวกช่างฝีมือ
36. และบางส่วนของคนเลวีอยู่ในยูดาห์และในเบนยามิน

บทที่ 12

1. ต่อไปนี้เป็นปุโรหิตและคนเลวีที่ขึ้นมากับเศรบบาเบลบุตรชายเซอัลทิเอล และกับเยชูอาคือ เสโรอาห์ เยเรมีย์ เอสรา
2. อามาริยาห์ มัลลุก ฮัทธัช
3. เซคานิยาห์ เรฮูม เมเรโมท
4. อิดโด กินเนโชน อาบิยาห์
5. มียามิน มาอาดิยาห์ บิลกาห์
6. เซไมอาห์ โยยาริบ เยดายาห์
7. สัลลู อาโมค ฮิลคิยาห์ เยดายาห์ คนเหล่านี้เป็นปุโรหิตใหญ่และพี่น้องของเขาในสมัยของเยชูอา
8. คนเลวีคือ เยชูอา บินนุย ชัดมีเอล เซเรบิยาห์ ยูดาห์ และมัทธานิยาห์ ผู้ซึ่งดูแลการเพลงโมทนาพร้อมกับพี่น้องของเขา
9. และบักนุกิยาห์ กับอุนนีพี่น้องของเขา ยืนอยู่ตรงกันข้ามในการปรนนิบัติ
10. และเยชูอาให้กำเนิดบุตรชื่อโยยาคิม โยยาคิมให้กำเนิดบุตรชื่อเอลียาซิบ เอลียาซิบให้กำเนิดบุตรชื่อโยยาดา
11. โยยาดาให้กำเนิดบุตรชื่อโยนาธาน และโยนาธานให้กำเนิดบุตรชื่อยาดดูวา
12. และในรัชกาลโยยาคิม มีปุโรหิตผู้เป็นประมุขของบรรพบุรุษคือ ของคนเสโรอาห์มี เมรายาห์ ของคนเยเรมีย์มี ฮานานิยาห์
13. ของคนเอสรามี เมซุลลาม ของคนอามาริยาห์มี เยโฮฮานัน
14. ของคนมัลลุกมี โยนาธาน ของคนเซคานิยาห์มี โยเซฟ
15. ของคนฮาริมมี อัดนา ของคนเมราโยทมี เฮลกาย
16. ของคนอิดโดมี เศคาริยาห์ ของคนกินเนโชนมี เมซุลลาม
17. ของคนอาบิยาห์มี คิรี ของคนมินยามิน ของคนโมอัดยาห์มี ปิลทัย
18. ของคนบิลกาห์มี ชัมมูวา ของคนเซไมอาห์มี เยโฮนาธาน
19. และของคนโยยาริบมี มัทเธนัย ของคนเยดายาห์มี อูสซี
20. ของคนศัลลัยมี คาลลัย ของคนอาโมคมี เอเบอร์
21. ของคนฮิลคิยาห์มี ฮาซาบิยาห์ ของคนเยดายาห์มี เนธันเอล
22. ส่วนคนเลวีในสมัยของเอลียาซิบ โยยาดา โยฮานัน และยาดดูวา ชื่อประมุขของบรรพบุรุษมีบันทึกไว้ทั้งบรรดาปุโรหิตจนถึงรัชสมัยของดารีอัสคนเปอร์เซีย
23. ลูกหลานของเลวี ประมุขของบรรพบุรุษ มีบันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดาร จนสมัยของโยฮานันบุตรชายเอลียาซิบ
24. และหัวหน้าของคนเลวีคือ ฮาซาบิยาห์ เซเรบิยาห์ และเยชูอาบุตรชายชัดมีเอล กับญาติพี่น้องของเขาอยู่ตรงกันข้าม ที่จะสรรเสริญและโมทนาพระคุณ ตามบัญญัติของดาวิดคนของพระเจ้า เป็นยามๆไป
25. มัทธานิยาห์ บักนุกิยาห์ โอบาดีห์ เมซุลลาม ทัลโมน และอักซูป เป็นคนเฝ้าประตู ยืนเฝ้าอยู่ที่โรงพัสดุดของประตู

26. คนเหล่านี้อยู่ในสมัยของโยยาคิมบุตรชายเยชูอา ผู้เป็นบุตรชายโยชาดัก และในสมัยของเนหะมีย์ผู้ว่าราชการ กับในสมัยของเอสราปุโรหิต และธรรมาจารย์
27. คราวเมื่อทำพิธีมอบถวายกำแพงเยรูซาเล็ม เขาได้แสวงหาคนเลวีตามที่ของเขาทั่วทุกแห่ง เพื่อจะนำเขามาที่ เยรูซาเล็ม เพื่อฉลองมอบถวายด้วยความยินดี ด้วยการโหมทนาและด้วยการร้องเพลง ด้วยฉาบ พิณใหญ่ และพิณเขาคู่
28. ลูกหลานพวกนักร้องได้รวมกันมาจากมณฑลรอบเยรูซาเล็ม และจากชนบทของชาวเนโทฟาห์
29. ทั้งมาจากวงศ์วานกิลกาล และจากเขตเกบาและอัสมาวेत เพราะบรรดานักร้องได้สร้างชนบทของตนรอบเยรูซาเล็ม
30. บรรดาปุโรหิตและคนเลวีได้ชำระตนให้บริสุทธิ์ และเขาทั้งหลายได้ชำระประชาชน และประตูเมือง กับกำแพงให้บริสุทธิ์
31. แล้วข้าพเจ้าได้นำเจ้านายแห่งยูดาห์ขึ้นบนกำแพง และแต่งตั้งให้คณะใหญ่สองคณะ เป็นผู้กล่าวโหมทนาและเดินเป็นกระบวนแห่ คณะหนึ่งไปทางขวาขึ้นไปบนกำแพงจนถึงประตูกองขยะ
32. และถัดเขาไปมี โยชายาห์ และเจ้านายแห่งยูดาห์ครึ่งหนึ่ง
33. กับอาซาริยาห์ เอสรา เมซูลลาม
34. ยูดาห์ เบนยามิน เซไมอาห์ และเยเรมีย์
35. และบุตรชายของพวกปุโรหิตบางคนที่มีแดร์คือ เศคาริยาห์บุตรชายโยนาธาน ผู้เป็นบุตรชายเซไมอาห์ ผู้เป็นบุตรชายมัทธิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมีคายาห์ ผู้เป็นบุตรชายศักเกอร์ ผู้เป็นบุตรชายอาสาฟ
36. กับญาติพี่น้องของเขาคือ เซไมอาห์ อาซาเรล มิลัลัย กิลัลัย มาอัย เนธันเอลและยูดาห์ ฮานานี พร้อมกับเครื่องดนตรีของดาวิดคนของพระเจ้า และเอสราธรรมาจารย์ได้เดินนำหน้าเขา
37. ที่ประตูน้ำพุ ซึ่งอยู่ตรงข้ามกับพวกเขา เขาทั้งหลายเดินขึ้นบันไดของนครดาวิด ที่ทางขึ้นกำแพงเหนือพระราชวังของดาวิดถึงประตูน้ำทางทิศตะวันออก
38. อีกคณะหนึ่งที่กล่าวคำโหมทนาเดินไปทางตรงกันข้าม และข้าพเจ้าตามเขาไป พร้อมกับประชาชนครึ่งหนึ่ง บนกำแพงเหนือหอคอยเตาไฟ ถึงกำแพงกว้าง
39. และเหนือประตูเอฟราอิม และทางประตูเก่า และทางประตูปลา และหอคอยฮานันเอล และหอคอยเมอาห์ ถึงประตูแกะ และเขามายหยุดอยู่ที่ประตูยาม
40. คณะทั้งสองผู้กล่าวคำโหมทนาได้มายืนอยู่ที่พระนิเวศของพระเจ้า ทั้งข้าพเจ้าและเจ้าหน้าที่ครึ่งหนึ่งอยู่กับข้าพเจ้า
41. กับปุโรหิตที่ถือแดร์คือ เอลียาคิม มาอาเสอาห์ มินยามิน มีคายาห์ เอลีโอนัย เศคาริยาห์ กับฮานันยาห์
42. และมาอาเสอาห์ เซไมอาห์ เอเลอาซาร์ อูสซึ เยโฮฮานัน มัลคิยาห์ เอลาม และเอเซอร์ และบรรดานักร้องได้ร้องเพลงด้วยเสียงดัง มีอิสราหิยาห์เป็นหัวหน้าของเขา
43. และเขาทั้งหลายได้ถวายเครื่องสัตวบูชาใหญ่โตในวันนั้น และเปรมปรีดี เพราะพระเจ้าทรงกระทำให้เขาเปรมปรีดีด้วยความชื่นบานใหญ่ยิ่ง พวกภรรยาและเด็ก ๆ ก็เปรมปรีดีด้วย และความชื่นบานของเยรูซาเล็มก็ได้ยืดยาวไปไกล

44. ในวันนั้น เขาแต่งตั้งบางคนให้ดูแลห้องสำหรับพัสดุ ของบริจาด ผลไม้รุ่นแรก ส่วนสิบชักหนึ่ง ให้รวบรวมบัน ส่วนซึ่งกำหนดไว้ในพระราชบัญญัติสำหรับปุโรหิตและคนเลวีเข้ามาไว้ในนั้น ตามไร่นาในหัวเมืองเหล่านั้น เพราะยู ดาห์เปรมปรีดีด้วยเรื่องบรรดาปุโรหิต และคนเลวีผู้ปรนนิบัติอยู่นั้น
45. และทั้งพวกนักร้องและพวกเฝ้าประตูได้ทำการปรนนิบัติพระเจ้าของเขาและทำการชำระให้บริสุทธิ์ ตามพระ บัญชาของดาวิดและของซาโลมอนราชโอรสของพระองค์
46. เพราะในสมัยดาวิดและอาสาฟีในศึกดาบรพนั้น มีหัวหน้าพวกนักร้อง และมีบทเพลงสรรเสริญ และบทเพลง โมทนาพระคุณพระเจ้า
47. และอิสราเอลทั้งปวงในสมัยของเศรบบาเบลและในสมัยของเนหะมีย์ ได้ให้ปันส่วนตามต้องการทุกวันแก่นักร้อง และคนเฝ้าประตู และเขาได้กันส่วนของคนเลวีไว้ต่างหาก และคนเลวีได้กันส่วนของลูกหลานอาโรนไว้ต่างหาก

1. ในวันนั้น เขาอ่านหนังสือของโมเสสให้ประชาชนฟัง และเขาพบที่มีเขียนไว้ว่า ไม่ควรรำไห้คนอัมโหมนหรือคนโหมอับเข้าไปในที่ชุมนุมของพระเจ้าเป็นนิตยั
2. เพราะเขาได้เอออาหารและน้ำมาต้อนรับคนอิสราเอล แต่ได้จ้งบลาอัมให้มาต่อต้านและแข่งเขา แต่พระเจ้าของเราทรงเปลี่ยนคำแข่งเป็นพร
3. และอยู่มาเมื่อประชาชนได้ยินพระราชบัญญัติ เขาก็แยกอิสราเอลออกเสียจากคนต่างด้าวทั้งปวง
4. ก่อนหน้านี้ เอลียาชิบปุโรหิตผู้ได้รับการแต่งตั้งให้ดูแลห้องในพระนิเวศของพระเจ้าของเรา และผู้เกี่ยวพันกับโทปียาห์
5. ได้จัดห้องใหญ่ห้องหนึ่งให้โทปียาห์ เป็นห้องที่แต่ก่อนใช้เก็บธัญญาษา กายาน เครื่องใช้ต่างๆ และลิปชักหนึ่งที่เป็นข้าว น้่อุ่นใหม่ และน้ำมัน ซึ่งเขาให้ไว้ตามบัญญัติให้แก่คนเลวี นักร้อง คนเฝ้าประตูและของบริจาสำหรับปุโรหิต
6. เมื่อเกิดเรื่องน้ข้าพเจ้ามิได้อยู่ในเยรูซาเล็ม เพราะในปีที่สามสิบสองแห่งรัชกาลอารทาเซอร์ซีซัคษัตริย์แห่งบาบิโลนนั้น ข้าพเจ้าได้ไปเฝ้ากษัตริย์ และอีกไม่กี่วันข้าพเจ้าก็ถูกลากษัตริย์
7. และมายังเยรูซาเล็ม แล้วข้าพเจ้าจึงทราบความชั่วร้ายซึ่งเอลียาชิบได้กระทำเพื่อโทปียาห์ คือจัดห้องภายในบริเวณพระนิเวศของพระเจ้าให้เขา
8. ข้าพเจ้าโกรธนัก และข้าพเจ้าก็โยนเครื่องแต่งเรือนทั้งสิ้นของโทปียาห์ออกเสียจากห้อง
9. แล้วข้าพเจ้าสั่งให้เขาชำระห้อง และข้าพเจ้าก็นำเครื่องใช้ประจำพระนิเวศของพระเจ้า ทั้งธัญญาษากับกายานกลับมาไว้ที่นั่นอีก
10. และข้าพเจ้ายังทราบอีกว่า ส่วนของคนเลวีนั้น เขาก็มิได้มอบให้ เพราะฉะนั้นคนเลวีและนักร้องผู้ปฏิบัติกรงาน ต่างก็หนีกลับไปยังไร่นาของตน
11. ข้าพเจ้าจึงต่อว่าเจ้าหน้าที่และพูดว่า ทำไมจึงทอดทิ้งพระนิเวศของพระเจ้าเสีย ข้าพเจ้าจึงรวบรวมเขากลับมา และตั้งเขาไว้ตามตำแหน่งของเขากอีก
12. และยูดาห์ทั้งปวงได้นำลิปชักหนึ่งที่เป็นข้าว น้่อุ่นใหม่ และน้ำมันเข้ามายังเรือนพัสด
13. ข้าพเจ้าได้แต่งตั้งคนให้ดูแลเรือนพัสดคือ เซเลมียาห์ปุโรหิต ศาโดกธรรมาจารย์ และเปดายาห์แห่งคนเลวี และผู้ช่วยของเขาคือ ฮานันบุตรชายศักเกอร์ ผู้เป็นบุตรชายมัทธานียาห์ เพราะนับได้ว่าเขาสัตย์ซื่อ และหน้าที่ของเขาคือแจกจ่ายแก่พวกพี่น้อง
14. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ เกี่ยวกับเรื่องนี้ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ และขออย่าทรงลบล้างการที่ดีทั้งหลายของข้าพระองค์ที่ข้าพระองค์ได้กระทำ เพื่อพระนิเวศของพระเจ้าของข้าพระองค์ และเพื่อการปรนนิบัติในทีนั้น
15. ครั้งนั้นในยูดาห์ ข้าพเจ้าเห็นคนย่น้่อุ่นในวันสะบาโต และนำฟอนข้าวเข้ามาบรรทุกหลังลา ทั้งน้่อุ่น ผลองุ่น มะเดื่อ และภาระทุกอย่าง ซึ่งเขานำมายังเยรูซาเล็มในวันสะบาโต ข้าพเจ้าได้ตักเตือนเขาในวันที่เขาทั้งหลายขายอาหาร

16. และมีคนชาวไทระอาศัยอยู่ในเมืองได้นำปลาและสินค้าทุกอย่างเข้ามาขายในวันสะบาโตแก่ประชาชนยูดาส และในเยรูซาเล็ม
17. แล้วข้าพเจ้าได้ต่อว่าพวกขุนนางแห่งยูดาส และพูดกับเขาว่า ทำไมท่านทั้งหลายกระทำความชั่วร้ายเช่นนี้ กระทำให้วันสะบาโตเป็นมลทิน
18. บรรพบุรุษของท่านมิได้กระทำเช่นนี้หรือ และพระเจ้าของเรามิได้ทรงนำเหตุร้ายทั้งสิ้นให้ตกอยู่บนเราและบนเมืองนี้หรือ ท่านยังจะนำพระพิโรธยิ่งกว่านั้นมาเหนืออิสราเอลด้วยการกระทำให้วันสะบาโตเป็นมลทิน
19. และอยู่มาพอเริ่มมืดที่ประตูเมืองเยรูซาเล็มก่อนวันสะบาโต ข้าพเจ้าได้บัญชาให้ปิดประตูเมือง และสั่งว่า ไม่ให้เปิดจนกว่าจะพ้นวันสะบาโตแล้ว และข้าพเจ้าก็ตั้งข้าราชการบางคนของข้าพเจ้าให้ดูแลประตูเมือง ว่าไม่ให้นำภาระสิ่งใดเข้ามาในวันสะบาโต
20. แล้วพวกพ่อค้าและพวกขายสินค้าทุกชนิดค้างอยู่นอกเยรูซาเล็มหนึ่ง หรือสองหน
21. ข้าพเจ้าได้ตักเตือนเขา และพูดกับเขาว่า ทำไมท่านมานอนอยู่ข้างกำแพงเมือง ถ้าท่านทำอีกข้าพเจ้าจะจับท่าน ตั้งแต่คราวนั้นมาเขาก็ไม่มาอีกในวันสะบาโต
22. และข้าพเจ้าบัญชาคนเลวีให้ชำระตัวเขาและมาเฝ้าประตูเมือง เพื่อรักษาวันสะบาโตให้บริสุทธิ์ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์ในเรื่องนี้ด้วย และขอทรงไว้ชีวิตข้าพระองค์ตามความยิ่งใหญ่แห่งความเมตตาของพระองค์
23. ในสมัยนั้นข้าพเจ้าได้เห็นพวกยิวผู้ได้แต่งงานกับหญิงชาวอัสซัด อัมโมนและโมอับ
24. และเด็กของเขาครึ่งหนึ่งพูดภาษาอัสซัด เขาพูดภาษาฮีบรูไม่ได้ แต่พูดภาษาชนชาติของเขาแต่ละพวก
25. ข้าพเจ้าได้โต้แย้งกับเขา และแข่งเขา และตีเขาบางคนและตีผมของเขาออก และข้าพเจ้ากระทำให้เขาปฏิญาณในพระนามของพระเจ้า ด้วยข้าพเจ้ากล่าวว่า เจ้าทั้งหลายอย่ายกบุตรสาวของเจ้าให้แก่บุตรชายของเขา หรือรับบุตรสาวของเขาให้แก่บุตรชายของเจ้า หรือตัวเจ้าเอง
26. ชาโลมอนกษัตริย์แห่งอิสราเอล มิได้ทำบาปด้วยเรื่องหญิงอย่างนี้หรือ ท่ามกลางหลายประชาชาติไม่มีกษัตริย์ใดเหมือนพระองค์ และพระเจ้าของพระองค์ก็ทรงรักพระองค์ และพระเจ้าทรงกระทำให้พระองค์เป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลทั้งปวง ถึงกระนั้นก็ดี แม้เป็นพระองค์หญิงต่างชาติก็เป็นเหตุให้พระองค์ทรงทำบาป
27. ควรหรือที่เราจะฟังเจ้าและกระทำความชั่วร้ายใหญ่ยิ่งนี้ทั้งสิ้น และประพடுத்தละเมิดต่อพระเจ้าของเราด้วยการแต่งงานกับหญิงต่างชาติ
28. บุตรชายคนหนึ่งของโยยาคา ผู้เป็นบุตรชายเอลีอาซิมมหาปุโรหิต เป็นบุตรเขยของสันบาลัท ชาวไฮโรนาอิม เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขับไล่เขาไปเสียจากข้าพเจ้า
29. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงเขาทั้งหลาย เพราะว่าเขาทั้งหลายได้กระทำให้การเป็นปุโรหิตและพันธสัญญาของพวกปุโรหิตและคนเลวีเป็นมลทิน
30. ดังนั้นแหละ ข้าพเจ้าได้ชำระเขาจากต่างด้าวทุกอย่าง และข้าพเจ้าได้ตั้งหน้าที่ของบรรดาปุโรหิตและคนเลวีต่างก็ประจำงานของตน

31. ข้าพเจ้าได้จัดให้หาพินฉววยตามเวลากำหนดและสำหรับผลรุ่นแรกด้วย ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ให้เกิดผลดีเถิด

ເອສເຈວ໌

บทที่ 1

1. อยู่มาในรัชสมัยของอาหลูเออร์ส (อาหลูเออร์สผู้ทรงครอบครองตั้งแต่ประเทศอินเดียถึงประเทศเอธิโอเปีย หนึ่งในร้อยยี่สิบเจ็ดมณฑลนั้น)
2. ในสมัยที่กษัตริย์อาหลูเออร์สประทับบนบัลลังก์แห่งราชอาณาจักรของพระองค์ในสุสาปราชาสถ
3. ในปีที่สามแห่งรัชกาลของพระองค์ พระองค์พระราชทานการเลี้ยงแก่เจ้านาย และบรรดาข้าราชการของพระองค์ นายทัพนายกองทัพบกแห่งเปอร์เซียและมีเดีย และขุนนางกับผู้ว่าราชการมณฑลเฝ้าอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์
4. ขณะที่พระองค์ทรงแสดงราชสมบัติแห่งราชอาณาจักรอันรุ่งเรืองของพระองค์ ทั้งความโอ้อ่าตระการอันรุ่งโรจน์ของพระองค์อยู่เป็นเวลาหลายวัน ถึงหนึ่งร้อยแปดสิบวัน
5. เมื่อวันเหล่านี้ผ่านพ้นไปแล้ว กษัตริย์ทรงจัดการเลี้ยงแก่บรรดาประชาชนผู้อยู่ในสุสาปราชาสถ ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อย
6. มีผ้ามา่านฝ้ายสีขาวและสีม่วงคล้ำ มีสายป่านและเชือกขนแกะสีม่วงคล่องห้วงเงินและเสาทินอ่อน ทั้งเตียงทองคำและเงินบนพื้นลาดปูนฝังหินแดง หินอ่อน มุกดา และหินอ่อนสีดำ
7. เครื่องดื่มก็ใส่ถ้วยทองคำส่งให้ (เป็นถ้วยหลากชนิด) และเหล้าองุ่นของราชสำนักมากมายตามพระทัยกว้างขวางของกษัตริย์
8. การดื่มก็กระทำกันตามกฎหมายที่ไม่มีการบังคับ เพราะกษัตริย์ทรงมีพระกระแสรับสั่งไปยังพนักงานทั้งปวงว่า ให้ทุกคนทำได้ตามใจปรารถนา
9. พระราชินีวัชทีก็พระราชทานการเลี้ยงแก่สตรีในราชสำนักซึ่งเป็นของกษัตริย์อาหลูเออร์สด้วย
10. ณ วันที่เจ็ดเมื่อพระทัยของกษัตริย์รื่นเริงด้วยเหล้าองุ่น พระองค์ทรงบัญชาเมहुมาน บิสธา ฮาร์โบนา บิกธาและอาบักธา เศธาร์ และคารคาส ชั้นที่ทั้งเจ็ดผู้ปรนนิบัติต่อพระพักตร์กษัตริย์อาหลูเออร์ส
11. ให้ไปเชิญพระราชินีวัชทีที่สวมมงกุฎมาเฝ้ากษัตริย์ เพื่อจะให้ประชาชนและเจ้านายของพระองค์ได้ชมสง่าราศีโฉมของพระนาง เพราะพระนางงามนัก
12. แต่พระราชินีวัชทีทรงปฏิเสธไม่มาตามพระบัญชาของกษัตริย์ที่รับสั่งไปกับชั้นที่ เมื่อเป็นเช่นนี้กษัตริย์ทรงเดือดดาล และพระพิโรธของพระองค์ระอุอยู่ในพระอุระ
13. ฝ่ายกษัตริย์จึงตรัสกับคนที่มีปัญญาผู้ทราบกาลละ (เพราะนี้เป็นวิธีดำเนินการของกษัตริย์ต่อบรรดาผู้ที่เจเนจัดในกฎหมายและการพิพากษา
14. ผู้ที่ร้องพระองค์คือ คารเซนา เซธาร์ อัธมาธา ทารชัช เมเรส มารเสนา และเมมุคาน เจ้านายทั้งเจ็ดของเปอร์เซีย และมีเดีย ผู้เคยเข้าเฝ้ากษัตริย์ และนั่งก่อนในราชอาณาจักร)
15. ว่า ตามกฎหมายจะต้องกระทำอะไรต่อพระราชินีวัชที เพราะว่าพระนางมิได้ปฏิบัติตามพระบัญชาของกษัตริย์อาหลูเออร์สซึ่งรับสั่งไปกับชั้นที่
16. เมมุคานจึงทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์และเจ้านายทั้งปวงว่า พระราชินีวัชทีได้ทรงกระทำผิดมิใช่ต่อกษัตริย์เท่านั้น แต่ต่อเจ้านายทั้งปวงและประชาชนทั้งปวงผู้อยู่ในมณฑลทั้งสิ้นของกษัตริย์อาหลูเออร์ส
17. เพราะสิ่งที่พระราชินีทรงกระทำนั้นจะเป็นที่ทราบแก่สตรีทั้งปวง ทำให้เขามองดูสามีของเขาด้วยความประมาท

เพราะเขาจะพูดว่า 'กษัตริย์อาหลูเออร์สมีพระบัญชาให้นำพระราชินีรัชที่มาต่อพระพักตร์พระองค์ แต่พระนางไม่เสด็จมา'

18. ในวันที่ที่เดียวเจ้านายผู้หญิงแห่งเปอร์เซียและมีเดียซึ่งได้ยินถึงสิ่งที่พระราชินีทรงกระทำนี้ ก็จะเล่าให้เจ้านายทั้งปวงของกษัตริย์รู้ทั่วกัน ทำให้มีความประมาทและความโกรธขึ้นเป็นอันมาก

19. ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอให้มิพระราชโองการจากพระองค์ และให้บันทึกไว้ในกฎหมายของคนเปอร์เซีย และคนมีเดีย อย่างที่คืนคำไม่ได้ว่า 'รัชที่จะเข้าเฝ้ากษัตริย์อาหลูเออร์สอีกไม่ได้' และขอ กษัตริย์ประทานตำแหน่งราชินีให้แก่ผู้อื่นที่ดีกว่าพระนาง

20. ดังนั้นเมื่อ กษัตริย์ทรงประกาศกฤษฎีกา ตลอดพระราชอาณาจักรของพระองค์ (อันกว้างใหญ่อย่างยิ่งนั้น) สตรีทั้งปวงจะต้องให้เกียรติสามีของตน ไม่ว่าจะสูงหรือต่ำ

21. คำทูลแนะนำนี้เป็นที่พอพระทัยกษัตริย์และเจ้านาย กษัตริย์จึงทรงกระทำตามที่เมมมูกานทูลเสนอ

22. พระองค์ทรงมีพระอักษรไปทั่วราชอาณาจักรของกษัตริย์ ถึงทุกมณฑลตามอักขระของมณฑลนั้น และถึงทุกชาติตามภาษาของเขา ให้ชายทุกคนเป็นเจ้าของเรือของตน และให้ประกาศกฤษฎีกานี้ตามภาษาของแต่ละชนชาติ

บทที่ 2

1. ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ เมื่อพระพิโรธของกษัตริย์อาหสูเอรัสสงบลง พระองค์ทรงระลึกถึงวัชทีและสิ่งทีพระนางทรงกระทำ และกฤษฎีกาที่พระองค์ทรงออกเรื่องพระนาง
2. ข้าราชการของกษัตริย์ผู้ปรนนิบัติพระองค์อยู่จึงทูลว่า ขอทรงให้หาหญิงพรหมจารีสาวสวยมาถวายกษัตริย์
3. และขอ กษัตริย์ทรงแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ทุกมณฑลแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ เพื่อให้คนเหล่านี้รวบรวมหญิงสาวพรหมจารีดังงามทั้งหลายมายังฮาเร็มในสุสาปราสาท ให้อยู่ในอารักขาของเฮกัย ข้าราชการบริพารในพระราชสำนักของกษัตริย์ ผู้ดูแลสตรี และขอประทานเครื่องชำระล้างและประทีองผิวสำหรับหญิงเหล่านั้น
4. และขอให้หญิงสาวคนที่ กษัตริย์พอพระทัยได้เป็นพระราชินีแทนวัชที ขื่อนี้พอพระทัยกษัตริย์ พระองค์จึงทรงกระทำตามนั้น
5. ยังมียิวคนหนึ่ง ในสุสาปราสาทชื่อโมเรเดคัย บุตรชายยายีร์ ผู้เป็นบุตรชายชิเมอี ผู้เป็นบุตรชายคีซ คนเบนยามิน
6. ผู้ถูกกวาดต้อนจากเยรูซาเล็มในหมู่เชลยที่ถูกกวาดต้อนไปพร้อมกับเยโคนิยาห์ กษัตริย์ของยูดาห์ ผู้ซึ่งเนบูคัณเนสซาร์ กษัตริย์ของบาบิโลนได้กวาดต้อนไปนั้น
7. ท่านได้เลี้ยงดูฮาดาซาคือเอสเธอร์ บุตรสาวลุงของท่าน เพราะเธอไม่มีพ่อแม่ สาวคนนี้รูปงามแล่นาดู เมื่อบิดามารดาของเธอสิ้นชีวิตแล้ว โมเรเดคัยก็รับเธอมาเลี้ยงเป็นบุตรสาว
8. ต่อมาเมื่อพระบัญชาของกษัตริย์และกฤษฎีกาของพระองค์ประกาศออกไป และเมื่อเขารวบรวมหญิงสาวเป็นอันมากเข้ามาในสุสาปราสาทให้อยู่ภายใต้อารักขาของเฮกัย เอสเธอร์ก็ถูกนำเข้ามาไว้ในราชสำนักภายใต้อารักขาของเฮกัยผู้ดูแลสตรี
9. หญิงนั้นเป็นที่พอใจเขาและเธอก็เป็นที่โปรดปรานแก่เขา เขาจึงรับจัดหาเครื่องประทีองผิว และส่วนของเธอให้เธอ พร้อมกับสาวใช้ที่คัดเลือกแล้วเจ็ดคนจากราชสำนัก แล้วก็เลื่อนเธอและสาวใช้ของเธอขึ้นไปยังสถานที่ที่ดีที่สุดในฮาเร็ม
10. เอสเธอร์มีได้บอกให้ทราบถึงชาติและญาติของเธอ เพราะโมเรเดคัยกำชับเธอไม่ให้ใครรู้
11. ทุกๆวันโมเรเดคัยเดินมาหน้าลานของฮาเร็ม เพื่อฟังข่าวเอสเธอร์เป็นอย่างไร และมีอะไรเกิดขึ้นแก่เธอ
12. เมื่อถึงเวลาที่สาวๆทุกคนจะเข้าไปเฝ้ากษัตริย์อาหสูเอรัส หลังจากได้เตรียมตัวตามระเบียบของหญิงสิบสองเดือนแล้ว (และนี่เป็นเวลาปกติสำหรับประทีองผิว คือชโลมกายหญิงด้วยน้ำมันกำยานหกเดือน และหกเดือนด้วยเครื่องเทศและน้ำมันประทีองผิวผู้หญิง)
13. เมื่อสาวๆทุกคนจะเข้าไปเฝ้ากษัตริย์อย่างนี้ เธอจะต้องการเอาอะไรจากฮาเร็มไปยังราชสำนัก ก็เอาไปได้
14. เธอเข้าไปเฝ้าเวลาเย็น และในเวลาเช้าเธอกลับออกมาในฮาเร็มที่สองในอารักขาของชาวอัชกาลซันทีของกษัตริย์ ผู้ดูแลนางห้าม เธอไม่ได้เข้าไปเฝ้ากษัตริย์อีก นอกจากกษัตริย์จะพอพระทัยในเธอ และทรงเรียกชื่อเธอให้เข้าเฝ้า
15. บัดนี้เมื่อถึงเวรของเอสเธอร์ บุตรสาวของอาบีฮายิล ลุงของโมเรเดคัยผู้ซึ่งรับเธอไว้เป็นบุตรสาว จะเข้าเฝ้ากษัตริย์ เธอมีได้ขอสิ่งใด นอกจากสิ่งที่เฮกัย ข้าราชการสำนักของกษัตริย์ผู้ดูแลพวกสตรีแนะนำ ฝ่ายเอสเธอร์ได้รับความโปรดปรานในสายตาของทุกคนที่ได้พบเห็น

16. เมื่อเขาพาเอสเธอร์เข้าไปเฝ้ากษัตริย์อาหสุเอรัสในพระราชสำนัก ในเดือนสิบซึ่งเป็นเดือนเทเบทในปีที่เจ็ดแห่งรัชกาลของพระองค์
17. กษัตริย์ทรงรักเอสเธอร์ยิ่งกว่าบรรดาหญิงทั้งปวงนั้น และเธอได้รับพระกรุณาและความโปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์มากกว่าหญิงพรหมจารีทั้งสิ้น พระองค์จึงทรงสวมพระมงกุฎบนศีรษะของเธอ และทรงตั้งเธอให้เป็นพระราชินีแทนวัซที
18. แล้วกษัตริย์พระราชทานการเลี้ยงใหญ่แก่เจ้านายและข้าราชการทั้งปวงของพระองค์ เป็นการเลี้ยงของพระนางเอสเธอร์ พระองค์ทรงอนุมัติให้งดส่วยแก่มณฑลทั้งปวง และพระราชทานของกำนัล ด้วยพระทัยกว้างขวางของกษัตริย์
19. เมื่อเขารวบรวมหญิงพรหมจารีมาครั้งที่สอง โมรเดคัยนั่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์
20. ฝ่ายพระนางเอสเธอร์นั้นมิได้ทรงให้ใครทราบถึงพระญาติหรือชนชาติของพระนางดังที่โมรเดคัยกำชับพระนางไว้ เพราะพระนางเอสเธอร์ทรงทำตามคำสั่งของโมรเดคัย เช่นเดียวกับเมื่อเขาเลี้ยงดูพระนางมา
21. ในครั้งนั้นเมื่อโมรเดคัยนั่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์ บิกธานและเทเรซ ชั้นที่สองคนของกษัตริย์ ผู้เฝ้าธรณีประตู มีความโกรธและหาช่องที่จะประทุษร้ายกษัตริย์อาหสุเอรัส
22. เรื่องนี้รู้ถึงโมรเดคัยและท่านก็ทูลพระราชินีเอสเธอร์ พระนางเอสเธอร์กราบทูลกษัตริย์ในนามของโมรเดคัย
23. เมื่อมีการสอบสวนเรื่องนี้ว่าเป็นความจริงแล้ว กษัตริย์ก็ทรงให้แขวนสองคนนั้นเสียที่ต้นไม้ และบันทึกเรื่องไว้ในหนังสือพงศาวดารต่อพระพักตร์กษัตริย์

บทที่ 3

1. ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ กษัตริย์อาหสุเอรัสทรงเลื่อนยศฮามานบุตรชายฮัมเมดาธา คนอากัก กษัตริย์ทรงเลื่อนท่านและทรงตั้งเก้าอี้ของท่านไว้เหนือกว่าของเจ้านายทั้งปวงที่อยู่กับพระองค์
2. บรรดาข้าราชการของกษัตริย์ซึ่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์ก็กราบลงแสดงความเคารพต่อฮามาน เพราะกษัตริย์ทรงบัญชาให้แสดงความเคารพต่อท่านเช่นนั้น แต่โมรเดคัยมิได้กราบหรือแสดงความเคารพ
3. ข้าราชการของกษัตริย์ซึ่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์จึงพูดกับโมรเดคัยว่า ทำไมท่านละเมิดพระบัญชาของกษัตริย์
4. อยู่มาเมื่อเขาทั้งหลายพูดกับท่านวันแล้ววันเล่า และท่านไม่ฟังเขา เขาก็ไปเรียนฮามานเพื่อจะดูว่าถ้อยคำของโมรเดคัยจะชนะหรือไม่ เพราะท่านบอกเขาว่าท่านเป็นยิว
5. เมื่อฮามานเห็นว่าโมรเดคัยไม่กราบลงหรือแสดงความเคารพต่อท่าน ฮามานก็เดือดดาล
6. แต่ท่านเห็นว่าเป็นการเสียเกียรติที่จะจับกุมโมรเดคัยคนเดียว เพราะมีคนเรียนท่านให้ทราบถึงชนชาติของโมรเดคัย ฮามานจึงหาช่องที่จะทำลายยิวทั้งหมด คือชนชาติของโมรเดคัยทั่วราชอาณาจักรของอาหสุเอรัส
7. ในเดือนแรกซึ่งเป็นเดือนนิसानปีที่สิบสองแห่งรัชกาลกษัตริย์อาหสุเอรัส เขาพากันทอดเปอร์ คือสลาก ต่อหน้าฮามานเพื่อหาวัน และเพื่อหาเดือน ได้เดือนที่สิบสอง คือเป็นเดือนอาดาร์
8. แล้วฮามานทูลกษัตริย์อาหสุเอรัสว่า มีชนชาติหนึ่งกระจายอยู่ทั่ว และแยกกันอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลายในมณฑลทั้งหลายแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ กฎหมายของเขาผิดกับกฎหมายของชนชาติอื่นทั้งสิ้น และพวกนี้ไม่รักษากฎหมายของกษัตริย์ การที่กษัตริย์ทรงปล่อยเขาไว้นี้ไม่บังเกิดประโยชน์แก่พระองค์
9. ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอทรงออกกฤษฎีกาให้ทำลายล้างเขาเสียเถิด และข้าพระองค์จะถวายเงินหนึ่งหมื่นตะลันต์ใส่มือบรรดาผู้ที่ดูแลพระราชกิจของกษัตริย์ เพื่อเขาจะได้ใส่ในพระคลังของกษัตริย์
10. กษัตริย์จึงถอดพระธำมรงค์ตราออกจากพระหัตถ์ของพระองค์มอบแก่ฮามานบุตรชายฮัมเมดาธา คนอากัก ศัตรูของพวกยิว
11. และกษัตริย์ตรัสกับฮามานว่า เรามอบเงินนั้นให้แก่ท่าน และมอบประชาชนแก่ท่านด้วย เพื่อจะทำแก่เขาตามที่ท่านเห็นดี
12. แล้วทรงเรียกราชอาลักษณ์เข้ามาในวันที่สิบสามเดือนต้น ให้เขียนกฤษฎีกาตามที่ฮามานบัญชาไว้ทุกประการ ส่งไปยังสมุหเทศาภิบาลของกษัตริย์และของเจ้าเมืองมณฑลทั้งปวงและถึงเจ้านายแห่งชนชาติทั้งปวง ถึงทุกมณฑลเป็นอักขระของมณฑลนั้น และถึงชนทุกชาติเป็นภาษาของเขา เขียนในพระนามของกษัตริย์อาหสุเอรัส และประทับตราด้วยพระธำมรงค์ของกษัตริย์
13. ให้คนเดินข่าวจดหมายเหล่านี้ไปถึงมณฑลของกษัตริย์ทั้งสิ้นสั่งให้ทำลาย สังหารและทำให้ยิวทั้งปวงพินาศไปทั้งหนุ่มและแก่ เด็กและผู้หญิงในวันเดียวกัน คือวันที่สิบสามเดือนที่สิบสองซึ่งเป็นเดือนอาดาร์ และให้ริบเอาข้าวของของเขาไปหมด
14. ให้ออกสำเนาเอกสารนั้นเป็นกฤษฎีกาในทุกมณฑล นำไปป่าวร้องให้ชนชาติทั้งปวงพร้อมเพื่อวันนั้น
15. บรรดาคนเดินข่าวก็รีบไปตามพระบัญชาของกษัตริย์ และออกกฤษฎีกานั้นในสุสาปราสาท กษัตริย์ก็ประทับดื่ม

กับฮามาน ส่วนชาวนครสุสาฟากันงูนง

บทที่ 4

1. เมื่อโมรเดคัยทราบทุกอย่างที่ได้กระทำไปแล้ว โมรเดคัยก็ฉีกเสื้อของตนสวมผ้ากระสอบและใส่ขี้เถ้า และออกไปกลางนคร คร่ำครวญด้วยเสียงดังอย่างขมขื่น
2. ท่านขึ้นไปอยู่ตรงหน้าประตูของกษัตริย์ เพราะไม่มีผู้ใดที่สวมผ้ากระสอบเข้าประตูของกษัตริย์ได้
3. และในทุกมณฑลที่พระบัญชาของกษัตริย์และกฤษฎีกาของพระองค์ไปถึง ก็มีการไว้ทุกข์อย่างใหญ่หลวงท่ามกลางพวกยิว ด้วยการอดอาหาร ร้องไห้และคร่ำครวญ และคนเป็นอันมากนอนในผ้ากระสอบและมีขี้เถ้า
4. เมื่อสาวใช้และขันทีของพระนางเอสเธอร์มาทูลพระนาง พระราชินีก็เป็นทุกข์ยิ่งนัก พระนางทรงส่งเสื้อผ้าไปให้แก่โมรเดคัย เพื่อท่านจะได้ถอดผ้ากระสอบของท่านออกเสีย แต่ท่านไม่ยอมรับผ้านั้น
5. แล้วพระนางเอสเธอร์มีพระสาวกนีย์เรียกฮาธาคนั้นที่คนหนึ่งของกษัตริย์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงแต่งตั้งให้ปรนนิบัติ พระนางตรัสสั่งให้ไปหาโมรเดคัย เพื่อจะทรงทราบว่า เรื่องอะไร และทำอย่างนั้นทำไม
6. ฮาธาออกไปหาโมรเดคัยที่ถนนในนคร ข้างหน้าประตูของกษัตริย์
7. โมรเดคัยก็เล่าเรื่องทั้งสิ้นที่เกิดแก่ท่าน และจำนวนเงินถูกต้องที่ฮามานสัญญาถวายแก่พระคลังของกษัตริย์เพื่อการทำลายพวกยิว
8. โมรเดคัยยังได้ให้สำเนา กฤษฎีกาเขียนที่ออกในสุสาสั่งให้ทำลายเขาทั้งหลายเพื่อนำไปแสดงแก่พระนางเอสเธอร์ อธิบายเรื่องให้พระนาง และกำชับให้พระนางเข้าเฝ้ากษัตริย์ เพื่อทูลอ้อนวอนพระองค์ และวิงวอนพระองค์เพื่อเห็นแก่ชนชาติของพระนาง
9. ฮาธาาก็กลับไปทูลพระนางเอสเธอร์ถึงสิ่งที่โมรเดคัยได้บอกไว้
10. แล้วพระนางเอสเธอร์ก็บอกฮาธาให้ส่งข่าวไปให้โมรเดคัยว่า
11. ข้าราชการของกษัตริย์ทั้งสิ้นและประชาชนในบรรดามณฑลของกษัตริย์ทราบอยู่ว่า ถ้าชายหรือหญิงคนใดเข้าเฝ้ากษัตริย์ภายในพระลานชั้นในโดยมิได้ทรงเรียก ก็มีกฎหมายอยู่ข้อเดียวเหมือนกันหมด ให้ลงโทษถึงตาย เว้นเสียแต่ผู้ซึ่งกษัตริย์ยื่นธารพระกรทองคำออกรับคนนั้นจึงจะมีชีวิตอยู่ได้ ส่วนฉันทริย์ก็มีได้ตรัสเรียกให้เข้าเฝ้ามาสามสิบวันแล้ว
12. เขาทั้งหลายก็มาบอกโมรเดคัยถึงสิ่งที่พระนางเอสเธอร์ตรัสนั้น
13. โมรเดคัยจึงบอกเขาให้กลับไปทูลตอบพระนางเอสเธอร์ว่า อย่าคิดว่าเธออยู่ในราชสำนักจะรอดพ้นได้ดีกว่าพวกยิวทั้งปวง
14. เพราะถ้าเธอเจียบบอยู่ในเวลานี้ ความช่วยเหลือและการช่วยให้พ้นจะมาถึงพวกยิวจากที่อื่น แต่เธอและวงศ์วานบิดาของเธอจะพินาศ ที่จริงเธอมารับตำแหน่งราชินีก็เพื่อยามวิกฤตเช่นนี้ก็เป็นได้นะ ใครจะรู้
15. แล้วเอสเธอร์ตรัสบอกเขาให้ไปบอกโมรเดคัยว่า
16. ไปเถิด ให้รวบรวมพวกยิวทั้งสิ้นที่หาพบในสุสา และถืออดอาหารเพื่อฉัน อย่ารับประทาน อย่าดื่มสามวันกลางคืนหรือกลางวัน ฉันและสาวใช้ของฉันจะอดอาหารอย่างท่านด้วย แล้วฉันจะเข้าเฝ้ากษัตริย์แม้ว่าเป็นการฝ่าฝืนกฎหมาย ถ้าฉันพินาศ ฉันก็พินาศ

17. โมรเดคัยก็ไปกระทำทุกอย่างตามที่พระนางเอสเธอร์รับสั่งแก่ท่าน

บทที่ 5

1. อยู่มาในวันที่สามพระนางเอสเธอร์ทรงฉลองพระองค์ และประทับยืนที่ในลานชั้นในของพระราชสำนัก ตรงข้ามกับห้องพระโรงใหญ่ของกษัตริย์ กษัตริย์ประทับบนราชบัลลังก์ภายในพระราชวัง ตรงข้ามทางเข้าพระราชวัง
2. เมื่อกษัตริย์ทอดพระเนตรเห็นพระราชินีเอสเธอร์ประทับยืนอยู่ในพระลาน พระนางก็เป็นทีโปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ พระองค์จึงทรงยื่นธารพระกรทองคำซึ่งอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์แก่พระนางเอสเธอร์ พระนางเอสเธอร์ก็เสด็จเข้ามาและยอดธารพระกร
3. กษัตริย์ตรัสกับพระนางว่า พระราชินีเอสเธอร์ เรื่องอะไรกัน พระนางต้องการสิ่งใด ก็จะประทานให้แก่พระนางถึงครึ่งราชอาณาจักรของเรา
4. และพระนางเอสเธอร์ทูลว่า ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอกษัตริย์เสด็จมาพร้อมกับฮามานในวันนี้ถึงการเลี้ยงที่หม่อมฉันเตรียมไว้เพื่อพระองค์
5. กษัตริย์จึงตรัสว่า ให้ฮามานรีบมา เพื่อท่านจะได้กระทำตามที่พระนางเอสเธอร์ปรารถนา กษัตริย์จึงเสด็จไปในการเลี้ยงกับฮามานซึ่งพระนางเอสเธอร์ได้ทรงเตรียมไว้
6. ขณะอยู่กับการเลี้ยงเหล่าอุนกษัตริย์ตรัสกับเอสเธอร์ว่า คำร้องขอของพระนางว่าอะไร เราจะให้ แล้วคำทูลขอของพระนางว่าอะไร แม้จะถึงครึ่งราชอาณาจักรของเรา ก็จะสำเร็จ
7. พระนางเอสเธอร์ทูลว่า คำร้องขอของหม่อมฉันและคำทูลขอของหม่อมฉัน คือ
8. ถ้าหม่อมฉันเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของกษัตริย์ และเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ที่จะประทานตามคำร้องขอของหม่อมฉัน และให้คำทูลขอของหม่อมฉันสำเร็จนี้ ขอกษัตริย์เสด็จมาพร้อมกับฮามานในการเลี้ยงซึ่งหม่อมฉันจะเตรียมไว้สำหรับเขาทั้งหลาย และพรุ่งนี้หม่อมฉันจะกระทำตามที่กษัตริย์ตรัสนั้น
9. วันนั้นฮามานก็ออกไปด้วยใจชื่นบานและยินดี แต่เมื่อฮามานเห็นโมรเดคัยที่ประตูของกษัตริย์ ไม่ยืนขึ้นหรือตัวสั่นอยู่ต่อหน้าท่าน ท่านก็เดือดดาลต่อโมรเดคัย
10. ถึงอย่างนั้นก็ดี ฮามานก็อดกลั้นไว้ กลับไปบ้าน ใช้ให้คนไปตามบรรดาเพื่อนของตนและเศเรฆารรยาของตน
11. ฮามานพรรณนาถึงความโอโง่งแห่งความมั่งมีของท่าน จำนวนบุตรของท่าน และเกียรติยศทั้งสิ้นซึ่งกษัตริย์พระราชทานแก่ท่าน และถึงเรื่องว่ากษัตริย์ได้เลื่อนท่านขึ้นเหนือเจ้านาย และข้าราชการของกษัตริย์อย่างไร
12. แล้วฮามานเสริมว่า แม้พระราชินีเอสเธอร์ก็มีได้ทรงให้ผู้ใดไปกับกษัตริย์ในการเลี้ยงซึ่งพระนางทรงจัดขึ้น นอกจากตัวข้า และพรุ่งนี้พระนางทรงเชิญข้ากับกษัตริย์อีก
13. แต่สิ่งเหล่านี้หาเป็นประโยชน์แก่ข้าไม่ トラบใดที่ข้าเห็นโมรเดคัยคนยิวนั่งอยู่ที่ประตูของกษัตริย์
14. เศเรฆารรยาของท่าน และสหายทั้งสิ้นของท่านจึงพูดกับท่านว่า ขอทำตะแลงแกงสูงห้าสิบศอก รุ่งเช้าก็ทูลกษัตริย์ให้แขวนโมรเดคัยเสียที่นั่น แล้วก็ไปกินเลี้ยงอย่างร่าเริงกับกษัตริย์ คำแนะนำนี้เป็นที่พอใจฮามาน ท่านจึงสั่งให้ทำตะแลงแกง

บทที่ 6

1. คืนวันนั้นกษัตริย์บรรทมไม่หลับ และพระองค์ทรงบัญชาให้นำหนังสือบันทึกเหตุที่น่าจดจำคือพระราชพงศาวดาร มา เขาก็อ่านถวายนกษัตริย์
2. พระองค์ทรงเห็นเขียนไว้ว่า โมรเดคัยได้ทูลเรื่องบิกธานาและเทเรชอย่างไร คือเรื่องขันทีสองคนของกษัตริย์ผู้เฝ้า ธรณีประตู หาช่องจะปลงพระชนม์กษัตริย์อาหสุเอรัส
3. กษัตริย์ตรัสว่า ได้ให้เกียรติและยศอะไรแก่โมรเดคัยเพราะเรื่องนี้บ้าง ข้าราชการของกษัตริย์ผู้ปรนนิบัติพระองค์ ทูลว่า ยังไม่ได้ให้สิ่งใดพะยะค่ะ
4. กษัตริย์ตรัสว่า ใครอยู่ในลานบ้าน ฝ่ายฮามานเพิ่งเข้ามาถึงพระลานชั้นนอกแห่งราชสำนัก เพื่อจะทูลกษัตริย์เรื่อง เอาโมรเดคัยแขวนเสียที่ตะแคงแกงซึ่งท่านได้เตรียมไว้สำหรับท่าน
5. ข้าราชการของกษัตริย์จึงทูลพระองค์ว่า ดูกฎ ฮามานกำลังยืนอยู่ในพระลานพะยะค่ะ และกษัตริย์ตรัสว่า ให้ท่าน เข้ามา
6. ฮามานจึงเข้ามา กษัตริย์ตรัสกับท่านว่า หากกษัตริย์มีพระประสงค์จะประหารท่านเกียรติยศแก่นุคคลผู้ใดแล้ว กษัตริย์ควรจะทำแก่เขาประการใด และฮามานรำพึงในใจว่า ผู้ใดเล่าที่กษัตริย์พอพระทัยจะประหารท่านเกียรติยศมากกว่าข้า
7. แล้วฮามานจึงทูลกษัตริย์ว่า เพื่อให้เกียรติแก่คนที่กษัตริย์พอพระทัยจะประหารท่านเกียรติยศนั้น
8. ขอนำฉลองพระองค์ซึ่งกษัตริย์ทรง และผ้าซึ่งกษัตริย์ทรง และมงกุฎซึ่งพระองค์ทรงสวมบนพระเศียร
9. ขอทรงมอบฉลองพระองค์และผ้าในมือของเจ้านายผู้ใหญ่ยิ่งที่สุดคนหนึ่งของกษัตริย์ ขอให้แต่งคนที่กษัตริย์พอ พระทัยจะประหารท่านเกียรติยศ และขอให้ชายนั้นขึ้นนั่งหลังม้าไปตามถนนของกรุง และป่าวร้องไปข้างหน้าเขาว่า 'ผู้ ที่กษัตริย์พอพระทัยจะประหารท่านเกียรติยศก็เป็นเช่นนั้นแหละ'
10. กษัตริย์จึงตรัสกับฮามานว่า รีบเข้าเถอะ เอาเสื้อและผ้าอย่างที่ท่านว่า แล้วให้เกียรติแก่โมรเดคัยคนยิวซึ่งหนึ่ง ที่ ประตุของกษัตริย์ อย่าเว้นสิ่งใดที่ท่านกล่าวมานั้นเลย
11. ฮามานจึงนำฉลองพระองค์กับผ้าและตบแต่งโมรเดคัย และให้ท่านขึ้นม้าไปตามถนนในกรุง ป่าวร้องหน้าท่านว่า ผู้ที่กษัตริย์พอพระทัยจะประหารท่านเกียรติยศก็เป็นเช่นนั้นแหละ
12. แล้วโมรเดคัยก็กลับมายังประตูของกษัตริย์ แต่ฮามานรีบกลับไปบ้านของท่าน คลุมศีรษะและคร่ำครวญ
13. และฮามานเล่าทุกสิ่งทุกอย่างที่อุบัติแก่ท่านให้เศเรชภรรยาของท่านและสหายทั้งหลายของท่านฟัง คนฉลาดของท่าน และเศเรชภรรยาของท่านจึงว่า ถ้าท่านเริ่มล้มลงต่อหน้าโมรเดคัยซึ่งเป็นเชื้อสายของยิว ท่านจะไม่ชนะเขา แต่จะ ล้มลงต่อหน้าเขาแน่
14. ขณะเมื่อเขาทั้งหลายกำลังพูดกับท่านอยู่ ขันทีของกษัตริย์ก็มาถึงรับนำฮามานไปยังการเลี้ยงซึ่งพระนางเอสเธอ ร์ทรงจัดนั้น

บทที่ 7

1. กษัตริย์จึงเสด็จกับฮามานไปในการเลี้ยงกับพระราชินีเอสเธอร์
2. ในวันที่สองเมื่ออยู่ที่การเลี้ยงเหล้าองุ่นกษัตริย์ตรัสกับเอสเธอร์อีกว่า พระราชินีเอสเธอร์ คำร้องขอของพระนางคืออะไร และคำทูลขอของพระนางคืออะไร เราจะประทานให้ แม้ถึงครึ่งราชอาณาจักรของเรา ก็จะสำเร็จ
3. พระราชินีเอสเธอร์ทูลตอบว่า ข้าแต่กษัตริย์ ถ้าหม่อมฉันเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ และถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอพระราชทานชีวิตของหม่อมฉันให้แก่หม่อมฉันตามคำร้องขอของหม่อมฉัน และชีวิตของชนชาติของหม่อมฉันตามคำทูลขอของหม่อมฉัน
4. เพราะพวกเราถูกขายทั้งหม่อมฉันและชนชาติของหม่อมฉันให้ถูกทำลาย ให้ถูกสังหารและให้ถูกล้างผลาญ ถ้าพวกเราถูกขายเพียงให้เป็นทาสชายและหญิง หม่อมฉันก็จะอดกลั้นสงบไว้ เพราะความทุกข์ยากของเราจะเปรียบกับผลเสียหายของกษัตริย์นั้นก็ไม่ได้
5. กษัตริย์อาหสุเออร์สจึงตรัสกับพระราชินีเอสเธอร์ว่า ผู้นั้นคือใคร อยู่ที่ไหน จึงบังอาจคิดการกระทำเช่นนี้
6. และพระนางเอสเธอร์ทูลว่า คู่อริและศัตรูคือฮามานคนโหดร้ายผู้นี้เพคะ ฮามานก็กลัวอยู่ต่อพระพักตร์กษัตริย์และพระราชินี
7. กษัตริย์ทรงลุกขึ้นจากการเลี้ยงเหล้าองุ่นด้วยทรงพระพิโรธ และเสด็จเข้าไปในราชอุทยาน แต่ฮามานยังอยู่เพื่อทูลขอชีวิตจากพระราชินีเอสเธอร์ เพราะท่านเห็นว่ากษัตริย์ทรงมุ่งร้ายต่อท่านแล้ว
8. เมื่อกษัตริย์เสด็จกลับจากราชอุทยานมายังที่ซึ่งมีการเลี้ยงเหล้าองุ่น ฝ่ายฮามานยังกราบอยู่ที่พระแท่นซึ่งพระนางเอสเธอร์ประทับอยู่นั้น กษัตริย์ตรัสว่า เขายังจะข่มขืนพระราชินีต่อหน้าต่อตาเราในบ้านของเราหรือ พอพระวาทะหลุดจากพระโอษฐ์กษัตริย์เขาก็มาคลุมหน้าฮามาน
9. ฮาร์โบนาชคนที่คนหนึ่งทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า ดูเถิด ตะแลงแกงซึ่งฮามานเตรียมไว้สำหรับโมรเดคัย ซึ่งรายงานช่วยพระชนม์กษัตริย์ ก็ยังตั้งอยู่ที่บ้านของฮามาน สูงห้าสิบศอกพะย่ะค่ะ กษัตริย์ตรัสว่า แขว่นมันบนนั้นแหละ
10. เขาก็ขว่นฮามานบนตะแลงแกงซึ่งท่านได้เตรียมไว้สำหรับโมรเดคัย แล้วพระพิโรธของกษัตริย์ก็สงบลง

บทที่ 8

1. ในวันนั้นกษัตริย์อาหสุเอรัสพระราชทานวงศัวานของฮามานศัตรูของพวกเขาแก่พระราชินีเอสเธอร์ โมรเดคัยก็เข้าเฝ้ากษัตริย์ เพราะพระนางเอสเธอร์ได้ทูลว่าท่านเป็นอะไรกับพระนาง
2. กษัตริย์จึงถอดพระชามรงค์ตรา ซึ่งพระองค์ทรงเอามาจากฮามาน พระราชทานให้โมรเดคัย พระนางเอสเธอร์ก็ทรงตั้งโมรเดคัยเป็นใหญ่เหนือวงศัวานของฮามาน
3. แล้วพระนางเอสเธอร์กราบทูลกษัตริย์อีก พระนางกราบลงที่พระบาทของพระองค์และวิงวอนพระองค์ด้วยน้ำพระเนตร ขอให้แผนการร้ายของฮามาน คนอากัก และการปองร้ายซึ่งท่านได้คิดขึ้นต่อพวกยิวนั้นพ้นไปเสีย
4. กษัตริย์จึงทรงยื่นถารพระกรทองคำแก่พระนางเอสเธอร์ พระนางเอสเธอร์ก็ทรงลุกขึ้นประทับยืนเฝ้ากษัตริย์
5. พระนางทูลว่า ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ และถ้าหม่อมฉันเป็นที่โปรดปรานในสายพระเนตรของพระองค์ ถ้าสิ่งนั้นเป็นสิ่งที่ถูกต้องต่อพระพักตร์กษัตริย์ และหม่อมฉันเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ ขอทรงให้มีพระอักษรรับสั่งให้กลับความในจดหมายซึ่งฮามาน คนอากัก บุตรชายฮัมเมดธาได้คิดขึ้น และเขียนเพื่อทำลายพวกยิวที่อยู่ในมณฑลทั้งสิ้นของกษัตริย์
6. เพราะหม่อมฉันจะอดทนดูภัยพิบัติมาถึงชาติของหม่อมฉันอย่างไรได้ หม่อมฉันจะทนดูการทำลายญาติพี่น้องของหม่อมฉันอย่างไรได้
7. กษัตริย์อาหสุเอรัสจึงตรัสกับพระราชินีเอสเธอร์และแก่โมรเดคัยคนยิวว่า ดูเถิด เรามอบวงศัวานของฮามานแก่พระนางเอสเธอร์แล้ว และเขาก็แขวนมันบนตะแลงแกง เพราะมันจะทำอันตรายแก่พวกยิว
8. ท่านจะเขียนตามที่ท่านพอใจเกี่ยวกับเรื่องยิวในนามของกษัตริย์ และประทับตราด้วยพระชามรงค์ เพราะว่ากฤษฎีกาที่เขียนในนามของกษัตริย์และประทับตราด้วยพระชามรงค์จะเปลี่ยนกลับไม่ได้
9. แล้วพระองค์ทรงเรียกราชอาลักษณ์เข้ามาในเวลานั้นในเดือนที่สามซึ่งเป็นเดือนสิวัน ณ วันที่ยี่สิบสาม และให้เขียนกฤษฎีกาตามที่โมรเดคัยบัญชาทุกอย่างเกี่ยวกับพวกยิว ถึงบรรดาสมุหเทศาภิบาล และผู้ว่าราชการ และเจ้าหน้าที่ของมณฑล ตั้งแต่อินเดียถึงเอธิโอเปีย ร้อยยี่สิบเจ็ดมณฑล ไปถึงทุกมณฑลเป็นอักขระของมณฑลนั้น และถึงชนทุกชาติเป็นภาษาของเขา และถึงพวกยิวเป็นอักขระและในภาษาของเขา
10. และท่านเขียนในพระนามของกษัตริย์อาหสุเอรัสและประทับตราพระชามรงค์ของกษัตริย์ และส่งจดหมายนั้นไปทางผู้เดินข่าวขึ้นม้าเร็ว และผู้ขี่ล่อ อูฐและม้าอาชาไนยหนุ่ม
11. ตามจดหมายเหล่านี้กษัตริย์ทรงอนุญาตให้พวกยิวผู้อยู่ในทุกเมืองชุมนุมกันและป้องกันชีวิตของตน ให้ทำลายให้สังหารและให้ล้างผลาญกำลังพลใดๆของประชาชนหรือมณฑลใดๆซึ่งจะมาทำร้าย ทั้งเด็กและผู้หญิง และปล้นเอาข้าวของของเขา
12. ในวันเดียวตลอดทั่วทุกมณฑลของกษัตริย์อาหสุเอรัส คือวันที่สิบสาม เดือนที่สิบสอง ซึ่งเป็นเดือนอาดาร์
13. สำเนาของหนังสือที่เขียนนั้นจะต้องเป็นกฤษฎีกาในทุกมณฑล และออกโดยการป่าวร้องแก่ชนชาติทั้งปวง พวกยิวจะต้องพร้อมกันในวันนั้นแก้แค้นศัตรูของตน
14. คนเดินข่าวซึ่งขี่ล่อกับอูฐจึงรีบเร่งขับไปตามพระบัญชาของกษัตริย์ และกฤษฎีกานั้นออกในสุสาปราสาท

15. เมื่อโมรเดคัยออกไปพบพระพักตร์กษัตริย์ สวมฉลองพระองค์สีฟ้าและสีขาว พร้อมกับมงกุฎทองคำใหญ่และเสื้อคลุมผ้าปานเนื้อละเอียดสีม่วง ฝ่ายชาวนครสุสาก็ให้ร้องเปรมปรีดิ์
16. พวกยิวมีฝูงใส ความยินดี ชื่นบานและเกียรติ
17. ทุกมณฑลทุกเมือง ไม่ว่าที่ใดที่พระบัญชาของกษัตริย์และกฤษฎีกาของพระองค์มาถึง ก็มีความยินดีและความชื่นบานท่ามกลางพวกยิว มีการเลี้ยงและวันรื่นเริง คนเป็นอันมากมาจากชนชาติของประเทศก็ประกาศตัวเป็นพวกยิว เพราะความกลัวพวกยิวมาครอบงำเขา

บทที่ 9

1. ในเดือนที่สิบสองซึ่งเป็นเดือนอาดาร์ วันที่สิบสามเดือนนั้น เมื่อจะปฏิบัติตามพระบัญชาของกษัตริย์และกฤษฎีกาในวันนั้นเองที่ศัตรูของพวกยิวหวังจะเป็นใหญ่เหนือพวกยิว (แต่ซึ่งถูกเปลี่ยนไป เป็นวันที่พวกยิวได้ความเป็นใหญ่เหนือพวกที่เกลียดชังเขา)
2. พวกยิวก็ชุมนุมกันในเมืองตลอดทั่วทุกมณฑลของกษัตริย์อาหุเสอร์ส เพื่อจะจับพวกที่หาช่องทำร้ายเขา ไม่มีผู้ใดต่อต้านพวกเขาได้ เพราะความกลัวเขาครอบงำเหนือชนชาติทั้งปวง
3. บรรดาเจ้านายทั้งปวงของมณฑล และสมุหเทศาภิบาล และผู้ว่าราชการเมือง และเจ้าหน้าที่ราชการก็ช่วยพวกยิวด้วย เพราะความกลัวโมรเดคัยครอบงำเขา
4. เหตุว่าโมรเดคัยเป็นใหญ่อยู่ในราชสำนักของกษัตริย์ และชื่อเสียงของท่านเลื่องลือไปทั่วทุกมณฑล เพราะชายที่ชื่อโมรเดคัยนั้นมีอำนาจมากยิ่งขึ้นทุกที
5. พวกยิวจึงโจมตีศัตรูทั้งหมดของตนด้วยฟาดดาบ สังหารและทำลายเขา และทำแกผู้ที่เกลียดชังเขาตามใจชอบ
6. ในสุสาปราสาทพวกยิวได้สังหารและทำลายล้างเสียห้าร้อยคน
7. ได้สังหารปารชันดาธา และดาลโฟน และอัสปาทา
8. และไปราธา และอาดัลยา และอารีดาธา
9. และปารมัชทา และอารีสัย และอารีตัย และไวชาธา
10. คือเขาสังหารบุตรชายทั้งสิบของฮามาน บุตรชายฮัมเมดาธา ศัตรูของพวกยิว แต่เขามีได้ปล้นข้าวของ
11. ในวันนั้นจำนวนคนที่ถูกฆ่าในสุสาปราสาทก็ถูกนำมารายงานต่อเบื้องพระพักตร์กษัตริย์
12. กษัตริย์จึงตรัสกับพระราชินีเอสเธอร์ว่า พวกยิวได้สังหารและทำลายล้างเสียห้าร้อยคนในสุสาปราสาท รวมทั้งบุตรชายทั้งสิบคนของฮามานด้วย แล้วเขาได้ทำอะไรกันบ้างในมณฑลที่เปลือยอยู่ของกษัตริย์นั้น บัดนี้คำร้องของพระนางคืออะไร เราจะประทานให้ คำทูลขอของพระนางมีอะไรอีกต่อไปอีกบ้าง เราก็จะกระทำตามนั้น
13. พระนางเอสเธอร์ทูลว่า ถ้าเป็นที่พอพระทัยกษัตริย์ ขอให้พวกยิวที่อยู่ในสุสาได้กระทำตามกฤษฎีกาของวันนี้ในวันพรุ่งนี้อีก และขอให้แขวนบุตรชายทั้งสิบของฮามานบนตะแลงแกง
14. กษัตริย์ได้ทรงบัญชาให้กระทำเช่นนั้น มีกฤษฎีกาออกในสุสา และบุตรชายทั้งสิบคนของฮามานก็ถูกแขวน
15. พวกยิวที่อยู่ในสุสาชุมนุมกันในวันที่สิบสี่เดือนอาดาร์ด้วย และได้สังหารสามร้อยคนในสุสา แต่เขามีได้รับข้าวของ
16. ฝ่ายพวกยิวอื่นๆซึ่งอยู่ในมณฑลของกษัตริย์ก็ชุมนุมกันป้องกันชีวิต และพ้นศัตรูของเขา เขาสังหารผู้ที่เกลียดชังเขาเสียเจ็ดหมื่นห้าพันคน แต่เขามีได้รับข้าวของ
17. เหตุนี้เกิดขึ้นในวันที่สิบสามเดือนอาดาร์ และในวันที่สิบสี่เขาหยุดพัก และกระทำวันนั้นให้เป็นวันกินเลี้ยงและยินดี
18. แต่พวกยิวที่อยู่ในสุสาชุมนุมกันในวันที่สิบสามและวันที่สิบสี่ และหยุดพักในวันที่สิบห้า ทำให้อันนั้นเป็นวันกินเลี้ยงและยินดี

19. เพราะฉะนั้นพวกยิวในชนบท ที่อยู่ตามหัวเมืองที่ไม่มีกำแพง ถือวันที่สิบสี่ของเดือนอาดาร์เป็นวันแห่งความยินดี และกินเลี้ยง และถือเป็นวันรื่นเริง และเป็นวันที่เขาส่งของขวัญไปให้กันและกัน
20. และโมรเดคัยบันทึกเรื่องนี้และส่งจดหมายไปยังพวกยิวทั้งปวงผู้อยู่ในมณฑลทั้งปวงของกษัตริย์อาหสุเอรัส ทั้งใกล้และไกล
21. ชักชวนเขาให้ถือวันที่สิบสี่เดือนอาดาร์ และวันที่สิบห้าเดือนเดียวกันทุกๆปี
22. เป็นวันที่พวกยิวพ้นจากศัตรูของเขา และเป็นเดือนที่เปลี่ยนความโศกเศร้าเป็นความยินดี และการคร่ำครวญ เป็นวันรื่นเริงให้แก่เขา และให้เขาถือเป็นวันกินเลี้ยงและวันยินดี เป็นวันที่ส่งของขวัญแก่กันและกัน และให้ของขวัญแก่คนจน
23. พวกยิวจึงตกลงกระทำตามที่เขาดำเนินแล้ว และตามที่โมรเดคัยเขียนไปถึงเขา
24. เพราะฮามานบุตรชายฮัมเมดาธา คนอากัก ศัตรูของพวกยิวทั้งปวง ได้ปองร้ายต่อพวกยิวเพื่อทำลายเขา ได้ทอดเปอร์ด คือสลาก เพื่อล้างผลาญและทำลายเขา
25. แต่เมื่อพระนางเอสเธอร์เข้าเฝ้ากษัตริย์ พระองค์ทรงบัญชาเป็นลายลักษณ์อักษรให้แผนการมุ่งร้ายของท่าน ซึ่งท่านได้คิดต่อพวกยิวนั้น กลับตกลงบนศีรษะของท่านเอง และให้ตัวท่านกับบุตรชายของท่านถูกแขวนบนตะแลงแกง
26. เพราะฉะนั้นเขาจึงเรียกวันเหล่านี้ว่า ปูริม ตามคำเปอร์ด ดังนั้น เพราะทุกอย่างที่เขียนไว้ในจดหมายนี้ และเพราะสิ่งที่พวกยิวต้องเผชิญในเรื่องนี้ และสิ่งที่อุบัติแก่เขา
27. พวกยิวก็กำหนดและรับว่าตัวเขาเอง เชื้อสายของเขา และบรรดาผู้ที่เข้าจารีตยิวจะถือสองวันนี้ดังที่เขียนไว้ และตามเวลาที่กำหนดไว้ทุกปีมิได้ขาด
28. และว่าจะจดจำวันเหล่านี้ และถือตลอดทุกชั่วอายุ ทุกครอบครัว มณฑลและเมือง วันเทศกาลปูริมนี้จะไม่เลิกถือในท่ามกลางพวกยิว หรือการระลึกถึงวันเหล่านี้จะไม่สิ้นสุดในเชื้อสายของเขาเลย
29. แล้วพระราชินีเอสเธอร์ ธิดาของอาบีฮายิล กับโมรเดคัยคนยิว ก็เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรรับรองจดหมายฉบับที่สองนี้เรื่องเทศกาลปูริม
30. ให้ส่งจดหมายไปถึงยิวทั้งปวงในหนึ่งร้อยยี่สิบเจ็ดมณฑลในราชอาณาจักรของอาหสุเอรัส เป็นคำที่แท้จริงให้อยู่เย็นเป็นสุข
31. และให้ถือวันเทศกาลปูริมเหล่านี้ตามกำหนดฤดูกาล ดังที่โมรเดคัยคนยิวและพระราชินีเอสเธอร์มีพระเสาวนีย์สั่งพวกยิว และตามที่เขาดำเนินไว้สำหรับตนเองและสำหรับเชื้อสายของเขา เกี่ยวกับการอดอาหารและการร้องทุกข์ของเขา
32. พระบัญชาของพระนางเอสเธอร์ตั้งระเบียบการเทศกาลปูริมไว้และมีบันทึกไว้ในหนังสือ

บทที่ 10

1. กษัตริย์อาฮสุเอรัสมีรับสั่งให้เก็บบรรณาการทั่วราชอาณาจักรและตามเกาะต่างๆแห่งทะเล
2. พระราชกิจอันก่อปรด้วยพระราชอำนาจและอำนาจภาพ กับเรื่องราวละเอียดของยศศักดิ์อันสูงของโมรเดคัย ซึ่ง กษัตริย์ทรงเลื่อนท่านขึ้น มิได้บันทึกไว้ในหนังสือพงศาวดารของกษัตริย์แห่งมีเดียและเปอร์เซียหรือ
3. เพราะโมรเดคัยคนยิวมีตำแหน่งรองกษัตริย์อาฮสุเอรัส และท่านเป็นใหญ่ท่ามกลางพวกยิว และเป็นที่ชอบพอของ มวลญาติพี่น้องของท่าน เพราะท่านแสวงหาความมั่งคั่งให้ชนชาติของท่าน และพูดให้เกิดสันติสุขแก่เชื้อสายทั้งปวง ของท่าน

ໂຍບ

บทที่ 1

1. มีชายคนหนึ่งในพื้นที่ดินอุส ชื่อโยบ ชายคนนั้นเป็นคนดีรอบคอบและเที่ยงธรรม เป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้าและหันเสียจากความชั่วร้าย
2. ท่านให้กำเนิดบุตรชายเจ็ดคนและบุตรสาวสามคน
3. ส่วนสัตว์เลี้ยงของท่าน มีแกะเจ็ดพันตัว อูฐสามพันตัว วัวห้าร้อยคู่ และลาตัวเมียห้าร้อยตัว และท่านมีคนใช้มากมาย ดังนั้นชายผู้นี้จึงใหญ่โตที่สุดในบรรดาชาวตะวันออก
4. บุตรชายของท่านเคยจัดการเลี้ยงในบ้านของแต่ละคนตามวันกำหนดของตน เขาจะใช้ให้ไปเชิญน้องสาวทั้งสามคนของเขามารับประทานและดื่มกับเขาด้วย
5. และเมื่อการเลี้ยงเวียนครบรอบแล้ว โยบจะใช้ให้ไปทำพิธีชำระตัวเขาทั้งหลายให้บริสุทธิ์ และท่านจะตื่นแต่เช้ามีตถวายเครื่องเผาบูชาตามจำนวนของเขาทั้งหมด เพราะโยบกล่าวว่า ชะรอยบุตรชายของข้าพเจ้าได้กระทำความป และแข่งพระเจ้าอยู่ในใจของเขา โยบกระทำดังนี้เรื่อยมา
6. อยู่มาวันหนึ่ง เมื่อบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้มารายงานตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ซาดานได้มาในหมู่เขาด้วย
7. พระเยโฮวาห์ตรัสถามซาดานว่า เจ้ามาจากไหน ซาดานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า จากไปๆมาๆอยู่บนแผ่นดินโลก และจากเดินขึ้นเดินลงบนนั้น
8. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาดานว่า เจ้าได้ไตร่ตรองดูโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ ว่าในแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีรอบคอบและเที่ยงธรรม เกรงกลัวพระเจ้าและหันเสียจากความชั่วร้าย
9. แล้วซาดานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า โยบยำเกรงพระเจ้าเปล่าๆหรือ
10. พระองค์มิได้ทรงกันรั้วต้นไม้รอบตัวเขา และคริวเรือนของเขา และทุกสิ่งที่เขาถืออยู่เสียทุกด้านหรือ พระองค์ได้ทรงอำนวยพระพรงานน้ำมือของเขา และฝูงสัตว์ของเขาได้ทวีขึ้นในแผ่นดิน
11. แต่ขอเย็นพระหัตถ์เถิด และแตะต้องสิ่งของทั้งสิ้นที่เขาถืออยู่ และเขาจะแข่งพระองค์ต่อพระพักตร์พระองค์
12. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาดานว่า ดูเถิด บรรดาสิ่งที่เขาถืออยู่ก็อยู่ในอำนาจของเจ้า เพียงแต่อย่าเย็นมือแตะต้องตัวเขาเท่านั้น ซาดานจึงออกไปจากพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์
13. อยู่มาวันหนึ่งเมื่อบุตรชายหญิงของท่านกำลังรับประทานและดื่มน้ำองุ่นอยู่ในเรือนของพี่ชายหัวปีของเขา
14. มีผู้สื่อสารมาหาโยบเรียนว่า วัวกำลังไถนาอยู่ และลากำลังกินหญ้าในที่ต่างๆ
15. และคนเสบามาโจมตีเอามันไป และฆ่าคนใช้เสียด้วยคมดาบ และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน
16. ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ ก็มีอีกคนหนึ่งมาเรียนว่า เพลิงของพระเจ้าตกลงมาจากฟ้าสวรรค์ไหม้แกะและคนใช้และเผาผลาญเสียหมด และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน
17. ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ มีอีกคนหนึ่งมาเรียนว่า ชาวเคลเดียจัดเป็นสามกองทำการปล้นเอาอูฐไป และฆ่าคนใช้เสียด้วยคมดาบ และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน
18. ขณะที่เขากำลังพูดอยู่ มีอีกคนหนึ่งมาเรียนว่า บุตรชายหญิงของท่านกำลังรับประทานและดื่มน้ำองุ่นอยู่ในเรือน

ของพี่ชายหัวปีของเขา

19. และดูเถิด มีพายุใหญ่ข้ามถิ่นทุรกันดารมากระทบเรือนทั้งสี่มุม และเรือนนั้นพังทับคนหนุ่ม และเขาก็ตาย และข้าพเจ้าผู้เดียวได้หนีรอดมาเรียนท่าน

20. แล้วโยบก็ลุกขึ้น ฉีกเสื้อคลุมของตน โกนศีรษะ กราบลงถึงดินนมัสการ

21. ท่านว่า ข้าพเจ้ามาจากครรภ์มารดาของข้าพเจ้าตัวเปล่า และข้าพเจ้าจะกลับไปตัวเปล่า พระเยโฮวาห์ทรงประทาน และพระเยโฮวาห์ทรงเอาไปเสีย สาธุการแต่พระนามพระเยโฮวาห์

22. ในเหตุการณ์นี้ทั้งสิ้นโยบมิได้ทำบาปหรือกล่าวโทษพระเจ้าอย่างโง่เขลา

บทที่ 2

1. และอยู่มาวันหนึ่ง เมื่อนุตรชายทั้งหลายของพระเจ้ามารายงานตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ชาตานก็มาในหมู่พวกเขาเพื่อรายงานตัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ด้วย
2. และพระเยโฮวาห์ตรัสถามชาตานว่า เจ้ามาจากไหน ชาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า จากไปๆมาๆอยู่บนแผ่นดินโลก และจากเดินขึ้นเดินลงบนนั้น
3. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับชาตานว่า เจ้าได้ไต่ตรองดูโยบผู้รับใช้ของเราหรือไม่ว่า บนแผ่นดินโลกไม่มีใครเหมือนเขา เป็นคนดีรอบคอบและเที่ยงธรรม เกรงกลัวพระเจ้าและหันเสียจากความชั่วร้าย เขายังยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของเขาอยู่ ถึงแม้เจ้าชวนเราให้ต่อสู้กับเขา เพื่อทำลายเขาโดยไม่มีเหตุ
4. แล้วชาตานทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า หนึ่งแทนหนึ่ง คนย่อมให้ทุกอย่างที่เขาถืออยู่แทนชีวิตของเขา
5. แต่บัดนี้ ขอพระองค์เหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ และแตะต้องกระดูกและเนื้อของเขา และเขาจะแช่งพระองค์ต่อพระพักตร์ของพระองค์
6. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับชาตานว่า ดูเถิด เขาอยู่ในมือของเจ้า จงไว้ชีวิตของเขาเท่านั้น
7. ชาตานจึงออกไปจากเบื้องพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์ และได้ให้โยบเป็นผีร้าย ตั้งแต่ฝ่าเท้าของท่านจนถึงกระหม่อมที่ศีรษะ
8. และท่านก็เอาชิ้นหม้อแตกขูดตัวของท่าน และนั่งอยู่ในกองขี้เถ้า
9. แล้วภรรยาของท่านเรียนว่า ท่านยังจะยึดมั่นในความซื่อสัตย์ของท่านอีกหรือ จงแช่งพระเจ้าและตายเสียเถอะ
10. แต่ท่านตอบนางว่า เธอพูดอย่างหญิงโง่จะฟังพูด อะไรกัน เราจะรับสิ่งดีจากพระหัตถ์ของพระเจ้า และจะไม่รับของชั่วบ้างหรือ ในเหตุการณ์นี้ทั้งสิ้นโยบมิได้กระทำการบาปด้วยริมฝีปากของตน
11. เมื่อสหายทั้งสามของโยบได้ยินถึงภัยพิบัตินี้ทั้งสิ้นที่ได้เกิดขึ้นกับท่าน ต่างก็มาจากที่ของตน คือ เอลิฟัสชาวเทมาน บิลัตคนชูอาห์ และโซฟาร์ชาวนาอาเมห์ เขาได้นัดมาพร้อมกันเพื่อร่วมทุกข์กับท่านและเล่าโลมใจท่าน
12. เมื่อเขาเงยหน้าขึ้นแต่ไกลเขาก็จำท่านไม่ได้ ก็เปล่งเสียงร้องไห้ ต่างก็ฉีกเสื้อคลุมของตน และชัตผงคลีดินเหนือศีรษะของตนขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์
13. และนั่งกับท่านบนดินเจ็ดวันเจ็ดคืน ไม่มีสักคนหนึ่งพูดกับท่านสักคำ ด้วยเขาเห็นว่าความทุกข์ระทมของท่านนั้นใหญ่ยิ่งนัก

บทที่ 3

1. ต่อมาโยบอ้าปากของท่านแข่งวันกำเนิดของท่าน
2. และโยบว่า
3. ขอให้วันซึ่งข้าเกิดนั้นพินาศทั้งคืนที่พูดว่า 'ตั้งครรรค์เด็กชายคนหนึ่งแล้ว' นั้นด้วย
4. ขอให้วันนั้นเป็นความมืด ขอพระเจ้าจากเบื้องบนอย่าแสวงหาวันนั้น หรืออย่าให้แสงสว่างส่องในวันนั้น
5. ขอความมืดที่บดและเงามัจจุราชยึดเอาวันนั้นไว้ ขอให้เมฆคลุมมันไว้ ขอให้ความดำทะมึนแห่งวันนั้นทำให้มันหวาดกมลัว
6. คือนั้นนะ ขอให้ความมืดที่บดจยมันไว้ อย่าให้มันเข้าส่วนท่ามกลางบรรดาวันของปี อย่าให้มันเข้าเป็นส่วนในเดือนต่อไปเลย
7. ดูเถิด ขอให้คืนนั้นเป็นหมัน ขออย่าให้เสียงร้องอันขึ้นบานได้ยินในคืนนั้น
8. ขอให้บรรดาผู้ที่สาปวัน ได้สาปคืนนั้นด้วย ผู้มีฝีมือที่จะปลุกเลวี่อาธานขึ้นมา
9. ขอให้ดาวเวลารุ่ง สางของมันมืด ขอให้มันหวังความสว่าง แต่ไม่พบ อย่าให้เห็นแสงอรุณรุ่งเข้า
10. เพราะว่ามันมิได้ปิดประตูแห่งครรรค์มารดาของข้า หรือซ่อนความเศร้าโศกจากตาของข้า
11. ทำไมข้าไม่ตายเสียแต่กำเนิด ทำไมข้าไม่ขาดใจเสียเมื่อข้าออกมาจากครรรค์แล้วก็สิ้นไป
12. ทำไมหัวเข่าจึงรับข้าไว้ หรือทำไมหัวนมมิให้ข้าดูด
13. ถ้าหาไม่แล้ว ข้าจะนอนเงียบสงบอยู่ ข้าจะหลับ แล้วข้าจะได้หยุดพักอยู่
14. กับพวกกษัตริย์และพวกที่ปรึกษาของแผ่นดินโลก ผู้ได้สร้างที่โดดเดี่ยวอ้างว้างไว้สำหรับตัวเอง
15. หรือกับเจ้านายผู้มีทองคำ ผู้บรรจุเงินไว้เต็มบ้าน
16. หรือทำไมข้าไม่เป็นอย่างลูกที่แท้จริงซ่อนไว้ อย่างทารกซึ่งไม่เคยเห็นแสงสว่าง
17. ที่นั่นคนชั่วร้ายหยุดดิ้นรน และที่นั่นผู้ที่เหนียวอ่อนได้หยุดพัก
18. ที่นั่นผู้ถูกจำจองก็สบายด้วยกัน เขาทั้งหลายไม่ได้ยินเสียงของผู้กดขี่
19. ผู้น้อยและผู้ใหญ่ก็อยู่ที่นั่น และทาสก็เป็นอิสระพ้นจากนายของเขา
20. ไฉนหนอผู้ที่ทนทุกข์เวทนาอย่างนี้ ยังได้รับแสงสว่าง และผู้ที่มีใจหมิ่นชั้ได้รับชีวิต
21. ผู้คอยความตาย แต่มันไม่มา และขุดหลุมมากกว่าหาทรัพย์ที่ซ่อนอยู่
22. ผู้ซึ่งเปรมปรีดีอย่างยิ่งและยินดี เมื่อเขาพบหลุมฝังศพ
23. ไฉนจึงประทานความสว่างแก่ผู้ที่ทางของเขาซ่อนอยู่ ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงล้อมรั้วต้นไม้กันไว้
24. เพราะการถอนหายใจของข้ามีมาก่อนอาหารของข้า และการครวญครางของข้าก็เทออกมาเหมือนน้ำทั้งหลาย
25. เพราะสิ่งที่ข้ากลัวมากก็มาเหนือข้า และสิ่งที่ข้าครั่นคร้ามก็ตกแก่ข้า
26. ข้าไม่สบายใจเลย ทั้งข้าก็ไม่สงบ ข้าไม่ได้หยุดพัก แต่ความทรมาณก็มาหา

บทที่ 4

1. แล้วเอลีฟัสชาวเทมานตอบว่า
2. ถ้าจะลองพูดสักคำ ท่านจะทนไหวไหม ถึงกระนั้นใครจะอดพูดได้
3. ดูเถิด ท่านได้แนะนำคนมากมายมาแล้ว และท่านได้เสริมมือที่อ่อนเปลี้ยให้มีกำลัง
4. ถ้อยคำของท่านหนุนใจคนที่กำลังสะดุด และท่านได้ทำเขาที่อ่อนเปลี้ยให้มั่นคง
5. แต่บัดนี้มาถึงท่านแล้ว และท่านก็ท้อใจ มันจะต้องท่านเข้า และท่านก็ลำบากใจ
6. ความยำเกรงของท่าน ความมั่นใจของท่าน ความหวังของท่าน และการประพฤติดีรอบคอบของท่านอยู่ที่ไหนเล่า
7. ข้าขอร้องให้ท่านจำไว้หน่อยเถิดว่า ผู้ที่ไร้ความผิดเคยพินาศหรือ หรือคนเที่ยงธรรมถูกตัดออกที่ไหน
8. ตามที่ข้าได้เห็น บรรดาผู้ที่ไถ่ความชั่วช้า และหว่านความชั่วร้าย ก็ได้เกี่ยวอย่างนั้น
9. เขาพินาศด้วยลมหายใจของพระเจ้า และเขาต้องสิ้นไปด้วยลมแห่งพระนาสิกของพระองค์
10. เสียงคำรามของสิงโต และเสียงของสิงโตดุร้าย และฟันของสิงโตหนุ่มก็หักเสียแล้ว
11. สิงโตแก่พินาศเพราะขาดเหยื่อ และลูกของสิงโตที่แข็งแรงก็กระจัดกระจายไป
12. มีคำหนึ่งมาถึงข้าอย่างเจียบๆ หูของข้าได้ยินเสียงกระซิบคำนั้น
13. ท่ามกลางความคิดจากนิมิตกลางคืนเมื่อคนหลับสนิท
14. ความครั่นคร้ามมาเหนือข้าและตัวสั้น ซึ่งกระทำให้กระดูกทั้งสันของข้าสั้นสะเทือน
15. มีวิญญาณองค์หนึ่งผ่านหน้าของข้า ขณะที่เนื้อของข้าลุกชัน
16. องค์นั้นนิ่งอยู่ แต่ข้าพิเคราะห์รูปร่างขององค์นั้นไม่ได้ มีสัญญาณอย่างหนึ่งข้างหน้าตาของข้า เจียบอยู่ แล้วข้าได้ยินเสียงหนึ่งว่า
17. 'มนุษย์ที่อ่อนแอจะชอบธรรมยิ่งกว่าพระเจ้าได้หรือ มนุษย์จะบริสุทธิ์ยิ่งกว่าผู้ทรงสร้างเขาได้หรือ
18. ดูเถิด แม้ผู้รับใช้ของพระองค์พระองค์ก็ไม่ทรงวางพระทัย และทูตสวรรค์ของพระองค์พระองค์ทรงกล่าวโทษที่ เขาไถ่
19. ผู้ที่อาศัยในเรือนดินจะยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด รากฐานของเขาอยู่ในผงคลีดิน ผู้ถูกขยี้เหมือนอย่างตัวมอด
20. เขาถูกทำลายระหว่างเวลาเช้าและเย็น เขาพินาศไปเป็นนิตย์โดยไม่มีผู้ใดสนใจ
21. สง่าราศีซึ่งอยู่ภายในเขาจะหายไปมิใช่หรือ เขาจะตายด้วยปราศจากปัญญา'

บทที่ 5

1. ร้องเรียกเดี๋ยวนี้อะ มีผู้ใดจะตอบท่าน ท่านจะหันไปหาวิสุทธิชนผู้ใด
2. แน่ละ ความโกรธฆ่าคนโหดและความริษยาฆ่าคนเขลา
3. ข้าเคยเห็นคนโหดหยั่งราก แต่ทันใดนั้นข้าก็แข่งที่อาศัยของเขา
4. บุตรของเขาห่างไกลจากความปลอดภัย เขาถูกบีบคั้นที่ประตูเมือง และไม่มีผู้ใดช่วยเขาให้พ้นได้
5. ผลการเกี่ยวของเขาคนหิวก็กินเสีย แม้ส่วนที่เอาหนามสะไว้ เขาก็เอาออกไป และคนกระหายก็หอบฮักๆติดตามความมั่งคั่งของเขา
6. เพราะความทุกข์ใจมิได้มาจากผงคลี หรือความยากลำบากออกออกมาจากดิน
7. แต่มนุษย์เกิดมาเพื่อแก้ความยากลำบาก อย่างประกายไฟย่อมปลิวขึ้นบน
8. ข้าจะแสวงหาพระเจ้า และข้าจะมอบเรื่องราวของข้ากับพระเจ้า
9. ผู้ทรงกระทำการใหญ่เหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และการมหัศจรรย์อย่างนับไม่ถ้วน
10. พระองค์ประทานฝนบนแผ่นดินโลก และทรงส่งน้ำมาบนไร่นา
11. พระองค์ทรงตั้งคนต่ำไว้บนที่สูง และบรรดาคนที่ไว้ทุกข์ก็ทรงยกขึ้นให้ปลอดภัย
12. พระองค์ทรงขัดขวางอุบายของเจ้าเล่ห์ เพื่อมือของเขาจะได้ทำไม่สำเร็จ
13. พระองค์ทรงจับคนที่มีปัญญาด้วยอุบายของเขาเอง และคำปรึกษาของคนหลักแหลมก็สิ้นลงโดยด่วน
14. เขาประสบความสำเร็จในเวลากลางวัน และคล่าไปในเที่ยงวันเหมือนอย่างกลางคืน
15. แต่พระองค์ทรงช่วยคนขัดสนจากตาบอด จากปากของเขา และจากมือของคนมีกำลัง
16. คนจนจึงมีความหวัง และความชั่วช้าก็ปิดปากของตน
17. ดูเถิด มนุษย์คนใดที่พระเจ้าทรงดีเตียนก็เป็นสุข เพราะฉะนั้นอย่าดูหมิ่นการติสสอนขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
18. เพราะพระองค์ทรงให้บาดเจ็บ แต่พระองค์ทรงพันแผลให้ พระองค์โอบยดี แต่พระหัตถ์ของพระองค์ทรงรักษา
19. พระองค์จะทรงช่วยท่านให้พ้นจากความยากลำบากหกประการ เออ เจ็ดประการ จะไม่มีเหตุร้ายมาแต่ต้องท่าน
20. ในคราวกัณดารอาหาร พระองค์จะทรงไถ่ท่านออกจากความตาย และในการสงคราม จากอาวุธของดาบ
21. จะทรงซ่อนท่านไว้จากการใส่ร้ายของลิ้น และจะไม่กลัวการทำลายเมื่อมันมาถึง
22. ท่านจะเยาะการทำลายและการกัณดารอาหาร และจะไม่กลัวสัตว์ป่าดิ้น
23. ท่านจะพันธมิตรกับหินแห่งทุ่งนา และสัตว์ป่าทุ่งจะอยู่อย่างสันติกับท่าน
24. ท่านจะทราบว่าเป็นที่ของท่านปลอดภัย และท่านจะไปพักในที่อาศัยของท่าน และจะไม่ทำความผิดบาป
25. ท่านจะทราบด้วยว่าเชื้อสายของท่านจะมากมาย และลูกหลานของท่านจะเป็นอย่างหญ้าแห่งแผ่นดินโลก
26. ท่านจะมาที่หลุมศพของท่านเมื่อแก่หง่อม อย่างฟ่อนข้าวที่นำมาสู่ลานตามฤดู
27. ดูเถิด นี่แหละ เป็นข้อที่เราตรงออกมาเป็นความจริง จงฟังและทราบ เพื่อประโยชน์ของตนเถิด

บทที่ 6

1. แล้วโยบตอบว่า
2. โอ ข้าอยากให้ซึ่งดูความเศร้าโศกของข้า และเอาความลำบากยากเย็นของข้าใส่ไว้ในตราขู
3. บัดนี้ก็จะหนักกว่าทรายในทะเล เพราะเหตุนี้คำพูดของข้าก็จะถูกกลืนไปหมด
4. เพราะธนูขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ก็อยู่ในตัวข้า จิตใจของข้าเต็มพิษของมัน ความน่าหวาดเสียวจากพระเจ้าขยายแนวข้าใส่ข้า
5. ลาปาร้องเมื่อมันมีหญ้าหรือ วัวผู้ร้องบนกองหญ้าของมันหรือ
6. จะรับประทานสิ่งที่จิตโดยไม่ใส่เกลือได้หรือ หรือไขขาวมีรสอะไรบ้าง
7. สิ่งที่จิตใจของข้าไม่ยอมแตะต้องนั้น กลับเป็นอาหารระทมทุกข์ของข้า
8. โอ ข้าอยากจะได้สมดังที่ทูลขอ และขอพระเจ้าทรงประทานตามความปรารถนาของข้า
9. ว่าพระเจ้าพอพระทัยที่จะขี้ข้าว่า พระองค์จะใช้พระหัตถ์ของพระองค์อย่างเต็มที่ และตัดข้าออกเสีย
10. นี่จะเป็นการปลอมโยนใจของข้า ข้าจะเสริมกำลังในความทุกข์ ขออย่าให้พระองค์แสดงพระเมตตา เพราะข้ามิได้ปกปิดพระวณะขององค์ผู้บริสุทธิ์นั้น
11. ข้ามีกำลังอะไร ที่ข้าจะมีความหวัง และอะไรเป็นอวสานของข้า ที่ข้าจะต่อชีวิตของข้า
12. กำลังของข้าเป็นกำลังของหินหรือ เนื้อของข้าเป็นเนื้อทองสัมฤทธิ์หรือ
13. ข้าไม่มีความช่วยเหลือในตัวข้าหรือ ข้าจนปัญญาเสียแล้วหรือ
14. บุคคลผู้ใดสิ้นความหวังก็ควรได้รับความกรุณาจากเพื่อน แต่เขาทอดทิ้งความยำเกรงองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
15. พี่น้องของข้าทรยศอย่างสาธาร อย่างสาธารที่น้ำไหลล้น
16. ซึ่งดำไปเหตุด้วยน้ำแข็ง และที่หิมะซ่อนตัวอยู่ในนั้น
17. เมื่อมันร้อนขึ้นมันก็หายไป เมื่อร้อนมันก็สูญไปจากที่ของมัน
18. หมู่คนเดินทางหันออกจากทางของเขา เขาขึ้นไปยังที่ร้างเปล่า และพินาศ
19. หมู่คนเดินทางของตำบลเทมามองดู คนเดินทางของเมืองเซบารอคอยหมู่คนเหล่านั้น
20. เพราะเขาทั้งหลายหวังใจ เขาจึงต้องผิดหวัง เขามาถึงที่นั่นและต้องละอายใจ
21. เพราะบัดนี้ ท่านทั้งหลายก็ไร้ความหมาย ท่านเห็นความลำบากยากเย็นของข้า และท่านก็กลัว
22. ข้าพูดว่า `ขอของกำนัลข้าหน่อย' หรือ `ขอสินบนจากทรัพย์สินของท่านให้ข้า'
23. หรือว่า `ขอช่วยข้าให้พ้นจากมือของปฏิปักษ์' หรือว่า `ขอไถ่ข้าจากมือของผู้มีอำนาจ' หรือ
24. สอนข้าซี และข้าจะเจียบ ขอทำให้ข้าเข้าใจว่าข้าผิดตรงไหน
25. คำชื่อตรงมีอำนาจมากจริงๆ แต่คำติเตียนของท่านติเตียนอะไร
26. ท่านคิดว่าท่านติเตียนถ้อยคำได้หรือ เมื่อคำปราศรัยของคนสิ้นหวังเป็นแต่ลม
27. เออ ท่านทั้งหลายเอาเปรียบลูกกำพร้าพ่อ และขูดบ่อนัดจับเพื่อนของท่าน
28. แต่บัดนี้ ขอมองดูข้าด้วยความพอใจเถิด เพราะถ้าข้ามูสา ก็จะปรากฏแจ้งแก่ท่าน

29. ขอทีเถอะ ขอหนัดไใหม่ อย่ำทำควมซั้วซ่ำเลย เออ กลับัคิตไใหม่เถอะ ซ้ำยังชอบธรรมอยู่
30. มีความซั้วซ่ำสิ่งใดบนลันซ่ำหรือ ซ่ำไม่รู้ถึงรสภัยพิบัติหรือ

บทที่ 7

1. มนุษย์ไม่มีเวลากำหนดบนแผ่นดินโลกหรือ และชีวิตของเขาไม่เหมือนชีวิตของลูกจิ้งจอกหรือ
2. เหมือนอย่างทาสที่ปรารถนาเงา และเหมือนอย่างลูกจิ้งจอกผู้มองหาค่าจ้างแห่งงานของตน
3. เช่นเดียวกัน ข้าต้องได้รับส่วนเปล่าประโยชน์เป็นเดือนๆ และเขาแบ่งคืนแห่งความน่าอึดโรยแก่ข้า
4. เมื่อข้านอนลง ข้าว่า `เมื่อไรหนอข้าจะลุกขึ้น และกลางคืนจะผ่านพ้นไป' และข้าก็พลิกไปพลิกมาจนรุ่งเช้า
5. เนื้อของข้าห่มหนอนและก้อนฝุ่น หนิงของข้าแข็งขึ้น แล้วก็น่ารังเกียจ
6. วันคืนของข้าเร็วกว่ากระสวยของช่างทอ และสิ้นสุดลงด้วยไร้ความหวัง
7. ขอทรงจำไว้ว่า ชีวิตของข้าพระองค์เป็นแต่ลมหายใจ ตาของข้าพระองค์จะไม่เห็นสิ่งดีอีกเลย
8. ตาของผู้ที่เห็นข้าพระองค์จะไม่ได้ดูข้าพระองค์อีกต่อไป ฝ่ายพระเนตรของพระองค์มองหาข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็ไปเสียแล้ว
9. เมฆจางและหายไปฉันใด บุคคลที่ลงไปยังแดนคนตายก็มีได้ขึ้นมาฉันนั้น
10. เขาจะไม่กลับไปเรือนของเขากอีก หรือที่อยู่ของเขาก็จะไม่รู้จักเขากอีกเลย
11. เพราะฉะนั้น ข้าพระองค์จึงไม่ยับยั้งปากของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะพูดด้วยความแสนระทมแห่งจิตใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะปนด้วยความขมขื่นแห่งจิตใจของข้าพระองค์
12. ข้าพระองค์เป็นทะเล หรือเป็นปลาวาฬหรือ พระองค์จึงทรงวางยามเฝ้าข้าพระองค์
13. เมื่อข้าพระองค์พูดว่า `เตียงของข้าจะเล่าโลมข้า ที่นอนของข้าจะบรรเทาการร้องทุกข์ของข้า'
14. แล้วพระองค์ก็ทำให้ข้าพระองค์กลัวด้วยความฝัน และทำให้ข้าพระองค์หวาดเสียวด้วยนิมิต
15. จิตใจข้าพระองค์จึงเลือกที่จะถูกรัดคอตาย และเลือกความตายแทนชีวิตของข้าพระองค์
16. ข้าพระองค์เบื่อชีวิต ข้าพระองค์จะไม่อยู่ตลอดไป ปล่อยข้าพระองค์แต่ลำพังเถิด เพราะวันคืนของข้าพระองค์เป็นแต่เพียงเปล่าประโยชน์
17. มนุษย์เป็นอะไร พระองค์จึงทรงถือว่าข้าสำคัญนัก และที่พระองค์ใส่พระทัยเขา
18. ทรงเยี่ยมเขาทุกเช้า ทรงลองดูเขาทุกขณะ
19. อีกนานเท่าใดพระองค์จึงจะไม่ทรงออกไปจากข้าพระองค์ หรือปล่อยข้าพระองค์แต่ลำพัง จนข้าพระองค์จะกลืนน้ำลายของตนได้
20. ข้าแต่พระองค์ผู้ปกปักรักษามนุษย์ ข้าพระองค์ทำบาปแล้ว ข้าพระองค์จะทำอะไรแก่พระองค์เล่า ทำไมพระองค์จึงทรงทำให้ข้าพระองค์เป็นเป้าหมายของพระองค์ ดังนั้นจึงเป็นภาระหนักแก่ข้าพระองค์เอง
21. ทำไมพระองค์ไม่ทรงประทานอภัยแก่การละเมิดของข้าพระองค์ และนำเอาความชั่วช้าของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะบัดนี้ข้าพระองค์จะนอนลงในฝังคลีดิน พระองค์จะทรงเสาะหาข้าพระองค์ในเวลาเช้า แต่ข้าพระองค์จะไม่อยู่แล้ว

บทที่ 8

1. แล้วบิลตัดคนชูอาห์ตอบว่า
2. ท่านจะพูดอย่างนี้อยู่นานเท่าใด และคำปากของท่านจะเป็นพยานานสักเท่าใด
3. พระเจ้าทรงผันแปรความยุติธรรมหรือ หรือองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ผันแปรความเที่ยงธรรมหรือ
4. ถ้าบุตรของท่านได้กระทำบาปต่อพระองค์ และพระองค์ทรงทอดทิ้งเขาทั้งหลายเพราะเหตุการณ์ระเมิดของเขา
5. ถ้าท่านจะหมั่นแสวงหาพระเจ้า และวิงวอนต่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
6. ถ้าท่านบริสุทธิ์และเที่ยงธรรมแน่ละ บัดนี้พระองค์ก็จะทรงตั้งขึ้นเพื่อท่าน และทรงให้ที่อาศัยแห่งความชอบธรรมของท่านเจริญเป็นแน่
7. ถึงแม้การเริ่มต้นของท่านจะเล็กน้อย แต่ต่อไปปลายๆจะใหญ่โตมากยิ่งขึ้น
8. ข้าขอร้อง ให้ท่านถามคนโบราณดู และคิดดูว่า บรรพบุรุษค้นพบสิ่งใดบ้าง
9. (เพราะส่วนเราเหมือนอย่างเกิดวานนี้ จะรู้อะไรก็หาไม่ เพราะวันคืนของเราบนแผ่นดินโลกเปรียบเหมือนเงา)
10. เขาจะไม่สอนท่านและบอกท่าน และกล่าวคำจากใจของเขาหรือ
11. ต้นกกจะงอกขึ้นในที่ที่ไม่มีดินได้หรือ ต้นอ้อจะงอกงามในที่ที่ไม่มีน้ำได้หรือ
12. ขณะที่มิดอกยังไม่ได้ตัดลง มันก็เหี่ยวแห้งไปก่อนต้นไม้อื่นๆ
13. ทางของบรรดาผู้ที่ลืมนพระเจ้ก็เป็นอย่างนั้นแหละ ความหวังของคนหน้าซื่อใจคดจะพินาศไป
14. ความหวังใจของเขาหักสะบั้น และความไว้วางใจของเขาจะเหมือนใยแมงมุม
15. เขาพึ่งเรือรบของเขา แต่มันทานไม่ไหว เขายึดมันไว้ แต่มันก็หาทนอยู่ไม่
16. เขาเชียวสต่ออยู่ต่อหน้าดวงอาทิตย์ และแขนงของเขาก็แผ่ออกเหนือสวนของเขา
17. รากของเขาเลื้อยไปเกาะกองหิน และหยั่งลงไปในซอกก้อนหิน
18. ถ้าพระองค์ทำลายเขาไปจากที่ของเขาแล้วที่นั้นจะปฏิเสธเขาว่า 'ข้าไม่เคยเห็นเจ้า'
19. ดูเถิด นี่เป็นความซึ้นบานแห่งทางของเขา และผู้อื่นจะงอกออกมาจากดิน
20. ดูเถิด พระเจ้าจะไม่ทรงทอดทิ้งคนดีรอบคอบ หรือคำจุนผู้กระทำความชั่วร้าย
21. พระองค์ยังจะทรงให้ปากของท่านหัวเราะร่วน และทำให้ริมฝีปากของท่านโห่ร้องเสมอ
22. คนเหล่านั้นที่เกลียดชังท่านจะห่มความอับอาย และที่อาศัยของคนชั่วจะไม่มีต่อไปอีกเลย

บทที่ 9

1. แล้วโยบตอบว่า
2. จริงทีเดียว ข้าทราบบว่าเป็นอย่างนั้น แต่คนเราจะชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างไร
3. ถ้าคนหนึ่งคนใดปรารถนาจะได้แย้งกับพระองค์ ในพันครั้งผู้นั้นก็ตบพระองค์ไม่ได้สักครั้งเดียว
4. พระองค์ฉลาดอยู่ในพระทัย และพระกำลังก็แข็งแรง ผู้ใดเคยได้แย้งต่อพระองค์และเจริญขึ้นได้เล่า
5. พระองค์ผู้ทรงเคลื่อนภูเขา และภูเขาทั้งหลายก็ไม่รู้ เมื่อพระองค์ทรงคว่ำมันเสียด้วยพระพิโรธของพระองค์
6. ผู้ทรงสั่นแผ่นดินโลกให้ออกจากที่ของมัน และเสาของมันก็สั่นสะเทือน
7. ผู้ทรงบัญชาดวงอาทิตย์ และมันไม่ขึ้น ผู้ทรงฝืนกเก็บบรรดาดวงดาวไว้
8. ผู้ทรงซึ่งฟ้าสวรรค์ออกแต่พระองค์เดียว และทรงย้ายคลื่นของทะเล
9. ผู้ทรงสร้างหมู่ดาวจระเข้ และหมู่ดาวไถ หมู่ดาวลูกไก่ และหมู่ดาวทิศใต้
10. ผู้ทรงกระทำมหกิจเหลือที่จะเข้าใจได้ และการมหัศจรรย์อย่างนับไม่ถ้วน
11. ดูเถิด พระองค์ทรงผ่านเข้าไป และข้าหาเห็นพระองค์ไม่ พระองค์ทรงเลยไป และข้าหาสังเกตเห็นไม่
12. ดูเถิด พระองค์ทรงฉวยไป ใครจะห้ามพระองค์ได้ ใครจะทูลพระองค์ว่า 'พระองค์ทรงกระทำอะไรนั้น'
13. ถ้าพระเจ้าจะไม่ทรงหันพระพิโรธของพระองค์กลับต่อพระองค์ เหล่าสมุนของความอหังการต้องกราบอยู่
14. แล้วข้าจะตอบพระองค์ได้อย่างไร จะเลือกถ้อยคำอะไรมาโต้ตอบพระองค์
15. แม้ว่าข้าชอบธรรม ข้าก็ตอบพระองค์ไม่ได้ ข้าจะต้องขอพระกรุณาต่อผู้พิพากษาของข้า
16. ถ้าข้าร้องทูลต่อพระองค์ และพระองค์ทรงตอบข้า ข้าจะไม่เชื่อว่าพระองค์ทรงฟังเสียงของข้า
17. เพราะพระองค์ทรงขี้ข้าด้วยพายุ และทวิบาทผลของข้าโดยไม่มีเหตุ
18. พระองค์จะไม่ทรงให้ข้าหายใจได้ แต่เติมความขมขื่นให้ข้าเต็ม
19. ถ้าข้ากล่าวถึงกำลัง ดูเถิด พระองค์ทรงมีฤทธิ์ ถ้าเป็นเรื่องการพิพากษา ใครจะนัดเวลาให้ข้าสู้คดีได้
20. ถ้าข้าอ้างว่าตัวชอบธรรม ปากของข้าจะกล่าวโทษข้า ถ้าข้าอ้างว่าตัวดีรอบคอบ พระองค์จะพิสูจน์ว่าข้าบกพร่อง
21. ถึงแม้ข้าดีรอบคอบ ข้าก็ไม่เข้าใจตัวตัวเอง ข้าจะเกลียดชีวิตของข้า
22. ก็เหมือนกันหมด เพราะฉะนั้นข้าจึงว่า 'พระองค์ทรงทำลายทั้งคนดีรอบคอบและคนชั่ว'
23. เมื่อภัยพิบัตินำความตายมาโดยฉับพลัน พระองค์ทรงเยาะเย้ยความลำบากยากเย็นของผู้ไร้ผิด
24. แผ่นดินโลกนี้ทรงมอบไว้ในมือของคนชั่ว พระองค์ทรงปิดหน้าบรรดาผู้วินิจฉัยโลก ถ้าไม่ใช่พระองค์ แล้วใครเล่า
25. 'วันทั้งหลายของข้าพระองค์เร็วกว่านักวิ่ง มันผ่านไป มันไม่เห็นสิ่งดีอะไร
26. มันผ่านไปอย่างกับเรือเร็ว ดั่งนกอินทรีโฉบลงบนเหยื่อ
27. ถ้าข้าพระองค์ว่า ข้าจะลืมหูลูกของข้า ข้าจะทิ้งหน้าเศร้ายของข้าเสีย และเบิกบาน
28. ข้าพระองค์เกิดกลัวบรรดาความทุกข์ของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทราบว่าคุณพระองค์จะไม่ถือว่าข้าพระองค์ไร้ผิด

29. ถ้าข้าพระองค์ชั่วช้า ข้าพระองค์ตรากตรำเปล่าๆทำไม
30. ถ้าข้าพระองค์ชำระตัวของข้าพระองค์ด้วยน้ำจากหิมะ และล้างมือของข้าพระองค์ด้วยน้ำต่าง
31. พระองค์ยังจะทรงจุ่มข้าพระองค์ลงไปในปีบ่อ แม้เสื้อผ้าของข้าพระองค์จะรังเกียจข้าพระองค์'
32. พระองค์มิใช่มนุษย์อย่างข้า ที่ข้าจะตอบพระองค์ ซึ่งเราจะมาสู้คดีด้วยกัน
33. ไม่มีคนกลางระหว่างเรา ผู้ซึ่งจะวางมือบนเราทั้งสองได้
34. ขอให้พระองค์ทรงนำไม้เรียวไปจากข้าเสียที และขออย่าให้ความครั้นคร้ามจากพระองค์กระทำให้ข้ากลัวมาก
35. แล้วข้าจะพูดและไม่กลัวพระองค์ แต่ใจจริงของข้าไม่เป็นอย่างนั้น

1. จิตใจข้าเบื่องิวิตของข้า ข้าจะร้องทุกข์อย่างไม่ยับยั้ง ข้าจะพูดด้วยจิตใจขมขื่นของข้า
2. ข้าจะทูลพระเจ้าว่า `ขออย่าทรงกล่าวโทษข้าพระองค์ ขอให้ข้าพระองค์ทราบว่าเป็นพระองค์ทรงโต้แย้งกับข้าพระองค์
3. พระองค์ทรงเห็นชอบแล้วหรือที่จะบีบบังคับ ที่จะหมิ่นพระหัตถกิจของพระองค์ และทรงโปรดแผนการของคนชั่ว
4. พระองค์ทรงมีพระเนตรอย่างตาคนหรือ พระองค์ทรงเห็นอย่างมนุษย์เห็นหรือ
5. วันของพระองค์เหมือนวันของมนุษย์หรือ ปีของพระองค์เหมือนวันคืนของคนเราหรือ
6. ที่พระองค์ทรงคอยจับความชั่วข้าพระองค์ และค้นหาบาปของข้าพระองค์
7. แม้พระองค์ทรงทราบว่าข้าพระองค์มิได้เป็นคนชั่ว และไม่มีใครช่วยให้พ้นออกจากพระหัตถ์ของพระองค์ได้
8. พระหัตถ์ของพระองค์ปั้นและทรงสร้างข้าพระองค์ ถึงกระนั้นพระองค์ทรงหันมาทำลายข้าพระองค์
9. ขอทรงระลึกว่าพระองค์ทรงสร้างข้าพระองค์ดุจดั่งดินเหนียว พระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ให้กลับเป็นผงคลีดินอีกหรือ
10. พระองค์มิได้ทรงเทข้าพระองค์ออกอย่างน้ำนม และทำข้าพระองค์ให้แข็งเหมือนเนยแข็งหรือ
11. พระองค์ทรงห่มข้าพระองค์ไว้ด้วยหนังและเนื้อ และทรงสานข้าพระองค์ด้วยกระดูกและเส้นเอ็น
12. พระองค์ทรงประสาชีวิตและความเมตตาแก่ข้าพระองค์ และความดูแลรักษาของพระองค์ได้สงวนจิตวิญญาณข้าพระองค์ไว้
13. แต่สิ่งต่อไปนี้พระองค์ทรงซ่อนไว้ในพระทัยของพระองค์ ข้าพระองค์ทราบว่านี่เป็นพระประสงค์ของพระองค์
14. ถ้าข้าพระองค์ทำบาป พระองค์ทรงหมายข้าพระองค์ไว้ และไม่ทรงปล่อยตัวข้าพระองค์ให้พ้นโทษความชั่วช้าของข้าพระองค์
15. ถ้าข้าพระองค์ชั่วร้าย วิบัติแก่ข้าพระองค์ ถ้าข้าพระองค์ชอบธรรม ข้าพระองค์ยังฝงกศีระษะของข้าพระองค์ขึ้นไม่ได้ ข้าพระองค์เต็มด้วยความอดสู ฉะนั้นขอมองดูความทุกข์ใจของข้าพระองค์
16. ภัยพิบัติต่างๆเพิ่มมากขึ้น พระองค์จะทรงล่าข้าพระองค์อย่างสิงโตดุร้าย และทรงทำการมหัศจรรย์สู้ข้าพระองค์อีก
17. พระองค์ทรงฟื้นฟูพยานของพระองค์ปรักปรำข้าพระองค์ใหม่ และทรงเพิ่มความร้อนพระทัยของพระองค์ในข้าพระองค์ พระองค์ทรงนำพลโยธาหลายกองมาสู้ข้าพระองค์
18. ไฉนพระองค์ทรงนำข้าพระองค์ออกมาจากครรรค์ มิฉะนั้นข้าพระองค์คงตายก่อนตาใดๆได้เห็นข้าพระองค์
19. เหมือนอย่างกับว่าข้าพระองค์มิได้เกิดมา ข้าพระองค์คงถูกนำจากครรรค์ไปถึงหลุมฝังศพแล้ว
20. วันคืนชีวิตของข้าพระองค์ไม่น้อยหรือ ขอหยุดเถิด ขอให้ข้าพระองค์อยู่ลำพัง เพื่อข้าพระองค์จะชื่นใจสักหน่อย
21. ก่อนที่ข้าพระองค์จะไปยังที่ที่ข้าพระองค์ไม่กลับ ถึงแผ่นดินแห่งความมืดและเงามัจจุราช
22. แผ่นดินแห่งความมืดที่บังตัวความมืดที่เดียว เป็นแผ่นดินแห่งเงามัจจุราช ไม่มีระเบียบ ที่ความสว่างเป็นเหมือนความมืด'

1. แล้วโศฟาร์ชาวนาอามาห์ตอบว่า
2. ควรที่จะฟังมวลถ้อยคำโดยไม่มีใครตอบหรือ และคนที่พูดมากควรจะนับว่าชอบธรรมหรือ
3. ควรที่คำพุดมุสาของท่านทำให้คนหนึ่ง และเมื่อท่านเยาะเย้ย ไม่ควรมีผู้ใดทำให้ท่านอายหรือ
4. เพราะท่านว่า 'หลักคำสอนของข้าบิสุทธิ และข้าก็สะอาดในสายพระเนตรพระเจ้า'
5. แต่ โอ ใครจะให้พระเจ้าตรัสและทรงเปิดริมพระโอษฐ์ของพระองค์ตรัสกับท่าน
6. ใครจะให้พระองค์ทรงสำแดงเคล็ดลับของสติปัญญาให้ท่าน เพราะความเข้าใจของพระองค์เอนกอนันต์ จงทราบเถิดว่าพระเจ้าทรงเรียกร้องจากท่านน้อยกว่าความซำซำของท่านฟังได้รับ
7. ท่านจะหยั่งรู้สภาพของพระเจ้าได้หรือ ท่านจะหยั่งรู้องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้หมดหรือ
8. นั้นสูงเท่าฟ้าสวรรค์ ท่านจะทำอะไรได้ ลึกกว่านรก ท่านจะทราบอะไรได้
9. วัดดูก็ยาวกว่าโลก และกว้างกว่าทะเล
10. ถ้าพระองค์ทรงตัดออก และทรงคุมขัง และทรงเรียกมาชุมนุมกัน ใครจะขัดขวางพระองค์ได้
11. เพราะพระองค์ทรงทราบคนไร้ค่า เมื่อพระองค์ทรงเห็นความชั่วร้าย พระองค์จะไม่ทรงพิจารณาหรือ
12. แต่คนไร้ค่าอยากฉลาด ถึงแม้ว่ามนุษย์เกิดมาเหมือนลูกกลาปา
13. ถ้าท่านเตรียมใจของท่านไว้ และท่านเหยียดมือของท่านออกไปหาพระองค์
14. ถ้าความชั่วช้าอยู่ในมือของท่าน ทั้งเสียให้ไกล และอย่าให้ความชั่วร้ายอาศัยอยู่ในเต็นท์ของท่าน
15. แล้วแน่ละ ท่านจะเงยหน้าขึ้นโดยปราศจากตำหนิ ท่านจะมั่นคง และไม่ต้องกลัว
16. เพราะท่านจะลืมนความทุกข์ยากของท่าน ท่านจะจดจำได้เหมือนน้ำที่ไต้ไหลผ่านพ้นไป
17. แล้วชีวิตของท่านจะสุกใสยิ่งกว่าเวลาเที่ยงวัน ท่านจะส่องแสงเหมือนเวลาเช้า
18. และท่านจะรู้สึกมั่นคง เพราะมีความหวัง เออ ท่านจะตรวจตราดู และนอนพักอย่างปลอดภัย
19. ท่านจะนอนลง และไม่มีใครทำให้ท่านกลัว เออ คนเป็นอันมากจะมาวอนขอความช่วยเหลือจากท่าน
20. แต่ตาของคนชั่วร้ายจะมีมืดมัว เขาจะหลีกเลี่ยงหลบหนีไม่ได้ และความหวังของเขาจะเหมือนความตายนั่นเอง

1. แล้วโยบตอบว่า
2. ไม่ต้องสงสัยเลยที่ท่านทั้งหลายเป็นเสียงของประชาชน และสติปัญญาจะตายไปพร้อมกับท่าน
3. แต่ข้าก็มีความเข้าใจอย่างกับท่าน ข้าไม่ด้อยกว่าท่าน เออ เรื่องอย่างนี้ใครจะไม่ทราบ
4. ข้าเป็นเหมือนผู้ที่ให้เพื่อนบ้านหัวเราะเยาะ ผู้ร้องทูลพระเจ้าและพระองค์ทรงตอบ คนดีรอบคอบอันชอบธรรมเป็นที่ให้เขาหัวเราะเยาะ
5. ในความคิดของผู้ที่อยู่อย่างสบาย ผู้มีเท้าพร้อมที่จะพลาดเหมือนตะเกียงที่ถูกสับประมาท
6. เต็นท์ของโจรก็มั่งคั่ง และบุคคลที่ยั่วเย้าพระเจาก็มั่นคง พระเจ้าทรงนำของมากมายมาสู่มือของเขา
7. แต่ขอถามสัตว์เดียรัจฉาน และมันจะสอนท่าน ถามนกในอากาศดู และมันจะบอกท่าน
8. หรือพูดกับแผ่นดินโลก และมันจะสอนท่าน และปลาทะเลจะประกาศแก่ท่าน
9. ในบรรดาสิ่งเหล่านี้มีสิ่งใดที่ไม่ทราบว่าพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เป็นไปอย่างนั้น
10. จิตใจของสิ่งที่มีชีวิตทุกอย่างอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ทั้งลมหายใจของมนุษย์ทั้งปวง
11. หูทดลองถ้อยคำมิใช่หรือ และเพดานปากชิมรสอาหารมิใช่หรือ
12. สติปัญญาอยู่กับคนมีอายุมาก และอายุยืนยาวทำให้เกิดความเข้าใจ
13. สติปัญญาและฤทธานุภาพอยู่กับพระเจ้า พระองค์ทรงมีคำแนะนำและความเข้าใจ
14. ดูเถิด พระองค์ทรงพังทลายลงและไม่มีผู้ใดสร้างใหม่ได้ พระองค์ทรงกักขังมนุษย์คนหนึ่งไว้และไม่มีผู้ใดเปิดได้
15. ดูเถิด พระองค์ทรงยึดน้ำไว้และมันก็แห้งไป ดังนั้นพระองค์ทรงส่งมันออกไปและมันก็ท่วมแผ่นดิน
16. พระกำลังและพระสติปัญญาอยู่กับพระองค์ ผู้ถูกลวงทั้งผู้ลวงเป็นของพระองค์
17. พระองค์ทรงนำที่ปรึกษาตัวอ่อนจ้อนไป และพระองค์ทรงกระทำผู้พิพากษาให้เป็นคนโง่
18. พระองค์ทรงแก้พันธนาการของกษัตริย์ และทรงผูกมัดเอวของกษัตริย์เหล่านั้นด้วยผ้าคาดเอว
19. พระองค์ทรงนำเจ้าชายตัวอ่อนจ้อนไป และทรงคว่ำผู้มีกำลังเสีย
20. พระองค์ทรงเอาคำพูดไปเสียจากผู้ที่เขาวางใจ และทรงนำการพินิจพิจารณาไปเสียจากพวกผู้มีอายุ
21. พระองค์ทรงเหี้ยมหยามบนเจ้านาย และทรงกระทำให้ผู้ที่แข็งแรงอ่อนกำลัง
22. พระองค์ทรงเปิดสิ่งที่ลึกลอกมาจากความมืด และทรงนำเงามัจจุราชมารู้อความสว่าง
23. พระองค์ทรงกระทำประชาชาติให้ใหญ่โต และทรงทำลายเสีย พระองค์ทรงขยายบรรดาประชาชาติ และทรงนำเขาทั้งหลายให้แคลงอีก
24. พระองค์ทรงนำความเข้าใจไปเสียจากหัวหน้าชาวโลก และทรงกระทำให้เขาพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารซึ่งไม่มีหนทาง
25. เขาทั้งหลายคล้ำอยู่ในความมืดปราศจากความสว่าง และพระองค์ทรงทำให้เขาโง่เขลาอย่างคนเมา

บทที่ 13

1. ดูเถิด ตาของข้าได้เห็นสิ่งทั้งหมดนี้แล้ว หูของข้าได้ยินและเข้าใจเรื่องนี้แล้ว
2. อะไรที่ท่านทั้งหลายรู้ ข้าก็รู้ด้วย ข้าไม่ด้อยกว่าท่าน
3. แต่ข้าจะใคร่ทูลต่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และปรารถนาจะสู้คดีของข้ากับพระเจ้า
4. ส่วนท่าน ท่านฉาบเสียด้วยการมุสา ท่านทั้งปวงเป็นแพทย์ที่ใช้ไม่ได้
5. โอ ท่านน่าจะนิ่งเสีย และความนิ่งนั้นจะเป็นสติปัญญาของท่าน
6. บัดนี้ขอฟังการหาเหตุผลของข้า และขอฟังคำวิงวอนแห่งริมฝีปากของข้า
7. ท่านทั้งหลายจะพูดชั่วร้ายเพื่อพระเจ้าหรือ และพูดลวงเพื่อพระองค์หรือ
8. ท่านทั้งหลายจะแสดงความลำเอียงเข้าข้างพระองค์หรือ ท่านจะว่าความฝ่ายพระเจ้าหรือ
9. เมื่อพระองค์ทรงค้นท่านพบ จะดีแก่ท่านไหม หรือท่านจะเยาะเย้ยพระองค์ได้อย่างผู้หนึ่งผู้ใดเยาะเย้ยมนุษย์หรือ
10. พระองค์จะทรงตำหนิต่านทั้งหลายแน่ ถ้าท่านแสดงความลำเอียงอย่างลับๆ
11. ความโอ้อวดระการการของพระองค์จะไม่กระทำให้ท่านคร่ำมกลัว และความครั่นคร้ามต่อพระองค์จะไม่ตกเหนือท่านหรือ
12. ความระลึกถึงทั้งหลายของท่านเป็นเหมือนอย่างขี้เถ้า ร่างกายของท่านเป็นแต่กายดิน
13. ขอหนึ่งเถอะ และข้าจะพูด และอะไรจะเกิดแก่ข้า ก็ขอให้เกิดเถิด
14. ทำไมนะหรือ ข้าจะจับเนื้อของข้าไว้ และเสียงชีวิตของข้า
15. ถึงแม้พระองค์ทรงประหารข้าเสีย ข้าก็จะยังวางใจในพระองค์ แต่ข้าจะยังยืนยันทงทั้งหลายของข้าจำเพาะพระพักตร์พระองค์
16. พระองค์จะทรงเป็นความรอดของข้าด้วย เพราะคนหน้าซื่อใจคดจะไม่ได้เข้ามาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์
17. ขอฟังถ้อยคำของข้าอย่างระมัดระวัง และให้คำกล่าวของข้าอยู่ในหูของท่าน
18. ดูเถิด ข้าเตรียมคดีของข้าแล้ว ข้าทราบดีว่า จะปรากฏว่าข้าบริสุทธิ์
19. ใครนะจะสู้คดีกับข้า เพราะบัดนี้ ถ้าข้านิ่งเสีย ข้าก็จะตาย
20. ขอทรงประสาทสองสิ่งแก่ข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะไม่ซ่อนตัวจากพระพักตร์พระองค์
21. ขอทรงหุดพระหัตถ์ให้ไกลจากข้าพระองค์ และขออย่าให้ความครั่นคร้ามพระองค์ทำให้ข้าพระองค์คร่ำมกลัว
22. ขอพระองค์ทรงเรียกเถิด แล้วข้าพระองค์จะทูลตอบ หรือขอให้ข้าพระองค์ทูล และขอพระองค์ทรงตอบแก่ข้าพระองค์
23. บรรดาความชั่วช้าและความบาปผิดของข้าพระองค์มีเท่าใด ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทราบถึงการละเมิดและบาปของข้าพระองค์
24. ทำไมพระองค์ทรงเมินพระพักตร์เสีย และทรงนับว่าข้าพระองค์เป็นศัตรูของพระองค์
25. พระองค์จะทรงให้ไปไม้ที่ถูกลมพัดหักเสียหรือ และจะทรงไล่ติดตามฟางแห้งหรือ
26. เพราะพระองค์ทรงจารึกสิ่งขมขื่นต่อสู้อข้าพระองค์ และทรงกระทำให้ข้าพระองค์รับโทษความชั่วช้าที่ข้าพระองค์

กระทำเมื่อยังรุ่นๆอยู่

27. พระองค์ทรงเอาเท้าของข้าพระองค์ใส่ชื่อไว้ และทรงเฝ้าดูทางทั้งสิ้นของข้าพระองค์ พระองค์ทรงจารึก
เครื่องหมายไว้บนฝ่าเท้าของข้าพระองค์

28. มนุษย์ก็ทรุดโทรมไปเหมือนของเน่า เหมือนเครื่องแต่งกายที่ตัวมอดกิน'

1. มนุษย์ที่เกิดมาโดยผู้หญิงก็อยู่แต่เพียงวัน และเต็มไปด้วยความยุ่งยากใจ
2. เขาออกมาเหมือนดอกไม้ แล้วก็ถูกตัดให้ล้มลง เขาลี้ไปอย่างเงา และไม่อยู่ต่อไปอีก
3. และพระองค์ทรงลืมนพระเนตรมองคนอย่างนี้หรือ และทรงนำข้าพระองค์มาในการพิพากษาของพระองค์หรือ
4. ใครจะเอาสิ่งสะอาดออกมาจากสิ่งไม่สะอาดได้ ไม่มีใครสักคน
5. วันเวลาของเขาถูกกำหนดไว้เสียแล้ว และจำนวนเดือนของเขาก็อยู่กับพระองค์ พระองค์ทรงกำหนดขอบเขตของเขาไม่ให้เขาผ่านไปได้อีก
6. ฉะนั้น ขอทรงหันพระพักตร์ไปจากเขา และทรงเลิกเถิดพระเจ้าข้า เพื่อให้เขาชื่นบานด้วยวันของเขาอย่างลูกจ้าง
7. เพราะสำหรับต้นไม้ก็มีความหวัง ถ้ามันถูกตัดลง มันก็จะแตกหน่ออีก และหน่ออ่อนของมันจะไม่หยุดยั้ง
8. ถึงรากของมันจะแก่อยู่ในดิน และตอของมันจะตายอยู่ในผงคลีดิน
9. แต่พอได้กลิ่นไอของน้ำ มันจะงอกและแตกกิ่งออกเหมือนต้นไม้อ่อน
10. แต่มนุษย์ตาย และล้มพังพาบ เออ มนุษย์สิ้นลมหายใจและเขาอยู่ที่ไหนเล่า
11. น้ำขาดจากทะเลสาบไป และแม่น้ำก็เหือดและแห้งไปฉันใด
12. ฉะนั้นแหละ มนุษย์ก็นอนลงและไม่ลุกขึ้นอีก จนท้องฟ้าไม่มีอีก เขาก็ไม่ตื่นขึ้น และปลุกเขาก็ไม่ได้
13. โอ หากพระองค์ทรงซ่อนข้าพระองค์ไว้ในแดนคนตายก็จะดี ใครจะให้พระองค์ทรงปกปิดข้าพระองค์ไว้จนพระพิโรธพระองค์พ้นไป ใครจะให้พระองค์ทรงกำหนดเวลาให้ข้าพระองค์ และทรงระลึกถึงข้าพระองค์
14. ถ้ามนุษย์ตายแล้ว เขามีชีวิตอีกหรือ ข้าพระองค์จะคอยอยู่ตลอดวันประจำการของข้าพระองค์ จนกว่าการปลดปล่อยของข้าพระองค์จะมาถึง
15. พระองค์จะทรงเรียก และข้าพระองค์จะทูลตอบพระองค์ พระองค์จะทรงอาลัยอาวรณ์พระหัตถ์ถกกิจของพระองค์
16. แต่พระองค์ทรงนับก้าวของข้าพระองค์ พระองค์มิได้ทรงจ้องจับผิดข้าพระองค์หรือ
17. การละเมิดของข้าพระองค์นั้นทรงใส่ไว้ในถุงที่ฝืนกตร้า และพระองค์ทรงมัดความชั่วช้าของข้าพระองค์ไว้
18. แต่ภูเขาก็ทลายลงและผุพังไป และก้อนหินก็ถูกย้ายไปจากที่ของมัน
19. น้ำเซาะหินไปเสีย พระองค์ทรงพิชิตสิ่งต่างๆที่ออกขึ้นจากผงคลีดินแห่งแผ่นดินโลกไป พระองค์ทรงทำลายความหวังของมนุษย์เช่นกัน
20. พระองค์ทรงชนะเขาเสมอ และเขาก็ลวงลับไป พระองค์ทรงเปลี่ยนสีหน้าของเขาและทรงส่งเขาไปเสีย
21. บรรดาบุตรชายของเขาได้รับเกียรติและเขาก็ไม่ทราบ เขาทั้งหลายตกต่ำลง แต่เขาหาหยิ่งรู้ไม่
22. เขารู้สึกเพียงความเจ็บในร่างกายของตน และจิตใจเขาค่ำครวญ'

1. แล้วเอลีฟัสชาวเทมานตอบว่า
2. ควรที่คนมีปัญญาจะตอบด้วยความรู้ลึมๆแล้งๆหรือ และบรรจูลมตะวันออกให้เต็มท้อง
3. ควรที่เขาจะโต้แย้งกันในการพูดอันไร้ประโยชน์ หรือด้วยถ้อยคำซึ่งไม่ได้ผลหรือ
4. แต่ท่านกำลังขจัดความยาเกรงเสียด และขัดขวางการอธิษฐานต่อพระพักตร์พระเจ้า
5. เพราะปากของท่านกล่าวความชั่วช้าของท่าน และท่านเลือกเอาลิ้นของคนฉลาดแกมโกง
6. ปากของท่านกล่าวโทษท่านเอง ไม่ใช่ข้าพเจ้า และริมฝีปากของท่านปรักปรำท่านเอง
7. ท่านเป็นมนุษย์คนแรกที่เกิดมาหรือ หรือท่านคลอดมาก่อนเนนเขาหรือ
8. ท่านได้ฟังความลึกลับของพระเจ้าหรือ และท่านจำกัดสติปัญญาไว้เฉพาะตัวท่านหรือ
9. ท่านทราบอะไรที่พวกเราไม่ทราบบ้าง ท่านเข้าใจอะไรที่ไม่กระจ่างแก่เราเล่า
10. ในพวกเรามีคนผมหงอกและคนสูงอายุ แก่ยิ่งกว่าบิดาของท่าน
11. ท่านเห็นคำเล่าโลมของพระเจ้าเป็นของเล็กน้อยไปหรือ มีเรื่องลึกลับอะไรบ้างอยู่กับท่านหรือ
12. เหตุไฉนท่านจึงปล่อยตัวไปตามใจ ท่านกระพริบตาเพราะเหตุอะไรเล่า
13. คือที่ท่านหันจิตใจของท่านต่อสู้อพระเจ้า และให้ถ้อยคำอย่างนี้ออกจากปากของท่าน
14. มนุษย์เป็นอะไรเล่า เขาจึงจะสะอาดได้ หรือเขาผู้เกิดมาโดยผู้หญิงเป็นอะไร เขาจึงชอบธรรมได้
15. ดูเถิด พระเจ้ามิได้ทรงวางใจในวิสุทธิชนของพระองค์ ใช่แล้ว ในสายพระเนตรพระองค์ ฟาสุวรรณก็ไม่ใช่สะอาด
16. แล้วมนุษย์ผู้ตีความชั่วช้าเหมือนตีมน้ำ ก็น่าสะอิดสะเอียนและโสโครกยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด
17. ฟังข้าซิ ข้าจะแสดงแก่ท่าน สิ่งใดที่ข้าได้เห็น ข้าจะกล่าว
18. สิ่งที่คุณมีปัญญาได้บอกกันมาตั้งแต่บรรพบุรุษของเขา และมีได้ปิดบังไว้
19. ผู้ที่ได้รับพระราชทานแผ่นดินแต่พวกเดียว และไม่มีคนต่างด้าวผ่านไปท่ามกลางเขาทั้งหลาย
20. คนชั่วทนทุกข์ทรมานตลอดอายุของเขา ตลอดปีทั้งปวงได้ซ่อนไว้จากผู้บีบบังคับ
21. เสียงที่น่าคร่ำครวญอยู่ในหูของเขา ผู้ทำลายจะมาเหนือเขาในยามมั่งคั่ง
22. เขาไม่เชื่อว่าเขาจะกลับออกมาจากความมืด เขาจะต้องตายด้วยดาบ
23. เขาพเนจรไปเพื่อหาอาหาร กล่าววว่า 'อยู่ที่ไหนนะ' เขาทราบอยู่ว่าวันแห่งความมืดอยู่แค่เอื้อมมือ
24. ความทุกข์ใจและความแสนระทมจะทำให้เขาคร่ำครวญ มันจะชนะเขา เหมือนอย่างกษัตริย์เตรียมพร้อมแล้วสำหรับการศึก
25. เพราะเขาได้เหยียดมือของเขาออกสู่อพระเจ้า และเพิ่มกำลังเพื่อต่อสู้องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
26. เขาวิ่งเข้าไปสู่อพระองค์อย่างต้อติงพร้อมกับตั้งปมหนหา
27. เพราะว่าเขาได้คลุมหน้าของเขาด้วยความอ้วนของเขาแล้ว และรวบรวมไขมันมาไว้ที่บนเอวของเขา
28. และได้อาศัยอยู่ในหัวเมืองที่รกร้าง ในเรือนซึ่งไม่มีผู้อาศัย ซึ่งพร้อมที่จะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง
29. เขาจะไม่มั่งมี และทรัพย์สมบัติของเขาจะไม่ทนทาน และข้าวของของเขาจะไม่เพิ่มพูนในแผ่นดิน

30. เขาจะหนีจากความมืดไม่พ้น เปลวเพลิงจะทำให้หน่อของเขาแห้งไป และโดยลมพระโอษฐ์เขาจะต้องจากไปเสีย
31. อย่าให้เขาวางใจในความอนิจจังลงตัวเขาเอง เพราะความอนิจจังจะเป็นสิ่งตอบแทนเขา
32. จะชำระให้เขาเต็มก่อนเวลาของเขา และกิจการของเขาจะไม่เขี้ยว
33. เขาจะเป็นประดุจเถาองุ่นที่เขย่าลูกองุ่นดิบของมัน และเป็นดั่งต้นมะกอกเทศที่สลัดทิ้งดอกบานของมัน
34. เพราะเวลาที่ชุมนุมของพวกเขาหน้าชื่อใจคานั้นจะรกร้างไป และไฟจะเผาผลาญเต็นท์แห่งสินบนเสีย
35. เขาทั้งหลายตั้งครรภ์ความชั่ว และคลอดความร้ายออกมา และห้องของเขาทั้งหลายตระเตรียมการล่อลวง

1. แล้วโยบตอบว่า
2. ข้าเคยได้ยินเรื่องอย่างนี้มามากแล้ว ท่านทุกคนเป็นผู้เล่าโลมที่กวนใจ
3. คำลมๆ แล้งๆ จะจบสิ้นเมื่อไรหนอ ท่านเป็นอะไรไป ท่านจึงตอบอย่างนี้
4. ข้าก็พูดอย่างท่านทั้งหลายได้เหมือนกัน ถ้าชีวิตท่านมาแทนที่ชีวิตของข้า ข้าก็สามารถสรรหาถ้อยคำมากมาย กายกองมาต่อสู้อ่านทั้งหลายได้ และสันติระชะของข้าใส่ท่าน
5. ข้าจะหนุนกำลังของท่านทั้งหลายด้วยปากของข้าก็ได้ และการเคลื่อนไหวแห่งริมฝีปากของข้าจะระงับความเจ็บปวดของท่านก็ได้ด้วย
6. ถ้าข้าพูด ความเจ็บปวดของข้าก็ไม่ระงับ และถ้าข้านิ่งไว้ จะบรรเทาไปสักเท่าใด
7. แต่ที่แหละ เดียวนี้พระเจ้าทรงให้ข้าอ่อนเปลี้ย พระองค์ทรงกระทำให้พรรคพวกทั้งสิ้นของข้าเล็กร้างไป
8. และพระองค์ได้ให้ข้าเต็มไปด้วยรอยย่นซึ่งสภาพนี้เป็นพยานปรักปรำข้า และความฝ่ายผอมของข้าลุกขึ้น ปรักปรำข้า มันเป็นพยานใส่หน้าข้า
9. พระองค์ทรงฉีกข้าด้วยพระพิโรธของพระองค์และทรงเกลียดชังข้า พระองค์ทรงขบเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่ข้า ปรักษ์ของข้าถลึงตาสู้ข้า
10. มีคนอำปากใส่ข้า เขาตบแค้นประจานข้า เขาสูมหัวกันปรักปรำข้า
11. พระเจ้าทรงมอบข้าให้แก่คนอธรรม และทรงเหวี่ยงข้าไว้ในมือของคนชั่วร้าย
12. ข้าอยู่สบาย และพระองค์ทรงหักข้าสะบั้น เออ พระองค์ทรงฉวยคอข้า และฟาดข้าลงเป็นชิ้นๆ พระองค์ทรงตั้งข้าให้เป็นเป้าของพระองค์
13. นักรูของพระองค์ล้อมข้า พระองค์ทรงทะลวงเปิดไตของข้าและไม่เพลามือเลย พระองค์ทรงเหน็บคีของข้าลงบนดิน
14. พระองค์ทรงพังเข้าไปเป็นช่องๆ พระองค์ทรงวิ่งเข้าใส่ข้าอย่างมนุษย์ยักษ์
15. ข้าเย็บผ้ากระสอบติดหนังของข้า และทำให้เขาสัตว์ของข้าสกปรกด้วยผงคลีดิน
16. หน้าของข้าแดงด้วยการร่ำให้ เงามัจจุราชอยู่ที่หน้าตาของข้า
17. แม้ว่าในมือของข้าไม่มีความอยุติธรรมเลย และคำอธิษฐานของข้าก็บริสุทธิ์
18. โอ แผ่นดินโลกเอ๋ย อย่าปิดบังโลหิตของข้านะ อย่าให้เสียงร้องของข้ามีที่หยุดพัก
19. ดูเถิด เดียวนี้เองพยานของข้าก็อยู่บนสวรรค์ และพระองค์ผู้รับรองข้าก็อยู่ในที่สูง
20. เพื่อนของข้าดูหมิ่นข้า แต่ตาของข้าเทน้ำตาออกถวายพระเจ้า
21. ขอให้ผู้หญิงผู้ใดอ่อนวอนเพื่อมนุษย์ต่อพระเจ้า อย่างที่มนุษย์อ่อนวอนเพื่อเพื่อนบ้านของเขา
22. เพราะว่าต่อไปอีกไม่กี่ปี ข้าจะไปตามทางที่ข้าจะไม่กลับ

1. ลมหายใจของข้าได้แตกดับ วันเวลาของข้าก็จบลง หลุมฝังศพพร้อมสำหรับข้าแล้ว
2. แน่ละ คนมักเยาะเย้ยก็อยู่รอบข้านี้เอง และตาของข้าก็จ้องอยู่ที่การยั่วเย้าของเขา
3. 'โปรดทรงวางประกันไว้สำหรับข้าพระองค์กับพระองค์ ใครอยู่ที่นั่นที่จะให้ประกันสำหรับข้าพระองค์ได้'
4. เพราะพระองค์ทรงปิดใจของเขาทั้งหลายไว้จากความเข้าใจ ฉะนั้นพระองค์จะไม่ทรงยกย่องเขา'
5. ผู้ที่กล่าวคำประจบประแจงแก่เพื่อนของเขา นัยน์ตาของลูกหลานของเขาจะมัวมืดไป
6. พระองค์ทรงกระทำให้ข้าเป็นคำครหาของชนชาติทั้งหลาย แต่ก่อนนั้นข้าเป็นเหมือนรามะนา
7. นัยน์ตาของข้าได้มืดมัวไปด้วยความโศกสลด และอวัยวะทั้งสิ้นของข้าก็เหมือนกับเงา
8. คนเที่ยงธรรมก็จะตกตะลึงด้วยเรื่องนี้ และคนไร้ผิดก็จะเร้าตัวขึ้นปรักปรำคนหน้าชื่อใจคด
9. คนชอบธรรมยังจะยึดมั่นอยู่กับทางของเขา และผู้ที่มีมือสะอาดก็จะแข็งแกร่งยิ่งขึ้นๆ
10. แต่พวกท่าน ท่านทุกคนมาอีกซี ข้าจะไม่พบคนที่มิปัญญาสักคนในพวกท่าน
11. วันของข้าก็ผ่านพ้นไป แผนงานของข้าก็แตกหัก คือความคิดในใจของข้านั้น
12. เขาเหล่านั้นทำกลางคืนให้เป็นกลางวัน ความสว่างนั้นก็สิ้นเพราะเหตุความมืด
13. ถ้าข้ารอคอย แดนคนตายจะเป็นบ้านของข้า ข้าได้ทางที่นอนออกในความมืด
14. ข้าได้พูดด้วยความเปื้อยเน่าว่า 'เจ้าเป็นพ่อของข้า' และพูดกับหนอนว่า 'เจ้าเป็นแม่ของข้าและเป็นพี่สาวของข้า'
15. แล้วบัดนี้ความหวังของข้าอยู่ที่ไหนเล่า ส่วนความหวังของข้านี้ใครจะเห็นได้
16. ความหวังนั้นจะลงไปใต้ลประตูดแดนคนตาย เราจะลงไปด้วยกันในผงคลีดิน

บทที่ 18

1. แล้วบิลตัดคนชูอาห์ตอบว่า
2. ท่านจะค้นหาถ้อยคำนานเท่าใด จงใคร่ครวญแล้วภายหลังพวกเราจะพูด
3. ทำไมเราจึงถูกนับให้เป็นสัตว์ และถือว่าเลวทรามในสายตาของท่าน
4. ท่านผู้ฝึกตัวของท่านด้วยความโกรธของท่าน จะให้แผ่นดินโลกถูกทอดทิ้งเพราะเห็นแก่ท่านหรือ หรือจะให้ก้อนหินโยกย้ายจากที่ของมัน
5. เออ ความสว่างแห่งคนชั่วจะถูกดับเสีย และเปลวไฟของเขาจะไม่ส่องแสงอีก
6. ความสว่างในเต็นท์ของเขาจะมีด และตะเกียงของเขาจะดับพร้อมไปกับเขา
7. ก้าวอันแข็งแกร่งของเขาก็จะสิ้นเข้า และความคิดอ่านของเขาเองก็จะคว่ำเขาลง
8. เพราะเขาถูกเหวี่ยงเข้าไปในข่ายด้วยเท้าของเขาเอง และเขาเดินอยู่บนหลุมพราง
9. กับอันหนึ่งจะฉวยสันเท้าของเขาไว้ ผู้ปล้นจะมีชัยต่อเขา
10. มีบ่วงซ่อนอยู่ในดินไว้ดักเขา มีกับอยู่ในทางไว้ดักเขา
11. สิ่งนำหวาดเสียวจะทำให้เขาตกใจอยู่รอบด้าน และไล่ติดสันเท้าของเขาอยู่
12. กำลังของเขาก็จะกร่อนไปเพราะความหิว และภัยพิบัติก็จะคอยพร้อมอยู่ที่ข้างเขา
13. มันจะกินความแข็งแกร่งแห่งผิวหนังของเขาเสีย แม้แต่บุตรหัวปีแห่งความตายจะกินความแข็งแกร่งของเขาเสีย
14. ความไว้วางใจของเขาจะถูกถอนออกจากเต็นท์ของเขา จะถูกนำมายังกษัตริย์แห่งความนำหวาดเสียว
15. สิ่งที่ไม่ใช่ของเขาจะอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเขา จะมีกำมะถันเกลือปนกลาดอยู่เหนือที่อยู่ของเขา
16. รากของเขาจะแห้งไปข้างใต้ดิน และกิ่งของเขาที่อยู่ข้างบนจะถูกตัดทิ้ง
17. การระลึกถึงเขาจะพินาศไปจากโลก และเขาจะไม่มีชื่ออยู่ในถนน
18. เขาจะถูกผลักไสจากความสว่างเข้าสู่ความมืด และจะถูกไล่ออกไปจากแผ่นดินโลก
19. เขาจะไม่มีลูกหรือหลานท่ามกลางประชาชนของเขา และจะไม่มีใครเหลืออยู่ในที่ซึ่งเขาเคยอาศัยอยู่
20. ผู้ที่มาภายหลังเขาก็จะตกตะลึงด้วยวันของเขา เหมือนกับผู้ที่มาก่อนก็หวาดกลัวด้วย
21. แน่ละ ที่อยู่ของคนชั่วเป็นอย่างนี้แหละ และที่อยู่ของคนซึ่งไม่รู้จักพระเจ้าก็เป็นอย่างนี้แหละ

1. แล้วโยบตอบว่า
2. ท่านทั้งหลายจะทรمانจิตใจข้านานสักเท่าใด ทั้งทุกข์เป็นชั้นๆด้วยถ้อยคำ
3. ท่านทั้งหลายพูดสบประมาทข้าสับสนแล้ว และที่ท่านเป็นคนแปลกหน้าต่อข้านั้นท่านก็ไม่อายเลย
4. ถ้าแม้ว่าข้าหลงทำผิดจริง ความผิดของข้าก็อยู่กับข้า
5. ถ้าท่านทั้งหลายจะผยองเพราะข้าจริง และใช้ความต่ำต้อยของข้าปรักปรำข้า
6. จงทราบเถิดว่าพระเจ้าทรงคว่ำข้าลงแล้ว และได้ทรงเอาดาขายของพระองค์ล้อมข้าไว้
7. ดูเถิด ข้าร้องออกมาเพราะเหตุความทารุณ แต่ไม่มีใครฟัง ข้าร้องให้ช่วย แต่ไม่มีความยุติธรรมที่ไหน
8. พระองค์ทรงก่อกำแพงกันทางข้าไว้ ข้าจึงเข้าไปไม่ได้ และพระองค์ทรงให้ทางของข้ามืดไป
9. พระองค์ทรงปลดส่งราศีของข้าไปจากข้าเสีย และทรงถอดมงกุฎจากศีรษะของข้า
10. พระองค์ทรงพังข้าลงเสียทุกด้านและข้าก็สิ้นไป พระองค์ทรงทิ้งความหวังของข้าขึ้นเหมือนถอนต้นไม้
11. พระพิโรธของพระองค์พุ่งขึ้นใส่ข้า และทรงนับข้าว่าเป็นปรปักษ์ของพระองค์
12. กองทหารของพระองค์เข้ามาพร้อมกัน เขาทั้งหลายก่อเชิงเทินต่อสู้ข้า และตั้งค่ายล้อมเต็นท์ของข้า
13. พระองค์ทรงให้พี่น้องของข้าห่างไกลจากข้า ผู้ที่คุ้นเคยของข้าก็หันไปจากข้าเสีย
14. ญาติของข้าละข้าเสีย และเพื่อนสนิทของข้าได้ลืมข้าเสียแล้ว
15. คนทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในบ้านของข้าและสาวใช้ของข้า นับข้าเป็นคนต่างด้าว ข้ากลายเป็นคนต่างด้าวในสายตาของเขา
16. ข้าเรียกคนใช้ของข้า แต่เขาไม่ตอบข้า ข้าต้องวิงวอนเขาด้วยปากของข้า
17. ลมหายใจข้าเป็นที่ขยะแขยงแก่ภรรยาของข้า ถึงแม้ข้าได้อ้อนวอนเพื่อลูกๆที่บังเกิดแก่ข้าเอง
18. แม้เด็กๆดูหมิ่นข้า เมื่อข้าลุกขึ้นเขาก็ว่าข้า
19. สหายสนิททั้งสิ้นของข้ารังเกียจข้า และคนเหล่านั้นที่ข้ารัก เขาหันหลังให้ข้า
20. กระดุกของข้าเกาะติดหนังและติดเนื้อของข้า และข้ารอดได้อย่างหวุดหวิด
21. ข้าแต่ท่าน สหายของข้า สงสารข้าเถิด สงสารข้าเถิด เพราะพระหัตถ์ของพระเจ้าได้แตะต้องข้า
22. ทำไมท่านทั้งหลายจึงข่มเหงข้าอย่างกับเป็นพระเจ้า ทำไมท่านไม่พอใจกับเนื้อของข้า
23. โอ ข้าอยากให้อภัยของข้าได้ถูกบันทึกไว้ โอ ข้าอยากให้อภัยไว้หนังสือ
24. ข้าอยากให้สลักไว้ในศิลาเป็นนิรันดร์ ด้วยปากกาเหล็กและตะกั่ว
25. แต่ส่วนข้า ข้าทราบที่ พระผู้เฒ่าของข้าทรงพระชนม์อยู่ และในที่สุดพระองค์จะทรงประทับยืนบนแผ่นดินโลก
26. และหลังจากตัวหนอนแห่งผิวหนังทำลายร่างกายนี้แล้ว ในเนื้อหนังของข้า ข้าจะเห็นพระเจ้า
27. ผู้ซึ่งข้าจะได้เห็นเอง และนัยน์ตาของข้าจะมองเห็น ไม่ใช่คนอื่น แม้ว่าจิตใจในตัวข้าก็อ่อนโยน
28. แต่ท่านทั้งหลายควรว่า 'ทำไมพวกเราข่มเหงท่าน เมื่อรากของเรื่องนั้นพบอยู่ในตัวเรา'
29. จงกลัวดาบ เพราะพระพิโรธนำโทษของดาบมา เพื่อท่านจะทราบว่ามีการพิพากษา

1. แล้วโคฟาร์ชวานาอเมริกาตอบว่า
2. เพราะฉะนั้นเพราะเหตุความคิดของข้าจึงต้องตอบด้วยความเร่งร้อน
3. ข้าได้ฟังคำติเตียนที่สบประมาทแล้ว เพราะเหตุจิตใจข้ารู้เรื่องข้าจึงต้องตอบ
4. ตั้งแต่ดึกดำบรรพ์มา ตั้งแต่มนุษย์ถูกวางไว้บนแผ่นดินโลก ท่านไม่ทราบหรือว่า
5. เสียงไชโยของคนชั่วนั้นสิ้น และความชื่นบานของคนหน้าซื่อใจคดนั้นเป็นแต่ครู่เดียว
6. แม้ความสูงของเขาเด่นขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และศิระของเขาไปถึงหมู่เมฆ
7. เขาจะพินาศเป็นนิตย์อย่างอุจจาระของเขาเอง บรรดาคนที่เคยเห็นเขาจะพูดว่า 'เขาอยู่ที่ไหน'
8. เขาจะบินไปเสียเหมือนความฝัน และจะไม่มีใครพบอีก เขาจะถูกไล่ไปเสียอย่างนิมิตในกลางคืน
9. นัยน์ตาซึ่งได้เห็นเขาจะไม่เห็นเขาอีก หรือที่ของเขาจะไม่เห็นเขาอีกเลย
10. ลูกหลานของเขาจะเสาะหาเป็นที่โปรดปรานของคนยากจน และมือของเขาจะคืนทรัพย์สมบัติของเขา
11. กระดูกของเขาเต็มไปด้วยความบาปของคนหนุ่มซึ่งจะนอนลงกับเขาในพงคลีดิน
12. แม้ว่าการชั่วจะหวานอยู่ในปากของเขา แม้เขาซ่อนไว้ใต้ลิ้นของเขา
13. แม้เขาไม่อยากจะปล่อยและไม่ละทิ้ง แต่อมไว้ในปากของเขา
14. อาหารของเขายังเปลี่ยนในท้องของเขา เหมือนพิษของงูเห่าในตัวเขา
15. เขากลับคืนทรัพย์สมบัติลงไป แต่จะอาเจียนมันออกมาอีก พระเจ้าจะเหวี่ยงมันออกมาจากท้องของเขา
16. เขาจะดูดพิษของงูเห่า ลิ้นของงูร้ายจะฆ่าเขา
17. เขาจะไม่ได้เห็นแม่น้ำสาธาร หรือน้ำเอ่อล้น คือสาธารที่มีน้ำผึ้งและนมข้นไหลอยู่
18. เขาจะคืนผลงานของเขา และจะไม่กลืนกินเสีย เขาได้ทำไรเท่าไร เขาจะต้องคืนให้เท่านั้น และเขาจะไม่ได้ความชื่นบานในสิ่งนั้นเลย
19. เพราะเขาได้ขี้และทอดทิ้งคนยากจน เขาได้ชิงบ้านซึ่งเขาไม่ได้สร้าง
20. แน่หนอนเขาจะไม่รู้สึกสงบใจ เขาจะเก็บสิ่งที่เขาปรารถนาไม่ได้เลย
21. อาหารของเขาจะไม่มีอะไรเหลือ เหตุฉะนั้นไม่มีใครเสาะหาทรัพย์สมบัติของเขา
22. ในขณะที่เขามองหน้าสาธาณ เขาจะตกในสภาพขัดสน มือของคนชั่วทั้งปวงจะมายังเขา
23. เมื่อกำลังจะเติมท้องของเขาให้เต็ม พระเจ้าจะทรงส่งความพิโรธอันดุเดือดมาถึงเขา และหลังลงมาบนเขาเมื่อเขารับประทานอาหารอยู่
24. เขาจะลี้จากอาวุธเหล็ก คันธนูเหล็กกล้าจะแทงเขาทะลุ
25. เขาดึงมันออก และมันออกมาจากร่างกายของเขา เออ กระบี่อันวาววับออกมาจากน้ำดีของเขา ความน่าหวาดเสียวมายังเขา
26. ความมืดทั้งปวงจะซ่อนไว้ในที่ลึกลับของเขา ไฟที่ไม่ต้องเป่าจะกลืนเขาเสีย สิ่งใดที่เหลืออยู่ในเต็นท์ของเขาจะถูกเผาผลาญ

27. ฟาสวรรค์จะสำแดงความชั่วช้าของเขา และแผ่นดินโลกจะลุกขึ้นปรักปรำเขา
28. ผลกำไรแห่งครวเรื่อนของเขาจะถูกนำไปเสีย ทรัพย์สมบัติของเขาจะถูกกวาดไปในวันแห่งพระพิโรธของพระเจ้า
29. นี่เป็นส่วนของคนชั่วจากพระเจ้า และเป็นมรดกที่พระเจ้าทรงกำหนดให้เขา

1. แล้วโยบตอบว่า
2. ขอฟังถ้อยคำของข้าอย่างระมัดระวัง และให้คำนี้ปลอบใจท่าน
3. ขออดทนหน่อยและข้าจะพูด และเมื่อข้าพูดแล้ว ก็เยาะต่อไปเถอะ
4. ส่วนข้านี้ จะต่อว่ามนุษย์หรือ ถ้าเป็นเช่นนั้นทำไมใจข้าจึงไม่ควรเป็นทุกข์
5. มองดูข้าซี และจงตกตะลึงเถิด และท่านจงเอามือปิดปากของท่าน
6. เมื่อข้าระลึกถึงเรื่องนี้ข้าก็ตระหนกตกใจ และความสันสะท่านก็จับเนื้อของข้า
7. ทำไมคนชั่วจึงมีชีวิตรอดอยู่ เออ จนถึงแก่ และเจริญมีกำลังมากขึ้น
8. เชื้อสายของเขาก็ตั้งมั่นคงอยู่ในสายตาของเขา และลูกหลานของเขาก็อยู่ต่อหน้าต่อตาเขา
9. เรือนของเขาทั้งหลายก็ปลอดภัยปราศจากความกลัว และไม่เรียวของพระเจ้าก็ไม่อยู่บนเขา
10. วัวผู้ของเขาเกิดพันธุ์ไม่มีขาด วัวเมียของเขาตกลูก และไม่มีแห้ง
11. เขาส่งเด็ก ๆ ออกไปอยู่อย่างฝูงแพะแกะ และลูกหลานเล็กของเขาก็เดินรำ
12. เขาหยิบเอารำมะนาและพิณเขาคู่ และเปรมปรีดิ์ตามเสียงขลุ่ย
13. ตลอดวันเวลาของเขา เขาก็เจริญ และเขาลงไปที่แดนคนตายในพริบตาเดียว
14. เขาจึงทูลพระเจ้าว่า 'ขอจากเราไปเสีย เพราะเราไม่ปรารถนาความรู้ในทางของท่าน
15. องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์คืออะไร ที่เราจะต้องปรนนิบัติเขา ถ้าเราอธิษฐานต่อเขา เราจะได้ประโยชน์อะไร'
16. ดูเถิด ความจำเริญของเขาทั้งหลายไม่อยู่ในกำมือของเขา คำปรึกษาของคนชั่วอยู่ห่างไกลจากข้า
17. ตะเกียงของคนชั่วดับบ้อยเท่าใด ความยากลำบากมาเหนือเขาบ้อยเท่าใด พระเจ้าทรงแจกจ่ายความเศร้าโศก ด้วยพระพิโรธของพระองค์
18. เขาเป็นเหมือนฟางข้าวหน้าลม และเป็นเหมือนแกลบที่พายุพัดไป
19. พระเจ้าทรงสะสมความชั่วช้าของเขาไว้ให้ลูกหลานของเขาหรือ พระองค์ทรงตอบแทนแก่เขาเอง และเขาก็จะทราบ
20. นัยน์ตาของเขาจะเห็นความพินาศของเขา และเขาจะดื่มพระพิโรธขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
21. เพราะเขามีความพึงพอใจอะไรในเรื่องวงศ์วานที่ตามเขามา เมื่อจำนวนเดือนของเขาถูกตัดขาดกลางคันเสียแล้ว
22. มีผู้ใดจะสอนความรู้ให้แก่พระเจ้าได้หรือ เมื่อพระองค์ทรงพิพากษาเทวชีพ
23. คนหนึ่งตายเมื่อยังแข็งแรงเต็มที่สบายและปลอดภัยทั้งสิ้น
24. ถึงกายของเขาเต็มด้วยน้ำมัน และกระดูกของเขาก็ชุ่มด้วยไขกระดูก
25. อีกคนหนึ่งตายด้วยใจซึมขึ้น ไม่เคยได้ชิมของดี
26. เขาทั้งสองนอนลงในผงคลีดินเหมือนกัน และตัวนอนก็คลุมเขาทั้งสองไว้
27. ดูเถิด ข้ารู้ความคิดของท่านและอุบายของท่านที่จะทำผิดต่อข้า
28. เพราะท่านว่า 'วังของเจ้านายอยู่ที่ไหน เต็นท์ซึ่งคนชั่วอาศัยนั้นอยู่ที่ไหน'

29. ท่านมิได้ถามนักท่องเที่ยว และท่านมิได้รับสักขีพยานของเขาหรือ
30. ว่าคนชั่วได้สงวนไว้จนถึงวันแห่งภัยพิบัติ และเขาจะถูกนำไปยังวันแห่งพระพิโรธ
31. ใครแจ้งวิธีการของเขาต่อหน้าเขา และผู้ใดสนองเขาในสิ่งที่เขาได้กระทำ
32. แม้กระนั้นเขาจะถูกห้ามไปยังหลุมศพ และจะยังอยู่ในอุโมงค์
33. สำหรับเขาก่อนดินที่หุบเขาก็เบาสบาย คนทั้งปวงก็ตามเขาไป และคนที่ไปข้างหน้าก็หนีไม่ถ่วง
34. แล้วทำไมท่านจะมาเล่าโลมใจข้าด้วยสิ่งว่างเปล่า คำตอบของท่านไม่มีอะไรเหลือแล้วนอกจากการมูสา

1. แล้วเอลีฟัสชาวเทมานตอบว่า
2. คนจะเป็นประโยชน์อะไรแก่พระเจ้าได้หรือ แน่ละ ผู้ใดฉลาดก็เป็นประโยชน์แก่ตนเองต่างหาก
3. ถ้าท่านเป็นคนชอบธรรม จะเป็นที่พักพิงพระทัยแก่องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์หรือ หรือถ้าทางทั้งหลายของท่านดีรอบคอบ จะเป็นประโยชน์อะไรแก่พระองค์
4. พระองค์จะทรงติเตียนท่านเพราะยำเกรงหรือ พระองค์จะทรงสู้ความกับท่านหรือ
5. ความชั่วของท่านใหญ่โตมิใช่หรือ ความชั่วช้าของท่านไม่มีที่สิ้นสุดมิใช่หรือ
6. เพราะท่านยึดของประกันไปจากพี่น้องเปล่าๆ และริบเสื้อผ้าของคนที่เปลือยกาย
7. ท่านมิได้ให้น้ำแก่คนอดโรยดื่ม และท่านหวงเหนียวขมบึ้งไว้มิให้คนที่หิว
8. คนที่มีอำนาจใหญ่โตย่อมได้ที่ดินเป็นกรรมสิทธิ์ และคนที่มีหนามิตากี้ได้เข้าอาศัยอยู่
9. ท่านไล่แม่มาออกไปมือเปล่า และแขนของลูกกำพร้าพอกี้หัก
10. เพราะฉะนั้นกับดักอยู่รอบท่าน และความสยดสยองอันฉับพลันก็ท่วมทับท่าน
11. หรือความมืดจนท่านไม่เห็นอะไร และน้ำที่ท่วมก็คลุมท่านไว้
12. พระเจ้ามิได้ทรงสถิตอยู่ ณ ที่สูงในฟ้าสวรรค์หรือ ดวงดาวที่สูงที่สุดเกิด มั่นสูงจริงๆ
13. เพราะฉะนั้นท่านว่า `พระเจ้าทรงรู้อะไร พระองค์จะทรงทะลุมะฆั่มมืดทึบไปพิพากษาได้หรือ
14. เมฆทึบคลุมพระองค์ไว้ พระองค์ทรงมองอะไรไม่เห็น และพระองค์ทรงดำเนินโดยรอบบนพื้นฟ้า'
15. ท่านมุ่งไปทางเก่าหรือ ซึ่งคนชั่วเคยดำเนินนั้น
16. ผู้ถูกฉวยเอาไปก่อนเวลากำหนดของเขา รากฐานของเขาถูกไหลล้นไปด้วยน้ำท่วม
17. ผู้ทูลพระเจ้าว่า `ขอทรงไปจากข้าทั้งหลาย' และ `องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงช่วยเขาทั้งหลายได้'
18. แต่พระองค์ทรงให้เรือของเขาเต็มด้วยของดี แต่คำปรึกษาของคนชั่วห่างไกลจากข้า
19. คนชอบธรรมเห็นและยินดี คนไร้ผิดหัวเราะเยาะ
20. ในขณะที่ทรัพย์สมบัติของเราไม่ถูกตัดขาด แต่ของที่เหลือนั้นไฟก็เผาเสีย
21. จงปรองดองกับพระเจ้าและอยู่อย่างสันติ ดังนั้นสิ่งที่ดีจะมาถึงท่าน
22. ขอจงรับพระราชบัญญัติจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และเก็บพระวาจาของพระองค์ไว้ในใจของท่าน
23. ถ้าท่านกลับมายังองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ท่านจะเจริญและจะทิ้งความชั่วช้าให้ไกลจากเต็นท์ของท่าน
24. ท่านจะรวบรวมทองคำไว้เหมือนผงคลิดิน และทองคำเมืองโอฟีร์ไว้เหมือนหินในลำธาร
25. และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะเป็นผู้ป้องกันท่าน และท่านจะมีเงินอย่างมากมาย
26. แล้วท่านจะปีติยินดีในองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ และเงยหน้าของท่านหาพระเจ้า
27. ท่านจะอธิษฐานต่อพระองค์ และพระองค์จะทรงฟังท่าน และท่านจะทำตามคำปฏิญาณของท่าน
28. ท่านจะตัดสินใจในเรื่องใด และเรื่องนั้นจะสำเร็จสมประสงค์ และจะมีแสงสว่างส่องทางให้ท่าน
29. เมื่อมนุษย์ถูกทิ้งลงไป ท่านจะว่า `มีการทรงช่วยยกชูขึ้น และพระองค์ทรงช่วยคนถ่อมใจให้รอด'

30. พระองค์ทรงช่วยเกาะแห่งผู้ไร้ความผิดให้พ้น มันได้รับการช่วยให้พ้นโดยความสะอาดแห่งมือของท่าน

1. แล้วโยบตอบว่า
2. คำร้องทุกข์ของข้าก็ขมขื่นในวันนี้ด้วย การที่ข้าถูกหุบดึกก็หนักกว่าการร้องครางของข้า
3. โอ ข้าอยากทราบว่าจะพบพระองค์ได้ที่ไหน เพื่อข้าจะมาถึงพระที่นั่งของพระองค์
4. ข้าจะยื่นคดีของข้าต่อพระพักตร์พระองค์ และบรรจข้อมโต้แย้งให้เต็มปากข้า
5. ข้าจะทราบคำตอบของพระองค์ และเข้าใจสิ่งที่พระองค์จะตรัสกับข้า
6. พระองค์จะทรงโต้แย้งกับข้าด้วยฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์หรือ เปล่าล่ะ พระองค์จะทรงให้กำลังแก่ข้า
7. ณ ที่นั้นคนเที่ยงธรรมจะสู้ความกับพระองค์ได้ และข้าจะรับการช่วยให้พ้นจากผู้พิพากษาของข้าเป็นนิตย์
8. ดูเถิด ข้าเดินไปข้างหน้า แต่พระองค์มิได้ทรงสถิตที่นั่น และข้างหลัง แต่ข้าก็ไม่สังเกตเห็นพระองค์
9. ข้างซ้ายมือที่พระองค์ทรงกระทำกิจ ข้าก็ไม่เห็นพระองค์ ข้างขวามือพระองค์ทรงซ่อนอยู่ ข้าหาพระองค์ไม่พบ
10. ดั่งว่าพระองค์ทรงทราบทางที่ข้าไป เมื่อพระองค์ทรงทดสอบข้าแล้ว ข้าก็จะเป็นอย่างทองคำ
11. เท้าของข้าติดรอยพระบาทของพระองค์แน่น ข้าตามมรรคาของพระองค์ และมีได้หันไปข้างๆเลย
12. ข้ามิได้พรากไปจากพระบัญญัติแห่งริมพระโอษฐ์ของพระองค์ ข้าดีราคาพระวณะแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์สูงกว่าอาหารที่จำเป็นสำหรับข้า
13. แต่พระองค์ทรงฝันแปรมิได้ และผู้ใดจะหันพระองค์ได้ พระองค์มีพระประสงค์สิ่งใด พระองค์ก็ทรงกระทำสิ่งนั้น
14. เพราะว่าพระองค์จะทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ทรงกำหนดให้ข้านั้นครบถ้วน และสิ่งอย่างนั้นเป็นอันมากอยู่ในพระตำริของพระองค์
15. เพราะฉะนั้นข้าจึงสะทสะทันทันต่อพระพักตร์พระองค์ เมื่อข้าตริกรตรง ข้าก็ครั่นคร้ามต่อพระองค์
16. พระเจ้าทรงกระทำให้อใจของข้าอ่อนเปลี้ย องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้กระทำให้ข้าสะทสะทันทัน
17. เพราะข้ามิได้ถูกตัดขาดก่อนความมืดมาถึง และพระองค์มิได้ทรงปิดบังความมืดที่บ้ไว้จากหน้าข้า

1. เมื่อวาระกำหนดไม่ปิดบังไว้จากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ทำไมบรรดาผู้ที่รู้จักพระองค์ไม่เห็นวันกำหนดของพระองค์
2. มีคนที่ย้ายหลักเขต เขายึดฝูงแพะแกะพาไปเลี้ยง
3. เขาไล่ต้อนลาของคนกำพร้าพ่อไป เขาเอาวัวของหญิงม่ายไปเป็นประกัน
4. เขาผลักคนขัดสนออกนอกถนน คนยากจนแห่งแผ่นดินโลกต่างก็ชอนตัวหมด
5. ดูกฎี ดั่งลาป่าอยู่ในถิ่นทุรกันดาร คนยากจนนั้นออกไปทำงานพยายามหาอาหาร ถิ่นแห่งเลี้ยงให้อาหารแก่เขาและบุตรทั้งหลายของเขา
6. เขาทั้งหลายเก็บหญ้าแห้งที่ในทุ่ง และเขาเล็มสวนองุ่นของคนชั่ว
7. เขาทำให้คนที่เปลือยกายนอนตลอดคืนโดยไม่มีเสื้อผ้า และไม่มีผ้าห่มกันหนาว
8. เขาเปียกฝนแห่งภูเขา และเกาะหินอยู่เพราะขาดที่กำบัง
9. มีผู้ฉวยเด็กกำพร้าพ่อไปจากอก และเอาของประกันจากคนยากจน
10. เขาทั้งหลายทำให้เขาเดินเปลือยกายไปโดยไม่มีเสื้อผ้า เขาก็แบกฟอนข้าวไปจากคนที่หิว
11. เขาทำน้ำมนต์อยู่ท่ามกลางกำแพงของพวกเขา เขาย่ำอยู่ที่ป้อมยามองุ่น แต่เขาต้องทนความกระหาย
12. คนคร่ำครวญออกมาจากที่ในเมือง และจิตใจของคนบาบดเจ็บร้องขอ แต่พระเจ้ามิได้สนพระทัยในความโง่เขลาของเขา
13. เขาอยู่ในพวกที่กบฏต่อความสว่าง ที่ไม่คุ้นเคยกับทางของความสว่างนั้น และมีได้อยู่ในทางของความสว่างนั้น
14. ผู้ทำฆาตกรรมลุกขึ้นมาแต่เช้าตรู่ เขาม่าคนยากจนและคนขัดสน และในกลางคืนเขาเป็นเหมือนขโมย
15. ตาของผู้ล่วงประเวณีคอยเวลาพลบค่ำ กล่าวว่า 'ไม่มีตาใดจะเห็นข้า' และเขาก็ปลอมหน้าของเขา
16. ในยามมืดเขาซุกเข้าไปในเรือนซึ่งเขาหมายไว้สำหรับตนเองในเวลากลางวัน เขาไม่รู้จักความสว่าง
17. เพราะเงามัจจุราชเป็นเหมือนเวลาเช้าแก่เขาทุกคน ถ้าใครรู้จักเขา เขาก็เป็นความสยดสยองของเงามัจจุราช
18. เขารวดเร็วดุจดั่งน้ำมากหลาย ส่วนแบ่งของเขาถูกสาปในแผ่นดิน เขาไม่หันหน้าไปสู่สวนองุ่นของเขา
19. ความแห้งแล้งและความร้อนฉวยเอาน้ำหิมะไปฉนใด แดนคนตายก็ฉวยเอาผู้กระทำบาปไปฉนนั้น
20. ครรภ์จะลืมหยา ตัวหนอนจะกินเขาอย่างอ่อย ไม่มีใครจำเขาได้ต่อไป ความชั่วจะหักลงเหมือนต้นไม้
21. เขารีดเอาจากหญิงหมั้นที่ไม่มีลูก และไม่ทำดีอะไรให้แก่หญิงม่าย
22. เขาได้ทำลายคนที่มีกำลังด้วยอำนาจของตน เขาลุกขึ้น แล้วไม่มีใครมั่นใจเรื่องชีวิตของตน
23. พระเจ้าทรงประทานความปลอดภัยให้เขา และเขาก็พึงอยู่ และพระเนตรของพระองค์อยู่บนหนทางของเขา
24. เขาทั้งหลายถูกยกย่องขึ้นครู่หนึ่งแต่ก็ต้องสิ้นไปและถูกนำลงมา เขาถูกเอาออกไปจากทางเหมือนคนอื่นๆ และถูกตัดออกเหมือนยอดรวงข้าว
25. แล้วบัดนี้ถ้าไม่เป็นเช่นนั้น ใครจะพิสูจน์ได้ว่าข้ามูสา และสำแดงว่าสิ่งที่ข้ากล่าวนั้นไว้สาระ

บทที่ 25

1. แล้วบิลตัดคนชูอาห์ตอบว่า
2. พระเจ้าทรงอำนาจในการครอบครองและทรงให้ยำเกรงพระองค์ ทรงกระทำสันติภาพในสวรรค์เบื้องสูงของพระองค์
3. กองทัพของพระองค์มีจำนวนหรือ ความสว่างของพระองค์มิได้ส่องมาเหนือผู้ใดบ้าง
4. แล้วมนุษย์จะขอกรรมต่อพระพักตร์พระเจ้าได้อย่างไร คนที่เกิดจากผู้หญิงจะสะอาดได้อย่างไร
5. ดูเถิด ถึงแม้ดวงจันทร์ก็ไม่มีความสุข และดวงดาวก็ไม่บริสุทธิ์ในสายพระเนตรของพระองค์
6. มนุษย์จะยิ่งสะอาดน้อยกว่านั้นเท่าใด ผู้เป็นเพียงตัวด้กแด้ และบุตรของมนุษย์เล่า ผู้เป็นเพียงตัวหนอน

1. แล้วโยบตอบว่า
2. ท่านได้ช่วยผู้ไม่มีกำลังมากจริงหนอ ท่านได้ช่วยแขนที่ไม่มีแรงแล้วหนอ
3. ท่านให้คำปรึกษาแก่คนที่ไม่มีความรอบรู้ และได้ให้ความรู้มากที่สัมฤทธิ์ผล จริงหนอ
4. ท่านเปล่งวาจาออกมาแก่ใครเล่า และวิญญาณของใครได้ออกมาจากท่าน
5. ชาวแดนคนตายเบื้องล่างสะทกสะท้านได้น้ำและชาน้ำนั้น
6. นรกเปลือยอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า และแดนพินาศไม่มีผ้าห่ม
7. พระองค์ทรงคลี่ทางเหนือออกคลุมที่เว้งว่าง และแขวนโลกไว้เหนือที่ว่างเปล่า
8. พระองค์ทรงมัดน้ำไว้ในเมฆที่บของพระองค์ และเมฆนั้นก็มิขาดวินไป
9. พระองค์ทรงคลุมหน้าของพระที่นั่ง และคลี่เมฆของพระองค์ออกคลุมมันไว้
10. พระองค์ทรงขีดปริณทลไว้บนพื้นน้ำ ณ เขตระหว่างความสว่างและความมืด
11. เส้าฟ้าก็หวั่นไหวและประหลาดใจเมื่อพระองค์ทรงชนาบ
12. พระองค์ทรงปราบทะเลให้สงบด้วยอำนาจของพระองค์ พระองค์ทรงตีคนจองหองด้วยความเข้าพระทัยของพระองค์
13. พระองค์ทรงตกแต่งฟ้าสวรรค์ด้วยพระวิญญาณของพระองค์ พระหัตถ์ของพระองค์ทรงสร้างพญานาคที่ขด
14. ดูเถิด เหล่านี้เป็นเพียงพระราชกิจผิวเผินของพระองค์ เราได้ยินถึงพระองค์ก็เป็นเพียงเสียงกระซิบ ใครจะเข้าใจถึงฤทธิ์กัมปนาทอันเกรียงไกรของพระองค์ได้

1. และโยบได้กล่าวกลอนภาษิตของตนอีกว่า
2. พระเจ้าทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด คือพระองค์ผู้ทรงนำความยุติธรรมอันควรตกแก่ข้าไปเสีย และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด คือผู้ทรงทำให้ข้าให้ขมขื่น
3. เพราะลมหายใจยังอยู่ในตัวข้าตราบใด และลมปราณจากพระเจ้ายังอยู่ในรูจมูกของข้าตราบใด
4. ริมฝีปากของข้าจะไม่พูดความเท็จและลิ้นของข้าจะไม่เปล่งคำหลอกลวง
5. ขอพระเจ้าอย่ายอมให้ข้าเห็นว่าท่านเป็นฝ่ายที่ถูกเลย ข้าจะไม่ทิ้งความสัตย์จริงของข้าจนข้าตาย
6. ข้ายึดความชอบธรรมของข้าไว้มันไม่ยอมปล่อยไป จิตใจของข้าไม่ตำหนิข้า ไม่ว่าวันใดในชีวิตของข้า
7. ขอให้ศัตรูของข้าเป็นเหมือนคนชั่ว และขอให้ผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าเป็นเหมือนคนอธรรม
8. เพราะอะไรจะเป็นความหวังของคนหน้าซื่อใจคด แม้ว่าเขาได้ทำไรแล้ว เมื่อพระเจ้าทรงเอาชีวิตของเขาไป
9. พระเจ้าจะทรงฟังเสียงร้องของเขาหรือ เมื่อความยากลำบากมาสู่เขา
10. เขาจะปิติยินดีในองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์หรือ เขาจะกราบทูลพระเจ้าทุกเวลาหรือ
11. ข้าจะสอนท่านทั้งหลายโดยพระหัตถ์ของพระเจ้า ข้าจะไม่ปิดบังพระดำริขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
12. ดูเถิด ท่านทุกคนได้เห็นเองแล้ว ทำไมท่านจึงเหลวไหลสิ้นเชิงที่เดียวเล่า
13. ต่อพระเจ้า นี่เป็นส่วนของคนชั่ว และมรดกซึ่งผู้บีบบังคับจะได้รับจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
14. ถ้าลูกหลานของเขาเพิ่มขึ้น ก็เพื่อถูกลด และลูกหลานของเขาก็หาไม่พอกิน
15. คนของเขาที่เหลืออยู่ ความตายก็จะฝังเขาเสีย และภรรยาฆ่าทั้งหลายของเขาจะไม่คร่ำครวญ
16. ถึงเขาจะกอบโกยเอาเงินไว้มากอย่างผงคลีดิน และกองเสื้อผ้าไว้ตั้งดินเหนียว
17. เขาจะกองไว้ก็ได้ แต่คนชอบธรรมจะสวม และคนไร้ผิดจะแบ่งเงินกัน
18. เขาสร้างบ้านเหมือนอย่างตัวมอด เหมือนอย่างเพิงที่คนยามสร้าง
19. คนมั่งคั่งจะนอนลง แต่เขาจะไม่ถูกรวบรวมไว้ เขาลืมตาของเขาขึ้น และเขาไม่อยู่แล้ว
20. ความสยดสยองท่วมเขาเหมือนน้ำมากหลาย ในกลางคืนพายุหอบเขาไป
21. ลมตะวันออกหอบเขาขึ้น และเขาก็จากไป เหมือนพายุมันก็กวาดเขาออกไปจากที่ของเขา
22. พระเจ้าจะทรงเหวี่ยงเขาอย่างไม่ปราณี เขาจะหนีจากพระหัตถ์ของพระองค์
23. คนจะตบมือเยาะเย้ยเขา และเย้ยหยันเขาออกไปจากที่ของเขา

1. แน่ละ ต้องมีเหมืองสำหรับแร่เงิน และมีที่สำหรับทองคำที่เขาถลุง
2. เขาเอาเหล็กมาจากพื้นดิน และถลุงทองสัมฤทธิ์จากแร่ดิบ
3. มนุษย์กำจัดความมืด และค้นหาไปยังเขตไกลที่สุด ค้นแร่ดิบในที่มืดครึ้มและเงามัจจุราช
4. เขาขุดปล่องไกลจากที่ฝูงคนอาศัยอยู่ คนสัญจรไปมาล้อมเขาแล้ว เขาแขวนอยู่แกว่งไปแกว่งมาไกลจากฝูงคน
5. ฝ่ายแผ่นดินนั้นมีอาหารออกมา แต่ภายใต้ก็คว่ำอย่างถูกไฟไหม้
6. ก้อนหินของที่นั่นเป็นที่อยู่ของพลอยไพฑูรย์ และมันมีผงทองคำ
7. ทางนั้นไม่มีเหยี่ยวรู้ และไม่มีตาเหยี่ยวด้ามมองเห็น
8. ลูกสิงโตไม่เคยเดินที่นั่น สิงโตดุร้ายไม่ผ่านมาที่นั่น
9. คนยื่นมือที่หินแข็ง และทำลายภูเขาลงถึงราก
10. เขาขุดสำรวจไว้ในหิน และตาของเขาเห็นของประเสริฐทุกอย่าง
11. เขากันตาน้ำไว้ เพื่อมิให้มีน้ำย่อย และสิ่งที่ปิดบังไว้ เขานำมาให้แจ้ง
12. แต่จะพบพระปัญญาที่ไหน และที่ของความเข้าใจอยู่ที่ไหน
13. มนุษย์ไม่รู้จักค่าของพระปัญญา และในแผ่นดินของคนเป็นก็หาไม่พบ
14. บาดาลพูดว่า 'ที่ข้าไม่มี' และทะเลกล่าวว่า 'ไม่อยู่กับข้า'
15. จะเอาทองคำซื้อก็ไม่ได้ และจะชั่งเงินให้ตามราคาก็ไม่ได้
16. จะตีราคาเป็นทองคำโอฟิร์ก็ไม่ได้ หรือเป็นพลอยสีน้ำข้าวประเสริฐหรือพลอยไพฑูรย์ก็ไม่ได้
17. จะเทียบเท่าทองคำและแก้วผลึกก็ไม่ได้ หรือจะแลกกับเครื่องทองคำเนื้อดีก็ไม่ได้
18. อย่าเอ่ยถึงหินปะการังและไข่มุกเลย ค่าของพระปัญญาสูงกว่ามุกดา
19. บุษราคัมแห่งเมืองเอธิโอเปีย ก็เปรียบกับพระปัญญาไม่ได้ หรือจะตีราคาเป็นทองคำบริสุทธิ์ก็ไม่ได้
20. ดังนั้นพระปัญญามาจากไหนเล่า และที่ของความเข้าใจอยู่ที่ไหน
21. เป็นสิ่งที่ซ่อนพ้นจากตาของสิ่งที่มีชีวิตทั้งปวง และปิดบังไว้จากนกในอากาศ
22. แดนพิณาศและมัจจุราชกล่าวว่า 'เราได้ยินเสียงลือเรื่องพระปัญญากับหูของเรา'
23. พระเจ้าทรงทราบทางไปหาพระปัญญานั้น และพระองค์ทรงทราบที่อยู่ของพระปัญญาด้วย
24. เพราะพระองค์ทอดพระเนตรไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก และทรงเห็นทุกสิ่งที่ใต้ฟ้าสวรรค์
25. ในเมื่อพระองค์ทรงกำหนดน้ำหนักให้แก่ลม และทรงกะน้ำด้วยเครื่องตวง
26. เมื่อพระองค์ทรงสร้างกฎให้ฝน และสร้างทางไว้ให้แสงแลบของฟ้าผ่า
27. แล้วพระองค์ทอดพระเนตรพระปัญญาและทรงประกาศ ทรงสถาปนาไว้และทรงวิจัย
28. และพระองค์ตรัสกับมนุษย์ว่า 'ดูเถิด ความยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า นั่นแหละคือพระปัญญา และที่จะพ้นจากความชั่ว คือความเข้าใจ'

1. แล้วโยบก็กล่าวกลอนภาษิตของท่านอีกว่า
2. โอ ข้าอยากจะอยู่อย่างแต่ละเดือนที่ผ่านมาไป อย่างในสมัยเมื่อพระเจ้าทรงพิทักษ์ข้า
3. เมื่อประทีปของพระองค์ส่องเหนือศีรษะข้า และข้าเดินฝ่าความมืดไปด้วยความสว่างของพระองค์
4. อย่างข้าเมื่อครั้งยังหนุ่มแน่นอยู่ เมื่อความลึกลับแห่งพระเจ้าทรงอยู่เหนือเต็นท์ของข้า
5. เมื่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ยังอยู่กับข้า และลูกหลานห้อมล้อมข้า
6. เมื่อเขาล้างย่างเท้าของข้าด้วยนมขัน และก้อนหินเทธารน้ำมันออกให้ข้า
7. เมื่อข้าออกมายังประตูเมือง เมื่อข้าเตรียมที่นั่งของข้าที่ถนน
8. คนหนุ่มๆเห็นข้าแล้วก็หลีกไป คนสูงอายุลุกขึ้นยืน
9. เจ้านายหยุดพูด เขามีมือปิดปากของตนไว้
10. เสียงของขุนนางก็สงบลง และลิ้นของเขาก็เกาะติดเพดานปาก
11. เมื่อหูได้ยินแล้ว ต่างก็ว่าข้าเป็นสุข และเมื่อตาดู ก็ยกย่องข้า
12. เพราะว่าข้าช่วยคนยากจนที่ร้องให้ช่วย และเด็กกำพร้าพ่อที่ไม่มีใครอุปถัมภ์เขา
13. พรของคนที่จวนพิณาศ์ก็มาถึงข้า และข้าเป็นเหตุให้จิตใจของหญิงม่ายร้องเพลงด้วยความชื่นบาน
14. ข้าสวมความชอบธรรม และมันก็ห่อหุ้มข้าไว้ ความยุติธรรมของข้าเหมือนเสื้อคลุมและผ้าโพกศีรษะ
15. ข้าเป็นนัยน์ตาให้คนตาบอด และเป็นเท้าให้คนง่อย
16. ข้าเป็นบิดาให้คนขัดสน และข้าสอบสวนเรื่องของผู้ที่ข้าไม่รู้จัก
17. ข้าหักขากระดูกของคนชั่ว และได้ดึงเอาเหยื่อจากฟันของเขา
18. แล้วข้าคิดว่า `ข้าจะตายในรังของข้า และข้าจะทิวี่วันเวลาของข้าอย่างทราญ
19. รากของข้าจะแผ่ไปถึงน้ำ มีน้ำค้างบนกิ่งของข้าตลอดคืน
20. สง่าราศีของข้าสดชื่นอยู่กับข้า และคันธนูของข้าใหม่เสมออยู่ในมือข้า'
21. คนทั้งหลายเจียหูฟังข้าและคอยอยู่ และเจียบอยู่ฟังคำปรึกษาของข้า
22. หลังจากที่ข้าพูดแล้ว เขาก็ไม่พูดอีกเลย และคำของข้าก็กลั่นลงมาเหนือเขา
23. เขาคอยข้าเหมือนคอยฝน เขาอ้าปากของเขาเหมือนอย่างรอรับน้ำฝนชุกปลายฤดู
24. ถ้าข้าหัวเราะเยาะเขา เขาก็ไม่ยอมเชื่อ และสีหน้าอันแฝงไสของข้า เขาก็มิได้ทำให้หม่นหมองลง
25. ข้าเลือกทางให้เขา และนั่งเป็นหัวหน้า และอยู่อย่างกษัตริย์ท่ามกลางกองทหาร อย่างผู้ที่ปลอบโยนคนที่คร่ำครวญ

1. แต่เดี๋ยวนี้เขาเยาะข้า คือคนที่อ่อนกว่าข้านะ คนที่ข้าจะเหยียดหยามพ่อของเขา ถึงกับไม่ยอมให้อยู่กับสุนัขที่เฝ้าฝูงแพะแกะของข้า
2. ข้าจะได้อะไรจากกำลังมือของเขาทั้งหลาย คือของคนที่เรียวแรงเขาหมดไปแล้ว
3. เพราะเหตุความขาดแคลนและหิวโหยพวกเขาจึงอยู่อย่างโดดเดี่ยว เมื่อก่อนเขาหนีไปยังถิ่นทุรกันดารซึ่งรกร้างและถูกทิ้งไว้เสียเปล่า
4. เขาเก็บผักชะครามซึ่งอยู่กับพุ่มไม้ และเอารากต้นชากมาเป็นอาหาร
5. เขาถูกขับไล่ออกไปจากท่ามกลางคน (มีคนตะโกนตามเขาไปอย่างตามใจ)
6. ฉะนั้น เขาต้องพักอยู่ที่ลำละหาน ในโพรงดินและชอกหิน
7. เขาร้องอยู่ท่ามกลางพุ่มไม้ เขาเบียดกันอยู่ภายใต้ต้นตำแย
8. เขาเป็นลูกของคนถ่อย เออ เป็นลูกของคนเสียชื่อ เขาถูกกวาดออกไปเสียจากแผ่นดิน
9. และบัดนี้ข้ากลายเป็นเพลงเยาะเย้ยของเขา เออ ข้าเป็นคำครหาของเขา
10. เขาทั้งหลายสะอิดสะเอียนข้า และเหินห่างจากข้า เขาไม่รังรอที่จะถ่มน้ำลายลงหน้าของข้า
11. เพราะพระเจ้าทรงหย่อนสายธนูของข้า และให้ข้าตกต่ำ เขาทั้งหลายก็เหวี่ยงความยังคิดเสียต่อหน้าข้า
12. คนหนุ่มลุกขึ้นข้างขวามือของข้า เขาผลักต้นเท้าของข้าออกไป เขาเหวี่ยงทางแห่งความพินาศไว้ต่อสู้ข้า
13. เขาพังทางเดินของข้า เขาเสริมภัยพิบัติให้ข้า ไม่มีผู้ใดช่วยเขาไว้เลย
14. เขามาหาข้าอย่างกับน้ำที่ทะลักเข้ามาอย่างเต็มที่ เขากลึงตัวเข้ามาหาข้าท่ามกลางชากปรักหักพัง
15. ความสยดสยองต่างๆหันมาใส่ข้า จิตใจของข้าถูกเขาติดตามอย่างลมตาม และความเจริญรุ่งเรืองของข้าสูญหายไปเสียอย่างเมฆ
16. บัดนี้จิตใจของข้าก็ละลายไป วันแห่งความทุกข์ใจยึดตัวข้าไว้
17. กลางคืนกระดูกข้าทะลุไป และความเจ็บปวดที่แทะข้านั้นไม่หยุดพักเลย
18. เครื่องแต่งกายของข้าเสียรูปไปด้วยความรุนแรงแห่งโรคนี้ มันมัดข้าอย่างผ้าคอเสื้อรัดข้า
19. พระเจ้าทรงเหวี่ยงข้าลงในปลัก และข้าก็กลายเป็นเหมือนผลคลีและขี้เถ้า
20. ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ และพระองค์หาทรงสดับข้าพระองค์ไม่ ข้าพระองค์ยืนขึ้น และพระองค์หาทรงมองไม่
21. พระองค์กลับทรงดูร้ายต่อข้าพระองค์ พระองค์ทรงต่อต้านข้าพระองค์ด้วยพระหัตถ์ทรงฤทธิ์ของพระองค์
22. พระองค์ทรงชูข้าพระองค์ขึ้นเหนือลม และทรงให้ข้าพระองค์ซีลม และทรงให้ตัวข้าพระองค์ละลายไป
23. ข้าพระองค์ทราบแล้วว่าพระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์ตายเสีย และให้ไปสู่ที่กำหนดของคนเป็นทั้งปวง
24. ถึงกระนั้นเขาจะไม่ยื่นมือของเขาออกช่วยคนโนแดนคนตาย ถึงแม้ว่าพวกเขาร้องขอความช่วยเหลือในท่ามกลางภัยพิบัติของเขา
25. ข้ามิได้ร้องไห้เพื่อผู้ที่วันเวลาของเขาากเย็นหรือ จิตใจของข้ามิได้โศกสลดเพื่อคนขัดสนหรือ

26. แต่เมื่อข้ามองหาของดี ของร้ายก็มาถึง และเมื่อข้ามองความสว่าง ความมืดก็มาถึง
27. จิตใจของข้าร้อนรุ่มไม่เคยสงบเลย วันแห่งความทุกข์โศกมาพบข้า
28. ข้าได้ไว้ทุกข์ มิใช่ด้วยแดด ข้ายืนขึ้นในที่ชุมนุมชน และร้องขอความช่วยเหลือ
29. ข้าเป็นพี่น้องกับมังกร และเป็นเพื่อนกับนกเค้าแมว
30. ผิวหนังของข้าดำ กระดูกของข้าร้อนอย่างไฟไหม้
31. เพราะฉะนั้นเสียงพิณเขาคู่ของข้ากลายเป็นเสียงโหยไห้ และเสียงขลุ่ยของข้ากลายเป็นเสียงของผู้ที่ร้องไห้

1. ข้าได้กระทำพันธสัญญากับนัยน์ตาของข้า แล้วข้าจะมองหญิงพรหมจารีได้อย่างไร
2. อะไรจะเป็นส่วนของข้าจากพระเจ้าเบื้องบน และเป็นมรดกของข้าจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ณ ที่สูง
3. มิใช่ภยันตรายสำหรับคนชั่ว และภัยพิบัติสำหรับคนที่กระทำความชั่วช้าดอกหรือ
4. พระองค์มีทรงเห็นทางที่ข้าไป และนับฝ่าเท้าของข้าดอกหรือ
5. ถ้าข้าได้ดำเนินไปกับความไร้สาระ และเท้าของข้าเร่งไปสู่ความหลอกลวง
6. ก็ขอให้เอาข้าซึ่งด้วยตราขูเหี้ยมตรง และขอพระเจ้าทรงทราบความซื่อสัตย์ของข้า
7. ถ้าอย่างเท้าของข้าหันออกไปจากทาง และจิตใจของข้าไปตามนัยน์ตาของข้า และถ้าค้างพริ้วอยู่ใดๆเกาะติดมือข้า
8. ก็ขอให้ข้าหว่าน และให้คนอื่นกิน และขอให้สิ่งที่ยกขึ้นเพื่อข้าถูกถอนรากเอาไป
9. ถ้าใจของข้าถูกล่อลวงไปหาผู้หญิง และข้าได้ชุมนุมอยู่ที่ประตูเพื่อนบ้านของข้า
10. แล้วก็ขอให้ภรรยาของข้าไม่แบ่งให้คนอื่น และให้คนอื่นโน้มทับนาง
11. เพราะนั่นเป็นความผิดที่ร้ายกาจ และเป็นความชั่วช้าที่ผู้พิพากษาต้องปรับโทษ
12. เพราะนั่นจะเป็นไฟผลาญให้ไปถึงแดนพิเนาศ และจะถอนรากผลเพิ่มพูนทั้งปวงของข้า
13. ถ้าข้าถูกเรื่องของทาสหรือทาสหญิงของข้า เมื่อเขานำมาร้องทุกข์ต่อข้า
14. เมื่อพระเจ้าทรงลุกขึ้น แล้วข้าจะทำอะไรได้ เมื่อพระองค์ทรงสอบถาม ข้าจะทูลตอบพระองค์อย่างไร
15. พระองค์ผู้ทรงสร้างข้าในครรภ์ มิได้ทรงสร้างเขาหรือ มิใช่พระองค์องค์เดียวเท่านั้นหรือ ที่ทรงสร้างเราทั้งสองในครรภ์
16. ถ้าข้าได้หวังเห็นยิวสิ่งใดๆที่คนยากจนอยากได้ หรือได้กระทำให้นัยน์ตาของหญิงม่ายมองเสียเปล่า
17. หรือข้ารับประทานอาหารของข้าแต่ลำพัง และคนกำพร้าพ่อไม่ได้ร่วมรับประทานอาหารนั้นด้วย
18. (เพราะตั้งแต่เด็กมา เขาเติบโตขึ้นกับข้า อย่างอยู่กับพ่อ และข้าได้เป็นผู้แนะนำเขาตั้งแต่ครรภ์มารดาของข้า)
19. ถ้าข้าเห็นคนหนึ่งคนใดพิเนาศเพราะขาดเสื้อผ้า หรือเห็นคนขัดสนไม่มีผ้าคลุมกาย
20. ถ้าบั้นเอวของเขามีได้วยพรแก่ข้า และถ้าเขามีได้อบอุ่นด้วยขนแกะของข้า
21. ถ้าข้ายกมือขึ้นและต้องคนกำพร้าพ่อเพราะข้าเห็นความสับสนุนที่ประตูเมือง
22. แล้วก็ให้กระดูกไปปลาร้าหลุดจากปากของข้า และให้แขนของข้าหักหลุดจากข้อต่อเสียเถิด
23. เพราะข้าสยดสยองด้วยภัยพิบัติที่มาจากพระเจ้า และด้วยเหตุความโอา้อาตระการของพระองค์ ข้าทำอะไรไม่ได้
24. ถ้าข้ากระทำให้ทองคำเป็นที่ไวใจหรือพูดกับทองคำเนื้อดีว่า `ท่านเป็นที่วางใจของข้า'
25. ถ้าข้าเปรมปรีดิ์เพราะสมบัติของข้ามากมาย หรือเพราะมือของข้าได้มากมาย
26. หรือข้าเฟ่งดวงอาทิตย์เมื่อส่องแสง หรือดวงจันทร์เมื่อเคลื่อนไปอย่างสง่า
27. และจิตใจของข้าถูกล่อลวงอยู่อย่างลับๆ และปากของข้าจับมือของข้า
28. นี่เป็นความชั่วช้าด้วยที่ผู้พิพากษาจะต้องปรับโทษ เพราะข้าคงต้องปฏิเสธพระเจ้าเบื้องบน
29. ถ้าข้าเปรมปรีดิ์เมื่อผู้ที่เกลียดชังข้านั้นพิเนาศ หรือสิงโลดเมื่อเหตุร้ายมาทันเขา

30. ข้าไม่ยอมให้ปากของข้าบาปไปโดยขอชีวิตของเขาด้วยคำสาปแช่ง
31. ถ้าคนแห่งเทินท์ของข้ามิได้กล่าวว่า 'ยังมีใครที่ไหนที่กินเนื้อของนายไม่อิ่ม'
32. คนต่างถิ่นมิได้พักอยู่ในถนน ข้าเปิดประตูให้แก่คนเดินทาง
33. ถ้าข้าปิดบังการละเมิดของข้าอย่างอาดัม ด้วยซ่อนความชั่วช้าของข้าไว้ในอกของข้า
34. เพราะข้ากลัวมวลชนและกลัวที่ครอบครัวต่างจะเหยียดหยามข้า ข้าจึงนิ่งเสีย ไม่ออกไปพ้นประตูบ้าน
35. โอ ข้าอยากให้สักคนหนึ่งฟังข้า ดูเถิด ความปรารถนาของข้าคือ ขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ตอบข้า โอ ข้าอยากได้ คำสำนวนพ้องข้าซึ่งคู่ความเขย่นขึ้น
36. ข้าจะใส่ป่าแบกไปแน่ทีเดียว ข้าจะมัดมันไว้ต่างมงกุฏ
37. ข้าจะแจ้งจำนวนฝีเท้าของข้าแก่พระองค์ ข้าจะเข้าไปเฝ้าพระองค์อย่างเป็นทางการเป็นเจ้านาย
38. ถ้าที่ดินของข้าร้องกล่าวโทษข้า และร้องไถในนั้นร้องให้ด้วยกัน
39. ถ้าข้ากินผลิตผลของมันด้วยมิได้เสียเงิน และกระทำให้เจ้าของที่ดินเดิมนั้นเสียชีวิต
40. ก็ขอให้มิตันผักหนามงอกแทนข้าวสาลี และหญ้าสาบแร้งแทนข้าวบาร์ลี จบถ้อยคำของโยบ

1. ดังนั้น บุรุษทั้งสามก็หยุดตอบโยบ เพราะโยบชอบธรรมในสายตาของตนเอง
2. แล้วเอลีชู บุตรชายบาราเคล คนนุซี ครอบครัวราม ก็โกรธ เขาโกรธโยบ เพราะท่านอ้างตัวว่าชอบธรรมหาใช้พระเจ้าไม่
3. เขาโกรธสหายสามคนของโยบด้วย เพราะเขาทั้งหลายตอบไม่ได้ ทั้งๆที่เขาหาว่าโยบผิด
4. ฝ่ายเอลีชูคอยจนโยบพูดจบ เพราะพวกเขาแก่กว่าตน
5. และเมื่อเอลีชูเห็นว่าไม่มีคำตอบในปากของบุรุษทั้งสามนี้แล้ว เขาจึงโกรธ
6. และเอลีชู บุตรชายบาราเคล คนนุซี กล่าวว่า ข้าพเจ้ายังเยาว์วัย และท่านสูงอายุแล้ว เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าเกรงกลัวที่จะกล่าวความคิดเห็นของข้าพเจ้าแก่ท่าน
7. ข้าพเจ้าว่า 'ขอให้วัยพูดเถิด และให้ปีหลายปีสอนสติปัญญา'
8. แต่มีจิตวิญญาณในมนุษย์ การลดใจจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์กระทำให้เขาเข้าใจ
9. ไม่ใช่ผู้ยิ่งใหญ่เท่านั้นที่เป็นคนฉลาด หรือคนสูงอายุเข้าใจความยุติธรรม
10. เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงว่า 'ขอฟังข้าพเจ้า ขอให้ข้าพเจ้ากล่าวความคิดเห็นของข้าพเจ้าด้วย'
11. ดูเถิด ข้าพเจ้าได้คอยฟังคำของท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าเฝ้าหูฟังเหตุผลของท่านขณะที่ท่านค้นหาว่าจะพูดว่าอะไร
12. เออ ข้าพเจ้าสนใจฟังท่าน และ ดูเถิด ไม่มีผู้ใดให้เหตุผลอันควรแก่โยบ ในพวกท่านไม่มีผู้ใดที่ตอบคำของโยบได้
13. อย่าเพ้อพูดนะว่า 'เราได้พบพระปัญญาแล้ว พระเจ้าทรงผลึกเขาลงแล้ว มิใช่มนุษย์'
14. เขามีได้ฟังเสียงถ้อยคำของเขาใส่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะไม่ตอบถ้อยคำของเขาด้วยคำพูดของท่าน
15. เขาทั้งหลายก็ตกตะลึง เขาไม่ตอบอีก เขาไม่มีถ้อยคำจะพูดสักคำเดียว
16. และข้าพเจ้าจะคอยหรือ (เพราะเขาทั้งหลายไม่พูด เพราะเขายืนอยู่ที่นั่น ไม่ตอบอีก)
17. ข้าพเจ้ากล่าวว่า 'ข้าพเจ้าจะให้คำตอบของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสำแดงความคิดเห็นของข้าพเจ้าด้วย'
18. เพราะข้าพเจ้ามีถ้อยคำเต็มตัว จิตใจภายในข้าพเจ้าบังคับข้าพเจ้าอยู่'
19. ดูเถิด จิตใจของข้าพเจ้าเหมือนเหล้าองุ่นซึ่งไม่มีที่ระบายออก เหมือนถุงหนังเหล้าองุ่นใหม่จะระเบิดอยู่รอบร่อแล้ว
20. ข้าพเจ้าต้องพูดจึงจะได้ความบรรเทา ข้าพเจ้าต้องเปิดริมฝีปากขึ้นตอบ
21. ข้าพเจ้าจะไม่แสดงอคติต่อบุคคลใดๆ หรือใช้การประจบสอพลอต่อผู้ใด
22. เพราะข้าพเจ้าประจบสอพลอไม่ได้ ถ้าทำอย่างนั้น ผู้ทรงสร้างของข้าพเจ้าจะกำจัดข้าพเจ้าเสียในไม่ช้า

1. ท่านโยบเจ้าข้า อย่างไรก็ตามขอฟังคำของข้าพเจ้า และฟังถ้อยคำทั้งสิ้นของข้าพเจ้า
2. ดูเถิด บัดนี้ข้าพเจ้าได้อ้าปาก ลิ้นภายในปากของข้าพเจ้าก็พูด
3. ถ้อยคำของข้าพเจ้าสำแดงความเที่ยงธรรมแห่งจิตใจ และริมฝีปากของข้าพเจ้าจะกล่าวความรู้้อย่างจริงใจ
4. พระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงสร้างข้าพเจ้า และลมปราณขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ได้ให้ชีวิตแก่ข้าพเจ้า
5. ถ้าท่านตอบข้าพเจ้าได้ ก็ตอบซี จงลำดับถ้อยคำของท่านต่อหน้าข้าพเจ้า เชิญเถอะ
6. ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่อย่างท่านตรงพระพักตร์พระเจ้า พระองค์ทรงปั้นข้าพเจ้าขึ้นมาจากดินด้วยเหมือนกัน
7. ดูเถิด อย่าให้ความกลัวข้าพเจ้ากระทำให้น่าตกใจ ข้าพเจ้าจะไม่ชักชวนท่านหนักเกินไป
8. แน่ละ ท่านพูดให้ข้าพเจ้าฟัง และข้าพเจ้าได้ยินเสียงถ้อยคำของท่านว่า
9. 'ข้าพเจ้าสะอาด ปราศจากการละเมิด ข้าพเจ้าบริสุทธิ์' ไม่มีความชั่วช้าในข้าพเจ้าเลย
10. ดูเถิด พระองค์ทรงหาเรื่องกับข้าพเจ้า พระองค์ทรงนับว่าข้าพเจ้าเป็นศัตรูกับพระองค์
11. พระองค์ทรงเอาเท้าของข้าพเจ้าใส่ข้อไว้ และทรงเฝ้าดูทางของข้าพเจ้าทั้งสิ้น'
12. ดูเถิด ในเรื่องนี้ท่านไม่ยุติธรรมเลย ข้าพเจ้าจะตอบท่าน พระเจ้าใหญ่ยิ่งกว่ามนุษย์
13. ทำไมท่านจึงโต้แย้งกับพระองค์ เพราะพระองค์ไม่ทรงรายงานเรื่องพระราชกิจใดๆของพระองค์เลย
14. เพราะพระเจ้าตรัสครั้งหนึ่ง เออ สองครั้ง แต่มนุษย์ไม่หยิ่งรู้ได้
15. ในความฝัน ในนิมิตกลางคืนเมื่อคนหลับสนิท เมื่อเขาเคลิบเคลิ้มอยู่บนที่นอนของเขา
16. แล้วพระองค์ทรงเบิกหูของมนุษย์ และทรงประทับตราคำสั่งสอนของเขาไว้
17. เพื่อว่าพระองค์จะได้หันให้มนุษย์กลับจากเป้าหมายของเขา และตัดความเย่อหยิ่งออกเสียจากมนุษย์
18. พระองค์ทรงยึดเหนี่ยววิญญาณของเขาไว้จากปากแดนคนตาย และยึดชีวิตของเขาไว้จากการที่จะพินาศด้วยดาบ
19. มนุษย์ยังถูกตีสอนด้วยความเจ็บปวดบนที่นอนของเขาด้วย และด้วยความเจ็บปวดอย่างสาหัสในกระดูกต่างๆของเขา
20. ชีวิตของเขาจึงได้เบื่ออาหาร และจิตใจจึงได้เบื่ออาหารโอชะ
21. เนื้อของเขาทรุดโทรมไปมากจนมองไม่เห็น กระดูกของเขาซึ่งแลไม่เห็นนั้นก็โผล่ออกมา
22. เออ วิญญาณของเขาเข้าไปใกล้ปากแดนคนตาย และชีวิตของเขาใกล้ผู้ที่นำความตายมา
23. ถ้ามีผู้ส่งข่าวผู้หนึ่งมาเพื่อเขาเป็นล้าม หนึ่งในพันเพื่อแถลงแก่มนุษย์ว่าอะไรถูกเพื่อเขา
24. และผู้ส่งข่าวนั้นกรณาเขา ทูลว่า 'ขอทรงปล่อยเขาให้พ้นจากที่จะไปยังปากแดนคนตาย ข้าพระองค์พบค่าไถ่แล้ว
25. เนื้อของเขาจะอ่อนกว่าเนื้อเด็ก ขอให้เขากลับไปสู่กำลังเหมือนเมื่อยังหนุ่ม'
26. เขาจึงจะอธิษฐานต่อพระเจ้า และพระองค์จะทรงพอพระทัยเขา เขาจะเห็นพระพักตร์พระองค์ด้วยความชื่นบาน แล้วพระองค์จะทรงให้มนุษย์กลับสู่สภาพความชอบธรรม

27. พระองค์ทรงทอดพระเนตรมนุษย์ และถ้าผู้ใดกล่าวว่า 'ข้าบาปแล้ว และเห็นผิดเป็นชอบ และมีได้เป็นประโยชน์อะไรแก่ข้า'
28. พระองค์จะทรงไถ่จิตวิญญาณของเขาให้พ้นจากการลงไปสู่ปากแดนคนตาย และชีวิตของเขาจะเห็นความสว่าง
29. ดูเถิด พระเจ้าทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นกับมนุษย์บ่อยๆหลายครั้ง
30. เพื่อจะนำจิตวิญญาณของเขามาจากปากแดนคนตาย เพื่อให้เขาแจ่มแจ้งขึ้นด้วยความสว่างแห่งผู้ทรงมีชีวิต
31. โอ ท่านโยบเจ้าข้า ขอตั้งใจฟังข้าพเจ้า ขอเงียบ และข้าพเจ้าจะพูด
32. ถ้าท่านมีอะไรพูดก็ตอบข้าพเจ้ามาเถอะ เพราะข้าพเจ้าปรารถนาแก้คดีให้ท่าน
33. ถ้าหากไม่ก็ขอฟังข้าพเจ้า ขอเงียบและข้าพเจ้าจะสอนปัญญาให้แก่ท่าน

1. เอลีฮูพูดต่อไปว่า
2. โอ ท่านผู้มีปัญญา ขอฟังถ้อยคำของข้าพเจ้า ท่านผู้มีความรู้ ขอเงี่ยหูฟังข้าพเจ้า
3. เพราะหูก็ลองชิมถ้อยคำอย่างกับเพดานปากชิมอาหาร
4. ขอให้เราเลือกสิ่งที่ถูก ขอให้เราเรียนรู้ในพวกเราเองว่าจะอะไรดี
5. เพราะโยบกล่าวว่า `ข้าพเจ้าเป็นคนชอบธรรม และพระเจ้าทรงเอาความยุติธรรมที่ควรตกแก่ข้าพเจ้าไปเสีย'
6. ข้าพเจ้าถูกนับเป็นคนมูสา ถึงแม้ข้าพเจ้าชอบธรรม แผลของข้าพเจ้ารักษาไม่หายแม้ว่าข้าพเจ้าไม่มีการละเมิดเลย
7. ใครหนอที่จะเหมือนโยบ ผู้ที่เต็มความเหยียดหยามเหมือนดื่มน้ำ
8. ผู้เข้าสังคมกับคนกระทำความชั่วช้า และเดินไปกับคนชั่ว
9. เพราะท่านได้กล่าวว่า `ไม่เป็นประโยชน์อะไรแก่มนุษย์เราที่เขาจะปิติยินดีในพระเจ้า'
10. เพราะฉะนั้น ท่านผู้มีปัญญา ขอฟังข้าพเจ้า เมินเสียเถิดที่พระเจ้าจะทรงกระทำความชั่ว และที่องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะทรงกระทำความชั่วช้า
11. เพราะพระเจ้าทรงสนองตามการกระทำของมนุษย์ และพระองค์ทรงให้เกิดแก่เขาตามการกระทำของเขา
12. แน่หนอนทีเดียว พระเจ้าจะไม่ทรงกระทำชั่ว และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์จะไม่ทรงผันแปรความยุติธรรม
13. ใครแต่งตั้งให้พระองค์ปกครองโลก หรือใครเล่ามอบหมายทั้งโลกไว้กับพระองค์
14. ถ้าพระองค์ทรงเอาพระทัยใส่กับมนุษย์ และทรงรวบรวมวิญญาณและลมปราณของเขากลับมาสู่พระองค์
15. เนื้อหนังทั้งสิ้นก็จะพินาศไปด้วยกัน และมนุษย์ก็จะกลับไปเป็นผงคลีดิน
16. ถ้าท่านมีความเข้าใจ ขอฟังข้อนี้ ขอฟังเสียงถ้อยคำของข้าพเจ้า
17. ผู้ที่เกลียดชังความยุติธรรมควรจะปกครองหรือ ท่านจะประณามผู้ที่ชอบธรรมที่สุดหรือ
18. เหมาะสมหรือไม่ที่จะพูดแก่กษัตริย์ว่า `ท่านผู้ชั่วร้าย' และแก่เจ้านายว่า `ท่านทั้งหลายผู้ชอบธรรม'
19. ยิ่งไม่เหมาะสมที่จะแสดงอคติแก่เจ้านาย หรือไม่ทรงเห็นแก่คนมั่งคั่งมากกว่าคนยากจน เพราะคนทั้งหมดนี้เป็นพระหัตถ์กิจของพระองค์
20. สักครู่เดียวเขาทั้งหลายก็ตาย เวลาเที่ยงคืนประชาชนตัวสั่นและตายไป และผู้มีอำนาจก็ถูกเอาไปเสียมิใช่ด้วยมือมนุษย์
21. เพราะพระเนตรของพระองค์มองดูทางทั้งหลายของมนุษย์ พระองค์ทรงเห็นอย่างเท่าของเขาหมด
22. ไม่มีที่มีดีครึ้มหรือเงามัจจุราชซึ่งคนกระทำความชั่วช้าจะซ่อนตัวได้
23. เพราะพระองค์จะไม่ทรงกำหนดให้มนุษย์ทำเกินสิ่งที่สมควร ให้เข้าเฝ้าพระเจ้ารับการพิพากษา
24. พระองค์ทรงหุบผู้มีอำนาจเป็นชิ้นๆโดยไม่ต้องนับและทรงตั้งคนอื่นไว้แทน
25. เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงทราบกิจการของเขา และทรงคว่าเขาเสียในกลางคืน เขาก็แหลกไป
26. พระองค์ทรงตีเขาเหมือนอย่างคนชั่วต่อหน้าต่อตาคนอื่น
27. เพราะว่าเขาทั้งหลายหันกลับเสียจากการติดตามพระองค์ และไม่นับถือมรรคาของพระองค์แต่อย่างใดเลย

28. เหตุนี้เขาจึงกระทำให้เสียงร้องของคนยากจนมาถึงพระองค์ และพระองค์ทรงฟังเสียงร้องของผู้รับความทุกข์ใจ
29. เมื่อพระองค์ทรงประทานความสงบให้ ใครจะสร้างความยุ่งยากได้ เมื่อพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ ใครจะเห็นพระองค์ได้ 'ไม่ว่าจะทำแก่ประชาชาติหรือแก่บุคคลก็เหมือนกัน
30. เพื่อว่าคนหน้าซื่อใจคดจะไม่ได้ครอบครอง และเขาจะไม่วางกับดักประชาชน
31. เพราะเป็นสิ่งเหมาะสมที่จะร้องทูลพระเจ้าว่า 'ข้าพระองค์ได้รับการติสอนแล้ว ข้าพระองค์จะไม่ทำผิดต่อไปอีก
32. ขอทรงโปรดสอนข้าพระองค์ถึงสิ่งที่ข้าพระองค์มองไม่เห็น ถ้าข้าพระองค์กระทำความชั่วช้า ข้าพระองค์จะไม่กระทำอีก'
33. การตอบสนองของพระองค์จะต้องเป็นอย่างที่ท่านต้องการหรือ ท่านจึงไม่รับ ท่านเองต้องเลือก และไม่ใช้ข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นท่านมีความคิดเห็นอย่างไร ก็พูดไปเถิด
34. จงให้คนที่เข้าใจพูดกับข้าพเจ้า และให้คนฉลาดฟังข้าพเจ้า
35. โยบพูดอย่างไม่มีความรู้ ถ้อยคำของเขาปราศจากสติปัญญา
36. ข้าพเจ้าปรารถนาให้โยบถูกทดลองต่อไปถึงที่สุด เพราะว่าเขาตอบเหมือนอย่างคนชั่ว
37. เพราะเขาเพิ่มการกบฏเข้ากับบาปของเขา เขาตบมือเย้ยอยู่ท่ามกลางเรา และทวิถ้อยคำของเขากล่าวร้ายพระเจ้า

1. เอลีชูพูดต่อไปว่า
2. ท่านคิดว่า นียูติธรรมหรือ ท่านพูดหรือว่า 'ความชอบธรรมของข้าพเจ้ายิ่งกว่าของพระเจ้า'
3. ที่ท่านถามว่า 'ข้าพเจ้าจะได้ประโยชน์อะไร' และ 'ข้าพเจ้าจะได้ประโยชน์อะไรถ้าข้าพเจ้าได้รับการชำระจากบาปของข้าพเจ้า'
4. ข้าพเจ้าจะตอบท่านกับมิตรสหายของท่านด้วย
5. จงมองดูท้องฟ้าเถิด ดูเมฆซึ่งอยู่สูงกว่าท่าน
6. ถ้าท่านทำบาป ท่านจะได้อะไรที่กระทบกระเทือนพระองค์ ถ้าการละเมิดของท่านทวีขึ้น ท่านทำอะไรแก่พระองค์
7. ถ้าท่านเป็นคนชอบธรรม ท่านถวายอะไรแก่พระองค์ หรือพระองค์ทรงรับอะไรจากมือของท่าน
8. ความชั่วของท่านก็เป็นอันตรายแก่คนอย่างท่าน และความชอบธรรมของท่านก็เป็นประโยชน์แก่บุตรมนุษย์
9. เหตุด้วยการถูกบีบบังคับเป็นอันมาก ก็ทำให้ผู้ที่ถูกบีบบังคับนั้นร้องทุกข์ เขาร้องขอความช่วยเหลือเนื่องด้วยแขนของผู้ทรงอำนาจ
10. แต่ไม่มีสักคนพูดว่า 'พระเจ้าผู้ทรงสร้างข้าพเจ้า ผู้ทรงประทานเพลงในเวลากลางคืน ทรงอยู่ที่ไหน
11. ผู้ทรงสอนเรามากกว่าสอนสัตว์แห่งแผ่นดินโลก และทรงกระทำให้เราฉลาดกว่านกในฟ้าอากาศ'
12. เขาร้องทุกข์ ณ ที่นั่น แต่ไม่มีผู้ใดตอบเขา เหตุความเยอหยิ่งของคนชั่ว
13. แน่ละ พระเจ้ามิได้ฟังสิ่งไร้สาระ และองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ก็ได้ทรงนับถือเสียงนั้น
14. ถึงแม้ท่านว่า ท่านจะไม่เห็นพระองค์ แต่คตินั้นก็อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ฉะนั้นท่านจงวางใจในพระองค์อยู่
15. บัดนี้ เพราะไม่เป็นเช่นนั้น พระพิโรธของพระองค์ได้ลงโทษ แต่พระองค์มิได้สนพระทัยการละเมิดเสียมากมาย
16. เพราะฉะนั้นโยบจึงอ้าปากพูดคำมๆแล้งๆ และทวิคำพูดโดยปราศจากความรู้

1. และเอลีชูพูดต่อไปด้วยว่า
2. ขอนอนอยู่กับข้าพเจ้าสักหน่อย และข้าพเจ้าจะสำแดงแก่ท่าน เพราะข้าพเจ้ามีบางสิ่งที่จะพูดแทนพระเจ้าอีก
3. ข้าพเจ้าจะเอาความรู้มาจากที่ไกล และถวายความชอบธรรมแก่ผู้ทรงสร้างข้าพเจ้า
4. เพราะที่จริงถ้อยคำของข้าพเจ้ามิใช่เท็จ พระองค์ผู้ทรงความรู้รอบคอบสถิตกับท่าน
5. ดูเถิด พระเจ้าทรงอาณาภาพ และมีได้ทรงเหยียดหยามผู้ใดเลย พระองค์ทรงอาณาภาพในเรื่องกำลังและสติปัญญา
6. พระองค์มิได้สงวนชีวิตคนชั่ว แต่ทรงประทานความยุติธรรมแก่คนยากจน
7. พระองค์มิได้ทรงหันพระเนตรของพระองค์จากคนชอบธรรม แต่กับบรรดาภักษัตริย์บนพระที่นั่ง พระองค์ทรงตั้งเขาไว้เป็นนิตย์ และเขาก็อยู่ในที่สูง
8. และถ้าเขาถูกจำกัดด้วยพันธนาการ และติดอยู่ในปวงแห่งความทุกข์ใจ
9. พระองค์ก็ทรงสำแดงกิจกรรมของเขาทั้งหลายแก่เขา และการละเมิดของเขาว่าเขาได้กระทำมากเกินไป
10. พระองค์ทรงเบิกหูของเขาให้ฟังคำเตือนสอน และทรงบัญชาให้เขากลับจากความชั่วช้าของเขา
11. ถ้าเขาทั้งหลายเชื่อฟัง และปรนนิบัติพระองค์ เขาจะอยู่ครบอายุของเขาด้วยความเจริญรุ่งเรือง และอยู่ครบปีของเขาด้วยความสุขใจ
12. แต่ถ้าเขาทั้งหลายไม่เชื่อฟัง เขาทั้งหลายจะพินาศด้วยดาบ และตายโดยปราศจากความรู้
13. คนหน้าชื่อใจคดก็สะสมพระพิโรธ เมื่อพระองค์ทรงมัดเขา เขาไม่ร้องให้ช่วย
14. เขาตายเมื่อยังหนุ่มอยู่ และชีวิตของเขาอยู่ท่ามกลางพวกกะเทย
15. พระองค์ทรงช่วยคนยากจนให้พ้นด้วยความทุกข์ใจของเขา และทรงให้ความล้าเคียดเบิกหูของเขา
16. เออ พระองค์ทรงชวนท่านให้ออกมาจากความคับใจ มายังที่กว้างที่ไม่มีการบีบ และสิ่งทีวางไว้ในสำหรับของท่าน ก็มีแต่สิ่งอันวนพี
17. แต่ท่านก็สมกับการพิพากษาคนชั่ว การพิพากษาและความยุติธรรมมาทันจับท่าน
18. เหตุด้วยพระพิโรธ จงระวังเถิด เกรงว่าพระองค์จะเอาท่านไปเสียด้วยการลงโทษ แล้วแม้การไถ่อันยิ่งใหญ่ก็ไม่สามารถช่วยท่านให้พ้นได้
19. พระองค์จะสนพระทัยในทรัพย์สมบัติของท่าน หรือทองคำ หรือเรียวแรงทั้งสิ้นหรือ เปล่าเลย
20. อย่าอาลัยถึงกลางคืน เมื่อชนชาติทั้งหลายถูกตัดขาดในที่ของเขา
21. ระวังให้ดี อย่าหันไปหาความชั่วช้า เพราะท่านเลือกสิ่งนี้มากกว่าเลือกความทุกข์ใจ
22. ดูเถิด พระเจ้าทรงสำแดงความยิ่งใหญ่ด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ ผู้ใดเป็นผู้สั่งสอนเหมือนอย่างพระองค์เล่า
23. ผู้ใดเป็นผู้บงการมรรคาของพระองค์ หรือผู้ใดจะพูดได้ว่า 'พระองค์ทรงกระทำความชั่วช้าแล้ว'
24. จงระลึกถึงที่จะยกย่องพระราชกิจของพระองค์ ซึ่งมนุษย์ได้เห็นนั้น
25. มนุษย์ทั้งปวงฟังดูสิ่งนั้นอยู่แล้ว มนุษย์เห็นสิ่งนั้นได้แต่ไกล
26. ดูเถิด พระเจ้านั้นใหญ่ยิ่ง และเราก็หาหยั่งรู้ถึงพระองค์ไม่ อายุของพระองค์เป็นสิ่งที่ค้นหาไม่ได้

27. เพราะพระองค์ทรงตั้งหยดน้ำขึ้นไป ซึ่งตกลงเป็นฝนจากไอน้ำของพระองค์
28. ซึ่งเมฆก็ตกลงมา และหยดลงที่มนุษย์อย่างอุดม
29. เออ มีคนใดเข้าใจการแผ่ของเมฆหรือ และการคะนองแห่งพลับพลาของพระองค์หรือ
30. ดูเถิด พระองค์ทรงกระจายฟ้าแลบออกไปรอบพระองค์และคลุมกันของทะเล
31. เพราะพระองค์ทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลายด้วยสิ่งนี้ พระองค์ประทานอาหารอย่างอุดมสมบูรณ์
32. พระองค์ทรงคลุมฟ้าแลบด้วยเมฆ และทรงบัญชาให้เมฆบังฟ้าแลบนั้น
33. เสียงครืนๆของม้านประกาศเกี่ยวกับพระองค์ และฝูงสัตว์ก็ประกาศเกี่ยวกับพายุซึ่งจะมาถึง

1. เรื่องนี้กระทำให้หัวใจของข้าพเจ้าสั่นรัว สะทกสะท้านขวัญหนีดีฝ่อ
2. จงตั้งใจฟังเสียงกัมปนาทของพระองค์ และเสียงกระหึ่มที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์
3. พระองค์ทรงปล่อยให้ไปทั่วใต้ฟ้าทั้งสิ้น และฟ้าแลบของพระองค์ไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลก
4. พระสุรเสียงของพระองค์ครางกระหึ่มตามไป พระองค์ทรงแผดพระสุรเสียงอันโอฬารึกของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงหน่วงเหนี่ยวฟ้าแลบ เมื่อได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์
5. พระเจ้าทรงสำแดงกัมปนาทอย่างประหลาดด้วยพระสุรเสียงของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำการใหญ่โตซึ่งเราเข้าใจไม่ได้
6. เพราะพระองค์ตรัสกับทิมะว่า 'ตกลงบนแผ่นดินซี' และในทำนองเดียวกันก็ตรัสกับฝน และกับท่าฝนอันหนักแห่งกำลังของพระองค์
7. พระองค์ทรงมัดมือของมนุษย์ทุกคน เพื่อทุกคนจะรู้จักพระราชกิจของพระองค์
8. แล้วสัตว์ป่าจึงเข้าไปสู่รังของมัน และพักอยู่ในถ้ำของมัน
9. ลมบ้าหมูออกมาจากห้องทิศใต้ และความหนาวมาจากลมเหนือ
10. พระเจ้าประทานน้ำค้างแข็งด้วยลมหายใจของพระองค์ และน้ำกว้างใหญ่ก็แข็งตัว
11. เช่นเดียวกันพระองค์ทรงบรรทุกความชุ่มชื้นไว้ที่เมฆทึบ พระองค์ทรงกระจายเมฆแห่งฟ้าแลบออกไป
12. มันหันไปๆตามการนำของพระองค์ เพื่อให้มันทำตามที่พระองค์ทรงบัญชามันไว้เหนือผิวพิภพโลกนี้
13. ไม่ว่าจะเป็นการตีสอน หรือเพื่อแผ่นดินของพระองค์หรือเพื่อความเมตตา พระองค์ทรงกระทำสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น
14. โอ ท่านโยบเจ้าข้า ขอฟังข้อนี้ จงนั่งพิจารณาการกระทำอันมหัศจรรย์ของพระเจ้า
15. ท่านทราบหรือว่าพระเจ้าทรงกำชับมันอย่างไร และกระทำให้ฟ้าแลบแห่งเมฆของพระองค์มีแสง
16. ท่านทราบถึงการทรงตัวของเมฆหรือ เป็นพระราชกิจอันประหลาดของพระองค์ผู้สมบูรณ์ในความรู้
17. ตัวท่าน ผู้ที่เสื่อผ้าของตนร้อนเมื่อแผ่นดินโลกอบอ้าวและชื้นเพราะลมทิศใต้
18. ท่านแผ่ฟ้าออกไปพร้อมกับพระองค์ได้หรือ ให้แข็งอย่างคันท้องหลอม
19. จงสอนเรามาว่าเราควรจะทูลพระองค์อย่างไร เพราะความมืดเราจึงว่างสำนวนของเราไม่ได้
20. จะทูลพระองค์ได้ไหมว่า ข้าพเจ้าอยากจะทูล ถ้าผู้ใดทูล เขาจะต้องถูกกลืนไปหมดเป็นแน่
21. บัดนี้มนุษย์เฟื่องดูฟ้าแลบอันสุกใสแห่งเมฆไม่ได้ เมื่อลมผ่านไปกวาดให้กระจ่าง
22. แสงทองส่องมาจากทิศเหนือ พระเจ้าทรงฉลองพระองค์ด้วยความโอ้อวดระการอย่างน่าคร้ามกลัว
23. องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์นั้น เราจะค้นพบพระองค์ไม่ได้ พระองค์ใหญ่ยิ่งในเรื่องฤทธานุภาพ ความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมอันมากยิ่งขึ้น พระองค์จะไม่ทรงฝ่าฝืน
24. เพราะฉะนั้นมนุษย์จึงยำเกรงพระองค์ พระองค์ไม่ทรงนับถือผู้ใดที่มีใจประกอบด้วยสติปัญญา

1. แล้วพระเยโฮวาห์ทรงตอบโยบออกมาจากลมบ้าหมูว่า
2. นี่ใครหนอที่ให้คำปรึกษามีตมณไปด้วยถ้อยคำอันปราศจากความรู้
3. จงคาดเอวไว้อย่างกับลูกผู้ชายหน่อยซิ เราจะถามเจ้า ขอเจ้าตอบเรา
4. เมื่อเราวางรากฐานของแผ่นดินโลกนั้น เจ้าอยู่ที่ไหน ถ้าเจ้ามีความเข้าใจก็บอกเรามา
5. ผู้ใดได้กำหนดขนาดให้โลก แน่นนอนละ เจ้าต้องรู้ซึ่ หรือใครซึ่งเชือกวัดบนนั้น
6. รากฐานของโลกจมไปอยู่บนอะไร หรือผู้ใดวางศิลามุมเอกของมัน
7. ในเมื่อดาวรุ่งแห่งซ่องสรรเสริญ และบรรดาบุตรชายทั้งหลายของพระเจ้าให้ร้องด้วยความชื่นบาน
8. หรือผู้ใดเอาประตูปิดทะเลไว้ เมื่อมันระเบิดออกมาดังออกมาจากครรภ์
9. เมื่อเราสร้างเมฆให้เป็นเสื้อ และความมืดที่บเป็นผ้าอ้อมของมัน
10. แล้วกำหนดเขตให้มัน และวางตาลและประตู
11. และกล่าวว่า `เจ้าไปได้ไกลแค่นี้แหละ อย่าเลยไปอีก และคลื่นคะนองของเจ้าหยุดเพียงแค่นี้แหละ'
12. เจ้าได้บังคับบัญชาธาอรุณตั้งแต่เจ้าเกิดมา และเป็นเหตุให้รุโณทัยรู้จักที่ของมันหรือ
13. เพื่อมันจะจับปลายแผ่นดินโลก และสลัดคนชั่วออกไปเสียจากโลก
14. โลกก็เปลี่ยนไปเหมือนดินเหนียวถูกตราประทับ และทุกสิ่งเด่นออกมาเหมือนเสื้อผ้า
15. แสงสว่างถูกยึดไว้เสียจากคนชั่วร้าย และแขนของเขาที่เงือขึ้นก็ถูกหักเสีย
16. เจ้าเข้าไปในตาน้ำแห่งทะเลแล้วหรือ หรือเดินเข้าไปในซอกมหาสมุทรแล้วหรือ
17. เขาเผยประตูความตายแก่เจ้าแล้วหรือ หรือเจ้าได้เห็นประตูเงามัจจุราชแล้วหรือ
18. เจ้ายังรู้ความกว้างใหญ่ของแผ่นดินโลกหรือ ถ้าเจ้ารู้ทั้งหมดนี้ก็จะบอกมา
19. ทางที่จะนำไปสู่สำนักของความสว่างอยู่ที่ไหน และส่วนที่มีตมณ สถานที่นั้นอยู่ที่ไหน
20. เพื่อเจ้าจะได้พามันไปยังแดนของมัน และเพื่อเจ้าจะได้เห็นทางไปบ้านของมัน
21. เจ้าคงรู้เพราะเจ้าเกิดมาแล้วอายุของเจ้าก็มากเหลือหลาย
22. เจ้าเข้าไปในคลังหิมะแล้วหรือ หรือเจ้าเห็นคลังลูกเห็บแล้วหรือ
23. ซึ่งเราสงวนไว้เพื่อเวลายากลำบาก เพื่อวันศึกและสงคราม
24. ทางที่จะไปสู่ที่ซึ่งความสว่างแจกจ่ายออกไปนั้นอยู่ที่ไหน หรือที่ซึ่งลมตะวันตกกระจายไปบนแผ่นดินโลกอยู่ที่ไหน
25. ใครเขาจะช่องให้กระแสนและทำทางให้ฟ้าผ่า
26. ให้นำฝนมาบนแผ่นดินที่ไม่มีคนอยู่ และบนถิ่นทุรกันดารซึ่งไม่มีมนุษย์ที่นั่น
27. เพื่อให้พื้นดินที่รกร้างและว่างเปล่าได้อิมเอม และกระทำให้น้ำของต้นอ่อนงอกขึ้น
28. ฝนมีพ่หรือ หรือผู้ใดได้กระทำให้เกิดหยาดน้ำค้าง
29. น้ำแข็งมาจากครรภ์ของผู้ใด ผู้ใดให้กำเนิดแก่ปุยน้ำค้างแข็งแห่งฟ้าสวรรค์

30. น้ำถูกซ่อนไว้เหมือนมีหินปิดบัง และผิวมหาสมุทรแข็งตัว
31. เจ้ามัดห่มดาวลูกไก่ให้เป็นกลุ่มไม้ไผ่หรือ หรือแก้เครื่องผูกห่มดาวไถไผ่หรือ
32. เจ้านาดาวนักษัตรออกมาตามฤดูของมันไผ่หรือ หรือเจ้านำทางของห่มดาวจระเข้และลูกของมันไผ่หรือ
33. เจ้ารู้กฎของฟ้าสวรรค์หรือเปล่า เจ้าตั้งฟ้าสวรรค์ให้ครอบครองแผ่นดินไผ่หรือ
34. เจ้าตะเบ็งเสียงไปถึงเมฆไผ่ไหมละ เพื่อน้ำมากมายจะลงมาคลุมเจ้า
35. เจ้าใช้ฟ้าแลบออกไปเพื่อให้มันไปและพูดกับเจ้าว่า `เราอยู่ที่นี้' ไผ่ไหม
36. ใครให้สติปัญญาภายใน หรือให้ความเข้าใจแก่จิตใจ
37. ใครจะนับเมฆด้วยสติปัญญาได้ หรือใครจะเอียงธงนำของท้องฟ้าได้
38. เมื่อผงคลีแข็งอย่างโลหะหลอม เมื่อก่อนดินเกาะกันแน่นหรือ
39. เจ้าล่าเหยื่อให้สิงโตไผ่หรือ หรือให้สิงโตหนุ่มที่หิวโหยไผ่ไหมละ
40. เมื่อมันหมอบอยู่ในถ้ำของมัน หรือนอนคอยอยู่ในที่กำบัง
41. ใครจัดหาเหยื่อให้กา เมื่อลูกอ่อนของมันร้องต่อพระเจ้า และระเหระหนไปเพราะขาดอาหาร

1. เจ้ารู้ไหมว่าเสียงผาดตกลูกเมื่อไร เจ้าเคยเฝ้าดูดวงตัวเมียตกลูกหรือ
2. เจ้านับเดือนที่มันท้องครบได้หรือ และเจ้ารู้เวลาเมื่อมันตกลูกไหม
3. คือเมื่อมันฟูบลงตกลูกของมันแล้วก็ตกลูกอ่อนของมันออกมา
4. ลูกอ่อนของมันแข็งแรงขึ้น มันเติบโตใหญ่ด้วยมีข้าวกิน มันออกไปแล้วไม่กลับมาหาอีก
5. ใครปล่อยให้ลาป่าวิ่งกระเจิงไป ใครแกะเชือกผูกลาเปลี่ยว
6. ซึ่งเราได้ให้ถิ่นทุรกันดารเป็นบ้านของมัน และให้ดินแห้งแล้งเป็นที่อาศัยของมัน
7. มันเหยยเสียงอึกทึกของเมือง มันไม่ได้ยินเสียงของผู้ขับขีตะโกนบอก
8. มันตระเวนภูเขาอันเป็นลานหญ้าของมัน และมันแสวงหญ้าเขียวทุกอย่าง
9. โครกระทิงยอมรับใช้เจ้าหรือ มันจะนอนค้างคืนอยู่ที่รางหญ้าของเจ้าหรือ
10. เจ้าเอาเชือกผูกโครกระทิงให้ลากไถได้หรือ หรือมันจะยอมคราดที่ลุ่มตามเจ้าไปหรือ
11. เจ้าจะฟุ้งมัน เพราะแรงมันมากได้หรือ หรือจะมอบงานของเจ้าไว้กับมัน
12. เจ้าไว้ใจว่ามันจะกลับมาและนำข้าวของเจ้ามาที่ลานนวดข้าวหรือ
13. เจ้าให้ปีกอันสวยงามแก่นกยูงหรือ และให้ปีกและขนแก่นกกระจอกเทศหรือ
14. ซึ่งละไข่ของมันไว้กับดินให้มันอบอุ่นอยู่ในดิน
15. ลืมไปว่าดินหนึ่งอาจจะเหยียบมันแหลก และสัตว์ป่าทุ่งจะย่ำมัน
16. มันรุนแรงต่อลูกอ่อนของมันอย่างกับว่าไม่ใช่ลูกของมัน ถึงมันจะเหนื่อยเปล่า มันก็ไม่กลัว
17. เพราะพระเจ้าทรงกระทำให้มันลืมสติปัญญา และมีได้ทรงให้มันมีความเข้าใจ
18. เมื่อมันเร่งตัวเองให้หนี มันหัวเราะเยาะม้าและคนขี่
19. เจ้าให้พลังแก่ม้าหรือ เจ้าห่มคอของมันด้วยฟาร้องหรือ
20. เจ้าทำให้มันกลัวอย่างตึกเตนหรือ เสียงหายใจอันดังของมันน่าสะพึงกลัว
21. มันตะกุกไปในหุบเขา และเดินโลดด้วยกำลังของมัน มันออกไปปะทะคนถืออาวุธ
22. มันหัวเราะเยาะความกลัว และไม่ตกใจ มันไม่หันกลับหนีตาบ
23. แล่งธนูกวัดแกว่งกระทบมัน หอกใหญ่ที่วาววับและหอกซัดกระแทกมัน
24. มันโกยดินด้วยความดุร้ายและเดือดดาล พอได้ยินเสียงแตร มันยืนนิ่งอยู่ต่อไปไม่ได้
25. เมื่อเป่าแตรขึ้น มันร้อง 'ฮึแฮ' มันได้กลิ่นสงครามแต่ไกล ทั้งเสียงตะโกนของผู้บังคับบัญชาและเสียงโห่ร้อง
26. เหยี่ยวนกเขาโฉบไปมาด้วยสติปัญญาของเจ้าหรือ และกางปีกของมันตรงไปทางทิศใด
27. นกอินทรีทะยานขึ้นตามบัญชาของเจ้าหรือ ทั้งทำรังของมันบนที่สูง
28. มันอยู่ที่หน้าผาและทำรังของมันบนชะงอกผาและบนที่เข้มแข็ง
29. มันล่าหาเหยื่อจากที่นั่น ตาของมันเห็นเหยื่อได้แต่ไกล
30. ลูกอ่อนของมันดูดีเลือด และมีอะไรถูกฆ่าตายที่ไหน มันอยู่ที่นั่นแหละ

1. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับโยบว่า
2. คนมักติจะโต้แย้งกับองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์หรือ เขาผู้โต้แย้งกับพระเจ้า ขอให้เขาตอบหน่อยเถอะ
3. แล้วโยบทูลตอบพระเยโฮวาห์ว่า
4. ดูเถิด ข้าพระองค์นี่ก็กระจริด จะทูลพระองค์ว่ากระไรได้ ข้าพระองค์เอามือปิดปาก
5. ข้าพระองค์ได้กราบทูลครั้งหนึ่งแล้ว และจะไม่กราบทูลอีก สองครั้งแล้ว แต่ข้าพระองค์จะไม่ทูลต่อไป
6. แล้วพระเยโฮวาห์ทรงตอบโยบออกมาจากลมบ้าหมูว่า
7. จงคาดเอวไว้อย่างลูกผู้ชายหน่อยซี เราจะถามเจ้า ขอเจ้าตอบเรา
8. เจ้ายังจะให้เราอยู่ฝ่ายผิดหรือ เจ้าจะหาว่าเราผิด เพื่อเจ้าจะเป็นฝ่ายชอบหรือ
9. เจ้ามีแขนเหมือนพระเจ้าหรือ และเจ้าทำเสียงกัมปนาทเหมือนเสียงของพระองค์ได้หรือ
10. จงเอาความโอ้อวดระการและความสง่าผ่าเผยประดับตัว จงเอาสง่าราศีและความสง่างามห่มตัว
11. เทความกริ้วที่ล้นของเจ้านั้นออกมา จงดูทุกคนที่เยอหยิ่ง และทำให้เขาตกต่ำลง
12. จงดูทุกคนที่เยอหยิ่งและดึงเขาลงมา และเหยียบคนชั่วไว้ตรงที่ที่เขายืนอยู่นั้น
13. ซ่อนเขาไว้ในผงคลีด้วยกัน มัดหน้าของเขาไว้ด้วยกันในโลกบาดาล
14. แล้วเราเองจะยอมรับว่า มือขวาของเจ้าสามารถช่วยเจ้าได้
15. ดูเบเฮโมทเถิด ซึ่งเราได้สร้างอย่างที่เราได้สร้างเจ้า มันกินหญ้าเหมือนวัว
16. ดูเถิด กำลังของมันอยู่ในเอว และฤทธิ์ของมันอยู่ในกล้ามเนื้อท้อง
17. มันขยับหางของมันให้แข็งเหมือนไม้สนสีดาร์ เอ็นโคนขาของมันก็สานเข้าด้วยกัน
18. กระดูกของมันเหมือนท่อนทองสัมฤทธิ์ และกระดูกของมันเหมือนท่อนเหล็ก
19. มันเป็นพระราชกิจชิ้นที่สำคัญของพระเจ้า ผู้ทรงสร้างมันนำดาบมาให้
20. ภูเขาผลิตอาหารให้มันแน่ เป็นที่ที่สัตว์ป่าทุ่งทุกชนิดเล่น
21. มันนอนอยู่ใต้ต้นตะครอง ในเพิงอ้อและในบึง
22. ต้นตะครองเป็นเงาคลุมมัน ต้นไค้แห่งธารน้ำล้อมมันไว้
23. ดูเถิด มันดื่มแม่น้ำจนหมดและไม่รีบหนีไป มันวางใจว่าจะดูดแม่น้ำจอร์แดนเข้าไปใส่ปากมัน
24. มันจ้องตาดูแม่น้ำ จมูกมันทะลุผ่านบ่วงทั้งหลายได้

1. เจ้าจะลากเลื้อยอาชานออกมาด้วยเบ็ดได้หรือ หรือจะเอาเชือกกดลิ้นของมันลงได้
2. เจ้าเอาเชือกสนตะพายมันได้หรือ หรือเอาหนามเจาะคางมันได้
3. มันจะวิ่งวอนต่อเจ้าเป็นอันมากหรือ มันจะพูดด้วยคำอ่อนหวานกับเจ้าหรือ
4. มันจะทำพันธสัญญากับเจ้า เพื่อเจ้าจะรับมันเป็นบ่าวตลอดไปหรือ
5. เจ้าจะเล่นกับมันเหมือนนก หรือเจ้าจะผูกมันไว้ให้สาว ๆ ของเจ้าเล่นหรือ
6. เพื่อนฝูงจะมาจับและกินมันได้หรือ เขาทั้งหลายจะแบ่งกันท่ามกลางพวกพ่อค้าหรือ
7. เจ้าเอาฉมวกปักหนังของมัน หรือเอาหลาวแทงหัวของมันได้หรือ
8. ลงมือจับมันดู เมื่อคิดถึงการต่อสู้กับมันแล้ว เจ้าจะไม่คิดทำอีก
9. ตูเถิด ความหวังของคนที่อาจสู้มันนั้นก็ เป็นของเปล่า เมื่อเห็นมันเข้าเท่านั้น จะไม่ล้มลงหรือ
10. ไม่มีใครดูพอที่จะไปยั่วเย้ามัน แล้วใครเล่าจะยืนมันต่อเราได้
11. ใครเล่าที่จะขัดขวางเรา ซึ่งเราจะต้องตอบสนองเขา สิ่งใดๆที่อยู่ใต้ฟ้าสวรรค์ทั้งสิ้นก็เป็นของเรา
12. เราจะไม่งดพูดถึงอวัยวะต่างๆของมัน หรือกำลังอันแข็งแกร่งกล้าของมัน หรือโครงร่างอันดีของมัน
13. ใครจะถลกเสื้อชั้นนอกของมันออกได้ ใครจะแทงเข้าไปในเสื้อเกราะสองชั้นของมันได้
14. ใครจะเปิดประตูหน้าของมันได้ ฟันของมันนั้นน่าสยดสยองโดยรอบ
15. เกล็ดของมันอยู่อย่างทะนง แนบตัวมันสนิทเหมือนอย่างตราฟีนิก
16. มันอยู่ชิดกันมาก ไม่มีลมผ่านเข้าไปได้
17. เกล็ดเหล่านั้นต่อซึ่งกันและกัน มันเกาะติดหมด และแยกจากกันไม่ได้
18. การจามของมันปล่อยแสงสว่างออกมา ตาของมันเหมือนอย่างแสงอรุณรุ่งเช้า
19. คบเพลิงออกมาจากปากของมัน ประกายไฟกระโดดออกมา
20. ควีนออกมาทางรูจมูกของมันอย่างกับมาจากหม้อหรือหม้อขนาดใหญ่ที่เดือดพล่าน
21. ลมหายใจของมันจุดถ่านลูก เปลวเพลิงออกมาจากปากของมัน
22. กำลังอยู่ในลำคอของมัน และความสยดสยองเด่นอยู่ข้างหน้ามัน
23. หลีบเนื้อของมันเกาะติดกัน หล่อติดกันแน่น ทำอะไรมันไม่ได้
24. หัวใจของมันแข็งอย่างกับหิน เออ แข็งเหมือนอย่างแท่นหินโม
25. เมื่อมันลอยขึ้นมา ผู้ทรงอำนาจพากันกลัวมัน พอมันแว้ง เขาทั้งหลายก็มีใจผ่อเสียแล้ว
26. ถึงคนใดเอาดาบลองแทงมัน ก็ต่อต้านมันไม่ได้ ไม่ว่าหอก หรือแหลน หรือหอกขัด
27. มันนับเหล็กว่าเป็นฟาง และทองสัมฤทธิ์ว่าเป็นไม้ผุ
28. ลูกธนูทำให้มันหนีไปไม่ได้ หินลูกสลิงก็กลายเป็นตอข้าว
29. ไม้กระบองก็นับเป็นตอข้าวด้วย มันหัวเราะเยาะการขัดหอก
30. เบื้องล่างของมันคมอย่างกับเศษหม้อแตก มันเหยียดตัวออกบนเลนเหมือนแหลมคม

31. มันทำให้น้ำลึกลงเหมือนหม้อ มันทำให้ทะเลเหมือนหม้อน้ำมันทา
32. มันละทางแคววาบไว้ข้างหลัง ทำให้ใครๆคิดว่ามหาสมุทรผมหงอก
33. บนแผ่นดินโลก ไม่มีอะไรเหมือนมัน เป็นสิ่งที่ถูกสร้างไม่ให้อัศจรรย์มากแล้ว
34. มันเห็นทุกสิ่งที่อยู่สูง มันเป็นกษัตริย์เหนือบรรดาสัตว์ที่สง่า

1. แล้วโยบทูลพระเยโฮวาห์ว่า
2. ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า พระองค์ทรงกระทำทุกสิ่งได้ และพระประสงค์ของพระองค์จะไม่หดหู่ไปได้เลย
3. 'นี่ใครหนอที่ซ่อนคำปรึกษาด้วยไว้ความรู้' เพราะฉะนั้น ข้าพระองค์จึงกล่าวถึงสิ่งที่ข้าพระองค์ไม่เข้าใจ สิ่งที
ประหลาดเกินแก่ข้าพระองค์ ซึ่งข้าพระองค์ไม่ทราบ
4. 'ฟังซี เราจะพูด เราจะถามเจ้า ขอเจ้าตอบเรา'
5. ข้าพระองค์เคยได้ยินถึงพระองค์ด้วยหู แต่บัดนี้ตาของข้าพระองค์เห็นพระองค์
6. ฉะนั้นข้าพระองค์จึงเกลียดตนเอง และกลับใจอยู่ในผงคลีและขี้เถ้า
7. เมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสพระวจนะเหล่านี้แก่โยบแล้ว พระเยโฮวาห์ตรัสกับเอลีฟัสชาวเทมานว่า ความพิโรธของเรา
พลุ่งขึ้นต่อเจ้า และต่อสหายทั้งสองของเจ้า เพราะเจ้ามิได้พูดถึงเราอย่างที่ถูก ดังโยบผู้รับใช้ของเราได้พูด
8. เพราะฉะนั้นจงเอาวัวผู้เจ็ดตัว และแกะผู้เจ็ดตัว ไปหาโยบผู้รับใช้ของเรา และถวายเครื่องเผาบูชาสำหรับเจ้าทั้ง
หลาย และโยบผู้รับใช้ของเราจะอธิษฐานเพื่อเจ้า เพราะเราจะยอมรับเขา เกรงว่าเรากระทำกับเจ้าตามความโง่ของ
เจ้า เพราะเจ้าทั้งหลายมิได้พูดถึงเราอย่างที่ถูก ดังโยบผู้รับใช้ของเราได้พูด
9. ฝ่ายเอลีฟัสชาวเทมาน และบิลดัดคนซุอาห์ และโซฟาร์ชาวนาอาเมห์ ได้ไปกระทำตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสสั่ง และ
พระเยโฮวาห์ทรงยอมรับโยบ
10. และพระเยโฮวาห์ทรงให้โยบกลับสู่สภาพดี เมื่อท่านอธิษฐานเผื่อสหายของท่าน และพระเยโฮวาห์ประทานให้โย
บมีมากเป็นสองเท่าของที่มีอยู่ก่อน
11. และบรรดาพี่น้องชายหญิงของท่าน และบรรดาผู้ที่รู้จักท่านมาก่อนได้มาหาท่าน และรับประทานอาหารกับท่าน
ในบ้านของท่าน และเขาทั้งหลายสำแดงความเห็นอกเห็นใจและเล้าโลมท่าน ด้วยเรื่องเหตุร้ายทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวา
ห์ทรงนำมาเหนือท่าน และต่างก็ให้เงินแผ่นหนึ่งกับแหวนทองคำวงหนึ่งแก่ท่าน
12. และพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรชีวิตบั้นปลายของโยบมากยิ่งขึ้นกว่าบั้นต้นของท่าน และท่านมีแกะหนึ่งหมื่นสี่
พัน อูฐหกพัน วัวผู้พันคู่ และลาตัวเมียหนึ่งพัน
13. ท่านมีบุตรชายเจ็ดคน และบุตรสาวสามคนด้วย
14. และท่านเรียกชื่อบุตรคนแรกว่า เยมีมาห์ และชื่อบุตรคนที่สอง เคสิยาห์ และชื่อบุตรคนที่สาม เคเรนหับปูด
15. และในแผ่นดินนั้นทั้งสิ้นไม่มีหญิงใดงดงามเท่าบรรดาบุตรสาวของโยบ และบิดาของเขาได้ให้มรดกแก่เธอพร้อม
กับพวกพี่ชายและน้องชายของเธอ
16. ต่อจากนี้ไป โยบมีชีวิตอยู่อีกหนึ่งร้อยสี่สิบปี และได้เห็นบุตรชายของท่าน หลานเหลนของท่านสี่ชั่วอายุ
17. และโยบก็สิ้นชีวิตเป็นคนแก่หง่อมทีเดียว

ଶତ୍ରୁତୀ

บทสวด 1

1. ความสุขเป็นของบุคคลผู้ไม่ดำเนินตามคำแนะนำของคนอธรรม หรือยืนอยู่ในทางของคนบาป หรือนั่งอยู่ในที่นั่งของคนที่ชอบเยาะเย้ย
2. แต่ความปิติยินดีของผู้นั้นอยู่ในพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ เขาได้ร่ำร้องถึงพระราชบัญญัติของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน
3. เขาจะเป็นเช่นต้นไม้ที่ปลูกไว้ริมธารน้ำ ซึ่งเกิดผลตามฤดูกาล และใบก็จะไม่เหี่ยวแห้ง การทุกอย่างซึ่งเขากระทำก็จะจำเริญขึ้น
4. คนอธรรมไม่เป็นเช่นนั้น แต่เป็นเหมือนแกลบซึ่งลมพัดกระจายไป
5. เหตุฉะนั้นคนอธรรมจะไม่มีที่ยืนอยู่ได้เมื่อถึงการพิพากษา หรือคนบาปไม่มีที่ยืนในที่ชุมนุมของคนชอบธรรม
6. เพราะพระเยโฮวาห์ทรงทราบทางของคนชอบธรรม แต่ทางของคนอธรรมจะพินาศไป

บทสวด 2

1. เหตุใดชนต่างชาติจึงกระทำโกลาหลขึ้น และชนชาติทั้งหลายคิดอ่านในการที่ไร้ประโยชน์
2. บรรดาภคิณีแห่งแผ่นดินโลกตั้งตนเองขึ้น และนักปกครองปรึกษากันต่อผู้พระเยโฮวาห์และผู้รับการเจิมของพระองค์ กล่าวว่า
3. ให้เราเปิดสายแอกของเขาให้ขาดสะบั้น และขจัดบังเหียนของเขาให้พ้นจากเรา
4. พระองค์ผู้ประทับในสวรรค์จะทรงพระสรวล องค์พระผู้เป็นเจ้าของเขาจะทรงเย้ยหยันเขาเหล่านั้น
5. แล้วพระองค์จะตรัสกับเขาทั้งหลายด้วยพระพิโรธ และกระทำให้เขาสยดสยองด้วยความกริ้วของพระองค์ ตรัสว่า
6. เราได้ตั้งภคิณีของเราไว้แล้วบนศิโยน ภูเขาอันบริสุทธิ์ของเรา
7. ข้าพเจ้าจะประกาศพระคำรัสของพระองค์ พระเยโฮวาห์รับสั่งกับข้าพเจ้าว่า เจ้าเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่เจ้าแล้ว
8. จงขอจากเราเถิด และเราจะมอบบรรดาประชาชาติให้เป็นมรดกของเจ้า ตลอดทั้งแผ่นดินโลกให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเจ้า
9. เจ้าจะดีเขาให้แตกด้วยคทาเหล็ก และฟาดให้แหลกเป็นชิ้นๆดุจภาชนะของช่างหม้อ
10. เพราะฉะนั้น ข้าแต่ภคิณีทั้งหลาย จงฉลาดเถิด ข้าแต่ปกครองแห่งแผ่นดินโลก จงรับคำเตือนเถิด
11. จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ด้วยความยำเกรง และจงเกษมเปรมปรีดิ์ด้วยตัวสัน
12. จงจูบพระบุตรเถิดเถิดเถิดกว่าพระองค์จะทรงพระพิโรธ และเจ้าต้องพินาศจากทางนั้น เพราะพระพิโรธของพระองค์นั้นจุดให้ลุกได้รวดเร็ว ความสุขเป็นของคนที่หลายผู้วางใจในพระองค์

บทสวด 3

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ศัตรูของข้าพระองค์ทวีมากขึ้นเหลือเกิน คู่อริมากมายเหล่านี้กำลังลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์
2. มีคนเป็นอันมากกำลังกล่าวถึงจิตวิญญาณข้าพระองค์ว่า ในพระเจ้าไม่มีทางรอดสำหรับเขา เซลาห์
3. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นโล่ล้อมรอบตัวข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นสง่าราศีของข้าพระองค์ และทรงเป็นผู้ชูศีรษะของข้าพระองค์ไว้
4. ข้าพเจ้าร้องทูลพระเยโฮวาห์ด้วยเสียงของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงฟังข้าพเจ้าจากภูเขอันบริสุทธิ์ของพระองค์ เซลาห์
5. ข้าพเจ้านอนลงและหลับไป ข้าพเจ้ากลับตื่นขึ้น เพราะพระเยโฮวาห์ทรงอุปถัมภ์ข้าพเจ้า
6. ข้าพเจ้าไม่กลัวคนเป็นหมื่นๆ ซึ่งตั้งตนต่อสู้ข้าพเจ้าอยู่รอบด้าน
7. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ โปรดทรงลุกขึ้น ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ โปรดทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น เพราะพระองค์ทรงดบแก้ศัตรูทั้งหลายของข้าพระองค์ และทรงทุบพินของคนอธรรมทั้งปวง
8. การช่วยให้รอดเป็นของพระเยโฮวาห์ ขอพระพรของพระองค์หลั่งลงเหนือประชาชนของพระองค์เทอญ เซลาห์

บทสวด 4

1. ข้าแต่พระเจ้าแห่งความชอบธรรมของข้าพระองค์ ขอทรงโปรดสถับเมื่อข้าพระองค์ร้องทูล เมื่อข้าพระองค์จนตรอก พระองค์ทรงประทานช่องทางให้ ขอทรงเมตตาแก่ข้าพระองค์และทรงฟังคำอธิษฐานของข้าพระองค์
2. บุตรทั้งหลายของมนุษย์เอ๋ย ท่านจะทำให้เกียรติของข้าพเจ้ากลายเป็นความอับอายอีกนานเท่าใด ท่านจะรักสิ่งไร้สาระ และแสวงการมูสาอีกนานเท่าใด เซลาห์
3. จงทราบเถิดว่า พระเยโฮวาห์ทรงแยกคนที่ตามทางของพระเจ้าไว้สำหรับพระองค์ พระเยโฮวาห์จะทรงสถับเมื่อข้าพเจ้าทูลพระองค์
4. โกรธก็โกรธเถิด แต่อย่าทำบาป จงคำนึงในใจเวลาอยู่บนที่นอนและสงบอยู่ เซลาห์
5. จงถวายเครื่องสัตวบูชาแห่งความชอบธรรมและวางใจในพระเยโฮวาห์
6. มีคนเป็นอันมากกล่าวว่า โอ ผู้ใดจะแสดงสิ่งดีๆให้เราได้เห็นบ้าง ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเปล่งแสงสว่างจากสิพระพักตร์ของพระองค์มาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย
7. พระองค์ได้ประทานความชื่นบานให้แก่จิตใจของข้าพระองค์มากกว่าเมื่อพวกเขาได้ข้าวและน้ำองุ่นมากมาย
8. ข้าพระองค์จะเอนกายลงนอนหลับในความสันติ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์เท่านั้นที่ทรงกระทำให้ข้าพระองค์อาศัยอยู่อย่างปลอดภัย

บทสวด 5

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสถับถ้อยคำของข้าพระองค์ ขอทรงพิจารณาเสียงคร่ำครวญของข้าพระองค์
2. ข้าแต่พระบรมกษัตริย์และพระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงฟังเสียงร้องทูลของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์จะอธิษฐานทูลต่อพระองค์
3. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในเวลาเช้าพระองค์จะทรงสถับเสียงของข้าพระองค์ ในเวลาเช้าข้าพระองค์จะเตรียมคำอธิษฐานทูลต่อพระองค์และเฝ้าคอยอยู่
4. ด้วยว่าพระองค์มิได้ทรงเป็นพระเจ้าผู้ปีติยินดีในความชั่ว ความชั่วร้ายจะไม่อาศัยอยู่กับพระองค์
5. คนโง่เขลาจะไม่ยืนอยู่เฉพาะพระเนตรของพระองค์ พระองค์ทรงเกลียดชังผู้กระทำความชั่วช้าทั้งสิ้น
6. พระองค์จะทรงทำลายผู้ที่พุดมูสา พระเยโฮวาห์จะทรงสะอิดสะเอียนต่อผู้กระหายเลือดและคนหลอกกลวง
7. แต่โดยความเมตตาอันบริบูรณ์ของพระองค์ข้าพระองค์จะเข้าไปในพระนิเวศของพระองค์ ข้าพระองค์จะนมัสการตรงต่อพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์ ด้วยความยำเกรงพระองค์
8. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เนื่องด้วยพวกศัตรูของข้าพระองค์ ขอทรงนำข้าพระองค์ไปโดยความชอบธรรมของพระองค์ ขอทรงโปรดทำทางซึ่งข้าพระองค์เดินนั้นให้ราบรื่น
9. เพราะในปากของเขาเหล่านั้นไม่มีความสัตย์ซื่อ จิตใจของเขาก็คือความชั่วร้าย ลำคอของเขาคือหลุมฝังศพที่เปิดอยู่ เขาประจบสอพลอด้วยลิ้นของเขา
10. ข้าแต่พระเจ้า โปรดทำลายพวกเขา และให้เขาทั้งหลายล้มลงด้วยความคิดเห็นของตนเอง เหตุการณ์ละเมิดเป็นอันมากนั้นขอทรงขับไล่เขาออกไปเนื่องจากเขาทั้งหลายได้กบฏต่อพระองค์
11. แต่ให้คนทั้งปวงที่วางใจในพระองค์นั้นเปรมปรีดิ์ ให้เขาร้องเพลงด้วยความชื่นชมยินดีอยู่เสมอ เพราะพระองค์ทรงป้องกันเขาไว้ ให้คนที่รักพระนามของพระองค์ปรีดาปราโมทย์อยู่ในพระองค์
12. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์จะทรงอำนวยพระพรแก่คนชอบธรรม พระองค์จะทรงคุ้มครองเขาไว้ด้วยความโปรดปรานประดุจเป็นโล่ป้องกันเขา

บทสวด 6

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงขนาบข้าพระองค์เมื่อทรงโกรธ และขออย่าทรงลงทัณฑ์ข้าพระองค์ด้วยพระพิโรธของพระองค์
2. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์เพราะข้าพระองค์อ่อนโยนโรยแรง ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรักษาข้าพระองค์เพราะกระดูกของข้าพระองค์ทุกซี่ยากลำบากนัก
3. ทั้งจิตใจของข้าพระองค์ก็ทุกซี่ยากลำบากอย่างยิ่ง โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ อิกนานสักเท่าใด
4. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงหันมาช่วยชีวิตของข้าพระองค์ให้ฟื้นด้วยเถิด ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดเพราะเห็นแก่ความเมตตาของพระองค์
5. เพราะถ้าในความตาย ไม่มีการระลึกถึงพระองค์ แล้วในแดนผู้ตายใครเล่าจะโมทนาพระคุณของพระองค์
6. ข้าพระองค์อ่อนเปลี้ยด้วยการคร่ำครวญ และหลังน้ำตาท่วมที่นอนตลอดทั้งคืน ที่เอนกายก็ชุ่มโชกไปด้วยน้ำตาของข้าพระองค์
7. ตาของข้าพระองค์ทรุดโทรมไปเพราะความทุกข์ใจ มันอ่อนเปลี้ยลงเพราะคู่อริทั้งปวงของข้าพระองค์
8. บรรดาเจ้าผู้กระทำความชั่วช้าจงพრაกไปจากข้า เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสดับเสียงร้องไห้ของข้าแล้ว
9. พระเยโฮวาห์ทรงสดับคำวิงวอนของข้า พระเยโฮวาห์จะทรงรับคำอธิษฐานของข้า
10. ขอให้ศัตรูทั้งสิ้นของข้าได้อายและลำบากยากนัก ขอให้เขาทั้งหลายหันกลับและได้รับความอับอายในพริบตาเดียว

1. โอ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์วางใจอยู่ในพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นภัยจากผู้ข่มเหงทั้งมวล ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น
2. เกรงว่าเขาจะฉีกจิตวิญญาณข้าพระองค์เสียอย่างสิงโต และฉีกจิตวิญญาณนั้นออกเป็นชิ้นๆ โดยไม่มีผู้ใดช่วยได้
3. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ถ้าข้าพระองค์กระทำเช่นนี้ คือถ้ามีความชั่วช้าในมือของข้าพระองค์
4. ถ้าข้าพระองค์ตอบแทนความชั่วแก่ผู้ที่อยู่อย่างสันติกับข้าพระองค์ (แต่ผู้ที่เป็นศัตรูด้วยปราศจากเหตุ ข้าพระองค์เคยช่วยผู้นั้นให้รอดพ้นไป)
5. ก็ขอให้ศัตรูข่มเหงจิตวิญญาณข้าพระองค์ทัน และให้เขาเหยียบย่ำชีวิตข้าพระองค์ลงถึงดิน และวางเกียรติดยศของข้าพระองค์ไว้ในพงคลี เซลาห์
6. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์ทรงลุกขึ้นด้วยพระพิโรธของพระองค์ ขอทรงขึ้นสู่ความเกรี้ยวกราดของศัตรูของข้าพระองค์ ขอทรงตื่นขึ้นเพื่อทำการพิพากษาที่พระองค์ทรงกำหนดแล้ว
7. ดังนั้นชุมนุมชนชาติทั้งหลายจะมาอยู่รอบพระองค์ เพราะเห็นแก่ชุมนุมชนนั้นขอทรงกลับไปประทับบนที่สูง
8. พระเยโฮวาห์จะทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลาย ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพิพากษาข้าพระองค์ตามความชอบธรรมของข้าพระองค์ และตามความสัตย์สุจริตซึ่งมีอยู่ในข้าพระองค์
9. ขอให้ความชั่วร้ายของคนชั่วจงมาถึงที่สิ้นสุด แต่ขอทรงสถาปนาคนชอบธรรมขึ้น เพราะพระเจ้าผู้ทรงชอบธรรมทรงทดลองความคิดและจิตใจทั้งหลาย
10. การป้องกันข้าพเจ้าอยู่กับพระเจ้า ผู้ทรงช่วยคนใจเที่ยงตรงให้รอด
11. พระเจ้าทรงพิพากษาคคนชอบธรรม และพระเจ้าทรงพระพิโรธกับคนชั่วทุกวัน
12. ถ้ามนุษย์คนใดไม่กลับใจ พระองค์จะทรงล้มคตบาปของพระองค์ พระองค์ทรงโก่งธนูเตรียมพร้อมไว้
13. พระองค์ทรงเตรียมอาวุธแห่งความตาย พระองค์ทรงกระทำให้ลูกธนูของพระองค์ต่อผู้ข่มเหงทั้งหลาย
14. ตูเถิด คนชั่วก่อความชั่วช้าขึ้นแล้ว กำลังหือองความชั่วช้า และคลอดการมูสาออกมา
15. เขาขุดหลุมพรางไว้ และตกลงไปในหลุมที่เขาทำไว้
16. ความชั่วช้าของเขาจะกลับมาสู่ศีรษะเขา และความทารุณของเขาจะลงมานกบาลของเขาเอง
17. ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์เนื่องด้วยความชอบธรรมของพระองค์ และข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระเยโฮวาห์ผู้สูงสุด

บทสวด 8

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าของบรรดาข้าพระองค์ พระนามของพระองค์สูงส่งยิ่งนักทั่วทั้งแผ่นดินโลก พระองค์ผู้ทรงตั้งสง่าราศีของพระองค์ไว้เหนือฟ้าสวรรค์ทั้งหลาย
2. จากปากของเด็กอ่อนและเด็กที่ยังดูดนม พระองค์ทรงตั้งกำลังเพราะบรรดาอูรีของพระองค์ เพื่อระงับยับยั้งศัตรูและผู้กระทำการแก้แค้น
3. เมื่อข้าพระองค์พิจารณาดูฟ้าสวรรค์อันเป็นฝีมือพระหัตถ์ของพระองค์ ดวงจันทร์และดวงดาวซึ่งพระองค์ได้ทรงสถาปนาไว้
4. มนุษย์เป็นผู้ใดเล่าซึ่งพระองค์ทรงระลึกถึงเขา และบุตรมนุษย์เป็นผู้ใดซึ่งพระองค์ทรงเยียมเยียนเขา
5. เพราะพระองค์ทรงทำให้เขาต่ำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียว และทรงประทานสง่าราศีกับเกียรติเป็นมงกุฎให้แกเขา
6. พระองค์ทรงมอบอำนาจให้ครอบครองบรรดาพระหัตถ์กิจของพระองค์ พระองค์ทรงให้สิ่งทั้งปวงอยู่ใต้ฝ่าเท้าของเขา
7. คือฝูงแกะและฝูงวัวทั้งสิ้นทั้งสัตว์ป่าด้วย
8. ตลอดทั้งนกในอากาศ ปลาในทะเล และอะไรต่างๆที่ไปมาอยู่ตามทะเล
9. ข้าแต่พระเยโฮวาห์คือองค์พระผู้เป็นเจ้าของบรรดาข้าพระองค์ พระนามของพระองค์สูงส่งยิ่งนักทั่วทั้งแผ่นดินโลก

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกถึงการมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์
2. ข้าพระองค์จะยินดีและปลาบปลื้มใจในพระองค์ ข้าแต่องค์ผู้สูงสุด ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์
3. เมื่อพวกศัตรูของข้าพระองค์หันกลับ เขาทั้งหลายก็สะดุดและพินาศไปต่อเบื้องพระพักตร์ของพระองค์
4. เพราะพระองค์ทรงให้ความยุติธรรมและความเที่ยงตรงแก่ข้าพระองค์ พระองค์ประทับบนพระที่นั่งและประทานการพิพากษาอันชอบธรรม
5. พระองค์ได้ทรงขนาบบรรดาประชาชาติ และทรงทำลายคนชั่ว แล้วทรงลบชื่อของเขากลับเป็นนิรันดร์
6. โอ ศัตรูเอ๋ย ความพินาศของเจ้าได้สำเร็จเป็นนิรันดร์ พระองค์ทรงทำลายบรรดาหัวเมืองของเขา และที่ระลึกของเขา ก็อดวายพร้อมกับเขา
7. แต่พระเยโฮวาห์จะทรงยืนยงอยู่เป็นนิรันดร์ พระองค์ทรงตระเตรียมบัลลังก์ของพระองค์เพื่อการพิพากษา
8. พระองค์จะทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรม พระองค์จะทรงพิพากษาบรรดาประชาชาติด้วยความเที่ยงธรรม
9. พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นที่ลี้ภัยของคนที่ถูกกดขี่ ทรงเป็นที่ลี้ภัยในเวลายากลำบาก
10. บรรดาผู้ที่รู้จักพระนามของพระองค์ก็จะวางใจในพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์มิได้ทรงทอดทิ้งบรรดาผู้ที่เสาะแสวงหาพระองค์
11. จงร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ ผู้ซึ่งประทับในศิโยน จงบอกเล่าถึงพระราชกิจของพระองค์ในท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย
12. เมื่อพระองค์ทรงได้สวนเรื่องโลหิต พระองค์ทรงจำเขาทั้งหลายไว้ พระองค์มิได้ทรงลืมคำร้องทุกข์ของผู้ด้อมตัวลง
13. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์ ขอทรงทอดพระเนตรว่าข้าพระองค์ต้องทนทุกข์ทรมาน เพราะคนที่เกลียดชังข้าพระองค์เพียงใด ข้าแต่พระองค์ ผู้ทรงยกข้าพระองค์ขึ้นจากประตูของความตาย
14. เพื่อข้าพระองค์จะกล่าวบรรดาคำสรรเสริญพระองค์ที่ในประตูทั้งหลายแห่งศิโยน ข้าพระองค์จะเปรมปรีดีในการช่วยให้รอดของพระองค์
15. บรรดาประชาชาติได้จมลงในหลุมซึ่งเขาทำไว้ และเท้าของเขาติดตาข่ายซึ่งเขาเองซ่อนดักไว้
16. พระเยโฮวาห์ทรงเผยพระองค์ให้ปรากฏแจ้งด้วยการพิพากษาซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ คนชั่วถูกดักด้วยกิจการที่ทำด้วยมือของเขาเอง ฮิกเกอัน เซลาห์
17. คนชั่วจะต้องถอยไปสู่นรก คือประชาชาติทั้งหมดที่ลืมพระเจ้า
18. เพราะพระองค์จะไม่ทรงลืมคนขัดสนเสมอไป และความหวังของคนยากจนจะไม่พินาศไปเป็นนิรันดร์
19. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลุกขึ้น อย่าให้มนุษย์มีชัยได้ แต่ให้บรรดาประชาชาติถูกพิพากษาในสายพระเนตรของพระองค์ทั้งสิ้น

20. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงให้เขายำเกรง และให้บรรดาประชาชาติทราบว่า เขาทั้งหลายเป็นเพียงมนุษย์เท่านั้น
เซลาห์

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ไฉนพระองค์ประทับยืนอยู่ห่างไกล ไฉนพระองค์ทรงซ่อนพระองค์เสียในยามยากลำบาก
2. คนชั่วข่มเหงคนยากจนอย่างทะนงองอาจ ขอให้เขาติดกับบ่วงแร้วแห่งอุบายที่เขาคิดขึ้นนั้น
3. เพราะคนชั่วรอดถึงสิ่งที่ใจเขาอยากได้นั้น และอวยพรคนที่โลภ ผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเกลียดชัง
4. เพราะคนชั่วนั้นด้วยสีหน้าที่เย่อหยิ่งโยโสจะไม่แสวงหาพระเจ้า พระเจ้ามิได้อยู่ในความคิดทั้งสิ้นของเขาเลย
5. วิธีการของคนชั่วร้ายกาจอยู่ทุกเวลา การพิพากษาของพระองค์อยู่สูงพ้นสายตาของเขา เขาพ่นความร้ายใส่บรรดา
คู่อริของเขา
6. โดยคิดในใจของเขาว่า ข้าจะไม่หวั่นไหว เพราะข้าจะไม่พบความยากลำบากเลย
7. การแข่งด่า การล่อลวง และการฉ้อฉลอยู่เต็มปากของเขา ความชั่วร้ายและความเลวทรามอยู่ใต้ลิ้นของเขา
8. เขานั่งงุ่มง่ามคอยดักทำร้ายอยู่ตามชนบท และฆ่าคนไร้ผิดเสียในที่ไร้ฉันทาของเขาสอดหาคนยากจน
9. เขาชุมนุมอยู่ในที่ลับเหมือนสิงโตอยู่ในที่กำบัง เขาชุมนุมเพื่อจับคนยากจน แล้วเขาจุดลากคนยากจนมาด้วยดาบ
ของเขา
10. เขาหมอบลงและย่อตัวลง เพื่อคนยากจนจะจมลงด้วยพวกที่แข็งแรงของเขา
11. เขาคิดในใจว่า พระเจ้าลืมแล้ว พระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์และจะไม่ทรงเห็นเลย
12. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลุกขึ้น ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงชูพระหัตถ์ของพระองค์ขึ้น ขออย่าทรงลืมคนที่ถ่อมตัว
ลง
13. ไฉนคนชั่วจึงประณามพระเจ้า และกล่าวในใจของตนเองว่า พระองค์จะไม่ทรงเอาเรื่องเอาราว
14. พระองค์ทรงเห็น เออ พระองค์ทรงพิเคราะห์ความยากลำบากและความโกรธเคืองแล้ว เพื่อพระองค์จะได้ทรง
ดำเนินคดีด้วยพระหัตถ์ของพระองค์ คนยากจนมอบตัวไว้กับพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้ช่วยคนกำพร้าพ่อ
15. ขอพระองค์ทรงหักแขนของคนชั่วและคนกระทำชั่ว ขอทรงคั่นความชั่วของเขาออกมาจนหมดสิ้น
16. พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระมหากษัตริย์อยู่เป็นนิรันดร์ บรรดาประชาชาติจะพินาศไปจากแผ่นดินของพระองค์
17. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสดับความปรารถนาของคนที่ถ่อมตัวลง จะทรงเสริมกำลังใจเขา และพระองค์
จะทรงเจียพระกรรณสดับถ้อยคำของเขา
18. เพื่อประทอนความยุติธรรมแก่คนกำพร้าพ่อและคนถูกบีบบังคับ เพื่อมนุษย์บนแผ่นดินโลกจะไม่บีบบังคับเขาอีก
ต่อไป

1. ข้าพเจ้าวางใจในพระเยโฮวาห์ ท่านจะพูดกับจิตใจข้าพเจ้าอย่างไรว่า จงหนีไปที่ภูเขามือบน
 2. เพราะดูเถิด คนชั่วโง่ธนูและเอาลูกธนูพาดสายไว้แล้ว เพื่อจะยิงเข้าไปอย่างลับๆ ให้ถูกคนใจเที่ยงธรรม
 3. ถ้ารากฐานถูกทำลายเสียแล้ว คนชอบธรรมจะทำอะไรได้
 4. พระเยโฮวาห์ทรงสถิตในพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์ พระที่นั่งของพระเยโฮวาห์อยู่บนฟ้าสวรรค์ พระเนตรของพระองค์มองและหนังตาของพระองค์ทดสอบบุตรทั้งหลายของมนุษย์
 5. พระเยโฮวาห์ทรงทดสอบคนชอบธรรม แต่วิญญานของพระองค์ทรงเกลียดชังคนชั่วและผู้รักความทารุณโหดร้าย
 6. พระองค์จะทรงเทว่วงแรวต่างๆ เพลิงและไฟกำมะถันใส่คนชั่ว ลมที่แผดเผาจะเป็นส่วนถ้วยของเขาเหล่านั้น
 7. เพราะพระเยโฮวาห์ผู้ชอบธรรมทรงรักความชอบธรรม พระพิภคร์ของพระองค์ทอดพระเนตรคนเที่ยงตรง
1. ข้าพระองค์จะร้องเพลงเรื่องความเมตตาและความยุติธรรม ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงถวายพระองค์
 2. ข้าพระองค์จะประพุดอย่างเฉลียวฉลาดตามมรรคาที่ตีรอบคอบ เมื่อไรพระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะดำเนินด้วยใจซื่อสัตย์ภายในเรือนของข้าพระองค์
 3. ข้าพระองค์จะไม่ตั้งสิ่งใดๆ ที่ชั่วช้าไว้ต่อหน้าต่อตาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์เกลียดกิจการของผู้ที่บิดตะกูด กิจการนั้นจะไม่ติดข้าพระองค์
 4. ข้าพระองค์จะอยู่ห่างไกลจากคนใจดีอริ้น ข้าพระองค์จะไม่คุ่นเคยคนชั่วร้ายเลย
 5. บุคคลใดก็ตามใส่ร้ายเพื่อนบ้านของเขาอย่างลับๆ ข้าพระองค์จะขจัดเขาออกเสีย คนที่มีตายโสมและใจที่จงหอง ข้าพระองค์จะไม่ยอมทนด้วย
 6. นัยน์ตาข้าพระองค์จะมองหาคนที่ซื่อตรงในแผ่นดิน เพื่อเขาจะอาศัยอยู่กับข้าพระองค์ ผู้ใดดำเนินในทางที่ตีรอบคอบ ผู้นั้นจะปรนนิบัติข้าพระองค์
 7. ผู้ที่ประพุดติลลอลวงจะไม่ได้อาศัยอยู่ในเรือนของข้าพระองค์ คนใดที่พูดเท็จจะไม่ยังยืนอยู่ต่อสายตาของข้าพระองค์
 8. ข้าพระองค์จะทำลายคนชั่วทั้งสิ้นในแผ่นดินเสียแต่เนิ่นๆ เพื่อว่าข้าพระองค์จะได้ตัดบรรดาผู้กระทำชั่วออกเสียให้หมดจากนครของพระเยโฮวาห์

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงโปรดช่วยเพราะคนที่ตามทางของพระเจ้าไม่มีอีกแล้ว และคนสุจริตได้อันตรธานไปจากบุตรทั้งหลายของมนุษย์
2. ทุกคนกล่าวคำไร้สารระต่อเพื่อนบ้านของตน เขาทั้งหลายพูดด้วยริมฝีปากที่ป้อยอและสองใจ
3. พระเยโฮวาห์จะทรงตัดริมฝีปากที่ป้อยอออกเสียสิ้น และลิ้นที่พูดวาจาเยอหยิ่งนั้นด้วย
4. คือบรรดาผู้ที่กล่าวว่า เราจะชนะด้วยลิ้นของเรา ริมฝีปากของเราเป็นฝ่ายเรา ใครจะเป็นนายเรา
5. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะลุกขึ้นเดี๋ยวนี้ เพราะคนยากจนถูกบีบบังคับ และคนขัดสนคร่ำครวญ เราจะจัดเขาไว้ในที่ปลอดภัยจากคนที่พ่นความร้ายใส่เขา
6. พระดำรัสของพระเยโฮวาห์เป็นพระดำรัสที่บริสุทธิ์ เป็นเหมือนเงินหลอมให้บริสุทธิ์ในเตาไฟบนแผ่นดินแล้วถึงเจ็ดครั้ง
7. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงป้องกันพวกเขาทั้งหลาย พระองค์จะทรงปกป้องรักษาพวกเขาไว้เสมอจากพงศ์พันธุ์นี้
8. คนชั่วก็เพื่อนพ่านไปมาอยู่รอบด้าน ขณะเมื่อมีการยกย่องคนชั่วซ้ำที่สุด
1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอเสียงร้องของข้าพระองค์มาถึงพระองค์
2. ขออย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์ในวันทุกข์ใจของข้าพระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับข้าพระองค์ ขอทรงตอบข้าพระองค์โดยเร็วในวันที่ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์
3. เพราะวันของข้าพระองค์สิ้นไปอย่างคว้น และกระดูกของข้าพระองค์ไหม้อย่างเตาไฟ
4. จิตใจของข้าพระองค์ถูกนอบและเหี่ยวไปเหมือนหญ้า ข้าพระองค์จึงลืมรับประทานอาหารของข้าพระองค์
5. เหตุด้วยเสียงร้องครางของข้าพระองค์ กระดูกของข้าพระองค์เกาะติดเนื้อของข้าพระองค์
6. ข้าพระองค์เป็นเหมือนนกกระทงที่ในถิ่นทุรกันดาร ดูนกเค้าแมวแห่งทะเลทราย
7. ข้าพระองค์เฝ้าอยู่ ข้าพระองค์เหมือนนกกระทงจอกโดดเดี่ยวบนหลังคาเรือน
8. ศัตรูของข้าพระองค์เยาะหยันข้าพระองค์วันยังค่ำ ผู้ที่คลั่งใส่ข้าพระองค์ปฏิบัติญาตัวต่อด้านข้าพระองค์
9. เพราะข้าพระองค์กินขี้เถ้าต่างอาหาร และเจือน้ำตาเข้ากับเครื่องดื่ม
10. เหตุด้วยความพิโรธและความกริ้วของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงชูข้าพระองค์ขึ้นและโยนข้าพระองค์ทิ้งไปเสีย
11. วันเวลาของข้าพระองค์เหมือนเงาเวลาเย็น ข้าพระองค์เหี่ยวไปเหมือนหญ้า
12. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์จะทรงประทับอยู่เป็นนิรันดร์ การระลึกถึงพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ
13. พระองค์จะทรงลุกขึ้นเมตตาคิโยน เพราะถึงเวลาที่จะทรงพระกรุณาเธอ เออ เวลากำหนดมาถึงแล้ว
14. เพราะผู้รับใช้ของพระองค์รักษาอกก่อนหินของเธอหนัก และสงสารผงคลีของเธอ
15. บรรดาประชาชาติจะกลัวพระนามของพระเยโฮวาห์ และบรรดาภักษัตริย์ของแผ่นดินโลกกลัวสง่าราศีของพระองค์
16. เพราะเมื่อพระเยโฮวาห์จะทรงสร้างคิโยนนั้น พระองค์จะทรงปรากฏด้วยสง่าราศีของพระองค์
17. พระองค์จะสนพระทัยในคำอธิษฐานของคนสิ้นเนื้อประดาตัว และจะไม่ทรงดูหมิ่นคำอธิษฐานของเขา

18. จงบันทึกเรื่องนี้ไว้ให้ชั่วอายุที่จะมีมา เพื่อประชาชนที่ยังจะทรงสร้างมานั้นจะได้สรรเสริญพระเยโฮวาห์
19. เพราะพระองค์ทอดพระเนตรลงมาจากที่สูงอันบริสุทธิ์ของพระองค์ จากฟ้าสวรรค์พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรแผ่นดินโลก
20. เพื่อทรงสดับเสียงร้องครางของเซลย เพื่อทรงปล่อยคนที่ต้องถึงตายให้เป็นอิสระ
21. เพื่อจะประกาศพระนามของพระเยโฮวาห์ในศิโยน และกล่าวสรรเสริญพระองค์ในเยรูซาเล็ม
22. ขณะเมื่อชนชาติทั้งหลายรวบรวมกัน ทั้งบรรดาราชอาณาจักร เพื่อปรนนิบัติพระเยโฮวาห์
23. พระองค์ทรงหักกำลังของข้าพเจ้ากลางทาง พระองค์ทรงกระทำให้วันเวลาของข้าพเจ้าสั้นเข้า
24. ข้าพเจ้าว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอย่าทรงนำข้าพระองค์ไปเสียในครึ่งกลางวันเวลาของข้าพระองค์ พระองค์ผู้ปีเดือนดำรงอยู่ตลอดทุกชั่วอายุ
25. เมื่อเดิมพระองค์ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์เป็นพระหัตถกิจของพระองค์
26. สิ่งเหล่านี้จะพินาศไป แต่พระองค์จะทรงดำรงอยู่ บรรดาสิ่งเหล่านี้จะเก่าไปเหมือนเครื่องนุ่งห่ม พระองค์จะทรงเปลี่ยนสิ่งเหล่านี้ไว้ดุจเสื้อคลุม และสิ่งเหล่านั้นก็จะเปลี่ยนแปลงไป
27. แต่พระองค์ยังทรงเป็นอย่างเดิม และปีเดือนของพระองค์จะไม่สิ้นสุด
28. ลูกหลานของบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะอยู่มั่นคง และเชื้อสายของเขาจะได้รับการสถาปนาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ อิกนนานเท่าใดพระองค์จะทรงลืมข้าพระองค์เสีย เป็นนิตย์หรือ พระองค์จะปิดบังพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์นานเท่าใด
 2. ข้าพระองค์จะต้องตรึงตรองในใจของข้าพระองค์ และมีความทุกข์โศกอยู่ในใจทุกวันนานเท่าใด ศัตรูของข้าพระองค์จะเห็นข้าพระองค์นานเท่าใด
 3. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงพิจารณา และฟังข้าพระองค์ด้วยเถิด ทั้งขอทรงเพิ่มความสว่างแก่ตาข้าพระองค์ เกือบกว่าข้าพระองค์จะหลับอยู่ในความตาย
 4. เกรงว่าศัตรูของข้าพระองค์จะว่า เราชนะเขาแล้ว เกรงว่าคู่อริของข้าพระองค์จะเปรมปรีดีเพราะข้าพระองค์กำลังหวั่นไหว
 5. แต่ข้าพระองค์วางใจในความเมตตาของพระองค์ จิตใจของข้าพระองค์จะเปรมปรีดีในความรอดของพระองค์
 6. ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์ทรงกระทำแก่ข้าพเจ้าอย่างบริบูรณ์
1. จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสักการแก่พระเยโฮวาห์ และทั้งสิ้นที่อยู่ภายในข้า จงถวายสักการแก่พระนามบริสุทธิ์ของพระองค์
 2. จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสักการแก่พระเยโฮวาห์ และอย่าลืมพระราชกิจอันมีพระคุณทั้งสิ้นของพระองค์
 3. ผู้ทรงภัยความชั่วช้าทั้งสิ้นของท่าน ผู้ทรงรักษาโรคทั้งสิ้นของท่าน
 4. ผู้ทรงไถ่ชีวิตของท่านมาจากปากแดนผู้ตาย ผู้ทรงสวมความเมตตาและพระกรุณาเป็นมงกุฎให้ท่าน
 5. ผู้ทรงให้ปากท่านอิมด้วยของดี วยหนุ่มของท่านจึงกลับคืนมาใหม่อย่างวัยนกอินทรี
 6. พระเยโฮวาห์ทรงประกอบความชอบธรรมและการยุติธรรมให้แก่บรรดาผู้ที่ถูกบีบบังคับ
 7. พระองค์ทรงสำแดงวิธีการของพระองค์แก่โมเสส พระราชกิจของพระองค์แก่ประชาชนอิสราเอล
 8. พระเยโฮวาห์ทรงพระกรุณาและมีพระคุณ ทรงกริ้วข้าและอุทม์ด้วยความเมตตา
 9. พระองค์จะไม่ทรงปรักปรำเสมอหรือทรงกริ้วอยู่เป็นนิตย์
 10. พระองค์มิได้ทรงกระทำต่อเราตามเรื่องบาปของเรา หรือทรงสนองตามความชั่วช้าของเรา
 11. เพราะว่าฟ้าสวรรค์สูงเหนือแผ่นดินเท่าใด ความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อบรรดาคนที่เกรงกลัวพระองค์ก็ใหญ่ยิ่งเท่านั้น
 12. ตะวันออกไปไกลจากตะวันตกเท่าใด พระองค์ทรงปลดการละเมิดของเราจากเราไปไกลเท่านั้น
 13. บิดาสงสารบุตรของตนฉันใด พระเยโฮวาห์ทรงสงสารบรรดาคนที่ยำเกรงพระองค์ฉันนั้น
 14. เพราะพระองค์ทรงทราบโครงร่างของเรา พระองค์ทรงระลึกว่าเราเป็นแต่ผงคลี
 15. ส่วนมนุษย์นั้น วันเวลาของเขาเหมือนหญ้า เขาเจริญขึ้นเหมือนดอกไม้ในทุ่งนา
 16. เพราะลมพัดผ่านมันไป มันก็สูญเสีย และสถานที่ของมันไม่รู้จักมันอีก
 17. แต่ความเมตตาของพระเยโฮวาห์นั้นดำรงอยู่ตั้งแต่นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาลต่อผู้ที่ยำเกรงพระองค์ และความชอบธรรมของพระองค์ต่อหลานเหลน

18. ต่อบรรดาผู้ที่รักษาพันธสัญญาของพระองค์ และระลึกอยู่ที่จะกระทำตามพระบัญญัติของพระองค์
19. พระเยโฮวาห์ทรงสถาปนาบัลลังก์ของพระองค์ไว้ในฟ้าสวรรค์ และราชอาณาจักรของพระองค์ครองทุกสิ่งอยู่
20. ข้าแต่ท่านทั้งหลาย ผู้เป็นทูตสวรรค์ของพระองค์ จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ ท่านผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ผู้กระทำตามพระบัญชาของพระองค์ และเชื่อฟังเสียงพระวณะของพระองค์
21. พลโยธาทั้งสิ้นของพระองค์ จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ คือบรรดาผู้รับใช้ที่กระทำตามพระทัยพระองค์
22. พระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ในทุกสถานที่ที่พระองค์ทรงครอบครองอยู่ จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์

1. คนโง่รำพึงในใจของตนว่า ไม่มีพระเจ้า เขาทั้งหลายก็เลวทรามลง เขากระทำการที่นำสะอิดสะเอียน ไม่มีสักคนเดียวที่ทำได้
2. พระเยโฮวาห์ทรงมองลงมาจากฟ้าสวรรค์ ดูบุตรทั้งหลายของมนุษย์ว่าจะมีคนใดบ้างที่เข้าใจที่เสาะแสวงหาพระเจ้า
3. เขาทั้งหลายก็หลงเงินไปหมด เขาทั้งหลายก็เลวทรามลงเหมือนกันสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำได้ ไม่มีเลย
4. บรรดาผู้ที่กระทำความชั่วช้าไม่มีความรู้หรือ คือผู้ที่กินประชาชนของเราอย่างกินขนมปัง และไม่ร้องทูลพระเยโฮวาห์
5. เขาทั้งหลายอยู่ที่นั่นอย่างน่าสยดสยองยิ่งนัก เพราะพระเจ้าทรงสถิตตลอดชั่วอายุของผู้ชอบธรรม
6. เจ้าได้คิดว่าแผนงานของคนยากจนเสีย แต่พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของเขา
7. ขอกการช่วยให้รอดเพื่ออิสราเอลมาจากศิโยนเสียที่เกิด เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงให้พวกเซลดแห่งประชาชนของพระองค์กลับสู่สภาพเดิม ยาโคบจะปลาบปล้ำม อิสราเอลจะยินดี
1. จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ใหญ่ยิ่งนัก พระองค์ทรงเกียรติและความสูงส่งเป็นฉลอมพระองค์
2. ผู้ทรงคลุมพระองค์ด้วยแสงสว่างดุจดั่งฉลอมพระองค์ ผู้ทรงขึงฟ้าสวรรค์ออกดั่งซึงม่าน
3. ผู้ทรงวางคานของที่ประทับอันสูงของพระองค์ไว้ในน้ำ ผู้ทรงใช้เมฆเป็นราชรถ ผู้ทรงดำเนินไปบนปีกของลม
4. ผู้ทรงบันดาลพายุทศวรรค์ของพระองค์ให้เป็นดุจลม และทรงบันดาลผู้รับใช้ของพระองค์ให้เป็นดุจเปลวเพลิง
5. ผู้ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก เพื่อมิให้มันหวั่นไหวเป็นนิรันดร์
6. พระองค์ทรงคลุมมันไว้ด้วยน้ำลึกอย่างด้วยเครื่องนุ่งห่ม น้ำอยู่เหนือภูเขา
7. เมื่อพระองค์ทรงขนาน น้ำนั้นก็หนีไป พอได้ยินเสียงฟ้าร้องของพระองค์ มันก็วิ่งไป
8. น้ำนั้นขึ้นไปยังภูเขา แล้วไหลลงไปยังหุบเขา ไปยังที่ซึ่งพระองค์ทรงกำหนดไว้ให้น้ำนั้น
9. พระองค์ทรงวางขอบเขตมิให้มันข้าม เพื่อมิให้มันคลุมแผ่นดินโลกอีก
10. พระองค์ทรงกระทำให้น้ำพุพุ่งขึ้นมาในหุบเขา น้ำนั้นก็ไหลไประหว่างเขา
11. ให้บรรดาสัตว์ป่าได้ดื่มและให้ลาป่าดับความกระหายของมัน
12. ที่ริมน้ำนั้น นกในอากาศจึงได้มีที่อาศัย มันร้องอยู่ท่ามกลางกิ่งไม้
13. พระองค์ทรงรดภูเขาจากที่ประทับอันสูงของพระองค์ แผ่นดินโลกก็อิมด้วยผลพระราชกิจของพระองค์
14. พระองค์ทรงให้หญ้าออกมาเพื่อสัตว์เลี้ยง และผักให้มนุษย์ได้ดูแล เพื่อเขาจะทำให้เกิดอาหารจากแผ่นดิน
15. และน้ำอุ่นซึ่งให้ใจมนุษย์ยินดี น้ำมันเพื่อทำให้หน้าของเขาทอแสง และขนมปังซึ่งเสริมกำลังใจมนุษย์
16. บรรดาต้นไม้ของพระเยโฮวาห์ได้อิมหนา คือต้นสนสีดาร์แห่งเลบานอนซึ่งพระองค์ได้ทรงปลูกไว้
17. นกสร้างรังของมันอยู่ในนั้น ส่วนนกกระสาดำนั้น ต้นสนสามใบเป็นบ้านของมัน
18. ภูเขาสูงนั้นเป็นที่ลี้ภัยของเสียงผา หินเป็นของตัวกระຈงผา

19. พระองค์ทรงจัดตั้งดวงจันทร์ให้กำหนดฤดู ดวงอาทิตย์รู้จักเวลาตกของมัน
20. พระองค์ทรงให้เกิดความมืดและเป็นกลางคืน เป็นที่ซึ่งบรรดาสัตว์ของป่าไม้คลานออกมา
21. สิงโตหนุ่มคำรามหาเหยื่อของมัน และแสวงหาอาหารของมันจากพระเจ้า
22. เมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นมันก็รวบรวมกันและไปนอนอยู่ในที่ของมัน
23. มนุษย์ก็ออกไปทำงานของเขา ไปทำภารกิจของเขาจนเวลาเย็น
24. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระราชกิจของพระองค์มากมายจริง ๆ พระองค์ทรงสร้างการงานนั้นทั้งสิ้นด้วยพระปัญญา แผ่นดินโลกเต็มไปด้วยทรัพย์สมบัติของพระองค์
25. ทะเลอยู่ข้างโน้น ทั้งใหญ่และกว้าง ซึ่งในนั้นมีสิ่งเคลื่อนไหวนับไม่ถ้วน คือสัตว์ที่มีชีวิตทั้งเล็กและใหญ่
26. กำปั่นแล่นไปโน่นแน่ะ และเลวีอาธานที่พระองค์สร้างไว้ให้เล่นนั้น
27. บรรดาสัตว์เหล่านี้แหงนหาพระองค์ เพื่อให้พระองค์ประทานอาหารมันตามเวลา
28. เมื่อพระองค์ประทานให้ มันก็เก็บไป เมื่อพระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ออก มันก็อ้อมหน้าด้วยของดี
29. เมื่อพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์เสีย มันทั้งหลายก็ลำบากใจ เมื่อพระองค์ทรงเอาลมหายใจมันไปเสีย มันก็ตาย และกลับเป็นผงคลี
30. เมื่อพระองค์ทรงส่งวิญญาณของพระองค์ออกไป มันก็ถูกสร้างขึ้นใหม่ และพระองค์ก็ทรงเปลี่ยนโฉมหน้าของพื้นดินเสียใหม่
31. สง่าราศีของพระเยโฮวาห์จะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ พระเยโฮวาห์จะทรงเปรมปรีดีในบรรดาพระราชกิจของพระองค์
32. ผู้ทรงทอดพระเนตรโลก มันก็สิ้นสะท้าน ผู้ทรงแตะต้องภูเขา มันก็มีควันขึ้นมา
33. ข้ามีชีวิตอยู่ตราบไต่ ข้าจะร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ ขณะข้ายังเป็นอยู่ ข้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของข้า
34. การรำพึงของข้าจะเป็นสิ่งที่พอพระทัย ข้าจะเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์
35. ขอคนบาปถูกผลาญเสียจากแผ่นดินโลก และขออย่าให้มีคนชั่วอีกเลย จิตใจของข้าเอ๋ย จงถวายสักการแก่พระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ผู้ใดจะอาศัยอยู่ในพลับพลาของพระองค์ ผู้ใดจะอยู่บนภูเขอันบริสุทธิ์ของพระองค์
2. คือผู้ที่ดำเนินในความเที่ยงธรรม และประพฤติตามความชอบธรรม และพูดความจริงจากใจของตน
3. ผู้ซึ่งไม่ใช้ลิ้นของตนในการนินทาว่าร้าย ไม่กระทำชั่วต่อเพื่อนบ้าน และไม่ตำหนิเพื่อนบ้านของตน
4. ในสายตาของเขา คนถ้อยเป็นคนที่ถูกดูหมิ่นเหยียดหยาม เขาให้เกียรติแก่ผู้ที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์ เมื่อให้คำสัตย์ปฏิญาณแล้วต้องพบกับความปวดร้าวเขาก็ไม่กลับคำ
5. เขาเป็นผู้ที่มีใจให้คนอื่นกู้เงินโดยคิดดอกเบี้ย และไม่ยอมรับสินบนต่อผู้ผู้ไร้ความผิด ผู้ซึ่งกระทำความเลวเหล่านี้จะไม่หวั่นไหวเป็นนิตย์
1. โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ จงร้องทูลออกพระนามพระองค์ จงให้บรรดาพระราชกิจของพระองค์แจ่มแก่ชนชาติทั้งหลาย
2. จงร้องเพลงถวายพระองค์ ร้องเพลงสดุดีถวายพระองค์ จงเล่าถึงการมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์
3. จงอวดพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ ให้จิตใจของบรรดาผู้แสวงหาพระเยโฮวาห์เปรมปรีดิ์
4. จงแสวงหาพระเยโฮวาห์ และพระกำลังของพระองค์ แสงพระพักตร์ของพระองค์เรื่อยไป
5. จงระลึกถึงการอัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรงกระทำ การมหัศจรรย์และคำพิพากษาแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์
6. โอ เชื้อสายของอับราฮัม ผู้รับใช้ของพระองค์ เชื้อสายของยาโคบ ผู้เลือกสรรของพระองค์
7. พระองค์คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา คำพิพากษาของพระองค์อยู่ทั่วไปในแผ่นดินโลก
8. พระองค์ทรงจดจำพันธสัญญาของพระองค์อยู่เป็นนิตย์ คือพระวาระที่พระองค์ทรงบัญชาไว้ตลอดชั่วหนึ่งพันชั่วอายุ
9. คือพันธสัญญาซึ่งพระองค์ทรงกระทำไว้กับอับราฮัม คำปฏิญาณซึ่งทรงกระทำไว้กับอิสอัค
10. ซึ่งพระองค์ทรงยืนยันอีกกับยาโคบให้เป็นพระราชบัญญัติ และแก้อิสราเอลให้เป็นพันธสัญญานิรันดร์
11. ว่า เราจะให้แผ่นดินคานาอันแก่เจ้า เป็นส่วนมรดกของเจ้าทั้งหลาย
12. เมื่อเขายังมีคนจำนวนน้อย จำนวนน้อยจริง ยังเป็นแต่คนอาศัยอยู่ในนั้น
13. พเนจรไปจากประชาชาตินี้ถึงประชาชาตินั้น จากราชอาณาจักรนี้ถึงอีกชนชาติหนึ่ง
14. พระองค์มิได้ทรงยอมให้ผู้ใดบีบบังคับเขา พระองค์ทรงชนาบกษัตริย์หลายองค์ด้วยเห็นแก่เขา
15. ว่า อย่าแตะต้องบรรดาผู้ที่เราเจิมไว้ อย่าทำอันตรายแก่ผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเรา
16. เมื่อพระองค์ทรงเรียกการันดารอาหารให้เกิดขึ้นที่แผ่นดิน และทรงทำลายอาหารที่บำรุงชีวิตเสียสิ้น
17. พระองค์ทรงใช้ชายคนหนึ่งไปข้างหน้าเขา คือโยเซฟ ซึ่งถูกขายไปเป็นทาส
18. หัวของเขาเจ็บช้ำด้วยตรวน ตัวเขาเข้าอยู่ในปลอกเหล็ก
19. จนกว่าสิ่งที่เขาบอกได้บังเกิดขึ้น พระวาระของพระเยโฮวาห์ทดสอบเขา
20. กษัตริย์ก็ทรงใช้ให้ไปปล่อยตัวเขา ผู้ปกครองของชนชาติทั้งหลายได้ปล่อยเขาเป็นอิสระ
21. กษัตริย์ทรงตั้งเขาให้เป็นเจ้านายเหนือวังของพระองค์ เป็นผู้ปกครองกรรมสิทธิ์ทั้งปวงของพระองค์

22. ให้ผู้คุมมัดเจ้านายของพระองค์ตามชอบใจ และสอนสติปัญญาแก่ผู้อาวุโสของพระองค์
23. แล้วอิสราเอลได้มาที่อียิปต์ ยาโคบได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของฮาม
24. และพระเจ้าทรงกระทำให้ประชาชนของพระองค์มีลูกดก และทรงกระทำให้เขาแข็งแรงกว่าคู่อริของเขา
25. พระองค์ทรงหั่นใจเขาเหล่านั้นให้เกลียดประชาชนของพระองค์ ให้ใช้กลอุบายแก่ผู้รับใช้ของพระองค์
26. พระองค์ทรงใช้โมเสสผู้รับใช้ของพระองค์ และอาโรนผู้ที่พระองค์ทรงเลือกไว้
27. เขาทั้งสองกระทำหมายสำคัญท่ามกลางเขาทั้งหลาย ทำการมหัศจรรย์ในแผ่นดินของฮาม
28. พระองค์ทรงใช้ความมืดมา กระทำให้แผ่นดินมืด เขาทั้งหลายมิได้กบฏต่อพระวาระของพระองค์
29. พระองค์ทรงกระทำให้น้ำกลายเป็นเลือด และให้ปลาของเขาตาย
30. กบแก่กันมาเป็นฝูงใหญ่ที่แผ่นดินของเขา แม้ห้องในของกษัตริย์ของเขาก็มี
31. พระองค์ตรัส และฝูงเหือบก็มาและรันมีไปทั่วในแผ่นดินของเขา
32. พระองค์ประทานลูกเห็บแก่เขาแทนฝน และไฟไหม้ทั่วแผ่นดินของเขา
33. พระองค์ทรงนำบะเอย์น และต้นมะเดื่อของเขา และทรงฟาดต้นไม้ในประเทศของเขาให้หัก
34. พระองค์ตรัส และตึกแตนวัยบีนก็มา และตึกแตนวัยคลานมานับไม่ถ้วน
35. มากินพืชในแผ่นดินของเขาหมด และกินผลแห่งดินของเขาสิ้น
36. พระองค์ทรงสังหารบรรดาลูกหว่าปีในแผ่นดินของเขา คือผลแรกแห่งกำลังทั้งสิ้นของเขา
37. แล้วพระองค์ทรงนำอิสราเอลออกไปพร้อมกับเงินและทองคำ และไม่มีสักคนหนึ่งในตระกูลของพระองค์ที่อ่อนแอ
38. เมื่อเขาพรวดจากไป อียิปต์ก็ยินดี เพราะความครั้นคร้ามต่ออิสราเอลได้ตกอยู่บนเขา
39. พระองค์ทรงกางเมฆเป็นเครื่องกำบัง และไฟให้ความสว่างเวลากลางคืน
40. ประชาชนร้องขอ และพระองค์ทรงนำนกกุ่มมา และให้เขาอึ้งใจด้วยอาหารจากฟ้าสวรรค์
41. พระองค์ทรงเปิดหิน และน้ำก็ไหลออกมา มันไหลพุ่งไปเป็นแม่น้ำในที่แห้งแล้ง
42. เพราะพระองค์ทรงระลึกถึงพระสัญญาบริสุทธิ์ของพระองค์ และอับราฮัมผู้รับใช้ของพระองค์
43. พระองค์จึงทรงนำประชาชนของพระองค์ออกมาด้วยความชื่นบาน ทรงนำผู้ที่เลือกสรรไว้ั้นด้วยความเบิกบานใจ
44. และพระองค์ประทานแผ่นดินของบรรดาประชาชาติให้แก่เขา และเขาได้ผลงานของชาติทั้งหลายเป็นกรรมสิทธิ์
45. เพื่อเขาจะรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์ และถือปฏิบัติพระราชบัญญัติของพระองค์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

1. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงพิทักษ์ข้าพระองค์ไว้ เพราะข้าพระองค์วางใจในพระองค์
 2. จิตวิญญาณของข้าพเจ้าเอ๋ย เจ้าได้ทูลพระเยโฮวาห์แล้วว่า พระองค์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ นอกเหนือพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ไม่มีดีเลย
 3. วิสุทธิชนในแผ่นดินและผู้ประเสริฐ เป็นพวกที่ข้าพเจ้ามีความปีติยินดีทั้งสิ้นด้วย
 4. แต่บรรดาผู้ที่รับติดตามพระอื่น ความทุกข์โศกของเขาก็ทวีขึ้น ข้าพเจ้าจะไม่ถวายเครื่องตีฆูซาแห่งเลือดของพวกเขา หรือริมฝีปากของข้าพเจ้าจะไม่ออกชื่อพระนั้น
 5. พระเยโฮวาห์ทรงเป็นส่วนมรดกและถ้วยของข้าพเจ้า พระองค์ทรงรักษาส่วนของข้าพระองค์ไว้
 6. เขตแดนของข้าพเจ้าเป็นที่ที่ร่มรื่น เออ ข้าพเจ้ามีมรดกที่ดี
 7. ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ ผู้ประทานคำปรึกษาแก่ข้าพเจ้า เออ ในกลางคืนจิตใจของข้าพเจ้าเตือนสอนข้าพเจ้า
 8. ข้าพเจ้าตั้งพระเยโฮวาห์ไว้ตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะพระองค์ประทับที่มือขวาของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว
 9. เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดีและจิตวิญญาณของข้าพเจ้าก็ปรีดา เนื้อหนังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังใจด้วย
 10. เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งจะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิของพระองค์เปื่อยเน่าไป
 11. พระองค์จะทรงสำแดงวิถีแห่งชีวิตแก่ข้าพระองค์ ต่อพระพักตร์พระองค์มีความชื่นบานอย่างเปี่ยมล้น ในพระหัตถ์ขวาของพระองค์มีความเปลิดเปล็นอยู่เป็นนิรันดร์
1. จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์
 2. ผู้ใดจะพรรณนาถึงพระราชกิจอันทรงมหิทธิฤทธิ์ของพระเยโฮวาห์ ผู้ใดจะแสดงถึงพระเกียรติของพระองค์อย่างครบถ้วนได้
 3. บรรดาผู้ที่ประพฤติกความยุติธรรมก็เป็นสุข และผู้ที่กระทำความชอบธรรมตลอดเวลา
 4. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ด้วยความโปรดปรานซึ่งพระองค์ทรงมีต่อประชาชนของพระองค์ ขอทรงประทานความรอดของพระองค์ให้แก่ข้าพระองค์
 5. เพื่อข้าพระองค์จะเห็นความเจริญรุ่งเรืองของบรรดาผู้เลือกสรรของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเปรมปรีดีในความยินดีแห่งประชาชาติของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะอวดได้ร่วมกับมรดกของพระองค์
 6. ทั้งข้าพระองค์ทั้งหลายและบรรพบุรุษของข้าพระองค์ได้กระทำบาปแล้ว ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำความชั่วช้า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำอย่างชั่วร้าย
 7. บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายเมื่อท่านอยู่ในอียิปต์ท่านมิได้เข้าใจการมหัศจรรย์ของพระองค์ ท่านมิได้ระลึก

ถึงความเมตตาอันอุดมของพระองค์ แต่ได้กบฏต่อพระองค์ที่ทะเล ที่ทะเลแดง

8. ถึงกระนั้นพระองค์ยังทรงช่วยท่านให้รอดเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ เพื่อพระองค์จะให้ทราบถึงฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์
9. พระองค์ทรงขนานทะเลแดง มันทึ่แห้งไป และพระองค์ทรงนำท่านข้ามที่ลึ่กอย่างกับเดินข้ามถิ่นทุรกันดาร
10. พระองค์จึงทรงช่วยท่านให้พ้นมือของผู้ที่เกลียดชังท่าน และได้ท่านจากเงื้อมมือของศัตรู
11. และนำท่อมปฏิบัติกรรมของท่าน เขาไม่เหลือสักคนเดียว
12. แล้วท่านเชื่อพระวณะของพระองค์ ท่านร้องเพลงสรรเสริญพระองค์
13. แต่ไม่ช้าท่านก็ลืมพระราชกิจของพระองค์เสีย ท่านไม่คอยพระดำรัสปรึกษาของพระองค์
14. แต่ในถิ่นทุรกันดารนั้นท่านมีความอยากอย่างรุนแรง และได้ทดลองพระเจ้าในทะเลทราย
15. พระองค์ทรงประทานสิ่งที่ท่านขอ แต่ทรงใช้โรคผอมแห้งมาท่ามกลางจิตใจท่าน
16. เมื่อคนในค่ายริษยาโมเสสและอาโรนวิสุทธิชนของพระเยโฮวาห์
17. พื้นแผ่นดินอัปาทกสิ้นตาธานและทับคณะอาบิรัมเสีย
18. ไฟระเบิดในคณะของท่านและเปลวเพลิงผลาญคนชั่วเสีย
19. ท่านได้สร้างลูกวัวในโฮเรบและนมัสการรูปเคารพหล่อ
20. ท่านจึงเอาสง่าราศีของพระเจ้าแลกกับรูปของวัวที่กินหญ้า
21. ท่านลืมพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของท่าน ผู้ได้ทรงกระทำพระราชกิจใหญ่โตในอียิปต์
22. ทำการมหัสจรรย์ในแผ่นดินของฮามและสิ่งน่าคร้ามกลัวที่ทะเลแดง
23. เพราะฉะนั้นพระองค์ตรัสว่าจะทำลายท่านเสีย ดีแต่โมเสสผู้เลือกสรรของพระองค์ได้มายืนเฝ้าตัดทานพระองค์เพื่อหันพระพิโรธของพระองค์เสียจากการทำลาย
24. แล้วท่านก็ดูถูกแผ่นดินอันรุ่มรินนั้น ท่านไม่เชื่อพระวณะของพระองค์
25. ท่านบ่นอยู่ในเต็นท์ของท่าน และไม่ฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์
26. เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงยกพระหัตถ์ของพระองค์ปฏิญาณต่อท่านว่าจะทำให้ท่านล้มตายในถิ่นทุรกันดาร
27. และจะกระจายเชื้อสายของท่านไปท่ามกลางประชาชาติ หว่านเขาไปทั่วประเทศทั้งหลาย
28. แล้วท่านก็ไปติดพันอยู่กับพระบาอัลแห่งเมืองเบโอร์ และรับประทานเครื่องสัตวบูชาที่บูชาพระตาย
29. ท่านยั่วเย้าพระองค์ให้ทรงกริ้วด้วยการกระทำของท่าน และโรคระบาดเกิดขึ้นท่ามกลางท่าน
30. แล้วพินหัสได้ยื่นขึ้นจัดการลงโทษและโรคระบาดนั้นก็หยุด
31. ที่เขากำนั้นพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่เขาตลอดทุกชั่วอายุสืบต่อไปเป็นนิรันดร์
32. ท่านทำให้พระองค์กริ้วที่น้ำแห่งการโต้เถียง เพราะเรื่องของท่านนี้ โมเสสก็พลอยเสียหายด้วย
33. เพราะท่านทำให้จิตใจโมเสสขมขื่น ดังนั้นริมฝีปากของเขาจึงพูดถ้อยคำหุนหัน
34. ท่านมิได้ทำลายชนชาติทั้งหลายตามที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาท่านไว้
35. แต่ท่านได้ปะปนกับประชาชาติเหล่านั้น และหัดทำอย่างที่เขาทำกัน

36. ท่านปรนนิบัติรูปเคารพของเขาซึ่งกลายเป็นปวงสำหรับท่าน
37. ท่านฆ่าบุตรชายและบุตรสาวของท่านถวายเป็นเครื่องสักการบูชาแก่ปีศาจ
38. ท่านเทโลหิตผู้ไร้ผิดออกมาคือโลหิตบุตรชายบุตรสาวของท่าน ผู้ซึ่งท่านได้ฆ่าเป็นเครื่องสักการบูชาแก่รูปเคารพแห่งคานาอัน แผ่นดินก็มลทินไปด้วยโลหิต
39. ท่านจึงเป็นคนไม่สะอาดด้วยการกระทำของท่าน และประพาศติเยี่ยงโสเภณีในการกระทำของท่าน
40. แล้วความกริ้วของพระเยโฮวาห์ก็พลุ่งขึ้นต่อประชาชนของพระองค์ และพระองค์ทรงรังเกียจมรดกของพระองค์
41. พระองค์ทรงมอบท่านไว้ในมือประชาชาติต่าง ๆ บรรดาผู้ที่เกลียดท่านจึงปกครองเหนือท่าน
42. ศัตรูของท่านได้บีบบังคับท่านและท่านตกไปอยู่ใต้อำนาจของเขา
43. พระองค์ทรงช่วยท่านให้พ้นหลายครั้ง แต่ท่านมักกบฏในจุดประสงค์ของท่าน และถูกเหยียดลงด้วยความชั่วช้าของท่าน
44. ถึงอย่างไร เมื่อพระองค์ดับเสียงร้องทูลของท่าน พระองค์ทรงสนพระทัยในความทุกข์ใจของท่าน
45. เพื่อเห็นแก่ท่าน พระองค์ทรงระลึกถึงพันธสัญญาของพระองค์ และกลับทรงกรุณาตามความเมตตาอันอุดมของพระองค์
46. พระองค์ทรงให้ท่านได้รับความสงสารจากบรรดาผู้ที่ได้ยึดท่านไปเป็นเชลย
47. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด และขอทรงรวบรวมข้าพระองค์ทั้งหลายจากท่ามกลางประชาชาติต่าง ๆ เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะโมทนาขอบพระคุณพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์ และเรีงโลดในการสรรเสริญพระองค์
48. จงถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลแต่บัดนี้จนถึงนิรันดร์กาล และขอประชาชนทั้งปวงกล่าวว่า เอเมน จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสถับความฝ่ายยุติธรรม ทรงฟังคำร้องทูลของข้าพระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณระดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ซึ่งมาจากริมฝีปากที่ไม่มีการลอกกลวงของข้าพระองค์
 2. ขอให้การชนะความของข้าพระองค์มาจากพระพักตร์พระองค์ ขอพระเนตรของพระองค์ทรงเห็นสิ่งเที่ยงธรรม
 3. เมื่อพระองค์ทรงลงจิตใจของข้าพระองค์ และเสด็จเยี่ยมเยียนข้าพระองค์ในเวลากลางคืน เมื่อทรงทดสอบข้าพระองค์แล้ว พระองค์จะไม่ทรงพบความชั่วในข้าพระองค์เลย ข้าพระองค์ตั้งใจแล้วว่าปากของข้าพระองค์จะมีได้ละเมียด
 4. เกี่ยวด้วยกิจการของมนุษย์ โดยพระวจนะจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ข้าพระองค์มิได้ข้องเกี่ยวกับทางแห่งคนทรนโทร้าย
 5. ขอให้ย่างเท้าของข้าพระองค์แนบสนิทกับวิถีของพระองค์ เพื่อเท้าของข้าพระองค์มิได้พลาด
 6. ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ร้องทูลถึงพระองค์ เพราะพระองค์จะทรงสถับข้าพระองค์ ขอทรงเอียงพระกรรณระดับถ้อยคำของข้าพระองค์ด้วยเถิด
 7. ข้าแต่พระผู้ช่วยของบรรดาผู้แสวงหาที่ลี้ภัยจากปฏิปักษ์ของเขา ณ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ ขอทรงสำแดงความเมตตาอย่างมหัศจรรย์ของพระองค์
 8. ขอทรงรักษาข้าพระองค์ตั้งแก้วดา ขอทรงซ่อนข้าพระองค์ไว้ภายใต้ร่มปีกของพระองค์
 9. ให้พ้นจากคนชั่วผู้ล้างผลาญและจากศัตรูผู้คอยเป็นฆ่าซึ่งล้อมข้าพระองค์ไว้โดยรอบ
 10. เขาปิดใจของเขาไว้เพราะเหตุความมั่งคั่งของตน ปากของเขาพูดคำหยิ่งยโส
 11. เขาสะกดรอยข้าพระองค์ เต็มวันนี้ได้ล้อมข้าพระองค์ไว้ เขาจับตาดูข้าพระองค์เพื่อจะเหยียดข้าพระองค์ลงดิน
 12. เขาเป็นดุจสิงโตที่กระหายเหยื่อของมัน เหมือนดังสิงโตหนุ่มซึ่งชุ่มฉ่ำทำร้ายอยู่ในที่ลับ
 13. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลุกขึ้นปะทะเขาไว้ และคว่ำเขาลงเสีย ขอทรงช่วยชีวิตของข้าพระองค์ให้พ้นจากคนชั่วด้วยดาบของพระองค์
 14. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมนุษย์ผู้ซึ่งเป็นพระหัตถ์ของพระองค์ จากมนุษย์แห่งโลกนี้ จากมนุษย์ผู้ซึ่งมีส่วนของชีวิตนี้ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงให้ท้องของเขาเต็มไปด้วยทรัพย์สมบัติที่พระองค์ทรงซ่อนไว้ พวกเขามีลูกหลานอุดมสมบูรณ์ และส่วนที่เหลือเขามอบไว้ให้แก่ลูกอ่อนของเขา
 15. ส่วนข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเห็นพระพักตร์ของพระองค์ในความชอบธรรม เมื่อข้าพระองค์ตื่นขึ้น ข้าพระองค์จะอิมเอบใจด้วยพระลักษณะของพระองค์
1. โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์
 2. ให้ผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงไถ่ไว้แล้วกล่าวดังนั้นเถิด คือผู้ที่พระองค์ทรงไถ่ไว้จากมือของปรปักษ์
 3. และรวบรวมเข้ามาจากแผ่นดินทั้งหลาย จากตะวันออก และจากตะวันตก จากเหนือและจากใต้
 4. เขาก็พเนจรอยู่ในป่าในที่แห้งแล้ง หาไม่พบทางที่จะเข้านครซึ่งพอจะอาศัยได้
 5. หิวโหยและกระหาย จิตใจของเขาก็อ่อนระอาไปในตัวเขา

6. แล้วในความยากลำบากของเขาเมื่อเขาร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นจากความทุกข์ใจของเขา
7. พระองค์ทรงนำเขาไปในทางตรงจนเขามาถึงนครซึ่งพอจะอาศัยได้
8. ให้เขาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์เพราะความดีของพระองค์ เพราะการมหัศจรรย์ของพระองค์ที่มีต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์
9. เพราะผู้ที่กระหาย พระองค์ทรงให้เขาอิ่ม และผู้ที่หิว พระองค์ทรงให้เขาพอใจด้วยของดี
10. ผู้ที่นั่งอยู่ในความมืดและเงามัจจุราช ถูกขังอยู่ด้วยความทุกข์ยากและติดตรวน
11. เพราะเขากบฏต่อพระวณะของพระเจ้า และหยามคำปรีชาขององค์ผู้สูงสุด
12. พระองค์จึงทรงกระทำจิตใจของเขาทั้งหลายให้ถ่อมลงด้วยงานหนัก เขาล้มลงและไม่มีใครช่วย
13. แล้วในความยากลำบากของเขาเมื่อเขาร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงให้เขารอดจากความทุกข์ใจของเขา
14. พระองค์ทรงนำเขาออกมาจากความมืดและเงามัจจุราช และทรงระเบิดพันธนะของเขาให้ขาดสะบั้น
15. ให้เขาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์เพราะความดีของพระองค์ เพราะการมหัศจรรย์ของพระองค์ที่มีต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์
16. เพราะพระองค์ทรงฟังประตูของสัมฤทธิ์และทรงตัดเชือกกรงเหล็กเสีย
17. เขาเป็นคนโง่เพราะการละเมิดของเขา และเพราะความชั่วช้าของเขา เขาต้องทนความทุกข์ยาก
18. จิตใจเขารังเกียจอาหารทุกชนิดและเข้าไปใกล้ประตูความตาย
19. แล้วในความยากลำบากของเขาเมื่อเขาร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงให้เขารอดจากความทุกข์ใจของเขา
20. พระองค์ทรงใช้พระวณะของพระองค์ไปรักษาเขา และทรงช่วยเขาให้พ้นจากสิ่งต่างๆที่จะทำลายเขา
21. ให้เขาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์เพราะความดีของพระองค์ เพราะการมหัศจรรย์ของพระองค์ที่มีอยู่ต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์
22. และให้เขาถวายเครื่องสักการบูชาโมทนาพระคุณ และเล่าพระราชกิจของพระองค์ด้วยความชื่นบาน
23. ผู้ที่ลงเรือไปในทะเลท่าอาซีพอยู่บนน้ำกว้างใหญ่
24. เขาได้เห็นพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ และการมหัศจรรย์ของพระองค์ในที่น้ำลึก
25. เพราะพระองค์ทรงบัญชา และทรงให้เกิดลมพายุซึ่งให้คลื่นทะเลกำเริบ
26. คนเหล่านั้นถูกซัดขึ้นไปสู่ท้องฟ้าและลงไปสู่ที่ลึก ใจของเขาละลายไปในเหตุการณ์ร้ายของเขา
27. เขาถลาและโชนไปอย่างคนเมาและสิ้นปัญญาหลง
28. แล้วในความยากลำบากของเขาเมื่อเขาร้องทูลพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงช่วยนำเขาออกจากความทุกข์ใจของเขา
29. พระองค์ทรงกระทำให้พายุสงบลงและคลื่นทะเลก็นิ่ง
30. แล้วเขาก็ยินดีเพราะเขามีความเจียบ และพระองค์ทรงนำเขามายังท่าที่เขาปรารถนา
31. ให้เขาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์เพราะความดีของพระองค์ เพราะการมหัศจรรย์ของพระองค์ที่มีต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์

32. ให้เขาขอพระเกียรติพระองค์ในชุมนุมประชาชน และสรรเสริญพระองค์ในที่ประชุมของผู้อาวุโส
33. พระองค์ทรงเปลี่ยนแม่น้ำให้เป็นถิ่นทุรกันดาร น้ำพุให้เป็นดินแห้งผาก
34. แผ่นดินที่มีผลตกให้เป็นที่แห้งแล้ง เพราะเหตุความโหดร้ายของชาวเมือง
35. พระองค์ทรงเปลี่ยนถิ่นทุรกันดารให้เป็นสระน้ำ แผ่นดินแห้งผากให้เป็นน้ำพุ
36. และพระองค์ทรงให้คนหิวโหยอาศัยที่นั่น เพื่อเขาจะสถาปนานครซึ่งพอจะอาศัยได้
37. เขาหว่านนา และปลูกสวนองุ่นและได้ผลตกมาก
38. โดยพระพรของพระองค์เขาทั้งหลายทวีผลมากยิ่งขึ้น และพระองค์มิได้ทรงให้วัวของเขาลดจำนวนลง
39. เมื่อเขาถูกทำให้น้อยลงและถูกเหยียดให้ต่ำโดยการบีบบังคับกับความยากลำบากและความโศกเศร้า
40. พระองค์ทรงทดสอบความอดทนของเจ้านาย ทรงกระทำให้เขาพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารที่ไม่มีหนทาง
41. แต่พระองค์ทรงยกคนขัดสนขึ้นจากความทุกข์ยาก และกระทำให้ครอบครัวของเขาอย่างฝูงแพะแกะ
42. คนชอบธรรมจะเห็นและยินดี และความชั่วช้าทั้งปวงก็จะปิดปากของมัน
43. ผู้ใดฉลาดและจะรักษาสิ่งเหล่านี้ ก็จะเข้าใจถึงความเมตตาของพระเยโฮวาห์

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กำลังของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะรักพระองค์
2. พระเยโฮวาห์เป็นศิลา ป้อมปราการ และผู้ช่วยให้พ้นของข้าพระองค์ เป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ เป็นกำลังของข้าพระองค์ ซึ่งข้าพระองค์จะวางใจในพระองค์ เป็นตั้ง เป็นเขาแห่งความรอดของข้าพระองค์ เป็นที่กำบังเข้มแข็งของข้าพระองค์
3. ข้าพระองค์จะร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ผู้ทรงสมควรแก่การสรรเสริญ และข้าพระองค์จะได้รับการช่วยให้พ้นจากศัตรูของข้าพระองค์
4. ความโศกเศร้าแห่งความตายล้อมข้าพระองค์ไว้ กระแสแห่งคนอธรรมที่ท่วมทับข้าพระองค์ทำให้ข้าพระองค์กลัว
5. ความโศกเศร้าแห่งนรกล้อมข้าพระองค์ไว้ บ่วงมัจจุราชปะทะข้าพระองค์
6. ในยามทุกข์ระทมใจ ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าร้องทูลขอความช่วยเหลือจากพระเจ้าของข้าพเจ้า พระองค์ทรงสดับเสียงของข้าพเจ้าจากพระวิหารของพระองค์ และเสียงร้องของข้าพเจ้าได้ยื่นต่อพระพักตร์พระองค์ ไปถึงพระกรรณของพระองค์
7. แล้วแผ่นดินโลกก็สั่นสะเทือนและโคลงเคลง รากฐานของภูเขาก็หวั่นไหวด้วย และสั่นสะเทือน เพราะพระองค์ทรงกริ้ว
8. ควันออกไปตามช่องพระนาสิกของพระองค์ และเพลิงผลาญออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ ถ่านก็ติดเปลวไฟนั้น
9. พระองค์ทรงโน้มฟ้าสวรรค์ลงด้วยและเสด็จลงมา ความมืดที่บอญู่ใต้พระบาทของพระองค์
10. พระองค์ทรงครุบตนหนึ่ง แล้วทรงเหาะไป พระองค์ทรงเหาะไปโดยปีกของลมอย่างรวดเร็ว
11. พระองค์ทรงกระทำให้ความมืดปกคลุมพระองค์ไว้ ให้เมฆมืดและอุ้มน้ำเป็นปะรำของพระองค์
12. มีลูกเห็บและถ่านเพลิงแตกออกมาทะเล่เมฆจากความสว่างไสวข้างหน้าพระองค์
13. พระเยโฮวาห์ทรงคะนองก็กก้องในฟ้าสวรรค์ และองค์ผู้สูงสุดก็เปล่งพระสุรเสียง คือลูกเห็บและถ่านเพลิง
14. พระองค์ทรงยิงลูกธนูของพระองค์ออกไป ทำให้เขาต่างกระจัดกระจายไป พระองค์ทรงปล่อยฟ้าแลบแปลบปลาบ ทำให้เขาโกลาหล
15. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แล้วก็เห็นกันทะเลตลอดจนรากฐานของพิภพก็ปรากฏแจ้ง เมื่อพระองค์ทรงชนาบทะเลด้วยลมที่พุกฟุ้งจากช่องพระนาสิกของพระองค์
16. พระองค์ทรงเอื้อมมาจากที่สูงทรงจับข้าพเจ้า พระองค์ทรงดึงข้าพเจ้าออกมาจากน้ำอันมากมาย
17. พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากศัตรูเข้มแข็งของข้าพเจ้า และจากบรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพเจ้า เพราะเขามีอานุภาพเกินกว่าข้าพเจ้ามากนัก
18. เขาขัดขวางข้าพเจ้าในวันที่ข้าพเจ้าประสบหายนะ แต่พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่พักพิงของข้าพเจ้า
19. พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าออกมาในที่กว้างใหญ่ และทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้น เพราะพระองค์ทรงชื่นชมยินดีในข้าพเจ้า

20. พระเยโฮวาห์ประทานรางวัลแก่ข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า พระองค์ทรงตอบแทนข้าพเจ้าตามความสะอาดแห่งมือของข้าพเจ้า
21. เพราะข้าพเจ้ารักษามรรคาของพระเยโฮวาห์ และไม่ได้พรางจากพระเจ้าของข้าพเจ้าอย่างชั่วร้าย
22. เพราะคำตัดสินทั้งสิ้นของพระองค์อยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า และข้าพเจ้ามิได้ผลักกฎเกณฑ์ของพระองค์ไปเลย
23. ต่อพระพักตร์พระองค์ข้าพเจ้าไร้ตำหนิ และข้าพเจ้ารักษาตัวไว้ไม่ทำความชั่วช้า
24. เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงทรงตอบแทนข้าพเจ้าตามความชอบธรรมของข้าพเจ้า ตามความสะอาดแห่งมือของข้าพเจ้าในสายพระเนตรของพระองค์
25. พระองค์จะทรงสำแดงความเมตตาต่อผู้ที่มีความเมตตา พระองค์จะทรงสำแดงพระองค์อย่างไรตำหนิต่อผู้ที่ไร้ตำหนิ
26. พระองค์จะทรงสำแดงพระองค์บริสุทธิ์ต่อผู้ที่บริสุทธิ์ พระองค์จะทรงสำแดงพระองค์เป็นปฏิปักษ์ต่อผู้ที่คดโกง
27. เพราะพระองค์จะทรงช่วยประชาชนที่ยากแค้นให้พ้น แต่ดาที่หยิงยโส นั้นพระองค์จะทรงกระทำให้ต่ำลง
28. พระองค์จะทรงจุดตะเกียงของข้าพระองค์ พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์จะทรงกระทำความมืดของข้าพระองค์ให้สว่าง
29. พระเจ้าข้า ข้าพระองค์ตะลึงงอนทัพได้โดยพระองค์ และโดยพระเจ้าของข้าพเจ้านี้ข้าพเจ้าสามารถกระโดดข้ามกำแพงได้
30. สำหรับพระเจ้าพระองค์นี้ พระมรรคาของพระองค์ดีเลิศทุกประการ พระวณะของพระเยโฮวาห์พิสูจน์แล้วเป็นความจริง พระองค์ทรงเป็นดั่งของบรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์
31. เพราะผู้ใดจะเป็นพระเจ้า นอกจากพระเยโฮวาห์ และผู้ใดเล่าเป็นศิลา เว้นแต่พระเจ้าของเรา
32. คือพระเจ้าผู้ทรงเอากำลึงคาดเอวของข้าพเจ้าไว้ และทรงกระทำให้ทางของข้าพเจ้ารอบคอบ
33. พระองค์ทรงกระทำให้เท้าของข้าพเจ้าเหมือนอย่างตีนกวางตัวเมีย และทรงวางข้าพเจ้าไว้บนที่สูง
34. พระองค์ทรงฝึกมือของข้าพเจ้าให้ทำสงคราม ดังนั้นแขนของข้าพเจ้าสามารถทำให้ศัตรูเหล็กกล้าหักได้
35. พระองค์ประทานโล่แห่งความรอดของพระองค์ให้ข้าพระองค์ และพระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงค้ำจุนข้าพระองค์ และซึ่งพระองค์ทรงโน้มพระทัยลง ก็กระทำให้ข้าพระองค์เป็นใหญ่ขึ้น
36. พระองค์ประทานที่กว้างขวางสำหรับย่างเท้าของข้าพระองค์ เท้าของข้าพระองค์จึงไม่พลาด
37. ข้าพระองค์ไล่ตามศัตรูของข้าพระองค์ทัน และไม่หันกลับจนกว่าเขาจะถูกผลาญเสียสิ้น
38. ข้าพระองค์ได้แทงเขาทะลุ เขาจึงไม่สามารถลุกขึ้นได้อีก เขาล้มลงที่ได้เท้าของข้าพระองค์
39. เพราะพระองค์ทรงเอากำลึงคาดเอวข้าพระองค์ไว้เพื่อทำสงคราม พระองค์ทรงกระทำให้พวกที่ลุกขึ้นต่อสู้กับข้าพระองค์สยบลงอย่างราบคาบ
40. พระองค์ทรงโปรดประทานคอของศัตรูของข้าพระองค์แก่ข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะทำลายบรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์เสียสิ้น
41. เขาร้องให้ช่วย แต่ไม่มีใครช่วยให้รอดได้ เขาร้องทูลพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์มิได้ทรงตอบเขา

42. ข้าพระองค์จึงทูลเขาเหล่านั้นเถียงตอบอย่างผองคดียิ่งต่อหน้าลม ข้าพระองค์จึงโยนเขาออกไปเหมือนโคลนตามถนน
43. พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากการอื้อแ่งกับประชาชน และทรงตั้งให้ข้าพระองค์เป็นหัวหน้าของบรรดาประชาชาติ ประชาชาติที่ข้าพระองค์ไม่เคยรู้จักก็จะได้ปรนนิบัติข้าพระองค์
44. พอเขาได้ยินถึงข้าพระองค์ เขาก็จะเชื่อฟัง ชนต่างด้าวจะได้มาหมอบกราบต่อข้าพระองค์
45. ชนต่างด้าวเหล่านั้นจะเสียกำลังใจ และตัวสั่นออกมาจากที่กำบังอันเข้มแข็งของเขาเหล่านั้น
46. พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ และศิลาของข้าพระองค์เป็นที่ควรสรรเสริญ พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์เป็นที่ยกย่อง
47. คือพระเจ้าผู้ประทานการแก้แค้นแก่ข้าพระองค์ และทรงปราบปรามบรรดาชนชาติทั้งหลายให้อยู่ภายใต้อำนาจของข้าพระองค์
48. ผู้ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากศัตรู พระเจ้าข้า พระองค์ทรงยกข้าพระองค์ขึ้นเหนือพวกที่ลุกขึ้นต่อสู้กับข้าพระองค์ พระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากคนทารุณโหดร้าย
49. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์จึงจะขอเทิดทูนพระองค์ไว้ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์
50. พระองค์ประทานชัยชนะอันยิ่งใหญ่แก่กษัตริย์ของพระองค์ และทรงสำแดงความเมตตาแก่ผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ นั่นคือดาวิด และแก่เชื้อพระวงศ์ของท่านเป็นนิตย์
1. ข้าแต่พระเจ้า จิตใจของข้าพระองค์มั่นคง ข้าพระองค์จะร้องเพลงและร้องเพลงสรรเสริญด้วยจิตใจของข้าพระองค์
 2. พิณใหญ่และพิณเขาคู่เอ๋ย จงตีขึ้นเถิด ข้าพเจ้าจะปลุกอรุณ
 3. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชาติ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย
 4. เพราะความเมตตาของพระองค์ใหญ่ยิ่งเหนือฟ้าสวรรค์ ความจริงของพระองค์สูงถึงเมฆ
 5. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเป็นที่เชิดชูเหนือฟ้าสวรรค์ ขอสง่าราศีของพระองค์อยู่เหนือทั่วแผ่นดินโลก
 6. ขอทรงช่วยให้รอดโดยพระหัตถ์ขวาของพระองค์และทรงตอบข้าพระองค์ เพื่อว่าผู้ที่พระองค์ทรงรักจะได้รับการช่วยให้พ้น
 7. พระเจ้าได้ตรัสด้วยความบริสุทธิ์ของพระองค์ว่า เราจะประดิษฐานที่ เราจะแบ่งเมืองเซเคม และแบ่งหุบเขาเมืองสุคคทออก
 8. กิเลอาดเป็นของเรา มนัสเสห์เป็นของเรา เอฟราอิมเป็นที่กำบังของเรา ยูดาห์เป็นผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติของเรา
 9. โมอับเป็นอ่างล้างชำระของเรา เราเหวี่ยงรองเท้าของเราลงบนเอโดม เราให้ร้องด้วยความมีชัยเหนือฟีลิสเตีย
 10. ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าเข้าไปในนครที่มีป้อม ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าไปยังเอโดม
 11. ข้าแต่พระเจ้า พระองค์มิได้ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วหรือ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ไม่ทรงออกไปกับ

กองทัพของข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วละ

12. ขอประทานความช่วยเหลือเพื่อต่อต้านความยุ่งยากต่างๆ เพราะความช่วยเหลือของมนุษย์ก็ไร้ผล

13. โดยพระเจ้าเอง ข้าพเจ้าทั้งหลายจะปฏิบัติอย่างเข้มแข็ง พระองค์เองจะทรงเป็นผู้เหยียบคู่อริของข้าพเจ้าทั้งหลาย
ยลง

1. ฟาสวรรค์ประกาศสง่าราศีของพระเจ้า และภาคพื้นฟ้าสำแดงพระหัตถกิจของพระองค์
 2. วันสง่ถ้อยคำให้แก่วัน และคืนแจ้งความรู้ให้แก่คืน
 3. วาจาไม่มี ถ้อยคำก็ไม่มีและไม่มีใครได้ยินเสียงฟ้า
 4. ถึงกระนั้นเสียงฟ้าก็ออกไปทั่วแผ่นดินโลก และถ้อยคำก็แพร่ไปถึงสุดปลายพิภพ พระองค์ทรงตั้งพลับพลาไว้ให้ดวงอาทิตย์ ณ ที่นั้น
 5. ซึ่งออกมาอย่างเจ้าบ่าวออกมาจากห้องโถงของเขา และวิ่งไปตามวิถีด้วยความชื่นบานอย่างชายฉกรรจ์
 6. ดวงอาทิตย์ขึ้นมาจากสุดปลายฟ้าสวรรค์ข้างหนึ่ง และโคจรไปถึงที่ สุดปลายอีกข้างหนึ่ง ไม่มีสิ่งใดสามารถซ่อนให้พ้นจากความร้อนของมันได้
 7. พระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์รอบคอบและพื้นฟูจิตวิญญาณ พระโอวาทของพระเยโฮวาห์นั้นแน่นอนจนกระทั่งทำให้คนรู้น้อยมีปัญญา
 8. กฎเกณฑ์ของพระเยโฮวาห์นั้นถูกต้องจนกระทั่งจิตใจเปรมปรีดิ์ พระบัญญัติของพระเยโฮวาห์นั้นบริสุทธิ์จนกระทั่งทำให้ดวงตากระจ่างแจ้ง
 9. ความยำเกรงพระเยโฮวาห์นั้นสะอาดหมดจดถาวรเป็นนิรันดร์ คำตัดสินของพระเยโฮวาห์ก็เที่ยงตรงและชอบธรรมทั้งสิ้น
 10. นำปรารถนามากกว่าทองคำ เออ ยิ่งกว่าทองคำเนื้อดีมากนัก หวานยิ่งกว่าน้ำผึ้งและรวงผึ้ง
 11. อึ้ง สิ่งเหล่านี้เป็นที่รักเตือนผู้รับใช้ของพระองค์ การที่จะรักษาข้อความเหล่านั้นก็ได้บำเพ็ญอันใหญ่ยิ่ง
 12. แต่ผู้ใดเล่าจะเข้าใจเรื่องความผิดพลาดของตนได้ ขอพระองค์ทรงชำระข้าพระองค์ให้พ้นจากความผิดที่ซ่อนเร้นอยู่
 13. ขอทรงยับยั้งผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้นจากบาปโดยประมาทนั้นด้วยเถิด ขออย่าให้มันมีอำนาจเหนือข้าพระองค์เลย แล้วข้าพระองค์จะไร้ตำหนิและพ้นจากความผิดจากการละเมิดที่ยิ่งใหญ่นั้น
 14. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กำลังของข้าพระองค์และพระผู้ไถ่ของข้าพระองค์ ขอให้ถ้อยคำจากปากของข้าพระองค์ และการรำพึงในจิตใจเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์เถิด
1. ข้าแต่พระเจ้า ผู้ซึ่งข้าพระองค์สรรเสริญ ขออย่าทรงนิ่งเสีย
 2. เพราะปากของคนชั่วและปากของคนหลอกลวงอำใส่ข้าพระองค์อยู่แล้ว พวกเขาได้พูดปรักปรำข้าพระองค์ด้วยลิ้นมุสา
 3. เขาทั้งหลายล้อมข้าพระองค์ไว้ด้วยถ้อยคำเกลียดชัง และโจมตีข้าพระองค์อย่างไรเหตุ
 4. เขาเป็นพวกปฏิบัติกับข้าพระองค์แทนความรักของข้าพระองค์ ส่วนข้าพระองค์ได้อธิษฐานเท่านั้น
 5. เขาตอบแทนข้าพระองค์ด้วยความชั่วแทนความดี และความเกลียดชังแทนความรักของข้าพระองค์
 6. ขอทรงตั้งคนชั่วให้อยู่เหนือเขาและให้เขาตานอนอยู่ที่มือขวาของเขา
 7. เมื่อพิจารณาคดี ก็ให้เขาปรากฏว่าเป็นผู้กระทำผิด และให้คำอธิษฐานของเขากลายเป็นความบาป

8. ขอให้วันเวลาของเขาน้อย ขอให้อีกผู้หนึ่งมายึดตำแหน่งของเขา
9. ขอให้ลูกของเขากำพร้าพ่อ และภรรยาของเขาเป็นม่าย
10. ขอให้ลูกของเขาต้องเร่ร่อนขอทานเรื่อยไป ขอให้เขาหาอาหารจากที่รกร้างว่างเปล่าของเขา
11. ขอให้เจ้าหนี้มายึดของทั้งสินที่เขาถืออยู่ ขอคนต่างถิ่นมาปล้นผลงานของเขาไป
12. ขออย่าให้ผู้ใดเอ็นดูเขา อย่าให้ผู้ใดส่งสารลูกกำพร้าพ่อของเขา
13. ขอให้ทายาทของเขาถูกตัดออก และในคนชั่วอายุต่อมาก็ขอให้ชื่อของเขาถูกขีดฆ่าออกเสีย
14. ขอให้ความชั่วช้าของบรรพบุรุษของเขายังเป็นที่ยำได้อยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ อย่าให้บาปของมารดาเขาลบเลือนไป
15. ขอให้บาปเหล่านั้นอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์เสมอไป เพื่อพระองค์จะทรงตัดการระลึกถึงเขาเหล่านั้นเสียจากแผ่นดินโลก
16. เพราะเขาไม่จดจำที่จะแสดงความเอ็นดู แต่ข่มเหงคนจนและคนขัดสน เพื่อจะฆ่าคนที่เศร้าใจเสีย
17. เขารักที่จะแข่ง ขอให้คำแข่งตกบนเขา เขาไม่ชอบการให้พร ขอพรจงห่างไกลจากเขา
18. เขาเอาการแข่งห่มต่างเสื้อผ้าของเขา ขอให้ซึมเข้าไปในกายของเขาอย่างน้ำ ขอให้ซึมเข้าไปในกระดูกของเขาอย่างน้ำมัน
19. ให้เหมือนเครื่องแต่งกายที่คลุมเขาอยู่ เหมือนเข็มขัดที่คาดเขาไว้เสมอ
20. ทั้งนี้ขอให้เป็นที่น่าเหน็บจากพระเยโฮวาห์แก่พวกปฏิปักษ์ของข้าพระองค์ แก่ผู้ที่กล่าวร้ายต่อชีวิตของข้าพระองค์
21. ข้าแต่พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงกระทำเพื่อข้าพระองค์โดยเห็นแก่พระนามของพระองค์ เพราะว่าความเมตตาของพระองค์นั้นประเสริฐ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น
22. เพราะข้าพระองค์ยากจนและขัดสน และจิตใจของข้าพระองค์ก็บาดเจ็บอยู่ภายใน
23. ข้าพระองค์สิ้นสุดไปแล้วอย่างเงาตอนเย็น ข้าพระองค์ถูกสลัดออกเหมือนตักแตน
24. เขาของข้าพระองค์ก็อ่อนเปลี้ยเพราะการอดอาหาร ร่างกายของข้าพระองค์ก็ชুবวมไป
25. ข้าพระองค์กลายเป็นที่ตำหนิติเตียนของเขา เมื่อเขามองดูข้าพระองค์ เขาก็สิ้นศรัทธา
26. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดตามความเมตตาของพระองค์
27. เพื่อเขาจะทราบว่าเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ทรงกระทำการนี้
28. ให้เขาแข่งไป แต่ขอพระองค์ทรงอำนวยการ เมื่อเขาลุกขึ้น ขอให้เขาได้อายุ แต่ขอให้ผู้รับใช้ของพระองค์ยินดี
29. ขอให้พวกปฏิปักษ์ของข้าพระองค์ห่มความอัปยศ ขอให้ความอัปอายสวมกายเขาอย่างเสื้อคลุม
30. ด้วยปากของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์เป็นอย่างมาก ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางคนมากมาย
31. เพราะพระองค์จะทรงประทับขวามือของคนขัดสน เพื่อทรงช่วยเขาให้พ้นจากคนที่ปรับโทษจิตใจเขานั้น

1. ขอพระเยโฮวาห์ทรงฟังท่านในวันยากลำบาก พระนามของพระเจ้าแห่งยาโคบพิทักษ์รักษาท่าน
2. ขอพระองค์ทรงให้ความช่วยเหลือมาจากสถานบริสุทธิ์ และทรงเพิ่มกำลังให้แก่ท่านมาจากเมืองศิโยน
3. ขอทรงระลึกถึงเครื่องถวายทั้งสิ้นของท่าน และโปรดปรานเครื่องเผาบูชาของท่าน เซลาห์
4. ขอทรงประสิทธิ์ประสาทตามใจปรารถนาของท่านด้วย และให้โครงการที่ท่านคิดนั้นสำเร็จทั้งสิ้น
5. เพื่อพวกเราจะได้ให้ร้องเนื่องด้วยความรอดของท่าน และยกธงขึ้นในพระนามพระเจ้าของเรา ขอพระเยโฮวาห์ทรงโปรดให้คำทูลขอทั้งสิ้นของท่านสำเร็จเถิด
6. บัดนี้ ข้าพเจ้าทราบบว่าพระเยโฮวาห์จะทรงช่วยผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ พระองค์จะทรงฟังเขาจากฟ้าสวรรค์อันบริสุทธิ์ของพระองค์ และโดยชัยชนะอันทรงอำนาจด้วยพระหัตถ์ขวาของพระองค์
7. บ้างก็วางใจในรถรบ บ้างก็วางใจในม้า แต่เราจะระลึกถึงพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา
8. เขาทั้งหลายจะล้มพับลงไป แต่เราจะลุกขึ้นยืนตรงอยู่
9. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอดเถิด ขอให้กษัตริย์ทรงฟังเมื่อข้าพระองค์ทั้งหลายร้องทูลต่อท่าน

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กษัตริย์จะเปรมปรีดีในพระกำลังของพระองค์ ท่านจะปิติยินดีอย่างยิ่งในความรอดของพระองค์
2. พระองค์ทรงประสิทธิ์ประสาทตามใจปรารถนาของท่าน และมีได้ทรงยับยั้งสิ่งที่ริมฝีปากท่านทูลขอ เซลาห์
3. เพราะพระองค์ทรงอำนวยพรดีแก่ท่าน พระองค์ทรงสวมมงกุฎทองคำบริสุทธิบนศีรษะของท่าน
4. ท่านทูลขอชีวิต และพระองค์ก็ประทานชีวิตยืนนานเป็นนิรันดร์
5. สง่าราศีของท่านใหญ่ยิ่งเนื่องด้วยความรอดของพระองค์ พระองค์ทรงประดับกษัตริย์ด้วยยศศักดิ์และความสง่าโอ้อ่าตระการ
6. พระองค์ทรงโปรดให้ท่านรับพระพรอย่างที่สุดเป็นนิรันดร์ และทรงกระทำให้ท่านยินดีปรีดาอย่างเหลือล้นด้วยสีพระพักตร์อันชอบพระทัยของพระองค์
7. เพราะกษัตริย์วางใจในพระเยโฮวาห์ และด้วยความเมตตาของพระองค์ผู้สูงสุด ท่านจะไม่หวั่นไหวเลย
8. พระหัตถ์ของพระองค์จะค้นพบเหล่าศัตรูทั้งหลาย พระหัตถ์ขวาจะพบบรรดาผู้ที่เกลียดชังพระองค์
9. เมื่อพระองค์ทรงพระพิโรธ พระองค์จะทรงกระทำให้เขาร้อนจัดดังเตาไฟ พระเยโฮวาห์จะทรงกลืนเขาด้วยพระพิโรธของพระองค์ และไฟจะเผาผลาญเขาเสีย
10. พระองค์จะทรงทำลายลูกหลานของเขาเสียจากแผ่นดินโลก และพรากเชื้อสายของเขาจากบุตรทั้งหลายของมนุษย์
11. แม้เขาทั้งหลายได้ปองร้ายต่อพระองค์ แม้เขาประดิษฐ์เรื่องชั่วร้าย เขาก็จะกระทำไม่สำเร็จ
12. ฉะนั้นพระองค์จะทรงกระทำให้เขาหนีหายไปเมื่อพระองค์จะทรงเสด็จไปตรงหน้าเขาทีเดียว
13. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเป็นที่ยกย่องเชิดชูในพระกำลังของพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะร้องเพลงสรรเสริญฤทธานุภาพของพระองค์

1. พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย เหตุใดพระองค์ทรงเมินเฉยที่จะช่วยข้าพระองค์ และต่อถ้อยคำคร่ำครวญของข้าพระองค์
2. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลในเวลากลางวัน แต่พระองค์มิได้ทรงฟัง ถึงกลางคืนข้าพระองค์ยังรำทูลต่อไปไม่หยุด
3. ถึงอย่างไรพระองค์ทรงเป็นองค์บริสุทธิ์ พระองค์ประทับเหนือคำสรรเสริญของคนอิสราเอล
4. บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายวางใจในพระองค์ เขาทั้งหลายวางใจ และพระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้น
5. เขาร้องทูล พระองค์ก็ทรงช่วยเขาให้รอด เขาวางใจในพระองค์ เขาจึงมิได้รับความอับอาย
6. ข้าพระองค์เป็นดุกตัวหนอน มิใช่คน คนก็ด่า ประชาชนก็ดูหมิ่น
7. บรรดาผู้ที่เห็นข้าพระองค์ก็หัวเราะเยาะเย้ยข้าพระองค์ เขานับุยริมฝีปากและสันติริษะกล่าวว่า
8. เขาวางใจในพระเยโฮวาห์ว่าพระองค์จะทรงช่วยเขาให้พ้น จงให้พระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้น เพราะพระองค์ทรงพอพระทัยในเขา
9. ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงเป็นผู้นำข้าพระองค์ออกมาจากกรรมมารดา และทรงให้ข้าพระองค์มีความหวังใจเมื่ออยู่ที่อกแม่
10. ตั้งแต่คลอด ข้าพระองค์ก็ต้องพึ่งพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ตั้งแต่ข้าพระองค์ยังอยู่ในกรรมมารดา
11. ขอย่าทรงห่างไกลข้าพระองค์ เพราะความยากลำบากอยู่ใกล้และไม่มีผู้ใดช่วยได้เลย
12. เหล่าวัวผู้ล้อมข้าพระองค์ วัวผู้แข็งแรงแห่งบาซันล้อมข้าพระองค์ไว้
13. มันอ้าปากกว้างเข้าไปใส่ข้าพระองค์ดังสิงโตขณะกัดฉีกและคำรามร้อง
14. ข้าพระองค์ถูกเทออกเหมือนอย่างน้ำ กระดูกทั้งสิ้นของข้าพระองค์หลุดลุ่ยไป จิตใจก็เหมือนขี้ผึ้ง ละลายภายในอกของข้าพระองค์
15. กำลังของข้าพระองค์เหือดแห้งไปเหมือนเศษหม้อดิน และลิ้นของข้าพระองค์ก็เกาะติดที่ขากรรไกร พระองค์ทรงวางข้าพระองค์ไว้ในผงคลีมีจจราช
16. พระเจ้าข้า บรรดาสุนัขล้อมรอบข้าพระองค์ไว้ คนทำชั่วห่มูหนึ่งล้อมข้าพระองค์ เขาแทงมือแทงเท้าข้าพระองค์
17. ข้าพระองค์นับกระดูกทั้งหลายของข้าพระองค์ได้เป็นชิ้นๆ เขาจ้องมองและยั้มเยาะข้าพระองค์
18. เสื้อผ้าของข้าพระองค์เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้นเขาก็จับสลากกัน
19. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์อย่าทรงห่างไกลเลย ข้าแต่พระองค์ กำลังของข้าพระองค์ ขอทรงเร่งรีบมาช่วยข้าพระองค์ด้วยเถิด
20. ขอทรงช่วยจิตวิญญาณข้าพระองค์ให้พ้นจากดาบ ช่วยชีวิตข้าพระองค์จากฤทธิ์ของสุนัข
21. ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดพ้นจากปากสิงโต เพราะพระองค์ทรงฟังข้าพระองค์จากบรรดาเขาของโคกระทิงเหล่านั้นด้วย

22. ข้าพระองค์จะประกาศพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชุมนุมชน
23. ท่านผู้เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระองค์ ท่านเชื้อสายทั้งหลายของยาโคบเอ๋ย จงถวายสง่าราศีแด่พระองค์ ท่านเชื้อสายทั้งสิ้นของอิสราเอลเอ๋ย จงเกรงกลัวพระองค์
24. เพราะพระองค์มิได้ทรงดูถูกหรือสะอิดสะเอียนต่อความทุกข์ยากของผู้ที่ทุกข์ใจ และพระองค์มิได้ทรงช้อนพระพักตร์จากเขา เมื่อเขาร้องทูล พระองค์ทรงสดับ
25. ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ในที่ชุมนุมชนใหญ่ ข้าพระองค์จะทำตามคำปฏิญาณต่อหน้าผู้ที่เกรงกลัวพระองค์
26. คนเสื่อมเจียมตัวจะได้กินอิ่ม บรรดาผู้ที่แสวงหาพระองค์จะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ ขอจิตใจของท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่เป็นนิรันดร์
27. ที่สุดปลายทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกจะจดจำและหันกลับมายังพระเยโฮวาห์ และครอบครัวทั้งสิ้นของบรรดาประชาชาติจะนมัสการต่อพระพักตร์พระองค์
28. เพราะอำนาจการปกครองเป็นของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงครอบครองเหนือบรรดาประชาชาติ
29. เออ คนร่ำรวยทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกจะต้องกินเลี้ยงและกราบลงต่อพระองค์ บรรดาผู้ที่ลงไปสู่ผงคลีทั้งสิ้นจะกราบไหว้ต่อพระพักตร์พระองค์ คือบรรดาผู้ที่รักษาตัวให้คงชีวิตอยู่ไม่ได้แล้วนั้น
30. จะมีเชื้อสายๆหนึ่งปรนนิบัติพระองค์ จะทรงนับว่าพวกนั้นเป็นยุคที่ถวายแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า
31. พวกเขาจะมาประกาศความชอบธรรมของพระองค์แก่ชนชาติหนึ่งที่จะเกิดมา ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการนั้น

1. พระเยโฮวาทรงเป็นผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่ขัดสน
2. พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้านอนลงที่ทุ่งหญ้าเขียวสด พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปริมน้ำแดนสงบ
3. พระองค์ทรงฟื้นจิตวิญญาณของข้าพเจ้า พระองค์ทรงนำข้าพเจ้าไปในทางชอบธรรม เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์
4. แม้ข้าพระองค์จะเดินไปตามหุบเขาเงามัจจุราช ข้าพระองค์ก็ไม่กลัวอันตรายใดๆ เพราะพระองค์ทรงสถิตกับข้าพระองค์ คทาและธนูพระกรของพระองค์เล่าโลมข้าพระองค์
5. พระองค์ทรงเตรียมสำรับให้ข้าพระองค์ต่อหน้าต่อตาศัตรูของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเจิมศีรษะข้าพระองค์ด้วยน้ำมัน ชันน้ำของข้าพระองค์ก็ล้นอยู่
6. แน่ที่เดียวที่ความดีและความเมตตาจะติดตามข้าพเจ้าไปตลอดวันคืนชีวิตของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาทิสืบไปเป็นนิตย์

1. แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนั้นเป็นของพระเยโฮวาห์ ทั้งพิภพกับบรรดาผู้ที่อยู่ในพิภพนั้น
2. เพราะพระองค์เองทรงประดิษฐานแผ่นดินไว้บนทะเลและทรงสถาปนามันไว้เหนือน้ำ
3. ผู้ใดจะขึ้นไปบนภูเขาของพระเยโฮวาห์ และผู้ใดจะยืนอยู่ในที่บริสุทธิ์ของพระองค์
4. คือผู้ที่มีมือสะอาดและใจบริสุทธิ์ ผู้ที่มีได้ปลงใจในสิ่งไร้สาระและมีได้ปฏิบัติอย่างหลอกลวง
5. เขาจะรับพระพรจากพระเยโฮวาห์ และความชอบธรรมจากพระเจ้าแห่งความรอดของเขา
6. อย่างนี้แหละเป็นยุคที่เสาะหาพระองค์ ที่เสาะหาพระพักตร์ของพระองค์ โอ ยาโคบเอ๋ย เซลาห์
7. ประตูเมืองเอ๋ย จงยกหัวของเจ้าขึ้นเถิด บานประตูนิรันดร์เอ๋ย จงยกขึ้นเถิด เพื่อกษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศีจะได้เสด็จเข้ามา
8. กษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศีนั้นคือผู้ใด คือพระเยโฮวาห์ ผู้เข้มแข็งและทรงอำนาจ พระเยโฮวาห์ผู้ทรงอำนาจในสงคราม
9. ประตูเมืองเอ๋ย จงยกหัวของเจ้าขึ้นเถิด บานประตูนิรันดร์เอ๋ย จงยกขึ้นเถิด เพื่อกษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศีจะได้เสด็จเข้ามา
10. กษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศีนั้นคือผู้ใด คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ผู้ทรงสง่าราศี เซลาห์

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ จิตวิญญาณข้าพระองค์ตั้งใจแน่วแน่ในพระองค์
2. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้อาย ขออย่าให้ศัตรูของข้าพระองค์ได้ไชโยเหนือข้าพระองค์
3. เออ อย่าให้ผู้ใดที่เฝ้าพระองค์อยู่นั้นได้อาย แต่ผู้ที่ละเมิดโดยไม่มีเหตุนั้นขอให้ได้รับความอาย
4. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงกระทำให้ข้าพระองค์รู้จักพระมรรคาของพระองค์ ขอทรงสอนวิถีของพระองค์แก่ข้าพระองค์
5. ขอทรงนำข้าพระองค์ไปในความจริงของพระองค์ และขอทรงสอนข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ข้าพระองค์รอดคอยพระองค์อยู่วันยังค่ำ
6. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงระลึกถึงพระกรุณาของพระองค์และถึงความเมตตาของพระองค์ ด้วยสิ่งเหล่านั้นมีมาแต่กาลก่อน
7. ขออย่าทรงนึกถึงบาปในวัยหนุ่มของข้าพระองค์ หรือการละเมิดของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ด้วยเห็นแก่ความดีของพระองค์ ขอทรงนึกถึงข้าพระองค์ด้วยเห็นแก่ความเมตตาของพระองค์
8. พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้ประเสริฐและเที่ยงธรรม เพราะฉะนั้นพระองค์จะทรงสั่งสอนพระมรรคานั้นแก่คนบาป
9. พระองค์จะทรงนำคนใจถ่อมไปในสิ่งที่ถูก และทรงสอนมรรคาของพระองค์แก่คนใจถ่อม
10. พระมรรคาทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์เป็นความเมตตาและความจริง แก่บรรดาผู้ที่รักษาพันธสัญญาและบรรดาพระโอรสของพระองค์
11. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ขอทรงให้อภัยความชั่วช้าของข้าพระองค์ เพราะความชั่วนั้นใหญ่โตนัก
12. ผู้ใดเล่าที่เป็นคนยำเกรงพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงสั่งสอนผู้นั้นในทางที่เขาควรเลือกได้
13. จิตวิญญาณเขาเองจะอาศัยอยู่อย่างสงบ และเชื้อสายของเขาจะได้แผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์
14. ความลึกซึ้งของพระเยโฮวาห์มีอยู่แก่คนที่ยำเกรงพระองค์ และพระองค์จะทรงแจ้งพันธสัญญาของพระองค์แก่เขาเหล่านั้น
15. ตาของข้าพเจ้าจ้องตรงพระเยโฮวาห์เสมอ เพราะพระองค์จะทรงถอนเท้าของข้าพเจ้าออกจากข่าย
16. ขอพระองค์ทรงหันมาทางข้าพระองค์ และมีพระเมตตาต่อข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ว่าเหวและเป็นทุกข์อยู่
17. ความยากลำบากในใจของข้าพระองค์ก็ขยายกว้างออกไป ขอทรงนำข้าพระองค์ออกจากความทุกข์ใจของข้าพระองค์
18. ขอทรงพิจารณาความทุกข์ยากและความยากลำบากของข้าพระองค์ และทรงยกบาปทั้งสิ้นของข้าพระองค์เสีย
19. ขอทรงพิจารณาว่าคู่อริของข้าพระองค์มีมากเท่าใด และเขาเกลียดชังข้าพระองค์ด้วยความเกลียดอย่างทารุณสักเพียงใด
20. ขอทรงระแวงระวังชีวิตของข้าพระองค์ และช่วยข้าพระองค์ให้พ้น ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้รับความอาย เพราะ

ข้าพระองค์วางใจในพระองค์

21. ขอให้ความสุจริตและความเที่ยงธรรมสงวนข้าพระองค์ไว้ เพราะข้าพระองค์รอคอยพระองค์อยู่
22. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงไถ่อิสราเอลออกจากความยากลำบากทั้งสิ้นของเขา

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงตัดสินเข้าข้างข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ดำเนินอยู่ในความสุจริตของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้วางใจในพระเยโฮวาห์ ฉะนั้นข้าพระองค์จะไม่พลาด
2. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพิสูจนข้าพระองค์ และลองข้าพระองค์เถิด ทดสอบใจและจิตของข้าพระองค์เถิด
3. เพราะความเมตตาของพระองค์อยู่ต่อข้าพระองค์ และข้าพระองค์ดำเนินในความจริงของพระองค์
4. ข้าพระองค์มิได้นั่งอยู่กับคนไร้สาระ หรือจะมีได้สมาคมกับคนมารยา
5. ข้าพระองค์เกลียดชุมนุมคนที่ทำชั่ว และข้าพระองค์จะไม่นั่งกับคนชั่ว
6. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อความบริสุทธิ์ข้าพระองค์จะชำระมือและจะเดินอยู่รอบแท่นของพระองค์
7. พลังประกาศด้วยเสียงแห่งการโมทนาพระคุณและบอกเล่าถึงพระราชกิจมหัศจรรย์ทั้งสิ้นของพระองค์
8. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์รักพระนิเวศอันเป็นที่ประทับของพระองค์ และสถานที่ประทับแห่งเกียรติยศของพระองค์
9. ขออย่าทรงกวาดจิตวิญญาณข้าพระองค์ไปกับคนบาป หรือกวาดชีวิตของข้าพระองค์ไปกับคนกระหายเลือด
10. คือคนซึ่งในมือของเขามีแผนการชั่ว และมีขวาของเขาเต็มด้วยสินบน
11. แต่สำหรับข้าพระองค์ ข้าพระองค์เดินในความสุจริต ขอทรงไถ่ข้าพระองค์และทรงกรุณาต่อข้าพระองค์
12. เहांของข้าพระองค์เหยียบอยู่บนพื้นราบ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ในที่ชุมนุมชน

1. พระเยโฮวาทรงเป็นความสว่างและความรอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะกลัวผู้ใดเล่า พระเยโฮวาทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งแห่งชีวิตข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะต้องเกรงใคร
2. เมื่อคนชั่วได้เข้ามาหาข้าพเจ้าเพื่อจะกินเนื้อข้าพเจ้า คือปฏิบัติและคู่อริของข้าพเจ้า เขาได้สะดุดและล้มลง
3. แม้มงกัฟตั้งค่ายสู้ข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าจะไม่กลัว แม้ข้าพเจ้าจะได้รับภัยสงคราม ข้าพเจ้ายังไว้วางใจได้อยู่
4. ข้าพเจ้าทูลขอสิ่งหนึ่งจากพระเยโฮวาทซึ่งข้าพเจ้าจะเสาะแสวงหาเสมอ คือที่ข้าพเจ้าจะได้อยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาทตลอดวันเวลาชั่วชีวิตของข้าพเจ้า เพื่อจะดูความงามของพระเยโฮวาท และเพื่อจะพินิจพิจารณาอยู่ในพระวิหารของพระองค์
5. เพราะพระองค์จะทรงซ่อนข้าพเจ้าในที่กำบังของพระองค์ในยามยากลำบาก พระองค์จะปิดข้าพเจ้าไว้ในที่ซ่อนเร้นแห่งพลับพลาของพระองค์ พระองค์จะทรงตั้งข้าพเจ้าไว้สูงบนศิลา
6. และบัดนี้ศิระษะของข้าพเจ้าจะเชิดขึ้นเหนือศัตรูของข้าพเจ้าที่อยู่รอบข้าง ฉะนั้นข้าพเจ้าจะถวายเครื่องสัตวบูชาแห่งการโห่ร้องในพลับพลาของพระองค์ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงและร้องเพลงสรรเสริญแด่พระเยโฮวาท
7. ข้าแต่พระเยโฮวาท ขอทรงสดับเมื่อข้าพระองค์ร้องทูลด้วยเสียงของข้าพระองค์ ขอทรงกรุณาและตรัสตอบข้าพระองค์
8. พระองค์ตรัสแล้วว่า จงหาหน้าของเรา จิตใจของข้าพระองค์ทูลพระองค์ว่า ข้าแต่พระเยโฮวาท ข้าพระองค์จะแสวงพระพักตร์ของพระองค์
9. ขอย่างทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์ อย่าผลักรั้วผู้รับใช้ของพระองค์ออกไปเสียด้วยความกริ้ว พระองค์ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์ของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ขอย่างทรงทิ้งข้าพระองค์หรือสละข้าพระองค์เสีย
10. แม้มิลาและมารดาของข้าพระองค์ทอดทิ้งข้าพระองค์ แต่พระเยโฮวาทจะทรงยกข้าพระองค์ขึ้น
11. ข้าแต่พระเยโฮวาท ขอสนอมรรคาของพระองค์แก่ข้าพระองค์ และทรงนำข้าพระองค์ไปบนวิถีราบ เหตุด้วยศัตรูของข้าพระองค์
12. ขอย่างทรงมอบข้าพระองค์ไว้กับปฏิบัติให้เขาทำตามใจชอบ เพราะพยานเท็จได้ลุกขึ้นสู้ข้าพระองค์ และเขาหายใจออกมาเป็นความทารุณ
13. ข้าพเจ้าคงหมดสติไปนอกจากข้าพเจ้าเชื่อว่า ข้าพเจ้าจะเห็นความดีของพระเยโฮวาทที่ในแผ่นดินของคนเป็น
14. จงรอคอยพระเยโฮวาท จงเข้มแข็ง และพระองค์จะทำให้จิตใจของท่านกล้าหาญเถิด เออ จงรอคอยพระเยโฮวาท

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ศิลาของข้าพระองค์ ขออย่าให้พระกรรมหนวกต่อข้าพระองค์ เกรงว่าถ้าพระองค์ทรงเจียบอยู่ต่อข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเป็นเหมือนคนเหล่านั้นที่ลงไปยังปากแดนผู้ตาย
2. ขอทรงสดับเสียงวิงวอนของข้าพระองค์ ขณะเมื่อข้าพระองค์ร้องทูลขอความช่วยเหลือจากพระองค์ ขณะเมื่อข้าพระองค์ยกมือของข้าพระองค์ขึ้นตรงต่อที่บริสุทธิ์ที่สุดของพระองค์
3. ขออย่าทรงกวาดข้าพระองค์ไปพร้อมกับคนชั่ว กับบรรดาคนที่กระทำความชั่วช้า ผู้พูดอย่างสันติกับเพื่อนบ้านของตน แต่การปองร้ายอยู่ในใจของเขาทั้งหลาย
4. ขอทรงสนองเขาตามการงานของเขา และตามความชั่วแห่งกิจการของเขา ขอทรงสนองเขาตามงานน้ำมือของเขา และทรงตอบแทนเขาตามสมควร
5. เพราะเขาไม่นับถือพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ หรือพระหัตถกิจของพระองค์ พระองค์จะทรงพังเขาลงและไม่สร้างเขาขึ้นอีก
6. สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงสดับเสียงวิงวอนของข้าพเจ้า
7. พระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังและเป็นโล่ของข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าวางใจในพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้รับความอุปถัมภ์ จะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงปิติยินดียิ่ง ข้าพเจ้าจะถวายโมทนาแก่พระองค์ด้วยบทเพลงของข้าพเจ้า
8. พระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังของเขาทั้งหลาย พระองค์ทรงเป็นป้อมรอดของผู้รับเจิมของพระองค์
9. ขอทรงช่วยประชาชนของพระองค์ให้รอด และอำนาจพระพรแก่มรดกของพระองค์ ขอทรงเป็นผู้เลี้ยงดูเขา และหอบหิ้วเขาไปเป็นนิรันดร์

1. ข้าแต่เทพซีฟทั้งหลาย จงถวายแด่พระเยโฮวาห์เถิด จงถวายส่งาราศีและพระกำลังแด่พระเยโฮวาห์
2. จงถวายส่งาราศีซึ่งควรแก่พระนามของพระองค์แด่พระเยโฮวาห์ จงนมัสการพระเยโฮวาห์ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์
3. พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์อยู่เหนือน้ำ พระเจ้าแห่งส่งาราศีทรงคะนองเสียง คือพระเยโฮวาห์ทรงอยู่เหนือ น้ำทั้งหลาย
4. พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ทรงฤทธานุภาพ พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์เต็มด้วยความสูงส่ง
5. พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์หักต้นสนสีดาร์ พระเยโฮวาห์ทรงหักต้นสนสีดาร์แห่งเลบานอน
6. พระองค์ทรงกระทำให้พวกเขากระโดดเหมือนลูกวัว เลบานอนและซีรียอนเหมือนโคกระทิงหนุ่ม
7. พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์แยกเปลวเพลิงออกจากกัน
8. พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์สั่นถิ่นทุรกันดาร พระเยโฮวาห์ทรงสั่นถิ่นทุรกันดารแห่งเมืองคาเดช
9. พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์กระทำให้กวางตัวเมียตกลูก และทำให้ป่าดงโทรงเหรง และในพระวิหารของพระองค์ทุกคนกล่าวถึงส่งาราศีของพระองค์
10. พระเยโฮวาห์ประทับเหนือน้ำท่วม พระเยโฮวาห์ประทับเป็นกษัตริย์เป็นนิตย์
11. พระเยโฮวาห์จะทรงประทานกำลังแก่ประชาชนของพระองค์ พระเยโฮวาห์จะทรงอำนวยพระพรแก่ประชาชนของพระองค์ให้มีสันติภาพ

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะยกพระเกียรติพระองค์ เพราะพระองค์ทรงตั้งข้าพระองค์ขึ้นมา และมีได้ทรงให้คู่อริของข้าพระองค์เปรมปรีดิ์เพราะข้าพระองค์
2. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลขอความอุปถัมภ์จากพระองค์ และพระองค์ได้ทรงรักษาข้าพระองค์ให้หาย
3. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงนำจิตวิญญาณของข้าพระองค์ขึ้นมาจากแดนผู้ตาย ทรงให้ข้าพระองค์มีชีวิต เพื่อข้าพระองค์ไม่ต้องลงไปสู่ปากแดนผู้ตาย
4. ท่านวิสุทธิชนของพระองค์เอ๋ย จงร้องสรรเสริญพระเยโฮวาห์ และถวายโมทนาเมื่อระลึกถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์
5. เพราะพระพิโรธของพระองค์นั้นเป็นแต่ชั่วขณะหนึ่ง และความโปรดปรานของพระองค์นั้นตลอดชีวิต การร้องให้อาจจะอ้อยอิ่งอยู่สักคืนหนึ่ง แต่ความชื่นบานจะมาเวลาเช้า
6. ข้าพระองค์พูดในความเจริญรุ่งเรืองของข้าพระองค์ว่า ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหวเลย
7. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ โดยความโปรดปรานของพระองค์ พระองค์ทรงสถาปนาข้าพระองค์ไว้อย่างภูเขาเข้มแข็ง พอพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ ข้าพระองค์ก็ล้มบากใจ
8. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ และข้าพระองค์ได้วิงวอนพระเยโฮวาห์ว่า
9. จะได้กำไรอะไรจากโลหิตของข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์ลงไปยังปากแดนผู้ตาย ผงคลีจะสรรเสริญพระองค์หรือ มันจะบอกเล่าเรื่องความจริงของพระองค์หรือ
10. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับและทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเป็นผู้อุปถัมภ์ของข้าพระองค์
11. สำหรับข้าพระองค์ พระองค์ทรงเปลี่ยนการไว้ทุกข์เป็นการเต้นรำ พระองค์ทรงแก้เสื้อผ้ากระสอบของข้าพระองค์ออก และทรงคาดเอวข้าพระองค์ด้วยความยินดี
12. เพื่อจิตวิญญาณของข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์และไม่นิ่งเงียบ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะถวายโมทนาแต่พระองค์เป็นนิตย์

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้อายเลย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นในความชอบธรรมของพระองค์
2. ขอทรงเจี่ยพระกรรมให้แก่ข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดอย่างรวดเร็วเถิด ขอพระองค์ทรงเป็นศิลาเข้มแข็งของข้าพระองค์ เป็นป้อมปราการเข้มแข็งที่จะช่วยข้าพระองค์ให้รอด
3. พระเจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นศิลาและเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์ ขอทรงพาและนำข้าพระองค์ด้วยเห็นแก่พระนามของพระองค์
4. ขอทรงปลดข้าพระองค์ออกจากข่ายที่พวกเขาวางอย่างลับๆ เพื่อดักข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นกำลังของข้าพระองค์
5. ข้าพระองค์มอบจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งความจริง พระองค์ทรงไถ่ข้าพระองค์แล้ว
6. ข้าพระองค์เกลียดบรรดาผู้ที่นับถือพระเทียมเท็จ แต่ข้าพระองค์วางใจในพระเยโฮวาห์
7. ข้าพระองค์จะเปรมปรีดิ์และยินดีในความเมตตาของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงทอดพระเนตรความทุกข์ใจของข้าพระองค์ พระองค์ทรงทราบเรื่องความทุกข์ยากแห่งจิตวิญญาณของข้าพระองค์
8. และมีได้ทรงมอบข้าพระองค์ไว้ในมือของศัตรู พระองค์ทรงวางเท้าของข้าพระองค์ไว้ในที่กว้างขวาง
9. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์กำลังทุกข์ใจ นัยน์ตาของข้าพระองค์ก็ร่วงโรยไปเพราะความระทม ทั้งจิตวิญญาณและร่างกายของข้าพระองค์ด้วย
10. เพราะชีวิตของข้าพระองค์ก็ร่วงหรือไปด้วยความทุกข์โศก และปีเดือนของข้าพระองค์ก็หมดไปด้วยการถอนหายใจ กำลังของข้าพระองค์อ่อนลงเพราะความชั่วช้าของข้าพระองค์ และกระดูกของข้าพระองค์ก็ร่วงโรยไป
11. ข้าพระองค์เป็นที่ินทาท่ามกลางบรรดาปฏิปักษ์ของข้าพระองค์ โดยเฉพาะท่ามกลางเพื่อนบ้านของข้าพระองค์ เป็นเรื่องน่าครั่นคร้ามของผู้ที่คุ้นเคย ผู้ที่เห็นข้าพระองค์ในถนนก็หนีข้าพระองค์ไป
12. เขาลืมข้าพระองค์เสียประหนึ่งว่าเป็นคนตายแล้ว ข้าพระองค์เหมือนอย่างภาชนะที่แตก
13. พระเจ้าข้า ข้าพระองค์ได้ยินเสียงซุบซิบของคนเป็นอันมาก มีความสยดสยองอยู่ทุกด้าน ขณะเมื่อเขาร่วมกันคิดแผนการต่อสู้ข้าพระองค์ ขณะที่เขาปองร้ายชีวิตของข้าพระองค์
14. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ข้าพระองค์ทูลว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์
15. วันเวลาของข้าพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ขอพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นมือศัตรูและผู้ข่มเหงของข้าพระองค์
16. ขอพระพักตร์พระองค์ทอแสงบนผู้รับใช้ของพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดด้วยความเมตตาของพระองค์
17. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้อาย เพราะข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ ขอให้คนชั่วได้อาย ขอให้เขาเจียบเสียงไปยังแดนผู้ตาย

18. ขอให้ริมฝีปากที่มูสาเป็นใบ้ ซึ่งพูดทะลึงอวดดีต่อคนชอบธรรม ด้วยความจงหองและการดูหมิ่น
19. ความดีของพระองค์อุดมสักเท่าใดที่พระองค์ทรงสะสมไว้เพื่อบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ และทรงกระทำไว้เพื่อผู้ที่วางใจในพระองค์ ต่อหน้าบุตรทั้งหลายของมนุษย์
20. พระองค์ทรงซ่อนเอาไว้ในความลึกลับแห่งพระพักตร์พระองค์ให้พ้นจากการปองร้ายของมนุษย์ พระองค์ทรงยึดเอาไว้อย่างลึกลับในที่กำบังของพระองค์ให้พ้นจากลิ้นที่ทะเลาะวิวาท
21. สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงสำแดงความเมตตาอย่างมหัศจรรย์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ในเมืองเข้มแข็ง
22. ด้วยข้าพระองค์กล่าวอย่างรีบร้อนว่า ข้าพระองค์ถูกตัดขาดไปพ้นสายพระเนตรของพระองค์แล้ว แต่พระองค์ยังทรงได้ยินเสียงแห่งคำวิงวอนของข้าพระองค์ เมื่อข้าพระองค์ร้องทูลขอต่อพระองค์
23. ท่านบรรดาวิสุทธิชนทั้งสิ้นของพระองค์เอ๋ย จงรักพระเยโฮวาห์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงพิทักษ์รักษาคนสัตย์ซื่อไว้ แต่ทรงสนองผู้กระทำอหังการอย่างเต็มขนาด
24. จงเข้มแข็ง และพระองค์จะให้ใจของท่านกล้าหาญเถิด ท่านทั้งปวงผู้หวังใจในพระเยโฮวาห์

1. บุคคลผู้ซึ่งได้รับอภัยการละเมิดแล้วก็เป็นสุข คือผู้ทรงกลบเกลื่อนบาปให้พ้น
2. บุคคลซึ่งพระเยโฮวาห์มิได้ทรงถือโทษความชั่วช้าก็เป็นสุข คือผู้ที่ไม่มีการหลอกลวงในใจของเขา
3. เมื่อข้าพระองค์นั่งเจียบ ร่างกายของข้าพระองค์ก็ร่วงโรยไปโดยการคร่ำครวญวันยังค่ำของข้าพระองค์
4. พระหัตถ์ของพระองค์หนักอยู่บนข้าพระองค์ทั้งวันทั้งคืน กำลังของข้าพระองค์ก็เหี่ยวแห้งไปอย่างความร้อนในหน้าแล้ง เซลาห์
5. ข้าพระองค์สารภาพบาปของข้าพระองค์ต่อพระองค์ และข้าพระองค์มิได้ซ่อนความชั่วช้าของข้าพระองค์ไว้ ข้าพระองค์ทูลว่า ข้าพระองค์จะสารภาพการละเมิดของข้าพระองค์ต่อพระเยโฮวาห์ แล้วพระองค์ทรงยกโทษความชั่วช้าแห่งความบาปของข้าพระองค์ เซลาห์
6. เพราะฉะนั้นทุกคนที่ตามทางของพระเจ้าจะอธิษฐานต่อพระองค์ในเวลาที่จะพบพระองค์ได้ ในเวลาน้ำท่วมมาก น้ำจะไม่มาถึงคนนั้น
7. พระองค์ทรงเป็นที่ซ่อนของข้าพระองค์ พระองค์ทรงสงวนข้าพระองค์ไว้จากความยากลำบาก พระองค์ทรงล้อมข้าพระองค์ไว้ด้วยเพลงฉลองการช่วยให้พ้น เซลาห์
8. เราจะแนะนำและสอนเจ้าถึงทางที่เจ้าควรจะไป เราจะให้คำปรึกษาแก่เจ้าด้วยจับตาเจ้าอยู่
9. อย่าเป็นเหมือนม้าหรือล่อที่ปราศจากความเข้าใจ ซึ่งต้องติดสายฝ่าปากและบังเหียน มิฉะนั้นมันก็มาถึงเจ้า
10. อ้นความทุกข์ของคนชั่วนั้นมีมาก แต่ความเมตตาจะล้อมบุคคลที่วางใจในพระเยโฮวาห์
11. ข้าแต่คนชอบธรรม จงยินดีในพระเยโฮวาห์ และเปรมปรีดี บรรดาท่านผู้มีใจเที่ยงตรงจงโห่ร้องเถิด

1. ข้าแต่ท่านผู้ชอบธรรม จงเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์ การสรรเสริญนั้นควรแก่คนเที่ยงธรรม
2. จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ด้วยพิณเขาคู่ จงถวายสดุดีแด่พระองค์ด้วยพิณใหญ่และพิณสิบสาย
3. จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระองค์ จงดีดสายอย่างแคล่วคล่องพร้อมกับโห่ร้อง
4. เพราะพระวณะของพระเยโฮวาห์เที่ยงธรรม และบรรดาพระราชกิจของพระองค์ก็สำเร็จด้วยความจริง
5. พระองค์ทรงรักความชอบธรรมและความยุติธรรม แผ่นดินโลกเต็มด้วยความดีของพระเยโฮวาห์
6. โดยพระวณะของพระเยโฮวาห์ฟ้าสวรรค์ก็ถูกสร้างขึ้นมากับบริวารทั้งปวงก็ด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์
7. พระองค์ทรงรวบรวมน้ำทะเลเหมือนอย่างท่าหนบ และทรงเก็บที่ลึกลงไปในคลัง
8. ให้แผ่นดินโลกทั้งสิ้นยำเกรงพระเยโฮวาห์ ให้บรรดาชาวพิภพทั้งปวงยืนตะลึงพรึงเพริดต่อพระองค์
9. เพราะพระองค์ตรัส มันก็เกิดขึ้นมา พระองค์ทรงบัญชา มันก็ออกมา
10. พระเยโฮวาห์ทรงให้การศึกษาของชาติต่างๆเปล่าประโยชน์ พระองค์ทรงให้แผนงานของชนชาติทั้งหลายไร้ผล
11. คำปรึกษาของพระเยโฮวาห์ตั้งมั่นคงเป็นนิรันดร์ พระดำริในพระทัยของพระองค์อยู่ทุกชั่วอายุ
12. ประชาชาติที่พระเจ้าของเขาคือพระเยโฮวาห์ก็เป็นสุข คือชนชาติซึ่งพระองค์ทรงเลือกสรรไว้เป็นมรดกของพระองค์
13. พระเยโฮวาห์ทอดพระเนตรจากฟ้าสวรรค์ พระองค์ทอดพระเนตรบุตรทั้งหลายของมนุษย์
14. จากที่ซึ่งพระองค์ประทับพระองค์ทอดพระเนตรเหนือชาวแผ่นดินโลกทั้งสิ้น
15. คือพระองค์ผู้ทรงประดิษฐ์จิตใจของเขาทั้งหลายทุกคน และทรงพิจารณากิจการของเขาทั้งหลายทั้งสิ้น
16. กองทัพใหญ่หาช่วยให้กษัตริย์องค์หนึ่งองค์ใดรอดพ้นไปไม่ กำลังอันมากมายก็ไม่ช่วยนักรบให้พ้นได้
17. ม้าศึกจะเป็นที่หวังความปลอดภัยก็หาไม่ กำลังมหาศาลของมันก็ช่วยให้รอดไม่ได้
18. ดูเถิด พระเนตรของพระเยโฮวาห์อยู่เหนือผู้ที่ยำเกรงพระองค์ เหนือผู้ที่หวังในความเมตตาของพระองค์
19. เพื่อพระองค์จะทรงช่วยจิตวิญญาณของเขาให้พ้นจากมัจจุราช และให้เขาดำรงชีวิตอยู่ได้ในเวลาภัณฑารอาหาร
20. จิตวิญญาณของเราทั้งหลายรอคอยพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์และเป็นโล่ของเรา
21. เออ จิตใจของเราทั้งหลายยินดีในพระองค์ เพราะเราวางใจในพระนามบริสุทธิ์ของพระองค์
22. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอความเมตตาของพระองค์จงอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายตามที่ข้าพระองค์หวังใจในพระองค์

1. ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ตลอดไป คำสรรเสริญพระองค์อยู่ที่ปากข้าพเจ้าเรื่อยไป
2. จิตใจของข้าพเจ้าจะอ้อวตในพระเยโฮวาห์ คนที่เส็งี่ยมเจียมตัวจะฟังและยินดี
3. เชิญยอพระเกียรติพระเยโฮวาห์พร้อมกับข้าพเจ้า ให้เราสรรเสริญพระนามของพระองค์ด้วยกัน
4. ข้าพเจ้าได้แสวงพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงฟังข้าพเจ้า และทรงช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากความกลัวทั้งสิ้นของข้าพเจ้า
5. เขาทั้งหลายฟังดูพระองค์ และเบิกบาน หน้าตาของเขาจึงไม่ต้องอาย
6. คนจนคนนี้ร้องทูล และพระเยโฮวาห์ทรงสดับ และทรงช่วยเขาให้พ้นจากความยากลำบากทั้งสิ้นของเขา
7. ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ได้ตั้งค่ายล้อมบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ และช่วยเขาทั้งหลายให้รอด
8. ขอเชิญชิมดูแล้วจะเห็นว่าพระเยโฮวาห์ประเสริฐ คนที่วางใจในพระองค์ก็เป็นสุข
9. ท่านวิสุทธิชนทั้งหลายของพระองค์ จงยำเกรงพระเยโฮวาห์ เพราะผู้ที่ยำเกรงพระองค์ไม่ขาดแคลน
10. เหล่าสิงโตหนุ่มยังขาดแคลนและหิวโหย แต่บรรดาผู้ที่แสวงพระเยโฮวาห์จะไม่ขาดของดีใดๆ
11. บุตรทั้งหลายเอ๋ย มาเถิด มาฟังเรา เราจะสอนเจ้าถึงความเกรงกลัวพระเยโฮวาห์
12. มนุษย์คนใดผู้ปรารถนาชีวิตและรักวันคืนทั้งหลาย เพื่อเขาจะได้เห็นของดี
13. จงระวังลึนของเจ้าจากความชั่ว และอย่าให้ริมฝีปากพูดเป็นอุบายล่อลวง
14. จงหนีความชั่ว และกระทำความดี แสวงหาความสงบสุขและดำเนินตามนั้น
15. พระเนตรของพระเยโฮวาห์เห็นคนชอบธรรม และพระกรรมของพระองค์สดับคำอ้อนวอนของเขา
16. พระพักตร์ของพระเยโฮวาห์ตั้งต่อผู้กับคนทั้งหลายที่ทำความชั่ว เพื่อจะตัดการระลึกถึงเขาเสียจากแผ่นดินโลก
17. เมื่อคนชอบธรรมร้องทูลขอ พระเยโฮวาห์ทรงสดับและทรงช่วยเขาให้พ้นจากความยากลำบากทั้งสิ้นของเขา
18. พระเยโฮวาห์ทรงอยู่ใกล้ผู้ที่จิตใจฟกช้ำและทรงช่วยผู้ที่จิตใจสำนึกผิดให้รอด
19. คนชอบธรรมนั้นถูกข่มใจหลายอย่าง แต่พระเยโฮวาห์ทรงช่วยเขาออกมาให้พ้นหมด
20. พระองค์ทรงรักษากระดูกเขาไว้ทั้งหมด ไม่หักสากซี่เดียว
21. ความชั่วจะสังหารคนชั่ว และคนทั้งหลายที่เกลียดชังคนชอบธรรมจะสาบสูญไป
22. พระเยโฮวาห์ทรงไถ่ชีวิตผู้รับใช้ของพระองค์ และไม่มีผู้ใดที่วางใจในพระองค์แล้วจะต้องสาบสูญไป

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงผจญผู้ที่ผจญข้าพระองค์ ขอทรงสู้รบผู้ที่รบกับข้าพระองค์
2. ขอทรงถือโล่และดั่ง และทรงลุกขึ้นช่วยข้าพระองค์
3. ขอทรงเตรียมหอกและขวานศึกสู้ผู้ข่มเหงข้าพระองค์ ขอตรัสกับจิตใจของข้าพระองค์ว่า เราเป็นผู้ช่วยให้รอดของเจ้า
4. ผู้ที่แสวงชีวิตของข้าพระองค์นั้น ขอให้เขาได้ตายและอภัย ผู้ที่ประดิษฐ์ความชั่วต่อข้าพระองค์นั้น ขอทรงให้เขากลับไปและอดสู
5. ขอให้เขาเป็นเหมือนแกลบต่อหน้าลม และขอให้ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ขับไล่ตามเขาไป
6. ขอให้ทางของเขามืดและลื่น และขอให้ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ข่มเหงพวกเขา
7. เพราะเขาเอาขายนัดกับข้าพระองค์ไว้อย่างไม่มีเหตุ เขาขุดหลุมพรางเอาชีวิตข้าพระองค์อย่างไม่มีเรื่อง
8. ขอให้ความพินาศมาถึงเขาอย่างไม่รู้ตัว และขอให้ขายนี่ที่เขาซ่อนไว้นั้นติดเขาเองและให้เขาติดขายนี่พินาศเอง
9. แล้วจิตวิญญาณของข้าพระองค์จะเปรมปรีดิ์ในพระเยโฮวาห์ ลิงโลดอยู่ในการช่วยให้รอดของพระองค์
10. กระดุกทั้งสี่ของข้าพระองค์จะกล่าวว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ มีผู้ใดเหมือนพระองค์ พระองค์ผู้ทรงช่วยคนยากจนให้พ้นจากผู้ข่มเหงก้ำกึ่งของเขา คนยากจนและคนขัดสนจากผู้ปล้นเขา
11. มีพยานเท็จลุกขึ้น เขาฟ้องสิ่งที่ข้าพระองค์ไม่ทราบ
12. เขาสนองข้าพระองค์โดยทำชั่วตอบความดี จิตใจของข้าพระองค์ก็ตรมตรอม
13. ส่วนข้าพระองค์ เมื่อเขาป่วยข้าพระองค์สวมผ้ากระสอบ ข้าพระองค์ข่มใจตนเองด้วยการอดอาหาร ข้าพระองค์ชบหน้าลงที่อกอิฐฐาน
14. ข้าพระองค์ประพฤติอย่างที่เขาเป็นเพื่อนหรือพี่น้องของข้าพระองค์ ข้าพระองค์คอดกและร้องไห้คร่ำครวญเหมือนคนไร้ทุกข์ให้มารดา
15. แต่พอข้าพระองค์สะดุด เขาก็ข่มขู่ฉันอย่างชอบใจ นักเลงหัวไม้รวบรวมกันมาสู้กับข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยังไม่รู้ แต่พวกเขาได้ด่าว่าข้าพระองค์อย่างไม่หยุดยั้ง
16. เขาเยาะเย้ยอย่างคนหน้าซื่อใจคดในการเลี้ยงต่างๆ ขบเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่ข้าพระองค์
17. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะนิ่งทอดพระเนตรอีกนานเท่าใด ขอทรงช่วยจิตวิญญาณข้าพระองค์ให้พ้นจากการร้ายกาจของเขา ช่วยชีวิตข้าพระองค์จากหมู่มูสิโต
18. แล้วข้าพระองค์จะโมทนาพระคุณพระองค์ในที่ชุมนุมใหญ่ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางคนเป็นอันมาก
19. ขออย่าให้คู่อริอย่างไร้เหตุผลนั้นมีความเปรมปรีดิ์เหนือข้าพระองค์ และอย่าให้บรรดาผู้ที่เกลียดชังข้าพระองค์อย่างไม่มีเหตุได้หิวตาให้กัน
20. เพราะเขาไม่พูดอย่างสันติ แต่เขาคิดถ้อยคำลอกลวงต่อบรรดาผู้ที่สงบเงียบในแผ่นดิน
21. เขาอำปากกว้างใส่ข้าพระองค์ เขากล่าวว่า อ้าฮา อ้าฮา เราเห็นกับตาแล้ว

22. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทอดพระเนตรแล้ว ขออย่าทรงนิ่งเสีย ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขออย่าทรงสถิตไกลจากข้าพระองค์
23. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงร้อนพระทัย ตื่นขึ้นเพื่อเห็นแก่สิทธิของข้าพระองค์ เพื่อเห็นแก่เรื่องของข้าพระองค์เถิด
24. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงให้ความยุติธรรมแก่ข้าพระองค์ตามความชอบธรรมของพระองค์ และขออย่าให้เขาเปรมปรีดิ์เหนือข้าพระองค์
25. อย่าให้เขาทั้งหลายรำพึงในใจว่า เอ้อเฮอ เราได้ตามใจปรารถนาของเรา อย่าให้เขากล่าวได้ว่า เราได้กลืนเขาเสียแล้ว
26. ขอให้เขาได้อายและได้ความยุ่งยากด้วยกัน คือเขาผู้เปรมปรีดิ์เพราะความลำเค็ญของข้าพระองค์ ให้เขาได้ห่มความอายและความอับยศ คือผู้ที่เขาวดตัวสู้ข้าพระองค์
27. ขอให้บรรดาผู้ที่เห็นชอบในเหตุอันชอบธรรมของข้าพระองค์โห่ร้องและยินดี และกล่าวอยู่เสมอว่า ขอให้พระเยโฮวาห์นั้นใหญ่ยิ่ง พระองค์ผู้ทรงปิตินดีในความเจริญของผู้รับใช้ของพระองค์
28. แล้วลิ้นของข้าพระองค์จะบอกเล่าถึงความชอบธรรมของพระองค์ และจะสรรเสริญพระองค์วันยังค่ำ

1. การละเมิดของคนชั่วล้วงลึกเข้าไปในใจของข้าพเจ้าว่า ในแววตาของเขาไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้า
2. เพราะเขาป้อยอตตนเองในสายตาของตนจนได้พบว่าความชั่วช้าของเขาเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ
3. ถ้อยคำจากปากของเขาก็ชั่วช้าและหลอกลวง เขาหยุดที่จะประพฤติอย่างฉลาดและกระทำความดี
4. เขาป้องกันความชั่วร้ายเมื่อเขาอยู่บนที่นอนของเขา เขาวางตัวในทางที่ไม่ดี เขามีได้เกลียดชังความชั่ว
5. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความเมตตาของพระองค์อยู่ในฟ้าสวรรค์ ความสัตย์ซื่อของพระองค์ไปถึงเมฆ
6. ความชอบธรรมของพระองค์เหมือนภูเขาใหญ่ทั้งหลาย คำตัดสินของพระองค์เหมือนที่ลึกยิ่ง ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงช่วยมนุษย์และสัตว์ให้รอด
7. ข้าแต่พระเจ้า ความเมตตาของพระองค์ประเสริฐสักเท่าใด บุตรทั้งหลายของมนุษย์เข้าลี้ภัยอยู่ใต้ร่มปีกของพระองค์
8. เขาค้ำจุนด้วยความอุดมสมบูรณ์แห่งพระนิเวศของพระองค์ และพระองค์จะประทานให้เขาดื่มจากแม่น้ำแห่งความสุขเกษมของพระองค์
9. เพราะธารน้ำพุแห่งชีวิตอยู่กับพระองค์ เราจะเห็นความสว่างโดยสว่างของพระองค์
10. ขอประทานความเมตตาของพระองค์ต่อไปแก่ผู้ที่ยึดพระวจนะ และความชอบธรรมของพระองค์แก่คนใจเที่ยงธรรม
11. ขอย่ำให้เท้าของคนจองหองมาเหนือข้าพระองค์ หรือให้มือของคนชั่วขับไล่ข้าพระองค์ไปเสีย
12. แล้วคนกระทำความชั่วช้าก็ล้มอยู่ที่นั่น เขาถูกผลักลง ลุกขึ้นอีกไม่ได้

1. อย่าให้เจ้าเดือดร้อนเพราะเหตุคนที่กระทำชั่ว อย่าอิจฉาคนที่กระทำความชั่วช้า
2. เพราะไม่ช้าเขาจะเหี่ยวไปเหมือนหญ้า และแห้งไปเหมือนพืชสด
3. จงวางใจในพระเยโฮวาห์ และกระทำความดี ท่านจึงจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินและจะได้รับการเลี้ยงดูอย่างแท้จริง
4. จงปีติยินดีในพระเยโฮวาห์และพระองค์จะประทานตามใจปรารถนาของท่าน
5. จงมอบทางของท่านไว้กับพระเยโฮวาห์ วางใจในพระองค์ และพระองค์จะทรงกระทำให้สำเร็จ
6. พระองค์จะทรงให้ความชอบธรรมของท่านกระจ่างอย่างความสว่าง และให้ความยุติธรรมของท่านแจ่มอย่างเที่ยงวัน
7. จงสงบอยู่ต่อพระเยโฮวาห์ และเพียรรอคอยพระองค์อยู่ อย่าให้ใจของท่านเดือดร้อนเพราะเหตุผู้ที่เจริญตามทางของเขา หรือเพราะเหตุผู้ที่กระทำตามอุบายชั่ว
8. จงระงับความโกรธ และทิ้งความพิโรธ อย่าให้ใจเดือดร้อนของท่านนำท่านไปกระทำชั่ว
9. เพราะคนที่กระทำชั่วจะถูกตัดออกไป แต่คนเหล่านั้นที่รอคอยพระเยโฮวาห์จะได้แผ่นดินโลกเป็นมรดก
10. ยิ่งอีกหน่อยหนึ่งคนชั่วจะไม่มีอีก แม้จะมองดูที่ที่ของเขาให้ดี เขาก็ไม่ได้อยู่ที่นั่น
11. แต่คนใจอ่อนสุภาพจะได้แผ่นดินตกไปเป็นมรดก และตัวเขาจะปีติยินดีในสันติภาพอุดมสมบูรณ์
12. คนชั่วปองร้ายคนชอบธรรม และขบเขี้ยวเคี้ยวฟันใส่เขา
13. แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงพระสรวลต่อคนชั่ว เพราะพระองค์ทอดพระเนตรเห็นวันเวลาของเขากำลังมา
14. คนชั่วชักดาบและโก่งคันธนู เพื่อเอาคนจนและคนขัดสนลง เพื่อสังหารคนที่เดินอย่างเที่ยงธรรม
15. ดาบของเขาจะเข้าไปในใจของเขาเอง และคันธนูของเขาจะหัก
16. เล็กๆน้อยๆที่คนชอบธรรมมีก็ดีกว่าความอุดมสมบูรณ์ของคนชั่วเป็นอันมาก
17. เพราะแขนของคนชั่วจะหัก แต่พระเยโฮวาห์ทรงเชิดชูคนชอบธรรม
18. พระเยโฮวาห์ทรงทราบวันเวลาของคนไร้ดำหนิ และมรดกของเขาจะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์
19. เขาจะไม่ได้อายในยามชั่วร้าย ในวันกัณดารเขาจะอึ้งใจ
20. แต่คนชั่วจะพินาศ ศัตรูของพระเยโฮวาห์จะเหมือนสง่าของลูกแกะ เขาจะอันตรธานไป อันตรธานไปเหมือนควัน
21. คนชั่วขอยืมและไม่จ่ายคืน แต่คนชอบธรรมนั้นแสดงความเมตตาและแจกจ่าย
22. เพราะคนเช่นนั้นที่พระองค์ทรงอำนาจพระพรจะได้แผ่นดินโลกเป็นมรดก แต่คนทั้งหลายที่ถูกพระองค์สาปจะต้องถูกตัดออกไปเสีย
23. พระเยโฮวาห์ทรงนำย่างเท้าของคนดี และพระองค์ทรงพอพระทัยในทางของเขา
24. แม้เขาล้ม เขาจะไม่ถูกเหวี่ยงลงเหยียดยาว เพราะว่าพระหัตถ์พระเยโฮวาห์พยุงเขาไว้
25. ข้าพเจ้าเคยหนุ่ม และเดี๋ยวนี้แก่แล้ว แต่ข้าพเจ้ายังไม่เคยเห็นคนชอบธรรมถูกทอดทิ้ง หรือเชือกสายของเขาขาด
26. เขาแสดงความเมตตาและให้ยืมเสมอ และเชือกสายของเขาก็ได้รับพระพร

27. จงพรากเสียจากการชั่ว และกระทำความดี และท่านจะดำรงอยู่เป็นนิตย์
28. เพราะพระเยโฮวาห์ทรงรักการพิพากษา พระองค์จะไม่ทอดทิ้งวิสุทธิชนของพระองค์ จะทรงสงวนคนเหล่านั้นไว้เป็นนิตย์ แต่เชื้อสายของคนชั่วจะถูกตัดออกไปเสีย
29. คนชอบธรรมจะได้แผ่นดินตกไปเป็นมรดก และอาศัยอยู่บนนั้นเป็นนิตย์
30. ปากของคนชอบธรรมเปล่งสติปัญญา และลิ้นของเขาพูดความยุติธรรม
31. พระราชบัญญัติของพระเจ้าอยู่ในจิตใจของเขา และอย่างทำของเขาจะไม่พลาด
32. คนชั่วเฝ้าดูคนชอบธรรมและแสงที่จะสังหารเขาเสีย
33. พระเยโฮวาห์จะไม่ทรงทิ้งเขาไว้ในมือของเขา หรือให้เขาถูกปรับโทษเมื่อเขาขึ้นศาล
34. จงรอคอยพระเยโฮวาห์ และรักษาทางของพระองค์ไว้ และพระองค์จะยกย่องท่านให้ได้แผ่นดินโลกเป็นมรดก ท่านจะได้เห็นเมื่อคนชั่วถูกตัดออกไปเสีย
35. ข้าพเจ้าเห็นคนชั่วมีอำนาจมากยิ่งขึ้น และสูงเด่นอย่างต้นเขี้ยวสดที่อยู่ในท้องถื่นของมัน
36. เขาได้ผ่านไป และดูเถิด ไม่มีเขาเสียแล้ว ถึงข้าพเจ้าจะแสวงหาเขา ก็ไม่พบเขา
37. จงหมายคนไร้ตำหนิไว้ และมองดูคนที่เที่ยงธรรม เพราะอนาคตของคนนั้นคือสันติภาพ
38. แต่ผู้ละเมิดจะถูกทำลายเสียด้วยกัน จุดหมายปลายทางของคนชั่วจะถูกตัดออกไปเสีย
39. ความรอดของคนชอบธรรมมาจากพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นกำลังของเขาในเวลายากลำบาก
40. พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเขาและทรงช่วยเขาให้พ้น พระองค์จะทรงช่วยเขาให้พ้นจากคนชั่วและทรงช่วยเขาให้รอด เพราะเขาทั้งหลายวางใจในพระองค์

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงชนาบข้าพระองค์ด้วยความกริ้วของพระองค์ หรือตีสอนข้าพระองค์ด้วยพระพิโรธของพระองค์
2. เพราะลูกธนูของพระองค์จมเข้าไปในข้าพระองค์ และพระหัตถ์ของพระองค์ลงมาเหนือข้าพระองค์
3. เพราะพระพิโรธของพระองค์จึงไม่มีความปกติในเนื้อหนังของข้าพระองค์ เพราะบาปของข้าพระองค์จึงไม่มีอนามัยในกระดูกของข้าพระองค์
4. เพราะความชั่วช้าของข้าพระองค์ท่วมศีรษะ มันทักเหมือนภาวะซึ่งหนักเหลือกำลังข้าพระองค์
5. เพราะความโง่เขลาของข้าพระองค์บาดแผลของข้าพระองค์จึงเหม็นและเปื่อยเน่า
6. ข้าพระองค์หนักใจ ข้าพระองค์กึ่งอลงมาก ข้าพระองค์เดินเป็นทุกข์ไปวันยังค่ำ
7. เพราะบั้นเอวของข้าพระองค์เต็มไปด้วยโรคที่น่ารังเกียจ และไม่มีความปกติในเนื้อหนังของข้าพระองค์
8. ข้าพระองค์ร่วงโรยและฟกช้ำทีเดียว ข้าพระองค์ครวญครางเพราะใจข้าพระองค์ไม่สงบ
9. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความปรารถนาทั้งสี่ของข้าพระองค์ก็แจ่มอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ การถอนหายใจของข้าพระองค์ก็ไม่พ้นที่พระองค์ทรงทราบ
10. หัวใจของข้าพระองค์เต้น และกำลังของข้าพระองค์หมดไป และความสว่างของนัยน์ตาของข้าพระองค์ก็สูญหายไปจากข้าพระองค์เสียแล้วด้วย
11. มิตรและเพื่อนของข้าพระองค์ยืนเด่นอยู่ห่างจากภัยพิบัติของข้าพระองค์ และญาติของข้าพระองค์ยืนห่างออกไปไกลโพ้น
12. และบรรดาผู้ที่แสวงชีวิตของข้าพระองค์ได้วางบ่วงไว้ บรรดาผู้ที่คิดทำร้ายข้าพระองค์พูดเป็นอุบาย และรำพึงถึงการทรยศอยู่วันยังค่ำ
13. แต่ข้าพระองค์เหมือนคนหูหนวก ข้าพระองค์ไม่ได้ยิน ข้าพระองค์เหมือนคนใบ้ผู้ไม่อ้าปากของเขา
14. พะยะคะ ข้าพระองค์เหมือนคนที่ไม่ได้ยิน ซึ่งในปากของเขาไม่มีการตัดพ้อ
15. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่ข้าพระองค์หวังใจในพระองค์ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์คือพระองค์ ผู้ที่จะทรงฟังข้าพระองค์
16. เพราะข้าพระองค์ทูลว่า ขอโปรดฟังข้าพระองค์เถิด มิฉะนั้นพวกเขาจะเปรมปรีดีเพราะข้าพระองค์ คือผู้ที่โอดวอดต่อข้าพระองค์เมื่อเท่าข้าพระองค์พลาดไป
17. เพราะข้าพระองค์จะล้มแล้ว และความเศร้าโศกอยู่ต่อหน้าข้าพระองค์เสมอ
18. ข้าพระองค์จะสารภาพความชั่วช้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเป็นทุกข์เพราะบาปของข้าพระองค์
19. บรรดาผู้ที่เป็นคู่อริของข้าพระองค์ก็ว่องไวและแข็งแรง และคนที่เกลียดข้าพระองค์โดยไร้เหตุทวีมากขึ้น
20. บรรดาผู้ที่กระทำชั่วแก่ข้าพระองค์ตอบแทนความดี เป็นปฏิปักษ์ของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ติดตามความดี
21. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขออย่าสถิตไกลจากข้าพระองค์

ค์

22. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความรอดของข้าพระองค์ ขอทรงรีบมาช่วยข้าพระองค์เถิด

1. ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะระแวงระวังทางของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะไม่ทำบาปด้วยลิ้นของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะใส่บังเหียนปากของข้าพเจ้า トラบเท่าที่คนชั่วอยู่ต่อหน้าข้าพเจ้า
2. ข้าพเจ้าก็เป็นใบ้เงียบไป ข้าพเจ้านิ่งเงียบแม้แต่จากสิ่งที่ดี ความทุกข์ใจของข้าพเจ้ารุนแรงขึ้น
3. จิตใจข้าพเจ้าร้อนอยู่ภายในข้าพเจ้า ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังรำพึงอยู่นั้นไฟก็ลุก ข้าพเจ้าจึงพูดด้วยลิ้นของข้าพเจ้าว่า
4. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอให้ข้าพระองค์ทราบถึงบั้นปลายของข้าพระองค์ และวันเวลาของข้าพระองค์จะนานสักเท่าใด เพื่อข้าพระองค์จะทราบชีวิตของพระองค์ไม่เที่ยงอย่างไร
5. ดูก่อน พระองค์ทรงกระทำให้วันเวลาของข้าพระองค์ยาวสองสามฝ่ามือเท่านั้น ชีวิตของข้าพระองค์ไม่เท่าไรเลยเฉพาะพระพักตร์พระองค์ มนุษย์ทุกคนดำรงอยู่อย่างไร้สาระแน่ทีเดียว เซลาห์
6. มนุษย์ไปๆมาๆอย่างเงาแน่ทีเดียว เขาทั้งหลายอยู่อยู่เปล่าๆแน่ทีเดียว มนุษย์โกยกองไว้ และไม่ทราบว่าใครจะเก็บไป
7. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้ข้าพระองค์จะรอคอยอะไร ความหวังของข้าพระองค์อยู่ในพระองค์
8. ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากการละเมิดทั้งสิ้นของข้าพระองค์ ปล่อยให้ข้าพระองค์เป็นที่นิมิตของคนโง่
9. ข้าพระองค์เป็นใบ้ ข้าพระองค์ไม่อ้าปาก เป็นพระองค์เองที่ทรงกระทำเช่นนั้น
10. ขอทรงถอนโทษจากข้าพระองค์เสียเถิด ข้าพระองค์ร่วโรยไปด้วยการทุบตีจากพระหัตถ์ของพระองค์
11. เมื่อพระองค์ทรงติสอนมนุษย์ด้วยการขบเพาะเรื่องความชั่วช้า พระองค์ทรงเผาผลาญความสวยงามของเขาเสียอย่างตัวมอด มนุษย์ทุกคนก็ไร้สาระแน่ทีเดียว เซลาห์
12. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณแก่การร้องทูลของข้าพระองค์ ขออย่าทรงเฉยเมยต่อหน้าตาของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์เป็นแต่แขกที่ผ่านไปของพระองค์ เป็นคนที่อาศัยอยู่อย่างบรรพบุรุษทั้งหลายของข้าพระองค์
13. ขอทรงเมินพระพักตร์จากข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเบิกบานขึ้น ก่อนที่ข้าพระองค์จะจากไปและไม่มีอยู่อีก

1. ข้าพเจ้าได้เพียรรอคอยพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเอนพระองค์ลงสดับคำร้องทูลของข้าพเจ้า
2. พระองค์ทรงจุดข้าพเจ้าขึ้นมาจากหลุมอันน่าสลด ออกมาจากเลนตม แล้ววางเท้าของข้าพเจ้าลงบนศิลา
กระทำใ้ย่างเท้าของข้าพเจ้ามั่นคง
3. พระองค์ทรงบรรจเพลงใหม่ในปากข้าพเจ้า เป็นบทเพลงสรรเสริญพระเจ้าของเรา คนเป็นอันมากจะเห็นและเกรง
กลัวและวางใจในพระเยโฮวาห์
4. คนใดที่วางใจในพระเยโฮวาห์ก็เป็นสุข ผู้มิได้หันไปหาคนจ้องทองหรือไปหาบรรดาผู้ที่หลงเงินไปตามความเท็จ
5. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ได้ทรงทิวพระราชกิจอันมหัศจรรย์ของพระองค์ และพระดำริ
ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ ไม่มีผู้ใดรายงานพระราชกิจทั้งสิ้นเหล่านั้นได้ ถ้าข้าพระองค์จะประกาศและบอกกล่าว
แล้ว ก็มีมากมายเหลือที่จะนับ
6. เครื่องสัตว์บูชาและเครื่องบูชาพระองค์ไม่ทรงประสงค์ พระองค์ทรงเบิกหูของข้าพระองค์ เครื่องเผาบูชาและ
เครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์มิได้ทรงเรียกร้อง
7. แล้วข้าพระองค์ทูลว่า ดูกิจ ข้าพระองค์มาแล้ว พระเจ้าข้า ในหนังสือม้วนก็มีเขียนเรื่องข้าพระองค์
8. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ปิติยินดีที่กระทำตามน้ำพระทัยพระองค์ พระราชบัญญัติของพระองค์อยู่ใน
จิตใจของข้าพระองค์
9. ข้าพระองค์ได้ประกาศเรื่องความชอบธรรมในชุมนุมชนใหญ่ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ดูกิจ ตามที่พระองค์ทรงทราบ
แล้ว ข้าพระองค์มิได้ยับยั้งริมฝีปากของข้าพระองค์ไว้เลย
10. ข้าพระองค์มิได้งำความชอบธรรมของพระองค์ไว้แต่ในจิตใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้พูดถึงความสัตย์ซื่อ
และความรอดของพระองค์ ข้าพระองค์มิได้ปิดบังความเมตตาและความจริงของพระองค์ไว้จากชุมนุมชนใหญ่โตนั้น
11. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์อย่าทรงยึดเหนี่ยวพระกรุณาคุณของพระองค์จากข้าพระองค์ ขอให้ความเมตตา
และความจริงของพระองค์สงวนข้าพระองค์ไว้เป็นนิตย์
12. เพราะความชั่วได้ล้อมข้าพระองค์ไว้อย่างหนีไม่ถ้วน ความชั่วช้าของข้าพระองค์ตามทันข้าพระองค์ จนข้า
พระองค์มองอะไรไม่เห็น มันมากกว่าเส้นผมบนศีรษะข้าพระองค์ จิตใจของข้าพระองค์ก็ฝ่อไป
13. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพอพระทัยที่จะช่วยข้าพระองค์ให้พ้น ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเร่งมาสงเคราะห์ข้า
พระองค์เถิด
14. ขอให้ผู้ที่หาโอกาสทำลายชีวิตของข้าพระองค์ได้อายและเกิดความยุ่งเหยิงด้วยกัน ขอให้ผู้ปรารถนาสิ่งชั่วร้ายต่อ
ข้าพระองค์นั้นต้องหันกลับไปและได้รับความอัปยศ
15. ขอให้คนเหล่านั้นสาบสูญไปเพื่อเป็นรางวัลสำหรับความน่าละอายที่เขาได้พูดกับข้าพระองค์ว่า อ้าฮา อ้าฮา นั้น
16. ขอให้บรรดาผู้แสวงหาพระองค์เปรมปรีดีและยินดีในพระองค์ ขอให้บรรดาผู้ที่รักความรอดของพระองค์ กล่าว
เสมอว่า พระเยโฮวาห์ใหญ่ยิ่งนัก
17. ฝ่ายข้าพระองค์ยากจนและขัดสน แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเอาพระทัยใส่ข้าพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระ

องค์ ขออย่างทรงรอช้า พระองค์ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์และเป็นผู้ช่วยให้พ้นของข้าพระองค์

1. ผู้ใดเอาใจใส่คนจนก็เป็นสุข พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเขาให้พ้นในวันยากลำบาก
2. พระเยโฮวาห์จะทรงป้องกันเขาและรักษาเขาให้มีชีวิต ในแผ่นดินเขาจะได้รับพระพร พระองค์จะไม่ทรงมอบเขาไว้กับศัตรูของเขาให้ทำตามใจชอบ
3. เมื่อเขาอยู่บนที่นอนด้วยความอิดโรยพระเยโฮวาห์จะทรงทำให้เขาแข็งแรงขึ้น เมื่อเขาอยู่บนที่นอนแห่งความเจ็บไข้พระองค์จะทรงรักษาเขาให้หายหมด
4. ข้าพระองค์ทูลว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์ ขอทรงรักษาจิตวิญญาณข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์
5. ศัตรูของข้าพเจ้ากล่าวใส่ร้ายข้าพเจ้าว่า เมื่อไรเขาจะตายนะ และชื่อของเขาจะได้พินาศ
6. ถ้าคนหนึ่งคนใดมาเห็นข้าพระองค์ เขาจะพูดเรื่องไร้สาระ ขณะที่ใจของเขาเก็บเรื่องความชั่วช้า เมื่อเขาออกไป เขาก็ปาวร้องไป
7. ทุกคนที่เกลียดข้าพระองค์ เขาซุบซิบกันถึงเรื่องข้าพระองค์ เขาปองร้ายต่อข้าพระองค์
8. เขาทั้งหลายกล่าวว่า โรคร้ายเข้าไปอยู่ในตัวเขาแล้ว เขาจะไม่ลุกไปจากที่ที่เขาอนอนนั้นอีก
9. แม้ว่าเพื่อนในอกของข้าพระองค์ ผู้ซึ่งข้าพระองค์ไว้วางใจ ผู้ที่รับประทานอาหารของข้าพระองค์ได้ยกส้นเท้าต่อข้าพระองค์
10. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอแต่พระองค์ทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ขอทรงยกข้าพระองค์ขึ้น เพื่อข้าพระองค์จะสนองเขา
11. โดยข้อนี้ ข้าพระองค์ทราบว่ พระองค์ทรงพอพระทัยในข้าพระองค์ คือศัตรูของข้าพระองค์ไม่ได้ชนะข้าพระองค์
12. แต่พระองค์ทรงคำชู้ข้าพระองค์ไว้เพราะความสัตย์สุจริตของข้าพระองค์ และทรงตั้งข้าพระองค์ไว้ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์เป็นนิตย์
13. สาธุการแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลเป็นนิตย์ในอดีต และสืบไปเป็นนิตย์ เอเมนและเอเมน

1. กวางกระเสือกกระสนหาลำธารที่มีน้ำไหลฉ่ำในใจ ข้าแต่พระเจ้า จิตวิญญาณของข้าพระองค์ก็กระเสือกกระสนหาพระองค์ฉันนั้น
2. จิตวิญญาณของข้าพระองค์กระหายหาพระเจ้า หาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ เมื่อไรข้าพระองค์จะได้มาปรากฏต่อพระพักตร์พระเจ้า
3. ข้าพระองค์กินน้ำตาต่างอาหารทั้งวันคืน ขณะที่คนพูดกับข้าพระองค์วันแล้ววันเล่าว่า พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน
4. เมื่อข้าพระองค์ระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ ข้าพระองค์ก็ระบายความในใจออกมาได้ เพราะข้าพระองค์ไปกับประชาชน คือไปกับพวกเขาถึงพระนิเวศของพระเจ้า ด้วยเสียงโห่ร้องยินดีและเสียงเพลงโมทนา คือมวลชนกำลังมีเทศกาลฉลอง
5. จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย ไฉนเจ้าจึงปล่อย ไฉนเจ้าจึงกระสับกระส่ายอยู่ในข้าพเจ้า เจ้าจงหวังใจในพระเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะยังคงสรรเสริญพระองค์สำหรับความช่วยเหลือที่มาจากพระพักตร์ของพระองค์
6. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ จิตใจของข้าพระองค์ปล่อยอยู่ในข้าพระองค์ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์จึงจะระลึกถึงพระองค์ ตั้งแต่แผ่นดินแห่งแม่น้ำจอร์แดนและแห่งภูเขาเฮอริโมนตั้งแต่เนินมิซาร์
7. เมื่อเสียงน้ำแก่งตกที่ลี้กก็ถูเรียกว่าลี้ก บรรดาคลื่นและระลอกของพระองค์ท่วมข้าพระองค์แล้ว
8. กลางวันพระเยโฮวาห์จะทรงบัญชาความเมตตาของพระองค์ และกลางคืนเพลงของพระองค์จะอยู่กับข้าพเจ้า พร้อมกับคำอธิษฐานต่อพระเจ้าแห่งชีวิตของข้าพเจ้า
9. ข้าพเจ้าทูลพระเจ้าศิลาของข้าพเจ้าว่า ไฉนพระองค์ทรงลืมข้าพระองค์เสีย ไฉนข้าพระองค์จึงต้องไปอย่างเป็นทุกข์ เพราะการบีบบังคับของศัตรู
10. ปรบึกษของข้าพระองค์เยาะเย้ยข้าพระองค์ ประดุจดาบภายในบรรดากระดูกของข้าพระองค์ ในเมื่อเขากล่าวแก่ข้าพระองค์ทุกวันว่า พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน
11. จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย ไฉนเจ้าจึงปล่อย ไฉนเจ้าจึงกระสับกระส่ายอยู่ในข้าพเจ้า เจ้าจงหวังใจในพระเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะยังคงสรรเสริญพระองค์ ผู้ทรงเป็นสวัสดิภาพแห่งสีหน้าของข้าพเจ้า และพระเจ้าของข้าพเจ้า

1. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงแก้แทนข้าพระองค์ และต่อผู้คดีของข้าพระองค์ต่อประชาชาติที่ไร้ธรรม ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากคนล่อลวงและคนอธรรม
2. เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งกำลังของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย ไฉนข้าพระองค์จึงต้องไปอย่างเป็นทุกข์เพราะการบีบบังคับของศัตรู
3. ขอทรงโปรดใช้ความสว่างและความจริงของพระองค์ออกไปให้น่าข้าพระองค์ ให้ทั้งสองนำข้าพระองค์มาถึงภูเขาศรีสุทธีของพระองค์ และถึงพลับพลาของพระองค์
4. แล้วข้าพระองค์จะไปยังแท่นบูชาของพระเจ้า ถึงพระเจ้าซึ่งเป็นความชื่นบานยอดเยี่ยมของข้าพระองค์ และข้าแต่พระเจ้า พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะถวายเพลงสดุดีแก่พระองค์ด้วยพิณเขาคู่
5. จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย ไฉนเจ้าจึงฝ่ออยู่ ไฉนเจ้าจึงกระสับกระส่ายอยู่ในข้าพเจ้า จงหวังใจในพระเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะยังคงสรรเสริญพระองค์ ผู้ทรงเป็นสวัสดิภาพแห่งสีหน้าของข้าพเจ้า และพระเจ้าของข้าพเจ้า

1. ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ทั้งหลายได้ยืนกับหูของตน บรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลายเล่าให้ฟัง ถึงกิจการซึ่งพระองค์ทรงกระทำในสมัยของเขา ในสมัยโบราณกาลนั้น
2. พระองค์ทรงขับไล่บรรดาประชาชาติออกไปด้วยพระหัตถ์ของพระองค์เอง แต่พระองค์ทรงปลุกบรรพบุรุษทั้งหลายไว้ พระองค์ทรงให้ชาติทั้งหลายทุกขี้ใจ และได้ทรงขับไล่ชาติทั้งหลายนั้นออกไป
3. เพราะเขาทั้งหลายไม่ได้แผ่นดินนั้นมาครอบครองด้วยดาบของเขาเอง มิใช่แขนของเขาที่ช่วยให้เขารอด แต่โดยพระหัตถ์ขวา และพระกรของพระองค์ และโดยความสว่างจากสีพระพักตร์พระองค์ เพราะพระองค์ทรงโปรดปรานเขาทั้งหลาย
4. ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงบัญชาการช่วยให้พ้นไว้สำหรับยาโคบ
5. ข้าพระองค์ทั้งหลายตันศัตร์ออกไปโดยพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายเหยียบคนที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ลงด้วยพระนามของพระองค์
6. เพราะข้าพระองค์ไม่วางใจในคันธนูของข้าพระองค์ และดาบของข้าพระองค์ช่วยข้าพระองค์ให้รอดไม่ได้
7. แต่พระองค์ได้ทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอดจากศัตร์ และทรงให้ผู้เกลียดข้าพระองค์ได้ความอาย
8. ข้าพระองค์ทั้งหลายอวดถึงพระเจ้าได้ตลอดทั้งวัน และข้าพระองค์ทั้งหลายสรรเสริญพระนามของพระองค์เป็นนิตย์ เซลาห์
9. แต่พระองค์ยังทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายเสีย และให้ข้าพระองค์ได้รับความอัปยศ และมีได้เสด็จออกไปกับกองทัพของข้าพระองค์ทั้งหลาย
10. พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายถอยกลับจากคู่อริ และคนที่เกลียดข้าพระองค์ทั้งหลายก็ได้ของริบไป
11. พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นดังแกะที่จะเอาไปกิน และทรงกระจายข้าพระองค์ทั้งหลายให้ไปอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ
12. พระองค์ทรงขายประชาชนของพระองค์อย่างให้เปล่า ตามราคาไม่ทรงได้อะไรเพิ่มเลย
13. พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์เป็นที่นิินทาของเพื่อนบ้าน เป็นที่เยาะเย้ยและดูหมิ่นแก่ผู้ที่อยู่รอบข้าพระองค์
14. พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นคำครหาท่ามกลางประชาชาติ เป็นที่สันศิระษะท่ามกลางชาติทั้งหลาย
15. ความอัปยศอดสูอยู่ตรงหน้าข้าพระองค์วันยังค่ำ และความอับอายคลุมหน้าข้าพระองค์
16. เนื่องด้วยเสียงของคนเยาะเย้ย และคนหมิ่นประมาท เนื่องด้วยศัตร์และผู้แก้แค้น
17. สิ่งทั้งปวงนี้เกิดแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย แม้ว่าข้าพระองค์ไม่ลืมพระองค์ หรือทุจริตต่อพันธสัญญาของพระองค์
18. จิตใจของข้าพระองค์ทั้งหลายก็มีได้หันกลับ ย่างเท้าของข้าพระองค์ทั้งหลายก็มีได้พรากจากพระมรรคาของพระองค์
19. ถึงแม้พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายหลงกลภายในที่ของมังกร และคลุมข้าพระองค์ทั้งหลายไว้ด้วยเงามัจจุราช

20. ถ้าเราได้สัมผัสพระนามพระเจ้าของเรา หรือพนมมือของเราให้แก่พระอื่น
21. พระเจ้าจะไม่ทรงค้นหาเรื่องนี้หรือ เพราะพระองค์ทรงทราบความลึกซึ้งของจิตใจ
22. เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ และนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับจะเอาไปฆ่า
23. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงตื่นเถิด ไฉนพระองค์บรรทมอยู่ ขอทรงตื่นขึ้นเถิด ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียตลอดกาล
24. ไฉนพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์เสีย ไฉนพระองค์ทรงลืมการที่ข้าพระองค์ทั้งหลายทุกข์ยากและถูกบีบบังคับเสีย
25. เพราะจิตวิญญาณข้าพระองค์ทั้งหลายโน้มถึงผงคลี ร่างกายของข้าพระองค์ทั้งหลายเกาะติดดิน
26. ลูกขึ้นเถิด พระเจ้าข้า ขอเสด็จมาช่วยข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงไถ่ข้าพระองค์ไว้เพื่อเห็นแก่ความเมตตาของพระองค์

1. จิตใจข้าพเจ้าลั่นไหลด้วยแนวคิตติ ข้าพเจ้าเล่าบทประพันธ์ของข้าพเจ้าถวายกษัตริย์ ลิ้นของข้าพเจ้าเหมือนปากไก่ของอาลักษณ์ที่ชำนาญ
2. พระองค์ท่านงามเลิศยิ่งกว่าบุตรทั้งหลายของมนุษย์ พระคุณหลังลงบนริมฝีปากของพระองค์ท่าน เพราะฉะนั้นพระเจ้าทรงอำนวยพรพระพระองค์ท่านตลอดกาล
3. ข้าแต่องค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ ขอทรงขัดดาบไว้ที่เอวของพระองค์ท่าน โดยสง่าราศีและความสูงส่งของพระองค์ท่าน
4. ขอทรงม้าอย่างโอ้อวดระการเสด็จไปอย่างมีชัย เพื่อเห็นแก่ความจริง ความอ่อนสุภาพและความชอบธรรม ให้หัตถ์ขวาของพระองค์ท่านสอนกิจอันน่าครั้นคร้ามแก่พระองค์ท่าน
5. ลูกธนูของพระองค์ท่านก็คมอยู่ในจิตใจของศัตรูของกษัตริย์ ชนชาติทั้งหลายจึงล้มอยู่ใต้พระองค์ท่าน
6. โอ พระเจ้าข้า พระที่นั่งของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์ ราชอาณาจักรแห่งอาณาจักรของพระองค์ก็เป็นธารพระกรที่ยิ่งธรรม
7. พระองค์ทรงรักความชอบธรรมและทรงเกลียดชังความชั่วช้า ฉะนั้นพระเจ้าคือพระเจ้าของพระองค์ท่านได้ทรงเจิมพระองค์ท่านไว้ ด้วยน้ำมันแห่งความยินดียิ่งกว่าพระสหายทั้งปวงของพระองค์ท่าน
8. บรรดาฉลองพระองค์ของพระองค์ท่านก็หอมฟุ้งไปด้วยกลิ่นมดยอบ กฤษณา และการบูรจากพระราชวังข้างฉลองพระองค์เหล่านี้กระทำให้พระองค์ท่านยินดี
9. ในหมู่สตรีผู้มีเกียรติของพระองค์ท่านมีราชธิดาของบรรดากษัตริย์ พระราชินีประดับทองคำเมืองโอฟีร์ประทับอยู่ข้างขวาพระหัตถ์พระองค์ท่าน
10. ธิดาเอ๋ย จงพิเคราะห์ ฟังและเอียงหูของเธอ จงลืมนชาติของเธอ และลืมนบ้านบิดาของเธอเสีย
11. และกษัตริย์จะทรงปรารถนาความงามของเธอ เนื่องจากพระองค์ท่านเป็นเจ้านายของเธอ จงโค้งลงให้พระองค์ท่านเถิด
12. ธิดาของเมืองไทรจะเอาของกำนัลมากำนัลเธอ คือเศรษฐิมั่งคั่งที่สุดของประชาชนจะขอความกรุณาจากเธอ
13. เจ้าหญิงประดับพระกายในห้องของพระนางเธอด้วยเสื้อผ้ายกทองคำ
14. เขาจะนำพระนางผู้ทรงเสื้อหลายสีเข้าเฝ้ากษัตริย์ และจะนำหญิงพรหมจารีผู้ติดตามคือเพื่อนเจ้าสาวมาถวายพระองค์ท่าน
15. เขาทั้งหลายจะถูกนำไปด้วยความชื่นบานและยินดี เขาจะเข้าไปในพระราชวัง
16. บรรดาโอรสของพระองค์ท่านจะแทนบรรพบุรุษของพระองค์ท่าน พระองค์ท่านจะแต่งตั้งให้เป็นเจ้านายทั่วแผ่นดินโลกทั้งสิ้น
17. เราจะกระทำให้พระนามของพระองค์ท่านเป็นที่เชิดชูตลอดบรรดาชั่วอายุ ฉะนั้นชนชาติทั้งหลายจะสดุดีพระองค์ท่านเป็นนิรันดร์

1. พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยและเป็นกำลังของข้าพระองค์ทั้งหลาย เป็นความช่วยเหลือที่พร้อมอยู่ในยามยากลำบาก
2. ฉะนั้นเราจะไม่กลัว แม้ว่าแผ่นดินโลกจะถูกยกออกไป แม้ว่าภูเขาทั้งหลายจะโคลงเคลงลงสู่สะดือทะเล
3. แม้ว่าน้ำทะเลลึกคึกคะนองและฟองฟู แม้ว่าภูเขาสิ้นสะเทือนเพราะทะเลอลวนนั้น เซลาห์
4. มีแม่น้ำสายหนึ่ง ที่คลองระบายจะกระทำให้พระมหานครของพระเจ้ายินดี คือพลับพลาบริสุทธิ์ขององค์ผู้สูงสุด
5. พระเจ้าทรงสถิตกลางพระมหานคร เธอจะไม่โคลงเคลงย้ายไป พอรุ่งอรุณพระเจ้ายิ่งทรงช่วยเหลือไว้
6. บรรดาประชาชาติก็อลหม่าน และราชอาณาจักรทั้งหลายก็คลอนแคลน พระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียง แผ่นดินโลกก็ละลายไป
7. พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงสถิตกับเราทั้งหลาย พระเจ้าของยาโคบทรงเป็นที่ลี้ภัยของพวกเรา เซลาห์
8. มาเถิด มาดูพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ ว่าพระองค์ทรงกระทำให้เกิดการรกร้างอะไรบ้างในแผ่นดินโลก
9. พระองค์ทรงให้สงครามสงบถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก พระองค์ทรงหักคันทูและพินทอกเสีย พระองค์ทรงเผารถรบเสียด้วยไฟ
10. จงนิ่งเสีย และรู้เถอะว่า เราคือพระเจ้า เราจะเป็นที่ยกย่องท่ามกลางประชาชาติ เราจะเป็นที่ยกย่องในแผ่นดินโลก
11. พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงสถิตกับเราทั้งหลาย พระเจ้าของยาโคบทรงเป็นที่ลี้ภัยของพวกเรา เซลาห์

1. ดูก่อนชนชาติทั้งหลาย จงตบมือ จงโห่ร้องถวายพระเจ้าด้วยเสียงไชโย
2. เพราะพระเยโฮวาห์องค์ผู้สูงสุดเป็นที่น่ารำลึกแล้ว ทรงเป็นพระมหากษัตริย์ผู้ยิ่งใหญ่เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น
3. พระองค์จะทรงปราบปรามชนชาติทั้งหลายให้อยู่ภายใต้เรา และชาวประเทศทั้งหลายให้อยู่ภายใต้เท้าของเรา
4. พระองค์จะทรงเลือกมรดกของเราให้เรา เป็นสิ่งภูมิใจของยาโคบที่พระองค์ทรงรัก เซลาห์
5. พระเยโฮวาห์เสด็จขึ้นด้วยเสียงโห่ร้อง พระเยโฮวาห์เสด็จขึ้นด้วยเสียงแตร
6. จงร้องเพลงสรรเสริญถวายพระเจ้า จงร้องเพลงสรรเสริญเถิด จงร้องเพลงสรรเสริญถวายพระมหากษัตริย์ของเรา
จงร้องเพลงสรรเสริญเถิด
7. เพราะพระเจ้าทรงเป็นกษัตริย์เหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น จงร้องเพลงสรรเสริญด้วยความเข้าใจ
8. พระเจ้าทรงครอบครองเหนือนานาชาติ พระเจ้าทรงประทับบนพระที่นั่งแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์
9. บรรดาเจ้านายของชนชาติทั้งหลายประชุมกัน เป็นประชาชนของพระเจ้าแห่งอับราฮัม เพราะบรรดาโล่ของแผ่นดินโลกเป็นของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นที่ยกย่องอย่างสูง

1. พระเยโฮวาห์นั้นยิ่งใหญ่และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง ในนครแห่งพระเจ้าของเรา บนภูเขาแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์
2. มองขึ้นไปก็ดูงาม เป็นความชื่นบานของแผ่นดินโลกทั้งสิ้น คือภูเขาศิโยน ด้านทิศเหนือ ซึ่งเป็นนครของพระมหากษัตริย์
3. ภายในปราสาททั้งหลายของนครนั้นก็เป็นที่ทราบกันแล้วว่า พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยอันมั่นคง
4. เพราะดูเถิด กษัตริย์ชุมนุมกันแล้วเสด็จไปด้วยกัน
5. พอท่านทั้งหลายเห็นนครนั้นท่านก็พากันประหลาดใจ ท่านเป็นทุกข์ แล้วก็ตื่นหนีไป
6. ความตระหนกตกประหม่าจับใจท่านที่นั่น มีความทุกข์ระทมอย่างหญิงกำลังคลอดบุตร
7. พระองค์ทรงฟาดทำลายกำแพงแห่งการซัดด้วยลมตะวันออก
8. เราได้ยินอย่างไร เราก็ได้เห็นอย่างนั้น ในนครแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา ในนครแห่งพระเจ้าของเรา ซึ่งพระเจ้าจะทรงสถาปนาไว้เป็นนิรันดร์ เซลาห์
9. ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ทั้งหลายคำนึงถึงความเมตตาของพระองค์ ในท่ามกลางพระวิหารของพระองค์
10. ข้าแต่พระเจ้า พระนามของพระองค์ไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลกอย่างไร คำสรรเสริญพระองค์ก็ไปถึงอย่างนั้น พระหัตถ์ขวาของพระองค์เต็มไปด้วยความชอบธรรม
11. ขอภูเขาศิโยนจงเปรมปรีดิ์ ขอธิดาแห่งยูดาห์จงยินดี เพราะเหตุคำตัดสินของพระองค์
12. จงเดินรอบศิโยน ไปให้รอบเถิด จงนับหอคอยของศิโยน
13. จงสังเกตเชิงเทินของเธอให้ดี จงพิจารณาปราสาททั้งหลายของเธอ เพื่อท่านจะได้บอกคนชั่วอายุต่อไป
14. ว่านี่คือพระเจ้า ทรงเป็นพระเจ้าของเราเป็นนิรันดกาล พระองค์จะทรงเป็นผู้นำของเราจนถึงเวลาสิ้นชีวิต

1. ดูก่อนชาติทั้งหลาย จงฟังข้อความนี้ ชาวพิภพทั้งปวงเอ๋ย จงเงี่ยหูฟัง
2. ทั้งผู้น้อยผู้ใหญ่ ทั้งเศรษฐีและคนจนด้วยกัน
3. ปากของข้าพเจ้าจะเผยปัญญา การรำพึงของจิตใจข้าพเจ้าคือความเข้าใจ
4. ข้าพเจ้าจะเอียงหูฟังคำอุปมา ข้าพเจ้าจะแก้ปริศนาของข้าพเจ้าให้เข้ากับเสียงพิณเขาคู่
5. ทำไมข้าพเจ้าจึงกลัวในคราวทุกข์ยากลำบาก เมื่อความชั่วช้าแห่งผู้ข่มเหงล้อมตัวข้าพเจ้า
6. คนผู้วางใจในทรัพย์ศฤงคารของตัว และอวดอ้างความมั่งคั่งอันอุดมของตน
7. แน่ทีเดียวไม่มีคนใดไถ่พี่น้องของตนได้ หรือถวาค่าชีวิตของเขาแต่พระเจ้า
8. (เพราะค่าไถ่ชีวิตของเขานั้นแพงและไม่เคยพอเลย)
9. ที่เขาจะมีชีวิตเรื่อยไปเป็นนิรันดร์และไม่ต้องเห็นความเปื่อยเน่า
10. เออ เขาเห็นว่า ถึงปราชญ์ก็ยิ่งตาย คนโง่และคนโง่ก็ต้องพินาศเหมือนกัน และละทรัพย์ศฤงคารของตนไว้ให้คนอื่น
11. จิตใจเขาคิดว่าวามรณะของเขาจะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ และที่อยู่ของเขาถึงทุกชั่วอายุ ถึงเขาเคยเรียกที่ดินของตัวตามชื่อของตน
12. มนุษย์จะคงชีพในยศศักดิ์ของตนไม่ได้ เขาก็เหมือนสัตว์เดียรัจฉานที่พินาศ
13. วิถีทางของพวกเขาคือความโง่เขลา ถึงกระนั้นคนชั่วอายุต่อไปก็พอใจกับคำกล่าวของเขา เซลาห์
14. ดังแกะ เขาถูกกำหนดไว้ให้แก่แดนผู้ตาย มัจจุราชจะเป็นเมฆบาลของเขา คนที่เที่ยงธรรมจะมีอำนาจเหนือเขาทั้งหลายในเวลาเช้า และความงามของเขาจะเปื่อยสิ้นไปในแดนผู้ตายซึ่งคือที่อาศัยของเขา
15. แต่พระเจ้าจะทรงไถ่จิตวิญญาณของข้าพเจ้าจากฤทธาานุภาพของแดนผู้ตาย เพราะพระองค์จะทรงรับข้าพเจ้าไว้เซลาห์
16. ท่านอย่ากลัวเมื่อผู้หนึ่งมั่งมีขึ้น เมื่อสง่าราศีของบ้านของเขาเพิ่มขึ้น
17. เพราะเมื่อเขาตาย เขาจะไม่เอาอะไรไปเลย สง่าราศีของเขาจะไม่ลงไปตามเขา
18. แม้ว่าเมื่อเขาเป็นอยู่ เขานับว่าตัวเขาสุขสบาย และคนอื่นจะยกย่องท่านเมื่อท่านเจริญ
19. เขาจะไปอยู่กับพวกบรรพบุรุษของเขา ผู้ซึ่งจะไม่เห็นความสว่างอีก
20. มนุษย์ซึ่งมียศศักดิ์ แต่ขาดความเข้าใจ เขาก็เหมือนสัตว์เดียรัจฉานที่พินาศ

1. พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์คือพระเยโฮวาห์ตรัสและทรงเรียกแผ่นดินโลก ตั้งแต่ที่ดวงอาทิตย์ขึ้นจนถึงที่ดวงอาทิตย์ตก
2. พระเจ้าทรงทอแสงออกมาจากศิโยนนครแห่งความงามหมดจด
3. พระเจ้าของเราจะเสด็จมา พระองค์จะมีได้ทรงเจียบอยู่ เพลิงจะเผาผลาญมาข้างหน้าพระองค์ รอบพระองค์คือวาทะอันทรงมหิทธิฤทธิ์
4. พระองค์จะทรงเรียกถึงฟ้าสวรรค์เบื้องบน และถึงแผ่นดินโลก เพื่อพระองค์จะทรงพิพากษาประชาชนของพระองค์ว่า
5. จงรวบรวมบรรดาวิสุทธิชนของเรามาให้เรา ผู้กระทำพันธสัญญากับเราด้วยเครื่องสัตวบูชา
6. ฟ้าสวรรค์จะประกาศความชอบธรรมของพระองค์ เพราะพระเจ้านั้นแหละทรงเป็นผู้พิพากษา เซลาห์
7. โอ ประชาชนของเราเอ๋ย จงฟัง และเราจะพูด โอ อิสราเอลเอ๋ย เราจะเป็นพยานปรักปรำเจ้า เราเป็นพระเจ้า พระเจ้าของเจ้า
8. เราจะมีได้ตักเตือนเจ้าเรื่องเครื่องสัตวบูชาของเจ้า เครื่องเผาบูชาของเจ้ามีอยู่ต่อหน้าเราเสมอ
9. เราจะไม่รับวัวผู้จากเรือนของเจ้า หรือแพะผู้จากคอกของเจ้า
10. เพราะสัตว์ทุกตัวในป่าเป็นของเรา ทั้งสัตว์เลี้ยงบนภูเขาตั้งพันยอด
11. เรา รู้จักบรรดานกแห่งภูเขาทั้งหลาย และบรรดาสัตว์ในนาเป็นของเรา
12. ถ้าเราหิว เราจะไม่บอกเจ้า เพราะพิภพและสารพัดที่อยู่ในนั้นเป็นของเรา
13. เราจะกินเนื้อวัวผู้หรือ หรือดื่มเลือดแพะหรือ
14. จงนำเครื่องการโมทนาพระคุณมาเป็นเครื่องสักการบูชาแต่พระเจ้า และทำตามคำปฏิญาณของเจ้าต่อองค์ผู้สูงสุด
15. และจงร้องทูลเราในวันทุกชัวยากลำบาก เราจะช่วยเจ้าให้พ้น และเจ้าจะถวายสง่าราศีแก่เรา
16. แต่พระเจ้าตรัสกับคนชั่วว่า เจ้ามีสิทธิ์อะไรที่จะทอกฎเกณฑ์ของเรา หรือรับปากตามพันธสัญญาของเรา
17. เพราะเจ้าเกลียดคำสั่งสอน และเจ้าเหวี่ยงคำของเราไว้ข้างหลังเจ้า
18. เมื่อเจ้าเห็นโจร เจ้าก็คบเขา และเจ้าเข้าสังคมกับคนล่องประเวณี
19. เจ้าปล่อยปากของเจ้าให้พูดชั่ว และลิ้นของเจ้าประกอบการหลอกลวง
20. เจ้านั่งพูดใส่ร้ายพี่น้องของเจ้า เจ้านินทาลูกชายมารดาของเจ้าเอง
21. เจ้าได้กระทำให้สิ่งเหล่านี้แล้ว เราก็นิ่งเงียบ เจ้าคิดว่าเราเป็นเหมือนเจ้า แต่เราจะขนาบเจ้า และเราจะรายงานสิ่งเหล่านั้นต่อหน้าต่อตาเจ้า
22. เจ้าทั้งหลายผู้ลืมนะพระเจ้า จงพิจารณาเรื่องนี้ หากไม่เราจะฉีกเจ้าเป็นชิ้นๆ และจะไม่มีสักคนที่ช่วยเจ้าให้พ้นได้
23. บุคคลที่นำการสรรเสริญมาเป็นเครื่องสักการบูชาก็ให้เกียรติแก่เรา เราจะสำแดงความรอดของพระเจ้าแก่ผู้จัดทางของเขาอย่างถูกต้อง

1. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงแสดงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ตามความเมตตาของพระองค์ ขอทรงลบการละเมิดของข้าพระองค์ออกไปตามแต่พระกรุณาอันอุดมของพระองค์
2. ขอทรงล้างข้าพระองค์จากความชั่วช้าให้หมดสิ้น และทรงชำระข้าพระองค์จากบาปของข้าพระองค์
3. เพราะข้าพระองค์ทราบถึงการละเมิดของข้าพระองค์แล้ว และบาปของข้าพระองค์อยู่ต่อหน้าข้าพระองค์เสมอ
4. ข้าพระองค์ได้ทำบาปต่อพระองค์ ต่อพระองค์เท่านั้น และได้กระทำการที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรพระองค์ ทั้งนี้เพื่อพระองค์จะทรงชอบธรรมในคำตรัสของพระองค์ และกระจ่างแจ้งในการพิพากษาของพระองค์
5. ดุเถิด ข้าพระองค์ถือกำเนิดมาในความชั่วช้า และมารดาตั้งครรภ์ข้าพระองค์ในบาป
6. ดุเถิด พระองค์มีพระประสงค์ความจริงภายใน และจะทรงสอนสติปัญญาแก่ข้าพระองค์ภายในจิตใจลึกกลับของข้าพระองค์
7. ขอทรงชำระข้าพระองค์ด้วยต้นหุสบ ข้าพระองค์จึงจะสะอาด ขอทรงล้างข้าพระองค์และข้าพระองค์จะขาวกว่าหิมะ
8. ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้ยืนความซื่อสัตย์และความยินดี เพื่อกระดุกซึ่งพระองค์ทรงหักนั้นจะเปรมปรีดิ์
9. ขอทรงเป็นพระพักตร์พระองค์จากบาปทั้งหลายของข้าพระองค์เสีย และทรงลบบรรดาความชั่วช้าของข้าพระองค์ให้สิ้น
10. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงสร้างใจสะอาดภายในข้าพระองค์ และพินน้ำใจที่หนักแน่นขึ้นใหม่ภายในข้าพระองค์
11. ขอย่าทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ไปเสียจากเบื้องพระพักตร์พระองค์ และขอย่าทรงนำพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ไปจากข้าพระองค์
12. ขอทรงคืนความซื่อสัตย์ในความรอดแก่ข้าพระองค์ และชูข้าพระองค์ไว้ด้วยเต็มพระทัย
13. แล้วข้าพระองค์จะสอนผู้ละเมิดทั้งหลายถึงบรรดาพระมรรคาของพระองค์ และคนบาปทั้งหลายจะกลับสู่พระองค์
14. ข้าแต่พระเจ้า คือพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความผิดเพราะทำโลหิตเขาดก และลิ้นของข้าพระองค์จะร้องเพลงเรื่องความชอบธรรมของพระองค์
15. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงเบิกริมฝีปากของข้าพระองค์ และปากของข้าพระองค์จะสำแดงการสรรเสริญพระองค์
16. เพราะพระองค์มิได้ทรงประสงค์เครื่องสัตวบูชา มิฉะนั้นข้าพระองค์จะถวายให้ พระองค์มิได้พอพระทัยเครื่องเผาบูชา
17. เครื่องบูชาที่พระเจ้าทรงรับได้คือจิตใจที่ซอกซำ จิตใจที่สำนึกผิดและซอกซำนั้น ข้าแต่พระเจ้า พระองค์จะมีได้ทรงดูถูก
18. ขอทรงกระทำดีแก่ศิโยนตามพระกรุณาของพระองค์ ขอทรงสร้างกำแพงเยรูซาเล็ม
19. แล้วพระองค์จะทรงปิติยินดีในเครื่องสัตวบูชาแห่งความชอบธรรม ในเครื่องเผาบูชาและในเครื่องเผาบูชาทั้งตัว

แล้วเขาจะถวายวัวผู้บนแท่นบูชาของพระองค์

1. เฮี้ยเจ้าผู้มีอิทธิ โฉนเจ้าจึงโอดวตในการชัว ความเมตตาของพระเจ้าดำรงอยู่วันยังค่ำ
2. ลีนของเจ้าออกอุบายประสงค์ร้าย และหลอกลวงอย่างมีดโกนคม
3. เจ้ารักชัวมากกว่าดี และการมุสามากกว่าพูดความชอบธรรม เซลาห์
4. เจ้ารักทุกคำที่ทำลาย โอ ลีนแห่งการหลอกลวง
5. แต่พระเจ้าจะทรงทำลายเจ้าลงเสียเป็นนิตย์ พระองค์จะทรงฉวยและดึงเจ้าจากที่อยู่อาศัยของเจ้า พระองค์จะทรงถอนรากเจ้าเสียจากแผ่นดินของคนเป็น เซลาห์
6. คนชอบธรรมจะเห็นและเกรงกลัว และจะหัวเราะเยาะเขา กล่าวว่า
7. จงดูบุรุษผู้ไม่ให้พระเจ้าเป็นกำลังของตน แต่ไว้ใจในความมั่งคั่งอันอุดมของเขา เขาเสริมกำลังตัวเขาในความชัวร้ายของเขา
8. ฝ่ายข้าพเจ้าเป็นเหมือนต้นมะกอกเทศเขียวสดในพระนิเวศของพระเจ้า ข้าพเจ้าวางใจในความเมตตาของพระเจ้า เป็นนิมิต
9. ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์เป็นนิตย์ เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำเช่นนั้น ข้าพระองค์จะรอคอยพระนามของพระองค์ เพราะเป็นพระนามประเสริฐต่อหน้าวิสุทธิชนของพระองค์

1. คนโง่รำพึงในใจของตนว่า ไม่มีพระเจ้า เขาทั้งหลายก็เลวทรามลง และกระทำความชั่วช้าที่น่าสะอิดสะเอียน ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี
2. พระเจ้าทรงมองลงมาจากฟ้าสวรรค์ ดูบุตรทั้งหลายของมนุษย์ว่าจะมีคนใดบ้างที่เข้าใจที่เสาะแสวงหาพระเจ้า
3. เขาทั้งหลายก็ถดถอยไปหมด เขาทั้งหลายก็เลวทรามลงเหมือนกันสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำดี ไม่มีเลย
4. บรรดาผู้ที่กระทำความชั่วช้าไม่มีความรู้หรือ คือผู้ที่กินประชาชนของเราอย่างกินขนมปัง และไม่ร้องทูลพระเจ้า
5. เขาทั้งหลายอยู่ที่นั่นอย่างน่าสยดสยองยิ่งนัก ในที่ซึ่งไม่น่ามีความสยดสยอง เพราะพระเจ้าทรงกระจายกระดูกของคนที่ตั้งค่าผู้เจ้า พระองค์ทรงให้เขาทั้งหลายได้อาย เพราะพระเจ้าทรงชังเขา
6. ขอกการช่วยให้รอดเพื่ออิสราเอลมาจากศิโยนเสียทีเถิด เมื่อพระเจ้าทรงให้พวกเขลยแห่งประชาชนของพระองค์ กลับสู่สภาพเดิม ยาโคบจะปลาบปลื้ม อิสราเอลจะยินดี

1. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดด้วยพระนามของพระองค์ และแก้แทนข้าพระองค์ด้วยอำนาจของพระองค์
2. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงสถับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสถับถ้อยคำจากปากของข้าพระองค์
3. เพราะคนแปลกหน้าได้ลุกขึ้นสู้ข้าพระองค์ ผู้บีบบังคับเสาะหาชีวิตของข้าพระองค์ เขามีได้ตั้งพระเจ้าไว้ตรงหน้าเขา เซลาห์
4. ดูก่อนพระเจ้าทรงเป็นผู้ช่วยของข้าพเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ผดุงชีวิตของข้าพเจ้าไว้
5. พระองค์จะทรงตอบสนองการร้องต่อพวกศัตรูของข้าพเจ้าและทรงขจัดเขาเสียด้วยความจริงของพระองค์
6. ข้าพระองค์จะถวายสัตวบูชาตามใจสมัครแก่พระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราะพระนามนั้นประเสริฐ
7. เพราะพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากความทุกข์ยากลำบากทุกอย่าง และนัยน์ตาของข้าพระองค์มองเห็นพระประสงค์ของพระองค์ต่อพวกศัตรูของข้าพระองค์นั้นสำเร็จ

1. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเจี่ยพระกรรมสมบัติคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขออย่าซ่อนพระองค์เสียจากคำวิงวอนของข้าพระองค์
2. ขอทรงสดับ และขอทรงฟังข้าพระองค์ ข้าพระองค์เศร้าสลดในเรื่องร้องทุกข์ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงส่งเสียงครวญคราง
3. เพราะเสียงของศัตรู เพราะการบีบบังคับของคนชั่ว เหตุว่าเขาฟ้องว่าข้าพระองค์ได้ทำความชั่วช้า และเขาบ่มความเกลียดชังข้าพระองค์โดยความโกรธ
4. จิตใจของข้าพระองค์ระทมอยู่ในข้าพระองค์ ความสยดสยองของมัจจุราชตกเหนือข้าพระองค์
5. ความกลัวและความสะทกสะท้านมาเหนือข้าพระองค์ ความหวาดเสียวท่วมข้าพระองค์
6. และข้าพระองค์ว่า โอ ข้าอยากมีปีกอย่างนกเขา จะได้บินหนีไปและอยู่สงบ
7. ดูเถิด ข้าจะได้พเนจรไปไกล ข้าจะได้พักอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เซลาร์ห์
8. ข้าจะได้รับหนีไปจากลมดุเดือดและพายุ
9. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงทำลายเสีย และให้ภาษาของเขายุ่งเหยิงไป เพราะข้าพระองค์เห็นความทารุณและการโกลาหลที่ในนคร
10. เขาเดินบนกำแพงรอบนครอยู่ทั้งกลางวันและกลางคืน และความบาปผิดกับความเศร้าโศกอยู่ภายในนคร
11. ความเลวทรามมีอยู่ท่ามกลางเธอ การหลอกลวงและการฉ้อโกงไม่พรางไปจากถนนของเธอ
12. มิใช่ศัตรูผู้เยาะเย้ยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้ทนได้ มิใช่ผู้ที่เกลียดชังข้าพเจ้าผู้พองตัวใส่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะได้หลบเขาได้
13. แต่เป็นท่าน เสมอป่าเสมอไหล่กับข้าพเจ้า เป็นเกลอของข้าพเจ้า เป็นมิตรรู้จักมักคุ้นกับข้าพเจ้า
14. เราเคยสนทนาศราศรัยกันอย่างชื่นใจ เราดำเนินในพระนิเวศของพระเจ้าฉันมิตรสนิท
15. ขอมัจจุราชมาหาเขาเหล่านั้น ให้เขาลงไปยังนรกทั้งเป็น เพราะความเลวทรามอยู่ในที่อยู่อาศัยของเขาและอยู่ท่ามกลางพวกเขา
16. สำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะร้องทูลต่อพระเจ้า และพระเยโฮวาห์จะทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอด
17. ทั้งเวลาเช้า เวลาเย็น และเวลาที่เที่ยง ข้าพเจ้าจะอธิษฐานและร้องทุกข์ และพระองค์จะทรงสดับเสียงของข้าพเจ้า
18. พระองค์ได้ทรงช่วยจิตวิญญาณของข้าพเจ้าให้ปลอดภัยจากสงครามที่ข้าพเจ้าต่อสู้อยู่ เพราะคนเป็นอันมากอยู่ฝ่ายข้าพเจ้า
19. พระเจ้าจะทรงสดับและลดเขาลง คือพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่โบราณกาล เซลาร์ห์ เพราะเขาไม่เปลี่ยน เขาจึงไม่ยำเกรงพระเจ้า
20. เขายื่นมือออกต่อสู้ผู้อยู่อย่างสันติกับเขา เขาฝ่าฝืนพันธสัญญาของเขา
21. คำพูดจากปากของเขาเรียบเนียนยิ่งกว่าเนย แต่สงครามอยู่ภายในใจของเขา ถ้อยคำของเขาอ่อนนุ่มยิ่งกว่าน้ำมัน แต่ทว่าเป็นดาบที่ชักออกมาแล้ว

22. จงมอบภาระของท่านไว้กับพระเยซูคริสต์ และพระองค์จะทรงค้ำจุนท่าน พระองค์จะไม่ทรงยอมให้คนชอบธรรม
คลอนแคลนเลย

23. ข้าแต่พระเจ้า แต่พระองค์จะทรงเหวี่ยงเขาลงสู่ปากแดนพินาศ คนที่ทำให้โลหิตตกและคนหลอกลวงจะมีชีวิต
อยู่ไม่ถึงครึ่งจำนวนเวลาของเขา แต่ข้าพระองค์จะวางใจในพระองค์

1. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์ เพราะมนุษย์จะกลืนข้าพระองค์เสีย เขาต่อสู้และบีบบังคับข้าพระองค์วัน
ยังค่ำ
2. ข้าแต่พระองค์ผู้สูงสุด พวงศัตร์ของข้าพระองค์จะกลืนข้าพระองค์เสียวันยังค่ำ เพราะหลายคนต่อสู้ข้าพระองค์
3. เมื่อข้าพระองค์กลัว ข้าพระองค์วางใจในพระองค์
4. ในพระเจ้า ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระวาระของพระองค์ ในพระเจ้า ข้าพระองค์วางใจอยู่ ข้าพระองค์จะไม่กลัว
ว่าเนื้อหนังอาจกระทำอะไรแก่ข้าพระองค์ได้
5. เขาประทุษร้ายต่อคำกล่าวของข้าพระองค์วันยังค่ำ ความคิดทั้งสิ้นของเขาล้วนมุ่งร้ายต่อข้าพระองค์
6. เขาร่วมหัวกัน เขาชุมนุมอยู่ เขาแผ่รอยเท้าของข้าพระองค์อย่างกับคนที่ชุมนุมคอยเอาชีวิตข้าพระองค์
7. เขาจะหนีให้พ้นเพราะเหตุความชั่วช้าของเขาหรือ ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเหวี่ยงชนชาติทั้งหลายลงมาด้วยพระ
พิโรธ
8. พระองค์ทรงนับการระหกระเหินของข้าพระองค์ ทรงเก็บน้ำตาของข้าพระองค์ใส่ขวดของพระองค์ไว้ น้ำตานั้นไม่
อยู่ในบัญญัติของพระองค์หรือ พระเจ้าคะ
9. แล้วศัตร์ของข้าพระองค์จะหันกลับในวันที่ข้าพระองค์ร้องทูล ข้าพระองค์ทราบเช่นนี้ว่า พระเจ้าทรงสถิตฝ่ายข้า
พระองค์
10. ในพระเจ้า ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระวาระของพระองค์ ในพระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระวาระ
ของพระองค์
11. ในพระเจ้า ข้าพระองค์วางใจอยู่ ข้าพระองค์จะไม่กลัวว่ามนุษย์อาจกระทำอะไรแก่ข้าพระองค์ได้
12. ข้าแต่พระเจ้า ที่ข้าพระองค์ปฏิญาณไว้ นั้น ข้าพระองค์จะทำตาม ข้าพระองค์จะถวายคำสรรเสริญแต่พระองค์
13. เพราะพระองค์ทรงช่วยจิตวิญญาณของข้าพระองค์ให้พ้นจากมัจจุราช พระองค์จะทรงช่วยเท้าของข้าพระองค์ให้
พ้นจากการลุ่มมีไชหรือ เพื่อข้าพระองค์จะดำเนินอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าในความสว่างแห่งชีวิต

1. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ขอทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ เพราะจิตวิญญาณของข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ข้าพระองค์ลี้ภัยอยู่ใต้ร่มปีกของพระองค์จนกว่าภัยอันตรายเหล่านี้จะผ่านพ้นไป
2. ข้าพเจ้าจะร้องทูลต่อพระเจ้าองค์ผู้สูงสุด ต่อพระเจ้าผู้ทรงกระทำการทั้งสิ้นให้สำเร็จเพื่อข้าพเจ้า
3. พระองค์จะทรงเข้ามาจากฟ้าสวรรค์ และช่วยข้าพเจ้าให้รอดจากการเยาะเย้ยของผู้ที่อยากกลืนข้าพเจ้าเสีย เซลาห์พระเจ้าจะทรงใช้ความเมตตาและความจริงลงมา
4. จิตใจข้าพเจ้าอยู่ท่ามกลางเหล่าสิงโต ข้าพเจ้านอนท่ามกลางผู้ที่ไฟติดตัวคือบุตรทั้งหลายของมนุษย์ พันของเขาทั้งหลายคือหอกและลูกธนู ลิ้นของเขาคือดาบคม
5. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเป็นที่ยกย่องเหนือฟ้าสวรรค์ ขอสง่าราศีของพระองค์อยู่เหนือทั่วแผ่นดินโลก
6. เขาทั้งหลายวางดาบข้ายัดแทงข้าพเจ้า จิตใจของข้าพเจ้าได้ค่อมลง เขาขุดบ่อไว้ต่อหน้าข้าพเจ้า แต่เขาก็ตกลงไปเสียเอง เซลาห์
7. ข้าแต่พระเจ้า จิตใจของข้าพระองค์มั่นคง จิตใจของข้าพระองค์มั่นคง ข้าพระองค์จะร้องเพลงและร้องเพลงสรรเสริญ
8. จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย จงตื่นเถิด พิณใหญ่และพิณเขาคู่เอ๋ย จงตื่นเถิด ข้าพเจ้าจะปลุกอรุณ
9. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชาติ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย
10. เพราะความเมตตาของพระองค์ใหญ่ยิ่งถึงฟ้าสวรรค์ ความจริงของพระองค์สูงถึงเมฆ
11. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเป็นที่เชิดชูเหนือฟ้าสวรรค์ ขอสง่าราศีของพระองค์อยู่เหนือทั่วแผ่นดินโลก

1. ชุมนุมชนแออัด ท่านพูดอย่างชอบธรรมหรือ บุตรทั้งหลายของมนุษย์แออัด ท่านพิพากษาอย่างเที่ยงธรรมหรือ
2. เปล่าเลย ในใจของท่าน ท่านประติษฐานความผิด ท่านชั่งความทารุณแห่งมือของท่านในแผ่นดินโลก
3. คนชั่วหลงเงินไปตั้งแต่จากครรภ์ เขาหลงทางไปตั้งแต่เกิด คือพุดมูสา
4. เขามีพิษเหมือนพิษงู เหมือนงูเห่าหุหนวกที่อุดหูของมัน
5. มันจึงไม่ฟังเสียงของหมองู ผู้ซึ่งมีมนต์ขลัง
6. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงหักฟันในปากของมันเสีย ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฉีกเขี้ยวของสิงโตหนุ่มออกเสีย
7. ให้พวกเขาละลายไปเหมือนน้ำที่ไหลไม่ขาดสาย เมื่อเขาเล็งธนูเพื่อยิงลูกศร ให้ลูกศรนั้นถูกตัดเป็นชิ้นๆ
8. ขอให้เขาเหมือนทากที่ละลายเป็นเมือกไป เหมือนทารกแท้งที่ไม่เคยเห็นดวงอาทิตย์
9. เร็วยิ่งกว่าหม้อจะรู้สึกร้อนด้วยไฟหนาม ทั้งเป็นและด้วยพระพิโรธของพระองค์ พระองค์จะทรงกวาดเขาไปเสีย
เหมือนลมบ้าหมู
10. คนชอบธรรมจะเปรมปรีดิ์ เมื่อเขาเห็นการแก้แค้น เขาจะเอาโลหิตของคนชั่วล้างเท้าของเขา
11. จะมีคนกล่าวว่า แน่แล้ว มีบำเหน็จให้แก่คนชอบธรรม แน่แล้ว มีพระเจ้าผู้ทรงพิพากษาโลก

1. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากศัตรูของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยป้องกันข้าพระองค์ให้พ้นจากบรรดาผู้ที่ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์
2. ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากผู้ที่ทำความชั่วร้าย และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดจากคนกระหายเลือด
3. เพราะดุเถิด เขาข่มคอยเอาชีวิตข้าพระองค์ ผู้มีอำนาจร่วมกันต่อสู้ข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ มิใช่การละเมิดหรือบาปของข้าพระองค์เอง
4. เขาวิ่งไปเตรียมพร้อม มิใช่ความผิดของข้าพระองค์ ขอทรงกระปรีกระเป่า ขอทรงมาช่วยข้าพระองค์และทอดพระเนตร
5. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของอิสราเอล ขอทรงตื่นขึ้นลงโทษบรรดาประชาชาติ ขออย่าทรงเมตตาผู้ละเมิดที่คิดร้ายแม้สักคนเดียว เซลาห์
6. เขากลับมาทุกเย็น หอนอย่างสุนัข และตระเวนไปทั่วนคร
7. ดุเถิด ปากของเขายังพ่นอยู่ และมีดาบที่ริมฝีปากของเขา เพราะเขาคิดว่า ใครจะฟังเรา
8. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงหัวเราะเยาะเขา พระองค์ทรงเย้ยประชาชาติทั้งปวง
9. เพราะเหตุพระกำลังของพระองค์ ข้าพระองค์จะคอยเฝ้าพระองค์ เพราะพระเจ้าทรงเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์
10. พระเจ้าแห่งความเมตตาของข้าพเจ้าจะทรงป้องกันข้าพเจ้า พระเจ้าจะทรงให้ข้าพเจ้าเห็นความปรารถนาของข้าพเจ้าต่อพวกศัตรูของข้าพเจ้านั้นสำเร็จ
11. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระโล่ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขออย่าทรงสังหารเขาเสีย เกรงว่าชนชาติของข้าพระองค์จะลี้ม ขอให้เขาระหกระเหินไปด้วยฤทธานุภาพของพระองค์และทำให้เขาล้มลง
12. เพราะบาปปากของเขา และเพราะถ้อยคำริมฝีปากของเขา ขอให้เขาติดกับโดยความเยอหยิ่งของเขา เพราะการสาปแช่งและการมุสาซึ่งเขาเปล่งออกมานั้น
13. ขอทรงเผาผลาญเขาเสียโดยพระพิโรธ ขอทรงเผาผลาญเขาจนเขาไม่เหลือเลย แล้วเขาจะทราบว่าเป็นป้อมปราการของพระองค์เหมือนยาโคบ ถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก เซลาห์
14. ให้เขากลับมาทุกเย็น หอนอย่างสุนัข และตระเวนไปทั่วนคร
15. ให้เขาเที่ยวไปหาอาหาร ถ้าไม่ได้กินอ้อมก็ชูค้ำราม
16. แต่ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงอำนาจของพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงความเมตตาของพระองค์ในเวลาเช้า เพราะพระองค์ทรงเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์ เป็นที่ลี้ภัยในยามทุกข์ของข้าพระองค์
17. ข้าแต่พระกำลังของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ เพราะพระเจ้าทรงเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์ และทรงเป็นพระเจ้าแห่งความเมตตาของข้าพระองค์

1. ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ได้ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายแล้ว ทั้งได้ทรงทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายกระจัดกระจายไป พระองค์ทรงไม่พอพระทัย ขอให้พระองค์ทรงหันมาหาข้าพระองค์ทั้งหลายอีก
2. พระองค์ทรงกระทำให้แผ่นดินหวั่นไหว ทรงให้มันแตกแยกออก ขอทรงซ่อมช่องของมันเพราะมันโยกเยก
3. พระองค์ทรงกระทำให้ประชาชนของพระองค์ประสบความลำบาก พระองค์ทรงบังคับข้าพระองค์ให้ดื่มน้ำอุ่นแห่งความประหลาดใจ
4. พระองค์ทรงตั้งธงไว้ให้บรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ เพื่อชักขึ้นเพราะเหตุความจริง เซลาห์
5. ขอทรงช่วยให้รอดโดยพระหัตถ์ขวาของพระองค์ และทรงฟังข้าพระองค์ เพื่อว่าผู้ที่พระองค์ทรงรักจะได้รับการช่วยให้พ้น
6. พระเจ้าได้ตรัสด้วยความบริสุทธิ์ของพระองค์ ว่า เราจะพิติยินดี เราจะแบ่งเมืองเซเคม และแบ่งหุบเขาเมืองสุดท้ายออก
7. กิเลอาดเป็นของเรา มนัสเสห์เป็นของเรา เอฟราอิมเป็นที่กำบังศีรษะของเรา ยูดาห์เป็นผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติของเรา
8. โมอับเป็นอ่างล้างชำระของเรา เราเหยียดรองเท้าของเราลงบนเอโดม เราโห่ร้องด้วยความมีชัยเหนือฟีลิสเตีย
9. ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าเข้าไปในนครที่มีป้อม ผู้ใดจะนำข้าพเจ้าไปยังเอโดม
10. ข้าแต่พระเจ้า พระองค์มิได้ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วหรือ ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ไม่ทรงออกไปกับกองทัพของข้าพระองค์ทั้งหลายแล้วละ
11. ขอประทานความช่วยเหลือเพื่อต่อต้านความยุ่งยากต่างๆ เพราะความช่วยเหลือของมนุษย์ก็ไร้ผล
12. โดยพระเจ้าเอง ข้าพเจ้าทั้งหลายจะปฏิบัติอย่างเข้มแข็ง พระองค์เองจะทรงเป็นผู้เหยียบบคู่อริของข้าพเจ้าทั้งหลายลง

1. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงฟังเสียงร้องของข้าพระองค์ ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์
2. ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์มาแต่ที่สูญปลายแผ่นดินโลก เมื่อจิตใจของข้าพระองค์อ่อนระอาไป ขอทรงนำข้าพระองค์มาถึงศิลาที่สูงกว่าข้าพระองค์
3. เพราะพระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ เป็นหอคอยเข้มแข็งที่ประจันหน้าศัตรู
4. ข้าพระองค์จะอยู่ในพลับพลาของพระองค์เป็นนิตย์ ข้าพระองค์จะวางใจในที่กำลังปีกของพระองค์ เซลาห์
5. ข้าแต่พระเจ้า เพราะพระองค์ทรงสดับคำปฏิญาณของข้าพระองค์ และพระองค์ประทานมรดกของบรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระนามของพระองค์แก่ข้าพระองค์
6. พระองค์จะทรงยึดพระชนม์ของกษัตริย์ ให้ปีเดือนของท่านยืนนานไปหลายชั่วอายุ
7. ท่านจะคอยเฝ้าต่อพระพักตร์พระเจ้าเป็นนิตย์ ขอทรงแต่งตั้งความเมตตาและความจริงไว้คุ้มครองท่าน
8. แล้วข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์เสมอ ตามที่ข้าพระองค์ทำตามคำปฏิญาณอยู่แต่ละวัน
นั้น

1. แน่นอนจิตใจของข้าพเจ้าคอยท่าพระเจ้า ความรอดของข้าพเจ้ามาจากพระองค์
2. พระองค์เท่านั้นทรงเป็นศิลา และเป็นความรอดของข้าพเจ้า เป็นป้อมปราการของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหวใหญ่โต
3. พวกเจ้าจะคิดความร้ายต่อคนอื่นนานสักเท่าใด เจ้าทุกคนจะถูกสังหาร ผู้เหมือนกำแพงที่เอนและรั้วที่โยกเยก
4. เขาคิดแต่เพียงจะผลักท่านลงมาจากยศของท่าน เขาพอใจในความเท็จ เขาอวยพรด้วยปากของเขา แต่เขาแข่งอยู่ในใจ เซลาห์
5. จิตใจของข้าพเจ้า จงคอยท่าพระเจ้าแต่องค์เดียว เพราะความหวังของข้าพเจ้ามาจากพระองค์
6. พระองค์เท่านั้นทรงเป็นศิลา และเป็นความรอดของข้าพเจ้า เป็นป้อมปราการของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่หวั่นไหว
7. ความช่วยให้รอดและสง่าราศีของข้าพเจ้าอยู่ที่พระเจ้า ศิลาอันทรงมหิทธิฤทธิ์และที่ลี้ภัยของข้าพเจ้าคือพระเจ้า
8. ประชาชนเอ๋ย จงวางใจในพระองค์ตลอดเวลา จงระบายความในใจของท่านต่อพระองค์ พระเจ้าทรงเป็นที่ลี้ภัยของเรา เซลาห์
9. คนฐานะต่ำก็เป็นสิ่งไร้สาระ คนฐานะสูงก็เป็นความเท็จ เมื่อซังดูเขาก็ลอยขึ้น เขารวมด้วยกันยังเบาว่าสิ่งไร้สาระ
10. อย่าวางใจในการบีบบังคับ อย่าหวังเปล่าด้วยการปล้นสะดม ถ้าความมั่งคั่งเพิ่มขึ้น อย่าวางใจในสิ่งนั้น
11. พระเจ้าตรัสครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าได้ยินอย่างนี้สองครั้งแล้ว ว่าฤทธานุภาพเป็นของพระเจ้า
12. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า และความเมตตาเป็นของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสนองมนุษย์ทุกคนตามการงานของเขา

1. ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์แสวงพระองค์แต่เช้า จิตวิญญาณของข้าพระองค์กระหายหาพระองค์ เนื้อหนังของข้าพระองค์กระเสือกกระสนหาพระองค์ในดินแดนที่แห้งและกระหายน้ำ ที่ที่ไม่มีน้ำ
2. เช่นนั้นแหละ ข้าพระองค์จึงเคยเห็นพระองค์ในสถานบริสุทธิ์ เห็นฤทธานุภาพและสง่าราศีของพระองค์
3. เพราะว่าความเมตตาของพระองค์ดีกว่าชีวิต ริมฝีปากของข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์
4. เช่นนั้นแหละ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ตราบเท่าชีวิตของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะชูมือต่อพระนามของพระองค์
5. จิตใจของข้าพระองค์จะอิมหนาดังกินไขกระดูกและไขมัน และปากของข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยริมฝีปากที่ชื่นบาน
6. เมื่อข้าพระองค์คิดถึงพระองค์ขณะอยู่บนที่นอน และตรัสร้องถึงพระองค์ทุกๆยาม
7. เพราะพระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงเปรมปรีดีอยู่ในร่มปีกของพระองค์
8. จิตวิญญาณของข้าพระองค์เกาะติดอยู่ที่พระองค์ พระหัตถ์ขวาของพระองค์ชูข้าพระองค์ไว้
9. แต่บรรดาผู้แสวงชีวิตของข้าพระองค์เพื่อทำลาย จะลงไปในที่ลึกแห่งแผ่นดินโลก
10. เขาจะล้มลงด้วยดาบ เขาจะเป็นเหยื่อของสุนัขจิ้งจอก
11. แต่กษัตริย์จะทรงเปรมปรีดีในพระเจ้า ทุกคนที่ปฏิบัติในพระนามของพระองค์จะรอดอ้างพระนามนั้น แต่ปากของคนมูสาจะถูกปิด

1. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงสถับเสียงของข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์อธิษฐาน ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ไว้จากความคิดกลัวศัตรู
2. ขอทรงช้อนข้าพระองค์ไว้จากการहारหรืออย่างลับๆของคนชั่ว จากการปองร้ายของคนกระทำความชั่วช้า
3. ผู้ลับลิ้นของเขาย่างลับตาบ ผู้เอาคำขมขื่นเล็งอย่างลูกธนู
4. ยิงออกมาจากที่ชุ่มยังคนปราศจากตำหนิ ยิงเขาทันทีและอย่างไม่กลัวเกรง
5. เขายึดจุดประสงค์ชั่วของเขาไว้มั่น เขาพูดถึงการวางกับดักอย่างลับๆ คิดว่า ใครจะเห็นเขาทั้งหลายได้
6. เขาทั้งหลายค้นหาความชั่วช้า เขาทั้งหลายค้นหาอย่างขมขื่นจนสำเร็จ เพราะความคิดภายในและจิตใจของมนุษย์นั้นลึกล้ำนัก
7. แต่พระเจ้าจะทรงยิงธนูใส่เขา เขาจะบาดเจ็บทันที
8. เพราะว่าเขาทำให้ลิ้นของเขาเป็นสิ่งที่สะอาดแก่เขาเอง ทุกคนที่เห็นเขาจะหนีไป
9. แล้วทุกคนจะกลัวเกรง เขาจะบอกถึงกิจการของพระเจ้า และตรึกรอถึงสิ่งนั้นที่พระองค์ได้ทรงกระทำแล้ว
10. คนชอบธรรมจะเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์ และจะวางใจในพระองค์ บรรดาคนที่เที่ยงธรรมในจิตใจจะอวดอ้างพระองค์

1. ข้าแต่พระเจ้า ในศิโยนการสรรเสริญคอยท่าพระองค์ เขาจะทำตามคำปฏิญาณแก่พระองค์
2. ข้าแต่พระองค์ผู้ทรงสถับคำอธิษฐาน เนื้อหนังทั้งสิ้นจะมายังพระองค์
3. ความชั่วช้าทั้งหลายชนะข้าพระองค์ เนื่องด้วยการละเมิดของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ก็จะทรงชำระล้างให้
4. สุขจริงหนอ ผู้ที่พระองค์ทรงเลือกและนำมาใกล้ให้พำนักอยู่ในบริเวณพระนิเวศของพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลาย จะอิมเอบด้วยความดีแห่งพระนิเวศของพระองค์ คือพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์
5. ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์จะทรงตอบข้าพระองค์ทั้งหลายด้วยความชอบธรรม โดยกิจการที่น่าครั้นคร้าม พระองค์ผู้ทรงเป็นความไว้วางใจของที่สิ้นสุดปลายทั้งปวงของแผ่นดินโลก และของคนที่อยู่ทางทะเลที่ไกลโพ้น
6. พระองค์ผู้ทรงสถาปนาภูเขาด้วยพระกำลังของพระองค์ ทรงคادتพระองค์ไว้ด้วยอำนาจ
7. ผู้ทรงระงับเสียงอึงคะนึงของทะเล เสียงอึงคะนึงของคลื่นทะเล เสียงโกลาหลของชาวประเทศทั้งหลาย
8. ผู้ที่อยู่ในเขตแผ่นดินโลกไกลโพ้นจึงเกรงกลัวต่อหมายสำคัญของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้เข้าขึ้นและเย็นลง กู้ก้องด้วยความชื่นบาน
9. พระองค์ทรงเยี่ยมเยียนแผ่นดินโลก และทรงรดน้ำ พระองค์ทรงกระทำให้อุดมยิ่งด้วยแม่น้ำของพระเจ้าซึ่งมีน้ำเต็ม พระองค์ทรงจัดหาข้าวให้เพราะทรงจัดเตรียมโลกไว้เช่นนั้นแหละ
10. พระองค์ทรงรดน้ำตามรอยไถของม้าน้อย่างอุดม และให้ขี้ไถราบลง ให้อ่อนละมุนด้วยฝน และทรงอวยพรผลิตผลของม้าน
11. พระองค์ทรงให้ปีเป็นยอดด้วยความดีของพระองค์ พระมรรคาทั้งหลายของพระองค์มีความไพบุลย์ย่อยหยด
12. พุงหญ้าในถิ่นทุรกันดารก็หยดย้อย เนินเขาคาดเอาด้วยความชื่นบาน
13. ป่าพงห่มตัวด้วยฝูงแพะแกะ หุบเขาพราวไปด้วยข้าว เขาโห่ร้องด้วยความชื่นบานและร้องเพลง

1. แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงทำเสียงชื่นบานถวายพระเจ้า
2. จงร้องเพลงถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์ จงถวายสรรเสริญอย่างรุ่งเรืองต่อพระองค์
3. จงทูลพระเจ้าว่า พระราชกิจของพระองค์น่าครั้นคร้ามยิ่งนัก ฤทธาานุภาพของพระองค์ใหญ่หลวงนัก จนศัตรูจะหมอบราบต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์
4. แผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะนมัสการพระองค์ และจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ เขาทั้งหลายจะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ เซลาห์
5. จงมาดูสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงกระทำ พระราชกิจของพระองค์น่าครั้นคร้ามต่อบุตรทั้งหลายของมนุษย์
6. พระองค์ทรงเปลี่ยนทะเลให้เป็นดินแห้ง คนเดินข้ามแม่น้ำไป ที่นั่นเราได้เปรมปรีดีในพระองค์
7. ผู้ทรงปกครองด้วยอำนาจของพระองค์เป็นนิรันดร์ ผู้ซึ่งพระเนตรเฝ้ามองบรรดาประชาชาติอยู่ อย่าให้คนมักกบฏยกย่องตนเอง เซลาห์
8. ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงสรรเสริญพระเจ้าของเรา จงให้ได้ยินเสียงสรรเสริญพระองค์
9. ผู้ทรงให้จิตวิญญาณเราอยู่ท่ามกลางคนเป็น และมีได้ทรงยอมให้เท่าเราพลาด
10. ข้าแต่พระเจ้า เพราะพระองค์ทรงลงใจข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ทรงทดลองข้าพระองค์อย่างทดลองเงิน
11. พระองค์ทรงนำข้าพระองค์ทั้งหลายเข้ามาในค่าย พระองค์ทรงวางความทุกข์ยากไว้ที่เอวของข้าพระองค์
12. พระองค์ทรงให้คนขับรถรบทับศีรษะของข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลายต้องลุยไฟลุยน้ำ แต่พระองค์ยังทรงนำข้าพระองค์มาสู่ที่อิมเอิบ
13. ข้าพระองค์จะเข้าไปในพระนิเวศของพระองค์พร้อมด้วยเครื่องเผาบูชา ข้าพระองค์จะทำตามคำปฏิญาณต่อพระองค์
14. ตามที่ริมฝีปากข้าพระองค์ได้พูดไว้ และที่ปากข้าพระองค์ได้กล่าวในยามที่ข้าพระองค์ทุกข์ยากลำบาก
15. ข้าพระองค์จะถวายสัตว์อ้วนพีเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระองค์ พร้อมกับควันเครื่องสัตวบูชาด้วยแกะผู้ ข้าพระองค์จะถวายบูชาด้วยวัวผู้และแพะ เซลาห์
16. บรรดาผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้า ขอเชิญมาฟัง และข้าพเจ้าจะบอกถึงว่าพระองค์ได้ทรงกระทำอะไรแก่จิตวิญญาณข้าพเจ้าบ้าง
17. ปากข้าพเจ้าได้ร้องทูลพระองค์ และลิ้นข้าพเจ้าได้ยกย่องพระองค์
18. ถ้าข้าพเจ้าได้บ่มความชั่วช้าไว้ในใจข้าพเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงสดับ
19. แต่พระเจ้าได้ทรงสดับแน่ทีเดียว พระองค์ได้ทรงฟังเสียงคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
20. สาธุการแด่พระเจ้า เพราะว่าพระองค์ไม่ทรงปฏิเสธคำอธิษฐานของข้าพเจ้า หรือยับยั้งความเมตตาของพระองค์เสียจากข้าพเจ้า

บทสวด 67

1. ขอพระเจ้าทรงพระเมตตาต่อข้าพระองค์ทั้งหลาย และอำนวยการแก่ข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงให้พระพักตร์ฉายสว่างแก่ข้าพระองค์ เอลาห์
2. เพื่อพระมรรคาของพระองค์จะเป็นที่รู้จักในแผ่นดินโลก ความรอดของพระองค์จะเป็นที่ทราบท่ามกลางบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น
3. ข้าแต่พระเจ้า ขอชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์ ให้ชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์
4. ขอให้ชาวประเทศทั้งหลายยินดีและร้องเพลงด้วยความชื่นบาน เพราะพระองค์จะทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลายด้วยความชอบธรรม และทรงครอบครองชาวประเทศทั้งหลายในโลก เอลาห์
5. ข้าแต่พระเจ้า ขอชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์ ให้ชนชาติทั้งหลายสรรเสริญพระองค์
6. แล้วแผ่นดินโลกจึงจะได้เกิดผล พระเจ้าคือพระเจ้าของเราจะทรงอำนวยการแก่เรา
7. พระเจ้าจะทรงอวยพระพรแก่เรา แล้วที่สุดปลายแผ่นดินโลกจะเกรงกลัวพระองค์

1. ขอพระเจ้าทรงลุกขึ้น ให้ศัตรูของพระองค์กระจ่ายไป ให้บรรดาผู้ที่เกลียดชังพระองค์หนีไปต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์
2. ครั้นถูกขับไปฉันใด ก็ขอทรงไล่เขาไปฉันนั้น ชีผั่งละลายต่อหน้าไฟฉันใด ก็ขอให้คนชั่วพินาศต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าฉันนั้น
3. แต่ขอให้คนชอบธรรมชื่นบาน ให้เขาเต้นโลดต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ให้เขาสิงโลดด้วยความชื่นบาน
4. จงร้องเพลงถวายพระเจ้า จงร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ จงยกย่องพระองค์ผู้ทรงเมฆเป็นพาหนะ โดยพระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์ จงสิงโลดต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์
5. พระเจ้าในที่ประทับบริสุทธิของพระองค์ ทรงเป็นพระบิดาของคนกำร้ำพ่อ และทรงเป็นผู้พิพากษาหญิงม่าย
6. พระเจ้าทรงให้คนเปลี่ยวเปล่าอาศัยอยู่ตามบ้านเรือน พระองค์ทรงปล่อยคนทั้งหลายที่ถูกมัดด้วยโซ่ แต่คนมักกบฏอาศัยในแผ่นดินที่แตกกระแหง
7. ข้าแต่พระเจ้า เมื่อพระองค์เสด็จนำหน้าประชาชนของพระองค์ เมื่อพระองค์เสด็จไปตามถิ่นทุรกันดาร เซลาห์
8. แผ่นดินโลกก็หวั่นไหว ท้องฟ้าก็เทฝนลงมาต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า ภูเขาซีนายโน้มสั่นสะเทือนต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าคือพระเจ้าของอิสราเอล
9. ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงฝนอุดมลง เมื่อมรดกของพระองค์อ่อนโยน พระองค์ทรงฟื้นขึ้นใหม่
10. ชุมนุมนชนของพระองค์ก็มาอาศัยในนั้น ข้าแต่พระเจ้า โดยความดีของพระองค์ พระองค์ทรงจัดเตรียมไว้ให้แก่คนขัดสน
11. องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานพระวจนะ พวกที่นำข่าวนั้นก็เป็นพวกใหญ่โต
12. บรรดาภักษัตริย์ของกองทัพทั้งหลายก็หนีไป ผู้หญิงที่อยู่บ้านก็เอาข้าวของที่ริบมาได้แบ่งกัน
13. ถึงแม้ท่านนอนอยู่ท่ามกลางคอกแกะ ท่านก็จะเหมือนปีกนกเขาที่บุด้ด้วยเงิน และขนของมันเป็นที่บุด้ด้วยทองคำ
14. เมื่อผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์กระจ่ายภักษัตริย์ ณ ที่นั้น มันก็ขาวเหมือนหิมะที่ตกลงบนภูเขาอัลโมน
15. ภูเขาของพระเจ้าเหมือนยังภูเขาเมืองบาซาน ภูเขาที่มียอดสูงก็เหมือนยังภูเขาเมืองบาซาน
16. ภูเขาที่มียอดสูงเอ๋ย ทำไมมองด้วยความริษยา ณ ที่ภูเขาซึ่งพระเจ้าทรงประสงศ์ให้เป็นที่พักของพระองค์ เออ ที่ที่พระเยโฮวาห์จะประทับเป็นนิิตย์
17. ทรบของพระเจ้าอเนกอนันต์ คือมีทูตสวรรค์นับเป็นพันๆ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกเขา เหมือนในซีนาย คือในสถานบริสุทธิ์
18. พระองค์เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง พระองค์ทรงนำพวกเขาเข้าไปเป็นเชลยอีก และรับของประทานเพื่อมนุษย์ และรับเพื่อผู้ที่กบฏด้วย เพื่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าจะทรงประทับท่ามกลางพวกเขา
19. สาธุการแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงคำฐเราทั้งหลายอยู่ทุกวัน พระเจ้าผู้ทรงเป็นความรอดของเรา เซลาห์
20. พระเจ้าของเราเป็นพระเจ้าแห่งความรอด ซึ่งได้พ้นความตายนั้นก็อยู่ที่พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า
21. แต่พระเจ้าจะทรงตีศีรษะของศัตรูของพระองค์ให้แตก คือกระหม่อมมีผมของผู้ที่ขึ้นดำเนินในทางละเมิดของ

เขา

22. องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า เราจะนำเขาทั้งหลายกลับมาจากบาซัน เราจะนำประชาชนของเรากลับมาจากที่ลึกของทะเล
23. เพื่อเจ้าจะเอาเท้าอาบเลือดของคู่อริของเจ้า เพื่อลิ้นสุนัขของเจ้าจะมีส่วนด้วย
24. ข้าแต่พระเจ้า การเสด็จของพระองค์ปรากฏแล้ว การเสด็จของพระเจ้าของข้าพเจ้าพระมหากษัตริย์ของข้าพเจ้าเข้าไปในสถานบริสุทธิ์
25. นักร้องนำหน้า นักดนตรีคั้ดทำย ระหว่างนั้นมีสตรีเล่นรำมะนา
26. ท่านทั้งหลายผู้เป็นน้ำพุของอิสราเอล จงสรรเสริญพระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้าในที่ชุมนุมใหญ่
27. นั่นมีเบนยามินผู้น้อยที่สุดนำหน้า บรรดาเจ้านายยูดาห์อยู่เป็นหมู่ใหญ่ เจ้านายแห่งเศบูลุน เจ้านายแห่งนัฟทาลี
28. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเรียกอาณาภพของพระองค์มา พระเจ้าทรงบัญชาพระกำลังของพระองค์ พระองค์ผู้ได้ทรงกระทำเพื่อข้าพระองค์ทั้งหลาย
29. บรรดากษัตริย์จะนำของกำนัลมาถวายพระองค์ เนื่องด้วยพระวิหารของพระองค์ที่เยรูซาเล็ม
30. ขอทรงชนาบทหมู่คนที่แทงด้วยหอก ผูกไว้กับลูกวัวแห่งชนชาติทั้งหลาย จนเขาทุกคนยินยอมด้วยถวายเงินแผ่น ขอให้ชนชาติทั้งหลายผู้ปีติยินดีในสงครามได้กระจัดผลัดพรากไป
31. พวกเจ้านายจะออกมาจากอียิปต์ เอธิโอเปียจะรีบยื่นมือของเขาออกทูลพระเจ้า
32. บรรดาอาณาจักรแห่งแผ่นดินโลกเอ๋ย จงร้องเพลงถวายพระเจ้า จงร้องเพลงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้า เซลาห์
33. ต่อพระองค์ผู้ทรงฟ้าสวรรค์ ฟ้าสวรรค์ดีกดำบรรพ์ ดูเถิด พระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียงของพระองค์ คือพระสุรเสียงทรงมหิทธิฤทธิ์
34. จงถวายฤทธานุภาพแต่พระเจ้า ซึ่งความสูงส่งของพระองค์อยู่เหนืออิสราเอล และฤทธานุภาพของพระองค์อยู่ในห้องฟ้า
35. ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงนำครั้นคร้ามนักในสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ คือพระเจ้าของอิสราเอล พระองค์นั้นประทานฤทธิ์และกำลังแก่ประชาชนของพระองค์ สาธุการแต่พระเจ้า

1. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพราะน้ำขึ้นมาถึงจิตวิญญาณข้าพระองค์แล้ว
2. ข้าพระองค์จมอยู่ในเลนลึกไม่มีที่ยืน ข้าพระองค์มาอยู่ในน้ำลึกและน้ำท่วมข้าพระองค์
3. ข้าพระองค์อ่อนระอาใจด้วยเหตุร้ายให้ คอของข้าพระองค์แห้งผาก ตาของข้าพระองค์มัวลง ด้วยการคอยท่าพระเจ้าของข้าพระองค์
4. บรรดาคนที่เกลียดชังข้าพระองค์โดยไร้เหตุ มีมากกว่าเส้นผมบนศีรษะข้าพระองค์ คนที่จะทำลายข้าพระองค์ก็มีอิทธิพล คือผู้ที่เป็นพวกศัตรูของข้าพระองค์อย่างไม่มีเหตุ แล้วข้าพระองค์ได้ส่งคืนสิ่งที่ข้าพระองค์มิได้ขโมยไป
5. ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงทราบถึงความโง่ของข้าพระองค์ ความผิดบาปที่ข้าพระองค์กระทำแล้วมิได้ซ่อนไว้จากพระองค์
6. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธา ขออย่าให้บรรดาผู้ที่คอยท่าพระองค์ได้รับความอายเพราะข้าพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าของอิสราเอล ขออย่าให้บรรดาผู้ที่เสาะหาพระองค์ได้รับความอับยศเพราะข้าพระองค์
7. ที่ข้าพระองค์ทนการเยาะเย้ย ที่ความอับอายได้คลุมหน้าข้าพระองค์ไว้ก็เพราะเห็นแก่พระองค์
8. ข้าพระองค์กลายเป็นแขกแปลกหน้าของพี่น้อง และเป็นคนต่างด้าวของบุตรแห่งมารดาข้าพระองค์
9. ความร้อใจในเรื่องพระนิเวศของพระองค์ได้ท่วมทับข้าพระองค์ และคำพูดเยาะเย้ยของบรรดาผู้ที่เยาะเย้ยพระองค์ ตกอยู่แก่ข้าพระองค์
10. เมื่อข้าพระองค์ร้องไห้และถ่อมใจลงด้วยการอดอาหาร มันกลายเป็นการเยาะเย้ยข้าพระองค์
11. ข้าพระองค์ใช้ผ้ากระสอบเป็นเครื่องนุ่งห่ม ข้าพระองค์กลายเป็นคำภาษิตของเขา
12. คนที่หนึ่งที่ประตู่เมืองก็พูดตำหนิข้าพระองค์ คนขี้เมาแต่งเพลงร้องว่าข้าพระองค์
13. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่ส่วนข้าพระองค์ ข้าพระองค์อธิษฐานต่อพระองค์ในเวลาอันเหมาะสม ข้าแต่พระเจ้า โดยความเมตตาอันอุดมของพระองค์ ขอทรงโปรดฟังข้าพระองค์ด้วยความจริงแห่งความรอดของพระองค์
14. ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากจมลงในเลน ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากคนที่เกลียดชังข้าพระองค์และจากน้ำลึก
15. ขออย่าให้น้ำท่วมข้าพระองค์ หรือน้ำที่ลึกลงข้าพระองค์เสีย หรือปากแดนผู้ตายจับข้าพระองค์ไว้
16. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังข้าพระองค์ เพราะความเมตตาของพระองค์นั้นเลิศ ขอทรงหันมาหาข้าพระองค์ตามพระกรุณาอันอุดมของพระองค์
17. ขออย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์เสียจากผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทุกข์ใจ ขอทรงรีบฟังข้าพระองค์
18. ขอมาใกล้จิตวิญญาณข้าพระองค์ ทรงไถ่จิตวิญญาณนั้นไว้ เพราะศัตรูของข้าพระองค์ ขอทรงปลดเปลื้องข้าพระองค์
19. พระองค์ทรงทราบการที่ข้าเยาะเย้ยข้าพระองค์แล้ว ทั้งความอายและความอับยศของข้าพระองค์ บรรดาคู่อริของข้าพระองค์อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์หมด

20. การเยาะเย้ยกระทำให้อึดใจข้าพระองค์ชอกช้ำ ข้าพระองค์จึงหมดกำลังใจ ข้าพระองค์มองหาผู้สงสาร แต่ก็ไม่มีหาผู้เล่าโลม แต่ข้าพระองค์หาไม่พบ
21. เขาให้ตีหมีแก่ข้าพระองค์เป็นอาหาร ให้นำน้ำส้มสายชูแก่ข้าพระองค์ดื่มแก้กระหาย
22. ขอให้สำหรับที่อยู่ตรงหน้าเขาเองกลายเป็นบ่วงแร้ว และสิ่งทีควรเป็นสำหรับความสุขสบายของเขาให้กลายเป็นเครื่องดัก
23. ขอให้ตาของเขามืดไปเพื่อเขาจะได้มองไม่เห็น และทำบ้านเอนเขาให้สั่นสะเทือนเรื่อยไป
24. ขอทรงเทความกริ้วลงเหนือเขา และให้ความกริ้วอันเผาร้อนตามทันเขา
25. ขอให้ที่อาศัยของเขารกร้างและอย่าให้ผู้ใดอาศัยอยู่ในเต็นท์ของเขา
26. เพราะเขาได้ข่มเหงผู้ที่พระองค์ทรงเมียนดี เขาเล่าถึงความเจ็บปวดของผู้ที่พระองค์ให้บาดเจ็บแล้ว
27. ขอทรงเพิ่มโทษความชั่วช้า แล้วทรงเพิ่มอีก อย่าให้เขาได้รับความชอบธรรมจากพระองค์
28. ขอให้เขาถูกลบออกเสียจากทะเบียนผู้มีชีวิต อย่าให้เขาขึ้นทะเบียนไว้ในหมู่คนชอบธรรม
29. แต่ข้าพระองค์ทุกข์ยากและมีความเศร้าโศก ข้าแต่พระเจ้า ขอความรอดของพระองค์ตั้งข้าพระองค์ไว้ให้สูง
30. ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระนามพระเจ้าด้วยบทเพลง ข้าพเจ้าจะยกย่องพระองค์โดยโมทนาพระคุณ
31. การนั้นจะเป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์มากกว่าวัวผู้หรือวัวผู้ทั้งเขาและกบ
32. บรรดาผู้ต่อมใจจะเห็นและยินดี ท่านผู้เสาะหาพระเจ้า ขอให้ใจของท่านฟื้นขึ้นขึ้น
33. เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสดับคนขัดสน และมีไต่ทรงดูหมิ่นคนของพระองค์ที่ถูกจำจอง
34. ขอฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกสรรเสริญพระองค์ ทั้งทะเลและสรรพสิ่งที่เคลื่อนไหวอยู่ในนั้น
35. เพราะพระเจ้าจะทรงช่วยศิโยนให้รอด และจะสร้างหัวเมืองยูดาห์ขึ้น เขาทั้งหลายจะอาศัยอยู่ที่นั่น และได้เป็นกรรมสิทธิ์
36. เชื้อสายของผู้รับใช้ของพระองค์จะได้เป็นมรดก และบรรดาผู้ที่รักพระนามของพระองค์จะอยู่ที่นั่น

1. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงเร่งมาช่วยข้าพระองค์ให้พ้น ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเร่งมาช่วยข้าพระองค์เถิด
2. ขอให้ผู้ที่มุ่งเอาชีวิตของข้าพระองค์ได้อายและเกิดความมอลวน ขอให้ผู้ปรารถนาที่จะให้ข้าพระองค์เจ็บนั้นต้องหันกลับไปและได้รับความอภัย
3. ผู้ที่พูดว่า อ้าฮา อ้าฮา นั้นขอให้ต้องหันกลับไปเพราะเป็นผลแห่งความอายของเขา
4. ขอให้บรรดาผู้ที่แสวงพระองค์เปรมปรีดีและยินดีในพระองค์ ขอให้บรรดาผู้ที่รักความรอดของพระองค์ กล่าวเสมอว่า พระเจ้าใหญ่ยิ่งนัก
5. แต่ข้าพระองค์ยากจนและขัดสน ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงรีบมาหาข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงรอช้า พระองค์ทรงเป็นผู้อุปถัมภ์และผู้ช่วยให้พ้นของข้าพระองค์

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ อย่าให้ข้าพระองค์ได้รับความละอายเลย
2. ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นและหลีกเลี่ยงหลบหนีโดยความชอบธรรมของพระองค์ ขอทรงเอียงพระกรรณฟังข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด
3. ขอพระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยเข้มแข็งของข้าพระองค์ที่ข้าพระองค์อาศัยเสมอ พระองค์ทรงบัญชาที่จะช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพราะพระองค์ทรงเป็นศิลาและเป็นป้อมปราการของข้าพระองค์
4. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมือคนชั่ว จากเงื้อมมือของคนอธรรมและคนดูร้าย
5. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เพราะพระองค์ทรงเป็นความหวังของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นที่วางใจของข้าพระองค์ตั้งแต่เด็ก ๆ มา
6. ข้าพระองค์พึ่งพระองค์ตั้งแต่กำเนิด พระองค์ทรงเป็นผู้นำข้าพระองค์มาจากครรภ์มารดาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์เสมอ
7. ข้าพระองค์เป็นที่อัศจรรย์ใจของคนเป็นอันมาก แต่พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยเข้มแข็งของข้าพระองค์
8. ขอให้ปากของข้าพระองค์เต็มไปด้วยการสรรเสริญพระองค์ และถวายเกียรติแด่พระองค์วันยังค่ำ
9. เมื่อวัยชรา ขออย่าทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ทิ้งเสีย ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เมื่อข้าพระองค์หมดแรง
10. เพราะบรรดาศัตรูของข้าพระองค์กล่าวร้ายข้าพระองค์ บรรดาผู้ที่จ้องเอาชีวิตของข้าพระองค์ปรึกษากัน
11. และกล่าวว่า พระเจ้าทรงทอดทิ้งเขาแล้ว จงข่มเหงและฉวยเขาไว้ เพราะไม่มีผู้ใดช่วยเขาให้พ้น
12. ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงอยู่ไกลข้าพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงรีบมาช่วยข้าพระองค์
13. ขอให้ศัตรูชีวิตของข้าพระองค์ได้รับความอายและถูกล้างผลาญเสีย ผู้แสหาที่จะทำอันตรายข้าพระองค์นั้น ขอให้การเยาะเย้ยและความอับศท่วมเขา
14. แต่ข้าพระองค์จะหวังอยู่ตลอดไป และจะสรรเสริญพระองค์มากยิ่งขึ้น ๆ
15. ปากของข้าพระองค์จะเล่าถึงความชอบธรรมและความรอดของพระองค์วันยังค่ำ เพราะจำนวนเหล่านั้นมากมายเกินความรู้ของข้าพระองค์
16. ข้าพระองค์จะไปด้วยพระกำลังขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ข้าพระองค์จะกล่าวถึงความชอบธรรมของพระองค์ของพระองค์เท่านั้น
17. ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ทรงสอนข้าพระองค์ตั้งแต่เด็ก ๆ มา และข้าพระองค์ยังป่าวร้องราชกิจมหัศจรรย์ของพระองค์
18. แม้จะถึงวัยชราและผมหงอกก็ตาม ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย จนกว่าข้าพระองค์จะประกาศถึงอำนาจของพระองค์แก่ชั่วอายุถัดไป และฤทธิ์เดชของพระองค์แก่บรรดาผู้ที่จะเกิดมา
19. ข้าแต่พระเจ้า ความชอบธรรมของพระองค์ไปถึงที่สูงนั้น ข้าแต่พระเจ้า พระองค์ผู้ได้ทรงกระทำการใหญ่ ผู้ใดจะเหมือนพระองค์
20. พระองค์ผู้ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ประสบความสำเร็จทุกขั้ยากลำบากเป็นอันมากจะทรงร้องข้าพระองค์ขึ้นมาอีก พระ

องค์จะทรงนำข้าพระองค์ขึ้นมาจากที่ลึกของโลก

21. พระองค์จะทรงเพิ่มเกียรติแก่ข้าพระองค์ และเล่าโลมข้าพระองค์รอบด้าน

22. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ฝ่ายข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณใหญ่ถึงเรื่องความจริงของพระองค์
ข้าแต่องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณเขาคู่

23. ริมฝีปากของข้าพระองค์จะให้ร้องด้วยความชื่นบาน เมื่อข้าพระองค์ร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ ทั้งจิตวิญญาณ
ของข้าพระองค์ด้วย ซึ่งพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้

24. และลิ้นของข้าพระองค์จะพูดถึงความชอบธรรมของพระองค์ตลอดวันยังค่ำ เพราะผู้ซึ่งแสงที่จะทำอันตรายข้า
พระองค์ได้รับความอับอายและอับยศ

1. ข้าแต่พระเจ้า ขอประทานความยุติธรรมของพระองค์แก่กษัตริย์ และความชอบธรรมของพระองค์แก่ราชโอรส
2. ท่านจะได้พิพากษาประชาชนของพระองค์ด้วยความชอบธรรม และคนยากจนของพระองค์ด้วยความยุติธรรม
3. บรรดาภูเขายะบังเกิดสันติสุขสำหรับประชาชน และเนินเขา โดยความชอบธรรม
4. ท่านจะสู้คดีของคนยากจนแห่งประชาชน ให้การช่วยให้พ้นแก่ลูกหลานของคนขัดสน และจะทูปผู้บีบบังคับเป็นขึ้นๆ
5. พวกเขาจะเกรงกลัวพระองค์ที่ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์คงอยู่ ตลอดทุกชั่วอายุ
6. ท่านจะเป็นเหมือนฝนที่ตกบนหญ้าที่ตัดแล้ว เหมือนท่าฝนที่รดแผ่นดินโลก
7. ในสมัยของท่านคนชอบธรรมจะเจริญขึ้น และสันติภาพอันอุดมจนไม่มีดวงจันทร์
8. ท่านจะครอบครองจากทะเลถึงทะเล และจากแม่น้ำนั้นถึงที่สูญปลายแผ่นดินโลก
9. บรรดาผู้ที่อยู่ในถิ่นทุรกันดารจะกราบลงต่อท่าน และบรรดาศัตรูของท่านจะเลี้ยผงคลี
10. บรรดากษัตริย์แห่งเมืองทารซิชและของเกาะทั้งปวงจะถวายราชบรรณาการ บรรดากษัตริย์แห่งเซบาและเสบจะนำของกำนัลมา
11. กษัตริย์ทั้งปวงจะกราบลงไหว้ท่าน บรรดาประชาชาติจะปรนนิบัติท่าน
12. เพราะท่านจะช่วยคนขัดสนให้พ้นเมื่อเขาร้องทูล คนยากจน และคนที่ไร้ผู้อุปถัมภ์
13. ท่านจะสงสารคนอ่อนเปลี้ย และคนขัดสน และช่วยชีวิตบรรดาคนขัดสน
14. ท่านจะได้ชีวิตของเขาจากการหลอกลวงและความรุนแรง และโลหิตของเขาจะประเสริฐในสายตาของท่าน
15. ท่านผู้หนึ่งจะมีชีวิตยืนนาน คนจะถวายทองคำเมืองเซบาแก่ท่าน เขาจะอธิษฐานเพื่อท่านเรื่อยไป และจะอวยพรท่านวันยังค่ำ
16. จะมีข้าวอุดมในแผ่นดินบนยอดภูเขาทั้งหลาย ผลของแผ่นดินจะแกว่งไกวเหมือนเลบานอน และคนจากนครจะบานออกเหมือนหญ้าในทุ่งนา
17. นามของท่านจะดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ ชื่อเสียงของท่านจะยั่งยืนอย่างดวงอาทิตย์ คนจะอวยพรกันเองโดยใช้ชื่อท่าน ประชาชาติทั้งปวงจะเรียกท่านว่าผู้ได้รับพระพร
18. สาธุการแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงกระทำสิ่งมหัศจรรย์แต่พระองค์เดียว
19. สาธุการแต่พระนามรุ่งโรจน์ของพระองค์เป็นนิรันดร์ ขอสง่าราศีของพระองค์เต็มโลก เอเมนและเอเมน
20. คำอธิษฐานของดาวิด บุตรชายของเจสซี จบเท่านี้

1. แท้จริงพระเจ้าทรงติดต่ออิสราเอล ต่อบุคคลผู้มีใจบริสุทธิ์
2. แต่ข้าพเจ้าเล่า เท้าของข้าพเจ้าเกือบสะดุด ย่างเท้าของข้าพเจ้าหมีนพลาดเต็มทีแล้ว
3. เพราะข้าพเจ้าริษยาคนโง่เขลาเมื่อข้าพเจ้าเห็นความเจริญรุ่งเรืองของคนชั่ว
4. เพราะเขาทั้งหลายไม่มีความเจ็บปวดเมื่อเขาตายไป แต่กำลังของเขายังสมบูรณ์อยู่
5. เขาทั้งหลายไม่ลำบากอย่างคนอื่นๆ เขาทั้งหลายไม่รับภัยอย่างคนอื่นๆ
6. เพราะฉะนั้นความเยอหยิ่งจึงเป็นสร้อยคอของเขา ความทารุณคลุมเขาไว้อย่างเครื่องแต่งกาย
7. ตาของเขาพองด้วยความอ้วนพี เขามีสิ่งของเหลือจิตใจปรารถนาได้
8. เขาเย้ยและพูดด้วยความมุ่งร้าย เขาใฝ่สูงชู้ว่าจะบีบบังคับ
9. เขาอ้าปากสู้ฟ้าสวรรค์ และลิ้นของเขาก็คะนองไปในโลก
10. ประชาชนของพระองค์จึงหันกลับมา และนำแห่งความบริบูรณ์ถูกบีบให้เขาทั้งหลาย
11. และเขาทั้งหลายพูดว่า พระเจ้าทรงทราบได้อย่างไร พระองค์ผู้สูงสุดมีความรู้หรือ
12. ดูเถิด คนอธรรมเป็นเช่นนี้แหละ เขาเจริญในแผ่นดินโลกและร่ำรวยขึ้น
13. แท้จริง ข้าพเจ้าชำระใจให้สะอาด และชำระมือด้วยความบริสุทธิ์ก็เปลาประโยชน์
14. เพราะข้าพเจ้ารับภัยอยู่วันยังค่ำและถูกขนาบอยู่ทุกเช้า
15. ถ้าข้าพระองค์ได้พูดว่า ข้าพเจ้าจะพูดอย่างนี้ ดูเถิด ข้าพระองค์จะทำผิดต่อชั่วอายุแห่งบุตรทั้งหลายของพระองค์แล้ว
16. แต่เมื่อข้าพระองค์ตรัสว่า จะเข้าใจเรื่องนี้ได้อย่างไร ข้าพระองค์รู้สึกว่าเป็นงานที่เหน็ดเหนื่อย
17. จนข้าพระองค์เข้าไปในสถานบริสุทธิ์ของพระเจ้า แล้วข้าพระองค์จึงพิเคราะห์เห็นปลายทางของเขาทั้งหลาย
18. จริงละ พระองค์ทรงวางเขาไว้ในที่สิ้น พระองค์ทรงกระทำให้เขาล้มถึงความพินาศ
19. เขาถูกนำไปสู่การรกร้างในครู่เดียวเสียจริงๆ เขาถูกรอบงำด้วยความสยดสยองอย่างสิ้นเชิง
20. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เหมือนความฝันทั้งที่ตื่นอยู่ เมื่อพระองค์ทรงตื่นอยู่ พระองค์จะดูหมิ่นภาพของเขา
21. เมื่อจิตใจของข้าพระองค์ขมขื่น เมื่อข้าพระองค์เสียวแปลบถึงหัวใจ
22. ข้าพระองค์โศกและไม่เตียงสา ข้าพระองค์ประพฤติเหมือนสัตว์ต่อพระพักตร์พระองค์
23. ถึงกระนั้นก็ดี ข้าพระองค์อยู่กับพระองค์เสมอ พระองค์ทรงจับมือขวาของข้าพระองค์ไว้
24. พระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ด้วยความปรีกษาของพระองค์ และภายหลังพระองค์จะทรงนำข้าพระองค์ให้ได้รับเกียรติยศ
25. นอกจากพระองค์ ข้าพระองค์มิมีผู้ใดในฟ้าสวรรค์ นอกจากพระองค์แล้ว ข้าพระองค์ไม่ปรารถนาผู้ใดในโลก
26. เนื้อหนังและจิตใจของข้าพระองค์จะวายไป แต่พระเจ้าทรงเป็นกำลังใจของข้าพระองค์ และเป็นส่วนของข้าพระองค์เป็นนิรันดร์
27. เพราะดูเถิด บุคคลผู้ห่างเหินจากพระองค์จะพินาศ พระองค์ทรงให้บุคคลที่ไม่จริงต่อพระองค์ดับไป

28. แต่ส่วนข้าพระองค์ ที่จะเข้าใกล้พระเจ้านั้นดี ข้าพระองค์ได้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เพื่อข้าพระองค์จะ
ได้เล่าถึงพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์

1. ข้าแต่พระเจ้า ไฉนพระองค์ทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ทั้งหลายทิ้งเสียเป็นนิตย์ ไฉนความกริ้วของพระองค์กรุ่นขึ้นต่อแกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์
2. ขอทรงระลึกถึงชุมนุมชนของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงไถ่มาแต่ดึกดำบรรพ์ ซึ่งพระองค์ทรงไถ่ไว้ให้เป็นตระกูลที่เป็นมรดกของพระองค์ ขอทรงระลึกถึงภูเขาศิโยน ซึ่งพระองค์ทรงเคยประทับนั้น
3. ขอทรงนำอย่างพระบาทของพระองค์มายังซากปรักหักพังอยู่เนื่องนิตย์ คือมายังสิ่งทั้งปวงที่ถูกตัดรูกะทำอย่างชั่วร้ายในสถานบริสุทธิ์นั้น
4. พวกคู่อริของพระองค์คำรามอยู่กลางสถานประชุมของพระองค์ เขาตั้งธงของเขาเองไว้เป็นหมายสำคัญ
5. คนหนึ่งคนใดจะมีชื่อเสียงเหมือนคนยกขวานขึ้นเหนือพุ่มต้นไม้
6. แต่บัดนี้บรรดาไม้ที่แกะสลักทั้งสิ้นเขาก็พังลงมาเสียด้วยขวานและค้อน
7. เขาเอาไฟเผาสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ เขาทำลายความศักดิ์สิทธิ์แห่งสถานที่พระนามของพระองค์ประทับนั้นถึงดิน
8. เขารำพึงในใจว่า เราจงทำลายเขาทั้งหลายให้สิ้นเชิง เขาเผาบรรดาสถานประชุมของพระเจ้าที่ในแผ่นดินหมด
9. พวกเราไม่เห็นหมายสำคัญทั้งหลายของเรา ไม่มีผู้พยากรณ์อีกแล้ว ในพวกเราไม่มีใครทราบว่าจะนานเท่าใด
10. ข้าแต่พระเจ้า คู่อริจะเย้ยอยู่นานเท่าใด ศัตรูจะหมิ่นประมาทพระนามของพระองค์เป็นนิตย์หรือ
11. ไฉนพระองค์จึงหุดพระหัตถ์ของพระองค์เสีย คือพระหัตถ์ขวาของพระองค์ ขอทรงเหยียดพระหัตถ์จากพระทรงของพระองค์
12. ถึงกระนั้น พระเจ้า กษัตริย์ของข้าพระองค์ ทรงอยู่แต่ดึกดำบรรพ์ ทรงประกอบกิจความรอดท่ามกลางแผ่นดินโลก
13. พระองค์ทรงแยกทะเลด้วยฤทธานุภาพของพระองค์ พระองค์ทรงหักหัวมังกรในน้ำ
14. พระองค์ทรงทุบหัวทั้งหลายของเลวีอาธานเป็นชิ้นๆ พระองค์ประทานมันให้เป็นอาหารของคนที่ยากอยู่ในถิ่นทุรกันดาร
15. พระองค์ทรงแยกเปิดน้ำพุและลำธาร พระองค์ทรงให้แม่น้ำที่ไหลอยู่เสมอแห้งไป
16. วันเป็นของพระองค์ คืนเป็นของพระองค์ด้วย พระองค์ทรงสถาปนาความสว่างและดวงอาทิตย์
17. พระองค์ทรงจัดเขตทั้งสิ้นของแผ่นดินโลก พระองค์ทรงสร้างฤดูร้อนและฤดูหนาว
18. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงระลึกข้อนี้อะไร ศัตรูเยาะเย้ยอย่างไร และชนชาติโง่ได้หมิ่นประมาทพระนามของพระองค์อย่างไร
19. ขออย่าทรงมอบวิญญูณหนักเบาของพระองค์แก่ฝูงชนโหดร้าย ขออย่าทรงลี้มชุมนุมชนยากจนของพระองค์เป็นนิตย์
20. ขอสนพระทัยในพันธสัญญา เพราะสถานที่มิดของแผ่นดินเต็มไปด้วยที่อยู่ของความทารุณ
21. ขออย่าให้ผู้ที่ถูกบีบบังคับได้อาย ขอให้คนจนและคนขัดสนสรรเสริญพระนามของพระองค์

22. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงลุกขึ้น ผู้คดีของพระองค์ ขอทรงระลึกว่าคนโง่เขลาพระองค์อยู่วันยังค่ำ
23. ขออย่าทรงลืมเสียงของคู่อริของพระองค์ เสียงอึงคะนองของคนที่ถูกขึ้นสู่พระองค์ก็เพิ่มขึ้นอยู่เรื่อยๆ

1. ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ทั้งหลายขอโมทนาพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายขอโมทนาพระองค์ เพราะบรรดาพระราชกิจมหัศจรรย์ของพระองค์ประกาศว่าพระนามของพระองค์อยู่ใกล้
2. เมื่อสถานประชุมมาอยู่ต่อหน้าเรา เราจะพิพากษาด้วยความเที่ยงธรรม
3. เมื่อแผ่นดินโลกละลาย พร้อมทั้งบรรดาชาวแผ่นดินโลกนั้น ผู้ที่รักษาเสาะของมันให้มันอยู่คือเราเอง เซลาห์
4. เราพูดกับคนโง่เขลาว่า อย่าประพฤติโง่เขลา และแก่คนชั่วว่า อย่ายกเขาขึ้น
5. อย่ายกเขาของเจ้าขึ้นให้สูง หรือพูดจาอย่างคองแข็ง
6. เพราะการยกขึ้นนั้นมิได้มาจากทิศตะวันออกหรือทิศตะวันตก และมีไฉ่มาจากทิศใต้
7. แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้พิพากษา พระองค์ทรงให้คนหนึ่งลง และทรงยกอีกคนหนึ่งขึ้น
8. เพราะในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์มีถ้วยลูกหนึ่ง มีน้ำองุ่นเป็นฟอง ประสมไว้ดี พระองค์ทรงเทของดื่มจากถ้วยนั้นและคนชั่วของแผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะดื่มหมดทั้งตะกอน
9. แต่ข้าพเจ้าจะประกาศเป็นนิรันดร์ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของยาโคบ
10. บรรดาเขาของคนชั่วจะถูกเราตัดออกหมด แต่เขาของผู้ชอบธรรมจะถูกเชิดชูขึ้น

1. ในยูดาห์เขารู้จักพระเจ้า ในอิสราเอลพระนามของพระองค์ใหญ่ยิ่ง
2. ที่ประทับของพระองค์ตั้งอยู่ในซาเล็ม ที่พำนักของพระองค์อยู่ในศิโยน
3. ที่นั่นพระองค์ทรงหักลูกธนูทั้งโล่ ดาบ และการยุทธ์ เซลาห์
4. พระองค์ทรงรุ่งโรจน์สูงส่งยิ่งกว่าภูเขาที่มีเหยื่อ
5. ด้วยว่าคนใจเข้มแข็งถูกริบข้าวของ เขาหลับไป ชายฉกรรจ์ทั้งสิ้นไม่สามารถใช้มือของเขาอีกได้แล้ว
6. ข้าแต่พระเจ้าของยาโคบ พอพระองค์ทรงชนาบทั้งรถม้าและม้าก็ล่องลับไป
7. แต่พระองค์เจ้า พระองค์ทรงเป็นที่น่าคร่ำครวญแล้ว เมื่อพระองค์ทรงกริ้วขึ้นแล้วใครจะยืนอยู่ในสายพระเนตรของพระองค์ได้
8. พระองค์ทรงลั่นคำพิพากษามาจากฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลกก็กลัวและนิ่งเงียบ
9. เมื่อพระเจ้าทรงลุกขึ้นพิพากษา เพื่อช่วยผู้ถ่อมตัวทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกให้รอด เซลาห์
10. แน่ละ ความโกรธของมนุษย์จะสรรเสริญพระองค์ และความโกรธที่เหลือนั้นพระองค์จะทรงยับยั้งไว้
11. จงปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย และจงปฏิบัติตาม ให้คนที่อยู่รอบพระองค์นำของกำนัลมายังพระองค์ผู้ซึ่งเขาควรเกรงกลัว
12. พระองค์จะทรงตัดดวงจิตของผู้ครอบครองทั้งหลาย พระองค์ทรงเป็นที่น่าคร่ำครวญแล้วแก่บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก

1. ข้าพเจ้าร้องทูลต่อพระเจ้าด้วยเสียงของข้าพเจ้า ทูลต่อพระเจ้าด้วยเสียงของข้าพเจ้า และพระองค์ได้ทรงเงี่ยพระกรรณสดับข้าพเจ้า
2. ในวันยากลำบากของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าแสวงองค์พระผู้เป็นเจ้า ในกลางคืนบาดแผลข้าพเจ้าไหลออกไม่หยุด จิตใจของข้าพเจ้าไม่รับคำเล่าโลม
3. ข้าพเจ้าระลึกถึงพระเจ้า ข้าพเจ้าก็ครวญคราง ข้าพเจ้าคร่ำครวญ จิตใจของข้าพเจ้าก็อ่อนระอาไป เซลาห์
4. พระองค์ทรงจับหนังตาของข้าพเจ้าไว้ไม่ให้ปิด ข้าพเจ้าทุกข์มากจนพูดไม่ออก
5. ข้าพเจ้าพิจารณาถึงสมัยก่อน ข้าพเจ้าจำปีที่นมมานานมาแล้วได้
6. ข้าพเจ้าระลึกถึงบทเพลงของข้าพเจ้าในกลางคืน ข้าพเจ้าตรัสตรองกับจิตใจของตนเอง และจิตวิญญาณของข้าพเจ้าก็เสาะหา
7. องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงทอดทิ้งเป็นนิตย์ และจะไม่เคยพอพระทัยอีกหรือ
8. ความเมตตาของพระองค์จะระงับอยู่เป็นนิตย์หรือ พระสัญญาของพระองค์สิ้นสุดตลอดทุกชั่วอายุหรือ
9. พระเจ้าทรงลืมนั้นที่จะทรงพระกรุณาหรือ เพราะพระพิโรธพระองค์จึงทรงปิดความสังเวชเสียหรือ เซลาห์
10. และข้าพเจ้าว่า นั่นแหละเป็นความทุกข์ของข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะระลึกถึงปีทั้งหลายแห่งพระหัตถ์ขวาของพระองค์ผู้สูงสุด
11. ข้าพเจ้าจะระลึกถึงพระราชกิจทั้งปวงของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าข้า ข้าพระองค์จะจดจำบรรดาการมหัศจรรย์ของพระองค์ในสมัยก่อนๆ
12. ข้าพระองค์จะตรัสตรองถึงพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ และกล่าวถึงพระราชกิจของพระองค์
13. ข้าแต่พระเจ้า วิธีการของพระองค์อยู่ในสถานบริสุทธิ์ พระองค์ใดจะยิ่งใหญ่อย่างพระเจ้าของเรา
14. พระองค์คือพระเจ้าผู้ทรงกระทำการมหัศจรรย์ ผู้ทรงสำแดงฤทธานุภาพของพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย
15. พระองค์ได้ทรงไถ่ประชาชนของพระองค์ด้วยพระกรของพระองค์ คือลูกหลานของยาโคบและโยเซฟ เซลาห์
16. ข้าแต่พระเจ้า เมื่อน้ำเห็นพระองค์ น้ำเห็นพระองค์ มันก็เกรงกลัวแน่ทีเดียว ที่ลึกก็สันสะท้าน
17. เมฆเทน้ำลงมา ท้องฟ้าก็คะนองเสียง ลูกธนูของพระองค์ก็ปลิวไปปลิวมา
18. ฟ้าผ่าของพระองค์มีเสียงอยู่ในฟ้าสวรรค์ ฟ้าแลบทำให้พิภพสว่าง แผ่นดินโลกก็สันสะเทือนและหวั่นไหว
19. พระมรรคาของพระองค์อยู่ในทะเล พระวิถีของพระองค์อยู่ในน้ำที่มาจากทั้งหลาย ถึงกระนั้นรอยพระบาทของพระองค์ก็ไม่มีใครรู้
20. พระองค์ทรงนำประชาชนของพระองค์โดยมือของโมเสสและอาโรนเหมือนฝูงแพะแกะ

1. ประชาชนของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเงี่ยหูฟังกฎของข้าพเจ้า เอียงหูของท่านทั้งหลายฟังถ้อยคำจากปากข้าพเจ้า
2. ข้าพเจ้าจะอำปากกล่าวคำอุปมา ข้าพเจ้าจะกล่าวคำลึกลับของโบราณกาล
3. ถึงสิ่งที่เราทั้งหลายได้ยินได้ทราบ ที่บรรพบุรุษของเราได้บอกเรา
4. เราจะไม่ซ่อนไว้จากลูกหลานของเขา แต่จะบอกแก่ชั่วอายุที่กำลังเกิดมา ถึงการสรรเสริญพระเยโฮวาห์ และฤทธานุภาพของพระองค์ และการมหัศจรรย์ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ
5. เพราะพระองค์ทรงสถาปนาพระโอวาทไว้ในยาโคบ และทรงแต่งตั้งพระราชบัญญัติไว้ในอิสราเอล ซึ่งพระองค์ทรงบัญชาแก่บรรพบุรุษของเรา ว่าให้แจ้งเรื่องราวเหล่านั้นแก่ลูกหลานของเขา
6. เพื่อชั่วอายุรุ่นต่อไปจะทราบเรื่องคือลูกหลานที่จะเกิดมา และที่จะลุกขึ้นบอกลูกหลานของเขา
7. เพื่อเขาจะตั้งความหวังของเขาไว้ในพระเจ้า และไม่ลืมนพระราชกิจของพระเจ้า แต่รักษาพระบัญญัติของพระองค์
8. และเพื่อเขาจะมีได้เหมือนบรรพบุรุษของเขา คือชั่วอายุที่ดื้อดึงและมักกบฏ ชั่วอายุที่จิตใจไม่มั่นคง ผู้ซึ่งจิตวิญญาณของเขาไม่มั่นคงต่อพระเจ้า
9. บรรดาคนเอฟราอิม มีอาวุธพร้อมและถือคัมภีร์ ได้หันกลับในวันสงคราม
10. เขาทั้งหลายมิได้รักษาพันธสัญญาของพระเจ้า และปฏิเสธที่จะเดินตามพระราชบัญญัติของพระองค์
11. เขาลืมนสิ่งที่พระองค์ได้ทรงกระทำและการมหัศจรรย์ซึ่งพระองค์ทรงสำแดงแก่เขา
12. พระองค์ทรงกระทำการมหัศจรรย์ท่ามกลางสายตาของบรรพบุรุษของเขา ในแผ่นดินอียิปต์ ในไร่นาโคอัน
13. พระองค์ทรงแยกทะเล และให้เขาเดินผ่านไป และกระทำให้น้ำตั้งอยู่เหมือนกองสูง
14. ในกลางวันพระองค์ทรงนำเขาด้วยเมฆ และด้วยแสงไฟคืนยังรุ่ง
15. พระองค์ทรงฝ่าหินในถิ่นทุรกันดาร ประทานน้ำเป็นอันมากให้เขาดื่มเหมือนมาจากที่ลึกลับ
16. พระองค์ทรงกระทำให้ลำธารออกมาจากหิน ทรงกระทำให้น้ำไหลลงมาเหมือนแม่น้ำ
17. แต่เขายังกระทำบาปยิ่งขึ้นต่อพระองค์ได้กบฏต่อองค์ผู้สูงสุดในที่แห่งแสง
18. เขาทดลองพระเจ้าอยู่ในใจของเขาโดยเรียกร้องอาหารที่เขาอยาก
19. เขาพูดปรักปรำพระเจ้าว่า พระเจ้าจะทรงเตรียมสำหรับในถิ่นทุรกันดารได้หรือ
20. ดูเถิด พระองค์ทรงตีหินให้น้ำพุ่งออกมา และลำธารก็ไหลล้น พระองค์จะประทานขนมปังด้วยได้หรือ หรือทรงจัดเนื้อให้ประชาชนของพระองค์ได้หรือ
21. เพราะฉะนั้น เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงสดับแล้ว พระองค์ทรงพระพิโรธ มีไฟลุกโพล่งขึ้นสู่ยาโคบ พระพิโรธของพระองค์สูงขึ้นสู่อิสราเอล
22. เพราะเขาไม่เชื่อพระเจ้า และไม่ไว้วางใจในความรอดของพระองค์
23. พระองค์ยังทรงบัญชาเมฆเบื้องบน และทรงเปิดประตูฟ้าสวรรค์
24. พระองค์ทรงหลังมานาให้เขารับประทาน และทรงประทานอาหารทิพย์ให้เขา
25. มนุษย์ได้กินอาหารของทูตสวรรค์ พระองค์ทรงประทานอาหารให้เขาอย่างอุดม

26. พระองค์ทรงกระทำให้ลมตะวันตกพัดในฟ้าสวรรค์ และทรงนำลมใต้ออกมาด้วยฤทธิ์ของพระองค์
27. พระองค์ทรงหลังเนื้อให้เขาอย่างผลคลี คือนก ดั่งเม็ดทรายในทะเล
28. พระองค์ทรงให้มันตกลงมาลงค้ำยของเขา และรอบที่อาศัยของเขา
29. เขาได้รับประทานอิมติ เพราะพระองค์ประทานสิ่งที่เขาอยาก
30. แต่ก่อนที่เขาจะหายอยาก ขณะที่อาหารยังอยู่ในปากของเขา
31. พระพิโรธของพระเจ้าปลั่งขึ้นต่อเขา และพระองค์ทรงสังหารคนจนกรรจ์ที่สุดของเขาเสีย และทรงคว่ำคนที่คัดเลือกแล้วในอิสราเอลเสีย
32. ถึงมีเรื่องทั้งสิ้นนี้ เขาก็ยังกระทำบาป เขามีได้เชื่อถือการมหัศจรรย์ของพระองค์
33. พระองค์จึงทรงกระทำให้วันของเขาหายไปดังสิ่งไร้สาระ และทรงให้ปีของเขาหายไปด้วยความยากลำบาก
34. เมื่อพระองค์ทรงสังหารเขา เขาแสวงหาพระองค์ เขาได้กลับมาแสวงพระเจ้าด้วยใจร้อนรน
35. เขาระลึกว่าพระเจ้าทรงเป็นศิลาของเขา และพระเจ้าองค์สูงสุดเป็นพระผู้เฒ่าของเขา
36. แต่เขาขอพระองค์ด้วยปากของเขา และมุสาต่อพระองค์ด้วยลิ้นของเขา
37. เพราะจิตใจของเขาไม่แน่วแน่ต่อพระองค์ เขาไม่จริงจั่งต่อพันธสัญญาของพระองค์
38. ถึงกระนั้นด้วยความสังเวชพระองค์ทรงอภัยความชั่วช้าของเขา และมีได้ทรงทำลายเขา พระองค์ทรงยับยั้งพระพิโรธของพระองค์บ่อยๆ และมีได้ทรงกวณพระพิโรธของพระองค์ทั้งสิ้นให้ขึ้นมา
39. พระองค์ทรงระลึกว่าเขาเป็นเพียงแต่เนื้อหนัง เป็นลมที่ผ่านไปแล้วมิได้กลับมาอีก
40. เขายั่วพระองค์ในถิ่นทุรกันดารบ่อยสักเท่าใด และทำให้พระองค์โทมนัสในทะเลทราย
41. แต่เขายังได้กลับทดลองพระเจ้าอีกและได้ทำให้องค์บริสุทธ์ของอิสราเอลเศร้าพระทัย
42. เขามีได้ระลึกถึงพระหัตถ์ของพระองค์ หรือวันที่พระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นจากคู่อริของเขา
43. เมื่อพระองค์ทรงกระทำหมายสำคัญของพระองค์ในอียิปต์ และการมหัศจรรย์ของพระองค์ในไร่นาไศอัน
44. พระองค์ทรงเปลี่ยนแม่น้ำและลำธารของเขาให้เป็นเลือด เพื่อเขาต้มอะไรไม่ได้
45. พระองค์ทรงส่งฝูงเหลือบมาท่ามกลางเขา ซึ่งผลาญเขา และกบ ซึ่งทำลายเขา
46. พระองค์ประทานพืชผลของเขาแก่ตึกแตนวัยคลาน และผลงานออกแรงของเขาแก่ตึกแตนวัยบิน
47. พระองค์ทรงทำลายเถาองุ่นของเขาด้วยลูกเห็บ และต้นมะเดื่อของเขาด้วยน้ำค้างแข็ง
48. พระองค์ทรงมอบฝูงวัวของเขาไว้กับลูกเห็บ และฝูงแพะแกะของเขากับฟ้าผ่า
49. พระองค์ทรงปล่อยความกริ้วร้ายของพระองค์มาเหนือเขา ทั้งพระพิโรธ ความกริ้วและความทุกข์ลำบาก โดยส่งเหล่าทูตสวรรค์ชั่วร้ายท่ามกลางเขา
50. พระองค์ทรงเปิดวิถีให้แก่ความกริ้วของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงเว้นจิตวิญญานเขาไว้จากความตาย แต่ประทานชีวิตของเขาแก่โรคระบาด
51. พระองค์ทรงประหารลูกหัวปีทั้งสิ้นในอียิปต์ คือผลแรกแห่งกำลังของเขาในเด็นห์ของฮาม
52. แล้วพระองค์ทรงนำประชาชนของพระองค์ออกมาเหมือนนำแกะ และนำเขาไปในถิ่นทุรกันดารเหมือนฝูงแพะ

แกะ

53. พระองค์นำเขาไปอย่างปลอดภัย เขาจึงไม่กลัว แต่ทะเลท่วมศัตรูของเขา
54. และพระองค์ทรงพาเขามายังเขตแดนแห่งสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ ยังภูเขานี้ ซึ่งพระหัตถ์ขวาของพระองค์ได้ทรงไถ่ไว้
55. พระองค์ทรงขับประชาชาติต่าง ๆ ออกไปข้างหน้าเขา พระองค์ทรงวัดแบ่งแดนประชาชาตินี้ให้เป็นมรดก และทรงตั้งบรรดาตระกูลอิสราเอลไว้ในเทินท์ของเขา
56. แต่เขาทั้งหลายยังทดลองและยั่วพระเจ้าองค์สูงสุด มิได้รักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์
57. กลับหันไปเสียและประพฤติทรยศอย่างบรรพบุรุษของเขา เขาบิดไปเหมือนคันทันที่ไว้วางใจไม่ได้
58. เพราะเขายั่วเย้าพระองค์ให้ทรงกริ้วด้วยเรื่องปฐมนิยสถานสูงของเขาทั้งหลาย ได้หมิ่นให้พระองค์หวางแหวนเขาด้วยเรื่องรูปเคารพแกะสลักของเขา
59. เมื่อพระเจ้าทรงสดับ พระองค์ทรงพระพิโรธยิ่ง และพระองค์ทรงรังเกียจอิสราเอลยิ่งนัก
60. พระองค์ทรงละปลับปลาในซีโลห์ คือเทินท์ที่พระองค์ทรงตั้งไว้ท่ามกลางมนุษย์
61. และทรงมอบอุทยานาภของพระองค์แก่การเป็นเชลย และส่งราชาศิของพระองค์แก่มือของคูอริ
62. พระองค์ทรงมอบประชาชนของพระองค์แก่ดาบ และทรงพระพิโรธต่อมรดกของพระองค์
63. ไฟผลาญหนุ่มๆ ของเขาเสีย และสาวๆ ของเขาก็ไม่ได้แต่งงาน
64. บรรดาบุโรหิตของเขาล้มลงด้วยดาบ และหญิงม่ายของเขาไม่มีการร้องทุกข์
65. แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตื่นอย่างตื่นบรรทม อย่างชายฉกรรจ์ให้ร้องเพราะฤทธิ์เหล้าองุ่น
66. และพระองค์ทรงตีปฐมิกษ์ของพระองค์ในข้างหลัง และให้เขาได้อายเป็นนิตย์
67. พระองค์ทรงปฏิเสธปลับปลาของโยเซฟ พระองค์มิได้ทรงเลือกตระกูลเอฟราอิม
68. แต่พระองค์ทรงเลือกตระกูลยูดาห์ ภูเขาศิโยนซึ่งพระองค์ทรงรัก
69. พระองค์ทรงสร้างสถานบริสุทธิ์ของพระองค์อย่างกับพระราชวังสูง อย่างแผ่นดินโลกซึ่งพระองค์ตั้งไว้เป็นนิตย์
70. พระองค์ทรงเลือกดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ ทรงพาท่านมาจากคอกแกะ
71. พระองค์ทรงพาท่านมาจากการดูแลแม่แกะที่มีลูกอ่อนให้เป็นผู้เลี้ยงดูยาโคบประชาชนของพระองค์ และอิสราเอลมรดกของพระองค์อย่างเลี้ยงแกะ
72. ท่านจึงเลี้ยงดูเขาทั้งหลายด้วยใจเที่ยงธรรม และนำเขาทั้งหลายไปด้วยมือข้าของ

1. ข้าแต่พระเจ้า พวกต่างชาติได้เข้าในมรดกของพระองค์ เขาได้ทำให้พระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์มีมลทิน เขาได้ทำให้เยรูซาเล็มเป็นที่สลักหักพัง
2. เขาให้ศพผู้รับใช้ของพระองค์เป็นอาหารแก่บรรดานกในอากาศ ให้เนื้อของวิสุทธิชนของพระองค์แก่สัตว์ป่าแห่งแผ่นดินโลก
3. เขาได้เทโลหิตของคนเหล่านั้นออกมาอย่างน้ำรอบเยรูซาเล็ม จนไม่มีคนฝังศพ
4. เรากลายเป็นที่เหยียดหยันแก่เพื่อนบ้านของเรา เป็นที่สบประมาทและเยาะเย้ยแก่คนที่อยู่รอบเรา
5. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงกริ้วอีกนานเท่าใด เป็นนิตย์หรือ พระเจ้าข้า ความหวงแหนของพระองค์จะไหม้ดังไฟไปอีกนานเท่าใด
6. ขอทรงเทความกริ้วของพระองค์ลงเหนือบรรดาประชาชาติที่ไม่รู้จักพระองค์ และเหนือราชอาณาจักรทั้งหลายที่ไม่ร้องทูลออกพระนามของพระองค์
7. เพราะเขาทั้งหลายได้ผลาญยาโคบ และกระทำให้อาศัยของเขาร้างเปล่า
8. ขออย่าทรงระลึกถึงความชั่วช้าของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอความสัจเวซของพระองค์เร่งมาพบข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายตกต่ำมาก
9. ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ เพราะเห็นแก่สง่าราศีแห่งพระนามของพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นและอภัยบาปของข้าพระองค์ เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์
10. ควรหรือที่บรรดาประชาชาติจะกล่าวว่า พระเจ้าของเขาอยู่ที่ไหน ขอให้พระองค์ทรงปรากฏในท่ามกลางประชาชาติต่อสายตาของข้าพระองค์ทั้งหลาย โดยการแก้แค้นโลหิตของผู้รับใช้พระองค์ที่ไหลออกมา
11. ขอให้เสียงคร่ำครวญของบรรดาเชลยมาอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ ด้วยฤทธานุภาพอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ ขอทรงสงวนคนเหล่านั้นที่ต้องถึงตาย
12. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงตอบแทนการที่เขาได้เหยียดหยันต่อพระองค์ สักเจ็ดเท่า ณ ทรวงอกเพื่อนบ้านของข้าพระองค์
13. แล้วข้าพระองค์ทั้งหลายประชาชนของพระองค์ ผุ่งแพะแกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์ จะโมทนาพระคุณพระองค์เป็นนิตย์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะกล่าวสรรเสริญพระองค์ตลอดทุกชั่วอายุ

1. ข้าแต่พระผู้ทรงเลี้ยงดูอิสราเอลอย่างเลี้ยงแกะ คือพระองค์ผู้ทรงนำโยเซฟอย่างนำฝูงแพะแกะ ขอทรงเจี่ยพระกรรมสดับ พระผู้ประทับระหว่างพวกเครุต ขอทรงทอแสงออกมา
2. ต่อหน้าเอฟราอิม และเบนยามิน และมนัสเสห์ ขอทรงปลุกพระราชอำนาจของพระองค์ขึ้นมาช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด
3. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้กลับสู่สภาพดี ขอพระพักตร์ของพระองค์ทอแสง เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอด
4. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา พระองค์จะทรงกริ้วต่อคำอธิษฐานขอประชาชนของพระองค์นานสักเท่าใด
5. พระองค์ได้ทรงเลี้ยงเขาด้วยน้ำตาต่างอาหาร และทรงให้เขาดื่มน้ำตาอย่างเต็มขนาด
6. พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์เป็นที่แตกร้างกันในหมู่เพื่อนบ้านของข้าพระองค์ และศัตรูของข้าพระองค์หัวเราะกัน
7. ข้าแต่พระเจ้าจอมโยธา ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้กลับสู่สภาพดี ขอพระพักตร์ของพระองค์ทอแสง เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอด
8. พระองค์ทรงนำแกะฝูงนี้ออกจากอียิปต์ พระองค์ทรงขับไล่บรรดาประชาชาติออกไปและทรงปลุกแกะฝูงนี้ไว้
9. พระองค์ทรงปราบดินให้มันก็หยั่งรากลึก และแผ่เต็มแผ่นดิน
10. ร่มเงาของมันคลุมภูเขาและกิ่งก้านของมันเหมือนต้นสนสีดาร์อันดี
11. มันส่งกิ่งไปถึงทะเลและส่งแขนงไปถึงแม่น้ำ
12. ทำไมพระองค์จึงทรงพังรั้วต้นไม้ลงเสีย บรรดาคนทั้งสิ้นที่ผ่านไปตามทางจึงเด็ดผลของมัน
13. หมูป่าจากดงมาย่ำยีมันและบรรดาสัตว์ป่าในไร่กินมันเป็นอาหาร
14. ข้าแต่พระเจ้าจอมโยธา ขอทรงหันกลับเถิด พระเจ้าข้า ขอทรงมองจากฟ้าสวรรค์และทรงเห็น ขอทรงสนพระทัยในแกะฝูงนี้
15. คือสวนองุ่นซึ่งพระหัตถ์ขวาของพระองค์ทรงปลูกไว้ และกิ่งที่พระองค์ทรงให้เจริญแข็งแรงเพื่อพระองค์เอง
16. มันถูกเผาเสียด้วยไฟ มันถูกตัดลง พวกเขาพินาศด้วยการตำหนิจากสีพระพักตร์ของพระองค์
17. ขอพระหัตถ์ของพระองค์จงอยู่เหนือผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ คือบุตรของมนุษย์ที่พระองค์ทรงกระทำให้แข็งแรงเพื่อพระองค์เอง
18. แล้วข้าพระองค์ทั้งหลายจะไม่หันกลับมาจากพระองค์ ขอทรงสงวนชีวิตข้าพระองค์ทั้งหลายไว้ แล้วข้าพระองค์ทั้งหลายจะทูลออกพระนามพระองค์
19. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา ขอทรงช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้กลับสู่สภาพดี ขอพระพักตร์ของพระองค์ทอแสง เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอดได้

1. จงร้องเพลงถวายพระเจ้า พระกำลังของพวกเรา จงร้องเพลงด้วยเสียงดังถวายแด่พระเจ้าของยาโคบ
2. จงเปล่งเสียงสดุดี จงตีรำมะนาทั้งพิณเขาคู่อันไพเราะ และพิณใหญ่
3. จงเป่าแตรเมื่อวันขึ้นค่ำ เมื่อวันเพ็ญ ณ วันการเลี้ยงของเรา
4. เพราะเป็นกฎเกณฑ์สำหรับอิสราเอล เป็นพระราชบัญญัติของพระเจ้าแห่งยาโคบ
5. พระองค์ทรงตั้งให้เป็นพระโอวาทในโยเซฟ เมื่อพระองค์ทรงออกไปสู่แผ่นดินอียิปต์ ในที่ซึ่งข้าพเจ้าได้ยินภาษาซึ่งข้าพเจ้าไม่เคยรู้จัก
6. ว่า เราผ่อนบ่าของเขาจากภาระของเขา มือเขาเป็นอิสระพ้นกระจาด
7. เมื่อทุกข์ใจเจ้าเรียก เราก็ช่วยเจ้าให้พ้น เราตอบเจ้าในที่ลับลี้ของฟ้าร้อง เราได้ทดลองเจ้าที่น้ำ ณ เมรีบัท เซลาห์
8. โอ ประชาชนของเราเอ๋ย จงฟัง แล้วเราจะทักท้วงเจ้า โอ อิสราเอลเอ๋ย ถ้าเจ้าจะฟังเรา
9. จะไม่มีพระแปลกๆท่ามกลางเจ้าเลย เจ้าจะไม่กราบไหว้พระต่างด้าว
10. เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ได้พาเจ้าออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ อ้าปากของเจ้าให้กว้างเถิด เราจะป้อนเจ้าให้อิ่ม
11. แต่ประชาชนของเราไม่ฟังเสียงของเรา อิสราเอลไม่ยอมรับเราเลย
12. เราจึงมอบเขาไว้แก่จิตใจต่อต้านของเขาเอง ให้ตามคำปรึกษาของเขาเอง
13. เออ ประชาชนของเรา น่าจะฟังเรา และอิสราเอล น่าจะเดินในทางทั้งหลายของเรา
14. แล้วไม่ช้า เราก็จะให้ศัตรูของเขานอบน้อมลง และจะหันมือของเราสู่คู่อริของเขา
15. บรรดาผู้ที่เกลียดชังพระเยโฮวาห์จะหมอบกราบต่อพระองค์ แต่เวลาของเขาทั้งหลายจะยังยืนอยู่เป็นนิตย์
16. พระองค์จะทรงเลี้ยงเขาด้วยข้าวสาลีอย่างดีที่สุด เราจะให้เจ้าพอใจด้วยน้ำผึ้งที่มาจากหิน

1. พระเจ้าทรงเข้าประทับในชุมนุมชนของผู้มีอำนาจ พระองค์ทรงทำการพิพากษาท่ามกลางพระทั้งหลายว่า
2. ท่านจะตัดสินอย่างยุติธรรมและแสดงความลำเอียงข้างคนช้วนานเท่าใด เซลาห์
3. จงให้ความยุติธรรมแก่คนยากจนและกำพร้าพ่อ จงดำรงสิทธิของผู้ที่ทุกข์ยากและคนขัดสน
4. จงช่วยคนยากจนและคนขัดสนให้พ้น ช่วยเขาให้พ้นจากมือของคนชั่ว
5. เขาทั้งหลายไม่รู้และไม่เข้าใจ เขาเดินไปมาในความมืด รากทั้งสิ้นของแผ่นดินโลกก็หวั่นไหว
6. เราได้กล่าวว่า ท่านทั้งหลายเป็นพระ เป็นบุตรองค์ผู้สูงสุด ท่านทุกคนนั้นแหละ
7. ถึงกระนั้น ท่านก็จะตายอย่างมนุษย์และล้มลงเหมือนเจ้านายคนหนึ่งคนใด
8. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงลุกขึ้นพิพากษาแผ่นดินโลก เพราะบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นจะเป็นมรดกของพระองค์

1. ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงนิ่งอยู่ ข้าแต่พระเจ้า ขออย่าทรงเงิบและเฉยอยู่
2. เพราะดูเถิด ศัตรูของพระองค์สับสนอลหม่าน บรรดาผู้ที่ชังพระองค์ได้ยกศีรษะของเขาขึ้น
3. เขาวางแผนการแยบคายสู้ประชาชนของพระองค์ เขาปรี่รักษากันสู้ผู้ที่พระองค์ทรงซ่อนอยู่
4. เขาพูดว่า มาเถิด ให้เราตัดเขาออกจากการเป็นประชาชาติ เพื่อจะไม่ระลึกถึงชื่ออิสราเอลอีกต่อไป
5. เพราะเขาปองร้ายเป็นใจเดียวกัน เขาทำพันธสัญญาสู้พระองค์
6. คือ เต็นท์ของเอโดม และคนอิซมาเอล โมอับ และคนฮากการ์
7. เกบาล อัมโมน และอามาเลค ฟิลิสเตียกับชาวเมืองไทร
8. อัสนีเรียก็สมทบเขาด้วย เขาได้ช่วยลูกหลานของโลด เซลาห์
9. ขอทรงทำกับเขาอย่างพระองค์ทรงกระทำกับมีเดียน อย่างที่ทำได้กับสิเสราและยาบินที่ลำธารคีไซน
10. ผู้ถูกทำลายที่ตำบลเอนโดร์ ผู้กลายเป็นปุยของที่ดิน
11. ขอทรงทำขุนนางของเขาเหมือนโอเรบและเศเอบ ทำเจ้านายทั้งสิ้นของเขาเหมือนเศบาร์และศาลมุนนา
12. ผู้ที่กล่าวว่า ให้เราเอาที่อาศัยทั้งหลายของพระเจ้ามาเป็นกรรมสิทธิ์ของเราเถิด
13. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงทำให้เขาให้เหมือนกงจักร เหมือนแกลบต่อหน้าลม
14. อย่างไฟเผาผลาญป่าไม้ อย่างเปลวเพลิงที่ให้ภูเขาลุกโพล
15. ขอทรงข่มเหงเขาด้วยพายุแรงกล้าของพระองค์ และทรงทำให้เขาร่วมกลั้วด้วยพายุจัดของพระองค์
16. ทรงให้หน้าของเขาเต็มไปด้วยความอาย ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพื่อเขาจะได้แสวงพระนามของพระองค์
17. ขอให้เขาอับอาย และกลั้วอยู่เป็นนิตย์ ให้เขาอดสูและพินาศไป
18. เพื่อคนทั้งปวงจะทราบว่าคุณพระองค์ ผู้ทรงพระนามว่าพระเยโฮวาห์แต่ผู้เดียว ทรงเป็นผู้สูงสุดเหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น

1. ข้าแต่พระเยโฮว้าจอมโยธา ที่ประทับของพระองค์เป็นที่รักจริงๆ
2. วิญญาณของข้าพระองค์ปรารถนา เออ อาลัยหาบริเวณพระนิเวศของพระเยโฮว้า ใจกายของข้าพระองค์ให้ร้องถวายพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์
3. แม้นกกระจอกก็หาบ้านได้ แล้วและนกนางแอ่นหารังสำหรับตัวมันได้ ที่ที่มันจะตักฟองออกลูก คือที่แทนบูชาของพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮว้าจอมโยธา กษัตริย์และพระเจ้าของข้าพระองค์
4. ความสุขเป็นของบุคคลที่อาศัยในพระนิเวศของพระองค์ เขาจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์เสมอ เซลาห์
5. ความสุขเป็นของบุคคลที่กำลังของเขาอยู่ในพระองค์ คือคนที่ในใจของเขาเป็นทางทั้งหลายของพระองค์
6. ขณะที่เขาผ่านไปตามหว่างเขาบาบา เขากระทำให้เป็นที่น่าพิศุ ฝนต้นฤดูกระทำให้สระน้ำเต็ม
7. เขาไปด้วยมีกำลังมาเพิ่มขึ้นๆ เขาทั้งหลายจะเข้าเฝ้าพระเจ้าในศิโยน
8. ข้าแต่พระเยโฮว้าพระเจ้าจอมโยธา ขอทรงสดับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าของยาโคบ ขอทรงเจียพระกรรม เซลาห์
9. ขอทอพระเนตร ข้าแต่พระเจ้าโล่ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทอพระเนตรหน้าผู้รับเจิมของพระองค์
10. เพราะวันเดียวในบริเวณพระนิเวศของพระองค์ดีกว่าพันวันในที่อื่น ข้าพเจ้าจะเป็นคนเฝ้าประตูพระนิเวศของพระเจ้าของข้าพเจ้าดีกว่าอยู่ในเต็นท์ของความชั่วร้าย
11. เพราะพระเยโฮว้าพระเจ้าทรงเป็นดวงอาทิตย์และเป็นโล่ พระเยโฮว้าจะทรงปูลงความกรุณาและเกียรติ พระองค์จะมีได้ทรงหวงของดีอันใดไว้เลยจากบุคคลผู้ดำเนินในความเที่ยงธรรม
12. ข้าแต่พระเยโฮว้าจอมโยธา บุคคลที่วางใจในพระองค์ก็เป็นสุข

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ทรงโปรดปรานแผ่นดินของพระองค์ พระองค์ทรงให้พวกเชลยของยาโคบกลับสู่สภาพดี
2. พระองค์ได้ทรงยกความชั่วช้าของประชาชนของพระองค์เสีย พระองค์ทรงกลบเกลื่อนบาปทั้งสิ้นของเขา เซลาห์
3. พระองค์ได้ทรงนำพระพิโรธทั้งสิ้นของพระองค์กลับ พระองค์ทรงเค้นจากความร้อนแรงของพระองค์
4. ข้าแต่พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้กลับคืนอีก ขอทรงระงับความกริ้วจากข้าพระองค์ทั้งหลาย
5. พระองค์จะทรงกริ้วต่อข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นนิตย์หรือ พระองค์จะทรงให้ความกริ้วของพระองค์ดำรงตลอดทุกชั่วอายุหรือ
6. พระองค์จะไม่ทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายฟื้นอีกหรือ เพื่อประชาชนของพระองค์จะได้เปรมปรีดีในพระองค์
7. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสำแดงความเมตตาของพระองค์แก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย และขอประทานความรอดของพระองค์แก่ข้าพระองค์ทั้งปวง
8. ข้าพระองค์จะได้ฟังความที่พระเจ้าพระเยโฮวาห์จะตรัส เพราะพระองค์จะตรัสความสันติแก่ประชาชนของพระองค์ และแก้วิสุทธิชนของพระองค์ แต่อย่าให้เขาทั้งหลายหันกลับไปสู่ความโง่อีก
9. แน่ทีเดียวที่ความรอดของพระองค์อยู่ใกล้คนที่เกรงกลัวพระองค์ เพื่อสง่าราศีจะอยู่ในแผ่นดินของข้าพระองค์ทั้งหลาย
10. ความเมตตาและความจริงได้พบกัน ความชอบธรรมและสันติภาพได้จับกันและกัน
11. ความจริงจะงอกขึ้นมาจากแผ่นดิน และความชอบธรรมจะมองลงมาจากฟ้าสวรรค์
12. เออ พระเยโฮวาห์จะประทานสิ่งที่ดีๆ และแผ่นดินของข้าพระองค์ทั้งหลายจะเกิดผล
13. ความชอบธรรมจะนำหน้าพระองค์ และจะตั้งข้าพระองค์ทั้งหลายไว้ในมรรคาแห่งรอยพระบาทของพระองค์

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเจี่ยพระกรรณสดับข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ยากจนและขัดสน
2. ขอทรงสงวนชีวิตข้าพระองค์ไว้เพราะข้าพระองค์บริสุทธิ์ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ผู้วางใจในพระองค์
3. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงพระกรุณาต่อข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์วันยังค่ำ
4. ขอทรงให้จิตใจผู้รับใช้ของพระองค์ยินดี ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า จิตใจข้าพระองค์ตั้งใจแน่วแน่ในพระองค์
5. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะพระองค์ประเสริฐและทรงพร้อมที่จะประทานอภัย อุดมด้วยความเมตตาต่อบรรดาผู้ร้องทูลพระองค์
6. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเจี่ยพระกรรณสดับคำทูลอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอทรงสดับเสียงร้องทูลวิงวอนของข้าพระองค์
7. ในวันลำบากของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องทูลพระองค์ เพราะพระองค์จะทรงตอบข้าพระองค์
8. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ในบรรดาพระไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์ และไม่มีกิจการใดๆเหมือนพระราชกิจของพระองค์
9. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บรรดาประชาชาติที่พระองค์ทรงสร้างจะมานมัสการต่อพระพักตร์พระองค์ และจะเทิดทูนพระนามของพระองค์
10. เพราะพระองค์ใหญ่ยิ่งและทรงกระทำการมหัศจรรย์ พระองค์แต่องค์เดียวทรงเป็นพระเจ้า
11. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสอนพระมรรคาของพระองค์แก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะดำเนินในความจริงของพระองค์ ขอทรงสำรวมใจของข้าพระองค์ให้ยำเกรงพระนามของพระองค์
12. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจ และข้าพระองค์จะเทิดทูนพระนามของพระองค์เป็นนิตย์
13. เพราะความเมตตาของพระองค์ที่ทรงมีต่อข้าพระองค์นั้นใหญ่ยิ่งนัก และพระองค์ทรงช่วยจิตวิญญาณของข้าพระองค์ให้พ้นจากที่ลึกที่สุดของนรก
14. ข้าแต่พระเจ้า คนหยิ่งยโสได้ลุกขึ้นต่อสู้ข้าพระองค์ หมู่มนทารุกนเสาะหาชีวิตข้าพระองค์ เขามีได้ประดิษฐานพระองค์ไว้ตรงหน้าเขา
15. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พระองค์ทรงเป็นพระเจ้ายกอปด้วยพระกรุณาและพระเมตตา ทรงกริ้วข้า และอุดมด้วยความเมตตา และความจริง
16. ขอทรงหันมาเมตตาข้าพระองค์ ขอประทานกำลังแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ และขอทรงช่วยชีวิตบุตรชายของหญิงคนไข้ของพระองค์
17. ขอประทานหมายสำคัญแห่งความโปรดปรานของพระองค์แก่ข้าพระองค์ เพื่อคนที่เกลียดชังข้าพระองค์จะเห็นและจะได้อาย ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ได้ทรงช่วยข้าพระองค์และทรงเล้าโลมข้าพระองค์

1. รากฐานของพระองค์อยู่บนภูเขอันบริสุทธิ์
2. พระเยโฮวาห์ทรงรักประตุติโยนมากยิ่งขึ้นกว่าบรรดาที่อาศัยของยาโคบ
3. โอ นครแห่งพระเจ้าเอ๋ย เขากล่าวสรรเสริญเธอ เซลาห์
4. ในบรรดาผู้ที่รู้จักเรา เราระบุชื่อราห์บและบาบิโลน ดุเถิด ฟิลิสเตีย ไทระ และเอธิโอเปีย เขากล่าวกันว่า ผู้ที่เกิดที่นั่น
5. และเขาจะพูดเรื่องศิโยนว่า ผู้นี้และผู้นั้นเกิดในเมืองนั้น เพราะองค์ผู้สูงสุดนั้นแหละจะสถาปนาเมืองนั้นไว้
6. ขณะที่พระเยโฮวาห์ทรงจดชนชาติทั้งหลาย พระองค์จะทรงบันทึกว่า ผู้ที่เกิดที่นั่น เซลาห์
7. นักร้องและนักเล่นเครื่องดนตรีจะอยู่ที่นั่น น้ำพุทั้งสิ้นของเราอยู่ในเธอ

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งความรอดของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระพักตร์พระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน
2. ขอคำอธิษฐานของข้าพระองค์มาจำเพาะเบื้องพระพักตร์ของพระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับคำร้องทูลของข้าพระองค์
3. เพราะจิตใจของข้าพระองค์ลำบากเต็มที และชีวิตของข้าพระองค์เข้าใกล้แดนผู้ตาย
4. เขานับข้าพระองค์ในบรรดาผู้ที่ลงไปยังปากแดน ข้าพระองค์เป็นเหมือนชายที่ไม่มีกำลัง
5. เหมือนคนที่เขาทิ้งไว้ท่ามกลางคนตาย เหมือนคนถูกฆ่าที่นอนอยู่ในหลุมศพ ผู้ที่พระองค์มิได้ทรงระลึกถึงอีก และเขาทั้งหลายถูกพรากเสียจากพระหัตถ์ของพระองค์
6. พระองค์ทรงใส่ข้าพระองค์ไว้ในส่วนลึกของปากแดนผู้ตาย ในแดนที่มีมืดและลึก
7. พระพิโรธของพระองค์หนักอยู่บนข้าพระองค์ และพระองค์ทรงทับถมข้าพระองค์ด้วยคลื่นทั้งสิ้นของพระองค์ เซลาห์
8. พระองค์ทรงกันผู้ที่คุ้นเคยกับข้าพระองค์ให้ออกห่างจากข้าพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์เป็นที่น่ารังเกียจต่อเขาทั้งหลาย ข้าพระองค์ถูกขัง ข้าพระองค์จึงออกไปไม่ได้
9. นัยน์ตาของข้าพระองค์มัวไปเพราะความทุกข์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ทุกวัน ข้าพระองค์ชูมือขึ้นต่อพระองค์
10. พระองค์จะทรงกระทำกรรมหัตศจรรยเพื่อคนตายหรือ ชาวแดนผู้ตายจะลุกขึ้นสรรเสริญพระองค์ได้หรือ เซลาห์
11. เขาจะประกาศความเมตตาของพระองค์ในหลุมศพหรือ หรือจะประกาศความสัตย์สุจริตในแดนพินาศหรือ
12. ในความมืดเขาจะรู้จักกรรมหัตศจรรยของพระองค์หรือ ในแผ่นดินแห่งความหลงลืมเขาจะรู้จักความชอบธรรมของพระองค์หรือ
13. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ในเวลาเช้าคำอธิษฐานของข้าพระองค์จะขึ้นไปหาพระองค์
14. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ไฉนพระองค์ทรงเหวี่ยงจิตวิญญาณข้าพระองค์ออกไปเสีย ไฉนพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์เสียจากข้าพระองค์
15. ตั้งแต่เป็นอนุชนมา ข้าพระองค์ทุกข์ยากและพร้อมที่จะตาย ขณะข้าพระองค์ทนต่อความสยดสยองของพระองค์ ข้าพระองค์มีจิตใจไขว่ไขวไป
16. ความพิโรธอันแรงกล้าของพระองค์กวาดไปเหนือข้าพระองค์ สิ่งที่น่ากลัวจากพระองค์ตัดข้าพระองค์ออกเสีย
17. มันล้อมข้าพระองค์ไว้รอบวันยังค้ำอย่างน้ำท่วม มันท่วมข้าพระองค์มิด
18. พระองค์ทรงให้คนรักและสหายห่างเหินจากข้าพระองค์ ผู้ที่คุ้นเคยกับข้าพระองค์อยู่ในความมืด

1. ข้าพระองค์จะร้องเพลงถึงความเมตตาของพระเยโฮวาห์เป็นนิตย์ ด้วยปากของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะประกาศความสัตย์สุจริตของพระองค์ตลอดทุกชั่วอายุ
2. ด้วยข้าพระองค์ได้กล่าวแล้วว่า ความเมตตาจะตั้งอยู่เป็นนิตย์ พระองค์จะสถาปนาความสัตย์สุจริตของพระองค์ในฟ้าสวรรค์ที่เดียว
3. เราได้กระทำพันธสัญญากับผู้ที่ถูกเลือกของเรา เราได้ปฏิญาณกับดาวิดผู้รับใช้ของเรา
4. ว่า 'เราจะสถาปนาเชื้อสายของเจ้าไว้เป็นนิตย์และจะสร้างบัลลังก์ของเจ้าไว้ทุกชั่วอายุ' เซลาห์
5. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ฟ้าสวรรค์จะสรรเสริญการมหัศจรรย์ของพระองค์ และสรรเสริญความสัตย์สุจริตของพระองค์ในที่ประชุมของบรรดาวิสุทธิชนด้วย
6. เพราะผู้ใดเล่าที่ในฟ้าจะเปรียบกับพระเยโฮวาห์ได้ ในบรรดาลูกหลานของผู้มีอำนาจผู้ใดจะเหมือนพระเยโฮวาห์
7. คือองค์พระเจ้าผู้เป็นที่เกรงกลัวอย่างยิ่งในสภาของบรรดาวิสุทธิชน และบรรดาผู้ที่อยู่รอบพระองค์เกรงขามพระองค์
8. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ผู้ใดจะทรงฤทธิ์ทานุภาพเท่าเทียมพระองค์ ด้วยความสัตย์สุจริตของพระองค์รอบพระองค์
9. พระองค์ทรงปกครองการเดือดดาลของทะเล เมื่อคลื่นสูงขึ้นพระองค์ทรงให้สงบ
10. พระองค์ทรงทุบราหับเป็นชิ้นๆเหมือนผู้ถูกฆ่า พระองค์ทรงกระจายศัตรูของพระองค์ด้วยพระกรทรงฤทธิ์ของพระองค์
11. ฟ้าสวรรค์เป็นของพระองค์ แผ่นดินโลกเป็นของพระองค์ด้วย พระองค์ได้ทรงตั้งพิภพและบรรดาสิ่งที่อยู่ในนั้น
12. ทิศเหนือและทิศใต้ พระองค์ก็ได้ทรงสร้าง ภูเขาทาโบร์กับภูเขาเฮอร์โมนจะสรรเสริญพระนามของพระองค์อย่างชื่นบาน
13. พระองค์มีพระกรอันทรงฤทธิ์ พระหัตถ์ของพระองค์ก็แข็งแรง พระหัตถ์ขวาของพระองค์ก็สูง
14. ความเที่ยงธรรมและความยุติธรรมเป็นรากฐานแห่งบัลลังก์ของพระองค์ ความเมตตาและความจริงเดินนำหน้าพระองค์
15. ประชาชาติที่รู้จักให้ร้องอย่างชื่นบานก็เป็นสุข ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พวกเขาจะเดินในความสว่างจากสีพระพักตร์ของพระองค์
16. พวกเขาจะปลาบปลื้มยินดีในพระนามพระองค์วันยังค่ำ และได้รับการเชิดชูด้วยความชอบธรรมของพระองค์
17. เพราะพระองค์ทรงเป็นสง่าราศีแห่งกำลังของเขทั้งหลาย แต่โดยความโปรดปรานของพระองค์ เขาของข้าพระองค์ทั้งหลายจะถูกเชิดชูขึ้น
18. เพราะผู้ป้องกันเราทั้งหลายเป็นพระเยโฮวาห์ กษัตริย์ของเราเป็นองค์บริสุทธิแห่งอิสราเอล
19. ในกาลก่อน พระองค์ตรัสด้วยนิมิตแก่ผู้บริสุทธิของพระองค์และตรัสว่า เราได้ช่วยเหลือชายฉกรรจ์คนหนึ่ง เราได้เชิดชูคนที่ถูกเลือกคนหนึ่งเหนือประชาชน

20. เราได้พบดาวิดผู้รับใช้ของเรา ด้วยน้ำมันบริสุทธิ์ของเรา เราได้เจิมเขาไว้แล้ว
21. เพื่อว่ามีมือของเราจะอยู่กับเขาเป็นนิตย์ และแขนของเราจะเสริมกำลังของเขา
22. ศัตรูจะเรียกอะไรจากเขาไม่ได้ บุตรแห่งความชั่วร้ายจะกดขี่เขาไม่ได้
23. เราจะขยี้คู่อริของเขาต่อหน้าเขา และตีผู้ที่เกลียดเขาให้ล้มลง
24. ความสัตย์สุจริตและความเมตตาของเราจะอยู่กับเขา และเขาของเขาจะเป็นที่เชิดชูโดยนามของเรา
25. เราจะเอามือของเขาวางไว้บนทะเล และมีมือขวาของเขาบนแม่น้ำทั้งหลาย
26. เขาจะร้องต่อเราว่า `พระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ และเป็นศิลาแห่งความรอดของข้าพระองค์'
27. และเราจะให้เขาเป็นบุตรหัวปีของเราด้วย สูงกว่าบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลก
28. เราจะเก็บความเมตตาของเราไว้ให้เขาเป็นนิตย์ และพันธสัญญาของเราจะตั้งมั่นคงอยู่เพื่อเขา
29. เราจะสถาปนาเชื้อสายของเขาไว้เป็นนิตย์ ทั้งบัลลังก์ของเขาให้ดำรงตราบเท่ากาลของฟ้าสวรรค์
30. ถ้าลูกหลานของเขาทิ้งราชบัญญัติของเรา และไม่ดำเนินตามคำตัดสินของเรา
31. ถ้าเขาทั้งหลายฝ่าฝืนกฎเกณฑ์ของเรา และมีได้รักษาบัญญัติของเรา
32. แล้วเราจะลงโทษการละเมิดของเขาด้วยไม้เรียว และความชั่วช้าของเขาด้วยการเขี่ย
33. แต่จะไม่ถอนความเมตตาของเราไปจากเขา หรือไม่จริงต่อความสัตย์สุจริตของเรา
34. เราจะไม่ฝ่าฝืนพันธสัญญาของเรา หรือพลิกแพลงถ้อยคำที่ออกไปจากริมฝีปากของเรา
35. เราปฏิญาณด้วยความบริสุทธิ์ของเราเด็ดขาดว่า เราจะไม่มีสาต่อดาวิด
36. เชื้อสายของเขาจะดำรงอยู่เป็นนิตย์ บัลลังก์ของเขาจะยืนนานอย่างดวงอาทิตย์ต่อหน้าเรา
37. จะสถาปนาไว้อย่างดวงจันทร์เป็นนิตย์ และเหมือนสากซีฟยานอันสัตย์ซื่อในท้องฟ้า เซลาห์
38. แต่พระองค์ทรงได้เหวี่ยงออกไปและเกลียดชัง พระองค์ทรงพระพิโรธต่อผู้ที่เจิมไว้ของพระองค์
39. พระองค์ได้ทรงบอกเลิกพันธสัญญากับผู้รับใช้ของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำมงกุฏของท่านมลทินโดยเหวี่ยงลงสู่พื้นดิน
40. พระองค์ได้พังรั้วต้นไม้ของท่านทั้งสิ้น พระองค์ทรงให้ที่กำบังเข้มแข็งของท่านสลักหักพัง
41. คนทั้งปวงที่ผ่านไปก็ปล้นท่าน ท่านก็เป็นที่นิินทาของเพื่อนบ้าน
42. พระองค์ทรงยกย่องมือขวาของคู่อริของท่าน พระองค์ทรงกระทำให้ศัตรูทั้งสิ้นของท่านเปรมปรีดิ์
43. จริงทีเดียว พระองค์ทรงหันคมดาบของท่าน และพระองค์มิได้ทรงกระทำให้ท่านตั้งมั่นอยู่ในสงคราม
44. พระองค์ได้ทรงกระทำให้สง่าของท่านเสื่อมศุนย์ไป และทรงเหวี่ยงบัลลังก์ของท่านลงสู่พื้นดิน
45. พระองค์ทรงตัดวันวัยหนุ่มของท่านให้สั้น และทรงคลุมท่านไว้ด้วยความอาย เซลาห์
46. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์จะช้อนองค์อยู่นานเท่าใด เป็นนิตย์หรือ พระพิโรธของพระองค์จะไหม้อยู่ยาวนานเท่าใด
47. ขอทรงระลึกว่า ช่วงชีวิตของข้าพระองค์สั้นแค่ไหน ไฉนพระองค์ทรงนฤมิตสร้างบรรดามนุษย์มาอย่างเปล่าประโยชน์

48. มนุษย์คนใดมีชีวิตอยู่ได้โดยไม่ต้องเห็นความตาย เขาจะช่วยจิตวิญญาณของตนให้พ้นจากมือของแดนผู้ตายได้ หรือ เซลาร์ห์
49. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความเมตตาในกาลก่อนของพระองค์อยู่ที่ไหน ซึ่งพระองค์ทรงปฎิญาณต่อดาวิดโดยความจริงของพระองค์
50. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงระลึกว่าผู้รับใช้ของพระองค์ถูกด่าอย่างไร และข้าพระองค์รับความสบประมาทของบรรดาชนชาติที่มีอำนาจใหญ่โตไว้ในอกของข้าพระองค์อย่างไร
51. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ นั้นแหละศัตรูของพระองค์ได้เย้ยหยัน นั้นแหละเขาเย้ยรอยเท้าของผู้ที่เจิมไว้ของพระองค์
52. สาธุการแด่พระเยโฮวาห์เป็นนิตย์ เอเมนและเอเมน

1. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงเป็นที่อาศัยของข้าพระองค์ทั้งหลายตลอดทุกชั่วอายุ
2. ก่อนที่ภูเขาทั้งหลายเกิดขึ้นมา ก่อนที่พระองค์ทรงให้กำเนิดแผ่นดินโลกและพิภพ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าตั้งแต่
นิรันดร์กาลถึงนิรันดร์กาล
3. พระองค์ทรงให้มนุษย์กลับไปสู่ความพินาศ และตรัสว่า บุตรทั้งหลายของมนุษย์เอ๋ย จงกลับเถิด
4. เพราะพันธึบในสายพระเนตรของพระองค์เป็นเหมือนวานนี้ซึ่งผ่านไปแล้ว หรือเหมือนยามเดียวในเวลากลางคืน
5. พระองค์ทรงกวาดมนุษย์ไปเสียอย่างน่าท้อ เขาเป็นเหมือนการนอนหลับ เหมือนหญ้าที่งอกขึ้นใหม่ในเวลาเช้า
6. ในเวลาเขามันก็บานออกและขึ้นใหญ่ ครั้นเวลาเย็นก็ถูกตัดลงและเหี่ยวไป
7. เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายถูกความกริ้วของพระองค์ผลาญเสีย ข้าพระองค์ก็เดือดร้อนเพราะพระพิโรธของพระอง
ค์
8. พระองค์ทรงตั้งความชั่วช้าของข้าพระองค์ไว้ต่อพระพักตร์พระองค์ ทรงตั้งบาปลับๆของข้าพระองค์ไว้ในความ
สว่างแห่งพระพักตร์ของพระองค์
9. วันทั้งปวงของข้าพระองค์ทั้งหลายสิ้นไปได้พระพิโรธของพระองค์ กำหนดปีของข้าพระองค์สิ้นสุดลงอย่างเสียง
ถอนหายใจ
10. กำหนดปีของข้าพระองค์ทั้งหลายคือเจ็ดสิบหรือถ้าเป็นเหตุจากมีกำลังก็ถึงแปดสิบ แต่ช่วงชีวิตนั้นมีแต่งงานและ
ความโศกเศร้า ไม่ช้าก็สูญไปและข้าพระองค์ทั้งหลายก็จากไป
11. ผู้ใดจะทราบถึงฤทธิ์ความกริ้วของพระองค์ และพระพิโรธของพระองค์ตามความเกรงกลัวพระองค์
12. ขอพระองค์ทรงสอนให้ฉันวันของข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะตั้งจิตตั้งใจได้สติปัญญา
13. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงหันมาเถิดพระเจ้าข้า หรือยังอีกนานเท่าใด ขอทรงมีความสงสารบรรดาผู้รับใช้ของ
พระองค์
14. ขอทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายอิมในเวลาเช้าด้วยความเมตตาของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์ทั้งหลายจะได้เปรม
ปรีดีและยินดีตลอดวันเวลาของข้าพระองค์
15. ขอทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายยินดีให้มากวันเท่ากับที่พระองค์ได้ทรงให้ข้าพระองค์ทุกชั่วยากนั้น และให้มากปี
เท่ากับที่ข้าพระองค์ได้ประสบการร้าย
16. ขอให้พระราชกิจของพระองค์ปรากฏแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ และให้สง่าราศีของพระองค์ปรากฏแก่ลูกหลานของ
เขา
17. ขอความงามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์อยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงสถาปนาหัตถกิจของ
ข้าพระองค์เหนือข้าพระองค์ พระเจ้าข้า ขอพระองค์ทรงสถาปนาหัตถกิจของข้าพระองค์ทั้งหลาย

1. ผู้ที่อาศัยอยู่ ณ ที่กำบังขององค์ผู้สูงสุดจะอยู่ในร่มเงาของผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
2. ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงพระเยโฮวาห์ว่า พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์และป้อมปราการของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ผู้ที่ข้าพระองค์จะไว้วางใจ
3. เพราะพระองค์จะทรงช่วยตัวท่านให้พ้นจากภัยของพราวนอกและจากโรคร้ายอย่างร้ายแรงนั้น
4. พระองค์จะทรงปกท่านไว้ด้วยปีกของพระองค์ และท่านจะวางใจอยู่ที่ปีกของพระองค์ ความจริงของพระองค์เป็นโล่และเป็นดั่งของท่าน
5. ท่านจะไม่กลัวความสยดสยองในกลางคืน หรือกลัวลูกธนูที่ปลิวไปในกลางวัน
6. หรือโรคร้ายที่ไล่มาในความมืด หรือความพินาศที่เกิดความหายนะในเที่ยงวัน
7. พันคนจะล้อมอยู่ที่ข้างๆท่าน หมื่นคนที่มือขวาของท่าน แต่ภัยนั้นจะไม่มาใกล้ท่าน
8. ท่านจะมองดูด้วยตาเท่านั้น และเห็นการตอบแทนแก่คนชั่ว
9. เพราะท่านได้กระทำให้พระเยโฮวาห์ผู้เป็นที่ลี้ภัยของข้าพเจ้าคือองค์ผู้สูงสุด เป็นที่อยู่ของท่าน
10. ไม่มีการร้ายใดๆจะตกมาบนท่าน ไม่มีภัยมาใกล้ที่อาศัยของท่าน
11. เพราะพระองค์จะรับสั่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ในเรื่องท่าน ให้ระแวดระวังท่านในทางทั้งปวงของท่าน
12. เขาทั้งหลายจะเอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าเท้าของท่านจะกระแทกหิน
13. ท่านจะเหยียบสิงโตและงูเห่า ท่านจะย่ำสิงโตหนุ่มและมังกร
14. เพราะเขาผูกพันกับเราด้วยความรัก เราจึงจะช่วยเขาให้พ้น เราจะตั้งเขาไว้ในที่สูง เพราะเขารู้จักนามของเรา
15. เขาจะร้องทูลเรา และเราจะตอบเขา เราจะอยู่กับเขาในยามลำบาก เราจะช่วยเขาให้พ้นและให้เกียรติเขา
16. เราจะให้เขาอิมใจด้วยชีวิตยืนยาว และสำแดงความรอดของเราแก่เขา

1. เป็นการดีที่จะโมทนาพระคุณพระเยโฮวาห์ ข้าแต่องค์ผู้สูงสุด ที่จะร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์
2. ที่จะประกาศความเมตตาของพระองค์ในเวลาเช้า และความสัตย์สุจริตของพระองค์ในกลางคืน
3. เป็นเสียงก้องไปด้วยพิณสิบสายและพิณใหญ่ และด้วยเสียงพิณเขาคู่
4. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ยินดีด้วยพระราชกิจของพระองค์ ข้าพระองค์จะฉลองชัยชนะเนื่องในพระหัตถกิจของพระองค์
5. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระราชกิจของพระองค์ใหญ่หลวงนัก พระดำริของพระองค์สุดลึกล้ำ
6. คนเขลาจะทราบไม่ได้ คนโง่เข้าใจเรื่องนี้ไม่ได้
7. ว่า ถึงแม้คนชั่วจะงอกขึ้นอย่างหญ้า และคนกระทำความชั่วช้าทั้งปวงเจริญขึ้น เขาทั้งหลายจะถูกทำลายเป็นนิตย์
8. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงอยู่บนที่สูงเป็นนิตย์
9. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะดูเถิด ศัตรูของพระองค์ เพราะดูเถิด ศัตรูของพระองค์จะพินาศ คนกระทำความชั่วช้าทั้งปวงจะต้องกระจัดกระจายไป
10. แต่พระองค์ทรงเชิดชูเขาของข้าพระองค์อย่างกับเขาโคกระทิง ข้าพระองค์จะถูกเจิมด้วยน้ำมันใหม่
11. นัยน์ตาของข้าพระองค์จะเห็นความปรารถนาของข้าพระองค์ต่อพวกศัตรูของข้าพระองค์นั้นสำเร็จ หูของข้าพระองค์จะได้ยินถึงความปรารถนาของข้าพระองค์ต่อคนชั่วที่ลุกขึ้นสู้ข้าพระองค์นั้นสำเร็จ
12. คนชอบธรรมจะงอกขึ้นอย่างต้นอินทผลัม เขาจะเจริญขึ้นอย่างต้นสนสีดาร์ในเลบานอน
13. คนที่ถูกปลุกไว้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะเจริญขึ้นในบริเวณของพระเจ้าของเราทั้งหลาย
14. เขาแก่แล้วยังเกิดผล เขามีน้ำเลี้ยงเต็มและเขียวสดอยู่
15. เพื่อแสดงว่าพระเยโฮวาห์นั้นเที่ยงธรรม พระองค์ทรงเป็นศิลาของข้าพระองค์ ในพระองค์ไม่มีความอธรรม

1. พระเยโฮวาทรงครอบครอง พระองค์ทรงสวมความยิ่งใหญ่ พระเยโฮวาทรงสวมกำลัง พระองค์ทรงเอาพระกำลังคาดพระองค์ โลกได้สถาปนาไว้แล้ว มันจะไม่หวั่นไหว
2. พระที่นั่งของพระองค์ได้สถาปนาไว้แล้วตั้งแต่กาลดึกดำบรรพ์ พระองค์ดำรงอยู่ตั้งแต่นั้นวันแรกกาล
3. ข้าแต่พระเยโฮวาท் กระแสน้ำใต้คะนอง กระแสน้ำคะนองเสียง กระแสน้ำคะนองเสียงก็ก้อง
4. พระเยโฮวาทน์บนที่สูงนั้นทรงมหิทฤทธิย์ยิ่งกว่าเสียงของน้ำมากมาย ทรงมหิทฤทธิย์ยิ่งกว่าคลื่นทะเล
5. บรรดาพระโอวาทของพระองค์แน่นอนทีเดียว ข้าแต่พระเยโฮวาท் ความบริสุทธิ์เหมาะกับพระนิเวศของพระองค์ เป็นนิรันดร์

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้า เจ้าแห่งการแก้แค้น ข้าแต่พระเจ้า เจ้าแห่งการแก้แค้น ขอทรงสำแดงพระองค์
2. ข้าแต่ผู้พิพากษาโลก ขอทรงลุกขึ้น ให้คนโห้งได้รับผลสนองอันสมกับเขา
3. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ คนชั่วจะนานเท่าใด คนชั่วจะลึงโลดอยู่นานเท่าใด
4. เขาจะพล่ามและพูดอย่างจงหอนานเท่าใด คนกระทำความชั่วซ้ำทั้งปวงจะโอ้อวดนานเท่าใด
5. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เขาทุบประชาชนของพระองค์เป็นชิ้นๆ และทำมรดกของพระองค์ให้ทุกข์ยาก
6. เขาสังหารแม่ม่ายและคนต่างด้าว และกระทำฆาตกรรมลูกกำพร้าพ่อ
7. และเขากล่าวว่า พระเยโฮวาห์จะไม่แลเห็น พระเจ้าของยาโคบจะไม่หยั่งรู้
8. คนเขลาที่สุดของประชาชนเอ๋ย จงเข้าใจเถิด คนโง่ทั้งหลาย เมื่อไรเจ้าจึงจะฉลาด
9. พระองค์ผู้ทรงปลุกหู พระองค์จะไม่ทรงได้ยินหรือ พระองค์ผู้ทรงปั้นตา พระองค์จะไม่ทรงเห็นหรือ
10. พระองค์ผู้ทรงตีสอนบรรดาประชาชาติ พระองค์จะไม่ทรงชนาบหรือ พระองค์ผู้ทรงสอนความรู้ให้มนุษย์ พระองค์จะไม่ทรงทราบหรือ
11. พระเยโฮวาห์ทรงทราบความคิดของมนุษย์ว่าเป็นเพียงแต่ไร้สาระ
12. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ คนที่พระองค์ทรงตีสอนนั้นก็เป็นผู้สุข คือคนที่พระองค์ทรงสอนด้วยพระราชบัญญัติของพระองค์
13. เพื่อจะให้เขาพักจากวันลำบากจนกว่าจะชุดบ่อไว้ให้คนชั่ว
14. เพราะพระเยโฮวาห์จะไม่ทอดทิ้งประชาชนของพระองค์ พระองค์จะไม่ทรงสละมรดกของพระองค์
15. เพราะความยุติธรรมจะกลับไปหาความชอบธรรม และบรรดาคนเที่ยงธรรมในใจจะติดตามไป
16. ผู้ใดจะลุกขึ้นต่อต้านคนกระทำความชั่วแทนข้าพเจ้า ผู้ใดจะยืนต่อสู้นคนกระทำความชั่วซ้ำแทนข้าพเจ้า
17. ถ้าพระเยโฮวาห์มิใช่ความอุปถัมภ์ของข้าพเจ้า วิญญาณของข้าพเจ้าคงอยู่ในความสัจ
18. เมื่อข้าพเจ้าได้คิดว่า เท้าของข้าพเจ้าลลิต ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความเมตตาของพระองค์ยึดข้าพระองค์ไว้
19. เมื่อความกังวลในใจของข้าพระองค์มีมาก การเล้าโลมของพระองค์ก็หนุนจิตใจของข้าพระองค์ให้ขึ้นบาน
20. บัลลังก์แห่งข้าพเจ้าจะร่วมมิตรกับพระองค์ได้หรือ คือผู้ที่ใช้กฎหมายประกอบการชั่วร้าย
21. เขาทั้งหลายผูกมิตรกันต่อสู้อชีวิตของคนชอบธรรม และปรับโทษโลหิตที่ไร้ความผิด
22. แต่พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งของข้าพเจ้าแล้ว และพระเจ้าของข้าพเจ้าเป็นศิลาที่ลี้ภัยของข้าพเจ้า
23. พระองค์จะทรงนำความชั่วซ้ำของเขาเองมาเหนือเขา และจะทรงตัดเขาเหล่านั้นออกเสียเพราะความชั่วร้ายของเขาเอง ใช่แล้ว พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจะทรงตัดเขาออกเสีย

1. มาเถิด ให้เราทั้งหลายร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ ให้เรากระทำเสียงชื่นบานถวายศิลาแห่งความรอดของพวกเรา
2. ให้เราทั้งหลายเข้ามาอยู่เฉพาะเบื้องพระพักตร์พระองค์ด้วยโมทนา ให้เรากระทำเสียงชื่นบานถวายพระองค์ด้วยบทเพลงสดุดี
3. เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และทรงเป็นกษัตริย์ใหญ่ยิ่งเหนือพระทั้งหลาย
4. ที่ลึกของแผ่นดินโลกอยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ ที่สูงของภูเขาเป็นของพระองค์ด้วย
5. ทะเลเป็นของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสร้างมัน และพระหัตถ์ของพระองค์ทรงปั้นแผ่นดินแห่ง
6. มาเถิด ให้เรานมัสการและกราบลง ให้เราคุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างพวกเรา
7. เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของเรา และเราเป็นประชาชนแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์ และเป็นแกะแห่งพระหัตถ์ของพระองค์ วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์
8. อย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไปอย่างในครั้งกบฏนั้น เหมือนอย่างในวันที่ถูกทดลองในถิ่นทุรกันดาร
9. เมื่อบรรพบุรุษของท่านทดลองเราโดยเอาเราเข้าพิสุจน์ และได้เห็นกิจการของเรา
10. เราจึงเคืองคนชั่วอายุนั้นอยู่สี่สิบปีและว่า เขาเป็นชนชาติที่มีใจมักหลงผิด เขาไม่รู้จักทางทั้งหลายของเรา
11. เพราะฉะนั้นเราจึงปฏิญาณด้วยความพิโรธของเราว่า เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของเรา

1. จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเยโฮวาห์ แผ่นดินโลกทั้งสิ้น จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์
2. จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ สรรเสริญพระนามของพระองค์ จงประกาศความรอดของพระองค์ทุกวัน
3. จงเล่าถึงสง่าราศีของพระองค์ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ถึงการมหัศจรรย์ของพระองค์ท่ามกลางบรรดาชนชาติทั้งหลาย
4. เพราะพระเยโฮวาห์นั้นทรงยิ่งใหญ่และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง พระองค์ทรงเป็นที่เกรงกลัวเหนือพระทั้งปวง
5. เพราะพระทั้งปวงของชนชาติทั้งหลายเป็นรูปเคารพ แต่พระเยโฮวาห์ทรงสร้างฟ้าสวรรค์
6. เกียรติและความสูงส่งมีอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ กำลังและความงามอยู่ในสถานบริสุทธิ์ของพระองค์
7. โอ ตระกูลของชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงถวายแด่พระเยโฮวาห์ จงถวายสง่าราศีและกำลังแด่พระเยโฮวาห์
8. จงถวายสง่าราศีซึ่งควรแก่พระนามของพระองค์แด่พระเยโฮวาห์ จงนำเครื่องบูชาและมายังบริเวณพระนิเวศของพระองค์
9. จงนมัสการพระเยโฮวาห์ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์ ชาวโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงตัวสั่นต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์
10. จงพูดท่ามกลางบรรดาประชาชาติว่าพระเยโฮวาห์ทรงครอบครอง เออ พิภพจะถูกสถาปนาเพื่อมันจะไม่หวั่นไหวเลย พระองค์จะทรงพิพากษาชนชาติทั้งหลายด้วยความชอบธรรม
11. จงให้ฟ้าสวรรค์เปรมปรีดิ์ และแผ่นดินโลกยินดี ให้ทะเลคำรน กับสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในนั้น
12. ให้ทุ่งนาเรียงโลด กับสิ่งทุกอย่างที่อยู่ในนั้น แล้วต้นไม้ทั้งสิ้นของป่าไม้จะปลาบปล้ำยินดี
13. เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์เสด็จมา ด้วยพระองค์เสด็จมาพิพากษาโลก พระองค์จะทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรม และชนชาติทั้งหลายด้วยความจริงของพระองค์

1. พระเยโฮวาทรงครอบครอง จงให้แผ่นดินโลกเปรมปรีดิ์ ให้เกาะเล็ก ๆ มากมายนั้นยินดี
2. เมฆและความมืดที่บอกรอบพระองค์ ความชอบธรรมและความยุติธรรมเป็นรากฐานแห่งบัลลังก์ของพระองค์
3. ไฟลุกอยู่ข้างหน้าพระองค์และไหม้ปฏิปักษ์ของพระองค์รอบข้างเสีย
4. ไฟแลบของพระองค์กระทำให้พิภพสว่าง แผ่นดินโลกเห็นแล้วสั่นสะท้าน
5. ภูเขาละลายอย่างขี้ผึ้งต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาท் ต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าของแผ่นดินโลกทั้งสิ้น
6. ไฟสวรรค์ป่าวร้องความชอบธรรมของพระองค์ และชนชาติทั้งหลายเห็นสง่าราศีของพระองค์
7. ให้ผู้ปรนนิบัติรูปเคารพสลักทั้งสิ้นได้อาย คือผู้ที่อวดในรูปเคารพของเขา ให้พระทั้งสิ้นกราบลงต่อพระองค์
8. ศิโยนได้ยินดีและยินดีและธิดาทั้งปวงของยูดาห์เปรมปรีดิ์ ข้าแต่พระเยโฮวาท் เพราะคำพิพากษาของพระองค์
9. ข้าแต่พระเยโฮวาท் เพราะพระองค์สูงสุดเหนือแผ่นดินโลกทั้งสิ้น พระองค์ทรงสูงเด่นกว่าพระทั้งปวงอย่างยิ่ง
10. ท่านผู้ที่รักพระเยโฮวาท் ก็จงเกลียดชังความชั่ว พระองค์ทรงอารักขาชีวิตวิสุทธิชนของพระองค์ พระองค์ทรงช่วยเขาให้พ้นจากมือของคนชั่ว
11. ความสว่างแจ่มขึ้นแก่คนชอบธรรม และความชื่นบานมีขึ้นแก่คนใจเที่ยงธรรม
12. ท่านผู้ชอบธรรมเอ๋ย จงเปรมปรีดิ์ในพระเยโฮวาท் และถวายโมทนาเมื่อระลึกถึงความบริสุทธิ์ของพระองค์

1. จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเยซูฮาวาห์ เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำการมหัศจรรย์ พระหัตถ์ขวาและพระกรบริสุทธิ์ของพระองค์ได้นำความมีชัยมา
2. พระเยซูฮาวาห์ทรงกระทำให้ความรอดของพระองค์เป็นที่รู้จัก พระองค์ทรงสำแดงความชอบธรรมของพระองค์อย่างเปิดเผยท่ามกลางสายตาของบรรดาประชาชาติ
3. พระองค์ทรงระลึกถึงความเมตตาและความจริงของพระองค์ต่อวงศ์วานอิสราเอล ที่สูญปลายแผ่นดินโลกทั้งสิ้นได้ เห็นความรอดของพระเจ้าของเรา
4. ชาวโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงเปล่งเสียงชื่นบานถวายแด่พระเยซูฮาวาห์ เปล่งเป็นเสียงเพลงชื่นบานและร้องเพลงสรรเสริญ
5. จงร้องเพลงสรรเสริญถวายพระเยซูฮาวาห์ด้วยพิณเขาคู่ ด้วยพิณเขาคู่ คลอด้วยเสียงเพลงสดุดี
6. ด้วยเสียงแตรและเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็กจงกระทำเสียงชื่นบานต่อพระพักตร์พระเยซูฮาวาห์ คือพระมหากษัตริย์
7. ให้ทะเลคำรบกับสิ่งทั้งปวงที่อยู่ในทะเลนั้น พืชพและบรรดาผู้อาศัยอยู่ในนั้น
8. ให้กระแสน้ำตบมือของมัน ให้บรรดาเนินเขาปิติยินดีด้วยกัน
9. เฉพาะเบื้องพระพักตร์พระเยซูฮาวาห์ เพราะพระองค์เสด็จมาพิพากษาโลก พระองค์จะทรงพิพากษาโลกด้วยความชอบธรรม และชนชาติทั้งหลายด้วยความเที่ยงตรง

1. พระเยโฮวาทรงครอบครอง ให้ชนชาติทั้งหลายตัวสั้น พระองค์ผู้ประทับระหว่างพวกเครูบ ให้แผ่นดินโลกหวั่นไหว
2. พระเยโฮวาทใหญ่ยิ่งอยู่ในศิโยน พระองค์สูงเด่นอยู่เหนือประชาชาติทั้งปวง
3. ให้เขาสรรเสริญพระนามอันยิ่งใหญ่และน่าคร้ามกลัวของพระองค์ เพราะพระนามนั้นบริสุทธิ์
4. ฤทธานุภาพของกษัตริย์ทรงรักความยุติธรรม พระองค์ทรงสถาปนาความเที่ยงตรง พระองค์ทรงประกอบความยุติธรรมและความชอบธรรมขึ้นในยาโคบ
5. จงยอพระเกียรติพระเยโฮวาทพระเจ้าของเรา และนมัสการที่แท่นรองพระบาทของพระองค์ เพราะพระองค์บริสุทธิ์
6. โมเสสและอาโรนอยู่ในพวกปุโรหิตของพระองค์ ซามูเอลอยู่ในพวกที่ทูลออกพระนามของพระองค์ด้วย พวกท่านร้องทูลพระเยโฮวาท และพระองค์ทรงตอบท่านเหล่านั้น
7. พระองค์ตรัสกับท่านที่ในเสาเมฆ ท่านทั้งปวงได้รักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์และกฎที่พระองค์ประทานแก่ท่าน
8. ข้าแต่พระเยโฮวาทพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระองค์ทรงตอบท่านเหล่านั้น พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ยกโทษท่านเหล่านั้น แต่ทรงเป็นผู้สนองการกระทำผิดของท่านเหล่านั้น
9. จงยอพระเกียรติพระเยโฮวาทพระเจ้าของเรา และนมัสการที่ภูเขาอันบริสุทธิ์ของพระองค์ เพราะพระเยโฮวาทพระเจ้าของเราบริสุทธิ์

1. ชาวโลกทั้งสิ้นเอ๋ย จงเปล่งเสียงชื่นบานถวายแด่พระเยโฮวาห์
2. จงปรนนิบัติพระเยโฮวาห์ด้วยความยินดี จงเข้ามาเฝ้าพระองค์ด้วยการร้องเพลง
3. จงรู้เถิดว่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้า คือพระองค์เองที่ทรงสร้างเราทั้งหลาย เราไม่ได้สร้างตัวเองขึ้น เราเป็นประชาชนของพระองค์ เป็นแกะแห่งทุ่งหญ้าของพระองค์
4. จงเข้าประตูของพระองค์ด้วยการโมทนา และเข้าบริเวณพระนิเวศของพระองค์ด้วยการสรรเสริญ จงถวายโมทนาขอบพระคุณพระองค์ จงถวายสักการแด่พระนามของพระองค์
5. เพราะพระเยโฮวาห์ประเสริฐ ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ และความจริงของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของเจ้าเป็นแท่นรองเท้าของเจ้า
2. พระเยโฮวาห์จะทรงใช้คทาทรงฤทธิ์ของพระองค์ท่านไปจากศิโยน จงครอบครองท่ามกลางศัตรูของพระองค์ท่านเถิด
3. ชนชาติของพระองค์ท่านจะสักรถวายตัวของเขาด้วยความเต็มใจ ในวันแห่งฤทธิ์อำนาจของพระองค์ท่าน ด้วยเครื่องประดับแห่งความบริสุทธิ์ จากครรภ์ของอรุโณทัย น้ำค้างแห่งวัยหนุ่มเป็นของพระองค์ท่าน
4. พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณแล้วและจะไม่เปลี่ยนพระทัยของพระองค์ว่า เจ้าเป็นบุตรโอรสเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค
5. องค์พระผู้เป็นเจ้าประทับข้างขวาหัตถ์ของพระองค์ท่าน พระองค์จะทรงทลายบรรดากษัตริย์ในวันที่ทรงพระพิโรธ
6. พระองค์จะทรงกระทำการพิพากษาท่ามกลางประชาชาติให้ซากศพเต็มไปหมด พระองค์จะทรงทลายผู้เป็นประมุขทั่วแผ่นดินโลกอันกว้างขวาง
7. พระองค์ท่านจะทรงตั้งมิมจากลำธารข้างทาง ฉะนั้นพระองค์ท่านจะทรงผงกพระเศียรขึ้น

1. จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพเจ้า ในขณะที่ผู้เที่ยงธรรม ในชุมนุมชน
2. บรรดาพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ใหญ่ยิ่ง เป็นที่คั่นคว่าของทุกคนที่พอใจ
3. พระราชกิจของพระองค์สูงส่งและมีเกียรติ และความชอบธรรมของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์
4. พระองค์ได้ทรงให้พระราชกิจมหัศจรรย์ของพระองค์เป็นที่จดจำ พระเยโฮวาห์ทรงมีพระคุณและเต็มไปด้วยพระกรุณา
5. พระองค์ประทานอาหารให้ผู้ที่เกรงกลัวพระองค์ พระองค์จะทรงจดจำพันธสัญญาของพระองค์เสมอ
6. พระองค์ได้ทรงสำแดงฤทธานุภาพแห่งพระราชกิจของพระองค์แก่ประชาชนของพระองค์ เพื่อจะทรงประทานมรดกของบรรดาประชาชาติแก่เขา
7. พระหัตถกิจของพระองค์นั้นสุจริตและยุติธรรม และพระบัญญัติทั้งหลายของพระองค์ก็ไว้ใจได้
8. สถาปนาอยู่เป็นนิจกาล และประกอบความจริงกับความเที่ยงธรรม
9. พระองค์ทรงใช้การไถ่ให้มายังประชาชนของพระองค์ พระองค์ทรงบัญชาพันธสัญญาของพระองค์เป็นนิตย์ พระนามของพระองค์บริสุทธิ์และน่าคร่ำครวญจริง ๆ
10. ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นที่เริ่มต้นของสติปัญญา บรรดาผู้ที่ปฏิบัติตามพระบัญญัติของพระองค์ก็ได้รับความเข้าใจดี การสรรเสริญพระเจ้าดำรงอยู่เป็นนิตย์

1. จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด คนที่เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ก็เป็นสุข คือผู้ปฏิบัติดีเป็นอันมากในพระบัญญัติของพระองค์
2. เชื้อสายของเขาจะทรงอนุภาพในแผ่นดิน ชั่วอายุที่เที่ยงธรรมจะรับพระพร
3. ทรัพย์ศฤงคารและความมั่งคั่งมีอยู่ในเรือนของเขา และความชอบธรรมของเขาดำรงอยู่เป็นนิตย์
4. ความสว่างจะโผล่ขึ้นมาในความมืดให้คนเที่ยงธรรม เขามีความเมตตา เต็มไปด้วยความสงสารและชอบธรรม
5. คนที่ดีจะแสดงความเมตตาคุณและให้ยืม เขาจะดำเนินการของเขาด้วยความยุติธรรม
6. แน่นอนเขาจะไม่ถดถอยเป็นนิตย์ คนจะระลึกถึงคนชอบธรรมอยู่เป็นนิตย์
7. เขาจะไม่กลัวข่าวร้าย จิตใจของเขายึดแน่น วางใจในพระเยโฮวาห์
8. จิตใจของเขาแน่วแน่ เขาจะไม่กลัวจนกว่าจะเห็นความประสงค์ต่อศัตรูของเขาสำเร็จ
9. เขาแจกจ่าย เขาได้ให้แก่คนยากจน ความชอบธรรมของเขาดำรงเป็นนิตย์ เขาของเขาจะถูกเชิดชูขึ้นด้วยเกียรติ
10. คนชั่วจะเห็นแล้วเป็นทุกข์ใจ เขาขบเขี้ยวเคี้ยวฟันแล้วละลายไป ความปรารถนาของคนชั่วนั้นจะศูนย์เปล่า

1. จงสรรเสริญพระเยโฮวาคือผู้เกิด บรรดาผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์เอ๋ย จงสรรเสริญผู้เกิด จงสรรเสริญพระนามพระเยโฮวาคือ
2. สาธุการแด่พระนามของพระเยโฮวาห์ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเป็นนิตย์
3. ตั้งแต่ที่ดวงอาทิตย์ขึ้นจนถึงที่ดวงอาทิตย์ตกพระนามของพระเยโฮวาห์เป็นที่สรรเสริญ
4. พระเยโฮวาห์ประทับอยู่สูงเหนือประชาชาติทั้งปวง และสง่าราศีของพระองค์สูงเหนือฟ้าสวรรค์
5. ไม่มีพระใดเป็นเหมือนพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ผู้ประทับบนที่สูง
6. ผู้ถ่อมพระทัยลงทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงในฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
7. พระองค์ทรงยกคนยากจนขึ้นมาจากผงโคลี และทรงยกคนขัดสนขึ้นมาจากกองขี้เถ้า
8. เพื่อให้เขานั่งกับบรรดาเจ้านาย คือบรรดาเจ้านายแห่งชนชาติของพระองค์
9. พระองค์โปรดให้หญิงหมั้นมีบ้านอยู่ เป็นแม่ที่ขึ้นบานมีบุตร จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ผู้เกิด

1. เมื่ออิสราเอลออกไปจากอียิปต์ คือวงศ์วานของยาโคบไปจากชนชาติต่างภาษา
2. ยูดาห์กลายเป็นสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ อิสราเอลเป็นอาณาจักรของพระองค์
3. ทะเลมองแล้วหนี จอร์แดนหันกลับ
4. ภูเขากระโดดเหมือนแกะผู้ เนินเขากระโดดเหมือนลูกแกะ
5. เป็นอะไรนะ ทะเลเอ๋ย เจ้าจึงหนี แม่น้ำจอร์แดนเอ๋ย เจ้าจึงหันกลับ
6. ภูเขาเอ๋ย เจ้าจึงกระโดดเหมือนแกะผู้ เนินเขาเอ๋ย เจ้าจึงกระโดดเหมือนลูกแกะ
7. แผ่นดินเอ๋ย สั่นเทิ้มเกิด ต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้าของยาโคบ
8. ผู้ให้หินเป็นสระน้ำ หินเหล็กไฟเป็นน้ำพุ

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ มิใช่แก่เหล่าข้าพระองค์ มิใช่แก่เหล่าข้าพระองค์ พระเจ้าข้า แต่ขอถวายสง่าราศีแด่พระนามของพระองค์ เพราะเห็นแก่ความเมตตาของพระองค์ และความจริงของพระองค์
2. ทำไมบรรดาประชาชาติจะกล่าวว่า บัดนี้พระเจ้าของเขาทั้งหลายอยู่ไหนเล่า
3. แต่พระเจ้าของเราทั้งหลายอยู่ในฟ้าสวรรค์ สิ่งใดที่พระองค์พอพระทัยพระองค์ก็ทรงกระทำ
4. รูปเคารพของคนเหล่านั้นเป็นเงินและทองคำ เป็นหัตถกรรมของมนุษย์
5. รูปเหล่านั้นมีปาก แต่พูดไม่ได้ มีตา แต่ดูไม่ได้
6. มีหู แต่ฟังไม่ได้ยิน มีจมูก แต่ดมไม่ได้
7. มีมือ แต่คลำไม่ได้ มีเท้า แต่เดินไม่ได้ รูปเหล่านั้นทำเสียงในคอไม่ได้
8. ผู้ที่ทำรูปเหล่านั้นจะเป็นเหมือนรูปเหล่านั้น เออ บรรดาผู้ที่วางใจในรูปเหล่านั้นก็เช่นกัน
9. โอ อิสราเอลเอ๋ย จงวางใจในพระเยโฮวาห์เถิด พระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์และเป็นโล่ของเขาทั้งหลาย
10. วงศ์วานอาโรนเอ๋ย จงวางใจในพระเยโฮวาห์เถิด พระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์และเป็นโล่ของเขาทั้งหลาย
11. ท่านผู้เกรงกลัวพระเยโฮวาห์เอ๋ย จงวางใจในพระเยโฮวาห์เถิด พระองค์ทรงเป็นความอุปถัมภ์และเป็นโล่ของเขาทั้งหลาย
12. พระเยโฮวาห์ทรงเป็นห้วงเราทั้งหลาย พระองค์จะทรงอำนวยพระพรเราทั้งหลาย พระองค์จะทรงอำนวยพระพรแก่วงศ์วานอิสราเอล พระองค์จะทรงอำนวยพระพรแก่วงศ์วานอาโรน
13. พระองค์จะทรงอำนวยพระพรแก่บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่
14. พระเยโฮวาห์จะทรงให้ท่านเพิ่มพูนขึ้นทั้งท่านและลูกหลานของท่าน
15. ท่านได้รับพระพรจากพระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
16. ฟ้าสวรรค์เป็นฟ้าสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงประทานแผ่นดินโลกให้แก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์
17. คนตายไม่สรรเสริญพระเยโฮวาห์ หรือผู้ที่ลงไปสู่ที่สดก็เช่นนั้น
18. แต่เราทั้งหลายจะสรรเสริญพระเยโฮวาห์ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปเป็นนิตย์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

1. ข้าพเจ้ารักพระเยโฮวาห์เพราะพระองค์ทรงสถับเสียงและคำวิงวอนของข้าพเจ้า
2. เพราะพระองค์ทรงเจียพระกรรณสถับข้าพเจ้า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจะทูลพระองค์ทราบเท่าที่ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่
3. ความเศร้าโศกแห่งความตายมาล้อมข้าพเจ้าอยู่ ความเจ็บปวดแห่งนรกจับข้าพเจ้าไว้ ข้าพเจ้าประสบความทุกข์ใจและความระทม
4. แล้วข้าพเจ้าร้องทูลออกพระนามพระเยโฮวาห์ว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยชีวิตข้าพระองค์ให้รอด
5. พระเยโฮวาห์ทรงพระกรุณาและชอบธรรม พระเจ้าของเราทั้งหลายกอปรด้วยพระเมตตา
6. พระเยโฮวาห์ทรงสงวนคนรู้่น้อยไว้ เมื่อข้าพเจ้าตกต่ำ พระองค์ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอด
7. จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย กลับไปสู่ที่พักของเจ้าเถิด เพราะพระเยโฮวาห์ทรงกระทำแก่เจ้าอย่างบริบูรณ์
8. เพราะพระองค์ทรงช่วยจิตใจข้าพระองค์ให้พ้นจากมัจจุราช ช่วยนัยน์ตาข้าพระองค์จากน้ำตา ช่วยเท้าข้าพระองค์จากการล้ม
9. ข้าพเจ้าจะดำเนินอยู่เฉพาะเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์ในแผ่นดินของคนเป็น
10. ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพูด ข้าพเจ้าได้รับความทุกข์ยากใหญ่ยิ่ง
11. ข้าพเจ้ากล่าวด้วยความเร่งร้อนว่า คนเรานี้เป็นคนโกหกทั้งสิ้น
12. ข้าพเจ้าจะเอาอะไรตอบแทนพระเยโฮวาห์ได้ เนื่องจากบรรดาพระราชกิจอันมีพระคุณต่อข้าพเจ้า
13. ข้าพเจ้าจะยกถวายแห่งความรอดและร้องทูลออกพระนามพระเยโฮวาห์
14. บัดนี้ข้าพเจ้าจะทำตามคำปฏิญาณของข้าพเจ้าแต่พระเยโฮวาห์ต่อหน้าประชาชนทั้งปวงของพระองค์
15. มรณกรรมแห่งวิสุทธิชนของพระองค์สำคัญในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์
16. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ พระเจ้าข้า ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ เป็นบุตรชายของหญิงคนใช้ของพระองค์ พระองค์ทรงแก้พันธนะของข้าพระองค์
17. ข้าพระองค์จะถวายเครื่องสักการบูชาโมทนาพระคุณแด่พระองค์ และจะร้องทูลออกพระนามของพระเยโฮวาห์
18. บัดนี้ข้าพระองค์จะทำตามคำปฏิญาณของข้าพเจ้าแต่พระเยโฮวาห์ต่อหน้าประชาชนทั้งปวงของพระองค์
19. ในบริเวณพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เยรูซาเล็มเอ๋ย ในท่ามกลางเธอ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

1. ประชาชาติทั้งปวงเอ๋ย จงสรรเสริญพระเยโฮว้าห์เถิด ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงยกย่องพระองค์เถิด
2. เพราะความเมตตาของพระองค์ที่มีต่อเรานั้นใหญ่หลวง และความจริงของพระเยโฮว้าห์ดำรงเป็นนิตย์ จงสรรเสริญพระเยโฮว้าห์เถิด

1. โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาร์ เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์
2. บัดนี้จึงให้อิสราเอลกล่าวว่า ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์
3. บัดนี้จึงให้วงศ์วานอาโรนกล่าวว่า ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์
4. บัดนี้จึงให้บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระเยโฮวาร์กล่าวว่า ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์
5. ข้าพเจ้าได้ร้องทูลพระเยโฮวาร์ที่ในยามเป็นทุกข์ พระเยโฮวาร์ทรงตอบข้าพเจ้าและทรงตั้งข้าพเจ้าให้อยู่ในที่กว้างขวาง
6. มีพระเยโฮวาร์อยู่ฝ่ายข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า
7. พระเยโฮวาร์ทรงอยู่ฝ่ายข้าพเจ้า พร้อมกับผู้อื่นที่ช่วยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงจะเห็นความปรารถนาของข้าพเจ้าต่อคนที่เกลียดข้าพเจ้านั้นสำเร็จ
8. การวางใจในพระเยโฮวาร์ก็ดีกว่าที่จะเชื่อใจในมนุษย์
9. การวางใจในพระเยโฮวาร์ก็ดีกว่าที่จะเชื่อใจในเจ้านาย
10. ประชาชาติทั้งหลายได้ล้อมข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะทำลายเขาในพระนามพระเยโฮวาร์
11. เขาทั้งหลายได้ล้อมข้าพเจ้า ล้อมรอบข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าจะทำลายเขาในพระนามพระเยโฮวาร์
12. เขาได้ล้อมข้าพเจ้าเหมือนผึ้ง เขาทั้งหลายดับเสียแล้วเหมือนเปลวไฟหนาม เพราะข้าพเจ้าจะทำลายเขาในพระนามพระเยโฮวาร์
13. เจ้าได้ผลักข้าพเจ้าอย่างหนักเพื่อให้ข้าพเจ้าล้มลง แต่พระเยโฮวาร์ทรงช่วยข้าพเจ้า
14. พระเยโฮวาร์ทรงเป็นกำลังและบทเพลงของข้าพเจ้า พระองค์ทรงมาเป็นความรอดของข้าพเจ้า
15. เสียงแห่งความยินดีและความรอดอยู่ในพลับพลาของผู้ชอบธรรมว่า พระหัตถ์ขวาของพระเยโฮวาร์ห้าวหาญนัก
16. พระหัตถ์ขวาของพระเยโฮวาร์เป็นที่เชิดชู พระหัตถ์ขวาของพระเยโฮวาร์ห้าวหาญนัก
17. ข้าพเจ้าจะไม่ตาย แต่ข้าพเจ้าจะเป็นอยู่ และประกาศพระราชกิจของพระเยโฮวาร์
18. พระเยโฮวาร์ทรงเตือนข้าพเจ้าอย่างหนัก แต่พระองค์ก็ไม่ทรงมอบข้าพเจ้าไว้กับมัจจุราช
19. ขอเปิดประตูความชอบธรรมให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะเข้าไปประตูนั้นไปและจะสรรเสริญพระเยโฮวาร์
20. นี่คือประตูของพระเยโฮวาร์ คนชอบธรรมจะเข้าไปทางนี้
21. ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ เพราะพระองค์ทรงฟังข้าพระองค์ และมาเป็นความรอดของข้าพระองค์
22. ศิลานี้ซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสศเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว
23. การนี้เป็นมาจากพระเยโฮวาร์ เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา
24. นี่เป็นวันซึ่งพระเยโฮวาร์ได้ทรงสร้าง เราจะเปรมปรีดีและยินดีในวันนั้น
25. ข้าแต่พระเยโฮวาร์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอดเถิด ข้าแต่พระเยโฮวาร์ บัดนี้ขอประทานความจำเริญแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายเถิด
26. ขอให้ท่านผู้เข้ามาในพระนามของพระเยโฮวาร์จะได้รับพระพร ข้าพเจ้าทั้งหลายอวยพรท่านทั้งหลายจากพระ

นิเวศของพระเยโฮวาห์

27. พระเจ้าทรงเป็นพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงประทานความสว่างแก่เรา จงผูกมัดเครื่องบูชาด้วยเชือกไปถึงเชิงนอนของแท่นบูชา
28. พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะเชิดชูพระองค์
29. โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์

1. บรรดาผู้ที่ถูกรอบคอบในทางของเขาก็เป็นสุข คือผู้ที่ดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์
2. ผู้ที่รักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์ก็เป็นสุข คือผู้ที่แสวงหาพระองค์ด้วยสุดใจ
3. ทั้งผู้ที่ไม่กระทำความชั่วช้า แต่เดินตามบรรดาพระมรรคาของพระองค์
4. พระองค์ได้ทรงบัญชาให้เราทั้งหลายรักษาข้อบังคับของพระองค์อย่างเคร่งครัด
5. โอ ขอให้ทางทั้งหลายของข้าพระองค์มั่นคงในการรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์
6. แล้วข้าพระองค์จะไม่ได้รับความอาย เมื่อข้าพระองค์เอาใจใส่พระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์
7. ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยใจเที่ยงตรง เมื่อข้าพระองค์เรียนรู้คำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์
8. ข้าพระองค์จะรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์ ขออย่าทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสียอย่างสิ้นเชิงเลย
9. หมู่ๆจะรักษาทางของตนให้บริสุทธิ์ได้อย่างไร โดยระแวงระวังตามพระวาระของพระองค์
10. ข้าพระองค์แสวงหาพระองค์ด้วยสุดใจของข้าพระองค์ ขออย่าให้ข้าพระองค์หลงไปจากพระบัญญัติของพระองค์
11. ข้าพระองค์ได้สะสมพระดำรัสของพระองค์ไว้ในใจของข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะไม่ทำบาปต่อพระองค์
12. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ สาธุการแด่พระองค์ ขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์
13. ข้าพระองค์ประกาศด้วยริมฝีปากของข้าพระองค์ถึงบรรดาคำตัดสินแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์
14. ข้าพระองค์ปีติยินดีในทางแห่งบรรดาพระโอวาทของพระองค์ มากเท่ากับในความมั่งคั่งทั้งสิ้น
15. ข้าพระองค์จะรำพึงถึงข้อบังคับของพระองค์ และเอาใจใส่ทางทั้งหลายของพระองค์
16. ข้าพระองค์จะปีติยินดีในกฎเกณฑ์ของพระองค์ ข้าพระองค์จะไม่ลืมพระวาระของพระองค์
17. ขอทรงกระทำแก่ผู้รับใช้ของพระองค์อย่างบริบูรณ์ เพื่อข้าพระองค์จะมีชีวิตและจะรักษาพระวาระของพระองค์
18. ขอเบิกตาข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเห็นสิ่งมหัศจรรย์จากพระราชบัญญัติของพระองค์
19. ข้าพระองค์เป็นคนพเนจรบนแผ่นดินโลก ขออย่าทรงซ่อนพระบัญญัติของพระองค์จากข้าพระองค์เสีย
20. จิตใจของข้าพระองค์เร่าร้อนเพราะปรารถนาคำตัดสินของพระองค์ตลอดเวลา
21. พระองค์ทรงชนาคนยโสที่ถูกสาปแช่ง ผู้หลงไปจากพระบัญญัติของพระองค์
22. ขอทรงนำการดำเนินและการประมาทไปจากข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้รักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์
23. แม้เจ้านายหนึ่งปรักษาหันต่อสู้อข้าพระองค์ แต่ผู้รับใช้ของพระองค์ได้รำพึงถึงกฎเกณฑ์ของพระองค์
24. บรรดาพระโอวาทของพระองค์เป็นความปีติยินดีของข้าพระองค์ เป็นที่ปรึกษาของข้าพระองค์
25. จิตใจของข้าพระองค์ติดฝังคลี ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ตามพระวาระของพระองค์
26. ข้าพระองค์ได้ทูลถึงทางของข้าพระองค์ และพระองค์ทรงฟังข้าพระองค์ ขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์
27. ขอทรงกระทำให้ข้าพระองค์เข้าใจทางข้อบังคับของพระองค์ และข้าพระองค์จะกล่าวถึงพระราชกิจมหัศจรรย์ของพระองค์
28. จิตใจของข้าพระองค์ละลายไปด้วยความโศก ขอทรงเสริมกำลังข้าพระองค์ตามพระวาระของพระองค์

29. ขอทรงให้ทางเทียมเท็จไกลจากข้าพระองค์ และขอโปรดประทานพระราชบัญญัติของพระองค์แก่ข้าพระองค์
30. ข้าพระองค์ได้เลือกทางแห่งความจริง ข้าพระองค์ตั้งคำตัดสินของพระองค์ไว้ตรงหน้าข้าพระองค์
31. ข้าพระองค์ผูกพันอยู่กับบรรดาพระโอวาทของพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าให้ข้าพระองค์ขายหน้า
32. ข้าพระองค์จะวิ่งในทางพระบัญญัติของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงขยายจิตใจของข้าพระองค์
33. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสอนทางกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะรักษาทางนั้นไว้จนสุดปลาย
34. ขอประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์ และข้าพระองค์จะรักษาพระราชบัญญัติของพระองค์ไว้ ข้าพระองค์จะปฏิบัติพระราชบัญญัตินั้นด้วยสุดใจของข้าพระองค์
35. ขอโปรดให้ข้าพระองค์ไปในมรรคาพระบัญญัติของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ยินดีในมรรคานั้น
36. ขอทรงโน้มใจข้าพระองค์ในบรรดาพระโอวาทของพระองค์และมีชีในทางโลกท่าไร
37. ขอทรงหันนัยน์ตาของข้าพระองค์ไปจากการมองดูสิ่งอนิจจัง และขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ในพระมรรคาของพระองค์
38. ขอทรงยืนยันพระวาทะของพระองค์กับผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้เกรงกลัวพระองค์
39. ขอทรงหันการเยาะเย้ยซึ่งข้าพระองค์ครั้นคร้ำนั้นไปเสีย เพราะคำตัดสินของพระองค์นั้นดี
40. ดุเถิด ข้าพระองค์ปรารถนาข้อบังคับของพระองค์ โดยความชอบธรรมของพระองค์ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์
41. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอความเมตตาของพระองค์มาถึงข้าพระองค์ คือความรอดของพระองค์ตามพระวาทะของพระองค์
42. แล้วข้าพระองค์จะมีคำตอบแก่ผู้ที่เยาะเย้ยข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์วางใจในพระวาทะของพระองค์
43. ขออย่าทรงนำพระวาทะแห่งความจริงออกไปจากปากข้าพระองค์อย่างสิ้นเชิง เพราะความหวังของข้าพระองค์อยู่ในคำตัดสินของพระองค์
44. ข้าพระองค์จะรักษาพระราชบัญญัติของพระองค์สืบๆไปเป็นนิกาล
45. และข้าพระองค์จะเดินอย่างเสรีเพราะข้าพระองค์ได้แสวงข้อบังคับของพระองค์
46. ข้าพระองค์จะพูดถึงพระโอวาทของพระองค์ต่อเบื้องพระพักตร์บรรดาภคัตริย์และจะไม่ขายหน้า
47. ข้าพระองค์จะเป็ติยินดีในพระบัญญัติของพระองค์ ซึ่งข้าพระองค์รัก
48. ข้าพระองค์จะยกมือต่อพระบัญญัติของพระองค์ซึ่งข้าพระองค์รัก และข้าพระองค์จะรำพึงถึงกฎเกณฑ์ของพระองค์
49. ขอทรงระลึกถึงพระวาทะของพระองค์ที่มีต่อผู้รับใช้ของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์หวังอยู่นั้น
50. นี่คือการเล่าโลมในความทุกข์ยากของข้าพระองค์ คือพระวาทะของพระองค์ให้ชีวิตแก่ข้าพระองค์
51. คนโอหังเยาะหยันข้าพระองค์ยิ่งนัก แต่ข้าพระองค์ไม่หันเสียจากพระราชบัญญัติของพระองค์

52. ข้าพระองค์ระลึกคำตัดสินของพระองค์แต่โบราณกาล ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้รับความเล้าโลมใจ
53. ความกริ้วอันเฝ้าร้อนฉวยข้าพระองค์ไว้ เพราะเหตุคนชั่ว ผู้ละทิ้งพระราชบัญญัติของพระองค์
54. กฎเกณฑ์ของพระองค์ได้เป็นบทเพลงของข้าพระองค์ในเรือนที่ข้าพระองค์อาศัยอยู่นั้น
55. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในกลางคืนข้าพระองค์ระลึกถึงพระนามของพระองค์ และรักษาพระราชบัญญัติของพระองค์ไว้
56. นี้ได้ตกมายังข้าพระองค์เพราะข้าพระองค์รักษาข้อบังคับของพระองค์ไว้
57. พระเยโฮวาห์ทรงเป็นส่วนของข้าพระองค์ ข้าพระองค์กล่าวว่าข้าพระองค์จะรักษาพระวจนะของพระองค์
58. ข้าพระองค์วอนขอความโปรดปรานของพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพระองค์ ขอทรงกรุณาแก่ข้าพระองค์ตามพระดำรัสของพระองค์
59. ข้าพระองค์คิดถึงทางทั้งหลายของข้าพระองค์ แล้วข้าพระองค์หันเห้าของข้าพระองค์ไปสู่บรรดาพระโอวาทของพระองค์
60. ข้าพระองค์รีบไม่ล่าช้าที่จะรักษาพระบัญญัติของพระองค์
61. แม้หมู่คนชั่วดักข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์ไม่ลืมพระราชบัญญัติของพระองค์
62. พอเที่ยงคืน ข้าพระองค์จะลุกขึ้นโมทนาพระคุณพระองค์เนื่องด้วยคำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์
63. ข้าพระองค์เป็นเพื่อนกับทุกคนผู้ยำเกรงพระองค์กับผู้รักษาข้อบังคับของพระองค์
64. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แผ่นดินโลกเต็มด้วยความเมตตาของพระองค์ ขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์
65. พระองค์ได้ทรงกระทำดีต่อผู้รับใช้ของพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ตามพระวจนะของพระองค์
66. ขอทรงสอนคำตัดสินและความรู้แก่ข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์เชื่อถือพระบัญญัติของพระองค์
67. ก่อนที่ข้าพระองค์ทุกข์ยาก ข้าพระองค์หลงเงิน แต่บัดนี้ข้าพระองค์รักษาพระวจนะของพระองค์ไว้
68. พระองค์ประเสริฐ และทรงกระทำการดี ขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์
69. คนโอหังป้ายความเท็จใส่ข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะรักษาข้อบังคับของพระองค์ด้วยสุดใจ
70. จิตใจของเขาทั้งหลายต่ำช้าเหมือนไข่มัน แต่ข้าพระองค์ปีติยินดีในพระราชบัญญัติของพระองค์
71. ดีแล้วที่ข้าพระองค์ทุกข์ยากเพื่อข้าพระองค์จะเรียนรู้ถึงกฎเกณฑ์ของพระองค์
72. สำหรับข้าพระองค์ พระราชบัญญัติแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์ก็ดีกว่าทองคำและเงินพันๆแท่ง
73. พระหัตถ์ของพระองค์ได้สร้างและสถาปนาข้าพระองค์ ขอประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์เพื่อข้าพระองค์จะเรียนรู้พระบัญญัติของพระองค์
74. บรรดาผู้เกรงกลัวพระองค์จะเห็นข้าพระองค์และเปรมปรีดี เพราะว่าข้าพระองค์ได้หวังในพระวจนะของพระองค์
75. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทราบว่คำตัดสินของพระองค์นั้นถูกต้องแล้ว และทราบว่ด้วยความซื่อตรงพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์ทุกข์ยาก
76. ขอความเมตตาของพระองค์เป็นที่เล้าโลมข้าพระองค์ ตามพระดำรัสของพระองค์ที่มีแก่ผู้รับใช้ของพระองค์

77. ขอพระกรุณาของพระองค์มายังข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเป็นอยู่ เพราะพระราชบัญญัติของพระองค์เป็นความปิติยินดีของข้าพระองค์
78. ขอทรงให้คนโอหังได้รับความอาย เพราะว่าเขาได้คิดว่าข้าพระองค์ด้วยความเท็จฝายข้าพระองค์โดยไม่มีเหตุ แต่ข้าพระองค์จะรำพึงถึงข้อบังคับของพระองค์
79. ขอให้บรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์หันกลับมายังข้าพระองค์ พร้อมกับผู้ที่ทราบถึงบรรดาพระโอวาทของพระองค์
80. ขอให้จิตใจข้าพระองค์ไร้เดียงหาในเรื่องกฎเกณฑ์ของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะไม่ต้องขายหน้า
81. จิตใจของข้าพระองค์อ่อนระโหยคอยความรอดของพระองค์ แต่ข้าพระองค์หวังในพระวณะของพระองค์
82. นัยน์ตาของข้าพระองค์มัวมืดไปด้วยคอยพระดำรัสของพระองค์ ข้าพระองค์ทูลถามว่า เมื่อไรพระองค์จะทรงเล่าโลมข้าพระองค์
83. เพราะว่าข้าพระองค์เป็นเหมือนงูหนังงูกรมควัน แต่ข้าพระองค์ยังไม่ลืมหกกฎเกณฑ์ของพระองค์
84. ผู้รับใช้ของพระองค์จะอยู่นานเท่าไร พระองค์จะทรงกระทำการพิพากษาบรรดาผู้ข่มเหงข้าพระองค์เมื่อไร
85. คนโอหังได้ขุดหลุมพรางดักข้าพระองค์ ซึ่งไม่สอดคล้องกับพระราชบัญญัติของพระองค์
86. พระบัญญัติของพระองค์ทั้งสิ้นสัตย์ซื่อ เขาข่มเหงข้าพระองค์ด้วยความเท็จ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ด้วย
87. เขาเกือบจะทำให้ข้าพระองค์ดับชีพไปจากแผ่นดินโลกแล้ว แต่ข้าพระองค์ไม่ทอดทิ้งข้อบังคับของพระองค์
88. ขอทรงสงวนชีวิตข้าพระองค์ไว้ด้วยความเมตตาของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะรักษาพระโอวาทแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์
89. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระวณะของพระองค์ปักแน่นอยู่ในสวรรค์เป็นนิรันดร์
90. ความซื่อตรงของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ พระองค์ทรงสถาปนาแผ่นดินโลกและมันก็ตั้งอยู่
91. โดยกฎของพระองค์สิ่งเหล่านี้ตั้งมั่นอยู่ทุกวันนี้ เพราะของทุกสิ่งเป็นผู้รับใช้ของพระองค์
92. ถ้าพระราชบัญญัติของพระองค์ไม่เป็นที่ปิติยินดีของข้าพระองค์ ข้าพระองค์คงจะพินาศแล้วในความทุกข์ยากของข้าพระองค์
93. ข้าพระองค์จะไม่ลืมข้อบังคับของพระองค์เลย เพราะพระองค์ทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์โดยข้อบังคับนั้น
94. ข้าพระองค์เป็นของพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพราะข้าพระองค์ได้แสวงข้อบังคับของพระองค์
95. คนชั่วข่มคอยทำลายข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะพิจารณาพระโอวาทของพระองค์
96. ข้าพระองค์เคยเห็นขอบเขตของความสมบูรณ์ทั้งสิ้นแล้ว แต่พระบัญญัติของพระองค์กว้างขวางเหลือเกิน
97. แหม ข้าพระองค์รักพระราชบัญญัติของพระองค์จริงๆ เป็นคำรำพึงของข้าพระองค์วันยังค่ำ
98. โดยพระบัญญัติของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ฉลาดกว่าศัตรูของข้าพระองค์ เพราะพระบัญญัตินั้นอยู่กับข้าพระองค์เสมอ
99. ข้าพระองค์มีความเข้าใจมากกว่าบรรดาครูของข้าพระองค์ เพราะบรรดาพระโอวาทของพระองค์เป็นคำรำพึงของข้าพระองค์
100. ข้าพระองค์เข้าใจมากกว่าคนสูงอายุ เพราะข้าพระองค์รักษาข้อบังคับของพระองค์

11. ข้าพระองค์ร้องเฝ้าข้าพระองค์ไว้จากวิถีชั่วทุกอย่าง เพื่อรักษาพระวาระของพระองค์
12. ข้าพระองค์มิได้เลี้ยวจากคำตัดสินของพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงสอนข้าพระองค์
13. พระดำรัสของพระองค์นั้น ข้าพระองค์ซึมแล้วหวานจริงๆ หวานกว่าน้ำผึ้งเมื่อถึงปากข้าพระองค์
14. ข้าพระองค์ได้ความเข้าใจโดยข้อบังคับของพระองค์ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์เกลียดชังวิถีเท็จทุกอย่าง
15. พระวาระของพระองค์เป็นโคมสำหรับเท้าของข้าพระองค์ และเป็นความสว่างแก่มรรคาของข้าพระองค์
16. ข้าพระองค์ได้ตั้งสัตย์ปฏิญาณและจะกระทำให้สำเร็จ ว่าจะรักษาคำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์
17. ข้าพระองค์ทุกข์ยากอย่างหนัก ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ตามพระวาระของพระองค์
18. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรับคำสักการบูชาด้วยปากของข้าพระองค์ และขอสอนคำตัดสินของพระองค์แก่ข้าพระองค์
19. ชีวิตของข้าพระองค์อยู่ในมือของข้าพระองค์เสมอ แต่ข้าพระองค์ไม่ลืมพระราชบัญญัติของพระองค์
110. คนชั่ววางกับดักข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์ไม่หลงเงินจากข้อบังคับของพระองค์
111. บรรดาพระโอวาทของพระองค์ ข้าพระองค์รับไว้เป็นมรดกเป็นนิตย์ พระเจ้าข้า เป็นความชื่นบานแก่ใจข้าพระองค์
112. ข้าพระองค์โน้มจิตใจข้าพระองค์ปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ของพระองค์เป็นนิตย์จนอวสาน
113. ข้าพระองค์เกลียดชังความคิดสองจิตสองใจ แต่ข้าพระองค์รักพระราชบัญญัติของพระองค์
114. พระองค์ทรงเป็นที่ซ่อนและเป็นโล่ของข้าพระองค์ ข้าพระองค์หวังในพระวาระของพระองค์
115. แน่ะ เจ้าคนทำชั่ว ไปเสียจากข้า เพื่อข้าจะรักษาพระบัญญัติของพระเจ้าของข้า
116. ขอทรงประคองข้าพระองค์ไว้ตามพระดำรัสของพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะเป็นอยู่ และอย่าให้ข้าพระองค์ขายหน้าในความหวังของข้าพระองค์
117. ขอทรงชูข้าพระองค์ขึ้น เพื่อข้าพระองค์จะปลอดภัย และมีความนับถือกฎเกณฑ์ของพระองค์สืบๆ ไป
118. พระองค์ทรงตะเพิดบรรดาคนที่หลงเงินจากกฎเกณฑ์ของพระองค์ พระเจ้าข้า อุบายหลอกลวงของเขาคือความเท็จ
119. พระองค์ทรงทิ้งบรรดาคนชั่วของแผ่นดินโลกเหมือนทิ้งขี้แร่ เพราะฉะนั้นข้าพระองค์รักบรรดาพระโอวาทของพระองค์
120. เนื้อหนังข้าพระองค์สั่นเทิ้มเพราะเกรงกลัวพระองค์ และข้าพระองค์กลัวคำตัดสินของพระองค์
121. ข้าพระองค์ได้กระทำการที่ยุติธรรมและเที่ยงธรรม ขออย่าทรงละข้าพระองค์แก่ผู้บีบบังคับข้าพระองค์
122. ขอทรงเป็นประกันเพื่อช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ ขออย่าทรงให้คนโอหังบีบบังคับข้าพระองค์
123. นัยน์ตาของข้าพระองค์มีวิมุตติไปด้วยคอยความรอดของพระองค์ และคอยพระดำรัสชอบธรรมของพระองค์สำเร็จ
124. ขอทรงกระทำแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ตามความเมตตาของพระองค์ และขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์

125. ข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ ขอทรงประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์ เพื่อข้าพระองค์จะรู้ถึงบรรดาพระโอวาทของพระองค์
126. เป็นเวลาที่พระเยโฮวาห์ควรทรงจัดการ เพราะเขาหักพระราชบัญญัติของพระองค์
127. เพราะฉะนั้นข้าพระองค์รักพระบัญญัติของพระองค์ยิ่งกว่าทองคำ ยิ่งกว่าทองคำเนื้อดี
128. เพราะฉะนั้นข้าพระองค์ถือว่าบรรดาข้อบังคับของพระองค์ถูกต้องในทุกเรื่อง ข้าพระองค์เกลียดมรรคาทุจริตทุกทาง
129. บรรดาพระโอวาทของพระองค์ประหลาดนัก เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพระองค์จึงรักษาไว้
130. การคลี่คลายพระวจนะของพระองค์ให้ความสว่าง ทั้งให้ความเข้าใจแก่คนรู้น้อย
131. ข้าพระองค์หอบจนอ้าปาก เพราะข้าพระองค์กระหายพระบัญญัติของพระองค์
132. ขอทรงหันมาหาข้าพระองค์และมีพระกรุณาต่อข้าพระองค์ ดังที่พระองค์ทรงเคยกระทำต่อผู้ที่รักพระนามของพระองค์
133. ขอทรงให้ยางเท้าของข้าพระองค์มั่นคงอยู่ในพระดำรัสของพระองค์ ขออย่าทรงให้ความชั่วช้าใดๆ มีอำนาจเหนือข้าพระองค์
134. ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นการบีบบังคับของมนุษย์ เพื่อข้าพระองค์จะรักษาข้อบังคับของพระองค์
135. ขอทรงกระทำให้พระพักตร์ของพระองค์ทอแสงมาที่ผู้รับใช้ของพระองค์ และขอทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์
136. ข้าพระองค์น้ำตาไหลพรุ้งพรุเพราะคนไม่รักษาพระราชบัญญัติของพระองค์
137. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ชอบธรรมและคำตัดสินของพระองค์ก็ถูกต้อง
138. บรรดาพระโอวาทที่พระองค์ทรงกำหนดไว้ก็ชอบธรรมและสัตย์สุจริตทั้งสิ้น
139. ความเร่าร้อนของข้าพระองค์เผาข้าพระองค์อยู่ เพราะคู่อริของข้าพระองค์ลืมพระวจนะของพระองค์
140. พระดำรัสของพระองค์นั้นบริสุทธิ์ เพราะฉะนั้นผู้รับใช้ของพระองค์รักพระดำรัสนั้น
141. ข้าพระองค์ต่ำต้อยและเป็นที่ย่ำยี แต่ข้าพระองค์ไม่ลืมข้อบังคับของพระองค์
142. ความชอบธรรมของพระองค์ชอบธรรมอยู่เป็นนิรันดร์ และพระราชบัญญัติของพระองค์เป็นความจริง
143. ความทุกข์ยากลำบากและความแสนระทมได้มาสู่ข้าพระองค์ แต่พระบัญญัติของพระองค์เป็นความปิติยินดีของข้าพระองค์
144. บรรดาพระโอวาทของพระองค์ชอบธรรมเป็นนิรันดร์ ขอประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์เพื่อข้าพระองค์จะดำรงชีวิตอยู่
145. ข้าพระองค์ร้องทูลด้วยสิ้นสุดใจของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะรักษากฎเกณฑ์ของพระองค์
146. ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด เพื่อข้าพระองค์จะรักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์

147. ข้าพระองค์ตื่นขึ้นก่อนอรุณ ทูลขอความช่วยเหลือ ข้าพระองค์หวังอยู่ในพระวณะของพระองค์
148. นัยน์ตาของข้าพระองค์ตื่นอยู่ก่อนถึงยามทุกยามในกลางคืน เพื่อรำพึงถึงพระดำรัสของพระองค์
149. ขอทรงฟังเสียงข้าพระองค์ด้วยความเมตตาของพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ไว้ตามคำตัดสินของพระองค์
150. ผู้ติดตามการมั่วร้ายเข้ามาใกล้ข้าพระองค์แล้ว เขาอยู่ห่างไกลจากพระราชบัญญัติของพระองค์
151. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงสถิตใกล้ และพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ก็จริง
152. ข้าพระองค์ทราบนานแล้วจากบรรดาพระโอวาทของพระองค์ ว่าพระองค์ทรงตั้งไว้เป็นนิตย์
153. ขอทอพระเนตรความทุกข์ยากของข้าพระองค์ และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น เพราะข้าพระองค์มิได้ลืมพระราชบัญญัติของพระองค์
154. ขอทรงแก้คดีของข้าพระองค์และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ตามพระดำรัสของพระองค์
155. ความรอดนั้นอยู่ห่างไกลจากคนชั่ว เพราะเขาไม่แสวงกฎเกณฑ์ของพระองค์
156. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระกรุณาของพระองค์ใหญ่หลวงนัก ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ไว้ตามคำตัดสินของพระองค์
157. ผู้ข่มเหงและปรปักษ์ของข้าพระองค์มีมากมาย แต่ข้าพระองค์ไม่หันเหไปจากบรรดาพระโอวาทของพระองค์
158. ข้าพระองค์มองดูคนละเมิดด้วยความชิงชัง เพราะเขาไม่รักษาพระดำรัสของพระองค์
159. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพิเคราะห์ว่าข้าพระองค์รักข้อบังคับของพระองค์มากเท่าใด ขอทรงสงวนชีวิตของข้าพระองค์ไว้ตามความเมตตาของพระองค์
160. ตั้งแต่แรกพระวณะของพระองค์คือความจริง และคำตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์ทุกข้อดำรงอยู่เป็นนิตย์
161. เจ้านายได้ข่มเหงข้าพระองค์โดยปราศจากเหตุ แต่จิตใจของข้าพระองค์ตะลึงพรึงเพริดเพราะพระวณะของพระองค์
162. ข้าพระองค์เปรมปรีดีเพราะพระดำรัสของพระองค์ อย่างผู้ซึ่งพบของที่ถูกริบมาเป็นอันมาก
163. ข้าพระองค์เกลียดและสะอิดสะเอียนต่อความเท็จ แต่ข้าพระองค์รักพระราชบัญญัติของพระองค์
164. ข้าพระองค์สรรเสริญพระองค์วันละเจ็ดครั้ง เหตุเรื่องข้อตัดสินอันชอบธรรมของพระองค์
165. บุคคลเหล่านั้นที่รักพระราชบัญญัติของพระองค์มีสันติภาพใหญ่ยิ่ง ไม่มีสิ่งใดกระทำให้เขาสะดุดได้
166. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์หวังในความรอดของพระองค์ และข้าพระองค์ทำตามพระบัญญัติของพระองค์
167. จิตใจของข้าพระองค์รักษาบรรดาพระโอวาทของพระองค์ ข้าพระองค์รักพระโอวาทนั้นมากยิ่งขึ้น
168. ข้าพระองค์รักษาข้อบังคับและบรรดาพระโอวาทของพระองค์ เพราะทางทั้งสิ้นของข้าพระองค์อยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์
169. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอเสียงร้องทูลของข้าพระองค์ขึ้นมาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ ขอประทานความเข้าใจแก่ข้าพระองค์ตามพระวณะของพระองค์

170. ขอคำวิงวอนของข้าพระองค์ขึ้นมาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นตามพระดำรัสของพระองค์
171. ริมฝีปากของข้าพระองค์จะเทศน์สรรเสริญออกมา ที่พระองค์ทรงสอนกฎเกณฑ์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์
172. ลิ้นของข้าพระองค์จะกล่าวเรื่องพระดำรัสของพระองค์ เพราะพระบัญญัติทั้งสิ้นของพระองค์ชอบธรรม
173. ขอพระหัตถ์ของพระองค์ทรงช่วยข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ได้เลือกข้อบังคับของพระองค์
174. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์กระหายความรอดของพระองค์ และพระราชบัญญัติของพระองค์เป็นความปีติยินดีของข้าพระองค์
175. ขอทรงโปรดให้จิตใจข้าพระองค์มีชีวิตอยู่ และจิตใจนั้นจะสรรเสริญพระองค์ และให้คำตัดสินของพระองค์ช่วยข้าพระองค์
176. ข้าพระองค์หลงเงินดั่งแกะที่หายไป ขอทรงเสาะหาผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์ไม่ลืมพระบัญญัติของพระองค์

1. เมื่อข้าพเจ้าทุกข์ใจ ข้าพเจ้าได้ร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงฟังข้าพเจ้า
2. คือทูลว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยจิตใจข้าพระองค์ให้พ้นจากกริมฝีปากมุสา จากลิ้นที่หลอกลวง
3. แนะ ลิ้นหลอกลวงเอ๋ย จะประทານสิ่งใดแก่เจ้าและจะเพิ่มเติมอะไรให้เจ้าอีก
4. ลูกรุ่นนมของนักรบกับถ่านไม้ซากที่ลุกโพลง นะซี
5. วิบัติแก่ข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าอาศัยกับชนเมเซค ที่พักอยู่ท่ามกลางเต็นท์ของคนเคदार
6. จิตใจข้าพเจ้าพักอยู่ท่ามกลางผู้เกลียดสันตินานจนเกินไปแล้ว
7. ข้าพเจ้าชอบสันติ แต่เมื่อข้าพเจ้าพูด เขาหุนนสงคราม

1. ข้าพเจ้าจะงยหน้าดูภูเขาคความอุปถัมภ์ของข้าพเจ้ามาจากไหน
2. ความอุปถัมภ์ของข้าพเจ้ามาจากพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
3. พระองค์จะไม่ให้เท้าของท่านพลาดไป พระองค์ผู้ทรงอารักขาท่านจะไม่เคลิ้มไป
4. ดูกูเถิด พระองค์ผู้ทรงอารักขาอิสราเอลจะไม่ทรงหลับสนิทหรือนิทรา
5. พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้อารักขาท่าน พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่กำบังที่ข้างขวามือของท่าน
6. ดวงอาทิตย์จะไม่โจมตีท่านในเวลากลางวัน หรือดวงจันทร์ในเวลากลางคืน
7. พระเยโฮวาห์จะทรงอารักขาท่านให้พ้นภัยอันตรายทั้งสิ้น พระองค์จะทรงอารักขาชีวิตของท่าน
8. พระเยโฮวาห์จะทรงอารักขาการเข้าออกของท่านตั้งแต่กาลบัดนี้สืบไปเป็นนิตย์

1. ข้าพเจ้ายินดี เมื่อเขากล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ให้เราเข้าไปยังพระนิเวศพระเยโฮวาห์เถิด
2. เยรูซาเล็มเอ๋ย เท้าของพวกข้าพเจ้าจะยืนอยู่ภายในประตูกำแพงของเธอ
3. เขาสร้างเยรูซาเล็มไว้เป็นนครซึ่งประสานแน่นไว้ด้วยกัน
4. เป็นที่ที่บรรดาตระกูลต่างๆขึ้นไป คือบรรดาตระกูลของพระเยโฮวาห์ ไปยังหีบพระโอวาทของอิสราเอล ให้ถวายโมทนาแก่พระนามของพระเยโฮวาห์
5. พระที่นั่งสำหรับการพิพากษาได้ตั้งอยู่ที่นั่น คือพระที่นั่งของพระราชวงศ์ดาวิด
6. จงอธิษฐานขอสันติภาพให้แก่เยรูซาเล็มว่า ขอบรรดาผู้ที่รักเธอจงจำเริญ
7. ขอสันติภาพจงมีอยู่ภายในกำแพงของเธอ และให้ความเจริญอยู่ภายในวังของเธอ
8. เพื่อเห็นแก่พี่น้องและมิตรสหาย บัดนี้ข้าพเจ้าจะพูดว่า สันติภาพจงมีอยู่ภายในเธอ
9. เพื่อเห็นแก่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ข้าพเจ้าจะหาความดีให้เธอ

1. ข้าแต่พระองค์ผู้ประทับในฟ้าสวรรค์ ข้าพระองค์เงยหน้าดูพระองค์
2. ดูเถิด ตาของผู้รับใช้มองดูมือนายของตนฉันใด และตาของสาวใช้มองดูมือนายหญิงของตนฉันใด ตาของข้าพเจ้าทั้งหลายมองดูพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าทั้งหลายจนกว่าพระองค์จะมีพระกรุณาต่อข้าพเจ้าทั้งหลายฉันนั้น
3. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาต่อพวกข้าพระองค์ ขอทรงพระกรุณาต่อพวกข้าพระองค์เถิด พระเจ้าข้า เพราะพวกข้าพระองค์เอือมระอาความหมิ่นประมาท
4. จิตใจของข้าพระองค์ทั้งหลายเอือมระอาการเยาะเย้ยของคนที่อยู่สบาย คือการหมิ่นประมาทของคนเย่อหยิ่ง

1. ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงสถิตฝ่ายพวกเรา เออ ขอให้อิสราเอลกล่าวว่า
2. ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงสถิตฝ่ายพวกเรา เมื่อคนลุกขึ้นต่อสู้เรา
3. แล้วเขาจะกลืนเราเสียทั้งเป็น เมื่อความโกรธของเขาพุ่งขึ้นต่อเรา
4. แล้วน้ำทั้งหลายจะท่วมพวกเรา กระแสน้ำจะไหลอยู่เหนือจิตใจเรา
5. แล้วน้ำที่กำลังจะไหลท่วมจิตใจเราไป
6. สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ผู้มิได้ทรงให้เราเป็นเหยื่อฟันเขาเหล่านั้น
7. จิตใจเรารอดไปอย่างนงจากกับของพรานนก กับกึ่งหัก และเราได้หนีรอดไป
8. ความอุปลักษณ์ของเราอยู่ในพระนามของพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

1. บรรดาผู้ที่วางใจในพระเยโฮวาห์ก็เหมือนภูเขาศิโยน ซึ่งไม่หวั่นไหว แต่ดำรงอยู่เป็นนิรันดย์
2. ภูเขาอยู่รอบเยรูซาเล็มฉันใด พระเยโฮวาห์ทรงอยู่รอบประชาชนของพระองค์ ตั้งแต่เวลานี้สืบต่อไปเป็นนิรันดร์ฉันนั้น
3. เพราะคทาของคนชั่วจะไม่ปักอยู่เหนือแผ่นดินที่ตกเป็นส่วนของคนชอบธรรม เกรงว่าคนชอบธรรมจะยื่นมือออกกระทำความชั่วช้า
4. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงประกอบการดีต่อผู้ทำดี และต่อผู้เที่ยงธรรมในจิตใจของเขา
5. แต่บรรดาผู้ที่หันเข้าหาทางคดของเขา พระเยโฮวาห์จะทรงพาเขาไปพร้อมกับคนทำความชั่วช้า แต่สันติภาพจะมีอยู่ในอิสราเอล

1. เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงให้ศิโยนกลับมาจากการเป็นเชลย เราก็เป็นเหมือนคนที่ฝันไป
2. ปากของเราได้หัวเราะเต็มที และลิ้นของเราได้เปล่งเสียงโห่ร้องอย่างชื่นบาน แล้วเราได้พูดกันท่ามกลางประชาชาติว่า พระเยโฮวาห์ทรงกระทำการมหัศจรรย์ให้เรา
3. พระเยโฮวาห์ทรงกระทำการมหัศจรรย์ให้เรา เรามีความยินดี
4. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงให้ข้าพระองค์ทั้งหลายกลับมาจากการเป็นเชลย อย่างทางน้ำไหลที่ทางได้
5. บรรดาผู้ที่หวนด้วยน้ำตาจะได้เกี่ยวด้วยเสียงโห่ร้องอย่างชื่นบาน
6. ผู้ที่ร้องไห้ออกไปหอบหิวเมล็ดพืชอันมีค่าจะกลับบ้านด้วยเสียงโห่ร้องอย่างชื่นบาน นำฟ่อนข้าวของตนมาด้วย

1. ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงสร้างบ้าน บรรดาผู้ที่สร้างก็เหนื่อยเปล่า ถ้าพระเยโฮวาห์มิได้ทรงเฝ้าอยู่เหนือนคร คนยามตื่นอยู่ก็เหนื่อยเปล่า
2. เป็นการเหนื่อยเปล่าที่ท่านลุกขึ้นแต่เช้ามีด นอนดึก และกินอาหารแห่งความเศร้าโศก เพราะพระองค์ประทานแก่ผู้ที่รักของพระองค์ให้หลับสบาย
3. ดูกฎ บุตรทั้งหลายเป็นมรดกจากพระเยโฮวาห์ ผู้บังเกิดจากครรภ์เป็นรางวัลของพระองค์
4. บุตรทั้งหลายที่เกิดเมื่อเขายังหนุ่มก็เหมือนลูกธนูในมือนักรบ
5. ชายใดๆที่มีลูกธนูเต็มแฉ่งก็เป็นสุข เขาจะไม่ต้องละอายุ แต่เขาจะพุดกับศัตรูของเขาที่ประตูเมือง

1. ทุกคนที่เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ก็เป็นสุข คือผู้ที่ดำเนินในมรรคาของพระองค์
2. เพราะท่านจะกินผลน้ำมือของท่าน ท่านจะเป็นสุข และท่านจะอยู่เย็นเป็นสุข
3. ภรรยาของท่านจะเป็นอย่างเถาองุ่นปลูกตกอยู่ข้างบ้านของท่าน ลูกๆของท่านจะเป็นเหมือนหน่อมะกอกเทศรอบโต๊ะของท่าน
4. ดูก่อน คนที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์จะได้รับพระพรดังนี้แหละ
5. พระเยโฮวาห์จะทรงอำนวยพระพรท่านจากศิโยน และท่านจะเห็นความเจริญของเยรูซาเล็มตลอดวันเวลาชีวิตของท่าน
6. เออ ท่านจะเห็นลูกหลานของท่าน และสันติภาพมีอยู่ในอิสราเอล

1. เขาได้ให้ข้าพเจ้าทุกข์ยากหลายครั้งตั้งแต่หนุ่มๆมา ให้อิสราเอลกล่าวเถิดว่า
2. เขาได้ให้ข้าพเจ้าทุกข์ยากหลายครั้งตั้งแต่หนุ่มๆมา แต่เขายังเอาชนะข้าพเจ้าไม่ได้
3. คนที่ถือก็ได้ไถบนหลังข้าพเจ้า เขาทำรอยไถของเขาให้ยาว
4. พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรม พระองค์ทรงตัดเครื่องจำจองของคนชั่วออก
5. ขอให้บรรดาผู้ที่เกลียดชังศิโยนได้ขายหน้าและต้องถอยกลับไป
6. ให้เขาเป็นเหมือนหญ้าที่งอกบนหลังคาเรือน ซึ่งเหี่ยวแห้งไปก่อนมันโตขึ้น
7. ซึ่งคนเกี่ยวไม่เก็บใส่มือหรือคนที่มัดฟ่อนไม่เก็บไว้ที่อกของเขา
8. ทั้งคนที่ผ่านไปไม่พูดว่า ขอพระพรของพระเยโฮวาห์อยู่บนท่านทั้งหลาย เราอวยพรท่านทั้งหลายในพระนามพระเยโฮวาห์

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์จากที่ลุ่ม
2. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงสดับเสียงของข้าพระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับเสียงคำวิงวอนของข้าพระองค์
3. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ถ้าพระองค์จะทรงหมายความว่าข้าพระองค์พระผู้เป็นเจ้าเจ้าข้า ผู้ใดจะยืนอยู่ได้
4. แต่พระองค์มีการอภัยเพื่อเขาจะยำเกรงพระองค์
5. ข้าพเจ้าคอยพระเยโฮวาห์ จิตใจของข้าพเจ้าคอยอยู่ และข้าพเจ้าหวังในพระวอนะของพระองค์
6. จิตใจของข้าพเจ้าคอยองค์พระผู้เป็นเจ้ายิ่งกว่าคนยามคอยเวลารุ่งเช้า ข้าพเจ้ากล่าวว่า ยิ่งกว่าคนยามคอยเวลารุ่งเช้า
7. จงให้อิสราเอลหวังใจในพระเยโฮวาห์ เพราะในพระเยโฮวาห์มีความเมตตา และในพระองค์มีการไถ่อย่างสมบูรณ์
8. และพระองค์จะทรงไถ่อิสราเอลจากความชั่วช้าทั้งสิ้นของเขา

1. ข้าแต่พระเยโฮว้า จิตใจของข้าพระองค์มิได้เห่อเหิม และนัยน์ตาของข้าพระองค์มิได้ยโส ข้าพระองค์มิได้ไปยุ่งกับเรื่องใหญ่โต หรือเรื่องมหัศจรรย์เกินตัวของข้าพระองค์
2. แต่ข้าพระองค์ได้สงบและระงับจิตใจของข้าพระองค์ อย่างเด็กที่หย่านมมารดาของตนแล้ว จิตใจของข้าพระองค์เหมือนอย่างเด็กที่หย่านมแล้ว
3. จงให้อิสราเอลหวังใจในพระเยโฮว้าตั้งแต่กาลบัดนี้สืบไปเป็นนิตย์

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงระลึกถึงดาวิดและความลำบากยากเข็ญทั้งสิ้นของท่าน
2. ว่า ท่านได้ปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์อย่างไร และได้ปฏิญาณตัวไว้ต่อองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของยาโคบว่า
3. แน่นอนข้าพระองค์จะไม่เข้าตัวบ้านหรือขึ้นไปนอนบนที่นอนของตน
4. ข้าพระองค์จะไม่ให้นัยน์ตาของข้าพระองค์หลับ หรือให้หนังตาเคลิ้มไป
5. จนกว่าข้าพระองค์จะหาสถานที่สำหรับพระเยโฮวาห์ได้ คือที่ประทับของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของยาโคบ
6. ดูก่อน เราได้ยินเรื่องนี้ในเอเฟราธาห์ เราได้พบสิ่งนี้ในนาของป่าไม้
7. เราจะไปยังที่ประทับของพระองค์ เราจะนมัสการที่รองพระบาทของพระองค์
8. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงลุกขึ้นเสด็จไปยังที่พำนักของพระองค์ ทั้งพระองค์และหีบแห่งอาณูภาพของพระองค์
9. ขอปุโรหิตของพระองค์สวมความชอบธรรม และให้วิสุทธิชนของพระองค์โห่ร้องด้วยความชื่นบาน
10. เพราะเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ ขออย่าทรงเมินพระพักตร์หนีจากผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้
11. พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณกับดาวิดอันเป็นสัจจะ ซึ่งพระองค์จะไม่ทรงหันกลับคือว่า เราจะตั้งผลจากตัวของเจ้าไว้บนบัลลังก์ของเจ้า
12. ถ้าบรรดาบุตรของเจ้าปฏิบัติตามพันธสัญญาของเรา และบรรดาพระโอวาทของเราซึ่งเราจะสอนเขา เหล่าบุตรของเขาทั้งหลายด้วยเช่นกันจะนั่งบนบัลลังก์ของเจ้าเป็นนิตย์
13. เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเลือกศิโยน พระองค์มีพระประสงค์จะให้เป็นที่ประทับของพระองค์
14. ตรัสว่า นี่เป็นที่พำนักของเราเป็นนิตย์ เราจะอยู่ที่นี้ เพราะปรารถนาเช่นนั้น
15. เราจะอำนวยพรอย่างมากมายแก่เสปียงของเมืองนี้ เราจะให้คนจนของเมืองนี้อิ่มด้วยขนมปัง
16. เราจะเอาความรอดห่มปุโรหิตของเมืองนั้น และวิสุทธิชนของเมืองนั้นจะโห่ร้องด้วยความชื่นบาน
17. ณ ที่นั้นเราจะกระทำให้มีเขาหนึ่งงอกขึ้นสำหรับดาวิด เราได้เตรียมประทับดวงหนึ่งสำหรับผู้รับเจิมของเรา
18. เราจะเอาความอายห่มศัตรูของท่าน แต่มงกุฏของท่านจะแวววามอยู่บนท่าน

1. ดูกูเถิด ซึ่งพี่น้องอาศัยอยู่ด้วยกันเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ก็เป็นการดีและน่าชื่นใจมากสักเท่าใด
2. เหมือนน้ำมันประเสริฐอยู่บนศีรษะไหลอาบลงมาบนหน้าหน้าของเรา บนหน้าของเราของอาโรน ไหลอาบลงมาบนคอเสื้อของท่าน
3. เหมือนน้ำค้างของภูเขาเฮอร์โมน เหมือนน้ำค้างซึ่งตกลงบนเทือกเขาศิโยน เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงบังคับบัญชาพระพรที่นั่น คือชีวิตจำเริญเป็นนิตย์

บทสวด 134

1. มาเถิด มาถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์ บรรดาท่านผู้รับใช้ทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ ผู้ยืนอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ในกลางคืน
2. จงยกมือของท่านขึ้นในสถานบริสุทธิ์ และถวายสาธุการแด่พระเยโฮวาห์
3. ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรท่านจากศิโยน คือพระองค์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก

1. จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด จงสรรเสริญพระนามของพระเยโฮวาห์ บรรดาผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์เอ๋ย จงสรรเสริญพระองค์
2. ท่านที่ยืนอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ที่ในบริเวณพระนิเวศของพระเจ้าของเรา
3. จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะพระเยโฮวาห์ประเสริฐ จงร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราะการกระทำนั้นเปลือยเปลือย
4. เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเลือกยาโคบไว้สำหรับพระองค์เอง เลือกอิสราเอลไว้เป็นกรรมสิทธิ์ของพระองค์
5. เพราะข้าพเจ้าทราบว่าคุณพระเยโฮวาห์ใหญ่ยิ่ง และองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราใหญ่ยิ่งกว่าพระอื่นทั้งสิ้น
6. พระเยโฮวาห์พอพระทัยสิ่งใด พระองค์ก็ทรงกระทำในฟ้าสวรรค์และบนแผ่นดินโลก ในทะเลและที่น้ำลึกทั้งสิ้น
7. พระองค์ทรงกระทำให้เมฆลอยขึ้นมาจากที่สุดปลายแผ่นดินโลก พระองค์ทรงกระทำฟ้าแลบให้แก่นฝนและทรงนำลมออกมาจากคลังของพระองค์
8. พระองค์คือผู้ทรงสังหารลูกหัวปีของอียิปต์ ทั้งของคนและของสัตว์
9. อียิปต์เอ๋ย ผู้ทรงให้หมายสำคัญและการมหัศจรรย์ท่ามกลางเจ้า ให้ต่อสู้กับฟาโรห์และบรรดาข้าราชการของท่าน
10. พระองค์คือผู้ทรงตีประชาชาติใหญ่โต และทรงสังหารกษัตริย์ผู้ทรงฤทธิ์
11. คือลิโชนกษัตริย์ของคนอาโมไรต์ และโอกกษัตริย์ของเมืองบาซาน และบรรดาราชอาณาจักรแห่งคานาอัน
12. และประทานแผ่นดินของเขาทั้งหลายให้เป็นมรดก เป็นมรดกแก่อิสราเอลประชาชนของพระองค์
13. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระนามของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความระลึกถึงพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ
14. เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงแก้แทนประชาชนของพระองค์ และทรงกลับพระทัยในเรื่องบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์
15. รูปเคารพของบรรดาประชาชาติเป็นเงินและทองคำ เป็นหัตถกรรมของมนุษย์
16. รูปเหล่านั้นมีปาก แต่พูดไม่ได้ มีตา แต่ดูไม่ได้
17. มีหู แต่ฟังไม่ได้ยิน ทั้งไม่มีลมหายใจในปากของรูปนั้น
18. ผู้ที่ทำรูปนั้นเหมือนรูปเหล่านั้น เออ บรรดาผู้ที่วางใจในรูปนั้นก็เช่นกัน
19. วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงถวายสักการแก่พระเยโฮวาห์ วงศ์วานอาโรนเอ๋ย จงถวายสักการแก่พระเยโฮวาห์
20. วงศ์วานเลวีเอ๋ย จงถวายสักการแก่พระเยโฮวาห์ ท่านที่ยำเกรงพระเยโฮวาห์ จงถวายสักการแก่พระเยโฮวาห์
21. สักการแก่พระเยโฮวาห์จากศิโยน พระองค์ผู้ทรงพำนักอยู่ในเยรูซาเล็ม จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

1. โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
2. โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเจ้าผู้เหนือพระทั้งหลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
3. โอ จงโมทนาขอบพระคุณถวายแด่พระองค์ ผู้เป็นเจ้าของเหนือเจ้าทั้งหลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
4. ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงกระทำการมหัศจรรย์ยิ่งใหญ่แต่องค์เดียว เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
5. ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ด้วยพระสติปัญญา เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
6. ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงกางแผ่นดินโลกออกเหนือน้ำทั้งหลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
7. ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงสร้างดวงสว่างใหญ่ๆ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
8. สร้างดวงอาทิตย์ให้ครองกลางวัน เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
9. ดวงจันทร์และดาวทั้งหลายให้ครองกลางคืน เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
10. ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงตั้งอียิปต์ทางบรรดาภูเขาวัด เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
11. และทรงนำอิสราเอลออกมาจากท่ามกลางเขา เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
12. ด้วยพระหัตถ์เข้มแข็งและพระกรที่เหยียดออก เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
13. ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงแบ่งทะเลแดงออกจากกัน เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
14. และทรงให้อิสราเอลผ่านไปท่ามกลางทะเลนั้น เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
15. แต่ทรงคว่ำฟาโรห์และกองทัพของท่านเสียในทะเลแดง เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
16. ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงนำประชาชนของพระองค์ไปในถิ่นทุรกันดาร เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
17. ถวายแด่พระองค์ ผู้ทรงตีพระมหากษัตริย์ทั้งหลาย เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
18. และทรงสังหารกษัตริย์พระนามอูมิช เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
19. มีสิโหนกษัตริย์ของคนอามไรต์ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
20. และโอกกษัตริย์แห่งเมืองบาซาน เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
21. และประทอนแผ่นดินของเขาให้เป็นมรดก เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
22. ให้เป็นมรดกแก่อิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
23. คือพระองค์นี่เอง ผู้ทรงระลึกถึงเราในฐานะต่ำต้อยของเรา เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
24. และทรงไถ่เราให้พ้นจากศัตรูของเรา เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
25. พระองค์ผู้ประทานอาหารแก่เนื้อหนังทั้งปวง เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์
26. โอ จงโมทนาขอบพระคุณพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิตย์

1. ณ ริมฝั่งแม่น้ำแห่งบาบิโลนเรานั่งลง เมื่อได้ระลึกถึงศิโยนเราก็มร้องไห้
2. ในท่ามกลางที่นั่นเราเขว่นพิณเขาคู่ของเราไว้ที่ต้นไต้
3. เพราะที่นั่นผู้ที่นำเราไปเป็นเชลยต้องการให้เราร้องเพลง และผู้ที่ปล้นเราต้องการให้สนุกสนาน เขาว่า จงร้องเพลงศิโยนสักบทหนึ่งให้เราฟัง
4. เราจะร้องเพลงของพระเยโฮวาห์ได้อย่างไร ที่ในแผ่นดินต่างด้าว
5. เยรูซาเล็มเอ๋ย ถ้าข้าพเจ้าลืมเธอก็ขอให้มือขวาของข้าพเจ้าลืมฝีมือเสีย
6. ขอให้ลิ้นของข้าพเจ้าเกาะติดเพดานปากของข้าพเจ้า ถ้าว่าข้าพเจ้าไม่ระลึกถึงเธอ ถ้าว่าข้าพเจ้ามิได้ตั้งเยรูซาเล็มไว้เหนือความชื่นบานอันสูงที่สุดของข้าพเจ้า
7. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในวันแห่งเยรูซาเล็มขอทรงระลึกถึงคนเอโดม ผู้ที่พูดว่า จงทำลายเสีย จงทำลายเสีย ลงไปจนถึงรากฐานของมัน
8. ธิดาแห่งบาบิโลนเอ๋ย ซึ่งจะต้องล้างผลาญเสีย ความสุขจงมีแก่ผู้ที่สนองเจ้าให้สมกับที่เจ้าได้กระทำกับเรา
9. ความสุขจงมีแก่ผู้ที่เอาลูกเด็กเล็กแดงของเจ้าเหวี่ยงกระแทกลงกับก้อนหิน

1. ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ด้วยสิ้นสุดใจของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญถวายพระองค์ต่อหน้าบรรดาพระ
2. ข้าพระองค์กราบลงตรงมายังพระวิหารอันบริสุทธิ์ของพระองค์ และสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราะความเมตตาและความจริงของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเชิดชูพระวาระของพระองค์เหนือพระนามทั้งหลายของพระองค์
3. ในวันที่ข้าพระองค์ร้องทูล พระองค์ได้ทรงตอบข้าพระองค์ พระองค์ทรงเพิ่มกำลังจิตใจของข้าพระองค์
4. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ บรรดาภคินีแห่งแผ่นดินโลกจะสรรเสริญพระองค์ เมื่อท่านเหล่านั้นได้ยินพระวาระแห่งพระโอษฐ์ของพระองค์
5. และท่านเหล่านั้นจะร้องเพลงถึงพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ เพราะสง่าราศีของพระเยโฮวาห์นั้นใหญ่หลวง
6. ถึงแม้พระเยโฮวาห์นั้นสูงยิ่ง พระองค์ก็ทรงเห็นแก่คนต่ำต้อย แต่พระองค์ทรงทราบคนโอหังได้แต่ไกล
7. แม้ข้าพระองค์เดินอยู่กลางความลำบากยากเย็น พระองค์จะทรงสงวนชีวิตข้าพระองค์ไว้ พระองค์จะทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกต่อต้านความพิโรธของศัตรูของข้าพระองค์ และพระหัตถ์ขวาของพระองค์จะทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด
8. พระเยโฮวาห์จะทรงให้สำเร็จพระประสงค์ของพระองค์แก่ข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความเมตตาของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์ ขอย้ำทรงละทิ้งพระหัตถ์กิจของพระองค์

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ทรงตรวจสอบข้าพระองค์และทรงรู้จักข้าพระองค์
2. เมื่อข้าพระองค์นั่งลงและลุกขึ้น พระองค์ทรงทราบ พระองค์ทรงประจักษ์ในความคิดของข้าพระองค์ได้แต่ไกล
3. พระองค์ทรงค้นวิถีของข้าพระองค์และการนอนของข้าพระองค์ และทรงคุ้นเคยกับทางทั้งสิ้นของข้าพระองค์
4. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แมื่อก่อนที่ลิ้นของข้าพระองค์จะพูด ดุเถิด พระองค์ก็ทรงทราบความเสียหายหมดแล้ว
5. พระองค์ทรงล้อมข้าพระองค์อยู่ทั้งข้างหลังและข้างหน้า และทรงวางพระหัตถ์บนข้าพระองค์
6. ความรู้ย่างนึ่มหัตถ์จรรยเกินข้าพระองค์ สูงนัก ข้าพระองค์เอือมไม่ถึง
7. ข้าพระองค์จะไปไหนให้พ้นพระวิญญูณของพระองค์ได้ หรือข้าพระองค์จะหนีไปไหนให้พ้นพระพักตร์ของพระองค์
8. ถ้าข้าพระองค์ขึ้นไปยังสวรรค์ พระองค์ทรงสถิตที่นั่น ถ้าข้าพระองค์จะทำที่นอนไว้ในนรก ดุเถิด พระองค์ทรงสถิตที่นั่น
9. ถ้าข้าพระองค์จะติดปีกแสงอรุณ และอาศัยอยู่ที่ส่วนของทะเลไกลโพ้น
10. แม้ถึงที่นั่น พระหัตถ์ของพระองค์จะนำข้าพระองค์ และพระหัตถ์ขวาของพระองค์จะยึดข้าพระองค์ไว้
11. ถ้าข้าพระองค์จะว่า แนนอนความมืดจะบังข้าไว้และความสว่างจะรอบข้าเป็นกลางคืน
12. สำหรับพระองค์ แม้ความมืดก็มิได้ซ่อนอะไรไว้จากพระองค์ กลางคืนก็แจ่มอย่างกลางวัน ความมืดเป็นอย่างไร ความสว่าง
13. เพราะพระองค์ทรงปั้นส่วนภายในของข้าพระองค์ พระองค์ทรงทอข้าพระองค์เข้าด้วยกันในครรภ์มารดาของข้าพระองค์
14. ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ เพราะข้าพระองค์ถูกสร้างมาอย่างแปลกประหลาดและน่ากลัว พระราชกิจของพระองค์มหัศจรรย์ จิตใจข้าพระองค์ทราบเรื่องนี้อย่างดี
15. เมื่อข้าพระองค์ถูกสร้างอยู่ในที่ลับลี้ ประดิษฐ์ขึ้นมา ณ ภายในที่ลึกแห่งโลก โครงร่างของข้าพระองค์ไม่ปิดบังไว้จากพระองค์
16. พระเนตรของพระองค์ทรงเห็นส่วนประกอบของข้าพระองค์ในเมื่อยังไม่สมบูรณ์ ในวันทั้งหลายที่กำลังประกอบขึ้น เมื่อครั้งยังไม่เกิดขึ้น อวัยวะทั้งหลายของข้าพระองค์ก็ทรงจารึกไว้ในพระตำรับของพระองค์
17. ข้าแต่พระเจ้า พระดำริของพระองค์ประเสริฐแก่ข้าพระองค์จริงๆ รวมกันเข้าก็ไพศาลนักหนา
18. ถ้าข้าพระองค์จะนับก็มากกว่าเม็ดทราย เมื่อข้าพระองค์ตื่นขึ้น ข้าพระองค์ก็ยังอยู่กับพระองค์
19. ข้าแต่พระเจ้า แนนอนพระองค์จะทรงสังหารคนชั่วเสีย ดังนั้น คนกระหายเลือดเอ๋ย จงพรางไปจากข้าพระองค์
20. เพราะพวกเขากล่าวต่อต้านพระองค์ด้วยมุ้งร้าย และพวกศัตรูของพระองค์ใช้พระนามของพระองค์อย่างไร้ประโยชน์
21. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์มิได้เกลียดผู้ที่เกลียดพระองค์หรือ และข้าพระองค์มิได้สะอิดสะเอียนคนเหล่านั้น ผู้ลุกขึ้นต่อสู้พระองค์ดอกหรือ

22. ข้าพระองค์เกลียดเขาด้วยความเกลียดอย่างที่สุด และนับเขาเป็นศัตรูของข้าพระองค์
23. ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงคั่นดูข้าพระองค์ และทรงทราบจิตใจของข้าพระองค์ ขอทรงลองข้าพระองค์ และทรงทราบความคิดของข้าพระองค์
24. และทอດพระเนตรว่ามีทางชั่วใดๆในข้าพระองค์หรือไม่ และขอทรงนำข้าพระองค์ไปในมรรคาอันรันดร์

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากคนชั่วร้าย ขอทรงสงวนข้าพระองค์ไว้จากคนทารุณ
2. ผู้คิดปองร้ายอยู่ในจิตใจของเขา และก่อความต่อเนื่องกันให้มีสงครามขึ้น
3. เขาทำล้นของเขาให้คมเหมือนลิ้นงู และภายใต้ริมฝีปากของเขามีพิษของงูหางไหม้ เซลาห์
4. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรักษาข้าพระองค์ไว้ให้พ้นจากมือของคนชั่ว ขอทรงสงวนข้าพระองค์ไว้จากคนทารุณ ผู้คิดแผนการพลิกเท้าของข้าพระองค์
5. คนโอหังได้ซ่อนกับดักข้าพระองค์และวางบ่วงไว้ ที่ข้างทางเขากางตาข่าย เขาตั้งบ่วงไว้ดักข้าพระองค์ เซลาห์
6. ข้าพเจ้าทูลพระเยโฮวาห์ว่า พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังเสียงทูลวิงวอนของข้าพระองค์
7. ข้าแต่พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงเป็นกำลังแห่งความรอดของข้าพระองค์ พระองค์ทรงคลุมศีรษะข้าพระองค์ไว้ในยามศึก
8. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขออย่าทรงอนุมัติตามความปรารถนาของคนชั่ว อย่าให้การคิดปองร้ายของเขาตีหน้าไป เกลือกว่าเขาจะยกตัวขึ้น เซลาห์
9. ฝ่ายศีรษะของคนที่ล้อมข้าพระองค์ไว้ นั้น ขอให้ความสาระแนแห่งริมฝีปากของเขาท่วมเขา
10. ขอให้ถ่านที่ลุกอยู่ตกลใส่เขา ขอให้เขาถูกทิ้งในไฟลงไปในบ่อ ไม่ให้ลุกขึ้นมาอีก
11. ขออย่าให้เขาตั้งคนส่อเสียดไว้ในแผ่นดิน ขอให้ความร้ายล้าคนทารุณจนกว่าเขาได้
12. ข้าพเจ้าทราบว่พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำความเที่ยงธรรมให้แก่ผู้ที่ทุกข์ยาก และทรงจัดความยุติธรรมให้แก่คนขัดสน
13. แน่นอนทีเดียว ที่คนชอบธรรมจะถวายโมทนาขอบพระคุณพระนามของพระองค์ คนเที่ยงธรรมจะอาศัยอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ขอทรงรับตอบข้าพระองค์ ขอทรงเจี่ยพระกรรณสดับเสียงข้าพระองค์ เมื่อข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์
2. ขอให้คำอธิษฐานของข้าพระองค์เป็นดังเครื่องหอมต่อพระพักตร์พระองค์ และที่ข้าพระองค์ยกมือขึ้นเป็นดังเครื่องสัตวบูชาเวลาเย็น
3. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงตั้งยามเฝ้าปากของข้าพระองค์ ขอรักษาประตูริมฝีปากของข้าพระองค์
4. ขอย่าให้จิตใจข้าพระองค์เอนเอียงไปหาความชั่วใด ๆ หรือให้ข้าพระองค์สาละวนอยู่กับการชั่วร้ายร่วมกับคนที่ทำความชั่วช้า และขอย่าให้ข้าพระองค์กินของโอชะของเขา
5. ขอให้คนชอบธรรมตีข้าพระองค์ จะเป็นความเมตตาแก่ข้าพระองค์ ขอให้เขาติเตียนข้าพระองค์ จะเป็นน้ำมนต์เลิศซึ่งจะไม่ให้ศิโรษะข้าพระองค์แตก เพราะข้าพระองค์ยังอธิษฐานต่อผู้ความชั่วของเขาทั้งหลายอยู่
6. เมื่อผู้พิพากษาทั้งหลายของเขาถูกโยนลงที่หน้าผา เขาจะได้ยินถ้อยคำของข้าพระองค์ เพราะเป็นถ้อยคำไพเราะ
7. กระตูกของเราทั้งหลายกระจายที่ปากแดนผู้ตายฉันใด เหมือนเมื่อคนหนึ่งตัดและแตกไม้อยู่บนแผ่นดินฉันนั้น
8. ข้าแต่พระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า ตาของข้าพระองค์เพ่งตรงพระองค์ ข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ขอย่าให้จิตใจข้าพระองค์ไว้คุณธรรม
9. ขอพระองค์ทรงรักษาข้าพระองค์ให้พ้นจากกับซึ่งเขาวางดักข้าพระองค์ไว้ และจากบ่วงแร้วของผู้กระทำความชั่วช้า
10. ขอให้คนชั่วตกไปด้วยกันในข่ายของตนเอง แต่ขอให้ข้าพระองค์ผ่านพ้นไป

1. ข้าพเจ้าร้องทูลพระเยโฮวาห์ด้วยเสียงของข้าพเจ้า ด้วยเสียงของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าวิงวอนต่อพระเยโฮวาห์
2. ข้าพเจ้าหลังคำคร่ำครวญของข้าพเจ้าออกมาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ ข้าพเจ้าทูลเรื่องความลำบากยากเย็นของข้าพเจ้าต่อพระองค์
3. เมื่อจิตใจของข้าพระองค์อ่อนระอาภายใน พระองค์ทรงทราบทางของข้าพระองค์ ในวิถีที่ข้าพระองค์เดินไปเขาซ่อนกับไผ่ดักข้าพระองค์
4. ข้าพระองค์มองทางขวามือและมองดู แต่ไม่มีใครยอมรู้จักข้าพระองค์ ข้าพระองค์ไม่มีที่หลบภัย ไม่มีใครเอาใจใส่จิตใจข้าพระองค์
5. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลต่อพระองค์ ข้าพระองค์ว่า พระองค์ทรงเป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ เป็นส่วนของข้าพระองค์ในแผ่นดินของคนเป็น
6. ขอทรงฟังคำร้องทูลของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ตกต่ำมากนัก ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากผู้ข่มเหงข้าพระองค์ เพราะเขาแข็งแรงเกินกำลังข้าพระองค์
7. ขอทรงพาดใจข้าพระองค์ออกจากคุก เพื่อข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์ คนชอบธรรมจะล้อมข้าพระองค์ไว้เพราะพระองค์จะทรงกระทำแก่ข้าพระองค์อย่างบริบูรณ์

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสถับคำอธิษฐานของข้าพระองค์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสถับคำวิงวอนของข้าพระองค์ ขอทรงตอบข้าพระองค์ตามความสัตย์สุจริตของพระองค์ ตามความชอบธรรมของพระองค์
2. ขอย่าทรงตัดสินผู้รับใช้ของพระองค์ เพราะไม่มีคนเป็นคนที่ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระองค์
3. เพราะศัตรูข่มเหงจิตใจข้าพระองค์ มันขยี้ชีวิตข้าพระองค์ลงถึงดิน มันได้กระทำให้ข้าพระองค์อาศัยในที่มืด เหมือนคนที่ตายนานแล้ว
4. เพราะฉะนั้นจิตวิญญาณของข้าพระองค์จึงอ่อนระอาอยู่ในข้าพระองค์ จิตใจภายในข้าพระองค์ก็อ้างว้าง
5. ข้าพระองค์ระลึกถึงสมัยเก่าก่อนได้ ข้าพระองค์รำพึงถึงทุกสิ่งทีพระองค์ทรงกระทำ ข้าพระองค์รำพึงถึงพระหัตถกิจของพระองค์
6. ข้าพระองค์เหี้ยมมือออกไปสู่พระองค์ จิตใจของข้าพระองค์กระหายหาพระองค์อย่างแผ่นดินที่แห้งผาก เซลาห์
7. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรีบฟังข้าพระองค์ จิตวิญญาณข้าพระองค์ฝ่อไปแล้ว ขอย่าทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์ไว้จากข้าพระองค์ เกรงว่าข้าพระองค์จะเหมือนคนเหล่านั้นที่ลงไปยังปากแดนผู้ตาย
8. ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไต่ย็นถึงความเมตตาของพระองค์ในเวลาเช้า เพราะข้าพระองค์วางใจในพระองค์ ขอทรงสอนข้าพระองค์ถึงทางที่ควรไป เพราะข้าพระองค์ตั้งใจแน่วแน่ในพระองค์
9. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากศัตรูของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ซ่อนตัวอยู่กับพระองค์
10. ขอทรงสอนให้ข้าพระองค์ทำตามพระทัยของพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ พระวิญญาณของพระองค์ประเสริฐ ขอทรงนำข้าพระองค์เข้าไปยังแผ่นดินแห่งความเที่ยงธรรม
11. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงสงวนชีวิตข้าพระองค์ไว้ เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ ขอทรงนำจิตใจข้าพระองค์ออกมาจากความยากลำบากเพราะเห็นแก่ความชอบธรรมของพระองค์
12. และขอทรงตัดศัตรูของข้าพระองค์ออกไปตามความเมตตาของพระองค์ และขอทรงทำลายบรรดาผู้ที่ทรามานจิตใจข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์เป็นผู้รับใช้ของพระองค์

1. สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ กำลังของข้าพเจ้า ผู้ทรงฝึกมือของข้าพเจ้าให้ทำสงคราม และนิ้วมือของข้าพเจ้าให้ทำศึก
2. ทรงเป็นความดีและป้อมปราการของข้าพเจ้า เป็นที่กำบังเข้มแข็ง และเป็นผู้ช่วยให้พ้นของข้าพเจ้า เป็นโล่ของข้าพเจ้า และเป็นผู้ซึ่งข้าพเจ้าวางใจอยู่ ผู้ทรงปราบชนชาติทั้งหลายไว้ใต้ข้าพเจ้า
3. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ มนุษย์เป็นอะไรเล่าซึ่งพระองค์ทรงเอาพระทัยใส่เขา หรือบุตรของมนุษย์เป็นอะไรซึ่งพระองค์ทรงคิดถึงเขา
4. มนุษย์เหมือนสิ่งไร้สาระ วันเวลาของเขาเหมือนเงาที่ผ่านไป
5. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงโน้มฟ้าสวรรค์ของพระองค์ และขอเสด็จลงมาแตะต้องภูเขาเพื่อให้อันมีควันขึ้น
6. ขอทรงพ่นฟ้าผ่าออกมาและกระจายเขาไป ขอทรงยิงลูกธนูของพระองค์และทรงทำลายพวกเขา
7. ขอทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์จากที่สูง ขอทรงช่วยเหลือข้าพระองค์ และช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากน้ำมากหลาย ให้พ้นจากมือของชนต่างด้าว
8. ผู้ซึ่งปากของเขาพูดเรื่องไร้สาระและซึ่งมือขวาของเขาเป็นมือขวาแห่งความมุสา
9. ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์จะร้องเพลงบทใหม่ถวายแด่พระองค์ ข้าพระองค์จะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณใหญ่และพิณลึบสาย
10. พระองค์ทรงเป็นผู้ประทานความรอดแก่บรรดากษัตริย์ ผู้ทรงช่วยดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้นจากดาบทมิฬ
11. ขอทรงช่วยเหลือข้าพระองค์ และขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากมือคนต่างด้าว ผู้ซึ่งปากของเขาพูดเรื่องไร้สาระและซึ่งมือขวาของเขาเป็นมือขวาแห่งความมุสา
12. เพื่อบรรดาบุตรชายของข้าพเจ้าทั้งหลายเมื่อเขายังหนุ่มๆอยู่จะเป็นเหมือนต้นไม้โตเต็มขนาด เพื่อบรรดาบุตรสาวของข้าพเจ้าทั้งหลายจะเป็นเหมือนเสาห้วมม สลักออกมาตามแบบพระราชวัง
13. เพื่อยุ้งฉางของข้าพเจ้าทั้งหลายจะเต็ม มีของบรรจุอยู่ทุกอย่าง เพื่อแกะของข้าพเจ้าทั้งหลายมีลูกตั้งพันตั้งหมื่นตามถนนของข้าพเจ้าทั้งหลาย
14. เพื่อวัวตัวผู้ของข้าพเจ้าทั้งหลายมีกำลังใช้แรงงาน เพื่อไม่มีใครพึงเข้ามา ไม่มีออกไป เพื่อไม่มีเสียงร้องทุกข์ในถนนหนทางของข้าพเจ้าทั้งหลาย
15. ชนชาติผู้มีพระพรอย่างนี้หลั่งลงมาถึงก็เป็นสุข ชนชาติซึ่งพระเจ้าของเขาคือพระเยโฮวาห์ก็เป็นสุข

1. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ พระมหากษัตริย์ ข้าพระองค์จะเอนิยพระองค์ จะถวายสาธุการแด่พระนามของพระองค์เป็นนิจกาล
2. ข้าพระองค์จะถวายสาธุการแด่พระองค์ทุกวัน ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์เป็นนิจกาล
3. พระเยโฮวาห์นั้นยิ่งใหญ่ และสมควรจะสรรเสริญอย่างยิ่ง ความใหญ่ยิ่งของพระองค์นั้นเหลือจะหยั่งรู้
4. คนชั่วอายุหนึ่งจะสรรเสริญพระราชกิจของพระองค์ให้คนอื่นชั่วอายุหนึ่งฟัง และจะประกาศกิจการอันทรงอำนาจของพระองค์
5. ข้าพระองค์จะกล่าวถึงเกียรติยศอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ และความสูงส่งของพระองค์ และถึงพระราชกิจมหัศจรรย์ของพระองค์
6. มนุษย์จะกล่าวถึงอำนาจแห่งกิจการอันน่าเกรงขามของพระองค์ และข้าพระองค์จะเล่าถึงความยิ่งใหญ่ของพระองค์
7. เขาทั้งหลายจะโฆษณาข่าวเลื่องลือให้ระลึกถึงคุณความดีอันอุดมของพระองค์ออกมา และจะร้องเพลงถึงความชอบธรรมของพระองค์
8. พระเยโฮวาห์ทรงพระเมตตาและทรงเติมไปด้วยพระกรุณา ทรงกริ้วข้าและมีความเมตตาอย่างอุดม
9. พระเยโฮวาห์ทรงดีต่อทุกคน และความเมตตาของพระองค์มีอยู่เหนือพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์
10. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ และวิสุทธิชนทั้งสิ้นของพระองค์จะถวายสาธุการแด่พระองค์
11. เขาทั้งหลายจะพูดถึงสง่าราศีแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ และเล่าถึงฤทธานุภาพของพระองค์
12. เพื่อให้กิจการอันทรงอำนาจของพระองค์ และสง่าราศีอันรุ่งโรจน์แห่งราชอาณาจักรของพระองค์แจ่มแก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์
13. ราชอาณาจักรของพระองค์เป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ และอำนาจการปกครองของพระองค์ดำรงอยู่ตลอดทุกชั่วอายุ
14. พระเยโฮวาห์ทรงชูทุกคนที่กำลังจะล้มลง และทรงยกทุกคนที่โน้มตัวลงให้ลุกขึ้น
15. นัยน์ตาทั้งปวงมองดูพระองค์ และพระองค์ประทานอาหารให้ตามเวลา
16. พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงให้สิ่งสารพัดที่มีชีวิตอิมตามความปรารถนา
17. พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรมตามทางทั้งสิ้นของพระองค์ และทรงบริสุทธิ์ในการกระทำทั้งสิ้นของพระองค์
18. พระเยโฮวาห์ทรงสถิตใกล้ทุกคนที่ร้องทูลพระองค์ ทุกคนที่ร้องทูลพระองค์ตามความจริง
19. พระองค์จะทรงโปรดตามความปรารถนาของบรรดาผู้ที่ยำเกรงพระองค์ พระองค์จะทรงสดับเสียงร้องทูลของเขาด้วย และจะทรงช่วยเขาให้รอด
20. พระเยโฮวาห์ทรงสงวนทุกคนที่รักพระองค์ไว้ แต่บรรดาคนชั่ว พระองค์จะทรงทำลาย
21. ปากของข้าพเจ้าจะกล่าวสรรเสริญพระเยโฮวาห์ และให้บรรดาเนื้อหนังทั้งสิ้นถวายสาธุการแด่พระนามบริสุทธิ์ของพระองค์เป็นนิจกาล

1. จงสรรเสริญพระเยโฮวาคือเจิดจ้า จิตใจของข้าพเจ้าเอ๋ย จงสรรเสริญพระเยโฮวาคือเจิดจ้า
2. ข้าพเจ้าจะสรรเสริญพระเยโฮวาคือตราบเท่าที่ข้าพเจ้ามีชีวิตอยู่ ข้าพเจ้าจะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของข้าพเจ้า ขณะที่ข้าพเจ้ายังเป็นอยู่
3. อย่าวางใจในเจ้านายหรือในบุตรของมนุษย์ ซึ่งไม่มีความช่วยเหลืออยู่ในตัวเขา
4. เมื่อลมหายใจของเขาพลาไป เขาก็กลับคืนเป็นดิน ในวันเดียวกันนั้นความคิดของเขาก็พินาศ
5. คนที่ผู้อุปถัมภ์ของเขา คือพระเยโฮวาห์ของยาโคบก็เป็นสุข คือผู้ที่ความหวังของเขาอยู่ในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา
6. ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและบรรดาสัตว์ของที่อยู่ในนั้น ผู้รักษาความจริงไว้เป็นนิรันดร์
7. ผู้ทรงประกอบความยุติธรรมให้แก่คนที่ถูกบีบบังคับ ผู้ประทานอาหารแก่คนที่หิว พระเยโฮวาห์ทรงปล่อยผู้ถูกคุมขังให้เป็นอิสระ
8. พระเยโฮวาห์ทรงเบิกตาของคนตาบอด พระเยโฮวาห์ทรงยกคนที่ตกต่ำให้ลุกขึ้น พระเยโฮวาห์ทรงรักคนชอบธรรม
9. พระเยโฮวาห์ทรงเผ่าดูคนต่างด้าว พระองค์ทรงชูลูกกำพร้าพ่อและหญิงม่าย แต่พระองค์ทรงพลิกทางของคนชั่ว
10. พระเยโฮวาห์จะทรงครอบครองเป็นนิรันดร์ ศิโยนเอ๋ย พระเจ้าของเธอจะทรงครอบครองทุกชั่วอายุ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เจิดจ้า

1. จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด เป็นการดีที่จะร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของเรา เพราะการกระทำนั้นเป็นที่น่ายินดี และการสรรเสริญก็เหมาะสม
2. พระเยโฮวาห์ทรงก่อสร้างเยรูซาเล็มขึ้น พระองค์ทรงรวบรวมคนอิสราเอลที่ต้องกระจัดกระจายไป
3. พระองค์ทรงรักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ และทรงพันผูกบาดแผลของเขา
4. พระองค์ทรงนับจำนวนดาว พระองค์ทรงตั้งชื่อมันทุกดวง
5. องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราใหญ่ยิ่งและทรงฤทธานุภาพอุดม ความเข้าใจของพระองค์นั้นวัดไม่ได้
6. พระเยโฮวาห์ทรงชูคนใจถ่อมขึ้น พระองค์ทรงเหวี่ยงคนชั่วลงถึงดิน
7. จงร้องเพลงโมทนาพระคุณถวายพระเยโฮวาห์ จงร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้าของเราด้วยพิณเขาคู่
8. ผู้ทรงคลุมฟ้าสวรรค์ด้วยเมฆ ผู้ทรงเตรียมฝนให้แก่แผ่นดินโลก ผู้ทรงกระทำให้หิ้ง่างอกบนภูเขา
9. พระองค์ทรงประทานอาหารแก่สัตว์และแก่ลูกกาที่ร้อง
10. ความปิติยินดีของพระองค์มีได้อยู่ที่กำลังของม้า ความปรีดีของพระองค์มีได้อยู่ที่ขาของมนุษย์
11. แต่พระเยโฮวาห์ทรงปรีดีในคนที่ยำเกรงพระองค์ ในคนที่ความหวังของเขาอยู่ในความเมตตาของพระองค์
12. เยรูซาเล็มเอ๋ย จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด ศิโยนเอ๋ย จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้าของเธอ
13. เพราะพระองค์ทรงเสริมกำลังดาลประตูของเธอ พระองค์ทรงอำนวยพระพรบุตรทั้งหลายที่อยู่ภายในเธอ
14. พระองค์ทรงกระทำสันติภาพในเขตแดนของเธอ ทรงให้เธออิ่มด้วยข้าวสาลีที่ดีที่สุด
15. พระองค์ทรงใช้พระบัญญัติของพระองค์ออกไปยังแผ่นดินโลก พระวาระของพระองค์ไปเร็ว
16. พระองค์ประทานหิมะอย่างปุยนุ่นแก่ พระองค์ทรงหว่านน้ำค้างแข็งขาวอย่างขี้เถ้า
17. พระองค์ทรงโยนน้ำแข็งของพระองค์เป็นก้อนๆ ใครจะทนทานความหนาวของพระองค์ได้
18. พระองค์ทรงใช้พระวาระของพระองค์ออกไป และละลายมันเสีย พระองค์ทรงให้ลมพัด และน้ำก็ไหล
19. พระองค์ทรงสำแดงพระวาระของพระองค์แก่ยาโคบ กฎเกณฑ์และคำตัดสินของพระองค์แก่อิสราเอล
20. พระองค์มีได้ทรงประกอบการณ์นี้แก่ประชาชาติอื่นใด และสำหรับคำตัดสินของพระองค์นั้น พวกเขาไม่รู้จักเลย จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

1. จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์จากฟ้าสวรรค์ จงสรรเสริญพระองค์ในที่สูง
2. ทูตสวรรค์ทั้งหลายของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์ บรรดาพลโยธาของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์
3. ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ จงสรรเสริญพระองค์ บรรดาดาวที่ส่องแสง จงสรรเสริญพระองค์
4. ฟ้าสวรรค์ที่สูงที่สุด จงสรรเสริญพระองค์ ทั้งน้ำทั้งหลายเหนือฟ้าสวรรค์
5. ให้สิ่งเหล่านั้นสรรเสริญพระนามพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงบัญชา สิ่งเหล่านั้นก็ถูกเนรมิตขึ้นมา
6. และพระองค์ทรงสถาปนามันไว้เป็นนิจกาล พระองค์ทรงกำหนดเขตซึ่งมันข้ามไปไม่ได้
7. จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์จากแผ่นดินโลก นะเจ้ามังกรทั้งหลายและที่น้ำลึกทั้งปวง
8. ไฟกับลูกเห็บ หิมะกับหมอก ลมพายุ กระทำตามพระวณะของพระองค์
9. บรรดาภูเขาลูกและเนินเขาทั้งปวง ต้นไม้มีผลและไม่สนสีดาร์ทั้งปวง
10. สัตว์ป่าและสัตว์ใช้ทั้งปวง สัตว์เลื้อยคลานและนกที่บินได้
11. บรรดาภคัตริย์ของแผ่นดินโลกและชนชาติทั้งหลาย เจ้านายและผู้พิพากษาทั้งปวงของแผ่นดินโลก
12. และคนหนุ่มกับทั้งสาว คนแก่และเด็ก
13. ให้ทั้งหลายเหล่านี้สรรเสริญพระนามพระเยโฮวาห์ เพราะพระนามของพระองค์เท่านั้นที่ประเสริฐ สง่าราศีของพระองค์อยู่เหนือแผ่นดินโลกและฟ้าสวรรค์
14. พระองค์ทรงยกย่องเขาแห่งประชาชนของพระองค์ ผู้ทรงเป็นที่สรรเสริญของบรรดาวิสุทธิชนของพระองค์ คือชนชาติอิสราเอล ประชาชนที่อยู่ใกล้พระองค์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

1. จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเยโฮวาห์ ร้องบทสรรเสริญถวายพระองค์ในชุมนุมวิสุทธิชน
2. ให้อิสราเอลยินดีในผู้สร้างของเขา ให้บุตรทั้งหลายของศิโยนเปรมปรีดีในกษัตริย์ของเขา
3. ให้เขาสรรเสริญพระนามของพระองค์ด้วยเต็มลำ ให้เขาถวายเพลงสรรเสริญแด่พระองค์ด้วยรำมะนาและพิณเขาคู่
4. เพราะพระเยโฮวาห์ทรงปรีดีในประชาชนของพระองค์ พระองค์จะทรงประทับคนใจถ่อมด้วยความรอด
5. ให้วิสุทธิชนลึงโลดในสง่าราศี ให้เขาร้องเพลงบนที่นอนของเขา
6. ให้การสรรเสริญอย่างสูงแด่พระเจ้าอยู่ในปากของเขา และให้ดาบสองคมอยู่ในมือของเขา
7. เพื่อทำการแก้แค้นบรรดาประชาชาติ และทำการลงโทษชนชาติทั้งหลาย
8. เพื่อเอาตรวนล่ามบรรดากษัตริย์ของเขา และเอาเครื่องเหล็กจำจองล่ามบรรดาขุนนางของเขา
9. เพื่อจะกระทำแก่เขาตามคำพิพากษาที่บันทึกไว้แล้ว นี่เป็นเกียรติแก่บรรดาวิสุทธิชนของพระองค์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์เถิด

1. จงสรรเสริญพระเยโฮว้าห์เกิด จงสรรเสริญพระเจ้าในสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์ในพื้นที่อัน
อานุภาพของพระองค์
2. จงสรรเสริญพระองค์เพราะกิจการอันอานุภาพของพระองค์ จงสรรเสริญพระองค์ตามความยิ่งใหญ่อย่างมากของ
พระองค์
3. จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงแตร จงสรรเสริญพระองค์ด้วยพิณใหญ่และพิณเขาคู่
4. จงสรรเสริญพระองค์ด้วยรำมะนาและการเต้นรำ จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเครื่องสายและขลุ่ย
5. จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงฉิ่ง จงสรรเสริญพระองค์ด้วยเสียงฉาบ
6. จงให้ทุกสิ่งที่ยาใจสรรเสริญพระเยโฮว้าห์ จงสรรเสริญพระเยโฮว้าห์เกิด

สุภาชิต

บทที่ 1

1. สุภาภิตของซาโลมอน โอรสของดาวิด กษัตริย์แห่งอิสราเอล
2. เพื่อให้บรรลุปัญญาและคำสั่งสอน เพื่อให้เข้าใจถ้อยคำแห่งความเข้าใจ
3. เพื่อให้รับคำสั่งสอนในเรื่องสติปัญญา ในเรื่องความเที่ยงธรรม ความยุติธรรมและความเที่ยงตรง
4. เพื่อให้ความหยั่งรู้แก่คนเขลา ให้ความรู้และความเฉลียวฉลาดแก่คนหนุ่ม
5. ทั้งปราชญ์จะได้ยินและเพิ่มพูนการเรียนรู้ และคนที่มีความเข้าใจจะได้คำปรึกษาที่ฉลาด
6. เพื่อให้เข้าใจสุภาภิตและปริศนา ทั้งถ้อยคำของปราชญ์และปริศนาที่ลึกลับของเขา
7. ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นบ่อเกิดของความรู้ คนโง่งย่อมดูหมิ่นปัญญาและคำสั่งสอน
8. บุตรชายของเราเอ๋ย จงฟังคำสั่งสอนของพ่อเจ้า และอย่าละทิ้งกฎเกณฑ์ของแม่เจ้า
9. เพราะทั้งสองนั้นจะเป็นมาลัยงามสวมศีรษะของเจ้า เป็นจี้ห้อยคอของเจ้า
10. บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าคนบาปล้อชวนเจ้า อย่าได้ยอมตาม
11. ถ้าเขาว่า มากับพวกเราเถิด ให้เราหมอบคอยเอาเลือดคน ให้เราชุ่มดักคนไว้ฝึกเล่นเถิด
12. ให้เรากลิ่นเขาทั้งเป็นอย่างแดนผู้ตาย และกลิ่นเขาทั้งตัวอย่างคนเหล่านั้นที่ลงไปสู่ปากแดน
13. เราจะพบของประเสริฐทุกอย่าง เราจะบรรจเรือของเราให้เต็มด้วยของที่รีบได้
14. จงเข้าส่วนกับพวกเรา เราทุกคนจะมีเงินถุงเดียวกัน
15. บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าเดินในทางนั้นกับเขา จงยับยั้งเท้าของเจ้าจากวิถีของเขา
16. เพราะว่าเท้าของเขาวิ่งไปหาความชั่วร้าย และเขารีบเร่งไปทำให้โลหิตตก
17. เพราะที่จะซึ่งข้ายไว้ให้หนักเห็น ก็ไร้ผล
18. แต่คนเหล่านี้หมอบคอยโลหิตของตนเอง เขาชุ่มดักชีวิตของเขาเอง
19. ทางของบรรดาผู้ที่หากำไรด้วยความทารุณโหดร้ายก็อย่างนี้แหละ คือมันย่อมคร่ำเอาชีวิตของเจ้าของนั่นเอง
20. ปัญญาร้องเสียงดังอยู่ที่ถนน เธอเปล่งเสียงของเธอตามถนน
21. เธอร้องออกมาที่ชุมนุมชนใหญ่สุด ที่ทางเข้าประตูเมือง เธอกล่าวถ้อยคำของเธออยู่ในเมืองว่า
22. คนเขลาเอ๋ย เจ้าจะรักความเขลาไปนานสักเท่าใด คนมักเยาะเย้ยจะปิติยินดีในการเยาะเย้ยนานเท่าใด และคนโง่งจะเกลียดความรู้นานเท่าใด
23. จงหันกลับเพราะคำตักเตือนของเรา ดูเถิด เราจะเทวิญญาณของเราให้เจ้า เราจะให้ถ้อยคำของเราแจ้งแก่เจ้า
24. เพราะเราได้เรียกแล้วและเจ้าปฏิเสธ เราเหยียดมือออกและไม่มีใครสนใจ
25. เจ้ามิได้รับรู้ในบรรดาคำแนะนำของเรา และไม่ยอมรับคำตักเตือนของเราเลย
26. ฝ่ายเราจะหัวเราะเย้ยความหายนะของเจ้า เราจะเยาะเมื่อความหวาดกลัวล้นมากระทบเจ้า
27. เมื่อความหวาดกลัวของเจ้ามาถึงอย่างการรกร้างว่างเปล่า และความพินาศของเจ้ามาถึงอย่างลมบ้าหมู เมื่อความซึมเศร้าและความปวดร้าวมาถึงเจ้า
28. แล้วเขาจะทุลเรา แต่เราจะไม่ตอบ เขาจะแสวงหาเราอย่างขยันขันแข็ง แต่จะไม่พบเรา

29. เพราะว่าเขากลียดความรู้ และไม่เลือกเอาความยำเกรงพระเยโฮวาห์
30. เขาไม่รับคำแนะนำของเราเลย แต่กลับดูหมิ่นคำตักเตือนของเราทั้งสิ้น
31. เพราะฉะนั้นเขาจะกินผลแห่งทางของเขา และอิมด้วยกลวิธีของเขาเอง
32. เพราะการหันกลับของคนโง่จะฆ่าเขา และความเจริญของคนโง่จะทำลายเขา
33. แต่บุคคลผู้ฟังเราจะอยู่อย่างปลอดภัย เขาจะอยู่อย่างสุขสงบปราศจากความคิดพริ้งพริ้วในความชั่วร้าย

บทที่ 2

1. บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าเจ้ารับคำของเรา และสะสมคำบัญชาของเราไว้กับเจ้า
2. กระทำหูของเจ้าให้ฟังเพื่อรับปัญญา และเอียงใจของเจ้าเข้าหาความเข้าใจ
3. เออ ถ้าเจ้าร้องหาความรอบรู้ และเปล่งเสียงของเจ้าหาความเข้าใจ
4. ถ้าเจ้าแสวงปัญญาดูหาเงิน และเสาะหาปัญญาอย่างหาขุมทรัพย์ที่ซ่อนไว้
5. นั่นแหละ เจ้าจะเข้าใจความยำเกรงพระเยโฮวาห์ และพบความรู้ของพระเจ้า
6. เพราะพระเยโฮวาห์ทรงประทานปัญญา ความรู้และความเข้าใจมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์
7. พระองค์ทรงสะสมสติปัญญาไว้ให้คนชอบธรรม พระองค์ทรงเป็นตั้งให้แก่ผู้ที่ดำเนินในความเที่ยงธรรม
8. พระองค์ทรงรักษาระวังวิถีของความยุติธรรม และทรงสงวนทางของวิสุทธิชนของพระองค์ไว้
9. แล้วเจ้าจะเข้าใจความชอบธรรมและความยุติธรรม และความเที่ยงตรง คือวิถีที่ดีทุกสาย
10. เมื่อปัญญาจะเข้ามาในใจของเจ้า และความรู้จะเป็นที่รุ่มร้อนแก่จิตใจของเจ้า
11. ความเฉลียวฉลาดจะคอยเฝ้าเจ้า และความเข้าใจจะระแวงระวังเจ้าไว้
12. เพื่อช่วยเจ้าให้พ้นจากทางแห่งคนชั่วร้าย จากคนที่พูดตลบตะแลง
13. ผู้ทอดทิ้งวิถีแห่งความเที่ยงธรรม เพื่อเดินในทางแห่งความมืด
14. ผู้แปรมปริดีในการกระทำความชั่วร้าย และปดियินดีในการตลบตะแลงของคนชั่ว
15. ผู้ซึ่งวิถีชีวิตของเขาล้วนแต่คัดเคียวทั้งสิ้น และทางประพฤติของเขาตลบตะแลง
16. เพื่อช่วยเจ้าให้พ้นจากหญิงชั่ว จากหญิงสัญจรที่พูดจาพะเน้าพะนอ
17. ผู้ทอดทิ้งคู่เคียงที่นางได้มาเมื่อยังสาวๆนั้นเสีย และลืมพันธสัญญาแห่งพระเจ้าของตน
18. เพราะเรือนของนางจมลงไปสู่ความมรณา และวิถีของนางไปสู่ชาวเมืองผี
19. ผู้ที่ไปหานางไม่มีกลับมาสักคนเดียว หรือหาว่ามีผู้ใดหันเข้าทางแห่งชีวิตอีกได้ไม่
20. ดังนั้น เจ้าควรจะดำเนินในทางของคนดี และรักษาวิถีของคนชอบธรรม
21. เพราะว่าคนที่เที่ยงธรรมจะได้อยู่ในแผ่นดิน และคนดีรอบคอบจะคงอยู่ในนั้น
22. แต่คนชั่วร้ายจะถูกตัดขาดเสียจากแผ่นดินโลก และคนละเมิดจะถูกถอนรากออกไปจากแผ่นดินโลกเสีย

บทที่ 3

1. บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าลืมกฎเกณฑ์ของเรา แต่ให้ใจของเจ้ารักษาบัญญัติของเรา
2. เพราะสิ่งเหล่านี้จะเพิ่มวันเดือนปี ชีวิตยืนยาว และความสุขสมบูรณ์แก่เจ้า
3. อย่าให้ความเมตตาและความจริงทอดทิ้งเจ้า จงผูกมันไว้ที่คอของเจ้า จงเขียนมันไว้ที่แผ่นจารึกแห่งหัวใจของเจ้า
4. ดังนั้น เจ้าจะพบความโปรดปรานและความเข้าใจอันดีในสายพระเนตรพระเจ้าและในสายตามนุษย์
5. จงวางใจในพระเยโฮวาห์ด้วยสุดใจของเจ้า และอย่าพึ่งพาความเข้าใจของตนเอง
6. จงยอมรับรู้พระองค์ในทุกทางของเจ้า และพระองค์จะทรงกระทำให้วิถีของเจ้าราบรื่น
7. อย่าทำตัวฉลาดตามสายตาของตนเอง จงยำเกรงพระเยโฮวาห์ และออกไปเสียจากความชั่วร้าย
8. การกระทำเช่นนี้จะเป็นสุขภาพแก่สะดือของเจ้า และเป็นไขในกระดูกของตน
9. จงถวายเกียรติแด่พระเยโฮวาห์ด้วยทรัพย์สินของตน และด้วยผลแรกแห่งผลิตผลทั้งสิ้นของเจ้า
10. แล้วผู้ของเจ้าจะเต็มด้วยความอุดม และบ่ออย่าอ่งของเจ้าจะล้นด้วยน้ำอ่งรุ่นใหม่
11. บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าดูหมิ่นการตีสอนของพระเยโฮวาห์ หรือเบื่อหน่ายต่อการตักเตือนของพระองค์
12. เพราะพระเยโฮวาห์ทรงตักเตือนผู้ที่พระองค์ทรงรัก ดังบิดาตักเตือนบุตรชายผู้ที่เขาปีติชื่นชม
13. มนุษย์ผู้ประสบบัญญาและผู้ที่ได้รับความเข้าใจ เป็นสุขจริงหนอ
14. เพราะผลที่ได้จากปัญญาย่อมดีกว่าผลที่ได้จากเงินและกำไรนั้นดีกว่าทองคำเนื้อดี
15. เธอประเสริฐกว่าทับทิม และบรรดาสิ่งที่เจ้าปรารถนาจะเปรียบกับเธอไม่ได้
16. ชีวิตยืนยาวอยู่ที่มือขวาของเธอ และที่มือซ้ายของเธอมีความมั่งคั่งและเกียรติยศ
17. ทางของเธอเป็นทางของความร่มรื่น และวิถีทั้งสิ้นของเธอคือสันติภาพ
18. เธอเป็นต้นไม้แห่งชีวิตแก่ผู้ที่ยึดเธอไว้ บรรดาผู้ที่ยึดเธอไว้แน่นก็เป็นสุข
19. พระเยโฮวาห์ทรงวางรากแผ่นดินโลกโดยปัญญา พระองค์ทรงสถาปนาฟ้าสวรรค์ด้วยความเข้าใจ
20. โดยความรู้ของพระองค์น้ำบาดาลก็ปะทุออกมา และเมฆก็หยาดน้ำค้างลงมา
21. บุตรชายของเราเอ๋ย จงรักษาสติปัญญาและความเฉลียวฉลาดไว้ อย่าให้ทั้งสองนี้หนีไปจากสายตาของเจ้า
22. ดังนั้นทั้งสองจะเป็นชีวิตแก่จิตใจของเจ้า จะเป็นความมั่งคั่งระดับคอของเจ้า
23. แล้วเจ้าจะดำเนินในทางของเจ้าอย่างปลอดภัย และเท้าของเจ้าจะไม่สะดุด
24. เมื่อเจ้านอน เจ้าจะไม่กลัว เออ เจ้าจะนอนและการนอนหลับของเจ้าจะเป็นอย่างผาสุกสดชื่น
25. อย่าเกรงความหวาดกลัวอย่างปัจจุบันทันด่วน และอย่าเกรงเมื่อการรกร้างว่างเปล่าของคนชั่วมาถึง
26. เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นความไว้วางใจของเจ้า และจะทรงรักษาเท้าของเจ้าให้พ้นจากการถูกจับ
27. อย่ายึดความดีไว้จากผู้ที่สมควรจะได้รับ ในเมื่อสิ่งนี้อยู่ในอำนาจมือของเจ้าที่จะกระทำได้
28. อย่าพูดกับเพื่อนบ้านของเจ้าว่า ไปเถอะ แล้วกลับมาอีก พรุ่งนี้ฉันจะให้ ในเมื่อเจ้ามิให้อยู่แล้ว
29. อย่ากะแผนงานชั่วร้ายต่อเพื่อนบ้านของเจ้า ผู้อาศัยอย่างไว้วางใจอยู่ข้างๆเจ้า
30. อย่าโต้แย้งกับผู้ใดอย่างไร้เหตุผลในเมื่อเรามีได้ทำอันตรายอย่างไร้แก่เจ้า

31. อย่าอิจฉาคนที่ทารุณ อย่าเลือกทางใดๆของเขาเลย
32. เพราะคนตลบตะแลงเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่ข้อลึกลับของพระองค์นั้นอยู่กับคนชอบธรรม
33. คำสาปแช่งของพระเยโฮวาห์อยู่บนเรือนของคนชั่วร้าย แต่พระองค์ทรงอำนาจพระพรแก่ที่อาศัยของคนชอบธรรม
34. แนนอนพระองค์ทรงเยาะเย้ยคนที่มักเยาะเย้ย แต่พระองค์ทรงประทานพระคุณแก่คนที่ใจถ่อม
35. คนฉลาดจะได้เกียรติเป็นมรดก แต่คนโง่จะได้ความอับยศเป็นตำแหน่ง

บทที่ 4

1. บุตรทั้งหลายเอ๋ย จงฟังคำสั่งสอนของพ่อเจ้า ให้ตั้งใจฟังเพื่อเจ้าจะได้รับความเข้าใจ
2. เพราะเราให้หลักคำสอนที่ดีแก่เจ้า อย่าละทิ้งกฎเกณฑ์ของเรา
3. เพราะเราเป็นลูกชายของพ่อเรา ดูอ่อนโยนและเป็นที่รักยิ่งในสายตาของแม่เรา
4. บิดาสอนเรา และพูดกับเราว่า ให้ใจของเจ้ายึดคำสอนของเราไว้ให้มั่น จงรักษาบัญญัติของเรา และมีชีวิตอยู่
5. อย่าลืมและอย่าหันกลับจากถ้อยคำแห่งปากของเรา จงเอาปัญญา และเอาความเข้าใจ
6. อย่าทอดทิ้งเธอ และเธอจะรักษาเจ้าไว้ จงรักเธอ และเธอจะระแวดระวังเจ้า
7. ปัญญาเป็นสิ่งสำคัญที่สุด ฉะนั้นจงเอาปัญญา แม้เจ้าจะได้อะไรก็ตาม จงเอาความเข้าใจไว้
8. จงตีราคาเธอให้สูง และเธอจะยกย่องเจ้า ถ้าเจ้าทอดเธอไว้ เธอจะให้เกียรติเจ้า
9. เธอจะเอามาล้างยามสวมศีรษะเจ้า เธอจะให้มงกุฎแห่งสง่าราศีแก่เจ้า
10. บุตรชายของเราเอ๋ย จงฟังและรับถ้อยคำของเรา เพื่อปีเดือนแห่งชีวิตของเจ้าจะมากหลาย
11. เราได้สอนเจ้าในเรื่องทางปัญญาแล้ว เราได้นำเจ้าในวิถีของความเที่ยงธรรม
12. เมื่อเจ้าเดิน ย่างเท้าของเจ้าจะไม่ถูกขัดขวาง และเมื่อเจ้าวิ่ง เจ้าจะไม่สะดุด
13. จงยึดคำสั่งสอนไว้ และอย่าปล่อยไป จงระแวดระวังเธอไว้ เพราะเธอเป็นชีวิตของเจ้า
14. อย่าเข้าไปในวิถีของคนชั่ว และอย่าเดินในทางของคนชั่วร้าย
15. จงหลีกเลี่ยง อย่าเดินบนนั้น เลี้ยวออกไปเสีย และจงผ่านไป
16. เพราะถ้าคนชั่วร้ายไม่ได้ทำความผิด เขาอนอนไม่หลับ ถ้าเขาไม่ได้ทำให้คนใดสะดุด เขาจะหลับไม่ลง
17. เพราะเขารับประทานอาหารของความชั่วร้าย และดื่มเหล้าองุ่นแห่งความทารุณ
18. แต่วิถีของคนชอบธรรมเหมือนแสงอรุณ ซึ่งฉายสุกใสยิ่งขึ้นจนเต็มวัน
19. ทางของคนชั่วร้ายก็เหมือนความมืดทึบ เขาไม่ทราบว่าเขาสะดุดอะไร
20. บุตรชายของเราเอ๋ย จงตั้งใจต่อถ้อยคำของเรา จงเอียงหูของเจ้าเข้าหาคำพูดของเรา
21. อย่าให้มันหนีไปจากสายตาของเจ้า จงรักษามันไว้ภายในใจของเจ้า
22. เพราะมันเป็นชีวิตแก่ผู้ที่ค้นพบ และมันเป็นสุขภาพแก่น้ำใจของผู้ที่ค้นพบ
23. จงรักษาใจของเจ้าด้วยความระวังระไวรอบด้าน เพราะแหล่งแห่งชีวิตเริ่มต้นออกมาจากใจ
24. จงหันไปจากปากที่พูดคดเคี้ยว และให้ริมฝีปากกลดเลี้ยวอยู่ห่างจากเจ้า
25. ให้ตาของเจ้ามองตรงไปข้างหน้า และให้หนังตาของเจ้ามองตรงไปข้างหน้าเจ้า
26. จงพิจารณาวิถีแห่งเท้าของเจ้า แล้วทางทั้งสิ้นของเจ้าจะมั่นคง
27. อย่าเห่ไปข้างขวาหรือหันมาข้างซ้าย จงกลับเท้าของเจ้าเสียจากความชั่วร้าย

บทที่ 5

1. บุตรชายของเราเอ๋ย จงตั้งใจต่อปัญญาของเรา จงเอียงหูของเจ้าฟังความเข้าใจของเรา
2. เพื่อเจ้าจะรักษาความเฉลียวฉลาดไว้ และริมฝีปากของเจ้าจะระแวดระวังความรู้
3. เพราะริมฝีปากของหญิงชั่วนั้นก็หยาดน้ำผึ้งออกมา และปากของนางก็สิ้นยิ่งกว่าน้ำมัน
4. แต่ในที่สุด นางขมขื่นอย่างบอระเพ็ด และคมอย่างดาบสองคม
5. ทำของนางก้าวลงไปสู่ความตาย อย่างทำของนางติดตามวิถีสุนทรภู่
6. เกรงว่าเจ้าจะสนใจในวิถีแห่งชีวิต ทางของนางวนเวียนไป เพื่อเจ้าจะหาไม่รู้
7. บุตรทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้จงฟังเรา และอย่าพรวดจากถ้อยคำแห่งปากของเรา
8. จงหลีกเลี่ยงของเจ้าให้ไกลจากนาง อย่าไปใกล้ประตูเรือนของนาง
9. เกรงว่าเจ้าจะให้เกียรติของเจ้าแก่คนอื่น และให้ปีเดือนของเจ้าแก่คนโหดร้าย
10. เกรงว่าแขกแปลกหน้าจะกินความอุดมสมบูรณ์ของเจ้าจนอิม และแรงงานของเจ้าตกไปในเรือนของคนต่างด้าว
11. และถึงบั้นปลายชีวิตของเจ้า เจ้าครวญคราง เมื่อเนื้อและกายของเจ้าถูกล้างผลาญ
12. และเจ้าว่า ข้าเคยเกลียดคำสั่งสอนเสียจริงๆ และจิตใจของข้าดูหมิ่นการตักเตือน
13. ข้าไม่เคยเชื่อฟังเสียงครูของข้า หรือเอียงหูให้แก่ผู้สั่งสอนของข้า
14. ข้าจวนจะล้มละลายสู่ความพินาศอยู่รอมร่อ ในหมู่ชุมนุมชนและคนที่ประชุมกันอยู่นั้น
15. จงต้อน้ำจากถังเก็บน้ำของเจ้า ต้อน้ำไหลจากบ่อของเจ้าเอง
16. จงให้น้ำพุของเจ้าไหลเพื่อออกไปนอกบ้าน และให้ธารน้ำนั้นไหลไปตามถนน
17. จงให้มันเป็นของเจ้าแต่ผู้เดียว และมีใช้สำหรับคนแปลกหน้าด้วย
18. จงให้น้ำพุของเจ้าได้รับพร และเปรมปรีดีอยู่กับภรรยาคนที่เจ้าได้เมื่อหนุ่มนั้น
19. จงให้นางเหมือนนางกวางที่น่ารัก เลียงผาที่งามสง่า จงให้ถิ่นของภรรยาเจ้าเป็นที่หน้าใจเจ้าอยู่ทุกเวลา จงดื่มด่ำอยู่กับความรักของนางเสมอ
20. บุตรชายของเราเอ๋ย เจ้าจะเคลิบเคลิ้มอยู่กับหญิงชั่วทำไมเล่า และโอบกอดอกของนางสัญจรอยู่ทำไม
21. เพราะว่าทางของคนก็เบี่ยงหน้าพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงไคร้ครวญวิถีทั้งสิ้นของเขา
22. ความชั่วช้าของคนชั่วร้ายจะตักเขาเอง และเขาก็จะติดอยู่กับตาข่ายบาปของเขา
23. เขาจะตายปราศจากคำสั่งสอน และเพราะความโง่งอย่างยิ่งของเขา เขาจึงจะหลงเงินไป

บทที่ 6

1. บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าเจ้าเป็นผู้ประกันเพื่อนของเจ้า ได้ทำสัญญาให้แก่คนแปลกหน้า
2. เจ้าจึงติดบ่วงเพราะคำจากปากของเจ้า และเจ้าติดกับเพราะคำพูดจากปากของเจ้า
3. บุตรชายของเราเอ๋ย จงทำอย่างนี้และช่วยตัวเจ้าให้รอดเถิด เพราะเมื่อเจ้าตกอยู่ในกำมือเพื่อนของเจ้าแล้ว ไป รีบไปวิงวอนเพื่อนของเจ้า
4. อย่าให้ตาของเจ้าหลับลง อย่าให้หนังตาของเจ้าปรือไป
5. จงปลีกตัวของเจ้าจากภัย อย่างละมั้งที่ปลีกตัวจากมือของพราน อย่างนจากมือของคนจับนก
6. คนเกียจคร้านเอ๋ย ไปหามดไต่ พิเคราะห์ดูทางของมัน และจงฉลาด
7. โดยปราศจากผู้นำทาง ผู้ดูแลหรือผู้ปกครอง
8. มันเตรียมอาหารของมันในฤดูแล้ง และสำสมของกินของมันในฤดูเกี่ยว
9. คนเกียจคร้านเอ๋ย เจ้าจะนอนนานเท่าใด เมื่อไรเจ้าจะลุกขึ้นจากหลับ
10. หลับนิด เคลิ้มหน่อย กอดมือพักผ่อนหน่อย
11. ความจนจะมาเหนือเจ้าอย่างคนจร และความขัดสนอย่างคนถืออาวุธ
12. คนเหลวไหล คือคนชั่วร้าย ที่เที่ยวไปด้วยปากคดเคี้ยว
13. ตาของเขาก็ขยับ เท้าของเขาก็ขยับ นิ้วของเขาก็ชี้ไป
14. ประดิษฐ์ความชั่วร้ายอยู่เรื่อยไปด้วยใจตลบตะแลง หว่านความแตกร้าง
15. เพราะฉะนั้นความหายนะจะมาถึงเขาอย่างปัจจุบันทันด่วน ฉับพลันนั้นเองเขาจะแตกอย่างซ่อมไม่ได้
16. หกสิ่งเหล่านี้พระเยโฮวาห์ทรงเกลียด เอย มีเจ็ดสิ่งเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนสำหรับพระองค์
17. ดายโส ลิ่นมูสา และมีมือที่ทำโลหิตไร้ผิดให้ตก
18. จิตใจที่คิดแผนงานชั่วร้าย เท้าซึ่งรีบวิ่งไปสู่ความร้าย
19. พยานเท็จซึ่งพูดมูสา และคนผู้ว่าความแตกร้างท่ามกลางพวกพี่น้อง
20. บุตรชายของเราเอ๋ย จงรักษามัญญัตติของพ่อเจ้า และอย่าละทิ้งกฎเกณฑ์ของแม่เจ้า
21. มัดมันติดไว้บนใจของเจ้าเสมอ ผูกมันไว้ที่คอของเจ้า
22. เมื่อเจ้าเดิน มันจะนำเจ้า เมื่อเจ้านอนลง มันจะเฝ้าเจ้า และเมื่อเจ้าตื่นขึ้น มันจะพูดกับเจ้า
23. เพราะพระบัญญัติเป็นประทีป และพระราชบัญญัติเป็นสว่าง และคำตักเตือนแห่งการสั่งสอนเป็นทางแห่งชีวิต
24. เพื่อสงวนเจ้าไว้จากหญิงชั่วร้าย จากลิ่นพะเน้าพะนอของหญิงสัญจร
25. อย่าปรารถนาความงามของนางอยู่ในใจของเจ้า อย่าให้นางจับเจ้าด้วยหนังตาของนาง
26. เพราะโดยวิธีการของหญิงแพศยา ชายคนใดอาจเหลือแค่ขนมบั้งก้อนเดียวได้ และหญิงเล่นชู้ล่าชีวิตประเสริฐของชายทีเดียว
27. ผู้ชายจะหอบไฟไว้ที่อกของเขาโดยไม่ให้เสื้อผ้าของเขาไหม้ได้หรือ
28. หรือผู้ใดจะเดินบนถ่านที่ลุกโพลง โดยไม่ให้เท้าของเขาถูกไฟลวกได้หรือ

29. บุคคลผู้เข้าหาภรรยาของเพื่อนบ้านก็เป็นอย่างนั้นแหละ ไม่มีผู้ใดที่ตะต่องนางแล้วจะไร้ความผิด
30. ถ้าขโมยเข้าลักเพื่อบรรเทาความอยากเมื่อเขาหิว คนไม่ดูหมิ่นขโมยนั้นมิใช่หรือ
31. ถ้าจับเขาได้ เขาต้องชำระคืนเจ็ดเท่า เขาจะต้องให้สิ่งของทั้งสิ้นในบ้านของเขา
32. แต่ผู้ใดที่ล่วงประเวณีกับผู้หญิงคนหนึ่งก็ขาดความเข้าใจ ผู้ใดที่กระทำอย่างนั้นก็ทำลายจิตใจตนเอง
33. เขาได้รับบาดแผลและความอับยศ และจะล้างความชยหน้าของตนหาได้ไม่
34. เพราะความริษยากระทำให้คนเกรี้ยวกราด ในวันที่เขาแก้แค้น เขาจะไม่เพลามือ
35. เขาจะไม่รับค่าทำขวัญใดๆ ถึงเจ้าจะทวีของกำนัล เขาก็ไม่ยอมสงบ

บทที่ 7

1. บุตรชายของเราเอ๋ย จงรักษาถ้อยคำของเรา จงสะสมบัญญัติของเราไว้กับเจ้า
2. จงรักษาบัญญัติของเรา และดำรงชีวิตอยู่ จงรักษากฎเกณฑ์ของเราอย่างกับแก้วตาของเจ้า
3. มัดมันไว้ที่นิ้วมือของเจ้า เขียนมันไว้บนแผ่นจารึกแห่งใจของเจ้า
4. จงพูดกับปัญญาว่า เธอเป็นพี่สาวของฉัน และจงเรียกความเข้าใจว่า ญาติผู้หญิง
5. เพื่อปัญญานี้จะพิทักษ์เจ้าไว้ให้พ้นจากหญิงชั่ว จากหญิงสัญจรที่พูดจาพะเน้าพะนอ
6. เพราะที่หน้าต่างบ้านของเรา เราได้มองออกไปตามบานเกล็ด
7. เราเห็นว่าท่ามกลางคนเขลาและท่ามกลางคนหนุ่มๆที่เราพิเคราะห์ดูนั้น ก็มีหนุ่มคนหนึ่งได้รับความเข้าใจ
8. ผ่านไปตามถนนใกล้ทางแยกไปบ้านของนาง เดินตามถนนซึ่งไปบ้านนาง
9. ในเวลาโพล้เพล้ ในเวลาเย็น เวลาค่ำคืนและความมืด
10. และดูเถิด หญิงคนหนึ่งมาพบเขาแต่งตัวอย่างหญิงแพศยาหัวใจเจ้าเล่ห์
11. (นางจัดจ้านและดื้อดึง ทำของนางไม่อยู่กับบ้าน
12. ประเดี้ยวอยู่ถนน ประเดี้ยวอยู่ตามถนน และนางหมอบคอยอยู่ทุกมุม)
13. นางฉวยเขาได้และจูบเขา นางพูดกับเขาอย่างไม่มียั้งอายว่า
14. ฉันจำต้องถวายเครื่องสักการบูชา และวันนี้ฉันได้ทำตามคำปฏิญาณแล้ว
15. ฉันจึงออกมาหาเธอ เสาะหาหน้าเธอ และฉันพบเธอแล้ว
16. ฉันได้ประดับเตียงของฉันด้วยผ้าคลุม เป็นผ้าลินินอียิปต์สีต่างๆ
17. ฉันได้อบที่นอนของฉันด้วยมดยอบ กฤษณา และอบเชย
18. มาเถอะ ให้เรามาอ้อมด้วยความรักจนรุ่งเช้า ให้เราทำตัวของเราให้ปีติยินดีด้วยความรัก
19. เพราะผ้าของฉันไม่อยู่บ้าน เขาไปทางไกล
20. เขาเอาเงินไปถุงหนึ่ง พอวันเพ็ญเขาจึงกลับมา
21. นางหว่านล้อมด้วยวาจาไอ้โลม นางบังคับเขาด้วยริมฝีปากที่พูดพะเน้าพะนอ
22. เขาก็ติดตามนางไปทันทีอย่างวัวตัวผู้ไปสู่การฆ่า หรืออย่างคนเขลาที่ไปรับโทษที่ชื่อ
23. จนลูกธนูปักเข้าไปถึงตับ อย่างนกรนเข้าไปหาบ่วง เขาหาทราบไม่ว่านี้มีค่าถึงชีวิต
24. โอ บุตรทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้จงฟังเราและจงตั้งใจต่อถ้อยคำจากปากของเรา
25. อย่าให้ใจของเจ้าหันไปตามทางของนาง อย่าหลงทางไปในวิถีของนางนั้น
26. เพราะนางได้พัดเหยื่อลงเสียเป็นอันมาก เออ นางได้ฆ่าชายที่แข็งแรงจำนวนมากเสียแล้ว
27. เรือนของนางเป็นทางไปสู่นรก ลงไปถึงห้วงแห่งความตาย

บทที่ 8

1. ปัญญาไม้ได้ร้องเรียกหรือ ความเข้าใจไม้ได้เปล่งเสียงของเธอหรือ
2. ณ ที่สูงที่ข้างทาง ที่กลางถนนเธอก็ยืนอยู่
3. ข้างประตู หน้าเมือง ที่ทางเข้ามา เธอก็ร้องเสียงดังว่า
4. โอ บรรดาผู้ชายเอ๋ย เราเรียกเจ้า และเสียงเรียกของเราไปถึงบุตรชายของมนุษย์
5. โอ คนเขลา จงเข้าใจสติปัญญา โอ คนโง่ จงมีใจที่เข้าใจ
6. ฟังซี เพราะเราจะพูดถึงสิ่งยอดเยี่ยม เพราะสิ่งที่ชอบจะมาจากริมฝีปากของเรา
7. เพราะปากของเราจะกล่าวความจริง ความชั่วร้ายเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนต่อริมฝีปากของเรา
8. บรรดาปากของเรานั้นชอบธรรม ในนั้นไม่มีคำบิดหรือคำคด
9. คำเหล่านั้นสำหรับผู้ที่เข้าใจก็ตรงหมด สำหรับผู้พบความรู้ก็ถูกต้อง
10. จงรับคำสั่งสอนของเราแทนเงิน และความรู้แทนทองคำอย่างดี
11. เพราะปัญญาดีกว่าทับทิม และสิ่งที่เจ้าปรารถนาทั้งหมดจะเปรียบเทียบกับปัญญาไม่ได้
12. เราคือปัญญา อยู่ในความหยั่งรู้ และเราพบความรู้แห่งความเฉลียวฉลาด
13. ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นความเกลียดชังความชั่วร้าย เราเกลียดความเย่อหยิ่งและความจองหอง และทางของความชั่วร้ายกับปากตลบตะแลง
14. เรามีคำหาหรือและสติปัญญา เรามีความเข้าใจ เรามีกำลัง
15. โดยเรานี้แหละกษัตริย์จึงปกครอง และผู้ครอบครองจึงตรากฎหมายที่ยุติธรรม
16. โดยเรานี้แหละเจ้านายและขุนนางได้ครอบครอง คือบรรดาผู้พิพากษาของแผ่นดินโลก
17. เรารักบรรดาผู้ที่รักเรา และบรรดาผู้ที่แสวงเราอย่างขยันขันแข็งก็พบเรา
18. ความมั่งคั่งและเกียรติอยู่กับเรา เออ ทั้งทรัพย์ศฤงคารที่ทนทานและความชอบธรรม
19. ผลของเราดีกว่าทองคำ แม้ทองคำเนื้อดี และผลได้ของเราดีกว่าเงินเนื้อบริสุทธิ์
20. เรานำในทางแห่งความชอบธรรม ในวิถีทั้งหลายของความยุติธรรม
21. ประสาททรัพย์ศฤงคารแก่บรรดาผู้ที่รักเรา บรรจุคลังทรัพย์ทั้งหลายของเขาให้เต็ม
22. พระเยโฮวาห์ทรงเป็นเจ้าของเราในเมื่อพระองค์ทรงเริ่มงานของพระองค์ ก่อนบรรดาพระราชกิจโบราณของพระองค์
23. เราถูกสถาปนาไว้ตั้งแต่ดึกดำบรรพ์มาแล้ว ตั้งแต่แรก ก่อนปฐมกาลของแผ่นดินโลก
24. เราถือกำเนิดมาเมื่อก่อนมีมหาสมุทร เมื่อไม่มีน้ำพุที่มีน้ำมากมาย
25. ก่อนการนมรมิตสร้างภูเขา ก่อนเนินเขา เราก็ถือกำเนิดมาแล้ว
26. ก่อนที่พระองค์ทรงสร้างแผ่นดินโลก ทั้งไรรินา หรือก่อนผงคลีแรกของพิภพ
27. เมื่อพระองค์ทรงสถาปนาฟ้าสวรรค์ เราอยู่ที่นั่นแล้ว เมื่อพระองค์ทรงลากเส้นรอบวงบนพื้นมหาสมุทร
28. เมื่อพระองค์ทรงสถาปนาฟ้าเบื้องบน เมื่อพระองค์ทรงกระทำน้ำพุของน้ำบาดาลให้มันไว้

29. เมื่อพระองค์ทรงกำหนดเขตจำกัดให้แก่ทะเล เพื่อว่าน้ำจะไม่ละเมิดพระบัญชาของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงปักผังรากฐานของพิภพ
30. เราอยู่ข้างพระองค์แล้ว เหมือนผู้ที่พระองค์ทรงเลี้ยงดู เราเป็นความปิติยินดีประจำวันของพระองค์ เปรมปรีดีอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์เสมอ
31. เปรมปรีดีในพิภพที่มีคนอาศัยของพระองค์ และปิติยินดีในบุตรทั้งหลายของมนุษย์
32. บุตรทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้จงฟังเรา บรรดาผู้ที่รักษาทางของเราก็อยู่สุขสงบ
33. จงฟังคำสั่งสอน และจงฉลาด และอย่าเพิกเฉยเสีย
34. ผู้ใดที่ฟังเราก็เป็นสุข คือเฝ้าอยู่ที่ประตูรั้วของเราทุกวัน และคอยอยู่ข้างประตูบ้านของเรา
35. เพราะผู้ใดที่พบเราก็พบชีวิต และได้รับความพอพระทัยจากพระเยโฮวาห์
36. แต่ผู้ที่พลาดขาดเราก็กระทำจิตใจตัวเองให้เจ็บ บรรดาผู้ที่เกลียดชังเราก็รักความมรณา

บทที่ 9

1. ปัญญาได้สร้างเรือนของเธอแล้ว เธอได้ตั้งเสาเจ็ดต้น
2. เธอได้ฆ่าสัตว์ของเธอ ได้ประสมน้ำองุ่นของเธอ ได้จัดโต๊ะของเธอแล้วด้วย
3. และได้ส่งสาวใช้ของเธอออกไป ส่งเสียงเรียกจากที่สูงที่สุดในเมืองว่า
4. ผู้ใดที่เป็นคนเขลา ให้เขาหันเข้ามาที่นี่ เธอพูดกับผู้ที่ไร้ความเข้าใจว่า
5. มาเถอะ มารับประทานขนมปังของเรา และดื่มน้ำองุ่นที่เราได้ประสม
6. จงทิ้งความเขลาเสีย และดำรงชีวิตอยู่ ดำเนินในทางของความเข้าใจนั้นเถิด
7. ผู้ที่ว่ากล่าวคนมักเยาะเย้ยจะได้รับความอับอาย และผู้ที่ตักเตือนคนชั่วร้ายจะได้รับการรอยเบื่อน
8. อย่าตักเตือนคนมักเยาะเย้ย เพราะเขาจะเกลียดเจ้า จงตักเตือนปราชญ์ และเขาจะรักเจ้า
9. จงให้คำสั่งสอนแก่ปราชญ์และเขาจะฉลาดยิ่งขึ้น จงสอนคนชอบธรรมและเขาจะเพิ่มการเรียนรู้มากขึ้น
10. ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นที่เริ่มต้นของปัญญา และซึ่งรู้จักองค์บริสุทธิ์เป็นความเข้าใจ
11. เนื่องจากเรา วันคืนของเจ้าจะเพิ่มทวีคูณ และปีเดือนแห่งชีวิตของเจ้าจะเพิ่มพูน
12. ถ้าเจ้าฉลาด เจ้าก็ฉลาดเพื่อตนเอง ถ้าเจ้าเยาะเย้ย เจ้าก็จะทนแต่ลำพัง
13. หญิงโง่นั้นเสียงเอ็ดอิ่ง นางเซ่อและไม่รู้อะไรเลย
14. เพราะนางนั่งที่ประตูเรือนของนาง และ ณ ที่นั่งสูงในเมือง
15. พลากร้องเรียกบรรดาผู้ที่ผ่านไป ผู้เดินตรงไปตามทางของเขาว่า
16. ผู้ใดที่เป็นคนเขลา ให้เขาหันเข้ามาที่นี่ นางพูดกับเขาผู้ไร้ความเข้าใจว่า
17. น้ำที่ขโมยมาหวานดี และขนมที่รับประทานในที่ลับก็อร่อย
18. แต่เขาไม่ทราบว่าคนตายอยู่ที่นั่น และแขกของนางก็อยู่ในห้วงลึกของนรก

บทที่ 10

1. สุภาภิตของชาโลมอน บุตรชายที่ฉลาดกระทำให้บิดายินดี แต่บุตรชายที่โง่เป็นความโศกของมารดาเขา
2. คลังทรัพย์ชั่วร้ายไม่เป็นกำไร แต่ความชอบธรรมช่วยให้พ้นจากความตาย
3. พระเยโฮวาห์จะมีได้ทรงปล่อยให้จิตใจคนชอบธรรมหิว แต่พระองค์ทรงทอดทิ้งทรัพย์สมบัติของคนชั่วร้าย
4. มือที่ย่อนอ่อนเป็นเหตุให้เกิดความยากจน แต่มือที่ขยันขันแข็งกระทำให้มั่งคั่ง
5. ผู้ที่สำสมไว้ในฤดูแล้งก็เป็นบุตรชายที่ฉลาด แต่ผู้หลับในฤดูเกี่ยวก็เป็นบุตรชายที่นำความอับอายมา
6. พระพรอยู่บนศีรษะของคนชอบธรรม แต่ความทารุณท่วมปากคนชั่วร้าย
7. การระลึกถึงคนชอบธรรมเป็นพระพร แต่ชื่อเสียงของคนชั่วร้ายจะเน่าเสีย
8. ผู้ที่มีใจประกอบด้วยปัญญาจะยอมรับบัญญัติ แต่คนที่พูดโง่ๆจะล้มลง
9. ผู้ใดที่ดำเนินในความเที่ยงธรรมก็ดำเนินอย่างมั่นคงดี แต่ผู้ที่ทำทางของตนให้ชั่วก็จะปรากฏแจ้งแก่คนอื่น
10. ผู้ที่ขยิบตาก็ก่อความเศร้าโศก แต่คนที่พูดโง่ๆจะล้มลง
11. ปากของคนชอบธรรมเป็นบ่อน้ำแห่งชีวิต แต่ความทารุณท่วมปากคนชั่วร้าย
12. ความเกลียดชังเร้าให้เกิดความวิวาท แต่ความรักครอบงำบรรดาความผิดบาปเสีย
13. ที่ริมฝีปากของผู้ที่มีความเข้าใจจะพบปัญญา แต่ไม่เรียวก็เหมาะสำหรับหลังของผู้ที่ขาดความเข้าใจ
14. ปราชญ์ก็สำสมความรู้ไว้ แต่ปากของคนโง่ นำความพินาศมาใกล้
15. ทรัพย์ศฤงคารของคนมั่งคั่งคือเมืองเข้มแข็งของเขา แต่ความยากจนของคนจนคือความพินาศของเขา
16. ผลงานของคนชอบธรรมนำไปถึงชีวิต แต่ผลของคนชั่วร้ายนำไปถึงบาป
17. เขาผู้รักษาคำสั่งสอนก็อยู่ในวิถีแห่งชีวิต แต่เขาผู้ปฏิเสธคำเตือนสติก็หลงเงินไป
18. เขาผู้ปิดบังความเกลียดชังด้วยริมฝีปากมุสา และเขาผู้ออกปากใส่ร้ายเป็นคนโง่
19. การพูดมากก็จะไม่ขาดความผิดบาป แต่เขาผู้ยับยั้งริมฝีปากของตนเป็นผู้ที่ฉลาด
20. ลิ้นของคนชอบธรรมก็เหมือนเงินเนื้อบริสุทธิ์ ความคิดของคนชั่วร้ายมีค่าแต่น้อย
21. ริมฝีปากของคนชอบธรรมเลี้ยงคนเป็นอันมาก แต่คนโง่ตายเพราะขาดสติปัญญา
22. พระพรของพระเยโฮวาห์กระทำให้มั่งคั่ง และพระองค์มิได้แถมความโศกเศร้าไว้ด้วย
23. คนโง่กระทำความผิดเหมือนการเล่นสนุก แต่คนที่มีความเข้าใจก่อปรด้วยปัญญา
24. สิ่งใดที่คนชั่วร้ายคิดกลัว มันจะมาถึงเขา แต่สิ่งใดที่คนชอบธรรมปรารถนาจะทรงประสาทให้
25. ลมบ้าหมูผ่านไปฉับไฉน คนชั่วก็ไม่มีอีกฉับนั้น แต่คนชอบธรรมเป็นรากฐานที่อยู่เป็นนิรันดร์
26. อย่างน้ำสั้มกับพิน และควันกับตาเป็นฉับไฉน คนเกียจคร้านกับผู้ที่ใช้เขาก็เป็นฉับนั้น
27. ความยำเกรงพระเยโฮวาห์นั้นยืดชีวิตให้ยาวไป แต่ปีเดือนของคนชั่วร้ายนั้นจะสั้นเข้า
28. ความหวังของคนชอบธรรมจะจบลงในความยินดี แต่ความมุงหวังของคนชั่วร้ายก็จะสูญเปล่า
29. มรรคาของพระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังแก่ผู้เที่ยงธรรม แต่ผู้กระทำความชั่วช้าจะถูกทำลาย
30. ผู้ชอบธรรมจะไม่ถูกกำจัดเลย แต่คนชั่วร้ายจะไม่ได้อยู่ในแผ่นดิน

31. ปากของคนชอบธรรมนำปัญญาออกมา แต่ลิ้นของคนตลบตะแลงจะถูกตัดออก
32. ริมฝีปากของคนชอบธรรมรู้ว่าอะไรเหมาะสม แต่ปากของคนชั่วร้ายรู้ว่าสิ่งใดตลบตะแลง

1. トラฐเทียบมเท็จนัั้นเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาร์ห์ แต่ลुकตุ้มเท็ยงตรงเป็นความปีติยินดีของพระองค์
2. เมื่อความเยอหยิ่งมาถึง ความอับอายก็มาด้วย แต่ปัญญาอยู่กับคนใจถ่อม
3. ความซื่อสัตย์ของคนทีเ็ยงธรรมย่อมนำเขา แต่ความคดโกงของคนละเมียดยอมทำลายเขา
4. ความมั่งคั่งไม่อำนวยกำไรในวันทรงพระพิโรธ แต่ความชอบธรรมช่วยให้พ้นความมรณา
5. ความชอบธรรมของคนทีไร้ดำหนีย่อมรักษาทางของเขาให้ตรง แต่คนชั่วร้ายจะล้มลงด้วยความชั่วร้ายของเขาเอง
6. ความชอบธรรมของคนทีเ็ยงธรรมย่อมนช่วยเขาให้พ้น แต่คนละเมียดจะถูกราคาของเขาจับเป็นเชลย
7. เมื่อคนชั่วร้ายตาย ความหวังของเขาจะพินาศ และความมุ่งหวังของคนอธรรมก็สูญเปล่า
8. คนชอบธรรมรับการช่วยเหลือให้พ้นความลำบาก และคนชั่วร้ายเข้าไปแทนที่
9. คนหน้าซื่อใจคดทำลายเพื่อนบ้านของเขาด้วยปาก แต่คนชอบธรรมจะได้รับการช่วยให้พ้นด้วยอาศัยความรู้
10. เมื่อคนชอบธรรมอยู่เย็นเป็นสุข บ้านเมืองก็เปรมปรีดิ์ และเมื่อคนชั่วร้ายพินาศ ก็มีเสียงโห่ร้อง
11. โดยพรของคนทีเ็ยงธรรม บ้านเมืองก็เป็นที่ยกย่อง แต่ว่ามีนคว่ำลงโดยปากของคนชั่วร้าย
12. บุคคลทีขาดสติปัญญายอมเหยียดเพื่อนบ้านของตน แต่คนทีมีความเข้าใจก็ยั้งนั้งอยู่
13. บุคคลทีเท็ยวซุบซิบก็เผยความลับ แต่บุคคลทีมีใจสัตย์ซื่อยอมปิดบังสิ่งหนึ่งสิ่งใดไว้ได้
14. ทีไหนทีไม่มีคำแนะนำ ประชาชนก็ล้มลง แต่ในที่ซึ่งมีทีปรึกษามากย่อมมีความปลอดภัย
15. บุคคลผู้รับประกันคนอื่นจะต้องทนทุกข์ แต่คนทีเกลียดการรับประกันยอมปลอดภัย
16. สตรีงามสง่ายอมได้รับเกียรติ และชายทีมีอำนาจใหญ่โตยอมมั่งคั่ง
17. ชายผู้มีความเอ็นดูยอมให้ประโยชน์แกจิตใจตน แต่ชายทีดูร้ายยอมทำให้ตัวเองเจ็บ
18. บุคคลชั่วร้ายได้ทำงานทีหลอกลวง แต่บุคคลทีหว่านความชอบธรรมจะได้บำเหน็จทีแน่นอน
19. ความชอบธรรมนำไปสู่ชีวิตฉันใด บุคคลผู้ติดตามความชั่วร้ายจะนำไปสู่ความตายของตนเองฉันนั้น
20. คนทีมีใจตลบตะแลงเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาร์ห์ แต่คนทีเท็ยงตรงในทางของเขายอมเป็นความปีติยินดีของพระองค์
21. ถึงแม้ใครลงมือช่วยก็ตาม ซึ่งคนชั่วร้ายจะไม่มีโทษนั้นหาไม่ได้ แต่บรรดาเชื้อสายของคนชอบธรรมจะได้รับการช่วยให้พ้น
22. สตรีงามทีปราศจากความเฉลียวฉลาด ก็เหมือนห้วงทองคำทีจมูกหมู
23. ความปรารถนาของคนชอบธรรมจบลงในความดีเท่านั้น ความมุ่งหวังของคนชั่วร้ายจบลงในความพิโรธ
24. บางคนยั้งจำหน่ายยั้งมั่งคั่ง บางคนยั้งยึดสิ่งทีควรจำหน่ายไว้ยั้งขัดสนก็มี
25. บุคคลทีใจกว้างขวางยอมได้รับความมั่งคั่ง บุคคลทีรดน้ำ เขาเองจะรับการรดน้ำ
26. ประชาชนจะแข่งบุคคลทีกักข้าว แต่พระพรจะอยู่บนศีรษะของผู็ทีขายข้าว
27. บุคคลผู้แสวงความดี ก็แสวงความพอใจ แต่ความชั่วร้ายมาถึงผู็ทีเสาะหามัน
28. บุคคลผู้วางใจในความมั่งคั่งของตนจะล้มละลาย แต่คนชอบธรรมจะรุ่งเรืองอย่างไร้เทียม

29. บุคคลผู้ทำให้ครัวเรือนของเขาลำบากจะรับลมเป็นมรดก และคนโง่จะเป็นคนใช้ของคนที่มีใจฉลาด
30. ผลของคนชอบธรรมเป็นต้นไม้แห่งชีวิต และผู้นำวิญญาณก็มีสติปัญญา
31. ดูเถิด แม้คนชอบธรรมอาจจะถูกทำโทษในแผ่นดินโลก คนชั่วร้ายและคนบาปจะยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด

1. ผู้ใดที่รักคำสั่งสอนก็รักความรู้ แต่บุคคลที่เกลียดการตักเตือนก็เป็นคนโง่
2. คนดีเป็นที่โปรดปรานของพระเยโฮวาห์ แต่คนที่คิดการชั่วร้ายพระองค์จะทรงตำหนิ
3. คนจะตั้งอยู่ด้วยความชั่วร้ายไม่ได้ แต่รากของคนชอบธรรมจะไม่รู้จักเคลื่อนย้าย
4. ภรรยาดีเป็นมงกุฎของสามีตน แต่นางผู้ที่นำความอับอายมาก็เหมือนความเปื้อนหน้าในกระดุกสามี
5. ความคิดของคนชอบธรรมนั้นยุติธรรม แต่คำหาหรือของคนชั่วร้ายนั้นหลอกลวง
6. ถ้อยคำของคนชั่วร้ายหมอบคอบเอาโลहित แต่ปากของคนเที่ยงธรรมจะช่วยคนให้รอดพ้น
7. คนชั่วร้ายคิดว่าแล้วและไม่มีอีก แต่เรือนของคนชอบธรรมยังดำรงอยู่
8. คนจะได้คำชมเชยตามสติปัญญาของเขา แต่คนที่ความคิดตลบตะแลงจะเป็นที่ดูหมิ่น
9. ผู้ที่ถูกสบประมาทและมีคนรื้อใช้ ก็ดีกว่าคนที่ยกย่องตนเองแต่ขาดอาหาร
10. คนชอบธรรมยอมเห็นแก่ชีวิตสัตว์ของเขา แต่ความกรุณาของคนชั่วร้ายคือความดุร้าย
11. บุคคลที่ใถนของตนจะมีอาหารอุดม แต่บุคคลที่ติดตามคนไร้สาระก็ขาดความเข้าใจ
12. คนชั่วร้ายปรารถนาตาข่ายของคนเลว แต่รากของคนชอบธรรมย่อมออกผล
13. คนชั่วร้ายยอมติดบ่วงโดยการละเมิดแห่งริมฝีปากของตน แต่คนชอบธรรมจะหนีพ้นจากความลำบาก
14. จากผลแห่งปากของตนคนก็อึ้งใจในความดี และผลงานแห่งมือของเขาก็จะกลับมาหาเขา
15. ทางของคนโง่นั้นถูกดองในสายตาของเขาเอง แต่คนที่ยอมฟังคำแนะนำก็ฉลาด
16. จะรู้ความโกรธของคนโง่ได้ทันที แต่คนที่หยิ่งรู้ยอมปิดบังความอับอาย
17. บุคคลผู้พูดความจริงกล่าวความชอบธรรม แต่พยานเท็จกล่าวคำหลอกลวง
18. มีบางคนที่ยึดมั่นของของเขาเหมือนดาบแทง แต่ลิ้นของปราชญ์นำการรักษามาให้
19. ริมฝีปากที่พูดจริงจะทนอยู่ได้เป็นนิรันดร์ แต่ลิ้นที่พูดมุสาอยู่ได้เพียงประเดี๋ยวเดียว
20. ความหลอกลวงอยู่ในใจของบรรดาผู้คิดแผนการชั่วร้าย แต่บรรดาผู้กะแผนงานแห่งสันติภาพมีความชื่นบาน
21. ไม่มีความชั่วตกอยู่กับคนชอบธรรม แต่คนชั่วร้ายจะเต็มด้วยความร้าย
22. ริมฝีปากที่พูดมุสาเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่คนทั้งหลายที่ประพฤติอย่างจริงใจเป็นความปีติยินดีของพระองค์
23. คนที่หยิ่งรู้ยอมเก็บความรู้ไว้ แต่ใจคนโง่ปาวร้องความโง่เขลา
24. มือของคนที่ยืนยันแข็งจะครอบครอง ฝ่ายคนเกียจคร้านจะถูกบังคับให้ทำงานโยธา
25. ความกระวนกระวายในใจของมนุษย์ถ่วงเขาลง แต่ถ้อยคำที่ดีกระทำให้เขาชื่นชม
26. คนชอบธรรมประเสริฐกว่าเพื่อนบ้านของตน แต่ทางของคนชั่วร้ายชักจูงพวกเขาให้หลง
27. คนเกียจคร้านจะไม่ปึงเหยื่อที่เขาล่ามา แต่ทรัพย์ศฤงคารของคนยืนยันแข็งมีค่า
28. ในวิถีของความชอบธรรมมีชีวิต และในทางนั้นไม่มีความมรณา

1. บุตรชายที่ฉลาดฟังคำสั่งสอนของบิดาตน แต่คนมักเยาะเย้ยไม่ฟังคำขนาบ
2. คนจะกินของดีจากผลปากของตน แต่จิตใจของคนละเมียดจะกินความทารุณ
3. บุคคลที่ระแวงระวังปากของเขาจะสงวนชีวิตของเขา แต่บุคคลที่เปิดริมฝีปากกว้างก็จะมาถึงความพินาศ
4. วิญญาณของคนเกียจคร้านยังอยากอยู่ แต่ไม่ได้อะไรเลย ฝ่ายวิญญาณของคนขยันจะอ้วนพี
5. คนชอบธรรมเกลียดความเท็จ แต่คนชั่วร้ายประพடுத்தนารังเกียจและนออดสู
6. ความชอบธรรมระแวงระวังผู้ที่ทางของเขาเที่ยงธรรม แต่ความชั่วร้ายคิดว่าคนบาป
7. คนที่ว่าตนมั่งคั่ง แต่ไม่มีอะไรเลยก็มี คนที่ว่าตนเป็นคนจน แต่มีทรัพย์ศฤงคารเป็นอันมากก็มีอยู่
8. คำได้ชีวิตของคนคือทรัพย์ศฤงคารของเขา แต่คนยากจนไม่ฟังคำติเตียน
9. สว่างของคนชอบธรรมก็เปรมปรีดี แต่ประทีปของคนชั่วร้ายจะถูกดับ
10. เพราะความทะนงตัวเท่านั้นการวิวาทจึงเกิดขึ้น แต่ปัญญาอยู่กับบรรดาผู้ที่รับคำแนะนำ
11. ทรัพย์ศฤงคารที่ได้มาโดยโชคกลางจะยอบแยะบลง แต่บุคคลที่สะสมโดยการงานจะได้เพิ่มพูนขึ้น
12. ความหวังที่ถูกหน่วงไว้ทำให้ใจเจ็บช้ำ แต่ความปรารถนาที่สำเร็จแล้วเป็นต้นไม้แห่งชีวิต
13. บุคคลผู้ดูหมิ่นพระเจ้าจะถูกล่ามโซ่ แต่บุคคลผู้เกรงกลัวพระบัญญัติจะได้รับบำเหน็จ
14. กฎเกณฑ์ของปราชญ์เป็นน้ำพุแห่งชีวิต เพื่อจะออกไปให้พ้นจากบ่วงของความมรณา
15. ความเข้าใจที่ดีก็ได้รับความโปรดปราน แต่หนทางของคนละเมียดก็ยากนัก
16. บรรดาคนที่หยิ่งรู้กระทำทุกอย่างด้วยความรู้ แต่คนโง่ก็อวดความโง่ของตน
17. ผู้สื่อสารที่ชั่วร้ายหลงไปในความร้าย แต่ทูตที่สัตย์ซื่อ นำการรักษามาให้
18. ความยากจนและความอดสูมาถึงบุคคลที่เพิกเฉยต่อคำสั่งสอน แต่บุคคลที่สนใจคำตักเตือนก็ได้รับเกียรติ
19. ความปรารถนาที่สัมฤทธิ์ผลเป็นสิ่งหอมหวานสำหรับจิตวิญญาณ แต่เป็นความสะอิดสะเอียนแก่คนโง่ที่จะละเสียจากความชั่วร้าย
20. บุคคลที่เดินกับปราชญ์จะกลายเป็นคนฉลาด แต่เพื่อนฝูงของคนโง่จะถูกล่ามโซ่
21. ความชั่วร้ายตามติดคนบาป แต่คนชอบธรรมจะได้รับความดีเป็นบำเหน็จ
22. คนดีก็ละมรดกไว้ให้แก่หลานๆ แต่ทรัพย์ศฤงคารของคนบาปนั้นสะสมไว้ให้คนชอบธรรม
23. ดินที่คนยากจนไถไว้ก็เกิดผลอุดม แต่สิ่งของถูกทำลายได้เพราะขาดความยุติธรรม
24. บุคคลที่สงวนไม้เรียวก็เกลียดบุตรชายของตน แต่ผู้ที่รักเขาพยายามดีสอนเขาทันเวลา
25. คนชอบธรรมรับประทานได้จนพอใจ แต่ท้องของคนชั่วร้ายจะหิว

1. ผู้หญิงทั้งหลายที่มีสติปัญญาสร้างเรือนของเธอขึ้น แต่ผู้หญิงที่โง่รีอมันลงด้วยมือตนเอง
2. บุคคลผู้ดำเนินในความเที่ยงธรรมเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ แต่บุคคลที่คดเคี้ยวในทางของเขาก็ดูหมิ่นพระองค์
3. ในปากของคนโง่มีไม้เรียวแห่งความโอหัง แต่ริมฝีปากของปราชญ์จะสงวนเขาไว้
4. ที่ไหนที่ไม่มีวัวผู้ ที่นั่นรางหญ้าสะอาด แต่พืชผลอุดมได้มาด้วยแรงวัว
5. พยานที่สัตย์ซื่อจะไม่มุสา แต่พยานเท็จจะกล่าวคำมุสา
6. คนมักเยาะเย้ยแสบงปัญญาเสียเปล่า แต่ความรู้นั้นก็ง่ายแก่คนที่มีความเข้าใจ
7. จงไปให้พินหนาคคนโง่ เมื่อเจ้าไม่พบริมฝีปากแห่งความรู้ในตัวเขา
8. ปัญญาของคนหยั่งรู้คือการเข้าใจทางของเขา แต่ความโง่ของคนโง่เป็นที่ล่อกลวง
9. คนโง่เขลาเยาะเย้ยเรื่องความผิดบาป แต่ในท่ามกลางคนชอบธรรมก็มีความโปรดปราน
10. จิตใจรู้ความขมขื่นของใจเอง และไม่มีใครอื่นมาเข้าส่วนความขมขื่นบานของมัน
11. เรือนของคนชั่วร้ายจะถูกคว่ำ แต่เต็นท์ของคนเที่ยงธรรมจะรุ่งเรือง
12. มีทางหนึ่งซึ่งคนเราดูเหมือนถูก แต่มันสิ้นสุดลงที่ทางของความมรณา
13. แม้อใจของคนที่หัวเราะก็เศร้า และที่สุดของความขมขื่นบานนั้นคือความโศกสลด
14. คนที่มีใจหันกลับจะได้ผลจากทางของเขาจนเต็ม และคนดีก็จะได้ผลดีแห่งการกระทำของเขา
15. คนเขลาเชื่อถือว่าทุกอย่าง แต่คนหยั่งรู้มองดูว่าเขากำลังไปทางไหน
16. คนมีปัญหาที่เกรงกลัวและหันเสียจากความชั่วร้าย แต่คนโง่เตีอดตาลด้วยความมั่นใจ
17. คนโมโหฉับพลันประพดีโง่เขลา และคนวางแผนชั่วร้ายเป็นที่เกลียดชัง
18. คนเขลาได้ความโง่เป็นมรดก แต่คนหยั่งรู้ก็มีความรู้เป็นมรดก
19. คนชั่วร้ายกราบคนดี และคนชั่วร้ายกราบอยู่ที่ประตูเมืองของคนชอบธรรม
20. คนยากจนนั้นแม้เพื่อนบ้านของตนก็รังเกียจ แต่คนมั่งคั่งมีสหายมากมาย
21. บุคคลที่ดูหมิ่นเพื่อนบ้านของตนก็ทำบาป แต่บุคคลที่เอ็นดูคนยากจนก็เป็นสุข
22. คนที่คิดการชั่วนั้นไม่ผิดหรือ บรรดาผู้ที่คิดการดีก็จะพบความเมตตาและความจริง
23. มีกำไรอยู่ในงานทุกอย่าง การเพียงแต่พูดแห่งริมฝีปากนั้นโน้มไปทางความขาดแคลน
24. มงกุฏของปราชญ์คือความมั่งคั่งของตน แต่ความโง่ของคนโง่คือความเขลา
25. พยานซื่อตรงจะช่วยชีวิตให้รอด แต่พยานล่อกลวงจะกล่าวคำมุสา
26. ความยำเกรงพระเยโฮวาห์ทำให้คนอยู่อย่างมั่นใจมาก ลูกหลานของเขาจะมีที่ลี้ภัย
27. ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นน้ำพุแห่งชีวิต เพื่อผู้หนึ่งผู้ใดจะหลีกเลี่ยงจากบ่วงของความมรณาได้
28. ในมวลประชาชนก็มีศักดิ์ศรีของกษัตริย์ แต่ไร้ประชาชนเจ้านายก็ถูกทำลาย
29. บุคคลที่โกรธช้ำก็มีความเข้าใจมาก แต่บุคคลที่โมโหเร็วก็ยกย่องความโง่
30. ใจที่สงบให้ชีวิตแก่เนื้อหนัง แต่ความริษยากระทำให้กระดูกผุ

31. บุคคลผู้บีบบังคับคนยากจน ดูถูกพระผู้สร้างของเขา แต่บุคคลที่ถวายเกียรติแด่พระองค์ก็เอ็นดูต่อคนขัดสน
32. คนชั่วร้ายก็ถูกไล่่ออกตามการกระทำชั่วร้ายของเขา แต่คนชอบธรรมมีความหวังในความเมตตาของเขา
33. ปัญญาอาศัยอยู่ในใจของคนที่มีความเข้าใจ แต่สิ่งซึ่งอยู่ท่ามกลางบรรดาคนโง่ก็ปรากฏตัว
34. ความชอบธรรมเชิดชูประชาชาติหนึ่งๆ แต่บาปเป็นเหตุให้ชนชาติหนึ่งๆถูกตำหนิ
35. ข้าราชการที่เฉลียวฉลาดก็ได้รับความโปรดปรานจากกษัตริย์ แต่พระพิโรธของพระองค์ก็ตกลงบนผู้ที่ประพฤติ
น่าละอาย

1. คำตอบอ่อนหวานทำให้ความโกรธเกรี้ยวหันไปเสีย แต่คำกักขฬะเร้าโทสะ
2. ลิ้นของปราชญ์ใช้ความรู้อย่างถูกต้อง แต่ปากของคนโง่เหวี่ยงความโง่ออกมา
3. พระเนตรของพระเยโฮวาห์อยู่ในทุกแห่งหน ทรงเฝ้าดูคนชั่วและคนดี
4. ลิ้นที่สุภาพเป็นต้นไม้แห่งชีวิต แต่ลิ้นตลบตะแลงทำน้ำใจให้แตกสลาย
5. คนโง่ดูหมิ่นคำสั่งสอนของบิดาตน แต่ผู้ที่สนใจคำตักเตือนเป็นผู้หยั่งรู้
6. ในเรือนของคนชอบธรรมมีคลังทรัพย์มาก แต่ความลำบากตกอยู่กับรายได้ของคนชั่วร้าย
7. ริมฝีปากของปราชญ์กระจายความรู้ แต่ความคิดของคนโง่หาเป็นเช่นนั้นไม่
8. เครื่องสักการบูชาของคนชั่วร้ายเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่คำอธิษฐานของคนเที่ยงธรรมเป็นความปีติยินดีของพระองค์
9. ทางของคนชั่วร้ายเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงรักผู้ที่ติดตามความชอบธรรม
10. ผู้ที่ทอดทิ้งทางดีนับว่าการทำโทษเป็นสิ่งที่หนักใจ บุคคลผู้เกลียดคำเตือนสติจะตายเปล่า
11. นรกและแดนพินาศก็ประจักษ์แจ้งอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ใจแห่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์จะแจ้งเฉพาะพระองค์ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด
12. คนมักเยาะเย้ยไม่รักคนที่ตักเตือนเขา ทั้งเขาจะไม่ไปหาปราชญ์
13. ใจที่รำเริงกระทำให้อีตลับแจ่มใส แต่ด้วยความเศร้าในใจดวงจิตก็แหลกสลายไป
14. ใจของบุคคลผู้มีความเข้าใจก็แสวงความรู้ แต่ปากของคนโง่กินความโง่เป็นอาหาร
15. ทุกๆวันของคนที่ถูกขี้ใจก็ร้าย แต่คนที่มีใจรำเริงมีการเลี้ยงต่อเนื่องกัน
16. มีทรัพย์น้อยแต่มีความยำเกรงพระเยโฮวาห์ ดีกว่ามีคลังทรัพย์ใหญ่ แต่มีความลำบากอยู่ด้วย
17. กินผักเป็นอาหารในที่ที่มีความรักก็ดีกว่ากินเนื้อวัวอ้วนพร้อมกับความเกลียดชังอยู่ด้วย
18. คนใจร้อนร่ำการวิวาท แต่บุคคลผู้โกรธช้ำก็ระงับการชิงดี
19. ทางของคนเกียจคร้านเหมือนรั้วต้นไม้หนาม แต่วิถีของคนชอบธรรมเป็นทางหลวงราบเสมอ
20. บุตรชายที่ฉลาดกระทำให้อบิดายินดี แต่คนโง่ดูหมิ่นมารดาของตน
21. ความโง่เป็นความชื่นบานแก่บุคคลผู้ไม่มีสติปัญญา แต่คนที่มีความเข้าใจจะดำเนินในความเที่ยงธรรม
22. ปราศจากการปรึกษาหารือ แผนงานก็ล้มเหลว แต่มีผู้แนะนำมากมาย แผนงานนั้นก็สำเร็จ
23. คำตอบจากปากที่เหมาะสมก็เป็นความชื่นบานแก่คน คำเดียวที่ถูกกาลละก็ดีจริง ๆ
24. ทางแห่งชีวิตนำคนฉลาดขึ้นไปสู่เบื้องบน เพื่อเขาจะได้หลีกเลี่ยงจากนรกเบื้องล่าง
25. พระเยโฮวาห์จะทรงรื้อเรือนของคนเย่อหยิ่ง แต่ให้ขอบเขตของหญิงม่ายคงอยู่
26. ความคิดทั้งหลายของคนชั่วร้ายเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ แต่ถ้อยคำของคนบริสุทธิ์เป็นถ้อยคำที่พอพระทัย
27. บุคคลผู้ตะกละหากำไรก็กระทำความลำบากแก่ครัวเรือนของตน แต่บุคคลผู้เกลียดสินบนจะมีชีวิตอยู่

28. ใจของคนชอบธรรมรำพึงว่าจะตอบอย่างไร แต่ปากของคนชั่วร้ายเปล่งชั่วร้ายออก
29. พระเยโฮวาห์ทรงอยู่ห่างไกลจากคนชั่วร้าย แต่พระองค์ทรงสถับคำอธิษฐานของคนชอบธรรม
30. สว่างของตาทำให้ใจเปรมปรีดิ์ และข่าวดีกระทำให้กระดูกสดชื่น
31. หูที่ฟังคำตักเตือนที่ให้ชีวิตจะอยู่ท่ามกลางปราชญ์
32. บุคคลผู้เพิกเฉยต่อคำสั่งสอนก็ดูหมิ่นจิตใจตนเอง แต่บุคคลผู้ฟังคำตักเตือนก็ได้ความเข้าใจ
33. ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นการสอนให้เกิดปัญญา และความถ่อมใจเดินอยู่ข้างหน้าเกียรติ

1. ทั้งแผนงานของจิตใจมนุษย์ และคำตอบของลึน มาจากพระเยโฮวาห์
2. ทางทั้งลึนของมนุษย์ก็สะอาดในสายตาของเขาเอง แต่พระเยโฮวาห์ทรงชั่งจิตใจ
3. จงมอบงานของเจ้าไว้กับพระเยโฮวาห์ และแผนงานของเจ้าจะได้รับการสถาปนาไว้
4. พระเยโฮวาห์ทรงสร้างทุกสิ่งไว้เพื่อพระองค์เอง แม้คนชั่วร้ายก็เพื่อวันชั่วร้าย
5. ทุกคนที่มีความเยอหยิ่งในใจก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ ถึงแม้มือประสานมือช่วยกัน เขาจะพันโทษก็หาไม่
6. ความเมตตาและความจริงได้ลบความชั่วช้า และคนหลีกเลี่ยงความชั่วร้ายได้โดยความยำเกรงพระเยโฮวาห์
7. เมื่อทางของมนุษย์เป็นที่โปรดปรานแต่พระเยโฮวาห์ แม้ศัตรูของเขานั้นพระองค์ก็ทรงกระทำให้คืนดีกับเขาได้
8. มีแต่น้อยแต่มีความชอบธรรมก็ดีกว่ามีรายได้มากด้วยอยุติธรรม
9. ใจของมนุษย์กะแผนงานทางของเขา แต่พระเยโฮวาห์ทรงนำย่างเท้าของเขา
10. คำตัดสินอันมาจากพระเจ้าอยู่ที่ริมฝีพระโอษฐ์ของกษัตริย์ พระโอษฐ์ของพระองค์ไม่ละเมิดในการพิพากษา
11. ตราฐและดาซึ่งเที่ยงตรงเป็นของพระเยโฮวาห์ ลูกดุ่มทั้งลึนในถุงเป็นพระราชกิจของพระองค์
12. การกระทำความชั่วร้ายเป็นสิ่งที่น่าเกลียดน่าชังต่อกษัตริย์ เพราะว่าบัลลังก์นั้นถูกสถาปนาไว้ด้วยความชอบธรรม
13. ริมฝีปากที่ชอบธรรมเป็นที่ปิติยินดีแก่กษัตริย์ และพระองค์ทรงรักบุคคลผู้พูดสิ่งที่ถูก
14. พระพิโรธของกษัตริย์เป็นผู้สื่อสารของความมรณา แต่ปราชญ์จะระงับเสียได้
15. ในความผ่องใสจากสีพระพักตร์ของกษัตริย์ก็มีชีวิต และความโปรดปรานของพระองค์ก็เหมือนเมฆฝนปลายฤดู
16. ได้ปัญญาดีกว่าได้ทองคำสักเท่าใด ที่จะได้ความเข้าใจก็ดีกว่าเลือกเอาเงิน
17. ทางหลวงของคนเที่ยงธรรมหันออกจากความชั่วร้าย บุคคลผู้ระแวงระวังทางของตนก็สงวนชีวิตของเขาไว้
18. ความเยอหยิ่งเดินหน้าการถูกทำลาย และจิตใจที่ยโสหน้าการล้ม
19. ที่จะเป็นคนมีใจถ่อมอยู่กับคนยากจนก็ดีกว่าแบ่งของริบมาได้กับคนเยอหยิ่ง
20. บุคคลผู้จัดการธุรกิจอย่างเฉลียวฉลาดจะพบของดี และคนที่วางใจในพระเยโฮวาห์จะเป็นสุข
21. คนใจฉลาดเรียกว่าเป็นคนมีความพินิจ และความหวานแห่งริมฝีปากเพิ่มความเรียนรู้
22. ความเข้าใจเป็นน้ำพุแห่งชีวิตแก่ผู้ที่มีความเข้าใจ แต่คำสั่งสอนของคนโง่เป็นความโง่เขลา
23. ใจของปราชญ์กระทำปากของเขาสุขุม และเพิ่มการเรียนรู้แก่ริมฝีปากของเขา
24. ถ้อยคำแช่มชื่นเหมือนรวงผึ้ง เป็นความหวานแก่จิตวิญญาณ และเป็นอนามัยแก่กระดูก
25. มีทางหนึ่งซึ่งคนเราดูเหมือนจะถูก แต่มันลึนสุดลงที่ทางของความมรณา
26. คนที่ทำงานก็ทำงานเพื่อตนเอง เพราะปากของเขากระตุ้นเขาไป
27. คนอธรรมขุดค้นความชั่ว และในริมฝีปากของเขาเหมือนอย่างไฟลวก
28. คนตลบตะแลงแพร่การวิวาท และผู้กระซิบก็แยกเพื่อนสนิทออกจากกัน
29. คนทารุณล่อชวนเพื่อนบ้านของเขา และนำเขาไปในทางที่ไม่ดี

30. เขาขยิบตากะแผนงานที่ตลบตะแลง เขาแม้ริมฝีปากของเขานำความชั่วร้ายให้เกิดขึ้น
31. ศีรษะที่มีผมหยอกเป็นมงกุฎแห่งสง่าราศี ถ้าพบในทางแห่งความชอบธรรม
32. บุคคลผู้โกรธช้ำก็ดีกว่าคนมีกำลังมาก และบุคคลผู้ปกครองจิตใจของตนเองก็ดีกว่าผู้ที่ตีเมืองได้
33. สลากนั้นเขาทอดลงที่ตัก แต่การตัดสินมาจากพระเยโฮวาห์ทั้งสิ้น

1. เสบียงครึ่งหนึ่งพร้อมกับความสงบ ดีกว่าเรือที่มีเครื่องสักการบูชาเต็มพร้อมกับการวิวาท
2. ทาสที่เฉลียวฉลาดจะปกครองบุตรชายผู้ประพฤติกว้างไกล และจะได้ส่วนแบ่งมรดกเท่ากับพวกพี่น้อง
3. เบ้ามีไว้สำหรับเงิน และเตาถลุงมีไว้สำหรับทองคำ และพระเยโฮวาห์ทรงทดลองใจ
4. ผู้กระทำความชั่วฟังริมฝีปากเท็จ และคนมุสาเงี้ยวแก่งลิ้นเหลวไหล
5. บุคคลที่ย่ำยันคนยากจนก็ดูถูกพระเจ้าผู้สร้างของเขา บุคคลที่ยินดีเมื่อมีความลำบากยากเย็นจะไม่มีโทษหาไม้ได้
6. หลานหญิงเป็นมงกุฏของคนแก่ และสง่าราศีของบุตรคือบิดาของเขา
7. วาจาสะลวยไม่เหมาะแก่คนโง่จันใด ริมฝีปากที่มุสายังไม่เหมาะแก่เจ้านายฉันนั้น
8. ของกำนัลก็เป็นเหมือนเพชรพลอยในสายตาของเจ้าของ ไม่ว่ามันจะหันไปทางไหนก็เจริญรุ่งเรืองทางนั้น
9. บุคคลผู้ปิดบังการละเมิดก็เสาะหาความรัก แต่คนกล่าวเรื่องนั้นซ้ำซากก็ทำให้เพื่อนสนิทแยกจากกัน
10. คำขนาบเข้าไปในคนฉลาดลึกกว่าเขียนคนโง่สักร้อยที
11. คนชั่วร้ายก็แสวงแต่การบงกช ฉะนั้นจะมีผู้สื่อสารดูร้ายไปสู้เขา
12. ให้คนไปพบแม่หมี่ที่ถูกถูกขโมยไป ยังดีกว่าไปพบคนโง่ในความโง่ของเขา
13. ถ้าคนหนึ่งคนใดทำชั่วตอบแทนความดี ความชั่วจะไม่พราวจากเรือนของคนนั้น
14. เมื่อเริ่มต้นวิวาทก็เหมือนปล่อยน้ำให้ไหล ฉะนั้นจงเลิกเสียก่อนเกิดการวิวาท
15. ผู้ที่ช่วยให้คนชั่วร้ายเป็นฝ่ายถูกและผู้ที่ยับยั้งคนชอบธรรม ทั้งสองก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์
16. ทำไมคนโง่จึงมีเงินในมือเพื่อซื้อปัญญา ในเมื่อเขาไม่มีความคิด
17. มิตรสหายก็มีความรักอยู่ทุกเวลา และพี่น้องก็เกิดมาเพื่อช่วยกันยามทุกข์ยาก
18. คนที่ไม่มีความเข้าใจก็ให้คำปฏิญาณ และเป็นผู้รับประกันต่อหน้าเพื่อนของตน
19. บุคคลผู้รักการละเมิดก็รักการวิวาท บุคคลผู้ทำประทุเรื่อนของเขาให้สูงก็แสวงการทำลาย
20. ผู้หนึ่งผู้ใดมีใจตลบตะแลงก็ไม่พบสิ่งที่ดีอันใด และผู้ที่ล้นวิปลาสก็ตกอยู่ในความยากลำบาก
21. บิดาที่มีบุตรโหดก็มีความโศก และบิดาของคนโง่ไม่มีความชื่นบาน
22. ใจร้ายจึงเป็นยาอย่างดี แต่จิตใจที่หมดมานะทำให้กระดูกแห้ง
23. คนชั่วร้ายรับสินบนจากอกเสื้อเพื่อผันแปรทางแห่งความยุติธรรม
24. คนที่มีความเข้าใจมุ่งหน้าของเขาตรงไปสู่ปัญญา แต่ตาของคนโง่อยู่ที่สุดปลายแผ่นดินโลก
25. บุตรชายโง่เป็นที่โศกสลดแก่บิดา และเป็นความขมขื่นแก่สตรีผู้ให้กำเนิด
26. ที่จะปรับคนชอบธรรมก็ไม่ดี ที่จะโยยเจ้านายเพราะเหตุความเที่ยงตรงก็ผิด
27. บุคคลที่ยับยั้งถ้อยคำของเขาเป็นคนมีความรู้ และบุคคลผู้มีจิตใจเยือกเย็นเป็นคนมีความเข้าใจ
28. ถึงคนโง่หากนิ่งเสียก็นับว่าเป็นคนฉลาด คนที่หุบริมฝีปากของเขาก็ นับว่าเป็นคนมีความเข้าใจ

1. คนที่ปลื้มใจไปจากผู้อื่น จงใจกระทำตามใจตนเอง และคำนาคติแห่งสติปัญญาทั้งหลาย
2. คนโง่ไม่เพลิดเพลिनในความเข้าใจ แต่เพลิดเพลिनในการแสดงความคิดเห็นของตนเท่านั้น
3. เมื่อคนชั่วร้ายมาถึง ความหมิ่นประมาทก็มาด้วย และความอดสูมากับความไร้เกียรติ
4. คำปากของคนเราเป็นน้ำลึกลับ น้ำพุแห่งปัญญาเหมือนลำธารน้ำเขียว
5. ที่จะลำเอียงเข้าข้างคนชั่วร้ายเพื่อจะบังคับคนชอบธรรมเรื่องความยุติธรรมก็ไม่ดี
6. ริมฝีปากของคนโง่คือการวิวาทมา และปากของเขาก็เชื่อเชิญการโบาย
7. ปากของคนโง่เป็นสิ่งทำลายตัวเขาเอง และริมฝีปากของเขาก็เป็นบ่วงดักจิตใจตนเอง
8. ถ้อยคำของผู้กระซิบนิทานก็เหมือนขนาดแผล มันลงไปยังส่วนข้างในของร่างกาย
9. แล้วบุคคลที่หย่อนยานในการงานก็เป็นพี่น้องกับคนเจ้าทำลาย
10. พระนามของพระเยโฮวาห์เป็นป้อมเข็มแข็ง คนชอบธรรมวิ่งเข้าไปในนั้นและปลอดภัย
11. ทรัพย์ศฤงคารของเศรษฐีเป็นเมืองเข็มแข็งของเขา และเป็นเหมือนกำแพงสูงตามความคิดเห็นของเขา
12. ใจของคนก็จงหองก่อนถึงการถูกทำลาย แต่ความถ่อมใจเดินอยู่หน้าเกียรติ
13. ถ้าคนหนึ่งคนใดตอบก่อนที่เขาได้ยิน ก็เป็นความโง่และความอับอายของเขา
14. จิตใจของคนจะทนต่อความเจ็บป่วยได้ แต่จิตใจที่ซอกซำไครจะทนได้เล่า
15. ใจของคนยังรู้ย่อมหาความรู้ และหูของปราชญ์แสวงความรู้
16. ของกำนัลของผู้หนึ่งผู้ใดย่อมเปิดทางให้ผู้หนึ่ง และนำเขามาถึงคนใหญ่คนโต
17. บุคคลผู้แถลงคดีของตนก่อนก็ดูเหมือนเป็นฝ่ายถูก จนกว่าฝ่ายตรงข้ามจะมาสอบสวนเขา
18. การจับสลากกระทำให้การทะเลาะสิ้นสุด และตัดสินคู่โต้แย้งที่มีกำลัง
19. การคืนดีกันกับพี่น้องที่สะอูดกันแล้วก็ยากกว่าการชนะเมืองที่เข็มแข็ง และการทะเลาะวิวาทของเขาเหมือนดาดที่ป้อมปราการ
20. ท้องจะอิมก็จากผลแห่งปากของเขา เขาจะหนาใจเพราะผลอันเกิดจากริมฝีปากของตน
21. ความตายและความเป็นอยู่ที่อำนาจของลิ้น และบรรดาผู้ที่รักมันก็จะกินผลของมัน
22. บุคคลที่พบภรรยาที่พบของดี และได้ความโปรดปรานจากพระเยโฮวาห์
23. คนยากจนใช้คำวิงวอน แต่คนมั่งคั่งตอบเสียงห้วนๆ
24. คนที่มีเพื่อนต้องสร้างทำเป็นเพื่อน แต่มีมิตรคนหนึ่งก็ใกล้ชิดยิ่งกว่าพี่น้อง

1. คนยากจนผู้ดำเนินในความซื่อสัตย์ของเขา ดีกว่าคนที่มึริมฝีปากตลบตะแลงและเป็นคนโง่
2. แล้วการที่จิตใจคนไม่มีความรู้ก็ไม่ดี และบุคคลที่เร่งทำหนักก็มักพลาดผิด
3. ความโง่ของคนใดนำความพินาศมาถึงเขา และใจของเขาเกรี้ยวกราดต่อพระเยโฮวาห์
4. ทรัพย์ศฤงคารเพิ่มเพื่อนเป็นอันมาก แต่คนยากจนก็ถูกเพื่อนของเขาร้างไป
5. พยานเท็จจะไม่ได้รับโทษหามิได้ และบุคคลผู้เปล่งคำมูสาจะหนีไม่พ้น
6. คนเป็นอันมากเอาอกเอาใจของเจ้านาย และทุกคนก็เป็นมิตรกับคนที่ให้ของกำนัล
7. บรรดาพี่น้องของคนยากจนก็ยังเกลียดเขา มิตรของเขาจะยิ่งไกลจากเขาสักเท่าใด เขาพยายามพูด แต่ไม่มีใครยอมฟัง
8. บุคคลที่ได้ปัญญาที่รักจิตใจตนเอง บุคคลผู้รักษาความเข้าใจไว้จะพบสิ่งที่ดี
9. พยานเท็จจะไม่รับโทษหามิได้ และบุคคลที่เปล่งคำมูสาจะพินาศ
10. ที่คนโง่จะอยู่อย่างสำราญก็ไม่เหมาะอยู่แล้ว ที่ทาสจะปกครองเจ้านายก็ยิ่งไม่เหมาะมากกว่านั้นอีก
11. สามัญสำนึกที่ดีกระทำให้คนโกรธช้ำ และที่มองข้ามการละเมิดไปเสียก็เป็นสงสารแก่เขา
12. พระพิโรธของกษัตริย์เหมือนเสียงคำรามของสิงโต แต่ความโปรดปรานของพระองค์เหมือนน้ำค้างบนผักหญ้า
13. บุตรชายโง่เขลาเป็นความพินาศของบิดาของเขา และการทะเลาะวิวาทของภรรยาเหมือนน้ำฝนย่อยหยดไม่หยุด
14. เรือและทรัพย์ศฤงคารเป็นมรดกมาจากบิดา แต่ภรรยาที่ยังรู้ก็มาจากพระเยโฮวาห์
15. ความเกียจคร้านทำให้หลับสนิท และคนขี้เกียจจะต้องหิว
16. บุคคลที่รักษาพระบัญญัติก็รักษาชีวิตของตน บุคคลที่ดูหมิ่นมรรคาทั้งหลายของพระองค์ก็จะถึงตาย
17. บุคคลที่เอ็นดูคนยากจนก็ให้พระเยโฮวาห์ทรงยิ้ม และพระองค์จะทรงตอบแทนแก่การกระทำของเขา
18. จงเตือนบุตรชายของตนเมื่อยังมีความหวัง อย่าหมดกำลังใจเพราะเหตุการร้องไห้ของเขา
19. คนที่โมโหจนเนียวจะต้องได้รับโทษ เพราะถ้าเจ้าช่วยเขาให้พ้นแล้ว ก็ต้องช่วยเขาให้พ้นอีก
20. จงฟังคำแนะนำและรับคำสั่งสอนเพื่อเจ้าจะได้ปัญญาสำหรับอนาคต
21. ในใจของมนุษย์มีแผนงานเป็นอันมาก แต่คำปรึกษาของพระเยโฮวาห์นั้นแหละ จะดำรงอยู่ได้
22. สิ่งที่น่าปรารถนาในตัวของมนุษย์คือความเมตตา และคนยากจนยังดีกว่าคนมูสา
23. ความยำเกรงพระเยโฮวาห์นำไปสู่ชีวิต และบุคคลผู้ได้รับแล้วก็หยุดด้วยความพอใจ เขาจะไม่มีอันตรายใดมาเยี่ยมกรายเขา
24. คนเกียจคร้านฝังมือของตัวไว้ในอกเสื้อ และจะไม่ยอมเอามาสู่ปากของตนอีก
25. จงเตือนคนที่มักเยาะเย้ย และคนเขลาจะเรียนความหยิ่งตัวเอง จงตักเตือนคนที่มีความเข้าใจและเขาจะเข้าใจความรู้
26. บุคคลผู้ทำทารุณแก่บิดาของเขาและขับไล่มารดาของเขาไปเสีย เป็นบุตรชายผู้ก่อให้เกิดความอับอายและการถูกตำหนิ

27. บุตรชายของเราเอ๋ย จงเลิกฟังคำสั่งสอนที่ทำให้เจ้าหลงไปจากตำแหน่งความรู้
28. พยานที่อธรรมก็เยาะเย้ยความยุติธรรม และปากของคนชั่วร้ายก็กลืนกินแต่ความชั่วช้า
29. การปรับโทษมีพร้อมอยู่สำหรับคนมักเยาะเย้ย และการไต่สวนก็สำหรับหลังของคนโง่

1. เหล้าองุ่นทำให้เกิดการเยาะเย้ย และสุราก็ทำให้เกิดเป็นพาลเกร ผู้ใดถูกมันหลอกลวงก็ไม่ใช่คนฉลาด
2. ความครั่นคร้ามกษัตริย์ก็เหมือนสิงโตคำราม ผู้ใดยั่วเย้าพระองค์ให้กริ้วก็ทำผิดต่อชีวิตของตนเอง
3. ที่จะรักษาตนให้พ้นการวิวาทก็เป็นเกียรติ แต่คนโง่ทุกคนจะเข้ายุ่งกับธุระของคนอื่น
4. คนเกียจคร้านไม่ไถนาในหน้าหนาว เขาจึงจะแสวงหาเมื่อถึงฤดูเกี่ยว แต่ไม่พบอะไรเลย
5. คำปรึกษาในใจของคนเหมือนน้ำลึก แต่คนที่มีความเข้าใจจะสามารถโพงมันออกมาได้
6. คนเป็นอันมากป่าวร้องความดีของเขาเอง แต่ใครจะหาคนสัตย์ชื่อพบเล่า
7. คนชอบธรรมดำเนินในความซื่อสัตย์ของตน บุตรทั้งหลายของเขาที่เกิดตามเขามาย่อมได้รับพร
8. กษัตริย์ผู้ประทับบนบัลลังก์พิพากษาย่อมทรงผิดความชั่วทั้งหลายออกด้วยพระเนตรของพระองค์
9. ผู้ใดจะกล่าวได้ว่า ข้าพเจ้าได้กระทำใจของข้าพเจ้าให้สะอาดแล้ว ข้าพเจ้าบริสุทธิ์พ้นบาปของข้าพเจ้า
10. ลูกตุ้มฉ้อฉลและเครื่องตวงคดโกง ทั้งสองสิ่งเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์พอๆกัน
11. แม้เด็กก็แสดงตัวโดยการประพฤติของเขาว่า สิ่งที่เขากระทำจะบริสุทธิ์ และถูกต้องหรือไม่
12. หูที่ฟังได้และตาที่มองเห็น พระเยโฮวาห์ทรงสร้างมันทั้งสอง
13. อย่ารักการหลับใหล เกรงว่าเจ้าจะมาถึงความยากจน จงลืมนตาของเจ้า และเจ้าจะได้กินอาหารอิ่ม
14. ผู้ซื้อพูดว่า เลว เลว แต่เมื่อเขาไปแล้ว เขาจึงอวด
15. มีทองคำและทับทิมมีค่าเป็นอันมาก แต่ริมฝีปากที่มีความรู้ก็เป็นเพชรนิลจินดาประเสริฐ
16. จงยึดเสื้อผ้าของเขาไว้ เมื่อเขาเป็นประกันให้คนอื่น และยึดตัวเขาไว้ เมื่อเขารับประกันหญิงต่างด้าว
17. อาหารที่ได้มาด้วยการหลอกลวงมีรสหวานแก่ผู้ได้มา แต่ภายหลังปากของเขาจะเต็มไปด้วยกรวด
18. แผนงานทั้งสิ้นดำรงอยู่ได้ด้วยการปรึกษาหารือ จงทำสงครามด้วยมีการนำที่ฉลาด
19. บุคคลที่เที่ยวซุบซิบไปก็เผยความลับให้กระจาย ฉะนั้นอย่าเข้าสังคมกับคนที่ยกยอด้วยริมฝีปากของตน
20. ถ้าคนหนึ่งคนใดแข่งบิดาหรือมารดาของตน ประทีปของเขาจะดับมืดมิด
21. ตั้งแต่แรกอาจได้รับมรดกอย่างซิงสุกก่อนห้าม แต่ที่สุดปลายจะไม่เป็นพร
22. อย่าพูดว่า ข้าจะแก้แค้นความชั่ว แต่จงรอคอยพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงช่วยเจ้าให้รอด
23. ลูกตุ้มฉ้อฉลเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อพระเยโฮวาห์ และตราฐูเทียมเท็จก็ไม่ได้
24. ย่างเท้าของมนุษย์นั้นพระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้สั่ง แล้วคนจะเข้าใจทางของเขาเองได้อย่างไร
25. ที่คนจะกินของบริสุทธิ์ และมาสอบถามเมื่อปฏิญาณไปแล้ว ทั้งสองเป็นบ่วงดักตนเอง
26. กษัตริย์ที่ฉลาดย่อมผิดคนชั่วร้าย แล้วทรงขับกษัตริย์ทับเขา
27. จิตวิญญาณของมนุษย์เป็นประทีปของพระเยโฮวาห์ ส่องดูส่วนลึกที่สุดของเขาทั้งสิ้น
28. ความเมตตาและความจริงสงวนกษัตริย์ไว้ และความเมตตาก็เชิดชูพระที่นั่งของพระองค์ไว้
29. สง่าราศีของคนหนุ่มคือกำลังของเขา แต่ความงามของคนแก่คือผมหงอกของเขา
30. ความฟกช้ำดำเขียวของบาดแผลก็ชำระความชั่วเสีย การโยยติกระทำให้ส่วนลึกที่สุดสะอาดสะอาด

1. พระทัยกษัตริย์เป็นเหมือนธารน้ำในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จะหันไปไหนก็ตามแต่พระองค์ทรงโปรด
2. ทางของคนทุกทางก็ถูกต้องในสายตาของตนเอง แต่พระเยโฮวาห์ทรงพินิจดูจิตใจ
3. ที่จะกระทำความเที่ยงธรรมและความยุติธรรมก็เป็นทีโปรดปรานแต่พระเยโฮวาห์มากกว่าเครื่องสักการบูชา
4. ตายโส ใจเย่อหยิ่งและการไถนาของคนชั่วร้ายเป็นบาป
5. แผนงานของคนขยันขันแข็งนำสู่ความอุดมแน่นนอน แต่ทุกคนที่เร่งร้อนก็มาสู่ความขัดสนเท่านั้น
6. การได้คลังทรัพย์มาด้วยลึนมุสาก็คือความอนิจจังที่เคลื่อนไปๆมาๆของคนที่เสาะหาความตาย
7. ความทารุณของคนชั่วร้ายจะกวาดเขาไป เพราะเขาปฏิเสธไม่ยอมทำสิ่งที่ยุติธรรม
8. ทางของมนุษย์ตลบตะแลงและมีความผิด แต่ความประพฤติของผู้บริสุทธิ์นั้นถูกต้อง
9. อยู่ที่มุมบนหลังคาเรือนดีกว่าอยู่ในเรือนกว้างขวางร่วมกับหญิงชู้ทะเลาะ
10. วิญญาณของคนชั่วร้ายปรารถนาความชั่ว เพื่อนบ้านของเขาไม่เป็นที่ชอบใจในสายตาของเขา
11. เมื่อคนมักเยาะเย้ยถูกลงโทษ คนเขลาาก็ฉลาดขึ้น เมื่อปราชญ์ได้รับการสั่งสอน เขาก็ได้ความรู้
12. คนชอบธรรมสังเกตดูเรือนของคนชั่วร้าย แต่พระเจ้าทรงคว่ำคนชั่วร้ายลงเพราะเหตุความชั่วร้ายของเขา
13. บุคคลผู้อุตู่ไม่ฟังเสียงร้องของคนยากจน ตัวเขาเองจะร้อง แต่ไม่มีใครได้ยิน
14. ให้ของกำนัลในที่ลับย่อมแปรความโกรธ ให้สินบนในนอกก็แปรการพิโรธร้าย
15. เมื่อกระทำการตัดสินก็เป็นการขึ้นบานแก่คนชอบธรรม แต่คนกระทำความชั่วช้าจะได้รับความพินาศ
16. ผู้ใดที่หันเหไปจากทางแห่งความเข้าใจ จะพักอยู่ที่ประชุมของคนตาย
17. บุคคลที่รักความเพลิดเพลินจะเป็นคนยากจน บุคคลที่รักเหล้าองุ่นและน้ำมันจะไม่มั่งคั่ง
18. คนชั่วร้ายเป็นค่าไถ่สำหรับคนชอบธรรม และคนละเมิดสำหรับคนเที่ยงธรรม
19. อยู่ในแผ่นดินทुरกันดารดีกว่าอยู่กับผู้หญิงที่ชู้ทะเลาะและจู๋จี้ขี้บ่น
20. คลังทรัพย์ประเสริฐและน้ำมันมีอยู่ในที่อาศัยของคนฉลาด แต่คนโง่กินมันหมด
21. บุคคลผู้ตามติดความชอบธรรมและความเอ็นดู จะพบชีวิตและความชอบธรรมกับเกียรติยศ
22. ปราชญ์ป็นเข้าไปในเมืองของคนที่มีกำลัง และพังทลายที่กำบังเข้มแข็งที่เขาไว้วางใจ
23. บุคคลที่รักษาปากและลิ้นของตนก็รักษาจิตใจเขาเองให้พ้นความลำบาก
24. คนเย่อหยิ่งและคนมักเยาะเย้ย เป็นชื่อของคนที่ประทุติด้ด้วยความโกรธเย่อหยิ่งโยโส
25. ความปรารถนาของคนเกียจคร้านฆ่าตัวเขาเอง เพราะมือของเขาปฏิเสธไม่ทำงาน
26. เขาโลภอย่างตะกละอยู่วันยังค่ำ แต่คนชอบธรรมให้และไม่หวังเหนียวไว้
27. เครื่องสักการบูชาของคนชั่วร้ายเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน เมื่อเขานำมาด้วยใจที่ชั่วร้ายจะยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด
28. พยานเท็จจะต้องพินาศ แต่ถ้อยคำของคนที่ฟังจะยังคงอยู่
29. คนชั่วร้ายทำให้หน้าของตนดำนไป แต่คนเที่ยงธรรมพิเคราะห์ดูทางของตน

30. ปัญญาที่ดี ความเข้าใจที่ดี คำปรึกษาที่ดี จะเอาชนะพระเยโฮวาห์ไม่ได้

31. ม้าก็เตรียมไว้พร้อมแล้วสำหรับวันสงคราม แต่ความปลอดภัยเป็นของพระเยโฮวาห์

1. ชื่อเสียงดีเป็นสิ่งควรเลือกยิ่งกว่าความมั่งคั่งมากมาย และซึ่งเป็นที่โปรดปรานก็ยิ่งกว่ามีเงินหรือทอง
2. คนมั่งคั่งและยากจนประชุมพร้อมกัน พระเยโฮวาห์ทรงสร้างเขาทั้งสิ้น
3. คนหยั่งรู้เห็นอันตรายและซ่อนตัวของเขาเสีย แต่คนเขลาเดินเรื่อยไปและรับโทษ
4. บำเหน็จของความถ่อมใจและความยำเกรงพระเยโฮวาห์ คือความมั่งคั่ง เกียรติและชีวิต
5. นามและบ่วงอยู่ในทางของคนตลบตะแลง บุคคลที่ระแวงระวังจิตใจตนเองจะอยู่ไกลเสียจากสิ่งเหล่านี้
6. จงฝึกเด็กในทางที่เขาควรจะไป และเมื่อเขาชราแล้ว เขาจะไม่พรากจากทางนั้น
7. คนมั่งคั่งปกครองเหนือคนยากจน และคนขอยืมก็เป็นทาสของคนให้ยืม
8. บุคคลผู้หว่านความชั่วช้าจะเกี่ยวความหายนะ และไม่ถือแห่งความดีของเขาจะล้มเหลว
9. บุคคลที่มีตาแสดงใจกว้างขวางก็จะรับพร เพราะเขาแบ่งส่วนอาหารของเขาแก่คนยากจน
10. จงขับคนมักเยาะเย้ยออกไปเสีย แล้วการวิวาทจะหมดไป เออ การวิวาทและการดูแคลนจะหยุดลง
11. บุคคลที่รักใจบริสุทธิ์ เพราะเหตุริมฝีปากของเขามีกรุณาคุณ กษัตริย์จะได้เป็นมิตรของเขา
12. พระเนตรพระเยโฮวาห์เฝ้าอยู่เหนือความรู้ แต่พระองค์ทรงคว้าถ้อยคำของคนละเมิด
13. คนเกียจคร้านกล่าวว่า มีสิ่งโตอยู่ข้างนอก ข้าจะถูกฆ่าตามถนน
14. ปากของหญิงชั่วเป็นหลุมลึก บุคคลซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธจะตกลงในที่นั้น
15. ความโง่ถูกผูกมัดอยู่ในใจของเด็ก แต่ไม่เรียวที่ติสอนก็ขับมันให้ห่างไปจากเขา
16. บุคคลผู้บีบบังคับคนยากจนเพื่อเพิ่มทรัพย์ศฤงคารของตน และผู้ที่เพิ่มให้แก่คนมั่งคั่ง จะมาถึงความขัดสนอย่างแน่นอน
17. เอียงหูของเจ้าและฟังถ้อยคำของปราชญ์ และเอาใจใส่ความรู้ของเรา
18. เพราะถ้าเจ้ารักษาถ้อยคำและความรู้ที่นั่นไว้ในตัวเจ้า ก็จะเป็นความชื่นใจแก่เจ้า แล้วทั้งสองจะมั่นคงในริมฝีปากของเจ้า
19. เพื่อความไว้วางใจของเจ้าจะอยู่ในพระเยโฮวาห์ เราให้แจ้งประจักษ์แก่เจ้าในวันนี้แม้แก่ตัวเจ้าเอง
20. เราได้เขียนให้เจ้าถึงสิ่งวิเศษนัก ถึงเรื่องการปรึกษาและความรู้แล้วมิใช่หรือ
21. เพื่อให้เจ้าทราบถึงความแน่นอนของถ้อยคำแห่งความจริง เพื่อเจ้าจะได้ให้คำตอบที่จริงแก่ผู้ที่ใช้เจ้าไป
22. อย่าปล้นคนยากจน เพราะเขาเป็นคนยากจน หรือบีบบังคับคนทุกขใจที่ประตุมือง
23. เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงว่าความแทนเขา และริบชีวิตของผู้ที่ริบเขา
24. อย่าเป็นมิตรกับคนที่มักโกรธ หรือไปกับคนขี้โมโห
25. เกรงว่าเจ้าจะเรียนรู้ทางของเขา และพัวพันจิตใจเจ้าเข้าไปในบ่วง
26. อย่าเป็นพวกที่เป็นผู้ค้ำประกัน อย่าเป็นพวกผู้เป็นประกันหนี้สิน
27. ถ้าเจ้าไม่มีอะไรชำระเขา ทำให้ไม่จึงควรให้เขาเอาที่นอนไปจากใต้ตัวเจ้าเล่า
28. อย่าย้ายหลักเขตเก่าแก่ซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าได้ปักไว้

29. เจ้าเห็นคนที่ขยันในงานของเขาหรือ เขาจะได้เข้าเฝ้ากษัตริย์ เขาจะไม่ยืนอยู่ต่อหน้าคนต่ำต้อย

บทที่ 23

1. เมื่อเจ้านั่งลงรับประทานอาหารกับผู้ครอบครองบ้านเมือง จงสังเกตให้ดีว่าอะไรอยู่ข้างหน้าเจ้า
2. ถ้าเจ้าเป็นคนตะกละ เจ้าจงจ่อมีดไว้ที่คอของเจ้า
3. อย่าปรารภนาของโอชะของท่าน เพราะมันเป็นอาหารที่หลอกหลวง
4. อย่าทำงานเพื่อมั่งมี จงเลิกพึงสติปัญญาของตนเอง
5. เจ้าจะเฟื่องตาของเจ้าอยู่ที่ของอนิจจังหรือ เพราะทรัพย์สมบัติมีปีกแน่นอนที่เดียว มันจะบินไปในท้องฟ้าเหมือนนกอินทรี
6. อย่ากินอาหารของคนที่ตระหนี่ อย่าปรารภนาของโอชะของเขา
7. เพราะเขาคิดในใจอย่างไร เขาก็เป็นอย่างนั้น เขาพูดกับเจ้าว่า จงกินและดื่มเถิด แต่ใจของเขามีได้อยู่กับเจ้า
8. เจ้าจะต้องสำรองอาหารซึ่งเจ้าได้กินเข้าไปนั้น และเสียถ้อยคำแช่มชื่นของเจ้าเสียเปล่าๆ
9. อย่าพูดให้คนโง่ได้ยิน เพราะเขาจะดูหมิ่นปัญญาแห่งถ้อยคำของเจ้า
10. อย่าโยกย้ายเสาศีลาเขตเก่าแก่ หรือเข้าไปในไร่นาของคนกำพร้าพ่อ
11. เพราะพระผู้ไถ่ของเขาแข็งแรง พระองค์จะว่าคดีของเขาต่อสู้อเจ้า
12. จงเอาใจของเจ้ารับคำสั่งสอน และเอาหูของเจ้ารับถ้อยคำแห่งความรู้
13. อย่ายับยั้งการตีสอนเสียจากเด็ก ถ้าเจ้าตีเขาด้วยไม้เรียว เขาจะไม่ตาย
14. เจ้าจะตีเขาด้วยไม้เรียว แล้วเจ้าจะช่วยชีวิตของเขาให้รอดจากนรก
15. บุตรชายของเราเอ๋ย ถ้าใจของเจ้าฉลาด ใจของเราเองก็จะยินดี
16. เออ วิญญาณของเราจะเปรมปรีดิ์ เมื่อริมฝีปากของเจ้าพูดสิ่งที่ถูกต้อง
17. อย่าให้ใจของเจ้าริษยาคนบาป แต่จงยำเกรงพระเยโฮวาห์วันยังค่ำ
18. ด้วยว่าจะมีที่สิ้นสุดอย่างแน่นอนที่เดียว และความคาดหวังของเจ้าจะมีได้ถูกต้องออก
19. บุตรชายของเราเอ๋ย จงฟัง และจงฉลาดเถิด และนำใจของเจ้าไปในทางนั้น
20. อย่าอยู่ท่ามกลางคนดื่มเหล้าองุ่น หรือท่ามกลางคนตะกละที่กินเนื้อ
21. เพราะคนขี้เมาและคนตะกละจะมาถึงความยากจน และความมั่งงั่งจะเอาผ้าขี้ริ้วห่มคนนั้น
22. จงฟังบิดาของเจ้าผู้ให้กำเนิดเจ้า และอย่าดูหมิ่นมารดาของเจ้าเมื่อนางแก่
23. จงซื้อความจริงและอย่าขายไปเสีย จงซื้อปัญญา คำสั่งสอน และความเข้าใจ
24. บิดาของคนชอบธรรมจะเปรมปรีดิ์อย่างยิ่ง บุคคลผู้ให้กำเนิดบุตรที่ฉลาดจะยินดีเพราะเขา
25. บิดามารดาของเจ้าจะยินดี และผู้ที่คลอດเจ้าก็จะเปรมปรีดิ์
26. บุตรชายของเราเอ๋ย ขอใจของเจ้าให้เราเถอะ และให้ตาของเจ้าสังเกตดูทางทั้งหลายของเรา
27. เพราะหญิงแพศยาเป็นหลุมลึก และหญิงสัจจริงเป็นเหมือนบ่อแคบ
28. นางหมอบคอยอยู่เหมือนคอยเหยื่อ และเพิ่มคนละเมิดขึ้นท่ามกลางมนุษย์
29. ใครที่ร้องโอย ใครที่ร้องอูย ใครที่มีการวิวาท ใครที่มีการร้องคราง ใครที่มีบาดแผลปราศจากเหตุ ใครที่มีตาแดง

30. คือบรรดาผู้ที่นั่งแช่อยู่กับเหล้าองุ่น บรรดาผู้ที่ไม่แสวงหาเหล่าประสม
31. อย่างมองดูเหล้าองุ่นเมื่อมันมีสีแดง เมื่อเป็นประกายในถ้วย และลงไปคล่องๆ
32. ณ ที่สุดมันกัดเหมือนงู และมันฉกเอาเหมือนงูทับทาง
33. ตาของเจ้าจะมองดูหญิงชั่ว และใจของเจ้าจะพุดตลบตะแลง
34. เออ เจ้าจะเป็นเหมือนคนที่นอนอยู่กลางทะเล อย่างคนที่นอนอยู่บนเสากางใบ
35. เจ้าจะว่า เขาดีข้า แต่ข้าไม่เจ็บ เขาทุบข้า แต่ข้าไม่รู้สึก ข้าจะตื่นเมื่อไรหนอ ข้าจะแสวงการดีม่อีก

1. อย่าคิดริษยาคนชั่ว หรือปรารถนาอยู่ร่วมกับเขา
2. เพราะว่าใจของเขาคิดประกอบการทำลาย และริมฝีปากของเขาพูดการประทุษร้าย
3. เรือนนั้นเขาสร้างกันด้วยปัญญา และสถาปนามันไว้ด้วยความเข้าใจ
4. โดยความรู้บรรดาห้องก็เต็มไปด้วยความมั่งคั่งล้วนประเสริฐและเปลิดเปลินทั้งสิ้น
5. คนฉลาดมีกำลังมาก และคนมีความรู้ก็เพิ่มกำลังขึ้น
6. เพราะว่าโดยการนำที่ฉลาด เจ้าก็จะเข้าสงครามได้ และด้วยมีที่ปรึกษามากๆก็มีความปลอดภัย
7. สำหรับคนโง่นั้นปัญญาสูงเกินไป ที่ประตูเมืองเขาไม่อำปากพูด
8. บุคคลผู้กะแผนงานทำความชั่วเขาเรียกกันว่าคนเจ้าเล่ห์
9. การคิดในเรื่องที่โง่เขลาเป็นบาป และคนมักเยาะเย้ยเป็นที่น่าเกลียดน่าชังแก่มนุษย์
10. ถ้าเจ้าทำใจในวันแห่งความชั่วร้าย กำลังของเจ้าก็น้อย
11. ถ้าเจ้าไม่ช่วยบรรดาผู้ที่ถูกนำไปสู่ความมรณา และไม่ช่วยบรรดาผู้ที่ติดตู่ไปเพื่อถูกฆ่าให้รอด
12. ถ้าเจ้าจะว่า ดูเถิด เราไม่รู้เรื่องนี้เลย พระองค์ผู้ทรงซึ่งใจจะไม่ทรงฟังเสียงเห็นหรือ พระองค์ผู้ทรงฝ่าวิญญาน อยู่เหนือเจ้าจะไม่ทราบหรือ และพระองค์จะไม่ทรงเรียกเอาจากทุกคนตามการกระทำของเขาหรือ
13. บุตรชายของเราเอ๋ย จงรับประทานน้ำผึ้งเพราะเป็นของดี และรวงผึ้งซึ่งมีรสหวาน
14. การรู้จักปัญญาก็เป็นเช่นนั้นแก่วิญญานของเจ้า เมื่อเจ้าพบปัญญาก็จะมีบำเหน็จ และความคาดหวังของเจ้าจะไม่ ถูกตัดออก
15. คนชั่วร้ายเอ๋ย อย่าหมอบคอยเพื่อต่อสู้กับที่อาศัยของคนชอบธรรม อย่าปล้นเรือนของเขา
16. เพราะคนชอบธรรมล้มลงเจ็ดครั้งแล้วก็ลุกขึ้นอีก แต่คนชั่วร้ายจะตกอยู่ในอาการร้าย
17. อย่าเปรมปรีดิ์เมื่อศัตรูของเจ้าล้ม และอย่าให้ใจของเจ้ายินดีเมื่อเขาสะดุด
18. เกรงว่าพระเยโฮวาห์จะทอดพระเนตรและไม่ทรงพอพระทัย และทรงหันความกริ้วจากเขาเสีย
19. เจ้าอย่ากระวนกระวายเพราะคนชั่ว และอย่ามีใจริษยาคนชั่วร้าย
20. เพราะคนชั่วจะไม่มีบำเหน็จ ประทีปของคนชั่วร้ายจะถูกดับเสีย
21. บุตรชายของเราเอ๋ย จงอย่าเกรงพระเยโฮวาห์และกษัตริย์ อย่าเข้ายุ่งกับคนที่หันกลับจากพระองค์ทั้งสองนั้น
22. เพราะภัยพิบัติจากพระองค์ทั้งสองจะอุบัติขึ้นโดยพลัน และผู้ใดจะทราบถึงความพินาศที่จะมาจากพระองค์ทั้งสอง
23. ข้อความเหล่านี้เป็นคำกล่าวของปราชญ์ด้วย การเห็นแก่หน้าคนใดในการตัดสินนั้นไม่ดีเลย
24. บุคคลผู้กล่าวแก่คนชั่วร้ายว่า เจ้าไร้ความผิด จะถูกชนชาติทั้งหลายแข่งและประชาชาติจะรังเกียจ
25. แต่บรรดาผู้ชานบเขาจะมีความปีติยินดี และพรอันดีจะมีอยู่ร่วมกับเขา
26. ทุกคนจะจูบริมฝีปากของผู้ให้คำตอบที่ถูก
27. จงเตรียมงานของเจ้าที่ภายนอก ทำทุกอย่างของเจ้าให้พร้อมที่ในนา และหลังจากนั้นก็จงสร้างเรือนของเจ้า

28. อย่าเป็นพยานปรักปรำเพื่อนบ้านของเจ้าอย่างไม่มีเหตุ และอย่าล่อลวงด้วยริมฝีปากของเจ้า
29. อย่ากล่าวว่ ข้าจะทำแก่เขาอย่างที่เขาได้ทำแล้วแก่ข้า ข้าจะทำตอบแก่เขาอย่างที่เขาได้กระทำ
30. เราผ่านไปที่ไร่นาของคนเกียจคร้าน ข้างสวนองุ่นของคนี่ไร้ความเข้าใจ
31. และดูเถิด มีหนามงอกเต็มไปหมด และแผ่นดินก็เต็มไปด้วยตำแย และกำแพงหินของมันก็พังลง
32. แล้วเราได้เห็นและพิเคราะห์ดู เรามองดูและได้รับคำสั่งสอน
33. หลับนิด เค็ล็ดน้อย กอดมือพักผ่อนน้อย
34. แล้วความจนจะมามาหาเจ้าอย่างนักท่องเที่ยว ความขัดสนอย่างคนถืออาวุธ

1. ต่อไปนี้เป็นสุภาษิตของชาโลมอนด้วยเหมือนกัน ซึ่งคนของเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้คัดลอกไว้
2. สง่าราศีของพระเจ้าคือการช้อนสิ่งต่างๆไว้ แต่ศักดิ์ศรีของกษัตริย์คือการคั่นสิ่งต่างๆให้ปรากฏ
3. ฟ้าสวรรค์สูงฉนใด และแผ่นดินโลกลึกฉนใด พระทัยของกษัตริย์ก็เหลือจะหยั่งรู้ฉนนั้น
4. จงไล่ชื่อออกจากเงินเสีย แล้วจะมีวัสดุสำหรับช่างทำขัน
5. จงไล่คนชั่วร้ายออกไปเสียจากพระพักตร์กษัตริย์ และพระที่นั่งของพระองค์จะสถาปนาไว้ด้วยความชอบธรรม
6. อย่าเอาตัวเจ้าขึ้นมาข้างหน้าต่อพระพักตร์กษัตริย์ หรือยืนอยู่ในที่ของผู้หลักผู้ใหญ่
7. เพราะที่จะให้เขาว่า เขิญขึ้นมาที่นี่ ก็ดีกว่าถูกไล่ลงไปตำต่อหน้าเจ้านายผู้ซึ่งตาของเจ้าได้เห็นแล้ว
8. อย่าคว่นำเข้ามายังโรงศาล เพราะเมื่อเพื่อนบ้านของเจ้าทำให้เจ้าได้อายแล้ว ในที่สุดเจ้าจะทำอย่างไร
9. จงตกลงเรื่องของเจ้ากับเพื่อนบ้านของเจ้า และอย่าทำให้เผยความลับของเขา
10. เกรงว่าผู้ที่ได้ยินจะนำความอายมาสู่เจ้า และชื่อเสียงของเจ้าจะมีหมองอยู่นาน
11. ถ้อยคำที่พูดเหมาะสมจะเหมือนผลแอปเปิ้ลทองคำในภาชนะเงิน
12. คนตักเดือนที่ฉลาดกับหูที่เชื่อฟังก็เหมือนแหวนทองคำหรืออามรณ์ทองคำเนื้อดี
13. หิมะให้ความเย็นในฤดูเกี่ยวอย่างไร ผู้สื่อสารที่สัตย์ซื่อยอมทำให้จิตวิญญาณของนายผู้ใช้เขาชุ่มชื้นอย่างนั้น
14. คนที่อวดว่าจะให้ของกำนัลแต่มีได้ให้ ก็เหมือนเมฆและลมที่ไม่มีฝน
15. ความปากเพียรจะชักนำผู้ครอบครองได้ และลิ้นที่อ่อนหวานจะทำให้กระดูกหักได้
16. เจ้าได้พบน้ำผึ้งแล้วหรือ จงกินแต่พอดี เกรงว่าเจ้าจะอิมและอาเจียนออกมา
17. อย่าให้เท้าของเจ้าอยู่ในเรือนเพื่อนบ้านของเจ้านานๆ เกรงว่าเขาจะเหน็ดเหนื่อยเพราะเจ้า และเกลียดชังเจ้า
18. คนใดที่เป็นพยานเท็จกล่าวโทษเพื่อนบ้านของเขา ก็เหมือนกระบองตีก หรือดาบ หรือลูกธนูที่คม
19. การวางใจในคนที่ไม่เชื่อในยามลำบาก ก็เหมือนฟันที่หักเสียหรือเท้าที่หลุดจากข้อต่อ
20. บรรดาคนที่ร้องเพลงให้คนหนักใจฟัง ก็เหมือนคนถอดเครื่องแต่งกายออกในวันที่อากาศหนาว และเหมือนเอาน้ำส้มมาราดบนดินประสิว
21. ถ้าศัตรูของเจ้าหิว จงให้อาหารเขารับประทาน และถ้าเขากระหาย จงให้น้ำเขาดื่ม
22. เพราะเจ้าจะกองถ่านที่ลูกโหลงไว้บนศีรษะของเขา และพระเยโฮวาห์จะทรงให้บำเหน็จแก่เจ้า
23. ลมเหนือไล่ฝนไปเสียฉนใด สีหน้าที่โกรธแค้นก็ไล่ตามลันที่ส่อเสียดไปเสียฉนนั้น
24. อยู่ที่มีมบนหลังคาเรือนดีกว่าอยู่ในเรือนกว้างขวางร่วมกับหญิงชู้ทะเลาะ
25. ชาวดีจากเมืองไกล ก็เหมือนน้ำเย็นที่ให้แก่คนกระหาย
26. คนชอบธรรมที่ยอมแพ้แต่คนชั่วร้าย ก็เหมือนน้ำพุมีโคลนหรือเหมือนน้ำป๋อที่สกปรก
27. ที่จะกินน้ำผึ้งมากก็ไม่ดี ฉะนั้นจึงเป็นการไร้เกียรติเมื่อใครเสาะหาเกียรติสำหรับตนเอง
28. คนที่ปราศจากการปกครองจิตใจตนเองก็เหมือนเมืองที่ปรักหักพังและไม่มีกำแพง

1. เกียรติยศไม่เหมาะสมกับคนโง่เช่นเดียวกับหิมะในฤดูร้อนและฝนในฤดูเกี่ยว
2. คำสาปแช่งที่ไร้เหตุผลย่อมไม่มาเกาะเช่นเดียวกับนกที่กำลังโฉบไปมาและนกนางแอ่นที่กำลังบิน
3. แล่สำหรับม้า บังเหียนสำหรับลา และไม่เรียวยสำหรับหลังคนโง่
4. อย่าตอบคนโง่ตามความโง่ของเขา เกรงว่าเจ้าเองจะเป็นเหมือนเขาเข้า
5. จงตอบคนโง่ตามความโง่ของเขา เกรงว่าเขาจะทำตัวฉลาดตามการล่อลวงของเขาเอง
6. บุคคลที่ส่งข่าวไปด้วยมือของคนโง่ก็ตัดเท้าของเขาเองออกและตีความเสียหาย
7. คำอุปมาที่อยู่ในปากของคนโง่ก็เหมือนขาของคนพิการที่ไม่เท่ากัน
8. บุคคลผู้ให้เกียรติแก่คนโง่ก็เหมือนผู้ที่มัดก้อนหินไว้กับสลิง
9. คำอุปมาที่อยู่ในปากของคนโง่ก็เหมือนหนามเข้าอยู่ในมือคนขี่เมา
10. พระเจ้ายิ่งใหญ่ผู้ทรงสร้างสิ่งสารพัดได้ทรงให้บำเหน็จแก่ทั้งคนโง่และคนละเมียด
11. คนโง่ที่ทำความโง่ซ้ำแล้วซ้ำอีกก็เหมือนสุนัขที่กลับไปหาสิ่งที่มันสำรอกออกมา
12. ท่านเห็นคนที่คิดว่าตัวเองฉลาดหรือ ยังมีหวังในคนโง่ได้มากกว่าในคนเช่นนั้น
13. คนเกียจคร้านพูดว่า มีสิ่งโตอยู่ตามหนทาง มีสิ่งโตอยู่ตามถนน
14. ประดูหันไปมาด้วยบานพับของมันฉันใด คนเกียจคร้านก็ทำอย่างนั้นบนที่นอนของเขา
15. คนเกียจคร้านฝังมือของเขาไว้ในอกเสื้อ เขาเห็นดเหนี่ยวที่จะนำมือกลับมาที่ปากของตน
16. คนเกียจคร้านเห็นว่าตัวเองฉลาดกว่าคนเจ็ดคนที่ตอบได้อย่างหลักแหลม
17. บุคคลที่กำลังผ่านไปและเข้ายุ่งในการทะเลาะวิวาทซึ่งไม่ใช่เรื่องของเขาเองก็เหมือนคนจับหูสุนัข
18. คนบ้าที่โยนดุ้นไฟ ลูกธนูและความตายออกไป
19. ก็เหมือนกับคนที่ล่อลวงเพื่อนบ้านของเขาและกล่าวว่า ข้าล้อเล่นเท่านั้นเอง
20. ที่ไหนที่ไม่มีพิน ไฟก็ดับ และที่ไหนที่ไม่มีคนชุบชิบ การทะเลาะวิวาทก็หยุดไป
21. ถ่านเป็นเชื้อเพลิง และพินเป็นเชื้อไฟฉันใด คนที่มักทะเลาะวิวาทก็เป็นเชื้อการวิวาทฉันนั้น
22. ถ้อยคำของผู้กระชิบนินทาก็เหมือนบาดแผล มันลงไปยังส่วนข้างในของร่างกาย
23. ริมฝีปากที่ร้อนรนกับใจที่ชั่วร้ายก็เหมือนขี้เงินอยู่บนภาชนะดิน
24. บุคคลที่เกลียดผู้อื่นก็สอพลอด้วยริมฝีปากของตน และเก็บความหลอกลวงไว้ในใจ
25. เมื่อเขาพูดจาไพเราะน่าฟังอย่าเชื่อเขา เพราะมีสิ่งน่าเกลียดน่าชังเจิดอย่างอยู่ในใจของเขา
26. ถึงแม้เขาจะปิดความเกลียดชังของเขาไว้ด้วยความหลอกลวง ความชั่วร้ายของเขาจะเผยออกต่อหน้าที่ประชุมทั้งหมด
27. บุคคลที่ซุดหลุมพราง เขาจะตกลงไปเอง ผู้ใดให้ก้อนหินกลิ้งมา มันจะกลับทับเขาเอง
28. ลิ่นที่มุสาเกลียดชังผู้ที่มันทำลาย และปากที่ป้อยอกก็ทำความพินาศ

1. อย่าคุยอวดถึงพรั่งนี้ เพราะเจ้าไม่ทราบว่ามันจะนำอะไรมาให้บ้าง
2. จงให้คนอื่นสรรเสริญเจ้า และไม่ไช่ปากของเจ้าเอง ให้คนต่างถิ่นสรรเสริญ ไม่ใช่ริมฝีปากของเจ้าเอง
3. หินก็หนัก และทรายก็มีน้ำหนัก แต่ความกริ้วโกรธของคนโง่ก็หนักยิ่งหนักกว่าทั้งสองอย่างนั้น
4. ความพิโรธก็ดูร้าย ความโกรธก็รุนแรง แต่ใครจะยืนต่อหน้าความริษยาได้
5. ว่ากันต่อหน้าดีกว่ารักกันลับๆ
6. บาดแผลที่มีตรทำก็สุจริต แต่การจับของศัตรูนั้นก็หลอกลวง
7. บุคคลที่อ้อมแล้ว รวงผึ้งก็น่าเบื่อ แต่สำหรับผู้ที่ยืด ทุกสิ่งที่ยืดก็กลับหวาน
8. คนที่เงินไปจากบ้านของตนก็เหมือนนกที่เงินไปจากรังของมัน
9. น้ำมันและน้ำหอมกระทำให้อิยินดี และคำเตือนสติอันอ่อนหวานของเพื่อนก็เป็นที่ทำให้ชื่นใจ
10. อย่าทอดทิ้งมิตรของเจ้าเอง และมิตรของบิดาเจ้า และอย่าเข้าไปในเรือนพี่น้องของเจ้าในวันที่เจ้าประสบหายนะ เพราะเพื่อนบ้านสักคนที่อยู่ใกล้ดีกว่าพี่น้องคนหนึ่งที่อยู่ห่างไกล
11. บุตรชายของเราเอ๋ย จงฉลาดและกระทำใจของเราให้อิยินดี เพื่อเราจะตอบบุคคลที่ตำหนิเราได้
12. คนหยิ่งรู้เห็นอันตรายและซ่อนตัวของเขาเสีย แต่คนเขลาเดินเรื่อยไปและรับโทษ
13. จงยึดเสื้อผ้าของเขาไว้ เมื่อเขาเป็นประกันให้คนอื่น และยึดตัวเขาไว้ เมื่อเขารับประกันหญิงต่างด้าว
14. บุคคลที่ตื่นแต่เช้ามีดีไปอวยพรเพื่อนบ้านด้วยเสียงดัง เขากลับจะเห็นว่าป็นคำสาปแช่ง
15. ฝนย่อยหยดไม่หยุดในวันที่ฝนตกฉันใด ผู้หญิงที่ขี้อิจฉาก็เหมือนกันฉันนั้น
16. ที่จะยับยั้งเธอก็เหมือนยับยั้งลมหรือกอบน้ำมันด้วยมือขวา
17. เหล็กกลับเหล็กให้แหลมคมได้ คนหนึ่งคนใดก็กลับหน้าตาของเพื่อนให้หลักแหลมขึ้นได้ฉันนั้น
18. บุคคลที่ดูแลต้นมะเดื่อจะไต่กินผลของมัน และบุคคลที่ระแวงระวังนายของตนจะไต่รับเกียรติ
19. ในน้ำคนเห็นหน้าคนฉันใด จิตใจของคนก็ส่องคนฉันนั้น
20. นรกและแดนพินาศไม่รู้จักอ้อม ตาของคนเราก็ไม่รู้จักอ้อมเช่นกัน
21. เบ้ามีไว้สำหรับเงิน เตากลุงมีไว้สำหรับทองคำ คำสรรเสริญของคนจะพิสูจน์คน
22. ถึงแม้เจ้าจะเอาคนโง่ใส่ครกตำด้วยสากพร้อมกับข้าวสาลี ความโง่เขลาของเขาก็ยังไม่พราวจากเขา
23. จงรู้ความทุกข์สุขของฝูงแพะแกะของเจ้าให้ดี และจงเอาใจใส่ฝูงวัวของเจ้า
24. เพราะความมั่งคั่งไม่ได้ทนอยู่ได้เป็นนิรันดร์ และมงกุฎทนอยู่ได้ทุกชั่วอายุหรือ
25. หน้่าแห่งปรากฏแล้ว และหน้่างอกใหม่ปรากฏขึ้นมา และเขาเก็บผักหน้่าต่างๆที่ภูเขากันแล้ว
26. ลูกแกะจะให้เสื้อผ้าแก่เจ้า และแพะก็จะเป็นค่านา
27. และเจ้าจะมีนมแพะเป็นอาหารแก่เจ้าเพียงพอ ทั้งเป็นอาหารแก่ครัวเรือนของเจ้า และเป็นเครื่องยังชีพสาวใช้ของเจ้า

1. คนชั่วร้ายก็หนีเมื่อไม่มีใครไล่ตาม แต่คนชอบธรรมก็กล้าหาญอย่างสิงโต
2. เมื่อแผ่นดินละเมิดก็มีผู้ครอบครองเพิ่มขึ้น แต่ด้วยคนที่มีความเข้าใจและความรู้ เสถียรภาพของแผ่นดินนั้นจะยั่งยืนนาน
3. คนยากจนที่บีบบังคับคนยากจนก็เหมือนฝนที่ซัดลงมา แต่ไม่ให้อาหาร
4. บรรดาผู้ที่ทอดทิ้งพระราชบัญญัติยอมสรรเสริญคนชั่วร้าย แต่บรรดาผู้ที่รักษาพระราชบัญญัติยอมคอยต่อสู้อันเขา
5. คนชั่วร้ายไม่เข้าใจความยุติธรรม แต่บรรดาผู้ที่แสวงหาพระเยโฮวาห์เข้าใจสิ่งสรรพ
6. คนยากจนที่ดำเนินในความเที่ยงธรรมของเขา ก็ดีกว่าคนมั่งคั่งที่คดโกงในทางของตน
7. บุคคลที่รักษาพระราชบัญญัติเป็นบุตรชายที่ฉลาด แต่เพื่อนของคนตะกละนำความอับอายมาถึงบิดาเขา
8. บุคคลที่เพิ่มทรัพย์สินศฤงคารของตนด้วยดอกเบียและเงินเพิ่ม พระเจ้าจะทรงเอาทรัพย์สินนั้นไปจากเขาเพื่อเพิ่มแก่คนที่ จะเอ็นดูคนยากจน
9. ถ้าผู้ใดหันไปเสียจากการฟังพระราชบัญญัติ แม้คำอธิษฐานของเขาก็เป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน
10. บุคคลผู้นำคนชอบธรรมเข้าไปในทางชั่ว ก็จะตกลงในหลุมของเขาเอง แต่คนเที่ยงธรรมจะมีสิ่งของอย่างดี
11. คนมั่งคั่งก็ฉลาดตามการล่อลวงของเขาเอง แต่คนยากจนที่มีความเข้าใจก็รู้จักเขาอย่างแจ่มแจ้ง
12. เมื่อคนชอบธรรมชื่นชมยินดี ความรุ่งเรืองก็มีมากขึ้น แต่เมื่อคนชั่วร้ายทวิอำนาจ คนก็พากันซ่อนตัวเสีย
13. บุคคลที่ซ่อนความบาปของตนจะไม่จำเวร แต่บุคคลที่สารภาพและทิ้งความชั่วเสียจะได้รับความกรุณา
14. คนที่เกรงกลัวอยู่เสมอก็เป็นสุข แต่บุคคลที่ทำให้ใจตนให้กระด้างจะตกในความลำบากยากเย็น
15. ผู้ครอบครองที่ชั่วร้ายเหนือคนยากจนก็เหมือนสิงโตคำรามหรือหมีที่กำลังเข้าต่อสู้
16. ผู้ครอบครองที่ขาดความเข้าใจก็เป็นผู้บีบบังคับที่ชั่วร้าย แต่บุคคลที่เกลียดความโลภยอมยึดปีเดือนของเขาออกไป
17. คนใดที่ทำรุนแรงเรื่องโลหิตของคนอื่น คนนั้นก็เป็คนหลบหนีอยู่จนลงไปสู่ปากแดน อย่าให้ใครจับเขาเลย
18. บุคคลที่ดำเนินในความเที่ยงธรรมจะได้รับการช่วยให้รอด แต่คนที่มิเล่ห์กะเท่ห์ในทางทั้งหลายของเขาเองจะตกทันที
19. บุคคลที่ใถไธนาของตนจะได้อาหารมากมาย แต่ผู้ที่ติดตามคนไร้ค่าจะยิ่งจนลง
20. คนที่สัตย์ซื่อจะได้รับความพรมากมาย แต่ผู้ที่ริบมั่งคั่งจะไม่มีโทษหามิได้
21. ซึ่งจะเห็นแก่หน้าคนใดก็ไม่ได้ คนนั้นอาจจะละเมิดเพราะอาหารชิ้นหนึ่งก็เป็นได้
22. คนที่เร่งหาทรัพย์สินศฤงการก็มีนัยน์ตาชั่ว และไม่ทราบว่าการขัดสนจะมาถึงเขา
23. บุคคลที่ขนาบคนหนึ่งคนใด ทีหลังเขาจะได้รับความชอบมากกว่าคนที่ป้อยอด้วยลิ้นของตัว
24. บุคคลที่ขโมยของของบิดาหรือมารดาของตน และกล่าวว่า อย่างนี้ไม่ละเมิด เขาก็เป็นเพื่อนของคนทำลาย
25. คนใจเย่อหยิ่งทำให้เกิดการวิวาท แต่ผู้ที่วางใจในพระเยโฮวาห์จะเจริญขึ้น
26. บุคคลที่วางใจในจิตใจของตนเป็นคนโง่ แต่บุคคลที่ดำเนินในปัญญาจะได้รับการช่วยให้พ้น

27. บุคคลที่ให้แก่คนยากจนจะไม่รู้จักการขัดสน แต่บุคคลที่บิดตาของเขาเสียจากการนี้จะได้รับการสาปแช่งมาก
28. เมื่อคนชั่วร้ายมีอำนาจขึ้น คนก็ช้อนตัวเสีย แต่เมื่อเขาทั้งหลายพินาศไป คนชอบธรรมก็เพิ่มขึ้น

1. บุคคลที่ถูกตักเตือนบ่อยๆ แต่ยังไม่เชื่อฟัง ประเดี๋ยวจะถูกทำลาย จึงรักษาไม่ได้
2. เมื่อคนชอบธรรมทวิอำนาจ ประชาชนก็เปรมปรีดิ์ แต่เมื่อคนชั่วร้ายครอบครอง ประชาชนก็คร่ำครวญ
3. บุคคลผู้รักบัญญัติยอมทำให้บิดาของเขายินดี แต่ผู้ที่คบค้าหาญิงแพศยากี่ผลาญทรัพย์สิ่งของของเขา
4. กษัตริย์ทรงให้เสถียรภาพแก่แผ่นดินด้วยความยุติธรรม แต่องค์ที่ทรงรับของกำนัลก็ทำให้แผ่นดินย่อยยับ
5. คนที่ป้อยอเพื่อนบ้านของตนยอมกางชายไว้ตักเท้าของเขา
6. คนชั่วติดกับอยู่ในการละเมิดของตน แต่คนชอบธรรมร้องเพลงและเปรมปรีดิ์
7. คนชอบธรรมรู้จักสิทธิของคนยากจน แต่คนชั่วร้ายไม่เข้าใจความรู้สึกอย่างนี้
8. คนมักเยาะเย้ยกระทำบ้านเมืองให้เข้าปวง แต่ปราชญ์แปรความโกรธเกรี้ยวไปเสีย
9. ถ้าปราชญ์มีเรื่องโต้เถียงกับคนโง่ ไม่ว่าเขาดุเดือดหรือหัวเราะ ก็ไม่มีวันสงบลงได้
10. คนที่กระหายเลือดยอมเกลียดคนเที่ยงธรรม แต่คนชอบธรรมแสวงชีวิตของเขา
11. คนโง่ยอมให้ความคิดของเขาพลุ่งออกมาเต็มที่ แต่ปราชญ์ยอมยับยั้งความคิดไว้จนภายหลัง
12. ถ้าผู้ครอบครองเชื่อฟังความเท็จ ข้าราชการของท่านก็พลอยชั่วร้ายทั้งสิ้น
13. คนยากจนและคนหลอกลวงมักมาประจัญหน้ากันเสมอ และพระเยโฮวาห์ประทานความสว่างแก่ตาของคนทั้งสอง
14. กษัตริย์ที่พิพากษาคนยากจนด้วยความสัตย์ซื่อ พระที่นั่งของพระองค์จะสถาปนาอยู่เป็นนิตย์
15. ไม้เรียวและคำตักเตือนให้เกิดปัญญา แต่ถ้าปล่อยเด็กไว้แต่ลำพังจะนำความอัปอายมาสู่มารดาของตน
16. เมื่อคนชั่วร้ายเพิ่มพูน การละเมิดก็ทวีขึ้น แต่คนชอบธรรมจะมองดูความล่มจมของเขา
17. จงฝึกสอนบุตรชายของเจ้า และเขาจะให้เจ้าได้หยุดพัก เออ เขาจะให้ความปีติยินดีแก่ใจของเจ้า
18. ที่ใดๆที่ไม่มีนิมิต ประชาชนก็พินาศ แต่คนที่รักษาพระราชบัญญัติจะเป็นสุข
19. สักแต่ใช้คำพูดเท่านั้นจะฝึกสอนคนใช้ไม่ได้ เพราะถึงแม้เขาเข้าใจ แต่เขาก็จะไม่ตอบ
20. เจ้าเห็นคนที่ปากไวหรือ ยังมีหวังในคนโง่มากกว่าเขา
21. บุคคลที่ทำนุถนอมคนใช้ของตนตั้งแต่เด็กๆ ที่สุดจะเห็นว่าเขากลายเป็นบุตรชายของตน
22. คนเจ้าโมโหยอมเร้าการวิวาท และคนที่มักโกรธก็เป็นเหตุให้มีการละเมิดมากขึ้น
23. ความเย่อหยิ่งของคนนำเขาให้ต่ำลง แต่คนที่มีใจถ่อมจะได้รับเกียรติ
24. ผู้เข้าส่วนกับขโมยก็เกลียดชังชีวิตของตน เขาได้ยื่นคำสาปแช่ง แต่ไม่เปิดเผยอะไรเลย
25. การกลัวคนวางบ่วงไว้ แต่บุคคลที่วางใจในพระเยโฮวาห์ก็จะปลอดภัย
26. คนเป็นอันมากแสวงความพอใจจากผู้ครอบครอง แต่ทุกคนจะได้รับความยุติธรรมจากพระเยโฮวาห์
27. คนไม่ชอบธรรมเป็นที่สะอิดสะเอียนแก่คนชอบธรรม แต่คนเที่ยงธรรมในทางของเขากลับเป็นที่สะอิดสะเอียนแก่คนชั่วร้าย

1. ถ้อยคำของอาการ์ บุตรชายยาเคห์ คือคำพยากรณ์ของเขา ชายคนนั้นพูดกับอิธิเอล กับอิธิเอลและอุคาล ว่า
2. แท้จริงข้าก็เขลากว่าคนใด ข้าไม่มีความเข้าใจอย่างมนุษย์
3. ข้าไม่เคยเรียนรู้ปัญญา ทั้งไม่มีความรู้ขององค์ผู้บริสุทธิ์
4. ใครเล่าได้ขึ้นไปยังสวรรค์หรือลงมา ใครเล่าได้รวบรวมลมไว้ในกำมือของท่าน ใครเล่าได้เอาเครื่องแต่งกายห่อหัวน้ำไว้ ใครเล่าได้สถาปนาที่สุตปลายแห่งแผ่นดินโลกไว้ นามของผู้นั้นว่าอะไร และนามบุตรชายของผู้นั้นว่าอะไร ถ้าท่านบอกได้
5. พระวณะทุกคำของพระเจ้านั้นก็บริสุทธิ์ พระองค์ทรงเป็นโล่แก่บรรดาผู้ที่วางใจในพระองค์
6. อย่าเพิ่มอะไรเข้ากับพระวณะของพระองค์ เกรงว่าพระองค์จะทรงขนาบเจ้า และเขาจะเห็นว่าเจ้าเป็นคนมุสา
7. ข้าพระองค์ขอสองสิ่งจากพระองค์ ขออย่าทรงปฏิเสธที่จะให้ข้าพระองค์ก่อนข้าพระองค์ตาย
8. ขอให้ความไร้สาระและความมุสาไกลจากข้าพระองค์ ขออย่าประทานความยากจนหรือความมั่งคั่งแก่ข้าพระองค์ ขอเลี้ยงข้าพระองค์ด้วยอาหารที่พอดีแก่ข้าพระองค์
9. เกรงว่าข้าพระองค์จะอิม และปฏิเสธพระองค์ แล้วพูดว่า พระเยโฮวาห์เป็นผู้ใดเล่า หรือเกรงว่าข้าพระองค์จะยากจนและขโมย และออกพระนามพระเจ้าของข้าพระองค์อย่างไรค่า
10. อย่ากล่าวหาคนใช้ให้นายของเขาฟัง เกรงว่าเขาจะแข่งเจ้า และเจ้าจะต้องมีความผิด
11. มีคนชั่วอายุหนึ่งที่แข่งบิดาของตน และไม่อวยพรแก่มารดาของตน
12. มีคนชั่วอายุหนึ่งที่บริสุทธิ์ในสายตาของตนเอง แต่ยังมีได้รับการชำระล้างให้พ้นจากความโสโครกของตน
13. มีคนชั่วอายุหนึ่ง ตาของเขาสูงจริงหนอ และหนังตาของเขาสูงยิ่ง
14. มีคนชั่วอายุหนึ่งที่พินของเขาเป็นดาบ ทนต์ของเขาเป็นมีด เพื่อจะกลืนกินคนยากจนเสียจากแผ่นดินโลก และคนขัดสนเสียจากท่ามกลางมนุษย์
15. ปลิงมีลูกตัวเมียสองตัว มันร้องว่า ให้ ให้ แต่สิ่งสามสิ่งนี้ไม่เคยอิม เออ สิ่งไม่เคยพูดว่า พอแล้ว
16. คือแดนผู้ตาย กรรมของหญิงหมั้น แผ่นดินโลกที่ไม่อิมน้ำ และไฟที่ไม่เคยพูดว่า พอแล้ว
17. นัยน์ตาที่เยาะเย้ยบิดาและดูถูกไม่ฟังมารดาจะถูกกาแห่งหุบเขาจิกออกและนกอินทรีหนุ่มจะกินเสีย
18. มีสามสิ่งที่ประหลาดเหลือสำหรับข้า เออ สิ่งที่ข้าไม่เข้าใจ
19. คือท่าที่ของนกอินทรีในฟ้า ท่าที่ของงูบนหิน ท่าที่ของเรือในท้องทะเล และท่าที่ของชายกับหญิงสาว
20. นี่เป็นทางของหญิงผู้ล่วงประเวณีคือ นางรับประทาน และนางเซ็ดปาก และนางพูดว่า ฉันไม่ได้ทำผิด
21. แผ่นดินโลกสิ้นสะเทือนอยู่ได้สามสิ่ง เออ มันทนอยู่ได้สี่สิ่งไม่ได้
22. คือทาสเมื่อได้เป็นกษัตริย์ คนโง่เมื่อกินอิม
23. เมื่อหญิงที่น่าเกลียดซังได้สามี และสาวใช้ที่ได้เป็นนายแทนนายหญิงของตน
24. มีสี่สิ่งในแผ่นดินโลกที่เล็กเหลือเกิน แต่มีปัญญามากเหลือล้น
25. มด เป็นประชาชนที่ไม่แข็งแรง แต่มันยังเตรียมอาหารของมันไว้ในฤดูแล้ง

26. ตัวกระจงผา เป็นประชาชนที่ไม่มีกำลัง แต่มันยังสร้างบ้านของมันในชอกหิน
27. ตั๊กแตนไม่มีกษัตริย์ แต่มันยังเดินขบวนเป็นแถว
28. แมงมุมนั้น เจ้าเอามือจับได้ แต่มันยังอยู่ในพระราชวัง
29. มีสามสิ่งที่สวยงามมากในท่าเดิน เออ มีสิ่งที่ย่างเท้าของมันผ่าเผย
30. คือสิงโต ซึ่งเป็นสัตว์ที่มีกำลังมากที่สุด และไม่ยอมหันหลังกลับเพราะสิงโตเลย
31. สุนัขล่าเนื้อ แพะผู้ และกษัตริย์ผู้ซึ่งไม่มีใครก่อกบฏ
32. ถ้าเจ้าเป็นคนโง่ยกย่องตนเอง หรือคิดแผนการชั่วร้าย จงเอามือปิดปากของเจ้าเสียเถิด
33. เพราะเมื่อกวนน้ำนมก็ได้เนยเหลว เมื่อบีบจุมูกก็ได้โลหิต และเมื่อกวนโทโสก็ได้การวิวาท

1. ถ้อยคำของกษัตริย์เลมูเอล คือคำพยากรณ์ที่พระราชชนนีได้สอนไว้แก่พระองค์
2. อะไรเล่า ลูกแม่เอ๋ย อะไรเล่า ลูกแห่งท้องแม่เอ๋ย อะไรเล่า ลูกแห่งคำปฏิญาณของแม่เอ๋ย
3. อย่าให้กำลังของเจ้าแก่ผู้หญิง อย่าให้ทางของเจ้าแก่ผู้ทำลายกษัตริย์ใดๆ
4. โอ เลมูเอลเอ๋ย ไม่สมควรที่กษัตริย์ ไม่สมควรที่กษัตริย์จะเสวยเหล้าองุ่น หรือผู้ที่ครอบครองจะดื่มสุรา
5. เกรงว่าเขาจะดื่มและหลงลืมตัวบทกฎหมายนั้นเสีย และคำวินิจฉัยที่มีต่อคนทุกข์ยากก็ไขว่ไขว่ไป
6. จงให้สุราแก่ผู้ที่กำลังจะพินาศ และน้ำองุ่นแก่ผู้ที่ทุกข์ใจอย่างขมขื่น
7. จงให้เขาดื่มและลืมความยากจนของเขา เพื่อจะจดจำความระทมทุกข์ของเขาไม่ได้อีกต่อไป
8. จงอำปากของเจ้าแทนคนใบ้ เพื่อสิทธิของทุกคนที่ถูกทิ้งร้างอยู่
9. จงอำปากของเจ้า พิพากษาอย่างชอบธรรม รักษาสิทธิของคนจนและคนขัดสนให้คงอยู่
10. ใครจะพบภรรยาที่ดี เพราะค่าของเธอประเสริฐยิ่งกว่าทับทิมมากนัก
11. จิตใจของสามีเธอก็วางใจในเธอ และสามีจะไม่ขาดกำไร
12. เธอจะทำความดีให้เขา ไม่ทำความร้าย ตลอดชีวิตของเธอ
13. เธอแสวงขนแกะและป่าน และทำงานด้วยมืออย่างเต็มใจ
14. เธอเป็นเหมือนกำปั้นของพ่อค้า เธอนำอาหารของเธอมาจากที่ที่ไกล
15. เธอลุกขึ้นตั้งแต่ยังมีตอยู่และจัดอาหารให้ครัวเรือนของเธอ และจัดส่วนแบ่งให้แก่สาวใช้ของเธอ
16. เธอพิเคราะห์ดูไร่นาแล้วก็ซื้อไว้ ด้วยผลน้ำมือของเธอ เธอปลูกสวนองุ่น
17. เธอคาดเอวของเธอด้วยกำลัง และกระทำให้แขนของเธอเข้มแข็ง
18. เธอรู้ว่าสินค้าของเธอเป็นของที่ดี กลางคืนตะเกียงของเธอก็ไม่ดับ
19. เธอยื่นมือออกจับไ้ และมือของเธอจับเครื่องปั้น
20. เธอหยิบยื่นให้คนยากจน เออ เธอยื่นมือออกช่วยคนขัดสน
21. เธอไม่กลัวหิมะมาทำอันตรายแก่คนในครัวเรือนของเธอ เพราะบรรดาคนในครัวเรือนของเธอสวมเสื้อสีแดงสด
22. เธอทำผ้าปูสำหรับเธอด้วยสิ่งทอ เสื้อผ้าของเธอทำด้วยผ้าลินินและผ้าสีม่วง
23. สามีของเธอเป็นที่รู้จักที่ประตูเมือง เมื่อท่านนั่งอยู่ในหมู่พวกผู้ใหญ่ของแผ่นดินนั้น
24. เธอทำเครื่องแต่งกายด้วยผ้าลินินไว้ขาย เธอส่งผ้าคาดเอวให้แก่พ่อค้า
25. กำลังและเกียรติยศเป็นเครื่องนุ่งห่มของเธอ เธอจะปลื้มปิติในอนาคต
26. เธออำปากกล่าวด้วยสติปัญญา และกฎเกณฑ์แห่งความกรุณาที่อยู่ทีล้นของเธอ
27. เธอดูแลการงานในครัวเรือนของเธอ และไม่รับประทานอาหารแห่งความเกียจคร้าน
28. ลูกๆของเธอตื่นขึ้นมาก็ชมเชยเธอ สามีของเธอก็สรรเสริญเธอ
29. ว่า สตรีเป็นอันมากทำอย่างดีเลิศ แต่เธอเลิศยิ่งกว่าเขาทั้งหมด
30. เสน่ห์เป็นของหลอกกลวง และความงามก็เปล่าประโยชน์ แต่สตรียำเกรงพระเยโฮวาห์จะได้รับการสรรเสริญ

31. จงให้เธอรับผลแห่งน้ำมือของเธอ และให้การทำงานของเธอสรรเสริญเธอที่ประตูเมือง

ปัญญาจารย์

บทที่ 1

1. ถ้อยคำของปัญญาจารย์ ผู้เป็นบุตรชายของดาวิด กษัตริย์ในเยรูซาเล็ม
2. ปัญญาจารย์กล่าวว่า อนิจจัง อนิจจัง อนิจจัง อนิจจัง สารพัดอนิจจัง
3. ที่มนุษย์ทำงานตรากตรำภายใต้ดวงอาทิตย์ เขาได้ประโยชน์อะไรจากงานทั้งสิ้นที่เขาทำนั้น
4. ชั่วอายุหนึ่งล่วงไป และอีกชั่วอายุหนึ่งก็มา แต่แผ่นดินโลกคงเดิมอยู่เป็นนิตย์
5. ดวงอาทิตย์ขึ้น และดวงอาทิตย์ตก แล้วรีบไปถึงที่ซึ่งขึ้นมานั้น
6. ลมพัดไปทางใต้ แล้วเวียนกลับไปทางเหนือ ลมพัดเวียนไปเวียนมา แล้วลมพัดกลับตามทางเวียนของมัน
7. แม่น้ำทั้งหลายไหลไปสู่ทะเล แต่ทะเลก็ไม่เต็ม แม่น้ำไหลไปสู่ที่ใดก็ไหลไปสู่ที่นั่นอีก
8. สารพัดเหนื่อยกันหมด คนใดก็พูดไม่ออก นัยน์ตาก็ดูไม่อึมหรือหูก็ฟังไม่เต็ม
9. สิ่งที่เป็นขึ้นแล้วคือสิ่งที่จะเป็นขึ้นอีก สิ่งที่ทำกันแล้วคือสิ่งที่จะต้องทำกันอีก และไม่มีสิ่งใดใหม่ภายใต้ดวงอาทิตย์
10. มีสักสิ่งหนึ่งหรือที่เขาจะพูดได้ว่า ดูซิ สิ่งนี้ใหม่ สิ่งนั้นมีอยู่แล้วในสมัยก่อนเราทั้งหลาย
11. ไม่มีการจดจำถึงสมัยก่อนและจะไม่มีการจดจำสิ่งหลังๆที่จะเกิดมาในท่ามกลางบรรดาผู้ที่มาภายหลัง
12. ข้าพเจ้า ปัญญาจารย์ เคยเป็นกษัตริย์เหนืออิสราเอลในกรุงเยรูซาเล็ม
13. และข้าพเจ้าตั้งใจเสาะและแสวงหาโดยสติปัญญาถึงสิ่งสารพัดที่กระทำกันภายใต้ฟ้าสวรรค์ เป็นเรื่องยากลำบาก ซึ่งพระเจ้าประทานให้บุตรของมนุษย์ทำกันอยู่นั้น
14. ข้าพเจ้าเคยเห็นการทั้งปวงซึ่งเขากระทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์ และดูเถิด สารพัดก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจ
15. อะไรที่คิดจะทำให้ตรงไม่ได้ และอะไรที่ขาดอยู่จะนับให้ครบไม่ได้
16. ข้าพเจ้ารำพึงในใจของข้าพเจ้าว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าได้มาถึงฐานะที่สูงส่ง และได้มีสติปัญญามากกว่าใครๆที่เคยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก่อนข้าพเจ้า เออ ใจข้าพเจ้าก็เอนจัดในสติปัญญาและความรู้อย่างยิ่ง
17. ข้าพเจ้าก็ตั้งใจรู้สติปัญญา รู้ความบ่าบอ และความเขลา ข้าพเจ้าสังเกตเห็นว่าเรื่องนี้ก็เป็นแต่किनลมกินแล้งด้วย
18. เพราะในสติปัญญามากๆก็มีความทุกข์ระทมมาก และบุคคลที่เพิ่มความรู้ก็เพิ่มความเศร้าโศก

บทที่ 2

1. ข้าพเจ้ารำพึงในใจว่า มาเถอะ มาลองสนุกสนานกันดู เอ้า จงสนุกสบายใจไป แต่ ดูเถิด เรื่องนี้ก็อนิจจังเช่นกัน
2. ข้าพเจ้าพูดเกี่ยวกับการหัวเราะว่า บ้าๆบอๆ และกล่าวถึงความสนุกสนานว่า มีประโยชน์อะไร
3. ข้าพเจ้าครุ่นคิดในใจว่าจะทำอย่างไรกายจึงจะคึกคักด้วยเหล้าองุ่น และใจยังคงแนะนำข้าพเจ้าด้วยสติปัญญา และจะยึดความเขลาไว้อย่างไร จนข้าพเจ้าจะเห็นได้ว่า อะไรจะดีสำหรับให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์กระทำภายใต้ท้องฟ้าตลอดชีวิตของเขา
4. ข้าพเจ้ากระทำการใหญ่โต ข้าพเจ้าได้สร้างเรือนหลายหลัง และปลูกสวนองุ่นหลายแปลง
5. ข้าพเจ้าทำสวนหย่อนใจและสวนผลไม้หลายแห่ง ปลูกต้นไม้มีผลทุกอย่างไว้ในสวนเหล่านั้น
6. ข้าพเจ้าสร้างสระน้ำหลายสระสำหรับตัวเอง เพื่อจะใช้น้ำในสระนั้นรดหมู่ไม้ที่กำลังงอกงาม
7. ข้าพเจ้าซื้อทาสชายหญิงไว้ มีทาสเกิดขึ้นในบ้าน ข้าพเจ้ายังมีฝูงวัวฝูงแพะแกะเป็นสมบัติมากกว่าของบรรดาคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก่อนข้าพเจ้าด้วย
8. ข้าพเจ้าสะสมเงินทองไว้ด้วย และสะสมทรัพย์สมบัติอันควรคู่กับกษัตริย์และควรคู่กับเมืองทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีนักร้องชายหญิงสำหรับตัว และเครื่องดนตรีทุกอย่าง ซึ่งเป็นสิ่งชอบใจบุตรทั้งหลายของมนุษย์
9. ข้าพเจ้าจึงเป็นใหญ่เป็นโตและเพิ่มพูนมากกว่าบรรดาคนที่เคยอยู่มาก่อนข้าพเจ้าในเยรูซาเล็ม และสติปัญญาของข้าพเจ้ายังคงอยู่กับข้าพเจ้าด้วย
10. สิ่งใดๆที่นัยน์ตาของข้าพเจ้าอยากเห็น ข้าพเจ้าก็ไม่ปิดบัง ข้าพเจ้ามิได้ห้ามใจจากความสนุกสนานใดๆ เพราะใจข้าพเจ้าพบความเพลิดเพลินในบรรดางานของข้าพเจ้า และนี่เป็นส่วนของข้าพเจ้าจากการงานทั้งสิ้นของข้าพเจ้า
11. แล้วข้าพเจ้าหันมาดูบรรดาสิ่งที่มือข้าพเจ้ากระทำ และความเหน็ดเหนื่อยที่ข้าพเจ้าทุ่มเทลงไปและ ดูเถิด ทุกอย่างก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจ และไม่มีประโยชน์อะไรภายใต้ดวงอาทิตย์
12. ข้าพเจ้าจึงหันมาพิเคราะห์สติปัญญา ความบ้าบอและความเขลา เพราะคนที่มาภายหลังกษัตริย์จะทำอะไรได้บ้าง เขาก็กระทำสิ่งที่เขากระทำกันมานานแล้วนั้นได้
13. ข้าพเจ้าเห็นว่าสติปัญญาพิเศษกว่าความเขลา เหมือนความสว่างพิเศษกว่าความมืด
14. คนมีสติปัญญามีตาอยู่ในสมอ แต่คนเขลาเดินในความมืด ถึงกระนั้นข้าพเจ้ายังเห็นว่า เหตุการณ์อย่างเดียวกันเกิดขึ้นแก่เขาทั้งสอง
15. ข้าพเจ้าจึงรำพึงในใจว่า เหตุการณ์อันใดเกิดแก่คนเขลาฉันใด ก็จะเกิดกับตัวข้าพเจ้าฉันนั้น ถ้ากระนั้นแล้ว ข้าพเจ้าจะมีสติปัญญามากมายทำไมเล่า ข้าพเจ้าจึงรำพึงในใจว่า เรื่องนี้ก็อนิจจังเหมือนกัน
16. เพราะตลอดไปไม่มีใครระลึกถึงคนมีสติปัญญามากกว่าคนเขลา ด้วยเห็นว่าในอนาคตก็นิ่งกันไปหมดแล้ว แล้วคนมีสติปัญญาตายอย่างไร ก็เหมือนคนเขลา
17. ข้าพเจ้าจึงเกลียดชีวิต เพราะว่าการทำงานที่เขาทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์ก่อความสลัดใจให้แก่ข้าพเจ้า เพราะสารพัดก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจ
18. เออ ข้าพเจ้าเกลียดการงานทั้งสิ้นของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าตรากตรำอยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์ เพราะข้าพเจ้าจำต้อง

ละการนั้นไว้ให้แก่คนที่มาภายหลังข้าพเจ้า

19. แล้วใครจะไปทราบว่าเขาคนนั้นจะเป็นคนมีสติปัญญาหรือคนเขลา กระนั้นเขาก็ครอบครองบรรดาการงานของข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าได้ตรากตรำมาและที่ข้าพเจ้าใช้สติปัญญากระทำภายใต้ดวงอาทิตย์ นี่ก็อนิจจังด้วย

20. ข้าพเจ้าจึงกลับอัศจรรย์ใจนักถึงเรื่องการงานทั้งสิ้นของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าตรากตรำมาภายใต้ดวงอาทิตย์

21. ด้วยว่ามีคนที่ทำงานโดยใช้สติปัญญา ความรู้ และความชำนาญ แต่แล้วก็ละการนั้นให้เป็นส่วนของอีกคนหนึ่งที่เขาได้ออกแรงทำเพื่อการนั้นไม่ นี่ก็อนิจจังด้วยและเสมานี้ยิ่ง

22. เพราะว่าเขาได้อะไรจากบรรดาการงานและความเคร่งเครียดในใจที่เขาต้องตรากตรำภายใต้ดวงอาทิตย์เล่า

23. ด้วยว่าวันเวลาทั้งหมดของเขามีแต่ความเจ็บปวด และกิจธุระของเขาก่อความสลัดใจ ถึงกลางคืนจิตใจของเขาก็ไม่หยุดพักสงบ นี่ก็อนิจจังด้วย

24. สำหรับมนุษย์นั้นไม่มีอะไรดีไปกว่ากินและดื่ม กับการให้จิตใจของเขายินดีในการงานของเขา นี่แหละข้าพเจ้าเห็นว่าเป็นมาจากพระหัตถ์ของพระเจ้า

25. ด้วยใครจะกินได้ หรือใครจะมีความชื่นบานได้ มากกว่าข้าพเจ้า

26. เพราะว่าพระเจ้าประทานสติปัญญา ความรู้ และความยินดีให้แก่คนที่พระองค์ทรงพอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์ แต่ส่วนคนบาปนั้นพระองค์ประทานความเหนื่อยยากในการรวบรวมและสะสมให้เพิ่มพูน เพื่อว่าเขาจะได้มอบให้แก่ผู้ที่พอพระทัยต่อพระพักตร์พระเจ้า นี่ก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจด้วย

บทที่ 3

1. มีฤดูกาลสำหรับทุกสิ่ง และมีวารสำหรับเรื่องราวทุกอย่างภายใต้ฟ้าสวรรค์
2. มีวารเกิด และวารตาย มีวารปลูก และวารถอนสิ่งที่ปลูกทิ้ง
3. มีวารฆ่า และวารรักษาให้หาย มีวารรื้อทลายลง และวารก่อสร้างขึ้น
4. มีวารร้องไห้ และวารหัวเราะ มีวารไว้ทุกข์ และวารเดินรำ
5. มีวารโยนหินทิ้ง และวารเก็บรวบรวมหิน มีวารสวมกอด และวารงดเว้นการสวมกอด
6. มีวารแสวงหา และวารทำลาย วารเก็บรักษาไว้ และวารโยนทิ้งไป
7. มีวารฉีกขาด และวารเย็บ วารนั่งเจ็บ และวารพูด
8. มีวารรัก และวารเกลียด วารสงคราม และวารสันติ
9. คนงานได้กำไรอะไรจากการงานของเขา
10. ข้าพเจ้าเห็นเรื่องยากลำบากซึ่งพระเจ้าประทานให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ทำกันอยู่นั้น
11. พระองค์ทรงกระทำให้สรรพสิ่งดงามตามฤดูกาลของมัน พระองค์ทรงบรรจุโลกไว้ในจิตใจของมนุษย์ เพื่อมนุษย์จะมองไม่เห็นพระเจ้าทรงกระทำอะไรไว้ตั้งแต่เดิมจนกาลสุดปลาย
12. ข้าพเจ้าทราบแล้วว่า สำหรับเขาไม่มีอะไรที่จะดีไปกว่าเปรมปรีดีและกระทำการดีตลอดชีวิต
13. และว่าเป็นของประทานจากพระเจ้าแก่มนุษย์ ที่จะให้มนุษย์ได้กินดื่มและเปล็ดเพลินในบรรดาการงานของเขา
14. ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าสารพัดที่พระเจ้าทรงกระทำก็ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ จะเพิ่มเติมอะไรเข้าไปอีกก็ไม่ได้ หรือจะชักอะไรออกเสียก็ไม่ได้ พระเจ้าทรงกระทำเช่นนั้น เพื่อให้คนทั้งหลายมีความยำเกรงต่อพระพักตร์พระองค์
15. อะไรซึ่งเป็นอยู่ในปัจจุบันก็เป็นอยู่นานมาแล้ว อะไรที่จะเป็นมาก็เคยเป็นอยู่นานมาแล้ว และพระเจ้าทรงแสวงอะไรที่ล่วงไปนั้น
16. ยิ่งกว่านั้นอีก ที่ภายใต้ดวงอาทิตย์ข้าพเจ้าเห็นว่า ในที่ของความยุติธรรมมีความชั่วร้ายอยู่ด้วย และในที่ของความชอบธรรมมีความชั่วอยู่ด้วย
17. ข้าพเจ้ารำพึงในใจของข้าพเจ้าว่า พระเจ้าจะทรงพิพากษาคนชอบธรรมและคนชั่วร้าย เพราะมีกาลกำหนดไว้สำหรับทุกเรื่อง และสำหรับการทำงานทุกอย่าง
18. ข้าพเจ้ารำพึงในใจของข้าพเจ้าเกี่ยวกับสภาพของบุตรทั้งหลายของมนุษย์ว่า พระเจ้าทรงทดสอบเขาเพื่อจะสำแดงว่าเขาเป็นเพียงสัตว์
19. เพราะว่าเหตุการณ์ของบุตรทั้งหลายของมนุษย์กับเหตุการณ์ของสัตว์เดียรัจฉานนั้นเหมือนกัน คือเป็นเหตุการณ์อันเดียวกัน ฝ่ายหนึ่งตาย อีกฝ่ายหนึ่งก็ตายเหมือนกัน ทั้งสองมีลมหายใจอย่างเดียวกัน และมนุษย์ไม่มีอะไรดีกว่าสัตว์เดียรัจฉาน เพราะสารพัดก็อนิจจัง
20. สารพัดไปยังที่เดียวกัน สารพัดเป็นมาจากผงคลีดิน และสารพัดกลับเป็นผงคลีดินอีก
21. ใครรู้ว่าจิตวิญญาณของมนุษย์ไปสู่เบื้องบนหรือเปล่า และวิญญาณของสัตว์เดียรัจฉานลงไปสู่พิภพโลกหรือเปล่า
22. เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่า ไม่มีอะไรดีไปกว่าที่มนุษย์จะเปรมปรีดีในการงานของตน ด้วยว่านั่นเป็นส่วนของเขา

เขา ใครจะนำเขาให้เห็นว่าอะไรจะเป็นมาภายหลังเขา

บทที่ 4

1. ข้าพเจ้าพิจารณาบรรดาการข่มเหงที่เกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์อีก และดูเถิด น้ำตาของผู้ที่ถูกข่มเหง ไม่มีคนเล่าโลมเขา ฝ่ายผู้ข่มเหงเขานั้นกุมอำนาจ แต่หาไม่มีผู้ใดเล่าโลมเขาไม่
2. เพราะฉะนั้นข้าพเจ้ายกย่องคนตายที่ตายไปแล้วมากกว่าคนเป็นที่ยังเป็นอยู่
3. เออ คนที่ยังไม่เป็นมา ที่ไม่เห็นการชั่วที่อุบัติขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์ ก็ยิ่งดีกว่าคนทั้งสองจำพวกนั้น
4. แล้วข้าพเจ้าพิจารณาบรรดาการงานตรากตรำและบรรดาฝีมือในการงาน เพราะเหตุนี้คนก็ถูกเพื่อนบ้านของตนริษยา นี่ก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจด้วย
5. คนโง่งอมือ และกินเนื้อของตนเอง
6. ความสงบสุขกำมือหนึ่งยังดีกว่าการงานตรากตรำสองกำมือและกินลมกินแล้ง
7. แล้วข้าพเจ้าเห็นอนิจจังภายใต้ดวงอาทิตย์อีก
8. คือ คนหนึ่งอยู่ตัวคนเดียว ไม่มีคนอื่น ไม่มีบุตรหรือพี่น้อง แต่เขาทำการงานไม่หยุดหย่อน ตาของเขาไม่เคยอึมความมั่งคั่ง เขาไม่เคยคิดว่า ข้าตรากตรำทำงานและตัวข้าอดๆอยากๆเพื่อผู้ใด นี่ก็อนิจจังด้วย และเป็นเรื่องสามัญ
9. สองคนดีกว่าคนเดียว เพราะว่าเขาทั้งสองได้รับผลของงานดี
10. ด้วยว่าถ้าคนหนึ่งล้มลง อีกคนหนึ่งจะได้พะยุงเพื่อนของตนให้ลุกขึ้น แต่วิบัติแก่คนนั้นที่อยู่คนเดียวเมื่อเขาล้มลง เพราะไม่มีผู้อื่นพะยุงยกเขาให้ลุกขึ้น
11. อ้อหนึ่ง ถ้าสองคนนอนอยู่ด้วยกัน เขาก็อบอุ่น แต่ถ้านอนคนเดียวจะอุ่นอย่างไรได้เล่า
12. แม้คนหนึ่งสู้คนเดียวได้ สองคนจะสู้เขาได้แน่ เชือกสามเกลียวจะขาดง่ายก็หาไม่ได้
13. เด็กยากจนและมีสติปัญญาที่ดีกว่ากษัตริย์ชราและโฉนดเขลาผู้รับคำแนะนำอีกไม่ได้แล้ว
14. เพราะท่านออกมาจากเรือนจำแล้วขึ้นครองราชสมบัติ ในขณะที่มีคนที่เกิดในราชอาณาจักรของท่านเองกลายเป็นคนจน
15. ข้าพเจ้าพิจารณาบรรดาคนที่มิชีวิตเดินไปเดินมาอยู่ภายใต้ดวงอาทิตย์ ทั้งเด็กคนที่สองนั้นที่จะขึ้นไปแทนท่าน
16. ประชาชนทั้งหลายคือบรรดาผู้ซึ่งอยู่ก่อนนั้นไม่มีที่สิ้นสุด และบรรดาคนที่มาภายหลังก็จะไม่เปรมปรีดีในท่านด้วย แน่นนอน นี่ก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจด้วย

บทที่ 5

1. เจ้าจงระวังเท้าของเจ้าเมื่อเจ้าไปยังพระนิเวศของพระเจ้า เพราะการเข้าใกล้ซิดเพื่อจะฟังก็ดีกว่าคนเขลาถวายสักการบูชา ด้วยว่าเขาไม่รู้ว่าจะตนกำลังทำชั่ว
2. อย่าให้ใจของเจ้าเร็วและอย่าให้ปากของเจ้าพูดโพล่งๆต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงสถิตในสวรรค์ และเจ้าอยู่บนแผ่นดินโลก เหตุฉะนั้นเจ้าจงพูดน้อยคำ
3. ความฝันจะสำเร็จโดยมีงานมาก และจะรู้จักเสียงคนเขลาได้เพราะการพูดมาก
4. เมื่อเจ้าปฏิญาณไว้ต่อพระเจ้า อย่าชักช้าที่จะทำตามคำปฏิญาณนั้นให้สำเร็จ เพราะพระองค์หาชอบพระทัยในคนเขลาไม่ จงทำตามที่เจ้าปฏิญาณไว้เถิด
5. ที่เจ้าจะไม่ปฏิญาณก็ยิ่งดีกว่าที่เจ้าปฏิญาณแล้วไม่ทำตาม
6. อย่าให้ปากของเจ้าเป็นเหตุนำตัวเจ้าให้กระทำผิดไป และอย่าพูดต่อหน้าทูตสวรรค์ว่า นี่แหละเป็นความพลั้งเผลอ เหตุไฉนจะให้พระเจ้าทรงพิโรธเพราะเสียงพูดของเจ้า แล้วเลยทรงทำลายการงานแห่งนำมือของเจ้าเสียเล่า
7. เพราะว่าเมื่อฝันมากและคำพูดมาก ก็มีอนิจจังต่างๆด้วย แต่เจ้าจงยำเกรงพระเจ้าเถิด
8. ถ้าเจ้าเห็นคนจนในเมืองถูกข่มเหงก็ดี เห็นความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมเอาไปเสียก็ดี เจ้าอย่าประหลาดใจในเรื่องนั้น ด้วยว่ามีเจ้าหน้าที่คอยจับตาเจ้าหน้าที่อยู่ แล้วยังมีผู้สูงกว่าอีกชั้นหนึ่งจับตาดูเหนือพวกเขาทั้งสิ้น
9. ยิ่งกว่านั้นอีก ผลประโยชน์แห่งแผ่นดินโลก ก็อยู่ที่เขาเหล่านั้นทั้งหมด กษัตริย์เองก็ได้รับการเลี้ยงดูจากไร่นา
10. คนรักเงินย่อมไม่อึดเงิน และคนรักสมบัติไม่รู้จักอึดกำไร นี่ก็อนิจจังด้วย
11. เมื่อของดีเพิ่มพูนขึ้น คนกินก็มีคับคั่งขึ้น คนที่เป็นเจ้าของทรัพย์จะได้ประโยชน์อะไร นอกจากจะได้ชมเล่นเป็นขวัญตาเท่านั้น
12. การหลับของกรรมกรก็ผาสุก ไม่ว่าเขาจะได้กินน้อยหรือได้กินมาก แต่ความอึดท้องของคนมั่งมีก็ไม่ช่วยเขาให้หลับ
13. ยังมีสิ่งสามานย์อันน่าสลดใจอีกอย่างหนึ่งที่ข้าพเจ้าเห็นภายใต้ดวงอาทิตย์ คือทรัพย์สมบัติที่เจ้าของได้เก็บไว้จนเกิดเป็นภัยแก่ตน
14. และทรัพย์สมบัตินั้นสูญหายไปโดยเรื่องยากลำบากอันชั่วร้าย และเขาให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง แต่ไม่มีอะไรในมือเขา
15. เขาได้คลอดมาจากครรภ์มารดาฉันใด เขาจะกลับไปอย่างเปลือยเปล่าเช่นเดียวกับที่เขามาฉันนั้น และเขาจะเอาอะไรซึ่งเป็นผลจากหยาดเหงื่อแรงงานของเขาติดมือไปไม่ได้เลย
16. นี่เป็นสิ่งสามานย์อันน่าสลดใจอีก คือเขาได้เกิดมาอย่างไรเขาก็ต้องไปอย่างนั้น เขาจะได้ประโยชน์อะไรเล่าที่เขาได้ลงแรงเพื่อลมแล้ง
17. อนึ่งเขาได้รับประทานอยู่ในความมืดตลอดปีเดือนของเขา เขามีความทุกข์อย่างสาหัสและมีโทโสพร้อมกับความเจ็บไข้
18. ดูเถิด ที่ข้าพเจ้าเห็นดีและสมควร คือให้กินและดื่ม กับปรีดาในผลดีแห่งบรรดากิจการของตนที่ตนกระทำภายใต้

ดวงอาทิตย์ ตลอดปีเดือนแห่งชีวิตของคนที่พระเจ้าทรงประทานแก่ตน เพราะการนี้แหละเป็นส่วนของตน

19. อนึ่งทุกๆคนที่พระเจ้าทรงประทานทรัพย์สมบัติและความมั่งคั่งให้ ก็ได้ทรงโปรดให้มีอำนาจรับประทานของเหล่านั้น ได้รับส่วนของตน และยินดีปรีดาในการงานของตนได้ นี่แหละเป็นของประทานจากพระเจ้า

20. เขาจะไม่ได้ไม่ต้องนึกถึงปีเดือนแห่งชีวิตของตนมาก เพราะพระเจ้าทรงตอบเขาในสิ่งที่ให้ใจเขาปิติยินดี

บทที่ 6

1. มีสิ่งสามานย์อย่างหนึ่งที่ข้าพเจ้าเห็นภายใต้ดวงอาทิตย์ และสิ่งนั้นหนักแก่มนุษย์
2. คือมนุษย์คนใดที่พระเจ้าทรงประทานทรัพย์สมบัติ ความมั่งคั่งและยศฐาบรรดาศักดิ์ให้ จนสิ่งใดๆที่เขาปรารถนาสำหรับตัว จิตใจเขาก็มีครบไม่ขาดเลย แต่พระเจ้ามิได้ทรงโปรดให้เขามีอำนาจรับประทานสิ่งนั้นได้ คนนอกบ้านนอกเมืองกลับรับประทานสิ่งนั้น นี่ก็อนิจจัง และเป็นความทุกข์ใจอย่างร้ายแรง
3. แม้ว่ามนุษย์คนใดมีบุตรสักร้อยคน และมีอายุอยู่หลายปี จนปีเดือนของเขาก็มากมาย แต่จิตใจของเขาหาได้อิ่มด้วยของดีไม่ ยิ่งกว่านั้นอีก เขาไม่มีงานฝังศพของตนด้วย ข้าพเจ้าว่าบุตรที่เกิดมาแห่งเสียยังดีกว่าคนนั้น
4. เพราะเด็กนั้นเกิดมาอนิจจังและตายไปในความมืด และชื่อของเขาถูกปิดไว้ในความมืด
5. ยิ่งกว่านั้นอีก ยังไม่ทันเห็นตะวันหรือยังไม่ทันรู้เรื่องราวอะไร เด็กคนนี้มีสุขยิ่งกว่าผู้ใหญ่ผู้นั้นเสียอีก
6. เออ แม้ว่าเขามีชีวิตอยู่พันปีหรืออีกเท่าตัว แต่ไม่เห็นของดีอะไร ทุกคนมิได้ลงไปทีเดียวกันหมดดอกหรือ
7. บรรดาการงานของมนุษย์ก็เพื่อปากของเขา แต่ถึงกระนั้นเขาก็ไม่รู้จักอิ่ม
8. ด้วยว่าคนมีสติปัญญาได้เปรียบอะไรกว่าคนเขลาเล่า หรือคนยากจนที่รู้จักประพฤติตัวอยู่ต่อหน้าคนที่มีความดีก็ได้เปรียบอะไร
9. เห็นแล้วกับนัยน์ตาก็ดีกว่าความปรารถนาที่ตระเวนไป นี่ก็เป็นความว่างเปล่าและความวุ่นวายใจด้วย
10. สิ่งใดซึ่งมีอยู่เดี๋ยวนี้ เขาได้ใช้ชื่อเรียกสิ่งนั้นนานมาแล้ว และก็ทราบกันแล้วว่ามนุษย์คืออะไร และเขาไม่อาจโต้เถียงกับพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์เดชมากกว่าตนได้
11. ยังมีสิ่งของมากที่ยิ่งอนิจจังมากแล้วจะเป็นประโยชน์อะไรแก่มนุษย์เล่า
12. ใครคนไหนรู้ว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ดีสำหรับมนุษย์ในชีวิตนี้ คือในระยะเวลาวันเดือนปีทั้งหลายแห่งชีวิตอันเหลวๆของตนที่ได้เสียไปดุจดั่งเงาเล่า หรือใครผู้ใดอาจบอกกับมนุษย์ได้ว่า สิ่งนี้สิ่งนั้นจะเกิดขึ้นภายหลังตนที่ภายใต้ดวงอาทิตย์

บทที่ 7

1. ชื่อเสียงดีก็ประเสริฐกว่าน้ำมันหอมอย่างวิเศษ และวันตายก็ดีกว่าวันเกิด
2. ไปยังเรือนที่มีการไว้ทุกข์ก็ดีกว่าไปยังเรือนที่มีการเลี้ยงกัน เพราะนั่นเป็นวารสุดท้ายของมนุษย์ทั้งปวง และผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่จะเอาเหตุการณ์นั้นใส่ไว้ในใจ
3. ความโศกเศร้าก็ดีกว่าการหัวเราะ เพราะความเศร้าหมองของใบหน้าก็ทำให้จิตใจดีขึ้นได้
4. จิตใจของคนที่มีสติปัญญาย่อมอยู่ในเรือนที่มีความโศกเศร้า แต่จิตใจของคนเขลาจะอยู่ในเรือนที่มีการสนุกสนาน
5. ฟังคำตำหนิของคนที่มีสติปัญญาดีกว่าให้คนฟังเพลงของคนเขลา
6. มีเสียงแตกของเรือพินาศอยู่ใต้หม้อฉันใจ เสียงหัวเราะของคนเขลาที่ฉันนั้น นี้ก็อนิจจังด้วย
7. แท้จริงการบีบบังคับกระทำให้ผู้มีสติปัญญาโง่ไป และสินบนก็กระทำให้ความเข้าใจเสียไป
8. เบื้องปลายแห่งสิ่งใดก็ดีกว่าเบื้องต้นแห่งสิ่งนั้นๆ มีใจอดกลั้นก็ดีกว่ามีใจหังการ
9. อย่าให้ใจของเจ้าโกรธเร็ว เพราะความโกรธมีประจำอยู่ในทรวงอกของคนเขลา
10. อย่าว่า อะไรหนอเป็นเหตุให้กาลก่อนดีกว่ากัลบัดนี้ เพราะที่เจ้าไต่ถามนั้นไม่ได้ถามด้วยสติปัญญา
11. สติปัญญาประกอบด้วยมรดกก็เป็นของดี การนั้นเป็นประโยชน์แก่คนที่ได้เห็นดวงตะวัน
12. เงินเป็นเครื่องป้องกันฉันใจ สติปัญญาก็เป็นเครื่องป้องกันฉันนั้น และผลประโยชน์ของความรู้ คือสติปัญญาย่อมรักษาชีวิตของผู้ที่มีสติปัญญานั้น
13. จงพิจารณาพระราชกิจของพระเจ้า สิ่งใดๆที่พระองค์ทรงกระทำให้คดอยู่แล้ว ใครจะเหยียดสิ่งนั้นๆให้ตรงได้เล่า
14. ในวันแห่งความเจริญก็จะขึ้นขมยินดี แต่ในวันแห่งความทุกข์ยากก็จงพิจารณา พระเจ้าทรงบันดาลให้มีทั้งสองอย่าง เพื่อมนุษย์จะไม่ค้นได้ว่าเมื่อเขาล่วงไปแล้วจะมีอะไรมา
15. ข้าพเจ้าเห็นสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นในชีวิตอนิจจังของข้าพเจ้า คือคนชอบธรรมพินาศในความชอบธรรมของตัว และมีคนชั่วร้ายมีชีวิตยืนยาวในการกระทำชั่ว
16. อย่าเป็นคนชอบธรรมเกินไป และอย่าฉลาดเกินตัว เหตุใดเจ้าจะทำตัวให้พินาศเสียเล่า
17. อย่าชั่วมากนัก หรืออย่าเป็นคนเขลา ทำไมเจ้าจะไปตายเสียก่อนถึงวารของเจ้าเล่า
18. ก็ดีอยู่แล้วที่เจ้าจะยึดถือสิ่งเหล่านี้ไว้ เออ เจ้าอย่าแบมือปล่อยสิ่งนั้นให้หลุดลอยเสียทีเดียว เพราะว่าผู้ที่เกรงกลัวพระเจ้าจะพ้นจากบรรดาสิ่งที่กล่าวมานี้
19. สติปัญญาเป็นกำลังแก่คนฉลาดดีกว่าผู้มีอำนาจใหญ่โตสิบคนที่อยู่ในเมือง
20. แน่ทีเดียวไม่มีคนชอบธรรมสักคนเดียวบนแผ่นดินโลก ที่ได้ประพุดลิ้นแต่ความดี และไม่กระทำบาปเลย
21. อย่าสนใจฟังบรรดาถ้อยคำที่ใครๆกล่าว เกรงว่าเจ้าจะได้ยินทาสของเจ้าแข่งด่าตัวเจ้า
22. ด้วยว่าเจ้าก็แจ่มอยู่กับใจของเจ้าเองหลายครั้งหลายหนแล้วว่า ตัวเจ้าเองได้แข่งด่าคนอื่นเหมือนกัน
23. บรรดาข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าได้ชั้นสูตรดูด้วยใช้สติปัญญาแล้ว ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะได้ปัญญา แต่ปัญญานั้นกลับอยู่ห่างไกลจากข้าพเจ้า

24. สิ่งที่อยู่ไกลและลึกลับเหลือเกิน ใครผู้ใดจะค้นออกมาได้
25. ใจข้าพเจ้าหวนกลับมาเรียนรู้และเสาะกับแสวงหาสติปัญญา และมูลเหตุของสิ่งต่างๆ เพื่อให้รู้ความชั่วร้ายแห่งความเขลา คือความเขลาและความบ้าบอ
26. ข้าพเจ้าได้พบอีกสิ่งหนึ่งซึ่งขมขื่นยิ่งกว่าความตาย คือผู้หญิงที่มีใจเป็นปวงแรวและข้าย มือของนางเป็นโซ่ตรวน คนใดเป็นคนที่พอพระทัยพระเจ้า คนนั้นจะหนีพ้นนาง แต่คนบาปจะถูกผู้หญิงคนนั้นจับเอาไป
27. ปัญญาจารย์กล่าวว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าพบดังต่อไปนี้ โดยเอาเรื่องหนึ่งมาประดิษฐ์ติดต่อเข้ากับอีกเรื่องหนึ่ง เพื่อหา มูลเหตุ
28. ซึ่งจิตใจของข้าพเจ้ายังกำลังหาแล้วหาอีก แต่ข้าพเจ้าหาได้พบปะไม่ ในชายพันคนจะพบชายจริงสักคนหนึ่ง แต่จะหาหญิงแท้สักคนหนึ่งในจำนวนพันคนก็หาไม่พบ
29. ดูเถิด ข้าพเจ้าพบแต่ความนี้ต่างหาก คือพระเจ้าทรงสร้างมนุษย์ให้เป็นคนเที่ยงธรรม แต่มนุษย์ทั้งหลายได้ค้นคว้ากลอุบายต่างๆออกมา

บทที่ 8

1. ใครผู้ใดจะเหมือนนักปราชญ์ หรือใครเล่าจะอธิบายอะไรก็ได้ สถิติปัญญาของมนุษย์กระทำทำให้ใบหน้าของเขาผ่องใส และใบหน้าของเขาที่แข็งกระด้างก็เปลี่ยนไป
2. ข้าพเจ้าแนะนำว่า จงถือรักษาพระบัญชาของกษัตริย์ และที่เกี่ยวข้องกับคำปฏิญาณต่อพระเจ้า
3. อย่ารีบออกไปให้พ้นพระพักตร์กษัตริย์ อย่ายืนอยู่ฝ่ายความชั่วร้าย เพราะกษัตริย์ย่อมทรงกระทำอะไรๆตามชอบพระทัยพระองค์
4. ด้วยว่าพระดำรัสของกษัตริย์อยู่ที่ไหน อำนาจก็อยู่ที่นั่น และใครผู้ใดจะกราบทูลถามพระองค์ได้ว่า พระองค์ทรงกระทำอะไรเช่นนั้น
5. ผู้ที่รักษาพระบัญชาจะไม่ประสบความชั่วร้าย และจิตใจของคนที่มีสติปัญญาก็เข้าใจทั้งวาระและคำตัดสิน
6. ด้วยว่าไม่ว่าอะไรทั้งนั้นย่อมมีวาระและคำตัดสิน ฉะนั้นความลำบากของมนุษย์จึงเป็นภาระหนักแก่ตัวเขา
7. ด้วยเขาไม่ทราบว่าจะอะไรจะเกิดขึ้น ด้วยใครจะบอกแก่เขาได้ว่าสิ่งนั้นจะเกิดขึ้นเวลาใด
8. หากมีมนุษย์คนใดมีอำนาจเหนือจิตวิญญาณที่จะรังจิตวิญญาณได้ไม่ หรือหากมีอำนาจอันใดเหนือวันตายไม่ การสงครามนั้นย่อมไม่มีการปลดปล่อย ความชั่วร้ายย่อมไม่มีการปลดปล่อยผู้ที่ถูกมอบให้ไว้
9. บรรดาการนี้ข้าพเจ้าเห็นหมดแล้ว และข้าพเจ้าสนใจกิจการทุกอย่างที่เขากระทำกันภายใต้ดวงอาทิตย์ มีวาระซึ่งให้คนหนึ่งมีอำนาจเหนืออีกคนหนึ่งที่จะมาทำอันตรายเขา
10. ข้าพเจ้าได้เห็นเขาฝังคนชั่วร้าย ผู้ซึ่งเคยเข้าออกที่สถานบริสุทธิ์ และมีคนลืมนเขาในเมืองที่คนชั่วร้ายนั้นเอง กระทำสิ่งเช่นนั้น นี่ก็อนิจจังด้วย
11. เพราะการตัดสินการกระทำชั่วนั้น เขาไม่ได้ลงโทษโดยเร็ว เหตุฉะนั้นใจบุตรทั้งหลายของมนุษย์จึงเจตนามุ่งที่จะกระทำความชั่ว
12. แม้ว่าคนบาปทำชั่วตั้งร้อยครั้ง และอายุเขายังยืนอยู่ได้ ถึงกระนั้นข้าพเจ้ายังรู้แน่ๆว่า ความดีจะมีแก่เขาทั้งหลายที่ยำเกรงพระเจ้า คือที่มีความยำเกรงต่อพระพักตร์พระองค์
13. แต่ว่าจะไม่เป็นการดีแก่คนชั่วร้าย อายุของเขาที่เป็นดังเงาก็จะไม่มียืดยาวออกไปได้ เพราะเขาไม่มีความยำเกรงต่อพระพักตร์พระเจ้า
14. ยังมีอนิจจังอีกอย่างหนึ่งที่กระทำกันบนแผ่นดินโลก คือมีคนชอบธรรมรับเหตุการณ์อันเป็นเหตุการณ์ที่คนชั่วควรรับ และมีคนชั่วรับเหตุการณ์อันเป็นเหตุการณ์ที่คนชอบธรรมควรรับ ข้าพเจ้ากล่าวได้ว่า นี่ก็อนิจจังด้วย
15. แล้วข้าพเจ้าจึงสนับสนุนให้หาความสนุกสนาน ด้วยว่าภายใต้ดวงอาทิตย์ มนุษย์ไม่มีอะไรดีไปกว่ากินและดื่มกับชื่นชมยินดี ด้วยว่าอาการนี้คลุกคลีไปในการงานของตนตลอดปีเดือนแห่งชีวิตของตน ที่พระเจ้าทรงโปรดประทานแก่ตนภายใต้ดวงอาทิตย์
16. เมื่อข้าพเจ้าตั้งใจจะเข้าใจสติปัญญาและทราบธุรกิจที่กระทำกันในโลก (ที่เขาอดหลับอดนอนทำกันตลอดวันตลอดคืน)
17. แล้วข้าพเจ้าจึงเห็นบรรดาพระภารกิจของพระเจ้าว่า มนุษย์จะค้นหาความเข้าใจในพระภารกิจที่บังเกิดอยู่ภายใต้

ดวงอาทิตย์หาได้ไม่ เพราะว่าถึงแม้มนุษย์จะออกแรงค้นหาสักปานใดก็ยังคงค้นหาให้พบไม่ได้ เออ ยิ่งกว่านั้นอีก
แม้ว่านักปราชญ์คนใดนึกเอาว่าเขาจะเข้าใจแล้ว เขาก็ยังค้นหาไม่พบ

1. ข้าพเจ้าได้นำเรื่องราวเหล่านี้มาคิด ตรวจสอบพิจารณาให้สิ้นว่า คนชอบธรรมและคนมีสติปัญญา รวมทั้งกิจการของเขาทั้งหลาย ก็อยู่ในพระหัตถ์ของพระเจ้า จะทรงรักหรือทรงเกลียดก็ตาม มนุษย์หาไม่รู้ไม่ ทุกอย่างก็อยู่ต่อหน้าเขาทั้งหลาย
2. สิ่งสารพัดตกแก่คนทั้งปวงเหมือนกันหมด คือเหตุการณ์อันเดียวกันตกแก่คนชอบธรรมและคนชั่ว ตกแก่คนดี ตกแก่คนสะอาดและคนที่มีมลทิน ตกแก่ผู้ที่ถวายสัตวบูชา และแก่ผู้ที่ไม่ถวายสัตวบูชา ตกแก่คนดีอย่างไรก็ตกแก่คนบาปอย่างนั้น ตกแก่คนปฏิญาณอย่างไรก็ตกแก่คนไม่กล้าปฏิญาณอย่างนั้น
3. นี่แหละเป็นสิ่งสามัญที่มีอยู่ในบรรดาการที่บังเกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์ คือว่ามีเหตุการณ์อันเดียวกันที่ตกแก่คนทั้งปวง เออ จิตใจของบุตรทั้งหลายของมนุษย์ก็เต็มไปด้วยความชั่ว และความบาปอบอยู่ในใจของเขาเมื่อมีชีวิต และต่อจากนั้นเขาก็ไปอยู่กับคนตาย
4. ส่วนคนใดที่มีวามสุขอยู่กับคนทั้งปวงที่มีชีวิต คนนั้นก็มีความหวังใจได้ ด้วยว่าสุนัขที่เป็นก็ยิ่งดีกว่าสิงโตที่ตายแล้ว
5. เพราะว่าคนเป็นย่อมรู้ว่าเขาเองจะตาย แต่คนตายแล้วก็ไม่รู้อะไรเลย เขาหาได้รับรางวัลอีกไม่ ด้วยว่าใครๆก็พากันลืมเขาเสียหมด
6. ทั้งความรัก ความชัง และความอิจฉาของเขาได้สาบสูญไปแล้ว ในบรรดาการที่บังเกิดขึ้นภายใต้ดวงอาทิตย์ เขาทั้งหลายหามีส่วนร่วมอีกต่อไปไม่
7. ไปเถิด ไปปรับปรุประทานอาหารของเจ้าด้วยความชื่นชม และไปดื่มน้ำองุ่นของเจ้าด้วยใจร่าเริง เพราะพระเจ้าทรงเห็นชอบกับการงานของเจ้าแล้ว
8. จงให้เสื้อผ้าของเจ้าขาวอยู่เสมอ และน้ำมันที่ศีรษะของเจ้าก็อย่าให้ขาด
9. เจ้าจงอยู่กินด้วยความชื่นชมยินดีกับภรรยาซึ่งเจ้ารักตลอดปีเดือนแห่งชีวิตอนิจจังของเจ้า ซึ่งพระองค์ได้ทรงประทานให้แก่เจ้าภายใต้ดวงอาทิตย์ ตลอดปีเดือนอนิจจังของเจ้า ด้วยว่านั่นเป็นส่วนในชีวิตและในการงานของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ออกแรงกระทำภายใต้ดวงอาทิตย์
10. มือของเจ้าจงทำการงานอะไร จงกระทำการนั้นด้วยเต็มกำลังของเจ้า เพราะว่าในแดนคนตายที่เจ้าจะไปนั้นไม่มีการงาน หรือแนวความคิด หรือความรู้ หรือสติปัญญา
11. ข้าพเจ้าได้เห็นภายใต้ดวงอาทิตย์อีกว่า คนเร็วไม่ชนะในการวิ่งแข่งเสมอไป หรือฝ่ายมีกำลังไม่ชนะสงครามเสมอไป หรือคนฉลาดไม่รับประทานเสมอไป หรือคนมีความเข้าใจไม่ร่ำรวยเสมอไป หรือผู้ที่เชี่ยวชาญไม่ได้รับความโปรดปรานเสมอไป แต่वारและโอกาสมีมาถึงเขาทุกคน
12. เพราะว่ามนุษย์ไม่รู้ว่าวาระของตน ปลาติดอยู่ในอวนอันร้ายฉับใจ และนกถูกดักติดอยู่ในบ่วงแร้วฉับใจ วารอันร้ายก็มาถึงบุตรทั้งหลายของมนุษย์ เขาก็ถูกวารอันร้ายนั้นดักจับติดโดยฉับพลันเหมือนกันฉับนั้น
13. ข้าพเจ้าเห็นเรื่องสติปัญญาภายใต้ดวงอาทิตย์ เห็นว่าเป็นเรื่องใหญ่โตดังต่อไปนี้
14. ยังมีเมืองเล็กๆเมืองหนึ่ง มีคนอยู่ในเมืองนั้นน้อยคน แล้วมีมหากษัตริย์มาตีเมืองนั้นและล้อมเมืองนั้นไว้ และสร้างเครื่องล้อมไว้รอบเมือง

15. แต่ในเมืองนั้นมีชายฉลาดแต่ยากจนอยู่คนหนึ่ง และชายคนนี้ช่วยเมืองนั้นไว้ให้พ้นด้วยปัญญาของตน แต่หา
ใครจดจำรำลึกถึงชายยากจนคนนี้ไม่
16. แต่ข้าพเจ้าว่า สติปัญญาก็ดีกว่ากำลังวังชา ถึงสติปัญญาของชายยากจนคนนั้นถูกดูแคลน และถ้อยคำของเขา
ไม่มีใครฟังก็ตามที
17. ถ้อยคำของคนฉลาดซึ่งได้ยินในที่สงบดีกว่าสิงหนาทของผู้ครอบครองคนเขลา
18. สติปัญญาดีกว่าเครื่องอาวุธยุทธโธปกรณ์ แต่คนบาปคนเดียวย่อมบั่นรอนความดีเสียเป็นอันมากได้

1. แมลงวันตายย่อมทำให้ขี้ผึ้งของคนปรุงยาบูดเหม็นไป ดังนั้นความโง่เขลาชนิดหนอยก็ทำให้เขาเสียชื่อด้วยในเรื่องสติปัญญาและเกียรติยศ
2. จิตใจของคนที่มีสติปัญญาย่อมอยู่ที่ข้างขวามือของตน แต่จิตใจของคนเขลาอย่อมอยู่ที่ข้างมือซ้ายของตัว
3. แม้เมื่อคนเขลากำลังเดินไปตามทาง เขาก็ขาดสำนึก และตัวเขามักแสดงแก่ทุกคนว่าตนเป็นคนเขลา
4. ถ้าใจของเจ้านายเกิดโมโหขึ้นต่อท่าน อย่าออกเสียจากที่ของท่าน เพราะว่าอารมณ์เย็นย่อมระงับความผิดใหญ่หลวงไว้ได้
5. มีสิ่งสามานย์ที่ข้าพเจ้าเห็นภายใต้ดวงอาทิตย์ ประหนึ่งว่าเป็นความผิดซึ่งมาจากผู้มีอำนาจ
6. คือคนเขลาถูกแต่งตั้งไว้ในตำแหน่งสูงใหญ่ และคนมั่งคั่งรับตำแหน่งต่ำต้อย
7. ข้าพเจ้าเห็นทาสขี่ม้า และเจ้านายเดินที่พื้นแผ่นดินอย่างทาส
8. ผู้ใดพูดบอไว้ ผู้นั้นจะตกลงในปอนั้น ผู้ใดพึงรื้อต้นไม้ทะลุเข้าไป ภูเขาจะขบกัดผู้นั้น
9. ผู้ใดสกัดหิน ผู้นั้นจะเจ็บเพราะหินนั้น ผู้ใดผ่าขอนไม้ ผู้นั้นจะประสบอันตรายเพราะขอนไม้นั้นได้
10. ถ้าขวานทื่อแล้ว และเขาไม่ลับให้คม เขาก็ต้องออกแรงมากกว่า แต่สติปัญญาจะช่วยให้บรรลุความสำเร็จ
11. ถ้าขบเสียก่อนที่ทำให้มันแข็ง หมองูก็ไม่เป็นประโยชน์อะไรแล้ว
12. ถ้อยคำจากปากของผู้มีสติปัญญาก็มีคุณ แต่ริมฝีปากของคนเขลาจะกลืนตัวเองเสีย
13. ถ้อยคำจากปากของเขาเป็นความเขลาตั้งแต่เริ่มปริปาก ตอนจบถ้อยคำนั้นก็เป็นการบ่าบอย่างร้าย
14. คนเขลาพูดมากซ้ำซาก มนุษย์หาว่าไม่ว่าเหตุอันใดจะบังเกิดขึ้น ใครเล่าจะบอกเขาได้ว่ามีอะไรเกิดขึ้นเมื่อเขาล่วงไป
15. การงานของคนเขลากระทำให้เขาทุกคนเหน็ดเหนื่อย ด้วยว่าเขาไม่รู้จักทางที่จะเข้าไปในกรุง
16. โอ บ้านเมืองเอ๋ย วิบัติแก่เจ้าเมื่อกษัตริย์ของเจ้าเป็นเด็ก และเจ้านายทั้งหลายของเจ้ามีการเลี้ยกกันสนุกสนานแต่เช้า
17. โอ บ้านเมืองเอ๋ย ความสำราญจะมีแก่เจ้า เมื่อกษัตริย์ของเจ้าเป็นบุตรชายของขุนนาง และเจ้านายของเจ้ามีการเลี้ยกตามกาลเทศะ เพื่อจะมีกำลังวังชา มิใช่จะดื่มให้มึนเมา
18. เพราะความซี้เกียจ หลังคาจึงหักพังลง และเพราะมือเกียจคร้านเรือนจึงรั่วเฉอะแฉะ
19. เขาจัดงานเลี้ยงไว้เพื่อให้คนหัวเราะ และน้ำองุ่นทำให้ชื่นบาน และเงินก็จัดให้ได้ทุกอย่าง
20. อย่าแข่งด่ากษัตริย์ เออ แม้แต่คิดแข่งด่าในใจก็อย่าเลย และอย่าแข่งคนมั่งมีที่อยู่ในห้องนอนของเจ้า เพราะนกในอากาศจะคาบเสียงของเจ้าไป หรือตัวที่มีปีกจะเล่าเรื่องนั้น

1. จงโยนขนมปังของเจ้าลงบนน้ำ เพราะอีกหลายวันเจ้าจะพบมันได้
2. จงปันส่วนหนึ่งให้แก่คนเจ็ดคน เออ ถึงแปดคนก็ให้เถอะ เพราะเจ้าไม่ทราบว่ามีสิ่งสามานย์อย่างไรจะบังเกิดขึ้นบนพื้นแผ่นดิน
3. ถ้าบรรดาเมฆมีฝนอยู่เต็ม มันก็จะเทหมดลงมาบนแผ่นดินโลก และถ้าต้นไม้ล้มลงทางใต้หรือทางเหนือ มันล้มลงตรงไหน มันก็นอนอยู่ตรงนั้น
4. ผู้ใดมีดวงตาก็จะไม่หว่านพืช และผู้ที่มีดวงตาก็จะไม่เกี่ยวข้าว
5. เจ้าไม่ทราบทางของวิญญาณว่าไปทางไหน และกระดูกมีขึ้นในมดลูกของหญิงที่มีครรภ์อย่างไรฉันใด เจ้าก็จะไม่ทราบถึงกิจการของพระเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งสารพัดฉันนั้น
6. เวลาเช้าเจ้าจงหว่านพืชของเจ้า และพอเวลาเย็นก็อย่าหัดมือของเจ้าเสีย เพราะเจ้าหาทราบไม่ว่าการไหนจะเจริญ การนี้หรือการนั้น หรือการทั้งสองจะเจริญดีเหมือนกัน
7. แสงสว่างเป็นที่ชื่นใจ และการที่นัยน์ตาเห็นดวงตะวันก็เป็นที่ชื่นบาน
8. เออ ถ้าคนใดมีชีวิตอยู่ได้ตั้งหลายปี และเขาเปรมปรีดีในตลอดปีเดือนเหล่านั้น ก็จงให้เขาระลึกถึงวันมิดว่าจะมีมาก บรรดาเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นมานั้นก็อนิจจัง
9. โอ เยวาชน จงเปรมปรีดีในปฐมวัยของเจ้า และให้จิตใจของเจ้ากระทำตัวเจ้าให้ร่าเริงในปีเดือนแห่งปฐมวัยของเจ้า เจ้าจงดำเนินในทางแห่งใจของเจ้าและตามสายตาของเจ้า แต่จงทราบว่าเป็นเรื่องด้วยกิจการงานทั้งปวงเหล่านี้ พระเจ้าจะทรงนำเจ้าเข้ามาถึงการพิพากษา
10. ฉะนั้นจงตัดความเศร้าหมองเสียจากใจของเจ้า และจงสลัดความชั่วร้ายเสียจากเนื้อหนังของเจ้า เพราะความหนุ่มสาวและวัยฉกรรจ์นั้นเป็นอนิจจัง

1. ในปีเดือนแห่งปฐมวัยของเจ้า เจ้าจงระลึกถึงพระผู้เนรมิตสร้างของเจ้าก่อนที่ยามทุกซักร้อนจะมาถึง และปีเดือนใกล้เข้ามา เมื่อเจ้าจะกล่าวว่า ข้าไม่มีความเพลิดเพลินในปีเดือนนั้นเลย
2. ก่อนที่ดวงอาทิตย์ แสงสว่าง ดวงจันทร์ และดวงดาวทั้งหลายอัปแสง และก่อนที่เมฆกลับมาเมื่อหมดฝนแล้ว
3. ในกาลเมื่อคนยามเฝ้าเรือนจะตัวสั้น และคนแข็งแรงจะคุดคู้ไป และหญิงโม่จะเลิกโม่ เพราะจำนวนลดน้อยลง และบรรดาผู้ที่เย็บมหน้าต่างจะมีดมัว
4. และประตูคู่ที่เปิดออกถนนจะปิดเสีย เมื่อเสียงโม่อ้อยลง เมื่อมีเสียงนกเขาจะลุกขึ้น และบรรดานักร้องสตรีจะออลง
5. เออ เขาทั้งหลายจะกลัวที่สูง และสิ่งน่าสยดสยองก็จะอยู่ในหนทาง ต้นอัลมันด์จะมีดอก และดักแดนจะเป็นภาระความปรารถนาที่จะประลาดไปเสีย เพราะมนุษย์กำลังไปบ้านอันถาวรของเขา ส่วนผู้ไว้ทุกข์ก็เวียนไปมาตามถนน
6. ก่อนที่สายเงินจะขาด หรือขามทองคำจะบรลลัย หรือเหยือกน้ำจะแตกเสียที่น้ำพุ หรือล้อจะหักเสีย ณ ที่ขังน้ำ
7. และผงคลีจะกลับไปเป็นดินอย่างเดิม และจิตวิญญาณจะกลับไปสู่พระเจ้าผู้ทรงประทานให้มานั้น
8. ปัญญาจารย์ว่า อนิจจัง อนิจจัง สารพัดก็อนิจจัง
9. ยิ่งกว่านั้น เพราะปัญญาจารย์เป็นคนฉลาดแล้ว ท่านยังสอนความรู้ให้ประชาชนอีกด้วย เออ ท่านพิเคราะห์ ท่านค้นคว้า และท่านเรียบเรียงสุภาสิตหลายข้อ
10. ปัญญาจารย์เสาะหาถ้อยคำที่เพราะหู และท่านเขียนถ้อยคำแห่งความจริงไว้อย่างเที่ยงตรง
11. ถ้อยคำของนักปราชญ์เป็นประดุจปฏิภัก และประดุจตาปูซึ่งอาจารย์ผู้สอนแห่งการชุมนุมได้ตรึงแน่น ซึ่งท่านเมษบาลผู้หนึ่งได้ประทานให้
12. และยิ่งกว่านั้นอีก บุตรชายของข้าพเจ้าเอ๋ย จงรับคำตักเตือนเถิด ซึ่งจะทำหนังสือมากก็ไม่มีสิ้นสุด และเรียนมากก็เหนื่อยเนื้อหนัง
13. ให้เราฟังตอนสรุปความกันทั้งสิ้นแล้ว คือจงยำเกรงพระเจ้า และรักษาพระบัญญัติของพระองค์ เพราะนี่แหละเป็นหน้าที่ทั้งสิ้นของมนุษย์
14. ด้วยว่าพระเจ้าจะทรงเอาการงานทุกประการเข้าสู่การพิพากษา พร้อมด้วยสิ่งเร้นลับทุกอย่าง ไม่ว่าดีหรือชั่ว

เพลงชาโลมอน

บทที่ 1

1. บทเพลงแห่งบทเพลงทั้งหลายซึ่งเป็นของซาโลมอน
2. ขอเขาจูบดิฉันด้วยจูบจากปากของเขา เพราะว่าความรักของเธอดีกว่าน้ำองุ่น
3. เพราะน้ำมันเจิมของเธอนั้นหอมฟุ้ง นามของเธอจึงหอมเหมือนน้ำมันที่เทออกแล้ว เพราะฉะนั้นพวกหญิงพรหมจารีจึงรักเธอ
4. ขอพาดิฉันไป พวกเราจะวิ่งตามเธอไป กษัตริย์ได้นำดิฉันไปในห้องโถงของพระองค์ เราจะเต้นโลดและเปรมปรีดีในตัวเธอ เราจะพรรณนาถึงความรักของเธอให้ยิ่งกว่าน้ำองุ่น บรรดาคนที่ยังธรรมรักเธอ
5. โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ดิฉันผิวดำๆ แต่ว่าดำขำ ดังเต็นท์ของพวกเคดาร์ ดังวิสูตรของซาโลมอน
6. อย่ามองก่อนขออดดิฉัน เพราะดิฉันผิวคล้ำ เนื่องด้วยแสงแดดแผดเผาดิฉัน พวกบุตรแห่งมารดาของดิฉันได้ซึ่งโกรธดิฉัน เขาทั้งหลายใช้ดิฉันให้เป็นคนดูแลสวนองุ่น แต่สวนองุ่นของดิฉันเอง ดิฉันไม่ได้ดูแล
7. อ้อ เธอผู้ที่จิตใจดิฉันรัก ขอบอกดิฉันว่า เธอเลี้ยงฝูงสัตว์อยู่ที่ไหนในเวลาเที่ยงวัน เธอให้มันนอนพักที่ไหน เพราะเหตุใดเล่าดิฉันจะต้องหันไปตามฝูงสัตว์ของพวกเขาเพื่อนเธอ
8. โอ แมงามเลิศในท่ามกลางหญิงทั้งหลาย ถ้าเธอไม่รู้จงเดินไปตามรอยตีนฝูงแพะแกะ แล้วจงเลี้ยงฝูงแพะแกะของเธอไว้ที่ข้างเต็นท์ของเมษบาลเกิด
9. โอ ที่รักของฉันเอ๋ย ฉันขอเปรียบเธอประหนึ่งอาซาเทียมราชรถของฟาโรห์
10. แก้มทั้งสองของเธองามด้วยอาการประดับเพชรพลอย ลำคอของเธอก็สวยมีสร้อยทองคำ
11. พวกฉันจะทำเครื่องประดับทองคำมีลูกบิดเงินประกอบ
12. ขณะเมื่อกษัตริย์กำลังประทับที่โต๊ะอยู่ น้ำมันแฝกหอมของดิฉันก็ส่งกลิ่นฟุ้งไป
13. ที่รักของดิฉันเป็นเหมือนหอมดยอบ สำหรับดิฉันห้อยอยู่ตลอดคั่นระหว่างสองถันของดิฉัน
14. ที่รักของดิฉันนั้น สำหรับดิฉันเธอเป็นเหมือนช่อดอกเทียนขาว อยู่ในสวนองุ่นแอนเกดี
15. ดูเถิด ที่รักของฉัน ดูช่างสวยงาม ดูเถิด เธอสวยงาม ดวงตาทั้งสองของเธอตั้งนงเขา
16. ดูเถิด ที่รักของฉัน เธอเป็นคนสวยงามจริงเจ้าค่ะ เธอเป็นคนที่น่าชมจริงๆ ที่นอนของเราเขียวสด
17. ชื่อเรื่อนของเราทำด้วยไม้สนสีดาร์ และแปะของเรานั้นทำด้วยไม้สนสามใบ

บทที่ 2

1. ดิฉันเหมือนดอกกุหลาบในทุ่งซาโรน เหมือนดอกบัวในหุบเขา
2. ดอกบัวท่ามกลางต้นหนามนั้นอย่างไร ที่รักของฉันก็อยู่เด่นในท่ามกลางสาวอื่นๆ
3. ต้นแอบเปิ้ลขึ้นอยู่กลางต้นไม้ป่าอย่างไร ที่รักของดิฉันก็อยู่ท่ามกลางชายหนุ่มอื่นๆอย่างนั้น ดิฉันได้นั่งอยู่ไต้ร่มของเขาด้วยความยินดีเป็นอันมาก และผลของเขาดิฉันได้ลิ้มรสหวาน
4. เขาได้พาดิฉันให้เข้าไปในเรือนสำหรับงานเลี้ยง และธงสำคัญของเขาซึ่งห้อยอยู่เหนือดิฉันนั้นคือความรัก
5. จงชูกำลังของดิฉันด้วยขนมม้วนแห่ง ขอทำให้ดิฉันชื่นใจด้วยผลแอบเปิ้ล เพราะดิฉันป่วยเป็นโรครัก
6. มือซ้ายของเขาซ่อนใต้ศีรษะของดิฉันไว้ และมือขวาของเขาสอดกอดดิฉันไว้
7. โอ เหล่าบุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ดิฉันขอให้เธอทั้งหลายปฏิบัติตามต่อละมั่งหรือกวางตัวเมียในทุ่งว่า เธอทั้งหลายจะไม่เร้าหรือจะไม่ปลุกที่รักของดิฉันให้ตื่นกระตือรือร้นจนกว่าเขาจะจุใจแล้ว
8. แนะ เสียงที่รักของดิฉัน ดูเถิด เขามาแล้วกำลังเดินโลดอยู่บนภูเขา กำลังกระโดดอยู่บนเนินเขา
9. ที่รักของดิฉันเป็นดุจดั่งละมั่งหรือดุจดั่งกวางหนุ่ม ดูเถิด เขากำลังยืนอยู่ที่ข้างหลังกำแพงของเรา เขาชะงักหน้าต่างเข้ามา เขาสอดมองดูทางตาข่าย
10. ที่รักของดิฉันได้เอ่ยปากพูดกับดิฉันว่า ที่รักของฉันเอ๋ย เธอจงลุกขึ้นเถอะ คนสวยงามของฉันเอ๋ย จงมาเถิด
11. ด้วยว่า ดูเถิด ฤดูหนาวลวงไปแล้ว และฝนก็วายแล้ว
12. ดอกไม้ต่าง ๆ นานากำลังปรากฏบนพื้นแผ่นดิน เวลาสำหรับวิหคร้องเพลงมาถึงแล้ว และเสียงคูของนกเขาก็ได้ยินอยู่ในแผ่นดินของเรา
13. ต้นมะเดื่อกำลังบ่มผลดิบให้สุก และเถาองุ่นมีดอกบานอยู่มันส่งกลิ่นหอมฟุ้ง ที่รักของฉันเอ๋ย จงลุกขึ้นเถอะ คนสวยงามของฉันเอ๋ย จงมาเถิด
14. โอ แม่นกเขาของฉันเอ๋ย แม่นกเขาตัวที่อยู่ในชอกผาในช่องลับแห่งเขาชั้น ขอให้ฉันได้ชมรูปโฉมของเธอหน่อยเถอะ ขอให้ฉันได้ยินสำเนียงของเธอหน่อย ด้วยว่าน้ำเสียงของเธอก็หวาน และรูปโฉมของเธอก็งามวิไล
15. จงจับสุนัขจิ้งจอกมาให้เรา คือสุนัขจิ้งจอกตัวเล็กที่ทำลายสวนองุ่น เพราะว่าสวนองุ่นของเรากำลังมีดอกช่อแล้ว
16. ที่รักของดิฉันเป็นกรรมสิทธิ์ของดิฉัน และตัวดิฉันก็เป็นของเขา เขากำลังเลี้ยงฝูงสัตว์ของเขาท่ามกลางหมู่ดอกบัว
17. โอ ที่รักของดิฉัน จนเวลาเย็น และเงาหมดไปแล้ว ขอเธอเป็นดังละมั่งหรือกวางหนุ่มที่เทือกเขาเบเธอร์เถิด

บทที่ 3

1. ยามราตรีกาลเมื่อดิฉันนอนอยู่ดิฉันมองหาเขาผู้หนึ่งที่ดวงใจของดิฉันรักใคร่ ดิฉันมองหาเขา แต่หาได้พบไม่
2. บัดนี้ดิฉันจะลุกขึ้น แล้วจะเที่ยวไปในเมืองให้ตลอดไป ตามถนนและลานเมือง ดิฉันจะแสวงหาเขาผู้หนึ่งที่ดวงใจของดิฉันรักใคร่ ดิฉันมองหาเขา แต่หาได้พบไม่
3. พวกพลตระเวนที่ลาดตระเวนในเมืองนั้นได้พบดิฉัน แล้วดิฉันถามเขาว่า ท่านเห็นเขาผู้หนึ่งที่ดวงใจของดิฉันรักใคร่ไหม
4. พอดิฉันผ่านพลตระเวนพ้นมาหน่อยเดียว ดิฉันก็พบเขาผู้หนึ่งที่ดวงใจของดิฉันรักใคร่ ดิฉันจับตัวเขากุมไว้แน่น และไม่ยอมปล่อยให้เขาหลุดไปเลย จนดิฉันพาเขาให้เข้ามาในเรือนของมารดาดิฉัน และให้เข้ามาในห้องของผู้ที่ให้ดิฉันได้ปฏิสนธิ
5. โอ เหล่าบุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ดิฉันขอให้เธอทั้งหลายปฏิบัติตามต่อละมั่งหรือวางตัวเมียในทุ่งว่า เธอทั้งหลายจะไม่เร้าหรือจะไม่ปลุกที่รักของดิฉันให้ตื่นกระตือรือร้นจนกว่าเขาจะจู่ใจแล้ว
6. ผู้ใดหนอที่กำลังขึ้นมาจากถิ่นทุรกันดารดูประจวบเสาศวัน หอมไปด้วยกลิ่นมดยอบและกำยาน ทำด้วยบรรดาเครื่องหอมของพ่อค้า
7. ดูเถิด เป็นพระวอของซาโลมอน ห้อมล้อมมาด้วยทแกล้วทหารหกสิบคน เป็นทแกล้วทหารคนอิสราเอล
8. เขาทั้งหลายถือดาบและเป็นผู้ชำนาญศึก เขาทุกคนเห็บดาบไว้ที่ต้นขาของตน เพราะเกรงภัยในราตรีกาล
9. กษัตริย์ซาโลมอนสร้างพระวอสำหรับพระองค์ ด้วยไม้มาจากเลบานอน
10. พระองค์ทรงทำเสาพระวอนั้นด้วยเงิน แทนประตูปทำด้วยทองคำ และยี่ภู่ลาดด้วยผ้าสีม่วง ข้างในพระวอนั้นบุไว้ด้วยความรักโดยบุตรสาวแห่งเยรูซาเล็ม
11. โอ บุตรสาวแห่งศิโยนเอ๋ย จงออกไป ไปดูกษัตริย์ซาโลมอนเถิด ทรงมงกุฎซึ่งพระราชชนนีได้สวมให้ ในวันที่พระองค์ได้ทรงอภิเษกมเหสีนั้น ในวันที่เมื่อพระทัยของพระองค์ทรงเบิกบานอยู่

บทที่ 4

1. ที่รักของฉันเอ๋ย ดูเถิด เธอช่างสวยงาม ดูซี เธอสวยงาม ดวงตาของเธอตั้งนกเขาอยู่ในผ้าคลุม ผมของเธอจุกฟูงแพะที่เคลื่อนมาตามเนินลาดภูเขากิเลอาด
2. ซี่พินของเธอตั้งฟูงแกะตัวเมียที่กำลังจะตัดขน เพิ่งขึ้นมาจากการชำระล้าง มีลูกแฝดติดมาทุกตัว และหามีตัวใดเป็นหมันไม่
3. ริมฝีปากของเธอแดงดุจด้ายสีครั่ง และคำพูดของเธอกึ่งดงาม ฆัมบ์ของเธอเหมือนผลทับทิมผ่าซีกอยู่ในผ้าคลุม
4. ลำคอของเธอจุกป้อมของดาววิดที่ได้ก่อสร้างไว้เพื่อเก็บเครื่องอาวูร มีดั่งพินหนึ่งแฉวนไว้ ทั้งหมดเป็นโล่ของทเกล้าอาหาร
5. ถันทั้งสองของเธอเหมือนลูกมะม่วงสองตัวซึ่งเป็นมะม่วงผ่าแฝดที่กำลังหากินในท่ามกลางหมู่ดอกบัว
6. จนเวลาเย็นและเงาหมดไปแล้ว ฉันจะไปยังภูเขามดยอบและยังเนินเขากำยาน
7. โอ ที่รักของฉันเอ๋ย เธอช่างงามสะพรังไปทั้งนั้น ในตัวเธอจะหาตำหนิสักนิดก็ไม่มี
8. จงจากเลบานอนไปกับฉันเถิด เจ้าสาวของฉันจำ จงจากเลบานอนไปกับฉันนะ ให้มองลงจากยอดเขาอามานา จากยอดเขาเสนีร์ และยอดเขาเฮอร์โมน จากถ้ำราชสีห์ จากเขาเสือดาว
9. น้องสาวของฉันจำ น้องได้ปล้นเอาดวงใจของพี่ไปเสียแล้วละ เจ้าสาวของฉันเอ๋ย เจ้าได้ปล้นเอาดวงใจของฉันไป ด้วยการชายนตาเพียงแวบเดียวเท่านั้น ด้วยสร้อยคอสายเดี่ยวของเจ้า
10. น้องสาวของฉันจะ เจ้าสาวของฉันจำ ความรักของเธอช่างหวานเสียนี้กระไร ความรักของเธอนั้นช่างหวานกว่าน้ำองุ่น และกลิ่นน้ำมันของเธอช่างหอมกว่าเครื่องเทศทั้งหลาย
11. โอ เจ้าสาวของฉันจำ ริมฝีปากของเธอเสมือนน้ำผึ้งกำลังจะหยดย้อย น้ำผึ้งและน้ำนมอยู่ที่ลิ้นของเธอ กลิ่นเสื้อผ้าของเธอหอมดุจกลิ่นมาจากเลบานอน
12. เจ้าสาวของฉันเอ๋ย น้องสาวของฉันเปรียบประดุจสวนสงวน ดุจอุทยานที่หวงห้ามไว้ และดุจน้ำพุที่ถูกประทับตราไว้
13. ผลผลิตของเธอดุจสวนต้นทับทิม อีกทั้งผลไม้อันโอชาอย่างอื่น ๆ อีกทั้งเทียนขาวและแฝกหอม
14. ต้นแฝกหอมและต้นฝรั่ง ต้นตะไคร้และอบเชย อีกทั้งบรรดาต้นไม้สำหรับทำกำยานคือต้นมดยอบและต้นกฤษณา อีกทั้งเครื่องหอมชั้นเยี่ยมทั้งสิ้น
15. ตัวเธอประดุจตั้งน้ำพุในอุทยาน ประดุจบ่อน้ำแห่งชีวิต และประดุจลำธารไหลจากเลบานอน
16. โอ ลมเหนือเอ๋ย จงตื่นขึ้นเถิด โอ ลมใต้เอ๋ย จงพัดมาเถิด จงพัดโชยสวนของดิฉัน เพื่อของหอมในสวนนั้นจะหอมฟุ้งออกไป ขอให้ที่รักของดิฉันเข้ามาในสวนของเขา และรับประทานผลไม้อันโอชาเถิด

บทที่ 5

1. น้องสาวของฉันจะ เจ้าสาวของฉันจำ ฉันเข้ามาในสวนของฉันแล้วนะ ฉันมาเก็บเอามดยอบของฉันพร้อมกับไม้สียี่สิบของฉันแล้ว ฉันรับประทานรวงผึ้งกับน้ำผึ้งของฉันแล้ว ฉันดื่มน้ำองุ่นกับน้ำนมของฉันแล้ว โอ สหายทั้งหลาย จงรับประทานและจงดื่มเถิด ท่านผู้เป็นที่รักเอ๋ย จงดื่มให้อิ่มหนาเถิด
2. ดิฉันหลับแล้ว แต่ใจของดิฉันยังตื่นอยู่ คือมีเสียงเคาะของที่รักของดิฉันพูดว่า น้องสาวจำ ที่รักของฉันจำ เปิดประตูให้ฉันซิฉันจะ แม่นกเขาของฉันจะ แม่นกงามหมดจดของฉันจำ เพราะศีระะของฉันก็ถูกน้ำค้างขึ้น และเส้นผมของฉันก็ชุ่มด้วยละอองน้ำฟ้าแห่งราตรีกาล
3. ดิฉันเปลื้องเสื้อของดิฉันออกเสียแล้ว ดิฉันจะสวมกลับเข้าไปอีกอย่างไรได้ ดิฉันล้างเท้าของดิฉันแล้ว ทำไมจะให้เท้าของดิฉันกลับไปเป็นไปอีกเล่า
4. ที่รักของดิฉันสอดมือของเขาเข้ามาทางรูปประตู และใจดิฉันก็กระสันถึงเขา
5. ดิฉันลุกขึ้นไปเปิดประตูให้ที่รักของดิฉัน และมือของดิฉันทำให้มดยอบหยุด และนิ้วของดิฉันทำให้น้ำมดยอบย่อยบนลูกสลักกลอน
6. ดิฉันเปิดประตูให้ที่รักของดิฉัน แต่ที่รักของดิฉันกลับไปเสียแล้ว เมื่อเขาพูด จิตใจดิฉันมัวตกตะลึง ดิฉันแสวงหาเขา แต่ดิฉันหาเขาไม่พบ ดิฉันร้องเรียกเขา แต่เขาไม่ได้ขานตอบ
7. พลตระเวนที่ลาดตระเวนในเมืองได้พบดิฉัน เขาตีดิฉัน เขาทำให้ดิฉันบาดเจ็บ พลตระเวนรักษากำแพงเมืองฉกชิงเอาผ้าคลุมตัวจากดิฉันไป
8. โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ดิฉันขอให้พวกเธอปฏิบัติญาณว่า ถ้าเธอคนใดได้พบที่รักของดิฉัน เธอจะรับปากบอกเขาว่า ดิฉันป่วยเป็นโรครัก
9. โอ แม่สาวงามล้ำเลิศในท่ามกลางสาวอื่นๆ คู่รักของเธอนั้นวิเศษอะไรไปกว่าคู่รักของใครๆ คู่รักของเธอนั้นวิเศษอะไรไปกว่าคู่รักของใครอื่นหรือ เธอจึงได้มาให้พวกฉันปฏิบัติญาณให้เช่นนั้น
10. ที่รักของดิฉันผิวเปล่งปลั่งอมเลือด เขาเป็นเอกในท่ามกลางหมื่นคน
11. ศีระะของเขาดังทองคำเนื้อดี ผมของเขาหยิกและดำเหมือนนกกา
12. ตาของเขาเปรียบเหมือนตานกเขาที่ริมห้วยอาบน้ำนม และจับอยู่ที่ริมกระแสน้ำเต็มฝั่ง
13. แก้มของเขาเหมือนอย่างลานปลูกไม้สียี่สิบ สังกลิ้นหอมหวาน ริมฝีปากของเขาเหมือนดอกบัวหยดน้ำมดยอบ
14. มือของเขาดุจวงแหวนทองคำอันประดับด้วยพลอยเขียว ท้องของเขาดุจเสภาช่างและประดับด้วยไพฑูรย์
15. ขาของเขาดุจเสาหินอ่อนตั้งบนฐานเสียบทองคำเนื้อดี สีหน้าของเขาดุจเลบานอนประเสริฐอย่างไม้สนสีดาร์
16. ปากของเขาอ่อนหวานที่สุด ทิวทัศน์สรรพางค์ของเขาล้วนแต่น่ารักน่าใคร่ โอ เหล่าบุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มจำ นี่คือน้ำที่รักของดิฉัน และนี่คือเพื่อนยากของดิฉัน

บทที่ 6

1. อ้อ แม่สาวงามล้ำเลิศในท่ามกลางสาวอื่นๆ คู่รักของเธอไปไหนเสีย คู่รักของเธอกลับไปไหนเสียแล้วเล่า เพื่อพวกเราจะไปสืบหากับเธอ
2. ที่รักของดิฉันลงไปยังสวนของเขาเพื่อจะไปที่ลานปลูกไม้สี่เสียด และเพื่อจะไปเลี้ยงฝูงสัตว์ในสวนกับเพื่อจะเก็บดอกบัว
3. ตัวดิฉันเป็นกรรมสิทธิ์ของที่รักของดิฉัน และที่รักก็เป็นของดิฉัน เขาเลี้ยงฝูงสัตว์อยู่ท่ามกลางหมู่ดอกบัว
4. ที่รักของฉันเอ๋ย แม่ช่างสวยงามประหนึ่งเมืองทิวซาร์ห์และงามเย็นตาต้างเยรูซาเล็ม แม่เป็นสง่าหน้ากำเริงดั่งกองทัพมีธงประจำ
5. ขอเบือนเนตรไปจากฉันเถอะ เพราะว่าฉันแพ้นัยน์ตาของเธอแล้ว ผมของน้องดูจู่จู่แพะที่เคลื่อนมาตามเนินลาดภูเขากิเลอาด
6. ซี่ฟันของเธอตั้งฝูงแกะตัวเมียเฟื่องขึ้นมาจากการชำระล้าง มีลูกแฝดติดมาทุกตัว และหามีสัวใดเป็นหมันไม่
7. ขมับของเธอเหมือนผลทับทิมผ่าซีกอยู่ในผ้าคลุม
8. มีมเหสีหกสิบองค์ และนางห้ามแปดสิบคน พวกหญิงพรหมจารีอีกมากเหลือจะคณนา
9. แม่นกเขาของฉัน แม่คนงามหมดจดของฉัน เป็นคนเดียว เธอเป็นคนเดียวของมารดา เป็นหัวรั้วหัวใจใครของผู้ให้กำเนิด สาวๆทั้งหลายเห็นเธอ และเรียกเธอว่า ผาสุก ทั้งเหล่ามเหสีและเหล่านางห้ามก็สรรเสริญเยินยอเธอว่า
10. แม่สาวคนนี้เป็นผู้ใดหนอ เมื่อมองลงก็ดังอรุโณทัย แจ่มจรัสดั่งดวงจันทร์ กระจ่างจ้าดั่งดวงสุริยัน สง่าหน้าเกรงขามดั่งกองทัพมีธงประจำ
11. ดิฉันลงไปในสวนมันฮ่อ เพื่อจะดูหมู่ไม้เขียวตามหุบเขาว่าเถาอรุ่นมีดอกตูมออกหรือเปล่า และเพื่อจะดูว่าผลทับทิมมีดอกแล้วหรือยัง
12. เมื่อดิฉันยังไม่ทันรู้ตัว จิตใจของดิฉันได้กระทำให้ดิฉันเหมือนรถม้าแห่งอามินาติบ
13. กลับมาเถอะ กลับมาเถิด แม่ชาวซูลेमจำ กลับมาเถิด กลับมาเถอะจ๊ะ เพื่อพวกดิฉันจะได้เธอไว้ชมเชย นี่กระไรนะ เธอทั้งหลายจงมองตัวแม่ชาวซูลेम ดั่งกองทัพสองพวก

บทที่ 7

1. โอ แม่ธิดาของจ้าว เท้าสวมรองเท้าผูกของเธอที่นั่นขนาดนี้กระไร ตะโพกของเธอกลมดิกราวกับเม็ดเพชรที่มีช่างผู้ชำนาญได้เจียรระโนไว้
2. สะตือของเธอดูจางกลมที่มีได้ขาดเหล้าองุ่นประสม ท้องของเธอตั้งกองข้าวสาลีที่มีดอกบัวปักไว้ล้อมรอบ
3. ถิ่นทั้งสองของเธอเหมือนลูกมะม่วงสองตัวซึ่งเป็นมะม่วงผ่าแผลด
4. ลำคอของเธอประหนึ่งหอคอยสร้างด้วยงาช้าง เนตรทั้งสองของเธอดูจระในเมื่อเฮงโบนที่ริมประตูเมืองบัทรับบิม จมูกของเธอเหมือนหอแห่งเลบานอนซึ่งมองลงเห็นเมืองดามัสกัส
5. ศีรษะของเธอตั้งยอดภูเขาการเมล ผมของเธอดูจาด้ายสีม่วง กษัตริย์ก็ต้องมนต์เสน่ห์ด้วยเส้นผมนั้น
6. เออ แม่ช่างน่ารัก แม่ช่างชื่นชม เธอนี้ช่างสวยงามต้องตาจริง
7. เธองามระหงดูจตุณินทผลัม และถิ่นทั้งสองของเธอตั้งพวงองุ่น
8. ฉันจึงคิดว่า ฉันจะป็นขึ้นต้นอินทผลัมนั้น ฉันจะจับพวงเหนียวไว้ ขอให้ถิ่นทั้งสองของเธองามดังพวงองุ่นเถอะ และขอให้ลมหายใจของเธอหอมดังผลแอปเปิ้ลเถิด
9. และขอให้เพดานปากของเธอดูจน่าองุ่นอย่างดียิ่งสำหรับที่รักของฉัน ต้มคล่องคอจริง ๆ ทำให้ริมฝีปากของคนที่หลับอยู่พูดได้
10. ตัวดิฉันเป็นกรรมสิทธิ์ของที่รักของดิฉัน และความปรารถนาของเขาก็เจาะจงเอาตัวดิฉัน
11. ที่รักของดิฉันจ๋า มาเถอะจะ ให้เราพากันออกไปในทุ่งนา ให้เราพักอยู่ตามหมู่บ้าน
12. ให้เราตื่นแต่เช้าตรู่ไปยังสวนองุ่น ให้เราดูว่าเถาองุ่นมีดอกตูมออกหรือเปล่า หรือว่ามีดอกบานแล้ว ให้เราดูว่าต้นทับทิมมีดอกหรือยัง ณ ที่นั่นแหละดิฉันจะมอบความรักของดิฉันให้แก่เธอ
13. ที่รักของดิฉันจ๋า ผลมะเขือดูดาอิมส่งกลิ่นหอมฟุ้งไป แล้วที่ประตูบ้านของพวกดิฉันมีผลไม้ร่อยหรานานาชนิด มีทั้งผลใหม่และผลเก่าที่ดิฉันได้เก็บรวบรวมไว้สำหรับเธอ

บทที่ 8

1. แหม ถ้าเธอได้เป็นเหมือนพี่ชายของดิฉัน ผู้ที่ได้ดูตมจากอกมารดาของดิฉันก็จะดี เพราะเมื่อดิฉันพบเธอนอกบ้าน ดิฉันจะได้จับเธอได้ แล้วคนทั้งหลายจะได้ไม่ดูถูกดูหมิ่นดิฉัน
2. แล้วดิฉันจะได้เดินนำเธอพาเธอให้เข้ามาในเรือนมารดาของดิฉัน ผู้ซึ่งจะสอนดิฉัน ดิฉันจะได้ให้เธอดื่มน้ำองุ่นใส่เครื่องเทศ และดื่มน้ำทับทิมของดิฉัน
3. แล้วมือซ้ายของเขาจะซ้อนใต้ศีรษะของดิฉันไว้ และมือขวาของเขาจะสอดกอดดิฉันไว้
4. โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ดิฉันขอให้เธอทั้งหลายปฏิบัติว่า เธอทั้งหลายจะไม่เร้าหรือจะไม่ปลุกที่รักของดิฉันให้ตื่นกระตือรือร้น จนกว่าเขาจะจุใจแล้ว
5. แม่คนนี่ที่ขึ้นมาจากถิ่นทุรกันดารอิงแอบแนบมากับคูรัก คือใครที่โหนหนอ ดิฉันได้ปลุกเธอเมื่อเธออยู่ใต้ต้นแอปเปิ้ล ที่นั่นแหละที่มารดาของเธอได้ให้กำเนิดเธอ ที่ตรงนั้นแหละผู้ที่คลอดเธอได้ให้กำเนิดเธอ
6. จงแนบดิฉันไว้ดูจดวงตราแขวนอยู่ที่ใจของเธอ ประจูดวงตราบนแขนของเธอ เพราะความรักนั้นเข้มแข็งอย่าง ความตาย ความริษยาก็ดูเดือดเหมือนแดนคนตาย และประกายแห่งความริษยานั้นก็คือประกายเพลิง คือประกายเพลิงที่แสนรุนแรง
7. น้ำมากหลายไม่อาจดับความรักให้หมดเสียได้ หรืออุทกธารทั้งหลายไม่อาจท่วมความรักให้สลักตายเสียได้ แม้ว่าคนใดจะเอาทรัพย์สมบัติในเหย้าเรือนของตนทั้งสิ้นมาแลกกับความรักนั้น คนนั้นจะได้รับความหมิ่นประมาทจากคนทั้งหลายเป็นอย่างยิ่ง
8. เรามีน้องสาวคนหนึ่งและเธอยังไม่มีถัน เราจะทำอย่างไรกับน้องสาวของเรา เมื่อถึงวันที่เขามาสู่มื้อของของเรา
9. ถ้าหากน้องสาวนั้นเป็นกำแพง พวกเราก็จะสร้างปราสาทเงินไว้หลังหนึ่ง และถ้าหากน้องเป็นประตู พวกเราจะโอบล้อมเธอด้วยแผ่นไม้สนสีดาร์
10. ดิฉันเป็นกำแพง ถันทั้งสองของดิฉันเหมือนดังหอคอย เพราะฉะนั้นในสายตาของเขาดิฉันจึงเป็นดังผู้ที่ได้รับความโปรดปราน
11. ชาโลมอนทรงมีสวนองุ่นอยู่แปลงหนึ่งที่เมืองบาอัลฮาโมน พระองค์ทรงมอบสวนองุ่นนั้นให้แก่ผู้รักษาสวนเช่า ทุกคนต้องส่งเงินคนละพันแผ่นเป็นค่าผลไม้
12. สวนองุ่นของดิฉัน ซึ่งเป็นของดิฉันเอง อยู่ต่อหน้าดิฉัน ข้าแต่ชาโลมอน พันนั้นพระองค์เอาไปเถิด และผู้ดูแลผลไม้ในสวนนั้นก็เอาไปคนละสองร้อยเถิด
13. โอ เธอ ผู้อยู่ในสวน พวกเพื่อนๆของเธอคอยฟังเสียงของเธออยู่ ขอให้ฉันได้ยินเสียงเธอ
14. ที่รักของดิฉันจำ เร็วๆเข้าเถอะจ๊ะ ขอให้เธอเป็นดังละมั่งหรือกวางหนุ่มบนภูเขาต้นสีเสียดเถิด

อิชยาร์

บทที่ 1

1. นิमितของอิสยาห์บุตรชายของอามอส ซึ่งท่านได้เห็นเกี่ยวกับยูดาห์และเยรูซาเล็ม ในรัชกาลของอุสซียาห์ โยธาม อาหัส และเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์
2. ฟาสะวรรค์เอ๋ย จงฟัง แผ่นดินโลกเอ๋ย จงเงี่ยหู เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า เราได้เลี้ยงดูบุตรและให้เติบโตขึ้น แต่เขาทั้งหลายได้กบฏต่อเรา
3. วัวรู้จักเจ้าของของมัน และลาที่รู้จักรางหญ้าของนายมัน แต่อิสราเอลไม่รู้จัก ชนชาติของเราไม่พิจารณาเลย
4. เออ ประชาชาติบาปหนา ชนชาติซึ่งหนักด้วยความชั่วช้า เชื่อสายของผู้กระทำความชั่วร้าย บรรดาบุตรที่ทำความเสียหาย เขาทั้งหลายได้ทอดทิ้งพระเยโฮวาห์ เขาได้ยั่ววงศ์บริสุทธ์ของอิสราเอลให้ทรงพระพิโรธ เขาทั้งหลายหันหลังให้เสีย
5. ยังจะให้เชี้ยนเจ้าตรงไหนอีกที่เจ้ากบฏอยู่เรื่อยไป ศีรษะก็เจ็บหมด จิตใจก็อ่อนเปลี้ยไปสิ้น
6. ตั้งแต่ฝ่าเท้าจนถึงศีรษะไม่มีความปกติในนั้นเลย มีแต่บาดแผลและฟกช้ำและเป็นแผลเลือดไหล ไม่เห็นปีบออกหรือฟื้นไว้ หรือทำให้อ่อนลงด้วยน้ำมัน
7. ประเทศของเจ้าก็รกร้างและหัวเมืองของเจ้าก็ถูกไฟเผา ส่วนแผ่นดินของเจ้าคนต่างด้าวก็ทำลายเสียต่อหน้าเจ้า มันก็รกร้างไป เหมือนอย่างถูกพลิกคว่ำเสียโดยคนต่างด้าวนั้น
8. ส่วนธิดาแห่งศิโยนก็ถูกทิ้งไว้เหมือนอย่างเพิงที่ในสวนองุ่น เหมือนเพิงในไร่แดงกว่า เหมือนเมืองที่ถูกล้อม
9. ถ้าพระเยโฮวาห์จอมโยธามิได้เหลือคนไว้ให้เราบ้างเล็กน้อยแล้ว เราก็จะได้เป็นเหมือนเมืองโสโดม และจะเป็นเหมือนเมืองโกโมราห์
10. ดูก่อนท่านผู้ปกครองเมืองโสโดม จงฟังพระวจาณะของพระเยโฮวาห์ ดูก่อนท่านประชาชนเมืองโกโมราห์ จงเงี่ยหู ฟังพระราชบัญญัติของพระเจ้าของเรา
11. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เครื่องบูชาอันมากมายของเจ้านั้นจะเป็นประโยชน์อะไรแก่เรา เราเอือมแะตัวผู้อื่นเป็นเครื่องเผาบูชา และไขมันของสัตว์ที่ขุนไว้แล้ว เรามีได้ปีติยินดีในเลือดของวัวผู้หรือลูกแกะหรือแพะผู้
12. เมื่อเจ้าเข้ามาเฝ้าเรา ผู้ใดขอให้เจ้าทำอย่างนี้ที่เหยียบย่ำเข้ามาในบริเวณพระนิเวศของเรา
13. อย่างนำเครื่องบูชาอันเปล่าประโยชน์มาอีกเลย เครื่องหอมเป็นสิ่งน่าสะอิดสะเอียนต่อเรา วันข้างขึ้น และวันสะบาโต และการเรียกประชุม เราทนอีกไม่ได้ มันเป็นความชั่วช้า แม้แต่การประชุมอันศักดิ์สิทธิ์นั้นด้วย
14. ใจของเราเกลียดวันข้างขึ้นของเจ้าและวันเทศกาลตามกำหนดของเจ้า มันกลายเป็นภาระแก่เรา เราแบกหนักเหนื่อยเสียแล้ว
15. เมื่อเจ้ากางมือของเจ้าออกเราจะซ่อนตาของเราเสียจากเจ้า แม้ว่าเจ้าจะอธิษฐานมากมายเราจะไม่ฟัง มือของเจ้าเปราะไปด้วยโลหิต
16. จงชำระตัว จงทำตัวให้สะอาด จงเอาการกระทำที่ชั่วของเจ้าออกไปให้พ้นจากสายตาของเรา จงเลิกกระทำชั่ว
17. จงฝึกกระทำดี จงแสวงหาความยุติธรรม จงบรรเทาผู้ถูกบีบบังคับ จงป้องกันให้ลูกกำพร้าพ่อ จงสู้ความเพื่อหญิงม่าย

18. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า มาเถิด ให้เรารู้ความกัน ถึงบาปของเจ้าเหมือนสีแดงเข้มก็จะขาวอย่างหิมะ ถึงมันจะแดงอย่างผ้าแดงก็จะกลายเป็นอย่างขนแกะ
19. ถ้าเจ้าเต็มใจและเชื่อฟัง เจ้าจะได้กินผลดีแห่งแผ่นดิน
20. แต่ถ้าเจ้าปฏิเสธและกบฏ เจ้าจะถูกทำลายเสียด้วยคมดาบ เพราะว่าพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแล้ว
21. เมืองที่สัตย์ซื่อกลายเป็นแพศยาเสียแล้วหนอ คือเธอที่เคยเปี่ยมด้วยความยุติธรรม ความชอบธรรมเคยพำนักอยู่ในเธอ แต่เดี๋ยวนี้ผู้กระทำฆาตกรรมพำนักอยู่
22. เงินของเจ้าได้กลายเป็นขี้เงินไปแล้ว น้ำองุ่นของเจ้าปนน้ำแล้ว
23. เจ้านายของเจ้าเป็นพวกกบฏและเป็นเพื่อนของโจร ทุกคนรักสินบนและวิ่งตามของกำนัล เขามีได้ป้องกันให้ลูกกำพร้าพ่อ และคดีของหญิงม่ายก็ไม่มาถึงเขา
24. ฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของอิสราเอลตรัสว่า ดูเถิด เราจะระบายความโกรธของเราเหนือศัตรูของเรา และแก้แค้นข้าศึกของเราเสียเอง
25. เราจะหันมือของเรามาสู้เจ้าและจะถลุงไล่ขี้แร่ของเจ้าออกเสียอย่างกับล้างด้วยน้ำต่าง และเอาของเจือปนของเจ้าออกให้หมด
26. และเราจะคืนผู้พิพากษาของเจ้าให้ดังเดิม และคืนที่ปรึกษาของเจ้าอย่างกับตอนแรก ภายหลังเขาจะเรียกเจ้าว่า 'นครแห่งความชอบธรรม นครสัตย์ซื่อ'
27. ศิโยนจะรับการไถ่ด้วยความยุติธรรม และบรรดาคนในนครที่กลับใจจะรับการไถ่ด้วยความชอบธรรม
28. แต่พวกละเมิดและพวกคนบาปจะถูกทำลายด้วยกัน และบรรดาคนเหล่านั้นที่ละทิ้งพระเยโฮวาห์จะถูกล้างผลาญ
29. เพราะเจ้าจะละอายเรื่องต้นโอ๊กที่เจ้าปรารถนานั้น และเจ้าจะอับอายเรื่องสวนซึ่งเจ้าเลือก
30. เพราะเจ้าจะเป็นเหมือนต้นโอ๊กที่ใบเหี่ยวแห้ง และเหมือนสวนที่ขาดน้ำ
31. และผู้ที่แข็งแรงจะกลายเป็นไยป่าน และผู้ประกอบมันขึ้นจะเป็นเหมือนนปรกายไฟ และทั้งสองจะไหม้เสียด้วยกัน ไม่มีผู้ใดดับได้

บทที่ 2

1. ถ้อยคำซึ่งอิสยาห์บุตรชายของามอสเห็นเกี่ยวกับยูดาห์และเยรูซาเล็ม
2. ในยุคหลังจะเป็นดังนี้ คือภูเขาแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะถูกสถาปนาขึ้นให้สูงที่สุดในจำพวกภูเขาทั้งหลาย และจะถูกยกขึ้นให้เหนือบรรดาเนินเขา และประชาชาติทั้งสิ้นจะหลั่งไหลเข้ามาหา
3. และชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากจะมากล่าวว่า มาเถิด ให้เราขึ้นไปยังภูเขาของพระเยโฮวาห์ ยังพระนิเวศแห่งพระเจ้าของยาโคบ เพื่อพระองค์จะทรงสอนวิถีของพระองค์แก่เรา และเพื่อเราจะเดินในมรรคาของพระองค์ เพราะว่าพระราชบัญญัติจะออกมาจากศิโยน และพระวณะของพระเยโฮวาห์จะออกมาจากเยรูซาเล็ม
4. พระองค์จะทรงวินิจฉัยระหว่างบรรดาประชาชาติ และจะทรงดำหนิชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก และเขาทั้งหลายจะตีดาบของเขาให้เป็นผาลไถนา และหอกของเขาให้เป็นขอลิด ประชาชาติจะไม่ยกดาบต่อสู้กันอีก เขาจะไม่ศึกษายุทธศาสตร์อีกต่อไป
5. โอ วงศ์วานของยาโคบเอ๋ย มาเถิด ให้เราทั้งหลายดำเนินในสว่างของพระเยโฮวาห์
6. เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงละทิ้งชนชาติของพระองค์เสีย คือวงศ์วานของยาโคบ เพราะว่าเขาอุดมด้วยหมอดูจากตะวันออกอย่างคนฟีลิสเตีย และเขาดีสนิทกับคนต่างชาติ
7. แผ่นดินของเขาเต็มไปด้วยเงินและทองคำ ทรัพย์สมบัติของเขาไม่มีสิ้นสุด แผ่นดินของเขาเต็มไปด้วยม้า ทรัพย์ของเขาไม่มีสิ้นสุด
8. แผ่นดินของเขาเต็มไปด้วยรูปเคารพ เขากราบไหว้ผลงานแห่งมือของเขา ต่อสิ่งซึ่งนิ้วมือของเขาได้กระทำ
9. คนต่ำต้อยจึงกราบลงและคนใหญ่โตก็ถ่อมตัวลง ฉะนั้นอย่าอภัยเขาเลย
10. จงหลบเข้าไปในหินและซ่อนอยู่ในผงคลี ให้พ้นจากความน่าเกรงขามของพระเยโฮวาห์ และจากสง่าราศีแห่งความโอ้อ่าตระการของพระองค์
11. และทำอันผยองของมนุษย์จะตกต่ำลง และความจองหองของคนจะถูกปราบลง พระเยโฮวาห์องค์เดียวจะเป็นผู้เกิดทุนในวันนั้น
12. เพราะว่าวันแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะผู้สารพัดที่เยอหยิ่งและสูงส่ง ผู้สารพัดที่ถูกยกขึ้นและพวกเขาจะถูกปราบลง
13. ผู้ต้นสนสีดาร์ทั้งสิ้นของเลบานอนที่สูงและที่ถูกยกขึ้น และผู้ต้นโอ๊กทั้งสิ้นของบาซาน
14. ผู้ภูเขาสูงทั้งสิ้น และผู้เนินเขาทั้งปวงที่ถูกยกขึ้น
15. ผู้หอคอยสูงทุกแห่ง และผู้กำแพงที่เข้มแข็งทุกแห่ง
16. ผู้กำแพงทั้งสิ้นของทาริช และผู้รูปภาพงดงามทั้งสิ้น
17. และความผยองของมนุษย์จะต้องถูกปราบลง และความจองหองของคนจะตกต่ำลง ในวันนั้นพระเยโฮวาห์องค์เดียวจะเป็นที่เกิดทุน
18. และรูปเคารพทั้งหลายพระองค์จะทรงทำลายอย่างเต็มที่
19. และคนจะเข้าไปในถ้ำหินและในโพรงดินให้พ้นจากความน่าเกรงขามของพระเยโฮวาห์ และจากสง่าราศีแห่ง

ความโอ้อำตรการของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้นกระทำให้โลกสิ้นสะท้าน

20. ในวันนั้นคนจะเหวี่ยงรูปเคารพของตนออกไปอันทำด้วยเงิน และรูปเคารพของตนที่ทำด้วยทองคำ ซึ่งเขาทำไว้เพื่อตนเองจะนมัสการ ไปยังตัวตื้นและตัวค้ำคาว

21. เพื่อเขาจะเข้าถ้ำหินและเข้าซอกผา ให้พ้นจากความน่าเกรงขามของพระเยโฮวาห์ และจากสง่าราศีแห่งความโอ้อำตรการของพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงลุกขึ้นกระทำให้โลกสิ้นสะท้าน

22. จงตัดขาดจากมนุษย์เสียเถิด ซึ่งในจมูกของเขามีลมหายใจ เพราะเขามีคุณค่าอะไรเล่า

บทที่ 3

1. เพราะเหตุเกิด องค์พระผู้เป็นเจ้า คือพระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงนำออกไปเสียจากเยรูซาเล็มและจากยูดาห์ ซึ่งเครื่องค้ำและเครื่องจุน เครื่องค้ำอันเป็นอาหารทั้งหมด และเครื่องค้ำอันเป็นน้ำทั้งหมด
2. พวกทแกล้วและพวกทหาร ผู้วินิจฉัยและผู้พยากรณ์ ผู้เฉลียวฉลาดและพวกผู้ใหญ่
3. นายห้าสิบและผู้มียศ ที่ปรึกษาและคนเล่นกลที่มีฝีมือ และนักพูดที่วาทะโวหารดี
4. และเราจะกระทำให้เด็ก ๆ เป็นเจ้านายของเขา และทารกจะปกครองเขา
5. และประชาชนจะถูกบีบบังคับ ทุกคนจะบีบบังคับเพื่อนของตน และทุกคนจะบีบบังคับเพื่อนบ้านของตน เด็ก ๆ จะทะเล่ถึงต่อผู้ใหญ่ และคนถ้อยต่อคนผู้มีเกียรติ
6. เมื่อใครคนหนึ่งไปยึดตัวพี่น้องของเขาในเรือนของบิดาของเขา กล่าวว่า เจ้ามีเสื้อคลุมอยู่แล้ว เจ้าจงเป็นผู้นำของเรา และชากที่อยู่นี้จะอยู่ใต้กำมือของเจ้า
7. ในวันนั้นเขาจะคิดกันว่า ข้าพเจ้าจะไม่ยอมเป็นผู้สมาน เพราะในเรือนของข้าพเจ้าไม่มีทั้งอาหารและเสื้อคลุม ท่านจะตั้งข้าพเจ้าให้เป็นผู้นำของประชาชนไม่ได้
8. เพราะเยรูซาเล็มก็ล้มจมและยูดาห์ก็ล้มคว่ำ เพราะว่าลี้নেরเขาและการกระทำของเขาก็ต่อสู้พระเยโฮวาห์ กบฏต่อพระเนตรอันรุ่งโรจน์ของพระองค์
9. สีหน้าของเขาเป็นพยานปรักปรำเขาทั้งหลาย เขาป่าวร้องความผิดของเขาอย่างโสโดม เขามีได้ปิดบังไว้ วิบัติแก่จิตใจเขา เพราะว่าเขาได้นำความชั่วร้ายมาเป็นบำเหน็จแก่ตัวเขาเอง
10. จงบอกคนชอบธรรมว่า เขาทั้งหลายจะเป็นสุข เพราะเขาจะได้รับประทานผลแห่งการกระทำของเขา
11. วิบัติแก่คนชั่ว ความร้ายจะตกแก่เขา เพราะว่าสิ่งใดที่มือเขาได้กระทำ เขาจะถูกกระทำเช่นกัน
12. ส่วนชนชาติของเรา เด็ก ๆ เป็นผู้บีบบังคับเขา และผู้หญิงปกครองเหนือเขา โอ ชนชาติของเราเอ๋ย ผู้นำของเจ้าทำเจ้าให้ผิด และทำลายแนวทางทั้งหลายของเจ้า
13. พระเยโฮวาห์ทรงเข้าประทับสู่ความ พระองค์ประทับยืนพิพากษาชนชาติของพระองค์
14. พระเยโฮวาห์จะทรงเข้าพิพากษาพวกผู้ใหญ่และเจ้านายชนชาติของพระองค์ เจ้าทั้งหลายนี้แหละซึ่งได้กลืนกินสวนองุ่นเสีย ของที่รับมาจากคนจนก็อยู่ในเรือนของเจ้า
15. ซึ่งเจ้าได้ทุบชนชาติของเราเป็นชิ้น ๆ และได้บดบี้หน้าของคนจนนั้นเจ้าหมายความว่ากระไร องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้แหละ
16. พระเยโฮวาห์ตรัสอีกว่า เพราะธิดาทั้งหลายของศิโยนนั้นก็ผอม และเดินคอยยึดคอยาว ดาของเขาชม้อยชม้าย เดินกระดุ้งกระดิ่ง ขยับเท้าให้เสียงกรังกริ่ง
17. องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงให้เป็นชั้นนะตุที่ศีรษะของบรรดาธิดาของศิโยน และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้ที่ส่วนลับของเขาทั้งหลายโล้นไป
18. ในวันนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงนำเอาเครื่องวิจิตรงดงามไปเสีย คือกำไลข้อเท้า บันจูเหรีจ ตุ่มวงเดือน
19. จี้ กำไลมือ ผ้าแถบ

20. ผ้ามาลา กำไลเท้า ผ้าคาดศีรษะ หีบเครื่องน้าอบ ตะกรุดพิสมร
21. แหวนตรา และแหวนจมูก
22. เสื้องาน และเสื้อคลุม ผ้าคลุม และกระเป๋าทู
23. กระจก เสื้อผ้าลินิน ผ้าโพกศีรษะ และผ้าคลุมตัว
24. ต่อมาแทนน้าอบจะมีแต่ความเนา แทนผ้าคาดเอวจะมีเชือก แทนผมตัดจะมีแต่ศีรษะล้าน แทนเสื้องามล้ำค่าจะคาดเอวด้วยผ้ากระสอบ แทนความมั่งงามจะมีแต่รอยไหม้
25. พวกผู้ชายของเจ้าจะล้มลงด้วยดาบ และทแกล้วทหารของเจ้าจะล้มในสงคราม
26. ประตู่ทั้งหลายของเธอจะคร่ำครวญและโศกเศร้า เธอผู้อยู่อย่างโดดเดี่ยวจะนั่งบนพื้นดิน

บทที่ 4

1. ในวันนั้นหญิงเจ็ดคนจะยึดชายคนหนึ่งไว้ กล่าวว่า เราจะหากินของเรา หาทุ่งหาหมของเราเอง ขอเพียงให้เขาเรียกเราด้วยชื่อของเธอ ขอจงปลดความอดสูของเราเสีย
2. ในวันนั้นอังกูรของพระเยโฮวาห์จะงดงามและรุ่งโรจน์ และพืชผลของแผ่นดินนั้นจะเป็นความภูมิใจและเป็นเกียรติของผู้ที่หลีกเลี่ยงหลบหนีแห่งอิสราเอล
3. และต่อมาคคนที่เหลืออยู่ในศิโยนและค้างอยู่ในเยรูซาเล็ม เขาจะเรียกว่าบริสุทธิ์ คือทุกคนผู้มีชื่อในทะเบียนชีวิตในเยรูซาเล็ม
4. ในเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงล้างความโสโครกของธิดาทั้งหลายของศิโยน และชำระรอยโลหิตของเยรูซาเล็มจากท่ามกลางเมืองนั้น ด้วยอำนาจแห่งการพิพากษาและด้วยอำนาจของการเผา
5. และพระเยโฮวาห์จะทรงสร้างเมฆและควันเพื่อกลางวัน และแสงแห่งเปลวเพลิงเพื่อกลางคืนเหนือที่อยู่อาศัยทั้งสิ้นของภูเขาศิโยน และเหนือประชุมชนเมืองนั้น เพราะจะมีการป้องกันอยู่เหนือสง่าราศีทั้งสิ้น
6. จะมีพลับพลาทำร่มกลางวันบังแดด และเป็นที่ลี้ภัยและที่กำบังพายุและฝน

บทที่ 5

1. บัดนี้ข้าพเจ้าจะร้องเพลงถึงที่รักของข้าพเจ้า เป็นเพลงของที่รักของข้าพเจ้าเกี่ยวกับสวนองุ่นของท่าน ที่รักของข้าพเจ้ามีสวนองุ่นแปลงหนึ่ง อยู่บนเนินเขาอันอุดมยิ่ง
2. ท่านทำรั้วไว้รอบแล้วเก็บก้อนหินออกหมดและปลูกเถาองุ่นอย่างดีไว้ ท่านสร้างหอเฝ้าไว้ท่ามกลาง และสกัดบ่ออย่าองุ่นไว้ในสวนนั้นด้วย ท่านมุ่งหวังว่ามันจะบังเกิดลูกองุ่น แต่มันบังเกิดลูกเถาเปรี้ยว
3. บัดนี้ ชาวเยรูซาเล็มและคนยูดาห์เอ๋ย ขอตัดสินระหว่างเราและสวนองุ่นของเรา
4. มีอะไรอีกที่จะทำได้เพื่อสวนองุ่นของเรา ซึ่งเรายังไม่ได้ทำให้ ก็เมื่อเรามุ่งหวังว่ามันจะบังเกิดลูกองุ่น ใจมันจึงเกิดลูกเถาเปรี้ยว
5. บัดนี้เราจะบอกเจ้าทั้งหลายให้ว่าเราจะทำอะไรกับสวนองุ่นของเรา เราจะรื้อรั้วต้นไม้ของมันเสีย แล้วมันก็จะถูกเผา เราจะพังกำแพงของมันลง มันก็จะถูกเหยียบย่ำลง
6. เราจะกระทำมันให้เป็นที่ร้าง จะไม่มีใครลิดแขนงหรือพรวนดิน หนามย่อยหนามใหญ่ก็จะงอกขึ้น และเราจะบัญชาเมฆไม่ให้โปรยฝนรดมัน
7. เพราะว่าสวนองุ่นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาคือวงศ์วานอิสราเอล และคนยูดาห์เป็นหมู่ไม้ที่พระองค์ทรงขึ้น พระทัย และพระองค์ทรงมุ่งหวังความยุติธรรม แต่ดูเถิด มีแต่การนองเลือด หวังความชอบธรรม แต่ ดูเถิด เสียงร้องให้ช่วย
8. วิบัติแก่ผู้เหล่านั้นที่เสริมบ้านหลังหนึ่งเข้ากับอีกหลังหนึ่ง และเสริมนาเข้ากับนา จนไม่มีที่อีกแล้ว เพื่อเขาทั้งหลายต้องอยู่ลำพังในท่ามกลางแผ่นดินนั้น
9. พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงกล่าวที่หูของข้าพเจ้าว่า เป็นความจริงทีเดียว บ้านหลายหลังจะต้องรกร้าง บ้านใหญ่บ้านงามจะไม่มีคนอาศัย
10. เพราะว่าสวนองุ่นยี่สิบห้าไร่จะได้ผลแต่เพียงบัทเดียว และเมล็ดพืชหนึ่งไฮเมอร์จะให้ผลแต่เอฟราห์เดียว
11. วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ลุกขึ้นแต่เช้ามืด เพื่อวิ่งไปตามเมรัย ผู้เฉื่อยและอยู่จนดึก จนเหล้าองุ่นทำให้เขาเมาหย่าเป
12. เขามีพินเขาคู่และพินใหญ่ รำมะนา ปี และเหล้าองุ่น ณ งานเลี้ยงของเขา แต่เขาทั้งหลายมิได้เอาใจใส่ในพระราชกิจของพระเยโฮวาห์ หรือพิจารณาพระหัตถกิจของพระองค์
13. เพราะฉะนั้นชนชาติของเราจึงตกไปเป็นเชลย เพราะขาดความรู้ ผู้มีเกียรติของเขาก็หิวแย่ และมวลชนของเขาก็แห้งผากไปเพราะความกระหาย
14. เพราะฉะนั้นนรกก็ขยายที่ของมันออก และอ้าปากเสียโดยไม่จำกัด และสง่าราศีของเขา และมวลชนของเขา และเสียงอึงคึงของเขา และผู้ลึงโลดอยู่ ก็จะลงไป
15. คนต่ำต้อยจึงจะกราบลง และคนเข้มแข็งก็ถ่อมตัวลง และนัยน์ตาของผู้ฝอยก็ถูกลดต่ำ
16. แต่พระเยโฮวาห์จอมโยธาจะได้รับการเทิดทูนไว้โดยความยุติธรรม และพระเจ้าองค์บริสุทธิ์จะได้ทรงสำแดงความบริสุทธิ์โดยความชอบธรรม
17. แล้วลูกแกะจะเที่ยวหากินที่นั่นตามลักษณะท่าทางของมัน คนแปลกหน้าจะหากินในที่สลักหักพังของสัตว์ที่อ้วน

18. วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ลากความชั่วช้าด้วยสายของความไร้สาระ ผู้ลากบาปอย่างกับใช้เชือกโยงเกี่ยว
19. ผู้กล่าวว่า ให้พระองค์รีบร้อน ให้พระองค์เร่งงานของพระองค์ เพื่อเราจะได้เห็น ให้พระประสงค์ขององค์ผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลเสด็จมาใกล้ ขอให้มาเพื่อเราจะรู้
20. วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่เรียกความชั่วร้ายว่าความดี และความดีว่าความชั่วร้าย ผู้ถือเอาว่าความมืดเป็นความสว่าง และความสว่างเป็นความมืด ผู้ถือเอาว่าความขมเป็นความหวาน และความหวานเป็นความขม
21. วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ฉลาดตามสายตาของตนเอง และสุขุมรอบคอบในสายตาของตนเอง
22. วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่เป็นวีรชนในการตีฆ่าอ่อน และเป็นคนแก่ล้าในการประสมเมรัย
23. ผู้ปล่อยตัวคนทำผิดเพราะเขารับสินบน และเอาความชอบธรรมไปจากผู้ชอบธรรม
24. ดังนั้นเปลวเพลิงกลืนต่อข้าวฉันใด และเพลิงเผาผลาญหญ้าแห้งฉันใด รากของเขาก็จะเป็นเหมือนความเปื่อยเน่า และดอกบานของเขาจะฟุ้งไปเหมือนผงคัลฉินนั้น เพราะเขาทั้งหลายทอดทิ้งพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์จอมโยธา และได้ดูหมิ่นพระวาระขององค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
25. เหตุฉะนั้นพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จึงพลุ่งขึ้นต่อชนชาติของพระองค์ และพระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกสู้เขาและตีเขา และภูเขาทั้งหลายก็สั่นสะเทือน และซากศพของเขาทั้งหลายถูกฉีกขาดกลางถนน ถึงกระนั้นก็ดี พระพิโรธของพระองค์ก็มีได้หันกลับ แต่พระหัตถ์ของพระองค์ก็ยังเหยียดออกอยู่
26. พระองค์จะทรงยกอาณาตติสัญญาณให้แก่ประชาชาติที่ห่างไกล และจะทรงผิวพระโอษฐ์เรียกเขามาจากที่สุดปลายแผ่นดินโลก และดูเถิด เขาจะมาอย่างรวดเร็วและรีบเร่ง
27. ไม่มีผู้ใดในพวกเขาจะอ่อนเปลี้ย ไม่มีผู้ใดจะสะดุด ไม่มีผู้ใดจะหลับสนิทหรือนิทรา ผ้าคาดเอวสักผืนหนึ่งก็จะไม่หลุดลุ่ย สายรัดรองเท้าก็จะไม่ขาดสักสายหนึ่ง
28. ลูกธนูของเขาก็แหลม บรรดาคันธนูของเขาก็กำไว้ ก็บ่ม้าทั้งหลายของเขาจะเหมือนกับหินเหล็กไฟ และล้อของเขาทั้งหลายเหมือนลมบ้าหมู
29. เสียงคำรามของเขาจะเหมือนสิงโต เหมือนสิงโตหนุ่ม เขาเหล่านั้นจะคำราม เขาจะคำรนและตะครุบเหยื่อของเขา และเขาจะชนเอาไปเสีย และไม่มีผู้ใดช่วยเหยื่อนั้นให้พ้นไปได้
30. ในวันนั้นเขาทั้งหลายจะคำรนเหนือเหยื่อนั้นเหมือนเสียงคะนองของทะเล และถ้ามีผู้หนึ่งผู้ใดมองที่แผ่นดินดูเถิด ความมืดและความทุกข์ใจ และสว่างแห่งฟ้าสวรรค์ก็มีตกลง

บทที่ 6

1. ในปีที่กษัตริย์อุสซียาห์สิ้นพระชนม์ ข้าพเจ้าเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าประทับ ณ พระที่นั่งสูงและเกิดทูนขึ้น และชายฉลองพระองค์ของพระองค์เต็มพระวิหาร
2. เนื้อพระองค์มีเสราฟิมยืนอยู่ แต่ละตนมีปีกหกปีก ใช้สองปีกบังหน้า และสองปีกคลุมเท้า และด้วยสองปีกบินไป
3. ต่างก็ร้องต่อกันและกันว่า บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ บริสุทธิ์ พระเยโฮวาห์จอมโยธา แผ่นดินโลกทั้งสิ้นเต็มด้วยสง่าราศีของพระองค์
4. และรากฐานของธรณีประตูทั้งหลายก็สั่นสะเทือนด้วยเสียงของผู้ร้อง และพระนิเวศก็มีควันเต็มไปหมด
5. และข้าพเจ้าว่า วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าพินาศแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นคนริมฝีปากไม่สะอาด และข้าพเจ้าอาศัยอยู่ในหมู่ชนชาติที่ริมฝีปากไม่สะอาด เพราะนัยน์ตาของข้าพเจ้าได้เห็นกษัตริย์ คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา
6. แล้วคนหนึ่งในเสราฟิมบินมาหาข้าพเจ้า ในมือมีถ่านเพลิง ซึ่งเขาเอาคีมคีบมาจากแท่นบูชา
7. และเขาถูกต้องปากของข้าพเจ้าพูดว่า ดูเถิด สิ่งนี้ได้ถูกต้องริมฝีปากของเจ้าแล้ว ความชั่วช้าของเจ้าก็ถูกยกเสีย และเจ้าก็จะรับการลบมลทินบาป
8. และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า เราจะใช้ผู้ใดไป และผู้ใดจะไปแทนเรา แล้วข้าพเจ้าทูลว่า ข้าพระองค์นี่พระเจ้าข้า ขอทรงใช้ข้าพระองค์ไปเถิด
9. และพระองค์ตรัสว่า ไปเถอะ และกล่าวแก่ชนชาตินี้ว่า 'ฟังแล้วฟังเล่า แต่อย่าเข้าใจ ดูแล้วดูเล่า แต่อย่ามองเห็น'
10. จงกระทำให้อจิตใจของชนชาตินี้มีนงง และให้หูทั้งหลายของเขาหนักร และปิดตาของเขาทั้งหลายเสีย เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และหันกลับมาได้รับการรักษาให้หาย
11. แล้วข้าพเจ้ากล่าวว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า นานสักเท่าใด และพระองค์ตรัสตอบว่า จนหัวเมืองทั้งหลายถูกทิ้งร้าง ไม่มีชาวเมือง และบ้านเรือนไม่มีคน และแผ่นดินก็รกร้างอย่างสิ้นเชิง
12. และพระเยโฮวาห์ทรงกวาดคนออกไปไกล และที่ที่ทอดทิ้งก็มีมากอยู่ท่ามกลางแผ่นดินนั้น
13. และแม้ว่ามีเหลืออยู่ในนั้นสักหนึ่งในสิบ ก็จะกลับมาและถูกเผาไฟ เหมือนต้นสนหรือต้นโอ๊กซึ่งเหลืออยู่แต่ต่อเมื่อถูกโค่น ตอของมันจะเป็นเชื้อสายบริสุทธิ์

บทที่ 7

1. ต่อมาในรัชกาลของอาหัสโฮรสของโยธาม โฮรสของอุสซียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ เรซินกษัตริย์แห่งซีเรีย และเปคาห์โฮรสของเรมาลียาห์ กษัตริย์แห่งอิสราเอลได้ขึ้นมายังเยรูซาเล็มเพื่อกระทำสงครามกับเมืองนั้น แต่รบไม่ชนะ
2. เมื่อเขาไปบอกที่ราชสำนักของดาวิดว่า ซีเรียเป็นพันธมิตรกับเอฟราอิมแล้ว พระทัยของพระองค์และจิตใจของประชาชนของพระองค์ก็สั่นเหมือนต้นไม้ในป่าสั่นอยู่หน้าลม
3. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับอิสยาห์ว่า จงออกไปพบอาหัส ทั้งเจ้าและเชออารยาชบุตรชายของเจ้า ณ ที่ปลายท่อน้ำสระบนที่ถนนลานซักฟอก
4. และจงกล่าวแก่เขาว่า `จงระวังและสงบใจ อย่างกลัว อย่าให้พระทัยของพระองค์ขลาดด้วยเหตุเศษดินฝุ่นที่จวนมอดทั้งสองนี้ เพราะความกริ้วอันร้ายแรงของเรซิน และซีเรีย และโฮรสของเรมาลียาห์
5. เพราะว่าซีเรียพร้อมกับเอฟราอิมและโฮรสของเรมาลียาห์ได้คิดการชั่วร้ายต่อพระองค์ กล่าวว่
6. ให้เราทั้งหลายขึ้นไปต่อสู้กับยูดาห์และทำให้มันคร่ำมกแล้ว และให้เราทะเลวงเอาเมืองของเขาเพื่อเราเอง และตั้งบุตรของทาเบเอลให้เป็นกษัตริย์ท่ามกลางเมืองนั้น
7. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า มันจะไม่เป็นไป และจะไม่เกิดขึ้น
8. เพราะเศียรของซีเรียคือดามัสกัส และเศียรของดามัสกัสคือเรซิน ภายในหกสิบห้าปีเอฟราอิมจะแตกเป็นชิ้นๆ กระทั่งไม่เป็นชนชาติอีกแล้ว
9. และเศียรของเอฟราอิมคือสะมาเรีย และเศียรของสะมาเรียคือโฮรสของเรมาลียาห์ ถ้าเจ้าจะไม่มั่นใจ แน่ละ ก็จะต้องมั่นเจ้าไว้ไม่ได้'
10. พระเยโฮวาห์ตรัสกับอาหัสอีกว่า
11. จงขอหมายสำคัญจากพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า จงขอในที่ลึกหรือที่สูงเบื้องบนก็ได้
12. แต่อาหัสตอบว่า เราจะไม่ทูลขอ และเราจะไม่ทดลองพระเยโฮวาห์
13. และท่านกล่าวว่า ข้าแต่ข้าราชสำนักของดาวิด ขอจงฟัง การที่จะให้มนุษย์อ่อนใจนั้นเล็กน้อยอยู่หรือ และท่านยังให้พระเจ้าของข้าพเจ้าอ่อนพระทัยด้วย
14. เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะประทานหมายสำคัญเอง ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์ และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขาจะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล
15. ท่านจะรับประทานนมขันทองและน้ำผึ้ง เพื่อท่านจะรู้ที่จะปฏิเสธความชั่วและเลือกความดี
16. เพราะก่อนที่เด็กนั้นจะรู้ที่จะปฏิเสธความชั่วและเลือกความดีนั้น แผ่นดินซึ่งท่านเกลียดชังนั้น มันจะขาดกษัตริย์ทั้งสององค์
17. พระเยโฮวาห์จะทรงนำวันนั้นมาเหนือพระองค์ เหนือชนชาติของพระองค์และเหนือวงศ์วานแห่งบิดาของพระองค์ คือวันอย่างที่ไม่เคยพบเห็น ตั้งแต่วันที่เอฟราอิมได้พราวจากยูดาห์ คือกษัตริย์ของอัสซีเรีย
18. ต่อมาในวันนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงผิวพระโอษฐ์เรียกเหลือบซึ่งอยู่ทางต้นกำเนิดแม่น้ำแห่งอียิปต์ และเรียกฝั่งซึ่งอยู่ในแผ่นดินอัสซีเรีย

19. และมันจะมากันและทั้งหมดก็จะหยุดพักตามหุบเขาที่ร้าง และในชอกหิน และบนต้นหนามทั้งสิ้น และบนพุ่มไม้ทั้งสิ้น
20. ในวันนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโกนทั้งศีรษะและขนที่เท้าเสียด้วยมีดโกนซึ่งเข้ามาจากปากแม่น้ำข้างโน้น คือโดยกษัตริย์แห่งอัสซีเรียนั่นเอง และจะผลาญเคราด้วย
21. ต่อมาในวันนั้นชายคนหนึ่งจะเลี้ยงแม่วัวสาวไว้ตัวหนึ่งและแกะสองตัว
22. และต่อมาเพราะมันให้นมมากมาย เขาจะรับประทานนมขึ้น เพราะว่าทุกคนที่เหลืออยู่ในแผ่นดินจะรับประทานนมขึ้นและน้ำผึ้ง
23. ต่อมาในวันนั้นทุกแห่งที่เคยมีเถาองุ่นหนึ่งพันเถา มีค่าเงินหนึ่งพันเซเชล ก็จะกลายเป็นต้นหนามย่อยและหนามใหญ่
24. คนจะมาที่นั่นพร้อมกับคันธนูและลูกธนู เพราะว่าแผ่นดินทั้งสิ้นนั้นจะกลายเป็นที่หนามย่อยและหนามใหญ่
25. ส่วนเนินเขาทั้งสิ้นที่เขาเคยชูดด้วยจอบ การกลั้วหนามย่อยและหนามใหญ่จะไม่มาที่นั่น แต่เนินเขาเหล่านั้นจะกลายเป็นที่ซึ่งเขาปล่อยฝูงวัวและที่ซึ่งฝูงแกะจะเหยียบย่ำ

บทที่ 8

1. แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า จงเอาแผ่นจารึกใหญ่มาแผ่นหนึ่ง และจงเขียนด้วยปากกาของมนุษย์เรื่อง 'มาเฮอร์ซาลาลห์ซบัส'
2. และข้าพเจ้าได้พยานที่เชื่อถือได้ คือ อูรีอาห์บุโรหิต และเศคาริยาห์บุตรชายของเยเบเรเคียห์ให้บันทึกไว้เพื่อข้าพเจ้า
3. และข้าพเจ้าได้เข้าไปหาหญิงผู้พยากรณ์ และเธอก็ตั้งครรรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า จงเรียกชื่อบุตรนั้นว่า มาเฮอร์ซาลาลห์ซบัส
4. เพราะก่อนที่เด็กจะรู้ที่จะร้องเรียก 'พ่อ แม่' ได้ ทหรัยสมบัติของดามัสกัสและของที่ริบได้จากสะมาเรีย จะถูกขนเอาไปต่อพระพักตร์กษัตริย์อัสซีเรีย
5. แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า
6. เพราะว่าชนชาตินี้ได้ปฏิเสธน้ำแห่งซีโลอาห์ซึ่งไหลเอื่อยๆ และปีติยินดีต่อเรซินและโอโรสของเรมาลียาห์
7. เพราะฉะนั้น ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำน้ำแห่งแม่น้ำมาสู่เขาทั้งหลาย ที่มีกำลังและมากหลาย คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรียและสง่าราศีทั้งสิ้นของพระองค์ และน้ำนั้นจะไหลล้นห้วยทั้งสิ้นของมัน และท่วมฝั่งทั้งสิ้นของมัน
8. และจะกวาดต่อไปเข้าไปในยูดาห์ และจะไหลท่วมและผ่านไปแม้จนถึงคอ และปีกอันแผ่กว้างของมันจะเต็มแผ่นดินของท่านนะ ท่านอิมมานูเอล
9. ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย จงเข้าร่วมกัน และเจ้าจะถูกทำให้هلكเป็นชิ้นๆ บรรดาประเทศใกลๆทั้งหมด เจ้าเอ๋ยจงเงี้ยวหู จงคาดเอวเจ้าไว้และเจ้าจะถูกทำให้هلكเป็นชิ้นๆ จงคาดเอวเจ้าไว้และเจ้าจะถูกทำให้هلكเป็นชิ้นๆ
10. จงปรึษากันเถิด แต่ก็จะได้ไร้ผล จงพูดกันเถิด แต่ก็จะไม่สำเร็จผล เพราะว่าพระเจ้าทรงสถิตกับเรา
11. เพราะว่าพระเยโฮวาห์ตรัสดังต่อไปนี้กับข้าพเจ้าพร้อมด้วยพระหัตถ์อันเข้มแข็ง และทรงสั่งสอนข้าพเจ้ามิให้ดำเนินในทางของชนชาตินี้ พระองค์ตรัสว่า
12. สิ่งที่ชนชาตินี้เรียกว่า การร่วมคิดกบฏ เจ้าอย่าเรียกว่า การร่วมคิดกบฏ เสียหมด อย่างกลัวสิ่งที่เขากลัว หรืออย่างครั่นคร้าม
13. แต่พระเยโฮวาห์จอมโยธานั้นแหละ เจ้าต้องว่าพระองค์บริสุทธิ์ จงให้พระองค์ทรงเป็นผู้ที่เจ้ายำเกรง จงให้พระองค์ทรงเป็นผู้ที่เจ้าครั่นคร้าม
14. แล้วพระองค์จะเป็นสถานบริสุทธิ์ แต่เป็นศิลาที่ทำให้สะดุด และเป็นก้อนหินที่ทำให้ขัดเคืองใจของวงศ์วานทั้งคู่ของอิสราเอล เป็นกับและเป็นปวงดักชาวเยรูซาเล็ม
15. และคนเป็นอันมากในพวกเขาจะสะดุดหินนั้น เขาทั้งหลายจะล้มลงและแตกหัก เขาจะติดบ่วงและถูกจับไป
16. จงมัดถ้อยคำพยานเก็บไว้เสีย และจงตีตราพระราชบัญญัติไว้ในหมู่พวกสาวกของข้าพเจ้าเสีย
17. ข้าพเจ้าจะรอดคอยพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากวงศ์วานของยาโคบ และข้าพเจ้าจะคอยท่าพระองค์
18. ดูเถิด ข้าพเจ้าและบุตรผู้ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานแก่ข้าพเจ้า เป็นหมายสำคัญและเป็นการมหัศจรรย์ต่างใน

อิสราเอล จากพระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ทรงประทับบนภูเขาศิโยน

19. และเมื่อเขาทั้งหลายจะกล่าวแก่พวกท่านว่า จงปรึกษากับคนทรงและพอมดแม่มดผู้ร้องเสียงจิ้งจกแจ๊กและเสียง
พึมพำ ไม่ควรที่ประชาชนจะปรึกษากับพระเจ้าของเขาหรือ ควรเขาจะไปปรึกษาคนตายเพื่อคนเป็นหรือ

20. ไปค้นพระราชบัญญัติและถ้อยคำพยาน ถ้าเขาไม่พูดตามคำเหล่านี้ก็เพราะในตัวของเขาไม่มีแสงสว่างเสียเลย

21. เขาทั้งหลายจะผ่านแผ่นดินไปด้วยความระทมใจอันยิ่งใหญ่และด้วยความหิว และต่อมาเมื่อเขาหิว เขาจะเกี้ยว
กราดและแข่งด่ากษัตริย์ของเขาและพระเจ้าของเขา และจะแหงนหน้าขึ้นข้างบน

22. และจะมองดูที่แผ่นดินโลก และจะมองเห็นความทุกข์ใจและความมืด ความกมลุ่มแห่งความแสนระทม และเขา
จะถูกผลักไสเข้าไปในความมืดที่บ

บทที่ 9

1. แต่กระนั้นแผ่นดินนั้นซึ่งอยู่ในความแสนระทมจะไม่กลัดกลุ้ม ในกาลก่อนพระองค์ทรงนำแคว้นเศบูลุนและแคว้นนัฟทาลีมาสู่ความดูหมิ่น แต่ในกาลภายหลังพระองค์จะทรงกระทำให้หนทางข้างทะเล แคว้นฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือ กาลิลีแห่งบรรดาประชาชาติ ให้เจ็บปวดทรมานอย่างมาก
2. ประชาชาติที่ดำเนินในความมืดได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่แล้ว บรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินแห่งเงามัจจุราช สว่างได้ส่องมาบนเขา
3. พระองค์ได้ทรงทิวชนในประชาชาตินั้นขึ้น พระองค์มิได้ทรงเพิ่มความขึ้นบานของเขา เขาทั้งหลายเปรมปรีดีต่อพระพักตร์พระองค์ ตั้งด้วยความขึ้นบานเมื่อฤดูเกี่ยวเก็บ ตั้งคนเปรมปรีดีเมื่อเขาแบ่งของริบมานั้นแก่กัน
4. เพราะว่าแอกอันเป็นภาระของเขาก็ดี ไม้พลองที่ตีป่าเขาก็ดี ไม้ตะบองของผู้บีบบังคับเขาก็ดี พระองค์จะทรงหักเสียอย่างในวันของคนมีเดียน
5. เพราะการรบทั้งสิ้นของนักรบมีเสียงวุ่นวาย และเสื่อคลุมที่เกลือกอยู่ในโลหิต แต่การรบครั้งนี้จะถูกเผาเป็นเชื้อเพลิงใส่ไฟ
6. ด้วยมีเด็กคนหนึ่งเกิดมาเพื่อเรา มีบุตรชายคนหนึ่งประทานมาให้เรา และการปกครองจะอยู่ที่ป่าของท่าน และท่านจะเรียกนามของท่านว่า ผู้ที่มหัศจรรย์ ที่ปรึกษา พระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ พระบิดาในรันดร์ องค์สันติราช
7. เพื่อการปกครองของท่านจะเพิ่มพูนยิ่งขึ้น และสันติภาพจะไม่มีที่สิ้นสุดเหนือพระที่นั่งของดาวิด และเหนือราชอาณาจักรของพระองค์ ที่จะสถาปนาไว้ และเชิดชูไว้ด้วยความยุติธรรมและด้วยความเที่ยงธรรม ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนนิรันดร์กาล ความกระตือรือร้นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะกระทำการนี้
8. องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้พระวจนะไปต่ออัสยาโคบ และจะตกลูกอยู่ในอัสราเอล
9. และประชาชนทั้งสิ้นจะรู้เรื่อง คือเอเฟราอิมและชาวสะมาเรีย ผู้กล่าวด้วยความเยอหยิ่งและด้วยจิตใจจองทอง
10. ว่า ก้อนอิฐพังลงแล้ว แต่เราจะสร้างด้วยศิลาสลัก ต้นมะเดื่อถูกโค่นลง แต่เราจะใส่ต้นสิดาร์เข้าแทนไว้ในที่นั้น
11. พระเยโฮวาห์จึงทรงหนุนปฏิปักษ์ของเรขึ้นมาสู่เขา และทรงกระตุ่นศัตรูของเขาให้ร่วมกัน
12. คือคนซีเรียทางข้างหน้าและคนฟีลิสเตียทางข้างหลัง และเขาจะอ้าปากออกกลืนอัสราเอลเสีย ถึงกระนั้นก็ดี พระพิโรธของพระองค์ก็ยังมีได้หันกลับ และพระหัตถ์ของพระองค์ยังเหยียดออกอยู่
13. เพราะประชาชนมิได้หันมาหาพระองค์ผู้ทรงดีเขา มิได้แสวงหาพระเยโฮวาห์จอมโยธา
14. พระเยโฮวาห์จึงจะทรงตัดหัวตัดหางออกเสียจากอัสราเอล ทั้งกิ่งก้านและต้นกกในวันเดียว
15. ผู้ใหญ่และคนมีเกียรติคือหัว และผู้พยากรณ์ผู้สอนเท็จเป็นหาง
16. เพราะบรรดาผู้ที่นำชนชาตินี้ได้นำเขาให้หลง และบรรดาผู้ที่เขานำก็ถูกทำลาย
17. ฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าจะหาทรงเปรมปรีดีในคนหนุ่มของเขาไม่ และจะมีได้ทรงมีพระกรุณาต่อคนกำพร้าพ่อหรือหญิงม่ายของเขา เพราะว่าทุกคนเป็นคนหน้าซื่อใจคดและเป็นคนทำความชั่วและปากทุกปากก็กล่าวคำโหดเขลา ถึงกระนั้นก็ดีพระพิโรธของพระองค์ก็ยังมีได้หันกลับ และพระหัตถ์ของพระองค์ยังเหยียดออกอยู่
18. เพราะความชั่วก็ไหม้เหมือนไฟไหม้ มันจะผลาญทั้งหนามย่อยและหนามใหญ่ มันจะจุดไฟเข้าที่ป่าทึบ และป่า

ที่บก็จะมีวนขึ้นข้างบนเหมือนควนเป็นลูกๆ

19. แผ่นดินนั้นก็มืดไปโดยเหตุพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จอมโยธา ประชาชนก็จะเหมือนเชื้อเพลิง ไม่มีคนใดจะไว้ชีวิตพี่น้องของตน

20. เขาจะฉวยได้ทางขวา แต่ยั้งหิวอยู่ เขาจะกินทางซ้าย แต่ก็ยังไม่อิ่ม ต่างก็จะกินเนื้อแขนของตนเอง

21. มนัสเสห์กินเอฟราอิม เอฟราอิมกินมนัสเสห์ และทั้งคู่ก็สู้กับยูดาห์ ถึงกระนั้นก็ดีพระพิโรธของพระองค์ก็ยังมีได้หันกลับ และพระหัตถ์ของพระองค์ยังเหยียดออกอยู่

1. วิบัติแก่คนเหล่านั้นที่ออกกฎหมายอธรรม และแก่ผู้เขียนที่เขียนแต่การบีบคั้นเรื่อยไป
2. เพื่อหันคนขัดสนไปจากความยุติธรรม และปล้นสิทธิของคนจนแห่งชนชาติของเราเสีย เพื่อว่าหญิงม่ายจะเป็นเหยื่อของเขา และเพื่อเขาจะปล้นคนกำพร้าพ่อเสีย
3. พวกเจ้าจะกระทำอย่างไรในวันแห่งการลงอาญา และในการกวาดล้างซึ่งจะมาจากที่ไกล เจ้าจะหนีไปพึ่งใคร และเจ้าจะฝากสง่าราศีของเจ้าไว้ที่ไหน
4. ปราชจากเราพวกเขาจะกราบลงอยู่กับนักโทษ เขาจะล้มลงในหมู่พวกคนที่ถูกฆ่า ถึงกระนั้นก็ดีพระพิโรธของพระองค์ก็ยังมีได้หันกลับ และพระหัตถ์ของพระองค์ยังเหยียดออกอยู่
5. วิบัติแก่อัสนีเรีย ผู้เป็นตะบองแห่งความกริ้วของเรา และไม่ผลงมือของเขาคือความเกรี้ยวกราดของเรา
6. เราจะใช้เขาไปสู่ประชาชาติอันหน้าซื่อใจคด เราจะบัญชาเขาให้ไปสู่ชนชาติที่เรากริ้ว ไปเอาของริบและฉวยเหยื่อ และให้เหยียบย่ำลงเหมือนเหยียบเลนในถนน
7. แต่เขามีได้ตั้งใจอย่างนั้น และจิตใจของเขาก็มิได้คิดอย่างนั้น แต่ในใจของเขาคิดจะทำลาย และตัดประชาชาติเสียมิใช่น้อย
8. เพราะเขาพูดว่า ผู้บังคับบัญชาของข้าเป็นกษัตริย์หมดมิใช่หรือ
9. เมืองคาลโนก็เหมือนเมืองคาร์เคมีมิใช่หรือ เมืองฮามัทก็เหมือนเมืองอาร์บัตมิใช่หรือ เมืองสะมาเรียก็เหมือนเมืองดามัสกัสมิใช่หรือ
10. เหมือนอย่างมือของเราไปถึงบรรดาราชอาณาจักรของรูปเคารพ ซึ่งรูปเคารพแกะสลักของเขานั้นใหญ่กว่าของเยรูซาเล็มและสะมาเรีย
11. เราก็คงจะไม่ทำแก่เยรูซาเล็มกับรูปเคารพของเขาดอกหรือ ดังที่เราได้ทำแก่สะมาเรียและรูปเคารพของเขา
12. ต่อมาเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสำเร็จพระราชกิจทั้งสิ้นของพระองค์ที่ภูเขาศิโยนและที่เยรูซาเล็มแล้ว เราจะทรงลงทัณฑ์แก่ผลแห่งจิตใจจองหองของกษัตริย์แห่งอัสนีเรีย และสง่าราศีแห่งตายนโศกของเขา
13. เพราะเขาว่า ข้าได้กระทำการนี้ด้วยกำลังมือของข้า และด้วยสติปัญญาของข้า เพราะข้ามีความเข้าใจ ข้าได้รู้เขตแดนของชนชาติทั้งหลาย และได้ปล้นทรัพย์สมบัติของเขา ข้าได้โยนบรรดาชาวเมืองลงมาอย่างคนกล้าหาญ
14. มือของข้าได้ฉวยทรัพย์สมบัติของชนชาติทั้งหลายเหมือนฉวยรังนก และอย่างคนเก็บไข่ซึ่งละทิ้งไว้ ข้าก็รวบรวมแผ่นดินโลกทั้งสิ้นตั้งนั้นแหละ และไม่มีผู้ใดขยับปีกมาปก หรืออำปากหรือร้องเสียงจ๊อกแจ๊ก
15. ขวานจะคุ้ยข่มคนที่ใช้มันสกัดนั้นหรือ หรือเลื่อยจะทะนงตัวเหนือผู้ที่ใช้มันเลื่อยนั้นหรือ เหมือนกับว่าตะบองจะยกผู้ซึ่งถือมันขึ้นดี หรืออย่างไม้ผลองจะยกตัวขึ้นเหมือนกับว่ามันไม่ทำด้วยไม้
16. ฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าจอมโยธาจะทรงให้โรคผอมแห้งมาในหมู่พวกคนอ้วนพีของเขา ภายใต้เกียรติของเขาจะมีการใหม่ใหญ่โตเหมือนอย่างไฟใหม่
17. ความสว่างแห่งอิสราเอลจะเป็นไฟ และองค์บริสุทธิ์ของท่านจะกลายเป็นเปลวเพลิง และจะเผาและกินหนามใหญ่และหนามย่อยของเขาเสียในวันเดียว

18. พระองค์จะทรงผลาญสง่าราศีแห่งป่าของเขาและแห่งสวนผลไม้ของเขา ทั้งจิตวิญญาณและร่างกาย และจะเป็นเหมือนเวลาผู้ถือธงอ่อนเปลี้ยลงไป
19. ต้นไม้แห่งป่าของเขาจะเหลือน้อยเต็มที จนเตี้ยๆจะเขียนลงได้
20. ต่อมาในวันนั้น คนอิสราเอลที่เหลืออยู่ และคนที่รอดหนีไปแห่งวงศ์วานของยาโคบ จะไม่ฟังผู้ที่ตีเขาอีก แต่จะพักพิงที่พระเยโฮวาห์ องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล โดยความจริง
21. ส่วนคนที่เหลืออยู่จะกลับมายังพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ คือคนที่เหลืออยู่ของยาโคบ
22. อิสราเอลเอ๋ย เพราะแม้ว่าชนชาติของเจ้าจะเป็นดั่งเม็ดทรายในทะเล คนที่เหลืออยู่เท่านั้นจะกลับมา การเผาผลาญซึ่งกำหนดไว้แล้วจะล้นหลามไปด้วยความชอบธรรม
23. เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธาจะทรงกระทำให้การเผาผลาญนั้นสิ้นสุดลงตามที่กำหนดไว้แล้วในท่ามกลางแผ่นดินทั้งสิ้น
24. ฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าจอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ชนชาติของเราเอ๋ย ผู้อยู่ในศิโยน อย่ากลัวคนอัสนีเรีย เขาจะตีเจ้าด้วยตะบองและจะยกไม้พลองของเขาขึ้นสู้เจ้าอย่างทีในอียิปต์
25. เพราะอีกสักหน่อยเท่านั้น แล้วความกริ้วนั้นจะสิ้นสุด และความโกรธของเราจะมุ่งตรงที่การทำลายเขา
26. และพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะทรงเหวี่ยงแส้มาสู่เขา ดังที่พระองค์ทรงโจมตีคนมีเดียน ณ คีลาโอเรบ และไม้พลองของพระองค์ที่เคยอยู่เหนือทะเล พระองค์จะทรงยกขึ้นอย่างทีในอียิปต์
27. และต่อมาในวันนั้นภรรยาของเขาจะพรากไปจากป่าของเจ้า และแอกของเขาจะถูกทำลายเสียจากคอของเจ้า และแอกนั้นจะถูกทำลายเพราะเหตุการเจิม
28. เขาได้มาถึงอัยยาทแล้ว เขาได้ข้ามมิโกรน เขาเก็บสัมภาระของเขาไว้มิดมาซ
29. เขาเหล่านั้นผ่านช่องหว่างเขามาแล้ว เกบาเป็นที่เขาค้างคืน ราม่าห์สะทกสะท้าน กิเบอาห์ของซาอูลหนีไปแล้ว
30. ธิดาของกัลลิมเอ๋ย ส่งเสียงร้องซี ให้เขายินได้ในไลซาร์ห์เถิด อานาโททเอ๋ย นำสงสารจริง
31. มัดเมนาห์กำลังหนีอยู่ คนเกบิมหนีให้พ้นภัย
32. ในวันนั้นเอง เขาจะยับยั้งอยู่ที่เมืองโนบ เขาจะสายมือของเขาต่อต้านภูเขแห่งธิดาของศิโยน เนินเขาของเยรูซาเล็ม
33. ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเยโฮวาห์จอมโยธา จะทรงตัดกิ่งไม้ด้วยกำลังอันน่าคร้ามกลัว ต้นที่สูงยิ่งจะถูกโค่นลงมา และต้นที่สูงจะต้องต่ำลง
34. พระองค์จะทรงใช้ขวานเหล็กฟันป่าทึบ และเลบานอนจะล้มลงโดยคนมีอำนาจใหญ่โต

1. จะมีหน่อแตกออกมาจากตอแห่งเจสซี จะมีกิ่งงอกออกมาจากรากทั้งหลายของเขา
2. และพระวิญญูณของพระเยโฮวาห์จะอยู่บนท่านนั้น คือวิญญูณแห่งปัญญาและความเข้าใจ วิญญูณแห่งการวินิจฉัยและอาณาภาพ วิญญูณแห่งความรู้และความยำเกรงพระเยโฮวาห์
3. ความพึงใจของท่านก็ในความยำเกรงพระเยโฮวาห์ ท่านจะไม่พิพากษาตามซึ่งตาท่านเห็น หรือตัดสินตามซึ่งหูท่านได้ยิน
4. แต่ท่านจะพิพากษาคนจนด้วยความชอบธรรม และตัดสินเพื่อผู้มีใจถ่อมแห่งแผ่นดินโลกด้วยความเที่ยงตรง ท่านจะตีโลกด้วยตะบองแห่งปากของท่าน และท่านจะประหารคนชั่วด้วยลมแห่งริมฝีปากของท่าน
5. ความชอบธรรมจะเป็นผ้าคาดเอวของท่าน และความสัตย์สุจริตจะเป็นผ้าคาดบั้นเอวของท่าน
6. สุนัขป่าจะอยู่กับลูกแกะ และเสือดาวจะนอนอยู่กับลูกแพะ ลูกวัวกับสิงโตหนุ่มกับสัตว์อ้วนพีจะอยู่ด้วยกัน และเด็กเล็กๆจะนำมันไป
7. แม่วัวกับหมีจะกินด้วยกัน ลูกของมันก็จะมีนอนอยู่ด้วยกัน และสิงโตจะกินฟางเหมือนวัวผู้
8. และทารกกินนมจะเล่นอยู่ที่ปากรูงูเห่า และเด็กที่หย่านมจะเอามือวางบนรังของงูทับทิม
9. สัตว์เหล่านั้นจะไม่ทำให้เจ็บหรือจะทำลายตัวภูเขาอันบริสุทธิ์ของเรา เพราะว่าแผ่นดินโลกจะเต็มไปด้วยความรู้เรื่องของพระเยโฮวาห์ ดั่งน้ำปกคลุมทะเลอยู่นั้น
10. ในวันนั้น รากแห่งเจสซี ซึ่งตั้งขึ้นเป็นธงแก่ชนชาติทั้งหลายจะเป็นที่แสวงหาของบรรดาประชาชาติ และที่พำนักของท่านจะรุ่งโรจน์
11. อยู่มาในวันนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงยื่นพระหัตถ์ของพระองค์ออกไปเป็นครั้งที่สอง เพื่อจะได้ส่วนชนชาติของพระองค์ที่เหลืออยู่คืนมา เป็นคนเหลือจากอัสซีเรีย จากอียิปต์ จากบัทโรส จากเอธิโอเปีย จากเอลาม จากชินาร์ จากฮามัท และจากเกาะต่างๆแห่งทะเล
12. พระองค์จะทรงยกอาณาเขตวิญญูณนั้นขึ้นให้แก่บรรดาประชาชาติ และจะชุมนุมอิสราเอลที่พลัดพราก และรวบรวมยูดาห์ที่กระจัดกระจายจากสี่มุมแห่งแผ่นดินโลก
13. ความอิจฉาของเอฟราอิมจะพრაกไปด้วย และบรรดาคู่บริของยูดาห์จะถูกตัดออกไป เอฟราอิมจะไม่อิจฉายูดาห์ และยูดาห์จะไม่รบกวนเอฟราอิม
14. แต่เขาทั้งหลายจะโฉบลงเหนือไหล่เขาของคณฟีลิสเตียทางตะวันตก และเขาจะร่วมกันปล้นประชาชนทางตะวันออก เขาจะยื่นมือออกต่ออัสโดมและโมอับ และคนอัมโมนจะเชื่อฟังเขาทั้งหลาย
15. และพระเยโฮวาห์จะทรงทำลายล้นของทะเลแห่งอียิปต์อย่างสิ้นเชิง และจะทรงโบกพระหัตถ์เหนือแม่น้ำนั้น ด้วยลมอันแรงกล้าของพระองค์ และจะตีมันให้แตกเป็นธารน้ำเจ็ดสาย และให้คนเดินข้ามไปได้โดยที่เท้าไม่เปียกน้ำ
16. และจะมีถนนหลวงจากอัสซีเรียสำหรับคนที่เหลืออยู่จากชนชาติของพระองค์ ดั่งที่มีอยู่สำหรับอิสราเอลในวันที่เขาขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์

บทที่ 12

1. ในวันนั้น ท่านจะกล่าวว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระองค์ เพราะแม้พระองค์ทรงพระพิโรธต่อข้าพระองค์ ความกริ้วของพระองค์ก็หันกลับไป และพระองค์ทรงเล้าโลมข้าพระองค์
2. ดุเถิด พระเจ้าทรงเป็นความรอดของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะวางใจและไม่กลัว เพราะพระเยโฮวาห์ คือพระเยโฮวาห์ทรงเป็นกำลังและบทเพลงของข้าพเจ้า และพระองค์ทรงเป็นความรอดของข้าพเจ้าแล้ว
3. เจ้าจะโพนน้ำด้วยความชื่นบานจากบ่อแห่งความรอด
4. และในวันนั้นเจ้าจะกล่าวว่า จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ จงร้องทูลออกพระนามของพระองค์ จงประกาศบรรดาพระราชกิจของพระองค์ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย จงป่าวร้องว่าพระนามของพระองค์เป็นที่เชิดชู
5. จงร้องเพลงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะพระองค์ทรงกระทำกิจอันดีเลิศ ให้เรื่องนี้รู้กันทั่วไปในแผ่นดินโลก
6. ชาวศิโยนเอ๋ย จงโห่ร้องและร้องเสียงดัง เพราะองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลนั้นก็ใหญ่ยิ่งอยู่ในหมู่พวกเจ้า

1. ภาวเกี่ยวกับบาบิโลน ตามซึ่งอิสยาห์บุตรชายของอามอสได้เห็น
2. จงชูธงสัญญาณขึ้นบนภูเขาสูง จงเปล่งเสียงร้องเรียกเขาทั้งหลาย จงโบกมือให้เขาเข้าไปในประตูเมืองของขุนนาง
3. ตัวเราเองได้บัญชาแก่ผู้ที่เราชำระให้บริสุทธิ์แล้ว เราได้เรียกชายฉกรรจ์ของเราให้จัดการตามความโกรธของเรา คือผู้ที่ยืนดีในความสูงส่งของเรา
4. เสียงอึงอลบนภูเขาตั้งเสียงมวลชนมหึมา เสียงอึงอึงของราชอาณาจักรทั้งหลายของบรรดาประชาชาติที่รวมเข้าด้วยกัน พระเยโฮวาห์จอมโยธากำลังระดมพลเพื่อสงคราม
5. เขาทั้งหลายมาจากแผ่นดินอันไกล จากสุดปลายฟ้าสวรรค์ พระเยโฮวาห์และอาวุธแห่งพระพิโรธของพระองค์ เพื่อจะทำลายแผ่นดินทั้งสิ้น
6. จงพิลาปร่ำไห้ให้ชั เพราะวันแห่งพระเยโฮวาห์มาถึงแล้ว วันนั้นจะมา เป็นการทำลายจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
7. เพราะฉะนั้น ทุกๆมือก็จะอ่อนเปลี้ย และจิตใจของทุกคนก็จะละลายไป
8. และเขาทั้งหลายจะตกใจกลัว ความเจ็บและความปวดจะเกาะเขา เขาจะทูลนทูลรายตั้งหญิงกำลังคลอดบุตร เขาจะมองตากันอย่างตกตะลึง หน้าของเขาแดงเป็นแสงไฟ
9. ดูเถิด วันแห่งพระเยโฮวาห์จะมา โหดร้ายด้วยพระพิโรธและความโกรธอันเกรี้ยวกราด ที่จะกระทำให้แผ่นดินเป็นที่รกร้าง และพระองค์จะทรงทำลายคนบาปของแผ่นดินเสียจากแผ่นดินนั้น
10. เพราะดวงดาวแห่งฟ้าสวรรค์ และหมู่ดาวในนั้น จะไม่ทอแสงของมัน ดวงอาทิตย์ก็จะมีมืดเมื่อเวลาขึ้น และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสงของมัน
11. เราจะลงโทษโลกเพราะความชั่วร้าย และคนชั่วเพราะความชั่วช้าของเขา เราจะกระทำให้ความเยือกหยิ่งของคนจองหองสิ้นสุด และปราบความมโหฬารของคนโหดร้าย
12. เราจะกระทำให้คนมีค่ามากกว่าทองคำเนื้อดี และมนุษย์มีค่ามากกว่าทองคำแห่งโอฟีร์
13. เพราะฉะนั้น เราจะกระทำให้ฟ้าสวรรค์สิ้นสะเทือน และแผ่นดินโลกจะสะท้านพลัดจากที่ของมัน โดยพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จอมโยธา ในวันแห่งความโกรธอันเกรี้ยวกราดของพระองค์
14. คนทุกคนจะหันเข้าสู่ชนชาติของตนเอง และคนทุกคนจะหนีไปยังแผ่นดินของตนเอง ตั้งละมั่งที่ถูกล่าหรือเหมือนแกะที่ไม่มีผู้รวมฝูง
15. ทุกคนที่เขาพบเข้าก็จะถูกแทงทะลุ และทุกคนที่รวมเข้าด้วยกันกับพวกเขา ก็จะล้มลงด้วยดาบ
16. เด็กเล็กๆของเขาจะถูกฟาดลงเป็นชิ้นๆต่อหน้าต่อตาเขา เรือนของเขาจะถูกปล้นและภรรยาของเขาจะถูกขืนใจ
17. ดูเถิด เราจะรบเร้าให้ชาวมีเดียมาสู้เขา ผู้ซึ่งไม่เอาใจใส่ในเรื่องเงิน และไม่ใยดีในเรื่องทองคำ
18. คันธนูของเขาจะฟาดชายหนุ่มลงเป็นชิ้นๆ เขาจะไม่ปราณีต่อผู้บังเกิดจากครรภ์ นัยน์ตาของเขาจะไม่สงสารเด็ก
19. และบาบิโลน ซึ่งโอ้อ่าในบรรดาราชาอาณาจักร เมืองที่สง่าและเป็นที่ยกย่องของชาวเคลเดีย จะเป็นดังเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ เมื่อพระเจ้าทรงคว่ำมันเสียนั้น

20. จะไม่มีใครเข้าอยู่ในบาบิโลน หรืออาศัยอยู่ตลอดทุกชั่วอายุ คนอาระเบียจะไม่ทางเดินที่ของเขาที่นั่น ไม่มีผู้เลี้ยงแกะที่จะให้แกะของเขานอนลงที่นั่น
21. แต่สัตว์ป่าจะนอนลงที่นั่น และบ้านเรือนในนั้นจะเต็มไปด้วยนกที่ติดที่อ นกเค้าแมวจะอาศัยที่นั่น เมฆพิศาจจะเดินร่ำอยู่ที่นั่น
22. หมาจิ้งจอกจะเห่าหอนอยู่ในที่อาศัยอันรกร้าง และมังกรจะร้องอยู่ในวังแสนสุขของมัน เวลาของเมืองนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว และวันเวลาของมันจะไม่ยืดให้ยาวไป

1. เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงมีพระเมตตาต่อยาโคบ และจะทรงเลือกอิสราเอลอีก และจะทรงตั้งเขาทั้งหลายไว้ในแผ่นดินของเขาเอง คนต่างด้าวจะสมทบกับเขา และติดพันอยู่กับวงศ์วานของยาโคบ
2. และชนชาติทั้งหลายจะรับเขาและนำเขาทั้งหลายมายังที่ของเขา และวงศ์วานของอิสราเอลจะมีกรรมสิทธิ์ในเขา เป็นทาสชายหญิงในแผ่นดินของพระเยโฮวาห์ ผู้ที่จับเขาเป็นเชลยจะถูกเขาจับเป็นเชลย และจะปกครองผู้ที่เคยบีบบังคับเขา
3. และต่อมาในวันที่พระเยโฮวาห์จะทรงประทานให้เจ้าได้หยุดพักจากความเศร้าโศกของเจ้า และจากความกลัว และจากงานหนักซึ่งเจ้าถูกบังคับให้กระทำ
4. เจ้าจะยกคำภีษิตนี้กล่าวต่อกษัตริย์แห่งบาบิโลนว่า เออ ผู้บีบบังคับก็สงบไปแล้วหนอ เมืองทองคำก็สงบไปด้วยซิ
5. พระเยโฮวาห์ทรงหักไม้พลองของคนชั่ว คทาของผู้ครอบครอง
6. ผู้ซึ่งตีชนชาติทั้งหลายด้วยความพิโรธ ด้วยการตีอย่างไม่หยุดยั้ง ผู้ซึ่งได้ครอบครองประชาชาติด้วยความโกรธ ได้ถูกข่มเหงโดยไม่มีผู้ใดยับยั้ง
7. โลกทั้งสิ้นก็พักและสงบอยู่ เขาทั้งหลายร้องเพลงโพล่งออกมา
8. ต้นสนสามใบเปรมปรีดีเพราะเจ้า ต้นสนสีดาร์แห่งเลบานอนด้วย และกล่าวว่า 'ตั้งแต่เจ้าตกต่ำ ก็ไม่มีผู้โค่นขึ้นมาต่อสู้เราแล้ว'
9. นรกเบื้องล่างก็ตื่นเต้นเพื่อต้อนรับเจ้าเมื่อเจ้ามา มันปลุกให้ชาวแดนคนตายมาต้อนรับเจ้า คือบรรดาผู้ซึ่งเคยเป็นผู้นำของโลก มันทำให้บรรดาผู้ที่เคยเป็นกษัตริย์แห่งประชาชาติทั้งหลายลุกขึ้นมาจากพระที่นั่งของเขา
10. ทุกคนจะพูด และกล่าวแก่เจ้าว่า 'เจ้าก็อ่อนเปลี้ยอย่างเราด้วยหรือ เจ้ากลายเป็นอย่างพวกเราหรือ'
11. ความโศกของเจ้าถูกนำลงมาถึงแดนคนตาย และเสียงพิณใหญ่ของเจ้า ตัวนอนจะเป็นที่นอนอยู่ใต้ตัวเจ้า และตัวนอนจะเป็นผ้าห่มของเจ้า
12. โอ ลูซิเฟอร์เอ๋ย พ่อโอรสแห่งพระอรุณ เจ้าร่วงลงมาจากฟ้าสวรรค์แล้วซิ เจ้าถูกตัดลงมายังพื้นดินอย่างไรหนอ เจ้าผู้กระทำให้บรรดาประชาชาติตกต่ำนะ
13. เจ้ารำพึงในใจของเจ้าว่า 'ข้าจะขึ้นไปยังฟ้าสวรรค์ ข้าจะตั้งพระที่นั่งของข้า ณ เหนือดวงดาวทั้งหลายของพระเจ้า ข้าจะนั่งบนขุนเขาชุมนุมสถาน ณ ด้านทิศเหนือ
14. ข้าจะขึ้นไปเหนือความสูงของเมฆ ข้าจะกระทำตัวของข้าเหมือนองค์ผู้สูงสุด'
15. แต่เจ้าจะถูกนำลงมาสู่ นรก ยังกี่ลึกของปากแดน
16. บรรดาผู้ที่เห็นเจ้าจะเพ่งดูเจ้า และจะพิจารณาเจ้าว่า 'ชายคนนี้หรือที่ทำให้โลกสั่นสะเทือน ผู้เขย่าวาธาณาจักรทั้งหลาย
17. ผู้ที่ได้กระทำให้โลกเป็นเหมือนถิ่นทุรกันดาร และคว่ำห้วเมืองของโลกเสีย ผู้ไม่ยอมให้เชลยกลับไปบ้านของเขา
18. กษัตริย์ทั้งสิ้นของบรรดาประชาชาตินอนอยู่อย่างมีเกียรติ ต่างก็อยู่ในอุโมงค์ของตน

19. แต่เจ้าถูกเหวี่ยงออกไปจากหลุมศพของเจ้า เหมือนกิ้งกือที่ฟุ้งรังเกียด เหมือนเสื้อผ้าของผู้ที่ถูกสังหาร คือที่ถูกแทงด้วยดาบ ผู้ซึ่งลงไปยังกองหินของหลุมศพ เหมือนซากศพที่ถูกเหยียบย่ำอยู่ใต้ฝ่าเท้า
20. เจ้าจะไม่ได้รับการฝังศพร่วมกับเขา เพราะเจ้าได้ทำลายแผ่นดินของเจ้า เจ้าได้สังหารประชาชนของเจ้า `ขออย่าให้ใครเอ่ยถึงชื่อของเชื้อสายแห่งผู้กระทำความชั่วอีกเลย
21. จงเตรียมสังหารลูกๆของเขาเถิด เพราะความชั่วช้าแห่งบิดาของเขา เกรงว่าเขาทั้งหลายจะลุกขึ้นเป็นเจ้าของแผ่นดิน และกระทำให้พื้นโลกเต็มไปด้วยหัวเมือง'
22. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เพราะเราจะลุกขึ้นสู้กับเขา และจะตัดชื่อกับคนที่เหลืออยู่และลูกหลานออกจากบาบิโลน พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
23. และเราจะกระทำให้เป็นกรรมสิทธิ์ของอีกาบ้าน และเป็นสระน้ำ และจะกวาดด้วยไม้กวาดแห่งการทำลาย พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ
24. พระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ทรงปฏิญาณว่า เรากะแผนงานไว้อย่างไร ก็จะเป็นไปอย่างนั้น และเราได้มุ่งหมายไว้อย่างไร ก็จะทำให้เกิดขึ้นอย่างนั้น
25. คือว่าเราจะตีคนอัสซีเรียในแผ่นดินของเราให้ย่อยยับไป และบนภูเขาของเราเหยียบย่ำเขาไว้ และแอกของเขา นั้นจะพรากไปจากเขาทั้งหลาย และภาระของเขานั้นจากบ่าของเขาทั้งหลาย
26. นี่เป็นความมุ่งหมายที่มุ่งหมายไว้เกี่ยวกับแผ่นดินโลกทั้งสิ้น และนี่เป็นพระหัตถ์ซึ่งเหยียดออกเหนือบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น
27. เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงมุ่งไว้แล้ว ผู้ใดเล่าจะลบล้างเสียได้ พระหัตถ์ของพระองค์ทรงเหยียดออก และผู้ใดจะหันให้กลับได้
28. ในปีที่กษัตริย์อัสซีเรียสิ้นพระชนม์ ภาระนี้มีมาว่า
29. ประเทศฟีลิสเตียเอ๋ย เจ้าทุกคนอย่าเปรมปรีดีไปเลย เพราะว่าตะบองซึ่งดีเจ้านั้นหักเสียแล้ว เพราะงูทับทางจะออกมาจากรากเงาของงู และผลของมันจะเป็นงูแมวเซา
30. และลูกหัวปีของคนยากจนจะมีอาหารกิน และคนขัดสนจะนอนลงอย่างปลอดภัย แต่เราจะฆ่ารากเงาของเจ้า ด้วยการกันดารอาหาร และคนที่เหลืออยู่ของเจ้าจะถูกสังหารเสีย
31. ประดูเมืองเอ๋ย ฟิลาปรำให้ชิ กรุงเอ๋ย จงร้องไห้ ประเทศฟีลิสเตียเอ๋ย เจ้าทุกคนจงละลายเสีย เพราะควันจะออกมาจากทิศเหนือ และจะไม่มีคนล้าหลังในแถวของเขาเลย
32. จะตอบทูตของประชาชาตินั้นว่าอย่างไร ก็ว่า พระเยโฮวาห์ได้ทรงสถาปนาศิโยน และคนยากจนในชนชาติของพระองค์จะได้วางใจในที่นั้น

1. ภาวะเกี่ยวกับโมอับ เพราะนครอาร์แห่งโมอับถูกทำลายร้างในคืนเดียวและได้ถึงหายนะ เพราะนครคีร์แห่งโมอับ ถูกทำลายร้างในคืนเดียวและได้ถึงหายนะ
2. เขาได้ขึ้นไปยังบายิตและดีโบน ไปยังปุษเนียสถานสูงเพื่อจะร่ำให้ โมอับจะคร่ำครวญถึงเนโบและถึงเมเดบา ศีรษะทุกศีรษะจะโล้น และหมวดเคราทุกที่คนก็ถูกโกนออกเสีย
3. เขาจะคาดผ้ากระสอบอยู่ในถนนหนทาง ทุกคนจะร่ำให้เป็นนักหนาที่บนหลังคาเรือนและตามถนน
4. เมืองเฮชโบนและเอเลอาเลห์จะส่งเสียงร้อง เสียงของเขาจะไต่ขึ้นไปถึงเมืองยาฮาส เพราะฉะนั้นทหารที่ถืออาวุธของโมอับจึงจะร้องเสียงดัง ชีวิตของเขาจะเป็นที่เศร้าโศกแก่เขา
5. จิตใจของข้าพเจ้าจะร้องออกมาเพื่อโมอับ ผู้หลบภัยของโมอับนั้นจะหนีไปยังโคอาร์ เหมือนยังวัวสาวที่มีอายุสามปี เพราะตามทางขึ้นไปเมืองลูฮีท เขาจะขึ้นไปคร่ำครวญ ตามถนนสู่เมืองโฮโรนาอิม เขาจะเปล่งเสียงร้องถึงการทำลาย
6. เพราะธารน้ำที่นิมริมก็จะถูกทิ้งร้าง ฟางก็เหี่ยวแห้ง หญ้าก็ไม่งอก พืชที่เขียวชอุ่มไม่มีเลย
7. เพราะฉะนั้นทรัพย์สินซึ่งเขาเก็บได้ และที่เขาสะสมไว้ เขาจะขนเอาไปข้ามลำธารต้นไค้
8. เพราะเสียงร้องได้กระจายไปทั่วชายแดนโมอับ เสียงคร่ำครวญไปถึงเอกลาอิม เสียงคร่ำครวญไปถึงเบเออร์เอลิม
9. เพราะน้ำของเมืองดีโมนจะมีเลือดเต็มไปหมด ถึงกระนั้นเรายังจะเพิ่มภัยแก่ดีโมนอีก คือให้สิงโตสำหรับชาวโมอับที่หนีไป และสำหรับคนที่เหลืออยู่ในแผ่นดิน

1. เจ้าจงส่งลูกแกะไปยังผู้ปกครองแผ่นดินจากเส-ลาตามทางถิ่นทุรกันดาร ไปยังภูเขาแห่งธิดาของศิโยน
2. เหมือนนกที่กำลังบินหนีอย่างลึกลับที่พลัดรัง ธิดาของโมอับจะเป็นอย่างนั้นตรงท่าลุยข้ามแม่น้ำอารโนน
3. จงให้คำปรึกษา จงอำนวยความสะดวก จงทำร่มเงาของท่านเหมือนกลางคืน ณ เวลาเที่ยงวัน จงช่วยซ่อนผู้ถูกขับไล่ อย่าหักหลังผู้ลี้ภัย
4. โมอับเอ๋ย จงให้ผู้ถูกขับไล่ของเราอาศัยอยู่ท่ามกลางท่าน จงเป็นที่กำบังภัยแก่เขาให้พ้นจากหน้าผู้ทำลาย เพราะผู้บีบบังคับได้สิ้นสุดแล้ว ผู้ทำลายได้หยุดยั้งแล้ว และผู้เหยียบย่ำได้ถูกเผาผลาญไปเสียจากแผ่นดินแล้ว
5. พระที่นั่งก็จะได้รับการสถาปนาด้วยความเมตตา บนนั้นจะมีผู้หนึ่งนั่งอยู่ด้วยความจริงในเด็่นท์ของดาวิด คือท่านผู้พิพากษาและแสงความยุติธรรม และรวดเร็วในการกระทำความชอบธรรม
6. เราได้ยินถึงความเยอหยิ่งของโมอับ ว่าเขาหยิ่งเสียจริงๆ ถึงความจองหองของเขา ความเยอหยิ่งของเขา และความโกรธของเขา แต่คำโกหกของเขาจะไม่สำเร็จ
7. เพราะฉะนั้นโมอับจะคร่ำครวญเพื่อโมอับ ทุกคนจะคร่ำครวญ เจ้าทั้งหลายจะโอดครวญเนื่องด้วยรากฐานของเมืองศิรัหะเรเซท เพราะมันจะถูกทุบแน่นอน
8. เพราะทุ่งนาแห่งเมืองเฮซโบนอ่อนระทวย ทั้งถาอ่งุ่นของสิบมาห์ เจ้านายทั้งหลายแห่งบรรดาประชาชาติได้ตีกิ่งของมันลง ซึ่งไปถึงเมืองยาเซอร์ และพเนจรไปถึงถิ่นทุรกันดาร หน่อของมันก็แตกกว้างออกไปและผ่านข้ามทะเลไป
9. เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงร้องไห้ให้กับคนร้องไห้ของเมืองยาเซอร์ เนื่องด้วยถาอ่งุ่นของสิบมาห์ เฮซโบนและเอลเอลท์เอ๋ย ข้าพเจ้าจะราดเจ้าด้วยน้ำตาของข้าพเจ้า เพราะเสียงโห่ร้องเนื่องด้วยผลฤดูร้อนของเจ้า และเนื่องด้วยข้าพเจ้าที่เกี่ยวข้องของเจ้าได้สงบลงแล้ว
10. เขาเอาความชื่นบานและความยินดีไปเสียจากที่สวนผลไม้ เขาไม่ร้องเพลงกันตามสวนอ่งุ่น ไม่มีใครโห่ร้อง ตามบ่ออ่งุ่นไม่มีคนย่ำให้น้ำอ่งุ่นออก ข้าพเจ้าทำให้เสียงเห่ย์อ่งุ่นเงียบเสียแล้ว
11. ฉะนั้นจิตของข้าพเจ้าจึงจะร่ำไห้เหมือนพิณเขาคู่เพื่อโมอับ และใจของข้าพเจ้าร่ำไห้เพื่อศิรัเฮเรส
12. และต่อมาเมื่อเห็นว่าโมอับเหน็ดเหนื่อยอยู่ที่ภูเขาชั้นสูงนั้น และเมื่อเขาจะเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเขาเพื่อจะอธิษฐาน เขาก็จะไม่ได้รับผล
13. นี่เป็นพระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับโมอับในอดีต
14. แต่บัดนี้ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ภายในสามปี ตามปีจ้างลูกจ้าง สง่าราศีของโมอับจะถูกเหยียดหยาม แม้มวลชนมहिมาของเขาทั้งสิ้นก็ดี และคนที่เหลืออยู่นั้นก็จะน้อยและกะปลกกะเปลี้ย

1. ภาวะเกี่ยวกับเมืองดามัสกัส ดูเถิด ดามัสกัสจะหยุดไม่เป็นเมือง และจะกลายเป็นกองสิ่งสลักหักพัง
2. เมืองต่างๆของอาโรเออร์จะเรีสร้างเป็นนิตย จะเป็นที่สำหรับฝูงแพะแกะ ซึ่งมันจะนอนลงและไม่มีผู้ใดจะให้มันกลัว
3. ป้อมปราการจะสูญหายไปจากเอฟราอิม และราชอาณาจักรจะศูนย์หายไปจากดามัสกัสและคนที่เหลืออยู่ของซีเรีย พวกเขาจะเป็นเหมือนสง่าราศีของคนอิสราเอล พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ
4. และต่อมาในวันนั้นสง่าราศีของยาโคบจะตกต่ำ และความอ้วนที่เนื้อของเขาจะชุปผอมลง
5. และจะเป็นเหมือนเมื่อคนเกี่ยวข้าวเก็บเกี่ยวพืชข้าวที่ตั้งอยู่และแขนของเขาจะเกี่ยวรวงข้าว และจะเป็นเหมือนเมื่อคนหนึ่งเกี่ยวรวงข้าวในที่หุบเขาเรฟาอิม
6. จะมีผลงุ่นเหลืออยู่บ้างในนั้น เหมือนอย่างเมื่อตีต้นมะกอกเทศให้ลูกหล่น จะมีเหลืออยู่ที่ยอดสูงที่สุดสองสามลูก หรือที่เหลือบนกิ่งไม้ ผลสีน้ำตาล พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้แหละ
7. ในวันนั้น คนจะมองดูพระผู้สร้างตน และนัยน์ตาเขาจะเอาใจใส่ในองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล
8. เขาจะไม่มองแทนนุซา ผลงานแห่งมือของเขา และเขาจะไม่เอาใจใส่สิ่งที่นิ้วของเขาเองได้กระทำขึ้น ไม่ว่าจะป็นเสารูปเคารพ หรือรูปเคารพทั้งหลาย
9. ในวันนั้นเมืองเข้มแข็งของเขาจะเป็นเหมือนกิ่งไม้ที่ถูกทอดทิ้ง และกิ่งก้านที่อยู่บนยอดสูงที่สุดซึ่งเขาได้ละทิ้ง เพราะคนอิสราเอล และจะมีการรกร้างว่างเปล่าเกิดขึ้น
10. เพราะเจ้าได้หลงลืมพระเจ้าแห่งความรอดของเจ้าเสีย และมีได้จดจำศิลาเข้มแข็งของเจ้า ฉะนั้นเจ้าจะปลุกต้นอภิมรย์ และจะปลุกกิ่งไม้ต่างชาติลง
11. เจ้าจะทำให้มันงอกในวันที่เจ้าปลุกมัน และจะทำให้มันออกดอกในเช้าของวันที่เจ้าหว่าน ถึงกระนั้นผลการเกี่ยวเกี่ยวก็จะหนีไป ในวันแห่งความมลักลุ่มและความทุกข์ใจอย่างเหลือเกิน
12. วิบัติแก่ชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก ซึ่งทำเสียงกึกก้องเหมือนทะเลก้องกึก และแก่เสียงครืนๆของชนชาติทั้งหลาย ซึ่งครืนๆเหมือนเสียงครืนๆของน้ำที่มีกำลังมาก
13. ชนชาติทั้งหลายครืนๆเหมือนเสียงครืนๆของน้ำเป็นอันมาก แต่พระเจ้าจะทรงชนาบไว้ และมันจะหนีไปไกลเสีย จะถูกไล่ไปเหมือนแกลบต้องลมบนภูเขา เหมือนพืชแห่งปลิวไปต่อหน้าลมบ้าหมู
14. ดูเถิด พอเวลาเย็น ก็ความสยดสยอง ก่อนรุ่งเช้า ก็ไม่มีเขาทั้งหลายแล้ว นี่เป็นส่วนของบรรดาผู้ที่ริบของของเรา และเป็นส่วนของผู้ที่ปล้นเรา

1. วิบัติแก่แผ่นดินแห่งปีกที่กระหึ่ม ซึ่งอยู่เลยแม่น้ำทั้งหลายแห่งเอธิโอเปีย
2. ซึ่งส่งทูตไปโดยทางทะเล โดยเรือต้นกกบนน้ำ กล่าวว่า เจ้าผู้สื่อสารที่รวดเร็วเอ๋ย จงไปยังประชาชาติที่ถูก
กระจัดกระจายและถูกปอกเปลือก ยังชนชาติที่เขากลัวตั้งแต่แรก ยังประชาชาติที่เข้มแข็งและมักชนะ ซึ่งแผ่นดิน
ของเขามีแม่น้ำแบ่ง
3. ท่านทั้งปวงผู้เป็นชาวพิภพ ท่านอาศัยอยู่บนแผ่นดินโลก เมื่อเขายกอาณัติสัญญาขึ้นบนภูเขา จงมองดู เมื่อเขา
เป่าแตร จงฟัง
4. เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าดังนี้ว่า เราจะพักผ่อนและจะพิจารณาจากที่อาศัยของเรา เหมือนความร้อนที่
กระจ่างอยู่บนผักหญ้า เหมือนอย่างเมฆแห่งน้ำค้างในความร้อนของฤดูเกี่ยว
5. เพราะก่อนถึงฤดูเกี่ยว ดอกตูมเบ่งบานเต็มที่แล้ว และผลองุ่นเปรี้ยวกำลังสุกอยู่ในช่องของมัน พระองค์จะทรงตัด
แขนงออกด้วยขอลิดแขนงและนำออกไป และจะทรงตัดกิ่งก้านนั้นลงเสีย
6. และเขาทั้งหลายจะถูกทิ้งไว้ทั้งหมดให้แก่เหยี่ยวที่อยู่บนภูเขา และแก่สัตว์แห่งแผ่นดินโลก และนกกินเหยื่อจะ
กินเสียในฤดูร้อน และบรรดาสัตว์ทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกจะกินเสียในฤดูหนาว
7. ในครั้งนั้น เขาจะนำของกำนัลมาถวายแด่พระเยโฮวาห์จอมโยธาจากชนชาติที่ถูกกระจัดกระจายและถูกปอก
เปลือก จากชนชาติที่เขากลัวตั้งแต่แรก จากประชาชาติที่เข้มแข็งและมักชนะ ซึ่งแผ่นดินของเขามีแม่น้ำแบ่ง ยัง
สถานที่แห่งพระนามของพระเยโฮวาห์จอมโยธา คือภูเขาศิโยน

1. ภาวะเกี่ยวกับอียิปต์ ดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงเมฆอันรวดเร็วและจะเสด็จมายังอียิปต์ ต่อพระพักตร์พระองค์ รูปเคารพแห่งอียิปต์จะสั่นสะเทือน และใจของคนอียิปต์จะละลายไปในตัวเขา
2. และเราจะกวณให้คนอียิปต์ต่อสู้กับคนอียิปต์ และเขาจะสู้รบกัน ทุกคนรบพี่น้องของตน และทุกคนรบเพื่อนบ้านของตน เมืองรบกับเมือง ราชอาณาจักรรบกับราชอาณาจักร
3. และในสมัยนั้นคนอียิปต์ก็จะจวนใจ และเราจะกระทำให้แผนงานของเขายุ่งเหยิง และเขาจะปรึกษารูปเคารพและพวกหมอดู และคนทรง และพ่อมดแม่มด
4. และเราจะมอบคนอียิปต์ไว้ในมือของนายที่แข็งกระด้าง และกษัตริย์ผู้ร้ายคนหนึ่งจะปกครองเหนือเขา องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ
5. และน้ำจะแห้งไปจากทะเลและแม่น้ำจะแห้งผาก
6. และแม่น้ำของมึนจะเนาเหมิ้น และแม่น้ำแห่งการป้องกันจะน้อยลงและแห้งไป ต้ออ้อและกอบรือจะเหี่ยวแห้ง
7. กอแชมที่แม่น้ำ ที่ริมฝั่งแม่น้ำ และทั้งสิ้นที่หว่านลงข้างแม่น้ำนั้นจะแห้งไป จะถูกไล่ไปเสียและไม่มีอีก
8. ชาวประมงจะร้องทุกข์ คือบรรดาผู้ที่ตกเบ็ดในแม่น้ำจะไว้ทุกข์ และผู้ที่ทอดแหลงในน้ำจะอ่อนระทวย
9. คนงานที่หิวปานจะอับอาย ทั้งคนที่ทอฝ้ายชาด้วย
10. บรรดาผู้ที่ทำเชือกและสระน้ำสำหรับปลา เป้าหมายของเขาจะถูกบีบคั้น
11. พวกเจ้านายแห่งโศอันโง์เวลาทีเดียว ที่ปรึกษาที่ฉลาดของฟาโรห์ให้คำปรึกษาอย่างโง่เขลา พวกเจ้าจะพูดกับฟาโรห์ได้อย่างไรว่า ข้าพระองค์เป็นบุตรของนักปราชญ์ เป็นเชื้อสายของกษัตริย์โบราณ
12. พวกท่านอยู่ที่ไหน นักปราชญ์ของท่านอยู่ที่ไหน ให้เขาบอกท่านและให้เขาทำให้แจ้งชี้ว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธามีพระประสงค์อะไรกับอียิปต์
13. เจ้านายแห่งโศอันกลายเป็นคนโง่ และเจ้านายแห่งโนฟถูกหลอกลวงแล้ว บรรดาผู้ที่เป็นศิลาบวมเอกของตระกูลของอียิปต์ ได้นำอียิปต์ให้หลงไป
14. พระเยโฮวาห์ทรงปณดวงจิตแห่งความยุ่งเหยิงไว้ในอียิปต์ และเขาทั้งหลายได้กระทำให้อียิปต์แซ่เขื่อนในการกระทำทั้งสิ้นของมัน ดังคนเมาไซเซออยู่บนสิ่งที่เขาอาเจียน
15. ไม่มีอะไรที่จะกระทำได้เพื่อช่วยอียิปต์ ซึ่งหวัก็ดี หางก็ดี หรือกิ่งก้านก็ดี ต้นกกก็ดี อาจจะทำได้
16. ในวันนั้นอียิปต์จะเป็นเหมือนผู้หญิง จะเกรงกลัวและหวาดกลัวต่อพระหัตถ์ซึ่งพระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงกวัดแกว่งเหนือเขา
17. และแผ่นดินยูดาห์จะเป็นที่หวาดกลัวแก่คนอียิปต์ เมื่อกล่าวชื่อให้คนหนึ่งคนใดเขาก็จะกลัว เพราะพระประสงค์ของพระเยโฮวาห์จอมโยธา ซึ่งทรงประสงค์ต่อเขาทั้งหลาย
18. ในวันนั้นจะมีห้าหัวเมืองในแผ่นดินอียิปต์ซึ่งพูดภาษาของคานาอัน และปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์จอมโยธา เมืองหนึ่งเขาจะเรียกว่า เมืองแห่งการรื้อทำลาย
19. ในวันนั้นจะมีแท่นบูชาแท่นหนึ่งแต่พระเยโฮวาห์ในท่ามกลางแผ่นดินอียิปต์ และมีเสาศักดิ์แต่พระเยโฮวาห์ที่

พรมแดน

20. จะเป็นหมายสำคัญและเป็นพยานในแผ่นดินอียิปต์ถึงพระเยโฮวาห์จอมโยธา เพราะเมื่อเขาทั้งหลายร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์เหตุด้วยผู้บีบบังคับเขา พระองค์จะทรงส่งผู้ช่วยผู้ยิ่งใหญ่มาให้เขา และผู้นั้นจะทรงช่วยเขาให้พ้น
21. และพระเยโฮวาห์จะสำแดงพระองค์ให้เป็นที่รู้จักแก่คนอียิปต์ และคนอียิปต์จะรู้จักพระเยโฮวาห์ในวันนั้น และจะถวายเครื่องสักการบูชาและเครื่องถวาย และเขาทั้งหลายจะปฏิญาณต่อพระเยโฮวาห์และปฏิบัติตาม
22. และพระเยโฮวาห์จะโจมตีอียิปต์ ทรงโจมตีพลาทง ทรงรักษาพลาทง และเขาทั้งหลายจะหันกลับมาหาพระเยโฮวาห์ และพระองค์จะทรงฟังคำวิงวอนของเขา และทรงรักษาเขา
23. ในวันนั้นจะมีทางหลวงจากอียิปต์ถึงอัสซีเรีย และคนอัสซีเรียจะเข้ามายังอียิปต์ และคนอียิปต์ยังอัสซีเรีย และคนอียิปต์จะปรนนิบัติพร้อมกับคนอัสซีเรีย
24. ในวันนั้นอิสราเอลจะเป็นที่สามกับอียิปต์และกับอัสซีเรีย เป็นพรท่ามกลางแผ่นดินนั้น
25. เป็นผู้ที่พระเยโฮวาห์จอมโยธาจะทรงอำนวยพรว่า อียิปต์ชนชาติของเราจงได้รับพร และอัสซีเรียผลงานแห่งมือของเรา และอิสราเอลมรดกของเรา

1. ในปีที่ทารทาน (ผู้ซึ่งซาร์กอนกษัตริย์แห่งอัสซีเรียทรงใช้มานั้น) ได้มาถึงเมืองอชโอดและได้ต่อสู้ยึดเมืองอชโอดนั้นได้
2. ในครั้งนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสโดยอิสยาห์บุตรชายอามอสว่า จงไปแก้ผ้ากระสอบออกจากบั้นเอวของเจ้า และเอารองเท้าออกจากเท้าของเจ้า และท่านก็กระทำตาม เดินเปลือยกายและทำเปล่า
3. และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า อิสยาห์ผู้รับใช้ของเราเดินเปลือยกายและทำเปล่าสามปี เป็นหมายสำคัญและเป็นมหัศจรรย์แก่อียิปต์และแก่เอธิโอเปียฉันใด
4. กษัตริย์แห่งอัสซีเรียจะนำคนอียิปต์ไปเป็นเชลย และจะกวาดคนเอธิโอเปียไปเป็นเชลย ทั้งคนหนุ่มสาวและคนแก่เปลือยกายและทำเปล่า เปิดกัน เป็นที่ละอายแก่อียิปต์
5. แล้วเขาทั้งหลายจะกลัวและอับอายด้วยเหตุเอธิโอเปียความหวังของเขา และอียิปต์ความโอ้อวดของเขา
6. และชาวเกาะนี้จะกล่าวในวันนั้นว่า ดูเถิด นี่แหละผู้ซึ่งเราหวังใจ และผู้ซึ่งเราหนีไปหาความช่วยเหลือให้พ้นจากกษัตริย์อัสซีเรีย และเราจะหนีให้พ้นได้อย่างไร

บทที่ 21

1. ภาวเกี่ยวกับถิ่นทุรกันดารของทะเล เหมือนลมบ้าหมูในภาคใต้พัดเกลี้ยงไป มันมาจากถิ่นทุรกันดาร จากแผ่นดินอันน่าคร้ามกลัว
2. เขาบอกนิมิตที่ห้ายมหาญแก่ข้าพเจ้า ว่าผู้ปล้นเข้าปล้น ผู้ทำลายเข้าทำลาย เอลามเอ๋ย จงขึ้นไป มีเดียเอ๋ย จงเข้าล้อมซึ่งมันให้เกิดการถอนหายใจทั้งสิ้น เราได้กระทำให้สิ้นไปแล้ว
3. เพราะฉะนั้นนั้นเอวของข้าพเจ้าจึงเต็มด้วยความแสนระทม ความเจ็บปวดฉวยข้าพเจ้าไว้อย่างความเจ็บปวดที่หญิงกำลังคลอดบุตร ข้าพเจ้าพอใจเพราะสิ่งที่ได้ยิน ข้าพเจ้าท้อถอยเพราะสิ่งที่ได้เห็น
4. จิตใจของข้าพเจ้าฟุ้งซ่านไป ความหวาดเสียวกระทำให้ข้าพเจ้าครั่นคร้าม แสงโพล้เพล้ซึ่งข้าพเจ้าหวังกลับทำให้ข้าพเจ้าสิ้นสะเทือน
5. จงเตรียมสำหรับไว้ จงเฝ้าอยู่บนหอคอย จงกิน จงดื่ม เจ้านายทั้งหลายเอ๋ย จงลุกขึ้นชโลมโล้ไว้ด้วยน้ำมัน
6. เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า จงไป ตั้งยามให้เขาไปร้องประกาศสิ่งที่เขาเห็น
7. เขาได้เห็นคนขี่ม้า คือพลม้าเป็นคู่ๆ คนขี่ลา คนขี่อูฐ เขาได้ฟังอย่างพินิจพิเคราะห์ อย่างพินิจพิเคราะห์ทีเดียว
8. แล้วผู้เห็นได้ร้องว่า พวกเขามาดุจสิงโต ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ข้าพระองค์ยืนอยู่บนหอคอยตลอดไปในกลางวัน ข้าพระองค์ประจำอยู่ที่ตำแหน่งของข้าพระองค์ตลอดหลายคืน
9. และ ดูเถิด มีคนขี่ม้าคือพลม้าเป็นคู่ๆ และเขาตอบว่า บาบิโลนล่มแล้ว ล่มแล้ว บรรดารูปเคารพสลักทั้งสิ้นแห่งพระของเขา พระองค์ทรงทำลายลงถึงพื้นดิน
10. ท่านผู้ถูกนวดและผู้ถูกมัดของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าได้ยินอะไรจากพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ข้าพเจ้าก็ร้องประกาศแก่ท่านอย่างนั้น
11. ภาวเกี่ยวกับดูมาห์ มีคนหนึ่งเรียกข้าพเจ้าจากเสอีร์ว่า คนยามเอ๋ย ดึกเท่าไรแล้ว คนยามเอ๋ย ดึกเท่าไรแล้ว
12. คนยามตอบว่า เข้ามาถึง กลางคืนมาด้วย ถ้าจะถาม ก็ถามเถิด จงกลับมาอีก
13. ภาวเกี่ยวกับอาระเบีย โอ กระบวนพ่อค้าของคนเดดานเอ๋ย เจ้าจะพักอยู่ในดงที่บในอาระเบีย
14. ชาวแผ่นดินเทมาได้เอาน้ำมาให้คนกระหาย เขาเอาขนมปังมาต้อนรับคนลี้ภัย
15. เพราะเขาได้หนีจากดาบ จากดาบที่ชักออก จากธนูที่โค้งอยู่ และจากสงครามซึ่งทำให้ทุกข์ทรมานเป็นอย่างมาก
16. เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า สงครามที่ทั้งสิ้นของเศดาร์จะถึงที่สุดภายในปีเดียวตามปีจ้างลูกจ้าง
17. และนักธนูที่เหลืออยู่ของทแกลัwtharแห่งชาวเศดาร์จะเหลือน้อย เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลได้ตรัสแล้ว

1. ภาวะเกี่ยวกับที่ลุ่มแห่งนิมิต ที่เจ้าได้ขึ้นไป เจ้าทุกคน ที่บนหลังคาเรือนนั้น เป็นเรื่องอะไรกัน
2. เจ้าผู้เป็นเมืองที่เต็มไปด้วยการให้ร้อง เมืองที่อีกที่ก็กรีกโครม นครที่เด่นโลด ผู้ที่ถูกฆ่าของเจ้ามิได้ถูกฆ่าด้วยดาบหรือตายในสงคราม
3. ผู้ครองเมืองของเจ้าทั้งหมดหนีกันไปแล้ว เขาถูกจับได้โดยนายธนู ชายฉกรรจ์ของเจ้าทุกคนถูกจับแม้ว่าเขาได้หนีไปไกลแล้ว
4. เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงว่า อย่ามองข้าพเจ้า ให้ข้าพเจ้าหลังน้ำตาอย่างขมขื่น อย่าอุตส่าห์เล่าโลมข้าพเจ้าเลย เหตุด้วยการทำลายธิดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้า
5. เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาทรงมีวันหนึ่ง เป็นวาระจลาจล วาระเหยียบย่ำ และวาระยู่เหยงในที่ลุ่มแห่งนิมิต คือการพังกำแพงลงและให้ร้องให้แก่ภูเขา
6. เอลามหยิบแล่งธนู กัรบรพบและพลและพลม้าและคีร์ก็เผยแพร่
7. ต่อมาที่ลุ่มที่ดีที่สุดของท่านจะเต็มไปด้วยธรบ และพลม้าจะเข้าประจำที่ประตูเมือง
8. พระองค์ทรงเอาสิ่งปิดบังยูดาห์ไปเสียแล้ว ในวันนั้นท่านได้มองที่อาวูชแห่งเรือนพนา
9. ท่านได้เห็นช่องโหว่แห่งนครดาวิดว่ามีหลายแห่ง แล้วท่านทั้งหลายก็เก็บน้ำในบ่อล่าง
10. และท่านก็นับเรือนของเยรูซาเล็ม และท่านก็ฟังเรือนมาเสริมกำแพงเมือง
11. ท่านทำที่ขับน้ำไว้ระหว่างกำแพงทั้งสองเพื่อรับน้ำของสระเก่า แต่ท่านมิได้มองดูผู้ที่ได้ทรงบันดาลเหตุ และมีได้เอาใจใส่ผู้ทรงวางแผนงานนี้ไว้นานมาแล้ว
12. ในวันนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาทรงเรียกให้รำไห้และคร่ำครวญ ให้มีศีระโหล่นและให้คาดตัวด้วยผ้ากระสอบ
13. และ ดูเถิด มีความชื่นบานและความยินดี มีการฆ่าวัวและฆ่าแกะ มีการกินเนื้อและดื่มน้ำองุ่น ให้เรากินและดื่มเถิด เพราะว่าพຽຽນนี้เราจะตาย
14. พระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ทรงสำแดงในหูของข้าพเจ้าว่า แน่ทีเดียวที่จะไม่ลบความชั่วช้าอันนี้ให้เจ้า จนกว่าเจ้าจะตาย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้
15. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ไปเถิด ไปหาผู้รักษาทรัพย์สมบัติคนนี้ คือไปยังเซบนาห์ ผู้ดูแลราชสำนัก และจงพูดกับเขาว่า
16. เจ้ามีสิทธิ์อะไรที่นี่ และเจ้ามีใครอยู่ที่นี่ เจ้าจึงสกัดอุโมงค์ที่นี่เพื่อตัวเจ้าเอง ดูจคนสกัดอุโมงค์ในที่สูง และสลักที่อยู่สำหรับตนเองในศิลา
17. ดูเถิด พระเยโฮวาห์จะทรงเหวี่ยงเจ้าออกไปให้เป็นเชลยอย่างแรง พระองค์จะทรงฉวยเจ้าให้แน่นอน
18. และม้วนเจ้า และขว้างเจ้าไปอย่างลูกบอลยังแผ่นดินกว้าง เจ้าจะตายที่นั่น และที่นั่นจะมีธรบอันตระการของเจ้า เจ้าผู้เป็นที่อดสูแก่เรือนนายของเจ้า
19. เราจะผลักเจ้าออกไปจากตำแหน่งของเจ้า และเจ้าจะถูกดึงลงมาจากหน้าที่ของเจ้า

20. อยู่มาในวินั้นเราจะเรียกผู้รับใช้ของเรา คือเอเลียคิม บุตรชายฮิลคียาห์
21. เราจะเอาเสื้อยศของเจ้ามาสวมให้เขา และจะเอาผ้าคาดของเจ้าคาดเขาไว้ และจะมอบอำนาจปกครองของเจ้าไว้ในมือของเขา และเขาจะเป็นดังบิดาแก่ชาวเยรูซาเล็มและแก่วงศ์วานยูดาห์
22. และเราจะวางลูกกุญแจของวังดาวิดไว้บนบ่าของเขา เขาจะเปิดและไม่มีผู้ใดปิด เขาจะปิดและไม่มีผู้ใดเปิด
23. และเราจะตอกเขาไว้เหมือนตอกหมุดในที่มั่นคง และเขาจะเป็นที่หนึ่งมีเกียรติแก่วงศ์วานบิดาของเขา
24. และเขาทั้งหลายจะแขวนไว้บนตัวเขาซึ่งสง่าราศีทั้งสิ้นของวงศ์วานบิดาของเขา ลูกหลานผู้สืบสาย ภาชนะเล็ก ๆ ทุกชิ้น ตั้งแต่ถ้วยจนถึงเหยือกทั้งสิ้น
25. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ในวินั้นหมุดที่ปักแน่นอยู่ในที่มั่นจะหลุด มันจะถูกโค่นลงและตกลงมา และภาระที่อยู่บนนั้นจะถูกขจัดออก เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสไว้แล้ว

1. ภาวะเกี่ยวกับเมืองไทรโอะ บรรดากำปั่นแห่งทาร์ซิช จงคร่ำครวญ เพราะว่าเมืองนั้นถูกทำลายร้างเสียแล้ว ไม่มีเรือนหรือท่าจอดเรือ เผยให้เขาทั้งหลายประจักษ์ ณ แผ่นดินคิทธิม
2. โอ ชาวเกาะเอ๋ย จงนิ่งเสีย เจ้าซึ่งพ่อค้าแห่งเมืองไซดอนที่ผู้ผ่านข้ามทะเลไป ได้ทำให้เจ้าเต็มบริบูรณ์
3. และข้ามน้ำมากหลายรายได้ของเมืองนั้นคือข้าวเมืองซิโฮอร์ เป็นผลเกี่ยวเก็บของแม่น้ำ เมืองนั้นเป็นพ่อค้าของบรรดาประชาชาติ
4. โอ ไซดอนเอ๋ย จงอับอายเกิด เพราะทะเลได้พุดแล้ว ที่กำบังเข้มแข็งของทะเลพุดว่า ข้ามิได้ปวดครรภ์ หรือข้ามิได้คลอดบุตร ข้ามิได้เลี้ยงดูคนหนุ่ม หรือบำรุงเลี้ยงหญิงพรหมจารี
5. เขาทั้งหลายรับเรื่องราวเกี่ยวกับอียิปต์อย่างไร เขาจะแสนระทมอยู่ด้วยเรื่องราวเมืองไทรโอะอย่างนั้น
6. จงข้ามไปยังทาร์ซิชเกิด โอ ชาวเกาะเอ๋ย จงคร่ำครวญ
7. นี่เป็นเมืองที่สนุกสนานของเจ้าทั้งหลายหรือ ซึ่งกำเนิดมาแต่กาลโบราณ ซึ่งทำได้พามันไปตั้งอยู่ไกล
8. ผู้ใดได้มุ่งหมายไว้เช่นนี้ต่อเมืองไทรโอะ คือเมืองที่ให้มงกุฏ ซึ่งบรรดาพ่อค้าของมันเป็นเจ้านาย ซึ่งพวกพาศิของมันเป็นคนมีเกียรติของโลก
9. พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงมุ่งหมายไว้เพื่อจะหลู่ความเยอหยิ่งของสง่าราศีทั้งสิ้น เพื่อหลู่เกียรติของผู้มีเกียรติทั้งสิ้นในแผ่นดินโลก
10. โอ ธิดาแห่งทาร์ซิชเอ๋ย จงผ่านแผ่นดินของเจ้าข้ามไปเหมือนแม่น้ำ มันไม่มีกำลังอีกเลย
11. พระองค์ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์เหนือทะเล พระองค์ทรงบันดาลให้บรรดาราชาอาณาจักรสิ้นสะเทือน พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาเกี่ยวกับเรื่องเมืองแห่งพาศิซัย เพื่อจะทำลายที่กำบังเข้มแข็งของมันเสีย
12. และพระองค์ตรัสว่า โอ ธิดาพรหมจารีผู้ถูกบีบบังคับแห่งไซดอนเอ๋ย เจ้าจะไม่ถึงโลดต่อไปอีก จงลุกขึ้นข้ามไปคิทธิมเกิด แม้ที่นั่นเจ้าก็จะไม่มีความสงบ
13. จงดูแผ่นดินแห่งคนเคลเดียเกิด ชนชาตินี้ยังไม่มีขึ้นมา จนกว่าคนอัสซีเรียสถาปนาแผ่นดินนั้นไว้สำหรับคนที่อาศัยอยู่ตามถิ่นทุรกันดาร พวกเขาได้ก่อเชิงเทินของเขาขึ้น พวกเขาก่อวังทั้งหลายของเขาขึ้น แต่ท่านกระทำให้มันเป็นที่พักพิง
14. โอบรรดากำปั่นแห่งทาร์ซิชเอ๋ย จงคร่ำครวญเกิด เพราะว่าที่กำบังเข้มแข็งของเจ้าถูกทิ้งร้างเสียแล้ว
15. ต่อมาในวันนั้น เขาจะลืมนครไทรโอะเจ็ดสิบปี อย่างกับอายุของกษัตริย์องค์เดียว พอสิ้นเจ็ดสิบปีไทรโอะจะร้องเพลงอย่างหญิงแพศยาว่า
16. โอ หญิงแพศยาที่เขาลืมนครแล้วเอ๋ย จงหยิบพิณเขาคู่เดินไปทั่วเมือง จงบรรเลงเพลงไพเราะ ร้องเพลงหลายๆบท เพื่อเขาจะระลึกเจ้าได้
17. ต่อมาเมื่อสิ้นเจ็ดสิบปี พระเยโฮวาห์จะทรงเยี่ยมเยียนเมืองไทรโอะ และเมืองนั้นจะกลับไปรับจ้างใหม่ และจะเล่นซู้กับบรรดาราชาอาณาจักรทั้งสิ้นบนพื้นโลก
18. สินค้าของมันและสินจ้างของมันจะเป็นของบริสุทธิถวายแด่พระเยโฮวาห์ จะไม่สะสมไว้หรือเก็บนิ่งไว้ แต่สินค้า

ของมันจะอำนวยความสะดวกและเสียจ้างมแก่บรรดาผู้ที่อยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์

1. ดูกูเกิด พระเยโฮวาห์จะทรงทิ้งโลกให้ร้าง และทรงกระทำให้ร้างเปล่า และพระองค์จะทรงคว่ำแผ่นดินโลกและกระจายผู้อาศัยของมัน
2. และจะเป็นอย่างนั้นต่อปุโรหิต อย่างเป็นทางการกับประชาชน ต่อนายของเขา อย่างเป็นทางการกับทาส ต่อนายผู้หญิงของเขา อย่างเป็นทางการกับสาวใช้ ต่อผู้ชาย อย่างเป็นทางการกับผู้ซื้อ ต่อผู้ยืม อย่างเป็นทางการกับผู้ให้ยืม ต่อผู้ให้ยืมโดยคิดดอกเบี้ย อย่างเป็นทางการกับผู้ยืมโดยคิดดอกเบี้ย
3. แผ่นดินนั้นจะถูกทิ้งร้างอย่างสิ้นเชิง และถูกปล้นหมดสิ้น เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสพระวจนะนี้แล้ว
4. โลกก็ไร้ทุกข์และเหี่ยวแห้งไป พิภพก็อ่อนระทวยและเหี่ยวแห้ง คนสูงศักดิ์ของโลกก็อ่อนระทวยไป
5. โลกนี้มีราศีเพราะผู้อาศัยในนั้น เพราะเขาทั้งหลายละเมิดต่อพระราชบัญญัติ ได้ฝ่าฝืนกฎ ได้หักพันธสัญญาในรันดร์นั้น
6. เพราะฉะนั้นคำสาปก็กลืนโลก และผู้ที่อาศัยในนั้นก็โดดเดี่ยว เพราะฉะนั้นผู้อาศัยในแผ่นดินโลกจึงถูกเผาผลาญมีคนเหลือน้อย
7. น้าอู่งุ่นใหม่ก็ไร้ทุกข์ เกาอู่งุ่นก็อ่อนระทวย จิตใจที่รื่นเริงทั้งปวงก็ถอนหายใจ
8. เสียงสนุกสนานของรำมะนาก็เงียบ เสียงของผู้เบิกบานก็หยุดเสีย เสียงสนุกสนานของพิณเขาคู่ก็เงียบ
9. เขาจะไม่ตีมโหรีอู่งุ่นพร้อมกับการร้องเพลงอีก เมรัยก็จะเป็นของขมแก่ผู้ที่ตีม
10. เมืองที่จลาจลแตกหักเสียแล้ว บ้านทุกหลังก็ปิดหมด ไม่ให้ใครเข้าไป
11. มีเสียงร้องที่กลางถนนด้วยเรื่องเหล่าอู่งุ่น ความชื่นบานทั้งสิ้นก็เยือกเย็นลงแล้ว ความยินดีของแผ่นดินก็หายสูญไป
12. มีการรกร้างว่างเปล่าทั้งไว้ในเมือง ประตูเมืองก็ถูกทุบทำลายเสีย
13. เพราะจะเป็นเช่นนี้อยู่ท่ามกลางแผ่นดิน ท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย อย่างกับเมื่อต้นมะกอกเทศถูกเขย่า อย่างเป็นทางการเก็บเล็มตามเถาอู่งุ่นสิ้นลง
14. เขาทั้งหลายจะเปล่งเสียงของเขาขึ้น เขาจะร้องเพลงฉลองความโอ้อ่าตระการของพระเยโฮวาห์ เขาจะให้ร้องจากทะเล
15. เพราะฉะนั้นในรุ่งอรุณจงถวายสง่าราศีแด่พระเยโฮวาห์ ในเกาะทั้งหลายแห่งทะเลจงถวายแด่พระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอล
16. ตั้งแต่ที่สุดปลายโลกเราได้ยินเสียงเพลงสรรเสริญ ว่าสง่าราศีจึงมีแก่ผู้ชอบธรรม แต่ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าก็ฝ่ายผอม ข้าพเจ้าก็ฝ่ายผอม วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะคนทรยศประพฤติอย่างทรยศยิ่ง เอย คนทรยศประพฤติอย่างทรศยิ่ง
17. โอ ชาวแผ่นดินโลกเอ๋ย ความสยดสยองและหลุมพรางและกับก็มาทันเจ้าแล้ว
18. ต่อมาผู้ใดหนึ่เมื่อได้ยินเสียงความสยดสยองนั้น จะตกในหลุมพราง และผู้ที่ปีนออกมาจากหลุมพรางก็จะติดกับ เพราะว่ามีหน้าตาของฟ้าสวรรค์ก็ถูกเปิด และรากฐานของแผ่นดินโลกก็หวั่นไหว

19. โลกแตกสลายสิ้นเชิงแล้ว โลกแตกเป็นเสี่ยงๆ โลกถูกเขย่าอย่างรุนแรง
20. โลกก็จะซวนเซไปอย่างคนเมา มันจะแกว่งไปอย่างเพิง การละเมิดของโลกจะหนักอยู่บนมัน และมันจะล้มและจะไม่ลุกอีก
21. ต่อมาในวันนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงลงโทษบริวารของฟ้าสวรรค์ในฟ้าสวรรค์ และบรรดากษัตริย์ของแผ่นดินโลกในแผ่นดินโลก
22. เขาทั้งหลายจะถูกรวบรวมไว้ด้วยกัน ตั้งนักโทษในคุกมืด เขาทั้งหลายจะถูกกักขังไว้ในคุก และต่อมาหลายวัน เขาจึงจะถูกลงโทษ
23. แล้วดวงจันทร์จะอดสู และดวงอาทิตย์จะอับอาย เพราะว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะทรงราชย์บนภูเขาศิโยนและในเยรูซาเล็ม และสง่าราศีจะปรากฏต่อหน้าพวกผู้ใหญ่ของพระองค์

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะยกย่องพระเกียรติพระองค์ ข้าพระองค์จะสรรเสริญพระนามของพระองค์ เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำการมหัศจรรย์ แผนงานที่พระองค์ทรงดำริไว้มานานมาแล้วก็สัตย์ซื่อและเป็นความจริง
2. เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำให้เมืองเป็นกองขยะ เมืองมีป้อมเป็นที่สลักหักพัง วังของชนต่างด้าวไม่เป็นเมืองต่อไปอีก จะไม่ก่อสร้างขึ้นอีกเลย
3. เพราะฉะนั้นประชาชาติที่แข็งแรงจะถวายสง่าราศีแด่พระองค์ หัวเมืองของบรรดาประชาชาติที่ทารุณจะเกรงกลัวพระองค์
4. เพราะพระองค์ได้ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งของคนยากจน ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งของคนขัดสนเมื่อเขาทุกข์ใจ ทรงเป็นที่ลี้ภัยจากพายุ และเป็นร่มกันความร้อน เมื่อลมของผู้ที่ทารุณก็เหมือนพายุพัดกำแพง
5. เหมือนความร้อนในที่แห้ง พระองค์จะทรงระงับเสียงของคนต่างด้าว ร่มเมฆระงับความร้อนฉนั้นใด กิ่งของผู้ทารุณก็จะถูกตัดลงฉนั้น
6. บนภูเขานี้พระเยโฮวาห์จอมโยธาจะทรงจัดการเลี้ยงสำหรับบรรดาชนชาติทั้งหลาย เป็นการเลี้ยงด้วยของอ้วนพี เป็นการเลี้ยงด้วยน้ำองุ่นที่ตกตะกอนแล้ว ด้วยของอ้วนพีมีไขมันในกระดูกเต็ม ด้วยน้ำองุ่นตกตะกอนที่กรองแล้ว
7. และบนภูเขานี้พระองค์จะทรงทำลายผ้าคลุมหน้าซึ่งคลุมหน้าบรรดาชนชาติทั้งหลาย และม่านซึ่งกางอยู่เหนือบรรดาประชาชาติ
8. พระองค์จะทรงกลืนความตายด้วยการมีชัย และองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงเช็ดน้ำตาจากหน้าทั้งปวง และพระองค์จะทรงเอาการลบลู่ชนชาติของพระองค์ไปเสียจากทั่วแผ่นดินโลก เพราะพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแล้ว
9. ในวันนั้นเขาจะกล่าวกันว่า ดูเถิด นี่คือพระเจ้าของเราทั้งหลาย เราได้รอคอยพระองค์ เพื่อว่าพระองค์จะทรงช่วยเราให้รอด นี่คือพระเยโฮวาห์ เราได้รอคอยพระองค์ ให้เรายินดีและเปรมปรีดีในความรอดของพระองค์
10. เพราะพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์จะพักอยู่บนภูเขานี้ และโมอับจะถูกเหยียบย่ำลงภายใต้พระองค์ เหมือนเหยียบฟางลงในหลุมมูลสัตว์
11. และพระองค์จะทรงกางพระหัตถ์ของพระองค์ท่ามกลางพวกเขา ดังคนว่ายน้ำกางมือว่ายน้ำ และพระองค์จะทรงให้ความเยือกเย็นของเขาต่ำลงพร้อมกับผีมือชานาญของเขา
12. ป้อมสูงของกำแพงเมืองของเจ้านั้นพระองค์จะทรงให้ต่ำลง ทรงเหยียบดลง และเหวี่ยงลงถึงดิน แม้กระทั่งถึงผนัง

1. ในวันนั้นเขาจะร้องเพลงนี้ในแผ่นดินยูดาห์ เรามีเมืองเข้มแข็งเมืองหนึ่ง พระเจ้าจะทรงตั้งความรอดไว้เป็นกำแพงและป้อมปราการ
2. จงเปิดประตูเมืองเถิด เพื่อประชาชนที่ชอบธรรมซึ่งรักษาความจริงไว้จะได้เข้ามา
3. ใจแน่วแน่ในพระองค์นั้น พระองค์ทรงรักษาไว้ในสันติภาพอันสมบูรณ์ เพราะเขาวางใจในพระองค์
4. จงวางใจในพระเยโฮวาห์เป็นนิตย์ เพราะพระเยโฮวาห์คือพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระกำลังนิรันดร์
5. เพราะพระองค์ทรงให้ชาวเมืองที่สูงส่งนั้น คือเมืองที่สูงส่งนั้นต่ำลง พระองค์ทรงให้มันต่ำลง พระองค์ทรงให้มันต่ำลง ต่ำลงถึงดิน พระองค์ทรงให้มันลงที่ผงคลี
6. ทำเหยียบมัน คือเท้าของคนยากจน คืออย่างเท้าของคนขัดสน
7. หนทางของคนชอบธรรมก็ราบเรียบ พระองค์ผู้เที่ยงธรรมทรงกระทำให้วิถีของคนชอบธรรมราบรื่น
8. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายรอดอยพระองค์อยู่ในวิถีแห่งคำตัดสินของพระองค์ พระนามอันเป็นที่ระลึกของพระองค์ เป็นที่จิตวิญญาณของข้าพระองค์ปรารภนา
9. จิตใจของข้าพระองค์อยากได้พระองค์ในกลางคืน จิตวิญญาณภายในข้าพระองค์แสวงหาพระองค์อย่างร้อนรน เพราะเมื่อคำตัดสินของพระองค์อยู่ในแผ่นดินโลก ชาวพิภพจะได้เรียนรู้ถึงความชอบธรรม
10. ถ้าสำแดงพระคุณแก่คนชั่ว เขาก็จะไม่เรียนรู้ความชอบธรรม เขาจะประพุดตัวอย่างอยุติธรรมในแผ่นดินที่เที่ยงธรรม และจะมองไม่เห็นความโอ้อวดระการของพระเยโฮวาห์
11. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เมื่อพระหัตถ์ของพระองค์ชูขึ้น เขาก็จะมองไม่เห็น แต่เขาจะมองเห็น และจะได้อัปอาย เพราะเขามีความอิจฉาต่อชนชาติของพระองค์ เอย ไฟแห่งส่วนปฏิบัติของพระองค์จะเผาผลาญเขาเสีย
12. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์จะสถาปนาสันติภาพเพื่อข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำบรรดากิจการของพระองค์เพื่อข้าพระองค์เช่นเดียวกัน
13. ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ เจ้านายอื่นนอกเหนือพระองค์ได้ครอบครองพวกข้าพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะกล่าวถึงพระนามของพระองค์เท่านั้น
14. เขาทั้งหลายตายแล้ว เขาจะไม่มีชีวิตอีก เขาเป็นชาวแดนคนตาย เขาจะไม่เป็นขึ้นอีก เพราะฉะนั้นพระองค์ได้ทรงเย็บเยียนและทรงทำลายเขา และทรงกวาดความระลึกถึงเขาทั้งสิ้นเสีย
15. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงเพิ่มประชาชนขึ้น พระองค์ทรงเพิ่มประชาชนขึ้น พระองค์ได้ทรงรับสง่าราศี พระองค์ทรงขยายเขตแดนของแผ่นดินไกลไปถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก
16. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ในยามทุกขใจเขาได้แสวงหาพระองค์ เขาทั้งหลายหลังคำอธิษฐานออกมาในเมื่อการตีสอนอยู่เหนือเขาทั้งหลาย
17. ดังหญิงมีครรภ์ เมื่อใกล้ถึงกำหนดเวลาคลอด ก็เจ็บปวดและร้องออกมาด้วยความเจ็บปวดรวดร้าวอย่างฉับพลัน ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายก็เป็นเช่นนั้นในสายพระเนตรของพระองค์
18. ข้าพระองค์ผู้มีครรภ์ ข้าพระองค์บิดตัว เป็นเหมือนข้าพระองค์คลอดลม ข้าพระองค์มิได้ทำการช่วยให้พ้นในแผ่น

ดินโลก และชาวพิภพมิได้ล้มลง

19. คนตายของพระองค์จะมีชีวิต ศพของเขาทั้งหลายจะลุกขึ้นพร้อมกับศพของข้าพระองค์ โอ ผู้อาศัยอยู่ในพงศลี จงตื่นเถิดและร้องเพลง เพราะน้ำค้างของเจ้าเป็นเหมือนน้ำค้างบนผัก และแผ่นดินโลกจะให้ชาวแดนคนตายเป็นขึ้น

20. มาเถิด ชนชาติของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเข้าไปในห้องของเจ้าและปิดประตูเสีย จงซ่อนตัวเจ้าอยู่สักพักหนึ่ง จนกว่า พระพิโรธจะผ่านไป

21. เพราะ ดูเถิด พระเยโฮวาห์กำลังเสด็จออกมาจากสถานที่ของพระองค์ เพื่อลงโทษชาวแผ่นดินโลก เพราะความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย และแผ่นดินโลกจะเปิดเผยโลหิตซึ่งหลั่งอยู่บนมัน และจะไม่ปิดบังผู้ถูกฆ่าของมันไว้อีก

1. ในวันนั้น พระเยโฮวาห์จะทรงลงโทษด้วยพระแสงอันร้ายกาจ ยิ่งใหญ่ และแข็งแกร่งของพระองค์ต่อเลวีอาธาน ซึ่งเป็นพญานาคที่ฉกกัด คือเลวีอาธานพญานาคที่ขด และพระองค์จะทรงประหารมังกรที่อยู่ในทะเล
2. ในวันนั้น จงร้องเพลงถึงเธอว่า สวनोंุ่นแห่งน้ำอุ่นสีแดง
3. เราคือพระเยโฮวาห์ เป็นผู้รักษาตุลแลมัน เราจะรดน้ำมันอยู่ทุกขณะ เกรงว่าผู้หนึ่งผู้ใดจะทำอันตรายมัน เราจะรักษามันไว้ทั้งกลางคืนกลางวัน
4. เราไม่มีความพิโรธ ใครเล่าจะให้มีหนามย่อยหนามใหญ่ขึ้นมาสู้รบกับเรา เราจะออกรบกับมัน เราจะเผามันเสียด้วยกัน
5. หรือให้เขาเกาะอยู่กับกำลังของเราเพื่อให้เขาทำสันติภาพกับเรา แล้วเขาจะทำสันติภาพกับเรา
6. พระองค์จะทรงกระทำให้คนที่ออกมาจากยาโคบหยั่งราก อิสราเอลจะผลิดอกและแตกหน่อ กระทำให้พื้นพิภพทั้งสิ้นมีผลเต็ม
7. พระองค์ทรงโอบอ้อมอย่างที่พระองค์โอบอ้อมเขาทั้งหลายที่โอบอ้อมเขาหรือ หรือเขาถูกฆ่าอย่างคนทั้งหลายที่ถูกเขาฆ่าแล้ว
8. ด้วยการขับไล่ ด้วยการกวาดไปเป็นเฉลย พระองค์ทรงต่อสู้แย่งกับเขา พระองค์ทรงกวาดเขาไปด้วยลมดุดเดือดของพระองค์ในวันแห่งลมตะวันออก
9. เพราะฉะนั้นจะลบความชั่วช้าของยาโคบอย่างนี้แหละ และนี่เป็นผลเต็มขนาดในการปลดบาปของเขา คือเมื่อเขาทำศิลาทั้งสี่ของแท่นบูชาให้เป็นเหมือนหินดินสอพองที่ถูกบดเป็นชิ้นๆ จะไม่มีเสารูปเคารพ หรือรูปเคารพตั้งอยู่ได้
10. เพราะเมืองหน้าด่านก็จะรกร้าง ที่อาศัยก็ถูกละทิ้งและทอดทิ้งอย่างกับถิ่นทุรกันดาร ลูกวัวจะหากินอยู่ที่นั่น มันจะนอนลงที่นั่นและกินกิ่งไม้ในที่นั้น
11. เมื่อกิ่งนั้นแห้ง มันก็จะถูกหัก พวกผู้หญิงก็มาเอามันไปก่อไฟ เพราะนี่เป็นชนชาติที่ไร้ความเข้าใจ เพราะฉะนั้นผู้ที่ทรงสร้างเขาก็จะไม่สงสารเขา ผู้ที่ทรงปั้นเขาจะไม่ทรงสำแดงพระคุณแก่เขา
12. ต่อมาในวันนั้น พระเยโฮวาห์จะทรงหวดเอาข้าวตั้งแต่แม่น้ำไปจนถึงลำธารอีลิปต์ โอ ประชาชนอิสราเอลเอ๋ย เจ้าจะถูกเก็บรวมเข้ามาทีละคนๆ
13. และอยู่มาในวันนั้นเขาจะเป่าแตรใหญ่ และบรรดาผู้ที่กำลังพินาศอยู่ในแผ่นดินอัสซีเรีย และบรรดาผู้ถูกขับไล่ออกไปยังแผ่นดินอียิปต์จะมานมัสการพระเยโฮวาห์ บนภูเขาบาริสุทท์ที่เยรูซาเล็ม

1. วิบัติแก่มงกุฏอันโอ้อ่า แก่คนขี่เมาแห่งเอฟราอิม ซึ่งความงามอันรุ่งเรืองของเขาเหมือนดอกไม้ที่กำลังร่วงโรย ซึ่งอยู่บนยอดเขาในที่ลุ่มอันอุดมของบรรดาผู้ที่เหล่าองุ่นมีชัย
2. ดูกฎองศ์พระผู้เป็นเจ้าทรงมีผู้หนึ่งที่มีกำลังและแข็งแรง เหมือนพายุลูกเห็บ อันเป็นพายุทำลาย เหมือนพายุน้ำที่กำลังไหลท่วม ซึ่งจะเหวี่ยงลงถึงดินด้วยพระหัตถ์
3. มงกุฏอันโอ้อ่า คือคนขี่เมาแห่งเอฟราอิม จะถูกเหยียบบอบอยู่ได้เท่า
4. และความงามอันรุ่งโรจน์ของเขา ซึ่งอยู่บนยอดเขาในที่ลุ่มอันอุดม จะเป็นดอกไม้ที่กำลังร่วงโรย จะเป็นเหมือนผลที่แรกสุกก่อนฤดูร้อน เมื่อคนเห็นเข้าก็กินมันเสียพอดังมือเขาเท่านั้น
5. ในวันนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธา จะเป็นมงกุฏแห่งสง่าราศี และเป็นมงกุฏแห่งความงาม แก่คนที่เหลืออยู่แห่งชนชาติของพระองค์
6. และเป็นวิญญูณแห่งความยุติธรรมแก่เขานั่งพิพากษา และเป็นกำลังของผู้เหล่านั้นผู้หันการสงครามกลับเสียที่ประตูเมือง
7. เขาเหล่านั้นชมนานไปด้วยเหล่าองุ่นเหมือนกัน และไซเซไปด้วยเมรัย บุโรหิตและผู้พยากรณ์ก็ชมนานไปด้วยเมรัย เขาทั้งหลายถูกกลืนไปหมดด้วยเหล่าองุ่น เขาไซเซไปด้วยเมรัย เขาเห็นผิดไป เขาสะดุดในการให้คำพิพากษา
8. เพราะสำหรับทุกสำหรับก็มีอาเจียนและความโสโครกเต็ม ไม่มีที่ใดที่สะอาด
9. เขาจะสอนความรู้ให้แก่ใคร เขาจะให้ผู้ใดเข้าใจหลักคำสอน ให้แก่คนเหล่านั้นที่หย่านมหรือ หรือให้แก่คนเอามาจากอก
10. เพราะเป็นข้อบังคับซ้อนข้อบังคับ ข้อบังคับซ้อนข้อบังคับ บรรทัดซ้อนบรรทัด บรรทัดซ้อนบรรทัด ที่นี้นิด ที่นั้นหน่อย
11. เปล่า แต่พระองค์จะตรัสกับชนชาตินี้โดยต่างภาษาและโดยริมฝีปากของคนต่างด้าว
12. คือแก่บรรดาผู้ที่พระองค์ตรัสว่า นี่คือการหยุดพัก จงให้การหยุดพักแก่คนเหน็ดเหนื่อย และนี่คือการพักผ่อน ถึงกระนั้นเขาก็จะไม่ฟัง
13. เพราะฉะนั้นพระวณะของพระเยโฮวาห์จึงเป็นอย่างนี้แก่เขา เป็นข้อบังคับซ้อนข้อบังคับ ข้อบังคับซ้อนข้อบังคับ เป็นบรรทัดซ้อนบรรทัด บรรทัดซ้อนบรรทัด ที่นี้นิด ที่นั้นหน่อย เพื่อเขาจะไปและถอยหลัง และจะแตก และจะติดปวงและจะถูกจับไป
14. เพราะฉะนั้นเจ้าทั้งหลายคนมักเยาะเย้ยเอ๋ย จงฟังพระวณะของพระเยโฮวาห์ คือเจ้าผู้ปกครองชนชาตินี้ในเยรูซาเล็ม
15. เพราะเจ้าทั้งหลายได้กล่าวแล้วว่า เราได้กระทำพันธสัญญาไว้กับความตาย และเราทำความตกลงไว้กับนรก เมื่อภัยพิบัติอันท่วมท้นผ่านไป จะไม่มาถึงเรา เพราะเราทำให้ความเท็จเป็นที่ลี้ภัยของเรา และเราได้กำบังอยู่ในความมูสา
16. เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูกฎองศ์ เราวางศิลาไว้ในศิโยนเพื่อเป็นรากฐาน คือศิลาที่ทดสอบ

- แล้ว เป็นศิลาหมุมเอกอย่างประเสริฐ เป็นรากฐานอันมั่นคง เขาผู้นั้นที่เชื่อจะไม่รีบร้อน
17. และเราจะกระทำความยุติธรรมให้เป็นเชือกมัด และความชอบธรรมให้เป็นลูกดิ่ง และลูกเห็บจะกวาดเอาความเท็จอันเป็นที่ลี้ภัยไปเสีย และน้ำจะท่วมทันที่กำบัง
 18. แล้วพันธสัญญาของเจ้ากับความตายจะเป็นโมฆะ และข้อตกลงของเจ้ากับนรกจะไม่ดำรง เมื่อภัยพิบัติอันท่วมทันผ่านไป เจ้าจะถูกเหยียบย่ำลงด้วยโทษนั้น
 19. มันผ่านไปบอຍเท่าใด มันก็จะเอาตัวเจ้า เพราะมันจะผ่านไปเช้าแล้วเช้าเล่า ทั้งกลางวันและกลางคืน เมื่อเข้าใจข่าว ก็จะทำให้เกิดความสยดสยองเท่านั้น
 20. เพราะที่นอนนั้นสั่นเกินที่คนหนึ่งคนใดจะเหยียดอยู่บนนั้น และผ้าห่มก็แคบไม่พอดคลุมตัว
 21. เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงลุกขึ้นอย่างที่เป็นปฏิปักษ์ต่อเขาเปรีธิม พระองค์จะพิโรธอย่างที่ในหุบเขากิเบโอน เพื่อกระทำพระราชกิจของพระองค์ พระราชกิจของพระองค์นั้นประหลาด และเพื่อกระทำงานของพระองค์ งานของพระองค์ก็แปลก
 22. เพราะฉะนั้นบัดนี้อย่าเป็นคนเยาะเย้ย เกลือกว่าพันธะของเจ้าจะเข้มงวดขึ้น เพราะข้าพเจ้าได้ยืนกฤษฎีกา กำหนดการทำลายเหนือแผ่นดินทั้งสิ้นแล้ว จากองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธา
 23. เงี่ยหูลงซิ และฟังเสียงข้าพเจ้า สดับซึ และฟังคำพูดของข้าพเจ้า
 24. เขาผู้ไถนาเพื่อหว่าน ไถอยู่เสมอหรือ เขาเบิกดินและคราดอยู่เป็นนิตย์หรือ
 25. เมื่อเขาปราบผิวลงแล้ว เขาไม่หว่านเทียนแดงและยี่หระ เขาไม่ใส่ข้าวสาลีเป็นแถว และข้าวบาร์ลีในที่อันเหมาะสมของมัน และหว่านข้าวสแปลตไ้ไว้เป็นคันแดนหรือ
 26. เพราะพระเจ้าของเขาทรงสั่งสอนเขาถูกต้อง พระองค์ได้สอนเขา
 27. เขาไม่หวดเทียนแดงด้วยเลื้อนหวดข้าว และเขาไม่เอาล้อเกวียนกลิ้งทับยี่หระ แต่เขาเอาไม้พลองตีเทียนแดงให้หลุดออก และเอาตะบองตียี่หระ
 28. คนใดบดข้าวที่ทำขนมปังหรือ เป่าเลย เขาไม่หวดมันเป็นนิตย์ เมื่อเขาขับล้อเกวียนเทียมม้าทับมันแล้ว เขามีได้บดมันด้วยคนขี่ม้า
 29. เรื่องนี้มาจากพระเยโฮวาห์จอมโยธาด้วย พระองค์มีหัตถกรรมนักในการปรึกษา และวิเศษในเรื่องการกระทำ

1. วิบัติแก่อารีเอล อารีเอล นครซึ่งดาวิดทรงตั้งค่าย จงเพิ่มปีเข้ากับปี จงให้มีเทศกาลถวายเครื่องบูชาตามรอบของมัน
2. เรายังจะให้อารีเอลทุกซี้ใจ จะมีการร้องคร่ำครวญและร้องทุกข์ และเมื่อนั้นจะเป็นเหมือนอารีเอลแก่เรา
3. และเราจะตั้งค่ายอยู่รอบเจ้า และเราจะล้อมเจ้ากับบรรดาหอรบ และเราจะยกเชิงเทินขึ้นสู่เจ้า
4. และเจ้าจะถูกเหยียบลง เจ้าจะพุดมาจากที่ลึกของแผ่นดินโลก คำของเจ้าจะมาจากที่ต่ำลงในผงคลี เสียงของเจ้าจะมาจากพื้นดินเหมือนเสียงผี และคำพุดของเจ้าจะกระซิบออกมาจากผงคลี
5. แต่มวลชาวต่างประเทศของเจ้าจะเหมือนผงคลีละเอียด และผู้นำกั้วทั้งมวลจะเหมือนเกลบที่ฟุ้งหายไป เออ ชั่วประเดี้ยวเดียวและในทันทีทันใด
6. พระเยโฮวาห์จอมโยธาจะทรงเยี่ยมเยียนเจ้าด้วยฟ้าร้องและด้วยแผ่นดินไหว และด้วยเสียงกัมปนาท ด้วยลมบ้าหมูและพายุ ด้วยเปลวแห่งเพลิงเผาผลาญ
7. และมวลประชาชาติทั้งสิ้นที่ต่อสู้กับอารีเอล ทั้งหมดที่ต่อสู้กับเขาและกับที่กำบังเข้มแข็งของเขาและทำให้เขาทุกซี้ใจ จะเป็นเหมือนความฝันคือนิมิตในกลางคืน
8. อย่างเมื่อคนหิวฝันว่า ดูเถิด เขากำลังกินอยู่ และตื่นขึ้นก็ยังไม่อิ่ม หรือเหมือนเมื่อคนกระหายฝันว่า ดูเถิด เขากำลังดื่มอยู่ แล้วตื่นขึ้นมา ดูเถิด อ่อนเปลี้ย จิตใจของเขายังแห้งผาก มวลประชาชาติทั้งสิ้นที่ต่อสู้กับภูเขาศิโยนก็จะเป็นเช่นนั้น
9. จงร้องและงงววย จงร้องเรียกและร้องให้ เขามีนเมา แต่ไม่ใช่ด้วยเหล้าองุ่น เขาไซเซ แต่ไม่ใช่ด้วยเมรัย
10. เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงเทวิญญูณแห่งความหลับสนิทลงเหนือเจ้า และปิดตาของเจ้า และพระองค์ทรงคลุมตาของพวกผู้พยากรณ์ พวกเจ้านายและพวกผู้ทำนายของเจ้า
11. และแก่ท่านทั้งหลาย นิมิตนี้ทั้งสิ้นได้กลายเป็นเหมือนถ้อยคำในหนังสือที่ประทับตรา เมื่อคนให้แก่คนหนึ่งทีอ่านได้ กล่าวว่า อ่านนี่ซี เขาว่า ข้าอ่านไม่ได้เพราะมีตราประทับ
12. และเมื่อเขาให้หนังสือแก่คนหนึ่งทีอ่านไม่ได้ กล่าวว่า อ่านนี่ซี เขาว่า ข้าไม่รู้หนังสือ
13. และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า เพราะชนชาตินี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของเขา และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่เขาให้จิตใจของเขาห่างไกลจากเรา เขาย่ำเกรงเราเพียงแต่เหมือนเป็นข้อบังคับของมนุษย์ที่สอนกันมา
14. เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะกระทำสิ่งมหัศจรรย์กับชนชาตินี้ อีกประหลาดและอัศจรรย์ สถิติปัญญาของคนมีปัญญาของเขาจะพินาศไป และความเข้าใจของคนทีเข้าใจจะถูกปิดบังไว้
15. วิบัติแก่ผู้ที่พยายามซ่อนแผนงานของเขาไว้ลึกจากพระเยโฮวาห์ ซึ่งการกระทำของเขาอยู่ในความมืด ผู้ซึ่งกล่าวว่า ใครเห็นเรา ใครจำเราได้
16. แนนอนความวิปริตของเจ้าจะถือว่าช่างปั้นเท่ากับดินเหนียว และสิ่งที่ถูกสร้างจะพุดเรื่องผู้สร้างมันว่า เขาไม่ได้สร้างข้า หรือสิ่งที่ถูกปั้นขึ้นจะพุดเรื่องผู้ปั้นมันว่า เขาไม่มีความเข้าใจอะไรเลย อย่างนี้หรือ
17. ไม่ใช่อีกนิดหนอยเท่านี้หรือ ทีเลบานอนจะถูกเปลี่ยนให้เป็นสวนผลไม้ และสวนผลไม้มันจะถือว่าเป็นป่า

18. ในวันนั้นคนหูหนวกจะได้ยินถ้อยคำของหนังสือ และตาของคนตาบอดจะเห็นออกมาจากความคลุ้มและความมืดของเขา
19. คนใจอ่อนสุภาพจะได้ความชื่นบานสดใสในพระเยโฮวาห์เพิ่มขึ้น และคนยากจนท่ามกลางมนุษย์จะสิงโลดในองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
20. เพราะว่าผู้หนักล้าจะสูญไป และผู้เยาะเย้ยจะถูกผลาญไป และคนทั้งปวงที่เฝ้ารอคอยที่จะกระทำการอันชั่วช้าจะถูกตัดขาด
21. คือผู้ที่ใส่ความคนอื่นด้วยถ้อยคำของเขา และวางบ่วงไว้ดักเขาผู้กล่าวคำขนาบที่ประตูเมือง และด้วยถ้อยคำที่ไม่เป็นแก่นสาร เขากีดกันคนชอบธรรมเสีย
22. เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ผู้ทรงไถ้อับราฮัม ตรัสดังนี้เกี่ยวกับวงศ์วานของยาโคบว่า ยาโคบจะไม่ต้องอับอายอีก หน้าของเขาจะไม่ซีดลงอีกต่อไป
23. เพราะเมื่อเขาเห็นลูกหลานของเขาซึ่งเป็นผลงานแห่งมือของเราในหมู่พวกเขา เขาทั้งหลายจะถือว่านามของเราบริสุทธิ์ เขาทั้งหลายจะถือว่าองค์บริสุทธิ์ของยาโคบบริสุทธิ์ และจะกลัวเกรงพระเจ้าแห่งอิสราเอล
24. และบรรดาผู้ที่ผิดฝ่ายจิตใจจะมาถึงความเข้าใจ และบรรดาผู้ที่บั่นพีมฟ้าจะยอมเรียนรู้หลักคำสอน

1. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า วิบัติแก่ลูกหลานที่ดื้อดึง ผู้กระทำแผนงาน แต่ไม่ใช่ของเรา ผู้ปกคลุมด้วยเครื่องปกปิด แต่ไม่ใช่ตามน้ำใจเรา เราจะเพิ่มบาปซ้อนบาป
2. ผู้ออกเดินลงไปยังอียิปต์ โดยไม่ขอคำปรึกษาจากปากของเรา เพื่อจะเข้มแข็งในการสู้รบกับฟาโรห์ เพื่อจะวางใจในร่มเงาของอียิปต์
3. เพราะฉะนั้นการสู้รบกับฟาโรห์จะกลับเป็นความอับอายของเจ้า และการวางใจในร่มเงาของอียิปต์จะกลับเป็นที่ยายหน้าของเจ้า
4. เพราะแม้ว่าข้าราชการของเขาอยู่ที่โคอัน และทูตของเขาไปถึงฮานเนส
5. ทุกคนได้รับความอับอายโดยชนชาติหนึ่งซึ่งช่วยเขาไม่ได้ ซึ่งมีได้นำความช่วยเหลือหรือประโยชน์มาให้ ได้แต่ความอับอายและความขายหน้า
6. ภาวะเรื่องสัตว์ป่าแห่งภาคใต้ เขาทั้งหลายบรรทุกทรัพย์สมบัติของเขาบนหลังลาและบรรทุกทรัพย์สินของเขาบนโหนกอูฐ ไปตลอดแผ่นดินแห่งความยากลำบากแสนระทม ที่ซึ่งสิงโตหนุ่มและสิงโตแก่ ูร่าย และงูแมวเซาออกมาไปยังชนชาติหนึ่งซึ่งจะช่วยเขาไม่ได้
7. เพราะความช่วยเหลือของอียิปต์นั้นไร้ค่าและเปล่าประโยชน์ เพราะฉะนั้น เราจึงเรียกเขาว่า ความเข้มแข็งของเขาคือให้หนึ่งเฉยเมย
8. บัดนี้ ไปเถอะ เขียนลงไว้บนแผ่นจารึกต่อหน้าเขา และจดไว้ในหนังสือเพื่อในเวลาที่จะมาถึง จะเป็นสักขีพยานเป็นนิตย์
9. เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นชนชาติที่ดื้อดึง เป็นลูกขี้ปด เป็นหลานที่ไม่ยอมฟังพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์
10. ซึ่งกล่าวแก่พวกผู้ทำนายว่า อย่าเห็นเลย และแก่ผู้พยากรณ์ว่า อย่าพยากรณ์สิ่งที่ถูกต้องแก่เราเลย จงพูดสิ่งราบรื่นแก่เรา จงพยากรณ์มายา
11. ออกจากทางเสีย หันเสียจากวิถี ให้องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลพ้นหน้าพ้นตาของเราเสีย
12. เพราะฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า เพราะเจ้าดูหมิ่นถ้อยคำนี้ และวางใจในการบีบบังคับและการทุจริต และฟังอาศัยสิ่งเหล่านั้น
13. เพราะฉะนั้นความชั่วช้านี้จะเป็นแก่เจ้าเหมือนกำแพงสูงแยกออกไพล่ออกไปกำลังจะพัง ซึ่งจะพังอย่างปัจจุบันทันด่วนในพริบตาเดียว
14. พระองค์จะทรงกระทำให้แตกเหมือนภาชนะของช่างหม้อแตก ซึ่งแตกเป็นชิ้นๆอย่างไม่ปราณี ชิ้นที่แตกนั้นไม่พบชิ้นดีพอที่จะดักไฟออกจากเตา หรือใช้ดักน้ำออกจากบ่อเก็บน้ำ
15. เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า ในการกลับและหยุดพัก เจ้าทั้งหลายจะรอด กำลังของเจ้าจะอยู่ในความสงบและความไว้วางใจ และเจ้าก็ไม่ยอมทำตาม
16. แต่เจ้าทั้งหลายว่า อย่าเลย เราจะขี่ม้าหนีไป เพราะฉะนั้นเจ้าก็จะหนีไป และ เราจะขี่ม้าเร็วจัด เพราะฉะนั้นผู้ไล่ตามเจ้าทั้งหลายจะเร็วจัด

17. คนพันหนึ่งจะหนีเพราะคำขู่เชิญของคนคนเดียว เจ้าทั้งหลายจะหนีเพราะคำขู่เชิญของคนห้าคน จนจะเหลือแต่เจ้าเหมือนเสาธงบนยอดภูเขา เหมือนอาณัติสัตตยานบนเนิน
18. เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงคอยที่จะทรงพระกรุณาเจ้าทั้งหลาย เพราะฉะนั้นพระองค์จึงทรงเป็นที่ยกย่องเพื่อจะเมตตาเจ้า เพราะพระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าแห่งความยุติธรรม บรรดาผู้ที่คอยท่าพระองค์จะได้รับพระพร
19. เพราะประชาชนจะอาศัยในศิโยน ณ เยรูซาเล็ม เจ้าจะไม่ร้องให้อีกต่อไป เมื่อได้ยินเสียงเจ้าร้องทูล พระองค์จะทรงเมตตาต่อเจ้า เมื่อพระองค์ทรงได้ยิน พระองค์จะทรงตอบเจ้า
20. และถึงแม้องค์พระผู้เป็นเจ้าประทานอาหารแห่งความยากลำบาก และน้ำแห่งความทุกข์ใจให้แก่เจ้า ถึงกระนั้นครุทั้งหลายของเจ้าจะไม่ซ่อนตัวในมุมอีกเลย แต่ตาของเจ้าจะเห็นครุของเจ้า
21. และเมื่อเจ้าหันไปทางขวาหรือหันไปทางซ้าย หูของเจ้าจะได้ยินวอนจะข้างหลังเจ้าว่า นี่เป็นหนทาง จงเดินในทางนี้
22. แล้วเจ้าจะทำลายรูปเคารพสลักอาบเงินของเจ้า และรูปเคารพหล่อชุบทองคำของเจ้า เจ้าจะกระจายมันไปอย่างผ้าอนามัย และเจ้าจะกล่าวแก่มันว่า ไปให้พ้น
23. และพระองค์จะประทานฝนให้แก่เมล็ดพืชซึ่งเจ้าหว่านลงที่ดิน และประทานข้าวซึ่งเป็นผลิตผลของดิน และข้าวจะอุดมและสมบูรณ์ ในวันนั้นวัวของเจ้าจะกินอยู่ในลานหญ้าใหญ่
24. และวัวกับลาที่ใช้ทำงานจะกินข้าวใส่เกลือ ซึ่งใช้พลั่วและส้อมขัด
25. และบนภูเขาสูงทุกแห่ง และบนเนินสูงทุกแห่งจะมีแม่น้ำลำธารที่มีน้ำไหลในวันที่มีการประหารอาหารอย่างยิ่งใหญ่ เมื่อหอคอยพังลง
26. ยิ่งกว่านั้นอีก แสงสว่างของดวงจันทร์จะเหมือนแสงสว่างของดวงอาทิตย์ และแสงสว่างของดวงอาทิตย์จะเป็นเจ็ดเท่า และเป็นอย่างแสงสว่างของเจ็ดวัน ในวันที่พระเยโฮวาห์ทรงพันรอยบาดเจ็บแห่งชนชาติของพระองค์ และรักษาบาดแผลซึ่งเขาถูกพระองค์ทรงตีนั้น
27. ดูก่อน พระนามของพระเยโฮวาห์มาจากที่ไกล ร้อนด้วยความกริ้วของพระองค์ ภาเรนนั้นก็หนักหนา ริมพระโอษฐ์ของพระองค์เต็มด้วยความกริ้ว และพระชีวหาของพระองค์เหมือนไฟเผาผลาญ
28. พระบัสสาสะของพระองค์เหมือนลำธารท่วมท้น ที่ท่วมถึงกลางคอ เพื่อจะร้อนบรรดาประชาชาติด้วยตะแกรงแห่งความไร้สาระ และจะมีบังเหียนซึ่งพาให้หลงไปที่ขากรรไกรของชนชาติทั้งหลาย
29. เจ้าจะมีบทเพลงอย่างคินที่มีเทศกาลศักดิ์สิทธิ์ และมีใจยินดี อย่างคนที่ออกเดินตามเสียงปี่ เพื่อไปยังภูเขาสองของพระเยโฮวาห์ ถึงผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ของอิสราเอล
30. และพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำให้พระสุรเสียงกัมปนาทของพระองค์เป็นที่ได้ยิน และจะทรงให้เห็นพระกรพาดลงของพระองค์ ด้วยความกริ้วอย่างเกรี้ยวกราด และเปลวแห่งเพลิงเผาผลาญ พร้อมกับฝนกระหน่ำและพายุ และลูกเห็บ
31. คนอัสซีเรียจะสยดสยองด้วยพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงโบยตีด้วยพระคทาของพระองค์
32. และจิ้งหะไม้เรียวยาวโทษทุกจิ้งหะซึ่งพระเยโฮวาห์โบยลงเหนือเขาจะเข้ากับเสียงร่ำมะนาและพิณเขาคู่ พระ

องค์จะทรงต่อสู้อาด้วยสงครามพาดพัน

33. เพราะโทเพทก็จัดไว้นานแล้ว เออ เตรียมไว้สำหรับกษัตริย์ เขิงตะกอนก็ลึกและกว้าง พร้อมไฟและฝุ่นมากมาย
คือพระบัสสาสะของพระเยโฮวาห์เหมือนธรรกัมมะถันมาจุดให้ลุก

1. วิบัติแก่คนเหล่านั้นผู้ลงไปที่ยิปต์เพื่อขอความช่วยเหลือ และหมายพืงม้ ผู้ที่วางใจในรทรบเพราะมีมาก และวางใจในพลม้า เพราะเขาทั้งหลายแข็งแรงนัก แต่มิได้หมายถึงองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล หรือแสวงหาพระเยโฮวาห์
2. แต่ถึงกระนั้น พระองค์ยังทรงเฉลียวฉลาดและจะนำภัยพิบัติมาให้ พระองค์จะมีได้ทรงเรียกพระวณะของพระองค์คืนมา แต่จะทรงลุกขึ้นต่อสู้กับวงศ์วานผู้กระทำความผิด และต่อสู้กับผู้ช่วยเหลือของคนเหล่านั้นที่กระทำความชั่วช้า
3. คนยิปต์เป็นคน และไม่ใช่พระเจ้า และม้าทั้งหลายของเขาเป็นเนื้อหนัง และไม่ใช่วิญญาณ เมื่อพระเยโฮวาห์จะทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออก ทั้งผู้ช่วยเหลือก็จะสะดุด และผู้ที่รับการช่วยเหลือก็จะล้ม และเขาทั้งหลายจะล้มเหลวด้วยกัน
4. เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า ดั่งสิงโตหรือสิงโตหนุ่มค้ำรามอยู่เหนือเหยื่อของมัน และเมื่อเขาเรียกผู้เลี้ยงแกะหมู่หนึ่งมาสู่มัน มันจะไม่คร่ำมกล้วต่อเสียงของเขาทั้งหลาย หรือย่อย่นต่อเสียงอึงคะนึงของเขา ดั่งนั้นแหละพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะเสด็จลงมาเพื่อสู้รบเพื่อภูเขาศิโยนและเพื่อเนินเขาของมัน
5. เหมือนนกบินร่อนอยู่ ดั่งนั้นแหละพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะทรงป้องกันเยรูซาเล็ม พระองค์จะทรงป้องกันและช่วยให้พ้น พระองค์จะทรงเว้นเสีย และสงวนชีวิตไว้
6. จงกลับมาหาพระองค์ผู้ที่ประชาชนอิสราเอลได้กบฏอย่างร้าย
7. เพราะในวันนั้น ทุกคนจะทิ้งรูปเคารพของตนที่ทำด้วยเงิน และรูปเคารพของตนที่ทำด้วยทองคำ ซึ่งมือของเจ้าได้ทำขึ้นอย่างบาปหนาสำหรับตัวเจ้า
8. และคนอัสนีเรียจะล้มลงด้วยดาบซึ่งไม่ใช่ของชายฉกรรจ์ และดาบซึ่งไม่ใช่ของคนต่ำต้อยจะกินเขาเสีย และเขาจะหนีจากดาบและคนหนุ่มของเขาจะพ่ายแพ้อย่างสิ้นเชิง
9. เขาจะข้ามที่กำบังของเขาไปเพราะความหวาดกลัว และพวกเจ้านายของเขาจะเกรงกลัวชงนั้น พระเยโฮวาห์ผู้ที่ไฟของพระองค์อยู่ในศิโยน และผู้ที่เตาหลอมของพระองค์อยู่ในเยรูซาเล็ม ตรัสดังนี้แหละ

1. ดุเถิด กษัตริย์องค์หนึ่งจะครอบครองด้วยความชอบธรรม และเจ้านายจะครอบครองด้วยความยุติธรรม
2. และผู้หนึ่งจะเหมือนที่กำลังจากลม เป็นที่คุ้มให้พ้นจากพายุฝน เหมือนธานน้ำในที่แห้ง เหมือนร่มเงาศิลามที่มาในแผ่นดินที่อ่อนเปลี้ย
3. แล้วตาของคนที่จะเห็นจะมีได้หลับ และหูของคนที่จะฟังจะได้ยิน
4. จิตใจของคนที่จะหุนหันจะเข้าใจความรู้ และลิ้นของคนติดอ่างจะพูดจะฉานอย่างทันควัน
5. เขาจะไม่เรียกคนเลวทรามว่าคนใจกว้างอีก หรือคนถ้อยว่าเป็นคนอารี
6. เพราะคนเลวทรามจะพูดอย่างเลวทราม และใจของเขาก็ป้องกันความชั่วช้า เพื่อประกอบความหน้าซื่อใจคด เพื่อออกปากพูดความผิดเกี่ยวกับพระเยโฮวาห์ เพื่อทำจิตใจของคนหิวให้อดอยากและจะไม่ให้คนกระหายได้ดื่ม
7. อุบายของคนถ้อยก็ชั่วร้าย เขาคิดขึ้นแต่กิจการชั่วเพื่อทำลายคนยากจนด้วยถ้อยคำเท็จ แม้ว่าเมื่อคำร้องของคนขัดสนนั้นถูกต้อง
8. แต่คนใจกว้างก็แนะนำแต่สิ่งที่ประเสริฐ เขาจะดำรงอยู่ด้วยสิ่งที่ประเสริฐ
9. หญิงทั้งหลายที่อยู่อย่างสบายเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด และฟังเสียงของข้าพเจ้า ท่านบุตรสาวที่ไม่ระมัดระวังเอ๋ย จงเงี่ยหูฟังคำพูดของข้าพเจ้า
10. อีกสักปีกว่าๆ หญิงที่ไม่ระมัดระวังเอ๋ย ท่านจะสะดุ้งตัวสั่น เพราะไร่ร่อนก็จะไร้ผล ฤดูเก็บผลไม้ก็จะไม่มาถึง
11. หญิงที่อยู่สบายเอ๋ย จงตัวสั่นเถิด ท่านผู้ไม่ระมัดระวังเอ๋ย จงสะดุ้งตัวสั่นเถิด จงแก้ผ้า ปล่อยตัวล่อนจ้อน และเอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้
12. เขาจะทูลบอก ด้วยเรื่องไร่เนาที่แสนสุข ด้วยเรื่องเถาองุ่นผลดก
13. ด้วยเรื่องแผ่นดินของชนชาติของเราซึ่งงอกแต่หนามใหญ่และหนามย่อย ด้วยเรื่องบ้านเรือนที่ขึ้นบานในนครที่สนุกสนาน
14. เพราะว่าพระราชวังจะถูกทอดทิ้ง เมืองที่มีคนหนาแน่นจะถูกทิ้งร้าง ป้อมปราการและหอคอยจะกลายเป็นถ้ำเป็นนิตย์ เป็นที่ขึ้นบานของลาป่า เป็นลานหญ้าของฝูงแพะแกะ
15. จนกว่าพระวิญญาณจะเทลงมาบนเราจากเบ็องบน และถิ่นทุรกันดารกลายเป็นสวนผลไม้ และสวนผลไม้เหล่านั้นจะถือว่าเป็นป่า
16. แล้วความยุติธรรมจะอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร และความชอบธรรมพักอยู่ในสวนผลไม้
17. และผลของความชอบธรรมจะเป็นสันติภาพ และผลของความชอบธรรมคือความสงบและความวางใจเป็นนิตย์
18. ชนชาติของเราจะอาศัยอยู่ในที่อย่างสันติ ในที่อาศัยอันปลอดภัย ในที่พักอันสงบ
19. เมื่อป่าพังทลาย ลูกเห็บจะตกและเมืองจะยุบลงทีเดียว
20. ท่านที่หว่านอยู่ข้างห้วงน้ำทั้งปวงก็เป็นสุข ผู้ที่ปล่อยให้ดินร้าวและดินลาเหี่ยวอยู่อย่างอิสระ

1. วิบัติแก่เจ้าผู้ทำลาย ผู้ซึ่งตัวเจ้าเองมิได้ถูกทำลาย เจ้าผู้เป็นคนทรยศ ซึ่งไม่มีผู้ใดได้ทรยศต่อเจ้าเลย เมื่อเจ้าจะหยุดทำลาย เจ้าจะถูกทำลาย และเมื่อเจ้าจะหยุดยั้งการประพடுத்தทรยศเสีย เขาทั้งหลายจะทรยศต่อเจ้า
2. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงพระกรุณาแก่ข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหลายรอคอยพระองค์ ขอทรงเป็นแขนของเขทั้งหลายทุกเช้า เป็นความรอดของข้าพระองค์ทั้งหลายในยามทุกข์ลำบากด้วย
3. เมื่อได้ยินเสียงกัมปนาท ประชาชาติทั้งหลายหนีไป พระองค์ทรงลุกขึ้น บรรดาประชาชาติก็กระจัดกระจายไป
4. ของที่รับได้ของเจ้าก็ถูกรวบรวมเหมือนตักแตนวัยคลานเก็บรวบรวม คนก็กระโดดตะครุบอย่างตักแตนวัยบินโดดตะครุบ
5. พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่เยินยอ เพราะพระองค์ประทับ ณ ที่สูง พระองค์ทรงให้ความยุติธรรมและความชอบธรรมเต็มศิโยน
6. สติปัญญาและความรู้อันอุดมจะเป็นเสถียรภาพแห่งเวลาของเจ้า และเป็นกำลังแห่งความรอด ความยำเกรงพระเยโฮวาห์เป็นทรัพย์สมบัติของเขา
7. ดูก่อนผู้แก่งล้าของเขาจะร้องทูลอยู่ภายนอก คณะทูตสันติภาพจะร้องไห้อย่างขมขื่น
8. ทางหลวงก็ร้าง คนสัญจรไปมาก็หยุดเดิน เขาหักพันธสัญญาเสีย เขาดูหมิ่นเมืองต่างๆ เขาไม่นับถือคน
9. แผ่นดินไว้ทุกข์และอ่อนระทวย เลบานอนอันอับอายและถูกโค่นลง ซาโรนเหมือนถิ่นทุรกันดาร บาซันและการเมลกีสลัดผลของเขา
10. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า บัดนี้เราจะลุกขึ้น บัดนี้เราจะเป็นที่ยกย่อง บัดนี้เราจะเป็นที่เชิดชู
11. เจ้าจะอ้อมท้องแต่กลับ เจ้าจะคลอแต่ต่อ ลมหายใจของเจ้าเป็นไฟที่จะเผาผลาญเจ้า
12. และชนชาติทั้งหลายก็จะเหมือนถูกเผาเป็นปูน เหมือนหนามใหญ่ที่ถูกตัดลงที่เผาไหม้ไฟ
13. เจ้าผู้อยู่ไกล ฟังซิ ว่าเราได้ทำอะไร เจ้าผู้อยู่ใกล้ จงรับรู้เรื่องกำลังของเรา
14. คนบาปในศิโยนก็กลัว ความสะทกสะท้านทำให้คนหน้าซื่อใจคดประหลาดใจ ใครในพวกเราจะอยู่กับไฟที่เผาผลาญได้ ใครในพวกเราจะอาศัยอยู่กับการไหม้เป็นนิตย์ได้
15. คือเขาผู้ดำเนินอย่างชอบธรรมและพูดอย่างซื่อตรง เขาผู้ดูหมิ่นผลที่ได้จากการบีบบังคับ ผู้สละมือของเขาจากการถือสินบนไว้ ผู้ดูดหูจากการฟังเรื่องเล็ดตกยางออก และปิดตาจากการมองความชั่วร้าย
16. เขาจะอาศัยอยู่บนที่สูง ที่กำบังของเขาจะเป็นป้อมหิน จะมีผู้ให้อาหารเขา น้ำของเขาจะมีแน่
17. ตาของเจ้าจะเห็นกษัตริย์ทรงสง่าราศี จะเห็นแผ่นดินที่ยืดออกไกล
18. จิตใจของเจ้าจะคิดถึงความสยดสยอง เขาผู้ที่ทำการนับอยู่ที่ไหน เขาผู้ที่ซึ่งบรรณาการอยู่ที่ไหน เขาผู้ที่นับหอคอยอยู่ที่ไหน
19. ท่านจะไม่เห็นชนชาติที่ดูร้ายอีก ชนชาติที่พูดคลุมเครือซึ่งท่านฟังไม่ออก ที่พูดต่างภาษาซึ่งท่านเข้าใจไม่ได้
20. จงมองศิโยน เมืองแห่งเทศกาลของเรา ตาของท่านจะเห็นเยรูซาเล็ม เป็นที่อยู่ที่สูง เป็นพลับพลาที่ไม่ต้องขนย้าย หลักลมุดพลับพลาจะไม่รู้จักถอนขึ้น เชือกผูกก็จักจะไม่รู้จักขาด

21. แต่นั่นพระเยโฮวาห์จะทรงอยู่กับเราด้วยความโอ้อ่าตระการ ในที่ที่มีแม่น้ำและลำธารกว้าง ที่จะไม่มีความรกร้างใหญ่แล่นไป ที่จะไม่มีความโอ้อ่าผ่านไป
22. เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้พิพากษาของเรา พระเยโฮวาห์ทรงเป็นผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติให้เรา พระเยโฮวาห์ทรงเป็นบรมมหากษัตริย์ของเรา พระองค์จะทรงช่วยเราให้รอด
23. สายโยงของเจ้าห้อยหย่อน มันจะยึดเสาให้แน่นไม่ได้ หรือยึดใบให้กางไม่ได้ แล้วเขาจะแบ่งเหยื่อและของที่ริบได้เป็นอันมากนั้น แม้คนง่อยก็จะเอาเหยื่อได้
24. ไม่มีชาวเมืองคนใดจะกล่าวว่า ข้าป่วยอยู่ ประชาชนผู้อาศัยอยู่ที่นั่นจะได้รับภัยความชั่วช้าของเขา

1. โอ บรรดาประชาชาติเอ๋ย จงเข้ามาใกล้จะได้ฟัง และ โอ ชนชาติทั้งหลายเอ๋ย ฟังสิ ขอให้แผ่นดินโลกและสรรพสิ่งในนั้นฟัง ทั้งพิภพและบรรดาสิ่งที่มาจากพิภพ
2. เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเกรี้ยวกราดต่อประชาชาติทั้งสิ้น และดุเดือดต่อพลโยธาทั้งสิ้นของเขา พระองค์ทรงสังหารผลาญเขาอย่างเด็ดขาด และมอบเขาไว้แก่การฆ่า
3. คนที่ถูกฆ่าของเขาจะถูกเหวี่ยงออกไป และกลิ่นเหม็นแห่งศพของเขาจะฟุ้งไป ภูเขาจะละลายไปด้วยโลหิตของเขา
4. บริวารทั้งสิ้นของฟ้าสวรรค์จะละลายไป และท้องฟ้าก็จะม้วนเหมือนหนังสือม้วน บริวารทั้งสิ้นของมันจะร่วงหล่นเหมือนใบไม้หล่นจากเถาอู่น อย่างมะเดื่อหล่นจากต้นมะเดื่อ
5. เพราะว่าดาบของเราจะได้ตีจมอ้อมในฟ้าสวรรค์ ดูเถิด มันจะลงมาเพื่อพิพากษาเอโดมและชนชาติที่เราสาปแช่งแล้ว
6. พระแสงของพระเยโฮวาห์เต็มไปด้วยโลหิต เกราะกรังไปด้วยไขมัน กับเลือดของลูกแกะและแพะ กับไขมันของไต่แกะผู้ เพราะพระเยโฮวาห์มีการฆ่าบูชาในเมืองโบสรุห์ การฆ่าขนาดใหญ่ในแผ่นดินเอโดม
7. โคกระทิงจะล้มลงพร้อมกับเขาด้วย และวัวหนุ่มจะล้มอยู่กับวัวที่ฉกรรจ์ แผ่นดินของเขาจะโซกไปด้วยเลือด และดินจะได้อุ้มน้ำมัน
8. เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมีวันเพื่อการแก้แค้น มีปีแห่งการตอบแทนเพื่อการโต้เถียงกันของศิโยน
9. และลำธารแห่งเอโดมจะกลายเป็นยางมะตอย และดินของเมืองนี้จะกลายเป็นกำมะถัน แผ่นดินนี้จะกลายเป็นยางมะตอยที่ลึกลง
10. ทั้งกลางคืนและกลางวันจะไม่ดับ ควันของมันจะขึ้นอยู่เสมอเป็นนิตย์ มันจะถูกทิ้งร้างอยู่ทุกชั่วอายุ ไม่มีใครจะผ่านไปเนื่องนิตย์
11. แต่นกกระทิงและอีกาบ้านจะยึดมันเป็นกรรมสิทธิ์ นกที่ตี้อและกาจะอาศัยอยู่ที่นั่น พระองค์จะทรงชิงสายแห่งความยุ่งเหยิงเหนืมัน และปล่อยลูกดึงแห่งความว่างเปล่า
12. เขาจะเรียกพวกขุนนางมายังราชอาณาจักร แต่ไม่มีเลย และบรรดาเจ้านายของมันจะไม่มีค่าเลย
13. หนามใหญ่จะงอกขึ้นในพระราชวังของมัน ตำแยและต้นหนามจะงอกขึ้นในป้อมปราการของมัน และจะเป็นที่อาศัยของมังกร และเป็นลานของนกเค้าแมว
14. และสัตว์ป่าจะพบกับหมาจิ้งจอก เมฆปีศาจจะร้องหาเพื่อนของมัน เออ ฝูงจะลงมาจากที่นั่นและหาที่ตัวพัก
15. นกฮูกจะทำรังและตักฟองที่นั่น และกไข่และรวบรวมลูกอ่อนไว้ในเงาของมัน เออ เขี้ยวปีกดำจะรวมกันที่นั่น ต่างคู่ก็อยู่กับของมัน
16. จงเสาะหาและอ่านจากหนังสือของพระเยโฮวาห์ สัตว์เหล่านี้จะไม่ขาดไปสักอย่างเดียว ไม่มีตัวใดที่จะไม่มีคู่ เพราะหนังสือนั้นได้บัญชาปากของเราแล้ว และพระวิญญาณของพระองค์ได้รวบรวมไว้
17. พระองค์ทรงจับสลากให้มันแล้ว พระหัตถ์ของพระองค์ได้ปันส่วนให้ด้วยเชือกวัด มันทั้งหลายจะได้กรรมสิทธิ์

เป็นนิตย มันจะอาศัยอยู่ในนั้นทุกชั่วอายุ

1. ถิ่นทุรกันดารและที่แห้งแล้งจะยินดีเพื่อเขาทั้งหลาย ทะเลทรายจะเปรมปรีดิ์และผลิดอกอย่างต้นดอกกุหลาบ
2. มันจะออกดอกอุดม และเปรมปรีดิ์ด้วยความชื่นบานและการร้องเพลง สง่าราศีของเลบานอนก็จะประทานให้มัน ทั้งความโอ่อ่าตระการของการเมลและซาโรน ที่เหล่านี้จะเห็นสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ และความโอ่อ่าตระการของพระเจ้าของเรา
3. จงหนุนกำลังของมือที่อ่อน และกระทำหัวเข่าที่อ่อนให้มั่นคง
4. จงกล่าวกับคนที่มีใจรำมกแล้วว่า จงแข็งแรงเถอะ อย่ากลัว ดูเถิด พระเจ้าของท่านทั้งหลายจะเสด็จมาด้วยการแก้แค้น พระองค์จะเสด็จมาและช่วยท่านให้รอด ด้วยการตอบแทนของพระเจ้า
5. แล้วนัยน์ตาของคนตาบอดจะเปิดออก แล้วหูของคนหูหนวกจะเบิก
6. แล้วคนง่อยจะกระโดดได้อย่างกว้าง และลิ้นของคนใบ้จะร้องเพลง เพราะน้ำจะพลุ่งขึ้นมาในถิ่นทุรกันดาร และลำธารจะพลุ่งขึ้นในทะเลทราย
7. ดินที่แตกกระแหงจะกลายเป็นสระน้ำ และดินที่กระหายจะกลายเป็นน้ำพุ ในที่อาศัยของมังกรที่แต่ละตัวอาศัยนอนอยู่จะมีหญ้าพร้อมทั้งต้นอ้อและต้นกกงอกขึ้น
8. และจะมีทางหลวงที่นั่น และจะมีทางหนึ่ง และเขาจะเรียกทางนั้นว่า ทางแห่งความบริสุทธิ์ คนไม่สะอาดจะไม่ผ่านไปทางนั้น แต่จะเป็นทางเพื่อพวกเขา แล้วพวกที่เดินทางแม้คนโง่ก็จะไม่หลงในนั้น
9. จะไม่มีสิ่งโตที่นั่น หรือจะไม่มีสัตว์ร้ายมาบนทางนั้น จะหามันที่นั่นไม่พบ แต่ผู้ที่ไถ่ไว้แล้วจะเดินบนนั้น
10. ผู้ที่รับการไถ่แล้วของพระเยโฮวาห์จะกลับ และจะมายังศิโยนด้วยร้องเพลง มีความชื่นบานเป็นนิตย์บนศิรัษะของเขาทั้งหลาย เขาจะได้รับ ความชื่นบานและความยินดี ความโศกเศร้าและการถอนหายใจจะปลาดไปเสีย

1. ต่อมาในปีที่สิบสี่แห่งรัชกาลกษัตริย์เฮเซคียาห์ เซนนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้ยกขบวนมาต่อสู้อัรบราดินนครที่มีป้อมของยูดาห์และยึดได้
2. และกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้รับสั่งให้รับซาเคห์ ไปจากเมืองลาคีซถึงกรุงเยรูซาเล็ม เข้าเฝ้ากษัตริย์เฮเซคียาห์พร้อมกับกองทัพใหญ่ และท่านมายืนอยู่ทางรางระบายน้ำสระบนที่ถนนลานชักฟอก
3. เอลียาคิมบุตรชายฮิลคียาห์ก็ออกมาหาท่าน เอลียาคิมเป็นผู้บัญชาการราชสำนัก พร้อมกับเซบนาห์ราชเลขา และโยอาห์บุตรชายอาสาฟเจ้ากรมสารบรรณ
4. และรับซาเคห์พูดกับเขาว่า จงทูลเฮเซคียาห์ว่า `พระมหากษัตริย์ คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย ตรัสตั้งนี้ว่า ท่านวางใจในอะไร
5. ท่านคิดว่า (แต่เป็นเพียงแต่ถ้อยคำไร้สาระ) เรามียุทธศาสตร์และแสนยานุภาพ หรือ เดียวนี้ท่านวางใจในใคร ท่านจึงได้กบฏต่อเรา
6. ดูเถิด ท่านวางใจในไม้เท้าอ้อที่เดาะ คืออียิปต์ ซึ่งจะดำมือของคนใดๆที่ใช้ไม้เท้านี้ยืนยัน ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์เป็นเช่นนั้นต่อทุกคนที่วางใจในเขา
7. แต่ถ้าท่านจะบอกเราว่า เราวางใจในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ก็ปุชเนียสถานสูงและแท่นบูชาของพระองค์นั้นมิใช่หรือที่เฮเซคียาห์รื้อทิ้งเสียแล้ว พลังกล่าวแก่ยูดาห์และเยรูซาเล็มว่า ท่านทั้งหลายจงนมัสการที่หน้าแท่นบูชานี้
8. บัดนี้ มาเถิด มาทำสัตถุญญากันกับกษัตริย์แห่งอัสซีเรียนายของข้า เราจะให้ม้าสองพันตัวแก่เจ้า ถ้าฝ่ายเจ้าหาคนที่ขี่ม้าเหล่านั้นได้
9. แล้วอย่างนั้นเจ้าจะขับไล่นายกองแต่เพียงคนเดียวในหมู่ข้าราชการผู้น้อยที่สุดของนายของเราอย่างไรได้ แต่เจ้ายังวางใจพึ่งอียิปต์เพื่อรถรบและเพื่อพลม้า
10. ยิ่งกว่านั้นอีกที่เรามาต่อสู้อัรบราดินนี้เพื่อทำลายเสีย ก็ขึ้นมาโดยปราศจากพระเยโฮวาห์หรือ พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าว่า จงขึ้นไปต่อสู้อัรบราดินนี้และทำลายเสีย'
11. แล้วเอลียาคิม เซบนาห์ และโยอาห์ เรียงรับซาเคห์ว่า ขอทีเถอะ ขอพูดกับผู้รับใช้ของท่านเป็นภาษาอารัมเถิด เพราะเราเข้าใจภาษานั้น ขออย่าพูดกับเราเป็นภาษาฮีบรูให้ประชาชนผู้อยู่บนกำแพงนั้นได้ยินเลย
12. แต่รับซาเคห์ว่า นายของข้าใช้ให้เราพูดถ้อยคำเหล่านี้แก่นายของเจ้าและแก่เจ้า และไม่ให้พูดกับคนที่นั่งอยู่บนกำแพง ผู้ที่จะต้องกินขี้และกินเยี่ยวของเขาพร้อมกับเจ้าอย่างนั้นหรือ
13. แล้วรับซาเคห์ได้ยื่นร้องตะโกนเสียงดังเป็นภาษาฮีบรูว่า จงฟังพระวาทะของพระมหากษัตริย์ คือกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
14. กษัตริย์ตรัสตั้งนี้ว่า `อย่าให้เฮเซคียาห์หลงเจ้า เพราะเขาไม่สามารถที่จะช่วยเจ้าให้พ้น
15. อย่าให้เฮเซคียาห์กระทำให้เจ้าวางใจในพระเยโฮวาห์โดยกล่าวว่า พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเราให้พ้นแน่ จะไม่ทรงมอบเมืองนี้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย'
16. อย่าฟังเฮเซคียาห์ เพราะกษัตริย์แห่งอัสซีเรียตรัสตั้งนี้ว่า `จงทำสัตถุญาไมตรีกับเราด้วยของกำนัล และออกมาหา

เรา แล้วทุกคนจะได้กินจากถาดองุ่นของตน และทุกคนจะกินจากต้นมะเดื่อของตน และทุกคนจะดื่มน้ำจากที่ขังน้ำของตน

17. จนเราจะมานำเจ้าไปยังแผ่นดินที่เหมือนแผ่นดินของตัวเอง เป็นแผ่นดินที่มีข้าวและน้ำองุ่น แผ่นดินที่มีขนมอบปังและสวนองุ่น

18. จงระวังเกลือกว่าเฮเซคียาห์จะนำเจ้าผิดไปโดยกล่าวว่า พระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเราทั้งหลายให้พ้น มีพระแห่งบรรดาประชาชาติองค์ใดเคยช่วยแผ่นดินของตนให้พ้นจากพระหัตถ์แห่งกษัตริย์ของอัสซีเรียได้หรือ

19. พระของเมืองฮามัทและเมืองอารปัตอยู่ที่ไหน พระของเมืองเสฟารวามอยู่ที่ไหน เขาได้ช่วยสะมาเรียให้พ้นจากมือของเราหรือ

20. พระองค์ใดในบรรดาพระทั้งหลายของประเทศเหล่านี้ได้ช่วยประเทศของตนให้พ้นจากมือของเรา แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงช่วยเยรูซาเล็มให้พ้นจากมือของเราหรือ'

21. แต่เขาทั้งหลายนี้ไม่ตอบเขาสักคำเดียว เพราะพระบัญชาของกษัตริย์มีว่า อย่าตอบเขาเลย

22. แล้วเอลียาхимบุตรชายฮิลคียาห์ ผู้บัญชาการราชสำนัก และเชบนาห์ราชเลขา และโยอาห์บุตรชายอาสาฟ เจ้ากรมสารบรรณ ได้เข้าเฝ้าเฮเซคียาห์ด้วยเสื้อผ้าฉีกขาด และกราบทูลถ้อยคำของรับซาเคห์

1. ต่อมาเมื่อกษัตริย์เฮเซคียาห์ทรงไต่ยิน พระองค์ก็ทรงฉีกฉลองพระองค์เสีย และทรงเอาผ้ากระสอบคลุมพระองค์ และเสด็จเข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
2. และพระองค์ทรงใช้เอลียาคิม ผู้บัญชาการราชสำนัก และเซบนาห์ราชเลขา และพวกปุโรหิตใหญ่คลุมตัวด้วยผ้ากระสอบ ไปหาอิสยาห์ผู้พยากรณ์ บุตรชายของอามอส
3. เขาทั้งหลายเรียนท่านว่า เฮเซคียาห์ตรัสตั้งนี้ว่า 'วันนี้เป็นวันทุกข์ใจ วันถูกตีเตียนและหมิ่นประมาท เด็กก็ถึงกำหนดคลอด แต่ไม่มีกำลังเบ่งให้คลอด
4. ชะรอยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านคงจะสดับถ้อยคำของรับซาเคห์ ผู้ซึ่งกษัตริย์แห่งอัสซีเรียนายของเขาได้ส่งมาให้เย้ยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และจะทรงขนาบถ้อยคำซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านได้ทรงสดับ เพราะฉะนั้นขอท่านถวายคำอธิษฐานเพื่อส่วนชนที่เหลืออยู่นี้'
5. ดังนั้นข้าราชการของกษัตริย์เฮเซคียาห์มาถึงอิสยาห์
6. อิสยาห์ก็บอกเขาทั้งหลายว่า จงทูลนายของท่านเถิดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า 'อย่ากลัวเพราะถ้อยคำที่เจ้าไต่ยินนั้น ซึ่งข้าราชการของกษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กล่าวหยาบช้าต่อเรา
7. ดูก่อน เราจะบรรจจริตใจอย่างหนึ่งในเขา เพื่อเขาจะได้ยินข่าวลือ และกลับไปยังแผ่นดินของเขา และเราจะให้เขาล้มลงด้วยดาบในแผ่นดินของเขาเอง'
8. รับซาเคห์ได้กลับไป และได้พบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียผู้รับเมืองลิบนาห์ เพราะเขาไต่ยินว่ากษัตริย์ออกจากลาคีซแล้ว
9. พระองค์ทรงไต่ยินเกี่ยวกับทืระคาห์กษัตริย์แห่งเอธิโอเปียว่า เขาได้ออกมาสู้รบกับพระองค์แล้ว และเมื่อพระองค์ทรงสดับแล้วจึงส่งผู้สื่อสารไปเฝ้าเฮเซคียาห์ทูลว่า
10. เจ้าจงพูดกับเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ตั้งนี้ว่า 'อย่าให้พระเจ้าของท่านซึ่งท่านวางใจนั้นลวงท่านว่า เยรูซาเล็มจะมีได้ถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
11. ดูก่อน ท่านไต่ยินแล้วว่า บรรดากษัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กระทำอะไรกับแผ่นดินทั้งสิ้นบ้าง ทำลายเสียหมดอย่างสิ้นเชิง ส่วนท่านเองจะรับการช่วยให้พ้นหรือ
12. บรรดาพระของบรรดาประชาชาติได้ช่วยเขาให้รอดพ้นหรือ คือประชาชาติซึ่งบรรพบุรุษของเราได้ทำลาย คือโกชาน ฮาราน เรเซฟ และประชาชนของเอเดนซึ่งอยู่ในเทลอัสซาร์
13. กษัตริย์ของฮามัท กษัตริย์ของอาร์บัต กษัตริย์ของเมืองเศฟารวามิม เฮนาและอิฟวาทอยู่ที่ไหน'
14. เฮเซคียาห์ทรงรับจดหมายจากมือผู้สื่อสาร และทรงอ่าน และเฮเซคียาห์ได้ขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และทรงคลีจดหมายนั้นออกต่อเบื้องพระพักตร์พระเยโฮวาห์
15. และเฮเซคียาห์ทรงอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า
16. ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ทรงประทับระหว่างพวกเรือบ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งบรรดाराชอาณาจักรของแผ่นดินโลก พระองค์แต่องค์เดียว พระองค์ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก
17. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเงี่ยพระกรรณสดับ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเบิกพระเนตรทอดพระเนตร และขอ

ทรงสดับบรรดาถ้อยคำของเซเนนาเคอริบ ซึ่งเขาได้ใช้มาเย้ยพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์

18. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เป็นความจริงที่บรรดาภคัตริย์แห่งอัสซีเรียได้กระทำให้ประเทศทั้งสิ้นและแผ่นดินของเขา นั้นร้างเปล่า

19. และได้เหวี่ยงพระของประชาชาตินั้นเข้าไฟ เพราะเขามีใช้พระ เป็นแต่ผลงานของมือมนุษย์ เป็นไม้และหิน เพราะฉะนั้นเขาจึงถูกทำลายเสีย

20. ฉะนั้นบัดนี้ ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้อมมือของเขา เพื่อราชอาณาจักรทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลกจะทราบ ว่า พระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์แต่พระองค์เดียว

21. แล้วอิสยาห์บุตรชายของอามอสได้ใช้ให้ไปเฝ้าเฮเซคียาห์ทูลว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า เพราะเจ้าได้อธิษฐานต่อเราเกี่ยวกับเซเนนาเคอริบภคัตริย์แห่งอัสซีเรีย

22. ต่อไปนี้เป็นพระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับท่านนั้นว่า `ธิดาพรหมจารีแห่งศิโยนดูหมิ่นเจ้า และหัวเราะเยาะเย้ยเจ้า ธิดาแห่งเยรูซาเล็มสิ้นศรัทธาใส่เจ้า

23. เจ้าเย้ยและกล่าวหยาบช้าต่อผู้ใด เจ้าขึ้นเสียงของเจ้าต่อผู้ใด และเบี่ยงตาของเจ้าอย่างเยอหยิ่งต่อผู้ใด ต่อองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลนะซี

24. เจ้าได้เย้ยองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยผู้รับใช้ของเจ้า และเจ้าได้ว่า ด้วยรถรบเป็นอันมากของข้า ข้าได้ขึ้นที่สูงของภูเขา ถึงที่ไกลสุดของเลบานอน ข้าจะโค่นต้นสนสิคาร์ที่สูงที่สุดของม้านลง ทั้งต้นสนสามใบที่ดีที่สุดของม้าน ข้าจะเข้าไปยังที่ยอดลิบที่สุดในชายแดนของม้าน ที่ป่าไม้แห่งการเมล

25. ข้าขุดบ่อและตึมน้ำ ข้าได้เอาฝ่าเท้าของข้ากวาดธารน้ำทั้งสิ้นของสถานที่ที่ถูกล้อมโจมตีให้แห้งไป

26. เจ้าไม่ได้ยินหรือว่า เราได้จัดไว้นานแล้ว เราได้กะแผนงานไว้แต่ติกดาบรพ ซึ่ง ณ บัดนี้เราให้เป็นไปแล้ว คือเจ้าจะทำเมืองที่มีป้อมให้พังลงให้เป็นกองสิ่งสลักหักพัง

27. ส่วนชาวเมืองนั้นมีอำนาจน้อย เขาสะดุ้งกลัวและอับอาย เขาเหมือนหญ้าที่ทุ่งนา และเหมือนหญ้าอ่อน เหมือนหญ้าที่บนยอดหลังคาเรือน เหมือนข้าวเกรียมไปก่อนที่มันจะงอกงามอย่างนั้น

28. แต่เราได้รู้จักการที่เจ้านั่งลงกับการออกไปและเข้ามาของเจ้า และการเกี่ยวกราดของเจ้าต่อเรา

29. เพราะเจ้าได้เกี่ยวกราดต่อเรา และความจงหองของเจ้าได้มาเข้าหูของเรา ฉะนั้น เราจะเอาขอของเราเกี่ยวจมูกเจ้า และบังเหียนของเราใส่ริมฝีปากเจ้า และเราจะหันเจ้ากลับไปตามทางซึ่งเจ้ามานั้น

30. และนี่จะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า คือปีนี้เจ้าจะกินสิ่งที่งอกขึ้นเอง และในปีที่สองสิ่งที่ผลิจากเดิม แล้วในปีที่สาม จหว่าน และเกี่ยว และปลุกสวนองุ่นและกินผลของม้าน

31. ส่วนที่รอดและเหลือแห่งวงศ์วานของยูดาห์จะหยั่งรากลงไป และเกิดผลขึ้นบน

32. เพราะว่าส่วนคนที่เหลือจะออกไปจากเยรูซาเล็ม และส่วนที่รอดมาจะออกมาจากภูเขาศิโยน ความกระตือรือร้นของพระเยโฮวาห์จอมโยธาจะกระทำการนี้'

33. เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงตรัสเกี่ยวกับภคัตริย์แห่งอัสซีเรียตั้งนี้ว่า `ท่านจะไม่เข้าในนครนี้หรือยิงลูกธนูไปที่นั่น หรือถือโล่เข้ามาข้างหน้านคร หรือสร้างเชิงเทินสู้มัน

34. ท่านมาทางใด ท่านจะต้องกลับไปทางนั้น ท่านจะไม่เข้ามาในนครนี้ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
35. เพราะเราจะป้องกันนครนี้ไว้เพื่อให้รอด เพื่อเห็นแก่เราเอง และเห็นแก่ดาวิดผู้รับใช้ของเรา'
36. ทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์จึงได้ออกไป และได้ประหารคนในค่ายแห่งคนอัสซีเรียเสียหนึ่งแสนแปดหมื่นห้าพันคน และเมื่อคนลุกขึ้นในเวลาเช้ามีด ดูเถิด พวกเขาเหล่านั้นเป็นศพทั้งสิ้น
37. แล้วเซนาเคอริบกษัตริย์แห่งอัสซีเรียก็ไต่ยกไปและกลับบ้าน และอยู่ในนินะเวห์
38. ต่อมาขณะเมื่อท่านนมัสการในนิเวศของพระนิสโรกพระของท่าน อัลดัมเมเลคและซาเรเซอร์ โอรสของท่าน ก็ประหารท่านเสียด้วยดาบ และหนีไปยังแผ่นดินอาร์มีเนีย และเอซาร์ฮัดโดนโอรสของท่านขึ้นครอบครองแทนท่าน

1. ในวันเหล่านั้นเฮเซคียาห์ทรงประจวบไกล่จะสิ้นพระชนม์ และอิสยาห์ผู้พยากรณ์บุตรชายของอามอสเข้ามาเฝ้าพระองค์ และทูลพระองค์ว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า จงจัดการการบ้านการเมืองของเจ้าให้เรียบร้อย เจ้าจะต้องตาย เจ้าจะไม่ฟื้น
2. แล้วเฮเซคียาห์ทรงหันพระพักตร์เข้าข้างฝา และอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์
3. ว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ขอวิงวอนต่อพระองค์ ขอทรงระลึกว่า ข้าพระองค์ดำเนินอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ด้วยความจริงและด้วยใจที่เพียบพร้อม และได้กระทำการที่ประเสริฐในสายพระเนตรของพระองค์มาอย่างไร และเฮเซคียาห์ทรงกันแสงอย่างปวดร้าว
4. แล้วพระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงอิสยาห์ว่า
5. จงไปบอกเฮเซคียาห์ว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของดาวิดบรรพบุรุษของเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เราได้ยินคำอธิษฐานของเจ้าแล้ว เราได้เห็นน้ำตาของเจ้าแล้ว ดูเถิด เราจะเพิ่มชีวิตให้เจ้าอีกสิบห้าปี
6. เราจะช่วยเจ้าและเมืองนี้ให้พ้นจากมือของกษัตริย์แห่งอัสซีเรีย และจะป้องกันเมืองนี้ไว้
7. นี่จะเป็นหมายสำคัญสำหรับพระองค์จากพระเยโฮวาห์ ที่พระเยโฮวาห์จะทรงกระทำการนี้ตามที่พระองค์ได้ทรงตรัสไว้
8. ดูเถิด เราจะกระทำให้เงาที่ดวงอาทิตย์ทอดมาบนนาฬิกาแดดของอาหัสย้อนกลับมาสิบชั้น ดวงอาทิตย์ก็ได้ย้อนกลับบนนาฬิกาแดดสิบชั้น ตามชั้นที่ได้ตกไป
9. บทประพันธ์ของเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ หลังจากที่พระองค์ได้ทรงประจวบและทรงฟื้นจากการประจวบของพระองค์นั้น มีว่า
10. ข้าพเจ้าว่า เมื่อชีวิตของข้าพเจ้ามาถึงกลางคน ข้าพเจ้าจะไปยังประตูแดนคนตาย ข้าพเจ้าต้องถูกตัดขาดจากปีที่เหลืออยู่ของข้าพเจ้า
11. ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะไม่เห็นพระเยโฮวาห์ คือพระเยโฮวาห์ ในแผ่นดินของคนเป็น ข้าพเจ้าจะมองไม่เห็นมนุษย์อีก ที่ในหมู่ชาวแผ่นดินโลก
12. อายุของข้าพเจ้าก็ถูกพรากและถูกถอนออกไปจากข้าพเจ้า อย่างกับเดินที่ของผู้เลี้ยงแกะ ข้าพเจ้าได้ตัดชีวิตของข้าพเจ้าเหมือนอย่างคนทอผ้า พระองค์จะทรงตัดข้าพเจ้าด้วยโรคตรอมใจ พระองค์จะทรงนำข้าพเจ้ามาถึงอวสานทั้งวันและคืน
13. ข้าพเจ้าได้คิดจรรุ่งเชื่อว่า พระองค์จะทรงหักกระดูกทั้งสิ้นของข้าพเจ้าเหมือนอย่างสิงโต พระองค์จะทรงนำข้าพเจ้ามาถึงอวสานทั้งวันและคืน
14. ข้าพเจ้าร้องอย่างนกนางแอ่นหรือนกกรอด ข้าพเจ้าพิลาปอย่างนกเขา ตาของข้าพเจ้าเห็น้อยอ่อนด้วยมองขึ้นข้างบน ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ถูกบีบบังคับ ขอพระองค์ทรงเป็นผู้ประกันของข้าพระองค์
15. แต่ข้าพเจ้าจะพูดอะไรได้ เพราะพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าแล้ว และพระองค์เองได้ทรงกระทำเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็จะดำเนินไปด้วยความสงบเสงี่ยมตลอดชีวิตของข้าพเจ้า เพราะความขมขื่นแห่งจิตใจของข้าพเจ้า

16. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า มนุษย์ดำรงชีพอยู่ได้ด้วยสิ่งเหล่านี้ และชีวิตแห่งวิญญาณของข้าพระองค์ก็อยู่ในบรรดาสิ่งเหล่านี้ พระองค์จะทรงให้ข้าพระองค์หายดีและทรงทำให้ข้าพระองค์มีชีวิต
17. ดูก่อน เพราะเห็นแก่สันติภาพ ข้าพระองค์จึงมีความขมขื่นมากยิ่งขึ้น แต่พระองค์ทรงรักชีวิตของข้าพระองค์จึงได้ทรงช่วยให้พ้นจากหลุมแห่งความพินาศ เพราะพระองค์ทรงเหวี่ยงบาปทั้งสิ้นของข้าพระองค์ไว้เบื้องพระปฐมฐานันท์ของพระองค์
18. เพราะแดนคนตายสรรเสริญพระองค์ไม่ได้ ความมรณายกย่องพระองค์ไม่ได้ บรรดาคนที่ลงไปยังปากแดนคนตายนั้น จะหวังในความจริงของพระองค์ไม่ได้
19. คนเป็น คนเป็น เขาจะสรรเสริญพระองค์ อย่างที่ข้าพระองค์กระทำในวันนี้ บิดาจะได้สำแดงความจริงของพระองค์แก่ลูกของเขา
20. พระเยโฮวาห์ได้ทรงช่วยข้าพเจ้าให้รอด เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าทั้งหลายจะร้องเพลงและเล่นเครื่องสายของข้าพเจ้าตลอดวันเวลาแห่งชีวิตของข้าพเจ้าทั้งหลายที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์
21. ฝ่ายอิสยาห์ได้กล่าวไว้ว่า ให้เขาเอาขนมมะเดื่อมาแผ่นหนึ่ง และเปะไว้ที่พระยอดเพื่อพระองค์จะฟื้น
22. เฮเซคียาห์ได้ตรัสด้วยว่า อะไรจะเป็นหมายสำคัญว่า ข้าพเจ้าจะได้ขึ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์

1. คราวนั้น เมโรดคบาลาดัน โอรสของบาลาดัน กษัตริย์แห่งบาบิโลน ทรงส่งราชสารและเครื่องบรรณาการมายังเฮเซคียาห์ เพราะพระองค์ทรงได้ยินว่าเฮเซคียาห์ทรงประจวบและทรงหายประชวรแล้ว
2. และเฮเซคียาห์ทรงเปรมปรีดีเพราะเขาเหล่านั้น และทรงพาเขาชมคลังทรัพย์ของพระองค์ ชมเงิน ทองคำ และเครื่องเทศและน้ำมันประเสริฐ และคลังพระแสงทั้งสิ้นของพระองค์ ทุกอย่างซึ่งมีในท้องพระคลัง ไม่มีสิ่งใดที่ในพระราชวัง หรือในราชอาณาจักรทั้งสิ้นของพระองค์ซึ่งเฮเซคียาห์มิได้ทรงสำแดงแก่เขา
3. แล้วอิสยาห์ผู้พยากรณ์ก็เข้าเฝ้ากษัตริย์เฮเซคียาห์และทูลพระองค์ว่า คนเหล่านี้ทูลอะไรบ้าง และเขามาแต่ไหน เข้าเฝ้าพระองค์ เฮเซคียาห์ตรัสว่า เขาได้มาหาเราจากเมืองไกล จากบาบิโลน
4. ท่านทูลว่า เขาเห็นอะไรในพระราชวังของพระองค์บ้าง และเฮเซคียาห์ตรัสตอบว่า เขาเห็นทุกอย่างในวังของเรา ไม่มีสิ่งใดในพระคลังของเราซึ่งเราได้สำแดงแก่เขา
5. แล้วอิสยาห์ทูลเฮเซคียาห์ว่า ขอทรงฟังพระวจาของพระเยโฮวาห์จอมโยธา
6. ดูเถิด วันเวลากำลังย่างเข้ามา เมื่อสรรพสิ่งทั้งสิ้นในวังของเจ้า และสิ่งซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าได้สะสมจนถึงทุกวันนี้ จะต้องถูกเอาไปยังบาบิโลน จะไม่มีสิ่งใดเหลือเลย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
7. และลูกบางคนซึ่งถือกำเนิดจากเจ้า ผู้ซึ่งเกิดมาแก่เจ้าจะถูกนำเอาไป และเขาจะเป็นชนที่ในวังของกษัตริย์แห่งบาบิโลน
8. แล้วเฮเซคียาห์ตรัสกับอิสยาห์ว่า พระวจาของพระเยโฮวาห์ซึ่งท่านกล่าวนั้นก็ดีอยู่ เพราะพระองค์ดำริว่า จะมีความอยู่เย็นเป็นสุขและความจริงในวันเวลาของเรา

1. พระเจ้าของเจ้าตรัสว่า จงเล่าโลม จงเล่าโลมชนชาติของเรา
2. จงพูดกับเยรูซาเล็มอย่างเห็นใจ และจงประกาศแก่เมืองนั้นว่า การสงครามของเธอสิ้นสุดลงแล้ว และความชั่วช้าของเธอก็อภัยเสียแล้ว เพราะเธอได้รับโทษจากพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์แล้ว เป็นสองเท่าของความบาปผิดของเธอ
3. เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า จงเตรียมมรรคาแห่งพระเยโฮวาห์ จงทำทางหลวงสำหรับพระเจ้าของเราให้ตรงไปในทะเลทราย
4. หุบเขาทุกแห่งจะถูกยกขึ้น ภูเขาและเนินทุกแห่งจะให้ต่ำลง ทางคดจะกลายเป็นทางตรง และที่ขรุขระจะกลายเป็นที่ราบ
5. และจะเผยสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ และบรรดาเนื้อหนังจะให้เห็นด้วยกัน เพราะพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ตรัสไว้แล้ว
6. เสียงหนึ่งร้องว่า ร้องซิ และเขาว่า ข้าจะร้องว่าอะไร บรรดาเนื้อหนังก็เป็นเสมือนต้นหญ้า และความงามทั้งสิ้นของมันก็เป็นเสมือนดอกไม้แห่งทุ่งนา
7. ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป ดอกไม้นั้นก็ร่วงโรยไป เพราะพระวิญญานของพระเยโฮวาห์เป่ามาถูกมัน มนุษย์ชาติเป็นหญ้าแห้งที่เดียว
8. ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป ดอกไม้นั้นก็ร่วงโรยไป แต่พระวามะของพระเจ้าของเราจะยั่งยืนอยู่เป็นนิตย์
9. โอ ศิโยนเอ๋ย ผู้นำชาวดี เจ้าจงขึ้นไปบนภูเขาสูง โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย ผู้นำชาวดี จงเปล่งเสียงของเจ้าด้วยเต็มกำลัง จงเปล่งเสียงเถิด อย่างลั่นเลย จงกล่าวแก่หัวเมืองแห่งยูดาห์ว่า ดูเถิด นี่พระเจ้าของเจ้า
10. ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะเสด็จมาด้วยพระหัตถ์อันเข้มแข็ง และพระกรของพระองค์จะครอบครองเพื่อพระองค์ ดูเถิด ราววัลของพระองค์ก็อยู่กับพระองค์ และพระราชกิจของพระองค์ก็อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์
11. พระองค์จะทรงเลี้ยงฝูงแพะแกะของพระองค์อย่างผู้เลี้ยงแกะ พระองค์จะทรงรวบรวมลูกแกะไว้ในพระกรของพระองค์ พระองค์จะทรงอุ้มไว้ที่พระทรง และทรงค้อยๆนำบรรดาที่มีลูกอ่อนไป
12. ผู้ใดได้เคยดวงน้ำทั้งสิ้นด้วยอุ้งมือของตน และวัดฟ้าสวรรค์ด้วยคืบเดียว บรรจุมงคลศีลของแผ่นดินโลกไว้ในถังเดียว และชั่งภูเขาในตาชั่งและชั่งเนินด้วยตราชู
13. ผู้ใดได้นำทางพระวิญญานของพระเยโฮวาห์ หรือเป็นที่ปรึกษาของพระองค์ได้สั่งสอนพระองค์
14. พระองค์ทรงปรึกษาผู้ใด ผู้ใดสั่งสอนพระองค์ และผู้ใดสอนทางแห่งความยุติธรรมให้พระองค์ และสอนความรู้แก่พระองค์ และสำแดงให้พระองค์เห็นทางแห่งความเข้าใจ
15. ดูเถิด บรรดาประชาชาติก็เหมือนน้ำหยดหนึ่งจากถัง และนับว่าเหมือนผงบนตาชั่ง ดูเถิด พระองค์ทรงหยิบเกาะทั้งหลายขึ้นมาเหมือนสิ่งเล็กน้อย
16. เลบานอนไม่พอเป็นพื้น และสัตว์ป่านั้นก็ไม่พอเป็นเครื่องเผาบูชา
17. ต่อพระพักตร์พระองค์บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นก็เหมือนไม่มีอะไรเลย พระองค์ทรงนับว่าเขาน้อยยิ่งกว่าศูนย์และศูนย์ภาพ

18. ท่านจะเปรียบพระเจ้าเหมือนผู้ใด หรือเปรียบพระองค์คล้ายกับอะไร
19. รูปเคารพสลักน่ะหรือ ช่างเขาหล่อมันไว้ ช่างทองเอาทองคำปิดไว้และหล่อสร้อยเงินให้
20. เขาผู้ที่ยากจนจนเขาไม่มีเครื่องบูชาเลยก็เลือกต้นไม้ที่จะไม่ผุ เขาเสาะหาช่างที่มีฝีมือมาตกแต่งให้เป็นรูปเคารพสลักที่ไม่หวั่นไหว
21. ท่านทั้งหลายไม่เคยรู้หรือ ท่านไม่เคยได้ยินหรือ ไม่มีผู้ใดบอกท่านตั้งแต่แรกแล้วหรือ ท่านไม่เข้าใจตั้งแต่รากฐานของแผ่นดินโลกหรือ
22. คือพระองค์ผู้ประทับเหนือปริมาตรของแผ่นดินโลก และชาวแผ่นดินโลกก็เหมือนอย่างตึกแดน ผู้ทรงซึ่งฟ้าสวรรค์เหมือนชิงม่าน และกางออกเหมือนเต็นท์ที่อาศัย
23. ผู้ทรงกระทำเจ้านายให้เป็นเหมือนเปล่า และทรงกระทำให้ผู้ครอบครองแผ่นดินโลกเป็นเหมือนสุนัขภาพ
24. พอปลุกเขาเหล่านั้นเสร็จ พอหว่านเสร็จ พอที่รากหยั่งลง พระองค์ก็จะเป่ามาบนเขา เขาก็จะเหี่ยวแห้งไป และลมบ้าหมูก็จะพัดพาเขาไปเหมือนดอกข้าว
25. องค์บริสุทธิ์ตรัสว่า เจ้าจะเปรียบเรากับผู้ใดเล่าซึ่งเราจะเหมือนเขา
26. จงแหงนหน้าขึ้นดูว่า ผู้ใดสร้างสิ่งเหล่านี้ พระองค์ผู้ทรงนำบริวารออกมาตามจำนวน เรียกชื่อมันทั้งหมดโดยอาณาจักรอันยิ่งใหญ่ของพระองค์ และเพราะพระองค์ทรงฤทธิ์เข้มแข็งจึงไม่ขาดไปสักดวงเดียว
27. โอ ยาโคบเอ๋ย ทำไมเจ้าจึงว่า โอ อิสราเอลเอ๋ย ทำไมจึงพูดว่า ทางของข้าพเจ้าปิดบังไว้จากพระเยโฮวาห์ และความยุติธรรมอันควรตกแก่ข้าพเจ้านั้นก็ผ่านพระเจ้าของข้าพเจ้าไปเสีย
28. ท่านไม่เคยรู้หรือ ท่านไม่เคยได้ยินหรือ พระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าเนื่องนิรันดร์ คือพระผู้สร้างที่สูญปลายแผ่นดินโลก พระองค์มิได้ทรงอ่อนเปลี้ย หรือเหน็ดเหนื่อย ความเข้าพระทัยของพระองค์ก็เหลือที่จะหยั่งรู้ได้
29. พระองค์ทรงประทานกำลังแก่คนอ่อนเปลี้ย และแก่ผู้ที่ไม่มีย่าแก่ พระองค์ทรงเพิ่มแรง
30. แม้คนหนุ่มๆจะอ่อนเปลี้ยและเหน็ดเหนื่อย และชายฉกรรจ์จะล้มลงทีเดียว
31. แต่เขาทั้งหลายผู้รอคอยพระเยโฮวาห์จะเสริมเรี่ยวแรงใหม่ เขาจะบินขึ้นด้วยปีกเหมือนนกอินทรี เขาจะวิ่งและไม่เหน็ดเหนื่อย เขาจะเดินและไม่อ่อนเปลี้ย

1. โอ เกาะทั้งหลายเอ๋ย จงสงบใจต่อหน้าเรา จงให้ชนชาติทั้งหลายพินาศของเขาเสียใหม่ ให้เขาเข้ามาใกล้ แล้วให้เขาพูด ให้เราพากันเข้ามาใกล้เพื่อการพิพากษา
2. ใครได้เร้าใจให้คนชอบธรรมมาจากตะวันออก ได้เรียกท่านให้ติดตาม ได้มอบบรรดาประชาชาติต่อหน้าท่าน และให้ท่านครอบครองเหนือกษัตริย์ทั้งหลาย ได้มอบพวกเขาไว้แก่ดาบของท่านเหมือนผงคลี และแก้คันธนูของท่านเหมือนตอข้าวที่ถูกพัดไป
3. ท่านไล่ตามพวกเขาและผ่านเขาไปอย่างปลอดภัย ตามทางที่เท้าของท่านไม่เคยเหยียบ
4. ผู้ใดได้ประกอบกิจและกระทำเช่นนี้ เรียกบรรดาชั่วอายุทั้งหลายออกมาตั้งแต่เดิม เราเองคือพระเยโฮวาห์ผู้เป็นปฐม และกับกาลอวสาน เราคือผู้นั้น
5. เกาะทั้งหลายเห็นแล้วก็เกรงกลัว ปลายแผ่นดินโลกก็กลัว เขาทั้งหลายได้เข้ามาใกล้
6. ทุกคนช่วยเพื่อนบ้านของตน และทุกคนกล่าวแก่พี่น้องของตนว่า จงกล้าเถิด
7. ช่างไม้ก็หุนใจช่างทอง ผู้ที่ทำให้เรียบด้วยค้อนก็หุนใจผู้ที่ดีทั้งว่า พร้อมแล้วสำหรับการบัดกรี และเขาก็เอาดาบุดรีงไว้เพื่อไม่ให้หวั่นไหว
8. แต่เจ้า อิสราเอล เป็นผู้รับใช้ของเรา ยาโคบผู้ซึ่งเราได้เลือกไว้ เชื้อสายของอับราฮัมสหายของเรา
9. เจ้าผู้ซึ่งเรายุดไว้จากที่ สุดปลายแผ่นดินโลก และเรียกเจ้ามาจากพวกผู้ใหญ่ของโลก กล่าวแก่เจ้าว่า เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา เราได้เลือกเจ้าและไม่เหวี่ยงเจ้าออกไป
10. อย่างกลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า อย่าขาด เพราะเราเป็นพระเจ้าของเจ้า เราจะหนุนกำลังเจ้า เออ เราจะช่วยเจ้า เออ เราจะชูเจ้าด้วยมือขวาแห่งความชอบธรรมของเรา
11. ดูเถิด บรรดาผู้ที่ซัดเคืองกับเจ้าจะต้องได้ความอายและอดสู เขาจะเป็นศูนย์ คนเหล่านั้นที่ฝืนสู้เจ้าจะพินาศไป
12. เจ้าจะแสวงหาพวกเขา แต่เจ้าจะไม่พบเขา คือผู้ที่ต่อสู้กับเจ้า ผู้ที่ทำสงครามกับเจ้า จะเป็นศูนย์และสูญภาพ
13. เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า จะยุดมือขวาของเจ้าไว้ คือเราเองพูดกับเจ้าว่า อย่างกลัวเลย เราจะช่วยเจ้า
14. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า อย่างกลัวเลย เจ้าหนอนยาโคบ เจ้าคนอิสราเอล เราจะช่วยเจ้า ผู้ไถ่ของเจ้าคือองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
15. ดูเถิด เราจะกระทำเจ้าให้เป็นเลื่อนหวดข้าวใหม่ คม และมีฟัน เจ้าจะหวดและบดภูเขา และเจ้าจะทำเนินเขาให้เหมือนแกลบ
16. เจ้าจะซัดมันและลมจะพัดมันไปเสีย และลมบ้าหมูจะกระจายมัน และเจ้าจะเปรมปรีดีในพระเยโฮวาห์ เจ้าจะอวดอ้างในองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
17. เมื่อคนจนและคนขัดสนแสวงน้ำและไม่มี และล้นของเขาก็แห้งผากเพราะความกระหาย เราคือพระเยโฮวาห์จะไต่ยิบเขาเอง เรา พระเจ้าของอิสราเอล จะไม่ละทิ้งเขา
18. เราจะเปิดแม่น้ำบนที่สูงทั้งหลาย และน้ำพุที่ท่ามกลางภูเขา เราจะทำถิ่นทุรกันดารให้เป็นสระน้ำ และที่ดินแห้ง

เป็นน้ำพุ

19. ในถิ่นทุรกันดารเราจะปลูกต้นสนสีดาร์ ต้นกระถินเทศ ต้นน้ำมันเขียว และต้นมะกอกเทศ ในทะเลทรายเราจะวางต้นสนสามใบ ทั้งต้นสนเขาและต้นข้อมรำพันด้วยกัน
20. เพื่อคนจะได้เห็นและทราบ เขาจะใคร่ครวญและเข้าใจด้วยกัน ว่าพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำการนี้ องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอลได้สร้างสิ่งนี้
21. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า จงนำข้อคดีของเจ้าขึ้นมา กษัตริย์ของยาโคบตรัสว่า จงนำข้อพิสูจน์ของเจ้ามา
22. ให้เขานำมา และแจ้งแก่เราว่าจะเกิดอะไรขึ้น จงแจ้งสิ่งล่วงแล้วให้เราทราบว่ามีอะไรบ้าง เพื่อเราจะพิจารณา เพื่อเราจะทราบถึงอวสานของสิ่งเหล่านั้น หรือจงเล่าให้เราฟังถึงสิ่งที่จะบังเกิดมา
23. จงแจ้งแก่เราว่าต่อไปนี่อะไรจะเกิดขึ้น เพื่อเราจะรู้ว่าเจ้าเป็นพระ เออ จงทำดีหรือจงทำร้าย เพื่อเราจะได้ชยาดและดูกัน
24. ดูเถิด เจ้าไม่มีค่าอะไรเลยและการงานของเจ้าก็สูญเปล่า ผู้ที่เลือกเจ้าก็เป็นที่น่าสะอิดสะเอียน
25. เราได้รั้ผู้หนึ่งจากทิศเหนือและเขาจะมา จากที่ดวงอาทิตย์ขึ้น เขาจะเรียกนามของเรา เขาจะเหยียบผู้ครอบครองเหมือนเหยียบปูนสอ เหมือนช่างหม้อย่ำดินเหนียว
26. ใครแจ้งไว้ตั้งแต่เริ่มแรก เพื่อเราจะทราบ และล่วงหน้าเพื่อเราจะพูดว่า เขาชอบธรรม เออ ไม่มีผู้ใดได้แจ้งให้ทราบ เออ ไม่มีผู้ใดได้เล่าให้ฟัง เออ ไม่มีผู้ใดได้ยื่นถ้อยคำของเจ้า
27. คนแรกจะกล่าวแก่ศิโยนว่า ดูเถิด ดูเขาทั้งหลาย และเราจะส่งผู้นำชาวดีให้แก่เยรูซาเล็ม
28. แต่เมื่อเรามองก็ไม่มีใคร ไม่มีที่ปรึกษาในหมู่พวกคนเหล่านี้ คือผู้ที่เมื่อเราถามก็ได้ให้คำตอบ
29. ดูเถิด พระเหล่านั้นเป็นศุนย์ทั้งหมด บรรดากิจการของมันก็เป็นศุนยภาพ รูปเคารพหล่อของมันก็เป็นแต่ลมและความยุ่งเหยิง

1. จงดูผู้รับใช้ของเรา ผู้ซึ่งเราเชิดชู ผู้เลือกสรรของเรา ผู้ซึ่งใจเราปีติยินดี เราได้เอาวิญญาณของเราสวมท่านไว้แล้ว ท่านจะส่งความยุติธรรมออกไปให้แก่บรรดาประชาชาติ
2. ท่านจะไม่ร้องหรือเปล่งเสียงของท่าน หรือกระทำมิได้ยินเสียงของท่านตามถนน
3. ไม่อ้อซ้ำแล้วท่านจะไม่หัก และใส่ตะเกียงที่ลูกธนูหรืออยู่ที่ท่านจะไม่ดับ ท่านจะส่งความยุติธรรมออกไปด้วยความจริง
4. ท่านจะไม่ล้มเหลวหรือท้อแท้จนกว่าท่านจะสถาปนาความยุติธรรมไว้ในโลก และเกาะทั้งหลายจะรอดอยพระราชบัญญัติของท่าน
5. พระเจ้า คือ พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และทรงขึงม่าน ผู้ทรงแผ่แผ่นดินโลกและสิ่งที่ยังเกิดจากโลกออกไป ผู้ทรงประทอนลมหายใจแก่ประชาชนที่บนโลก และจิตวิญญาณแก่ผู้ดำเนินอยู่บนโลก ตรัสดังนี้ว่า
6. เราคือพระเยโฮวาห์ เราได้เรียกเจ้ามาด้วยความชอบธรรม เราจะยึดมือเจ้าและจะรักษาเจ้าไว้ เราจะให้เจ้าเป็นตัวพันธสัญญาของมนุษยชาติ เป็นความสว่างแก่บรรดาประชาชาติ
7. เพื่อเบิกตาคนที่ตาบอด เพื่อนำผู้ถูกจำจองออกมาจากคุก นำผู้ที่นั่งในความมืดออกมาจากเรือนจำ
8. เราคือเยโฮวาห์ นั้นเป็นนามของเรา สง่าราศีของเรา เรามีได้ให้แก่ผู้อื่น หรือให้คำที่สรรเสริญเราแก่รูปแกะสลัก
9. ดูเถิด สิ่งล่วงแล้วนั้นก็สำเร็จแล้ว และเราก็แจ้งสิ่งใหม่ๆ ก่อนที่สิ่งเหล่านั้นจะเกิดขึ้นเราก็ได้เล่าให้ฟังแล้ว
10. จงร้องเพลงบทใหม่ถวายพระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระองค์จากปลายแผ่นดินโลก ทั้งผู้ที่ลงไปยังทะเล และบรรดาสิ่งที่อยู่ในนั้น ทั้งเกาะทั้งหลายและชาวถิ่นนั้น
11. จงให้ถิ่นทุรกันดารและหัวเมืองในนั้นเปล่งเสียง ทั้งชนบทที่เคदारอาศัยอยู่ จงให้ชาวศิลาร้องเพลง ให้เขาให้ร้องมาจากยอดภูเขา
12. จงให้เขาถวายสง่าราศีแด่พระเยโฮวาห์ และถวายสรรเสริญพระองค์ในเกาะทั้งหลาย
13. พระเยโฮวาห์จะเสด็จออกไปอย่างคนแก่ล้า พระองค์จะทรงเร้าความหึงหวงของพระองค์ขึ้นอย่างนักรบ พระองค์จะทรงร้อง พระองค์จะทรงโห่ดัง พระองค์จะทรงมีชัยต่อศัตรูของพระองค์
14. เราได้หนึ่งอยู่นานแล้ว เราเงียบอยู่และรังตนเองไว้ บัดนี้เราจะร้องออกมาเหมือนผู้หญิงกำลังคลอดบุตร เราจะสังหารผลาญและทำลายสิ้นทันที
15. เราจะทิ้งภูเขาและเนินให้ร้าง และให้บรรดาพืชผักบนนั้นแห้งไป เราจะให้แม่น้ำกลายเป็นเกาะ และจะให้สระแห้งไป
16. เราจะจูงคนตาบอดไปในทางที่เขาทั้งหลายไม่รู้จัก เราจะนำเขาไปในทางทั้งหลายที่เขาไม่รู้จัก เราจะให้ความมืดข้างหน้าเขากลับเป็นสว่าง สิ่งที่เราคิดให้ตรง สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่เราจะกระทำแก่พวกเขา และเราจะไม่ละทิ้งพวกเขา
17. เขาทั้งหลายจะหันกลับ และจะต้องขายหน้าอย่างที่สุด คือผู้ที่วางใจในรูปแกะสลัก ผู้ที่กล่าวแก่รูปเคารพพลั่วว่าท่านเป็นพระของเรา
18. ท่านผู้หุนหวกเอ๋ย ฟังซิ และท่านผู้ตาบอดเอ๋ย มองซิ เพื่อท่านจะเห็นได้

19. ใครเป็นคนตาบอด ก็ผู้รับใช้ของเราละซิ หรือใครหุหนวกอย่างกับหูตของเราที่เราใช้ไป ใครตาบอดอย่างผู้ที่สมบูรณ์แล้ว หรือตาบอดอย่างผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์
20. เจ้าเห็นหลายอย่าง แต่มิได้สังเกต หูของเขาเปิดแล้ว แต่เขามีได้ยิน
21. เพราะเห็นแก่ความชอบธรรมของพระองค์ พระเยโฮวาห์ทรงพอพระทัย ที่จะเช็ดหูพระราชบัญญัติและกระทำให้พระราชบัญญัตินั้นมีเกียรติ
22. แต่นี้เป็นชนชาติที่ถูกขโมยและถูกปล้น เขาทุกคนติดอยู่ในรูและซ่อนอยู่ใน窟 เขาตกเป็นเหยื่อซึ่งไม่มีผู้ใดช่วยให้พ้น เป็นของริบซึ่งไม่มีผู้ใดพูดว่า คีนซี
23. ผู้ใดในพวกเจ้าจะเงี่ยหูฟังในเรื่องนี้ ที่จะมุ่งหน้าตั้งใจฟังในอนาคต
24. ใครมอบยาโคบให้แก่ผู้ริบ และอิสราเอลให้แก่ผู้ปล้น ไม่ใช่พระเยโฮวาห์หรือ ผู้ซึ่งเราได้ทำบาปต่อ ซึ่งเขาไม่ยอมดำเนินในทางของพระองค์ และซึ่งเขามีได้เชื่อฟังพระราชบัญญัติของพระองค์
25. ฉะนั้นพระองค์จึงทรงหลังความโกรธจัดลงมาบนเขา และหลังอำนาจของสงคราม ทำให้เขาติดเพลิงอยู่โดยรอบ แต่เขาไม่รู้ มันไหม้เขา แต่เขามีได้เอาใจใส่

1. บัดนี้ พระเยโฮวาห์ผู้ได้สร้างท่าน โอ ยาโคบ พระองค์ผู้ได้ทรงปั้นท่าน โอ อิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า อย่ากลัวเลย เพราะเราได้ไถ่เจ้าแล้ว เราได้เรียกเจ้าตามชื่อ เจ้าเป็นของเรา
2. เมื่อเจ้าลุยข้ามน้ำ เราจะอยู่กับเจ้า เมื่อข้ามแม่น้ำ น้ำจะไม่ท่วมเจ้า เมื่อเจ้าลุยไฟ เจ้าจะไม่ไหม้และเปลวเพลิงจะไม่เผาผลาญเจ้า
3. เพราะเราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ผู้ช่วยให้รอดของเจ้า เราให้อียิปต์เป็นค่าไถ่ของเจ้า ให้เอธิโอเปียและเส-บาเพื่อแลกกับเจ้า
4. เพราะว่าเจ้าประเสริฐในสายตาของเรา เจ้าได้รับเกียรติและเรารักเจ้า เราจึงให้คนเพื่อแลกกับเจ้า และให้ชนชาติทั้งหลายเพื่อแลกกับชีวิตของเจ้า
5. อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า เราจะนำเชือกสายของเจ้ามาจากตะวันออก และเราจะรวบรวมเจ้ามาจากตะวันตก
6. เราจะพูดกับทิศเหนือว่า 'ปล่อยเถิด' และกับทิศใต้ว่า 'อย่ายึดไว้' จงนำบรรดาบุตรชายของเรามาแต่ไกล และเหล่าธิดาของเราจากปลายแผ่นดินโลก
7. คือทุกคนที่เขาเรียกตามนามของเรา เพราะเราได้สร้างเขาเพื่อสง่าราศีของเรา เราได้ปั้นเขา เออ เราได้สร้างเขาไว้
8. จงนำประชาชาติทั้งหลายผู้ตาบอดแต่ยังมีตา ผู้ที่หูหนวกแต่เขายังมีหู ออกมา
9. ให้บรรดาประชาชาติประชุมพร้อมกัน และให้ชนชาติทั้งหลายชุมนุมกัน ในท่ามกลางเขามีผู้ที่แจ้งอย่างนี้ได้ และเล่าสิ่งล่วงแล้วให้เราฟังได้ ให้เขาทั้งหลายนำพยานของเขามาพิสูจน์ตัวเขา และให้เขาได้ยืนยันและกล่าวว่า จริงแล้ว
10. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เจ้าทั้งหลายเป็นพยานของเรา และเป็นผู้รับใช้ของเราซึ่งเราได้เลือกไว้แล้ว เพื่อเจ้าจะรู้จักและเชื่อถือเรา และเข้าใจว่าเราเป็นผู้นั้นแหละ ก่อนหน้าเรา ไม่มีพระเจ้าใดถูกปั้นขึ้น และภายหลังเราก็จะไม่มี
11. เรา เราคือพระเยโฮวาห์ และนอกจากเราไม่มีพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด
12. เมื่อไม่มีพระอื่นในหมู่พวกเจ้า เราแจ้งให้ทราบและช่วยให้รอดและพิสูจน์ให้เห็น ฉะนั้นเจ้าทั้งหลายเป็นพยานของเราว่าเราเป็นพระเจ้า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ
13. เออ ตั้งแต่เดิมเราก็เป็นพระองค์นั้นอยู่ ไม่มีผู้ใดช่วยให้พ้นจากมือของเราได้ เราจะประกอบกิจใดๆ ใครจะขัดขวางกิจการนั้นได้
14. พระเยโฮวาห์ผู้ไถ่ของเจ้า องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า เพื่อเห็นแก่เจ้า เราจะส่งไปยังบาบิโลน และเราจะนำบรรดาขุนนางของเขาลงมา คือพวกเคลเดียในกำปั้นที่เขาทั้งหลายเคยโห่ร้อง
15. เราคือพระเยโฮวาห์ องค์บริสุทธิ์ของเจ้า เป็นผู้สร้างของอิสราเอล เป็นกษัตริย์ของเจ้า
16. พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างทางในทะเล สร้างวิถีในน้ำที่มีอนุภาพ
17. ผู้ทรงนำรถรบและม้า กองทัพ และอนุภาพออกมา เขาทั้งหลายนอนลงด้วยกันและลุกขึ้นไม่ได้ เขาทั้งหลายสูญหายไปและดับเสียมเหมือนไส้ตะเกียง ตรัสตั้งนี้ว่า
18. อย่าจดจำสิ่งล่วงแล้วนั้น อย่าพิเคราะห์สิ่งเก่าก่อน
19. ดูเถิด เราจะกระทำให้สิ่งใหม่ บัดนี้จะงอกขึ้นมาแล้ว เจ้าจะไม่เห็นหรือ เราจะทำทางในถิ่นทุรกันดารและแม่น้ำในที่

แห่งแล้ง

20. สัตว์ป่าในทุ่งจะให้เกียรติเรา คือมังกรและนกเค้าแมว เพราะเราให้น้ำในถิ่นทุรกันดาร ให้แม่น้ำในที่แห้งแล้ง เพื่อให้ น้ำดื่ม แก่ชนชาติผู้เลือกสรรของเรา
21. คือชนชาติที่เราปั้นเพื่อเราเอง เพื่อเขาจะถวายสรรเสริญเรา
22. โอ ยาโคบเอ๋ย ถึงกระนั้นก็ไม่ใช่เราที่เจ้าเรียกหา โอ อิสราเอลเอ๋ย เจ้าเหน็ดเหนื่อยเราแล้ว
23. เจ้ามิได้นำแพะแกะของเจ้ามาเป็นเครื่องเผาบูชาแก่เรา หรือให้เกียรติเราด้วยเครื่องสักการบูชาของเจ้า เรามิได้ให้เป็นภาระแก่เจ้าด้วยเรื่องเครื่องบูชา หรือให้เจ้าเหน็ดเหนื่อยด้วยเรื่องกำยาน
24. เจ้ามิได้นำเงินซื้ออ้อยให้เรา หรือให้เราพอใจด้วยไขมันของเครื่องสักการบูชาของเจ้า แต่เจ้าได้ให้เราเป็นภาระ ด้วยเรื่องบาปของเจ้า เจ้าให้เราเหน็ดเหนื่อยด้วยเรื่องความชั่วช้าของเจ้า
25. เรา เราคือพระองค์นั้นผู้ลบล้างความละเมิดของเจ้าด้วยหินแก่เราเอง และเราจะไม่จดจำบรรดาบาปของเจ้าไว้
26. จงฟื้นความให้เราฟัง ให้เรามาโต้ด้วยกัน เจ้าจงให้การมา เพื่อจะพิสูจน์ว่าเจ้าถูก
27. บิดาเดิมของเจ้าทำบาป และผู้สอนทั้งหลายของเจ้าได้ละเมิดต่อเรา
28. ฉะนั้น เราจึงถอดเจ้านายแห่งสถานบริสุทธิ์เสีย เรามอบยาโคบให้ถูกสาปแช่ง และอิสราเอลให้แก่การกล่าวหยาบช้า

1. โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเรา อิสราเอลผู้ซึ่งเราเลือกสรรไว้ จงฟังสิ
2. พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างเจ้า ผู้ทรงปั้นเจ้าตั้งแต่ในครรภ์และจะช่วยเจ้า ตรัสดังนี้ว่า โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเรา เยชูรูน ผู้ซึ่งเราเลือกสรรไว้ อย่างกลัวเลย
3. เพราะเราจะเทน้ำลงบนผู้ที่กระหาย และลำธารลงบนดินแห้ง เราจะเทวิญญานของเราเหนือเชื้อสายของเจ้า และพรของเราเหนือลูกหลานของเจ้า
4. เขาทั้งหลายจะงอกขึ้นมาท่ามกลางหญ้า เหมือนต้นไค้ข้างลำธารน้ำไหล
5. ผู้นี้จะว่า 'ข้าเป็นของพระเยโฮวาห์' และอีกผู้หนึ่งจะเรียกชื่อตนเองด้วยนามของยาโคบ และอีกผู้หนึ่งจะเขียนไว้บนมือของตนว่า 'ของพระเยโฮวาห์' และขนานนามสกุลของตนด้วยนามของอิสราเอล
6. พระเยโฮวาห์ พระบรมมหากษัตริย์แห่งอิสราเอล และผู้ไถ่ของเขา พระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสดังนี้ว่า เราเป็นผู้ตั้งและเราเป็นผู้ปลาย นอกจากเราแล้วไม่มีพระเจ้า
7. ใครเหมือนเรา จะป่าวร้องได้ ให้เขาแจ้งให้ทราบ และให้เขาลำดับเรื่องต่อหน้าเรา ตั้งแต่เราได้สถาปนาประชาชนโบราณ และให้เขาบอกแก่เขาทั้งหลายถึงสิ่งต่างๆที่จะเป็นมาและอะไรจะเกิดขึ้นนั้น
8. อย่างกลัวเลย และอย่าขามเลย เรามีได้เล่าให้เจ้าฟังตั้งแต่ตั้งค้ำบาบรพและแจ้งให้ทราบแล้วหรือ และเจ้าเป็นพยานทั้งหลายของเรา มีพระเจ้านอกเหนือเราหรือ เออ ไม่มีพระเจ้า เราไม่รู้จักเลย
9. บรรดาผู้ที่ทำรูปเคารพสลักก็เป็นศูนย์ และสิ่งที่เขาปิดยิดินดินนั้นก็ไม่ใช่ประโยชน์ เขาเป็นพยานของเขาเอง พยานเหล่านั้นทั้งไม่เห็นและไม่รู้ เพื่อเขาจะต้องอับอาย
10. ใครเล่าปั้นพระหรือหล่อรูปเคารพสลักซึ่งไม่ใช่ประโยชน์อะไรเลย
11. ดูเถิด เพื่อนทั้งสิ้นของเขาจะต้องอับอาย และช่างฝีมือนั้นก็แม้แต่มนุษย์ ให้เขาชุมนุมกันทั้งหมด ให้เขายืนขึ้น เขาจะสยดสยอง เขาจะรับความอับอายด้วยกัน
12. ช่างเหล็กใช้คีมทำงานอยู่เหนือก้อนถ่าน และใช้ค้อนทุบมันด้วยแขนที่แข็งแรงของเขา เออ เขาหิวและกำลังของเขาอ่อนลง เขาไม่ได้ดื่มน้ำเลย และอ่อนเปลี้ย
13. ช่างไม้ซึ่งเชื่อกวัด เขาเอาดินสอขีดไว้ เขาแต่งมันด้วยกบ และขีดไว้ด้วยวงเวียน เขาแต่งรูปนั้นให้เป็นรูปคนตามความงามของคน ให้อยู่ในเรือน
14. เขาตัดต้นสนสีดาร์ลง เขาเลือกต้นสนฉัตรและต้นโอ๊ก และปล่อยให้มันงอกขึ้นอย่างแข็งแรงท่ามกลางต้นไม้ในป่า เขาปลูกต้นเทพทาโรและฝนกี้เลี้ยงมัน
15. แล้วมนุษย์จะเอาไปเผาเสีย เขาเอามันมาส่วนหนึ่งและให้อบอุ่นตัวเขา เออ เขาก่อไฟและปิ้งขนมปัง และเขาเอามาทำพระองค์หนึ่งและนมัสการมันด้วย เออ เขาทำเป็นรูปแกะสลักและกราบรูปนั้น
16. เขาเผาในกองไฟครั้งหนึ่ง บนครั้งนี่เขาได้กินเนื้อ เขาย่างเนื้อและกินอิม และเขาอบอุ่นตัวของเขาด้วย แล้วว่า อ้อฮา ข้าอุ่นจัง ข้าเห็นไฟแล้ว
17. และที่เหลือนั้นเขาทำเป็นพระองค์หนึ่ง เป็นรูปเคารพสลักของเขา และกราบลงนมัสการรูปนั้น และอธิษฐานต่อ

รูปนั้นและว่า ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้น เพราะพระองค์เป็นพระของข้าพระองค์

18. เขาทั้งหลายไม่รู้ หรือเขาทั้งหลายไม่เข้าใจ เพราะตาของเขาถูกปิด เขาจึงเห็นอะไรไม่ได้ และจิตใจของเขาเล่าก็ถูกปิด เขาจึงเข้าใจไม่ได้

19. ไม่มีใครพิณิจพิเคราะห์ในใจของตนเลย และไม่มีความรู้หรือความเข้าใจ ที่จะกล่าวว่า ข้าได้เผามันเสียส่วนหนึ่งในกองไฟ และข้าก็เอาถ่านมันมาปิ้งขนมปัง ข้ายังเนื้อกินแล้ว และควรหรือที่ข้าจะทำงานที่เหลือให้เป็นสิ่งน่าเกลียดน่าชัง ควรหรือที่ข้าจะกราบลงต่อท่อนไม้ท่อนหนึ่ง

20. เขากินขี้เถ้า ใจที่หลอกลวงนำเขาให้เจ็น เขาช่วยจิตใจตัวเองให้พ้นหรือพูดว่า ไม่มี ความมูสาอยู่ในมือข้างขวาของข้าหรือ ก็ไม่ได้

21. โอ ยาโคบและอิสราเอลเอ๋ย จงจำสิ่งเหล่านี้ เพราะเจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา เราได้ปั้นเจ้า เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา โออิสราเอลเอ๋ย เราจะไม่ลืมเจ้า

22. เราได้ลบล้างการละเมิดของเจ้าเสียเหมือนเมฆทึบ และลบล้างบาปของเจ้าเหมือนเมฆ จงกลับมาหาเรา เพราะเราได้ไถ่เจ้าแล้ว

23. โอ ฟาสาวรรค์เอ๋ย จงร้องเพลงเพราะพระเยโฮวาห์ทรงกระทำการนี้ โอ ห่วงลึกของแผ่นดินโลกเอ๋ย จงโห่ร้อง โอภูเขาเอ๋ย จงร้องเป็นเพลงออกมา โอ ป่าไม้เอ๋ย และต้นไม้ทุกต้นในนั้นด้วย เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงไถ่ยาโคบ และจะทรงรับเกียรติในอิสราเอล

24. พระเยโฮวาห์ผู้ไถ่ของเจ้า ผู้ปั้นเจ้าตั้งแต่ในครรภ์ ตรัสตั้งนี้ว่า เราคือพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างสิ่งสารพัด ผู้ทรงซึ่งฟาสาวรรค์แต่ลำพัง ผู้ทรงทางแผ่นดินโลกด้วยตัวเราเอง

25. ผู้กระทำให้กลางของคนมูสาไม่ขลัง และกระทำพวกโหรีให้บ้าๆบอๆ ผู้หันคนฉลาดให้กลับหลัง และกระทำให้ความรู้ของเขาเขลาไป

26. ผู้รับรองถ้อยคำของผู้รับใช้ของพระองค์ และให้สัมฤทธิ์ผลตามแผนงานแห่งทูตของพระองค์ ผู้กล่าวถึงเยรูซาเล็มว่า 'จะมีคนอาศัยอยู่' และถึงหัวเมืองยูดาห์ว่า 'จะมีคนมาสร้างขึ้น และเราจะยกสิ่งสลักหักพังของมันขึ้น'

27. ผู้กล่าวแก่ที่ลี้กว่า 'จงแห่งเสีย เราจะให้แม่น้ำของเจ้าแห่ง'

28. ผู้กล่าวถึงไซรัสว่า 'เขาเป็นเมษบาลของเรา และเขาจะให้ความมุ่งหมายทั้งสิ้นของเราสำเร็จ' กล่าวถึงเยรูซาเล็มว่า 'จะมีคนมาสร้างเจ้าขึ้น' และถึงพระวิหารว่า 'จะวางรากฐานของเจ้า'

1. พระเยโฮวาห์ตรัสกับผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้คือไซรัส ผู้ซึ่งเราได้จับมือขวาไว้ เพื่อปราบหลายประชาชาติให้อยู่ข้างหน้าท่าน และให้ปลดรัศประคดจากบั้นเอวของบรรดาภคัตริย์ ให้เปิดประตูทั้งสองที่อยู่ข้างหน้าท่านและมีให้ประตูเมืองปิด ดังนี้ว่า
2. เราจะไปข้างหน้าเจ้า และปราบที่คิดให้เป็นที่ตรง เราจะฟังประตูทองสัมฤทธิ์ให้เป็นที่ขึ้นๆ และตัดลูกกรงเหล็กให้ขาด
3. เราจะให้ทรัพย์สมบัติแห่งความมิดแก่เจ้า และชุมทรัพย์ในที่ลี้ลับ เพื่อเจ้าจะได้รู้ว่า คือเรา พระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ซึ่งเรียกเจ้าตามชื่อของเจ้า
4. เพื่อเห็นแก่ยาโคบผู้รับใช้ของเรา และอิสราเอลผู้เลือกสรรของเรา เราจึงเรียกเจ้าตามชื่อของเจ้า เราให้นามสกุลเจ้า ทั้งๆที่เจ้าไม่รู้จักเรา
5. เราเป็นพระเยโฮวาห์ และไม่มีอื่นใดอีก นอกจากเราไม่มีพระเจ้า เราคาดเอวเจ้า แม้เจ้าไม่รู้จักเรา
6. เพื่อคนจะได้รู้ตั้งแต่ที่ตะวันขึ้น และจากที่ตะวันตก ว่าไม่มีใครนอกจากเรา เราเป็นพระเยโฮวาห์ และไม่มีอื่นใดอีก
7. เราปั้นความสว่างและสร้างความมิด เราทำสันติภาพและสร้างวิบัติ เราคือพระเยโฮวาห์ ผู้กระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น
8. โอ ฟาสุวรรณค์เอ๋ย จงโปรยฝนมาจากเบื้องบน และให้ท้องฟ้าหลังความชอบธรรมลงมา ให้แผ่นดินโลกเปิดออก เพื่อความรอดจะไต่งอกขึ้นมา และยังความชอบธรรมให้พุ่งขึ้นมาด้วย เรา คือพระเยโฮวาห์ที่ได้สร้างมัน
9. วิบัติแก่ผู้ที่ขึ้นสู้กับผู้สร้างของเขา จงให้หม้อดินสู้กับบรรดาช่างปั้นหม้อแห่งแผ่นดินโลก ดินเหนียวจะพุดกับผู้ที่ปั้นมันหรือว่า ท่านกำลังทำอะไร หรือผลงานของท่านจะว่า ท่านไร้มือ
10. วิบัติแก่ผู้ที่พุดกับบิดาว่า ท่านให้เกิดอะไร หรือกับผู้หญิงว่า เธอคลอดอะไร
11. พระเยโฮวาห์ องค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล ผู้สร้างของเขาตรัสดังนี้ว่า เจ้าถามเราถึงสิ่งที่จะเกิดมีมาถึงลูกหลานของเรา และถึงกิจการแห่งมือของเรา เจ้าสั่งเราเชียว
12. เราสร้างแผ่นดินโลก และเนรมิตมนุษย์บนนั้น เราเอง มือของเราซึ่งฟาสุวรรณค์ และเราบัญญัติขบถทั้งสิ้นของมัน
13. ด้วยความชอบธรรมเราได้เร้าท่าน และเราจะกระทำทางทั้งสิ้นของท่านให้ตรง ท่านจะสร้างนครของเรา และให้พวกเชลยของเราเป็นอิสระ ไม่ใช่เพื่อสินจ้างหรือเพื่อสินบน พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ
14. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ผลแรงงานของอียิปต์และสินค้ำกำไรของเอธิโอเปีย และคนเสบา คนร่างสูงจะมาหาเจ้า และจะเป็นของเจ้า เขาจะติดตามเจ้า เขาจะติดตามมาหาและกราบไหว้เจ้า เขาจะวิงวอนเจ้าว่า 'พระเจ้าอยู่กับท่านแน่ และไม่มีอื่นใดอีก ไม่มีพระเจ้าอื่น'
15. แท้จริงพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงซ่อนพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าแห่งอิสราเอล พระผู้ช่วยให้รอด
16. เขาทุกคนต้องอับอายและขายหน้า ผู้สร้างรูปเคารพก็อดสูญไปด้วยกัน
17. แต่อิสราเอลนั้นพระเยโฮวาห์ทรงช่วยให้รอด ด้วยความรอดเนื่องในศรัทธา เจ้าจะไม่ต้องอับอายหรือขายหน้าตลอด

ไปเป็นนิตย์

18. เพราะพระเยโฮวาห์ ผู้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ พระเจ้าเองทรงปั้นแผ่นดินโลกและทำมันไว้ พระองค์ทรงสถาปนามันไว้ พระองค์มิได้ทรงสร้างมันไว้ให้ยุ่งเหยิง พระองค์ทรงปั้นมันไว้ให้มีคนอาศัย ตรัสดังนั้น เราคือพระเยโฮวาห์ และไม่มีอื่นใดอีก

19. เรามิได้พูดในที่ลับ ในที่มืดแห่งแผ่นดินโลก เรามิได้กล่าวแก่เชื้อสายของยาโคบว่า 'จงแสวงเราในที่ยุ่งเหยิง' เราคือพระเยโฮวาห์ผู้พูดความชอบธรรม เราแจ้งสิ่งที่ถูกต้องให้ทราบ

20. จงชุมนุม และมา มาให้ใกล้กันเข้า คือเจ้าทั้งหลายผู้รอดพ้นแห่งบรรดาประชาชาติ เขาทั้งหลายไม่มีความรู้ คือผู้ที่ยกอุปการะสลักไม้ของเขาไป และอธิษฐานต่อพระซึ่งช่วยเขาให้รอดไม่ได้

21. จงแจ้งเรื่องและนำเข้ามาใกล้ เออ ให้เขาทั้งหลายปรึกษาหารือกัน ใครเล่าสิ่งนี้ให้ฟังนมนานแล้ว ใครแจ้งให้ทราบมาตั้งแต่เก่าก่อน ไม่ใช่เราหรือ คือพระเยโฮวาห์ นอกจากเราไม่มีพระเจ้าอื่นเลย พระเจ้าผู้ชอบธรรมและพระเจ้าผู้ช่วยให้รอด ไม่มีอื่นใดนอกเหนือเรา

22. มวลมนุษย์ทั่วแผ่นดินโลกเอ๋ย จงหันมาหาเราและรับการช่วยให้รอด เพราะเราเป็นพระเจ้า และไม่มีอื่นใดอีก

23. เราได้บัญญัติโดยตัวเราเอง ถ้อยคำได้ออกไปจากปากของเราด้วยความชอบธรรมซึ่งจะไม่กลับว่า 'หัวเข่าทุกหัวเขาจะต้องคุกกราบลงต่อเรา และลิ้นทุกลิ้นจะต้องบัญญัติต่อเรา'

24. แนนอนผู้หนึ่งจะพูดว่า 'ในพระเยโฮวาห์ข้ามีความชอบธรรมและอนุภาพ' มนุษย์ทั้งหลายจะมาหาพระองค์ บรรดาผู้ที่แค้นเคืองต่อพระองค์จะอับอายขายหน้า

25. เชื้อสายทั้งสิ้นของอิสราเอลจะชอบธรรมและสดุดีภูมิใจในพระเยโฮวาห์

1. พระเบลก็เลื่อนลง พระเนโบก็ทรุดลง ปฏิมากรของพระนี้อยู่บนสัตว์และวัว สิ่งเหล่านี้ที่เจ้าห้ามอยู่ก็มาบรรทุกเป็นภาระ บนหลังสัตว์ที่เหน็ดเหนื่อย
2. มันทรุดลงและมันเลื่อนลงด้วยกัน มันช่วยป้องกันภาระนั้นไม่ได้ มันเองก็ตกไปเป็นเชลย
3. โอ วงศ์วานของยาโคบเอ๋ย จงฟังเรา คือบรรดาคนที่เหลืออยู่ในวงศ์วานของอิสราเอล ผู้ซึ่งเรารู้มาตั้งแต่กำเนิด ชูมาตั้งแต่ในครรภ์
4. จนกระทั่งเจ้าแก่ เราก็คือพระองค์นั้น เราจะอุ้มเจ้าจนเจ้าถึงผมหยอก เราได้สร้าง เราจะชูไว้ เราจะอุ้มและเราจะช่วยให้พ้น
5. เจ้าจะเทียบเราและทำให้เราให้เท่ากับผู้ใด และเปรียบเรา ว่าเราเหมือนกัน
6. บรรดาผู้ที่โกยทองคำออกจากใต้และซังเงินในตาซัง จ้างช่างทองคนหนึ่ง และเขาก็ทำให้เป็นพระ แล้วเขาทั้งหลายก็กราบลง เออ นมัสการเลย
7. เขาทั้งหลายเอารูปนั้นใส่ป่า เขาหามไป เขาตั้งไว้ประจำที่ รูปนั้นก็อยู่ที่นั่น รูปนั้นไปจากที่ไม่ได้ แม้ผู้ใดจะมาร้องขอ รูปนั้นก็ไม่ต้องตอบ หรือช่วยเขาให้รอดจากความยากลำบากของเขาได้
8. จำข้อนีไว้และจงเป็นลูกผู้ชายแท้ เจ้าผู้ละเมิดทั้งหลาย จงนึกไว้ในใจ
9. จงจำสิ่งล่วงแล้วในสมัยก่อนไว้ เพราะเราเป็นพระเจ้า และไม่มีอื่นใดอีก เราเป็นพระเจ้า และไม่มีอื่นใดเหมือนเรา
10. ผู้แจ้งตอจนจบให้ทราบตั้งแต่เริ่มต้น และแจ้งถึงสิ่งที่ยังไม่ได้ทำเลย ให้ทราบตั้งแต่กาลโบราณกล่าวว่า 'แผนงานของเราจะยั่งยืน และเราจะกระทำให้ความประสงค์ของเราสำเร็จทั้งสิ้น'
11. เรียกเหยี่ยวมาจากตะวันออก คือเรียกชายที่ทำตามแผนงานของเราจากเมืองไกล เออ เราพูดแล้ว และเราจะให้เป็นไป เรามุ่งแล้ว และเราจะกระทำด้วย
12. เจ้าผู้จิตใจดีคือดี เจ้าผู้ห่างไกลจากความชอบธรรม จงฟังเราสิ
13. เราจะนำความชอบธรรมของเรามาใกล้ มันจะไม่ไกลเลย และความรอดของเราจะไม่รอช้า เราจะใส่ความรอดที่ศิโยน เพื่ออิสราเอล สงาราศีของเรา

1. โอ ธิดาพรหมจารีแห่งบาบิโลนเอ๋ย จงลงมานั่งในผองคลี โอ ธิดาแห่งชาวเคลเดียเอ๋ย จงนั่งลงบนพื้นดิน ไม่มีบัลลังก์ เพราะเขาจะไม่เรียกเจ้าอีกว่า แม่เนื้ออ่อนแม่เนื้อละเอียด
2. จับโม้เข้า โม้แบ่งซี เอาผ้าคลุมหน้าของเจ้าออกเสีย ถอดเสื้อคลุมของเจ้าเสีย ไม่ต้องคลุมขาของเจ้า ลุยน้ำไป
3. เจ้าจะต้องถูกเปลือยและเขาจะเห็นความอายของเจ้า เราจะทำการแก้แค้น และเราจะไม่พบเจ้าอย่างมนุษย์
4. พระผู้ไถ่ของเรา พระนามของพระองค์คือ พระเยโฮวาห์จอมโยธา ทรงเป็นองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล
5. โอ ธิดาแห่งชาวเคลเดียเอ๋ย นั่งเงียบบๆ และจงเข้าไปในความมืด เพราะเขาจะไม่เรียกเจ้าอีกว่า นางพญาแห่งราชอาณาจักรทั้งหลาย
6. เรารู้ว่าต่อชนชาติของเรา เราทำให้มรดกของเราเป็นมลทิน เรามอบเขาไว้ในมือของเจ้า เจ้ามิได้แสดงความกรุณาต่อเขา เจ้าวางแอกอย่างหนักไว้บนบ่าของคนชรา
7. เจ้าว่า ข้าจะเป็นนางพญาเป็นนิตย์ เจ้าจึงมิได้เอาเรื่องเหล่านี้เป็นที่สอนใจ หรือจดจำบั้นปลายของเรื่องเหล่านี้ไว้
8. ฉะนั้น เจ้าผู้รักความเปลือยเปลือย จงฟังเรื่องนี้ คือผู้หนึ่งอย่างไร้กังวล ผู้คิดในใจของตนว่า ข้านี้แหละ และไม่มีผู้ใดอื่นอีก ข้าจะไม่นั่งอยู่เป็นแม่ม่าย หรือรู้จักที่จะพราวจากลูก
9. ทั้งสองเรื่องนี้จะมาถึงเจ้าในขณะเดียวกันในวันเดียว คือความที่ต้องพราวจากลูกและความเป็นแม่ม่าย จะมาถึงเจ้าอย่างเต็มขนาดทั้งที่มีวิทยาคมเป็นอันมาก และอาณาภาพใหญ่ยิ่งในเวทมนตร์ของเจ้า
10. ด้วยว่าเจ้ารู้สึกมั่นอยู่ในความชั่วของเจ้า เจ้าว่า ไม่มีผู้ใดเห็นข้า สติปัญญาของเจ้าและความรู้ของเจ้า ทำให้เจ้าเงินไป และเจ้าจึงว่าในใจของเจ้าว่า ข้านี้แหละ และไม่มีผู้ใดอื่นอีก
11. ฉะนั้นความชั่วร้ายจะมาเหนือเจ้า ซึ่งเจ้าจะไม่รู้ว่ามันขึ้นมาจากไหน ความเลวร้ายจะตกใส่เจ้า ซึ่งเจ้าจะไม่สามารถถอดถอนได้ และความพินาศจะมาถึงเจ้าทันทีทันใด ซึ่งเจ้าไม่รู้เรื่องเลย
12. จงตั้งมั่นอยู่ในเวทมนตร์ของเจ้า และวิทยาคมเป็นอันมากของเจ้า ซึ่งเจ้าทำมาหนักนักหนาตั้งแต่สาว ๆ ชะรอยมันจะเป็นประโยชน์แก่เจ้าได้ ชะรอยเจ้าจะมีชัย
13. เจ้าเหน็ดเหนื่อยกับที่ปรึกษาเป็นอันมากของเจ้า ให้เขาลุกขึ้นออกมาและช่วยเจ้าให้รอด คือบรรดาผู้ที่แบ่งฟ้าสวรรค์และฟ่งดูดวงดาว ผู้ซึ่งทำนายให้เจ้าในวันขึ้นค่ำว่า จะเกิดอะไรขึ้นแก่เจ้า
14. ดูเถิด เขาจะเป็นเหมือนตอข้าว ไฟจะเผาผลาญเขา เขาจะช่วยตัวเขาเองให้พ้นจากกำลังของเปลวเพลิงไม่ได้ นี่ไม่ใช่ถ่านที่จะให้ใครอุ่น ไม่ใช่ไฟที่จะให้ใครผิง
15. บรรดาที่เจ้าทำงานด้วยกันนั้นจะเป็นเช่นนี้แก่เจ้า ผู้ซึ่งคำมากับเจ้าตั้งแต่สาว ๆ เขาต่างจะพเนจรไปมาในทางของเขาเอง ไม่มีผู้ใดจะช่วยเจ้าให้รอดได้

1. ฟังข้อนี้ซิ โอ วงศ์วานของยาโคบเอ๋ย ผู้ซึ่งเขาเรียกด้วยนามของอิสราเอล และผู้ซึ่งออกมาจากน้ำทั้งหลายของยูดาห์ ผู้ซึ่งปฏิญาณในพระนามของพระเยโฮวาห์ และกล่าวถึงพระเจ้าของอิสราเอล แต่มีใจด้วยสัจจะและความชอบธรรม
2. เพราะเขาขนานนามของเขาเองตามนครบิสุทธิ และฟังอาศัยพระเจ้าของอิสราเอล พระนามของพระองค์ว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธา
3. สิ่งล่วงแล้วเราได้แจ้งให้ทราบแต่เก่าก่อน เออ มันไปจากปากของเรา และเราได้เล่าให้ฟังทั่วแล้ว ในทันใดนั้นเราก็ได้กระทำและก็เป็นไปตามนั้น
4. เพราะเรารู้ยู่่ว่าเจ้าคือด้านและคอของเจ้าก็คือเอ็นเหล็ก และหน้าผากของเจ้าเป็นทองสัมฤทธิ์
5. เราก็จ้างเรื่องเหล่านั้นแก่เจ้าให้ทราบตั้งแต่เก่าก่อน ก่อนที่มันจะเกิดขึ้นเราก็ได้ทำให้เจ้าฟังแล้ว เกรงเจ้าจะว่า 'รูปเคารพของข้ากระทำเอง รูปเคารพสลักและรูปเคารพหล่อของข้าบัพัญชามันมา'
6. เจ้าได้ยินแล้ว จงคอยดูสิ่งทั้งปวงนี้ และเจ้าจะไม่แจ้งให้ทราบหรือ ตั้งแต่เวลานี้ไปเราเล่าสิ่งใหม่ให้เจ้าฟัง เป็นสิ่งที่ปิดซ่อนไว้ซึ่งเจ้าไม่รู้
7. เป็นสิ่งที่สร้างขึ้นใหม่ ไม่ใช่ตั้งแต่เก่าก่อน ก่อนวันนี้อเจ้าไม่เคยได้ยินถึง เกรงเจ้าจะพูดว่า 'ดูเถิด เรารู้แล้ว'
8. เออ เจ้าไม่เคยได้ยิน เออ เจ้าไม่เคยรู้ เออ ตั้งแต่เวลานั้นหูของเจ้ายังไม่เปิด เพราะเรารู้ว่าเจ้าจะประพฤติอย่างทรยศหนัก และรู้ว่า ตั้งแต่กำเนิดเขาเรียกเจ้าว่า ผู้ละเมิด
9. เพราะเห็นแก่นามของเรา เราจะหน่วงเหนี่ยวความกริ้วของเราไว้ เพราะเห็นแก่ความสรรเสริญของเรา เราจะระงับไว้เพื่อเจ้า เพื่อเราจะมีได้ตัดเจ้าออกไปเสีย
10. ดูเถิด เราได้ถลุงเจ้าแล้ว แต่ไม่ใช่ด้วยเงิน เราได้เลือกสรรเจ้าในเตาของความทุกข์ใจ
11. เราจะกระทำเช่นนั้นเพราะเห็นแก่เราเอง เพราะเห็นแก่เราเอง เพราะนามของเราจะถูกเหยียดหยามอย่างไรได้ สง่าราศีของเรา เราจะไม่ให้ใครอื่น
12. ฟังเราซิ โอ ยาโคบเอ๋ย และอิสราเอล ผู้ซึ่งเราเรียก เราคือพระองค์ที่เดียว เราเป็นต้นและเราเป็นปลายด้วย
13. เออ มือของเราได้วางรากฐานแผ่นดินโลก และมือขวาของเราได้กางฟ้าสวรรค์ออก เมื่อเราเรียกมัน มันก็ออกมาอยู่ด้วยกัน
14. เจ้าทั้งปวง จงชุมนุมกันและคอยฟัง ผู้ใดในท่ามกลางพวกนั้นได้ประกาศสิ่งเหล่านี้ พระเยโฮวาห์ทรงรักท่าน ท่านจะกระทำตามพระทัยของพระองค์ต่อบาบีโลน และพระกรของพระองค์จะต่อสู้กับชาวเคลเดีย
15. เรา นี้เราเองได้พูด เออ เราได้เรียกท่าน เราได้นำท่านมา และท่านจะจำเริญในทางของท่าน
16. จงเข้ามาใกล้เรา ฟังเรื่องนี้ ตั้งแต่เริ่มต้นเรามีได้พูดในที่ลับ ตั้งแต่มันเกิดมา เราก็ได้อยู่ที่นั่นแล้ว และบัดนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าและพระวิญญานของพระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามา
17. พระเยโฮวาห์ ผู้ไถ่ของเจ้า องค์บิสุทธิของอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้สั่งสอนเจ้าเพื่อประโยชน์ของเจ้า ผู้นำเจ้าในทางที่ควรเจ้าจะไป

18. โอ ถ้าเจ้าได้เชื่อฟังบัญญัติของเราแล้ว ความสุขสมบูรณ์ของเจ้าจะเป็นเหมือนแม่น้ำ และความชอบธรรมของเจ้าจะเป็นเหมือนคลื่นทะเล
19. เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเหมือนทรายเช่นกัน และลูกหลานจากบ้านเอวของเจ้าเหมือนเม็ดทราย ชื่อของเขาจะไม่ถูกตัดออกเลย หรือถูกทำลายเสียจากหน้าเรา
20. จงไปเสียจากบาบิโลน จงหนีออกจากคนเคลเดีย จงประกาศข้อนี้ด้วยเสียงร้องเพลง จงเล่าให้ฟัง จงส่งออกไปถึงสุดปลายแผ่นดินโลก ว่า พระเยโฮวาห์ทรงไถ่ยาโคบผู้รับใช้ของพระองค์แล้ว
21. เมื่อพระองค์ทรงนำเขาทั้งหลายไปทางทะเลทราย เขาก็มิได้กระหาย พระองค์ทรงกระทำให้น้ำไหลจากศิลาเพื่อเขา พระองค์ทรงผ่าหินและน้ำก็ทะลักออกมา
22. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ไม่มีสันติสุข แก่คนชั่ว

1. โอ เกาะทั้งหลายเอ๋ย จงฟังข้าพเจ้า เจ้าชนชาติทั้งหลายแต่ไกลเอ๋ย จงฟัง พระเยโฮวาห์ทรงเรียกข้าพเจ้าตั้งแต่ในครรภ์ พระองค์ทรงกล่าวถึงชื่อข้าพเจ้าตั้งแต่อยู่ในท้องมารดาข้าพเจ้า
2. พระองค์ทรงทำปากของข้าพเจ้าเหมือนดาบคม พระองค์ทรงซ่อนข้าพเจ้าไว้ในร่มพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงทำข้าพเจ้าให้เป็นลูกศรขัดมัน พระองค์ทรงซ่อนข้าพเจ้าไว้เสียในแล่งของพระองค์
3. และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า เจ้าเป็นผู้รับใช้ของเรา โอ อิสราเอล ซึ่งเราจะได้รับเกียรติในเจ้า
4. แต่ข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าได้ทำงานเปล่าดาย ข้าพเจ้าเปลืองแรงของข้าพเจ้าเปล่าๆ อนิจจัง แต่แน่ละ ความยุติธรรมอันควรตกแก่ข้าพเจ้าอยู่กับพระเยโฮวาห์ และงานของข้าพเจ้าอยู่กับพระเจ้าของข้าพเจ้า
5. และบัดนี้พระเยโฮวาห์ ผู้ทรงปั้นข้าพเจ้าตั้งแต่ในครรภ์ให้เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ เพื่อจะนำยาโคบกลับมาหาพระองค์อีก ตรัสว่า ถึงแม้อิสราเอลจะไม่ถูกรวบรวมเข้ามา ข้าพเจ้าก็ยังได้รับเกียรติในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงเป็นกำลังของข้าพเจ้า
6. พระองค์ตรัสว่า ซึ่งเจ้าจะเป็นผู้รับใช้ของเรา เพื่อจะยกบรรดาตระกูลของยาโคบขึ้น เพื่อจะให้อิสราเอลที่เหลืออยู่กลับสู่สภาพดีนั้น ดูเป็นการเล็กน้อยเกินไป เราจะมอบให้เจ้าเป็นความสว่างแก่บรรดาประชาชาติ เพื่อความรอดของเราจะถึงที่สูญปลายแผ่นดินโลกทางเจ้า
7. พระเยโฮวาห์ ผู้ไถ่ของอิสราเอลและองค์บริสุทธิ์ ตรัสแก่ผู้ที่คนดูหมิ่นและแก่ผู้ที่ประชาชาติรังเกียจ ผู้เป็นผู้รับใช้ของผู้ครอบครองทั้งหลาย ดั่งนี้ว่า กษัตริย์ทั้งหลายจะทอดพระเนตรและทรงลุกยืน บรรดาเจ้านายจะกราบลง เพราะเหตุพระเยโฮวาห์ผู้สัตย์ชื่อ องค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล จะทรงเลือกสรรเจ้า
8. พระเยโฮวาห์ตรัสดั่งนี้ว่า ในเวลาอันชอบ เราได้ฟังเจ้า ในวันแห่งความรอด เราได้ช่วยเจ้า เราจะรักษาเจ้าไว้ และมอบให้เจ้าเป็นพันธสัญญาของมนุษยชาติ เพื่อสถาปนาแผ่นดิน เพื่อเป็นเหตุให้ได้รับมรดกที่ร้างเปล่านั้น
9. เพื่อเจ้าจะกล่าวแก่ผู้ถูกจำจองว่า `ออกไปเถิด' ต่อบรรดาผู้ที่อยู่ในความมืดว่า `จงปรากฏตัว' เขาทั้งหลายจะเลี้ยงชีวิตตามทาง และตามที่สูงทั้งหลายจะเป็นที่หากินของเขา
10. เขาทั้งหลายจะไม่หิวหรือกระหาย ความร้อนหรือดวงอาทิตย์จะไม่ทำลายเขา เพราะพระองค์ซึ่งเมตตาเขาจะทรงนำเขาไป และจะนำเขาไปตามน้ำพุ
11. เราจะทำภูเขาของเราทั้งหมดเป็นทางเดิน และทางหลวงของเราจะสูง
12. ดูเถิด พวกเหล่านี้จะมาจากเมืองไกล และดูเถิด บ้างมาจากเหนือและจากตะวันตก และบ้างมาจากแผ่นดินสเวเน
13. โอ ฟาสวรรค์เอ๋ย จงร้องเพลง โอ แผ่นดินโลกเอ๋ย จงสิงโลดเถิด โอ ภูเขาเอ๋ย จงเปรมปรีดิ์ร้องเพลง เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงเล่าโลมชนชาติของพระองค์แล้ว และจะทรงเมตตาแก่คนของพระองค์ ผู้ที่ถูกข่มใจ
14. แต่ศิโยนกล่าวว่า พระเยโฮวาห์ได้ทรงละทิ้งข้าพเจ้าแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าทรงลืมข้าพเจ้าเสียแล้ว
15. ผู้หญิงจะลืมบุตรที่ยังกินนมของนาง และจะไม่เมตตาบุตรชายจากครรภ์ของนางได้หรือ แม้ว่าคนเหล่านี้ยังลืมได้ กระนั้นเราก็จะไม่ลืมเจ้า
16. ดูเถิด เราได้สลักเจ้าไว้บนฝ่ามือของเรา กำแพงเมืองของเจ้าอยู่ต่อหน้าเราเสมอ

17. ลูกหลานของเจ้าก็จะเร่งรีบ ผู้ทำลายเจ้าและบรรดาผู้ที่ทำให้เจ้าถูกทิ้งร้างก็จะออกไปจากเจ้า
18. จงเงยหน้าเงยตาขึ้นดูรอบๆ เขาทั้งหลายชุมนุมกัน เขาทั้งหลายมาหาเจ้า พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่ ตราบใด เจ้าจะสวมเขาทั้งหลายไว้หมดอย่างเครื่องอาภรณ์ เจ้าจะผูกเขาไว้อย่างเจ้าสาวประดับอาภรณ์
19. เพราะว่าที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและที่รกร้างของเจ้า และแผ่นดินที่ถูกทำลายของเจ้าจะแคบเกินไปด้วยเหตุมีชาวเมืองอยู่กันมาก และคนทั้งหลายที่กลืนเจ้าจะอยู่ห่างไกล
20. เด็กที่เกิดแก่เจ้าหลังจากลูกเสียไปแล้ว จะพูดที่หูของเจ้าอีกว่า 'ที่นี่แคบเกินสำหรับฉันแล้ว จงหาที่ให้ฉันอยู่'
21. แล้วเจ้าจะกล่าวในใจของเจ้าว่า 'ใครหนอได้ให้กำเนิดคนเหล่านี้แก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าสูญเสียลูกๆไปแล้ว และข้าพเจ้าก็โดดเดี่ยว ถูกกวาดไปเป็นเชลยและย้ายไปโน่นมานี่ แต่ใครหนอซบเลี้ยงคนเหล่านี้ ดูเถิด ข้าพเจ้าถูกทิ้งอยู่ตามลำพัง แล้วคนเหล่านี้มาจากไหนกัน'
22. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะยกมือของเราไว้กับบรรดาประชาชาติ และยกสัตตมณูญของเราต่อชนชาติทั้งหลาย และเขาทั้งหลายจะอุ้มบรรดาบุตรชายของเจ้ามา และบรรดาบุตรสาวของเจ้านั้น เขาจะใส่บาแนกมา
23. บรรดาภักษัตริย์จะเป็นพ่อเลี้ยงของเจ้า และพระราชินีทั้งหลายจะเป็นแม่เลี้ยงของเจ้า เขาเหล่านั้นจะก้มหน้าลงถึงดินกราบเจ้า เขาจะเลี้ยผงคลีที่เท้าของเจ้า แล้วเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ ผู้ที่รอคอยเราจะไม่ประสพความอาย
24. จะเอาเหยื่อไปจากผู้มีกำลัง หรือจะช่วยเชลยของผู้ชอบธรรมให้พ้นได้หรือ
25. แน่นอนละ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า แม้เชลยของผู้มีกำลังก็ต้องเอาไป และเหยื่อของผู้นำถ่วงก็ต้องช่วยให้พ้น เพราะเราจะต่อสู้กับผู้ต่อสู้อันเจ้า และจะช่วยบุตรของเจ้าให้รอด
26. เราจะให้ผู้บีบบังคับเจ้ากินเนื้อของตนเอง และเขาจะเมาโลหิตของเขาเองเหมือนเมาเหล้าองุ่น แล้วเนื้อหนังทั้งปวงจะทราบว่ เราคือพระเยโฮวาห์ เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเจ้า และพระผู้ไถ่ของเจ้า องค์อำนาจของยาโคบ

1. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า หนังสือหย่าของแม่เจ้า ผู้ซึ่งเราได้ไล่ไปเสีย นั้น อยู่ที่ไหนเล่า หรือเจ้าหนีของเรากันไหนเล่าที่เราได้ขายตัวเจ้าไป ดูเถิด เพราะความชั่วช้าของเจ้า เจ้าจึงถูกขาย และเพราะความละเมิดของเจ้า แม่ของเจ้าจึงถูกไล่ไป
2. ทำไมนะ เมื่อเรามาจึงไม่มีใครเลย เมื่อเราร้องเรียกจึงไม่มีใครตอบ มือของเราสั้น ไปได้ไม่ได้หรือ และเราไม่มีกำลังที่จะช่วยให้พ้นหรือ ดูเถิด เราให้น้ำทะเลแห้งด้วยการขนาบของเรา เรากระทำให้แม่น้ำเป็นถิ่นทุรกันดาร ปลาของแม่น้ำนั้นก็เหือดเพราะขาดน้ำ และตายเพราะกระหาย
3. เราห่มฟ้าสวรรค์ไว้ด้วยความดำมืด และเอาผ้ากระสอบมาคลุม
4. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าได้ประทานให้ข้าพเจ้ามีลิ้นของบรรดาผู้ที่พระองค์ทรงสอน เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้ที่จะคำฐผู้ที่เหน็ดเหนื่อยไว้ด้วยถ้อยคำ ทุกๆเช้าพระองค์ทรงปลุก ทรงปลุกหูของข้าพเจ้าเพื่อให้ฟังอย่างผู้ที่พระองค์ทรงสอน
5. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าได้ทรงเบิกหูข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ไม่ตื้อตัน ข้าพเจ้าไม่หันกลับ
6. ข้าพเจ้าหันหลังให้แก่ผู้ที่โบายตีข้าพเจ้า และหันแก้มให้แก่คนที่ตีงเคราข้าพเจ้าออก ข้าพเจ้าไม่หนีหน้าจากความอายแก่การถ่มน้ำลายรด
7. เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงช่วยข้าพเจ้า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงจะไม่ขายหน้า เพราะฉะนั้นข้าพเจ้าจึงตั้งหน้าของข้าพเจ้าอย่างหินเหล็กไฟ และข้าพเจ้าทราบที่ข้าพเจ้าจะไม่ได้อาย
8. พระองค์ผู้ทรงแก้แทนข้าพเจ้าก็อยู่ใกล้ ใครจะสู้คดีกับข้าพเจ้า ก็ให้เรายืนอยู่ด้วยกัน ใครเป็นปฏิปักษ์ของข้าพเจ้า ก็ให้เขามาใกล้ข้าพเจ้า
9. ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงช่วยข้าพเจ้า ใครจะกล่าวโทษข้าพเจ้าว่ามีความผิด ดูเถิด บรรดาเขาทุกคนจะร่อยหรอไปเหมือนอย่างเสื้อผ้า ตัวมอดจะกินเขาเหล่านั้นเสีย
10. ใครบ้างในพวกเจ้าเกรงกลัวพระเยโฮวาห์ และเชื่อฟังเสียงของผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้ดำเนินในความมืด และไม่มีความสว่าง จงให้เขาวางใจในพระนามพระเยโฮวาห์ และฟังอาศัยพระเจ้าของเขา
11. ดูเถิด เจ้าทั้งสิ้นผู้ก่อไฟ ผู้เอาค้อนไฟคานตัวเจ้าไว้ จงเดินด้วยแสงไฟของเจ้า และด้วยแสงค้อนไฟซึ่งเจ้าได้ก่อ เจ้าจะได้รับการช่วยอย่างนี้จากมือของเรา คือเจ้าจะต้องนอนลงด้วยความเศร้าโศก

1. จงฟังเราซี เจ้าทั้งหลายผู้ติดตามความชอบธรรม เจ้าผู้แสวงหาพระเยโฮวาห์ จงมองดูหินซึ่งได้ทรงสกัดตัวเจ้ามา และจงมองดูบ่อหินซึ่งทรงขุดเอาตัวเจ้าทั้งหลายมา
2. จงมองอับราฮัมบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลาย และดูซาราห์ผู้คลอดเจ้า เพราะเมื่อมีเขาอยู่แต่คนเดียว เราได้ร้องเรียกเขา และเราอวยพรเขา และกระทำให้เป็นคนมากมาย
3. เพราะว่าพระเยโฮวาห์จะทรงเล่าโลมศิโยน พระองค์จะทรงเล่าโลมที่ทิ้งร้างทั้งสิ้นของเธอ และจะทำถิ่นทุรกันดารของเธอเหมือนสวนเอเดน และทะเลทรายของเธอเหมือนอุทยานของพระเยโฮวาห์ จะพบความขึ้นบานและความยินดีในเธอ ทั้งการโหมทนาและเสียงเพลง
4. ชนชาติของเราเอ๋ย จงฟังเสียงของเรา ชาติของเราเอ๋ย จงเงี่ยหูฟังเรา เพราะราชบัญญัติจะออกไปจากเรา และความยุติธรรมจะออกไปเป็นความสว่างของชนชาติทั้งหลาย
5. ความชอบธรรมของเราใกล้เข้ามาแล้ว และความรอดของเราได้ออกไปแล้ว แขนของเราจะพิพากษาชนชาติทั้งหลาย เกาะทั้งหลายจะรอดคอยเรา และเขาจะหวังคอยแขนของเรา
6. จงแหงนตาดูฟ้าสวรรค์ และมองดูโลกเบื้องล่าง เพราะว่าฟ้าสวรรค์จะศูนย์สิ้นไปเหมือนควัน และแผ่นดินโลกจะร่อยหรอไปเหมือนอย่างเสื้อผ้า และเขาทั้งหลายผู้อาศัยอยู่ในนั้นจะตายไปเหมือนกัน แต่ความรอดของเราจะอยู่เป็นนิรันดร์ และความชอบธรรมของเราจะไม่สิ้นสุดเลย
7. จงฟังเรา เจ้าทั้งหลายผู้รู้ถึงความชอบธรรม ชนชาติซึ่งราชบัญญัติของเราอยู่ในใจ อย่ากลัวการตำหนิของมนุษย์ และอย่าวิตกต่อการกล่าวหาของข้าของเขา
8. เพราะว่าตัวมอดจะกินเขาเหมือนกินเสื้อผ้า และตัวหนอนจะกินเขาเหมือนกินขนแกะ แต่ความชอบธรรมของเราจะอยู่เป็นนิรันดร์ และความรอดของเราจะอยู่ตลอดทุกชั่วอายุ
9. ข้าแต่พระกรของพระเยโฮวาห์ จงตื่นเถิด ตื่นเถิด จงสวมกำลัง จงตื่นอย่างสมัยโบราณในชั่วอายุนานมาแล้ว ท่านไม่ใช่หรือที่พันราหับ และทำให้พญานาคได้รับบาดเจ็บ
10. ท่านไม่ใช่หรือที่ทำให้ทะเลแห้งไป คือน้ำของมหาสมุทรใหญ่ด้วย ซึ่งทำที่ลึกของทะเลให้เป็นหนทาง เพื่อให้ผู้ที่ได้ไถ่ไว้แล้วเดินผ่านไป
11. ฉะนั้นผู้ที่ไถ่ไว้แล้วของพระเยโฮวาห์จะกลับ และร้องเพลงมาศิโยน ความขึ้นบานเป็นนิรันดร์จะอยู่บนศิรชะของเขา เขาจะได้รับความขึ้นบานและความยินดี ความโศกเศร้าและการไว้ทุกข์จะหนีไปเสีย
12. เรา คือเราเอง ผู้เล่าโลมเจ้า เจ้าเป็นผู้ใดเล่าที่กลัวมนุษย์ผู้ซึ่งต้องตาย คือกลัวบุตรของมนุษย์ซึ่งถูกทำให้เหมือนหญ้า
13. และที่ได้ลิ้มพระเยโฮวาห์ผู้สร้างของตนเสีย ผู้ทรงชิงฟ้าสวรรค์และวางรากฐานของแผ่นดินโลก และที่กลัวอยู่ เรื่อยไปตลอดวัน เพราะความเกรี้ยวกราดของผู้บีบบังคับ เมื่อเขาตั้งตัวเขาที่จะทำลาย และความเกรี้ยวกราดของผู้บีบบังคับอยู่ที่ไหนเล่า
14. ผู้ใดที่เป็นเฉลยเร่งรีบเพื่อจะได้รับการปลดปล่อย เพื่อเขาจะไม่ตายในหลุม ทั้งอาหารของเขาจะไม่ขาด

15. เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้แบ่งแยกทะเลและคลื่นก็คะนอง พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา
16. และเราได้ใส่ถ้อยคำของเราในปากของเจ้า และซ่อนเจ้าไว้ในร่มมือของเรา ซึ่งตั้งฟ้าสวรรค์ และวางรากฐานของแผ่นดินโลก และกล่าวแก่ศิโยนว่า 'เจ้าเป็นชนชาติของเรา'
17. โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย จงปลุกตัวเอง จงปลุกตัวเอง จงยืนขึ้นเถิด เจ้าผู้ได้ตีมาจากพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ ซึ่งถ้อยแห่งพระพิโรธของพระองค์ ผู้ได้ตีมาถึงตะกอน ซึ่งถ้อยแห่งความโศกเศร้า และดูดมน้ ออก
18. ในบรรดาบุตรชายที่นางคลอดมาก็ไม่มีใครได้นำนาง ในบรรดาบุตรชายที่นางชุบเลี้ยงมาก็ไม่มีใครจูงมือนาง
19. สองสิ่งนี้ได้มาถึงเจ้า ผู้ใดเล่าจะเศร้าโศกเสียใจเพื่อเจ้า ได้แก่การล้างผลาญและการทำลาย การกัณฑ์อาหารและดาบ
20. บุตรชายของเจ้าสลบไปแล้ว เขาอนอนอยู่ที่ทุกหัวถนนเหมือนวัวร่ำขาวติดขाय เขาทั้งหลายโศกโชนด้วยพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ และการขนาบของพระเจ้าของเจ้า
21. ฉะนั้นเจ้าผู้ถูกข่มใจ ผู้ซึ่งมีนเมาแต่มีไข้ด้วยเหล้าองุ่น จงฟังข้อนี้เถิด
22. องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ทรงผู้คดีแห่งชนชาติของพระองค์ ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราได้เอาถ้อยแห่งความโศกเศร้ามาจากมือของเจ้า แล้วตะกอนในถ้อยแห่งความพิโรธของเรา เจ้าจะไม่ต้องตีอีก
23. แต่เราจะใส่มันไว้ในมือของผู้ทรمانเจ้า ผู้ได้พูดกับจิตใจเจ้าว่า 'ก้มลง เราจะได้ข้ามไป' และเจ้าได้กระทำให้หลังของเจ้าเหมือนพื้นดิน และเหมือนถนนเพื่อให้เขาข้ามไป

1. โอ ศิโยนเอ๋ย ตื่นเถิด ตื่นเถิด จงสวมกำลังของเจ้า โอ เยรูซาเล็ม กรุงบริสุทธิเอ๋ย จงสวมเสื้อผ้ามของเจ้า เพราะผู้ที่ไม่เข้าสู่หนัดและผู้ที่ไม่สะอาดจะไม่เข้ามาในเจ้าอีกเลย
2. โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย จงสลัดตัวจากผงคลี จงลุกขึ้น และนั่งลง โอ ธิดาแห่งศิโยนที่เป็นเชลยเอ๋ย จงแก้พันธะออกจากคอของเจ้า
3. เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เจ้าถูกขายเปล่าๆ และเจ้าจะถูกไถโดยไม่ใช่เงิน
4. เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า แต่ก่อนนั้นชนชาติของเราลงไปสู่อียิปต์เพื่ออาศัยอยู่ที่นั่น และชาวอัสซีเรียบีบบังคับเขาโดยปราศจากสาเหตุ
5. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า บัดนี้เรามีอะไรอยู่ที่นี้ ด้วยว่าชนชาติของเราถูกนำไปเสียเปล่าๆ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ผู้ครอบครองของเขาทำให้เขาร้อง และเขากล่าวหยาบหยาบต่อนามของเราทุกวันตลอดไป
6. เหตุฉะนั้นชนชาติของเราจะรู้จักนามของเรา เพราะฉะนั้นในวันนั้นเขาจะรู้ว่า คือเรานี่แหละผู้พูด ดูเถิด คือเราเอง
7. ทำของผู้ประกาศข่าวประเสริฐมา ก็งามสักเท่าใดที่บนภูเขา ผู้โฆษณาสันติภาพ ผู้ประกาศข่าวประเสริฐแห่งสิ่งอันประเสริฐ ผู้โฆษณาความรอด ผู้กล่าวแก่ศิโยนว่า พระเจ้าของเจ้าทรงครอบครอง
8. พวกยามของเจ้าจะเปล่งเสียง เขาจะร้องเพลงกัน เพราะเขาจะได้เห็นกับตาอย่างชัด เมื่อพระเยโฮวาห์จะทรงนำศิโยนกลับมา
9. เจ้าคือที่ทิ้งร้างแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย จงเปล่งเสียงร้องเพลงด้วยกัน เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงเล้าโลมชนชาติของพระองค์ พระองค์ได้ทรงไถเยรูซาเล็มแล้ว
10. พระเยโฮวาห์ทรงเปลือยพระกรอันบริสุทธิของพระองค์ท่ามกลางสายตาของบรรดาประชาชาติ และที่สุดปลายแผ่นดินโลกทั้งสิ้นจะเห็นความรอดของพระเจ้าของเรา
11. เจ้าทั้งหลายผู้ถือเครื่องภาชนะของพระเยโฮวาห์ไปซี จงไป ออกไปจากที่โนน อย่าแตะต้องสิ่งซึ่งไม่สะอาด จงออกไปจากท่ามกลางเธอ จงชำระตัวของเจ้าให้บริสุทธิ์
12. เพราะเจ้าจะไม่ต้องรีบออกไป และเจ้าจะไม่ต้องหลบหนีไป เพราะพระเยโฮวาห์จะเสด็จนำหน้าเจ้า และพระเจ้าแห่งอิสราเอลจะทรงระวังหลังเจ้า
13. ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราจะตัวอย่างมีสติปัญญา ท่านจะสูงเด่นและเป็นທີ່เกิดทุน และท่านจะสูงนัก
14. ด้วยคนเป็นอันมากตะลึงเพราะท่านฉันทัด หน้าตาของท่านเสียโฉมมากกว่ามนุษย์คนใด และรูปร่างของท่านก็เสียโฉมมากกว่าบุตรทั้งหลายของมนุษย์คนใด
15. ท่านก็จะกระทำให้บรรดาประชาชาติเป็นอันมากตกตะลึงฉันทัดนั้น บรรดาภคัตริย์ก็จะปิดพระโอษฐ์เพราะท่านนั้น เพราะเขาทั้งหลายจะเห็นสิ่งที่ไม่มีการบอกเขา และเขาจะพิจารณาถึงสิ่งซึ่งเขาไม่เคยได้ยิน

1. ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย พระกรของพระเยโฮวาห์ได้ทรงสำแดงแก่ผู้ใด
2. เพราะท่านจะเจริญขึ้นต่อพระพักตร์พระองค์อย่างต้นไม้อ่อน และเหมือนรากแตกหน่อมาจากพื้นดินแห้ง ท่านไม่มีรูปร่างหรือความสวยงาม และเมื่อเราทั้งหลายจะมองท่าน ไม่มีความงามที่เราจะพึงปรารถนาท่าน
3. ท่านได้ถูกมนุษย์ดูหมิ่นและทอดทิ้ง เป็นคนที่รับความเศร้าโศกและคุ้นเคยกับความระทมทุกข์ และดังผู้หนึ่งซึ่งคนทนมองดูไม่ได้ ท่านถูกดูหมิ่น และเราทั้งหลายไม่ได้นับถือท่าน
4. แน่ทีเดียวท่านได้แบกความระทมทุกข์ของเราทั้งหลาย และหอบความเศร้าโศกของเราไป กระนั้นเราทั้งหลายก็ยังถือว่าท่านถูกดี คือพระเจ้าทรงโอบยติและข่มใจ
5. แต่ท่านถูกบาดเจ็บเพราะความละเมิดของเราทั้งหลาย ท่านฟกช้ำเพราะความชั่วช้าของเรา การติสอนอันทำให้เราทั้งหลายปลอดภัยนั้นตกแก่ท่าน ที่ต้องฟกช้ำนั้นก็ให้เราหายดี
6. เราทุกคนได้เงินไปเหมือนแกะ เราทุกคนต่างได้หันไปตามทางของตนเอง และพระเยโฮวาห์ทรงวางลงบนท่านซึ่งความชั่วช้าของเราทุกคน
7. ท่านถูกบีบบังคับและท่านถูกข่มใจ ถึงกระนั้นท่านก็ไม่ปริปาก เหมือนลูกแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนแกะที่เป็นไปอยู่หน้าผู้ตัดขนของมันฉันใด ท่านก็ไม่ปริปากของท่านเลยฉันนั้น
8. ท่านถูกนำไปจากคอกและท่านไม่ได้รับความยุติธรรมเสียเลย และผู้ใดเล่าจะประกาศเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน เพราะท่านต้องถูกตัดออกไปจากแผ่นดินของคนเป็น ต้องถูกดีเพราะการละเมิดของชนชาติของเรา
9. และเขาจัดหลุมศพของท่านไว้กับคนชั่ว ในความตายของท่านเขาจัดไว้กับเศรษฐี แม้ว่าท่านมิได้กระทำการทารุณประการใดเลย และไม่มีการหลอกลวงในปากของท่าน
10. แต่ก็ยังเป็นน้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์ที่จะให้ท่านฟกช้ำด้วยความระทมทุกข์ เมื่อพระองค์ทรงกระทำให้วิญญาณของท่านเป็นเครื่องบูชาไถบาป ท่านจะเห็นเชือกสายของท่าน ท่านจะยึดวันทั้งหลายของท่าน น้ำพระทัยของพระเยโฮวาห์จะเจริญขึ้นในมือของท่าน
11. ท่านจะเห็นความทุกข์ลำบากแห่งจิตวิญญาณของท่าน และจะพอใจ โดยความรู้ของท่าน ผู้รับใช้อันชอบธรรมของเราจะกระทำให้คนเป็นอันมากนับได้ว่าเป็นคนชอบธรรม เพราะท่านจะแบกบรรดาความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย
12. ฉะนั้นเราจะแบ่งส่วนหนึ่งให้ท่านกับผู้ยิ่งใหญ่ และท่านจะแบ่งรางวัลกับคนแข็งแรง เพราะท่านเทจิตวิญญาณของท่านถึงความมรณะ และถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด ท่านก็แบกบาปของคนเป็นอันมาก และทำการอ่อนวอนเพื่อผู้ละเมิด

1. จงร้องเพลงเถิด โอ หญิงหมั้นเอ๋ย ผู้ไม่คลอตบุตร จงเปล่งเสียงร้องเพลงและร้องเสียงดัง เจ้าผู้ไม่ได้จับครรรภ์ ด้วยว่าบุตรของผู้อยู่อย่างโดดเดี่ยวก็ยังมีมากกว่าบุตรของภรรยาที่ได้แต่งงาน พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้
2. จงขยายสถานที่แห่งเต็นท์ของเจ้า และให้เขาซึ่งมานของที่อาศัยของเจ้าออก อย่าหน่วงไว้ ต่อเชือกของเจ้าให้ยาว และเสริมกำลังหลักหมุดของเจ้า
3. เพราะเจ้าจะกระจ่ายออกไปทางขวาและทางซ้าย และเชื้อสายของเจ้าจะได้พวกต่างชาติเป็นมรดก และจะกระทำให้หัวเมืองที่รกร้างมีคนอาศัยอยู่
4. อย่างกล้วย เพราะเจ้าจะไม่ต้องอับอาย อย่างอดสูเลย เพราะเจ้าจะไม่ต้องละอาย เพราะเจ้าจะลืมนความอายในวัยสาวของเจ้า และเจ้าจะไม่จำที่เขาตีความเป็นมายของเจ้าอีก
5. เพราะผู้สร้างเจ้าเป็นสามีของเจ้า พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา และองค์บริสุทธิของอิสราเอล เป็นผู้ไถของเจ้า เขาจะเรียกพระองค์ว่าพระเจ้าของสากลโลก
6. เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงเรียกเจ้า ดังภรรยาผู้ถูกละทิ้งและโทมัสในใจ เหมือนภรรยาสาวเมื่อนางถูกทิ้ง พระเจ้าของเจ้าตรัสดังนี้
7. เราได้ละทิ้งเจ้าอยู่หน่อยเดียว แต่เราจะรวบรวมเจ้าด้วยความเมตตาอย่างยิ่ง
8. เราได้ซ่อนหน้าของเราจากเจ้า ด้วยความพิโรธอันท่วมท้นอยู่ครู่หนึ่ง แต่ด้วยความกรุณานิรันดร์ เราจะมี ความเมตตาต่อเจ้า พระเยโฮวาห์พระเจ้าผู้ไถเจ้าตรัสดังนี้
9. สำหรับเราเรื่องนี้เหมือนน้ำของโนอาห์ เพราะเราได้บัญญัติว่าน้ำของโนอาห์จะไม่ท่วมแผ่นดินโลกอีกเลยจนใด เราจึงได้บัญญัติว่า เราจะไม่โกรธเจ้า และจะไม่ขนาบเจ้าอีกนั้น
10. เพราะภูเขาจะพราวจากไป และเนินจะคลอนแคลน แต่ความกรุณาของเราจะไม่พราวไปจากเจ้า และพันธสัญญาแห่งสันติภาพของเราจะไม่คลอนแคลนไป พระเยโฮวาห์ผู้มีความเมตตาต่อเจ้าตรัสดังนี้
11. โอ เจ้าผู้ถูกข่มใจ ถูกพายุพัดพา และขาดการเล่าโลม ดูเถิด เราจะวางศิลาของเจ้าไว้ในพลวง และวางรากฐานของเจ้าไว้ด้วยไพฑูรย์
12. เราจะทำหน้าต่างของเจ้าด้วยโมรา และประตูเมืองของเจ้าด้วยพลอยสีแดงเข้ม และชายแดนทั้งสิ้นของเจ้าด้วยเพชรนิลจินดา
13. บุตรทั้งสิ้นของเจ้านั้นจะเรียนรู้จากพระเยโฮวาห์ และบุตรของเจ้าจะมีความปลอดภัยอย่างยิ่ง
14. เจ้าจะได้รับสถาปนาไว้ในความชอบธรรม เจ้าจะห่างไกลจากการบีบบังคับ เพราะเจ้าจะไม่ต้องกลัว และห่างจากความสยดสยองเพราะมันจะไม่มาใกล้เจ้า
15. ดูเถิด พวกเขาจะปลุกปั่นให้เกิดการแก่งแย่งเป็นแน่ แต่ก็มิใช่เพราะมาจากเรา ผู้ใดปลุกปั่นให้เกิดการแก่งแย่งกับเจ้า ผู้นั้นจะล้มลงเพราะเจ้า
16. ดูเถิด เราได้สร้างช่างเหล็กผู้เป่าไฟถ่าน และทำให้เกิดอาวุธเหมาะแก่กิจการของมัน เราได้สร้างผู้ผลาญเพื่อทำลายด้วย

17. ไม่มีอาวุธใดที่สร้างเพื่อต่อสู้เจ้าจะจำเริญได้ และเจ้าจะปรับโทษลินทุกลินที่ลุกขึ้นต่อสู้เจ้าในการพิพากษา นี่เป็นมรดกของบรรดาผู้รับใช้ของพระเยโฮวาห์ และความชอบธรรมของเขามาจากเรา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้

1. โอ เชิญทุกคนที่กระหายจนมาถึงน้ำ และผู้ที่ไม่มีเงินมาซื้อกินเถิด มาซื้อน้ำองุ่นและน้ำนมเถิด โดยไม่ต้องเสียเงินเสียค่า
2. ทำไมเจ้าจึงใช้เงินของเจ้าเพื่อของซึ่งไม่ใช่อาหาร และใช้ผลแรงงานซื้อสิ่งซึ่งมิให้อิ่มใจ จงเอาใจใส่ฟังเรา และรับประทานของดี และให้จิตใจปีติยินดีในไข่มัน
3. เอียงหูของเจ้า และมาหาเรา จงฟัง เพื่อจิตวิญญาณของเจ้าจะมีชีวิต และเราจะทำพันธสัญญานิรันดร์กับเจ้า คือความเมตตาอันแน่นอนของเราต่อดาวิด
4. ดูเถิด เรากระทำให้นานเป็นพยานต่อชนชาติทั้งหลาย เป็นหัวหน้าและเป็นผู้บัญชาการเพื่อชนชาติทั้งปวง
5. ดูเถิด เจ้าจะร้องเรียกประชาชาติซึ่งเจ้าไม่รู้จัก และประชาชาติซึ่งไม่รู้จักเจ้าจะวิ่งมาหาเจ้าเหตุด้วยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และเพราะองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล เพราะพระองค์ทรงให้เจ้าได้รับเกียรติ
6. จงแสวงหาพระเยโฮวาห์ เมื่อจะพบพระองค์ได้ จงทูลพระองค์ ขณะพระองค์ทรงอยู่ใกล้
7. ให้คนชั่วละทิ้งทางของเขา และคนไม่ชอบธรรมสลละความคิดของเขา ให้เขากลับยังพระเยโฮวาห์ เพื่อพระองค์จะทรงเมตตาเขา และยังพระเจ้าของเรา เพราะพระองค์จะทรงอภัยอย่างล้นเหลือ
8. เพราะความคิดของเราไม่เป็นความคิดของเจ้า ทั้งทางของเจ้าไม่เป็นวิถีของเรา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้
9. เพราะฟ้าสวรรค์สูงกว่าแผ่นดินโลกฉันใด วิถีของเราสูงกว่าทางของเจ้า และความคิดของเราก็นสูงกว่าความคิดของเจ้าฉันนั้น
10. เพราะฝนและหิมะลงมาจากฟ้าสวรรค์ และไม่กลับที่นั่น เว้นแต่รดแผ่นดินโลก กระทำให้มันบังเกิดผลและแตกหน่อ อำนวยเมล็ดแก่ผู้หว่านและอาหารแก่ผู้กินฉันใด
11. คำของเราซึ่งออกไปจากปากของเราจะไม่กลับมาสู่เราเปล่า แต่จะสัมฤทธิ์ผลซึ่งเรามุ่งหมายไว้ และให้สิ่งซึ่งเราใช้ไปทำนั้นจำเจริญขึ้นฉันนั้น
12. เพราะเจ้าจะออกไปด้วยความชื่นบาน และถูกนำไปด้วยสันติภาพ ภูเขาและเนินเขาจะเปล่งเสียงร้องเพลงข้ามหน้าเจ้า และต้นไม้ทั้งสิ้นในท้องทุ่งจะตบมือของมัน
13. แทนต้นหนามใหญ่ ต้นสนสามใบจะงอกขึ้น แทนต้นหนามย่อย ต้นน้ำมันเขียวจะงอกขึ้นและแต่พระเยโฮวาห์มันจะเป็นชื่อ เพื่อเป็นหมายสำคัญนิรันดร์ ซึ่งจะไม่ถูกตัดออกเลย

1. พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า จงรักษาความยุติธรรมไว้ และกระทำความเที่ยงธรรม เพราะความรอดของเราใกล้จะมา และความชอบธรรมของเราจะเผยออก
2. ความสุขย่อมมีแก่ผู้กระทำเช่นนี้ และแก่บุตรของมนุษย์ผู้ยึดไว้มั่น ผู้รักษาวันสะบาโตไม่เหยียดหยามวันนั้น และระวังมือของเขาจากการกระทำชั่วร้ายใดๆ
3. อย่าให้บุตรชายของคนต่างชาติผู้เข้าจารีตถือพระเยโฮวาห์กล่าวว่า พระเยโฮวาห์ได้ทรงแยกข้าแน่จากชนชาติของพระองค์ และอย่าให้ชนที่พูดว่า ดูเถิด ข้าเป็นต้นไม้แห้ง
4. เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เรื่องชนที่ทั้งหลายผู้รักษาวันสะบาโตของเรา ผู้เลือกบรรดาสิ่งทีพอใจเรา และยึดพันธสัญญาของเราไว้มั่น
5. ภายในนิเวศของเราและภายในกำแพงของเรา เราจะให้สถานที่และชื่อแก่เขาเหล่านั้น ที่ดีกว่าบุตรชายและบุตรสาว เราจะให้ชื่อนิรันดร์แก่เขาทั้งหลายซึ่งจะไม่ตัดออกเลย
6. และบรรดาบุตรชายของคนต่างชาติผู้เข้าจารีตถือพระเยโฮวาห์ ปรนนิบัติพระองค์และรักพระนามของพระเยโฮวาห์ และเป็นผู้ใช้ของพระองค์ ทุกคนผู้รักษาวันสะบาโต และมีได้เหยียดหยาม และยึดพันธสัญญาของเรามั่นไว้
7. คนเหล่านี้เราจะนำมายังภูเขาริสอร์ทของเรา และกระทำให้เขาขึ้นบานอยู่ในนิเวศอิษฐานของเรา เครื่องเผาบูชาของเขาและเครื่องสักการบูชาของเขา จะเป็นทีโปรดปรานบนแท่นบูชาของเรา เพราะนิเวศของเราเขาจะเรียกว่าเป็นนิเวศอิษฐาน สำหรับบรรดาชนชาติทั้งหลาย
8. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าผู้ทรงรวบรวมอิสราเอลที่กระจัดกระจาย ตรัสว่า เราจะรวบรวมคนอื่นมาไว้กับเขานอกจากคนเหล่านั้นที่ได้รวบรวมไว้แล้ว
9. เจ้า บรรดาสัตว์ป่าทุ่ง มากินชี ทั้งเจ้าบรรดาสัตว์ในป่า
10. ยามของเขาตาบอด เขาทั้งปวงไร้ความรู้ เขาทั้งปวงเป็นสุนัขบ้า เขาหาไม่ได้ ได้แต่หลับ ได้แต่นอน รักแต่่งวง
11. เออ เขาเป็นสุนัขตะกละซึ่งไม่รู้จักอิม เขาเป็นผู้เลี้ยงแกะที่เข้าใจไม่ได้ เขาทุกคนกลับไปตามทางเขาเอง ต่างก็หากำไรใส่ตนเอง ไม่เว้นสักคน
12. เขาทั้งหลายว่า มาเถิด ให้เราเอาเหล่าฝูงนี้ ให้เราเติมเมรัยให้เต็มตัวเรา และพวงนี้ก็จะเหมือนวันนี้ใหญ่โตเกินขนาด

1. คนชอบธรรมพินาศ และไม่มีใครเอาใจใส่ คนที่มีใจเมตตาถูกเอาไปเสีย ไม่มีใครพิจารณาว่าคนชอบธรรมถูกเอาไปเสียจากความชั่วร้ายที่จะมา
2. เขาจะเข้าไปในสันติภาพ ผู้ดำเนินในความเที่ยงธรรมของเขา ก็จะพักอยู่บนที่นอนของเขา
3. แต่เจ้าทั้งหลาย บรรดาบุตรชายของแม่มด เชื้อสายของคนลวงประเวณีและหญิงแพศยา จงเข้ามาใกล้ที่นี่
4. เจ้าทั้งหลายพูดเย้ยหยันใคร เจ้าอ้าปากเย้ยแลบลิ้นหลอกผู้ใด เจ้าเป็นลูกแห่งการละเมิด เป็นเชื้อสายแห่งความมุสามิใช่หรือ
5. คือเจ้าผู้ร้อนเร่าด้วยรูปเคารพภายใต้ต้นไม้เขียวทุกต้น ผู้ฆ่าลูกของเจ้าในหุบเขาได้ชอกหิน
6. สวนของเจ้าอยู่ท่ามกลางหินเกลี้ยงเกลากลางลำธาร มัน มันเป็นส่วนของเจ้า เจ้าได้เทเครื่องดื่มบูชาและถวายธัญญาหารให้แก่มัน เราจะรับการเล่าโลมในเรื่องสิ่งเหล่านี้หรือ
7. บนภูเขาสูงเด่น เจ้าได้ตั้งที่นอนของเจ้าไว้ และที่นั่นเจ้าไปถวายเครื่องสักการบูชา
8. เจ้าได้ตั้งอนุสาวรีย์ของเจ้าไว้หลังประตูและเสาประตู เจ้าจึงเปิดผ้าคลุมที่นอนของเจ้า เจ้าขึ้นไปบนนั้น เจ้าทำให้มันกว้าง และเจ้าตกลงกับมันเพื่อตัวเอง เจ้ารักที่นอนของมัน และเจ้าได้มองดูการเปลือย
9. เจ้าเดินทางไปหากษัตริย์พร้อมกับน้ำมัน และทิวน้ำหอมของเจ้า เจ้าได้ส่งทูตของเจ้าไปไกล แม้ให้ลงไปจนถึงนรก
10. เจ้าเห็นดีเห็นชอบเพราะระยะทางไกลของเจ้า แต่เจ้ามิได้พูดว่า หมดหวัง เจ้าประสบชีวิตแห่งมือของเจ้า และเจ้าจึงมิได้ไต่ถามใคร
11. เจ้าครั้นคร้ามและกลัวใคร เจ้าจึงได้มูสาอยู่นั่นเองและไม่นึกถึงเรา และไม่เอาใจใส่เราสักนิด เรามีได้ระงับปากอยู่เป็นเวลานานแล้วดอกหรือ อย่างนั้นซึ่งเจ้าจึงไม่ยำเกรงเรา
12. เราจะบอกถึงความชอบธรรมและการกระทำของเจ้า แต่มันก็จะไม่เป็นประโยชน์แก่เจ้า
13. เมื่อเจ้าร้องออกมาก็ให้สิ่งที่เจ้าสะสมไว้ช่วยเจ้าให้พ้นซึ่ง แต่ลมจะพัดมันไปเสียหมด เพียงลมหายใจจะหอบมันออกไป แต่ผู้ที่วางใจในเราจะได้แผ่นดินนั้นเป็นกรรมสิทธิ์ และจะได้ภูเขาบริสุทธิ์ของเราเป็นมรดก
14. และจะมีเสียงว่า พูนดิน พูนดินขึ้น และจงเตรียมทาง รื้อถอนอุปสรรคเสียจากทางของชนชาติของเรา
15. องค์ผู้สูงเด่น คือผู้อยู่ในนิรันดร์กาล ผู้ทรงพระนามว่าบริสุทธิ์ ตรัสตั้งนี้ว่า เราอยู่ในที่ที่สูงและบริสุทธิ์ และอยู่กับผู้ที่มีจิตใจสำนึกผิดและถ่อม เพื่อจะรื้อฟื้นจิตใจของผู้ใจถ่อม และรื้อฟื้นใจของผู้สำนึกผิด
16. เพราะเราจะจะไม่ต่อสู้แย้งอยู่เป็นนิตย์ หรือโกรธอยู่เสมอ เพราะจิตวิญญาณจะอ่อนลงต่อหน้าเรา คือบรรดาจิตวิญญาณที่เราได้สร้างแล้ว
17. เราโกรธเพราะความชั่วช้าแห่งความโลภของเขา เราตีเขา เราซ่อนตัวและโกรธ แต่เขายังหันกลับเดินตามขอบใจของเขาอยู่
18. เราได้เห็นวิธีการของเขาแล้ว แต่เราจะรักษาเขาให้หาย เราจะนำเขา และสนองเขากับผู้ไว้ทุกข์ให้เขาด้วยการเล่าโลม
19. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราสร้างผลของริมฝีปาก สันติภาพ สันติภาพแก่คนไกลและคนใกล้ และเราจะรักษาเขาให้

หาย

20. แต่คนช้วนั้นเหมือนทะเลที่กำลังโผล่ เพราะมันนิ่งอยู่ไม่ได้ และน้ำของมันก็กวนตมและเลนขึ้นมา

21. พระเจ้าของข้าพเจ้าตรัสว่า ไม่มีสันติสุขแก่คนช้วน

1. จงร้องดังๆ อย่าอ้อมไว้ จงเปล่งเสียงของเจ้าเหมือนเป่าแตร จงแจ้งแก่ชนชาติของเราให้ทราบถึงเรื่องการละเมิดของเขา แก้วศิวานของยาโคบเรื่องบาปของเขา
2. แต่เขายังแสวงเราทุกวันและปิติยินดีที่จะรู้จักทางของเรา เหมือนกับว่าเขาเป็นประชาชาติที่ได้ทำความชอบธรรม และมีได้ละทิ้งกฎแห่งพระเจ้าของเขา เขาก็ขอขอกฎอันเที่ยงธรรมจากเรา เขาทั้งหลายก็ปิติยินดีที่จะเข้ามาใกล้พระเจ้า
3. พวกเขา กล่าวว่า 'ทำไมข้าพระองค์ทั้งหลายได้อุดอาหาร และพระองค์มิได้ทอดพระเนตร ทำไมข้าพระองค์ทั้งหลายได้ถ่อมตัวลง และพระองค์มิได้ทรงสนพระทัย' ดูเถิด ในวันที่เจ้าอดอาหาร เจ้าทำตามใจของเจ้า และบีบบังคับคนงานของเจ้าทั้งหมด
4. ดูเถิด เจ้าอดอาหารเพียงเพื่อวิวาทและต่อสู้ และเพื่อต่อยด้วยหมัดชั่วร้าย การอดอาหารอย่างของเจ้าในวันนี้จะไม่กระทำเสียงของเจ้าได้ยินไปถึงที่สูง
5. อย่างนี้หรือเป็นการอดอาหารที่เราเลือก คือวันที่คนข่มตัว การก้มศีรษะของเขาลงเหมือนอ้อเล็ก และปูผ้ากระสอบและชี้เท้ารองใต้เขา อย่างนี้หรือเจ้าจะเรียกการอย่างนี้ว่าการอดอาหาร และเป็นวันที่พระเยโฮวาห์โปรดปรานอย่างนั้นหรือ
6. การอดอาหารอย่างนี้ไม่ใช่หรือที่เราต้องการ คือการแก้พันธะของความชั่ว การปลดเปลื้องภาระหนัก และการปล่อยให้ผู้ถูกบีบบังคับเป็นอิสระ และการหักแอกเสียทุกอัน
7. ไม่ใช่การที่จะปันอาหารของเจ้าให้กับผู้หิว และนำคนยากจนไร้บ้านเข้ามาในบ้านของเจ้า เมื่อเจ้าเห็นคนเปลือยกายก็คลุมกายเขาไว้ และไม่ซ่อนตัวของเจ้าจากญาติของเจ้าเอง ดอกหรือ
8. แล้วความสว่างของเจ้าจะพุ่งออกมาอย่างอรุณ และแผลของเจ้าจะเรียกเนื้อขึ้นมาอย่างรวดเร็ว ความชอบธรรมของเจ้าจะเดินนำหน้าเจ้า และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์จะระวิงหลังเจ้า
9. แล้วเจ้าจะทูล และพระเยโฮวาห์จะทรงตอบ เจ้าจะร้องทูล และพระองค์จะตรัสว่า 'เราอยู่นี่' ถ้าเจ้าจะเอาออกไปจากท่ามกลางเจ้าเสีย ซึ่งแอก ซึ่งการชี้หน้า และซึ่งการพูดอย่างไร้สาระ
10. ถ้าเจ้าท่อมเทชีวิตของเจ้าแก่คนหิว และให้ผู้ถูกข่มใจได้อิ่มใจ แล้วความสว่างของเจ้าจะโผล่ขึ้นในความมืด และความมืดคลุ้มของเจ้าจะเป็นเหมือนเที่ยงวัน
11. และพระเยโฮวาห์จะนำเจ้าอยู่เป็นนิตย์ และให้จิตใจเจ้าอิมในฤดูแล้ง และกระทำให้กระดูกของเจ้าอ้วนพี และเจ้าจะเป็นเหมือนสวนที่มีน้ำรด เหมือนน้ำพุ ที่น้ำของมันไม่ขาด
12. และพวกเจ้าจะได้สร้างสิ่งสลักหักพังโบราณขึ้นใหม่ เจ้าจะได้ซ่อมเสริมรากฐานของคนหลายชั่วอายุมาแล้วขึ้น เจ้าจะได้ชื่อว่า 'เป็นผู้ซ่อมกำแพงที่พัง ผู้ซ่อมแซมถนนให้คืนคงเพื่อจะได้อาศัยอยู่'
13. ถ้าเจ้าหยุดเหยียบย่ำวันสะบาโต คือจากการทำตามใจของเจ้าในวันบริสุทธิ์ของเรา และเรียกสะบาโตว่า วันปิติยินดี และเรียกวันบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์ว่า วันมีเกียรติ ถ้าเจ้าให้เกียรติมัน ไม่ไปตามทางของเจ้าเอง หรือทำตามใจของเจ้า หรือพูดถ้อยคำของเจ้าเอง

14. แล้วเจ้าจะได้ความปิติยินดีในพระเยโฮวาห์ และเราจะให้เจ้าขึ้นชื่ออยู่บนที่สูงของแผ่นดินโลก และเราจะเลี้ยงเจ้าด้วยมรดกของยาโคบบิดาของเจ้า เพราะโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแล้ว

1. ดุเถิด พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์มิได้สั่นลง ที่จะช่วยให้รอดไม่ได้ หรือพระกรรมดั่ง ซึ่งจะไม่ทรงไถ่ยิน
2. แต่ที่ว่าความชั่วช้าของเจ้าทั้งหลายได้กระทำให้เกิดการแยกระหว่างเจ้ากับพระเจ้าของเจ้า และบาปของเจ้าทั้งหลายได้บังพระพักตร์ของพระองค์เสียจากเจ้า พระองค์จึงมิไถ่ยิน
3. เพราะมือของเจ้ามลทินด้วยโลหิต และนิ้วมือของเจ้าด้วยความชั่วช้า ริมฝีปากของเจ้าได้พูดคำเท็จ ลิ้นของเจ้าเพิ่มพำความอธรรม
4. ไม่มีผู้ใดฟ้องอย่างยุติธรรม ไม่มีผู้ใดขึ้นศาลอย่างสัตย์จริง เขาทั้งหลายวางใจอยู่กับสิ่งที่ไม่เป็นสาระ เขาพูดเท็จ เขาตั้งครรภ์ความชั่วและคลอดความชั่วช้า
5. เขาพักไขงูทับทาง เขาทอใยแมงมุม เขาผู้กินไข่นั้นก็ตาย แม้ไข่ลูกใดถูกหุบ งูร้ายก็เป็นตัวขึ้นมา
6. ใยของมันจะใช้เป็นเสื้อผ้าไม่ได้ คนจะเอาสิ่งที่มีมันทำมาคลุมตัวไม่ได้ กิจการของมันเป็นการชั่วช้า และการกระทำอันทารุณก็อยู่ในมือของเขา
7. ทำของเขาวิ่งไปหาความชั่ว และเขาเร่งไปหลังโลหิตไร้ความผิดให้ถึงตาย ความคิดของเขาเป็นความคิดชั่วช้า การล้างผลาญและการทำลายอยู่ในหนทางของเขา
8. เขาไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข ไม่มีความยุติธรรมในวิถีของเขา เขาได้ทำให้ถนนของเขาคดโค้ง ผู้ใดที่เดินในนั้นจะไม่รู้จักสันติสุข
9. เพราะฉะนั้นความยุติธรรมจึงอยู่ห่างจากเราทั้งหลาย และความเที่ยงธรรมตามเราไม่ทัน เราทั้งหลายคอยท่าความสว่างและ ดุเถิด ความมืด คอยท่าความสุขใส แต่เราดำเนินในความมืดคลุ้ม
10. เราทั้งหลายคลำหากำแพงเหมือนคนตาบอด เราคลำหาราวกับว่าเราไม่มีลูกตา เราสะดุดในเวลาเที่ยงเหมือนในเวลากลางคืน เราอยู่ในที่โดดเดี่ยวเหมือนคนตาย
11. เราทุกคนตรงเหมือนหมี และพิลาปเหมือนนกเขา และมองหาความยุติธรรม แต่ไม่มีเลย หาความรอด แต่ก็อยู่ไกลจากเรา
12. เพราะการละเมิดของข้าพระองค์ทั้งหลายทวีขึ้นต่อพระพักตร์พระองค์ และบาปของข้าพระองค์ก็รักษาข้าพระองค์ เพราะการละเมิดของข้าพระองค์อยู่กับข้าพระองค์ ส่วนความชั่วช้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ก็รู้จัก
13. คือการละเมิด การปฏิเสธพระเยโฮวาห์ การหันไปจากการติดตามพระเจ้าของเรา การพูดที่เป็นการบีบบังคับและการกบฏ การก่อและการกล่าวคำเท็จจากใจ
14. ความยุติธรรมก็หันกลับ และความเที่ยงธรรมก็ยืนอยู่แต่ไกล เพราะความจริงล้มลงที่ถนนเสียแล้ว และความเที่ยงตรงเข้าไปไม่ได้
15. เออ สัจจะขาดอยู่ และผู้ใดที่พรากจากความชั่วก็ทำตัวให้เป็นเหยื่อ พระเยโฮวาห์ทรงเห็น แล้วไม่เป็นที่พอพระทัยพระองค์ที่ไม่มีความยุติธรรม
16. พระองค์ทรงเห็นว่าไม่มีคนใดเลย ทรงประหลาดพระทัยว่าไม่มีใครอ่อนน้อมเพื่อ เพราะฉะนั้นพระกรของพระองค์เองก็นำความรอดมาสู่พระองค์ และความชอบธรรมของพระองค์ชูพระองค์ไว้

17. พระองค์ทรงสวมความชอบธรรมเป็นทับทรวง และพระมาลาแห่งความรอดอยู่เหนือพระเศียรของพระองค์ พระองค์ทรงสวมฉลองพระองค์แห่งการแก้แค้นเป็นของคลุมพระกาย และเอาความกระตือรือร้นห่มพระองค์
18. พระองค์จะทรงชำระให้ตามการกระทำของเขา คือพระพิโรธแก่ปรปักษ์ของพระองค์ และสิ่งสนองแก้ศัตรูของพระองค์ พระองค์จะทรงมอบการสนองแก้เกาะทั้งหลาย
19. เขาจึงจะยำเกรงพระนามพระเยโฮวาห์จากตะวันตก และส่งราศีของพระองค์จากที่ตะวันออก เมื่อศัตรูมาอย่างแม่น้ำเชี่ยว พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์จะยกธงขึ้นสู่มัน
20. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า และพระผู้ไถ่จะเสด็จมายังศิโยน มายังบรรดาผู้อยู่ในยาโคบผู้หนีจากการละเมิด
21. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า และฝ่ายเรา นี่เป็นพันธสัญญาของเราทั้งหลาย คือวิญญาณของเราซึ่งอยู่เหนือเจ้า และคำของเราซึ่งเราใส่ไว้ในปากของเจ้าจะไม่พรากไปจากปากของเจ้า หรือจากปากเชื้อสายของเจ้า หรือจากปากของเชื้อสายแห่งเชื้อสายของเจ้า ตั้งแต่เวลานี้ไปจนกาลนิรันดร์ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้

1. จงลุกขึ้น ฉายแสง เพราะว่าความสว่างของเจ้ามาแล้ว และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ขึ้นมาจากเหนือเจ้า
2. เพราะว่า ดูเถิด ความมืดจะคลุมแผ่นดินโลก และความมืดที่บดบังจะคลุมชนชาติทั้งหลาย แต่พระเยโฮวาห์จะทรงขึ้นมาจากเหนือเจ้า และเขาจะเห็นสง่าราศีของพระองค์เหนือเจ้า
3. และบรรดาประชาชาติจะมายังความสว่างของเจ้า และกษัตริย์ทั้งหลายยังความสุขใส่แห่งการขึ้นของเจ้า
4. จงเงยตาของเจ้ามองให้รอบและดู เขาทั้งปวงมาอยู่ด้วยกัน เขาทั้งหลายมาหาเจ้า บุตรชายทั้งหลายของเจ้าจะมาจากที่ไกล และบุตรสาวทั้งหลายของเจ้าจะรับการเลี้ยงจากเจ้า
5. แล้วเจ้าจะเห็นและโศกเศร้าด้วยกัน ใจของเจ้าจะเกรงกลัวและใจกว้างขึ้น เพราะความอุดมสมบูรณ์ของทะเลจะหันมาหาเจ้า ความมั่งคั่งของบรรดาประชาชาติจะมายังเจ้า
6. มวลอุรุจะมาห้อมล้อมเจ้า อุรุหนุ่มจากมีเดียนและเอฟาห์ บรรดาเหล่านั้นจากเซบาจะมา เขาจะนำทองคำและกำยาน และจะบอกข่าวดีถึงกิจการอันน่าสรรเสริญของพระเยโฮวาห์
7. ผุ่งแพะแกะทั้งสี่แห่งเคดาร์จะรวมมาหาเจ้า แกะผู้ของเนบาโยทจะปรนนิบัติเจ้า มันจะขึ้นไปบนแท่นบูชาของเรา อย่างเป็นที่โปรดปราน และเราจะให้พื้นที่แห่งสง่าราศีของเราได้รับสง่าราศี
8. เหล่านี้เป็นใครนะที่บินมาเหมือนเมฆ และเหมือนนกเขาไปยังหน้าต่างของมัน
9. แน่นนอนเกาะทั้งหลายจะรอคอยเรา กำปั้นแห่งทาร์ซิชก่อน เพื่อนำบุตรชายของเจ้ามาแต่ไกล นำเงินและทองคำของเขาไปด้วย เพื่อพระนามแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และเพื่อองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล เพราะพระองค์ได้ทรงกระทำให้เจ้าได้รับสง่าราศี
10. เหล่าบุตรชายของคนต่างด้าวจะสร้างกำแพงของเจ้าขึ้น และกษัตริย์ของเขาจะปรนนิบัติเจ้า เพราะด้วยความพิโรธของเรา เราเขียนเจ้า แต่ด้วยความโปรดปรานของเรา เราได้กรุณาเจ้า
11. ประตูเมืองของเจ้าจึงจะเปิดอยู่เสมอ ทั้งกลางวันและกลางคืนมันจะไม่ปิด เพื่อคนจะนำความมั่งคั่งของบรรดาประชาชาติมาให้เจ้า พร้อมด้วยกษัตริย์ทั้งหลาย
12. เพราะว่าประชาชาติและราชอาณาจักรที่จะไม่ปรนนิบัติเจ้าจะพินาศ เออ บรรดาประชาชาติเหล่านั้นจะถูกทิ้งร้างอย่างสิ้นเชิง
13. สง่าราศีแห่งเลบานอนจะมายังเจ้า คือต้นสนสามใบ ต้นสนเขาและต้นซ็องรำพันด้วยกัน เพื่อจะกระทำให้ที่แห่งสถานบริสุทธิ์ของเรางดงาม และเราจะกระทำให้ที่แห่งเท้าของเรารุ่งโรจน์
14. บุตรชายของคนเหล่านั้นที่ได้บีบบังคับเจ้าจะมาโค้งลงต่อเจ้า และบรรดาผู้ที่ดูหมิ่นเจ้าจะกราบลงที่ฝ่าเท้าของเจ้า เขาทั้งหลายจะเรียกเจ้าว่า 'เป็นพระนครของพระเยโฮวาห์ ศิโยนแห่งองค์บริสุทธิ์ของอิสราเอล'
15. ในเมื่อเจ้าได้ถูกละทิ้งและเป็นที่ยเกลียดชัง และไม่มีใครผ่านเจ้ามาเลย เราจะกระทำให้เจ้าโอ้อวดระการเป็นนิรันดร์ เป็นความชื่นบานทุกชั่วอายุ
16. เจ้าจะได้ดูตึ้นนมของบรรดาประชาชาติ เจ้าจะได้ดูตึ้นนมของบรรดากษัตริย์ และเจ้าจะรู้ว่า เราพระเยโฮวาห์ เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเจ้า และพระเจ้าผู้ไถ่ของเจ้า องค์อำนาจของยาโคบ

17. แทนทองสัมฤทธิ์ เราจะนำมาซึ่งทองคำ และแทนเหล็ก เราจะนำมาซึ่งเงิน แทนไม้ ทองสัมฤทธิ์ แทนหิน เหล็ก เราจะกระทำให้สันติภาพเป็นผู้ครอบครองของเจ้า และความชอบธรรมเป็นนางงานของเจ้า
18. ในแผ่นดินของเจ้าเขาจะไม่ได้ยินถึงความทารุณอีก ในเขตแดนของเจ้า ถึงการล้างผลาญหรือการทำลาย แต่เจ้าจะเรียกกำแพงของเจ้าว่า 'ความรอด' และประตูเมืองของเจ้าว่า 'ความสรรเสริญ'
19. ดวงอาทิตย์จะไม่เป็นความสว่างของเจ้าในกลางวันอีก หรือดวงจันทร์จะไม่ให้แสงแก่เจ้าในกลางคืนเพื่อเป็นความสุขใส แต่พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นความสว่างเป็นนิตย์ของเจ้า และพระเจ้าของเจ้าจะเป็นสง่าราศีของเจ้า
20. ดวงอาทิตย์ของเจ้าจะไม่ตกอีก หรือดวงจันทร์ของเจ้าจะไม่มีข้างแรม เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นความสว่างนิรันดร์ของเจ้า และวันที่เจ้าไว้ทุกข์จะหมดสิ้นไป
21. ชนชาติของเจ้าจะชอบธรรมทั้งสิ้น เขาจะได้แผ่นดินนั้นเป็นกรรมสิทธิ์เป็นนิตย์ หน่อที่เราปลูก และผลงานแห่งมือของเรานั้น เพื่อเราจะรับสง่าราศี
22. ผู้เล็กน้อยที่สุดจะเป็นพินัย และผู้เฒ่าที่สุดจะเป็นประชาชาติอันมีอนุภาพ เราคือพระเยโฮวาห์ ถึงเวลาเราก็จะเร่ง

1. พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐมายังผู้ที่ถ่อมใจ พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย และบอกการเปิดเรือนจำออกให้แก่ผู้ที่ถูกจำจอง
2. เพื่อประกาศปีแห่งความโปรดปรานของพระเยโฮวาห์ และวันแห่งการแก้แค้นของพระเจ้าของเรา เพื่อเหล่าโลมบรรดาผู้ที่ไว้ทุกข์
3. เพื่อจัดให้บรรดาผู้ที่ไว้ทุกข์ในศิโยน เพื่อประทานความสวยงามแทนซีแก่ให้เขา น้ำมันแห่งความยินดีแทนการไว้ทุกข์ ผ้าห่มแห่งการสรรเสริญแทนจิตใจที่ห่อถอย เพื่อคนจะเรียกเขาว่าต้นไม้แห่งความชอบธรรม ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงปลูกไว้ เพื่อพระองค์จะทรงได้รับสง่าราศี
4. เขาทั้งหลายจะสร้างที่ที่ถูทึงไว้เสียเปล่าแต่โบราณขึ้นใหม่ เขาจะก่อสร้างป้อมปราการแต่ก่อนขึ้นมาอีก เขาจะซ่อมหัวเมืองที่ถูทึงไว้เสียเปล่า นั่นคือที่ที่รกร้างมาหลายชั่วอายุคนแล้ว
5. คนต่างถิ่นจะยืนเลี้ยงฝูงแกะและของเจ้าทั้งหลาย บุตรชายทั้งหลายของคนต่างด้าวจะเป็นคนไถนาและคนแต่งเถาของเจ้า
6. แต่เจ้าทั้งหลายจะได้ชื่อว่า บุโรหิตของพระเยโฮวาห์ คนจะเรียกเจ้าทั้งหลายว่า เป็นผู้ปรนนิบัติของพระเจ้าของเรา เจ้าทั้งหลายจะได้รับประทานความมั่งคั่งของบรรดาประชาชาติ และเจ้าจะอวดในสง่าราศีของเจ้าทั้งหลาย
7. แทนความอายของเจ้าทั้งหลาย เจ้าจะได้ส่วนสองส่วน แทนความอดสู เขาทั้งหลายจะเปรมปรีดีในส่วนของเขา เพราะฉะนั้นในแผ่นดินของเขาทั้งหลาย เขาจะได้สองส่วนเป็นกรรมสิทธิ์ ความขึ้นบานเป็นนิรันดร์จะเป็นของเขา
8. เพราะเราคือพระเยโฮวาห์รักความยุติธรรม เราเกลียดการขโมยเพื่อได้เครื่องเผาบูชา เราจะนำกิจการของเขาด้วยความจริง และเราจะกระทำพันธสัญญานิรันดร์กับเขา
9. เชื้อสายของเขาทั้งหลายจะเป็นที่รู้จักกันท่ามกลางบรรดาประชาชาติ และลูกหลานของเขาในท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย ทุกคนที่ได้เห็นเขาจะจำเขาได้ ว่าเขาเป็นเชื้อสายซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพร
10. ข้าพเจ้าจะเปรมปรีดีอย่างยิ่งในพระเยโฮวาห์ จิตใจของข้าพเจ้าจะสิงโลดในพระเจ้าของข้าพเจ้า เพราะพระองค์ได้ทรงสวมข้าพเจ้าด้วยเสื้อผ้าแห่งความรอด พระองค์ทรงคลุมข้าพเจ้าด้วยเสื้อแห่งความชอบธรรม อย่างเจ้าป่าวประดับตัวด้วยเครื่องประดับ และอย่างเจ้าสาวตกแต่งตัวด้วยเพชรนิลจินดา
11. เพราะแผ่นดินโลกได้เกิดหน่อของมัน และสวนทำให้สิ่งที่หวานในนั้นงอกขึ้นมาฉันใด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงทำให้ความชอบธรรมและความสรรเสริญงอกขึ้นมาต่อหน้าบรรดาประชาชาติฉันนั้น

1. เพื่อเห็นแก่ศิโยน ข้าพเจ้าจะไม่ระงับเสียง แลเพื่อเห็นแก่เยรูซาเล็ม ข้าพเจ้าจะไม่นิ่งเฉยอยู่ จนกว่าความชอบธรรมของกรุงนี้จะออกไปอย่างความสุขใส และความรอดของกรุงนี้อย่างคบเพลิงที่ลุกอยู่
2. บรรดาประชาชาติจะเห็นความชอบธรรมของเจ้า และกษัตริย์ทั้งหลายจะเห็นสง่าราศีของเจ้า และเขาจะเรียกเจ้าด้วยชื่อใหม่ ซึ่งพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์จะประทาน
3. เจ้าจะเป็นมงกุฎแห่งสง่าราศีในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ และเป็นราชมงกุฎในพระหัตถ์แห่งพระเจ้าของเจ้า
4. เขาจะไม่ขนานนามเจ้าอีกว่า ฎุกทอดทิ้ง และเขาจะไม่เรียกแผ่นดินของเจ้าอีกว่า ซึ่งร้างเปล่า แต่เขาจะเรียกเจ้าว่า เฮฟซีบาห์ และเรียกแผ่นดินของเจ้าว่า บิวลาห์ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงปีติยินดีในเจ้า และแผ่นดินของเจ้าจะแต่งงาน
5. เพราะชายหนุ่มแต่งงานกับหญิงพรหมจารีฉันใด บุตรชายทั้งหลายของเจ้าจะแต่งงานกับเจ้าฉันนั้น และเจ้าป่าวเปรมปรีดีเพราะเจ้าสาวฉันใด พระเจ้าของเจ้าจะเปรมปรีดีเพราะเจ้าฉันนั้น
6. โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย บนกำแพงของเจ้า เราได้วางยามไว้ ตลอดกลางวันและตลอดกลางคืน เขาทั้งหลายจะไม่ระงับเสียงเลย เจ้าทั้งหลายผู้ที่กล่าวถึงพระเยโฮวาห์ ไม่ต้องระงับเสียง
7. และอย่าให้พระองค์หยุดพักจนกว่าพระองค์จะสถาปนา และกระทำกรุงเยรูซาเล็มให้เป็นที่สรรเสริญในแผ่นดินโลก
8. พระเยโฮวาห์ทรงปฏิญาณด้วยพระหัตถ์ขวาของพระองค์ และด้วยพระกรอานุภาพของพระองค์ว่า แน่นนอนเราจะไม่ให้ข้าวของเจ้าเป็นอาหารของศัตรูของเจ้าอีก และบรรดาบุตรชายของคนต่างด้าวจะไม่ดื่มน้ำองุ่นของเจ้า ซึ่งเจ้าตรากตรำได้มานั้น
9. แต่ผู้ใดที่เกี่ยวเก็บไว้จะได้กินและสรรเสริญพระเยโฮวาห์ และบรรดาผู้ที่เก็บรวบรวมจะได้ดื่มในลานสถานอันบริสุทธิ์ของเรา
10. จงไป จงไปทางประตูเมือง จัดเตรียมทางไว้ให้ชนชาตินี้ จงพูน จงพูนทางหลวงขึ้น จงเก็บกวาดหินเสียให้หมด จงยกสัญญาณไว้เหนือชนชาติทั้งหลาย
11. ดูเถิด พระเยโฮวาห์ได้ทรงร้องประกาศให้ได้ยินถึงปลายแผ่นดินโลกว่า จงกล่าวแกธิดาของศิโยนว่า 'ดูเถิด ความรอดของเจ้ามา ดูเถิด รางวัลของพระองค์ก็อยู่กับพระองค์ และพระราชกิจของพระองค์ก็อยู่ต่อพระพักตร์ของพระองค์'
12. และคนจะเรียกเขาทั้งหลายว่า ประชาชนบริสุทธิ์ ผู้รับไถ่ไว้แล้วของพระเยโฮวาห์ และเขาจะเรียกเจ้าว่า หามาได้ เมืองที่มีได้ฎุกทอดทิ้ง

1. นี่ใครหนอที่มาจากเมืองเอโดม สวมเสื้อผ้าย้อมสีจากเมืองโบสร่าห์ พระองค์ผู้ซึ่งโอ้อำในเครื่องทรงของพระองค์ เสด็จมาด้วยกำลังยิ่งใหญ่ของพระองค์ นี่เราเองร้องประกาศในความชอบธรรมและมีอำนาจที่จะช่วยให้รอด
2. ทำไมเครื่องทรงของพระองค์จึงสีแดง และเสื้อผ้าของพระองค์เหมือนกับของคนที่ย่ำในป๋ออย่างงุ่น
3. เราได้ย่ำป๋ออย่างงุ่นแต่ลำพัง และไม่มีใครจากชนชาติทั้งหลายอยู่กับเราเลย เราจะย่ำมันด้วยความโกรธของเรา เราเหยียบมันด้วยความพิโรธของเรา โลหิตของเขาจะพรมอยู่บนเสื้อผ้าของเรา และเราจะทำให้เสื้อผ้าของเราเปื้อนหมด
4. เพราะวันแค้นอยู่ในใจของเรา และปีแห่งการไถของเราได้มาถึง
5. เรามอง แต่ไม่มีผู้ใดช่วยเหลือ เราประหลาดใจว่าไม่มีผู้ชูไว้ เพราะฉะนั้นแขนของเราเองจึงนำความรอดมาให้เรา และความพิโรธของเรา ชูเราไว้
6. เราจะย่ำชนชาติทั้งหลายลงด้วยความโกรธของเรา เราทำให้เขาเมาด้วยความพิโรธของเรา และเราจะทำให้กำลังของเขาถดถอยลงบนแผ่นดินโลก
7. ข้าพเจ้าจะกล่าวถึงความเมตตาแห่งพระเยโฮวาห์ และการสรรเสริญของพระเยโฮวาห์ ตามบรรดาซึ่งพระเยโฮวาห์ประทานแก่พวกเรา และความดียิ่งใหญ่ต่อวงศ์วานของอิสราเอล ซึ่งพระองค์ทรงอนุมัติให้ตามพระกรุณาของพระองค์ ตามความเมตตาอันอุดมสมบูรณ์ของพระองค์
8. เพราะพระองค์ตรัสว่า แน่ที่เดียวเขาเป็นชนชาติของเรา บุตรผู้จะไม่พุดมุสา และพระองค์ได้เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา
9. พระองค์ทรงทุกข์พระทัยในความทุกข์ใจทั้งสิ้นของเขา และทูตสวรรค์ที่อยู่ต่อพระพักตร์พระองค์ช่วยเขาทั้งหลายให้รอด พระองค์ทรงไถเขาด้วยความรักของพระองค์ และด้วยความสงสารของพระองค์ พระองค์ทรงยกเขาขึ้นและหอบเขาไปตลอดกาลก่อน
10. แต่เขาทั้งหลายได้กบฏ และทำให้พระวิญญูณบริสุทธิของพระองค์เสียพระทัย ฉะนั้นพระองค์จึงทรงหันเป็นศัตรูของเขาทั้งหลาย และพระองค์ทรงต่อสู้กับเขาทั้งหลายเอง
11. แล้วพระองค์ทรงระลึกถึงสมัยเก่าก่อน ถึงโมเสส ถึงชนชาติของพระองค์ว่า พระองค์ผู้ทรงนำเขาทั้งหลายขึ้นมาจากทะเลพร้อมกับผู้เลี้ยงแพะแกะของพระองค์อยู่ที่ไหน พระองค์ทรงอยู่ที่ไหน ผู้ซึ่งบรรจพระวิญญูณบริสุทธิของพระองค์ท่ามกลางเขา
12. ผู้นำเขาทั้งหลายทางมือขวาของโมเสสด้วยพระกรอันรุ่งโรจน์ของพระองค์ ผู้แยกน้ำออกต่อหน้าเขาทั้งหลาย เพื่อสร้างพระนามนิรันดร์ให้พระองค์เอง
13. ผู้ได้นำเขาทั้งหลายข้ามทะเลนั้นเหมือนม้าในถิ่นทุรกันดาร เพื่อเขาทั้งหลายจะมีได้สะดวก
14. อย่างสัตว์เลี้ยงไปยังหุบเขาฉันใด พระวิญญูณของพระเยโฮวาห์ประทานให้เขาหยุดพักฉันนั้น ฉะนั้นพระองค์จึงทรงนำชนชาติของพระองค์ เพื่อจะสร้างพระนามอันรุ่งโรจน์แต่พระองค์เอง
15. ขอทอดพระเนตรลงมาจากฟ้าสวรรค์ และทรงเพ่งดูจากสถานบริสุทธิ์และรุ่งโรจน์ของพระองค์ ความกระตือรือ

วันและอาณาภาพของพระองค์อยู่ที่ไหน พระทัยกรุณาและพระเมตตาของพระองค์ต่อข้าพระองค์อยู่ที่ไหน ได้ถูกยึดไว้แล้วหรือ

16. แน่นนอนพระองค์ทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย แม้อับราฮัมมิได้รู้จักข้าพระองค์ และอิสราเอลหาจำข้าพระองค์ได้ไม่ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเป็นพระบิดาและพระผู้ไถ่ของข้าพระองค์ทั้งหลาย พระนามของพระองค์ดำรงอยู่ตั้งแต่นิรันดร์กาล

17. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ไฉนพระองค์ทรงกระทำให้ข้าพระองค์ทั้งหลายผิดไปจากพระมรรคาของพระองค์ และกระทำใจของข้าพระองค์ให้แข็งกระด้างจนข้าพระองค์ไม่ยำเกรงพระองค์ ขอพระองค์ทรงกลับมาเพื่อเห็นแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์คือ ตระกูลทั้งหลายอันเป็นมรดกของพระองค์

18. ชนชาติแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์ได้อาศัยอยู่ที่นั่นแค่ประเดี๋ยวหนึ่ง ปฏิบัติของข้าพระองค์ทั้งหลายได้เหยียบย่ำสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ลง

19. ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นของพระองค์ พระองค์ไม่เคยปกครองพวกเขาเลย เขาไม่ได้เรียกพวกเขาโดยพระนามของพระองค์

1. โอ ถ้าหากว่าพระองค์จะทรงแหวกฟ้าสวรรค์เสด็จลงมาได้หนอ เพื่อภูเขาคือไหลลงมาต่อพระพักตร์พระองค์
2. ดั่งเมื่อไฟที่ทำให้ละลายไหม้อยู่ และไฟกระทำให้น้ำเดือด เพื่อให้พระนามของพระองค์เป็นที่รู้จักแก่ปวงกษัตริย์ของพระองค์ เพื่อบรรดาประชาชาติจะสะท้อนต่อพระพักตร์พระองค์
3. เมื่อพระองค์ทรงกระทำสิ่งน่ากลัวที่พวกข้าพระองค์คาดไม่ถึง พระองค์เสด็จลงมา ภูเขาคือเคลื่อนที่ลงมาต่อพระพักตร์พระองค์
4. ข้าแต่พระเจ้า ตั้งแต่เริ่มแรกของโลก ไม่มีผู้ใดได้ยิน หรือทราบด้วยหู หรือตาได้เห็น สิ่งทั้งหลายซึ่งพระองค์ทรงเตรียมไว้เพื่อบรรดาผู้ที่รอคอยพระองค์ นอกเหนือพระองค์
5. พระองค์ทรงพบเขาที่ขึ้นบานและกระทำความชอบธรรม บรรดาผู้ที่จำพระองค์ได้ในวิธีการของพระองค์ ดูเถิด พระองค์ทรงกริ้ว เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายทำบาปแล้ว ข้าพระองค์ทั้งหลายยังอยู่ในบาปเป็นเวลานาน และข้าพระองค์ทั้งหลายจะรอด
6. ข้าพระองค์ทุกคนได้กลายเป็นเหมือนสิ่งที่ไม่สะอาด และการกระทำอันชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งสิ้นเหมือนเสื้อผ้าที่สกปรก ข้าพระองค์ทุกคนเหี่ยวลงอย่างไปไม้ และความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลายได้พัดพาข้าพระองค์ไปเหมือนลม
7. ไม่มีผู้ใดร้องทูลต่อพระนามของพระองค์ ที่เราตนเองให้ยี้ดพระองค์ไว้ เพราะพระองค์ทรงซ่อนพระพักตร์ของพระองค์จากข้าพระองค์ทั้งหลาย และได้มลาญข้าพระองค์ทั้งหลายเพราะเหตุความชั่วช้าของข้าพระองค์
8. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่บัดนี้พระองค์ยังทรงเป็นพระบิดาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นดินเหนียว และพระองค์ทรงเป็นช่างปั้น ข้าพระองค์ทุกคนเป็นผลพระหัตถ์กิจของพระองค์
9. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอย่าทรงกริ้วนัก และขอย่าทรงจดจำความชั่วช้าไว้เป็นนิตย์ ดูเถิด ขอทรงพิเคราะห์ ข้าพระองค์ทั้งสิ้นเป็นชนชาติของพระองค์
10. หัวเมืองบริสุทธิของพระองค์กลายเป็นถิ่นทุรกันดาร ศิโยนได้กลายเป็นถิ่นทุรกันดาร เยรูซาเล็มเป็นที่รกร้าง
11. นิเวศอันบริสุทธิและงามของข้าพระองค์ทั้งหลาย ที่ซึ่งบรรพบุรุษของข้าพระองค์สรรเสริญพระองค์ถูกไฟเผาเสียแล้ว และสิ่งอันน่าปรารถนาของข้าพระองค์ทั้งสิ้นได้ถูกทิ้งร้าง
12. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เป็นอย่างนี้แล้ว พระองค์ยังจะทรงยับยั้งพระองค์ไว้หรือ พระองค์จะทรงเงยบอญ และข่มใจพวกข้าพระองค์อย่างถึงขนาดหรือ

1. คนเหล่านั้นที่มีได้ขอพบเรา แสวงหาเรา คนเหล่านั้นที่มีได้แสวงหาเราได้พบเรา เราว่า `เราอยู่ที่นี้ เราอยู่ที่นี้' ต่อประชาชาติที่เขาไม่ได้เรียกโดยนามของเรา
2. เรายืนมือของเราออกตลอดวันต่อชนชาติที่มักกบฏ ผู้ดำเนินในทางที่ไม่ดี ติดตามอุบายของตนเอง
3. ชนชาติที่ยั่วเยาเราให้กริ้วต่อหน้าอยู่เสมอ ทำการสักการบูชาตามสวน และเผาเครื่องหอมอยู่บนกองอิฐ
4. ผู้ยังคงอยู่ท่ามกลางอุโมงค์ฝังศพ และค้ำคินในโบรณสถาน ผู้กินเนื้อหมู และในภาชนะของเขามีแกงซึ่งทำด้วยเนื้อที่น่าสะอิดสะเอียน
5. ผู้กล่าวว่า `ออกไปห่างๆ อย่าเข้ามาใกล้ เพราะข้าบริสุทธิ์กว่าเจ้า' เหล่านี้เป็นควันอยู่ในจมูกของเรา เป็นไฟซึ่งไหม้อยู่วันยังค่ำ
6. ดูเถิด มีเขียนไว้ต่อหน้าเราว่า `เราจะไม่นิ่งเฉย แต่เราจะตอบสนอง เออ เราจะตอบสนองไว้ในอกของเขา
7. ทั้งความชั่วช้าของเจ้า และความชั่วช้าของบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายรวมกันด้วย' พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เขาได้เผาเครื่องหอมบนภูเขา และกล่าวหยาบช้าต่อเราบนเนิน เราจึงจะดวงกิจการเก่าเข้าไปในอกของเขา
8. พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า น้ำองุ่นใหม่หาได้จากพวงองุ่นและเขากล่าวว่า `อย่าทำลายมันเสีย เพราะมีพระพรอยู่ในนั้น' ฉันทใด เราก็คงกระทำด้วยเห็นแก่ผู้รับใช้ของเรา และไม่ทำลายเขาหมดทีเดียวฉันทนั้น
9. เราจะนำเชื้อสายออกมาจากยาโคบ และผู้รับมรดกภูเขาทั้งหลายของเราจากยูดาห์ ผู้เลือกสรรของเราจะได้รับมันเป็นมรดก และบรรดาผู้รับใช้ของเราจะอาศัยอยู่ที่นั่น
10. ซาโรนจะเป็นลานหญ้าสำหรับฝูงแพะแกะ และหุบเขาอาโคร์จะเป็นที่ให้ฝูงวัวนอน เพื่อชนชาติของเราที่ได้แสวงเรา
11. แต่เจ้าทั้งหลายจะทอดทิ้งพระเยโฮวาห์ ผู้ลี้มภูเขาบริสุทธิ์ของเรา ผู้จัดสำรับไว้ให้แก่พระโชค และจัดหาเครื่องดื่มบูชาให้แก่พระเคราะห์
12. เพราะฉะนั้นเราจะนับรวมเจ้าทั้งหลายไว้กับดาบ และเจ้าทุกคนจะต้องหมอบลงต่อการสังหาร เพราะเมื่อเราเรียกเจ้าไม่ตอบ เมื่อเราพูด เจ้าไม่ฟัง แต่ได้กระทำชั่วในสายตาของเรา และเลือกสิ่งที่เราไม่ปิติยินดีด้วย
13. เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด ผู้รับใช้ทั้งหลายของเราจะได้รับประทาน แต่เจ้าทั้งหลายจะหิว ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราจะได้ดื่ม แต่เจ้าจะกระหาย ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราจะเปรมปรีดี แต่เจ้าจะได้อาย
14. ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราจะร้องเพลงเพราะใจยินดี แต่เจ้าทั้งหลายจะร้องออกมาเพราะเสียใจ และจะครวญครางเพราะจิตระทม
15. เจ้าทั้งหลายจะทิ้งชื่อของเจ้าไว้แก่ผู้เลือกสรรของเราเพื่อใช้แข่ง และองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะทรงสังหารเจ้า แต่จะทรงเรียกชื่อผู้รับใช้ของพระองค์ด้วยชื่ออื่น
16. ดังนั้น ผู้ใดที่ขอพรให้ตนเองในแผ่นดินโลก จะขอพรให้ตนเองในพระนามพระเจ้าแห่งสัจจะ และผู้ใดที่ปฏิญาณในแผ่นดินโลก จะปฏิญาณในนามพระเจ้าแห่งสัจจะ เพราะความลำบากเก่าแก่นั้นก็ลี้มเสียแล้ว และซ่อนเสียจากตาของเรา

17. เพราะ ดูเถิด เราจะสร้างฟ้าสวรรค์ใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ เพราะสิ่งเก่าก่อนนั้นจะไม่จำกันหรือนี้ก็ได้อีก
18. แต่จงขึ้นบานและเปรมปรีดิ์เป็นนิตย์ในสิ่งซึ่งเราสร้างขึ้น เพราะ ดูเถิด เราสร้างเยรูซาเล็มให้เป็นที่เปรมปรีดิ์และชนชาติของเมืองนั้นให้เป็นความขึ้นบาน
19. เราจะเปรมปรีดิ์ด้วยเยรูซาเล็มและขึ้นบานด้วยชนชาติของเรา จะไม่ได้ยินเสียงร้องไห้ในเมืองนั้นอีก และเสียงครวญคราง
20. ในนั้นจะไม่มีทารกที่มีชีวิตเพียงสองสามวัน หรือคนแก่ที่มีอายุไม่ครบกำหนด เพราะเด็กจะมีอายุหนึ่งร้อยปีจึงตาย และคนบาปที่มีอายุเพียงหนึ่งร้อยปีจะเป็นที่แข่ง
21. เขาจะสร้างบ้านและเข้าอาศัยอยู่ในนั้น เขาจะปลูกสวนองุ่นและกินผลของมัน
22. เขาจะไม่สร้างและคนอื่นเข้าอาศัยอยู่ เขาจะไม่ปลูกและคนอื่นกิน เพราะอายุชนชาติของเราจะเป็นเหมือนอายุของต้นไม้ และผู้เลือกสรรของเราจะใช้ผลงาบน้ำมือของเขานาน
23. เขาทั้งหลายจะไม่ทำงานโดยเปล่าประโยชน์ หรือคลอดบุตรเพื่อความสยดสยอง เพราะเขาเป็นเชื้อสายของผู้ที่ได้รับพรของพระเยโฮวาห์ กับลูกๆของเขาด้วย
24. และต่อมา ก่อนที่เขาจะเรียก เราจะตอบ ขณะที่เขายังพูดอยู่ เราจะฟัง
25. สุนัขป่าและลูกแกะจะหากินอยู่ด้วยกัน สิงโตจะกินฟางเหมือนวัว และผงคลีจะเป็นอาหารของงู มันทั้งหลายจะไม่ทำอันตรายหรือทำลายตัวภูเขาวริสุทซ์ของเรา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้

1. พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และแผ่นดินโลกเป็นแท่นวางเท้าของเรา นิเวศซึ่งเจ้าจะสร้างให้เรา นั้นจะอยู่ที่ไหนเล่า และที่พำนักของเราอยู่ที่ไหน
2. สิ่งเหล่านี้มือของเราได้กระทำทั้งสิ้น บรรดาสิ่งเหล่านั้นจึงเป็นขึ้นมา พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ แต่คนนี่ต่างหากที่เราจะมอง คือเขาผู้ที่ถ่อมและสำนึกผิดในใจ และตัวสั้นเพราะคำของเรา
3. เขาผู้ฆ่าวัวราวกับเขาฆ่าคน เขาผู้ถวายเป็นเครื่องบูชาราวกับเขาตัดคอสุนัข เขาผู้ถวายเป็นเครื่องบูชาราวกับเขาถวายเป็นเลือดหมู เขาผู้เผาเครื่องหอมราวกับเขาสาธนาการรูปเคารพ คนเหล่านี้ต่างก็เลือกทางของเขาเอง และจิตใจของเขาปีติยินดีอยู่ในสิ่งน่าสะอิดสะเอียนของเขา
4. เราก็จะเลือกการหลอกหลอนมาให้เขาด้วย และนำสิ่งที่เขากลัวมาถึงเขา เพราะเมื่อเราได้เรียก ไม่มีผู้ใดตอบ เมื่อเราพูด เขาไม่ฟัง แต่เขาได้กระทำชั่วต่อหน้าต่อตาของเรา และเลือกสิ่งที่เราไม่ปีติยินดีด้วย
5. เจ้าผู้ตัวสั้นเพราะพระวจนะของพระองค์ จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ พี่น้องของเจ้าผู้ซึ่งเกลียดชังเจ้า และเหวี่ยงเจ้าออกไปเพราะเห็นแก่นามของเรา ได้พูดว่า 'ขอพระเยโฮวาห์ทรงรับเกียรติ' แต่พระองค์จะได้ปรากฏและเป็นความชื่นบานของเจ้า และเขาเหล่านั้นแหละจะต้องได้รับความอาย
6. เสียงอึงคะนึงจากในเมือง เสียงจากพระวิหาร พระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์กำลังให้การตอบแทนต่อศัตรูของพระองค์
7. ก่อนที่นางจะปวดครรภ์ นางก็คลอดบุตร ก่อนที่ความเจ็บปวดจะมาถึงนาง นางก็ให้กำเนิดบุตรชายคนหนึ่ง
8. ใครเคยได้ยินสิ่งอย่างนี้บ้าง ใครเคยได้เห็นสิ่งอย่างนี้บ้าง แผ่นดินจะเฝือกขึ้นในวันเดียวหรือ ประชาชาติจะคลอดมาในครู่เดียวหรือ เพราะพอศิโยนปวดครรภ์ เธอก็คลอดบุตรทั้งหลายของเธอ
9. เราจะนำมาถึงกำหนดคลอด แล้วจะไม่ให้คลอดหรือ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ เราผู้เป็นเหตุให้คลอด จะปิดครรภ์หรือ พระเจ้าของท่านตรัสตั้งนี้
10. จงเปรมปรีดีกับเยรูซาเล็มและยินดีกับเธอ นะบรรดาเจ้าที่รักเธอ จงเปรมปรีดีกับเธอด้วยความชื่นบาน นะบรรดาเจ้าที่ไว้ทุกข์เพื่อเธอ
11. เพื่อเจ้าจะได้ดูและอิมใจด้วยอกอันประเล้าประโลมของเธอ เพื่อเจ้าจะได้ยิ้มให้เกลี้ยง ด้วยความปีติยินดี จากสง่าราศีอันอุดมของเธอ
12. เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดูกิจการ เราจะนำสันติภาพมาถึงเธออย่างกับแม่น้ำ และสง่าราศีของบรรดาประชาชาติ เหมือนลำน้ำที่กำลังล้น และเจ้าทั้งหลายจะได้ดูดี เธอจะอุ้มเจ้าไว้ที่บั้นเอวของเธอ และเข่าขึ้นลงที่เข่าของเธอ
13. ตั้งผู้ที่มารดาของตนเล่าโลม เราจะเล่าโลมเจ้าเช่นนั้น และเจ้าจะรับการเล่าโลมในเยรูซาเล็ม
14. เมื่อเจ้าเห็นอย่างนี้ ใจของเจ้าจะเปรมปรีดี กระดูกของเจ้าจะกระชุ่มกระชวยอย่างผักหญ้า และเขาจะรู้กันว่าหัตถ์ของพระเยโฮวาห์อยู่กับผู้รับใช้ของพระองค์ และความพิโรธต่อศัตรูของพระองค์
15. เพราะ ดูกิจการ พระเยโฮวาห์จะเสด็จมาด้วยไฟ และรถรบของพระองค์เหมือนลมบ้าหมู เพื่อสนองเขาด้วยความกริ้วของพระองค์อย่างเกรี้ยวกราด และด้วยการขนาบของพระองค์พร้อมด้วยเปลวเพลิง

16. เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำการพิพากษาด้วยไฟ และด้วยพระแสงของพระองค์เหนือเนื้อหนังทั้งสิ้น และผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงสั่งหารเสียจะมีมากมาย
17. คนทั้งหลายที่กระทำตัวให้บริสุทธิ์และชำระตัวให้บริสุทธิ์ อยู่ข้างหลังต้นไม้ต้นหนึ่งท่ามกลางสวนที่กำลังกินเนื้อหมูและสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน และหนู จะถูกเผาผลาญเสียด้วยกัน พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้
18. เพราะเราทราบการทำงานของเขาคิดของเขา และเราจะมารวบรวมบรรดาประชาชาติและภาษาทั้งสิ้น และเขาจะมาเห็นสง่าราศีของเรา
19. และเราจะตั้งหมายสำคัญไว้ท่ามกลางเขา และเราจะส่งผู้รอดพ้นจากพวกเขานั้นไปยังบรรดาประชาชาติ ยังทารชิช ปูลและลูด ผู้โก่งธนู ยิงทูปัสและยาวาน ยังเกาะทั้งหลายที่ไกลออกไป ที่เขายังไม่ได้ยินชื่อเสียงของเราและเห็นสง่าราศีของเรา และเขาจะประกาศสง่าราศีของเราท่ามกลางบรรดาประชาชาติ
20. และเขาจะนำพี่น้องทั้งสิ้นของเจ้าทั้งหลายจากบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นเป็นเครื่องถวายบูชาพระเยโฮวาห์ มาด้วยม้า ด้วยรถรบ ด้วยเกวียนประทุน ด้วยล้อและด้วยอูฐโหนกเดียว ยังเรูซาเล็มภูเขาริสุทธ์ของเรา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ เช่นเดียวกับคนอิสราเอลนำธัญญาบูชาใส่ภาชนะสะอาดมายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
21. และเราจะเอาเขาบางคนเป็นบุตรโอรส และเป็นพวกเลวี พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้
22. เพราะฟ้าสวรรค์ใหม่ และแผ่นดินโลกใหม่ซึ่งเราจะสร้าง จะยังอยู่ต่อหน้าเราฉันใด พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ ชื่อสายของเจ้าและชื่อของเจ้าจะยังอยู่ฉันนั้น
23. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า และต่อมาทุกวันขึ้นค่ำ และทุกวันสะบาโต เนื้อหนังทั้งสิ้นจะมานมัสการต่อหน้าเรา
24. และเขาจะออกไปมองดูซากศพของคนที่ได้ละเมิดต่อเรา เพราะว่าหนอนของคนเหล่านี้จะไม่ตายไป ไฟของเขาจะไม่ดับ และเขาจะเป็นที่น่าสะอิดสะเอียนต่อเนื้อหนังทั้งสิ้น

ເຍເລມີຍ໌

บทที่ 1

1. ถ้อยคำของเยเรมีย์บุตรชายของฮิลคียาห์ ผู้หนึ่งในหมู่ปุโรหิต ผู้อยู่ตำบลอานาโทท ในแผ่นดินของเบนยามิน
2. พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงเยเรมีย์ในรัชกาลโยสิยาห์ โอรสของอาโมน กษัตริย์แห่งยูดาห์ในปีที่สิบสามของรัชกาลนี้
3. และมีมาในรัชกาลของเยโฮยาคิม โอรสของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ จนถึงปลายปีที่สิบเอ็ดแห่งรัชกาลเศเดคียาห์ โอรสของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ จนถึงการกวาดเยรูซาเล็มไปเป็นเชลยในเดือนที่ห้า
4. แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
5. เราได้รู้จักเจ้าก่อนที่เราได้ก่อร่างตัวเจ้าที่ในครรภ์ และก่อนที่เจ้าคลอดจากครรภ์ เราก็ได้กำหนดตัวเจ้าไว้ เราได้แต่งตั้งเจ้าเป็นผู้พยากรณ์ให้แก่บรรดาประชาชาติ
6. แล้วข้าพเจ้าก็กราบทูลว่า อนิจจา ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ดูเถิด ข้าพระองค์พูดไม่เป็น เพราะว่าข้าพระองค์เป็นเด็ก
7. แต่พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า อย่าว่าเจ้าเป็นแต่เด็ก เพราะเจ้าจะต้องไปหาทุกคนที่เราใช้ให้เจ้าไป และเราบัญชาเจ้าอย่างไรบ้าง เจ้าจะต้องพูด
8. อย่างกลัวหน้าเขาเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า จะช่วยเจ้าให้พ้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
9. แล้วพระเยโฮวาห์ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ถูกต้องปากข้าพเจ้า และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ดูเถิด เราเอาถ้อยคำของเราใส่ในปากของเจ้า
10. ดูซิ ในวันนี้เราได้ตั้งเจ้าไว้เหนือบรรดาประชาชาติและเหนือราชอาณาจักรทั้งหลาย ให้ถอนออกและให้พังลง ให้ทำลายและให้คว่ำเสีย ให้สร้างและให้ปลูก
11. ยิ่งกว่านี้พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า เยเรมีย์เอ๋ย เจ้าเห็นอะไร ข้าพเจ้ากราบทูลว่า ข้าพระองค์เห็นไม้ตะพดอัลมอนด์อันหนึ่ง
12. แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า เจ้าเห็นถูกต้องดีแล้ว เพราะเราจะเร่งเร้าถ้อยคำของเราเพื่อให้กระทำสำเร็จ
13. พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าครั้งที่สองว่า เจ้าเห็นอะไร ข้าพเจ้ากราบทูลว่า ข้าพระองค์เห็นหม้อกำลังเดือดอยู่หม้อหนึ่ง หันหน้าไปทางทิศเหนือ
14. แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า เหตุร้ายจะระเบิดจากทิศเหนือมาเหนือชาวแผ่นดินนี้ทั้งสิ้น
15. เพราะ ดูเถิด เราจะร้องเรียกรอบคร้วทั้งปวงแห่งบรรดาราชอาณาจักรทิศเหนือ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ เขาทั้งหลายจะมา และต่างก็จะวางบัลลังก์ของตนไว้ที่ตรงทางเข้าประตูกรุงเยรูซาเล็ม ตั้งสู้ล้อมรอบกำแพงทั้งหลาย และตั้งสู้หัวเมืองทั้งสิ้นของยูดาห์
16. และเราจะกล่าวคำพิพากษาของเราต่อหัวเมืองเหล่านั้น เพราะบรรดาความชั่วร้ายของเขาในการที่ได้ทอดทิ้งเรา และได้เผาเครื่องหอมบูชาพระอื่น และนมัสการสิ่งที่มีมือของตนได้กระทำไว้
17. เพราะฉะนั้นส่วนเจ้าจงคาดเอวของเจ้าไว้ จงลุกขึ้นและบอกทุกอย่างที่เราบัญชาเจ้าไว้ นั่นให้เขาฟัง อย่าหงอเพราะหน้าเขาเลย เกรงว่าเราจะทำให้เจ้าหงอต่อหน้าเขาทั้งหลาย

18. เพราะ ดุเถิด ในวันนี้เรากระทำให้เจ้าเป็นเมืองมีป้อม เป็นเสาเหล็ก และเป็นกำแพงทองสัมฤทธิ์ สู้กับแผ่นดินทั้งหมด สู้กับบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ กับเจ้านาย กับปุโรหิตและกับประชาชนแห่งแผ่นดินนี้

19. เขาทั้งหลายจะต่อสู้กับเจ้า แต่จะไม่ชนะเจ้า เพราะเราอยู่กับเจ้าเพื่อจะช่วยเจ้าให้พ้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

บทที่ 2

1. ยิ่งกว่านี้พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
2. จงไปประกาศกรอกหูของกรุงเยรูซาเล็มว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เรายังจำเจ้าได้ คือความเมตตาในวัยสาวของเจ้า ความรักของเจ้าครั้งเจ้าเป็นสาว เมื่อเจ้าตามเรามาในถิ่นทุรกันดาร ในดินแดนที่ไม่ได้หว่านพืชอะไร
3. อิสราเอลนั้นเป็นส่วนบริสุทธิของพระเยโฮวาห์ คือเป็นผลิตผลรุ่นแรกของพระองค์ คนทั้งปวงที่ได้กินผลนั้นก็ผิด เหตุร้ายจึงจะมาถึงเขา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
4. โอ วงศ์วานของยาโคบ และบรรดาครอบครัวแห่งวงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์
5. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า บรรพบุรุษของเจ้าจับความชั่วช้าอะไรได้ในเราเล่า เขาจึงไปห่างเสียดจากเรา และไปติดตามสิ่งไร้ค่า และได้กลายเป็นสิ่งไร้ค่า
6. เขาทั้งหลายมิได้กล่าวว่า 'พระเยโฮวาห์ประทับที่ไหน ผู้ได้พาเราขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ ผู้ได้นำเราอยู่ในป่าถิ่นทุรกันดาร ในแดนทะเลทรายมีหลุม ในแดนที่กันดารน้ำและมีเงามัจจุราช ในแผ่นดินที่ไม่มีผู้ใดผ่านไปได้ และไม่มีมนุษย์อาศัยอยู่ที่นั่น'
7. และเราได้พาเจ้าทั้งหลายเข้ามาในดินแดนที่อุดมสมบูรณ์ เพื่อกินผลไม้และของดีๆในแผ่นดินนั้น แต่เมื่อเจ้าเข้ามา เจ้าได้กระทำให้แผ่นดินของเราเป็นมลทิน และกระทำให้มรดกของเราเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียน
8. บุโรหิตทั้งหลายมิได้กล่าวว่า 'พระเยโฮวาห์ประทับที่ไหน' คนเหล่านั้นที่แกล้งพระราชบัญญัติไม่รู้จักเรา บรรดาผู้เลี้ยงแเกาะก็ละเมิดต่อเรา พวกผู้พยากรณ์ได้พยากรณ์โดยพระบาอัล และดำเนินติดตามสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์
9. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้นเราจะยังโต้แย้งกับเจ้า เราจะโต้แย้งกับลูกหลานของเจ้า
10. เหตุว่า จงข้ามไปยังฝั่งเกาะคิทธิม แล้วก็ดู และใช้คนไปถึงเมืองเคดาร์และพิจารณาอย่างถี่ถ้วน ดูที่ว่าเคยมีสิ่งอย่างนี้บ้างไหม
11. มีประชาชนชาติใดเคยได้เปลี่ยนพระของตน ถึงแม้ว่าพระเหล่านั้นไม่เป็นพระ แต่ประชาชนของเราได้เออสง่าราศีของเขาแลกกับสิ่งที่ไม่เป็นประโยชน์อย่างใด
12. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ฟาสวรรค์ทั้งหลายเอ๋ย จงตกตะลึงด้วยสิ่งนี้ จงเกรงกลัวอย่างสยดสยองและจงโดดเดี่ยว อ่างว่างเสียเลย
13. เพราะว่าประชาชนของเราได้กระทำความชั่วถึงสองประการ เขาได้ทอดทิ้งเราเสียซึ่งเป็นแหล่งน้ำเป็น แล้วสกัดหินขังน้ำไว้สำหรับตนเอง เป็นถึงน้ำแตก ซึ่งขังน้ำไม่ได้
14. อิสราเอลเป็นทาสเขาหรือ หรือเป็นทาสที่เกิดมาในบ้าน เหตุใดเขาจึงตกไปเป็นเหยื่อ
15. สิ่งโตหุ้มคำรามเข้าใส่เขา มันคำรามเสียงดังมาก และมันทั้งหลายได้กระทำให้แผ่นดินของเขาทิ้งร้างว่างเปล่า หัวเมืองทั้งหลายของเขาก็ถูกเผา ไม่มีคนอาศัยอยู่
16. ยิ่งกว่านั้นอีก ประชาชนเมืองโนฟและเมืองทอปานเนสได้ทุบกระหม่อมของเจ้าแล้ว
17. เจ้าหาเรื่องเหล่านี้ให้มาใส่ตัวเจ้าเอง โดยการทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เมื่อพระองค์ทรงนำเจ้าไปตามทางมิไซหรือ

18. บัดนี้เจ้าได้อะไรด้วยการลงไปยังอียิปต์ เพื่อตีม้าในแม่น้ำซีโฮอร์ หรือเจ้าได้อะไรด้วยการที่ลงไปยังอัสซีเรีย เพื่อตีม้าในแม่น้ำนั้น
19. ความโหดร้ายของเจ้าจะตีสอนเจ้าเอง และการที่เจ้ากลับสัตย์นั้นเองจะตำหนิเจ้า ฉะนั้นเจ้าจงรู้และเห็นเถิดว่า มันเป็นความชั่วและความขมขื่น ซึ่งเจ้าทอดทิ้งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ซึ่งความยำเกรงเรามีได้อยู่ในตัวเจ้าเลย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสดังนี้แหละ
20. เพราะเวลานานมาแล้วเราได้หักแอกของเจ้า และระเบิดพันธนะของเจ้าเสีย และเจ้าได้กล่าวว่า 'ข้าจะไม่ละเมิด' เออ เจ้าได้โน้มน้าวตัวเองลงเล่นซุ่มบนเนินเขาสูงทุกแห่งและได้ตั้งไม้เขี้ยวสดทุกต้น
21. แต่เราได้ปลุกเจ้าไว้เป็นเถาอ่อนอย่างดี เป็นพันธุ์แท้ทั้งนั้น แล้วทำไมเจ้าเสื่อมทรามลงจนกลายเป็นเถาแปลกไปได้
22. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ถึงแม้ว่าเจ้าชำระตัวด้วยน้ำค้าง และใช้สบู่มาก แต่รอยเปื้อนความชั่วช้าของเจ้า ก็ยังปรากฏอยู่ต่อหน้าเรา
23. เจ้าจะพูดได้อย่างไรว่า 'ข้าไม่เป็นมลทิน ข้ามิได้ติดตามพระบาอัลไป' จงมองดูท่าทางของเจ้าที่ในหุบเขาซี จงสำนึกคิดว่าเจ้าได้กระทำอะไร เจ้าเหมือนธัญธรรมาคระนองที่เดินข้ามไปข้ามมา
24. เหมือนลาป่าที่คุ้นเคยกับถิ่นทุรกันดาร ได้สูญผลมด้วยความอยากอันรุนแรงของมัน ใครจะระงับความใคร่ของมันได้ บรรดาที่แสวงหามันจะไม่ต้องเหน็ดเหนื่อย เมื่อถึงเดือนที่กำหนดของมันจะพบมันเอง
25. ระวังอย่าให้เท้าของเจ้าขาดรองเท้า และระวังลำคอของเจ้าให้พ้นจากความกระหาย แต่เจ้ากล่าวว่า 'หมดหวัง เสียแล้ว เพราะข้าได้รักพระอื่น และข้าจะติดตามไป'
26. เมื่อโจรถูกจับมีความละอายฉันทิด วงศ์วานของอิสราเอลก็จะละอายฉันทิด ทั้งตัวเขา กษัตริย์ เจ้านาย บุโรหิต และผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเขา
27. ผู้กล่าวแก่ลำต้นว่า 'ท่านเป็นบิดาของข้าพเจ้า' และกล่าวแก่ศิลาว่า 'ท่านคลอดข้าพเจ้ามา' เพราะเขาทั้งหลายได้หันหลังให้แก่เรา มิใช่หันหน้ามาให้ แต่เมื่อถึงเวลาลำบากเขาจะกล่าวว่า 'ขอทรงลุกขึ้นช่วยข้าพระองค์ทั้งหลายให้รอด'
28. แต่บรรดาพระของเจ้าอยู่ที่ไหนเล่า ซึ่งเป็นพระที่เจ้าสร้างไว้สำหรับตัวเอง ถ้ามันช่วยเจ้าให้รอดได้ ก็ให้มันลุกขึ้นช่วย เมื่อถึงเวลาลำบากของเจ้า ยูดาห์เอ๋ย เจ้ามีหัวเมืองมากเท่าใด เจ้าก็มีพระมากเท่านั้น
29. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เจ้าทั้งหลายจะมาร้องทุกข์เรื่องเราทำไม เจ้าได้ละเมิดต่อเราหมดทุกคนแล้ว
30. เราได้โดยดีลูกลานของเจ้าเสียเปล่า เขาทั้งหลายก็ไม่ดีขึ้น ดาบของเจ้าเองได้กลืนผู้พยากรณ์ของเจ้า เหมือนอย่างสิงโตที่ทำลาย
31. โอ คนยูดาห์เอ๋ย เจ้าทั้งหลายจงพิจารณาดูพระวณะของพระเยโฮวาห์ เราเป็นเหมือนถิ่นทุรกันดารแก่อิสราเอล หรือเหมือนแผ่นดินที่มีดทับหรือ ทำไมประชาชนของเราจึงกล่าวว่า 'ข้าพระองค์ทั้งหลายเป็นเจ้านาย ข้าพระองค์จะไม่มาหาพระองค์อีก'
32. สาวพรหมจารีจะลืมหายาของเธอได้หรือ เจ้าสาวจะลืมเครื่องพันกายของตนได้หรือ แต่ประชาชนของเราได้ลืม

เรา เป็นเวลาที่วันก็นับไม่ไหวแล้ว

33. ทำไมเจ้านำวิถีของเจ้าไปหาความรักอย่างแนบเนียน ฉะนั้นเจ้าจึงสอนทางของเจ้าให้คนชั่วด้วย

34. ที่ชายเสื้อของเจ้าจะเห็นโลหิตของคนจนที่ไร้ความผิดด้วย เรามีได้พบโดยการสืบหาอย่างลึกลับ แต่โดยเรื่องต่างๆเหล่านี้

35. เจ้าก็ยังกล่าวว่า `เพราะข้าพเจ้าไม่มีความผิดเลย พระพิโรธของพระองค์จะหันกลับจากข้าพเจ้าเป็นแน่' ดูเถิด เราจะนำเจ้าไปสู่การพิพากษา เพราะเจ้าได้กล่าวว่า `ข้าพเจ้ามิได้กระทำความป'

36. ทำไมเจ้าท่องเที่ยวไปมาเรื่อยๆอย่างเบาความเช่นนั้น โดยเปลี่ยนเส้นทางของเจ้าอยู่เสมอ อียิปต์จะกระทำให้เจ้าได้อาย เหมือนอัสซีเรียได้กระทำให้เจ้าได้อายมาแล้วนั้น

37. เจ้าจะออกมาจากที่นั่นด้วย โดยเอามือกุมศีรษะของเจ้าไว้ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งบรรดาความไว้วางใจของเจ้าเสีย เจ้าจะเจริญขึ้นมาเพราะเขาก็ไม่ได้

บทที่ 3

1. เขาทั้งหลายว่า 'ถ้าชายคนใดหย่าภรรยาของตนและเธอก็ไปจากเขาเสีย และไปเป็นภรรยาของชายอีกคนหนึ่ง เขาจะกลับไปหาเธอหรือ แผ่นดินนั้นจะไม่โสโครกมากมายหรือ' แต่เจ้าได้เล่นชู้กับคนรักมากมายแล้ว ถึงกระนั้นเจ้าจงกลับมาหาเรา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
2. จงแหงนหน้าขึ้นสู่มรรคาที่สูงนั้น และดูสิ ที่ไหนบ้างที่ไม่มีคนมานอนด้วย เจ้าได้นั่งคอยคนรักของเจ้าอยู่ที่ริมทางอย่างคนอาระเบียในถิ่นทุรกันดาร เจ้าได้กระทำให้แผ่นดินโสโครกด้วยการแพศยาและความชั่วช้าของเจ้า
3. เพราะฉะนั้นฝนจึงได้ระยับเสีย และฝนชุกปลายฤดูจึงขาดไป แต่เจ้ามีหน้าผากของหญิงแพศยา เจ้าปฏิเสธไม่ยอมอาย
4. ตั้งแต่เวลานี้เจ้าจะร้องเรียกเรามาใหม่หรือว่า 'พระบิดาของข้าพระองค์ พระองค์ทรงเป็นผู้ซึ่งนำตั้งแต่ข้าพระองค์ยังสาว ๆ
5. พระองค์จะทรงพระพิโรธอยู่เป็นนิตย์หรือ พระองค์จะทรงกริ้วอยู่จนถึงที่สุดปลายหรือ' ดูเถิด เจ้าลั่นวาจาแล้ว แต่เจ้าก็ยังกระทำความชั่วช้าทุกอย่างซึ่งเจ้ากระทำได้
6. พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าในรัชกาลของกษัตริย์โยสิยาห์ว่า เธอทำอะไรเจ้าเห็นหรือ คืออิสราเอลผู้กลับสัตย์ เธอขึ้นไปบนภูเขาสูงทุกลูก และไต่ต้นไม้เขียวสดทุกต้น แล้วก็ไปเล่นชู้ที่นั่น
7. เมื่อเธอทำอย่างนี้จนหมดแล้วเรากล่าวว่า 'เจ้าจงกลับมาหาเรา' แต่เธอก็ไม่กลับมา และยูดาห์น้องสาวที่ทรยศนั้นก็เห็น
8. และเราเห็นว่า เพราะเหตุทั้งปวงที่อิสราเอลผู้กลับสัตย์ได้ล่วงประเวณีนั้น เราได้ไล่เธอไปพร้อมกับให้หนังสือหย่า แต่ยูดาห์น้องสาวที่ทรยศนั้นก็ไม่ว่าง เธอก็กลับไปเล่นชู้ด้วย
9. ต่อมาเพราะการแพศยาเป็นการเบาแก่เธอมาก เธอก็กระทำให้แผ่นดินโสโครกไป โดยไปล่วงประเวณีกับศิลา กับลำต้น
10. แม้ว่าเธอกระทำไปสิ้นอย่างนี้แล้ว ยูดาห์น้องสาวที่ทรยศของเธอก็มิได้หันกลับมาหาเราด้วยสิ้นสุดใจ แต่แสวงทำเป็นกลับมา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
11. แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า อิสราเอลผู้กลับสัตย์ยังสำแดงตัวว่ามีผิดน้อยกว่ายูดาห์ที่ทรยศ
12. จงไปประกาศถ้อยคำเหล่านี้ไปทางเหนือกล่าวว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสว่า อิสราเอลผู้กลับสัตย์เอ๋ย กลับมาเถิด เราจะไม่ให้ความกริ้วของเราสวมทับเจ้า เพราะเราประกอบด้วยพระกรุณาคุณ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ เราจะไม่กริ้วเป็นนิตย์
13. เพียงแต่ยอมรับความชั่วช้าของเจ้าว่า เจ้าได้ละเมิดต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า และเที่ยวเอาใจพระอื่นที่ได้ไต่ต้นไม้เขียวสดทุกต้น และเจ้ามิได้เชื่อฟังเสียงของเรา' พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
14. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ลูกหลานที่กลับสัตย์เอ๋ย กลับมาเถิด เพราะเราแต่งงานกับเจ้าแล้ว เราจะรับเจ้าจากเมืองละคนและจากครอบครัวละสองคน และเราจะนำเจ้ามาถึงศิโยน
15. และเราจะให้ผู้เลี้ยงแกะคนที่พอใจเราแก่เจ้า ผู้ซึ่งจะเลี้ยงเจ้าด้วยความรู้และความเข้าใจ

16. และต่อมาเมื่อเจ้าทวิและเพิ่มขึ้นในแผ่นดินนั้น ในครั้งนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เขาทั้งหลายจะไม่กล่าวอีกว่า 'หีบพันธสัญญาแห่งพระเยโฮวาห์' เรื่องนี้จะไม่มีขึ้นในใจ ไม่มีใครระลึกถึง ไม่มีใครนึกถึง จะไม่ทำกันขึ้นอีกเลย
17. ในครั้งนั้นเขาจะเรียกกรุงเยรูซาเล็มว่า เป็นพระที่นั่งของพระเยโฮวาห์ และบรรดาประชาชาติจะรวบรวมกันเข้ามาหายังพระนามของพระเยโฮวาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม และเขาจะไม่ติดตามใจอันชั่วของเขาอย่างดื้อกระด้างอีกต่อไป
18. ในสมัยนั้นวงศ์วานของยูดาห์จะเดินมากับวงศ์วานของอิสราเอล เขาทั้งสองจะรวมกันมาจากแผ่นดินฝ่ายเหนือมายังแผ่นดินซึ่งเรามอบให้แก่บรรพบุรุษของเจ้าให้เป็นมรดก
19. แต่เรากล่าวว่า 'เราจะตั้งเจ้าไว้ท่ามกลางบุตรทั้งหลายของเราอย่างไรดีหนอ และให้แผ่นดินที่น่าปรารถนาแก่เจ้าเป็นมรดกที่สวยงามที่สุดในบรรดาประชาชาติ' และเรากล่าวว่า 'เจ้าจะเรียกเราว่า พระบิดาของข้าพระองค์ และจะไม่หันกลับจากการติดตามเรา'
20. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย แน่نونที่เดียวที่ภรรยาทรยศละทิ้งสามีของนางฉันใด เจ้าก็ได้ทรยศต่อเราฉันนั้น
21. เขาได้ยินเสียงมาจากที่สูง เป็นเสียงร้องไห้และเสียงวิงวอนของบุตรทั้งหลายของอิสราเอล เพราะเขาได้แปรวิถีของเขาเสียแล้ว เขาได้ลืมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา
22. บรรดาบุตรที่กลับสัตย์เอ๋ย จงกลับมาเถิด เราจะรักษาความสัตย์ของเจ้าให้หาย ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายมาหาพระองค์แล้ว เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์
23. แท้จริงความหวังว่าจะได้ความรอดจากเนินเขาและจากภูเขาหลายลูกก็เป็นความไร้สาระ แท้จริงความรอดของอิสราเอลนั้นอยู่ในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา
24. แต่ว่าสิ่งที่น่าอายนั้นได้กัดกินสิ่งทั้งปวงที่บรรพบุรุษของเราได้ลงแรงทำไว้ ตั้งแต่เรายังเป็นเด็กอนุชนอยู่ คือฝูงแกะ ฝูงวัว บุตรชาย และบุตรสาวทั้งหลายของเขา
25. ให้เราอนลงจมในความอายของเรา และให้ความอับศคลุมเราไว้ เพราะเราได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ทั้งตัวเราและบรรพบุรุษของเรา ตั้งแต่เราเป็นอนุชนอยู่จนทุกวันนี้ และเราหาได้เชื่อฟังพระสุรเสียงแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราไม่

บทที่ 4

1. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ อิสราเอลเอ๋ย ถ้าเจ้าจะกลับมา เจ้าจงกลับมาหาเรา ถ้าเจ้ายอมเอาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนไปให้พ้นสายตาของเราเสีย เจ้าก็จะไม่โลเล
2. และถ้าเจ้าปฏิบัติอย่างแท้จริง อย่างยุติธรรม และอย่างชอบธรรมว่า 'ตราบไตที่พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่' แล้วบรรดาประชาชาติจะให้พรกันในพระนามพระองค์ และเขาทั้งหลายจะอวดพระองค์
3. เพราะว่า พระเยโฮวาห์ตรัสกับคนยูดาห์และแก่ชาวเยรูซาเล็มว่า จงทุบดินที่ไถไว้แล้วนั้น และอย่าหว่านลงกลางหนาม
4. ดูก่อน คนยูดาห์และชาวกรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย จงเอาตัวรับพิธีเข้าสู่หนัดถวายแด่พระเยโฮวาห์ จงตัดหนังปลายหัวใจของเจ้าเสีย เกรงว่าความกริ้วของเราจะพลุ่งออกไปอย่างไฟและเผาไหม้ ไม่มีใครจะดับได้ เหตุด้วยความชั่วแห่งการกระทำทั้งหลายของเจ้า
5. จงประกาศในยูดาห์และโชมณาในกรุงเยรูซาเล็มว่า 'จงเป่าแตรไปทั่วแผ่นดิน จงรวมกัน จงร้องประกาศดังๆว่า มารวมกันเถิด ให้เราเข้าไปในบรรดาเมืองที่มีป้อม'
6. จงยกธงขึ้นสู่ศิโยน จงรีบหนีไปให้ปลอดภัย อย่ารออยู่ เพราะเราจะนำความร้ายมาจากทิศเหนือ และนำการทำลายใหญ่ยิ่งมา
7. สิงโตตัวนั้นได้ออกไปจากพุ่มไม้หนาที่บของมันแล้ว และผู้ทำลายเหล่าประชาชาติกำลังเดินทางมาแล้ว เขาได้ออกไปจากสถานที่ของเขาเพื่อกระทำให้แผ่นดินของเจ้ารกร้างไป หัวเมืองของเจ้าจะถูกทิ้งไว้เสียเปล่าๆปราศจากคนอาศัย
8. ด้วยเหตุนี้ เจ้าจงสวมผ้ากระสอบ จงคร่ำครวญและร้องไห้ เพราะพระพิโรธอันร้อนแรงของพระเยโฮวาห์มิได้หันกลับไปจากเรา
9. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ต่อมาในวันนั้นทั้งกษัตริย์และพวกเจ้านายจะหมดกำลังใจ บรรดาปุโรหิตจะตกตะลึงและผู้ป่วยากรณก็จะอัศจรรย์ใจ
10. แล้วข้าพเจ้าจึงทูลว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์ทรงล่อลวงชนชาตินี้ และกรุงเยรูซาเล็มแน่นอนที่เดียว ว่า 'เจ้าทั้งหลายจะอยู่เย็นเป็นสุข' แต่ที่จริงดาบได้มาถึงชีวิตของเขาทั้งหลาย
11. ในครั้งนั้น เขาจะกล่าวแก่ชนชาตินี้ และแก่กรุงเยรูซาเล็มว่า 'ลมร้อนจากที่สูงในถิ่นทุรกันดารพัดมาสู่บุตรสาวประชาชนของเรา ไม่ใช่จะมาพัดหรือมาชำระ
12. กระแสลมที่แรงจะพัดมาจากที่เหล่านั้นมาสู่เรา บัดนี้เราจะกล่าวคำตัดสินต่อพวกเขา'
13. ดูก่อน เขาจะขึ้นมาเหมือนเมฆ ทรบของเขาจะเหมือนลมบ้าหมู ม้าทั้งหลายของเขาเร็วยิ่งกว่านกอินทรี วิบัติแก่เราทั้งหลาย เพราะว่าเราจะต้องพินาศ
14. กรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย จงล้างจิตใจของเจ้าให้พ้นจากความชั่วร้าย เพื่อเจ้าจะรอดได้ ความคิดชั่วร้ายของเจ้านั้นจะสิงอยู่ในใจของเจ้านานสักเท่าใด
15. เพราะว่ามีเสียงประกาศมาจากเมืองดาน และโชมณาความชั่วร้ายจากภูเขอาเฟราอิม

16. จงกล่าวแก่บรรดาประชาชน ดูเถิด จงโฆษณาแก่กรุงเยรูซาเล็มว่า บรรดาผู้ลี้ภัยมาจากแผ่นดินไกล เขาทั้งหลายให้ร้องเข้าใส่หัวเมืองยูดาห์
17. เขาทั้งหลายล้อมยูดาห์ไว้รอบเหมือนผู้ดูแลเฝ้านา เพราะว่ายูดาห์ที่ได้กบฏต่อเรา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
18. วิถีและการกระทำทั้งหลายของเจ้าได้นำเรื่องนี้มาเหนือเจ้า นี่แหละเป็นผลแห่งความชั่วร้ายของเจ้า เพราะมันขมขื่น เพราะมันมาถึงจิตใจของเจ้าทีเดียว
19. แสนระทม แสนระทม ข้าก็ปิดตัวด้วยความเจ็บปวด โอ ผันดวงใจของข้าเอ๋ย จิตใจของข้าก็ว่าวุ่น ข้าจะนิ่งอยู่ไม่ได้ เพราะจิตใจข้าได้ยินเสียงแตร เสียงปลุกของสงคราม
20. การประกาศเรื่องความหายนะไล่ติดตามความหายนะ แผ่นดินทั้งสิ้นก็ถูกทิ้งร้าง บรรดาเต็นท์ของข้าก็ถูกทำลายในฉับพลัน ม่านทั้งหลายของข้าก็สิ้นไปในบัดเดียวเดียว
21. ข้าจะต้องมองดูธงและฟังเสียงแตรนานสักเท่าใด
22. เพราะประชาชนของเราโง่เขลา เขาทั้งหลายไม่รู้จักเรา เขาทั้งหลายเป็นลูกหลานที่โง่ทึบ เขาทั้งหลายไม่มีความเข้าใจ เขาทั้งหลายทำความชั่วเก่ง แต่เขาไม่เข้าใจที่จะทำดี
23. ข้าพเจ้ามองดูพื้นที่โลก และดูเถิด เป็นที่ร้างและว่างเปล่า และมองดูฟ้าสวรรค์ ในนั้นก็ไม่มีแสงสว่าง
24. ข้าพเจ้ามองดูภูเขา ดูเถิด มันกำลังสิ้นอยู่ บรรดาเนินเขาก็แกว่งไปแกว่งมา
25. ข้าพเจ้ามองดู และดูเถิด ไม่มีมนุษย์เลย นกทั้งปวงแห่งท้องอากาศได้หนีไปแล้ว
26. ข้าพเจ้ามองดู และดูเถิด เรือกสวนไร่นาก็เป็นถิ่นทุรกันดาร และหัวเมืองทั้งสิ้นก็สลักหักพังไปต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ต่อพระพิโรธอันร้อนแรงของพระองค์
27. เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า แผ่นดินทั้งหมดจะเป็นที่รกร้าง ถึงกระนั้นเราก็ยังมีได้กระทำให้ถึงอวสานเสียทีเดียว
28. เพราะเรื่องนี้โลกจะไว้ทุกข์ และฟ้าสวรรค์เบื้องบนจะดำมืด เพราะเราได้สิ้นวาจาแล้ว เราได้หมายใจไว้แล้ว เราจะไม่เปลี่ยนใจหรือหันกลับ
29. เมื่อได้ยินเสียงพลม้าและนักธนู ชาวเมืองทั้งหมดก็จะหนีไป เขาเข้าไปอยู่ในสุมทุมพุ่มไม้ และปีนป่ายไปท่ามกลางศิลา หัวเมืองทุกแห่งก็ถูกทอดทิ้ง และไม่มีมนุษย์อาศัยอยู่ในเมืองเหล่านั้นเลย
30. เจ้าผู้ที่ถูกทิ้งร้างเอ๋ย ที่เจ้าแต่งตัวสีแดงนั้นเจ้าทำอะไรกัน และที่เจ้าประดับตัวด้วยอาภรณ์ทองคำ ที่เจ้าขยายดวงตาให้กว้างด้วยแค้นสี เออ เจ้าแต่งตัวให้งามเสียเปล่า คนรักของเจ้าจะดูหมิ่นเจ้า เขาทั้งหลายจะแสวงชีวิตของเจ้า
31. เพราะเราได้ยินเสียงเหมือนเสียงหญิงคลอดบุตรร้องแสนเจ็บปวดอย่างกับจะคลอดบุตรหัวปี เสียงร้องแห่งบุตรสาวศิโยนนั้น แทบจะขาดใจ เหยียดมือของเธอออกร้องว่า 'วิบัติแก่ข้า จิตใจข้าอ่อนเปลี้ยอยู่เพราะเหตุผู้ฆ่าคน'

บทที่ 5

1. จงวิ่งไปวิ่งมาอยู่ในถนนกรุงเยรูซาเล็ม บัดนี้จงมองและรับรู้ จงค้นตามลานเมืองดูที่ว่า จะหามนุษย์สักคนหนึ่งได้หรือไม่ คือคนที่กระทำการยุติธรรมและแสวงหาความจริง เพื่อเราจะได้อภัยโทษให้แก่เมืองนั้น
2. แม้เขาทั้งหลายกล่าวว่า 'ตราบใดที่พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่' เขาก็ยังปฏิบัติจนเท็จอย่างแน่นอน
3. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเนตรของพระองค์ทรงหาความจริงมิใช่หรือ พระองค์ทรงเขียนดีเขาทั้งหลาย แต่เขาก็ไม่รู้รู้สึกสำนึก พระองค์ทรงล้างผลาญเขา แต่เขาทั้งหลายปฏิเสธไม่ยอมดีขึ้น เขาได้กระทำให้น้ำของเขากระด้างยิ่งกว่าหิน เขาปฏิเสธไม่ยอมกลับใจ
4. แล้วข้าพเจ้าจึงทูลว่า แนนอนคนเหล่านี้เป็นแต่คนด้อยต่ำ เขาเหล่านี้โง่เขลา เพราะเขาไม่รู้จักพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ ไม่รู้จักคำตัดสินของพระเจ้าของเขา
5. ข้าพระองค์จะไปหาพวกผู้ยิ่งใหญ่ และจะพูดกับเขาทั้งหลาย เพราะเขารู้จักพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ และรู้จักคำตัดสินของพระเจ้าของเขา แต่เขาทั้งหลายทุกคนก็ได้หักแอกเสีย เขาทั้งหลายได้ระเบิดพันธะเสีย
6. เพราะฉะนั้น สิ่งโตจากป่าจะมาสังหารเขา สุนัขป่ายามสนธยาจะทำลายเขา เสือดาวจะเผ่าหัวเมืองทั้งหลายของเขา ทุกคนที่ไปจากเมืองเหล่านั้นจะถูกฉีกเป็นชิ้นๆ เพราะว่าความละเมิดของเขามากมาย การกลับสัตย์ของเขาก็ใหญ่ยิ่ง
7. เราจะให้อภัยเจ้าได้อย่างไร ลูกหลานของเจ้าได้ละทิ้งเราแล้ว และได้อ้างผู้ที่ไม่ใช่พระในการทำสัตย์ปฏิญาณ เมื่อเราเลี้ยงเขาให้อิ่ม เขาก็ทำการล่วงประเวณี แล้วก็ยกขบวนกันไปที่เรือนของหญิงแพศยา
8. เขาทั้งหลายเหมือนม้าที่กินอิมในตอนเช้า ทุกคนก็ร้องหาภรรยาของเพื่อนบ้าน
9. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะสิ่งอย่างนี้เราจะไม่ทำโทษเขาหรือ และจิตใจเราไม่ควรที่จะแก้แค้นประชาชาติที่เป็นอย่างนี้หรือ
10. ขึ้นไปตามกำแพงของมันและทำลายเสีย แต่อย่าไปถึงอวสานที่เดียว เอาเชิงเทินของมันออก เพราะนั่นไม่ใช่เป็นของพระเยโฮวาห์
11. เพราะวงศัวานของอิสราเอลและวงศัวานของยูดาห์ได้ทรยศต่อเราอย่างสิ้นเชิงแล้ว พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
12. เขาทั้งหลายพูดมุสาในเรื่องพระเยโฮวาห์ และได้กล่าวว่า พระองค์มิได้ทรงกระทำประการใด ไม่มีการร้ายอันใดจะเกิดขึ้นแก่เรา เราก็จะไม่เห็นดาบหรือการกันดารอาหาร
13. ผู้พยากรณ์ก็จะเป็นแต่ลมๆ พระวณะไม่มีในคนเหล่านั้น ขอให้เป็นอย่างนั้นแก่เขาเถิด
14. เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาจึงตรัสดังนี้ว่า เพราะเจ้าทั้งหลายกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ ดูเถิด เราจะทำถ้อยคำของเราที่อยู่ในปากของเจ้าให้เป็นไฟ และชนชาตินี้เป็นฟืน และไฟนั้นจะเผาผลาญเขาเสีย
15. ดูเถิด วงศัวานของอิสราเอลเอ๋ย เราจะนำประชาชาติจากแดนไกลมาสู่เจ้าทั้งหลาย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ เป็นประชาชาติที่มีอำนาจใหญ่โต เป็นประชาชาติดึกดำบรรพ์ เป็นประชาชาติที่เจ้าไม่รู้ภาษาของเขา เขาจะพูดอะไร เจ้าก็ไม่เข้าใจ
16. แล่งธนูของเขาเหมือนอุโมงค์เปิด เขาเป็นทแกล้วทหารทุกคน

17. เขาจะกินซึ่งเจ้าเกี่ยวได้ และกินอาหารของเจ้าเสีย ซึ่งบุตรชายและบุตรสาวของเจ้าควรจะได้กิน เขาจะกินฝูงแกะฝูงวัวของเจ้าเสีย เขาจะกินเถาองุ่นและต้นมะเดื่อของเจ้าเสีย เขาจะทำลายตัวเมืองที่มีป้อมของเจ้า ซึ่งเจ้าวางใจนั้นเสียด้วยดาบ
18. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ถึงแม้ว่าในวันเหล่านั้น เราก็ยังไม่กระทำแก่เจ้าให้ถึงอวสาน
19. และต่อมาเมื่อเจ้าทั้งหลายจะกล่าวว่า 'ทำไมพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราทั้งหลายจึงกระทำบรรดาสิ่งเหล่านี้แก่เรา' เจ้าจะกล่าวแก่เขาว่า 'เจ้าได้ละทิ้งเราไปปรนนิบัติพระต่างตัวในแผ่นดินของเจ้าฉันใด เจ้าจะต้องไปปรนนิบัติคนต่างชาติในแผ่นดินซึ่งไม่ใช่ของเจ้าฉันนั้น'
20. จงประกาศข้อความต่อไปนี้ในวงศัวานของยาโคบ และจงโฆษณาเรื่องนี้ในยูดาห์ ว่า
21. ชนชาติที่โง่เขลาและไร้ความเข้าใจเอ๋ย ผู้มีตา แต่มองไม่เห็น ผู้มีหู แต่ฟังไม่ได้ยิน จงฟังข้อความนี้
22. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เจ้าไม่ยำเกรงเราหรือ เจ้าไม่ตัวสั่นอยู่ต่อหน้าเราหรือ คือเราผู้วางกองทรายไว้เป็นเขตล้อมทะเล เป็นเครื่องกีดขวางเป็นนิตย์มิให้ผ่านไปได้ แม้ว่าคลื่นจะซัด ก็เอาชนะไม่ได้ แม้คลื่นจะคะนอง ก็ข้ามไปไม่ได้
23. แต่ชนชาตินี้มีใจตื้อดิ่งและกบฏ เขาได้หันเหและจากไปเสีย
24. ข้อความนี้เขาไม่มุ่งอยู่ในใจของเขาทั้งหลายว่า 'บัดนี้ให้เรายำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ผู้ทรงประทานฝนตามฤดูของมันเป็นคือฝนต้นฤดูและฝนชุกปลายฤดู และทรงรักษาสัปดาห์ที่กำหนดการเกี่ยวข้าวไว้ให้แก่เรา'
25. ความชั่วช้าของเจ้าได้กระทำให้สิ่งเหล่านี้หันไปเสีย และบาปของเจ้าทั้งหลายก็กันสิ่งที่ดีไว้เสียจากเจ้า
26. เพราะท่ามกลางประชาชนของเราจะพบคนชั่ว เขาชุ่มคอยเหมือนคนดักนกชุ่มอยู่ เขาวางกับไว้ เขาดักคน
27. เรือนของเขาเต็มด้วยความหลอกลวงเหมือนกระจาดที่มีนกเต็ม เพราะฉะนั้นเขาจึงใหญ่โตและมั่งมี
28. เขาจึงอ้วนพีจนตัวเกลี้ยงเกลา ในเรื่องการกระทำความชั่วเขาล้ำหน้า เขามีได้ตัดสินคดี คือคดีของลูกกำพร้าพ่อด้วยความยุติธรรม ถึงกระนั้นเขาก็เจริญ เขามีได้ป้องกันสิทธิของคนขัดสน
29. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะสิ่งอย่างนี้เราจะไม่ทำโทษเขาหรือ และไม่ควรถัดใจเราจะแก้แค้นประชาชาติที่เป็นอย่างนี้หรือ
30. สิ่งที่น่าตกตะลึงและน่าหวาดเสียวได้เกิดขึ้นในแผ่นดินนี้
31. คือผู้พยากรณ์ได้พยากรณ์เท็จ และบรรดาปุโรหิตก็ปกครองตามการชู้หน้าของเขา และประชาชนของเราชอบที่มีการอย่างนี้ แต่เจ้าทั้งหลายจะกระทำอะไรเมื่อกาลสุดปลายมาถึง

บทที่ 6

1. โอ ประชาชนเบนยามินเอ๋ย จงรวมกันหนีไปจากกลางกรุงเยรูซาเล็ม จงเป่าแตรในเมืองเทโคอา และยกสัญญาณไฟขึ้นไว้บนเบรธัคเคเรม เพราะเหตุร้ายโผล่ออกมาจากทิศเหนือ คือการทำลายอย่างใหญ่หลวง
2. เราเปรียบบุตรสาวของศิโยนเสมือนสาวสวยและบอบบาง
3. ผู้เลี้ยงแกะพร้อมกับฝูงแกะจะมาสู้เธอ เขาจะตั้งเต็นท์ไว้รอบเธอ ต่างก็จะหากินอยู่ในที่ของมัน
4. จงเตรียมทำสงครามกับเธอ ลูกขึ้น ให้เราโจมตีเวลาเที่ยงวัน วิบัติแก่พวกเรา เพราะว่ากลางวันคล้อยเสียแล้ว เงามองเงาเย็นก็ยาวออกไป
5. ลูกขึ้น ให้เราเข้าตีเวลากลางคืน และทำลายบรรดาวังของเธอเสีย
6. เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า จงโค่นต้นไม้ของเธอลง จงก่อเชิงเทินไว้สู่กรุงเยรูซาเล็ม นี่แหละนครที่ต้องถูกทำโทษ ภายในเธอไม่มีอะไรนอกจากการบีบบังคับ
7. น้ำพุปล่อยน้ำของมันออกมาฉันใด เธอก็ปล่อยความชั่วของเธอออกมาฉันนั้น ได้ยินถึงความทารุณและการทำลายมีภายในเธอ ความเศร้าโศกและความบาดเจ็บก็ปรากฏต่อเราเสมอ
8. กรุงเยรูซาเล็มเอ๋ย จงรับคำสั่งสอนเถิด เกรงว่าจิตใจเราจะพรากจากเจ้าไปเสีย เกรงว่าเราจะกระทำให้เจ้าเป็นที่รกร้าง เป็นแผ่นดินที่ปราศจากคนอาศัย
9. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า เขาทั้งหลายจะกวาดชนอิสราเอลที่เหลืออยู่นั้นเสียให้เกลี้ยงอย่างเต็มเถาองุ่น เหมือนคนเก็บผลองุ่นเอามือเก็บผลใส่ในตะกร้าอีกคำรบหนึ่ง
10. ข้าพเจ้าควรจะพูดและให้คำตักเตือนแก่ผู้ใดดีนะ เพื่อเขาจะได้ยิน ดูเถิด หูของเขาตันเสียแล้ว เขาฟังไม่ได้ ดูเถิด พระวณะของพระเยโฮวาห์เป็นสิ่งที่เขาดูหมิ่น เขาไม่พอใจฟัง
11. เพราะฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงมีพระพิโรธของพระเยโฮวาห์เต็มไปหมด ข้าพเจ้าจะเก็บไว้อีกไม่ไหวแล้ว เราจะเทออกรดเด็ก ๆ ที่ตามถนน และรดพวกหนุ่ม ๆ ที่ชุมนุมกันอยู่ด้วย ทั้งสามีและภรรยา ก็จะต้องเอาไป ทั้งคนแก่และคนชราด้วย
12. บ้านเรือนของเขาจะต้องยกให้เป็นของคนอื่น ทั้งไร่นาและภรรยาของเขาด้วย เพราะเราจะเหยียดมือของเราออกต่อผู้ชาวแผ่นดิน พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ
13. เพราะว่า ตั้งแต่คนที่ต่ำต้อยที่สุดจนถึงคนใหญ่โตที่สุด ทุกคนโลภอยากได้กำไร และทุกคนก็กระทำการด้วยความเท็จ ตั้งแต่ผู้พยากรณ์ตลอดถึงปุโรหิต
14. เขาทั้งหลายได้รับการแผลแห่งบุตรสาวประชาชนของเราแต่เล็กน้อยกล่าวว่า `สันติภาพ สันติภาพ' เมื่อไม่มีสันติภาพเลย
15. เขาละอายหรือเมื่อเขากระทำการอันน่าสะอิดสะเอียน เปล่าเลย เขาไม่ละอายเสียเลย เขาหน้าแดงด้วยความละอายไม่เป็นเลย เพราะฉะนั้นเขาจะล้มลงท่ามกลางพวกที่ล้มแล้ว เมื่อถึงเวลาที่เราลงอาญาเขาทั้งหลาย เขาจะล้มคว่ำลง พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ
16. พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า จงยืนที่ถนนและมองให้ดี และถามหาทางโบราณนั้นว่า ทางดีอยู่ที่ไหน แล้วจงเดินใน

- ทางนั้น และท่านจะพบที่ปักธงสำหรับจิตใจของท่าน แต่เขาทั้งหลายกล่าวว่า 'เราจะไม่เดินในนั้น'
17. เราวางยามไว้เหนือเจ้า สิ่งว่า 'จงฟังเสียงแตร' แต่เขาทั้งหลายกล่าวว่า 'เราทั้งหลายจะไม่ยอมฟัง'
 18. เพราะฉะนั้น บรรดาประชาชาติเอ๋ย จงฟัง ที่ประชุมเอ๋ย จงทราบเถิดว่า อะไรจะบังเกิดขึ้นแก่เขา
 19. พิภพเอ๋ย จงฟังเถิด ดูเถิด เราจะนำความร้ายมาเหนือชนชาตินี้ คือผลแห่งความคิดทั้งหลายของเขา เพราะเขา มิได้เชื่อฟังถ้อยคำของเรา ส่วนราชบัญญัติของเรานั้น เขาปฏิเสธเสีย
 20. มีกำยานมาถึงเราจากเมืองเซบา มีตะไคร้ส่งมาจากเมืองไกล เพื่ออะไรเล่า เครื่องเผาบูชาของเจ้าก็ยังไม่เป็นที่รับได้ หรือเครื่องสักการบูชาของเจ้าก็ไม่เป็นที่พอใจเรา
 21. เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด ต่อหน้าชนชาตินี้ เราจะวางเครื่องสะดุดไว้ให้เขาสะดุด ทั้งบิดา และบุตรชายด้วยกัน ทั้งเพื่อนบ้านและมิตรสหายจะพินาศ
 22. พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด ชนชาติหนึ่งกำลังมาจากแดนเหนือ ประชาชาติใหญ่ชาติหนึ่งจะถูกเร้าให้มาจาก ส่วนที่ไกลที่สุดของพิภพ
 23. เขาทั้งหลายจะจับคันธนูและหอก เขาทั้งหลายดูร้ายและไม่มี ความสงสาร เสียงของเขาก็เหมือนเสียงทะเล กำเรียบ เขาทั้งหลายขี่ม้า และจัดเตรียมกระบวนเหมือนชายที่จะเข้าสงคราม บุตรสาวศิโยนเอ๋ย เขาทั้งหลายมาต่อสู้อูเจ้า
 24. พวกเราได้ยินกิตติศัพท์พวกนั้น มือของเราก็อ่อนลงอย่างช่วยไม่ได้ ความแสนระทมได้จับเราไว้เป็นความเจ็บเหมือนสตรีกำลังคลอดบุตร
 25. อย่าเดินออกไปในทุ่งนา หรือเดินบนถนน เพราะดาบของศัตรูและความสยดสยองอยู่ทุกด้าน
 26. บุตรสาวแห่งประชาชนของเราเอ๋ย จงเอาผ้ากระสอบคาดเอาไว้ และกลิ้งเกลือกอยู่ในกองเถ้า จงไว้ทุกข์เหมือนเพื่อบุตรชายคนเดียว เป็นการคร่ำครวญอย่างแสนขมขื่นที่สุด เพราะว่าผู้ทำลายมาสูเราในทันทีทันใด
 27. เราได้กระทำให้เจ้าเป็นหอคอยและป้อมปราการท่ามกลางประชาชนของเรา เพื่อเจ้าจะทราบและลองพฤติการณ์ทั้งหลายของเขา
 28. เขาทั้งหลายมักกบฏอย่างดื้อด้านทั้งสิ้น เทียวนิินทาเขาไป เขาทั้งหลายเป็นทองสัมฤทธิ์ และเป็นเหล็ก เขาทุกคนประพฤติเลวทรามทั้งนั้น
 29. เครื่องสุบลมของเขาสูบอย่างดุเดือด ตะกั่วก็ถูกไฟเผาผลาญเสีย ถลุงกันเรื่อยไปก็เปล่าประโยชน์ เพราะว่าคนชั่วก็ยังไม่ได้ออกไป
 30. จะเรียกเขาทั้งหลายได้ว่า เป็นขี้เงิน เพราะพระเยโฮวาห์ทรงปฏิเสธเขาเสียแล้ว

บทที่ 7

1. พระวจนะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ว่า
2. เจ้าจงยืนอยู่ในประตูกำแพงพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และประกาศถ้อยคำเหล่านี้ที่นั่นว่า บรรดาคนยูดาห์ที่ทั้งปวง ผู้เข้ามาในประตูกำแพงนี้เพื่อจะนมัสการพระเยโฮวาห์ จงฟังพระวจนะพระเยโฮวาห์
3. พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าของอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า จงช่อมพฤติการณ์และการกระทำของเจ้าเสีย และเราจะให้เจ้าอาศัยอยู่ในสถานที่นี้
4. อย่าไว้วางใจในคำเท็จเหล่านี้ที่ว่า 'นี่เป็นพระวิหารของพระเยโฮวาห์ พระวิหารของพระเยโฮวาห์ พระวิหารของพระเยโฮวาห์'
5. เพราะว่า ถ้าเจ้าช่อมพฤติการณ์และการกระทำของเจ้าจริงๆ ถ้าเจ้าให้ความยุติธรรมระหว่างคนหนึ่งกับเพื่อนบ้านของเขาจริงๆ
6. ถ้าเจ้าไม่บีบบังคับคนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อหรือแม่ม่าย และไม่หลงโลภิตที่ไร้ความผิดให้ถึงตายในที่นี้ และเจ้าทั้งหลายไม่ติดตามพระอื่นไปให้เจ็บตัวเอง
7. แล้วเราจะให้เจ้าอาศัยอยู่ในสถานที่นี้ ในแผ่นดินซึ่งเราได้ยกให้แก่บรรพบุรุษของเจ้าเป็นนิตย์
8. ดูเถิด เจ้าวางใจในคำเท็จอย่างไม่ได้ประโยชน์อะไรเลย
9. เจ้าจะลัทธิทรัพย์ ฆ่าคน ล้วงประเวณี ปฏิญาณเท็จ เผาเครื่องบูชาถวายพระบาอัลและติดตามพระอื่นซึ่งเจ้าทั้งหลายมิได้รู้จักไปหรือ
10. แล้วจึงมายืนต่อหน้าเราในนิเวศนี้ ซึ่งเรียกตามนามของเรา และกล่าวว่า 'เราทั้งหลายได้รับการช่วยให้รอดพ้นมาแล้ว เพื่อจะไปกระทำการที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ทั้งสิ้น'
11. นิเวศนี้ซึ่งเรียกตามนามของเรา ในสายตาของเจ้าได้กลายเป็นที่ช่องสุ่มของพวกโจรไปแล้วหรือ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด แม้แต่เราก็ได้เห็นเองแล้ว
12. แต่จงไปยังสถานที่ของเราซึ่งเคยอยู่ในเมืองซีโลห์ ซึ่งที่แรกเราได้กระทำให้นามของเราอยู่ที่นั่น จงดูว่าเพราะความชั่วร้ายของอิสราเอลประชาชนของเรา เราได้กระทำอะไรต่อสถานที่นั้น
13. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า และบัดนี้ เพราะเจ้าทั้งหลายได้กระทำการเหล่านี้ทั้งสิ้น และเมื่อเราพูดกับเจ้าอย่างไม่หยุดยั้ง แต่เจ้าทั้งหลายหาได้ฟังไม่ และเมื่อเราได้เรียกพวกเจ้า แต่เจ้ามิได้ตอบ
14. เหตุฉะนั้นเราจะกระทำต่อนิเวศนี้ซึ่งเราเรียกตามนามของเรา และซึ่งพวกเจ้าได้วางใจนั้น และกระทำแก่สถานที่ซึ่งเราได้ยกให้แก่เจ้าและแก่บรรพบุรุษของเจ้าเหมือนเราได้กระทำแก่ซีโลห์
15. และเราจะเหวี่ยงเจ้าทิ้งจากสายตาของเรา เหมือนอย่างที่เราได้ทิ้งบรรดาพวกพี่น้องของเจ้า คือบรรดาเชื้อสายของเอฟราอิมทั้งหมดนั้น
16. เพราะฉะนั้นเจ้าอย่าอธิษฐานเพื่อชนชาตินี้ อย่าร้องขึ้นหรืออธิษฐานเพื่อเขา และอย่าวิงวอนขอต่อเรา เพราะเราจะไม่ฟังเจ้า
17. เจ้ามิได้เห็นดอกหรือว่า เขากระทำอะไรกันในตัวเมืองทั้งหลายแห่งยูดาห์ และตามถนนหนทางในเยรูซาเล็ม

18. พวกเด็ก ๆ ก็เก็บพื้น พวกพ่อ ๆ ก็ก่อไฟ พวกผู้หญิงก็กวาดแปรง เพื่อทำขนมถวายแด่เจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์ และเขาเทเครื่องดื่มบูชาถวายแด่พระอื่นๆ เพื่อช่วยๆ ให้เราโกรธ
19. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า คือเราที่เขายั่วยุหรือ มิใช่ยั่วยุตัวเขาเองให้ไปสู่ความขายหน้าของเขาทั้งหลายดอกหรือ
20. ฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด ความโกรธและความโกรธของเราจะเทลงมาบนสถานที่นี้ บนมนุษย์และสัตว์ บนต้นไม้ในท้องทุ่งและบนพืชผลของแผ่นดิน จะเผาผลาญเสียและจะดับไม่ได้
21. พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า จงเพิ่มเครื่องเผาบูชาเข้ากับเครื่องสักการบูชาของเจ้า และจงรับประทานเนื้อ
22. เพราะในวันที่เราได้พาเขาทั้งหลายออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เรามีได้พูดกับบรรพบุรุษของเจ้าหรือสั่งเขาเรื่องเครื่องเผาบูชาและเครื่องสักการบูชา
23. แต่เราบัญญัติเขาทั้งหลายอย่างนี้ว่า 'จงเชื่อฟังเสียงของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า และเจ้าจะเป็นประชาชนของเรา และดำเนินในหนทางที่เราได้บัญชาเจ้าไว้ เพื่อเจ้าจะได้อยู่เย็นเป็นสุข'
24. แต่เขาทั้งหลายมิได้เชื่อฟังหรือเงี้ยวฟัง แต่เขาทั้งหลายดำเนินตามแผนการของเขาเอง และในความดื้อกระด้างตามจิตใจชั่วของเขาทั้งหลาย และเดินถอยหลัง มิได้เดินขึ้นหน้า
25. ตั้งแต่วันที่บรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายออกจากแผ่นดินอียิปต์จนทุกวันนี้ เราได้ส่งบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเราไปยังเขาอย่างไม่หยุดยั้ง วันแล้ววันเล่า
26. ถึงกระนั้นเขาก็ยังไม่ฟังเรา หรือเงี้ยวฟัง แต่ได้กระทำให้คอของตนแข็ง เขาได้กระทำชั่วร้ายยิ่งกว่าบรรพบุรุษทั้งหลายของเขาเสียอีก
27. เจ้าจึงกล่าวบรรดาถ้อยคำเหล่านี้แก่เขา แต่เขาจะไม่ฟังเจ้า เจ้าจงร้องเรียกเขา แต่เขาจะไม่ยอมตอบเจ้า
28. แต่เจ้าจงพูดแก่เขาว่า 'นี่เป็นประชาชาติที่ไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา และไม่ยอมรับการแก้ไข สัจจะพิเนาศเสียแล้ว ถูกตัดขาดเสียจากปากของเขาแล้ว
29. เยรูซาเล็มเอ๋ย จงตัดผมของเจ้าออกเหวี่ยงทิ้งไป จงคร่ำครวญบนที่สูง เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงปฏิเสธและละทิ้งชั่วอายุแห่งพระพิโรธของพระองค์แล้ว'
30. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะคนยูดาห์ที่ได้กระทำความชั่วในสายตาของเรา เขาได้ตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนไว้ในนิเวศซึ่งเรียกตามนามของเรา กระทำให้นิเวศนั้นมัวหมองไป
31. และได้สร้างปุษนียสถานสูงของโทเฟท ซึ่งอยู่ในหุบเขาแห่งบุตรชายของอินโนม เพื่อจะเผาบุตรชายและบุตรสาวของเขาทั้งหลายเสียด้วยไฟ ซึ่งเรามีได้บัญชา และไม่เคยมีขึ้นในใจของเรา
32. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึงเมื่อเขาจะไม่เรียกที่นั่นอีกว่าโทเฟท หรือภูเขแห่งบุตรชายของอินโนม แต่จะเรียกว่า หุบเขาแห่งการฆ่าฟันกัน เพราะเขาจะฝังกันไว้ในโทเฟทจนไม่มีที่ว่างแล้ว
33. และศพของชนชาตินี้จะเป็นอาหารของนกในอากาศ และแก่สัตว์แห่งแผ่นดินโลก และไม่มีใครจะขบไล่ให้มันไปเสียได้
34. เราจะกระทำให้เสียงร่ำไห้และเสียงยินดี เสียงของเจ้าบ่าวและเสียงของเจ้าสาว ขาดหายไปจากหัวเมืองของยู

ดาห์ และจากถนนหนทางแห่งกรุงเยรูซาเล็ม เพราะว่าแผ่นดินนั้นจะต้องรกร้างไป

บทที่ 8

1. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในกาลครั้งนั้น กระจกของบรรดาภคินีผู้ด้อยค่า กระจกเจ้านาย กระจกปุโรหิต กระจกผู้พยากรณ์ และกระจกของชาวเมืองเยรูซาเล็มจะมีคนเอาออกมาจากอุโมงค์ของเขาทั้งหลายเหล่านั้น
2. และเขาจะกระจายกระจกเหล่านั้นออกต่อหน้าดวงอาทิตย์ ดวงจันทร์ และบริวารแห่งฟ้าสวรรค์ทั้งสิ้น ซึ่งเขาทั้งหลายรักและปรนนิบัติ ซึ่งเขาได้ติดสอยห้อยตาม ซึ่งเขาได้แสวงหาและนมัสการ จะไม่มีใครรวบรวมหรือฝังกระจกเหล่านี้ แต่จะเป็นเหมือนมูลสัตว์ที่พื้นดิน
3. บรรดาคนที่เหลืออยู่จากครอบครัวร้ายนี้ ซึ่งตกค้างอยู่ในสถานที่ทั้งสิ้นซึ่งเราได้ขับไล่เขาไป จะเลือกความตายยิ่งกว่าที่จะมีชีวิตอยู่ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้
4. เจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เมื่อมนุษย์ล้มลง เขาจะไม่ลุกขึ้นอีกหรือ ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดหันไป เขาจะไม่หันกลับมาหรือ
5. ทำไมชาวเยรูซาเล็มนี้จึงได้หันไป เป็นการกลับสัตย์อยู่เป็นนิตย์ เขายึดการลอกดวงไว้มัน เขาทั้งหลายปฏิเสธไม่ยอมกลับ
6. เราได้ตั้งใจและคอยฟัง แต่เขาทั้งหลายก็พูดไม่ถูกต้อง ไม่มีคนใดกลับใจจากความชั่วของตน กล่าวว่า 'ฉันได้ทำอะไรไปแล้วบ้าง' ทุกคนหันไปตามทางของเขาเอง เหมือนม้าวิ่งหัวทิ่มเข้าไปในสงคราม
7. แม้ว่านกระสาตำบลบไฟยังรู้จักเวลากำหนดของมัน และนกเขา นกนางแอ่น และนกกระอด ได้รักษาเวลามาของมัน แต่ประชาชนของเราไม่รู้จักคำตัดสินของพระเยโฮวาห์
8. เจ้าจะพูดได้อย่างไรว่า 'เรามีปัญญา และพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ก็อยู่กับเรา' แต่ดูเถิด แน่นอนเขาทำอย่างไรประโยชน์ คือปากกาของพวกอาลักษณ์ได้ทำอย่างไรประโยชน์
9. คนมีปัญญาจะได้รับความอาย เขาจะคร่ำมกลัวและถูกจับตัวไป ดูเถิด เขาได้ปฏิเสธพระวณะของพระเยโฮวาห์ และปัญญาอย่างใดมีในตัวเขาเล่า
10. เพราะฉะนั้น เราจะให้ภรรยาของเขาตกไปเป็นของคนอื่น ให้ไร่นาของเขาตกแก่ผู้ที่จะได้รับเป็นมรดก เพราะว่าตั้งแต่คนที่ต่ำต้อยที่สุดถึงคนที่ใหญ่โตที่สุด ทุกคนโลภอยากได้กำไร ตั้งแต่ผู้พยากรณ์ถึงปุโรหิต ทุกคนก็ทำการฉ้อเขา
11. เขาได้รักษาแผลแห่งบุตรสาวประชาชนของเราแต่เล็กน้อย กล่าวว่า 'สันติภาพ สันติภาพ' เมื่อไม่มีสันติภาพเสียเลย
12. เมื่อเขากระทำการอันน่าสะอิดสะเอียน เขาจะอายหรือ เปล่าเลย เขาไม่ละอายเสียเลย เขาหน้าแดงด้วยความละอายไม่เป็นเลย เพราะฉะนั้นเขาจะล้มลงท่ามกลางพวกที่ล้มแล้ว ในเวลาแห่งการลงอาญาเขาทั้งหลาย เขาจะล้มคว่ำลง พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
13. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะผลาญเขาเป็นแน่ เกาฮุนจะไม่มีผล หรือต้นมะเดื่อไม่มีผล ไบก็จะเหี่ยวแห้งไป และสิ่งใดที่เราให้เขาก็อันตรธานไปจากเขา
14. ทำไมเราจึงนั่งนิ่งๆ จงพากันมา ให้เราเข้าไปในหัวเมืองที่มีป้อม และนั่งเสียที่นั่นเถิด เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้า

- ของเราจะทรงให้เราหนึ่ง และทรงประทานน้ำดีหมีให้เราดื่ม เพราะเราได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์
15. เรามองหาสันติภาพ แต่ไม่มีความดีอะไรมาเลย เรามองหาเวลารักษาให้หาย แต่ประสบการณ์สยดสยอง
 16. เสียงคะนองแห่งม้าของเขาก็ได้ยินมาจากเมืองดาน แผ่นดินทั้งสี่ก็หวั่นไหวด้วยเสียงร้องของกองอาชาของเขา มันทั้งหลายมากินแผ่นดินและสิ่งทั้งปวงที่อยู่บนนั้นจนหมด ทั้งเมืองและผู้ที่อาศัยอยู่ในเมือง
 17. เพราะ ดูเถิด เราจะส่งงูเข้ามาท่ามกลางเจ้า คืองูทับทิมซึ่งจะผูกด้วยมนตร์ไม่ได้ และมันจะกัดเจ้าทั้งหลาย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
 18. เมื่อข้าพเจ้าจะปลอบโยนตัวเองเนื่องด้วยความเศร้าโศก จิตใจของข้าพเจ้าก็อ่อนเปลี้ยอยู่ภายใน
 19. ฟังซิ เสียงร้องแห่งบุตรสาวประชาชนของข้าพเจ้า เพราะเหตุคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินห่างไกล พระเยโฮวาห์มิได้สถิตในศิโยนหรือ กษัตริย์ของเมืองนั้นไม่อยู่ในนั้นหรือ ทำไมเขายั่วเราให้โกรธด้วยรูปเคารพสลักของเขา และด้วยพระต่างด้าวของเขา
 20. ฤดูเกี่ยวก็ผ่านไป ฤดูแล้งก็สิ้นลงแล้ว และเราทั้งหลายก็ไม่รอด
 21. เพราะแผลแห่งบุตรสาวประชาชนของข้าพเจ้า หัวใจข้าพเจ้าจึงเป็นแผล ข้าพเจ้าเศร้าหมอง และความสยดสยองก็ยึดข้าพเจ้าไว้มั่น
 22. ไม่มีพิมเสนในกิเลอาดหรือ ไม่มีแพทย์ที่นั่นหรือ ทำไมมอนามัยแห่งบุตรสาวประชาชนของข้าพเจ้าจึงไม่กลับสู่สภาพเดิมได้

บทที่ 9

1. โธเอ้อย ถ้าศิระชะของข้าพเจ้าเป็นน้ำ และดวงตาของข้าพเจ้าเป็นบ่อน้ำตาทุกก็จะดี เพื่อข้าพเจ้าจะได้ร้องให้ทั้งกลางวันและกลางคืน เพราะบุตรสาวประชาชนของข้าพเจ้าที่ถูกฆ่า
2. โธเอ้อย ถ้าข้าพเจ้ามีที่พักสำหรับคนเดินทางอยู่ในถิ่นทุรกันดารก็จะดี เพื่อข้าพเจ้าจะได้พราวจากชนชาติของข้าพเจ้า และไปให้พ้นเขาเสีย เพราะเขาทั้งหลายเป็นคนลวงประเวณีทั้งหมด และเป็นหมู่คนที่มักทรยศ
3. เขาทั้งหลายงอลิ้นของเขาเหมือนคันธนูเพื่อกล่าวความเท็จ แต่เขาทั้งหลายไม่กล้าสู้เพื่อความจริงในแผ่นดิน เพราะเขาทั้งหลายจากความชั่วอย่างนี้ไปสู่ความชั่วอย่างนั้น และเขาทั้งหลายไม่รู้จักเรา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
4. ขอให้ทุกคนระวังเพื่อนบ้านของตน และอย่าวางใจในพี่น้องคนใดเลย เพราะว่าพี่น้องทุกคนจะเป็นคนหลอกล่อ และเพื่อนบ้านทุกคนจะเที่ยวไปเป็นคนครหานินทา
5. ทุกคนจะล่อลวงเพื่อนบ้านของตน ไม่มีใครจะพูดความจริงสักคนเดียว เขาได้สอนลิ้นของเขาให้พูดมุสา เขาได้กระทำความชั่วช้าจนน่าเบื่อหน่าย
6. เจ้าอาศัยอยู่ที่ท่ามกลางการล่อลวง โดยการล่อลวงเขาปฏิเสศที่จะรู้จักเรา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
7. เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะถลุงเขาและทดลองเขา เหตุบุตรสาวประชาชนของเรา เราจะทำอย่างอื่นได้อย่างไร
8. ลิ้นของเขาเป็นลูกศรมฤตยู มันพูดมารยา เขาพูดอย่างสันติกับเพื่อนบ้านของเขาด้วยปาก แต่ในใจของเขา เขาวางแผนการคอยดักเขาอยู่
9. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ไม่ควรที่เราจะลงโทษเขาเพราะสิ่งเหล่านี้หรือ ไม่ควรที่จิตใจเราจะแก้แค้นประชาชาติที่เป็นอย่างนี้หรือ
10. เราจะร้องให้และครวญครางเหตุภูเขานั้น และคร่ำครวญเหตุลานหญ้าในถิ่นทุรกันดารเพราะว่ามันถูกเผาเสีย ไม่มีผู้ใดผ่านไปมา ไม่ได้ยินเสียงสัตว์เลี้ยงร้อง ทั้งนกในอากาศและสัตว์ได้หนีไปเสียแล้ว
11. เราจะกระทำให้เยรูซาเล็มเป็นกองซากปรักหักพัง เป็นถ้ำของมังกร และเราจะกระทำให้หัวเมืองของยูดาห์เป็นที่รกร้าง ไม่มีชาวเมืองสักคนเดียว
12. ใครเป็นคนมีปัญญาที่จะเข้าใจความนี้ได้ และมีผู้ใดที่พระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์ได้ตรัสแก่เขา เขาจึงประกาศความนั้นได้ เหตุไฉนแผ่นดินจึงพังทำลายและถูกเผาเสียเหมือนถิ่นทุรกันดาร จึงไม่มีใครผ่านไปมา
13. และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเขาทั้งหลายทอดทิ้งราชบัญญัติของเรา ซึ่งเราได้ตั้งไว้ต่อหน้าเขา และไม่ได้เชื่อฟังเสียงของเรา หรือดำเนินตามนั้น
14. แต่ได้ดำเนินตามใจของตนเองอย่างดื้อดึง และติดสอยห้อยตามพระบาอัล อย่างที่บรรพบุรุษได้สั่งสอนเขาไว้
15. เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล จึงตรัสว่า ดูเถิด เราจะเลี้ยงชนชาตินี้ด้วยบอระเพ็ด และให้น้ำดื่มให้เขาดื่ม
16. เราจะกระจายเขาไปท่ามกลางประชาชาติ ที่ตัวเขาเองและบรรพบุรุษของเขาไม่รู้จัก และเราจะส่งดาบให้ไล่ตามเขาทั้งหลาย จนเราจะผลาญเขาสิ้น

17. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า จงพิจารณาดู และเรียกนางร้องไห้ให้มา จงให้คนไปตามหญิงที่ชานาญมา
18. ให้เขารับส่งเสียงคร่ำครวญเพื่อเราทั้งหลาย เพื่อน้ำตาจะอาบตาของเรา และหนังตาของเราจะมีน้ำตาพุดออกมา
19. เพราะได้ยินเสียงคร่ำครวญจากศิโยนว่า `เราทั้งหลายย่อยยับเพียงใดแล้ว เราอับอายหนักหนา เพราะเราได้ทอดทิ้งแผ่นดิน เพราะที่อาศัยของเราได้เหวี่ยงพวกเราออกไป'
20. หญิงเอ๋ย จงฟังพระวาทะของพระเยโฮวาห์ และให้หูของเจ้ารับพระวาทะจากพระโอษฐ์ของพระองค์ จงสอนบทคร่ำครวญแก่บุตรสาวของเจ้า จงสอนบทเพลงศพแก่เพื่อนบ้านของเธอทุกคน
21. เพราะความตายได้ขึ้นมาเข้าหน้าตางของเรา มันเข้ามาในวังทั้งหลายของเรา ตัดพวกเด็ก ๆ ออกเสียจากข้างนอก และตัดคนหนุ่ม ๆ ออกเสียจากถนนทั้งหลาย
22. จงพูดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า `ศพนุชจะล้มลงเหมือนมูลสัตว์ตกตามพื้นทุ่ง เหมือนฟอนข้าวล้มตามผู้เกี่ยว และไม่มีผู้ใดจะเก็บ'
23. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า อย่าให้ผู้มีปัญญาอวดในสติปัญญาของตน อย่าให้ชายฉกรรจ์อวดในความเข้มแข็งของตน อย่าให้คนมั่งมีอวดในความมั่งคั่งของตน
24. แต่ให้ผู้อวดอวดในสิ่งนี้คือในการที่เขาเข้าใจและรู้จักเราว่าเราคือพระเยโฮวาห์ ทรงสำแดงความเมตตา ความยุติธรรม และความชอบธรรมในโลก เพราะว่าเราพอใจในสิ่งเหล่านี้ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
25. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด วันเวลากำลังมาถึงแล้ว เมื่อเราจะลงโทษบรรดาผู้ที่รับพิธีเข้าสู่หนัดพร้อมด้วยผู้ที่ไม่ได้รับพิธีเข้าสู่หนัด คือ
26. อียิปต์ ยูดาห์ เอโดม และคนอัมโมน โมอับและบรรดาคนที่อยู่ในนวมที่ไกลที่สุด ทุกคนที่อาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เพราะบรรดาประชาชาติเหล่านี้มิได้รับพิธีเข้าสู่หนัด และบรรดาวงศ์วานอิสราเอลก็มิได้รับพิธีเข้าสู่หนัดทางใจ

บทที่ 10

1. โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวาทะซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับเจ้า
2. พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า อย่าเรียนรู้วิถีทางแห่งบรรดาประชาชาติ หรืออย่าคร่ำมกลัวเพราะหมายสำคัญของห้องฟ้า ตามที่บรรดาประชาชาติคร่ำมกลัวนั้น
3. เพราะธรรมเนียมของชนชาติทั้งหลายก็ไร้สาระ เขาตัดต้นไม้มาจากป่าต้นหนึ่ง เป็นสิ่งที่มือช่างได้กระทำด้วยขวาน
4. เขาทั้งหลายก็เอาเงินและทองมาประดับ เขาตอกไว้แน่นด้วยค้อนและตาปู มันก็เคลื่อนไหวไปมาไม่ได้
5. มันตั้งขึ้นเหมือนต้นอินทผลัม มันพุดไม่ได้ คนต้องขนมันไป เพราะมันเดินไม่ได้ อย่างลัวมันเลย เพราะมันทำร้ายไม่ได้ มันก็ทำดีไม่ได้ด้วย
6. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ หามีผู้ใดเหมือนพระองค์ไม่ พระองค์ทรงเป็นใหญ่ และพระนามของพระองค์มีฤทธิ์มาก
7. ข้าแต่กษัตริย์แห่งบรรดาประชาชาติ ผู้ใดจะไม่ยำเกรงพระองค์ เพราะพระองค์สมควรแก่การอย่างนี้ เพราะในบรรดาปราชญ์ของบรรดาประชาชาติ และในบรรดาราชอาณาจักรทั้งสิ้นของเขา ไม่มีผู้ใดเหมือนพระองค์
8. เขาทั้งหลายทั้งโจดและโง่เขลา ไม้อันนั้นเป็นแต่คำสอนไร้สาระ
9. เครื่องเงินหุบนั้นเขาเอามาจากทาร์ซิช และเอาทองคำมาจากเมืองอูฟาส เป็นผลงานของช่างฝีมือ และเป็นผลน้ำมือของช่างทอง เสื้อผ้าของรูปเคารพนั้นสีครามและสีม่วง เป็นผลงานของคนชำนาญทั้งนั้น
10. แต่พระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์และเป็นพระมหากษัตริย์เนื่องนิรันดร์ พอทรงพระพิโรธแผ่นดินก็หวั่นไหว และบรรดาประชาชาติจะทนต่อความกริ้วของพระองค์ไม่ได้
11. เจ้าจงพูดกับเขาทั้งปวงตั้งนี้ว่า บรรดาพระผู้ที่มีได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก จะพินาศไปจากแผ่นดินโลกและจากภายใต้ฟ้าสวรรค์เหล่านี้
12. พระองค์ทรงสร้างโลกด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ พระองค์ทรงสถาปนาพิภพไว้ด้วยพระสติปัญญาของพระองค์ และทรงชิงฟ้าสวรรค์ออกด้วยความเข้าใจของพระองค์
13. เมื่อพระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียงก็มีเสียงน้ำคะนองในห้องฟ้า และทรงกระทำให้หมอกลอยขึ้นจากปลายพิภพ ทรงกระทำฟ้าแลบเพื่อฝน และทรงนำลมมาจากพระคลังของพระองค์
14. มนุษย์ทุกคนโง่ในทางความรู้ของตน ช่างทองทุกคนจะได้อายเพราะรูปเคารพสลักของตน เพราะรูปเคารพหล่อของเขาเป็นของเท็จ และไม่มีลมหายใจในรูปเคารพนั้น
15. มันเป็นของไร้ค่า และเป็นผลงานแห่งความผิดพลาด มันจะต้องพินาศเมื่อถึงเวลาการลงโทษ
16. พระองค์ผู้ทรงเป็นส่วนของยาโคบไม่เหมือนสิ่งเหล่านี้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ก่อร่างทุกสิ่งขึ้น และอิสราเอลเป็นตระกูลที่เป็นมรดกของพระองค์ พระเยโฮวาห์จอมโยธาเป็นพระนามของพระองค์
17. เจ้าทั้งหลายที่อาศัยอยู่ภายใต้การถูกล้อมเอ๋ย จงเก็บข้าวของจากพื้นดิน
18. เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะเหวี่ยงชาวแผ่นดินออกไปเสีย ณ เวลานี้ และเราจะนำความทุกข์ใจมาถึงเขาเพื่อให้เขารู้สึก

19. วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะความเจ็บปวดของข้าพเจ้า บาดแผลของข้าพเจ้าก็ร้ายหนัก แต่ข้าพเจ้าว่า แท้จริงนี่เป็นความทุกข์ใจ และข้าพเจ้าจะต้องทนเอา
20. เต็นท์ของข้าพเจ้าก็ถูกทำลาย และเชือกของข้าพเจ้าก็ขาดสิ้น ลูกๆของข้าพเจ้าจากข้าพเจ้าไปหมด และไม่มีเขาอีกแล้ว ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดที่จะกางเต็นท์ให้ข้าพเจ้าอีก และแขนงม่านของข้าพเจ้าให้
21. เพราะว่าผู้เลี้ยงแกะก็โหด และไม่ได้เสาะหาพระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นเขาจะมีได้จำเริญขึ้น และฝูงแกะทั้งหลายของเขาก็จะกระจัดกระจายไป
22. ดุเถิด เสียงลือมาถึงแล้ว เสียงโกลาหลยิ่งใหญ่จากแดนเหนือ มากะทำให้หัวเมืองยูดาห์เป็นที่รกร้าง และให้เป็นถ้ำของมังกร
23. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า ทางของมนุษย์ไม่อยู่ที่ตัวเขา คือไม่อยู่ที่มนุษย์ผู้ซึ่งดำเนินไปที่จะนำฝัก้าวของตนเอง
24. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงโปรดติสอนข้าพระองค์ด้วยความยุติธรรม มิใช่ด้วยความกริ้วของพระองค์ เกรงว่าพระองค์จะทรงนำข้าพระองค์มาถึงความสูญเปล่า
25. ขอพระองค์ทรงเทพะพิโรธของพระองค์เหนือเหล่าประชาชาติที่ไม่รู้จักพระองค์ และเหนือครอบครัวทั้งหลายที่ไม่ออกพระนามของพระองค์ เพราะเขาทั้งหลายได้กินเผาผลาญยาโคบ เขาได้เขมือบท่านเสีย และเผาผลาญท่านเสีย และกระทำที่อาชั้ยของท่านให้รกร้างไป

1. พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ว่า
2. เจ้าจงฟังถ้อยคำในพันธสัญญานี้เถิด และจงกล่าวแก่คนยูดาห์และชาวกรุงเยรูซาเล็ม
3. เจ้าจงกล่าวแก่เขาว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า คนหนึ่งคนใดที่ไม่เชื่อฟังถ้อยคำในพันธสัญญานี้ ให้ผู้นั้นเป็นที่แช่งเถิด
4. ซึ่งเป็นพันธสัญญาที่เราบัญญัติแก่บรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลาย ในวันที่เราได้นำเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ จากเตาไฟเหล็ก กล่าวว่า จงเชื่อฟังเสียงของเรา และจงกระทำทุกอย่างที่เราบัญชาเจ้าไว้ เจ้าจึงจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า
5. เพื่อเราจะกระทำให้สำเร็จตามคำปฏิญาณซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้กับบรรพบุรุษของเจ้าว่า จะประทอนแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์แก่เขาอย่างที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ แล้วข้าพเจ้าจึงทูลตอบว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอให้เป็นอย่างนั้นเถิด
6. และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า จงป่าวร้องถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นในหัวเมืองของยูดาห์และในถนนหนทางเยรูซาเล็มว่า จงฟังถ้อยคำแห่งพันธสัญญานี้และประพฤติตาม
7. เพราะเราได้กล่าวตักเตือนอย่างแข็งแรงต่อบรรพบุรุษของเจ้า ในวันที่เรานำเขาขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ แม้จนถึงทุกวันนี้อย่างไม่หยุดยั้งกล่าวตักเตือนว่า จงเชื่อฟังเสียงของเรา
8. ถึงกระนั้นเขาทั้งหลายก็ไม่เชื่อฟังหรือเงี้ยวฟัง แต่ทุกคนดำเนินตามความดื้อกระด้างแห่งจิตใจอันชั่วร้ายของเขา เหตุฉะนั้นเราจึงจะนำซึ่งตามบรรดาถ้อยคำแห่งพันธสัญญานี้ที่เราได้บัญชาให้เขากระทำ แต่เขามีได้กระทำตามนั้น ให้มาตกเหนือเขา
9. พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า มีการคิดกบฏท่ามกลางคนยูดาห์และท่ามกลางชาวกรุงเยรูซาเล็ม
10. เขาได้หันกลับไปหาความชั่วช้าแห่งบรรพบุรุษของเขา ผู้ปฏิเสธไม่ยอมฟังถ้อยคำของเรา เขาติดสอยห้อยตามพระอื่น ๆ และปรนนิบัติพระนั้น วงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์ได้ผิดพันธสัญญาของเรา ซึ่งเรากระทำต่อบรรพบุรุษของเขา
11. เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือเขา ซึ่งเขาหนีไม่พ้น ถึงเขาจะร้องทุกข์ต่อเรา เราจะไม่ฟังเขาทั้งหลาย
12. แล้วหัวเมืองยูดาห์และชาวกรุงเยรูซาเล็มจะไปร้องทุกข์ต่อพระ ซึ่งเขาทั้งหลายได้เผาเครื่องหอมถวายนั้น แต่พระเหล่านั้นจะช่วยเขาให้รอดในเวลาลำบากไม่ได้
13. ยูดาห์เอ๋ย พระทั้งหลายของเจ้าก็มากเท่ากับหัวเมืองทั้งหลายของเจ้า และตามจำนวนหนทางในกรุงเยรูซาเล็ม เจ้าได้ตั้งแท่นบูชาถวายสิ่งที่ยับอาย คือแท่นสำหรับเผาเครื่องหอมถวายแก่พระบาอัล
14. เพราะฉะนั้น เจ้าอย่าอธิษฐานเพื่อชนชาตินี้ อย่าร้องขึ้นหรืออธิษฐานเพื่อเขาทั้งหลาย เพราะเราจะไม่ฟังเมื่อเขาร้องต่อเราในเวลาลำบาก
15. ผู้ที่รักของเรานั้นมีสิทธิอะไรในนิเวศของเราเล่า ในเมื่อนางนั้นได้กระทำการชั่วช้ามาก และเนื้ออันบริสุทธิ์ได้พ้น

ไปจากเจ้าแล้ว เมื่อเจ้ากระทำชั่ว เจ้าจึงเริ่งโลด

16. พระเยโฮวาห์ทรงเคยเรียกเจ้าว่า 'ต้นมะกอกเทศสดงงามด้วยผลเป็นอย่างดี' แต่พระองค์ทรงก่อไฟเผามันเสีย ด้วยเสียงพายุใหญ่ และกิ่งทั้งหลายของมันก็ถูกหักเสียแล้ว

17. ด้วยว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ได้ปลุกเจ้า ได้ทรงประกาศความร้ายให้ตกแก่เจ้า เพราะความชั่วช้าของวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์ ซึ่งเขาได้กระทำต่อผู้ตนเอง เพื่อได้ช่วยยูให้เรอโกธ ด้วยการเผาเครื่องหอมถวายแก่พระบาอัล

18. พระเยโฮวาห์ทรงสั่งแดงแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็รู้แล้ว พระองค์ทรงสั่งแดงการกระทำของเขาแก่ข้าพระองค์

19. แต่ข้าพระองค์เป็นเหมือนลูกแกะหรือวัวซึ่งถูกพามาถึงที่ฆ่า ข้าพระองค์ไม่ทราบเลยว่า พวกเขาได้ออกอุบายต่อผู้ข้าพระองค์โดยกล่าวว่า ให้เราทำลายต้นไม้กับผลของมันเสียด้วย ให้เราตัดเขาออกเสียจากแผ่นดินของคนเป็น เพื่อชื่อของเขาจะไม่เป็นที่ระลึกถึงอีกเลย

20. แต่ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ทรงพิพากษาอย่างชอบธรรม ผู้ทรงทดลองดูทั้งใจและจิต ขอให้ข้าพระองค์แลเห็นการแก้แค้นของพระองค์ตกแก่เขา เพราะข้าพระองค์ได้มอบเรื่องของข้าพระองค์ไว้กับพระองค์แล้ว

21. เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้เกี่ยวกับคนตำบลอานาโธท ผู้แสวงหาชีวิตของเจ้าและกล่าวว่า อย่าพยากรณ์ในพระนามของพระเยโฮวาห์ หรือมิฉะนั้นเจ้าจะต้องตายด้วยมือของเรา

22. เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ดูเถิด เราจะลงโทษเขาทั้งปวง พวกคนหนุ่มจะตายด้วยดาบ บรรดาบุตรชายและบุตรสาวของเขาจะตายด้วยการกินดาร์อาหาร

23. จะไม่มีเหลือสักคนเดียว เพราะเราจะนำความร้ายมาสู่คนตำบลอานาโธท คือปีแห่งการลงโทษเขา

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เมื่อข้าพระองค์รู้สึกดีกับพระองค์ พระองค์ก็ทรงเป็นฝ่ายถูก แม้กระนั้นข้าพระองค์ยังขอลูกลูเสนาอมูลคดีของข้าพระองค์ต่อพระองค์ ไฉนทางของคนชั่วจึงจำเริญขึ้น ไฉนทุกคนที่ทรยศก็อยู่เย็นเป็นสุข
2. พระองค์ทรงปลุกเขาทั้งหลาย และเขาทั้งหลายก็หยิ่งรากลง เขาทั้งหลายงอกงามขึ้นและบังเกิดผล พระองค์ทรงอยู่ใกล้ที่ปากของเขา แต่ไกลจากใจของเขา
3. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงรู้จักข้าพระองค์ พระองค์ทรงเห็นข้าพระองค์และทรงทดลองใจของข้าพระองค์ที่มีต่อพระองค์ ขอทรงจุดเขาออกมาเหมือนแกะสำหรับการฆ่า และตั้งเขาทั้งหลายไว้ต่างหากเพื่อวันฆ่า
4. แผ่นดินนี้จะไว้ทุกข์นานเท่าใด และผักหญ้าตามท้องนาทุกแห่งจะเหี่ยวแห้งไปนานเท่าใด เพราะความชั่วของผู้ที่อาศัยอยู่ในนั้น สัตว์และนกก็ถูกผลาญไปเสียสิ้น เพราะเขาว่า พระองค์จะไม่ทอดพระเนตรบั้นสุดปลายของเราทั้งหลาย
5. ถ้าเจ้าวิ่งแข่งกับทหารราบ และเขาทำให้เจ้าเหน็ดเหนื่อย เจ้าจะแข่งกับม้าได้อย่างไร และถ้าเจ้ายังเหน็ดเหนื่อยในแผ่นดินแห่งสันติภาพซึ่งเจ้าวางใจนั้น เจ้าจะทำอะไรในคลื่นของลุ่มแม่น้ำจอร์แดน
6. เพราะว่าแม่พี่น้องของเจ้าและวงศ์วานของบิดาเจ้า แม้ว่าเขาก็ได้กระทำการทรยศต่อเจ้า เขายังเรียกให้ฝูงชนไล่ตามเจ้าไป ถึงแม้ว่าเขาพูดถ้อยคำอย่างดีแก่เจ้า อย่าเชื่อเขาเลย
7. เราได้ละทิ้งนิเวศของเรา เราได้เหวี่ยงมรดกของเราทิ้ง เราได้มอบผู้ที่รักของจิตใจเราไว้ในมือศัตรูของเขา
8. มรดกของเราได้กลายเป็นเหมือนสิงโตในป่าต่อเรา เขาตะเบ็งเสียงของเขาเข้าใส่เรา เพราะฉะนั้นเราจึงเกลียดเขา
9. มรดกของเราเป็นแก่เราเหมือนนกหลายตัว นกซึ่งอยู่รอบต่อสู้นกนั้น ไปเถอะ ไปชุมนุมสัตว์ป่าทุ่งทั้งสิ้น นามันให้มากินเสีย
10. ผู้เลี้ยงแกะเป็นอันมากได้ทำลายสวนองุ่นของเราเสีย เขาทั้งหลายได้เหยียบย่ำส่วนของเราไว้ได้ฝ่าเท้า เขาทั้งหลายได้กระทำให้ส่วนอันพึงใจของเรากลายเป็นถิ่นทุรกันดารที่รกร้าง
11. เขาทั้งหลายได้กระทำส่วนของเราให้รกร้าง เมื่อรกร้างส่วนนั้นก็คร่ำครวญต่อเรา แผ่นดินทั้งสิ้นก็ถูกทิ้งให้รกร้าง เพราะไม่มีผู้ใดเอาใจใส่ในเรื่องนี้
12. ผู้ทำลายล้างได้มาบนบรรดาที่สูงทั้งปวงในถิ่นทุรกันดาร เพราะว่าแสงดาบของพระเยโฮวาห์จะทำลายจากปลายแผ่นดินนี้ไปถึงปลายอีกข้างหนึ่ง ไม่มีเนื้อหนังใดๆที่จะมีสันติภาพ
13. เขาทั้งหลายได้หว่านข้าวสาลี แต่จะเกี่ยวหนาม เขาได้กระทำให้ตัวเจ็บปวด แต่จะไม่ได้กำไรอะไร เขาทั้งหลายจะละลายด้วยผลการเกี่ยวของเขา ด้วยเหตุความโกรธเกรี้ยวกราดของพระเยโฮวาห์
14. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ ด้วยเรื่องบรรดาเพื่อนบ้านที่ชั่วร้ายของเรา ผู้ที่ได้แตะต้องมรดกซึ่งเราได้ให้อิสราเอล ประชาชนของเราสืบมรดกนั้นว่า ดูเถิด เราจะถอนเขาทั้งหลายขึ้นจากแผ่นดินของเขา และเราจะถอนวงศ์วานยูดาห์จากท่ามกลางเขาทั้งหลาย
15. และต่อมาหลังจากที่เราได้ถอนเขาทั้งหลายขึ้นแล้ว เราจะกลับมีความเมตตาต่อเขานี้ และเราจะนำเขาทั้งหลายมาอีก ให้ต่างก็มายังมรดกของตน และยังแผ่นดินของตน

16. และจะเกิดกรณีขึ้นว่า ถ้าเขาทั้งหลายจะอุทิศสำหรับศึกษาทางแห่งประชาชนของเรา คือปฏิญาณในนามของเราว่า 'ตราบใดที่พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่แน่' อย่างที่เขาได้สอนประชาชนของเราให้ปฏิญาณโดยพระบาอัล แล้วเขา จะได้รับการสร้างขึ้นไว้ท่ามกลางประชาชนของเรา
17. แต่ถ้าเขาทั้งหลายจะไม่เชื่อฟัง แล้วเราจะถอนประชาชาตินั้นขึ้นและทำลายเขาจนสิ้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้
แหละ

1. พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าด้วยว่า จงไปซื้อผ้าปานคาดเอวมาผืนหนึ่ง คาดเอวของเจ้าไว้และอย่าจุ่มน้ำ
2. ข้าพเจ้าจึงซื้อผ้าคาดเอวผืนหนึ่งตามพระวณะของพระเยโฮวาห์ และคาดเอวของข้าพเจ้าไว้
3. และพระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าครั้งที่สองว่า
4. จงเอาผ้าคาดเอวซึ่งเจ้าได้ซื้อมา ซึ่งอยู่ที่เอวของเจ้า และจงลุกขึ้นไปยังแม่น้ำยูเฟรติส แล้วซ่อนผ้านั้นไว้ในซอกหินแห่งหนึ่ง
5. ข้าพเจ้าก็ไปและซ่อนผ้านั้นไว้ข้างแม่น้ำยูเฟรติส ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาข้าพเจ้า
6. ต่อมาอีกหลายวันพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า จงลุกขึ้นไปยังแม่น้ำยูเฟรติส และเอาผ้าคาดเอวซึ่งเราได้สั่งเจ้าให้ซ่อนไว้ที่นั่นนั้นมาเสียจากที่นั่น
7. แล้วข้าพเจ้าก็ไปที่แม่น้ำยูเฟรติส และขุดเอาผ้าคาดเอวมาจากที่ซึ่งข้าพเจ้าได้ซ่อนไว้ ดูเถิด ผ้าคาดเอวนั้นเสียหายหมด จะใช้การสิ่งใดก็ไม่ได้
8. แล้วพระวณะของพระเยโฮวาห์ก็มายังข้าพเจ้าว่า
9. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เราก็คงทำลายความทะนงใจของยูดาห์ และความทะนงใจใหญ่ยิ่งของเยรูซาเล็มเสียอย่างนั้นแหละ
10. คือชนชาติที่ชั่วร้ายนี้ ผู้ปฏิเสธไม่ฟังถ้อยคำของเรา ผู้ที่ดำเนินตามความดื้อกระด้างแห่งจิตใจของตนเอง และได้ติดสอยห้อยตามพระอื่น เพื่อจะปรนนิบัติและนมัสการพระเหล่านั้น จะเป็นเหมือนผ้าคาดเอวนี้ซึ่งจะใช้การสิ่งใดก็ไม่ได้
11. เพราะผ้าคาดเอวติดอยู่ที่เอวของมนุษย์ฉันใด เราก็ได้กระทำให้งศ์วานทั้งสิ้นของอิสราเอลและวงศ์วานทั้งสิ้นของยูดาห์ติดอยู่กับเราฉันนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ เพื่อเขาทั้งหลายจะเป็นประชาชน ชื่อเสียง ที่สรรเสริญ และสง่าราศีแก่เรา แต่เขาทั้งหลายก็ไม่ฟัง
12. ฉะนั้นเจ้าจงกล่าวถ้อยคำนี้แก่เขาทั้งหลาย พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า 'น้ำองุ่นจะเต็มไหทุกลูก' และเขาทั้งหลายจะพูดกับเจ้าว่า 'เราไม่รู้หรือว่าน้ำองุ่นจะต้องเต็มไหทุกลูก'
13. แล้วเจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะให้ชาวแผ่นดินนี้ทั้งสิ้นเต็มไปด้วยความมีนเมา คือกษัตริย์ทั้งหลายของผู้ประทับบนบัลลังก์ของดาวิด พวกปุโรหิต พวกผู้พยากรณ์ และชาวกรุงเยรูซาเล็มทั้งสิ้น
14. และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะเหวี่ยงเขาทั้งหลายให้ชนกันและกัน พวกเขาจะฆ่ากัน พวกพ่อก็ชนพวกลูก เราจะไม่สงสาร หรือไม่ไว้ชีวิต หรือไม่เมตตา แต่เราจะทำลายเขา
15. จงฟังและเงี่ยหูฟัง อย้ายไสไปเลย เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสิ้นพระวาจาแล้ว
16. จงถวายสง่าราศีแด่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้าทั้งหลาย ก่อนที่พระองค์จะทรงนำความมืดมา ก่อนที่เท้าของเจ้าจะสะดุดบนภูเขาที่มีแสงโพล้เพล้ และขณะเมื่อเจ้าทั้งหลายมองหาความสว่าง พระองค์ทรงกลับให้เป็นเงามัจจุราช และทรงกระทำให้เป็นความมืดทึบ

17. แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายจะไม่ฟัง จิตใจของข้าพเจ้าก็จะร้องไห้ลับๆ เพราะความทะนงใจของเจ้า ตาของข้าพเจ้าจะร้องไห้มากนัก และมีน้ำตาอาบหน้า เพราะฝูงแกะของพระเยโฮวาห์ถูกต้อนเอาไปเป็นเชลย
18. จงกล่าวแก่ษัตริย์และพระราชินีว่า ขอทรงประทับ ณ ที่ต่ำ เพราะว่าอำนาจของพระองค์ คือมงกุฎแห่งสง่าราศีของพระองค์จะหล่นมา
19. หัวเมืองแห่งภาคใดก็ถูกปิดซึ่งไม่มีใครจะเปิดได้ ยูดาห์ทั้งสิ้นก็จะถูกกวาดไปเป็นเชลย จะถูกกวาดไปเป็นเชลยหมดทีเดียว
20. จงเงยหน้าของเจ้าขึ้นดูเขาเหล่านั้นที่มาจากทิศเหนือ ฝูงแกะที่ได้มอบไว้ให้แก่เจ้านั้นอยู่ที่ไหน คือฝูงแกะที่งดงามของเจ้านั้นนะ
21. เจ้าจะว่าอย่างไรเมื่อเขาจะลงโทษเจ้า เพราะเจ้าเองได้สอนเขาให้เป็นนายและเป็นประมุขของเจ้า ความเจ็บปวดจะไม่เข้ามาครอบงำเจ้า อย่างความเจ็บปวดของผู้หญิงที่กำลังคลอดบุตรหรือ
22. และถ้าเจ้าว่าในใจของเจ้าว่า 'ทำไมสิ่งเหล่านี้จึงเกิดกับข้า' ก็เพราะความชั่วช้าที่มากมายใหญ่โตของเจ้า เสือของเจ้าจึงต้องถูกถลกขึ้น และสันเท้าของเจ้าจึงไม่ปิดบัง
23. คนเอธิโอเปียเปลี่ยนนวรรณของตนเองได้หรือ หรือเสือดาวเปลี่ยนลายของมัน ถ้าได้แล้วเจ้าทั้งหลายผู้ที่เคยต่อ การกระทำความชั่ว จะมากระทำความดีก็ได้
24. ฉะนั้นเราจะกระจายเขาทั้งหลายไปเหมือนแกลบที่ถูกลมจากถิ่นทุรกันดาร
25. นี่เป็นส่วนของเจ้า เป็นส่วนที่เราได้ดวงออกให้แก่เจ้า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ เพราะเจ้าได้ลืมนเราเสีย และไว้วางใจในการมูสา
26. ฉะนั้น เราเองจะถลกเสื้อคลุมของเจ้ามาปกหน้าเจ้า คือให้เห็นความอัปอายขายหน้าของเจ้า
27. เราได้เห็นการล่วงประเวณีของเจ้า การครวญหา การเล่นซู้อย่างแก่ระคะของเจ้า และการที่น่าสะอิดสะเอียนของเจ้า บนเนินเขาทั้งหลายที่ในทุ่งนา โอ เยรูซาเล็มเอ๋ย วิบัติแก่เจ้า อีคนานสักเท่าใดเจ้าจึงจะยอมกระทำให้เจ้าสะอิดได้

1. พระวณะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมาถึงเยเรมีย์ เกี่ยวด้วยความแห้งแล้งว่า
2. ยูดาห์ไว้ทุกข์ และประตูเมืองทั้งปวงของเธอก็อ่อนกำลังลง ประชาชนของเธอก็แต่งตำหนาก้มอยู่บนแผ่นดิน และเสียงร้องของเยรูซาเล็มก็ขึ้นไป
3. ขุนนางของเธอส่งผู้เฒ่าของเขาให้ไปตักน้ำ เขาทั้งหลายไปยังที่ซึ่งเห็นว่าไม่มีน้ำ เขาทั้งหลายก็กลับไปด้วยภาชนะเปล่า เขาทั้งหลายได้อายและขายหน้า เขาจึงคลุมศีรษะของเขาทั้งหลายเสีย
4. เพราะเรื่องแผ่นดินที่แห้งแล้งเนื่องจากไม่มีฝนตกบนแผ่นดิน ชาวนาทั้งหลายก็อับอาย เขาทั้งหลายจึงคลุมศีรษะของเขาเสีย
5. แม้วางตัวเมียที่อยู่ในท้องทุ่งก็ละทิ้งลูกที่ตกใหม่ของมันเสีย เพราะว่าไม่มีหญ้า
6. ลาปายืนอยู่บนที่สูง มันสุดลมหายใจเหมือนมังกร ตาของมันก็มีดมัว เพราะไม่มีหญ้า
7. แม้ว่าความชั่วช้าของข้าพระองค์ทั้งหลายก็เป็นพยานปรักปรำข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์โปรดเถิดเพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ด้วยว่าบรรดาการกลับสัตย์ของข้าพระองค์ทั้งหลายก็มากยิ่งขึ้น ข้าพระองค์ทั้งหลายกระทำบาปต่อพระองค์
8. ข้าแต่พระองค์ผู้เป็นความหวังแห่งอิสราเอล เป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเขานายามลำบาก ไฉนพระองค์จะทรงเป็นเหมือนคนต่างด้าวในแผ่นดิน หรือเหมือนคนเดินทางแหวะอาศัยค้างเพียงคืนเดียว
9. ไฉนพระองค์จะทรงเป็นเหมือนชายที่ง่วง หรือเหมือนคนที่มีกำลังมากแต่ช่วยใครให้รอดไม่ได้ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แม้กระนั้นก็ดีพระองค์ทรงสถิตท่ามกลางข้าพระองค์ทั้งหลาย คนเขาเรียกพวกข้าพระองค์โดยพระนามของพระองค์ ขออย่าทรงละข้าพระองค์ทั้งหลายไว้เสีย
10. พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ชนชาตินี้ว่า เขาทั้งหลายรักที่จะพเนจรไปอย่างนี้ เขาทั้งหลายไม่ยับยั้งเท้าของเขาไว้ ฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงไม่ทรงรับเขา บัดนี้พระองค์จะทรงระลึกถึงความชั่วช้าของเขา และลงโทษการผิดบาปของเขา
11. พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า อย่าอธิษฐานเพื่อความอยู่เย็นเป็นสุขของชนชาตินี้เลย
12. แม้ว่าเขาอดอาหาร เราก็จะไม่ฟังเสียงร้องของเขา แม้เขาถวายเครื่องเผาบูชาและเครื่องธัญญาบูชา เราก็จะไม่รับมัน แต่เราจะผลาญเขาเสียด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด
13. แล้วข้าพเจ้าพูดว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ดูเถิด พวกผู้พยากรณ์กล่าวแก่เขาว่า 'ท่านทั้งหลายจะไม่เห็นดาบหรือจะมีการกันดารอาหาร แต่เราจะให้สันติภาพที่แน่นอนแก่เจ้าในสถานที่นี้'
14. และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า พวกผู้พยากรณ์เหล่านั้นพยากรณ์เท็จในนามของเรา เรามีได้ใช้เขาทั้งหลาย และเรามีได้บัญชาเขาหรือพูดกับเขา เขาพยากรณ์นิมิตและการทำนายเท็จแก่เจ้าทั้งหลาย เป็นการทำนายที่ไร้ค่า เป็นการล่อลวงของจิตใจเขาเอง
15. ฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้เกี่ยวกับพวกผู้พยากรณ์ ผู้พยากรณ์ในนามของเรา แม้ว่าเราไม่ได้ใช้เขาทั้งหลาย และผู้กล่าวว่า 'ดาบและการกันดารอาหารจะไม่มาถึงแผ่นดินนี้' พวกผู้พยากรณ์เหล่านั้นจะถูกผลาญเสียด้วยดาบและการกันดารอาหาร

16. และประชาชนผู้ซึ่งเขาพยากรณ์ให้ฟังนั้น จะถูกทิ้งไว้ในถนนหนทางกรุงเยรูซาเล็ม เพราะเหตุการกัณฑ์อาหารและดาบ ซึ่งไม่มีผู้ใดจะฝังเขา คือทั้งตัวเขาทั้งหลาย ภรรยาของเขา บุตรชายและบุตรสาวของเขา เพราะเราจะเหวความชั่วของเขาสนองเขา
17. เจ้าจงกล่าวถ้อยคำนี้แก่เขาว่า `ขอให้ตาของเรามีน้ำตาไหลทั้งกลางคืนและกลางวัน อย่าให้หยุดยั้ง เพราะบุตรสาวพรหมจารีแห่งประชาชนของเรา ถูกขี้ด้วยความหายนะยิ่งใหญ่มาก ถูกตีอย่างหนักมาก
18. ถ้าเราออกไปในท้องนา ดูเถิด นั่นคนที่ถูกฆ่าเสียด้วยดาบ ถ้าเราเข้าไปในกรุง ดูเถิด นั่นโรคอันเนื่องจากการกัณฑ์อาหาร เพราะว่าทั้งพวกผู้พยากรณ์และปุโรหิตไปค้ากันในแผ่นดินที่เขาไม่รู้จัก'
19. พระองค์ทรงปฏิเสธไม่รับยูดาห์เสียทีเดียวแล้วหรือ พระทัยของพระองค์เกลียดศิโยนเสียแล้วหรือ ไฉนพระองค์ทรงเยียนดีข้าพระองค์ทั้งหลาย จนไม่มีการรักษาข้าพระองค์ให้หาย ข้าพระองค์ทั้งหลายมองหาสันติภาพ แต่ไม่มีความดีมาเลย เรามองหาเวลาเยียวยา แต่ประสบความสยดสยอง
20. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายขอสารภาพความชั่วของพวกข้าพระองค์ และความชั่วช้าของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์
21. เพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ ขออย่าทรงเกลียดพวกข้าพระองค์ ขออย่าให้หลู่เกียรติแห่งพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์ ขอทรงระลึกและอย่าทรงหักพันธสัญญาของพระองค์ซึ่งมีไว้กับข้าพระองค์
22. ในบรรดาพระเทียมเท็จแห่งประชาชาติทั้งหลายมีพระองค์ใดเล่าที่ทำให้เกิดฝนได้หรือ ท้องฟ้าประทานท่าฝนได้หรือ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของพวกข้าพระองค์ พระองค์มิใช่พระเจ้าองค์นั้นดอกหรือ พวกข้าพระองค์จึงคอยหวังในพระองค์ เพราะพระองค์ทรงกระทำสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น

1. ฝ่ายพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า แม้ว่าโมเสส และซามูเอล จะมายืนอยู่ต่อหน้าเรา จิตใจของเราจะไม่หันไปหาชนชาตินี้ ไล่เขาทั้งหลายออกไปให้พ้นสายตาของเรา แล้วให้เขาไป
2. และต่อมาถ้าเขาถามเจ้าว่า 'เราจะไปที่ไหน' เจ้าจงพูดกับเขาว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า 'คนเหล่านั้นที่กำหนดให้แก่ความตายจะไปหาความตาย คนเหล่านั้นที่กำหนดให้แก่ดาบจะไปหาดาบ คนเหล่านั้นที่กำหนดให้แก่การกันดารอาหารจะไปหาการกันดารอาหาร คนที่กำหนดให้แก่การเป็นเชลยจะไปหาการเป็นเชลย'
3. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะกำหนดสี่อย่างไว้เหนือเขา คือ ดาบสังหาร สุหน้ขกััดฉีก นกในอากาศ และสัตว์บนแผ่นดินโลกที่จะกัดกินและทำลาย
4. และเราจะกระทำให้เขาถูกถอดไปยังราชอาณาจักรทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลก เหตุด้วยการกระทำซึ่งมนัสเสห์บุตรเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้กระทำในเยรูซาเล็ม
5. เยรูซาเล็มเอ๋ย ใครจะสงสารเจ้า หรือใครจะเสียใจกับเจ้า หรือใครจะแวะมาถามทุกข์สุขของเจ้า
6. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เจ้าได้ปฏิเสธเรา เจ้าถอยหลังเรื้อยไป เราจึงจะเหยียดมือออกไปต่อสู้อเจ้าและทำลายเจ้า เราเอื้อมต่อการผ่อนผันแล้ว
7. เราจะซัดเขาด้วยล้อมซัดข้าวในบรรดาประตูเมืองแห่งแผ่นดินนั้น เราจะทำให้ลูกของเขาทั้งหลายตาย เราจะทำลายประชาชนของเรา เพราะเขาทั้งหลายมิได้หันกลับจากพฤติกรรมของเขา
8. เรากระทำให้หญิงม่ายของเขามีมาก ยิ่งกว่าเม็ดทรายในทะเล ณ เวลาเที่ยงวัน เราได้นำผู้ทำลายมาสู่บรรดาแม่ของคนหนุ่มทั้งหลาย เราได้กระทำให้ความสยดสยองตกเหนือกรุงนั้นโดยฉับพลัน
9. เธอที่คลอดบุตรเจ็ดคนก็อ่อนกำลัง เธอตายไปแล้ว ดวงอาทิตย์ของเธอตกเมื่อยังวันอยู่ เธอได้รับความละอายและขายหน้า เราจะมอบผู้ที่เหลืออยู่ให้แก่ดาบต่อหน้าศัตรูของเขา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
10. แม่จำ วิบัติแก่ฉัน ที่แม่คลอดฉันมาเป็นคนที่ให้เกิดการแก่งแย่งและการชิงดีแก่แผ่นดินทั้งสิ้น ฉันก็มีได้ให้ยิ้มโดยคิดดอกเบี๋ย หรือฉันก็มีได้ยิ้มเขาโดยคิดดอกเบี๋ย แต่เขาทุกคนแข่งฉัน
11. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า พวกที่เหลืออยู่จะอยู่เย็นเป็นสุข เราจะกระทำให้พวกศัตรูกระทำดีต่อเจ้าในเวลาลำบากและในเวลาทุกข์ใจ
12. เหล็กจะหักเหล็กจากทิศเหนือและเหล็กกล้าหรือ
13. บรรดาสิ่งของและทรัพย์สมบัติของเจ้า เราจะมอบให้เป็นของริบไม่คิดค่า เพราะบาปทั้งสิ้นของเจ้าตลอดทั่วดินแดนของเจ้า
14. เราจะกระทำให้เจ้าไปกับพวกศัตรูของเจ้ายังแผ่นดินซึ่งเจ้าไม่รู้จัก เพราะความโกรธของเรา เราก่อไฟขึ้น ซึ่งจะเผาเจ้าทั้งหลายเสีย
15. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงทราบ ขอทรงระลึกถึงข้าพระองค์ และเยี่ยมเยียนข้าพระองค์ ขอทรงแก้แค้นผู้ข่มเหงข้าพระองค์เพื่อข้าพระองค์ เพราะการอดกลั้นพระทัยของพระองค์นั้น ขออย่าทรงนำข้าพระองค์ไปเสีย ขอทรงตระหนักว่าข้าพระองค์ทนการตีเตียนด้วยเห็นแก่พระองค์

16. เมื่อพบพระวอพระยารองคค์แล้ว ข้าพระองคค์ก็กินเสีย พระวอพระยารองคค์เป็นความขึ้นบานแก่ข้าพระองคค์ และเป็นความปิตินดีแห่งจิตใจของข้าพระองคค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าจอมโยธา เพราะว่าเขาเรียกข้าพระองคค์ตามพระนามของพระองคค์
17. ข้าพระองคค์มิได้นั่งอยู่ในหมู่คนที่เยาะเย้ยกัน ทั้งข้าพระองคค์ก็มิได้เปรมปรีดี ข้าพระองคค์นั่งอยู่คนเดียว เพราะเหตุพระหัตถ์ของพระองคค์ เพราะพระองคค์ทรงให้ข้าพระองคค์เต็มด้วยความกริ้ว
18. ไฉนความเจ็บของข้าพระองคค์มิได้หยุดยั้ง บาดแผลของข้าพระองคค์ก็รักษาไม่หาย มันไม่ยอมหาย พระองคค์ทรงเป็นเหมือนผู้มูสาแก่ข้าพระองคค์หรือ หรืออย่างน้ำที่เหือดแห้ง
19. เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสว่า ถ้าเจ้ากลับมา เราจะให้เจ้ากลับมาอีก และเจ้าจะยืนอยู่ต่อหน้าเรา ถ้าเจ้าแยกสิ่งประเสริฐไปจากสิ่งเลวทราม เจ้าจะเป็นเหมือนปากของเรา จงให้เขาทั้งหลายหันกลับมาหาเจ้า แต่เจ้าอย่าหันไปหาเขา
20. เราจะกระทำเจ้าให้เป็นที่กำบังป้อมทองสัมฤทธิ์แก่ชนชาตินี้ เขาทั้งหลายก็จะต่อสู้กับเจ้า แต่เขาจะไม่ชนะเจ้า เพราะเราอยู่กับเจ้า จะช่วยเจ้าให้รอดและช่วยเจ้าให้พ้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้
21. เราจะช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของคนชั่ว และไถ่เจ้าจากกำมือของคนอำมหิต

1. พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
2. เจ้าอย่ามีภรรยา เจ้าอย่ามีบุตรชายหรือบุตรสาวในที่นี้
3. เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้เรื่องบุตรชายและบุตรสาวที่เกิดในที่นี้ และทรงกล่าวถึงพวกมารดาที่คลอดบุตรเหล่านั้น และพวกบิดาที่ให้ง่เกิดคนเหล่านั้นในแผ่นดินนี้ว่า
4. เขาทั้งหลายจะตายด้วยโรคร้าย จะไม่มีการโอศุกรรมอุบายเขาทั้งหลาย หรือจะไม่มีใครจัดการฝังเขา เขาจะเป็นเหมือนมูลสัตว์ที่อยู่บนพื้นแผ่นดิน เขาทั้งหลายจะพินาศด้วยดาบและการกันดารอาหาร และศพทั้งหลายของเขาจะเป็นอาหารของนกในอากาศและของสัตว์แห่งแผ่นดิน
5. เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า อย่าเข้าไปในเรือนที่ครวญคร่ำ หรือไปโศกครวญ หรือไปเสียใจด้วย พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราได้เอาสันติภาพของเราไปจากชนชาตินี้แล้ว ทั้งความเมตตาและกรุณาคุณของเรา
6. ทั้งผู้ใหญ่ผู้น้อยจะตายในแผ่นดินนี้ จะไม่มีใครจัดการฝังเขา จะไม่มีใครมาโศกครวญอุบายเขา หรือมากรีดตัวหรือมาโกนศีรษะเพื่อเขา
7. จะไม่มีผู้ใดฉีกตัวเองเพื่อเขาเมื่อไว้ทุกข์ เพื่อจะปลอบโยนเขาเหตุคนที่ตายนั้น เพราะบิดามารดาของเขาจะไม่มีใครมอบถ้วยแห่งความเล้าโลมใจให้เขาดื่ม
8. เจ้าอย่าเข้าไปนั่งกินและดื่มกับเขาในเรือนที่มีการเลี้ยง
9. เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะกระทำให้เสียงบันเทิงและเสียงรีนเริง เสียงเจ้าบ่าวและเสียงเจ้าสาว ขาดจากสถานที่นี้ต่อสายตาของเจ้าทั้งหลายและในวันของเจ้า
10. ต่อมาเมื่อเจ้าบอกรบรดาถ้อยคำเหล่านี้แก่ชนชาตินี้ และเขาทั้งหลายพูดกับเจ้าว่า 'ทำไมพระเยโฮวาห์จึงทรงประกาศความร้ายใหญ่ยิ่งทั้งสิ้นนี้ให้ตกแก่เรา ความชั่วช้าของเราคืออะไรเล่า เราได้กระทำบาปอะไรต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเล่า'
11. แล้วเจ้าฟังกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะบรรพบุรุษของเจ้าได้ละทิ้งเรา และได้ติดสอยห้อยตามพระอื่น และได้ปรนนิบัติและนมัสการพระนั้น และได้ละทิ้งเรา และมีได้รักษาราชบัญญัติของเรา
12. และเพราะเจ้าทั้งหลายได้กระทำชั่วร้ายยิ่งเสียกว่าบรรพบุรุษของเจ้า เพราะดูเถิด เจ้าทุกคนได้ดำเนินตามความดีกระด้างแห่งจิตใจอันชั่วร้ายของตนเอง ปฏิเสธไม่ยอมฟังเรา
13. เพราะฉะนั้น เราจะเหวี่ยงเจ้าออกเสียจากแผ่นดินนี้เข้าไปในแผ่นดินซึ่งเจ้าหรือบรรพบุรุษของเจ้าไม่รู้จัก และที่นั่นเจ้าจะปรนนิบัติพระอื่นทั้งกลางวันและกลางคืน เพราะเราจะไม่สำแดงพระคุณแก่เจ้าเลย'
14. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเดือนจะมาถึง เมื่อไม่มีใครกล่าวต่อไปอีกว่า 'พระเยโฮวาห์ผู้ทรงนำประชาชนอิสราเอลขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ทรงพระชนม์อยู่แน่ฉันใด'
15. แต่จะพูดว่า 'พระเยโฮวาห์ผู้ทรงนำประชาชนอิสราเอลขึ้นมาจากแดนเหนือ และขึ้นมาจากบรรดาประเทศซึ่งพระองค์ได้ทรงขับไล่เขาให้ไปอยู่นั้น ทรงพระชนม์อยู่ฉันใด' เพราะเราจะนำเขาทั้งหลายกลับมาสู่แผ่นดินของเขาเอง ซึ่งเราได้ยกให้บรรพบุรุษของเขาแล้วนั้น

16. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะส่งชาวประมงมาเป็นอันมาก และเขาจะจับเขาทั้งหลาย ภายหลังเราจะให้เขาพาพรานมาเป็นอันมาก พรานจะล่าเขาทั้งหลายตามภูเขาคู่แห่งและตามเนินเขาทุกลูกและตามซอกหิน
17. เพราะว่า ดาเรียมองดูพฤติกรรมทั้งสิ้นของเขา จะปิดบังไว้จากหน้าเราไม่ได้ และความชั่วช้าของเขาทั้งหลายจะซ่อนพ้นตาเราไม่ได้
18. และก่อนอื่นเราจะตอบสนองความชั่วช้าและบาปของเขาเป็นสองเท่า เพราะเขาได้กระทำให้แผ่นดินเราเป็นมลทินไป และกระทำให้มรดกของเราเต็มไปด้วยซากของสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนและสิ่งที่น่าเกลียดน่าชังของเขาทั้งหลาย
19. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ กำลังและที่กำบังเข้มแข็งของข้าพระองค์ เป็นที่ลี้ภัยของข้าพระองค์ในวันยากลำบาก บรรดาประชาชาติจะมาเฝ้าพระองค์จากที่ สุดปลายโลก และทูลว่า บรรพบุรุษของเราไม่ได้รับมรดกอันใด นอกจากสิ่งมูสา สิ่งไร้ค่า และสิ่งซึ่งไม่มีประโยชน์อะไรในตัว
20. มนุษย์จะสร้างพระไว้สำหรับตนเองได้หรือ สิ่งอย่างนั้นไม่ใช่พระ
21. เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะกระทำให้เขารู้จักกาลครั้งนี้ เราจะกระทำให้เขารู้จักมือของเราและฤทธานุภาพของเรา และเขาทั้งหลายจะรู้ว่านามของเราคือพระเยโฮวาห์

1. บาปของยูดาห์นั้นบันทึกไว้ด้วยปากกาเหล็ก ด้วยปลายเพชรจารึกไว้บนแผ่นแห่งจิตใจของเขา และบนเชิงนอนที่แท่นบูชาของเขาทั้งหลาย
2. ฝ่ายลูกหลานของเขาก็ระลึกถึงแท่นบูชาและเหล่าเสารูปเคารพของเขาข้างต้นไม้สดทุกต้นบนเนินเขาสูง
3. โอ ภูเขาที่อยู่กลางทุ่งเอ๋ย เราจะให้บรรดาสิ่งของและทรัพย์สินสมบัติทั้งสิ้นของเจ้าเป็นของริบ และเราจะนับว่าปูชนียสถานสูงทั้งหลายของเจ้าเป็นความบาปของเจ้า ตลอดทั่วบริเวณชายแดนของเจ้า
4. เจ้าจะต้องปล่อยมือของเจ้าจากมรดกซึ่งเราได้ยกให้แก่เจ้า และเราจะกระทำให้เจ้าปรนนิบัติศัตรูของเจ้าในแผ่นดินซึ่งเจ้าไม่รู้จัก เพราะความโกรธของเรา เจ้าก่อไฟขึ้นซึ่งจะไหม้อยู่เป็นนิรันดร์
5. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า คนที่วางใจในมนุษย์และให้เนื้อหนังเป็นแขนของเขา และใจของเขาหันออกจากพระเยโฮวาห์ คนนั้นก็เป็นที่สาปแช่ง
6. เขาจะเป็นเหมือนพุ่มไม้ที่อยู่ในทะเลทราย และจะไม่เห็นความดีอันใดมาถึงเลย เขาจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินที่แตกกระแหงที่ในถิ่นทุรกันดาร ในแผ่นดินเค็มที่ไม่มีคนอาศัย
7. คนที่วางใจในพระเยโฮวาห์ย่อมได้รับพระพร คือผู้ที่ความวางใจของเขาอยู่ในพระเยโฮวาห์
8. เขาจะเป็นเหมือนต้นไม้มันที่ปลูกไว้ริมน้ำ ซึ่งหยั่งรากของมันออกไปข้างลำน้ำ เมื่อแดดส่องมาถึงก็จะไม่สังเกต เพราะใบของมันเขียวอยู่เสมอ และจะไม่กระวนกระวายในปีที่แห้งแล้ง เพราะมันไม่หยุดที่จะออกผล
9. จิตใจก็เป็นตัวล่องลอยเหนือกว่าสิ่งใดทั้งหมด มันเสื่อมทรามอย่างร้ายทีเดียว ผู้ใดจะรู้จักใจนั้นเล่า
10. เราคือพระเยโฮวาห์ตรวจค้นดูจิต และทดลองดูใจ เพื่อให้แก่ทุกคนตามพฤติการณ์ของเขา ตามผลแห่งการกระทำของเขา
11. เหมือนนกกระทากไก่ แต่ไม่ให้ออกเป็นตัวฉนใด คนที่ได้ความมั่งมีมาอย่างไม่เป็นธรรมก็ฉนนั้น พอถึงกลางวัย มันก็พรวดจากคนนั้นเสีย และในตอนปลายของเขา เขาจะเป็นคนโหดเขลา
12. ที่ตั้งแห่งสถานบริสุทธิ์ของเราทั้งหลาย เป็นพระที่นั่งรุ่งเรืองซึ่งตั้งอยู่สูงตั้งแต่เดิมนั้น
13. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ความหวังแห่งอิสราเอล บรรดาคนเหล่านั้นที่ละทิ้งพระองค์จะต้องรับความอับอาย บรรดาคนทั้งปวงที่หันไปจากเราจะต้องจารึกไว้ในแผ่นดินโลก เพราะเขาได้ละทิ้งพระเยโฮวาห์ ผู้เป็นแหล่งน้ำแห่งชีวิตเสีย
14. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงรักษาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะได้หาย ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้รอด ข้าพระองค์จึงจะรอด เพราะพระองค์เป็นที่สรรเสริญของข้าพระองค์
15. ดูก่อน เขาทั้งหลายได้พูดกับข้าพระองค์ว่า พระวณะของพระเยโฮวาห์อยู่ที่ไหน ให้มาเถิด
16. ข้าพระองค์มิได้หาโอกาสเล็กเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ตามพระองค์ไป ข้าพระองค์ก็ไม่ประสงค์วันแห่งความหายนะ พระองค์ทรงทราบแล้ว สิ่งซึ่งออกมาจากริมฝีปากของข้าพระองค์ก็ถูกต้องพระพักตร์ของพระองค์
17. ขออย่าทรงเป็นเหตุให้ข้าพระองค์ครั่นคร้าม พระองค์ทรงเป็นความหวังของข้าพระองค์ในวันร้าย
18. ผู้ใดข่มเหงข้าพระองค์ ขอให้เขาได้รับความละอาย แต่ขออย่าให้ข้าพระองค์ได้รับความละอาย ขอให้เขาครั่นคร้าม แต่อย่าให้ข้าพระองค์ครั่นคร้าม ขอทรงนำวันร้ายมาตกเหนือเขา ขอทรงทำลายเขาด้วยการทำลายซับซ้อน

19. พระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าดังนี้ว่า จงไปยืนในประตูบุตรประชาชน ซึ่งบรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์เสด็จเข้า และซึ่งพระองค์เสด็จออก และในประตูทั้งหลายของเยรูซาเล็ม
20. และกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า `ท่านทั้งหลายผู้เป็นกษัตริย์ของยูดาห์ และบรรดาคณยูดาห์และชาวเยรูซาเล็มทั้งสิ้น ผู้ซึ่งเข้าทางประตูเหล่านี้ จงฟังพระวาทะของพระเยโฮวาห์
21. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงระวังเพื่อเห็นแก่ชีวิตของเจ้าทั้งหลาย อย่าได้ห้ามหามอะไรในวันสะบาโต หรือนำของนั้นเข้าทางบรรดาประตูเยรูซาเล็ม
22. และอย่าห้ามหามของของเจ้าออกจากบ้านในวันสะบาโต หรือกระทำงานใดๆ แต่จงรักษาวันสะบาโตไว้ให้บริสุทธิ์ ดังที่เราได้บัญญัติบรรพบุรุษของเจ้าไว้
23. ถึงกระนั้นเขาก็ไม่เชื่อฟังหรือเจ้หูฟัง แต่กระทำคอกของเขาทั้งหลายให้แข็ง เพื่อจะไม่ได้ยินและไม่รับคำสั่งสอน
24. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ต่อมาถ้าเจ้าเชื่อฟังเรา และไม่นำภาระใดๆเข้ามาทางประตูเมืองนี้ในวันสะบาโต แต่รักษาวันสะบาโตให้บริสุทธิ์ และไม่กระทำงานในวันนั้น
25. แล้วจะมีกษัตริย์และเจ้านาย ผู้ประทับบนบัลลังก์แห่งดาวิดเสด็จเข้าทางประตูทั้งหลายของเมืองนี้ เสด็จมาในรถรบ และบนม้า ทั้งบรรดากษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ ทั้งคณยูดาห์และชาวเยรูซาเล็ม และเมืองนี้จะดำรงอยู่เป็นนิรันดย์
26. และประชาชนจะมาจากหัวเมืองแห่งยูดาห์ และจากที่ซึ่งอยู่รอบเยรูซาเล็ม จากแผ่นดินเบนยามิน จากที่ราบจากเทือกเขา และจากภาคใต้ นำเอาเครื่องเผาบูชา และเครื่องสักการบูชา เครื่องธัญญาบูชาและกำยาน และนำเครื่องบูชาแห่งการสรรเสริญมายังนิเวศของพระเยโฮวาห์
27. แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายไม่ฟังเราที่จะรักษาวันสะบาโตให้บริสุทธิ์ และที่จะไม่แบกภาระเข้าทางประตูทั้งหลายของเยรูซาเล็มในวันสะบาโต แล้วเราจะก่อไฟไว้ในประตูเมืองเหล่านั้น และไฟนั้นจะเผาผลาญราชวังทั้งหลายของเยรูซาเล็ม และจะดับก็ไม่ได้'

1. พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ยังเยเรมีย์ว่า
2. จงลุกขึ้นไปที่บ้านของช่างหม้อ เราจะให้เจ้าได้ยินถ้อยคำของเราที่นั่น
3. ข้าพเจ้าจึงลงไปที่บ้านของช่างหม้อ และดูเถิด เขากำลังทำงานอยู่ที่แป้นเวียน
4. และภาชนะซึ่งทำด้วยดินก็เสียอยู่ในมือของช่างหม้อ เขาจึงปั้นใหม่ให้เป็นภาชนะอีกลูกหนึ่งตามที่ช่างหม้อเห็นว่าควรทำ
5. แล้วพระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
6. วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เราจะกระทำแก่เจ้าอย่างที่ว่าช่างหม้อนี้กระทำไม่ได้หรือ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ดูเถิด วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าอยู่ในมือของเราอย่างดินเหนียวอยู่ในมือของช่างหม้อ
7. ถ้าเวลาใดก็ตามเราประกาศเกี่ยวกับประชาชาติหนึ่งหรือราชอาณาจักรหนึ่งว่า เราจะถอนและพังและทำลายมันเสีย
8. และถ้าประชาชาตินั้น ซึ่งเราได้ลั่นวาจาไว้เกี่ยวข้องด้วย หันเสียจากความชั่วร้ายของตน เราก็จะกลับใจจากความชั่วซึ่งเราได้ตั้งใจจะกระทำแก่ชาตินั้นเสีย
9. และถ้าเวลาใดก็ตาม เราได้ประกาศเกี่ยวกับประชาชาติหนึ่งหรือราชอาณาจักรหนึ่งว่า เราจะสร้างขึ้นและปลูกฝังไว้
10. และถ้าชาตินั้นได้กระทำชั่วในสายตาของเรา ไม่เชื่อฟังเสียงของเรา เราก็จะกลับใจจากความดีซึ่งเราได้กล่าวไปแล้วว่าเราจะให้ประโยชน์แก่ชาตินั้นเสีย
11. เพราะฉะนั้น คราวนี้จงกล่าวกับคนยูดาห์และชาวเมืองเยรูซาเล็มว่า `พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เรากำลังก่อสิ่งร้ายไว้สู่เจ้า และคิดแผนงานอย่างหนึ่งไว้สู่เจ้า ทุกๆคนจงกลับเสียจากทางชั่วของตน และจงซ่อมทางและการกระทำของเจ้าทั้งหลายเสีย'
12. แต่เขาทั้งหลายกล่าวว่า `เหลวไหล เราจะดำเนินตามแผนงานของเราเอง และต่างจะกระทำตามความต้อติ่งแห่งจิตใจชั่วของตนทุกคน'
13. เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้ว่า จงไปเที่ยวถามดูท่ามกลางประชาชาติว่า ผู้ใดเคยได้ยินเหมือนอย่างนี้บ้าง อิสราเอลพรมจารีนั้นได้กระทำสิ่งอันน่าหวาดเสียวนัก
14. คนจะละทิ้งหิมะแห่งภูเขาเลบานอนซึ่งมาจากหน้าผาแห่งทุ่งหรือ ลำธารที่ไหลเย็นจากที่อื่นจะแห่งไปหรือ
15. เพราะเหตุว่าประชาชนของเราได้ลืมนเราเสีย เขาทั้งหลายจึงเผาเครื่องหอมบูชาพระเท็จ ทำให้เขาได้สะดุดในหนทางของเขาในถนนโบราณ และเข้าไปตามทางซอยไม่ไปตามถนนหลวง
16. ได้กระทำให้แผ่นดินของเขาทั้งหลายเป็นที่รกร้าง เป็นสิ่งที่เขาเหยียดยืนอยู่เนื่องนิตย์ ทุกคนที่ผ่านไปทางนั้นก็ตกตะลึงและสั่นศีรษะของเขา
17. เราจะให้เขากระจัดกระจายออกไปดุจถูกพัดด้วยลมตะวันออกต่อหน้าศัตรู เราจะหันหลังให้เขา ไม่ใช่หันหน้าให้ในวันแห่งความหายนะของเขานั้น

18. แล้วเขากล่าวว่า มาเถิด ให้เราปองร้ายเยเรมีย์ เพราะว่าพระราชบัญญัติจะไม่พินาศไปจากบรรดาปุโรหิต หรือคำปรึกษาอย่าอย่าไม่ขาดจากนักปราชญ์ หรือถ้อยคำไม่ขาดจากผู้พยากรณ์ มาเถิด ให้เราโจมตีเขาด้วยลิ้น และอย่าให้เราฟังคำของเขาเลย
19. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงฟังข้าพระองค์ ขอทรงฟังเสียงปรบักษ์ของข้าพระองค์สิ พระเจ้าข้า
20. ความชั่วเป็นของสำหรับตอบแทนความดีหรือ ถึงกระนั้น เขายังขุดหลุมไว้ป้องกันชีวิตของข้าพระองค์ ขอทรงระลึกว่าข้าพระองค์ยืนเฝ้าพระองค์ทูลขอความดีเพื่อเขา เพื่อจะหันพระพิโรธของพระองค์ไปเสียจากเขา
21. เพราะฉะนั้น ขอทรงมอบลูกหลานของเขาให้แก่การกัณดารอาหาร ให้โลหิตของเขาทั้งหลายไหลออกด้วยอำนาจของดาบ ให้ภรรยาของเขาทั้งหลายขาดบุตร และเป็นหญิงม่าย ขอให้ผู้ชายของเขาประสบความตาย ให้อนุชนของเขาถูกดาบตายในสงคราม
22. ขอให้ได้ยินเสียงร้องมาจากเรือนของเขาทั้งหลาย เมื่อพระองค์ทรงพากองทหารมาปล้นเขาอย่างฉับพลัน เพราะเขาทั้งหลายได้ขุดหลุมไว้ดักข้าพระองค์ และวางบ่วงดักเท้าของข้าพระองค์
23. แม้กระนั้น ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงทราบการปองร้ายทั้งสิ้นของเขาที่จะฆ่าข้าพระองค์เสีย ขออย่าทรงลบความชั่วช้าของเขา หรือลบบาปของเขาเสียจากสายพระเนตรของพระองค์ ขอให้เขาถูกคว่ำลงต่อพระพักตร์พระองค์ ขอทรงจัดการเขาทั้งหลายในเวลาแห่งความกริ้วของพระองค์

1. พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า จงไปซื้อเหยือกดินของช่างหม้อมาลูกหนึ่ง แล้วพาผู้ใหญ่บางคนของประชาชนและปุโรหิตอาวุโสบางคน
2. ไปที่หุบเขาบุตรชายของฮินโนม ตรงทางเข้าประตูตะวันออก และป่าวร้องถ้อยคำที่เราบอกเจ้าไว้
3. เจ้าจงว่า `ข้าแต่บรรดากษัตริย์แห่งยูดาห์ และชาวกรุงเยรูซาเล็ม ขอทรงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า ดูกูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาถึงสถานที่นี้ อย่างที่หูของทุกคนที่ได้ยินจะเข้าไป
4. เพราะว่าประชาชนได้ละทิ้งเรา และได้ห่างเหินไปจากสถานที่นี้ และได้เผาเครื่องหอมในที่นี้เพื่อบูชาแก่พระอื่น ผู้ซึ่งตัวเขาเอง หรือบรรพบุรุษของเขา หรือบรรดากษัตริย์ของยูดาห์ไม่รู้จัก และเพราะเขาได้กระทำให้โลหิตของผู้ไม่มีผิดเต็มในที่นี้
5. และได้สร้างปุษนียสถานสูงสำหรับพระบาอัล เพื่อจะเผาบุตรชายของเขาเสียในไฟ เป็นเครื่องเผาบูชาแก่พระบาอัล ซึ่งเรามีได้บัญชาหรือให้ประกาศิต หรือได้นึกในใจของเรา
6. ฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูกูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อสถานที่นี้จะไม่มีการเรียกชื่อว่า โทเฟท หรือหุบเขาบุตรชายของฮินโนมอีก แต่เรียกว่า หุบเขาของการฆ่า
7. และในสถานที่นี้เราจะกระทำให้แผนงานของยูดาห์และเยรูซาเล็มสูญสิ้นไป และจะกระทำให้เขาทั้งสองล้มลงด้วยดาบต่อหน้าศัตรูของเขาทั้งหลาย และด้วยมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา เราจะให้ศพของเขาทั้งหลายเป็นอาหารของนกในอากาศและสัตว์ที่แผ่นดินโลก
8. และเราจะกระทำให้เมืองนี้เป็นที่รกร้าง เป็นสิ่งที่เขาเหยียดหยัน ทุกคนที่ผ่านไปจะตกตะลึง และเหยียดหยันเพราะภัยพิบัติทั้งสิ้นในเมืองนี้
9. และเราจะกระทำให้เขาทั้งหลายกินเนื้อของบุตรชายและเนื้อของบุตรสาวของเขา และทุกคนจะกินเนื้อของเพื่อนของเขาในการที่ถูกล้อมและทุกข์ใจ คือที่ซึ่งศัตรูของเขาและผู้ทีแสวงหาชีวิตของเขา ได้ข่มใจเขาทั้งหลาย'
10. แล้วเจ้าจงทำเหยือกให้แตกท่ามกลางสายตาของคนๆ หนึ่งที่ไปกับเจ้า
11. และจงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า `พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า เราจะให้ชนชาตินี้และเมืองนี้แตก เช่นเดียวกับที่คนทำให้ภาชนะของช่างหม้อแตก จนซ่อมแซมไม่ได้อีก เขาจะฝังคนไว้ในโทเฟท จนไม่มีที่อื่นอีกให้ฝัง
12. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะกระทำดังนี้แก่ที่นี้ และแก่ชาวเมืองนี้ กระทำเมืองนี้ให้เหมือนโทเฟท
13. บรรดาเรือนแห่งเยรูซาเล็ม และราชวังทั้งหลายแห่งบรรดากษัตริย์ยูดาห์ จะเป็นมลทินเหมือนสถานโทเฟท เพราะเขาเผาเครื่องหอมให้แก่บรรดาบิรวารแห่งฟ้าสวรรค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระอื่น บนหลังคาของบรรดาบ้านทั้งปวง'
14. แล้วเยเรมีย์ก็มาจากโทเฟท ที่ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงรับสั่งให้ท่านพยากรณ์นั้น และท่านก็ยืนอยู่ในลานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และกล่าวแก่ประชาชนทั้งปวงว่า
15. พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสว่า ดูกูเถิด เราจะนำสิ่งร้ายทั้งสิ้นซึ่งเราได้บอกกล่าวไว้ให้ตกอยู่

บนเมืองนี้ และบรรดาหัวเมืองขึ้นทั้งสิ้น เพราะเขาทั้งหลายได้แข็งคอของเขา ปฏิเสธไม่ฟังถ้อยคำของเรา

1. ฝ่ายปาซเซอร์ปุโรหิต บุตรชายของอิมเมอร์ ผู้เป็นนายใหญ่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ได้ยินว่าเยเรมีย์พยากรณ์ถึงสิ่งเหล่านี้
2. ปาซเซอร์ก็ตีเยเรมีย์ผู้พยากรณ์และจับท่านใส่คาน ซึ่งตั้งอยู่ทางประตูเบนยามินด้านบนแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
3. ต่อมาพอรุ่งขึ้นเมื่อปาซเซอร์ปลดเยเรมีย์ออกจากคาน เยเรมีย์พูดกับท่านว่า พระเยโฮวาห์มิได้ทรงเรียกชื่อของท่านว่า ปาซเซอร์ แต่ทรงเรียกว่า มากอร์มิสสะบิบ
4. เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะกระทำเจ้าให้เป็นที่น่าหวาดเสียวต่อตัวเจ้าเอง และต่อมิตรสหายทั้งสิ้นของเจ้า เขาทั้งหลายจะล้มลงด้วยดาบของศัตรูของเขา ขณะที่ตาเจ้ามองดูอยู่ และเราจะมอบยูดาห์ทั้งสิ้นไว้ในมือของกษัตริย์บาบิโลน เขาจะกวาดเอาไปเป็นเชลยยังบาบิโลน และจะฆ่าเสียด้วยดาบ
5. ยิ่งกว่านั้นอีกเราจะยกความมั่งคั่งของเมืองนี้ ผลแรงงานทั้งสิ้นและของมีค่าทั้งสิ้นของเมืองนี้ และทรัพย์สมบัติทั้งสิ้นของบรรดากษัตริย์ของยูดาห์ไว้ในมือของศัตรูของเขาทั้งหลาย ผู้ซึ่งจะปล้นและจุดคร่าและขนเอาเขาเหล่านั้นไปบาบิโลน
6. ส่วนตัวท่านนะ ปาซเซอร์และบรรดาผู้ที่อาศัยอยู่ในเรือนของท่าน จะต้องไปเป็นเชลย ท่านจะต้องไปยังบาบิโลน และท่านจะตายและถูกฝังไว้ที่นั่น ทั้งท่านและมิตรสหายทั้งสิ้นของท่าน ผู้ซึ่งท่านได้พยากรณ์เท็จแก่เขา
7. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงหลอกลวงข้าพระองค์ และข้าพระองค์ก็ถูกหลอกลวง พระองค์ทรงมีกำลังยิ่งกว่าข้าพระองค์ และพระองค์ก็ชนะ ข้าพระองค์เป็นที่ให้เขาหัวเราะวันยังค่ำ ทุกคนเยาะเย้ยข้าพระองค์
8. เพราะว่าข้าพระองค์พูดเมื่อไร ข้าพระองค์ร้องไห้ช่วย ข้าพระองค์ตะโกนว่า ความทารุณและการปล้น เพราะว่าพระวจนะของพระเยโฮวาห์ได้เป็นเหตุให้ข้าพระองค์เป็นที่ตำหนิและเยาะเย้ยตลอดวัน
9. แล้วข้าพระองค์ก็กล่าวว่า ข้าพเจ้าจะไม่อ้างถึงพระองค์หรือกล่าวในพระนามของพระองค์อีก แต่พระวจนะของพระองค์อยู่ในใจของข้าพระองค์เหมือนไฟไหม้ อดอยู่ในกระดูกของข้าพระองค์ และข้าพระองค์ก็อ่อนเปลี้ยที่ต้องอดไว้ และข้าพระองค์ก็อดไว้ไม่ไหว
10. เพราะข้าพระองค์ได้ยินเสียงซุบซิบเป็นอันมาก ความหวาดเสียวอยู่รอบทุกด้าน เขากล่าวว่า ไล่ความเขา ให้เราไล่ความเขา มิตรสหายที่คุ้นเคยทั้งสิ้นของข้าพระองค์เฝ้าดูความล่มจมของข้าพระองค์ กล่าวว่า ชะรอยเขาจะถูกหลอกลวงแล้วเราจะชนะเขาได้ และจะทำการแก้แค้นเขา
11. แต่พระเยโฮวาห์ทรงอยู่ข้างข้าพเจ้าตั้งนักรบที่หน้ากลัว เพราะฉะนั้น ผู้ข่มเหงข้าพเจ้าจะสะดุด เขาจะไม่ชนะข้าพเจ้า เขาจะขายหน้ามาก เพราะเขาจะไม่เจริญขึ้น ความอภัยสอดส่องเป็นนิตย์ของเขานั้นจะไม่มีวันลี้ม
12. ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา ผู้ทรงทดลองคนชอบธรรม ผู้ทอดพระเนตรทั้งใจและจิต ขอให้ข้าพระองค์ได้เห็นการแก้แค้นของพระองค์เหนือเขาทั้งหลาย เพราะข้าพระองค์ได้ทูลเสนอคดีของข้าพระองค์แล้ว
13. จงร้องเพลงถวายพระเยโฮวาห์ จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์ทรงช่วยชีวิตของผู้ขัดสนให้พ้นจากมือของผู้กระทำความชั่วร้าย

14. ขอให้วันที่ข้าพเจ้าเกิดมานั้นถูกสาปแช่ง อย่าให้วันที่มารดาของข้าพเจ้าคลอดข้าพเจ้าได้รับพร
15. ขอให้ชายคนนั้นถูกสาปแช่ง คือคนที่เขานำข่าวไปบอกบิดาข้าพเจ้าว่า บุตรชายคนหนึ่งเกิดมาแก่ท่านแล้ว อันกระทำให้อบิดามีความยินดีมาก
16. ขอให้ชายคนนั้นเหมือนกับบรรดาเมืองซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงคว่ำเสียและมีได้ทรงกลับพระทัย ขอให้เขาได้ยินเสียงร้องไห้ช่วยในเวลาเช้า และให้ได้ยินเสียงโวยวายในเวลาเที่ยง
17. เพราะเขามีได้ฆ่าข้าพเจ้าเสียตั้งแต่ในครรภ์ ให้มารดาของข้าพเจ้าเป็นหลุมฝังศพของข้าพเจ้า และครรถ์นั้นจะได้อาศัยอยู่เป็นนิตย์
18. ทำไมข้าพเจ้าจึงออกมาจากครรภ์มาเห็นความลำบากและความทุกข์ และวันคืนของข้าพเจ้าก็สิ้นเปลืองไปด้วยความอับอาย

1. พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ เมื่อกษัตริย์เศเดคียาห์ทรงใช้ให้ปาซเซอร์บุตรชายมัลคิยาห์ และเศฟันยาห์ปุโรหิตบุตรชายมาอาเสอาห์ไปหาเยเรมีย์ว่า
2. ขอจงทูลถามพระเยโฮวาห์เพื่อเรา เพราะเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลนกำลังทำสงครามกับเรา ชะรอยพระเยโฮวาห์จะทรงกระทำกับเราตามบรรดาราชกิจอันมหัศจรรย์ของพระองค์ และจะทรงกระทำให้นิบูกัดเนสซาร์ถอยทัพไปจากเรา
3. แล้วเยเรมีย์บอกเขาทั้งสองว่า ท่านจงทูลแก่เศเดคียาห์ดังนี้ว่า
4. 'พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะหันกลับซึ่งยุทธโศภกรณ์อันอยู่ในมือของเจ้า และซึ่งเจ้าใช้สู้รบกับกษัตริย์แห่งบาบิโลนและกับชนเคลเดียซึ่งกำลังล้อมเจ้าอยู่นอกกำแพง และเราจะรวบรวมมันมาไว้ในใจกลางเมืองนี้
5. เราเองจะต่อสู้กับเจ้าด้วยมือที่เหยียดออกและด้วยแขนที่แข็งแรง ด้วยความกริ้ว ด้วยความเกรี้ยวกราดและพิโรธมากยิ่งขึ้น
6. และเราจะโจมตีชาวกรุงนี้ ทั้งคนและสัตว์ แล้วก็ตายลงด้วยโรคระบาดขนาดหนัก
7. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ภายหลังเราจะมอบเศเดคียาห์กษัตริย์ของยูดาห์ และบรรดาข้าราชการของเขา และประชาชนเมืองนี้ซึ่งรอดตายจากโรคระบาด ดาบและการกันดารอาหารไว้ในมือของเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และมอบไว้ในมือของศัตรูของเขาทั้งหลาย ในมือของคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของเขา ท่านจะพินเขาเสียด้วยคมดาบ ท่านจะไม่สงสารเขาทั้งหลาย หรือไว้ชีวิตเขา หรือมีความเมตตาต่อเขา'
8. และเจ้าจงพูดกับชนชาตินี้ว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราได้ตั้งวิถีแห่งชีวิตและทางแห่งความตายไว้ต่อหน้าเจ้า
9. คนที่อยู่ในเมืองนี้จะตายเสียด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหารและด้วยโรคระบาด แต่ผู้ที่ออกไปยอมมอบตัวกับชนเคลเดียผู้ตั้งล้อมอยู่นั้น ก็จะมีชีวิตอยู่ได้ และจะมีชีวิตของตนเป็นบำเหน็จแห่งการสงคราม
10. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราได้มุ่งหน้าต่อสู้เมืองนี้ด้วยความร้ายไม่ใช้ด้วยความดี คือเมืองนี้จะถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และท่านจะเผามันเสียด้วยไฟ'
11. จงกล่าวต่อวงศ์วานของกษัตริย์ยูดาห์ว่า 'จงฟังพระวณะของพระเยโฮวาห์
12. วงศ์วานดาวิดเอ๋ย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงให้ความยุติธรรมในเวลาเช้า จงช่วยผู้ที่ถูกปล้นให้พ้นจากมือผู้ที่บีบบังคับ เกรงว่าความพิโรธของเราจะออกไปเหมือนไฟ และเผาไหม้อย่างที่ไม่มีใครดับได้ เพราะการกระทำอันชั่วร้ายของเจ้าทั้งหลาย
13. ชาวที่ลุ่มเอ๋ย ดูเถิด เราต่อสู้เจ้า ศิลาแห่งที่ราบเอ๋ย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ พวกเจ้าผู้กล่าวว่า ใครจะลงมาต่อสู้กับเรา หรือใครจะเข้ามาในที่อาศัยของเรา
14. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะลงโทษเจ้าทั้งหลายตามผลแห่งการกระทำของเจ้า เราจะก่อไฟไว้ในป่าของเมืองนั้น และไฟนั้นจะเผาผลาญสิ่งต่างๆที่อยู่รอบเมืองนั้นสิ้น'

1. พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า จงลงไปยังราชสำนักของกษัตริย์ยูดาห์ และกล่าวถ้อยคำเหล่านี้ที่นั่น
2. ว่า ข้าแต่กษัตริย์แห่งยูดาห์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งของดาวิด จงฟังพระวาทะของพระเยโฮวาห์ ทั้งตัวท่าน ข้าราชการของท่าน และประชาชนของท่านผู้เข้ามาในประตูเมืองนี้
3. พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า จงกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม จงช่วยผู้ที่ถูกปล้นให้พ้นมือของผู้ที่บีบบังคับ และอย่าได้กระทำความผิดหรือความทารุณแก่ชนต่างด้าว ลูกกำพร้าพ่อ และหญิงม่าย หรือหลังโลหิตที่ไร้ความผิดให้ถึงตายในสถานที่นี้
4. ถ้าท่านกระทำสิ่งนี้จริงแล้วจะมีกษัตริย์ผู้ประทับบนพระที่นั่งของดาวิดเข้ามาทางประตูของพระราชวังนี้ เสด็จมาโดยรถรบและม้า ทั้งตัวกษัตริย์ บรรดาข้าราชการและประชาชนของท่านนั้น
5. แต่ถ้าท่านไม่ฟังถ้อยคำเหล่านี้ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราปฏิญาณต่อตัวของเราเองว่า ราชสำนักนี้จะเป็นที่รกร้าง
6. เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แก่ราชสำนักแห่งกษัตริย์ของยูดาห์ ว่า เจ้าเป็นเหมือนกิเลอาดแก่เรา เป็นดังยอดภูเขาเลบานอน ถึงกระนั้น เราจะกระทำเจ้าให้เป็นถิ่นทุรกันดารแน่ เป็นเมืองที่ไม่มีคนอาศัย
7. เราจะเตรียมผู้ทำลายไว้ต่อสู้เจ้า ต่างก็มีอาวุธของตน และเขาทั้งหลายจะตัดต้นสนสีดาร์อย่างดีของเจ้าลง และโยนเข้าไปไฟ
8. และประชาชาติเป็นอันมากจะผ่านเมืองนี้ไป และทุกคนจะพูดกับเพื่อนบ้านของตนว่า 'ทำไมพระเยโฮวาห์จึงทรงกระทำเช่นนี้แก่เมืองใหญ่นี้'
9. และเขาทั้งหลายจะตอบว่า 'เพราะเขาทั้งหลายได้ละทิ้งพันธสัญญาของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา และนมัสการกับปรนนิบัติพระอื่น'
10. อย่าร้องไห้อาลัยแก่ผู้ที่ตายไป อย่าครวญคร่ำด้วยเขาเลย แต่จงร้องไห้รำไรอาลัยผู้ที่ไปแล้ว เพราะเขาจะไม่ได้กลับมาเห็นบ้านเกิดเมืองนอนของเขาอีกเลย
11. เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละเกี่ยวกับซัลลูม บุตรชายโยสิยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ ผู้ซึ่งครองราชย์แทนโยสิยาห์ราชบิดา และผู้ที่ไปจากสถานที่นี้ ท่านจะไม่ได้กลับมาที่นี่อีก
12. ท่านจะสิ้นชีวิตในที่ซึ่งเขาจับท่านไปเป็นเชลย และท่านจะไม่เห็นแผ่นดินนี้อีกเลย
13. วิบัติแก่เขาผู้สร้างวังของตนด้วยความอธรรม และสร้างห้องชั้นบนไว้ด้วยความอยุติธรรม ผู้ที่ทำให้เพื่อนบ้านของเขาปรนนิบัติเขาโดยไม่ได้อะไรเลย และมีได้จ่ายค่าจ้างให้แก่เขา
14. ผู้กล่าวว่า 'เราจะสร้างวังใหญ่อยู่เอง กับมีห้องชั้นบนกว้างขวาง และเจาะหน้าต่างให้ห้องนั้น และบุฟาผนังด้วยไม้สนสีดาร์และทาด้วยสีแดงเข้ม'
15. เจ้าคิดว่าเจ้าจะครองราชสมบัติ เพราะเจ้าแข่งไม้สนสีดาร์กันหรือ ราชบิดาของเจ้ามิได้กินและดื่ม และกระทำความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมดอกหรือ ฝ่ายราชบิดาก็อยู่เย็นเป็นสุข
16. เขาพิพากษาคดีของคนจนและคนขัดสน เขาก็อยู่เย็นเป็นสุข ทำอย่างนี้เป็นการรู้จักเราหรือ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ

17. แต่เจ้ามีตาและใจไว้เพื่อความโลภ เพื่อหลังโลหิตที่ไร้ความผิดให้ถึงตาย และเพื่อปฏิบัติการบีบบังคับและความทารุณ
18. เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้เกี่ยวกับเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ว่า เขาทั้งหลายจะไม่โอदครวญอาลัยเขาว่า 'อนิจจา พี่ชายเอ๋ย' หรือ 'อนิจจา พี่สาวเอ๋ย' เขาทั้งหลายจะไม่โอดครวญอาลัยเขาว่า 'อนิจจา พระองค์ท่าน' หรือ 'อนิจจา พระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว'
19. ท่านจะถูกฝังไว้อย่างฝังลา คือถูกลากไปโยนทิ้งไว้ข้างนอกประตูเมืองเยรูซาเล็ม
20. จงขึ้นไปที่เลบานอน และร้องว่า และจงเปล่งเสียงของเจ้าในเมืองบาซาน จงร้องจากทางผ่านข้างนอก เพราะว่าคนรักทั้งสิ้นของเจ้าถูกทำลายเสียแล้ว
21. เราได้พูดกับเจ้าเมื่อเจ้าอยู่เย็นเป็นสุข แต่เจ้ากล่าวว่า 'เราจะไม่ฟัง' นี่เป็นวิธีการของเจ้าตั้งแต่ยังหนุ่มๆ คือเจ้าไม่เชื่อฟังเสียงของเรา
22. ลมจะทำลายผู้เลี้ยงแกะทั้งสิ้นของเจ้า และบรรดาคนรักของเจ้าจะไปเป็นเชลย แล้วเจ้าจะอับอายขายหน้าเป็นแน่เนื่องด้วยความชั่วทั้งสิ้นของเจ้า
23. ชาวเมืองเลบานอนเอ๋ย ที่สร้างวังอยู่ท่ามกลางไม้สนสีดาร์ เจ้าจะได้รับความกรุณาสักเท่าใดเมื่อความเจ็บปวดมาเหนือเจ้า อย่างความเจ็บปวดของหญิงที่คลอดบุตร
24. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่ตราบใด แม้ว่าโคเนียห์ ราชบุตรของเยโฮยาคิม กษัตริย์แห่งยูดาห์ เป็นแหวนตราอยู่ที่มือขวาของเรา ถึงกระนั้นเราจะถอดออกเสีย
25. และมอบเจ้าไว้ในมือของคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของเจ้า ในมือของคนเหล่านั้นซึ่งพวกเจ้ากลัวหน้าตาของเขา คือว่าในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และในมือของคนเคลเดีย
26. เราจะเหวี่ยงเจ้าและมารดาผู้คลอดเจ้าไปยังอีกประเทศหนึ่ง ที่ซึ่งเจ้ามิได้เกิดที่นั่น และเจ้าจะตายที่นั่น
27. แต่แผ่นดินซึ่งเขาอาลัยอยากจะกลับนั้น เขาจะไม่ได้กลับไปสู่ได้
28. โคเนียห์ชายผู้นี้เป็นรูปเคารพที่ถูกดูหมิ่นและแตกหรือ เป็นภาชนะที่ไม่มีใครชอบหรือ ทำไมตัวเขาและเชื้อสายของเขาจึงถูกเหวี่ยง และถูกโยนเข้าในแผ่นดินซึ่งเขาทั้งหลายไม่รู้จัก
29. โอ้แผ่นดิน แผ่นดิน แผ่นดินเอ๋ย จงฟังพระวาทะของพระเยโฮวาห์
30. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงเขียนลงว่าชายคนนี้มีบุตร เป็นชายซึ่งไม่เจริญขึ้นในชั่วชีวิตของเขา เพราะไม่มีคนแห่งเชื้อสายของเขาสักคนหนึ่งที่จะเจริญขึ้น ในการประทับบนพระที่นั่งของดาวิด และปกครองในยูดาห์อีก

1. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า วิบัติจงมีแก่ผู้เลี้ยงแกะผู้ทำลายและกระจายแกะของลานหญ้าของเรา
2. เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสกับผู้เลี้ยงแกะผู้ดูแลประชาชนของเราดังนี้ว่า เจ้าทั้งหลายได้กระจายฝูงแกะของเรา และได้ขับไล่มันไปเสีย และเจ้ามิได้เอาใจใส่มัน พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะลงโทษเจ้า เพราะการกระทำที่ชั่วของเจ้า
3. แล้วเราจะรวบรวมฝูงแกะของเราที่เหลืออยู่ออกจากประเทศทั้งปวงซึ่งเราได้ขับไล่ให้เขาไปอยู่นั้น และจะนำเขากลับมายังคอกของเขา เขจะมีลูกคอกและทวีมากขึ้น
4. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะตั้งผู้เลี้ยงแกะไว้เหนือเขา ผู้จะเลี้ยงดูเขา และเขาทั้งหลายจะไม่กลัวอีกเลย หรือครันคร้าม จะไม่ขาดไปเลย
5. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะเพาะอังกูรชอบธรรมให้ดาวิด และกษัตริย์องค์หนึ่งจะทรงครอบครองและเจริญขึ้น และจะทรงประทานความยุติธรรมและความเที่ยงธรรมในแผ่นดินนั้น
6. ในสมัยของท่าน ยูดาห์จะรอดได้ และอิสราเอลจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย และนี่จะเป็นนามซึ่งเราจะเรียกท่าน คือ พระเยโฮวาห์เป็นความชอบธรรมของเรา
7. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อคนของเขาจะไม่กล่าวอีกต่อไปว่า 'พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ตราบไต่' ผู้ซึ่งได้นำประชาชนอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์'
8. แต่จะว่า 'พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่ตราบไต่' ผู้ซึ่งได้นำและพาเชื้อสายแห่งวงศ์วานอิสราเอลออกมาจากแดนเหนือ' และออกมาจากประเทศทั้งปวงที่เราขับไล่ให้ไปอยู่นั้น แล้วเขาทั้งหลายจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของเขาเอง
9. เกี่ยวกับเรื่องบรรดาผู้พยากรณ์มีว่า ใจของข้าเป็นทุกข์อยู่ภายในข้า และกระดูกทั้งสิ้นของข้าก็สั่น ข้าเป็นเหมือนคนเมา ข้าเป็นเหมือนคนหงำด้วยเหล้าองุ่น เนื่องด้วยพระเยโฮวาห์ และเนื่องด้วยพระวณะแห่งความบริสุทธิ์ของพระองค์
10. เพราะว่า แผ่นดินนั้นเต็มไปด้วยคนลวงประเวณี ด้วยเหตุคำสาปแช่งแผ่นดินนั้นก็ไว้ทุกข์ และลานหญ้าในถิ่นทุรกันดารก็แห้งไป วิถีของเขาทั้งหลายก็ซั้งซ้า และอำนาจของเขาทั้งหลายก็ไม่เป็นธรรม
11. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ทั้งผู้พยากรณ์และปุโรหิตก็อธรรม ถึงแม้ว่าในนิเวศของเรา เราก็ได้เห็นความชั่วของเขา
12. เพราะฉะนั้น หนทางของเขาทั้งหลายจะเป็นเหมือนทางลื่นในความมืดแก่เขา เขาจะถูกขับไล่เข้าไปและล้มลงในนั้น เพราะเราจะนำเหตุร้ายมาเหนือเขาในปีแห่งการลงโทษเขา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
13. เราได้เห็นความโง่เขลาในบรรดาผู้พยากรณ์แห่งสะมาเรีย เขาได้พยากรณ์ในนามของพระบาอัล และได้ทำให้อิสราเอลประชาชนของเราหลงไป
14. แต่ในผู้พยากรณ์แห่งเยรูซาเล็ม เราได้เห็นสิ่งอันน่าหวาดเสียว เขาลวงประเวณีและดำเนินอยู่ในความมูสา เขาทั้งหลายหนุนกำลังมือของผู้กระทำความชั่ว จึงไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดหันจากความชั่วของเขา เขาทุกคนกลายเป็นเหมือนเมืองโสโดมแก่เรา และชาวเมืองนั้นก็เหมือนเมืองโกโมราห์
15. เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาจึงตรัสเกี่ยวกับเรื่องผู้พยากรณ์เหล่านั้นว่า ดูเถิด เราจะเลี้ยงเขาด้วยบอระ

เปิด และให้นำดีหมีเขาค้อม เพราะว่าความมอธรรมได้ออกไปทั่วแผ่นดินนี้จากผู้พยากรณ์แห่งเยรูซาเล็ม

16. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า อย่าฟังถ้อยคำของผู้พยากรณ์ผู้พยากรณ์ให้ท่านฟัง เขากระทำให้ท่านไร้สาระ เขากล่าวถึงนิมิตแห่งใจของเขาเอง มิใช่จากพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์

17. เขายังพูดกับคนที่ดูหมิ่นเราว่า 'พระเยโฮวาห์ได้ตรัสว่า ท่านจะสุขสบาย' และแก่ทุกคนที่ดำเนินตามความดี กระด้างแห่งจิตใจของตนเอง เขาทั้งหลายกล่าวว่า 'จะไม่มีเหตุร้ายมาเหนือเจ้า'

18. เพราะว่าผู้ใดเล่าที่ได้ยินอยู่ในคำตักเตือนของพระเยโฮวาห์ ที่จะพิเคราะห์ให้เห็นและฟังพระวจาของพระองค์ หรือผู้ใดที่เชื่อฟังพระวจาของพระองค์และคอยฟัง

19. ดูเถิด น้ันลมบ้าหมูของพระเยโฮวาห์ได้ออกไปแล้วด้วยพระพิโรธ เป็นลมบ้าหมูอย่างรุนแรง มันจะตกหนักบน ศีรษะของคนชั่ว

20. ความกริ้วของพระเยโฮวาห์จะไม่หันกลับ จนกว่าพระองค์จะทรงกระทำให้สำเร็จ และจนกว่าพระองค์ทรง กระทำตามพระเจตนาแห่งพระหฤทัยของพระองค์ ในวันหลังๆเจ้าทั้งหลายจะเข้าใจเรื่องนี้แจ่มแจ้ง

21. เรามีได้ใช้ผู้พยากรณ์เหล่านั้น แต่เขาทั้งหลายยังวิ่งไป เราไม่ได้พูดกับเขาทั้งหลาย แต่เขาทั้งหลายยังพยากรณ์

22. แต่ถ้าเขาทั้งหลายได้ยินอยู่ในคำตักเตือนของเรา แล้วเขาจะได้ป่าวร้องถ้อยคำของเราต่อประชาชนของเรา และ เขาทั้งหลายจะได้ให้ประชาชนหันกลับจากทางชั่วของเขาแล้ว และหันกลับจากความชั่วร้ายในการกระทำของเขา

23. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราเป็นพระเจ้าใกล้แค่คืบ มิใช่พระเจ้าที่อยู่ไกลด้วยดอกหรือ

24. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า คนใดจะซ่อนจากเราไปอยู่ในที่ลับเพื่อเราจะมีได้เห็นเขาได้หรือ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เรา มีได้อยู่เต็มฟ้าสวรรค์และโลกดอกหรือ

25. เราได้ยินผู้พยากรณ์ ผู้ซึ่งพยากรณ์เรื่องเท็จในนามของเรา ได้กล่าวแล้วว่า 'ข้าพเจ้าฝันไป ข้าพเจ้าฝันไป'

26. นานสักเท่าใดที่คำมูสาจะอยู่ในใจของผู้พยากรณ์ ซึ่งพยากรณ์เรื่องเท็จ และผู้พยากรณ์ตามการหลอกลวงแห่ง จิตใจของเขาเอง

27. ผู้ซึ่งคิดว่าจะกระทำให้ประชาชนของเราเสื่อมนามของเราด้วยความฝันของเขาทั้งหลาย ซึ่งเขาเล่าสู่กันและกันฟัง อย่างกับบรรพบุรุษของเขาเสื่อมนามของเราไปติดตามพระบาอัล

28. จงให้ผู้พยากรณ์ที่ฝันเล่าความฝัน แต่ให้คนที่มิถ้อยคำของเรากล่าวถ้อยคำของเราอย่างสุจริต พระเยโฮวาห์ตรัส ว่า ฟางข้าวมีอะไรบ้างที่เหมือนข้าวสาลี

29. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ถ้อยคำของเราไม่เหมือนไฟหรือ หรือเหมือนก้อนที่ทุบหินให้แตกเป็นชิ้นๆ

30. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราต่อสู้กับบรรดาผู้พยากรณ์ ผู้ขโมยถ้อยคำของเราจากกันและกัน

31. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราต่อสู้กับบรรดาผู้พยากรณ์ ผู้ใช้ลิ้นของเขา กล่าวว่า 'พระเจ้าตรัสว่า'

32. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราต่อสู้คนเหล่านั้นที่พยากรณ์ความฝันเท็จ และผู้ซึ่งบอกและนำประชาชนของเราให้ หลงไปโดยคำมูสาและคำโอ้อวดของเขา เมื่อเรามีได้ใช้เขาหรือสั่งเขา เพราะฉะนั้นเขาจึงไม่เป็นประโยชน์แก่ชนชาติ นี้อย่างใดเลย พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ

33. เมื่อมีประชาชนคนหนึ่งคนใด หรือผู้พยากรณ์คนใด หรือปุโรหิตคนใดถามเจ้าว่า 'อะไรเป็นภาระของพระเยโฮวา

ห้' เจ้าจงตอบเขาว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสว่า อะไรเป็นภาระหรือ เราก็จะโยนเจ้าไปเสีย'

34. และส่วนผู้พยากรณ์ ปุโรหิตหรือประชาชนผู้หนึ่งผู้ใดซึ่งพูดว่า 'ภาระของพระเยโฮวาห์' เราจะลงโทษผู้นั้นและครวเรื่อนของเขา

35. เจ้าทั้งหลายจงพูดดังนี้ คือทุกคนพูดกับเพื่อนบ้านของตน และทุกคนพูดกับพี่น้องของตนว่า 'พระเยโฮวาห์ตอบว่าภาระไร' หรือ 'พระเยโฮวาห์ทรงล้นวาจาว่าภาระไร'

36. แต่เจ้าทั้งหลายอย่าเอ่ยว่า 'ภาระของพระเยโฮวาห์' อีกเลย เพราะว่าภะนั้นเป็นคำของแต่ละคน ด้วยว่าเจ้าได้ผันแปรพระวจนะของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าของเรา

37. เจ้าจงกล่าวกับผู้พยากรณ์ดังนี้ว่า 'พระเยโฮวาห์ทรงตอบท่านว่าภาระไร' หรือ 'พระเยโฮวาห์ทรงล้นวาจาว่าภาระไร'

38. แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายพูดว่า 'ภาระของพระเยโฮวาห์' พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เพราะเจ้าทั้งหลายได้กล่าวคำเหล่านี้ว่า 'ภาระของพระเยโฮวาห์' เมื่อเราใช้ไปหาเจ้าทั้งหลาย เราว่า เจ้าอย่าพูดว่า 'ภาระของพระเยโฮวาห์'

39. เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะลี้มเจ้าทั้งหลายเสียเป็นแน่ และโยนเจ้าไปเสียจากหน้าเรา ทั้งเจ้าและเมืองซึ่งเราได้ให้แก่เจ้าและแก่บรรพบุรุษของเจ้า

40. และเราจะนำความถูกดำเนินเป็นนิตย์และความอายเนื่องนิตย์มาเหนือเจ้าทั้งหลาย ซึ่งจะลี้มเสียไม่ได้เลย

1. หลังจากเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้จับเยโคนิยาห์ราชบุตรของเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ไปเป็นเชลยเสียจากเยรูซาเล็ม พร้อมกับเจ้านายแห่งยูดาห์ ทั้งพวกช่างไม้และช่างเหล็ก และนำเขามายังกรุงบาบิโลนแล้ว พระเยโฮวาห์ก็ทรงสำแดงนิมิตแก่ข้าพเจ้าดังนี้ ดูเถิด มีกระจาดสองลูกใส่มะเดื่อ วางไว้หน้าพระวิหารของพระเยโฮวาห์
2. กระจาดลูกหนึ่งมีมะเดื่ออย่างดีนัก เหมือนมะเดื่อที่สุกต้นฤดู แต่กระจาดอีกลูกหนึ่งนั้นมีมะเดื่ออย่างเลวทีเดียว เลวจนรับประทานไม่ได้
3. และพระเยโฮวาห์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า เยเรมีย์เอ๋ย เจ้าเห็นอะไร ข้าพเจ้าทูลตอบว่า เห็นมะเดื่อที่ดีก็ดีมาก และที่เลวก็เลวมาก เลวจนรับประทานไม่ได้ พระเจ้าข้า
4. แล้วพระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า
5. พระเยโฮวาห์ พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ก็เหมือนอย่างมะเดื่อที่ดีเหล่านี้แหละ เราจะถือว่าพวกเหล่านั้นที่ถูกกวาดไปจากยูดาห์ยังดีอยู่ คือผู้ที่เราได้ส่งไปจากสถานที่นี้ไปสู่แผ่นดินของชาวเคลเดีย
6. เราจะตั้งตาของเราดูเขาเพื่อจะกระทำความดี และเราจะพาเขาทั้งหลายกลับมายังแผ่นดินนี้อีก เราจะสร้างเขาทั้งหลายขึ้น และจะไม่รื้อลง เราจะปลูกฝังเขาและไม่ถอนเขาเสีย
7. เราจะให้จิตใจแก่เขาที่จะรู้จักเราว่า เราคือพระเยโฮวาห์ และเขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา เพราะเขาทั้งหลายจะกลับมาหาเราด้วยความเต็มใจ
8. แต่พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เหมือนอย่างมะเดื่อที่เลว ซึ่งเลวมากจนรับประทานไม่ได้นั้น เราจะกระทำต่อเศเศคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ทั้งเจ้านายของเขา และชาวเยรูซาเล็มที่เหลืออยู่ ผู้ซึ่งยังค้างอยู่ในแผ่นดินนี้ และผู้ที่ยังอาศัยอยู่ในประเทศอียิปต์
9. เราจะมอบเขาไว้ให้ย้ายไปอยู่ในอาณาจักรทั้งสิ้นในโลกเพื่อให้เขาเจ็บปวด ให้เป็นที่ถูกตำหนิ เป็นคำภาษิต เป็นที่ถูกเยาะเย้ย และเป็นที่ถูกแข่งสาป ในที่ทุกแห่งซึ่งเราขับไล่เขาให้ไปอยู่นั้น
10. และเราจะส่งดาบและการกันดารอาหาร และโรคระบาดมาท่ามกลางเขา จนเขาจะถูกทำลายอย่างสิ้นเชิงจากแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขาและแก่บรรพบุรุษของเขา

1. พระวณะซึ่งมาถึงเยเรมีย์เกี่ยวกับเรื่องชนชาติยูดาห์ทั้งสิ้น ในปีที่ตั้งแห่งรัชกาลเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสิยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ ปีนั้นเป็นปีตั้งรัชกาลของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์ของกรุงบาบิโลน
2. ซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ได้กล่าวแก่ประชาชนยูดาห์ และแก่ชาวเยรูซาเล็มทั้งสิ้น ว่า
3. ตั้งแต่ปีที่สิบสามของโยสิยาห์ ราชบุตรของอาโมนกษัตริย์แห่งยูดาห์ จนถึงวันนี้เป็นเวลาสี่สิบสามปี พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ได้บอกแก่ท่านทั้งหลายอย่างไม่หยุดยั้ง แต่ท่านหาได้ฟังไม่
4. ท่านไม่ฟังหรือเอียงหูของท่านฟัง แม้ว่าพระเยโฮวาห์ทรงส่งบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์มาอย่างไม่หยุดยั้ง
5. กล่าวว่ 'บัดนี้เจ้าทุกคนจงหันกลับจากทางชั่วของตน และจากการกระทำผิดของตน และอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประทานแก่เจ้าและบรรพบุรุษของเจ้าต่อไปเป็นนิตย์
6. อย่าไปติดสอยห้อยตามพระอื่นเพื่อจะปรนนิบัติและนมัสการพระเหล่านั้น หรือยั่วเย้าเราให้โกรธด้วยผลงานแห่งมือของเจ้า แล้วเราจะไม่ทำอันตรายแก่เจ้า'
7. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'แม้กระนั้นเจ้าทั้งหลายก็ไม่ฟังเรา เพื่อเจ้าจะได้ยั่วเย้าเราให้กริ้วด้วยผลงานแห่งมือของเจ้า ซึ่งเป็นผลร้ายแก่เจ้าเอง'
8. เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาจึงตรัสตั้งนี้ว่า 'เพราะเจ้าไม่ฟังถ้อยคำของเรา'
9. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'ดูเถิด เราจะส่งคนไปนำครอบครัวทั้งสิ้นของศิคนือและเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลน ผู้รับใช้ของเรา และเราจะนำเขาทั้งหลายมาต่อสู้อแผ่นดินนี้และต่อสู้อคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนี้และต่อสู้อบรรดาประชาชาติเหล่านี้ซึ่งอยู่ล้อมรอบ เราจะทำลายเขาทั้งหลายอย่างสิ้นเชิง และเราจะกระทำให้เขาเป็นที่น่าตกตะลึง และเป็นที่เย้ยหยันและเป็นที่รกร้างอยู่เนื่องนิตย์
10. ยิ่งกว่านั้นอีก เราจะกำจัดเสียงบันเทิงและเสียงร่าเริง เสียงเจ้าบ่าวและเสียงเจ้าสาว เสียงทินโม้และแสงตะเกียง เสียงจากเจ้า
11. แผ่นดินนี้ทั้งสิ้นจะเป็นที่รกร้างและที่น่าตกตะลึง และประชาชาติเหล่านี้จะปรนนิบัติกษัตริย์กรุงบาบิโลนอยู่เจ็ดสิบปี'
12. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'ต่อมาเมื่อครบเจ็ดสิบปีแล้ว เราจะลงโทษกษัตริย์บาบิโลนและประชาชาตินั้น คือแผ่นดินของชาวเคลเดีย เพราะความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย กระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้างอยู่เนื่องนิตย์
13. เราจะนำถ้อยคำทั้งสิ้นให้สำเร็จที่แผ่นดินนั้น คือถ้อยคำที่เราได้กล่าวสู่เมืองนั้น คือทุกสิ่งที่ยืนยันไว้ในหนังสือนี้ ซึ่งเยเรมีย์ได้พยากรณ์แก่บรรดาประชาชาติทั้งสิ้น
14. เพราะว่าจะมีหลายประชาชาติและบรรดามหากษัตริย์กระทำให้เขาเหล่านั้นเป็นทาส แม้ว่าเขาทั้งหลายก็ดี และเราจะตอบแทนเขาทั้งหลายตามการกระทำและผลงานแห่งมือของเขา'
15. พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสกับข้าพเจ้าตั้งนี้ว่า จงเอาถ้วยน้ำองุ่นแห่งความพิโรธนี้ไปจากมือเรา และบังคับบรรดาประชาชาติซึ่งเราส่งเจ้าไปนั้นให้ดื่มจากถ้วยนั้น

16. เขาจะตีและเดินโซเซและบ้าคลั่งไปเนื่องด้วยดาบซึ่งเราจะส่งไปท่ามกลางเขาทั้งหลาย
17. ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงรับถ้วยมาจากพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ และบังคับประชาชาติทั้งสิ้น ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้าไปหานั้นตี
18. คือกรุงเยรูซาเล็มและหัวเมืองแห่งยูดาห์ ทั้งบรรดากษัตริย์และเจ้านายของเมืองนั้น เพื่อจะกระทำให้เป็นที่รกร้างและเป็นที่น่าตกตะลึง เป็นที่เย้ยหยันและเป็นที่น่าสาปแช่งอย่างทุกวันนี้
19. ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์กับบรรดาข้าราชการและเจ้านายและประชาชนของท่านนั้น
20. และบรรดาชนที่ปะปนกัน บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินอูส และบรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินฟิลิเตีย เมืองอัสเคโลน กาซา เอโครน และส่วนชาวเมืองอัสโดดที่เหลืออยู่
21. เอโดม โมอับและคนอัมโมน
22. บรรดากษัตริย์แห่งเมืองไทรส บรรดากษัตริย์เมืองไซดอน และบรรดากษัตริย์แห่งเกาะต่างๆ ฟากทะเลข้างโน้น
23. เมืองเดดาน เทมา บุส และบรรดาคนที่อยู่ในมุมที่ไกลที่สุด
24. บรรดากษัตริย์แห่งอาระเบีย และบรรดากษัตริย์แห่งประชาชนที่ปะปนกันอยู่ในถิ่นทุรกันดาร
25. บรรดากษัตริย์แห่งคิมรี และบรรดากษัตริย์แห่งเอลาม และบรรดากษัตริย์ของมีเดีย
26. บรรดากษัตริย์แห่งเมืองทิศเหนือ ทั้งไกลและใกล้ ทีละเมืองๆ และบรรดาราชาอาณาจักรแห่งโลกซึ่งอยู่บนพื้นพิภพ และกษัตริย์แห่งเซซัค จะตีมาภายหลังกษัตริย์เหล่านี้
27. แล้วเจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า 'พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า จงตีมาให้มาแล้วก็อ้าเจียน จงล้มลงและอย่าลุกขึ้นอีกเลย เนื่องด้วยดาบซึ่งเราจะส่งมาท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย'
28. และถ้าเขาปฏิเสธไม่รับถ้วยจากมือของเจ้าตีมา เจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า 'พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า เจ้าจะต้องตีมา
29. เพราะ ดูเถิด เราได้เริ่มทำโทษเมืองซึ่งเรียกตามนามของเราแล้ว และเจ้าจะลายนวลไปได้โดยไม่ถูกโทษหรือ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เจ้าจะลายนวลไปไม่ได้ เพราะเราจะเรียกดาบเล่มหนึ่งมาเหนือชาวแผ่นดินโลกทั้งสิ้น'
30. เพราะฉะนั้น เจ้าจงพยากรณ์คำเหล่านี้ทั้งสิ้นสู่เขาทั้งหลาย และกล่าวแก่เขาว่า 'พระเยโฮวาห์จะทรงเปล่งเสียงคำรามจากที่สูง และจากที่ฟ้านักอันบริสุทธิ์ของพระองค์ พระองค์จะเปล่งพระสุรเสียง พระองค์จะเปล่งเสียงคำรามมากมายต่อคอกแกะของพระองค์ และทรงโห่ร้องอย่างกับคนที่ย่องุ่นโห่ร้องต่อชาวพิภพทั้งสิ้น
31. เสียงกัมปนาทจะก้องไปทั่วปลายพิภพ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงมีคดีกับบรรดาประชาชาติ พระองค์จะทรงเข้าพิพากษาเหนือหนังทั้งสิ้น ส่วนคนชั่วนั้น พระองค์จะทรงพินเสียด้วยดาบ' พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ
32. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า 'ดูเถิด ความร้ายจะไปจากประชาชาตินี้ถึงประชาชาตินั้น และลมบ้าหมูใหญ่จะปั่นป่วนขึ้นมา จากส่วนพิภพโลกที่ไกลที่สุด
33. และบรรดาผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงประหารในวันนั้น จะมีจากปลายโลกข้างนี้ถึงปลายโลกข้างนั้น เขาเหล่านั้นจะไม่มีใครโอดครวญให้ หรือรวบรวมหรือฝังไว้ แต่จะเป็นมูลสัตว์อยู่บนพื้นดิน'
34. ท่านผู้เลี้ยงแกะทั้งหลายเอ๋ย จงคร่ำครวญและร้องเกิด ท่านเจ้าของฝูงแกะ จงกลิ้งเกลือกในขี้เถ้า เพราะวันเวลา

ของการสังหารเจ้าและที่เจ้าต้องกระจัดกระจายมาถึงแล้ว และเจ้าทั้งหลายจะล้มลงเหมือนภาชนะงาม

35. ผู้เลี้ยงแกะจะไม่มีทางหนี หรือเจ้าของฝูงแกะไม่มีทางรอดหนีไป

36. จะได้ฟังเสียงร้องของผู้เลี้ยงแกะ และเสียงคร่ำครวญของเจ้าของฝูงแกะ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงทำลายลาน
หญ้าของเขาทั้งหลายเสียแล้ว

37. และคอกแกะที่สงบสุขก็ถูกตัดให้ล้มลงเสียแล้ว เนื่องด้วยความกริ้วอันแรงกล้าของพระเยโฮวาห์

38. พระองค์ทรงออกจากที่ชุมนุมตัวของพระองค์อย่างสิงโต เพราะว่าแผ่นดินของเขาทั้งหลายเป็นที่รกร้าง เพราะเหตุ
ความดุฉินของพระผู้เข้มงวด และเพราะเหตุความกริ้วอันแรงกล้าของพระองค์

1. ในต้นรัชกาลของเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ พระวจนะนี้มาจากพระเยโฮวาห์ว่า
2. พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า จงยืนอยู่ในลานพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ และจงพูดกับบรรดาหัวเมืองแห่งยูดาห์ ซึ่งมานมัสการในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ คือพูดบรรดาถ้อยคำที่เราสั่งเจ้าให้พูดกับเขา อย่าเก็บไว้สักคำเดียว
3. บางทีเขาจะฟัง และทุกคนจะกลับจากทางชั่วของเขา และเราจะกลับใจไม่ทำความร้ายซึ่งเราเจตนาจะกระทำต่อเขาทั้งหลาย เนื่องด้วยการกระทำที่ชั่วร้ายของเขาทั้งหลาย
4. เจ้าจงพูดกับเขาทั้งหลายว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ถ้าเจ้าทั้งหลายไม่ฟังเรา ที่จะดำเนินตามราชบัญญัติที่เราได้วางไว้ต่อหน้าเจ้า
5. และเชื่อฟังถ้อยคำของบรรดาผู้รับใช้ของเรา คือบรรดาผู้พยากรณ์ ซึ่งเราได้ส่งไปหาเจ้าอย่างไม่หยุดยั้ง คือส่งพวกเขาไปถึงเจ้าจะมีได้เชื่อฟัง
6. แล้วเราจะกระทำให้พระนิเวศนี้เหมือนอย่างซีโลห์ และเราจะกระทำให้เมืองนี้เป็นที่สาปแก่บรรดาประชาชาติทั่วโลก'
7. บรรดาปุโรหิตและผู้พยากรณ์ และประชาชนทั้งสิ้นได้ยินเยเรมีย์พูดถ้อยคำเหล่านี้ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
8. และต่อมาเมื่อเยเรมีย์ได้จับคำพูดทั้งสิ้นซึ่งพระเยโฮวาห์ได้บัญชาท่านให้พูดแก่บรรดาประชาชนนั้น พวกเขาปุโรหิตและผู้พยากรณ์และประชาชนทั้งสิ้นได้จับเยเรมีย์กล่าวว่า เจ้าจะต้องตาย
9. ทำไมเจ้าจึงพยากรณ์ในพระนามของพระเยโฮวาห์ว่า 'พระนิเวศนี้จะเหมือนซีโลห์และเมืองนี้จะรกร้าง ปราศจากคนอาศัย' และประชาชนทั้งสิ้นก็รวมตัวกันต่อต้านเยเรมีย์ที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์
10. เมื่อบรรดาเจ้านายแห่งยูดาห์ได้ยินสิ่งเหล่านี้แล้ว ท่านก็ขึ้นมาจากพระราชวังถึงพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และมานั่งในทางเข้าประตูใหม่แห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
11. แล้วบรรดาปุโรหิตและผู้พยากรณ์จึงทูลเจ้านายและบอกประชาชนทั้งปวงว่า ชายคนนี้ควรแก่การตัดสินลงโทษ ถึงความตาย เพราะเขาพยากรณ์กล่าวโทษเมืองนี้ ดังที่ท่านทั้งหลายได้ยินกับหูของท่านเองแล้ว
12. เยเรมีย์จึงทูลเจ้านายทั้งสิ้นและบอกประชาชนทั้งปวงว่า พระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาพยากรณ์ต่อพระนิเวศและเมืองนี้ ตามถ้อยคำทั้งสิ้นซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินมา
13. เพราะฉะนั้น บัดนี้ท่านทั้งหลายจงแก้ไขพฤติกรรมและการกระทำของท่านทั้งหลาย และเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และพระเยโฮวาห์จะทรงกลับพระทัยจากความร้ายซึ่งพระองค์ได้ทรงประกาศเตือนท่าน
14. แต่ส่วนตัวข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าอยู่ในมือของท่านทั้งหลาย ท่านจะกระทำแก่ข้าพเจ้าตามที่ท่านเห็นดีและเห็นชอบ
15. ขอแต่เพียงให้ทราบแน่ว่า ถ้าท่านประหารข้าพเจ้า ที่คนไร้ความผิดต้องตายนั้น ตัวท่านเองและเมืองนี้และชาวเมืองนี้ต้องรับผิดชอบ เพราะความจริงพระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ข้าพเจ้ามาพูดถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นให้เข้าหูของท่าน
16. แล้วเจ้านายและประชาชนทั้งสิ้นได้พูดกับบรรดาปุโรหิตและผู้พยากรณ์ว่า ชายผู้นี้ไม่สมควรที่จะต้องคำพิพากษา

ถึงความตาย เพราะเขาได้พูดกับเราในพระนามของพระเยซูคริสต์พระเจ้าของเรา

17. และผู้ใหญ่บางคนแห่งแผ่นดินนั้นก็ลุกขึ้นพูดกับประชาชนทั้งสิ้นที่ประชุมกันอยู่ว่า

18. มีคำที่ชาวเมืองโมเรเซทได้พยากรณ์ในสมัยเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ และกล่าวแก่ประชาชนทั้งสิ้นของยูดาห์ว่า 'พระเยซูคริสต์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า เมืองศิโยนจะถูกไถเหมือนกับไถนา กรุงเยรูซาเล็มจะกลายเป็นกองสิ่งสลักหักพัง และภูเขาที่ตั้งของพระนิเวศนั้นจะเป็นเหมือนที่สูงในป่าไม้'

19. เฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์และคนยูดาห์ทั้งสิ้นได้ฆ่าเขาเสียหรือ ท่านได้ยำเกรงพระเยซูคริสต์และทูลวิงวอนขอพระเยซูคริสต์ และพระเยซูคริสต์ได้กลับพระทัยต่อความร้ายซึ่งพระองค์ทรงประกาศเตือนเขาเหล่านั้นมิใช่หรือ แต่เรากำลังจะนำเหตุร้ายใหญ่ยิ่งมาสู่จิตใจเราเอง

20. ยังมีชายอีกคนหนึ่งผู้พยากรณ์ในพระนามของพระเยซูคริสต์ ชื่ออูรีอาห์ บุตรชายเซไมอาห์ ชาวศิรียาทเยอาริม ท่านได้พยากรณ์กล่าวโทษเมืองนี้และแผ่นดินนี้ ตามบรรดาถ้อยคำของเยเรมีย์

21. และเมื่อกษัตริย์เยโฮยาคิม พร้อมกับบรรดาทแกล้วทหาร และบรรดาเจ้านายได้ยินถ้อยคำนี้ กษัตริย์ก็ทรงแสวงหาจะสังหารท่านเสีย และเมื่ออูรีอาห์ได้ยินเรื่องนี้ ท่านก็กลัวจึงหนีรอดไปยังอียิปต์

22. แล้วกษัตริย์เยโฮยาคิมก็ส่งชายบางคน คือเอลนาธันบุตรชายอัคโบร์และคนอื่นอีกไปยังอียิปต์

23. และเขาทั้งหลายจับอูรีอาห์มาจากอียิปต์ และนำท่านมาถวายกษัตริย์เยโฮยาคิม พระองค์ทรงประหารท่านเสียด้วยดาบ และโยนศพเข้าไปในที่ฝังศพของคนสามัญ

24. แต่มือของอาหิคัมบุตรชายซาฟานอยู่กับเยเรมีย์ ฉะนั้นเยเรมีย์จึงมิได้ถูกมอบไว้ในมือประชาชนเพื่อประหารชีวิตท่าน

1. ในต้นรัชกาลเยโฮยาคิมราชบุตรของโยสิยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ พระวณะนี้มาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ว่า
2. พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าดังนี้ว่า จงทำสายรัดและแอกสำหรับตัวเจ้า จงสวมคอกของเจ้า
3. และส่งมันไปยังกษัตริย์แห่งเอโดม กษัตริย์แห่งโมอับและกษัตริย์แห่งคนอัมโมน กษัตริย์แห่งไทร และกษัตริย์แห่งไซดอน ด้วยมือของทูตที่เข้ามาเข้าเฝ้าเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ที่กรุงเยรูซาเล็ม
4. จงฝากคำกำชับเหล่านี้แก่บรรดานายของเขาว่า `พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เจ้าจงกล่าวเรื่องต่อไปนี้ให้นายของเจ้าฟังว่า
5. นี่คือเราเอง ผู้ได้สร้างโลก ทั้งมนุษย์และสัตว์ซึ่งอยู่บนพื้นดิน ด้วยฤทธานุภาพใหญ่ยิ่งและด้วยแขนที่เหยียดออกของเรา และเราจะให้แก่ผู้ใดก็ได้สุดแต่เราเห็นชอบ
6. บัดนี้ เราได้ให้แผ่นดินเหล่านี้ทั้งสิ้นไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนผู้รับใช้ของเรา และเราได้ให้สัตว์ป่าทุ่งแก่เขาด้วยที่จะปรนนิบัติเขา
7. บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นจะต้องปรนนิบัติตัวเขา ลูกและหลานของเขา จนกว่าเวลากำหนดแห่งแผ่นดินของท่านเองจะมาถึง แล้วหลายประชาชาติและบรรดามหากษัตริย์จะกระทำให้ท่านเป็นทาสของเขาทั้งหลาย
8. แต่ต่อมาถ้าประชาชาติใด หรือราชอาณาจักรใด จะไม่ปรนนิบัติเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนคนนี้ และไม่ยอมวางคอไว้ใต้แอกของกษัตริย์บาบิโลน เราจะลงโทษประชาชาตินั้นด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ จนกว่าเราจะล้างผลาญเสียด้วยมือของเขา
9. เพราะฉะนั้นอย่าฟังผู้พยากรณ์ หรือพวกโหรหรือคนช่างฝันของเจ้า หรือหมอดูหรือนักวิทยาศาสตร์ของเจ้า ผู้ซึ่งกล่าวแก่เจ้าว่า ท่านจะไม่ปรนนิบัติกษัตริย์แห่งกรุงบาบิโลนดอก
10. เพราะซึ่งเขาพยากรณ์ให้ท่านนั้นเป็นความเท็จ อันยังผลให้ท่านต้องโยกย้ายไกลไปจากแผ่นดินของท่าน และเราจะขับไล่ท่านออกไป และท่านจะพินาศ
11. แต่ประชาชาติใดซึ่งเอาคอกของตนวางไว้ใต้แอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลนและปรนนิบัติท่าน เราจะละเขาไว้บนแผ่นดินของเขา เพื่อให้ทำไร่ไถนาและให้อาศัยอยู่ที่นั่น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ'
12. ข้าพเจ้าได้ทูลเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ตามบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ว่า จงเอาคอกของท่านไว้ใต้แอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และปรนนิบัติเขาและประชาชนของเขา และจงมีชีวิตอยู่
13. ทำไมท่านกับชนชาติของท่านจะมาตายเสียด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหารและด้วยโรคระบาด ดังที่พระเยโฮวาห์ทรงล้นวาจาเกี่ยวกับประชาชาติใด ๆ ซึ่งจะไม่ปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลน
14. อย่าฟังถ้อยคำของผู้พยากรณ์ผู้กล่าวแก่เจ้าว่า `ท่านจะไม่ปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลนดอก' เพราะซึ่งเขาทั้งหลายพยากรณ์แก่ท่านนั้นก็เป็นการมุสา
15. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราไม่ได้ใช้เขา แต่เขาพยากรณ์เท็จในนามของเรา ซึ่งยังผลให้เราต้องขับไล่เจ้าออกไปและเจ้าจะต้องพินาศ ทั้งตัวเจ้าและผู้พยากรณ์ทั้งหลายซึ่งพยากรณ์ให้แก่เจ้า
16. และข้าพเจ้าก็ได้พูดกับปุโรหิตและประชาชนนี้ทั้งสิ้นว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า อย่าเชื่อฟังถ้อยคำของผู้

พยากรณ์ของเจ้า ซึ่งพยากรณ์ให้แก่เจ้าว่า `ดูเถิด ไม่ช้าเขาจะนำเครื่องใช้ของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์กลับมาจากกรุงบาบิโลน' เพราะซึ่งเขาพยากรณ์แก่ท่านนั้นก็เป็นการเท็จ

17. อย่าเชื่อฟังเขาเลย จงปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลนและมีชีวิตอยู่ ทำไมเมืองนี้จะร้างเปล่า

18. ถ้าเขาเหล่านั้นเป็นผู้พยากรณ์ และถ้าพระวจนะของพระเยโฮวาห์อยู่กับเขา ก็ขอให้เขาทูลวิงวอนต่อพระเยโฮวาห์จอมโยธาว่า ให้เครื่องใช้ซึ่งยังเหลืออยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และในพระราชวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์ และในกรุงเยรูซาเล็ม อย่าให้ไปยังบาบิโลน

19. เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้เกี่ยวกับบรรดาเสา ชั้นสาคร และชาติตั้ง และเครื่องใช้อื่นๆที่เหลืออยู่ในเมืองนี้

20. ที่เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนมิได้รับเอาไป เมื่อท่านได้จับเอาเยโคนิยาห์ราชบุตรของเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ และบรรดาขุนนางของยูดาห์และเยรูซาเล็มถูกกวาดต้อนจากกรุงเยรูซาเล็มไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลน

21. พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้เกี่ยวกับเรื่องเครื่องใช้ซึ่งยังเหลืออยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ในพระราชวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์และในกรุงเยรูซาเล็ม

22. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เครื่องใช้เหล่านี้จะถูกขนไปยังบาบิโลน และจะค้างอยู่ที่นั่นจนถึงวันที่เราเอาใจใส่มัน แล้วเราจึงจะนำมันกลับขึ้นมา และให้กลับสู่สถานที่นี้

1. ต่อมาในปีเดียวกันนั้นเมื่อต้นรัชกาลเศเศเคียห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ในเดือนที่ห้าปีที่สี่ ฮานันยาห์บุตรชายของอัสซูร์ผู้พยากรณ์จากกิเบโอน ได้พูดกับข้าพเจ้าในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ต่อหน้าบรรดาปุโรหิตและประชาชนทั้งหลายว่า
2. พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า เราได้หักแอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลนแล้ว
3. ภายในสองปี เราจะนำเครื่องใช้ทั้งสิ้นของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์กลับมายังที่นี่ ซึ่งเป็นภาชนะที่เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนริบไปจากที่นี่และขนไปยังบาบิโลน
4. เราจะนำเยโคนิยาห์ราชบุตรของเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์และบรรดาผู้ที่ถูกกวาดจากยูดาห์ ผู้ซึ่งไปยังบาบิโลนกลับมายังที่นี่ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละว่า เพราะเราจะหักแอกของกษัตริย์แห่งบาบิโลน
5. แล้วเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ก็พูดกับฮานันยาห์ผู้พยากรณ์ต่อหน้าบรรดาปุโรหิต และต่อหน้าประชาชนทั้งปวงผู้ซึ่งยืนอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
6. และเยเรมีย์ผู้พยากรณ์กล่าวว่า เอเมน ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำเช่นนั้นเถิด ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ถ้อยคำซึ่งท่านพยากรณ์นั้นเป็นจริง และนำเครื่องใช้แห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์และบรรดาผู้ถูกกวาดไปทั้งสิ้นกลับมาจากบาบิโลนยังที่นี่
7. ถึงกระนั้นก็ขอฟังถ้อยคำนี้ซึ่งข้าพเจ้าพูดให้ท่านได้ยินและให้ประชาชนทั้งหลายนี้ได้ยิน
8. บรรดาผู้พยากรณ์ซึ่งอยู่ก่อนท่านและข้าพเจ้าตั้งแต่โบราณกาลได้พยากรณ์ถึงสงคราม เหตุร้ายต่างๆ และโรคระบาดอันมีแก่หลายประเทศและหลายราชอาณาจักรใหญ่ๆ
9. ส่วนผู้พยากรณ์ผู้พยากรณ์ว่าจะมีสันติภาพ เมื่อเป็นจริงตามถ้อยคำของผู้พยากรณ์นั้น จึงรู้กันว่าพระเยโฮวาห์ทรงใช้ผู้พยากรณ์นั้นจริง
10. แล้วฮานันยาห์ผู้พยากรณ์ก็ปลดแอกออกจากคอของเยเรมีย์ผู้พยากรณ์และหักมันเสีย
11. และฮานันยาห์ได้กล่าวต่อหน้าประชาชนทั้งสิ้นว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า อย่างนั้นแหละ เราจะหักแอกของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์ของบาบิโลนจากคอของบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นภายในสองปี แต่เยเรมีย์ผู้พยากรณ์ก็ออกไปเสีย
12. หลังจากที่ฮานันยาห์ผู้พยากรณ์หักแอกจากคอของเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังผู้พยากรณ์เยเรมีย์ว่า
13. จงไปบอกฮานันยาห์ว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เจ้าได้หักแอกไม้ แต่เจ้าจะทำแอกเหล็กไว้ให้พวกเขาแทน
14. เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า เราได้วางแอกเหล็กไว้บนคอบรรดาประชาชาติเหล่านี้ทั้งสิ้น ให้เขาปรนนิบัติเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนและเขาทั้งหลายจะปรนนิบัติเขา เพราะเราได้ยกให้เขาแล้วถึงแม้ว่าสัตว์ป่าทุ่งด้วย
15. และเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ได้พูดกับฮานันยาห์ผู้พยากรณ์ว่า ฮานันยาห์ ขอท่านฟัง พระเยโฮวาห์มิได้ทรงใช้ท่าน แต่ท่านได้กระทำให้ชนชาตินี้วางใจในความเท็จ

16. เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะย้ายเจ้าไปจากพื้นโลก ในปีเดียวกันนี้เองเจ้าจะต้องตาย เพราะเจ้าได้สอนให้กบฏต่อพระเยโฮวาห์
17. ในปีเดียวกันนั้น ในเดือนที่เจ็ด ฮานันยาห์ผู้พยากรณ์ก็ตาย

1. ต่อไปนี้เป็นถ้อยคำในจดหมายซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ฝากไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงพวกผู้ใหญ่ที่เหลื่ออยู่ของพวกที่เป็นเชลย และถึงบรรดาปุโรหิต บรรดาผู้พยากรณ์ และประชาชนทั้งสิ้น ผู้ซึ่งเนบูกัดเนสซาร์ได้ให้กวาดไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบาบิโลน
2. (นี่เป็นเรื่องหลังจากกษัตริย์เยโคนิยาห์ และพระราชินี พวกชนที่ บรรดาเจ้านายของยูดาห์และเยรูซาเล็ม และบรรดาช่างไม้และช่างเหล็กได้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มแล้ว)
3. จดหมายนั้นได้ส่งไปด้วยมือของเอลาซาร์บุตรชายของซาฟานและเกมาริยาห์บุตรชายฮิลคิยาห์ (ผู้ซึ่งเศเดคิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ส่งไปที่บาบิโลนยังเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน) จดหมายนั้นว่า
4. พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้แก่บรรดาผู้เป็นเชลย ผู้ซึ่งเราได้เนรเทศเขาไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบาบิโลนนั้นว่า
5. จงสร้างเรือนของเจ้าและอาศัยอยู่ในเรือนนั้น จงปลูกสวนและรับประทานผลไม้ที่ได้นั้น
6. จงมีภรรยาและให้กำเนิดบุตรชายบุตรสาว จงหาภรรยาให้บุตรชายของเจ้าทั้งหลาย และยกบุตรสาวของเจ้าให้แต่งงานเสีย เพื่อนางจะให้กำเนิดบุตรชายและบุตรสาว เพื่อเจ้าทั้งหลายจะทวีมากขึ้นที่นั่นและไม่ค่อยลง
7. แต่จงส่งเสริมสันติภาพของเมือง ซึ่งเราได้กวาดเจ้าให้ไปเป็นเชลยอยู่นั้น และจงอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์เผื่อเมืองนั้น เพราะว่าเจ้าทั้งหลายจะพบสันติภาพของเจ้าในสันติภาพของเมืองนั้น
8. เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า อย่ายอมให้ผู้พยากรณ์ของเจ้าทั้งหลาย หรือพวกโหรของเจ้า ผู้อยู่ท่ามกลางหลอกลวงเจ้า และอย่าเชื่อความฝันซึ่งเขาทั้งหลายได้ฝันเห็น
9. เพราะที่เขาพยากรณ์แก่เจ้าในนามของเรานั้นเป็นความเท็จ เรามีได้ใช้เขาไป พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
10. เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า เมื่อเจ็ดสิบปีแห่งบาบิโลนครบแล้ว เราจะเยี่ยมเยียนเจ้า และจะให้ถ้อยคำอันดีของเราสำเร็จเพื่อเจ้า และจะนำเจ้ากลับมาสู่สถานที่นี้
11. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเรารู้แผนงานที่เรามีไว้สำหรับเจ้า เป็นแผนงานเพื่อสันติภาพ ไม่ใช่เพื่อทุกข์ภาพ เพื่อจะให้โอกาสตามที่เราได้หมายไว้แก่เจ้า
12. แล้วเจ้าจะทูลขอต่อเรา และมาอธิษฐานต่อเรา และเราจะฟังเจ้า
13. เจ้าจะแสวงหาเราและพบเราเมื่อเจ้าแสวงหาเราด้วยสิ้นสุดใจของเจ้า
14. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะให้เจ้าพบเรา และเราจะให้การเป็นเชลยของเจ้ากลับสู่สภาพดี และรวบรวมเจ้ามาจากบรรดาประชาชาติ และจากทุกที่ที่เราขับไล่เจ้าให้ไปอยู่นั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ และเราจะนำเจ้ากลับมายังที่ซึ่งเราเนรเทศเจ้าให้จากไปนั้น
15. เพราะเจ้าทั้งหลายได้กล่าวว่า 'พระเยโฮวาห์ได้เพาะให้มีผู้พยากรณ์สำหรับเราทั้งหลายขึ้นในบาบิโลน'
16. จงทราบว่าคุณพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้เกี่ยวกับกษัตริย์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งของดาวิด และเกี่ยวกับประชาชนทั้งสิ้น ผู้อาศัยอยู่ในเมืองนี้ คือญาติพี่น้องของท่าน ผู้มิได้ถูกเนรเทศไปกับท่านว่า
17. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะส่งดาบ การกันดารอาหาร และโรคระบาดมาเหนือเขาทั้งหลาย

และเราจะกระทำให้เขาทั้งหลายเหมือนกับมะเดื่อที่เสียซึ่งเลวมามากจนเขารับประทานไม่ได้

18. เราจะข่มเหงเขาด้วยดาบ การกันดารอาหาร และโรคระบาด และจะกระทำเขาให้ย้ายไปอยู่ในราชอาณาจักรทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลก ให้เป็นคำสาป ให้เป็นที่น่าตกตะลึง ให้เป็นที่เย้ยหยัน เป็นที่นินทาท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ซึ่งเราได้ขับไล่ให้เขาไปอยู่นั้น

19. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะว่าเขาทั้งหลายไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเราที่ส่งมายังเขาอย่างไม่หยุดยั้ง โดยผู้พยากรณ์ ผู้รับใช้ของเรา แต่เจ้าทั้งหลายไม่ยอมฟัง พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

20. เจ้าทั้งปวงผู้ถูกเนรเทศ ผู้ซึ่งเราส่งไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงบาบิโลน จงฟังพระวาทะของพระเยโฮวาห์ที่ว่า

21. พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอล ตรัสดังนี้เกี่ยวกับอาหับบุตรชายของโคลายาห์ และเศเดคียาห์บุตรชายมาอาเสอาห์ ผู้ซึ่งได้พยากรณ์เท็จแก่เจ้าในนามของเรา ดูเถิด เราจะมอบเขาทั้งสองไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน และท่านจะฆ่าเขาทั้งสองเสียต่อหน้าต่อตาเจ้า

22. เหตุว่าเขาทั้งสองบรรดาผู้ที่ถูกเนรเทศจากยูดาห์ไปถึงบาบิโลนจะใช้คำสาปต่อไปนี้ว่า 'ขอพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เจ้าเหมือนเศเดคียาห์และอาหับ ผู้ที่กษัตริย์บาบิโลนคลอกเสียด้วยไฟ'

23. เพราะเขาทั้งสองได้กระทำความเลวร้ายในอิสราเอล ได้ล่วงประเวณีกับภรรยาของเพื่อนบ้าน และได้พูดถ้อยคำเท็จในนามของเรา ซึ่งเรามีได้บัญชาเขา เราเป็นผู้ที่รู้และเราเป็นพยาน พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

24. เจ้าจงบอกเซไมอาห์ชาวเนเฮลามว่า

25. พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า เจ้าได้ส่งจดหมายในนามของเจ้าไปยังประชาชนทั้งปวงผู้อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม และยังเศฟันยาห์บุตรชายมาอาเสอาห์บุโรหิต และยังบุโรหิตทั้งปวงว่า

26. 'พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำเจ้าให้เป็นบุโรหิตแทนเยโฮยาดาบุโรหิต ให้เป็นเจ้าหน้าที่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ควบคุมคนบ้ำทุกคนที่ตั้งตัวเองเป็นผู้พยากรณ์ ให้จับเขาใส่คุกและใส่คาน'

27. บัดนี้ทำไมเจ้ามิได้ต่อว่าเยเรมีย์ชาวอานาโททผู้ซึ่งตั้งตัวเองเป็นผู้พยากรณ์แก่เจ้า

28. เพราะเขาได้ส่งจดหมายมายังเราในบาบิโลนว่า 'การที่เจ้าเป็นชเลยนั้นจะเนิ่นนาน จงสร้างเรือนของเจ้าและอาศัยอยู่ในเรือนนั้น และปลุกสวนและรับประทานผลที่ได้นั้น'

29. เศฟันยาห์บุโรหิตอ่านจดหมายนี้ให้เยเรมีย์ผู้พยากรณ์ฟัง

30. แล้วพระวาทะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า

31. จงเขียนไปถึงบรรดาผู้เป็นชเลยทั้งปวงว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับเซไมอาห์ชาวเนเฮลามว่า เพราะว่าเซไมอาห์ได้พยากรณ์แก่เจ้าเมื่อเรามีได้ใช้เขา และได้กระทำให้เจ้าวางใจในคำเท็จ

32. เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะลงโทษเซไมอาห์ชาวเนเฮลามและเชื้อสายของเขา เขาจะไม่มีสักคนหนึ่งที่จะอาศัยอยู่ในท่ามกลางชนชาตินี้ ทั้งเขาจะมีได้เห็นความดีซึ่งเราจะกระทำแก่ประชาชนของเรา เพราะเขาได้สอนให้ภฏต่อพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ'

1. พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า
2. พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า จงเขียนถ้อยคำทั้งสิ้นที่เราได้บอกแก่เจ้าไว้ในหนังสือม้วนหนึ่ง
3. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเหตุนี้ วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะให้ประชาชนของเรา คืออิสราเอลและยูดาห์ที่เป็นเชลยกลับคืนสู่สภาพเดิม พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ และเราจะนำเขามายังแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย และเขาทั้งหลายจะได้ถึงกรรมสิทธิ์ที่ดินนั้น
4. ต่อไปนี้เป็นพระวณะซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับอิสราเอลและยูดาห์ว่า
5. พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เราได้ยินเสียงร้องเพราะความกลัวตัวสั้น ความสยดสยองและความไร้สันติภาพ
6. จงถามเถิดและดูว่า ผู้ชายจะคลอดบุตรได้หรือ ทำไมเราจึงเห็นผู้ชายทุกคนเอามือกดไว้ที่เอวเหมือนผู้หญิงจะคลอดบุตร ทำไมหน้าตาทุกคนจึงซีดไป
7. อนิจจาเอ๋ย เพราะวันนั้นใหญ่โตเหลือเกิน ไม่มีวันใดเหมือน เป็นเวลาทุกข์ใจของยาโคบ แต่เขาก็ยังจะรอดวันนั้นไปได้
8. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ในวันนั้นเหตุการณ์จะเกิดขึ้น คือเราจะหักแอกจากคอของเจ้าทั้งหลายเสีย และเราจะระเบิดพันธนะของเจ้าเสีย และคนต่างชาติจะไม่ทำให้เขาเป็นทาสอีก
9. แต่เขาทั้งหลายจะปรนนิบัติพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย และดาวิดกษัตริย์ของเขาทั้งหลายผู้ซึ่งเราจะตั้งขึ้นเพื่อเขา
10. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเราเอ๋ย อย่ากลัวเลย โอ อิสราเอลเอ๋ย อย่าครั่นคร้าม เพราะเหตุนี้ เราจะช่วยเจ้าจากที่ไกลให้รอด ทั้งเชื้อสายของเจ้าจากแผ่นดินที่เขาไปเป็นเชลย ยาโคบจะกลับมา และมีความสงบและความสบาย และจะไม่มีผู้ใดกระทำให้เขากลับ
11. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราอยู่กับเจ้าเพื่อช่วยเจ้าให้รอด เราจะกระทำให้บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นถึงอวสาน คือผู้ซึ่งเราได้กระจายเจ้าให้ไปอยู่ท่ามกลางเขานั้น แต่ส่วนเจ้าเราจะไม่กระทำให้ถึงอวสาน เราจะตีสอนเจ้าตามขนาด และด้วยประการใดก็ตามเราจะไม่ปล่อยเจ้าโดยไม่ลงโทษ
12. เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ฟกซ้ำของเจ้ารักษาไม่หาย และบาดแผลของเจ้าก็ฉกรรจ์
13. ไม่มีผู้ใดที่จะช่วยคดีของเจ้า ไม่มีการรักษาบาดแผลของเจ้า ไม่มียารักษาเจ้า
14. คนรักทั้งสิ้นของเจ้าได้ลืมเจ้าเสีย เขาทั้งหลายไม่แสวงหาเจ้าแล้ว เพราะเราตีเจ้าอย่างการโบยตีของศัตรู เป็นการลงโทษอย่างของคนโหดร้าย เพราะว่าความชั่วช้าของเจ้าก็มากมาย เพราะว่าบาปของเจ้าก็ทวีขึ้น
15. ไฉนเจ้าร้องเพราะความเจ็บของเจ้า ความเศร้าโศกของเจ้ารักษาไม่หาย เพราะว่าความชั่วช้าของเจ้ามากมาย เพราะว่าบาปของเจ้าทวีขึ้น เราได้กระทำสิ่งเหล่านี้แก่เจ้า
16. เพราะฉะนั้นทุกคนที่กินเจ้า เขาจะถูกกิน ปรปักษ์ของเจ้าหมดสิ้นทุกคนจะตกไปเป็นเชลย ผู้เหล่านั้นที่ปล้นเจ้า เขาจะเป็นของถูกปล้น และทุกคนที่กินเจ้าเป็นเหยื่อ เราจะทำเขาให้เป็นเหยื่อ
17. เพราะเราจะให้เจ้ากลับมาสู่สุขภาพดี และเราจะรักษาบาดแผลของเจ้าให้หาย พระเยโฮวาห์ตรัส เพราะเขาทั้ง

หลายเรียกเจ้าว่า พวกนอกคอก คือศิโยนซึ่งไม่มีใครแสวงหา

18. พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะให้เต็นท์แห่งยาโคบที่เป็นชลยกลับสู่สภาพเดิม และมีความเอ็นดูในเรื่องที่อาศัยของเขา เขาจะสร้างเมืองนั้นขึ้นใหม่บนเนินของเมือง และพระราชวังจะตั้งอยู่ในที่ที่เคยอยู่
19. จะมีเพลงโมทนาพระคุณออกมาจากที่เหล่านั้น และมีเสียงของผู้ที่รื่นเริง เราจะทิวเขาขึ้น และเขาจะไม่มีเพียงน้อยคน เราจะกระทำให้เขามีเกียรติ เขาจะไม่เป็นแต่ผู้เล็กน้อย
20. ลูกหลานของเขาจะเป็นเหมือนสมัยก่อน และชุมนุมของเขาจะได้ถูกสถาปนาไว้ต่อหน้าเรา และทุกคนที่บีบบังคับเขา เราจะลงโทษ
21. ชุมนางของเขาจะเป็นคนหนึ่งในพวกเขาทั้งหลาย ผู้ครอบครองของเขาจะออกมาจากท่ามกลางเขาเอง เราจะกระทำให้ท่านนั้นเข้ามาใกล้ และท่านนั้นจะเข้าใกล้เรา เพราะใครเล่าตั้งใจเข้ามาใกล้เราได้เอง พระเยโฮวาห์ตรัส
22. และเจ้าทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า
23. ดูเถิด นั้นลมบ้าหมูของพระเยโฮวาห์ได้ออกไปแล้วด้วยพระพิโรธ เป็นลมบ้าหมูกวาด มันจะตกลงอย่างเจ็บปวดบนศีรษะของคนชั่ว
24. ความกริ้วอันแรงกล้าของพระเยโฮวาห์จะไม่หยุดยั้ง จนกว่าพระองค์จะทรงกระทำ และให้สำเร็จตามพระทัยพระองค์ประสงค์ในวาระสุดท้าย เจ้าทั้งหลายจะพิจารณาถึงข้อความนี้

1. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวาระนั้น เราจะเป็พระเจ้าของบรรดาครอบครัวแห่งอิสราเอล และเขาทั้งหลายจะเป็ประชาชนของเรา
2. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ชนชาติที่รอดตายจากดาบได้ประสบพระกรุณาคุณที่ในถิ่นทุรกันดาร คืออิสราเอล เมื่อเราให้เขาหยุดพัก
3. พระเยโฮวาห์ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าแต่ก่อน ตรัสว่า `เราได้รักเจ้าด้วยความรักนิรันดร์ เพราะฉะนั้นเราจึงชวนเจ้ามาด้วยความเมตตา
4. เราจะสร้างเจ้าอีก และเจ้าจะถูกสร้างใหม่นะ อิสราเอลพรมจารีเอ๋ย เจ้าจะตกแต่งตัวเจ้าด้วยรามะนาอีก และจะออกไปเดินรำกับผู้ที่สนุกสนานกัน
5. เจ้าจะปลูกสวนองุ่นที่บนภูเขาสะมาเรียอีก ผู้ปลูกก็จะปลูก และจะกินผลนั้น'
6. เพราะว่าจะมีวันเมื่อคนเฝ้ายามที่อยู่บนแดนเทือกเขาเอเฟราอิมจะร้องเรียกว่า `จงลุกขึ้น ให้เราไปยังศิโยนเถิด ไปเฝ้าพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเรา'
7. เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงร้องเพลงด้วยความยินดีเพราะยาโคบ และเปล่งเสียงโห่ร้องเพราะประมุขของบรรดาประชาชาติ จงป่าวร้อง สรรเสริญ และกล่าวว่า `ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยประชาชนของพระองค์ให้รอด คือคนที่เหลืออยู่ของอิสราเอล'
8. ดูเถิด เราจะนำเขามาจากแดนเหนือ และรวบรวมเขาจากส่วนที่ไกลที่สุดของพิภพ มีคนตาบอด คนง่อยอยู่ท่ามกลางเขา ผู้หญิงที่มีครรภ์และผู้หญิงที่คลอดบุตรจะมาด้วยกัน เขาจะกลับมานี่เป็นหมู่ใหญ่
9. เขาจะมาด้วยการร้องไห้ แต่ด้วยการทูลวิงวอนเราก็จะนำเขา เราจะให้เขาเดินตามแม่น้ำเป็นทางตรง ซึ่งเขาจะไม่สะดุด เพราะเราเป็นบิดาแก่อิสราเอล และเอเฟราอิมเป็นบุตรหัวปีของเรา
10. บรรดาประชาชาติเอ๋ย จงฟังพระวचนะของพระเยโฮวาห์ และจงประกาศพระวचนะนั้นในเกาะทั้งหลายที่ห่างออกไป จงกล่าวว่า `ท่านที่กระจ่ายอิสราเอลนั้นจะรวบรวมเขา และจะดูแลเขาอย่างกับผู้เลี้ยงแกะดูแลฝูงแกะของเขา'
11. เพราะพระเยโฮวาห์ทรงไถ่ยาโคบไว้แล้ว และได้ไถ่เขามาจากมือที่แข็งแรงเกินกว่าเขา
12. เขาทั้งหลายจึงจะมาร้องเพลงอยู่บนที่สูงแห่งศิโยน และเขาจะไปอย่างราบรื่นเพราะความดีของพระเยโฮวาห์ เพราะเมล็ดข้าว น้ำองุ่น และน้ำมัน และเพราะลูกของแกะและวัว ชีวิตของเขาทั้งหลายจะเหมือนกับสวนที่มีน้ำรด และเขาจะไม่โศกเศร้าอีกต่อไป
13. แล้วพวกพรมจารีจะเปรมปรีดีในการเดินรำ ทั้งคนหนุ่มกับคนแก่ด้วยกัน เราจะกลับความโศกเศร้าของเขาให้เป็ความชื่นบาน เราจะปลอบโยนเขา และให้ความยินดีแก่เขาแทนความเศร้าโศก
14. เราจะเลี้ยงจิตใจของบุโรหิตด้วยความอุดมสมบูรณ์ และประชาชนของเราจะพอใจด้วยความดีของเรา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
15. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ได้ยินเสียงในรามา เป็เสียงโอดครวญและร่ำไห้ ราเชลร้องไห้คร่ำครวญเพราะบุตรทั้งหลายของตน นางไม่รับคำเล่าโลมในเรื่องบุตรทั้งหลายของตน เพราะว่าบุตรทั้งหลายนั้นไม่มีแล้ว

16. พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ระวังเสียงร้องไห้คร่ำครวญไว้ และระวังน้ำตาจากตาของเจ้าเสีย เพราะว่ากาารงานของเจ้าจะได้รับรางวัล พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ และเขาทั้งหลายจะกลับมาจากแผ่นดินของศัตรู
17. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เรื่องอนาคตของเจ้ายังมีหวัง ว่าลูกหลานของเจ้าจะกลับมายังพรมแดนของเขาเอง
18. เราได้ยื่นเอเฟราอิมคร่ำครวญว่า 'พระองค์ทรงดีสอนข้าพระองค์ และข้าพระองค์ก็ถูกดีสอน อย่างลูกวัวที่ยังไม่เชื่อง ขอทรงนำข้าพระองค์กลับ เพื่อข้าพระองค์จะได้กลับสู่สภาพเดิม เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์'
19. เพราะแน่นอนหลังจากที่ข้าพระองค์หันไปเสีย ข้าพระองค์ก็กลับใจ และหลังจากที่ข้าพระองค์รับคำสั่งสอนแล้ว ข้าพระองค์ก็ทุบตีต้นขาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์อับอาย และข้าพระองค์ก็ขายหน้า เพราะว่าข้าพระองค์ได้ทนความหยามหน้าหน้าซึ่งเกิดขึ้นเมื่อยังหนุ่มอยู่'
20. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เอเฟราอิมเป็นบุตรชายที่รักของเราหรือ เขาเป็นลูกที่รักของเราหรือ เพราะตั้งแต่เราพูดกล่าวโทษเขาตราบใด เราก็งงระลึกถึงเขาอยู่ตราบนั้น เพราะฉะนั้นจิตใจของเราจึงอาลัยเขา เราจะมีความกรุณาต่อเขาแน่
21. จงปักเสากรุยทางไว้สำหรับตน จงทำป้ายบอกทางไว้สำหรับตัว จงปักใจให้ดีถึงทางหลวง คือทางซึ่งเจ้าได้ไปนั้น อิสราเอลพรหมจารีเอ๋ย จงกลับเถิด จงกลับมายังหัวเมืองเหล่านี้ของเจ้า
22. บุตรสาวผู้กลับสัตย์เอ๋ย เจ้าจะเถลไถลอยู่อีกนานสักเท่าใด เพราะพระเยโฮวาห์ได้สร้างสิ่งใหม่บนพิภพแล้ว คือ ผู้หญิงจะล้อมผู้ชาย
23. พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า เมื่อเราจะให้การเป็นเชลยของเขากลับสู่สภาพเดิม เขาจะใช้ถ้อยคำต่อไปนี้ในแผ่นดินของยูดาห์ และในหัวเมืองทั้งหลายอีกครั้งหนึ่ง คือ โอ ที่อยู่แห่งความเที่ยงธรรมเอ๋ย ภูเขาบิรูทธีเอ๋ย ขอพระเยโฮวาห์ทรงอำนวยพระพรเจ้า
24. ยูดาห์และหัวเมืองทั้งสิ้นนั้น ทั้งบรรดาชาวนา บรรดาผู้ที่ท่องเที่ยวไปมาพร้อมกับฝูงแกะของเขา จะอาศัยอยู่ด้วยกันที่นั่น
25. เพราะเราจะให้จิตใจที่อ่อนระอาหน้้นอ้อม และจิตใจที่โศกเศร้าทุกดวงเราจะให้บริบูรณ์
26. เมื่อนั้น ข้าพเจ้าตื่นขึ้นและมองดู และการหลับนอนของข้าพเจ้าก็เป็นที่ชื่นใจข้าพเจ้า
27. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะหว่านพืชคนและพืชสัตว์ในวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์
28. และจะเป็นไปอย่างนี้ คือเมื่อเราเฝ้าดูเขา เพื่อจะถอนออกและพังลงคว่ำเสีย ทำลาย และนำเหตุร้ายมาฉน้้นใด เรา จะเฝ้าดูเหนือเขาเพื่อจะสร้างขึ้นและปลูกฝังฉน้้นนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ
29. ในสมัยนั้น เขาจะไม่กล่าวต่อไปอีกว่า 'บิดารับประทานองุ่นเปรี้ยวและบุตรก็เข็ดฟัน'
30. แต่ทุกคนจะต้องตายเพราะความชั่วช้าของตนเอง มนุษย์ทุกคนที่รับประทานองุ่นเปรี้ยว ก็ จะเข็ดฟัน
31. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง ซึ่งเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์
32. ไม่เหมือนกับพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำกับบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย ในวันที่เราจูงมือเขาเพื่อนำเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ เป็นพันธสัญญาของเราซึ่งเขาผิด ถึงแม้ว่าเราได้เป็นสามีของเขา พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ

33. แต่นี่จะเป็นพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับวงศ์วานอิสราเอล ภายหลังจากสมัยนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ เรา จะบรรจรราชบัญญัติของเราไว้ภายในเขาทั้งหลาย และเราจะจารึกมันไว้ในดวงใจของเขาทั้งหลาย และเราจะเป็น พระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา
34. และทุกคนจะไม่สอนเพื่อนบ้านของตนและพี่น้องของตนแต่ละคนอีกว่า 'จงรู้จักพระเยโฮวาห์' เพราะเขาทั้งหลายจะรู้จักเราหมด ตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดถึงคนใหญ่โตที่สุด พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ เพราะเราจะให้ภัย ความชั่วช้าของเขา และจะไม่จดจำบาปของเขาทั้งหลายอีกต่อไป
35. พระเยโฮวาห์ผู้ทรงให้ดวงอาทิตย์เป็นสว่างกลางวัน และทรงให้ระเบียบตายตัวของดวงจันทร์ และทรงให้บรรดา ดวงดาวเป็นสว่างกลางคืน ผู้ทรงกวนทะเลให้คลื่นกำเริบ พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสดังนี้ ว่า
36. ถ้าระเบียบตายตัวนี้ต้องพรากไปจากต่อหน้าเรา แล้วเชือกสายของอิสราเอลก็ต้องหยุดยั้งจากการเป็น ประชาชาติหนึ่งต่อหน้าเราเป็นนิรันดร์ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
37. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ถ้าฟ้าสวรรค์เบื้องบนเป็นที่วัดได้ และรากฐานของพิภพเบื้องล่างเป็นที่ให้สำรวจได้ แล้วเราก็จะเหวี่ยงเชือกสายอิสราเอลทิ้งไปเสียหมด ด้วยเหตุบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ แหละ
38. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง ที่เมืองนี้จะต้องสร้างขึ้นใหม่เพื่อพระเยโฮวาห์ตั้งแต่หอคอยฮานันเอล ไปถึงประตูมูม
39. และเชือกวัดจะไปไกลกว่านั้นตรงไปถึงเนินเขากาเรบ แล้วจะเลี้ยวไปถึงตำบลโกอาห์
40. หุบเขาแห่งซาคศพและซีเถ่าทั้งสิ้นนั้น และทุ่งนาทั้งหมดไกลไปจนถึงลำธารซิดโรนจนถึงมูมประตูม้าไปทาง ตะวันออก จะเป็นที่ยิบรุตี้แต่พระเยโฮวาห์ จะไม่เป็นที่ถอนรากหรือคว่ำต่อไปอีกเป็นนิรันดร์

1. พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ในปีที่สิบแห่งเศเดคียาห์กษัตริย์ของยูดาห์ ซึ่งเป็นปีที่สิบแปดของเนบูคัดเนสซาร์
2. ครั้งนั้น กองทัพของกษัตริย์แห่งบาบิโลนกำลังล้อมกรุงเยรูซาเล็มอยู่ และเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ถูกขังอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์ ซึ่งอยู่ในพระราชวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์
3. เพราะเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ได้จำขังท่านไว้ ตรัสว่า 'ทำไมท่านจึงพยากรณ์และกล่าวว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะให้เมืองนี้ไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และเขาจะยึดเมืองนี้
4. เศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์จะหนีไปไม่พ้นจากมือของคนเคลเดีย แต่จะถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลนเป็นแน่ และจะได้พูดกันปากต่อปาก และจะแลเห็นตาต่อตา
5. และเขาจะนำเศเดคียาห์ไปยังบาบิโลน และท่านจะอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะไปเยี่ยมท่าน พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ ถึงแม้เจ้าจะต่อสู้กับชาวเคลเดีย เจ้าก็จะไม่เจริญ'
6. เยเรมีย์ทูลว่า พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพระองค์ว่า
7. ดูเถิด ฮานัมเอลบุตรชายชัลลูมอาของเจ้าจะมาหาเจ้าและกล่าวว่า 'จงซื้อนาของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ที่อานาโทท เพราะวาสิทธิของการไถ่ด้วยการซื้อนั้นเป็นของท่าน'
8. แล้วฮานัมเอลลูกของอาของข้าพเจ้ามาหาข้าพเจ้าที่บริเวณของทหารรักษาพระองค์ถูกต้องตามพระวณะของพระเยโฮวาห์ และพูดกับข้าพเจ้าว่า 'จงซื้อนาของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ที่อานาโททในแผ่นดินเบนยามิน เพราะสิทธิของการถือกรรมสิทธิ์และการไถ่เป็นของท่าน จงซื้อไว้เถิด' แล้วข้าพระองค์จึงทราบว่าเป็นพระวณะของพระเยโฮวาห์
9. และข้าพระองค์ก็ซื้อนาที่อานาโททจากฮานัมเอลลูกของอาของข้าพระองค์ และได้ชั่งเงินให้แก่เขา คือเงินสิบเจ็ดเชเชล
10. ข้าพระองค์ก็ลงนามในโฉนดประทับตราไว้ ได้พยานและเอาตาชั่งชั่งเงิน
11. แล้วข้าพระองค์ก็รับโฉนดของการซื้อทั้งฉบับที่ประทับตราแล้วตามกฎหมายและธรรมเนียมและฉบับที่เปิดอยู่
12. และข้าพระองค์ก็มอบโฉนดของการซื้อให้แก่บารุกบุตรชายเนรียาห์ ผู้เป็นบุตรชายของมาอาเสอาห์ ต่อสายตาของฮานัมเอลลูกของอาของข้าพระองค์ ต่อหน้าพยานผู้ที่ลงนามในโฉนดการซื้อและต่อหน้าบรรดาพวกยิว ผู้ซึ่งนั่งอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์
13. ข้าพระองค์ก็กำชับบารุกต่อหน้าเขาทั้งหลายว่า
14. 'พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงเอาโฉนดเหล่านี้ไปเสีย ทั้งโฉนดของการซื้อที่ประทับตราฉบับที่เปิดนี้ และบรรจุไว้ในภาชนะดินเพื่อจะทนอยู่ได้หลายวัน
15. เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า บ้านเรือนและไร่นาและสวนองุ่นจะมีการถือกรรมสิทธิ์กันอีกในแผ่นดินนี้'
16. หลังจากที่ข้าพระองค์มอบโฉนดการซื้อให้แก่บารุกบุตรชายเนรียาห์แล้ว ข้าพระองค์ก็ได้ธำษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า

17. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ดูกษัตริย์ คือพระองค์เอง ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ด้วยฤทธานุภาพใหญ่ยิ่งของพระองค์และด้วยพระกรซึ่งเหยียดออกของพระองค์ สำหรับพระองค์ไม่มีสิ่งใดที่ยากเกิน
18. ผู้ทรงสำแดงความเมตตาต่อคนเป็นพินัย แต่ทรงตอบสนองความชั่วช้าของบิดาให้ตกถึงอกของลูกหลานสืบต่อมา ข้าแต่พระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่งและทรงฤทธิ์ พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา
19. พระองค์ทรงเป็นใหญ่ในการให้คำปรึกษา ทรงฤทธานุภาพในพระราชกิจ พระเนตรของพระองค์เห็นทุกวิถีทาง บุตรทั้งหลายของมนุษย์ ประทานรางวัลแก่ทุกคนตามพฤติการณ์ของเขาและตามผลแห่งการกระทำของเขา
20. ทรงเป็นผู้สำแดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ในแผ่นดินอียิปต์ และจนถึงสมัยนี้ก็ทรงสำแดงในอิสราเอลและท่ามกลางมนุษยชน และทรงทำให้พระนามเลื่องลือไปอย่างทุกวันนี้
21. พระองค์ได้ทรงนำอิสราเอลประชาชนของพระองค์ออกจากแผ่นดินอียิปต์ ด้วยหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และด้วยพระหัตถ์เข้มแข็ง และพระกรที่เหยียดออก และด้วยความสยดสยองยิ่งนัก
22. และพระองค์ประทานแผ่นดินนี้แก่เขาทั้งหลาย ซึ่งพระองค์ทรงปฏิญาณแก่บรรพบุรุษของเขาทั้งหลายว่าจะประทานแก่เขา คือแผ่นดินซึ่งมีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์
23. และเขาทั้งหลายก็ได้เข้าไปและถือกรรมสิทธิ์แผ่นดินนั้น แต่เขาทั้งหลายมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ หรือดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระองค์ สิ่งทั้งปวงซึ่งพระองค์ทรงบัญชาเขาให้กระทำนั้น เขาทั้งหลายมิได้กระทำเสียเลย เพราะฉะนั้นพระองค์ทรงกระทำให้เหตุร้ายทั้งสิ้นนี้มาถึงเขาทั้งหลาย
24. ดูกษัตริย์ ซึ่งเทินที่ล้อมอยู่ได้มาถึงกรุงเพื่อจะยึดเอาแล้ว และเพราะเหตุด้วยดาบ การกันดารอาหาร และโรคระบาด เมืองนี้ก็ได้ถูกมอบไว้ในมือของคนเคลเดียผู้กำลังต่อสู้ผู้นั้นแล้ว พระองค์ตรัสสิ่งใดก็เป็นไปอย่างนั้นแล้ว และดูเถิด พระองค์ทอดพระเนตรเห็น
25. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์ยังตรัสแก่ข้าพระองค์ว่า จงเอาเงินซื้อนาและหาพยานเสีย แม้ว่าเมืองนั้นจะถูกมอบไว้ในมือของคนเคลเดีย'
26. พระวามะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า
27. ดูกษัตริย์ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของบรรดาเนื้อหนังทั้งสิ้น สำหรับเรามีสิ่งใดที่ยากเกินหรือ
28. เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูกษัตริย์ เราจะมอบเมืองนี้ไว้ในมือของชาวเคลเดีย และในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และเขาจะยึดเอาแน่
29. ชาวเคลเดียผู้ต่อสู้กับเมืองนี้ จะมาเผาเมืองนี้เสียด้วยไฟให้ไหม้หมด ทั้งบรรดาบ้านที่เขาค่อยๆถวายเป็นพระบารมีที่บนหลังคา และเทเครื่องดื่มบูชาถวายแก่พระอื่นเพื่อยั่วเย้าเราให้กริ้ว
30. เพราะประชาชนของอิสราเอลและประชาชนของยูดาห์ไม่ได้กระทำอะไรเลย นอกจากความชั่วต่อหน้าต่อตาของเราตั้งแต่หนุ่มๆมา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ประชาชนอิสราเอลไม่ได้กระทำอะไรเลย นอกจากยั่วเย้าเราให้กริ้วด้วยผลงานแห่งมือของเขา
31. เมืองนี้ได้ไร้ความกริ้วและความพิโรธของเรา ตั้งแต่วันที่ได้สร้างมันขึ้นจนถึงวันนี้ เพราะฉะนั้นเราจะถอนออกไปเสียจากหน้าของเรา

32. เพราะว่าความชั่วทั้งสิ้นของประชาชนอิสราเอล และประชาชนยูดาห์ซึ่งเขาได้กระทำอันชั่วร้ายให้โกรธ คือทั้งตัวเขา บรรดาภักษัตริย์และเจ้านายของเขา บรรดาบุโรหิตและผู้พยากรณ์ของเขา คนยูดาห์และชาวกรุงเยรูซาเล็ม
33. เขาทั้งหลายได้หันหลังให้เรา มิใช่หันหน้า แม้ว่าเราได้สอนเขาอยู่อย่างไม่หยุดยั้ง เขาก็มิได้ฟังที่จะรับคำสั่งสอนของเรา
34. แต่เขาทั้งหลายได้ตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเขาไว้ในนิเวศ ซึ่งเรียกตามนามของเรา กระทำให้มีมลทิน
35. เขาทั้งหลายได้สร้างปูชนียสถานสูงสำหรับพระบาอัลซึ่งอยู่ในหุบเขาแห่งบุตรชายของฮินโนม เพื่อให้บุตรชายและบุตรสาวของเขาลุยไฟถวายแก่พระโมเลค ซึ่งเรามีได้บัญชาเขาเลยและไม่ได้มีอยู่ในจิตใจของเราว่า เขาควรจะกระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนนี้เพื่อเป็นเหตุให้ยูดาห์กระทำผิดบาปไป
36. เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสเกี่ยวกับเมืองนี้แก่เจ้าทั้งหลายว่า 'เมืองนี้จะถูกยกให้ไว้ในมือของภักษัตริย์แห่งบาบิโลน ด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด'
37. ดูเถิด เราจะรวบรวมเขามาจากประเทศทั้งปวง ซึ่งเราได้ขับไล่เขาให้ไปอยู่ด้วยความกริ้ว ด้วยความพิโรธ และความชิงโกรธของเรานั้น เราจะนำเขาทั้งหลายกลับมายังที่นี้ และจะกระทำให้เขาอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย
38. เขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา
39. เราจะให้ใจเดียวและทางเดียวแก่เขา เพื่อเขาจะยำเกรงเราอยู่เป็นนิตย์ เพื่อเป็นประโยชน์แก่เขา และแก่ลูกหลานของเขาที่ตามเขามา
40. เราจะกระทำพันธสัญญาอันนิรันดร์กับเขาทั้งหลาย อันว่าเราจะไม่หันจากการกระทำความดีแก่เขาทั้งหลาย และเราจะบรรจุความยำเกรงเราไว้ในใจของเขาทั้งหลาย เพื่อว่าเขาจะมีได้หันไปจากเรา
41. เออ เราจะเปรมปรีดีในการที่จะกระทำความดีแก่เขา และเราจะปลูกเขาไว้ในแผ่นดินนี้ด้วยความหมั่นมั่น ด้วยสุดใจของเราและสุดจิตของเรา
42. เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เราได้นำเอาความร้ายยิ่งใหญ่ทั้งสิ้นมาเหนือชนชาตินี้ฉันใด เราก็จะนำความดีทั้งสิ้นซึ่งเราได้สัญญาไว้้นั้นมาเหนือเขาฉันนั้น
43. และจะมีการชื้อนากันในแผ่นดินนี้ซึ่งเจ้ากล่าวถึงว่า เป็นที่รกร้างปราศจากมนุษย์หรือสัตว์ ถูกมอบไว้ในมือของคนเคลเดีย
44. ที่นั่นนั้นจะชื้อกันด้วยเงิน ไปไหนนั้นก็จะต้องลงนามและประทับตรา และลงนามพยานที่ในแผ่นดินของเบนยามินในที่ต่างๆแถบกรุงเยรูซาเล็ม และในหัวเมืองยูดาห์ ในหัวเมืองแถบแดนเมืองเทือกเขา ในหัวเมืองแถบหุบเขา และในหัวเมืองแถบภาคใต้ เพราะเราจะให้การเป็นเชลยของเขาทั้งหลายกลับสู่สภาพเดิม พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ

1. พระวอของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ครั้งที่สอง เมื่อท่านยังถูกกักตัวอยู่ในบริเวณของทหารรักษาพระองค์นั้นว่า
2. พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้าง พระเยโฮวาห์ผู้ทรงปั้นเพื่อสถาปนาไว้ พระเยโฮวาห์คือพระนามของพระองค์ ตรัสดังนี้ว่า
3. จงทูลเรา และเราจะตอบเจ้า และจะสำแดงสิ่งที่ใหญ่ยิ่งและที่มีอำนาจใหญ่โต ซึ่งเจ้าไม่รู้นั้นให้แก่เจ้า
4. เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้ตรัสดังนี้เกี่ยวกับเรื่องบ้านในกรุงนี้ และเกี่ยวกับเรื่องพระราชวังของบรรดาภคินีแห่งยูดาห์ ซึ่งถูกรื้อลง เพื่อทำการต่อต้านเชิงเทินและดาบ
5. เขาทั้งหลายจะมารบกับชาวเคลเดียและทำให้คนเป็นศพไปเต็มบ้านเต็มเรือน เป็นคนที่เราสังหารด้วยความกริ้วและความพิโรธของเรา เพราะได้ซ่อนหน้าของเราจากกรุงนี้เนื่องด้วยความชั่วของเขาทั้งหลาย
6. ดูเถิด เราจะนำอานามัย และการรักษามาให้ และเราจะรักษาเขาทั้งหลายให้หาย และเผยสันติภาพและความจริงอย่างอุดม
7. เราจะให้พวกเชลยแห่งยูดาห์และพวกเชลยแห่งอิสราเอลกลับสู่สภาพเดิม และจะสร้างเขาทั้งหลายเสียใหม่อย่างที่เขาเป็นมาแต่เดิมนั้น
8. เราจะชำระเขาจากบรรดาความชั่วช้าของเขาซึ่งเขาได้กระทำต่อเรา และจะให้ภัยบรรดาความชั่วช้าของเขาซึ่งเขาได้กระทำ และการละเมิดของเขาต่อเรา
9. และกรุงนี้จะให้เรามีชื่ออันให้ความชื่นบาน เป็นที่สรรเสริญและเป็นศักดิ์ศรีต่อหน้าบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินโลก ซึ่งจะได้ยินถึงความดีทั้งสิ้นซึ่งเราได้กระทำเพื่อเขาทั้งหลาย เขาจะกลัวและสะทกสะท้าน เพราะความดีและความเจริญทั้งสิ้นซึ่งเราได้จัดทำให้เมืองนั้น
10. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า และจะมีเสียงให้ได้ยินกันอีกครั้งในสถานที่นี้ซึ่งเจ้ากล่าวว่า จะเป็นที่ยกร้างปราศจากมนุษย์และปราศจากสัตว์ ในหัวเมืองแห่งยูดาห์และตามถนนในกรุงเยรูซาเล็มซึ่งร้างเปล่า ปราศจากมนุษย์ ปราศจากคนอาศัย และปราศจากสัตว์ใดๆ
11. ที่นั่นจะได้ยินเสียงบรรเทิงและเสียงร่ำไห้ และเสียงเจ้าบ่าวและเสียงเจ้าสาว และเสียงบรรดาคนเหล่านั้นที่ร้องเพลงอีก ขณะที่เขานำเครื่องบูชาแห่งการสรรเสริญมายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ว่า 'จงสรรเสริญพระเยโฮวาห์จอมโยธา เพราะพระเยโฮวาห์ประเสริฐ เพราะความเมตตาของพระองค์ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์' เพราะเราจะให้พวกเชลยแห่งแผ่นดินนั้นกลับสู่สภาพเดิม พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
12. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ในสถานที่นี้ซึ่งเป็นที่ร้าง ปราศจากมนุษย์และปราศจากสัตว์ และในหัวเมืองทั้งสิ้นของที่นี่ จะเป็นที่ยอาศัยของผู้เลี้ยงแกะทั้งหลายให้แกะของเขาได้นอนลงอีก
13. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในหัวเมืองแถบแดนเทือกเขา ในหัวเมืองแถบหุบเขา ในหัวเมืองแถบภาคใต้ ในแผ่นดินแห่งเบนยามิน ตามสถานที่รอบกรุงเยรูซาเล็ม ในหัวเมืองยูดาห์ จะมีฝูงแกะผ่านได้มือของผู้ที่นับอีก
14. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด วันนั้นจะมาถึง คือเมื่อเราจะให้สิ่งดีที่เราสัญญาไว้ต่อวงศ์วานอิสราเอลและวงศ์วานยูดาห์สำเร็จ

15. ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น เราจะให้อัศจรรย์ชอบธรรมเกิดมาเพื่อดาวิด และท่านจะให้ความยุติธรรมและความชอบธรรมในแผ่นดินนั้น
16. ในกาลครั้งนั้น ยูดาห์จะได้รับการช่วยให้รอด และเยรูซาเล็มจะอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย และนี่เป็นชื่อซึ่งเขาจะเรียกเมืองนั้นคือ 'พระเยโฮวาห์ทรงเป็นความชอบธรรมของเรา'
17. เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดาวิดจะไม่ขัดสนบุตรที่จะประทับบนพระที่นั่งแห่งวงศ์วานอิสราเอล
18. และปุโรหิตคนเลวจะไม่ขัดสนบุตรที่อยู่ต่อหน้าเรา เพื่อถวายเครื่องเผาบูชา และเผาเครื่องธัญญาบูชา และกระทำการสักการบูชาเป็นนิตย์
19. พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า
20. พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ถ้าเจ้าหักพันธสัญญาของเราด้วยวัน และหักพันธสัญญาของเราด้วยคืนได้ จนวันและคืนมาถึงตามเวลากำหนดไม่ได้
21. แล้วจึงจะหักพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่อดาวิดผู้รับใช้ของเราได้ จนท่านไม่มีโอกาสที่จะเสวยราชย์บนพระที่นั่งของท่าน และหักพันธสัญญาของเรา ซึ่งมีต่อปุโรหิตคนเลวผู้ปรนนิบัติของเราเสียได้
22. บริวารของฟ้าสวรรค์จะนับไม่ได้ และเม็ดทรายที่ทะเลก็ตวงไม่ได้ฉันใด เราก็จะให้เชื้อสายของดาวิดผู้รับใช้ของเราและคนเลวผู้ปรนนิบัติของเราทวีมากขึ้นฉันนั้น
23. พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงเยเรมีย์ว่า
24. เจ้าไม่ได้พิจารณาดอกหรือว่า ประชาชนเหล่านี้พูดกันอย่างไร คือพูดกันว่า 'พระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งสองครอบครัวที่พระองค์ทรงเลือกไว้เสียแล้ว' ดังนี้แหละ เขาทั้งหลายได้ดูหมิ่นประชาชนของเรา ฉะนั้นเขาจึงไม่เป็นประชาชาติต่อหน้าเขาทั้งหลายอีกต่อไป
25. พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ถ้าเรามีได้สถาปนาพันธสัญญาของเรากับวันและคืน และสถาปนากฎต่างๆของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกแล้ว
26. เราจึงจะทอดทิ้งเชื้อสายของยาโคบและดาวิดผู้รับใช้ของเรา และจะไม่เลือกผู้หนึ่งจากเชื้อสายของเขาให้ครอบครองเหนือเชื้อสายของอับราฮัม อิสอัคและยาโคบ เพราะเราจะให้การเป็นเชลยของเขากลับสู่สภาพเดิม และจะมีความกรุณาเหนือเขา

1. พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ เมื่อเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งเมืองบาบิโลน และกองทัพทั้งหมดของพระองค์ และบรรดาราชาอาณาจักรในแผ่นดินโลกซึ่งอยู่ใต้การครอบครองของพระองค์ และชนชาติทั้งหลายที่ต่อสู้กับกรุงเยรูซาเล็ม และหัวเมืองทั้งปวงของกรุงนั้นว่า
2. พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า จงไปพูดกับเศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์และกล่าวแก่ท่านว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะมอบกรุงนี้ไว้ในมือกษัตริย์บาบิโลน และเขาจะเผาเสียด้วยไฟ
3. ท่านจะไม่รอดไปจากมือของเขา แต่จะถูกจับแน่และถูกมอบไว้ในมือของเขา ท่านจะได้เห็นกษัตริย์แห่งบาบิโลนตาต่อตา และจะได้พูดกันปากต่อปาก และท่านจะต้องไปยังบาบิโลน'
4. ข้าแต่เศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์ อย่างไรก็ตามก็ดีขอทรงสดับพระวณะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับพระองค์ตั้งนี้ว่า ท่านจะไม่ตายด้วยดาบ
5. ท่านจะตายด้วยความสงบ และเขาจะเผาเครื่องหอมเพื่อศพบรรพบุรุษของท่าน คือบรรดากษัตริย์ซึ่งอยู่ก่อนท่าน ฉนใด คนเขาก็จะเผาเครื่องหอมเพื่อท่านฉนนั้น และเขาจะคร่ำครวญเพื่อท่านว่า 'อนิจจาเอ๋ย พระองค์เจ้าข้า' เพราะเราได้ลั่นวาจาไว้แล้ว พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ
6. แล้วเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ได้ทูลบรรดาพระวณะเหล่านี้ต่อเศเดคียากษัตริย์แห่งยูดาห์ในกรุงเยรูซาเล็ม
7. ขณะเมื่อกองทัพของกษัตริย์แห่งบาบิโลนกำลังล้อมกรุงเยรูซาเล็มและหัวเมืองแห่งยูดาห์ทั้งสิ้นที่ยังเหลืออยู่ คือเมืองลาคีซและเมืองอาเซคาห์ เพราะยังเหลืออยู่สองเมืองนี้เท่านั้นที่เป็นหัวเมืองยูดาห์ที่มีกำแพงป้อม
8. พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ หลังจากที่กษัตริย์เศเดคียาห์ได้ทรงกระทำพันธสัญญากับบรรดาประชาชนในกรุงเยรูซาเล็มว่า จะประกาศราชกฤษฎีกาเรื่องอิสราเอลแก่เขาทั้งหลาย ดังนี้
9. ให้ทุกคนปล่อยทาสฮีบรูของตนทั้งชายและหญิงเสียให้เป็นอิสระ เพื่อว่าจะไม่มีผู้ใดกระทำให้อวัยวะของตนเป็นทาส
10. เมื่อบรรดาเจ้านายและบรรดาประชาชน ผู้เข้ากระทำพันธสัญญาได้ยินว่า ทุกคนจะปล่อยทาสของตนทั้งชายและหญิง เพื่อว่าเขาทั้งหลายจะไม่ถูกกระทำให้เป็นทาสอีก เขาทั้งหลายก็ได้เชื่อฟังและปล่อยทาสให้เป็นอิสระ
11. แต่ภายหลังเขาได้หวนกลับ และจับทาสชายและหญิงซึ่งเขาได้ปล่อยให้เป็นอิสระนั้นมาให้อยู่ใต้บังคับของการเป็นทาสชายและหญิงอีก
12. พระวณะแห่งพระเยโฮวาห์จึงมายังเยเรมีย์จากพระเยโฮวาห์ว่า
13. พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า เราได้กระทำพันธสัญญากับบรรพบุรุษของเจ้า ในวันที่เรานำเขาออกมาจากแผ่นดินอียิปต์ ออกจากเรือนทาสว่า
14. เมื่อสิ้นเจ็ดปีแล้วเจ้าทุกคนจะต้องปล่อยพี่น้องฮีบรูผู้ที่เขาเอามาขายไว้กับเจ้า และได้รับใช้เจ้ามาหกปี เจ้าต้องปล่อยเขาให้เป็นอิสระพ้นจากการรับใช้เจ้า แต่บรรพบุรุษของเจ้าไม่ฟังเราและไม่เงี่ยหูฟังเรา
15. บัดนี้เจ้าได้หันกลับและกระทำการซึ่งถูกต้องในสายตาของเรา โดยการประกาศอิสราเอลทุกคนต่อเพื่อนบ้านของตน และเจ้าได้กระทำพันธสัญญาต่อหน้าเราในนิเวศซึ่งเรียกตามนามของเรา

16. แต่แล้วเจ้าก็หวนกลับมากระทำให้นามของเราเป็นมลทิน ในเมื่อเจ้าทุกคนจับทาสชายหญิงของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ปล่อยให้เป็นอิสระไปตามความปรารถนาของเขาทั้งหลายแล้วนั้นกลับมาให้อยู่ใต้บังคับของการเป็นทาสชายและหญิงอีก
17. เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสตั้งนี้ว่า เจ้าทั้งหลายมิได้เชื่อฟังเราด้วยการป่าวร้องเรื่องอิสรภาพต่อพี่น้องและเพื่อนบ้านของตน พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราป่าวร้องว่า เจ้าทั้งหลายเป็นอิสระต่อดาบ ต่อโรคระบาด และต่อการกันดารอาหาร เราจะกระทำเจ้าให้ย้ายไปอยู่ในบรรดาราชอาณาจักรของแผ่นดินโลก
18. และคนที่ละเมิดต่อพันธสัญญาของเรา และมีได้กระทำตามข้อตกลงในพันธสัญญาซึ่งเขาได้กระทำต่อหน้าเรานั้น เป็นดังลูกวัวที่เขาตัดออกเป็นสองท่อน และเดินผ่านกลางท่อนเหล่านั้นไป
19. เจ้านายแห่งยูดาห์ก็ดี เจ้านายแห่งกรุงเยรูซาเล็มก็ดี ชันทีก็ดี ปุโรหิตและบรรดาประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นก็ดี ผู้ผ่านระหว่างท่อนลูกวัววันนั้น
20. เราจะมอบเขาไว้ในมือศัตรูของเขา และในมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา ศพของเขาจะเป็นอาหารของนกในอากาศและของสัตว์ในแผ่นดินโลก
21. ส่วนเศเศคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์และเจ้านายทั้งหลายของเขานั้น เราจะมอบไว้ในมือศัตรูของเขา และในมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา ในมือของกองทัพแห่งกษัตริย์บาบิโลนซึ่งได้ถอยไปจากเจ้าแล้วนั้น
22. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะบัญชาและจะกระทำให้เขากลับมายังกรุงนี้ และเขาจะสู้รบกับกรุงนี้ และยึดเอาจนได้ และเผาเสียด้วยไฟ เราจะกระทำให้หัวเมืองยูดาห์เป็นที่รกร้างปราศจากคนอาศัย

1. พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ในรัชกาลเยโฮยาคิมราชบุตรชายของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า
2. จงไปหาวงศัวานเรคาบและพูดกับเขา และนำเขามาที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เข้ามาในห้องเฉลียงห้องหนึ่ง แล้วเชิญให้เขาดื่มเหล้าองุ่น
3. ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงนำยาอาซันยาห์ บุตรชายเยเรมีย์ ผู้เป็นบุตรชายฮาบาซันยาห์และพี่น้องของเขา และบุตรชายของเขาทั้งหมด และวงศัวานเรคาบทั้งหมด
4. ข้าพเจ้านำเขามายังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ มาในห้องเฉลียงของบุตรชายของฮานัน ผู้เป็นบุตรชายอิกดาลิยาห์ ผู้เป็นคนของพระเจ้า ซึ่งอยู่ใกล้กับห้องเฉลียงของเจ้านาย เหนือห้องเฉลียงของมาอาเสอาห์บุตรชายซัลลูม ผู้ดูแลธรณีประดู
5. แล้วข้าพเจ้าก็วางเหยือกเหล้าองุ่นกับถ้วยหลายลูกไว้หน้าเหล่าบุตรชายแห่งวงศัวานเรคาบ และข้าพเจ้าพูดกับเขาทั้งหลายว่า เชิญดื่มเหล้าองุ่น
6. แต่เขาทั้งหลายตอบว่า เราจะไม่ดื่มเหล้าองุ่น เพราะโยนาตัมบุตรชายเรคาบผู้เป็นบิดาของเราบัญญัติว่า 'เจ้าทั้งหลายอย่าดื่มเหล้าองุ่น ทั้งตัวเจ้าและลูกหลานของเจ้าเป็นนิตย์
7. เจ้าอย่าสร้างเรือน เจ้าอย่าหว่านพืช เจ้าอย่าปลูกหรือมีสวนองุ่น และเจ้าจงอยู่ในเต็นท์ตลอดชีวิตของเจ้า เพื่อเจ้าจะมีชีวิตยืนนานในแผ่นดินซึ่งเจ้าอาศัยอยู่'
8. เราทั้งหลายได้เชื่อฟังเสียงของโยนาตัมบุตรชายเรคาบผู้เป็นบิดาของเราในสิ่งทั้งปวงซึ่งท่านได้บัญชาเรา คือไม่ดื่มเหล้าองุ่นตลอดชีวิตของเรา ทั้งตัวเรา ภรรยา บุตรชาย บุตรสาวของเรา
9. และไม่สร้างเรือนเพื่อจะอาศัยอยู่ เราไม่มีสวนองุ่นหรือนาหรือพืช
10. แต่เราเคยอยู่ในเต็นท์ และได้เชื่อฟังและกระทำทุกสิ่งซึ่งโยนาตัมบิดาของเราได้บัญชาเราไว้
11. แต่ต่อมาเมื่อเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ยกมาต่อสู้กับแผ่นดินนี้ เราพูดว่า 'มาเถิด ให้เราไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพราะกลัวกองทัพคนเคลเดีย และเพราะกลัวกองทัพคนซีเรีย' ดังนั้นเราจึงอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม
12. แล้วพระวณะแห่งพระเยโฮวาห์จึงมาถึงเยเรมีย์ว่า
13. พระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า จงไปบอกบรรดาผู้ชายของยูดาห์ และบอกชาวกรุงเยรูซาเล็มว่า พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เจ้าจะไม่รับคำสั่งสอนเพื่อจะเชื่อฟังถ้อยคำของเราหรือ
14. คำบัญชาซึ่งโยนาตัมบุตรชายเรคาบให้ไว้แก่บุตรชายทั้งหลายของตน ไม่ให้ดื่มเหล้าองุ่นนั้น เขาก็ได้รักษากันไว้แล้ว และเขาทั้งหลายมิได้ดื่มเลยจนถึงวันนี้ เพราะเขาทั้งหลายได้เชื่อฟังคำบัญชาแห่งบิดาของเขา แต่เราได้พูดกับพวกเจ้าอย่างไม่หยุดยั้ง แต่เจ้าทั้งหลายหาได้ฟังเราไม่
15. เราได้ส่งบรรดาผู้รับใช้ของเราคือผู้พยากรณ์มาหาเจ้า ส่งเขามาอย่างไม่หยุดยั้ง กล่าวว่า 'บัดนี้เจ้าทุกคนจงหันกลับจากทางชั่วของตน และแก้ไขการกระทำของเจ้าทั้งหลายเสีย อย่าไปติดสอยห้อยตามพระอื่นเพื่อปรนนิบัติพระเหล่านั้น แล้วเจ้าจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดิน ซึ่งเราได้ประทานแก่เจ้าและบรรพบุรุษของเจ้า' แต่เจ้ามิได้เงี้ยวหูหรือเชื่อฟังเรา

16. บุตรชายทั้งหลายของโยนาห์บุตรชายของเรคาบได้กระทำตามคำบัญชาซึ่งบิดาของเขาได้สั่งไว้ แต่ชนชาตินี้ไม่ได้เชื่อฟังเรา

17. เหตุฉะนั้นพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำความร้ายทั้งสิ้นซึ่งเราประกาศไว้มาเหนือยูดาห์ และบรรดาชาวกรุงเยรูซาเล็ม เพราะว่าเราพูดกับเขาทั้งหลายและเขาก็ไม่ฟัง เราได้เรียกเขาและเขาไม่มาตอบ

18. แต่เยเรมีย์ได้พูดกับวงศ์วานเรคาบว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า เพราะว่าเจ้าได้เชื่อฟังคำบัญชาของโยนาห์บิดาของเจ้า และถือรักษาข้อบังคับของท่านทั้งสิ้น และกระทำทุกอย่างที่ท่านบัญชาเจ้า

19. เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า โยนาห์บุตรชายเรคาบจะไม่ขัดสนผู้ชายที่ยืนอยู่ต่อหน้าเราเลยเป็นนิตย์

1. ต่อมาในปีที่สี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสิยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ พระวจนะต่อไปนี้มาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ว่า
2. เจ้าจงเอาหนังสือม้วนม้วนหนึ่ง และเขียนถ้อยคำนี้ทั้งสิ้นลงไว้ เป็นคำที่เราได้พูดกับเจ้าปรักปรำอิสราเอลและยูดาห์ และบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น ตั้งแต่วันที่เราได้พูดกับเจ้า ตั้งแต่รัชกาลโยสิยาห์จนถึงวันนี้
3. ชะรอยวงศ์วานยูดาห์จะได้ยินถึงความร้ายทั้งสิ้นซึ่งเราประสงค์จะกระทำแก่เขาทั้งปวง เพื่อว่าทุกคนจะหันกลับจากทางชั่วร้ายของเขา และเพื่อเราจะอภัยโทษความชั่วช้าของเขาและบาปของเขา
4. แล้วเยเรมีย์จึงเรียกบารุกบุตรชายเนรียาห์ให้บารุกเขียนพระวจนะทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ตรัสแก่เยเรมีย์ ตามคำบอกของท่านไว้ในหนังสือม้วน
5. และเยเรมีย์ก็สั่งบารุกว่า ข้าพเจ้าถูกห้ามไม่ให้ไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
6. ฉะนั้นเจ้าต้องไป และในวันถืออดอาหาร เจ้าจงอ่านพระวจนะของพระเยโฮวาห์จากหนังสือม้วน ซึ่งเจ้าเขียนไว้ตามคำบอกของเราให้ประชาชนทั้งสิ้นในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ที่ไดยิน เจ้าจงอ่านให้คนทั้งปวงแห่งยูดาห์ ผู้ออกมาจากหัวเมืองของเขาให้เขาได้ยินด้วย
7. ชะรอยเขาจะถวายนามวิงวอนของเขาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และทุกคนจะหันกลับจากทางชั่วของตัวเอง เพราะความกริ้วและความพิโรธซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประกาศเป็นโทษเหนือชนชาตินี้ในใหญ่หลวงนัก
8. และบารุกบุตรชายเนรียาห์ได้กระทำทุกอย่างตามซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์สั่งเขา ถึงเรื่องให้อ่านพระวจนะของพระเยโฮวาห์จากหนังสือม้วนในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
9. ต่อมาในปีที่ห้าแห่งรัชกาลเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสิยาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ ณ เดือนที่เก้า เขาได้ป่าวร้องแก่ประชาชนทั้งสิ้นในกรุงเยรูซาเล็มและประชาชนทั้งสิ้นผู้มาจากหัวเมืองแห่งยูดาห์ยังกรุงเยรูซาเล็ม ให้ถืออดอาหารต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
10. แล้วบารุกจึงได้อ่านถ้อยคำของเยเรมีย์จากหนังสือม้วนให้ประชาชนทั้งสิ้นฟัง ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ในห้องเฉลียงของเกมารียาห์ บุตรชายซาฟาน ผู้เป็นเลขานุการ ซึ่งอยู่ในลานบนตรงทางเข้าของประตูใหม่แห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
11. เมื่อมีคายาห์ บุตรชายเกมารียาห์ ผู้เป็นบุตรชายซาฟาน ได้ยินพระวจนะทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์จากหนังสือม้วนแล้ว
12. ท่านได้ลงมาที่พระราชวังของกษัตริย์เข้าไปในห้องราชเลขา และดูเถิด เจ้านายทั้งสิ้นก็นั่งอยู่ที่นั่น คือเอลีชามาราชเลขา เดไลยาห์บุตรชายเซไมอาห์ เอลนาธันบุตรชายอัคโบร์ เกมารียาห์บุตรชายซาฟาน เศเดคียาห์บุตรชายฮานันยาห์ และบรรดาเจ้านายทั้งสิ้น
13. และมีคายาห์ก็เล่าถ้อยคำทั้งสิ้นซึ่งท่านได้ยิน เมื่อบารุกอ่านจากหนังสือม้วนให้ประชาชนฟังนั้น
14. เหตุฉะนั้นบรรดาเจ้านายจึงใช้เยฮูดีบุตรชายเนธานียาห์ ผู้เป็นบุตรชายของเซเลมียาห์ ผู้เป็นบุตรชายของคูซี ให้ไปพูดกับบารุกว่า จงถือหนังสือม้วนซึ่งเจ้าอ่านให้ประชาชนฟังนั้นมา ดังนั้นบารุกบุตรชายเนรียาห์จึงถือหนังสือม้วน

นั้นมาหาเขาทั้งหลาย

15. และเขาทั้งหลายจึงพูดกับเขาว่า จงนั่งลงอ่านหนังสือนั้นให้เราฟัง บารุกจึงอ่านให้เขาฟัง

16. ต่อมาเมื่อเขาได้ยินคำทั้งหมดนั้นก็หันมาหากันด้วยความกลัว เขาทั้งหลายจึงพูดกับบารุกว่า เราจะต้องบอกบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ต่อกษัตริย์

17. แล้วเขาทั้งหลายจึงถามบารุกว่า จงบอกเราว่า เจ้าเขียนถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นอย่างไร เขียนตามคำบอกของเขาหรือ

18. บารุกตอบเขาทั้งหลายว่า ท่านได้บอกถ้อยคำเหล่านี้ทั้งสิ้นแก่ข้าพเจ้า ฝ่ายข้าพเจ้าก็เขียนมันไว้ด้วยหมึกในหนังสือม้วน

19. แล้วเจ้านายทั้งหลายบอกบารุกว่า ทั้งเจ้าและเยเรมีย์จงไปซ่อนเสีย อย่าให้ผู้ใดทราบว่าคุณอยู่ที่ไหน

20. แล้วเขาทั้งหลายก็เข้าไปในท้องพระโรงเพื่อเฝ้ากษัตริย์ เมื่อเอาหนังสือม้วนเก็บไว้ในห้องของเอลีชามาราชเลขาแล้ว เขาก็กราบทูลถ้อยคำทั้งสิ้นนั้นแก่กษัตริย์

21. กษัตริย์ก็รับสั่งให้เยชูดีไปเอาหนังสือม้วนนั้นมา เขาก็ไปเอามาจากห้องของเอลีชามาราชเลขา และเยชูดีก็อ่านถวายกษัตริย์และแก่บรรดาเจ้านายทั้งสิ้นผู้ยืนอยู่ข้างๆกษัตริย์

22. เวลานั้นเป็นเดือนที่เก้า กษัตริย์ประทับอยู่ในพระราชวังเหมันต์ และมีไฟลุกอยู่ในโถไฟหน้าพระพักตร์

23. ต่อมาเมื่อเยชูดีอ่านไปได้สามหรือสี่แถบ กษัตริย์ทรงเอามีดอาลักษณ์ตัดออก และทรงโยนเข้าไปในไฟที่ในโถไฟจนหนังสือม้วนนั้นถูกไฟที่ในโถไฟเผาผลาญหมด

24. ถึงกระนั้นกษัตริย์หรือข้าราชการของพระองค์ผู้ได้ยินบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ทำได้เกรงกลัวหรือฉีกเสื้อผ้าของตนไม่

25. แม้ว่าเมื่อเอลนาซันและเตลายาห์และเกมารียาห์ ได้ทูลวิงวอนกษัตริย์มิให้พระองค์ทรงเผาหนังสือม้วน พระองค์หาทรงฟังไม่

26. กษัตริย์ทรงบัญชาให้เยราเมเอลบุตรชายฮามเมเลค และเสไรอาห์บุตรชายอัสนีเอล และเซเลมียาห์บุตรชายอัปเตเอล ให้จับบารุกเสมียนและเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ แต่พระเยโฮวาห์ทรงซ่อนท่านทั้งสองเสีย

27. หลังจากที่กษัตริย์ทรงเผาหนังสือม้วนอันมีถ้อยคำซึ่งบารุกเขียนตามคำบอกของเยเรมีย์แล้ว พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ว่า

28. จงเอาหนังสือม้วนอีกม้วนหนึ่งและจงเขียนถ้อยคำแรกซึ่งอยู่ในหนังสือม้วนก่อนลงไว้ทั้งหมด คือซึ่งเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ทรงเผาเสีย

29. และเกี่ยวกับเรื่องเยโฮยาคิมกษัตริย์ยูดาห์นั้นเจ้าจงกล่าวดังนี้ว่า `พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ท่านได้เผาหนังสือม้วนนี้เสียและกล่าวว่า ทำไมเจ้าจึงได้เขียนไว้ในนั้นว่า กษัตริย์บาบิโลนจะมาทำลายแผ่นดินนี้เป็นแน่ และจะตัดมนุษย์และสัตว์ออกเสียจากแผ่นดินนั้น

30. เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้เกี่ยวกับเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า เยโฮยาคิมจะไม่มีบุตรที่จะประทับบนพระที่นั่งของดาวิด และศพของท่านจะถูกทิ้งไว้ให้ตากแดดกลางวัน และตากน้ำค้างแข็งเวลากลางคืน

31. เราจะลงโทษท่านและเชื้อสายของท่านและข้าราชการของท่าน เพราะความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย เราจะนำเหตุร้ายทั้งสิ้นที่เราได้ประกาศต่อพวกเขา แต่เขาไม่ฟังนั้น ให้ตกลงบนเขา และบนชาวกรุงเยรูซาเล็ม และบนคนยูดาห์'
32. แล้วเยเรมีย์จึงเอาหนังสือม้วนอีกม้วนหนึ่ง มอบให้บารุกบุตรชายเนริยาห์เสมียน ผู้เขียนถ้อยคำทั้งสิ้นในนั้นตามคำบอกของเยเรมีย์ คือถ้อยคำทั้งสิ้นในหนังสือม้วนซึ่งเยโฮยาคิมกษัตริย์แห่งยูดาห์ได้เผาเสียในไฟ และมีถ้อยคำเป็นอันมากที่คล้ายคลึงกันเพิ่มขึ้น

1. เศเดคียาห์ราชบุตรของโยสียาห์ ผู้ซึ่งเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ตั้งให้เป็นกษัตริย์ในแผ่นดินยูดาห์ ได้เสวยราชย์แทนโคนิยาห์ราชบุตรของเยโฮยาคิม
2. แต่ท่านเองก็ดี หรือข้าราชการของท่านก็ดี หรือประชาชนแห่งแผ่นดินก็ดี หาได้ฟังพระวจาของพระเยโฮวาห์ ซึ่งพระองค์ตรัสโดยเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ไม่
3. กษัตริย์เศเดคียาห์ทรงใช้เยสุคัลบุตรชายเซเลมียาห์ และเศฟันยาห์บุตรโหริตบุตรชายมาอาเสอาห์ให้ไปยังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ กล่าวว่า ขออิฐฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเพื่อเรา
4. ฝ่ายเยเรมีย์นั้นยังเข้านอกออกในท่ามกลางประชาชนอยู่ เพราะท่านยังมีได้ถูกจำขัง
5. กองทัพของฟาโรห์ได้ออกมาจากอียิปต์ และเมื่อคนเคลเดียผู้ซึ่งกำลังล้อมกรุงเยรูซาเล็มอยู่ได้ยินข่าวนั้น เขาทั้งหลายก็ถอยทัพไปจากกรุงเยรูซาเล็ม
6. พระวจาของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ว่า
7. พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า เจ้าจงไปบอกกษัตริย์แห่งยูดาห์ ผู้ซึ่งใช้เจ้ามาถามต่อเราว่า 'ดูเถิด กองทัพของฟาโรห์ซึ่งได้มาช่วยเจ้ากำลังจะกลับไปอียิปต์ ไปยังแผ่นดินของเขา
8. และคนเคลเดียจะกลับมาต่อสู้กับกรุงนี้อีก เขาทั้งหลายจะยึดไว้และเผาเสียด้วยไฟ
9. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า อย่าล่อลวงตัวเจ้าโดยกล่าวว่า คนเคลเดียจะถอยออกไปจากเราที่เดียวแน่ เพราะว่าเขาจะไม่ถอยออกไปเลยที่เดียว
10. ถึงแม้ว่าเจ้าจะทำให้กองทัพทั้งสิ้นของคนเคลเดียที่กำลังต่อสู้เจ้าให้พ่ายแพ้ และมีเหลือแต่คนที่บาดเจ็บเท่านั้น เขาทั้งหลายจะลุกขึ้น ทุกคนในเต็นท์ของเขา และเผากรุงนี้เสียด้วยไฟ'
11. ต่อมาเมื่อกองทัพของคนเคลเดียได้ถอยจากกรุงเยรูซาเล็ม เพราะกองทัพของฟาโรห์เข้ามาประชิด
12. เยเรมีย์ก็ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มมุ่งไปยังแผ่นดินเบนยามิน เพื่อจะรับส่วนของท่านท่ามกลางประชาชนที่นั่น
13. เมื่อท่านอยู่ที่ประตูเบนยามิน ทหารยามคนหนึ่งอยู่ที่นั่น ชื่ออิริยาห์บุตรชายเซเลมียาห์ ผู้เป็นบุตรชายฮานันยาห์ได้จับเยเรมีย์ผู้พยากรณ์กล่าวว่า ท่านกำลังหนีไปหาคนเคลเดีย
14. และเยเรมีย์ตอบว่า 'ไม่จริงเลย ข้าพเจ้ามิได้กำลังหนีไปหาคนเคลเดีย แต่อิริยาห์ไม่ฟังท่าน และจับเยเรมีย์นำมาหาพวกเจ้านาย
15. และบรรดาเจ้านายก็เดือดดาลต่อเยเรมีย์ และเขาทั้งหลายก็ตีท่านและขังท่านไว้ในเรือนของโยนาธานเสนาหุการ เพราะได้ทำให้เป็นคุก
16. เมื่อเยเรมีย์เข้าไปในคุกใต้ดินและในห้องเล็กแล้ว เยเรมีย์ก็ค้างอยู่ที่นั่นหลายวันแล้ว
17. กษัตริย์เศเดคียาห์ใช้ให้คนไปเอาตัวท่านออกมา กษัตริย์ได้สอบถามท่านเป็นความลับที่ในพระราชวังว่า มีพระวจาอันใดมาจากพระเยโฮวาห์บ้างหรือ เยเรมีย์ทูลว่า มีพะยะคะแล้วท่านทูลอีกว่า พระองค์จะถูกมอบไว้ในมือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน
18. เยเรมีย์ได้ทูลกษัตริย์เศเดคียาห์อีกว่า ข้าพระองค์ได้กระทำอะไรผิดต่อพระองค์ หรือต่อข้าราชการของพระองค์

หรือต่อชนชาตินี้ พระองค์จึงได้จำขังข้าพระองค์ไว้ในคุก

19. ผู้พยากรณ์ของพระองค์ผู้ได้พยากรณ์ให้พระองค์ว่า `กษัตริย์แห่งบาบิโลนจะไม่มาต่อสู้อุพระองค์ หรือต่อผู้แผ่นดินนี้' นั้นอยู่ที่ไหน

20. บัดนี้ ข้าแต่กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพระองค์ ขอพระองค์สดับฟัง ขอคำทูลของข้าพระองค์เป็นที่โปรดปรานต่อพระพักตร์ของพระองค์ ขออย่าส่งข้าพระองค์กลับไปเรือ่นของโยนาธานเลขาณูการนั้นเลย เกรงว่าข้าพระองค์จะตายเสียที่นั่น

21. กษัตริย์เศเดคียาห์จึงมีรับสั่งให้เขามอบเยเรมีย์ไว้ที่บริเวณทหารรักษาพระองค์ และเขาให้ขนมปังแก่ท่านวันละก้อนจากถนนช่างทำขนมจนขนมปังในกรุงนั้นหมด เยเรมีย์จึงค้างอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์อย่างนั้น

1. ฝ่ายเซฟาที่ยาห์บุตรชายมัธธาน เกดาลิยาห์บุตรชายปาซเซอร์ และยูคาลบุตรชายเซเลมียาห์ และปาซเซอร์บุตรชายมัลคิยาห์ได้ยืนถ้อยคำของเยเรมีย์ที่กล่าวแก่ประชาชนทุกคนว่า
2. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ผู้ใดอยู่ในกรุงนี้จะต้องตายด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด แต่ผู้ใดที่ออกไปหาคนเคลเดียจะมีชีวิตอยู่ เขาจะมีชีวิตเป็นบำเหน็จแห่งการสงคราม และยังมีชีวิตอยู่
3. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า แนนอนกรุงนี้จะต้องมอบไว้ในมือของกองทัพของกษัตริย์แห่งบาบิโลนและท่านจะยึดไว้
4. และบรรดาเจ้านายจึงทูลกษัตริย์ว่า ขอประหารชายคนนี้เสีย เพราะเขากระทำให้มือของท่านซึ่งเหลืออยู่ในเมืองนี้อ่อนลง ทั้งมือของประชาชนทั้งหมดด้วย โดยพูดถ้อยคำเช่นนี้แก่เขาทั้งหลาย เพราะว่าชายคนนี้ได้แสวงหาความอยู่เย็นเป็นสุขของชนชาตินี้ แต่หาความทุกข์ยากลำบาก
5. กษัตริย์เศเดคิยาห์ตรัสว่า ดูเถิด ชายคนนี้อยู่ในมือของท่านทั้งหลายแล้ว เพราะกษัตริย์จะทำอะไรขัดท่านทั้งหลายได้เล่า
6. เขาจึงจับเยเรมีย์หย่อนลงไป ในคุกใต้ดินของมัลคิยาห์บุตรชายฮามเมเลคซึ่งอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์ เขาเอาเชือกหย่อนเยเรมีย์ลงไป ในคุกใต้ดินนั้นไม่มีน้ำ มีแต่โคลน และเยเรมีย์ก็จมลงไป ในโคลน
7. เมื่อเอเบตเมเลคคนเอธิโอเปียขันทีคนหนึ่ง ในพระราชวังได้ยืมว่า เขาหย่อนเยเรมีย์ลงไป ในคุกใต้ดินนั้น ฝ่ายกษัตริย์ประทับอยู่ที่ประตูเบนยามิน
8. เอเบตเมเลคก็ออกไปจากพระราชวังและทูลกษัตริย์ว่า
9. ข้าแต่กษัตริย์ผู้เป็นเจ้านายของข้าพระองค์ คนเหล่านี้ได้กระทำความชั่วร้ายในบรรดาการที่เขาได้กระทำต่อเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ โดยที่ได้ทิ้งท่านลงไป ในคุกใต้ดิน ท่านคงหิวตายที่นั่น เพราะในกรุงนี้ไม่มีขนมปังเหลืออยู่เลย
10. แล้วกษัตริย์มีรับสั่งให้เอเบตเมเลคคนเอธิโอเปียว่า จงเอาคนไปจากที่นี่กับเจ้าสามสิบคน แล้วจุดเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ออกมาจากคุกใต้ดินก่อนเขาตาย
11. เอเบตเมเลคจึงเอาคนไปด้วยและไปที่พระราชวังไปยังเรือนพัสดุเพื่อเอาผ้าเก่าๆและเสื้อผ้าขาดๆ ซึ่งเขาเอาเชือกผูกหย่อนลงไปให้เยเรมีย์ที่ในคุกใต้ดิน
12. แล้วเอเบตเมเลคคนเอธิโอเปียพูดกับเยเรมีย์ว่า ท่านจงคล้องผ้าและเสื้อเก่าๆนั้นไว้ได้รักรั้วและเชือก เยเรมีย์ก็ทำตาม
13. แล้วเขาก็จุดเยเรมีย์ขึ้นมาด้วยเชือก และยกท่านขึ้นมาจากคุกใต้ดิน และเยเรมีย์ก็ยังค้างอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์
14. กษัตริย์เศเดคิยาห์ทรงใช้คนไปนำเยเรมีย์ผู้พยากรณ์มาที่ทางเข้าพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ช่องที่สาม กษัตริย์ตรัสกับเยเรมีย์ว่า เราจะถามท่านสักข้อหนึ่ง ขออย่าปิดบังไว้จากเราเลย
15. เยเรมีย์จึงทูลเศเดคิยาห์ว่า ถ้าข้าพระองค์จะทูลพระองค์ พระองค์จะประหารข้าพระองค์แน่มิใช่หรือ และถ้าข้าพระองค์จะถวายคำปรึกษา พระองค์จะไม่ฟังข้าพระองค์มิใช่หรือ
16. แล้วกษัตริย์เศเดคิยาห์ก็ทรงปฏิญาณแก่เยเรมีย์เป็นการลับว่า พระเยโฮวาห์ผู้ทรงสร้างวิญญูณของเราทรง

- พระชนม์อยู่แน่ฉันใด เราจะไม่ประหารท่านหรือมอบท่านไว้ในมือของคนเหล่านี้ที่แสวงหาชีวิตของท่านฉันนั้น
17. แล้วเยเรมีย์ทูลเศเดคียาห์ว่า พระเยโฮวาห์ พระเจ้าจอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสดังนี้ว่า ถ้าพระองค์จะยอมมอบตัวแก่พวกเจ้านายแห่งกษัตริย์บาบิโลนแล้ว เขาจะไว้ชีวิตของพระองค์ และกรุงนี้จะไม่ต้องถูกไฟเผา พระองค์และวงศ์วานของพระองค์จะมีชีวิตอยู่ได้
18. แต่ถ้าพระองค์ไม่ยอมมอบตัวแก่พวกเจ้านายแห่งกษัตริย์ของบาบิโลนแล้ว กรุงนี้จะต้องถูกมอบไว้ในมือของคนเคลเดีย และเขาทั้งหลายจะเอาไฟเผาเสีย และพระองค์จะหนีไม่รอดไปจากมือของเขาทั้งหลาย
19. กษัตริย์เศเดคียาห์จึงตรัสกับเยเรมีย์ว่า เรากลัวพวกยิวซึ่งเล็ดลอดไปหาคนเคลเดีย เกรงว่าเราจะถูกมอบไว้ในมือของพวกเหล่านั้น และเขาทั้งหลายจะกระทำความอัปยศแก่เรา
20. เยเรมีย์ทูลว่า เขาจะไม่มอบพระองค์ไว้ ขอพระองค์เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ตามสิ่งซึ่งข้าพระองค์ได้ทูลพระองค์ และพระองค์ก็จะเป็นสุข และเขาก็จะไว้พระชนม์ของพระองค์
21. แต่ถ้าพระองค์ไม่ยอมมอบตัว ต่อไปนี้เป็นพระวณะซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงต่อข้าพระองค์
22. ดูเถิด บรรดาผู้หญิงที่เหลื่ออยู่ในวังของกษัตริย์แห่งยูดาห์จะได้ถูกนำออกไปให้พวกเจ้านายของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และผู้หญิงเหล่านั้นจะว่า 'เพื่อนทั้งหลายของพระองค์ได้หลอกลวงพระองค์ และได้ชนะพระองค์แล้ว เมื่อพระบาทของพระองค์จมลงในโคลนแล้ว เขาทั้งหลายก็หันไปจากพระองค์'
23. เขาจะพาบรรดาสนมและมเหสีและบุตรของพระองค์ไปให้คนเคลเดีย และพระองค์เองก็จะไม่ทรงรอดไปจากมือของเขาทั้งหลาย แต่พระองค์จะถูกจับกับกษัตริย์แห่งบาบิโลนจับได้ และพระองค์จะเป็นเหตุที่พวกเขาเผากรุงนี้เสียด้วยไฟ
24. แล้วเศเดคียาห์ตรัสกับเยเรมีย์ว่า อย่าให้ผู้ใดรู้ถ้อยคำเหล่านี้ และท่านจะไม่ตาย
25. ถ้าพวกเจ้านายได้ยินว่าเราได้พูดกับท่าน และมาหาท่านพูดว่า 'จงบอกมาว่าเจ้าพูดอะไรกับกษัตริย์ และกษัตริย์ตรัสอะไรกับเจ้า อย่าซ่อนอะไรจากเราเลย และเราจะไม่ฆ่าเจ้า'
26. ท่านจงบอกเขาทั้งหลายว่า 'ข้าพเจ้าได้ทูลขอต่อพระพักตร์กษัตริย์มิให้พระองค์ทรงส่งข้าพเจ้ากลับไปเรือนของโยนาธานเพื่อให้ตายเสียที่นั่น'
27. และเจ้านายทั้งปวงก็มาหาเยเรมีย์และซักถามท่าน และท่านก็ตอบเขาตามบรรดาถ้อยคำเหล่านี้ที่กษัตริย์ทรงรับสั่งท่าน เขาทั้งหลายจึงหยุดถามท่าน เพราะการสนทนานั้นไม่มีใครได้ยิน
28. และเยเรมีย์ก็ค้างอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์จนถึงวันที่เยรูซาเล็มถูกยึด ท่านอยู่ในที่นั้นเมื่อเยรูซาเล็มถูกยึด

1. ในปีที่กำลังแห่งเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ในเดือนที่สิบ เนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนและกองทัพทั้งสิ้นของท่านได้มาล้อมกรุงเยรูซาเล็มและได้ล้อมไว้
2. ในปีที่ยี่สิบแห่งรัชกาลเศเดคียาห์ เมื่อวันที่เก้าของเดือนที่สี่ กรุงนั้นก็แตก
3. แล้วบรรดาเจ้านายของกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้เข้ามาในที่ประตูกลาง มีเนอร์กัลซาเรเซอร์ สัมการ์เนโบ สารเสคิม รับสารีส เนอร์กัลซาเรเซอร์ รัมมัท และบรรดาเจ้านายที่เหลืออยู่ทั้งสิ้นของกษัตริย์แห่งบาบิโลน
4. ต่อมาเมื่อเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์และบรรดาทหารได้เห็นแล้ว เขาทั้งหลายได้หนีออกจากกรุงในเวลากลางคืนไปทางอุทยานของกษัตริย์ ออกทางประตูระหว่างกำแพงทั้งสอง และท่านได้หนีไปยังทางที่ราบ
5. แต่กองทัพของคนเคลเดียได้ติดตามเขาทั้งหลาย ไปทันเศเดคียาห์ที่ราบเมืองเยรีโค และเมื่อเขาทั้งหลายจับท่านได้แล้ว เขาได้นำท่านไปยังเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ตำบลลิริบลาคีในแผ่นดินฮามัท และพระองค์ก็พิพากษาโทษท่าน
6. กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ฆ่าบรรดานุตรชายของเศเดคียาห์ที่ตำบลลิริบลาคีต่อหน้าต่อตาของท่าน และกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ประหารพวกขุนนางทั้งสิ้นของยูดาห์เสีย
7. พระองค์ทรงทำนัยน์ตาของเศเดคียาห์ให้บอดไป แล้วตีตรวนท่านไว้เพื่อจะนำไปบาบิโลน
8. คนเคลเดียได้เผาพระราชวังและบ้านเรือนของประชาชน และพังกำแพงกรุงเยรูซาเล็มเสีย
9. แล้วเนบูกาดเนซันผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ ได้จับส่วนประชาชนที่เหลืออยู่ในกรุงเป็นเชลยพาไปยังบาบิโลน ทั้งคนที่เล็ดลอด คือคนที่เล็ดลอดมาหาท่าน และส่วนคนที่เหลืออยู่
10. เนบูกาดเนซัน ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้หึงคนจนแห่งประชาชนที่ไม่มีสมบัติอะไรไว้ในแผ่นดินยูดาห์บ้าง และในเวลาเดียวกันได้มอบสวนองุ่นและไร่นาให้แก่เขา
11. เนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ประทานบัญชาเกี่ยวกับเยเรมีย์ทางเนบูกาดเนซัน ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ว่า
12. จงรับท่านไป ดูแลท่านให้ดี และอย่าทำอันตรายแก่ท่าน แต่จงกระทำแก่ท่านตามที่ท่านจะบอกให้
13. ดังนั้น เนบูกาดเนซันผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ เนบูนัสซัน รับสารีส เนอร์กัลซาเรเซอร์ รัมมัท และบรรดาเจ้านายของกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ใช้คนไป
14. คือพวกท่านได้ใช้คนไปนำเยเรมีย์มาจากบริเวณทหารรักษาพระองค์ เขาทั้งหลายมอบท่านไว้กับเกตาลิยาห์บุตรชายอาหิคัม ผู้เป็นบุตรชายชาฟาน ให้นำท่านไปบ้าน ดังนั้นท่านจึงได้อยู่ท่ามกลางประชาชน
15. พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ ขณะที่ท่านถูกขังอยู่ในบริเวณทหารรักษาพระองค์นั้นว่า
16. จงไปบอกเอเบดเมเลคคนเอธิโอเปียว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอลตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะให้ถ้อยคำของเรามีอยู่ต่อกรุงนี้สำเร็จในทางร้ายไม่ใช่ทางดี และจะสำเร็จต่อหน้าเจ้าในวันนั้น
17. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า แต่เราจะช่วยเจ้าให้พ้นในวันนั้น และเขาจะไม่มอบเจ้าไว้ในมือของคนที่เจ้ากลัว
18. เพราะเราจะช่วยเจ้าให้พ้นเป็นแน่ และเจ้าจะไม่ล้มลงด้วยดาบ แต่เจ้าจะมีชีวิตเป็นบำเหน็จแห่งการสงคราม

เพราะเจ้าได้ไว้วางใจในเรา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

1. พระวณะซึ่งมาจากพระเยโฮวาห์ถึงเยเรมีย์ หลังจากที่เนบูกาดเนซาร์ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้ปล่อยให้ท่านไปจากรามัท ครั้นเมื่อเขาจับท่านตีตรวนมาพร้อมกับบรรดาเชลยพวกกรุงเยรูซาเล็มและยูดาห์ ผู้ที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยยังบาบิโลน
2. ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้นำเยเรมีย์มาแล้วพูดกับท่านว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทรงประกาศความร้ายนี้ต่อสถานที่นี้
3. พระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เป็นไปและทรงกระทำตามที่พระองค์ตรัสไว้ เพราะท่านทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ และไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ สิ่งนี้จึงได้เป็นมาเหนือท่าน
4. ดูเถิด วันนี้ข้าพเจ้าปล่อยท่านจากโซ่ตรวนที่มือของท่าน ถ้าท่านเห็นชอบที่จะมายังกรุงบาบิโลนกับข้าพเจ้า ก็จงมาเถิด ข้าพเจ้าจะดูแลท่านให้ดี แต่ถ้าท่านไม่เห็นชอบที่จะมายังกรุงบาบิโลนกับข้าพเจ้า ก็อย่ามา ดูซิ แผ่นดินทั้งหมดนี้อยู่ต่อหน้าท่าน ท่านจะไปที่ไหนก็ได้ตามแต่ท่านเห็นดีเห็นชอบที่จะไป
5. ขณะเมื่อท่านยังไม่กลับไป เขากล่าวว่า ท่านจงกลับไปหาเกตาลิยาห์บุตรชายอาหิคัม ผู้เป็นบุตรชายซาฟาน ผู้ซึ่งกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการบรรดาหัวเมืองยูดาห์ และอยู่กับเขาท่ามกลางประชาชน หรือจะไปไต่ที่ที่ท่านเห็นชอบจะไปก็ได้ ผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์จึงสั่งอนุมัติเสบียงและให้ของขวัญแก่เยเรมีย์ แล้วก็ปล่อยท่านไป
6. เยเรมีย์ก็ไปหาเกตาลิยาห์ บุตรชายอาหิคัมที่มิสปาห์ และอาศัยอยู่กับเขาท่ามกลางประชาชนซึ่งเหลืออยู่ในแผ่นดินนั้น
7. เมื่อบรรดาหัวหน้าของกองทหารที่ในทุ่งนา คือพวกเขาและคนของเขาทั้งหลายได้ยินว่า กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งเกตาลิยาห์บุตรชายอาหิคัมให้เป็นผู้ว่าราชการในแผ่นดินนั้น และได้มอบชายหญิงกับเด็กผู้ที่เป็นคนจนในแผ่นดิน ซึ่งมีได้ถูกกวาดไปเป็นเชลยยังบาบิโลนไว้ให้ท่านนั้น
8. เขาทั้งหลายก็ไปหาเกตาลิยาห์ที่มิสปาห์ มีอิซมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ โยฮานันและโยนาธานบุตรชายคาเรอาห์ เสโรอาห์บุตรชายทันหุเมท บรรดาบุตรชายของเอฟายชาวเนโทฟาห์ เยซันยาห์บุตรชายชาวมาอาคาห์ ทั้งตัวเขาและคนของเขา
9. เกตาลิยาห์บุตรชายอาหิคัม ผู้เป็นบุตรชายซาฟานก็ได้ปฏิญาณให้แก่เขาและคนของเขา กล่าวว่า อย่ากลัวในการที่จะปรนนิบัติคนเคลเดีย จงอาศัยอยู่ในแผ่นดินและปรนนิบัติกษัตริย์แห่งบาบิโลน แล้วท่านทั้งหลายก็จะอยู่เย็นเป็นสุข
10. ส่วนตัวข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าจะอาศัยอยู่ที่มิสปาห์ เพื่อจะปรนนิบัติคนเคลเดีย ผู้ซึ่งจะมาหาเรา แต่ฝ่ายท่านจงเก็บน้ำองุ่น ผลไม้ฤดูร้อน และน้ำมันและเก็บไว้ในภาชนะ และจงอยู่ในหัวเมืองซึ่งท่านยึดได้นั้น
11. ในทำนองเดียวกัน เมื่อพวกยิวทั้งหลาย ซึ่งอยู่ที่โมอับและท่ามกลางคนอัมโมน และในเอโดมและในแผ่นดินอื่น ๆ ทั้งสิ้น ได้ยินว่ากษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ทิ้งคนให้เหลือไว้ส่วนหนึ่งในยูดาห์ และได้แต่งตั้งให้เกตาลิยาห์บุตรชายอาหิคัม ผู้เป็นบุตรชายซาฟานให้เป็นผู้ว่าราชการเหนือเขาทั้งหลาย

12. แล้วพวกยิวทั้งปวงก็ได้กลับมาจากทุกที่ซึ่งเขาถูกขับไล่ให้ไปอยู่นั้น และมายังแผ่นดินยูดาห์มาหาเกดาลิยาห์ที่มิสปาห์ และเขาทั้งหลายได้เก็บน้ำองุ่นและผลไม้ในฤดูร้อนได้เป็นอันมาก
13. ฝ่ายโยฮันันบุตรชายของคาเรอาห์และบรรดาประมุขของกองทหารที่ในทุ่งนาได้มาหาเกดาลิยาห์ที่มิสปาห์
14. และกล่าวแก่ท่านว่า ท่านทราบหรือไม่ว่า บอาลิสกษัตริย์ของคนอัมโมนได้ส่งให้อิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์มาเอาชีวิตของท่าน ฝ่ายเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิตัมไม่เชื่อเขาทั้งหลาย
15. แล้วโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์ได้พูดกับเกดาลิยาห์เป็นการลับที่มิสปาห์ว่า จงให้ข้าพเจ้าไปฆ่าอิชมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์เสีย และจะไม่มีใครทราบเรื่อง ทำไมจะให้เขาเอาชีวิตของท่าน แล้วพวกยิวทั้งหลายซึ่งมารวบรวมอยู่กับท่านจะกระจัดกระจายกันไป และคนยูดาห์ที่เหลืออยู่นี้ก็จะพินาศ
16. แต่เกดาลิยาห์บุตรชายอาหิตัมพูดกับโยฮันันบุตรชายคาเรอาห์ว่า ท่านอย่าทำสิ่งนี้เลย เพราะที่ท่านพูดถึงอิชมาเอลนั้นเป็นความเท็จ

1. ต่อมาในเดือนที่เจ็ดอิซมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ ผู้เป็นบุตรชายเอลีชามาซื้อพระวงค์ พร้อมกับเจ้านายสิบคนของกษัตริย์ ได้มาหาเกตาลิยาห์บุตรชายอาหิคัมที่มิสปาห์ แล้วพวกเขารับประทานอาหารอยู่ด้วยกันที่มิสปาห์
2. แล้วอิซมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์กับคนทั้งสิบที่อยู่กับเขาก็ได้ลุกขึ้นฆ่าเกตาลิยาห์บุตรชายอาหิคัม ผู้เป็นบุตรชายซาฟาน ผู้ที่กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้แต่งตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการที่แผ่นดินนั้นเสียด้วยดาบจนตาย
3. อิซมาเอลได้ฆ่าพวกยิวทั้งหลายที่อยู่กับเกตาลิยาห์ที่มิสปาห์ และคนเคลเดียซึ่งได้พบอยู่ที่นั่นพร้อมกับพวกทหารด้วย
4. ต่อมาอีกสองวันหลังจากวันที่เกตาลิยาห์ถูกฆ่าก่อนที่ใครจะรู้เรื่อง
5. มีชายแปดสิบคนมาจากเมืองเซเคมและเมืองซีโลห์และเมืองสะมาเรีย มีहनวดเคราโกนเสียและเสื้อผ้าขาด และกรีดตัวเอง นำเครื่องธัญญาบูชาและกำยานมาถวายที่พระนิเวศของพระเยโฮวาห์
6. และอิซมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์มาจากมิสปาห์พบเขาเหล่านั้นเข้า อิซมาเอลเดินมาพลากร้างให้พลากร้าง และต่อมาเมื่อเขาพบคนเหล่านั้นจึงพูดกับเขาทั้งหลายว่า เชิญเข้ามาหาเกตาลิยาห์บุตรชายอาหิคัมเถิด
7. เมื่อเขาทั้งหลายเข้ามาในเมือง อิซมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์และคนที่อยู่กับท่านก็ฆ่าเขาทั้งหลายเสีย และโยนเขาลงไปในที่ขังน้ำ
8. แต่ในพวกนั้นมีอยู่สิบคนด้วยกันที่พูดกับอิซมาเอลว่า ขออย่าฆ่าเราเสียเลย เพราะเรามีของมีค่า คือข้าวสาลี ข้าวบาร์ลี น้ำมัน และน้ำผึ้งซ่อนไว้ในทุ่งนา ดังนั้น เขาจึงงดไม่ฆ่าเขาทั้งหลายกับพี่น้องเสีย
9. ที่ขังน้ำซึ่งอิซมาเอลโยนศพทั้งปวงของผู้ที่เขาฆ่าตายลงไปเพราะเหตุเกตาลิยาห์นั้น เป็นที่ซึ่งกษัตริย์อาสาสสร้างไว้เพื่อป้องกันบาอาชากษัตริย์แห่งอิสราเอล อิซมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ก็ใส่คนที่ถูกฆ่าไว้จนเต็ม
10. แล้วอิซมาเอลก็จับคนทั้งหมดที่เหลืออยู่ในมิสปาห์ไปเป็นเชลย คือพวกราชธิดาและประชาชนทั้งปวงที่เหลืออยู่ที่มิสปาห์ ผู้ที่เนบูซาระดานผู้บัญชาการทหารรักษาพระองค์ได้มอบหมายให้แก่เกตาลิยาห์บุตรชายอาหิคัม อิซมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ได้จับเขาเป็นเชลย และออกเดินข้ามฟาโกไปหาคนอัมโมน
11. แต่เมื่อโยฮานันบุตรชายคาเรอาห์และบรรดาหัวหน้าของกองทหารซึ่งอยู่กับเขา ได้ยินเรื่องความชั่วร้ายทั้งหลายซึ่งอิซมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ได้กระทำแล้วนั้น
12. เขาก็จัดเอาคนทั้งหมดของเขาไปต่อสู้กับอิซมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ เขาทั้งหลายปะทะเขาที่สระใหญ่ซึ่งอยู่ที่เมืองกิเบโอน
13. และต่อมาเมื่อประชาชนทั้งปวงผู้ซึ่งอยู่กับอิซมาเอลเห็นโยฮานันบุตรชายคาเรอาห์และบรรดาหัวหน้าของกองทหารที่อยู่กับเขา เขาทั้งหลายก็เปรมปรีดิ์
14. ประชาชนทั้งปวงซึ่งอิซมาเอลจับเป็นเชลยมาจากมิสปาห์จึงหันหลังและกลับไป เขาไปหาโยฮานันบุตรชายคาเรอาห์
15. แต่อิซมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ได้หนีรอดจากโยฮานันพร้อมกับชายแปดคนไปหาคนอัมโมน
16. แล้วโยฮานันบุตรชายคาเรอาห์และบรรดาหัวหน้าของกองทหารซึ่งอยู่กับท่าน ได้นำประชาชนที่เหลืออยู่ทั้งหมด

ซึ่งเอากลับคืนมาจากอิซมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ซึ่งมาจากมิสปาห์หลังจากที่ได้ฆ่าเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิตัมแล้ว
นั้น คือทหาร ผู้หญิง เด็ก และขันที ผู้ซึ่งโยฮานันนำกลับมายังกิเบโอน

17. และเขาทั้งหลายก็ไปอยู่ที่ที่อาศัยของคิมฮาม ใกล้เบธเลเฮม ตั้งใจจะไปยังอียิปต์

18. เนื่องด้วยคนเคลเดีย เพราะเขากลัว เพราะว่าอิซมาเอลบุตรชายเนธานีอาห์ได้ฆ่าเกดาลิยาห์บุตรชายอาหิตัม ผู้
ซึ่งกษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ตั้งให้เป็นผู้ว่าราชการเหนือแผ่นดินนั้นเสีย

1. บรรดาหัวหน้าของกองทหารและโยฮันนบุดรชายคาเรอาห์ และเยซันยาห์บุดรชายโฮซาياهو และประชาชนทั้งปวงจากผู้ย่อยที่สุดถึงผู้ใหญ่ที่สุดได้เข้ามาใกล้
2. และพูดกับเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ว่า ขอให้คำอ้อนวอนของข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นที่ยอมรับต่อหน้าท่าน และขอท่านอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านเพื่อเราทั้งหลาย เพื่อคนที่เหลืออยู่นี้ทั้งสิ้น (เพราะเรามีเหลือน้อยจากคนมาก ตามที่ท่านเห็นอยู่กับตาแล้ว)
3. ขอพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านสำแดงหนทางแก่เราว่า เราควรจะไปทางไหน และขอสำแดงสิ่งที่เราควรจะทำ
4. เยเรมีย์ผู้พยากรณ์กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ข้าพเจ้าได้ยินท่านแล้ว ดูก่อน ข้าพเจ้าจะอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านตามคำขอร้องของท่านทั้งหลาย และต่อมาพระเยโฮวาห์จะทรงตอบท่านประการใด ข้าพเจ้าจะบอกแก่ท่าน ข้าพเจ้าจะไม่ปิดบังสิ่งใดไว้จากท่านเลย
5. แล้วเขาทั้งหลายพูดกับเยเรมีย์ว่า ขอพระเยโฮวาห์จงเป็นพยานที่สัตย์จริงและสัตย์ซื่อในระหว่างข้าพเจ้าทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้าทั้งหลายมิได้กระทำตามบรรดาพระวจนะของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านผู้ทรงใช้ท่าน
6. ไม่ว่าจะดีหรือร้าย ข้าพเจ้าทั้งหลายจะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา ผู้ซึ่งข้าพเจ้าทั้งหลายส่งท่านให้ไปหาท่านนั้น เพื่อเราจะอยู่เย็นเป็นสุข เมื่อเราเชื่อฟังพระสุรเสียงแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา
7. ต่อมาครั้นสิ้นลิวันแล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์
8. แล้วท่านจึงให้ตามตัวโยฮันนบุดรชายคาเรอาห์ และบรรดาผู้หัวหน้าของกองทหารผู้อยู่กับท่าน และประชาชนทั้งปวงตั้งแต่คนเล็กที่สุดถึงคนใหญ่ที่สุด
9. และบอกเขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ผู้ซึ่งท่านได้ใช้ให้ข้าพเจ้านำเอาคำอ้อนวอนของท่านไปเสนอต่อพระพักตร์พระองค์นั้น ได้ตรัสดังนี้ว่า
10. ถ้าเจ้าทั้งหลายจะอยู่ต่อไปในแผ่นดินนี้ เราจะสร้างเจ้าทั้งหลายขึ้นและไม่ทำลายลง เราจะปลูกเจ้าไว้และไม่ถอนเจ้าเสีย เพราะเราได้กลับใจจากเหตุร้ายซึ่งเราได้กระทำไปแล้ว
11. อย่างลวกษัตริย์แห่งบาบิโลนผู้ซึ่งเจ้ากลัวอยู่นั้น พระเยโฮวาห์ตรัสว่า อย่างลวกเขาเลย เพราะเราอยู่กับเจ้าทั้งหลายเพื่อช่วยเจ้าให้รอด และช่วยเจ้าให้พ้นจากมือของเขา
12. เราจะให้ความกรุณาแก่เจ้า เพื่อเขาจะได้กรุณาเจ้า และยอมให้เจ้ากลับไปอยู่ในแผ่นดินของเจ้าเอง
13. แต่ถ้าเจ้าทั้งหลายพูดว่า 'เราจะไม่อยู่ในแผ่นดินนี้' โดยไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
14. และกล่าวว่า 'ไม่เอา เราจะเข้าไปในแผ่นดินอียิปต์ ที่ซึ่งเราจะไม่เห็นสงคราม จะไม่ได้ยินเสียงแตร จะไม่หิวขนมปัง และเราทั้งหลายจะอาศัยอยู่ที่นั่น'
15. เพราะฉะนั้น บัดนี้ คนยูดาห์ที่เหลืออยู่เอ๋ย ขอฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ถ้าเจ้ามุ่งหน้าจะเข้าอียิปต์และไปอาศัยที่นั่น
16. แล้วต่อมาดาบซึ่งเจ้ากลัวอยู่นั้นจะตามทันเจ้าที่นั่นในแผ่นดินอียิปต์ และการกันดารอาหารซึ่งเจ้ากลัวอยู่นั้นจะ

ติดตามเจ้าไปถึงอียิปต์และเจ้าจะตายที่นั่น

17. ทุกคนซึ่งมุ่งหน้าไปยังอียิปต์ เพื่อจะอยู่ที่นั่นจะตายเสียด้วยตาบอด ด้วยการกัณดารอาหาร ด้วยโรคระบาด เขาจะไม่มีคนที่เหลืออยู่หรือที่รอดตายจากเหตุร้ายซึ่งเราจะนำมาเหนือเขา

18. เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า เราเทความกริ้วของเราและความพิโรธของเราลงเหนือชาวเยรูซาเล็มอย่างไร เราจะเทความกริ้วของเราเหนือเจ้าทั้งหลายเมื่อเจ้าจะเข้าไปยังอียิปต์อย่างนั้น เจ้าจะเป็นคำสาป เป็นที่นาตกตะลึง เป็นคำแช่งและเป็นที่น่าินทา เจ้าจะไม่เห็นที่นี่อีก

19. คนยูดาห์ที่ยังเหลืออยู่เอ๋ย พระเยโฮวาห์ได้ตรัสเกี่ยวกับท่านแล้วว่า 'อย่าไปยังอียิปต์' จงรู้เป็นแน่ว่า ในวันนี้ ข้าพเจ้าได้ตักเตือนท่าน

20. ว่าท่านทั้งหลายได้หลงเงินไปในใจของท่านเอง เพราะท่านได้ใช้ข้าพเจ้าไปหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านว่า 'ขออธิษฐานเพื่อเราต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา และพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราจะตรัสประการใด ขอบอกแก่เรา และเราจะกระทำตาม'

21. และในวันนี้ข้าพเจ้าได้ประกาศพระวจนะนั้นแก่ท่านทั้งหลายแล้ว แต่ท่านมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงแห่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านในสิ่งใดๆซึ่งพระองค์ทรงใช้ข้าพเจ้ามาบอกท่าน

22. เพราะฉะนั้นบัดนี้จึงทราบเป็นแน่ว่า ท่านทั้งหลายจะตายด้วยตาบอด ด้วยการกัณดารอาหาร และด้วยโรคระบาด ในสถานที่ซึ่งท่านทั้งหลายปรารถนาจะไปอาศัยอยู่

1. ต่อมาเมื่อเยเรมีย์จบการพูดต่อประชาชนทั้งปวงถึงพระวณะเหล่านี้ทั้งสิ้นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย ซึ่งพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาได้ทรงใช้ท่านให้ไปพูดพระวณะทั้งสิ้นนี้กับเขาทั้งหลายนั้นแล้ว
2. อาซาริยาห์บุตรชายโฮชายาห์และโยฮานันบุตรชายคาเรอาห์ และบรรดาผู้ชายที่โอหังได้พูดกับเยเรมีย์ว่า ท่านพูดมุสา พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรามีได้ใช้ท่านให้มาพูดว่า 'อย่าไปอียิปต์ที่จะอาศัยอยู่ที่นั่น'
3. แต่บารุกบุตรชายเนริยาห์ได้ยุท่านให้ต่อสู้กับเรา เพื่อจะมอบเราไว้ในมือของคนเคลเดีย เพื่อเขาทั้งหลายจะได้ฆ่าเรา หรือกวาดเราไปเป็นเชลยในบาบิโลน
4. โยฮานันบุตรชายคาเรอาห์ และบรรดาหัวหน้าของกองทหาร และประชาชนทั้งสิ้น ไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ที่จะอาศัยอยู่ในแผ่นดินยูดาห์
5. แต่โยฮานันบุตรชายคาเรอาห์และบรรดาผู้หัวหน้าของกองทหารได้พาคนยูดาห์ทุกคนที่เหลือออกไป คือผู้ซึ่งกลับมาอยู่ในแผ่นดินยูดาห์ จากบรรดาประชาชาติที่เขาถูกขับไล่ออกไปอยู่นั้น
6. คือพวกผู้ชายผู้หญิง เด็ก บรรดาธิดา และทุกคนซึ่งเนบูกาดเนซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้พาไปให้แก่เกตาลิยาห์บุตรชายอาหิเศบ ผู้เป็นบุตรชายชาวฟาน ทั้งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ และบารุกบุตรชายเนริยาห์
7. และเขาทั้งหลายได้มายังแผ่นดินอียิปต์ เพราะเขาทั้งหลายไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ และเขาก็มาถึงนครทอปานเฮส
8. แล้วพระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเยเรมีย์ในนครทอปานเฮสว่า
9. จงถือก้อนหินใหญ่ๆไว้ จงซ่อนไว้ที่ในปูนสอในเตาเผาอิฐ ซึ่งอยู่ที่ทางเข้าไปสู่พระราชวังของฟาโรห์ในนครทอปานเฮสท่ามกลางสายตาของคนยูดาห์
10. และจงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะใช้และนำเนบูกัดเนซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน ผู้รับใช้ของเรา และท่านจะตั้งพระที่นั่งของท่านเหนือหินเหล่านี้ ซึ่งเราได้ซ่อนไว้ และท่านจะกางพลับพลาหลวงของท่านเหนือหินเหล่านี้
11. เมื่อท่านมาถึง ท่านจะโจมตีแผ่นดินอียิปต์มอบผู้ที่กำหนดให้ถึงความตายจะไปหาความตาย ผู้ถูกกำหนดให้เป็นเชลยแก่การเป็นเชลย และผู้ที่ถูกกำหนดให้ถูกดาบให้แก่ดาบ
12. และเราจะก่อไฟในวิหารของพระแห่งอียิปต์ และท่านจะเผาเสียและเก็บไปเป็นเชลย และท่านจะปกคลุมตัวเองด้วยแผ่นดินอียิปต์ เหมือนผู้เลี้ยงแกะปกคลุมตัวเองด้วยเสื้อคลุม และท่านจะไปเสียจากที่นั่นด้วยสันติภาพ
13. ท่านจะหักเสาศักดิ์สิทธิ์แห่งเมืองเบธเซเมชซึ่งอยู่ในแผ่นดินอียิปต์เสีย และท่านจะเอาไฟเผาวิหารของพระแห่งอียิปต์เสีย

1. พระวณะที่มายังเยเรมีย์เกี่ยวกับบรรดาอิชยาห์ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ที่มิกดล ที่ทาบานเนส ที่โนฟ และในแผ่นดินปัทโรส ว่า
2. พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า เจ้าทั้งหลายได้เห็นบรรดาเหตุร้ายที่เรานำมาเหนือกรุงเยรูซาเล็ม และเหนือหัวเมืองยูดาห์ทั้งสิ้น ดูเถิด ทุกวันนี้เมืองเหล่านั้นก็เป็นที่รกร้าง ไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่ในนั้น
3. เพราะความชั่วซึ่งเขาทั้งหลายได้กระทำได้ยั่วเข้าเราให้มีความโกรธ ด้วยการที่เขาทั้งหลายไปเผาเครื่องหอม และปรนนิบัติพระอื่นซึ่งเขาไม่รู้จัก ไม่ว่าเขาเอง หรือเจ้าทั้งหลาย หรือบรรพบุรุษของเจ้า
4. อย่างไรก็ตามเราก็ได้ใช้บรรดาผู้รับใช้ของเราคือผู้พยากรณ์ไปหาเจ้าโดยได้ลุกขึ้นแต่เนิ่นๆ และใช้เขาไปกล่าวว่า 'โอ้เอ๋ย อย่ากระทำการที่น่าสะอิดสะเอียนนี้ ซึ่งเราเกลียดชัง'
5. แต่เขาไม่ฟังหรือเงี้ยวหูฟัง เพื่อจะหันกลับจากความชั่วร้ายของเขา และไม่เผาเครื่องหอมแก่พระอื่น
6. เพราะฉะนั้น เราจึงได้เทความเดือดดาลและความโกรธของเราออกให้ปลุ่งขึ้นในหัวเมืองยูดาห์ และในถนนหนทางของกรุงเยรูซาเล็ม และเมืองเหล่านั้นก็ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและรกร้างไป อย่างทุกวันนี้
7. เพราะฉะนั้นบัดนี้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล จึงตรัสตั้งนี้ว่า ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงทำความชั่วร้ายยิ่งใหญ่นี้แก่จิตใจเจ้าเอง และตัดเอาผู้ชายผู้หญิงทั้งเด็กและเด็กที่ยังดูนมเสียจากเจ้า เสียจากท่ามกลางยูดาห์ ไม่มีชนที่เหลืออยู่ไว้แก่เจ้าเลย
8. ทำไมเจ้าทั้งหลายจึงยั่วเข้าเราให้โกรธด้วยการที่มีมือของเจ้ากระทำ ด้วยการเผาเครื่องหอมให้แก่พระอื่นในแผ่นดินอียิปต์ที่ที่เจ้ามาอยู่นั้น เพื่อเจ้าจะต้องถูกตัดออกและเป็นที่สาปแช่ง และเป็นที่ยินนทาท่ามกลางบรรดาประชาชาติแห่งแผ่นดินโลก
9. เจ้าได้ลืมนความชั่วของบรรพบุรุษของเจ้า ความชั่วของบรรดาภคินีแห่งยูดาห์ บรรดาความชั่วของนางสนมและมเหสีของเขาทั้งหลาย ความชั่วของเจ้าเองและความชั่วของภรรยาของเจ้า ซึ่งเขาทั้งหลายได้กระทำในแผ่นดินยูดาห์ และในถนนหนทางของกรุงเยรูซาเล็มเสียแล้วหรือ
10. แม้กระทั่งวันนี้แล้วเขาทั้งหลายก็ยังมิได้ถ่อมตัวลง หรือเกรงกลัว หรือดำเนินตามราชบัญญัติหรือตามกฎเกณฑ์ของเรา ซึ่งเราให้มีไว้หน้าเจ้าทั้งหลายและหน้าบรรพบุรุษของเจ้า
11. เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล จึงตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะมุ่งหน้าของเราต่อสู้อเจ้าให้เกิดการร้าย และจะตัดยูดาห์ออกเสียให้สิ้น
12. เราจะเอาชนยูดาห์ที่เหลืออยู่ ผู้ซึ่งมุ่งหน้ามาที่แผ่นดินอียิปต์เพื่อจะอาศัยอยู่นั้น และเขาทั้งหลายจะถูกผลาญเสียหมด เขาจะล้มลงในแผ่นดินอียิปต์ เขาจะถูกผลาญด้วยดาบและด้วยการกันดารอาหาร ตั้งแต่คนเล็กน้อยที่สุดจนถึงคนใหญ่โตที่สุด เขาทั้งหลายจะตายด้วยดาบและด้วยการกันดารอาหาร และเขาจะกลายเป็นคำสาป เป็นที่น่าตกตะลึง เป็นคำแช่งและเป็นที่ยินนทา
13. เราจะต้องลงโทษคนเหล่านั้น ผู้อาศัยอยู่ในแผ่นดินอียิปต์ ดังที่เราลงโทษกรุงเยรูซาเล็มด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหาร และด้วยโรคระบาด

14. จนคนยูดาห์ที่เหลืออยู่ผู้ซึ่งมาอาศัยในแผ่นดินอียิปต์นั้นจะไม่รอดพ้นหรือเหลือกลับไปยังแผ่นดินยูดาห์ ที่ซึ่งเขาปรารถนาจะกลับไปอาศัยอยู่ เพราะว่าเขาจะไม่ได้กลับไป นอกจากผู้หนีพ้นบางคน
15. แล้วบรรดาผู้ชายผู้รู้ว่าภรรยาของตัวได้ถวายเครื่องหอมแก่พระอื่น และบรรดาผู้หญิงที่ยืนอยู่ใกล้เป็นที่ชุมนุมใหญ่ คือบรรดาประชาชนผู้อาศัยในปัทโรส ในแผ่นดินอียิปต์ ได้ตอบเยเรมีย์ว่า
16. สำหรับถ้อยคำซึ่งท่านได้บอกแก่เราในพระนามของพระเยโฮวาห์นั้น เราจะไม่ฟังท่าน
17. แต่เราจะกระทำทุกสิ่งที่เราได้พูดไว้ คือเผาเครื่องหอมถวายเจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้าดังที่เราได้กระทำ ทั้งพวกเราและบรรพบุรุษของเรา บรรดากษัตริย์และเจ้านายของเรา ในหัวเมืองยูดาห์และในถนนหนทางกรุงเยรูซาเล็ม ทำอย่างนั้นแล้วเราจึงมีอาหารบริบูรณ์และอยู่เย็นเป็นสุข และไม่เห็นเหตุร้ายอย่างใด
18. ตั้งแต่เรางดการเผาเครื่องหอมแก่เจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้า เราก็ตัดสนทุกอย่าง และถูกผลาญด้วยดาบและด้วยการกันดารอาหาร
19. เมื่อเราเผาเครื่องหอมถวายเจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้า ที่เราได้ทำขนมถวายเพื่อนมัสการพระนางเจ้า และที่ได้เทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้านั้น เรากะระทำนอกเหนือความเห็นชอบของสามีของเราหรือ
20. แล้วเยเรมีย์ได้ตอบบรรดาประชาชน ทั้งพวกผู้ชายและผู้หญิง คือประชาชนทั้งปวงผู้ให้คำตอบแก่ท่านว่า
21. สำหรับเครื่องหอมที่ท่านได้เผาถวายในหัวเมืองยูดาห์ และในถนนหนทางกรุงเยรูซาเล็ม ทั้งตัวท่าน บรรพบุรุษของท่าน บรรดากษัตริย์และเจ้านายของท่าน และประชาชนแห่งแผ่นดิน พระเยโฮวาห์มิได้ทรงจดจำไว้ดอกหรือ พระองค์ไม่ได้ทรงนึกถึงหรือ
22. จนพระเยโฮวาห์จะทรงทนต่อไปอีกไม่ไหวแล้ว เพราะเหตุจากการกระทำอันชั่วร้ายของท่าน และเพราะเหตุจากการอันน่าสะอิดสะเอียนซึ่งท่านได้กระทำนั้น เพราะฉะนั้นแผ่นดินของท่านจึงได้กลายเป็นที่ร้างเปล่าและเป็นที่น่าตกตะลึง และเป็นที่น่าสาปแช่ง ปราศจากคนอาศัยดังทุกวันนี้
23. เพราะว่าท่านได้เผาเครื่องหอม และเพราะว่าท่านได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ และไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ หรือดำเนินตามพระราชบัญญัติของพระองค์ ตามกฎเกณฑ์ของพระองค์ และตามพระโอวาทของพระองค์ ความร้ายนี้จึงได้ตกแก่ท่าน ดังทุกวันนี้
24. เยเรมีย์ได้กล่าวแก่ประชาชนทั้งสิ้นและแก่พวกผู้หญิงทั้งสิ้นว่า บรรดาท่านทั้งหลายแห่งยูดาห์ผู้อยู่ในแผ่นดินอียิปต์ จงฟังพระวาทะของพระเยโฮวาห์
25. พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า ตัวเจ้าและภรรยาของเจ้าได้ยืนย่นด้วยปากของเจ้าทั้งหลายเอง และได้กระทำด้วยมือของเจ้าทั้งหลายให้สำเร็จกล่าวว่า `เราจะทำตามการปฏิญาณของเราซึ่งเราได้ปฏิญาณไว้แน่นอน คือเผาเครื่องหอมถวายเจ้าแม่แห่งฟ้าสวรรค์ และเทเครื่องดื่มถวายแก่พระนางเจ้า' แล้วก็ดำรงการปฏิญาณของเจ้าและทำตามการปฏิญาณของเจ้าแน่นอน
26. เพราะฉะนั้นบรรดาเจ้าทั้งหลายแห่งยูดาห์ผู้อยู่ในแผ่นดินอียิปต์ จงฟังพระวาทะของพระเยโฮวาห์ พระเยโฮวา

ห้ตรัสว่า ดูเถิด เราได้ปฏิญาณโดยชื่อใหญ่ยิ่งของเราว่า ปากของคนใดแห่งยูดาห์ตลอดทั่วแผ่นดินอียิปต์จะไม่ออกนามของเราโดยกล่าวว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงพระชนม์อยู่ตราบใด'

27. ดูเถิด เราคอยดูอยู่เพื่อให้เกิดความร้าย มิใช่ความดี ชนยูดาห์ทั้งสิ้นผู้อยู่ในแผ่นดินอียิปต์จะถูกผลาญเสียด้วยดาบ และด้วยการกันดารอาหาร จนกว่าจะถึงที่สุดของเขา

28. และบรรดาผู้ที่หนีพ้นดาบจะกลับจากแผ่นดินอียิปต์ไปยังแผ่นดินยูดาห์ มีจำนวนน้อย และคนยูดาห์ที่เหลืออยู่ทั้งสิ้น ซึ่งมาอาศัยอยู่ที่แผ่นดินอียิปต์ จะทราบว่คำของใครจะยั่งยืน เป็นคำของเราหรือคำของเขาทั้งหลาย

29. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า นี่จะเป็นหมายสำคัญแก่เจ้า คือเราจะลงโทษเจ้าในที่นี้ เพื่อเจ้าจะได้ทราบว่า คำของเราจะตั้งมั่นคงอยู่ต่อเจ้าให้เกิดความร้ายเป็นแน่

30. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะมอบฟาโรห์โฮฟราทษัตริย์แห่งอียิปต์ไว้ในมือศัตรูของเขา และในมือของคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของเขา ดังที่เราได้มอบเศเตเศคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ไว้ในมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน ผู้ซึ่งเป็นศัตรูของเขา และแสวงหาชีวิตของเขา

1. ถ้อยคำซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์บอกแก่บารุกบุตรชายเนรียาห์เมื่อเขาเขียนถ้อยคำเหล่านี้ลงในหนังสือตามคำบอก
ของเยเรมีย์ ในปีสี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิม ราชบุตรของโยสียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า
2. บารุกเอ๋ย พระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสแก่ท่านดังนี้ว่า
3. เจ้าว่า 'บัดนี้ วิบัติแก่ข้า เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเพิ่มความทุกข์เข้าที่ความเศร้าโศกของข้า ข้าก็เหน็ดเหนื่อยด้วย
การคร่ำครวญของข้า ข้าไม่ประสบความสำเร็จเลย'
4. เจ้าจงบอกเขาว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด สิ่งใดที่เราก่อสร้างขึ้น เราจะทำลายลง และสิ่งใดที่เราได้ปลูก
เราจะถอนขึ้นคือแผ่นดินนี้ทั้งหมด
5. และเจ้าจะหาสิ่งใหญ่โตเพื่อตัวเองหรือ อย่าหามั่นเลย เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด เราจะนำเหตุร้ายมาเหนือ
เนื้อหนังทั้งสิ้น แต่เราจะให้ชีวิตของเจ้าแก่เจ้าเป็นบำเหน็จแห่งการสงครามในทุกสถานที่ที่เจ้าจะไป

1. พระวณะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมายังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์เกี่ยวกับเรื่องบรรดาประชาชาติ
2. เรื่องอียิปต์ เกี่ยวกับกองทัพของฟาโรห์เนโค กษัตริย์แห่งอียิปต์ ซึ่งอยู่ที่ริมแม่น้ำยูเฟรติส ที่เมืองคารเคมีช และซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้โจมตีแตกในปีที่สี่แห่งรัชกาลเยโฮยาคิมราชบุตรของโยสิยาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า
3. จงเตรียมตั้งและโล่ และประชิดเข้าสงคราม
4. จงผูกอานม้า พลม้าเอ๋ย จงขึ้นม้าเถิด จงสวมหมวกเหล็กของเจ้าเข้าประจำที่ จงขัดหอกของเจ้า จงสวมเสื้อเกราะของเจ้าไว้
5. ทำไมเราเห็นเขาทั้งหลายครั้งนครั้งและหันหลังกลับ นักรบของเขาทั้งหลายถูกตีล้มลงและได้เร่งหนีไป เขาทั้งหลายไม่เหลียวกลับ ความสยดสยองอยู่ทุกด้าน พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
6. คนเร็วก็หนีไปไม่ได้ นักรบก็หนีไปไม่รอด เขาทั้งหลายจะสะดุดและล้มลงในแดนเหนือข้างแม่น้ำยูเฟรติส
7. นี่ไครนะ โพล่ขึ้นมาดั่งน้ำท่วม เหมือนแม่น้ำซึ่งน้ำของมันซัดขึ้น
8. อียิปต์โผล่ขึ้นมาดั่งน้ำท่วม เหมือนแม่น้ำของมันซัดขึ้น เขาว่า 'ข้าจะขึ้น ข้าจะคลุกโลก ข้าจะทำลายหัวเมือง และชาวเมืองนั้นเสีย'
9. ม้าทั้งหลายเอ๋ย รุดหน้าไปเถิด รถรบทั้งหลายเอ๋ย เตือดดาลเข้าเถิด จงให้นักรบออกไป คือคนเอธิโอเปียและคนพูด ผู้ถือโล่ คนลูดิม นักถือและโก่งธนู
10. วันนี้เป็นวันแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธา เป็นวันแห่งการแก้แค้นที่จะแก้แค้นศัตรูของพระองค์ ดาบจะกินจนอิม และตีมโลหิตของเขาจนเต็มคราบ เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาทำการบูชาในแดนเหนือข้างแม่น้ำยูเฟรติส
11. ธิดาพรหมจารีแห่งอียิปต์เอ๋ย จงขึ้นไปทีก็เลอาด และไปเอาพิมเสน เจ้าได้ใช้ยาเป็นอันมากแล้ว และก็ได้ไ้ผลสำหรับเจ้านั้นรักษาไม่หาย
12. บรรดาประชาชาติได้ยินถึงความอายของเจ้า และแผ่นดินก็เต็มไปด้วยเสียงร้องของเจ้า เพราะฉะนั้นกรบสะดุดกัน เขาทั้งหลายได้ล้มลงด้วยกัน
13. พระวณะซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกับเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ เรื่องการมาของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน เพื่อจะโจมตีแผ่นดินอียิปต์ ว่า
14. จงประกาศในอียิปต์ และป่าวร้องในมิกดล จงป่าวร้องในโนฟและทอปานเฮส จงกล่าวว่า ยืนให้พร้อมไว้และเตรียมตัวพร้อม เพราะว่าดาบจะกินอยู่รอบตัวเจ้า
15. ทำไมชายที่กล้าหาญของเจ้าจึงหนีเสียเล่า พวกเขาไม่ยืนมั่นอยู่ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงผลักเขาล้มลง
16. พระองค์ทรงทำให้คนเป็นอันมากสะดุด เออ เขาล้มลงกันและกัน และเขาทั้งหลายพูดว่า 'ลุกขึ้นเถอะ ให้เรากลับไปยังชนชาติของเรา ไปยังแผ่นดินที่เราถือกำเนิด เพราะเรื่องดาบของผู้บีบบังคับ'
17. พวกเขาได้เรียกชื่อฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ว่า 'ผู้ถือทีก ผู้ปล่อยให้โอกาสผ่านไป'

18. เพราะบรมมหาราชวังผู้ซึ่งพระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่ดูราบใด เขาทาโบร์อยู่ท่ามกลางภูเขาทั้งหลาย และภูเขาการเมลอยู่ข้างทะเลจีนใต้ จะมีผู้หนึ่งมาฉันนั้น
19. โอ ธิดาผู้อาศัยในอียิปต์เอ๋ย จงเตรียมข้าวของสำหรับตัวเจ้าเพื่อการถูกกวาดไปเป็นเชลย เพราะว่าเมืองโนเฟจะถูกทิ้งไว้เสียเปล่าๆ และรกร้าง ปราศจากคนอาศัย
20. อียิปต์เป็นเหมือนวัวสาวตัวงาม แต่การทำลายจากทิศเหนือมาจับเธอ
21. ทหารรับจ้างที่อยู่ท่ามกลางเธอ ก็เหมือนลูกวัวที่ได้ขุนไว้ให้อ้วน เธอ ด้วยเขาทั้งหลายหันกลับและหนีไปด้วยกัน เขาทั้งหลายไม่ยอมยืนหยัด เพราะวันแห่งหายนะของเขาได้มาเหนือเขาทั้งหลาย และเป็นเวลาแห่งการลงโทษเขา
22. เธอทำเสียงเหมือนงูที่กำลังเลื้อยออกไป เพราะศัตรูของเธอจะเดินกระบวนเข้ามาด้วยกำลังทัพ และมาสู้กับเธอด้วยขวาน เหมือนอย่างคนเหล่านั้นที่โค่นต้นไม้
23. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เขาทั้งหลายจะโค่นป่าของเธอลง แม้ว่าป่านั้นใครจะเข้าไปค้นหาไม่ได้ เพราะว่าพวกเขาทั้งหลายมีจำนวนมากกว่าตึกแดน นับไม่ถ้วน
24. ธิดาของอียิปต์จะถูกกระทำให้อาย เธอจะถูกมอบไว้ในมือของชนชาติหนึ่งจากทิศเหนือ
25. พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสว่า ดูเถิด เราจะนำการลงโทษมาเหนือเหล่าฝูงชนของโนและฟาโรห์ และอียิปต์และบรรดาพระและกษัตริย์ทั้งปวงของเมืองนั้น ลงเหนือฟาโรห์และคนทั้งหลายที่วางใจในท่าน
26. เราจะมอบเขาทั้งหลายไว้ในมือของบรรดาผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา ในมือของเนบูคัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลน และในมือข้าราชการของท่าน พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ภายหลังอียิปต์จึงจะมีคนอาศัยอยู่อย่างสมัยก่อน
27. โอ ยาโคบ ผู้รับใช้ของเราเอ๋ย อย่ากลัวเลย โอ อิสราเอลเอ๋ย อย่าครั่นคร้ามเลย เพราะดูเถิด เราจะช่วยเจ้าให้รอดได้จากที่ไกล และช่วยเชื้อสายของเจ้าจากแผ่นดินที่เขาเป็นเชลย ยาโคบจะกลับมาและมีความสงบและความสบาย และไม่มีผู้ใดกระทำให้เขากลับ
28. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ ยาโคบผู้รับใช้ของเราเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะเราอยู่กับเจ้า เราจะกระทำให้บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นมาถึงซึ่งอวสาน คือประชาชาติที่เราได้ขับเจ้าให้ไปอยู่นั้น แต่ส่วนเจ้าเราจะไม่กระทำให้ถึงอวสานทีเดียว เราจะเตือนเจ้าตามขนาด เราจะไม่ปล่อยให้เจ้าไม่ถูกทำโทษเป็นอันขาด

1. พระวณะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมายังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์เกี่ยวกับเรื่องฟีลิสเตียก่อนที่ฟาโรห์โชมติเมืองกาซา
2. พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด น้ำทั้งหลายกำลังขึ้นมาจากทิศเหนือ และจะกลายเป็นกระแสน้ำท่วม มันจะท่วมแผ่นดินและสารพัดซึ่งอยู่ในนั้น ทั้งเมืองและผู้ที่อยู่อาศัยอยู่ในเมือง คนจะร้องรำไร และชาวแผ่นดินนั้นทุกคนจะคร่ำครวญ
3. เมื่อได้ยินเสียงกิปม้่าตัวแข็งแรงของเขากระที่บ และเสียงรถรบของเขากรูกันมา และเสียงล้อรถดังกึกก้อง พวกพ่อก็จะมีได้หันกลับมาดูลูกทั้งหลายของตน เพราะมือของเขอ่อนเปลี้ยเต็มทีแล้ว
4. เพราะวันที่จะมาถึงซึ่งจะทำลายฟีลิสเตียทั้งสิ้น และจะตัดผู้อุปถัมภ์ทุกคนที่เหลือออยู่ออกจากเมืองไทรและเมืองไซดอน เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงทำลายคนฟีลิสเตีย คือคนที่เหลือออยู่ในแถบคัฟโธร์นั้น
5. เมืองกาซาก็ลั่นเสียง และเมืองอัสเคโลนก็ถูกตัดออกพร้อมด้วยคนที่เหลือออยู่ในหุบเขาของเขา เจ้าจะเชือดเนื้อเถื่อนหนังของเจ้าอีกนานเท่าใด
6. ดาบแห่งพระเยโฮวาห์ เจ้าข้า อีกนานเท่าไรท่านจึงจะสงบ จงสอดตัวเข้าไปในฝักเสี้ยเถิด จงหยุดพักและอยู่หนึ่งๆเสี้ยที่
7. เมื่อพระเยโฮวาห์ทรงกำชับ มันจะสงบได้อย่างไรเล่า พระองค์ทรงบัญชาและแต่งตั้งให้ดาบนั้นต่อสู้อัสเคโลนและต่อสู้ชายทะเล

1. เกี่ยวด้วยเรื่องโมอับ พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสดังนี้ว่า วิบัติแก่เนโบ เพราะเป็นที่ถูกทิ้งร้าง ศิริยาชาอิมได้ตาย มันถูกยึดแล้ว มิสกาบก็ได้อายและคร่ำมกแล้ว
2. จะไม่มีการสรรเสริญโมอับอีกต่อไป ในเมืองเฮชบอนคนเหล่านั้นได้วางแผนปองร้ายต่อโมอับว่า 'มาเถอะ ให้เราตัดมันออกเสียจากการเป็นประชาชาติ' เมืองมัดเมนเอัย เจ้าจะถูกตัดลงมาเหมือนกัน ดาบจะไล่ตามเจ้าไป
3. จะมีเสียงร้องมาแต่โฮโรนาอิมว่า 'การล้างเปล่าและการทำลายอย่างใหญ่หลวง'
4. เมืองโมอับถูกทำลายเสียแล้ว ได้ยินเสียงร้องไห้จากพวกเด็กเล็กๆของเธอ
5. เพราะเขาทั้งหลายจะขึ้นไปร้องไห้ที่ทางขึ้นเมืองลูฮีท เพราะพวกศัตรูได้ยินเสียงร้องไห้เพราะการทำลาย ที่ทางลงจากเมืองโฮโรนาอิม
6. หวีเกิด เอาตัวรอดเกิด จงเป็นเหมือนพุ่มไม้ที่ในถิ่นทุรกันดาร
7. เพราะว่าเจ้าได้วางใจในผลงานและในทรัพย์สมบัติของเจ้า เจ้าจะต้องถูกยึดด้วย และพระเคโมชจะต้องถูกกวาดไปเป็นเชลย พร้อมกับปุโรหิตและเจ้านายของเขา
8. ผู้ทำลายจะมาเหนือเมืองทุกเมืองและไม่มีเมืองใดจะรอดพ้นไปได้ หุบเขาจะต้องพินาศและที่ราบจะต้องถูกทำลายดังที่พระเยโฮวาห์ทรงสั่งพระวาจาไว้
9. จงให้ปีกแก่โมอับ เพื่อว่ามันจะหนีรอดไปได้ เพราะหัวเมืองของมันจะกลายเป็นที่รกร้าง ปราศจากสิ่งใดอาศัยอยู่ในนั้นเลย
10. ผู้ใดกระทำงานของพระเยโฮวาห์อย่างไม่ซื่อ ผู้นั้นก็ถูกสาป ผู้ที่กินไม่ให้อาหารของตนกระทำให้โลหิตตก ผู้นั้นจะถูกสาป
11. โมอับสภายตั้งแต่หนุ่มๆมา และได้ตกตะกอน มันไม่ได้ถูกถ่ายออกจากภาชนะนี้ไปภาชนะนั้น หรือต้องถูกกวาดไปเป็นเชลย ดังนั้น รสจึงยังอยู่ในนั้นและกลิ่นก็ไม่เปลี่ยนแปลง
12. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะส่งนิกทองเที่ยวมาให้เขาเพื่อทำให้เขาท่องเที่ยวไป และเทภาชนะของเขาให้เกลี้ยง และหุบไผ่ของเขาให้แตกเป็นชิ้นๆ
13. แล้วโมอับก็จะได้อายเพราะพระเคโมช อย่างที่วงศ์วานอิสราเอลได้อายเพราะเบธเอล อันเป็นที่วางใจของเขา
14. เจ้าว่าอย่างไรได้ว่า 'เราเป็นพวกวีรชนและทแกล้วทหารสำหรับสงคราม'
15. เมืองโมอับถูกทำลายและขึ้นไปจากหัวเมืองของมันแล้ว และคนหนุ่มๆที่คัดเลือกแล้วของเมืองก็ลงไปสู่การถูกฆ่า พระบรมมหากษัตริย์ผู้ทรงพระนามว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสดังนี้แหละ
16. ภัยพิบัติของโมอับอยู่ใกล้แค่คืบแล้ว และความทุกข์ใจของเขาก็เร่งก้าวเข้ามา
17. บรรดาท่านที่อยู่รอบเขา จงเสียใจด้วยเขาเถิด และบรรดาท่านที่รู้จักชื่อเขาด้วย จงกล่าวว่า 'ไม้ธารพระกรอันทรงฤทธิ์หักเสียแล้ว คือคทาอันรุ่งโรจน์นั้น'
18. ธิดาผู้อาศัยเมืองดีบอนเอัย จงลงมาจากสง่าราศีของเจ้าและนั่งด้วยความกระหาย เพราะผู้ทำลายโมอับจะมาสู้กับเจ้า เขาจะทำลายที่กำบังเข้มแข็งของเจ้า

19. ชาวเมืองอาร์โอรเอย์ จงยื่นใฝ่อยู่ข้างทาง จงถามชายที่หนีมาและผู้หญิงที่รอดพ้นมาว่า 'เกิดเรื่องอะไรขึ้น'
20. โมอับถูกกระทำให้อาย เพราะมันแตกเสียแล้ว คร่ำครวญและร้องรำไรอยู่ จงบอกแถวแม่หน้าอาร์โนนาว่า 'โมอับ ถูกทำลายเสียแล้ว'
21. การพิพากษาได้ตกเหนือที่ราบ เหนือโฮโลน และยาฮาส และเมฟาอาท
22. และดีโบน และเนโบ และเบธติบลาธาอิม
23. และคีริยาธาอิม และเบธกามูล และเบธเมโอน
24. และเคริโอท และโบสราร์ และหัวเมืองทั้งสิ้นของแผ่นดินโมอับ ทั้งไกลและใกล้
25. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เขาของโมอับถูกตัดออกแล้ว และแขนของมันก็หักไป
26. จงทำให้เขามึนเมา เพราะว่าเขาได้พองตัวขึ้นต่อพระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นโมอับจะต้องกลิ้งเกลือกอยู่ใน อาเจียนของตัว และเขาจะถูกเยาะเย้ยด้วย
27. อิสราเอลไม่ถูกเจ้าเยาะเย้ยหรือ ไปพบเขาท่ามกลางโจรหรือ เมื่อเจ้าพุดถึงเขา เจ้าจึงกระโดดขึ้นด้วยความปิติ ยินดี
28. ชาวเมืองโมอับเอ๋ย จงออกเสียจากหัวเมืองไปอาศัยอยู่ในหิน จงเป็นเหมือนนกเขาซึ่งทำรังอยู่ที่ข้างปากซอก
29. เราได้ยินถึงความเห่อเหิมของโมอับ (เขาเห่อเหิมมาก) ได้ยินถึงความมโหฬาร ความจงหองของเขา และความเห่อเหิมของเขา และถึงความยกตนข่มท่านในใจของเขา
30. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เรารู้ความโกรธของเขา แต่มันจะไม่สำเร็จ ความเท็จทั้งหลายของเขาจะไม่ถึงความสำเร็จ
31. เพราะฉะนั้น เราจะคร่ำครวญเพื่อโมอับ เราจะร้องรำไรเพื่อโมอับทั้งหมด ใจของเราจะโอดครวญเพื่อคนของคีร์เฮ เรส
32. เถาอุ่นแห่งสิบมาห์เอ๋ย เราจะร้องไห้เพื่อเจ้ามากกว่าเพื่อยาเซอร์ กิ่งทั้งหลายของเจ้ายืนข้ามทะเลจนถึงทะเล ของยาเซอร์ ผู้ทำลายได้โจมตีผลไม้ฤดูร้อนและการเก็บอุ่นของเจ้า
33. ความยินดีและความชื่นบานได้ถูกกวาดออกไปเสียจากเรือกสวนไร่นาและแผ่นดินของโมอับ เราได้กระทำให้ เหล้าอุ่นหยุดไหลจากบ่ออุ่น ไม่มีคนย่ำด้วยเสียงโห่ร้อง เสียงโห่ร้องนั้นไม่ใช่เสียงโห่ร้องเลย
34. เมืองเฮซโบนและเมืองเอลเอลาห์ได้ร้องรำไห้ เขาทั้งหลายส่งเสียงร้องไกลถึงเมืองยาฮาส จากโคอาร์ถึงโฮโรนา อิม ดั่งวัวตัวเมียอายุสามปี เพราะสายน้ำทั้งหลายแห่งนิมริมก็จะร้างเปล่าด้วย
35. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะนำอวสานมาสู่ผู้ที่ถวายเป็นบูชาในปูชนียสถานสูงและเผาเครื่องหอมถวายพระของ เขาในโมอับ
36. เพราะฉะนั้นใจของเราจะโอดครวญเพื่อโมอับเหมือนอย่างปี และใจของเราจะโอดครวญเหมือนปีเพื่อคนเมืองคีร์เฮเรส เพราะทรัพย์สมบัติที่เขาได้มาก็ได้พินาศ
37. ทุกศิระจะถูกโกน และทุกเคราจะถูกตัด บนมือทั้งปวงจะมีรอยเชือดเฉือน และจะมีผ้ากระสอบที่บั้นเอว
38. บนหลังคาเรือนทั้งสิ้นของโมอับและตามถนนทั้งหลายในเมืองนั้นจะมีแต่เสียงโอดครวญทั่วไป เพราะเราทุบโมอับเหมือนเราทุบภาษาขณะที่เราไม่พอใจ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

39. เขาทั้งหลายจะคร่ำครวญว่า 'โมอับแตกแล้วหนอ โมอับหันหลังกลับด้วยความอับอายแล้วหนอ' ดังนั้นแหละโมอับได้กลายเป็นที่เยาะเย้ย และเป็นทีที่หวาดเสียวแก่บรรดาผู้ที่อยู่ล้อมรอบเขา
40. เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด ผู้หนึ่งจะโฉบลงเหมือนนกอินทรี และกางปีกออกสู้โมอับ
41. เครือโทถูกจับไปและที่กำบังเข้มแข็งถูกยึด จิตใจของบรรดานักรบแห่งโมอับในวันนั้นจะเหมือนจิตใจของผู้หญิงซึ่งกำลังเจ็บครรภ์คลอดบุตร
42. โมอับจะถูกทำลายและไม่เป็นชนชาติหนึ่งอีกต่อไป เพราะว่าเขาพองตัวขึ้นต่อพระเยโฮวาห์
43. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ชาวเมืองโมอับเอ๋ย ความสยดสยอง หลุมพรางและกับ จะอยู่เหนือเจ้า
44. ผู้ใดที่หนีจากความสยดสยองจะตกหลุมพราง และผู้ที่ปีนออกมาจากหลุมพรางก็จะติดกับ เพราะเราจะนำสิ่งเหล่านี้มาเหนือโมอับ ในปีแห่งการลงโทษเขา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
45. ผู้ลี้ภัยได้ไปยืนอยู่อย่างหมดแรงที่ในเงาเมืองเฮชโบน เพราะว่าไฟจะออกมาจากเฮชโบน เปลวไฟจะออกมาจากท่ามกลางสิโหน มันจะทำลายดินแดนของโมอับและกระหม่อมของบรรดาคนแห่งความอลเวง
46. โมอับเอ๋ย วิบัติแก่เจ้า ชนชาติแห่งพระเคโมชกำลังวอดวายอยู่แล้ว เพราะบรรดาบุตรชายของเจ้าถูกจับไปเป็นเชลย และบุตรสาวของเจ้าก็เข้าไปในความเป็นเชลย
47. แต่เรายังจะให้โมอับกลับสู่สภาพเดิมในกาลต่อไป พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ เท่านั้นเป็นข้อพิพากษาโมอับ

1. เกี่ยวด้วยเรื่องคนอัมโมน พระเยโฮวาห์ตรัสว่า อิสราเอลไม่มีบุตรชายหรือ เขาไม่มีทายาทหรือ แล้วทำไมกษัตริย์ของพวกเขาจึงรับกาดเป็นมรดก และประชาชนของท่านอาศัยอยู่ในหัวเมืองของท่าน
2. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะกระทำให้ได้ยินเสียงสัญญาณสงครามในนครรับบาค์ของคนอัมโมน มันจะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง และธิดาทั้งหลายของเมืองนั้นจะถูกเผาเสียด้วยไฟ แล้วอิสราเอลจะเป็นทายาทของคนเหล่านั้นที่เคยเป็นทายาทของเขานี้ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
3. เศซโบนเอ๋ย จงคร่ำครวญ เพราะเมืองอัยถูกทำลาย บุตรสาวแห่งนครรับบาค์เอ๋ย จงร้องรำไร จงเอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้ จงโอดครวญ วิ่งไปวิ่งมาอยู่ท่ามกลางรั้วต้นไม้ เพราะกษัตริย์ของพวกเขาจะต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยพร้อมทั้งปุโรหิตและเจ้านายของมัน
4. บุตรสาวผู้กลับสัตย์เอ๋ย ทำไมเจ้าโอ้อวดบรรดาหุบเขา หุบเขาของเจ้ามีน้ำไหล ผู้วางใจในสมบัติของตนว่า 'ใครจะมาสู้ฉันนะ'
5. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า ดูเถิด เราจะนำความสยดสยองมาเหนือเจ้า จากทุกคนที่อยู่รอบตัวเจ้า และเจ้าจะถูกขับไล่ออกไป ชายทุกคนตรงหน้าเขาออกไป และจะไม่มีใครรวบรวมคนสักยี่ได้
6. แต่ภายหลังเราจะให้คนอัมโมนกลับสู่สภาพเดิม พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
7. เกี่ยวกับเรื่องเมืองเอโดม พระเยโฮวาห์จอมโยธา ตรัสดังนี้ว่า สติปัญญาไม่มีในเทมานอีกแล้วหรือ คำปรึกษาพินาศไปจากผู้เฉลียวฉลาดแล้วหรือ สติปัญญาของเขาหายสูญไปเสียแล้วหรือ
8. ชาวเมืองเตดานเอ๋ย จงหนี จงหันกลับ จงอาศัยในที่ลึก เพราะว่าเราจะนำภัยพิบัติของเอซาวมาเหนือเขา เวลาเมื่อเราจะลงโทษเขา
9. ถ้าคนเก็บองุ่นมาหาเจ้า เขาจะไม่ทิ้งองุ่นตกค้างไว้บ้างหรือ ถ้าขโมยมาเวลากลางคืน เขาจะไม่ทำลายเพียงพอกแก้วตัวเขาเท่านั้นหรือ
10. แต่เราได้เปลือยเอซาวให้เปลือยเลย เราได้เปิดที่ซ่อนของเขา และเขาไม่สามารถซ่อนตัวได้ เชื้อสายของเขาถูกทำลาย และพี่น้องของเขา และเพื่อนบ้านของเขา ไม่มีเขาอีกแล้ว
11. จงทิ้งเด็กกำพร้าพ่อของเจ้าไว้เถิด เราจะให้เขามีชีวิตอยู่ และให้แม่ม่ายของเจ้าวางใจในเราเถิด
12. เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด ถ้าคนที่ยังไม่สมควรจะดื่มจากถ้วยนั้นยังต้องดื่ม เจ้าจะพ้นโทษไปได้หรือ เจ้าจะพ้นโทษไปไม่ได้ เจ้าจะต้องดื่ม
13. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราได้ปฏิญาณต่อตัวของเราเองว่า โบสร้าห์จะต้องกลายเป็นที่รกร้าง เป็นที่ดำหนิดเตียน เป็นที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่า และเป็นคำสาปแช่ง และหัวเมืองทั้งสิ้นของเขาจะเป็นที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าอยู่นิ่งนิยต์
14. ข้าพเจ้าได้ยินข่าวลือจากพระเยโฮวาห์ หูดคนหนึ่งถูกส่งไปท่ามกลางบรรดาประชาชาติ บอกว่า จงรวบรวมเจ้าทั้งหลายเข้า และมาต่อสู้อยู่เมืองนั้น และลุกขึ้นเพื่อกระทำสงครามเถิด
15. เพราะว่า ดูเถิด เราจะกระทำเจ้าให้เล็กท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ให้เป็นที่ดูหมิ่นท่ามกลางมนุษย์
16. เพราะความหวาดเสียวของเจ้าได้หลอกลวงเจ้า ทั้งความเห่อเหิมแห่งใจของเจ้า เจ้าผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในชอกหิน ผู้ยึด

ยอดภูเขาไว้เอ๋ย แม้เจ้าทำรังของเจ้าสูงเหมือนอย่างรังนกอินทรี เราจะจุดเจ้าลงมาจากที่นั่น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้
แหละ

17. เอโดมจะกลายเป็นที่รกร้าง ทุกคนที่ผ่านเอโดมจะตกตะลึง และจะเขย่งหน้าในภัยพิบัติทั้งสิ้นของมัน

18. อย่างเมื่อเมืองโซโดม และเมืองโกโมราห์ และหัวเมืองใกล้เคียงของมันถูกทำลายล้าง พระเยโฮวาห์ตรัสว่า 'ไม่มีใครจะพำนักอยู่ที่นั่น ไม่มีบุตรของมนุษย์คนใดจะอาศัยในเมืองนั้น

19. ดูเถิด เขาจะขึ้นมาอย่างสิงโตจากคลื่นของลุ่มแม่น้ำจอร์แดน โยนเข้าใส่คอกของแกะที่แข็งแรง แต่เราจะกระทำให้เขาวิ่งหนีเธอไปอย่างฉับพลัน และใครเป็นผู้ที่เลือกสรรไว้ ที่เราจะแต่งตั้งไว้เหนือเธอ ใครเป็นอย่างเราเล่า ใครจะนัดเราเล่า ผู้เลี้ยงแกะคนใดจะทนยืนอยู่ต่อหน้าเราได้

20. เพราะฉะนั้นจงฟังคำปรึกษาซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงเตรียมไว้ต่อผู้เมืองเอโดม และพระประสงค์ทั้งหลายซึ่งพระองค์ได้ดำริไว้ต่อผู้ชาวเมืองเทมาน แน่ละ ถึงตัวเล็กที่สุดในฝูงก็จะต้องถูกลากเอาไป แน่ละ พระองค์จะทรงกระทำให้อาศัยของเขาร้างเปล่าไปพร้อมกับเขาด้วย

21. แผ่นดินโลกสิ้นสะเทือนเพราะเสียงที่มันลั่น เสียงคร่ำครวญของเขาได้ยिनถึงทะเลแดง

22. ดูเถิด ผู้หนึ่งจะเหาะขึ้นและโฉบลงเหมือนนกอินทรี และกางปีกของมันออกสู่โบสรธาห์ และจิตใจของนักรบแห่งเอโดมในวันนั้นจะเป็นเหมือนจิตใจของหญิงปวดท้องคลอดบุตร

23. เกี่ยวด้วยเรื่องเมืองดามัสกัส เมืองฮามัทและเมืองอารบัดได้ขายหน้า เพราะเขาทั้งหลายได้ยिनข่าวร้าย เขาก็กลัว ลาน ทะเลก็ทุรนทุราย มันสงบลงไม่ได้

24. เมืองดามัสกัสก็อ่อนเพลียแล้ว เธอหันหนีและความกลัวจนตัวสั่นจับเธอไว้ ความแสนระทมและความเศร้ายิด เธอไว้อย่างผู้หญิงกำลังคลอดบุตร

25. เมืองแห่งการสรรเสริญนั้นถูกทอดทิ้งแล้วหนอ คือเมืองที่เต็มด้วยความชื่นบานนั้นนะ

26. เพราะฉะนั้นคนหนุ่มๆของเมืองนั้นจะล้มลงตามถนนทั้งหลายในเมืองนั้น และบรรดาทหารของเมืองนั้นจะถูกตัดออกในวันนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ

27. และเราจะก่อไฟขึ้นในกำแพงเมืองดามัสกัส และไฟนั้นจะกินพระราชวังของเบนฮาดัดเสีย

28. เกี่ยวด้วยเรื่องคนเคดาร์และราชอาณาจักรฮาไซร์ ซึ่งเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนจะโจมตี พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า จงลุกขึ้น รุดเข้าไปสู่คนเคดาร์ จงทำลายประชาชนแห่งตะวันออกเสีย

29. เต็นท์และฝูงแพะแกะของเขาจะถูกริบเสีย ทั้งม่านและภาชนะทั้งสิ้นของเขา อูฐของเขาจะถูกนำเอาไปจากเขา และคนจะร้องแก่เขาว่า 'ความสยดสยองทุกด้าน'

30. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ชาวเมืองฮาไซร์เอ๋ย หนีเถิด จงสัญจรไปไกล ไปอาศัยในที่ลึก เพราะเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ดำริแผนงานต่อผู้เจ้า และก่อตั้งความประสงค์ไว้กับผู้เจ้า

31. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า จงลุกขึ้น รุดหน้าไปสู่ประชาชาติหนึ่งที่มั่งมี ซึ่งอาศัยอยู่อย่างมั่นคง ไม่มีประตูเมืองและไม่มีดาลประตู อยู่แต่ลำพัง

32. อูฐของเขาทั้งหลายจะกลายเป็นของที่ปล้นมาได้ และฝูงวัวอันมากมายของเขาจะเป็นของที่ริบมา พระเยโฮวา

- ห้ตรัสว่า เราจะกระจายเขาไปทุกทิศลม คือคนที่อยู่ในมุมที่ไกลที่สุด และเราจะนำภัยพิบัติมาจากทุกด้านของเขา
33. เมืองฮาโซร์จะเป็นที่อาศัยของมังกร เป็นที่ที่ถูกทิ้งไว้ให้รกร้างอยู่เป็นนิตย์ ไม่มีใครจะพำนักที่นั่น ไม่มีบุตรของมนุษย์คนใดจะอาศัยในเมืองนั้น
34. พระวณะของพระเยโฮวาห์ ซึ่งมายังเยเรมีย์ผู้พยากรณ์เกี่ยวกับเรื่องเมืองเอลามในตอนต้นรัชกาลเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ว่า
35. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะหักคันทูของเอลาม ซึ่งเป็นหัวใจแห่งกำลังของเขาทั้งหลาย
36. และเราจะนำลมทั้งสี่ทิศจากฟ้าทั้งสี่ส่วนมาสู่อเอลาม และเราจะกระจายเขาไปตามลมเหล่านั้นทั้งหมด จะไม่มีประชาชนใดซึ่งผู้ถูกขับไล่ออกไปจากเอลามจะมาไม่ถึง
37. ด้วยว่าเราจะกระทำให้อเอลามสยดสยองต่อหน้าศัตรูของเขาทั้งหลาย และต่อหน้าผู้ที่แสวงหาชีวิตของเขา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะนำเหตุร้ายมาถึงเขาทั้งหลาย คือความพิโรธอันแรงกล้า เราจะใช้ให้ดาบไล่ตามเขาทั้งหลาย จนกว่าเราจะได้เผาผลาญเขาเสีย
38. และเราจะตั้งพระที่นั่งของเราในเอลาม และจะทำลายกษัตริย์และบรรดาเจ้านายของเขาทั้งหลาย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้
39. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า แต่ในกาลต่อไปเราจะให้อเอลามกลับสู่สภาพเดิม

1. พระวณะซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกล่าวด้วยเรื่องบาบิโลน เกี่ยวด้วยเรื่องแผ่นดินของชาวเคลเดีย โดยเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ ว่า
2. จงประกาศท่ามกลางบรรดาประชาชาติและปาวร้อง จงตั้งธงขึ้นและปาวร้อง อย่าปิดบังไว้เลย และว่า `บาบิโลน ถูกยึดแล้ว พระเบลก็ได้อาย พระเมโรดัคก็ถูกแหกเป็นชิ้นๆ รูปเคารพทั้งหลายของเมืองนั้นถูกกระทำให้อาย และรูปปั้นทั้งหลายก็ถูกแหกเป็นชิ้นๆ'
3. เพราะว่ามิใช่ประชาชาติหนึ่งออกจากทิศเหนือมาต่อสู้อย่างเมืองนั้น ซึ่งจะกระทำให้แผ่นดินของเธอเป็นที่รกร้าง และจะไม่มีสิ่งใดอาศัยในนั้นเลย ทั้งมนุษย์และสัตว์จะย้ายออกไปและจะออกไปเสีย
4. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น ประชาชนอิสราเอลและประชาชนยูดาห์จะมาวมกัน มาพลางร้องไห้พลาง และเขาทั้งหลายจะไปแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา
5. เขาทั้งหลายจะถามหาทางไปศิโยนโดยหันหน้าตรงไปเมืองนั้น กล่าวว่า `มาเถิด ให้พวกเรามาติดสนิทกับพระเยโฮวาห์โดยทำพันธสัญญาเนื่องนิยต์ซึ่งจะไม่ลืมเลย'
6. ประชาชนของเราเป็นแกะที่หลง บรรดาผู้เลี้ยงของเขาทั้งหลายได้พาเขาหลงไปหัน เขาทั้งหลายไปเสียบนภูเขา เขาทั้งหลายได้เดินจากภูเขาไปหาเนินเขา เขาสีมคอกของเขาเสียแล้ว
7. บรรดาผู้ที่พบเข้าก็กินเขา และศัตรูของเขาได้กล่าวว่า `เราไม่มีความผิด เพราะเขาทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ผู้เป็นที่อยู่อันเที่ยงธรรมของเขาทั้งหลาย คือพระเยโฮวาห์อันเป็นความหวังของบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย'
8. จงหนีจากท่ามกลางบาบิโลน จงออกไปเสียจากแผ่นดินของชาวเคลเดีย และเป็นเหมือนแพะตัวผู้นำหน้าฝูง
9. เพราะ ดูเถิด เราจะเร้าและนำบรรดาประชาชาติใหญ่หมู่หนึ่งจากประเทศเหนือมาต่อสู้อับบาโลน และเขาทั้งหลายจะเรียงรายพวกเขามาต่อสู้กับเธอ ตรงนั้นแหละเธอจะถูกยึด ลูกธนูของเขาทั้งหลายก็เหมือนนักรบที่มีฝีมือ ไม่มีคนใดจะกลับมือเปล่า
10. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ประเทศเคลเดียจะถูกปล้น บรรดาผู้ที่ปล้นเธอจะอิมหนา
11. บรรดาผู้ปล้นมรดกของเราเอ๋ย แม้ว่าเจ้าเปรมปรีดิ์ แม้ว่าเจ้าลิงโลด แม้เจ้าอ้วนพ้ออย่างวัวสาวอยู่ที่หญ้า และร้องอย่างวัวตัวผู้
12. มารดาของเจ้าจะละอายอย่างอดสู และนางที่คลอดเจ้าจะต้องอับอาย ดูเถิด ที่ร้างทำยแห่งบรรดาประชาชาติจะเป็นถิ่นทุรกันดาร ที่แห้งแล้งและทะเลทราย
13. เมืองนั้นจะไม่มีคนอาศัยเพราะพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ แต่จะเป็นที่รกร้างทั้งหมด ทุกคนที่ผ่านเมืองบาบิโลนจะไปจะตกตะลึง และจะเขยยันในภัยพิบัติทั้งสิ้นของเมืองนั้น
14. จงเรียงรายตัวของเจ้าทั้งหลายเข้ามาสู้อับบาโลนให้รอบข้าง บรรดาเจ้าที่โง่คั่งธนูจงยิงเธอ อย่าเสียดายลูกธนู เพราะเธอได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์
15. จงเปล่งเสียงโห่ร้องสู้อับบาโลนให้รอบข้าง เธอยอมแพ้แล้ว รากฐานของเธอล้มลงแล้ว กำแพงของเธอถูกพังลงมาแล้ว เพราะนี่เป็นการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์ จงทำการแก้แค้นเธอ ทำกับเธออย่างที่เขาได้กระทำมาแล้ว

16. จงตัดผู้หว่านเสียจากบาบิโลน และตัดผู้ที่ถือเคียวในฤดูเกี่ยว เหตุเพราะดาบของผู้บีบบังคับทุกคนจึงหันเข้าหาชนชาติของตน และทุกคนจะหนีไปยังแผ่นดินของตน
17. อิสราเอลเป็นเหมือนแกะที่ถูกกระจัดกระจายไปแล้ว พวกสิงโตได้จับล่าเขาไป ทีแรกษัตริย์อัสซีเรียกินเขา ในที่สุดนี้เนบูคัดเนสซาร์ษัตริย์แห่งบาบิโลนได้หักกระดูกของเขา
18. เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะลงโทษษัตริย์แห่งบาบิโลน และแผ่นดินของท่าน ดังที่เราได้ลงโทษษัตริย์แห่งอัสซีเรีย
19. เราจะให้อิสราเอลกลับสู่ลานหญ้าของเขา และเขาจะกินอยู่บนคารเมลและในบาซาน และเขาจะอิมใจบนเนินเขาเอเฟราอิมและในกิเลอาด
20. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น จะหาความชั่วช้าในอิสราเอลและจะหาไม่ได้เลย จะหาบาบิโลนยูดาห์ก็หาไม่ได้เลย เพราะเราจะให้อภัยแก่ชนเหล่านั้นผู้ที่เราเหลือไว้ให้
21. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า จงขึ้นไปสู่แผ่นดินเมธาธาอิม และต่อสู้อาวุธเมืองเปโซด จงฆ่าเขาและตามทำลายเสียให้สิ้นเชิง และจงกระทำทุกอย่างตามที่เราได้บัญชาเจ้าไว้
22. เสียงสงครามอยู่ในแผ่นดิน และเสียงการทำลายอย่างใหญ่หลวงก็อยู่ในนั้น
23. ค้อนทุบของแผ่นดินโลกทั้งหมดได้ถูกตัดลงและถูกหักเสียแล้วหนอ บาบิโลนได้กลายเป็นที่รกร้างท่ามกลางบรรดาประชาชาติแล้วหนอ
24. บาบิโลนเอ๋ย เราวางบ่วงดักเจ้าและเจ้าก็ติดบ่วงนั้น และเจ้าไม่รู้เรื่อง เขามาพบเจ้าและจับเจ้า เพราะเจ้าได้ชนสู้กับพระเยโฮวาห์
25. พระเยโฮวาห์ได้ทรงเปิดคลังอาวุธของพระองค์ และทรงให้อาวุธแห่งพระพิโรธของพระองค์ออกมา เพราะนี่แหละเป็นพระราชกิจแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาในแผ่นดินแห่งชาวเคลเดีย
26. จงมาต่อสู้กับเธอจากทุกเสี้ยวโลก จงเปิดบรรดาฉางของเธอ จงกองเธอไว้เหมือนอย่างกองข้าวและทำลายเสียจนสิ้นเชิง อย่าให้เธอเหลืออยู่เลย
27. จงฆ่าวัวผู้ของเธอให้หมด ให้มันทั้งหลายลงไปยังการฆ่า วิบัติแก่มันทั้งหลาย เพราะวันเวลาของมันมาถึงแล้ว คือเวลาแห่งการลงโทษมัน
28. เสียงของเขาทั้งหลายที่ได้หนีและรอดพ้นจากแผ่นดินบาบิโลน ไปประกาศการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราในศิโยน คือการแก้แค้นแทนพระวิหารของพระองค์
29. จงเรียกนักธนูมาต่อสู้กับบาบิโลน คือบรรดาคนที่โก่งธนู จงตั้งค่ายไว้รอบมัน อย่าให้ผู้ใดหนีรอดพ้นไปได้ จงกระทำกับเธอตามการกระทำของเธอ จงกระทำแก่เธออย่างที่เราได้กระทำแล้ว เพราะเธอจองหองล่องตึกกับพระเยโฮวาห์ พระองค์ผู้บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
30. เพราะฉะนั้น คนหนุ่มๆของเธอจะล้มลงตามถนนทั้งหลาย และทหารของเธอทั้งสิ้นจะถูกตัดออกในวันนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้
31. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า ผู้จองหองเอ๋ย ดูเถิด เราต่อสู้กับเจ้า เพราะว่าวันเวลาของเจ้ามาถึง

แล้ว คือเวลาที่เราจะลงโทษเจ้า

32. ผู้จองหองจะสะดุดและล้มลง จะไม่มีผู้ใดพยุงเขาขึ้นได้ และเราจะก่อไฟในบรรดาหัวเมืองของเขา และไฟจะกินบรรดาที่อยู่รอบเขาเสียสิ้น
33. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ประชาชนอิสราเอลและประชาชนยูดาห์ถูกบีบบังคับด้วยกัน บรรดาผู้ที่จับเขาทั้งหลายไปเป็นเชลยได้ยึดเขาไว้มั่น เขาทั้งหลายปฏิเสธไม่ยอมให้เขาไป
34. พระผู้ไถ่ของเขาทั้งหลายนั้นเข้มแข็ง พระนามของพระองค์คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระองค์จะทรงแก้คดีของเขาโดยตลอด เพื่อพระองค์จะประทานความสงบแก่แผ่นดิน แต่ประทานความไม่สงบแก่ชาวเมืองบาบิโลน
35. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ให้ดาบอยู่เหนือชาวเคลเดีย และเหนือชาวเมืองบาบิโลน และเหนือเจ้านายและนักปราชญ์ของเธอ
36. ให้ดาบอยู่เหนือผู้มูสา เพื่อเขาจะกลายเป็นคนโง่ไป ให้ดาบอยู่เหนือบรรดานักรบของเธอ เพื่อเขาทั้งหลายจะครั่นคร้าม
37. ให้ดาบอยู่เหนือม้าทั้งหลายของเขาและรถรบของเขา และอยู่เหนือบรรดาชนที่ปะปนกันท่ามกลางเขา เพื่อเขาทั้งหลายจะกลายเป็นผู้หญิงไป ให้ดาบอยู่เหนือทรัพย์สมบัติทั้งสิ้นของเขา เพื่อว่าทรัพย์สมบัตินั้นจะถูกปล้นเสีย
38. ให้ความแห้งแล้งอยู่เหนือน้ำทั้งหลายของเธอ เพื่อน้ำทั้งหลายนั้นจะได้แห้งไป เพราะเป็นแผ่นดินแห่งรูปเคารพสลัก และเขาทั้งหลายก็บ้ารูปนั้น
39. เพราะฉะนั้น สัตว์ป่าทั้งหลายและบรรดาหมาจิ้งจอกจะอาศัยในบาบิโลน และนกเค้าแมวจะอาศัยอยู่ในนั้น เมืองนั้นจะไม่มีประชาชนอยู่อีกต่อไปเป็นนิรันดร์ คือไม่มีชาวเมืองอาศัยอยู่ตลอดชั่วอายุ
40. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เมื่อพระเจ้าได้ทรงคว่ำเมืองโซโดมและเมืองโกโมราห์และหัวเมืองใกล้เคียง ดังนั้นจะไม่มีใครพำนักอยู่ที่นั่น และไม่มีบุตรของมนุษย์คนใดอาศัยอยู่ในเมืองนั้น
41. ดูกิจิต ชนชาติหนึ่งจะมาจากทิศเหนือ ประชาชาติอันเข้มแข็งชาติหนึ่ง และกษัตริย์หลายองค์จะถูกเร้าให้มาจากที่ไกลที่สุดของแผ่นดินโลก
42. เขาทั้งหลายจะจับคันธนูและหอก เขาทั้งหลายดูร้าย และจะไม่มี ความกรุณา เสียงของเขาทั้งหลายจะเหมือนเสียงทะเลคะนอง เขาทั้งหลายจะขี่ม้า เรียงรายกันเป็นคนเข้าสู่สงครามกับเจ้านะ บุตรสาวแห่งบาบิโลนเอ๋ย
43. กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ยินข่าวเรื่องนั้น และพระหัตถ์ของพระองค์ก็อ่อนลง ความแสนระทมจับหัวใจเขา เจ็บปวดอย่างผู้หญิงกำลังคลอดบุตร
44. ดูกิจิต เขาจะขึ้นมาอย่างสิงโตจากคลื่นของลุ่มแม่น้ำจอร์แดน โจนเข้าใส่คอกของแกะที่แข็งแรง แต่เราจะกระทำให้เขาวิงหนีเธอไปอย่างฉับพลัน และใครเป็นผู้ที่เลือกสรรไว้ ที่เราจะแต่งตั้งไว้เหนือเธอ ใครเป็นอย่างเราเล่า ใครจะนัดเราเล่า ผู้เลี้ยงแกะคนใดจะทนยืนอยู่ต่อหน้าเราได้
45. เพราะฉะนั้นจงฟังแผนงานซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงกระทำไว้ต่อสู้อาบาโลน และบรรดาพระประสงค์ซึ่งพระองค์ได้ดำริขึ้นต่อสู้อับแผ่นดินของชาวเคลเดีย แน่ละตัวเล็กที่สุดในฝูงก็ต้องถูกลากเอาไป แน่ละคอกของเขานั้นจะรกร้างไป

46. แผ่นดินโลกสั่นสะเทือนเพราะเสียงของการที่บาบิโลนถูกจับเป็นเชลย และเสียงคร่ำครวญดังไปท่ามกลางบรรดา
ประชาชาติ

1. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะปลุกกระแสดมแห่งการทำลาย ต่อสู้กับบาบิโลน และต่อสู้กับคนที่อาศัยท่ามกลางพวกที่ลุกขึ้นสู้กับเรา
2. เราจะส่งผู้ผิดไปยังบาบิโลนและเขาทั้งหลายจะผิดเธอ และเขาทั้งหลายจะทำให้แผ่นดินของเธอว่างเปล่า เมื่อเขาทั้งหลายมาล้อมเธอไว้ทุกด้าน ในวันแห่งความยากลำบาก
3. อย่าให้นักธนูโก่งคันธนูได้ อย่าให้เขาสวมเสื้อเกราะลุกขึ้นได้ อย่าไว้ชีวิตคนหนุ่มๆของเธอเลย จงทำลายพลโยธาของเธอทั้งหมด
4. ดังนั้นเขาทั้งหลายจะถูกฆ่าล้มลงในแผ่นดินของชาวเคลเดีย และจะถูกแทงทะลุที่ถนนเมืองนั้น
5. เพราะว่าอิสราเอลและยูดาห์มิได้ถูกทอดทิ้งโดยพระเจ้าของเขาทั้งหลายพระเยโฮวาห์จอมโยธา ถึงแม้แผ่นดินของเขาเต็มด้วยความผิดบาปต่อองค์บริสุทธิ์แห่งอิสราเอล
6. จงหนีเสียจากท่ามกลางบาบิโลน ให้ทุกคนเอาชีวิตของตนให้รอดพ้นเถิด เจ้าอย่าถูกตัดออกด้วยความชั่วช้าของเธอเลย เพราะนี่เป็นเวลาแห่งแก้แค้นของพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงตอบสนองต่อเธอสักครั้ง
7. บาบิโลนได้เคยเป็นถ้วยทองคำในพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ กระทำให้แผ่นดินโลกทั้งสิ้นมีน้ำเมาไป บรรดาประชาชาติได้ดื่มเหล้าองุ่นของเธอ เพราะฉะนั้นประชาชาติต่างจึงบ้าไป
8. บาบิโลนได้ล้มลงและแตกไปอย่างฉับพลัน จงคร่ำครวญเพื่อเธอเถิด จงเอาพิมเสนมาให้เธอบรรเทาปวด ชะรอยจะรักษาเธอให้หายได้กระมัง
9. เราทั้งหลายอยากจะรักษาบาบิโลนให้หาย แต่เธอไม่หาย ละทิ้งเธอเสียเถิด และให้เราไปต่างไปยังประเทศของตน เพราะว่าการพิพากษาเธอได้ขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และได้ถูกยกขึ้นถึงฟากฟ้า
10. พระเยโฮวาห์ทรงนำความชอบธรรมออกมาให้เรา มาเถิด ให้เราประกาศพระราชกิจของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราที่ในศิโยน
11. จงฝนลูกธนู จงหยิบโล่ขึ้นมา พระเยโฮวาห์ทรงเร้าใจบรรดาภักษัตริย์คนมีเดีย เพราะว่าพระประสงค์ของพระองค์เกี่ยวข้องกับเรื่องบาบิโลน ก็คือการทำลายมันเสีย เพราะนั่นแหละเป็นการแก้แค้นของพระเยโฮวาห์ คือการแก้แค้นแทนพระวิหารของพระองค์
12. จงปักธงชิตบรรดากำแพงของบาบิโลน จงทำคนเฝ้าให้เข้มแข็ง จงตั้งคนยามขึ้น จงเตรียมกองขุมไว้ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงวางแผนงานและทั้งทรงกระทำเสร็จตามที่พระองค์ทรงล้นพระวาจาเกี่ยวกับชาวเมืองบาบิโลน
13. เจ้าผู้อาศัยตามน้ำมากหลาย ผู้มีสมบัติมากมายเอ๋ย อวสานของเจ้ามาถึงแล้ว เส้นความโลภของเจ้าได้ถูกตัดขาดเสียแล้ว
14. พระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ทรงปฏิญาณต่อพระองค์เองว่า แน่ละ เราจะให้เจ้ามีคนเต็มเมืองให้มากอย่างตึกแดง และเขาทั้งหลายจะเปล่งเสียงโห่ร้องมีชัยเหนือเจ้า
15. พระองค์ทรงสร้างโลกด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ พระองค์ทรงสถาปนาพิภพไว้ด้วยพระสติปัญญาของพระองค์ และทรงคลี่ท้องฟ้าออกด้วยความเข้าใจของพระองค์

16. เมื่อพระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียงก็มีเสียงน้ำคะนองในท้องฟ้า และทรงกระทำให้หมอกลอยขึ้นจากปลายพิภพ ทรงกระทำฟ้าแลบเพื่อฝน และทรงนำลมมาจากพระคลังของพระองค์
17. มนุษย์ทุกคนโอดในทางความรู้ของตน ช่างทองทุกคนจะได้อายุเพราะรูปเคารพสลักของตน เพราะรูปเคารพหล่อของเขาเป็นของเท็จ และไม่มีลมหายใจในรูปเคารพนั้น
18. มันเป็นของไร้ค่า และเป็นผลงานแห่งความผิดพลาด มันจะต้องพินาศเมื่อถึงเวลาการลงโทษ
19. พระองค์ผู้ทรงเป็นส่วนของยาโคบไม่เหมือนสิ่งเหล่านี้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ที่ก่อร่างทุกสิ่งขึ้น และอิสราเอลเป็นตระกูลที่เป็นมรดกของพระองค์ พระเยโฮวาห์จอมโยธาเป็นพระนามของพระองค์
20. เจ้าเป็นคนค่อนและยุทธโศภกรณ์ของเรา เราจะทុบบรรดาประชาชาติเป็นขึ้นๆด้วยเจ้า เราจะทำลายราชอาณาจักรทั้งหลายด้วยเจ้า
21. เราจะทูปม้าและคนขี่เป็นขึ้นๆด้วยเจ้า เราจะทูปบรรดาธรรบและคนขับให้เป็นขึ้นๆด้วยเจ้า
22. เราจะทูปผู้ชายและผู้หญิงเป็นขึ้นๆด้วยเจ้า เราจะทูปคนแก่และคนหนุ่มเป็นขึ้นๆด้วยเจ้า เราจะทูปคนหนุ่มและหญิงพรหมจารีเป็นขึ้นๆด้วยเจ้า
23. เราจะทูปผู้เลี้ยงแกะและฝูงแกะเป็นขึ้นๆด้วยเจ้า เราจะทูปชวานาและวัวคู่แอกของเขาเป็นขึ้นๆด้วยเจ้า เราจะทูปเจ้าเมืองและปลัดเป็นขึ้นๆด้วยเจ้า
24. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะสนองบาบิโลนและบรรดาชาวประเทศเคลเดียท่ามกลางสายตาของเจ้า ซึ่งบรรดาความชั่วร้ายอันเขาได้กระทำในศิโยน
25. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ภูเขาซึ่งทำลายเอ๋ย ดูเถิด เราต่อสู้เจ้า เจ้าผู้ทำลายแผ่นดินโลกทั้งสิ้น เราจะเหยียดมือของเราออกต่อสู้เจ้า และกิ้งเจ้าลงมาจากหน้าผา และจะกระทำให้เจ้าเป็นภูเขาที่ถูกไหม้
26. เขาจะไม่เอาหินจากเจ้าไปทำศิลาหุ้มมูม และไม่เอาหินไปทำรากฐาน แต่เจ้าจะถูกทิ้งร้างเป็นนิตย์ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้
27. จงตั้งธงไว้บนแผ่นดิน จงเป่าแตรท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย จงเตรียมประชาชาติทั้งหลายไว้ทำสงครามกับเธอ จงเรียกราชอาณาจักรต่อไปนี่มาสู้กับเธอ อารารัต มินนี และอัชเคนัส จงตั้งจอมทัพไว้ต่อสู้เธอ จงทำม้าขึ้นเหมือนนังคันระเกะระกะ
28. จงเตรียมบรรดาประชาชาติมาทำสงครามกับเธอ คือเตรียมบรรดากษัตริย์แห่งมีเดีย พร้อมทั้งเจ้าเมืองและปลัดทั้งหลาย และทุกแผ่นดินที่ขึ้นแก่มีเดีย
29. แผ่นดินนั้นจะสะเทือนสะท้านและโศกเศร้า เพราะบรรดาพระประสงค์ของพระเยโฮวาห์จะเกิดขึ้นเพื่อต่อสู้บาบิโลน เพื่อจะกระทำให้แผ่นดินบาบิโลนเป็นที่รกร้างปราศจากคนอาศัย
30. นักรบแห่งบาบิโลนหยุดรบแล้ว เขาทั้งหลายค้างอยู่ในที่กำบังเข้มแข็งของเขา กำลังของเขาถอยเสียแล้ว เขาทั้งหลายกลายเป็นเหมือนผู้หญิง เขาได้เผาที่อาศัยของเธอแล้ว และดาลประตูของเธอก็หัก
31. นักรบคนหนึ่งวิ่งไปพบนักรบอีกคนหนึ่ง ทูตคนหนึ่งวิ่งไปพบทูตอีกคนหนึ่ง เพื่อทูลกษัตริย์แห่งบาบิโลนว่า เมืองของพระองค์ถูกยึดไว้ทุกด้านแล้ว

32. ทำลุยข้ามก็ถูกยึดแล้ว ที่เป็นบึงเป็นหนองก็ถูกไฟไหม้และบรรดาทหารก็ระส่ำระสาย
33. เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าแห่งอิสราเอล ตรัสตั้งนี้ว่า บุตรสาวแห่งบาบิโลนก็เหมือนลานนวดข้าว ณ เวลาที่เธอถูกเหยียบย่ำ อีกสักประเดี๋ยว เวลาเกี่ยวก็จะมาถึงแล้ว
34. ให้ชาวเมืองศิโยนพูดว่า เนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้กินข้าพเจ้าเสียแล้ว ท่านได้ขยำข้าพเจ้า ท่านได้ทำให้ข้าพเจ้าเป็นภาชนะว่างเปล่า ท่านได้กลืนข้าพเจ้าตั้งมังกร ท่านได้อิ่มท้องด้วยของอร่อยของข้าพเจ้า แล้วท่านก็คายข้าพเจ้าทิ้งเสีย
35. ความทารุณที่ได้กระทำแก่ข้าพเจ้าและแก่เนื้อหนังของข้าพเจ้าจงตกเหนือบาบิโลน ให้เยรูซาเล็มกล่าวว่า ให้ความรับผิดชอบสำหรับเลือดตกของเราอยู่แก่ชาวประเทศเคลเดีย
36. เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะแก้คดีของเจ้า และกระทำการแก้แค้นเพื่อเจ้า เราจะทำทะเลของเธอให้แห้ง และกระทำแหล่งน้ำของเธอให้เหือด
37. และบาบิโลนจะกลายเป็นกองซากปรักหักพัง เป็นที่อยู่อาศัยของมังกร เป็นที่นำตกตะลึง และเป็นที่ย่ำเหยียบันปราศจากคนอาศัย
38. เขาทั้งหลายจะคำรามด้วยกันอย่างสิงโต เขาทั้งหลายจะคำรามอย่างลูกสิงโต
39. ขณะที่เขาทั้งหลายผ่าวร้อน เราจะเตรียมการเลี้ยงให้ และกระทำให้เขาทั้งหลายมีนเมา เพื่อเขาทั้งหลายจะปลาบปลื้มยินดี จนเขาทั้งหลายจะนอนหลับอยู่ชั่วกาลนาน ไม่ตื่นเลย พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ
40. เราจะนำเขาทั้งหลายลงมาดุจลูกแกะไปยังการฆ่า เหมือนแกะผู้และแพะผู้
41. เซซึกถูกยึดแล้วหนอ ซึ่งเป็นที่สรรเสริญของทั่วแผ่นดินโลกถูกจับแล้วเล่า บาบิโลนได้กลายเป็นที่นำตกตะลึงท่ามกลางบรรดาประชาชาติเสียแล้วหนอ
42. ทะเลขึ้นมาเหนือบาบิโลน คลื่นอย่างมากมายคลุมเธอไว้
43. หัวเมืองของเธอกลายเป็นที่รกร้าง เป็นแผ่นดินที่แห้งแล้งและเป็นถิ่นทุรกันดาร เป็นแผ่นดินที่ไม่มีผู้ใดอาศัยอยู่ และไม่มีบุตรของมนุษย์คนใดข้ามไป
44. และเราจะลงโทษพระเบลในบาบิโลน ท่านกลืนอะไรเข้าไปแล้ว เราจะเอาออกจากปากท่านเสีย บรรดาประชาชาติจะไม่ไหลไปหาท่านอีก เออ กำแพงแห่งบาบิโลนจะล้มลง
45. ประชาชนของเราเอ๋ย จงออกไปเสียจากท่ามกลางเธอ ให้ทุกคนเอาชีวิตของตนรอดจากความพิโรธอันร้อนแรงของพระเยโฮวาห์เถิด
46. อย่าให้ใจของเจ้าวิตก และอย่าให้กลัวต่อข่าวลือซึ่งได้ยินในแผ่นดินนั้น จะมีข่าวลือเรื่องหนึ่งมาในปีหนึ่ง และหลังจากนั้นอีกปีหนึ่งก็มีข่าวลือเรื่องหนึ่งมา และความทารุณก็มีอยู่ในแผ่นดินและผู้ครอบครองก็ต่อสู้กับผู้ครอบครอง
47. เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะลงโทษรูปเคารพสลักแห่งบาบิโลน แผ่นดินทั้งสิ้นของเธอจะต้องได้ไถ และบรรดาชาวบาบิโลนซึ่งถูกฆ่าจะล้มลงที่ท่ามกลางเธอ
48. แล้วฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลกและสรรพสิ่งที่มีอยู่ในนั้น จะร้องเพลงเหนือบาบิโลน เพราะว่าผู้ทำลายจะมาจากทิศเหนือต่อสู้กับเธอ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้

49. บาบิโลนทำให้คนอิสราเอลที่ถูกฆ่าล้มลงฉันท คนที่ถูกฆ่าแห่งแผ่นดินโลกทั้งมวลจะต้องล้มลงที่บาบิโลนฉันทนั้น
50. เจ้าทั้งหลายผู้ที่รอดพ้นไปจากดาบ หินไปเกิด ออย่านิ่งอยู่ จงระลึกถึงพระเยโฮวาห์จากที่ไกล และให้กรุงเยรูซาเล็มเข้ามาในจิตใจของเจ้า
51. เราได้อาย เพราะเราได้ยินคำเยาะเย้ย ความอับยศคลุมหน้าเราไว้ เพราะคนต่างชาติได้เข้าในสถานบริสุทธิ์แห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
52. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง เมื่อเราจะลงโทษรูปเคารพสลักของเธอ และคนที่บาดเจ็บจะคร่ำครวญอยู่ทั่วแผ่นดินทั้งสิ้นของเธอ
53. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ถึงแม้บาบิโลนจะขึ้นไปบนสวรรค์ และถึงแม้เธอจะสร้างป้อมกันที่สูงอันเข้มแข็งของเธอไว้ บรรดาผู้ทำลายก็มายังมาจากเราเหนือเธอ
54. มีเสียงร้องมาจากบาบิโลน และเสียงการทำลายอย่างใหญ่หลวงจากแผ่นดินของคนเคลเดีย
55. เพราะพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้บาบิโลนเป็นที่ทิ้งร้าง และกระทำเสียงที่ใหญ่โตของเธอให้เงียบ เมื่อคลื่นของเธอคะนองเหมือนสายน้ำอันยิ่งใหญ่ เสียงอีกทีกของเขาก็เปล่งออกมา
56. เพราะว่าผู้ทำลายได้มาเหนือเธอ มาเหนือบาบิโลน บรรดาหนักรบของเธอถูกยึดแล้ว คันธนูของเขาทั้งหลายถูกหักเป็นชิ้นๆ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพระเจ้าแห่งการตอบแทน พระองค์จะทรงสนองเป็นแน่
57. เราจะกระทำให้เจ้านายของเธอและนักปราชญ์ของเธอ เจ้าเมืองของเธอ ผู้บังคับบัญชาของเธอ และหนักรบของเธอมีนเมา จนเขาทั้งหลายจะนอนหลับอยู่ชั่วกาลนาน ไม่ตื่นเลย พระบรมมหาราชัตรีย์ผู้ทรงพระนามว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้
58. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า กำแพงอันกว้างขวางของบาบิโลนจะถูกปราบลงให้เรียบเสมอพื้นดิน และประตูเมืองสูงของเธอจะถูกเผาด้วยไฟ บรรดาประชาชนจะทำงานอย่างไร้ผล และชนชาติทั้งหลายจะเหน็ดเหนื่อยก็เพื่อเผาไฟเสียเท่านั้น
59. ถ้อยคำซึ่งเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ได้บัญชาแก่เสโรอาห์บุตรชายเนริยาห์ ผู้เป็นบุตรชายมาอาเสอาห์ เมื่อเขาไปยังบาบิโลนกับเศเดคียาห์กษัตริย์แห่งยูดาห์ ในปีทีสี่แห่งรัชกาลของท่านนั้น เสโรอาห์เป็นหัวหน้าจัดที่พัก
60. เยเรมีย์ได้เขียนบรรดาความร้ายทั้งสิ้นซึ่งจะมาถึงบาบิโลนนั้นไว้ในหนังสือ บรรดาถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำที่เขียนไว้เกี่ยวกับเรื่องบาบิโลน
61. และเยเรมีย์พูดกับเสโรอาห์ว่า เมื่อท่านมาถึงบาบิโลนแล้ว ท่านจะเห็นและท่านจงอ่านถ้อยคำเหล่านี้ทั้งหมดนะ
62. และท่านจงกล่าวว่า `ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ได้ตรัสต่อสู้กับสถานที่นี้ว่า จะทรงตัดออกเสีย เพื่อว่าจะไม่มีอะไรเหลืออยู่ในนั้นเลย ไม่ว่ามนุษย์หรือสัตว์ แต่จะเป็นที่รกร้างเป็นนิรันดร์`
63. ต่อมาเมื่อท่านอ่านหนังสือนี้จบแล้ว จงเอาหินก้อนหนึ่งมัดติดมันไว้ และโยนมันทิ้งไปกลางแม่น้ำยูเฟรติส
64. และจงกล่าวว่า `บาบิโลนจะจมลงอย่างนี้แหละ จะไม่ลอยขึ้นอีกเลยเนื่องด้วยความร้ายซึ่งเราจะนำมาเหนือเธอ และพวกเขาจะเหน็ดเหนื่อย' ถ้อยคำของเยเรมีย์มีเพียงนี้

1. เศเดคียาห์มีพระชนมายุสี่สิบเอ็ดพรรษาเมื่อท่านขึ้นเสวยราชย์ และท่านครอบครองในกรุงเยรูซาเล็มสิบเอ็ดปี พระมารดาของท่านมีชื่อว่าฮามูทาล เป็นบุตรสาวของเยเรมีย์แห่งลิบนาห์
2. และท่านได้กระทำสิ่งที่ชั่วร้ายในสายพระเนตรพระเยโฮวาห์ ตามการทุกอย่างที่เยโฮยาคิมได้กระทำนั้น
3. เป็นเพราะความโกรธของพระเยโฮวาห์เป็นแน่ สิ่งต่างๆได้เป็นไปดังต่อไปนี้ในกรุงเยรูซาเล็มและยูดาห์ จนพระองค์ทรงเหวี่ยงเขาทั้งหลายออกไปเสียจากพระพักตร์ของพระองค์ และเศเดคียาห์ได้กบฏต่อกษัตริย์แห่งบาบิโลน
4. และต่อมาในปีที่เก้าแห่งรัชกาลของท่าน ในวันที่สิบของเดือนที่สิบ เนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งเมืองบาบิโลน พร้อมด้วยกองทัพทั้งสิ้นของท่านได้มาต่อสู้กับกรุงเยรูซาเล็มและล้อมเมืองไว้ และสร้างเครื่องล้อมไว้รอบ
5. กรุงนั้นจึงถูกล้อมอยู่จนปีที่สิบเอ็ดแห่งกษัตริย์เศเดคียาห์
6. เมื่อวันที่เก้าของเดือนที่สี่การกันดารอาหารในกรุงนั้นร้ายกาจมาก จนไม่มีอาหารเลยสำหรับประชาชนแห่งแผ่นดิน
7. แล้วกรุงนั้นก็แตกและทหารทั้งหมดก็หนีออกไปจากกรุงในกลางคืน ไปตามทางประตูเมืองระหว่างกำแพงทั้งสอง ไปตามทางราชอุทยาน (ฝ่ายคนเคลเดียก็ล้อมอยู่รอบกรุง) และเขาทั้งหลายไปทางที่ราบ
8. แต่กองทัพของคนเคลเดียได้ไล่ติดตามกษัตริย์ไป และไปทันเศเดคียาห์ในที่ราบเมืองเยรีโค และกองทัพทั้งสิ้นของท่านก็กระจัดกระจายไปจากท่าน
9. และเขาก็จับกษัตริย์ นำขึ้นมาถวายแก่กษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ตำบลริบลาคีในแผ่นดินฮามัท และกษัตริย์ก็ได้พิพากษาโทษท่าน
10. กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ประหารบุตรชายทั้งหลายของเศเดคียาห์ต่อหน้าต่อตาท่าน และได้ประหารเจ้านายทั้งสิ้นแห่งยูดาห์เสียที่ตำบลริบลาคี
11. ท่านทำตาของเศเดคียาห์ให้บอดไป และกษัตริย์แห่งบาบิโลนตีตรวนไว้และนำท่านไปยังบาบิโลน และขังท่านไว้ในคุกจนวันที่ท่านสิ้นชีวิต
12. เมื่อวันที่สิบในเดือนที่ห้า ซึ่งเป็นปีที่สิบเก้าของรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน เนบูซาราดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ ผู้ปรนนิบัติกษัตริย์บาบิโลน ได้เข้าไปในกรุงเยรูซาเล็ม
13. และเขาได้เผาพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และพระราชวัง และบรรดาเรือนทั้งสิ้นของกรุงเยรูซาเล็มเสีย ท่านเผาบ้านของผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายเสียหมดทุกหลัง
14. และกองทัพทั้งสิ้นของคนเคลเดีย ผู้อยู่กับผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ได้ทำลายกำแพงทั้งหมดที่อยู่รอบกรุงเยรูซาเล็มลง
15. และเนบูซาราดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ ได้จับประชาชนบางคนที่ยากจนและประชาชนที่เหลืออยู่ ผู้ซึ่งเหลืออยู่ในกรุงและผู้ที่ยากจน ผู้หนีไปหากษัตริย์แห่งบาบิโลนพร้อมกับฝูงชนที่เหลืออยู่ไปเป็นเชลย
16. แต่เนบูซาราดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ได้ละคนจนในแผ่นดินไว้บ้าง ให้เป็นคนทำสวนองุ่น และเป็นคนทำไร่ไถนา

17. บรรดาเสาทองสัมฤทธิ์ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และเชิงและชั้นสาครทองสัมฤทธิ์ ซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์นั้น คนเคลเดียได้ทุบเสียเป็นชิ้นๆ และขนเอาทองสัมฤทธิ์ทั้งหมดไปยังบาบิโลน
18. และเขาได้ขนเอาม้อขนาดใหญ่ด้วย อีกทั้งพลั่ว ตะกรัดใส่ตะเกียง และซามและซ็อน และภาชนะทองสัมฤทธิ์ทั้งสิ้น ซึ่งใช้ในการปรนนิบัติ
19. ทั้งอ่าง ถาดรองไฟ และซาม และม้อขนาดใหญ่ และเชิงเทียน และซ็อน และอ่างน้ำ อะไรที่ทำด้วยทองคำ ผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ก็เอาไปเป็นทองคำ อะไรที่ทำด้วยเงินก็เอาไปเป็นเงิน
20. ส่วนเสาสองเสา และชั้นสาครหนึ่งลูก กับวิวทองสัมฤทธิ์สิบสองตัวซึ่งอยู่ใต้เชิงทั้งหลาย ซึ่งกษัตริย์ซาโลมอนได้สร้างไว้สำหรับพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ทองสัมฤทธิ์ของสิ่งของเหล่านี้ทั้งสิ้นก็ชั่งกันไม่ไหว
21. ส่วนเสานั้น เสาต้นหนึ่งสูงสิบแปดศอก วัตรอบสิบสองศอก และความหนาของมันเป็นสี่นิ้ว กลางกลวง
22. บนเสานี้มีบัวคว่ำยอดทองสัมฤทธิ์ บัวคว่ำยอดอันหนึ่งสูงห้าศอก มีตาข่ายและลูกทับทิม ทั้งหมดทำด้วยทองสัมฤทธิ์อยู่รอบบัวคว่ำยอด และเสาที่สองก็มีเหมือนกัน ทั้งลูกทับทิมด้วย
23. ข้างๆมีลูกทับทิมเก้าสิบหกลูก บนตาข่ายโดยรอบนั้นมีลูกทับทิมทั้งหมดหนึ่งร้อยลูก
24. และผู้บัญชาทหารรักษาพระองค์ได้จับเสารอหีบโรหิตใหญ่ และเศฟันยาห์โรหิตที่สอง และผู้เฝ้าธรณีประตูอีกสามคน
25. และจากกรุงนั้นท่านจับขันทีคนหนึ่ง ผู้บังคับทหาร และที่ปรึกษาของกษัตริย์เจ็ดคน ซึ่งพบอยู่ในกรุงนั้น และเลขานุการของผู้บังคับบัญชาของกองทัพ ผู้ซึ่งเกณฑ์ประชาชนแห่งแผ่นดิน และประชาชนแห่งแผ่นดินอีกหกสิบคน ซึ่งพบอยู่ท่ามกลางกรุงนั้น
26. และเนบูซาระดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์ได้จับคนเหล่านี้นำไปถวายกษัตริย์แห่งบาบิโลนที่ตำบลริบลาคี
27. และกษัตริย์แห่งบาบิโลนทรงตีเขา และประหารเขาเสียที่ตำบลริบลาคีในแผ่นดินฮามัท ดังนั้นแหละ ยูดาห์ก็ได้ถูกนำไปเป็นเชลยออกไปจากแผ่นดินของตน
28. ต่อไปนี้เป็นจำนวนประชาชนซึ่งเนบูคัดเนสซาร์จับไปเป็นเชลย ในปีที่เจ็ด พวกยิวสามพันยี่สิบสามคน
29. ในปีที่ยี่สิบแปดแห่งรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์ ท่านขนเชลยจากกรุงเยรูซาเล็มแปดร้อยสามสิบสองคน
30. ในปีที่ยี่สิบสามแห่งรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์ เนบูซาระดานผู้บังคับบัญชาทหารรักษาพระองค์จับยิวเป็นเชลยเจ็ดร้อยยี่สิบห้าคน รวมคนทั้งหมดเป็นสี่พันกับหกร้อยคน
31. และต่อมาในปีที่สามสิบเจ็ดแห่งการเป็นเชลยของเยโฮยาคินกษัตริย์แห่งยูดาห์นั้น เมื่อวันที่ยี่สิบห้าในเดือนที่สิบสอง เอวิลเมโรดักกษัตริย์แห่งบาบิโลน ในปีที่ท่านขึ้นเสวยราชย์ ท่านได้ยกศิระของเยโฮยาคินกษัตริย์แห่งยูดาห์ขึ้น และได้นำท่านออกมาจากคุก
32. พระองค์ตรัสอย่างเมตตาต่อท่าน และให้หนึ่งบนที่หนึ่งเหนือกว่าบรรดากษัตริย์ทั้งหลายที่อยู่ในบาบิโลน
33. ดังนั้นเยโฮยาคินจึงถอดเครื่องแต่งกายนักโทษออกเสีย และท่านได้รับประทานที่โต๊ะเสวยต่อพระพักตร์กษัตริย์ทุกวันตลอดชีวิต

34. ส่วนงบประมาณที่ให้นั้นท่านก็ได้รับพระราชทานจากกษัตริย์แห่งบาบิโลนตามความต้องการรายวันอยู่เสมอตลอดเมื่อท่านมีชีวิตอยู่จนวันตายของท่าน

เพลงคร่ำครวญ

บทที่ 1

1. กรุงที่คับคั่งด้วยพลเมืองมาอ้างว้างอยู่ได้หนอ กรุงที่รุ่งเรืองอยู่ท่ามกลางประชาชาติมากมายเป็นดั่งหญิงม่ายหนอ กรุงที่เป็นดั่งเจ้าหญิงท่ามกลางเมืองทั้งหลายก็กลับเป็นเมืองขึ้นเขาไป
2. กรุงนั้นร่ำไห้สะอื้นในราตรีกาล และน้ำตาของเธอก็อาบแก้ม เธอจะหาใครท่ามกลางคนที่รักเธอให้มาปลอบเธอก็หาไม่พบ บรรดาพวกเพื่อนของเธอสิ้นทุกคนได้ทรยศต่อเธอ เขาทั้งปวงกลับเป็นศัตรูของเธอ
3. ยูดาห์ได้ถูกกวาดไปเป็นเชลย ได้รับความทุกข์ใจ ต้องทำงานอย่างทาส เธอต้องพำนักอยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย เธอไม่พบที่หยุดพักสงบเลย บรรดาผู้ข่มเหงได้ไล่ทันเธอเมื่อเวลาเธอทุกข์ใจ
4. ถนนหนทางที่เข้าเมืองศิโยนก็คร่ำครวญอยู่ เพราะไม่มีผู้ใดเดินไปในงานเทศกาลที่เคร่งครัดทั้งหลายนั้น บรรดาประตูเมืองของเธอก็รกร้างเสียแล้ว พวกปุโรหิตของเธอได้พากันถอนใจ สาวพรหมจารีทั้งหลายของเธอก็ต้องทนทุกข์ และตัวเธอเองก็ได้รับความขมขื่นยิ่งนัก
5. พวกคู่อริของเธอกลายเป็นหัวหน้า พวกศัตรูของเธอได้จำเริญขึ้น ด้วยว่าพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำให้เธอทนทุกข์ เพราะความทรยศอันมหันต์ของเธอ ลูกเต่าทั้งหลายของเธอตกไปเป็นเชลยต่อหน้าคู่อริ
6. และความโอดอาตรการได้พรวดไปจากธิดาแห่งศิโยนเสียแล้ว พวกเจ้านายของเธอก็กลับเป็นดุจฝูงกวางที่หาทุ่งหญ้าเลี้ยงชีวิตไม่ได้ และได้วิ่งป้อแป้หนีไปข้างหน้าผู้ไล่ติดตาม
7. เยรูซาเล็มเมื่อตกอยู่ในยามทุกข์ใจและยามลำเค็ญก็ได้หวนระลึกถึงสิ่งประเสริฐที่ตนเคยมีในครั้งกระโน้น เมื่อพลเมืองของเธอตกอยู่ในมือของคู่อริ และหาไม่มีผู้ใดจะสงเคราะห์เธอไม่ พวกคู่อริเห็นเธอแล้วก็เยาะเย้ยวันสะบาโตทั้งหลายของเธอ
8. เยรูซาเล็มได้ทำบาปอย่างใหญ่หลวง เหตุฉะนั้นเธอจึงถูกไล่ออก บรรดาคนที่เคยให้เกียรติเธอก็หลบหลู่เธอ เพราะเหตุเขาทั้งหลายเห็นความเปลือยเปล่าของเธอ เธอเองได้ถอนใจยิ่งและหันหน้าของเธอไปเสีย
9. มลทินของเธอก็ฝังอยู่ในกระโปรงของเธอ และเธอหาได้คำนึงถึงอนาคตของเธอไม่ ดังนั้นเธอจึงได้เสื่อมทรามลงเร็วอย่างน่าใจหาย เธอก็ไม่มีผู้ใดจะเล่าโลม ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทอดพระเนตรความทุกข์ใจของข้าพระองค์ เพราะพวกศัตรูได้พองตัวขึ้นแล้ว
10. พวกศัตรูได้ยื่นมือของเขายึดเอาบรรดาของประเสริฐของเธอ ด้วยเธอได้เห็นบรรดาประชาชาติบุกรุกเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเธอ คือคนที่พระองค์ได้ทรงห้ามไม่ให้เข้ามาในชุมนุมชนของพระองค์
11. บรรดาพลเมืองของเธอได้ถอนใจใหญ่ เขาทั้งหลายเสาะหาอาหาร และพวกเขาได้เอาของประเสริฐของตัวออก แลกอาหารกิน เพื่อจะได้ประทังชีวิต ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงทอดพระเนตรและพิจารณา เพราะข้าพระองค์เป็นที่เหยียดหยามเสียแล้ว
12. ดูก่อน ท่านทั้งหลายที่เดินผ่านไป ท่านไม่เกิดความรู้สึกอะไรบ้างหรือ ดูเถิด จงดูซิว่ามีความทุกข์อันใดบ้างไหม ที่เหมือนความทุกข์ที่มาสู่ข้าพเจ้า เป็นความทุกข์ซึ่งพระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำแก่ข้าพเจ้าในวันที่พระองค์ทรงกริ้วข้าพเจ้าอย่างเกรี้ยวกราดนั้น
13. พระองค์ได้ทรงส่งเพลิงลงมาจากเบื้องบนให้เข้าไปเหนือกระดูกทั้งหลายของข้าพเจ้า และเพลิงนั้นก็มิชัษณะต่อ

กระดุกเหล่านั้น พระองค์ได้ทรงกางตาข่ายไว้ดักเท้าของข้าพเจ้า พระองค์ได้ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าต้องหันกลับ พระองค์ได้ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าโดดเดี่ยวอ้างว้าง และอ่อนระอาตลอดทั้งวัน

14. แอกแห่งการละเมิดทั้งหมดของข้าพเจ้าก็ถูกรวบเข้าโดยพระหัตถ์ของพระองค์ทรงรวมมัดไว้ แอกนั้นรัดรีงรอบคอข้าพเจ้า พระองค์ได้ทรงกระทำให้กำลังข้าพเจ้าถอยไป องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงมอบข้าพเจ้าไว้ในมือของเขาทั้งหลาย ซึ่งข้าพเจ้าไม่สามารถต่อต้านได้

15. องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเหยียบบรรดาผู้มีกำลังแข็งแกร่งของข้าพเจ้าไว้ใต้พระบาทท่ามกลางข้าพเจ้า พระองค์ได้ทรงเกณฑ์ชุมนุมชนเข้ามาต่อสู้ข้าพเจ้า เพื่อจะขยี้ชายฉกรรจ์ของข้าพเจ้าให้แหลกไป องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงย่ำบุตรสาวพรหมจารีแห่งยูดาห์ ตั้งเหยียบผลงุ่นลงในบ่อย่ำองุ่น

16. เพราะเรื่องนี้ข้าพเจ้าจึงร้องไห้ นัยน์ตาของข้าพเจ้า เออ นัยน์ตาของข้าพเจ้ามีน้ำตาไหลลงมา เพราะผู้พลอบโยนที่ควรจะพลอบประโลมใจข้าพเจ้าก็อยู่ไกลจากข้าพเจ้า ลูกๆของข้าพเจ้าก็โดดเดี่ยวอ้างว้าง เพราะพวกศัตรูได้ชัยชนะ

17. เมืองศิโยนได้เหยียดมือทั้งสองออก แต่ก็ไม่มีใครที่เล้าโลมเธอได้ พระเยโฮวาห์ทรงมีพระบัญชาเรื่องยาโคบว่า ให้พวกคู่อริล้อมยาโคบไว้ เยรูซาเล็มเป็นดังผู้หญิงเมื่อมีประจำเดือนท่ามกลางเขาทั้งหลาย

18. พระเยโฮวาห์ทรงชอบธรรมแล้ว เพราะข้าพเจ้าได้กบฏต่อพระบัญญัติของพระองค์ ดูก่อนบรรดาชนชาติทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอท่านได้ฟังและขอมามองดูความทนทุกข์ของข้าพเจ้า สาวพรหมจารีของข้าพเจ้า และหนุ่มๆของข้าพเจ้า ตกไปเป็นเชลยแล้ว

19. ข้าพเจ้าได้ร้องเรียกบรรดาคนรักของข้าพเจ้า แต่เขาทั้งหลายได้หลอกลวงข้าพเจ้า พวกบุโรหิตและพวกผู้ใหญ่ของข้าพเจ้าก็ตายที่กลางเมือง ขณะเมื่อเขาออกหาอาหารเพื่อประทังชีวิตของตน

20. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ โปรดทอดพระเนตร เพราะข้าพระองค์มีความทุกข์ จิตใจของข้าพระองค์มีความทรมานทรมาน จิตใจของข้าพระองค์ยุ่งเหยิงเพราะข้าพระองค์มักกบฏอย่างร้ายกาจ นอกบ้านมีคนต้องคมดาบตาย ในบ้านก็เหมือนมฤตยู

21. เขาทั้งหลายได้ยินว่า ข้าพระองค์ถอนใจอย่างไร หากมีผู้ใดพลอบโยนข้าพระองค์ไม่ บรรดาศัตรูของข้าพระองค์ได้ยินถึงเหตุร้ายที่ตกแก่ข้าพระองค์ เขาทั้งหลายก็พากันดีใจที่พระองค์ได้ทรงกระทำอย่างนี้ พระองค์จะทรงนำวารที่พระองค์ทรงประกาศไว้ นั้นให้มาถึง และเขาทั้งหลายจะเป็นอย่างที่ว่าข้าพระองค์เป็นอยู่

22. ขอให้บรรดาการชั่วของเขาทั้งหลายมาปรากฏต่อพระพักตร์พระองค์ และขอทรงกระทำแก่เขาทั้งหลาย เหมือนที่พระองค์ได้ทรงกระทำแก่ข้าพระองค์ เพราะการละเมิดทั้งสิ้นของข้าพระองค์เกิด ด้วยความสะท้อถอนใจของข้าพระองค์นั้นมากมายหลายครั้ง และจิตใจของข้าพระองค์ก็อ่อนเพลียเต็มทีแล้ว

บทที่ 2

1. ด้วยพระพิโรธ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงใช้เมฆบังธิดาของศิโยนหนอ พระองค์ได้ทรงเหยียดสง่าราศีของอิสราเอลให้ตกลงจากฟ้าถึงดิน พระองค์มิได้ทรงระลึกถึงแท่นรองพระบาทของพระองค์เลยในยามที่พระองค์ทรงกริ้ว
2. องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกลืนที่อยู่ทั้งสิ้นของยาโคบเสียแล้ว และไม่ทรงเมตตา พระองค์ได้ทรงพังป้อมปราการทั้งหลายของธิดาแห่งยูดาห์ให้ลงด้วยพระพิโรธของพระองค์ พระองค์ได้ทรงทำลายป้อมปราการเหล่านั้นลงถึงดิน และทรงกระทำให้ราชอาณาจักรและเจ้านายทั้งหลายในนั้นเป็นมลทินไป
3. พระองค์ได้ทรงตัดบรรดาเขาแห่งอิสราเอลให้ขาดสิ้นไปด้วยพระพิโรธอันรุนแรงของพระองค์ พระองค์ทรงดึงพระหัตถ์เมืองขวาของพระองค์กลับมาเสียจากเขาต่อหน้าศัตรู และพระองค์ทรงเผาผลาญคนยาโคบดุจเพลิงลุกโพล่งใหม่ไปรอบๆ
4. พระองค์ทรงโก่งธนูของพระองค์อย่างศัตรู ทรงยกพระหัตถ์เมืองขวาที่ทำปัจจามิตร และได้ทรงประหารบรรดาคนที่ตาของเราจะอวดได้นั้นเสียในกระโจมของธิดาแห่งศิโยน พระองค์ได้ทรงระบายพระพิโรธของพระองค์ออกมาดุจเพลิง
5. องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นเหมือนศัตรู พระองค์ได้ทรงกลืนพวกอิสราเอลเสีย พระองค์ได้ทรงกลืนบรรดาวังของเขาหมด และได้ทรงทำลายที่กำบังของเขาให้ ทรงทวีความเศร้าโศกและการคร่ำครวญในธิดาแห่งยูดาห์
6. พระองค์ได้ทรงพังพลับพลาของพระองค์เสียเหมือนหนึ่งเป็นเพิงในสวน ทรงทำลายสถานที่ประชุมทั้งหลายของพระองค์ พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำทั้งเทศกาลตามกำหนดและวันสะบาโตให้ลี้มเลื่อนไปในศิโยน ด้วยพระพิโรธอันเดือดดาลพระองค์ทรงดูถูกองค์กษัตริย์และปุโรหิต
7. องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงทิ้งแท่นบูชาของพระองค์เสีย พระองค์ทรงเกลียดสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ กำแพงวังทั้งหลายนั้น พระองค์ได้ทรงมอบไว้ในเงื้อมมือศัตรู เขาทั้งหลายได้ส่งเสียงอึกทึกในพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์เหมือนอย่างในวันเทศกาลตามกำหนด
8. พระเยโฮวาห์ได้ทรงตั้งพระทัยไว้แล้วว่าจะทำลายกำแพงของธิดาแห่งศิโยนเสีย พระองค์ได้ทรงชิงเส้นวัดไว้แล้ว พระองค์มิได้ทรงหดพระหัตถ์เลิกการทำลาย เหตุฉะนั้นพระองค์ได้ทรงกระทำให้นินดินและกำแพงนั้นคร่ำครวญ ให้ทรุดโทรมร่วงโรยไปด้วยกัน
9. ประตูเมืองศิโยนทั้งสิ้นทรุดลงในดินแล้ว พระองค์ได้ทรงทำลายและทรงหักด่านประตูทั้งปวงเสียสิ้น กษัตริย์และเจ้านายทั้งหลายแห่งศิโยนก็ตกอยู่ท่ามกลางประชาชาติ ไม่มีพระราชบัญญัติอีกต่อไป บรรดาผู้พยากรณ์แห่งเมืองศิโยนหาได้รับนิมิตจากพระเยโฮวาห์อีกไม่
10. พวกผู้ใหญ่ของธิดาแห่งศิโยนก็กำลังนั่งเงียบอยู่บนพื้นแผ่นดิน เขาทั้งหลายเอาผงคลีดินขัดขึ้นบนศีรษะของตนและนุ่งห่มผ้ากระสอบ สาวพรหมจารีทั้งหลายแห่งกรุงเยรูซาเล็มคอยไปจนถึงดิน
11. นัยน์ตาของข้าพเจ้าก็ร่วงโรยเพราะร้องไห้ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าก็ระทม เพราะความพินาศของธิดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้า ตับของข้าพเจ้าเทออกบนพื้นดิน และเพราะเหล่าเด็กและเด็กที่ยังดูดนมนั้นเป็นลมสลบอยู่ตามถนนในกรุง

12. ลูกทั้งหลายถามแม่ของตัวว่า แม่จำ ข้าวและน้ำองุ่นอยู่ที่ไหน ขณะเมื่อเขาเป็นลมจุกคนที่ถูกบาดเจ็บตามถนนในกรุง เมื่อชีวิตของเขาต้องเทออกที่อกแม่ของเขาทั้งหลาย
13. โอ ธิดาแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย ข้าพเจ้าจะเอาอะไรมาเป็นพยานฝ่ายเจ้าได้ ข้าพเจ้าจะเปรียบเจ้ากับอะไร โอ ธิดาพรหมจารีแห่งศิโยนเอ๋ย ข้าพเจ้าจะหาอะไรที่มากเทียบกับเจ้าได้แล้ว เพื่อข้าพเจ้าจะเล่าโลมเจ้าได้ เพราะความอับปางของเจ้าก็ใหญ่เทียบเท่าสมุทร ผู้ใดจะรักษาเจ้าได้แล้ว
14. ผู้พยากรณ์ทั้งหลายของเจ้าได้เห็นสิ่งที่โง่เขลาและไร้สาระมาบอกเจ้า แทนที่เขาคจะเผยความชั่วช้าของเจ้าออกมาให้ประจักษ์ เพื่อจะให้เจ้ากลับสู่สภาพดี เขาทั้งหลายกลับได้เห็นภาระที่เทียบเท่าอันเป็นเหตุให้เกิดการเนรเทศ
15. บรรดาคนที่ได้ผ่านไปมาก็ตบมือเยาะเย้ยเจ้า เขาทั้งหลายได้เย้ยหยันและได้สั่นศีรษะใส่ธิดาแห่งเยรูซาเล็มแล้วว่า นี่หรือคือกรุงที่คนทั้งหลายได้ขนานนามว่า งามหมดจด ว่าเป็นความชื่นชมยินดีของคนทั่วทั้งโลก
16. บรรดาศัตรูของเจ้าได้อ้าปากตะโกนโพนทนาเจ้า เขาทั้งหลายเย้ยหยันและขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน เขาพากันร้องว่า พวกเราได้กลิ่นเมืองนี้แล้ว วันนี้แหละคือวันที่พวกเราได้จ้องมองหา พวกเราได้พบแล้ว พวกเราเห็นแล้ว
17. พระเยโฮวาห์ได้ทรงกระทำตามพระประสงค์แล้ว ได้ทรงกระทำให้พระดำรัสของพระองค์สำเร็จ ตามที่พระองค์ได้บัญชาไว้นานแล้ว พระองค์ก็ได้ทรงทำลายอย่างไม่มีพระเมตตา พระองค์ทรงกระทำให้ศัตรูเปรมปรีดีเย้ยเจ้า พระองค์ได้ทรงชูเขาของพวกศัตรูของเจ้าขึ้น
18. จิตใจของเขาทั้งหลายร้องทูลองค์พระผู้เป็นเจ้า โอ กำแพงของธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงให้น้ำตาไหลลงดุจสายน้ำทั้งกลางวันและกลางคืน อย่าให้เจ้าได้หยุดพัก อย่าให้แก้วตาของเจ้าหยุดหย่อนเลย
19. จงลุกขึ้นร้องไห้ในกลางคืน ในต้นยามจงระบายความในใจของเจ้าออกอย่างน้ำตรงพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า จงชูมือทั้งสองของเจ้าขึ้นตรงไปยังพระองค์เพื่อขอชีวิตของบรรดาลูกเด็กเล็กแดงของเจ้า ที่หิวจนเป็นลมสลบไปตามหัวถนนหนทางทุกแห่ง
20. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทอพระเนตรและพิจารณาเถิดว่า พระองค์ได้ทรงกระทำการเช่นนี้แก่ผู้ใด ควรที่พวกผู้หญิงจะกินลูกของตนหรือ จะกินทารกที่ยังอุ่มอยู่หรือ พวกปุโรหิตและพวกผู้พยากรณ์ควรจะถูกประหารในสถานบริสุทธิ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าหรือ
21. คนหนุ่มและคนแก่นอนเหยียดอยู่ตามพื้นดินในถนน สาวพรหมจารีและชายหนุ่มของข้าพระองค์ถูกคมดาบหวดล้มลงแล้ว พระองค์ได้ทรงประหารเขาในวันเมื่อพระองค์ทรงกริ้ว ได้ทรงสังหารเขาเสียโดยปราศจากพระกรุณา
22. พระองค์ได้ทรงเรียกผู้ที่ข้าพระองค์กลัวรอบทุกด้านมาอย่างในวันเทศกาล พอถึงวันที่พระเยโฮวาห์ทรงพระพิโรธก็ไม่มีสักคนหนึ่งหนีเอาตัวรอดได้ หรือคงเหลือตกค้างรอดตายอยู่ ผู้ที่ข้าพระองค์ได้อุมชูและเลี้ยงดูมานั้น ศัตรูของข้าพระองค์ได้เผาผลาญเสียหมดแล้ว

บทที่ 3

1. ข้าพเจ้าเป็นคนที่ได้เห็นความทุกข์ใจ โดยไม่เรียวแห่งพระพิโรธของพระองค์
2. พระองค์ทรงนำและพาข้าพเจ้ามาในความมืดและไม่ใช่ในความสว่าง
3. แท้จริงพระองค์ทรงหันมาต่อสู้อข้าพเจ้า พระองค์ทรงพลิกพระหัตถ์ของพระองค์ต่อสู้อข้าพเจ้าอยู่ตลอดวันร่ำไป
4. เนื้อและหนังข้าพเจ้าพระองค์ทรงกระทำให้ชুবชืดไป พระองค์ทรงหักกระดูกข้าพเจ้าแล้ว
5. พระองค์ทรงสร้างรั้วขังข้าพเจ้า ทรงเอาความขมขื่นและความทุกข์ยากลำบากล้อมข้าพเจ้าไว้
6. พระองค์ได้ทรงบังคับข้าพเจ้าให้อยู่ในที่มืด ดุจคนที่ตายนานแล้ว
7. พระองค์ทรงกระทำรั้วตันไม่ล้อมข้าพเจ้าไว้เพื่อจะกักไม่ให้ออกไปได้ พระองค์ทรงตีตรวนหนักล้ามข้าพเจ้าไว้
8. ยิ่งกว่านั้น เมื่อข้าพเจ้าร้องและตะโกน พระองค์มีทรงฟังคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
9. พระองค์ทรงล้อมทางทั้งหลายของข้าพเจ้าด้วยก้อนหินที่สกัด พระองค์ทรงกระทำให้หนทางข้าพเจ้าคดเคี้ยวไป
10. ที่ข้าพเจ้า พระองค์ทรงทำท่าดูหมิ่นคอยตระครุบ และตั้งสิ่งโศกเศร้าอยู่ในที่ลับ
11. พระองค์ทรงหันเหทางของข้าพเจ้าไปเสีย และฉีกข้าพเจ้าเป็นชิ้นๆ พระองค์ทรงกระทำให้ข้าพเจ้าต้องโดดเดี่ยวอ้างว้าง
12. พระองค์ทรงโก่งธนูของพระองค์และเอาข้าพเจ้าตั้งเป็นเป้าสำหรับลูกธนู
13. พระองค์ทรงเอาลูกธนูในแหล่งของพระองค์ ยิงเข้าในหัวใจของข้าพเจ้าแล้ว
14. ข้าพเจ้าได้กลายเป็นที่นินทาให้ชนชาติทั้งหลายหวัระเยาะ เป็นเนื้อเพลงให้เขาร้องเล่นวันยังค่ำ
15. พระองค์ทรงให้ข้าพเจ้าบริโภคมักรสมจนข้า พระองค์ทรงให้ข้าพเจ้าเมาไปด้วยบอระเพ็ด
16. พระองค์กระทำให้ฟันข้าพเจ้าหักโดยเคี้ยวก้อนกรวด และทรงปกคลุมข้าพเจ้าด้วยขี้เถ้า
17. พระองค์กระทำให้จิตวิญญาณของข้าพเจ้าขาดความสงบสุข จนข้าพเจ้าลืความมั่งคั่งว่าเป็นอะไร
18. ข้าพเจ้าจึงว่า กำลังและความหวังซึ่งข้าพเจ้าได้จากพระเยโฮวาห์ก็ดับหมด
19. ขอทรงจำความทุกข์ใจและความทรมานของข้าพเจ้า อันเป็นบอระเพ็ดและดีหมี
20. จิตวิญญาณของข้าพเจ้ายังนึกถึงเนืองๆ และต้องค้อมลงภายในตัวข้าพเจ้า
21. ข้าพเจ้าหวนคิดขึ้นมาได้ ข้าพเจ้าจึงมีความหวัง
22. เพราะเหตุพระเมตตาของพระเยโฮวาห์เราจึงไม่สูญสิ้นไป เพราะพระเมตตาของพระองค์ไม่มีสิ้นสุด
23. เป็นของใหม่อยู่ทุกเวลาเช้า ความสัตย์ซื่อของพระองค์ใหญ่ยิ่งนัก
24. จิตใจของข้าพเจ้าว่า พระเยโฮวาห์ทรงเป็นส่วนหนึ่งของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจะหวังในพระองค์
25. พระเยโฮวาห์ทรงดีต่อคนทั้งปวงที่คอยท่าพระองค์อยู่ และทรงดีต่อจิตวิญญาณที่แสวงพระองค์
26. เป็นการดีที่คนเราจะหวังใจและรอคอยความรอดจากพระเยโฮวาห์ด้วยความสงบ
27. เป็นการดีที่คนเราจะแบกแอกในปฐมวัย
28. ให้เขานั่งเงียบๆอยู่แต่ลำพัง เพราะพระองค์ทรงวางแอกนั่นเอง
29. ให้เขาเอปากจดไว้ในพงคลีดิน ถ้าทำดั่งนั้นชะรอยจะมีหวัง

30. ให้เขาเอียงแก้มให้ผู้ที่ตบเขา ให้เขายอมรับความอับอายอย่างเต็มเปี่ยมเถิด
31. ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะไม่ทรงละทิ้งเป็นนิตย์ดอก
32. แม้พระองค์ทรงกระทำให้เกิดความเศร้าโศก พระองค์จะทรงพระกรุณาตามความเมตตาอันล้นเหลือของพระองค์
33. เพราะพระองค์ทรงกระทำใ้ใครเกิดความทุกข์ใจ หรือให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์มีความโศกด้วยขอบพระทัยก็
หามีได้
34. การเหยียบย่ำบรรดาเซलयแห่งแผ่นดินโลกไว้ได้เท่าก็ดี
35. การตัดสิทธิ์ของมนุษย์ผู้หนึ่งผู้ใดต่อพระพักตร์ผู้ใหญ่งยิ่งสูงสุดก็ดี
36. การตัดสินกลับสัตย์ในคดีของมนุษย์ก็ดี องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ทรงพอพระทัยเลย
37. ผู้ใดจะสั่งและให้เป็นไปได้นอกจากเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาให้เป็นไป
38. จากพระโอษฐ์ของพระผู้สูงสุดนั้นไม่ใช่มีมาทั้งร้ายและดีหรือ
39. มนุษย์เป็นๆจะไปปนเอากับใคร คือมนุษย์ที่ถูกทำโทษเพราะบาปของตน
40. ให้พวกเราทดสอบและพิจารณาวิถีของพวกเรา และกลับมาหาพระเยโฮวาห์เถิด
41. ให้พวกเราขจิตใจและมือของพวกเราขึ้นต่อพระเจ้าในฟ้าสวรรค์ทูลว่า
42. พวกข้าพระองค์ได้ทรยศและได้กบฏแล้ว และพระองค์ยังไม่ได้ทรงอภัยโทษ
43. พระองค์ทรงห่มความกริ้วและข่มเหงพวกข้าพระองค์ ได้ทรงประหารอย่างไม่สงสาร
44. พระองค์ทรงคลุมพระองค์ไว้เสียด้วยเมฆ เพื่อว่าการอธิษฐานของพวกข้าพระองค์จะไม่ทะลุไปถึงพระองค์ได้
45. พระองค์ได้ทรงกระทำใ้พวกข้าพระองค์เป็นเหมือนหยากเยื่อและมูลฝอยอยู่ในท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย
46. บรรดาศัตรูของพวกข้าพระองค์ได้อ้าปากตะโกนโพนทะนว่าพวกข้าพระองค์
47. ความหวาดและกบฏมาถึงข้าพระองค์ทั้งหลาย ทั้งการรกร้างว่างเปล่าและความพินาศ
48. น้ำตาของข้าพระองค์ไหลเป็นแม่น้ำเนื่องด้วยความพินาศแห่งธิดาของชนชาติของข้าพระองค์
49. น้ำตาของข้าพระองค์ไหลลงไม่หยุดและไม่มีเวลาสร้างเลย
50. กว่าพระเยโฮวาห์จะทอดพระเนตรลงแลดูจากสวรรค์
51. นัยน์ตาของข้าพระองค์ทำให้ใจข้าพระองค์ระทมเพราะเหตุบรรดาบุตรสาวแห่งกรุงข้าพระองค์
52. พวกที่ตั้งตนเป็นศัตรูต่อข้าพระองค์โดยไม่มีเหตุนั้นได้ขบไล่ข้าพระองค์ดังขบไล่นก
53. เขาทั้งหลายจะตัดชีวิตของข้าพระองค์เสียในคุกใต้ดิน และเอาหินก้อนหนึ่งทุ่มใส่ข้าพระองค์
54. น้ำได้ท่วมศีรษะของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ว่า 'ข้าพเจ้าถูกผลาญแน่แล้ว'
55. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้ร้องออกพระนามของพระองค์จากที่ลึกในคุกใต้ดิน
56. พระองค์ทรงสดับเสียงข้าพระองค์ที่ว่า 'ขออย่าทรงจุกพระกรรณต่อลมหายใจและการร้องทูลของข้าพระองค์'
57. พระองค์ทรงเข้ามาใกล้ในวันที่ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ พระองค์ตรัสว่า 'ไม่ต้องกลัว'
58. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ได้ทรงเข้ากับคดีของจิตใจข้าพระองค์แล้ว พระองค์ทรงไถ่ชีวิตข้าพระองค์
59. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงเห็นที่เขาคิดต่อข้าพระองค์แล้ว ขอทรงพิพากษาคดีของข้าพระองค์เถิด

60. พระองค์ได้ทรงเห็นการแก้แค้นทั้งสิ้นของเขา และบรรดาแผนการทำร้ายข้าพระองค์แล้ว
61. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงได้ยินคำเยาะเย้ย และบรรดาแผนการทำร้ายข้าพระองค์แล้ว
62. คือริมฝีปากและความคิดของผู้ที่ได้รู้กรณข้าพระองค์ ก็ต่อสู้อข้าพระองค์อยู่วันยังค่ำ
63. ตูเถิด ไม่ว่าเขาจะนั่งหรือลุก ตัวข้าพระองค์ก็เป็นเนื้อเพลงให้เขาร้องเล่น
64. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอพระองค์ทรงสนองเขาทั้งหลายตามการกระทำแห่งน้ำมือของเขา
65. ขอพระองค์ทรงกระทำให้อใจของเขาทั้งปวงโศกเศร้า ขอให้คำสาปของพระองค์ตกเหนือเขา
66. ขอพระองค์ทรงรังควานและทำลายเขาเสียด้วยพระพิโรธจากใต้ฟ้าสวรรค์ของพระเยโฮวาห์

บทที่ 4

1. นี้อย่างไรหนอ ทองคำจึงมีสีสลัวและทองคำเนื้อดีก็เปลี่ยนไป เพชรพลอยแห่งสถานบริสุทธิทั้งอยู่เกลื่อนกลาดตามทุกหัวถนน
2. บุตรชายผู้ประเสริฐของกรุงศรีโยนมีค่าเปรียบได้กับทองคำเนื้อดีนั้น ถูกตีราคาเพียงเท่าหม้อดินที่ปั้นขึ้นด้วยมือของช่างหม้อเท่านั้นหนอ
3. แม้แต่สัตว์ประหลาดทะเลยังได้เอานมออกให้ลูกของมันดูด แต่ธิดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้าก็ใจร้าย ดุจนกกระจอกเทศในถิ่นทุรกันดาร
4. ลิ่นของทารกที่ยังไม่หย่านมกระหายจนติดเพดาน พวกเด็กได้ขออาหาร แต่ไม่มีใครยื่นให้เขา
5. คนทั้งปวงที่เคยรับประทานอาหารอย่างเลิศหรูกลับต้องโดดเดี่ยวอยู่ตามถนน คนทั้งหลายที่เติบโตมาด้วยเสื้อสีแดงสดกลับต้องกอดกองมูลสัตว์
6. เพราะโทษความชั่วช้าของธิดาแห่งชนชาติข้าพเจ้านั้นก็ใหญ่โตกว่าโทษบาปของเมืองโสโดมที่ต้องคว่ำทลายลงในพริบตาเดียว โดยไม่มีมือใครได้แตะต้องเลย
7. พวกนาซีร์ของเชอบริสุทธิกว่าหิมะและขาวกว่าน้ำมัน ผิวพรรณของเขาเปล่งปลั่งยิ่งกว่ามุกดา เขามีรูปร่างงามดังไฟทูร์ย์
8. บัดนี้ผิวพรรณของเขาก็ดำยิ่งกว่าถ่านหิน ใครๆตามถนนก็จำเขาไม่ได้ หน้าของเขาเหี่ยวหุ้มกระดูกและซุบราวกับไม้เสียบ
9. คนที่ตายด้วยคมดาบยังดีกว่าคนที่ต้องอดอยากตาย เพราะคนเหล่านี้ค่อยผอมค่อยตายไป ถูกแทงทะเลาะเพราะขาดผลจากท้องนา
10. มือของหญิงที่ใจอ่อนกลับเอาลูกของตัวตัมกิน ลูกที่ถูกตัมเป็นอาหารนั้นกินกันเมื่อยามหายนะมาสู่ธิดาแห่งชนชาติของข้าพเจ้า
11. พระเยโฮวาห์ทรงบันดาลโทโสออกมาแล้ว พระองค์ทรงเทพะพิโรธอันเกรี้ยวกราดของพระองค์ลงแล้ว และได้ทรงจุดไฟขึ้นในกรุงศรีโยน ซึ่งเผาผลาญรากของเมืองนั้น
12. กษัตริย์ทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลก และบรรดาชาวพิภพพากันไม่เชื่อว่าคู่อริหรือศัตรูจะได้เข้าไปในประตูกรุงเยรูซาเล็มได้
13. เพราะความผิดบาปของพวกผู้พยากรณ์ของกรุงศรีโยน และเพราะความชั่วช้าของพวกปุโรหิตของกรุงนั้น ที่ได้กระทำโลหิตของคนชอบธรรมให้ไหลออกในท่ามกลางกรุง
14. เขาทั้งหลายเดินเปะปะและตาบอดไปตามถนน ทำตัวให้มลทินด้วยโลหิต จนคนจะจับต้องไม่ได้ที่เสื้อผ้าของเขา
15. คนทั้งหลายร้องบอกเขาว่า ไปซิ มลทินจริง ไปเถอะ ไป อย่ามาถูกต้องนะ เมื่อเขาเหล่านั้นหนีไป เป็นคนพเนจรพลเมืองของประชาชาติพูดกันว่า เขาต้องไม่อยู่ที่นี้อีกต่อไป
16. พระพิโรธของพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้เขาทั้งปวงกระจัดกระจายไป พระองค์จะไม่ทรงสนพระทัยในเขาอีกเลย คนทั้งหลายจึงไม่นับถือพวกปุโรหิต ไม่ทำคุณต่อพวกผู้ใหญ่

17. นัยน์ตาของพวกเรามองหาความช่วยเหลือ การช่วยเหลือนั้นไร้ประโยชน์ ส่วนการเฝ้ารอคอย พวกเราได้คอยประเทศที่ไม่อาจจะช่วยเราให้รอดได้
18. มีคนสะกดรอยตามเรา จนพวกเราเดินทางตามถนนของพวกเราไม่ได้ เบื้องปลายของพวกเราที่ใกล้เข้ามาแล้ว วันเดือนทั้งหลายของพวกเราที่จะจบอยู่ เพราะบั้นปลายของพวกเรามาถึง
19. พวกที่ข่มเหงเราก็เร็วกว่านกอินทรีในท้องฟ้า เขาทั้งหลายวิ่งไล่กวาดพวกเราบนภูเขา เขาทั้งหลายข่มคอยจับเราในถิ่นทุรกันดาร
20. ลมปราณทางจมูกของพวกข้าพเจ้า คือผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงเจิมไว้ นั่น ก็ตกหลุมพรางของเขาทั้งหลายแล้ว คือพวกเรากล่าวถึงพระองค์ท่านว่า เราจะดำรงชีวิตของเราท่ามกลางประชาชาติได้ ก็ด้วยอาศัยร่มเงาของพระองค์ท่าน
21. โอ ธิดาแห่งเมืองเอโดม ที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอุส จงเปรมปรีดีและยินดีเถิด ถ้วยนั้นจะผ่านมาถึงเจ้าด้วย เจ้าจะต้องเมามาย และจะกระทำให้ตัวเองเปลือยเปล่าไป
22. โอ ธิดาแห่งกรุงศิโยนเอ๋ย การลงโทษเพราะความชั่วช้าของเจ้าก็ครบแล้ว พระองค์จะไม่ทรงพาเจ้าออกไปให้เป็นเชลยอีกต่อไป โอ ธิดาแห่งเมืองเอโดมเอ๋ย พระองค์จะทรงลงโทษเพราะความชั่วช้าของเจ้า พระองค์จะทรงเผยแพร่บาปของเจ้าให้ประจักษ์

บทที่ 5

1. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงระลึกว่ามีอะไรตกถึงข้าพระองค์ ขอทรงพิจารณาและทอดพระเนตรความอดสูของข้าพระองค์
2. มรดกของพวกข้าพระองค์ได้ไปตกอยู่กับพวกต่างประเทศ บ้านเรือนของพวกข้าพระองค์เป็นของคนต่างด้าว
3. พวกข้าพระองค์เป็นคนกำพร้าและคนกำพร้าพ่อ และเหล่ามารดาของข้าพระองค์เป็นตั้งหญิงม่าย
4. น้ำก็ต้องซื้อเขาดื่ม ฟืนก็ต้องซื้อเขาใช้
5. ผู้ข่มขืนได้ขี้ออกพวกข้าพระองค์ไว้ พวกข้าพระองค์ทำงานหนักและไม่มีเวลาพักเลย
6. พวกข้าพระองค์พนมมือให้คนอียิปต์และคนอัสซีเรีย เพื่อจะได้เอาอาหารรับประทานอิมหนึ่ง
7. บรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์ได้กระทำความบาป และก็ตายหมดแล้ว พวกข้าพระองค์ต้องถูกโทษเพราะความชั่วช้าของเขา
8. ทาสกลับปกครองพวกข้าพระองค์ ไม่มีผู้ใดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นมือของเขาได้
9. ข้าพระองค์ทั้งหลายได้อาหารมาโดยเอาชีวิตเข้าเสี่ยงเพราะดาบแห่งถิ่นทุรกันดาร
10. ผิวหนึ่งของพวกข้าพระองค์ก็รื้อนปานเตาอบ เพราะความเดือดร้อนของทุกภิกขภัย
11. เขาทั้งหลายชื่นใจพวกผู้หญิงในกรุงศิโยน และข่มใจสาวพรหมจารีในหัวเมืองแห่งยูดาห์
12. พวกเจ้านายต้องถูกผูกมือแขวน ไม่มีใครแสดงความนับถือต่อหน้าพวกผู้ใหญ่
13. พวกคนหนุ่มถูกบังคับให้ไม่แบ่ง และพวกเด็กต้องแบกฟืนหนักล้นลูกคลุกคลาน
14. พวกผู้ใหญ่หายตัวไปจากประตูเมือง พวกคนหนุ่มได้หยุดตัดสีตีเป่าแล้ว
15. ความปลานปลื้มก็ประลาตไปจากใจของพวกข้าพระองค์สิ้น การเดินรำของพวกข้าพระองค์กลายเป็นการรำไห้
16. มงกุฎได้ร่วงหล่นจากศีรษะข้าพระองค์แล้ว วิบัติแก่พวกข้าพระองค์ เพราะพวกข้าพระองค์กระทำความบาปไว้
17. เหตุนี้เองใจพวกข้าพระองค์จึงอ่อนกำลัง เพราะการเหล่านี้เองนัยน์ตาข้าพระองค์จึงมัวไป
18. เหตุด้วยภูเขาศิโยนซึ่งรกร้างไป พวกสุนัขจิ้งจอกจึงมาเดินเฟ้นฟ่านอยู่บนนั้น
19. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ แต่พระองค์ทรงสถิตอยู่เป็นนิรันดร์ พระที่นั่งของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ
20. เป็นไฉนพระองค์ทรงลืมหักพวกข้าพระองค์เสียเป็นนิรันดร์ เป็นไฉนได้ทรงทอดทิ้งพวกข้าพระองค์เสียนานดังนี้
21. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้กลับสู่พระองค์เถิด แล้วพวกข้าพระองค์จะกลับสู่พระองค์ ขอทรงฟื้นเดือนปีของข้าพระองค์ให้เหมือนดังก่อน
22. เว้นเสียแต่พระองค์ทรงสลัดทิ้งพวกข้าพระองค์เสียแล้ว และพระองค์ทรงกริ้วพวกข้าพระองค์อย่างล้นพ้น

เอเสเคียล

บทที่ 1

1. อยู่มา ในวันที่ห้าเดือนที่สี่ปีที่สามสิบ ขณะเมื่อข้าพเจ้าอยู่ที่ริมแม่น้ำเคบารีในหมู่พวกเซลย ท้องฟ้าเบิกออก และข้าพเจ้าได้เห็นนิมิตจากพระเจ้า
2. เมื่อวันที่ห้าเดือนนั้น คือในปีที่ห้าที่กษัตริย์เยโฮยาคินต้องเป็นเชลย
3. พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเอเสเคียลบุตรโหริต บุตรชายบุชียในแผ่นดินของคนเคลเดียริมแม่น้ำเคบารี ณ ที่นั้นพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์มาอยู่เหนือท่าน
4. ดูเถิด เมื่อข้าพเจ้ามองดู ลมบ้าหมูก็พัดมาจากทางเหนือ มีเมฆก้อนใหญ่ที่มีความสว่างอยู่รอบ และมีไฟลุกวาบออกมาอยู่เสมอ ท่ามกลางไฟนั้นดูประหนึ่งทองสัมฤทธิ์ที่แวววาว ซึ่งออกมาจากท่ามกลางไฟนั้น
5. และจากท่ามกลางไฟนี้มีร่างดั่งสิ่งที่มีชีวิตอยู่สี่ตัวออกมา รูปร่างของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นเป็นเช่นนี้ คือมีสี่ฐานเหมือนมนุษย์
6. แต่สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทุกตัวมีหน้าสี่หน้า และมีปีกสี่ปีกทุกตัว
7. เท้าของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นตรง และฝ่าเท้าก็เหมือนฝ่าตีนลูกวัว และเป็นประกายอย่างทองสัมฤทธิ์ขัด
8. ที่ได้ปีกข้างตัวทั้งสองข้างมีเป็นมือคน สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่มีหน้าและมีปีกดังนี้
9. คือปีกของมันต่างก็จดปีกของกันและกัน มันบินตรงไปข้างหน้า ขณะที่ปีกก็ไม่หันเลย
10. ฐานหน้าของสิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่มีหน้าเหมือนหน้าคน ทั้งสี่มีหน้าสิงโตอยู่ด้านขวา ทั้งสี่มีหน้าวัวอยู่ด้านซ้าย ทั้งสี่มีหน้านกอินทรีด้วย
11. หน้าของมันเป็นดังนี้แหละ ปีกของมันกางแผ่ขึ้นข้างบน ปีกสองปีกของแต่ละตัวจดปีกของกันและกัน ส่วนอีกสองปีกคลุมกายของมัน
12. สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทุกตัวบินตรงไปข้างหน้า ไม่ว่าวิญญาณจะไปทางไหน มันก็ไปทางนั้น เมื่อปีกก็ไม่หันเลย
13. ฐานของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้น มีสิ่งหนึ่งที่ดูเหมือนถ่านดูเหมือนคบเพลิงหลายอัน เคลื่อนไปมาอยู่ในหมู่สิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้น ไฟนั้นลุกไสและมีแสงฟ้าแลบออกมาจากไฟนั้น
14. สิ่งที่มีชีวิตอยู่ก็พุ่งไปพุ่งมาดั่งฟ้าแลบแปลบปลาบ
15. เมื่อข้าพเจ้ามองดูสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้น ดูเถิด วงล้ออยู่บนพิภพข้างสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้น ตัวละหนึ่งวงล้อสี่ตัว
16. ลักษณะและทรวดทรงของวงล้อเหล่านั้นแวววาวอย่างพลอยเขียว วงล้อทั้งสี่ก็มีสี่ฐานเหมือนกัน ส่วนลักษณะและทรวดทรงนั้นเหมือนวงล้อซ้อนในวงล้อ
17. เมื่อจะไปก็ไปข้างใดในสี่ข้างของมันได้ เมื่อปีกก็ไม่หันเลย
18. ขอบวงล้อนั้นสูงและน่าสะพึงกลัว และทั้งสี่นั้นที่ขอบมีนัยน์ตาเต็มอยู่รอบๆ
19. เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นไป วงล้อก็ตามไปข้างๆด้วย เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหาะขึ้นจากพิภพ วงล้อก็เหาะขึ้นด้วย
20. วิญญาณจะไปที่ไหน สิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นก็ไป คือวิญญาณของมันไปที่นั่น และวงล้อนั้นก็เหาะตามไปด้วย เพราะว่าวิญญาณของสิ่งที่มีชีวิตอยู่ได้อยู่ในวงล้อ
21. เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่ไป วงล้อก็ไปด้วย เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่หยุด วงล้อก็หยุด เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหาะขึ้นจากพิภพ วง

ล้อก็เหาะตามไปด้วย เพราะว่าวิญญาณของสิ่งที่มีชีวิตอยู่ได้อยู่ในวงล้อ

22. เนื้อศิระระของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นมีลักษณะเหมือนท้องฟ้า ทอแสงอย่างแก้วผลึกที่หนักแล้ว แผลกว้างอยู่เหนือศิระระของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้น

23. ใต้ท้องฟ้านี้ปีกกางออกตรง กางออกไปหากัน สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทุกตัวมีปีกคลุมกายข้างนี้สองปีก และมีปีกคลุมกายข้างนั้นสองปีก

24. และเมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านี้ไป ข้าพเจ้าได้ยินเสียงของปีกเหมือนเสียงของน้ำมากหลาย ดังพระสุรเสียงขององค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์ เสียงโกลาหล เหมือนเสียงพลโยธา เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านี้หยุดนิ่งก็หุบปีกลง

25. และมีเสียงมาจากท้องฟ้าเหนือศิระระของมัน เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านี้หยุดนิ่งก็หุบปีกลง

26. และเหนือท้องฟ้าที่อยู่เหนือศิระระของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นมีสิ่งคล้ายบัลลังก์มีลักษณะเหมือนไพฑูรย์ และบนสิ่งที่มีลักษณะบัลลังก์นั้นก็มีลักษณะเหมือนมนุษย์

27. และข้าพเจ้าเห็นประหนึ่งทองสัมฤทธิ์ที่แวววาว เหมือนไฟที่บังไว้อยู่รอบข้าง เนื้อสิ่งที่เหมือนบันเวยของผู้นั้นขึ้นไป และจากสิ่งที่เหมือนบันเวยลงมา ข้าพเจ้าเห็นเหมือนไฟ และมีความสุขใสที่อยู่รอบท่านผู้นั้น

28. ลักษณะความสุขใสที่อยู่รอบนั้นเหมือนกับสัณฐานรุ่งที่ปรากฏในเมฆในวันที่ฝนตก ลักษณะทรวดทรงแห่งสง่าราศีของพระเยโฮวาห์เป็นดังนี้แหละ และเมื่อข้าพเจ้าเห็นแล้ว ข้าพเจ้าก็ซบหน้าลงถึงดิน และข้าพเจ้าได้ยินเสียงท่านผู้หนึ่งตรัส

บทที่ 2

1. พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ยืนขึ้น เราจะพูดกับเจ้า
2. และเมื่อพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าพระวิญญาณได้เข้าไปในข้าพเจ้าและตั้งข้าพเจ้าให้ยืนขึ้น และข้าพเจ้าได้ยินพระองค์นั้นผู้ตรัสกับข้าพเจ้า
3. และพระองค์ตรัสสั่งข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เราส่งเจ้าไปยังคนอิสราเอล ถึงประชาชาติที่มักกบฏ ผู้ซึ่งได้กบฏต่อเรา ทั้งตัวเขาและบรรพบุรุษของเขาได้ละเมิดต่อเราจนกระทั่งวันนี้
4. ประชาชนก็หันด้านและตั้งด้วย เราใช้เจ้าไปหาเขา และเจ้าจะพูดกับเขาว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า'
5. เขาจะฟังหรือปฏิเสธไม่ฟังก็ตาม (เพราะว่าเขาเป็นวงศ์วานที่มักกบฏ) เขาก็จะทราบว่าได้มีผู้พยากรณ์คนหนึ่งในหมู่พวกเขาแล้ว
6. เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าอย่ากลัวเขา หรืออย่าเกรงคำพูดของเขา ถึงแม้ว่าหนามย่อยหนามใหญ่อยู่กับเจ้า และเจ้าอยู่ท่ามกลางแมลงป่อง อย่าเกรงคำพูดของเขาเลย อย่าทำถอยเมื่อเห็นหน้าเขา เพราะเขาเป็นวงศ์วานที่มักกบฏ
7. และเจ้าจะกล่าวถ้อยคำของเราให้เขาฟัง เขาจะฟังหรือปฏิเสธไม่ฟังก็ตามเถอะ เพราะเขาเป็นผู้ที่มักกบฏ
8. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ฝ่ายเจ้าจงฟังสิ่งที่เรากล่าวแก่เจ้า อย่าเป็นคนมักกบฏอย่างวงศ์วานที่มักกบฏนั้น จงอัปภาขึ้นและกินสิ่งที่เราให้เจ้า
9. ดูเถิด เมื่อข้าพเจ้ามองดูก็เห็นพระหัตถ์ข้างหนึ่งเหยียดออกมายังข้าพเจ้า และดูเถิด ในพระหัตถ์นั้นมีหนังสืออยู่ม้วนหนึ่ง
10. พระองค์ทรงคลี่หนังสือม้วนนั้นออกต่อหน้าข้าพเจ้า และมีตัวหนังสือเขียนอยู่ทั้งด้านหน้าและด้านหลัง มีบทคร่ำครวญ คำไว้ทุกข์และคำวิบัติเขียนอยู่บนนั้น

บทที่ 3

1. พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงรับประทานสิ่งที่เจ้าได้พบ จงรับประทานหนังสือม้วนนี้ และจงไปพบกับวงศ์วานอิสราเอล
2. ข้าพเจ้าจึงอำปาก และพระองค์ทรงให้ข้าพเจ้ารับประทานหนังสือม้วนนั้น
3. และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงรับประทานหนังสือม้วนนี้ซึ่งเราได้ให้แก่เจ้า และบรรจุให้เต็มท้องของเจ้า แล้วข้าพเจ้าก็ได้รับประทาน และเมื่อหนังสือม้วนนั้นอยู่ในปากของข้าพเจ้าก็หวานเหมือนน้ำผึ้ง
4. และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงไปยังวงศ์วานอิสราเอลและกล่าวถ้อยคำของเราแก่เขา
5. เพราะเรามีได้ใช้เจ้าไปหาชนชาติที่พูดภาษาต่างด้าวและภาษาที่พูดยาก แต่ให้ไปหาวงศ์วานอิสราเอล
6. มิใช่ให้ไปหาชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากที่พูดภาษาต่างด้าวและภาษาที่พูดยาก เป็นคำที่เจ้าจะเข้าใจไม่ได้ ที่จริงถ้าเราใช้เจ้าไปหาคนเช่นนั้น เขาทั้งหลายจะฟังเจ้า
7. แต่วงศ์วานอิสราเอลจะไม่ยอมฟังเจ้า เพราะเขาไม่ยอมฟังเรา เพราะวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้นเป็นคนหัวแข็งและจิตใจดื้อดึง
8. ดูเถิด เราได้กระทำให้หน้าของเจ้าขมึงถึงต่อหน้าของเขา และให้หน้าผากของเจ้าชิงชังต่อหน้าผากของเขา
9. เราได้กระทำให้หน้าผากของเจ้าแข็งขันอย่างเพชรที่แข็งกว่าหินเหล็กไฟ อย่างกลัวเขาเลย อย่าท้อถอยเมื่อเห็นหน้าเขา เพราะเขาเป็นวงศ์วานที่มักกบฏ
10. พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงรับถ้อยคำทั้งสิ้นของเราที่พูดกับเจ้าไว้ในใจของเจ้า และจงฟังไว้ด้วยหูของเจ้า
11. ไปเถอะ เจ้าจงไปหาพวกที่เป็นเชลย คือชนชาติของเจ้านั้น จงพูดกับเขา และกล่าวแก่เขาว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า' ถึงเขาจะฟังหรือปฏิเสธไม่ฟังก็ช่างเถิด
12. พระวิญญาณจึงยกข้าพเจ้าขึ้น และข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงกระหึ่มอยู่ข้างหลังข้าพเจ้าว่า จงสรรเสริญแต่สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ซึ่งขึ้นมาจากสถานที่ของพระองค์
13. และข้าพเจ้าได้ยินเสียงปีกสิ่งที่มีชีวิตอยู่ที่ถูกต้องกัน และเสียงวงล้อข้างๆ สิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้น เป็นเสียงกระหึ่ม
14. พระวิญญาณก็ยกข้าพเจ้าขึ้นและพาข้าพเจ้าไป ข้าพเจ้าก็ไปด้วยความขมขื่น ใจข้าพเจ้าเดือดร้อน พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ก็หนักอยู่บนข้าพเจ้า
15. ข้าพเจ้าจึงมาถึงพวกที่เป็นเชลยที่เทลอาบิบ ผู้ที่อาศัยอยู่ที่ริมแม่น้ำเคบาร์ และที่ที่เขา นั่งอยู่ข้าพเจ้าก็นั่งอยู่ และยังคงอยู่อย่างมีนซึมท่ามกลางเขาเจ็ดวัน
16. ต่อมาพอสิ้นเจ็ดวัน พระวณะแห่งพระเยโฮวาห์ก็มาถึงข้าพเจ้าว่า
17. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เราได้กระทำให้เจ้าเป็นยามเฝ้าวงศ์วานอิสราเอล เจ้าได้ยินถ้อยคำจากปากของเราเมื่อไร เจ้าจงกล่าวคำตักเตือนเขาจากเรา
18. ถ้าเราจะบอกแก่คนชั่วว่า 'เจ้าจะต้องตายแน่ๆ' และเจ้าไม่ตักเตือนเขาหรือกล่าวเตือนคนชั่วให้ละทิ้งทางชั่วของตนเสีย เพื่อจะช่วยชีวิตเขาให้รอด คนชื่อนั้นจะตายเพราะความชั่วช้าของเขา แต่เราจะเรียกร้องโลหิตของเขาจาก

มือของเจ้า

19. แต่ถ้าเจ้าได้ตักเตือนคนชั่วและเขามีได้หันกลับจากความชั่วของเขา หรือจากทางชั่วของเขา เขาจะตายเพราะความชั่วช้าของเขา แต่เจ้าจะได้ช่วยชีวิตของเจ้าให้รอดพ้นมาได้
20. อีกประการหนึ่ง ถ้าคนชอบธรรมหันกลับจากความชอบธรรมของเขา และได้กระทำความชั่วช้า และเรารวสิ่งทีสะดุดไว้ตรงหน้าเขา เขาจะต้องตาย เพราะว่าเจ้ามิได้ตักเตือนเขา เขาจะตายเพราะบาปของเขา และจะไม่มีใครจดจำการกระทำอันชอบธรรมของเขาได้เลย แต่เราจะเรียกร่องโลหิตของเขาจากมือของเจ้า
21. แต่ถ้าเจ้าได้ตักเตือนคนชอบธรรมไม่ให้กระทำความบาปและเขามีได้กระทำความบาป เขาก็จะมีชีวิตอยู่ได้แน่ เพราะเขารับคำตักเตือน และเจ้าก็ได้ช่วยชีวิตของเจ้าให้รอดพ้นมาได้
22. ณ ที่นั่นพระหัตถ์แห่งพระเยโฮวาห์ได้มาอยู่เหนือข้าพเจ้า และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า จงลุกขึ้นออกไปยังที่ราบ และเราจะพูดกับเจ้าที่นั่น
23. ดังนั้นข้าพเจ้าจึงลุกขึ้นออกไปยังที่ราบ และดูเถิด สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็อยู่ที่นั่นอย่างเดียวกับสง่าราศีซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นที่ริมแม่น้ำเคบาร์ และข้าพเจ้าก็ซบหน้าลงถึงดิน
24. แต่พระวิญญาณได้เสด็จเข้าไปในข้าพเจ้ากระทำให้ข้าพเจ้ายืนขึ้น และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้า และทรงบอกข้าพเจ้าว่า จงไป ชังตัวเจ้าไว้ภายในเรือนของเจ้า
25. เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ดูเถิด เขาจะเอาเชือกพันเจ้า และผูกมัดเจ้าไว้ด้วยเชือกนั้น เจ้าจึงออกไปท่ามกลางเขาไม่ได้
26. และเราจะกระทำให้ลิ้นของเจ้าติดกับเพดานปากของเจ้า ดังนั้นเจ้าจะเป็นใบ้ ไม่สามารถว่ากล่าวเขาได้ เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นวงศ์วานที่มักกบฏ
27. แต่เมื่อเราพูดกับเจ้า เราจะให้เจ้าหายใบ้ และเจ้าจะกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า' ผู้ที่จะฟังก็ให้เขาได้ฟัง ผละผู้ที่จะปฏิเสธไม่ฟังก็ให้เขาปฏิเสธ เพราะเขาทั้งหลายเป็นวงศ์วานที่มักกบฏ

บทที่ 4

1. เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงเอาก่อนอิฐมาวางไว้ข้างหน้าเจ้า และแกะรูปเมืองหนึ่งไว้บนนั้นคือนครเยรูซาเล็ม
2. จงล้อมนครนั้นไว้และก่อกำแพงล้อมไว้รอบนครนั้นด้วย และก่อเชิงเทินไว้สู่นครนั้นและตั้งค่ายรอบนครไว้ และตั้งเครื่องทะลวงกำแพงไว้รอบนคร
3. จงหากระทะเหล็กมา และวางกระทะเหล็กนั้นต่างเป็นกำแพงเหล็กระหว่างเจ้ากับนครนั้น และเจ้าจงหันหน้าสู่นครนั้น ให้นครนั้นถูกล้อม แล้วเจ้าจงกระชกการล้อมเข้าไป นี่เป็นหมายสำคัญสำหรับวงศ์วานอิสราเอล
4. แล้วเจ้าจงนอนตะแคงข้างซ้ายและเราจะวางความชั่วช้าแห่งวงศ์วานอิสราเอลไว้เหนือเจ้า เจ้านอนทับอยู่กี่วัน เจ้าจะแบกความชั่วช้าของนครนั้นเท่านั้นวัน
5. เพราะเราได้กำหนดวันให้แก่เจ้าแล้ว คือสามร้อยเก้าสิบวันเท่ากับจำนวนปีแห่งความชั่วช้าของเขา เจ้าจะต้องแบกความชั่วช้าของวงศ์วานอิสราเอลนานเท่านั้น
6. และเมื่อเจ้ากระทำเช่นนี้ครบวันแล้ว เจ้าจะต้องนอนลงเป็นครั้งที่สอง แต่นอนตะแคงข้างขวา และเจ้าจะแบกความชั่วช้าของวงศ์วานยูดาห์ เรากำหนดให้เจ้าสี่สิบวันวันแทนปี
7. และเจ้าต้องตั้งหน้าตรงการล้อมเยรูซาเล็มไว้ด้วยแขนเปลือยเปล่า และเจ้าจงพยากรณ์สู่นครนั้น
8. และ ดูเถิด เราจะเอาเชือกมัดเจ้าไว้ เจ้าจะพลิกจากข้างนี้ไปข้างโน้นไม่ได้จนกว่าเจ้าจะครบการล้อมนครตามกำหนดวันของเจ้า
9. เจ้าจงเอาข้าวสาลี ข้าวบาร์ลี ถั่วฝัก และถั่วแดง ข้าวฟ่าง และข้าวสแปลด มาใส่ในภาชนะลูกเดียวใช้ทำเป็นขนมปังให้เจ้า ระหว่างที่เจ้านอนตะแคงตามกำหนดวันสามร้อยเก้าสิบวันนั้น เจ้าจะรับประทานอาหารนี้
10. และอาหารที่เจ้ารับประทานจะต้องซั้ เป็นวันละยี่สิบเซเชล เจ้าจงรับประทานตามเวลากำหนด
11. และน้ำเจ้าต้องตวงดื่ม คือหนึ่งในหกของอินหนึ่ง เจ้าจงดื่มน้ำตามเวลากำหนด
12. และเจ้าจะต้องรับประทานต่างขนมปังข้าวบาร์ลี ใช้ไฟอุจจาระมนุษย์ปิ้งท่ามกลางสายตาของเขาทั้งหลาย
13. และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า ประชาชนอิสราเอลจะต้องรับประทานขนมปังของเขาอย่างมลทินอย่างนี้แหละ ณ ท่ามกลางประชาชาติ ซึ่งเราจะขับไล่เขาไปอยู่
14. แล้วข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าข้า ดูเถิด จิตใจของข้าพระองค์ไม่เคยเป็นมลทินเลย เพราะตั้งแต่หนุ่มๆมาจนบัดนี้ ข้าพระองค์ไม่เคยรับประทานสิ่งที่ตายเอง หรือที่ถูกสัตว์ฉีกจนแหลกเป็นชิ้นๆ ไม่มีเนื้อสัตว์ที่พึงรังเกียจเข้าไปในปากของข้าพระองค์เลย
15. แล้วพระองค์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า ดูเถิด เราจะยอมให้เจ้าใช้มูลวัวแทนอุจจาระของมนุษย์ ซึ่งเจ้าจะใช้เตรียมขนมปังของเจ้า
16. พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ดูเถิด เราจะทำลายอาหารหลักในเยรูซาเล็มเสีย เขาจะต้องซั้ขนมปังรับประทาน ทั้งรับประทานด้วยความหวาดกลัว และเขาจะตวงน้ำดื่ม ทั้งดื่มด้วยอาการอกสั่นขวัญหาย
17. เพื่อให้ขาดขนมปังและน้ำ ให้ต่างคนต่างอกสั่นขวัญหาย และซุบผอมไปเพราะความชั่วช้าของเขาทั้งหลาย

บทที่ 5

1. เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงเอามีดคมเล่มหนึ่ง จงเอามีดโกนของช่างตัดผม จงโกนศีรษะและโกนเคราของเจ้า เอาตาซึ่งสำหรับชั่งมา แบ่งผมนั้นออก
2. เมื่อวันการล้อมครบถ้วนแล้ว เจ้าจงเผาหนึ่งในสามส่วนเสียในไฟที่กลางเมือง และเอาหนึ่งในสามอีกส่วนหนึ่งมา เอามีดฟันให้รอบเมือง และหนึ่งในสามอีกส่วนหนึ่งนั้น เจ้าจงให้ลมพัดกระจายไป และเราจะชักดาบออกตามไป
3. และเจ้าจงเอาเส้นผมนั้นมาห่อหนึ่งมัดติดไว้ที่เสื้อคลุมของเจ้า
4. และเจ้าจงเอาผมเหล่านี้มาอีกบ้าง จงโยนเข้าไปในไฟให้ไหม้เสียในไฟนั้น จากที่นั่นจะมีไฟเข้าไปในวงศ์วาน อิสราเอลทั้งหมด
5. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า นี่คือนิยามของเยรูซาเล็ม เราตั้งเธอไว้ในท่ามกลางประชาชาติและประเทศทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบเธอ
6. และเยรูซาเล็มได้เปลี่ยนคำตัดสินของเราเป็นสิ่งที่ชั่วร้ายยิ่งกว่าประชาชาติใดๆ และได้เปลี่ยนกฎเกณฑ์ของเรา มากยิ่งกว่าประเทศที่อยู่ล้อมรอบ โดยปฏิเสธไม่รับคำตัดสินของเรา และไม่ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา
7. เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะเหตุว่าเจ้าดันทุรังยิ่งกว่าประชาชาติที่อยู่รอบเจ้า และมีได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ หรือรักษาคำตัดสินของเรา แต่ได้ประพฤติตามคำตัดสินของประชาชาติที่อยู่รอบเจ้า
8. เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เรา แม้ว่าเราทั้งหลายเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า เราจะพิพากษา ลงโทษท่ามกลางเจ้าท่ามกลางสายตาของประชาชาติทั้งหลาย
9. และเพราะการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้า เราจะกระทำท่ามกลางเจ้าอย่างที่เราไม่เคยกระทำมาก่อนเลย และเราจะไม่กระทำอย่างนั้นอีกต่อไป
10. เพราะฉะนั้นบิดาจะกินบุตรชายของตนท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย และบรรดาบุตรชายจะกินบรรดาบิดาของเขาทั้งหลาย และเราจะพิพากษาลงโทษเจ้า ผู้ใดในพวกเจ้าที่เหลืออยู่ เราจะให้กระจัดกระจายไปตามลมทุกทิศานุทิศ
11. เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด แน่ทีเดียวเพราะเจ้าได้กระทำให้สถาน บริสุทธิของเราเป็นมลทินไปด้วยสิ่งน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้า และด้วยสิ่งลามกทั้งสิ้นของเจ้า เพราะฉะนั้นเราจะตัดเจ้าลง นัยน์ตาของเราจะไม่ปราณี เราจะไม่สงสารด้วย
12. พวกเจ้าหนึ่งในสามส่วนจะล้มตายเพราะโรคระบาด และถูกผลาญด้วยการกันดารอาหารในหมู่พวกเจ้า อีกหนึ่งในสามส่วนจะล้มตายด้วยดาบอยู่รอบเจ้า และอีกหนึ่งในสามส่วนเราจะให้กระจัดกระจายไปตามลมทุกทิศานุทิศ และเราจะชักดาบออกไปไล่ตามเขาทั้งหลายไป
13. เช่นนี้แหละ ความกริ้วของเราจะมอดลง และเราจะระบายความโกรธของเราจนหมดและพอใจ และเขาทั้งหลายจะได้ทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ที่ได้กล่าวเช่นนี้ด้วยใจจดจ่อเมื่อความโกรธของเราต่อเขามอดลงแล้ว
14. ยิ่งกว่านั้น เราจะกระทำให้เจ้าถูกทิ้งไว้ให้เสียไปเปล่าๆ และเป็นที่ถูกกำหนดโดยนิตินัยท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบเจ้า และในสายตาของบรรดาผู้ที่ผ่านไปมา
15. เจ้าจะเป็นที่เขาระพนามและเย้ยหยัน เป็นคำสั่งสอนและเป็นที่น่าหวาดเสียวแก่ประชาชาติที่อยู่ล้อมรอบเจ้า เมื่อ

เราจะพิพากษาลงโทษเจ้า ด้วยความกริ้วและความเกรี้ยวกราด และการต่อว่าอย่างรุนแรงของเรา เรา พระเยโฮวา
ห้ได้ล้นวาจาเช่นนี้แล้ว

16. เมื่อเราจะปล่อยลูกธนูมฤตยูแห่งการกัณดารอาหาร คือลูกธนูแห่งการทำลายในท่ามกลางเจ้า ซึ่งเราจะปล่อยไป
ทำลายเจ้า และเมื่อเราเพิ่มการกัณดารอาหารให้เจ้า และทำลายอาหารหลักของเจ้าเสีย

17. เราจะส่งการกัณดารอาหารและสัตว์ป่าร้ายมาสู่เจ้า และมันจะริบลูกหลานของเจ้าไปเสีย โรคระบาดและโลหิตจะ
ผ่านเจ้า และเราจะนำดาบมาเหนือเจ้า เราคือพระเยโฮวาห้ได้ล้นวาจาเช่นนี้แล้ว

บทที่ 6

1. พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าตรงที่ภูเขาทั้งหลายของอิสราเอล และจงพยากรณ์กล่าวโทษภูเขาเหล่านั้น
3. และกล่าวว่า ภูเขาทั้งหลายของอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวณะขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แก่ภูเขาทั้งหลายและแก่เนินเขา และห้วยและหุบเขาทั้งหลายว่า ดูเถิด เราจะนำดาบมาเหนือเจ้า และเราจะทำลายปฐมนิยสถานสูงของเจ้าเสีย
4. แทนบูชาทั้งหลายของเจ้าจะรกร้าง และพวกรูปเคารพของเจ้าจะแตกหักเสีย และเราจะเหยียดคนที่ถูกฆ่าสังเวยของเจ้านั้นลงต่อหน้ารูปเคารพของเจ้า
5. และเราจะวางศพคนอิสราเอลไว้หน้ารูปเคารพของเขา และเราจะกระจายกระดูกของเจ้ารอบแทนบูชาของเจ้า
6. เจ้าอาศัยอยู่ที่ไหนๆ เมืองของเจ้าจะร้างและปฐมนิยสถานสูงของเจ้าจะรกร้าง ดังนั้นแหละแทนบูชาของเจ้าจะร้างและรกร้าง รูปเคารพของเจ้าจะหักและสิ้นสุดลง รูปเคารพทั้งหลายของเจ้าจะถูกตัดลง และการงานของเจ้าจะถูกกวาดทิ้งเสียสิ้น
7. และคนที่ถูกฆ่าจะล้มลงท่ามกลางเจ้า และเจ้าจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์
8. แต่เราจะให้เจ้าเหลืออยู่บ้างเป็นบางคน เพื่อเจ้าจะมีบางคนท่ามกลางประชาชาติที่หนีพ้นดาบไป เมื่อเจ้าจะกระจายไปอยู่ในประเทศต่างๆ
9. แล้วคนในพวกเจ้าที่หนีไปได้นั้น จะระลึกถึงเราท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย ซึ่งเขาถูกกวาดไปเป็นเชลยนั้น เพราะใจของเราแหลกสลายเนื่องด้วยใจแพศยาของเขาซึ่งได้พรากจากเราไป และเนื่องด้วยตาของเขาที่มองดูรูปเคารพด้วยใจแพศยานั้น และเขาจะเกลียดตัวเองเนื่องจากความชั่วร้ายซึ่งเขาได้กระทำในสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเขาด้วย
10. เขาจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ เรามีได้พูดพล่อยๆว่า เราจะกระทำการร้ายนี้แก่เขา
11. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า จงตบมือและกระเท็บเท้าของเจ้า และกล่าวว่า อนิจจาสำหรับการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นแห่งวงศ์วานอิสราเอล เหตุว่าเขาทั้งหลายจะล้มลงด้วยดาบ ด้วยการกันดารอาหารและด้วยโรคระบาด
12. ผู้ที่อยู่ห่างไกลออกไปจะตายด้วยโรคระบาด ผู้ที่อยู่ใกล้ก็จะล้มตายด้วยดาบ และผู้ที่เหลืออยู่และถูกล้อมไว้จะตายด้วยการกันดารอาหาร เราจะให้ความเกรี้ยวกราดของเรามีเหนือเขาจนกว่าจะมอดลง เช่นนี้แหละ
13. และเจ้าจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ เมื่อคนที่ถูกฆ่านอนอยู่ท่ามกลางรูปเคารพของเขารอบแทนบูชาของเขา บนเนินเขาสูงทุกแห่ง บนยอดเขาทั้งสิ้น ที่ได้ตั้งไม้เขียวทุกต้น และได้ตั้งโอ๊กใบดกทุกต้น ไม่ว่าที่ใดๆที่เขาถวายนกที่ฟังใจแก่รูปเคารพทั้งสิ้นของเขา
14. และเราจะยื่นมือของเราออกต่อผู้เขา และกระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้าง และทิ้งร้างตลอดที่อาศัยทั้งสิ้นของเขา คือรกร้างมากกว่าถิ่นทุรกันดารที่ไปทางดิลลา แล้วเขาจึงจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์

บทที่ 7

1. พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า
2. เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสกับแผ่นดินอิสราเอลดังนี้ว่า อวสาน ความสิ้นสุดได้มาถึงทั้งสี่มุมของแผ่นดินแล้ว
3. บัดนี้มันปลายก็มาถึงเจ้าแล้ว และเราจะปล่อยความโกรธของเรามาเหนือเจ้าทั้งหลาย และจะพิพากษาเจ้าตามวิถีทางทั้งหลายของเจ้า และเราจะตอบสนองการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้าแก่เจ้า
4. นัยน์ตาของเราจะไม่เมตตาเจ้า และเราจะไม่สงสาร แต่เราจะตอบสนองต่อวิถีทางทั้งหลายของเจ้าแก่เจ้าเอง และสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเจ้าจะอยู่ท่ามกลางเจ้า แล้วเจ้าจะทราบบว่า เราคือพระเยโฮวาห์
5. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า วิบัติแล้ววิบัติเล่า ดูเถิด วิบัติมาถึงแล้ว
6. ความสิ้นสุดมาถึงแล้ว อวสานนั้นมาถึง มันตื่นขึ้นต่อผู้เจ้า ดูเถิด วิบัติมาถึงแล้ว
7. ชาวแผ่นดินเอ๋ย เวลาเข้ามาถึงแล้ว เวลามาถึงแล้ว วันแห่งความโกลาหลใกล้เข้ามาแล้ว และไม่ใช่เสียงโห่ร้องยินดีที่บนภูเขา
8. บัดนี้ ไม่ช้าแล้วเราจะเทความเดือดดาลของเราลงบนเจ้า และกระทำให้ความโกรธของเราซึ่งมีต่อเจ้าถึงที่สำเร็จ และเราจะพิพากษาเจ้าตามวิถีทางทั้งหลายของเจ้า และเราจะตอบสนองเจ้าสำหรับการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้า
9. นัยน์ตาของเราจะไม่เมตตา และเราจะไม่สงสาร เราจะตอบสนองเจ้าตามวิถีทางทั้งหลายของเจ้า และตามการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของเจ้าซึ่งอยู่ท่ามกลางเจ้า แล้วเจ้าจะทราบบว่า เราคือพระเยโฮวาห์ผู้โอบดี
10. ดูเถิด วันนั้น ดูเถิด มาถึงแล้ว เวลาเข้าออกมาแล้ว พลองก็บานแล้ว ความเยอหยิ่งก็ผลิดอก
11. ความทารุณได้เจริญเป็นพลองชั่วร้าย จะไม่มีใครเหลืออยู่เลย ประชาชนของเขาก็ไม่มี สิ่งของของเขาก็ไม่มี ไม่มีใครร้องคร่ำครวญเพื่อพวกเขาเลย
12. เวลานั้นมาถึงแล้ว วันนั้นก็ใกล้เข้า อย่าให้ผู้ซื่อดีใจ อย่าให้ผู้ขายเสียใจ เพราะพระพิโรธอยู่เหนือประชาชนทั้งสิ้นของเธอ
13. เพราะว่าผู้ชายจะไม่ได้กลับไปยังสิ่งที่เขาได้ขายไป ขณะที่เขายังมีชีวิตอยู่ เพราะว่ามีมิตนั้นก็เกี่ยวข้องกับประชาชนทั้งมวล และจะไม่หันกลับ และเพราะความชั่วช้าของเขา จึงจะไม่มีผู้ใดรักษาชีวิตไว้ได้
14. เขาได้เป่าแตรแล้ว และได้เตรียมทุกอย่างไว้พร้อม แต่ไม่มีใครเข้าสงคราม เพราะว่ามีพิโรธของเราอยู่เหนือประชาชนทั้งสิ้นของเธอ
15. ดาบก็อยู่ข้างนอก โรคระบาดและการกัณดารอาหารก็อยู่ข้างใน ผู้ที่อยู่ในทุ่งนาจะตายเสียด้วยดาบ และผู้ที่อยู่ในเมืองการกัณดารอาหารและโรคระบาดจะกินเสีย
16. แต่ผู้หนึ่งผู้ใดที่รอดตายได้จะหนีไปอยู่บนภูเขาเหมือนนกเขาแห่งหุบเขา ทุกคนก็ร้องครวญครางเพราะความชั่วช้าของตน
17. มือทั้งสิ้นจะอ่อนแอ และเข่าทั้งหมดจะอ่อนเหมือนน้ำ

18. เขาทั้งหลายจะคาดเอวไว้ด้วยผ้ากระสอบ และความสันสันท่านจะครอบเขาไว้ ความละอายจะอยู่ที่ใบหน้าของเขาทุกคน และศีรษะของเขาจะล้านหมด
19. เขาจะโยนเงินของเขาไปในถนน และทองคำของเขาจะถูกเอาออกไปเสีย เงินและทองของเขาไม่อาจที่จะช่วยเขาให้พ้นในวันแห่งพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ เขาจะให้หายหิว หรือบรรจุให้เต็มท้องด้วยเงินทองก็ไม่ได้ เพราะว่าเป็นสิ่งที่สะดุดให้เขาทำความชั่วช้า
20. เขานำความมั่งคั่งแห่งเครื่องประดับของเขามาแสดงออกถึงความสง่าผ่าเผย และเขาสร้างรูปเคารพด้วยสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนและน่าเกลียดน่าชังของเขาไว้ในเครื่องประดับนั้น เพราะฉะนั้นเราจะกระทำให้สิ่งนี้อยู่ห่างไกลจากเขา
21. และเราจะมอบสิ่งเหล่านั้นไว้ในมือของชนต่างด้าวให้เป็นของริบ และแก่คนชั่วในแผ่นดินโลกให้เป็นของปล้นได้ และเขาทั้งหลายจะกระทำให้เป็นมลทิน
22. เราจะหันหน้าของเราไปเสียจากเขาด้วย แล้วเขาจึงจะกระทำสถานที่ลับของเราให้มัวหมอง โจรจะเข้ามาในสถานที่ลับนั้นและกระทำให้เป็นมลทิน
23. จงทำโช้ตรวน เพราะว่าแผ่นดินนั้นเต็มด้วยคดียุติแปดเปื้อนด้วยโลหิต และเมืองก็เต็มด้วยความทารุณ
24. ฉะนั้นเราจะนำประชาชาติที่ชั่วร้ายที่สุดมาถือกรรมสิทธิ์บ้านเรือนของเขา และเราจะให้สิทธิของคนที่ยิ่งใหญ่ที่สุดลง และสถานที่บริสุทธิ์ของเขาจะเป็นมลทิน
25. เมื่อการทำลายมาถึง เขาจะแสวงสันติภาพ แต่ก็ไม่มีเลย
26. วิบัติมาถึงแล้ว วิบัติจะมาถึงอีก ชาวลี้ภัยจะเกิดตามชาวลี้ภัย เขาจะแสวงหานิรมิตจากผู้พยากรณ์ แต่พระราชบัญญัติจะพินาศไปจากบุโรหิต และคำปรึกษาจะปลาทไปจากพวกผู้ใหญ่
27. กษัตริย์จะไว้ทุกข์ และเจ้านายจะคลุมกายด้วยความท้ออาลัย และมือของประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นจะสันเทา เราจะกระทำแก่เขาตามทางของเขา และเราจะพิพากษาเขาตามสมควรแก่การกระทำของเขา และเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์

1. ต่อมาเมื่อวันที่ห้า เดือนที่หก ในปีที่หก ขณะที่ข้าพเจ้านั่งอยู่ในเรือนของข้าพเจ้า และพวกผู้ใหญ่ของพวกยูดาห์นั่งอยู่หน้าข้าพเจ้า พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าลงมาบนข้าพเจ้า ณ ที่นั้น
2. แล้วข้าพเจ้าก็มองดู และดูเถิด มีสัณฐานอย่างไฟ เบื้องล่างของส่วนที่มองเห็นเป็นเอนั้นเป็นไฟ เหนือเอนั้นไปเหมือนความสุกปลั่งประหนึ่งทองสัมฤทธิ์ที่แวววาว
3. ท่านยืนส่วนที่มีสัณฐานเป็นมือนั้นออกมาจับผมของข้าพเจ้าปอยหนึ่ง และพระวิญญาณได้ยกข้าพเจ้าขึ้นระหว่างพิภพและสวรรค์ และนำข้าพเจ้ามาถึงเยรูซาเล็มในนิมิตของพระเจ้า มายังทางเข้าประตูด้านเหนือของลานชั้นใน ซึ่งเป็นที่ตั้งรูปของความหวังแทน ซึ่งกระทำให้บังเกิดความหวังแทน
4. ดูเถิด สง่าราศีของพระเจ้าของอิสราเอลก็อยู่ที่นั่น เหมือนอย่างนิมิตที่ข้าพเจ้าได้เห็นในที่ราบ
5. แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย บัดนี้จงเงยหน้าขึ้นไปดูทางทิศเหนือ ข้าพเจ้าจึงเงยหน้าขึ้นมองไปดูทางทิศเหนือ และดูเถิด ทางทิศเหนือของประตูแท่นบูชาในทางเข้า รูปความหวังแทนนี้อยู่ที่นั่น
6. และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้ายิ่งกว่านั้นอีกว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าไม่เห็นหรือว่าเขาทำอะไร คือการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนที่ยิ่งใหญ่ซึ่งวงศ์วานอิสราเอลกระทำกันอยู่ที่นี่ ซึ่งจะทำให้เราออกไปให้ไกลจากสถานบริสุทธิ์ของเรา แต่เจ้าจงหันกลับมาอีกแล้วจะได้เห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนที่ยิ่งใหญ่กว่านี้อีก
7. และพระองค์ทรงนำข้าพเจ้ามาถึงประตูลาน และเมื่อข้าพเจ้ามองดู ดูเถิด ก็เห็นช่องหนึ่งอยู่ในกำแพง
8. แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเจาะเข้าไปในกำแพง และเมื่อข้าพเจ้าได้เจาะเข้าไปในกำแพงแล้ว ดูเถิด มีประตูอยู่ประตูหนึ่ง
9. และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า จงเข้าไปดูสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนอันชั่วร้ายซึ่งเขากระทำกันที่นี่
10. ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเข้าไปและได้เห็น ดูเถิด มีภาพสัตว์เลื้อยคลานในทุกรูปแบบ และสัตว์ที่ฟุ้งรังเกียดและรูปเคารพทั้งสิ้นของวงศ์วานอิสราเอลปรากฏอยู่บนผนังโดยรอบ
11. และมีพวกผู้ใหญ่แห่งวงศ์วานอิสราเอลเจ็ดสิบคนยืนอยู่ข้างหน้ารูปเหล่านั้น และมียาอาซันยาร์ บุตรชายซาฟานยืนอยู่ในหมู่พวกเขาทั้งหลาย ต่างก็มีกระดางไฟอยู่ในมือ และควันทนทึบแห่งเครื่องบูชาก็ขึ้นไปข้างบน
12. แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าได้เห็นแล้วมิใช่หรือว่าพวกผู้ใหญ่ของวงศ์วานอิสราเอลกระทำอะไรอยู่ในที่มืด ทุกคนต่างก็อยู่ในห้องรูปภาพของตนเพราะเขาทั้งหลายพูดว่า 'พระเยโฮวาห์ไม่ทอดพระเนตรเห็นเรา พระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งแผ่นดินนี้เสียแล้ว'
13. พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าด้วยว่า เจ้าจงหันกลับมาอีกแล้วเจ้าจะเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งเขากระทำยิ่งกว่านี้อีก
14. แล้วพระองค์ทรงนำข้าพเจ้ามาถึงทางเข้าประตูพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ด้านเหนือ และดูเถิด ที่นั่นมีผู้หญิงหลายคนนั่งร้องไห้อาลัยเจ้าพ่อทัมมูส
15. แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าได้เห็นแล้วใช่ไหม เจ้าจงหันกลับมาอีกแล้วจะเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนยิ่งกว่าสิ่งเหล่านี้อีก
16. แล้วพระองค์ทรงนำข้าพเจ้าเข้ามาในลานชั้นในแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ ดูเถิด ตรงประตูพระวิหารของ

พระเยโฮวาห์ ระหว่างมุขและแท่นบูชา มีชายประมาณยี่สิบห้าคนหันหลังให้พระวิหารแห่งพระเยโฮวาห์ หน้าของเขาหันไปทางทิศตะวันออก กำลังนมัสการพระอาทิตย์ตรงทิศตะวันออกนั้น

17. แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าได้เห็นแล้วใช่ไหม ที่วงศ์วานยูดาห์กระทำสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งเขากระทำอยู่ที่นี่ เป็นสิ่งเล็กน้อยหรือ ด้วยว่าเขากระทำให้แผ่นดินเต็มไปด้วยความรุนแรง และกลับมาช่วยให้เราโกรธแล้ว ดูเถิด เขาทั้งหลายเอากิ่งไม้มาแตะจมูกของเขา

18. เพราะฉะนั้น เราจะกระทำด้วยความพิโรธ นัยน์ตาของเราจะไม่ปราณี และเราจะไม่สงสาร แม้ว่าเขาจะร้องด้วยเสียงอันดังใส่หูของเรา เราจะไม่ฟังเขา

บทที่ 9

1. แล้วพระองค์ทรงเปล่งพระสุรเสียงดังเข้าหุข้าพเจ้าว่า เจ้าทั้งหลายผู้เป็นพนักงานทำโทษประจำเมือง จงเข้ามาใกล้ให้ต่างคนถืออาวุธสำหรับทำลายมาด้วย
2. และ ดูเถิด มีชายหกคนเข้ามาจากทางประตูบน ซึ่งหันหน้าไปทางเหนือ ทุกคนถืออาวุธสำหรับฆ่ามา มีชายคนหนึ่งนุ่งห่มผ้าปาน หีบหีบเครื่องเขียนมากับคนเหล่านั้นด้วย และเขาทั้งหลายเข้าไปยืนอยู่ที่ข้างแท่นทองสัมฤทธิ์
3. สง่าราศีของพระเจ้าของอิสราเอลได้เหาะขึ้นไปจากเศรฐ แล้วซึ่งเป็นที่เคยสถิตไปยังธรณีประตูพระนิเวศ และพระองค์ตรัสเรียกชายผู้นุ่งห่มผ้าปาน ผู้ที่หีบหีบเครื่องเขียน
4. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับเขาว่า จงผ่านไปท่ามกลางนครนั้นให้ตลอด คือตลอดท่ามกลางกรุงเยรูซาเล็ม และทำเครื่องหมายไว้บนหน้าผากของประชาชนที่ถอนหายใจ และรำไห้เพราะสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นที่กระทำกันท่ามกลางนครนั้น
5. และพระองค์ตรัสกับคนอื่น ๆ ซึ่งข้าพเจ้าได้ยินว่า จงผ่านไปตลอดนครตามชายคนนั้นไปและฆ่าฟันเสีย นัยน์ตาของเจ้าอย่าได้ปราณี และเจ้าอย่าสงสารเลย
6. จงฆ่าให้ตายทั้งคนแก่ คนหนุ่มๆ สาวๆ ทั้งเด็กๆ และผู้หญิง แต่อย่าเข้าใกล้ผู้ที่มีเครื่องหมาย และจงเริ่มต้นที่สถานบริสุทธิ์ของเรา ดังนั้นเขาจึงตั้งต้นกับพวกคนแก่ผู้ซึ่งอยู่หน้าพระนิเวศนั้น
7. แล้วพระองค์ตรัสกับพวกเขาว่า จงกระทำให้พระนิเวศเป็นมลทิน จงทิ้งผู้ที่ถูกฆ่าให้เต็มลาน จงไปเถิด เขาทั้งหลายจึงออกไปและฆ่าฟันที่ในนคร
8. ต่อมาขณะที่เขากำลังฆ่าฟันอยู่นั้นเหลือข้าพเจ้าแต่ลำพัง ข้าพเจ้าก็ซบหน้าลงถึงดินร้องว่า อนิจจา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระองค์จะทรงทำลายคนอิสราเอลที่เหลืออยู่นั้นทั้งสิ้นในการที่พระองค์ทรงระบายความกริ้วของพระองค์เหนือเยรูซาเล็มหรือ
9. แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ความชั่วช้าของวงศ์วานอิสราเอลและยูดาห์ใหญ่ยิ่งนัก แผ่นดินก็เต็มไปด้วยโลหิต และความอยุติธรรมก็เต็มนคร เพราะเขากล่าวว่า 'พระเยโฮวาห์ทรงทอดทิ้งแผ่นดินนี้แล้ว และพระเยโฮวาห์ไม่ทอดพระเนตรอีก'
10. สำหรับเรา นัยน์ตาของเราจะไม่ปราณี และเราจะไม่สงสาร แต่เราจะตอบสนองตามการประพฤติของเขาเหนือศิระของเขาทั้งหลาย
11. และดูเถิด ชายคนผู้นุ่งห่มผ้าปานหีบหีบเครื่องเขียนนั้น ได้นำถ้อยคำกลับมากล่าวว่า ข้าพพระองค์ได้กระทำตามที่พระองค์ทรงบัญชาข้าพพระองค์ไว้แล้ว

1. แล้วข้าพเจ้าก็มองดู ดูเถิด ที่ท้องฟ้าซึ่งอยู่เหนือศีรษะของเหล่าเฑาะว์ มีอะไรปรากฏขึ้นเหนือเฑาะว์นั้นเหมือนไฟทูลรัย มีลักษณะคล้ายพระที่นั่ง
2. และพระองค์ตรัสกับชายที่นุ่งห่มผ้าปานว่า จงเข้าไปท่ามกลางวงล้อมซึ่งอยู่ภายใต้เฑาะว์ จงเอามือกอบถ่านคุดจากท่ามกลางเหล่าเฑาะว์ นำไปโปรยเหนือนครนั้น และชายคนนั้นก็เข้าไปท่ามกลางสายตาของข้าพเจ้า
3. ฝ่ายเหล่าเฑาะว์นั้นยืนที่ด้านขวาของพระนิเวศ ขณะเมื่อชายคนนั้นเข้าไป และเมฆก็คลุมอยู่เต็มลานชั้นใน
4. และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็ขึ้นจากเฑาะว์ไปยังธรณีประตูพระนิเวศ และพระนิเวศนั้นก็มิมีเมฆคลุมอยู่เต็ม และลานนั้นก็เต็มไปด้วยความสุขแห่งสง่าราศีของพระเยโฮวาห์
5. และเสียงปี่ของเหล่าเฑาะว์นั้นก็ได้ยินไปถึงลานชั้นนอก เหมือนพระสุรเสียงของพระเจ้าผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์เมื่อพระองค์ตรัส
6. และต่อมาเมื่อพระองค์มีพระบัญชาสั่งชายที่นุ่งห่มผ้าปานว่า จงไปเอาไฟมาจากกลางวงล้อม และจากกลางเหล่าเฑาะว์ ชายคนนั้นก็เข้าไปยืนอยู่ข้างวงล้อมเหล่านั้น
7. เฑาะว์ตนหนึ่งได้ยื่นมือของตนออกมาระหว่างเหล่าเฑาะว์ไปยังไฟซึ่งอยู่ระหว่างเหล่าเฑาะว์ หยิบไฟขึ้นมาบ้าง และใส่มือของชายที่นุ่งห่มผ้าปาน ชายนั้นก็นำไปออกไป
8. ปรากฏว่าในเหล่าเฑาะว์นั้นมีอะไรอยู่ใต้ปีกอย่างมือมนุษย์
9. และข้าพเจ้ามองดู ดูเถิด มีวงล้อมอยู่สี่อันข้างๆเหล่าเฑาะว์ อยู่ข้างเฑาะว์ตนละหนึ่งวงล้อม ลักษณะของวงล้อมนั้นเหมือนแสงพลอยเขียว
10. ลักษณะลักษณะวงล้อมทั้งสิ้นนั้นก็เหมือนกัน เหมือนวงล้อมซ้อนในวงล้อม
11. เมื่อวงล้อมนี้ไป ก็ไปได้ข้างหนึ่งข้างใดในข้างทั้งสิ้น โดยไม่ต้องหันเลยในเวลาไป ถ้าอันหน้ามุ่งหน้าไปทางไหน วงล้อมอันอื่นก็ตามไปโดยไม่ต้องหันในขณะที่ไป
12. และทั้งตัว ด้านหลัง มือ ปีก และวงล้อมมีนัยน์ตาเต็มอยู่รอบ ทั้งสิ้นนั้นก็มิวงล้อมของตัว
13. วงล้อมเหล่านั้น ที่ข้าพเจ้าได้ยินกับหูเขาเรียกว่า วงล้อมกัณฑ์เอ๋ย
14. มีหน้าสี่หน้าทั้งนั้น หน้าแรกเป็นหน้าเฑาะว์ หน้าที่สองเป็นหน้ามนุษย์ และหน้าที่สามเป็นหน้าสิงโต และที่สี่เป็นหน้านกอินทรี
15. และเหล่าเฑาะว์ก็เหาะขึ้น เป็นสิ่งที่มีชีวิตอยู่ที่ข้าพเจ้าเคยเห็นอยู่ริมแม่น้ำเคบาร์
16. เมื่อเหล่าเฑาะว์ไป วงล้อมก็ตามข้างไปด้วย และเมื่อเหล่าเฑาะว์กางปีกออกเพื่อบินขึ้นจากพิภพ วงล้อมเหล่านั้นก็ไม่หันไปจากข้างๆเหล่าเฑาะว์เลย
17. เมื่อเหล่าเฑาะว์หยุดนิ่ง เหล่าวงล้อมก็หยุดนิ่ง เมื่อเหล่าเฑาะว์เหาะขึ้น เหล่าวงล้อมก็เหาะขึ้นไปด้วย เพราะว่าวิญญาณของสิ่งที่มีชีวิตอยู่นั้นอยู่ในวงล้อม
18. แล้วสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ได้ไปจากธรณีประตูพระนิเวศ สถิตเหนือเหล่าเฑาะว์
19. เมื่อเหล่าเฑาะว์ออกไปก็กางปีกออกบินขึ้นไปจากพิภพท่ามกลางสายตาของข้าพเจ้า วงล้อมก็ตามข้างไปด้วย และ

ไปยืนอยู่ที่ทางเข้าประตูด้านตะวันออกของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ และสง่าราศีของพระเจ้าของอิสราเอลก็อยู่เหนือเศรฐเหล่านั้น

20. เหล่านี้เป็นสิ่งที่มีชีวิตอยู่ซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นภายใต้พระเจ้าแห่งอิสราเอลที่ริมแม่น้ำเคบาร์ และข้าพเจ้าทราบว่าเป็นเหล่าเศรฐ

21. เศรฐทุกคนมีสี่หน้าและสี่ปีก และภายใต้ปีกมีลักษณะเหมือนมือมนุษย์

22. ส่วนลักษณะของหน้าเหล่านั้น เป็นหน้าทั้งรูปทั้งตัว ซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นที่ริมแม่น้ำเคบาร์ เศรฐทุกคนออกตรงไปข้างหน้าของตน

1. พระวิญญาณได้ยกข้าพเจ้าขึ้น และนำข้าพเจ้ามายังประตูด้านตะวันออกของพระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์ซึ่งหันหน้าไปทิศตะวันออก ดูเถิด ที่ทางเข้าประตูมีผู้ชายอยู่ยี่สิบห้าคน และท่ามกลางนั้นข้าพเจ้าเห็นยาอาซันยาร์บุตรชายอัสซูร์ และเป-ลาทียาร์บุตรชายเบไนยาห์ เจ้านายแห่งประชาชน
2. และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย คนเหล่านี้คือผู้ที่ออกอุบายทำความบาปผิด และเป็นผู้ให้คำปรึกษาที่ชั่วร้ายในนครนี้
3. ผู้กล่าวว่า `เวลายังไม่มาถึงเลย ให้เราปลุกบ้านเถิด นครนี้เป็นหม้อขนาดใหญ่และเราเป็นเนื้อ'
4. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เพราะฉะนั้นจงพยากรณ์กล่าวโทษเขา จงพยากรณ์เถิด
5. พระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ลงมาประทับบนข้าพเจ้า และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า จงกล่าวเถิดว่า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าคิดดังนั้น และเรารู้สิ่งทั้งหลายที่เข้ามาในใจของเจ้า
6. เจ้าได้ทวิคนที่เจ้าได้ฆ่าในนครนี้ และทิ้งคนที่ถูกฆ่าเต็มตามถนนหนทางไปหมด
7. เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสดังนี้ว่า คนทั้งหลายที่เจ้าได้ฆ่าซึ่งเจ้าได้ทิ้งไว้ท่ามกลางนครนี้ เขาทั้งหลายเป็นเนื้อ และนครนี้เป็นหม้อขนาดใหญ่ แต่เราจะนำเจ้าออกมาจากท่ามกลางนั้น
8. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เจ้ากลัวดาบ และเราจะนำดาบมาเหนือเจ้า
9. เราจะนำเจ้าออกมาจากท่ามกลางนั้น และมอบเจ้าไว้ในมือของคนต่างด้าว และจะทำการพิพากษาลงโทษเจ้า
10. เจ้าจะถูกดาบล้มลง เราจะลงโทษเจ้าที่พรมแดนอิสราเอล และเจ้าจะได้ทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์
11. นครนี้จะไม่ใช้หม้อขนาดใหญ่ของเจ้า ที่เจ้าจะเป็นเนื้อในท่ามกลางนั้น เราจะพิพากษาเจ้าที่พรมแดนอิสราเอล
12. และเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ เพราะเจ้ามิได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา หรือปฏิบัติตามคำตัดสินของเรา แต่ได้ประพฤติตามลักษณะท่าทางของประชาชาติทั้งหลายที่อยู่รอบเจ้า
13. อยู่มาเมื่อข้าพเจ้ากำลังพยากรณ์อยู่ เป-ลาทียาร์บุตรชายเบไนยาห์ก็สิ้นชีวิต แล้วข้าพเจ้าก็ซบหน้าลงถึงดินร้องเสียงดังว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เจ้าข้า พระองค์จะทรงกระทำให้คนอิสราเอลที่เหลืออยู่นั้นสิ้นสุดเลยทีเดียวหรือพระเจ้าข้า
14. พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
15. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย พี่น้องของเจ้า คือพี่น้องของเจ้าเอง คือญาติที่มีสิทธิ์ไถ่คืน สิ้นทั้งวงศ์วานอิสราเอลหมดด้วยกัน คือบุคคลที่ชาวเยรูซาเล็มได้กล่าวว่า `เจ้าทั้งหลายจงเห็นห่างไปจากพระเยโฮวาห์ แผ่นดินนี้ทรงมอบไว้แก่เราเป็นกรรมสิทธิ์'
16. เพราะฉะนั้นจงกล่าวว่า `องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า แม้เราได้ย้ายเขาให้ห่างออกไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย แม้เราได้กระจายเขาไปอยู่ท่ามกลางประเทศทั้งปวง เราก็จะเป็นสถานบริสุทธิ์อันเล็กสำหรับเขาในประเทศที่เขาจะได้อยู่'
17. เพราะฉะนั้นจงกล่าวว่า `องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะรวบรวมเจ้ามาจากชนชาติทั้งหลาย และชุมนุมเจ้าจากประเทศที่เจ้ากระจัดกระจายไปอยู่นั้น และเราจะมอบแผ่นดินอิสราเอลให้แก่เจ้า'

18. และเขาจะไปที่นั่น เขาจะเอาสิ่งที่น่ารังเกียจทั้งสิ้นของเมืองนั้น และสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเมืองนั้น ออกไปเสียจากที่นั่น
19. และเราจะให้จิตใจเดียวแก่เขา และเราจะบรรจุจิตวิญญาณใหม่ไว้ในเจ้า เราจะนำใจหินออกไปเสียจากเนื้อของเขา และจะให้ใจเนื้อแก่เขา
20. เพื่อเขาจะดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และรักษากฎของเราและกระทำตาม เขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขาทั้งหลาย
21. แต่คนเหล่านั้นที่ใจของเขาดำเนินตามจิตใจแห่งสิ่งที่น่ารังเกียจของเขาและสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเขา เราจะตอบสนองต่อวิถีทางของเขาเหนือศีรษะของเขาเอง องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
22. แล้วเหล่าครูบักก็กางปีกออก วงล้อก็อยู่ข้างๆ และสง่าราศีของพระเจ้าของอิสราเอลก็อยู่เหนือสิ่งเหล่านั้น
23. สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ขึ้นไปจากกลางนคร ไปสถิตอยู่บนภูเขาซึ่งอยู่ทางด้านตะวันออกของนครนั้น
24. ต่อมาพระวิญญาณได้ยกข้าพเจ้าขึ้น และนำข้าพเจ้ามาด้วยนิมิตโดยพระวิญญาณของพระเจ้าถึงเมืองเคลเดีย มาสู่พวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลย แล้วนิมิตที่ข้าพเจ้าได้เห็นนั้นก็ขึ้นไปจากข้าพเจ้า
25. ข้าพเจ้าจึงได้บอกถึงบรรดาสິงต่างๆซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าให้พวกที่ถูกกวาดไปเป็นเชลยทราบ

1. พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าอาศัยอยู่ที่ท่ามกลางวงศ์วานที่มักกบฏ ผู้มีตาเพื่อดู แต่ดูไม่เห็น ผู้มีหูเพื่อฟัง แต่ฟังไม่ได้ยิน เพราะเขาทั้งหลายเป็นวงศ์วานที่มักกบฏ
3. เพราะฉะนั้น บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงจัดเตรียมข้าวของสำหรับตนเพื่อการถูกกวาดไปเป็นเชลย และจงไปเป็นเชลยในเวลากลางวันท่ามกลางสายตาของเขา เจ้าจะต้องไปเป็นเชลยจากสถานที่ของเจ้าไปยังอีกที่หนึ่งในสายตาของเขา บางทีเขาอาจจะพิณิจพิเคราะห์ดูได้ แม้ว่าเขาเป็นวงศ์วานที่มักกบฏ
4. เจ้าจงเอาข้าวของของเจ้าออกมาในเวลากลางวันท่ามกลางสายตาของเขา เหมือนข้าวของเพื่อการถูกกวาดไปเป็นเชลย เจ้าจงออกไปในเวลาเย็นท่ามกลางสายตาของเขา ออกไปอย่างผู้ถูกกวาดไปเป็นเชลย
5. จงเจาะกำแพงท่ามกลางสายตาของเขา แล้วออกไปตามรูกำแพงนั้น
6. จงยกข้าวของใส่ป่าของเจ้าท่ามกลางสายตาของเขา แล้วแบกออกไปในเวลามืด เจ้าจงคลุมหน้าเสีย อย่าให้เห็นแผ่นดิน เพราะเรากระทำเจ้าให้เป็นหมายสำคัญแก่วงศ์วานอิสราเอล
7. ข้าพเจ้าก็กระทำตามที่ข้าพเจ้ารับบัญชามา ข้าพเจ้านำข้าวของออกมาในเวลากลางวัน เหมือนข้าวของเพื่อการถูกกวาดไปเป็นเชลย ในเวลาเย็นข้าพเจ้าก็เจาะกำแพงด้วยมือของข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าออกไปในเวลามืด แบกสัมภาระของข้าพเจ้าไปท่ามกลางสายตาของเขา
8. ในเวลาเช้า พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
9. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย วงศ์วานอิสราเอลคือวงศ์วานที่มักกบฏนั้น ได้พูดกับเจ้ามิใช่หรือว่า 'เจ้าทำอะไร'
10. จงกล่าวแก่เขาว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ภาวเกี่ยวกับเจ้านายคนนั้นในเยรูซาเล็ม และวงศ์วานอิสราเอลทั้งหมดซึ่งอยู่ในนครนั้น'
11. จงกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าเป็นหมายสำคัญสำหรับท่าน ที่ข้าพเจ้าได้กระทำแล้วนี้ เขาทั้งหลายจะถูกกระทำอย่างเดียวกัน เขาจะถูกกวาดไปเป็นเชลย'
12. และเจ้านายคนนั้นผู้อยู่ที่ท่ามกลางเขา จะยกข้าวของขึ้นใส่ป่าในเวลามืดและออกไป เขาทั้งหลายจะเจาะกำแพงและนำออกไปทางนั้น ท่านจะคลุมหน้าของท่าน เพื่อว่าท่านจะไม่แลเห็นแผ่นดินด้วยตาของท่านเอง
13. และเราจะกางข่ายของเราคลุมท่าน และท่านจะติดกับของเรา และเราจะนำท่านเข้าไปในบาบิโลนแผ่นดินของคนเคลเดีย ถึงกระนั้นท่านจะยังไม่เห็นแผ่นดินนั้น และท่านจะต้องตายที่นั่น
14. บรรดาผู้ที่อยู่รอบท่านนั้น เราจะกระจายเขาไปตามลมทุกทิศานุทิศ รวมทั้งผู้ช่วยและบรรดากองทัพของท่านด้วย และเราจะชักดาบออกไปไล่ตามเขาไป
15. และเมื่อเราให้เขากระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติ และกระจายเขาไปตามประเทศต่างๆ เขาจึงจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์
16. แต่เราจะละบางคนในพวกเขาไว้จากดาบ จากการกันดารอาหาร และจากโรคระบาด เพื่อเขาจะได้เล่าถึงการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเขาท่ามกลางประชาชาติซึ่งเขาไปอยู่นั้น และเขาจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์

17. พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า
18. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงรับประทานอาหารของเจ้าด้วยตัวฉัน และดื่มน้ำด้วยความสะทกสะท้านและด้วยความระมัดระวัง
19. และกล่าวแก่ประชาชนของแผ่นดินนั้นว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้เกี่ยวกับพลเมืองแห่งกรุงเยรูซาเล็ม และเกี่ยวกับแผ่นดินอิสราเอลว่า เขาจะรับประทานอาหารของเขาด้วยความระมัดระวัง และดื่มน้ำด้วยอกสันขวัญหาย เพราะว่าสารพัดที่มีอยู่ในแผ่นดินของเขาจะสูญหายไปหมด เนื่องด้วยความรุนแรงของคนทั้งปวงที่อยู่ในแผ่นดินนั้น
20. และเมืองที่มีคนอาศัยอยู่จะถูกทิ้งไว้เสียเปล่า และแผ่นดินนั้นก็จะมีคนร้าง และเจ้าจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์
21. พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
22. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย สุภาพซึ่งเจ้าทั้งหลายมีที่กล่าวถึงแผ่นดินอิสราเอลว่า 'วันนั้นก็ไกลออกไป และนิมิตทุกเรื่องก็เหลว' นั้น เจ้าหมายความว่าอะไร
23. เพราะฉะนั้นจงบอกเขาว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะให้สุภาพที่สิ้นที่สุดเสียที เขาจะไม่ใช้เป็นสุภาพอีกในอิสราเอล แต่จงกล่าวแก่เขาว่า วันนั้นก็ใกล้แค่คืบ และนิมิตทุกเรื่องก็จะสำเร็จ
24. เพราะจะไม่มีนิมิตปลอมหรือคำทำนายประจบประแจงในวงศ์วานอิสราเอลอีกเลย
25. แต่เราคือพระเยโฮวาห์จะพูดคำที่เราจะพูด และจะต้องเป็นไปตามคำนั้น จะไม่ล่าช้าต่อไปอีก แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า วงศ์วานที่มักกบฏเอ๋ย ในสมัยของเจ้านี้แหละ เราจะล้นวาจาและจะกระทำตามนั้น'
26. พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
27. ดูก่อน บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย วงศ์วานของอิสราเอลกล่าวว่า 'นิมิตที่เขาเห็นเป็นเรื่องของอีกหลายวันข้างหน้า และเขาพยากรณ์ถึงเวลาที่ห่างไกลโน้น'
28. เพราะฉะนั้นจงกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า บรรดาถ้อยคำของเราจะไม่ล่าช้าอีกต่อไปเลย แต่ว่าจาที่เราล้นออกมานั้นจะต้องเป็นไปจริง องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

1. พระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงพยากรณ์กล่าวโทษผู้พยากรณ์ของอิสราเอลที่พยากรณ์ และกล่าวแก่คนเหล่านั้นที่พยากรณ์ตามอำเภอใจของตนว่า 'จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์'
3. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า วิบัติแก่ผู้พยากรณ์โศดเชลา ผู้ติดตามวิญญาณของตนเอง และไม่เคยได้เห็นอะไรเลย
4. โอ อิสราเอลเอ๋ย ผู้พยากรณ์ของเจ้าเหมือนสุนัขจิ้งจอกท่ามกลางสิ่งสลักหักพัง
5. เจ้าไม่ได้ขึ้นไปถึงที่ซำรุด และไม่ได้สร้างรั้วต้นไม้เพื่อวงศ์วานอิสราเอล เพื่อให้ตั้งอยู่ได้ในสงครามในวันแห่งพระเยโฮวาห์
6. เขาทั้งหลายเห็นนิมิตเท็จและทำนายมุสา เขากล่าวว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสว่า' ในเมื่อพระเยโฮวาห์มิได้ทรงใช้เขาไป เขาทำให้คนอื่นหวังว่าเขาจะรับรองถ้อยคำของเขา
7. เจ้าได้เคยเห็นนิมิตเท็จ และเคยทำนายมุสามีไซหรือ ในเมื่อเจ้ากล่าวว่า 'พระเยโฮวาห์ตรัสว่า' ทั้งที่เรามิได้พูดเลย
8. เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะเจ้ากล่าวเท็จและได้เห็นนิมิตมุสา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เพราะฉะนั้นดูเถิด เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า
9. มือของเราจะต่อสู้ผู้พยากรณ์ผู้เห็นนิมิตเท็จและผู้ให้คำทำนายมุสา เขาจะไม่ได้เข้าอยู่ในสภาแห่งประชาชนของเรา หรือขึ้นทะเบียนอยู่ในทะเบียนของวงศ์วานอิสราเอล และเขาจะไม่ได้เข้าในแผ่นดินอิสราเอล และเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า
10. เพราะว่า เออ เพราะว่าเขาทั้งหลายได้นำประชาชนของเราให้หลง โดยกล่าวว่า 'สันติภาพ' เมื่อไม่มีสันติภาพเลย และเพราะว่าเมื่อมีคนสร้างกำแพง ดูเถิด คนอื่นก็ฉาบด้วยปูนขาว
11. จงกล่าวแก่ผู้ที่ฉาบปูนขาวนั้นว่า กำแพงนั้นจะพัง จะมีฝนตกท่วม และเจ้า ลูกเห็บใหญ่เอ๋ย จะตกลงมา และลมพายูจะฉีกมัน
12. ดูเถิด เมื่อกำแพงพังลง เขาจะไม่พูดกับท่านหรือว่า 'ปูนขาวที่เจ้าได้ฉาบนั่นอยู่ที่ไหนเล่า'
13. เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เราจะกระทำให้ลมพายูฉีกมันด้วยความกริ้วของเรา และด้วยความโกรธของเราจะมีฝนท่วม ด้วยความกริ้วของเราจะมีลูกเห็บใหญ่ทำลายเสีย
14. และเราจะพังกำแพงซึ่งเจ้าฉาบด้วยปูนขาวนั้น และให้พังลงถึงดิน รากกำแพงนั้นจึงจะปรากฏ เมื่อกำแพงพัง เจ้าทั้งหลายจะพินาศอยู่ที่กลางกำแพง และเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์
15. เราจะให้ความพิโรธของเราสำเร็จบนกำแพงและบนคนเหล่านั้นที่ฉาบกำแพงด้วยปูนขาว และเราจะพูดกับเจ้าว่า 'กำแพงไม่มีอีกแล้ว ผู้ที่ฉาบปูนขาวก็ไม่มีด้วย'
16. คือผู้พยากรณ์แห่งอิสราเอลซึ่งพยากรณ์เกี่ยวกับกรุงเยรูซาเล็มและได้เห็นนิมิตแห่งสันติภาพของเมืองนั้น ในเมื่อไม่มีสันติภาพ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ
17. เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงมุ่งหน้าต่อผู้บรรดาบุตรสาวแห่งชนชาติของเจ้า ผู้พยากรณ์ตามอำเภอใจของตน

เอง จงพยากรณ์กล่าวโทษเขา

18. และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า วิบัติแห่งหญิงที่เย็บปลอกไสยศาสตร์สำหรับใส่ช่องแขนเสื้อ ทั้งสิ้น และทำผ้าคลุมศีรษะให้คนทุกขนาดเพื่อล่าวิญญาณ เจ้าจะล่าวิญญาณซึ่งเป็นของประชาชนของเรา และจะรักษาวิญญาณอื่นๆให้คงชีวิตอยู่เพื่อผลกำไรของเจ้าหรือ
19. เจ้าจะกระทำให้เราล้มหมองท่ามกลางประชาชนของเรา ด้วยเห็นแก่ข้าวบาร์ลีเพียงหลายเป็นกำมือ และขนมปังเพียงหลายชิ้น เพื่อสังหารคนที่ไม่สมควรจะตาย และไว้ชีวิตคนที่ไม่ควรจะมีชีวิตอยู่ โดยการมุสาของเจ้าต่อประชาชนของเราที่ฟังคำมูสานั้น
20. ด้วยเหตุนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูกิจ เราต่อสู้ปลอกไสยศาสตร์ของเจ้า ซึ่งเจ้าใช้ล่าวิญญาณเพื่อให้เขาบินไป และเราจะฉีกปลอกไสยศาสตร์นั้นเสียจากแขนของเจ้าทั้งหลาย และเราจะปล่อยวิญญาณเหล่านั้นไป คือวิญญาณที่เจ้าล่าเพื่อ让他บินไป
21. ผ้าคลุมของเจ้าเราก็จะฉีกเสียด้วย และช่วยประชาชนของเราให้พ้นจากมือของเจ้า และเขาจะไม่เป็นเหยื่อในมือของเจ้าต่อไป และเจ้าจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์
22. เพราะเจ้าได้กระทำให้คนชอบธรรมท้อใจด้วยการมุสา ทั้งที่เราไม่ได้กระทำให้เขาเศร้าใจเลย และเจ้าได้ทำให้มือของคนชั่วแข็งแรงขึ้น เพื่อมิให้เขาหันกลับจากทางชั่วของเขา โดยสัญญาว่าเขาจะได้ชีวิตรอด
23. เพราะฉะนั้นเจ้าจะไม่ได้เห็นเรื่องเหลวไหลหรือทำนายเหตุการณ์ในอนาคตอีก ด้วยว่าเราจะช่วยประชาชนของเราให้พ้นจากมือของเจ้า แล้วเจ้าจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์

1. พวกผู้ใหญ่ของอิสราเอลบางคนมาหาข้าพเจ้า และมานั่งอยู่หน้าข้าพเจ้า
2. และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
3. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย คนเหล่านี้ได้ยึดเอารูปเคารพของเขาไว้ในใจ และวางสิ่งที่สะดุดให้ทำความชั่วช้าไว้ข้างหน้าเขา ควรที่เราจะยอมตัวให้เขาถามเราหรือ
4. เพราะฉะนั้นจงพูดกับเขาและกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า คนใดในวงศ์วานอิสราเอลเอารูปเคารพของเขาไว้ในใจ และวางสิ่งที่สะดุดให้ทำความชั่วช้าไว้ข้างหน้าเขาและยังมาหาผู้พยากรณ์ เราคือพระเยโฮวาห์จะตอบเขาเองด้วยเรื่องรูปเคารพมากมายของเขานั้น
5. เพื่อเราจะได้ยึดจิตใจของวงศ์วานอิสราเอล ผู้เหินห่างไปจากเราทุกคนด้วยเรื่องรูปเคารพของเขา
6. เพราะฉะนั้นจงกล่าวแก่วงศ์วานอิสราเอลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า จงกลับใจและหันกลับจากรูปเคารพของเจ้าเสีย และจงหันหน้าของเจ้าเสียจากบรรดาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเจ้า
7. เพราะว่าคนใดในวงศ์วานอิสราเอล หรือคนต่างด้าวคนใดที่อาศัยอยู่ในอิสราเอล ผู้ซึ่งแยกตัวเขาจากเรา ยึดเอารูปเคารพของเขาไว้ในใจของเขา และวางสิ่งที่สะดุดให้ทำความชั่วช้าไว้ตรงหน้าของเขา แล้วยังจะมาหาผู้พยากรณ์เพื่อขอลถามเขาเกี่ยวกับเรา เราคือพระเยโฮวาห์จะตอบเขาเอง
8. และเราจะมุ่งหน้าของเราต่อสู้นั้น เราจะทำให้เขาเป็นหมายสำคัญและเป็นคำภาษิต และจะตัดเขาออกเสียจากท่ามกลางประชาชนของเรา และเจ้าจะทราบที่เราคือพระเยโฮวาห์
9. และถ้าผู้พยากรณ์ถูกหลอกลวงกล่าวคำหนึ่งคำใด เราคือพระเยโฮวาห์ได้ลวงผู้พยากรณ์คนนั้น และเราจะเหยียดมือของเราออกต่อสู้อันนั้น และจะทำลายเขาเสียจากท่ามกลางอิสราเอลประชาชนของเรา
10. เขาทั้งหลายจะต้องทนรับโทษเพราะความชั่วช้าของเขา โทษของผู้พยากรณ์และโทษของผู้ขอลถามจะเหมือนกัน
11. เพื่อว่าวงศ์วานอิสราเอลจะไม่หลงเงินไปจากเราอีก หรือไม่กระทำตัวให้มลทินด้วยการละเมิดทั้งหลายของตนอีก แต่เขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็พระเจ้าของเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้
12. และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าอีกว่า
13. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เมื่อแผ่นดินกระทำบาปต่อเราโดยประพฤติละเมิดอย่างน่าเศร้าใจ เราก็จะเหยียดมือของเราออกเหนือแผ่นดินนั้น และจะทำลายอาหารหลักเสีย และจะส่งการกันดารอาหารมาเหนือแผ่นดินนั้น และจะตัดมนุษย์และสัตว์ออกเสียจากแผ่นดินนั้น
14. ถึงแม้ว่ามนุษย์ทั้งสามนี้ คือ โนอาห์ ดาเนียล และโยบ อยู่ในแผ่นดินนั้น เขาก็จะเอาแต่ชีวิตของตนให้พ้นเท่านั้น ออกมาด้วยความชอบธรรมของเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้
15. ถ้าเรากระทำให้สัตว์ร้ายทั้งหลายผ่านแผ่นดินนั้น และพวกมันทำให้แผ่นดินเสียไป เพื่อให้เป็นที่รกร้าง จนไม่มีผู้ใดผ่านเข้าไปได้เพราะสัตว์ร้ายนั้น
16. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด แม้ว่าบุรุษทั้งสามอยู่ในแผ่นดินนั้น เขาทั้งหลายจะช่วยบุตรชายหญิงให้รอดพ้นไม่ได้ เฉพาะตัวเขาเองจะรอดพ้นไปได้ แต่แผ่นดินนั้นจะรกร้างเสีย

17. หรือถ้าเรานำดาบมาเหนือแผ่นดินนั้น และกล่าวว่า `ดาบเอ๋ย จงผ่านแผ่นดินนั้นไปโดยตลอด' เพื่อเราจะตัด มนุษย์และสัตว์ออกจากแผ่นดินนั้น
18. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า แม้บุรุษทั้งสามจะอยู่ในนั้น เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เขาทั้งหลายจะช่วยบุตรทั้ง ชายหญิงให้รอดพ้นไม่ได้ เฉพาะตัวเขาเองจะรอดพ้นไปได้
19. หรือถ้าเราส่งโรคระบาดเข้ามาในแผ่นดินนั้น และเทความเดือดดาลของเราออกเหนือเมืองนั้นด้วยโลหิต เพื่อตัด มนุษย์และสัตว์ออกจากแผ่นดินนั้น
20. ถึงแม้ว่า โนอาห์ ดาเนียลและโยบอยู่ในแผ่นดินนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เขา ทั้งหลายจะช่วยบุตรทั้งชายหญิงให้รอดพ้นไม่ได้ เขาจะช่วยเฉพาะชีวิตของเขาให้รอดพ้นได้ด้วยความชอบธรรมของ เขา
21. เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า จะรุนแรงยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด เมื่อเราส่งการพิพากษาอันร้ายกาจทั้งสี่ ประการของเรามาเหนือกรุงเยรูซาเล็ม คือดาบ การกันดารอาหาร ภัยร้ายและโรคระบาด เพื่อตัดมนุษย์และสัตว์ ออกจากเมืองนั้น
22. ดูเถิด แม้จะมีคนรอดตายเหลืออยู่ในนครนั้น นำเอาบุตรชายและบุตรสาวทั้งหลายของเขาออกมา ดูเถิด เมื่อเขา ทั้งหลายออกมาหาเจ้า เจ้าจะได้เห็นทางและการกระทำของเขา เจ้าจะเบาใจในเรื่องการร้าย ซึ่งเราได้นำมาเหนือ เยรูซาเล็ม คือบรรดาสิ่งที่เราได้นำมาเหนือนครนั้น
23. คนเหล่านั้นจะทำให้เจ้าเบาใจ เมื่อเจ้าได้เห็นทางและการกระทำทั้งหลายของเขาแล้ว และเจ้าจะทราบว่ เรามีได้ กระทำบรรดาสิ่งที่เราได้กระทำไว้แล้วในนครนั้นด้วยปราศจากเหตุผล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ

1. พระวजนะของพระเยโฮวาห์มาถึงข้าพเจ้าว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ต้นเถาองุ่นพิเศษกว่าต้นไม้อื่น และพิเศษกว่าไม้กิ่งหนึ่งซึ่งอยู่ท่ามกลางต้นไม้ในป่าหรือ
3. เขาเอาไม้ต้นเถาองุ่นไปทำอะไรบ้างหรือ คนเอาไปทำขอสำหรับแขวนภาชนะอันใดหรือ
4. ดูเถิด เขาใช้เป็นพืนใส่ไฟ เมื่อไฟไหม้ปลายทั้งสองแล้ว กลางก็เป็นถ่าน จะใช้ประโยชน์อะไรได้หรือ
5. ดูเถิด เมื่อมันยังติดอยู่ก็มีได้ใช้ประโยชน์อะไร เมื่อถูกไฟไหม้เป็นถ่านแล้วยังมีประโยชน์น้อยลง จะใช้ทำอะไรได้บ้างเล่า
6. เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสตั้งนี้ว่า ต้นเถาองุ่นซึ่งอยู่ท่ามกลางต้นไม้ในป่า เราทิ้งให้มันเป็นพืนใส่ไฟเสียฉันใด เราจะทิ้งชาวเยรูซาเล็มฉันนั้น
7. เราจะมุ่งหน้าของเราต่อสู่เขา แม้ว่าเขาจะหนีออกจากไฟอันหนึ่ง ไฟอีกอันหนึ่งก็ยังคงเผาผลาญเขา และเมื่อเรามุ่งหน้าของเราต่อสู่เขา เจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์
8. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราจะกระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้างไป เพราะเขาได้ประพฤติละเมิด

1. พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงให้เยรูซาเล็มทราบถึงสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของตัวเอง
3. และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสอย่างนี้แก่เยรูซาเล็มว่า ดั้งเดิมและกำเนิดของเจ้าเป็นแผ่นดินของคนคานาอัน พ่อของเจ้าเป็นคนอามอไรต์ และแม่ของเจ้าเป็นคนฮิตไทต์
4. พุดถึงกำเนิดของเจ้า ในวันที่เจ้าเกิดมานั้นเรามีไม้ตัดสายสะดือ และเราก็มีได้ใช้น้ำล้างชำระเจ้า มีได้เอาเกลือดู มีได้เอาผ้าพันเจ้าไว้
5. ไม่มีตาสักดวงหนึ่งสงสารเจ้า ที่จะเมตตาเจ้าและกระทำสิ่งเหล่านี้ให้เจ้า เจ้าถูกทอดทิ้งในพื้นทุ่ง เพราะในวันที่เจ้าเกิดนั้นเจ้าเป็นที่รังเกียจ
6. และเมื่อเราผ่านเจ้าไป เห็นเจ้าดิ้นกระแฉ่วๆอยู่ในกองโลหิตของเจ้า เราก็ตกกับเจ้าในกองโลหิตของเจ้าว่า 'จงมีชีวิตอยู่' เออ เราก็ตกกับเจ้าในกองโลหิตของเจ้าว่า 'จงมีชีวิตอยู่'
7. เราได้กระทำให้เจ้าทวิคูณเหมือนอย่างพืชในท้องนา เจ้าก็เติบโตและสูงขึ้นจนเป็นสาวเต็มตัว ถันของเจ้าก็ก่อรูปขึ้นมา และขนของเจ้าก็งอก ทั้งๆที่เจ้าเคยเปลือยเปล่าและล่อนจ้อน
8. และเมื่อเราผ่านเจ้าไปอีกครั้งหนึ่งและมองดูเจ้า ดูเถิด เจ้ามีอายุรู้จักรักแล้ว เราก็อบายบายเสื่อคลุมเจ้าและปกคลุมความเปลือยเปล่าของเจ้าไว้ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เออ เราก็อภิเษกและกระทำพันธสัญญากับเจ้า และเจ้าก็เป็นของเรา
9. และเราก็เอาเจ้าอาบน้ำ ล้างโลหิตเสียจากเจ้า และเจิมเจ้าด้วยน้ำมัน
10. เราแต่งตัวเจ้าด้วยเสื้อปัก และเอารองเท้าหนังทาคัสสวมให้เจ้า เราพันเจ้าไว้ด้วยผ้าปานเนื้อละเอียด และคลุมเจ้าไว้ด้วยผ้าไหม
11. เราแต่งตัวเจ้าด้วยเครื่องอาภรณ์ สวมกำไลมือให้เจ้า และสวมสร้อยคอให้เจ้า
12. เราเอาเพชรพลอยเม็ดหนึ่งใส่หน้าผากเจ้า และใส่ตุ้มหูที่หูของเจ้า และสวมมงกุฎงามไว้บนศีรษะของเจ้า
13. เราก็อประดับเจ้าด้วยทองคำและเงิน และเสื้อผ้าของเจ้าก็เป็นผ้าปานเนื้อละเอียด ผ้าไหมและผ้าปัก เจ้าก็นยอแด่ปึง น้ำผึ้งและน้ำมัน เจ้างามเลิศทีเดียว และเจ้าเจริญขึ้นเป็นชั้นจ้าว
14. ชื่อเสียงของเจ้าก็ลือไปท่ามกลางประชาชาติเพราะความงามของเจ้า ด้วยความงามนั้นก็สมบูรณ์ทีเดียว เนื่องจากความสง่างามที่เราได้ห่มเทให้เจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
15. แต่เจ้าวางใจในความงามของเจ้า และได้เล่นซู้เพราะชื่อเสียงของเจ้า ไม่ว่าผู้ใดจะผ่านมา เจ้าก็ให้หลงระเหิงไป ด้วยการเล่นซู้ของเจ้า
16. เจ้าเอาเสื้อผ้าของเจ้าบ้าง และเจ้าได้สร้างบรรดาปูชนียสถานสูง ประดับอย่างหรูหรา แล้วก็เล่นซู้ยุบนั้น ไม่เคยมีเหมือนอย่างนี้ ต่อไปก็ไม่มีเหมือน
17. เจ้ายังเอาเครื่องรูปพรรณอันงามของเจ้า ซึ่งเป็นทองคำของเราและเงินของเรา ซึ่งเราได้ให้แก่เจ้า แล้วเจ้าสร้างเป็นรูปผู้ชายสำหรับเจ้า และเจ้าก็เล่นซู้อยู่กับรูปเหล่านั้น

18. เจ้าเอาเครื่องแต่งตัวที่ปักไปห่มรูปเหล่านั้นไว้ และวางน้ำมันและเครื่องหอมของเราไว้ข้างหน้ามัน
19. อาหารที่เราให้แก่เจ้าก็เหมือนกัน คือเราเลี้ยงเจ้าด้วยยอดแป้ง น้ำมันและน้ำผึ้ง เจ้าก็เอามาวางข้างหน้ามัน ให้เป็นกลิ่นหอมที่พึงใจ และก็เป็นอย่างนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
20. ยิ่งกว่านั้นอีก เจ้าได้นำบุตรชายของเจ้าและบุตรสาวของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ให้บังเกิดมาเพื่อเรา และเจ้าก็ได้ถวายบูชาแก่มันเพื่อให้มันเผาผลาญ การเล่นซู้ของเจ้าเป็นสิ่งที่เล็กน้อยอยู่หรือ
21. เจ้าจึงได้ฆ่าลูกของเราถวายแก่รูปเหล่านั้นโดยให้ลุยไฟ
22. และในการอันน่าสะอิดสะเอียนของเจ้าและการเล่นซู้ของเจ้า เจ้ามิได้ระลึกถึงวันที่เจ้ายังเด็กอยู่เมื่อเจ้าเปลือยเปล่าและล่อนจ้อน และมีหัวมองอยู่ในกองเลือดของเจ้า
23. ต่อมาภายหลังจากความชั่วร้ายทั้งสิ้นของเจ้า (องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า วิบัติ วิบัติแก่เจ้า)
24. เจ้าได้สร้างห้องหลังคาโค้งสำหรับตัว ถนนทุกสายเจ้าก็สร้างสถานที่สูงสำหรับตัว
25. หัวถนนทุกแห่งเจ้าสร้างที่สูงของเจ้า และเอาความงามของเจ้ามาทำลามก อำทำของเจ้าให้ผู้ที่ผ่านไปมาไม่ว่าใคร และทวิการเล่นซู้ของเจ้า
26. เจ้าได้เล่นซู้กับคนอียิปต์ ซึ่งเป็นเพื่อนบ้านที่มักมากของเจ้า ทวิการเล่นซู้ของเจ้าเพื่อกระทำให้เรากริ้ว
27. ดูเถิด เราจึงเหยียดมือของเราออกต่อผู้เจ้า และลดอาหารส่วนแบ่งของเจ้าลง และมอบเจ้าไว้ให้แก่พวกที่เกลียดเจ้าให้เขากระทำตามใจชอบ คือบรรดาบุตรสาวคนฟีลิสเตีย ผู้ซึ่งละอายุในความประพฤติดันแก่กามของเจ้า
28. เจ้ายังเล่นซู้กับคนอัสซีเรียด้วย เพราะว่าเจ้าไม่รู้จักอีม เออ เจ้าเล่นซู้กับเขาทั้งหลาย ถึงกระนั้นเจ้าก็ยังไม่อึดใจ
29. เจ้ายังทวิการเล่นซู้ของเจ้าในแผ่นดินคานาอันกับคนเคลเตีย ถึงแม้กับแผ่นดินนี้เจ้าก็ยังไม่อึดใจ
30. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า แหมใจของเจ้าเป็นโรครักเสียจริงๆในเมื่อเจ้ากระทำสิ่งเหล่านี้ ซึ่งเป็นการกระทำของหญิงแพศยาไพร่ๆ
31. คือสร้างห้องหลังคาโค้งไว้ที่หัวถนนทุกแห่ง และสร้างสถานที่สูงของเจ้าไว้ตามถนนทุกสาย ถึงกระนั้นเจ้าก็ยังไม่เหมือนหญิงแพศยา เพราะเจ้าดูหมิ่นสินจ้าง
32. เป็นภรรยาที่แพศยาจัด ดูซิ ยอมรับรองแขกแปลกหน้าแทนที่จะรับรองสามี
33. ผู้ชายยอมให้ของแก่หญิงแพศยาทุกคน แต่เจ้ากลับให้สิ่งของแก่คนรักทั้งหลายของเจ้าทุกคน ให้สินบนซักให้เขาเข้ามาจากทุกด้านเพื่อการเล่นซู้ของเจ้า
34. ฉะนั้น เจ้าจึงผิดกับหญิงอื่นในเรื่องการเล่นซู้ของเจ้า ไม่มีใครมาวิงวอนให้เล่นซู้และเจ้ากลับให้สินจ้าง ขณะเมื่อไม่มีผู้ใดให้สินจ้างแก่เจ้า เพราะฉะนั้นเจ้าจึงแตกต่างกัน
35. เหตุฉะนี้ อีแพศยาเอ๋ย จงฟังพระวจาณะของพระเยโฮวาห์
36. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะความโสโครกของเจ้าก็เทออกเสียแล้ว และการเปลือยเปล่าของเจ้าก็เผยออก โดยการเล่นซู้ของเจ้ากับคนรักของเจ้า และกับบรรดารูปเคารพซึ่งเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเจ้า และโดยโลหิตลูกของเจ้าที่เจ้าถวายให้แก่มัน
37. เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะรวบรวมคนรักของเจ้าทั้งสิ้น ซึ่งเป็นผู้ที่เจ้าผลิตเพลลินด้วย ทุกคนที่เจ้ารัก และทุกคน

ที่เจ้าเกลียด เราจะรวบรวมเขาให้มาต่อสู้อย่างเจ้าจากทุกด้านและจะเผยความเปลือยเปล่าของเจ้าต่อหน้าเขา เพื่อเขาจะ
ได้เห็นความเปลือยเปล่าทั้งสิ้นของเจ้า

38. และเราจะพิพากษาเจ้าดังที่เขาพิพากษาหญิงที่ล่วงประเวณี และจะทำให้โลหิตตก และเราจะนำเอาโลหิตแห่ง
ความกริ้วและความหวงแหนมาเหนือเจ้า

39. และจะมอบเจ้าไว้ในมือชู้ของเจ้า เขาจะทำลายห้องหลังคาโค้งของเจ้าลง และจะทำลายสถานที่สูงของเจ้า เขาจะ
ปลดเอาเสื้อผ้าของเจ้า และจะเอาเครื่องรูปพรรณอันงามของเจ้าไปเสีย ปล่อยให้เจ้าเปลือยเปล่าและล่อนจ้อน

40. เขาทั้งหลายจะนำฝูงคนมาต่อสู้อย่างเจ้า และเขาจะขว้างเจ้าด้วยก้อนหินและฟันเจ้าด้วยดาบของเขา

41. และเขาจะเอาไฟเผาบ้านเรือนของเจ้า และทำการพิพากษาลงโทษเจ้าท่ามกลางสายตาของผู้หญิงเป็นอันมาก เรา
จะกระทำให้เจ้าหยุดเล่นชู้ และเจ้าจะไม่ให้สินจ้างอีกต่อไป

42. เราจะระบายความกริ้วของเราใส่เจ้าให้หมด ความหวงแหนจะพราวจากเจ้าไป เราจะสงบและไม่กริ้วอีกเลย

43. เพราะว่าเจ้ามิได้ระลึกถึงวันเมื่อเจ้ายังเด็ก แต่ได้กระทำให้เราลัดกลุ้มด้วยสิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้น องค์พระผู้เป็นเจ้า
พระเจ้าตรัสว่า เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะตอบสนองต่อวิถีทางของเจ้าเหนือศีรษะเจ้า แล้วเจ้าจะมีได้ประพฤติกรรมชั่ว
ช้าลามกเพิ่มเข้ากับการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้าหรือ

44. ดูเถิด ทุกคนที่ใช้สุภาภิตจะใช้สุภาภิตต่อไปนี้ในเรื่องเจ้า คือ 'แม่เป็นอย่างไร ลูกสาวก็เป็นอย่างนั้น'

45. เจ้าเป็นลูกสาวของแม่ของเจ้า ผู้เกลียดชังสามีและบุตรของตน เจ้าเป็นสาวคนกลางของพี่และน้องสาวของเจ้า ผู้
เกลียดชังสามีและบุตรของตน แม่ของเจ้าเป็นคนฮิตไทต์ พ่อของเจ้าเป็นคนอาโมไรต์

46. และพี่สาวของเจ้าคือสะมาเรีย ผู้อยู่กับบุตรสาวเหนือเจ้าทางด้านซ้าย และน้องสาวของเจ้า ผู้อยู่ทางด้านขวาของ
เจ้า คือโซโดมกับลูกสาวของเธอ

47. ถึงกระนั้น เจ้าก็ไม่ได้ดำเนินตามทางทั้งหลายของเขา หรือกระทำตามการอันน่าสะอิดสะเอียนของเขา แต่เพราะ
ว่านั่นเป็นเรื่องเล็กน้อยเกินไปแล้ว แล้วเจ้าก็ทรามกว่าพวกเขาในบรรดาวิถีทางของเจ้า

48. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด โซโดมน้องสาวของเจ้ากับบุตรสาวของเธอก็มีได้
กระทำอย่างที่เราและลูกสาวของเจ้าได้กระทำ

49. ดูเถิด นี่แหละเป็นความชั่วช้าของโซโดมน้องสาวของเจ้าคือตัวเธอและลูกสาวของเธอมีความจองหอง มีอาหาร
เหลือรับประทานและมีความสบายเกิน ไม่ชูกำลั้งมือคนยากจนและคนขัดสน

50. เขาหยิ่งยโสและกระทำสิ่งน่าสะอิดสะเอียนต่อหน้าเรา เพราะฉะนั้นเราจึงเอาเขาออกไปเสียให้พ้นๆตามที่เราเห็น
ว่าดี

51. สะมาเรียไม่ได้ทำบาปถึงครึ่งของเจ้า แต่เจ้าได้ทวีการอันน่าสะอิดสะเอียนยิ่งกว่าเขาทั้งสอง และโดยการอันน่า
สะอิดสะเอียนทั้งสิ้นที่เจ้าทำนั้น ก็กระทำให้พี่และน้องสาวของเจ้าดูเหมือนชอบธรรม

52. เจ้าผู้ซึ่งได้พิพากษาพี่และน้องสาวของเจ้า จงทนรับความอับอายขายหน้าของเจ้าเองด้วย เพราะบาปของเจ้าซึ่ง
เจ้าได้ทำนั้นน่าสะอิดสะเอียนยิ่งกว่าเขาไปอีก เขาจึงมีความชอบธรรมมากกว่าเจ้า เออ เจ้าจงฉนสนเทห์ไปด้วย
และจงทนรับความอับอายขายหน้าของเจ้า เพราะเจ้าได้กระทำให้พี่และน้องสาวของเจ้าดูเหมือนชอบธรรม

53. เมื่อเราจะให้เขากลับสู่สภาพเดิม ทั้งสภาพเดิมของโศโดมและบุตรสาวและสภาพเดิมของสะมาเรียและบุตรสาว เราก็จะให้เจ้ากลับสู่สภาพเดิมของเจ้าท่ามกลางเขาด้วย
54. เพื่อเจ้าจะทนรับความอับอายขายหน้าของเจ้า และละอายสิ่งที่คุณทำแล้วทั้งสิ้นให้เป็นการปลอบใจแก่เขา
55. เมื่อส่วนพี่และน้องสาวของเจ้า โศโดมกับบุตรสาวของเธอจะได้กลับสู่สภาวะเดิมของตน และสะมาเรียกับบุตรสาวของเธอจะกลับสู่สภาวะเดิมของตน ส่วนเจ้าและบุตรสาวของเจ้าจะกลับไปยังสภาวะเดิมของเจ้า
56. ในสมัยที่เจ้าเยอหียังอยู่นั้น ปากของเจ้าไม่ได้กล่าวถึงโศโดมน้องสาวของเจ้ามิใช่หรือ
57. คือก่อนความชั่วร้ายของเจ้าจะได้เผยออก เหมือนเวลาที่เจ้าเป็นสิ่งที่น่าตำหนิแก่บุตรสาวของซีเรียและบรรดาผู้ที่อยู่ล้อมรอบเธอ คือบุตรสาวของฟิลิสเตียผู้ที่อยู่ล้อมรอบซึ่งดูหมิ่นเจ้า
58. เจ้าต้องรับโทษความชั่วช้าลามกของเจ้าและการอันน่าสะอิดสะเอียนของเจ้า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
59. เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะกระทำแก่เจ้าอย่างที่คุณได้กระทำแล้วนั้น ผู้ดูหมิ่นคำปฏิญาณและหักพันธสัญญา
60. ถึงกระนั้นเราจะระลึกถึงพันธสัญญาของเรา ซึ่งเราทำไว้กับเจ้าในสมัยเมื่อเจ้ายังสาวอยู่ และเราจะสถาปนาพันธสัญญานีรันครีไว้กับเจ้า
61. แล้วเจ้าจะระลึกถึงทางทั้งหลายของเจ้า และมีความละอาย เมื่อเจ้ารับทั้งพี่และน้องสาวของเจ้า และเรามอบให้แก่เจ้าเป็นบุตรสาว แต่ไม่ใช่ตามพันธสัญญาซึ่งทำไว้กับเจ้า
62. เราจะสถาปนาพันธสัญญาของเราไว้กับเจ้า และเจ้าจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์
63. เพื่อเจ้าจะจำได้และสนทนาก็ และเพราะความละอายของเจ้า เจ้าจะไม่อ้าปากพูดอีก เมื่อเราลบมลทินบาปทุกสิ่งที่คุณได้กระทำมาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้

1. พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงยกปริศนาและกล่าวเป็นคำอุปมาแก่วงศ์วานอิสราเอล
3. ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า มีนกอินทรีมีมาตัวหนึ่ง ปีกใหญ่และขนปีกก็ยาว มีขนมากมายหลายสี มายังเลบานอนและจิกยอดต้นสนสีดาร์
4. มันหักยอดกิ่งอ่อนแล้วก็คาบไปยังแผ่นดินฟาณิซัย และวางไว้ในหัวเมืองของพ่อค้าทั้งหลาย
5. แล้วมันก็เอาเมล็ดพืชแห่งแผ่นดินไปปลุกไว้ในที่ดินอุดม มันเอาเมล็ดไว้ข้างน้ำมากมาย ตั้งไว้อย่างกับกิ่งต้นไค้ น้ำ
6. เมล็ดก็งอกขึ้นมาและเติบโตขึ้นเป็นเถาอุ่นเตี้ย แผ่แขนงไพศาล แขนงทั้งหลายของต้นนี้ก็ทอดมายังตัวนกอินทรี และรากก็ยังคงอยู่ได้มัน เมล็ดจึงบังเกิดเป็นเถา แตกแขนงสาขาและออกไป
7. แต่มีนกอินทรีตัวมีมาอีกตัวหนึ่ง มีปีกใหญ่และมีขนมาก ดูเถิด อุ่นเถานั้นชอนรากมาหานกอินทรีตัวนี้ และแตกแขนงตรงมาที่มัน เพื่อให้มันรดน้ำให้จากร่องที่ปลุกอยู่นั้น
8. นกได้ย้ายมันไปปลุกไว้ในที่ดินดีใกล้น้ำมากมาย เพื่อให้แตกแขนงและบังเกิดผล และเป็นเถาอุ่นที่มีเกียรติ
9. เจ้าจงกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เถานั้นจะเจริญขึ้นได้หรือ นกนั้นจะไม่ถอนรากมันขึ้นและเด็ดผลเพื่อให้เถาเหี่ยวแห้งเสียหรือ เถานั้นก็จะเหี่ยวแห้งไปตรงไปอ่อนที่งอกขึ้นแล้ว โดยไม่ต้องอาศัยอำนาจอันยิ่งใหญ่หรือประชาชนเป็นอันมากเพื่อถอนเถาออกจากรากของมัน
10. ดูเถิด เมื่อมันย้ายไปปลุก เถานั้นก็งอกงามดีหรือ เมื่อลมทิศตะวันออกพัดถูกมันเข้า มันจะไม่เหี่ยวแห้งไปหรือ มันจะเหี่ยวแห้งไปถึงร่องที่มันเกิดมานั้นไม่ใช่หรือ
11. พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
12. บัดนี้จงกล่าวแก่วงศ์วานที่มักบฏนั้นว่า ท่านทั้งหลายไม่ทราบหรือว่า สิ่งเหล่านี้มีความหมายว่าอะไร จงบอกเขาว่า ดูเถิด กษัตริย์กรุงบาบิโลนได้มายังกรุงเยรูซาเล็ม และกวาดเอา กษัตริย์และเจ้านายทั้งหลายพามายังกษัตริย์ที่กรุงบาบิโลน
13. และพระองค์ได้ทรงเอาเชื้อพระวงศ์ผู้หนึ่งและทำพันธสัญญากับท่าน ผู้นั้นให้เขาปฏิญาณตัว คนสำคัญของแผ่นดิน พระองค์ได้กวาดถอนเอาไป
14. เพื่อว่าราชอาณาจักรนั้นจะต่ำต้อย ยกตัวขึ้นอีกไม่ได้ และในการที่รักษาพันธสัญญาของพระองค์จะคงยั่งยืนอยู่ได้
15. แต่กษัตริย์ได้กบฏต่อพระองค์ โดยส่งราชทูตไปยังอียิปต์ ด้วยหวังว่าจะได้ม้าและกองทัพใหญ่โต กษัตริย์จะกระทำสำเร็จหรือ ผู้ที่กระทำเช่นนี้จะหนีไปรอดหรือ ถ้าท่านหักพันธสัญญายังจะรอดพ้นได้อีกหรือ
16. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด ท่านจะต้องตายท่ามกลางบาบิโลน ในที่ที่กษัตริย์องค์นั้นประทับอยู่ คือกษัตริย์ผู้ได้ทรงตั้งท่านให้เป็นกษัตริย์ และท่านได้ดูหมิ่นคำปฏิญาณต่อพระองค์ และได้หักพันธสัญญาที่ทำไว้กับพระองค์

17. ฟาโรห์ประกอบด้วยกองทัพอันใหญ่โตและผู้คนมากมายจะไม่ช่วยท่านผู้นั้น ในการสงคราม ในเมื่อเขาก่อแข็ง เทินและก่อกำแพงล้อมเพื่อจะขจัดคนเป็นอันมากเสีย
18. เพราะเหตุที่ท่านดูหมิ่นคำปฏิญาณและหักพันธสัญญา และดูเถิด เพราะท่านปฏิญาณตัวและยังกระทำสิ่งทั้งปวง เหล่านี้ ท่านจึงจะหนีไปให้พ้นไม่ได้
19. เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เรามีชีวิตอยู่ฉันใด เพราะคำปฏิญาณต่อเราที่เขาดูหมิ่นและ พันธสัญญาของเราที่เขาหักเสีย เราจะตอบสนองให้ตกเหนือศีรษะของท่านผู้นั้น
20. เราจะกางข่ายของเราคลุมเขา และเขาจะติดกับของเรา และเราจะนำเขาเข้าไปในบาบิโลน และพิจารณา พิพากษาเขาที่นั่นในเรื่องการละเมิดที่เขาได้ละเมิดต่อเรา
21. และบรรดาผู้ลี้ภัยกับกองทัพทั้งสิ้นของเขานั้นจะล้มลงด้วยดาบ และผู้ที่เหลืออยู่จะกระจายไปตามลมทุกทิศานุ ทิศ และเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ที่ได้ลั่นวาจาไว้แล้ว
22. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เราเองจะเอาแขนงจากยอดสูงของต้นสนสีดาร์และปลุกไว้ เราจะหักกิ่ง อ่อนของมันออกเสีย และเราเองจะปลุกมันไว้บนภูเขายอดสูง
23. เราจะปลุกมันไว้บนภูเขาสูงของอิสราเอล เพื่อจะแตกกิ่งและบังเกิดผล และเป็นต้นสนสีดาร์ที่มีเกียรติ และนก ทุกชนิดจะมาอาศัยอยู่ได้มัน นกทุกอย่างจะมาทำรังอยู่ที่ร่มกิ่งของมัน
24. และต้นไม้ทุกต้นในทุ่งจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์กระทำต้นไม้สูงให้ต่ำลง และกระทำต้นไม้ต่ำให้สูงขึ้น ทำต้นไม้เขียวให้แห้งไป และทำต้นไม้แห้งให้งามสดชื่น เราคือพระเยโฮวาห์ที่ได้ลั่นวาจาแล้ว เราได้กระทำเช่นนั้น

1. พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
2. เจ้าทั้งหลายมีเจตนาอย่างไรในการกล่าวสุภาสิตข้อนี้อันเกี่ยวกับแผ่นดินอิสราเอลว่า 'บิดารับประทานองุ่นเปรี้ยว และบุตรก็เข็ดฟัน'
3. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เจ้าทั้งหลายจะไม่มีโอกาสใช้สุภาสิตนี้อีกในอิสราเอล
4. ดูเถิด ชีวิตทั้งสิ้นเป็นของเรา ชีวิตของบิดาเป็นของเราฉันใด ชีวิตของบุตรชายก็เป็นของเราฉันนั้น ชีวิตใดทำบาป ก็ตาย
5. ถ้าคนใดชอบธรรมและกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม
6. ถ้าคนนั้นมีรับประทานที่บนภูเขาหรือเงยหน้าขึ้นนมัสการรูปเคารพแห่งวงศ์วานอิสราเอล มิได้กระทำให้ภรรยาของเพื่อนบ้านมลทิน หรือเข้าใกล้ผู้หญิงในเวลาที่เธอมีมลทินประจำเดือน
7. มิได้บีบบังคับผู้หนึ่งผู้ใด แต่คืนของประกันให้แก่ลูกหนี้ ไม่เคยใช้ความรุนแรงปล้นผู้ใด ให้อาหารของเขาแก่ผู้ที่ยิว และให้เสื้อผ้าคลุมกายที่เปลือย
8. มิได้ให้เขายืมเพื่อหาดอกเบี้ย หรือมิได้รับเงินเพิ่มหัตถ์มิได้ ถอนมือจากความชั่วช้า กระทำความยุติธรรมอันแท้จริงระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ด้วยกัน
9. ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และระวังที่จะกระทำตามคำตัดสินของเรา ได้ประพฤติอย่างถูกต้อง คนนั้นเป็นคนชอบธรรม เขาจะมีชีวิตดำรงอยู่แน่ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
10. ถ้าเขามีบุตรชายเป็นโจร ผู้กระทำให้โลหิตตก ผู้ได้กระทำสิ่งเหล่านี้สิ่งเดียวแก่พี่น้อง
11. ผู้มิได้กระทำตามที่เหล่านี้ แต่รับประทานบนภูเขา กระทำให้ภรรยาของเพื่อนบ้านมลทิน
12. กดขี่คนจนและคนขัดสน ได้ใช้ความรุนแรงแย่งชิงเอาของผู้อื่นไป ไม่ยอมคืนของประกัน แหงนตาขึ้นนมัสการรูปเคารพ และกระทำการอันน่าสะอิดสะเอียน
13. ให้ยืมด้วยหาดอกเบี้ย และหาเงินเพิ่ม เขาควรจะมีชีวิตต่อไปหรือ เขาจะไม่มีชีวิตอยู่ เขาได้กระทำบรรดาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเหล่านี้ เขาจะต้องตายแน่ ให้โลหิตของผู้ที่นั้นตกอยู่บนผู้หนึ่งเอง
14. แต่ ดูเถิด ถ้าชายคนนี้มีบุตรชายผู้แลเห็นบาปทั้งสิ้นซึ่งบิดาของเขาได้กระทำ และตริกรตรอง และมีได้กระทำตาม
15. มิได้รับประทานบนภูเขา หรือเงยหน้าขึ้นนมัสการรูปเคารพแห่งวงศ์วานอิสราเอล มิได้กระทำให้ภรรยาของเพื่อนบ้านมลทิน
16. มิได้บีบบังคับผู้ใด ไม่เรียกรื่องของประกัน ไม่เคยใช้ความรุนแรงปล้นผู้ใด แต่ให้อาหารแก่ผู้ที่ยิว และให้เสื้อผ้าคลุมกายที่เปลือย
17. หัตถ์มิได้มีได้เบียดเบียนคนยากจน ไม่เรียกดอกเบี้ยหรือเงินเพิ่ม กระทำตามคำตัดสินทั้งหลายของเรา และดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา เขาจะไม่ตายเพราะความชั่วช้าของบิดาเขา เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่นอน
18. ส่วนบิดาของเขา เพราะเป็นคนหาเงินด้วยการบีบบังคับ ได้ใช้ความรุนแรงปล้นพี่น้องของตน กระทำความไม่ดีในท่ามกลางชนชาติของเขา ดูเถิด เขาก็จะต้องตายเพราะความชั่วช้าของเขา

19. แต่เจ้ายังกล่าวว่า 'ทำไมบุตรชายจึงไม่สมควรรับโทษความชั่วช้าของบิดาตน' เมื่อบุตรชายได้กระทำความยุติธรรมและความชอบธรรมแล้ว และได้รักษากฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของเรา และประพฤติตาม เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่นอน
20. ชีวิตที่กระทำบาปจะต้องตาย บุตรชายไม่ต้องรับโทษความชั่วช้าของบิดา บิดาก็ไม่ต้องรับโทษความชั่วช้าของบุตรชาย คนชอบธรรมจะรับความชอบธรรมของตัวเอง และคนชั่วจะรับความชั่วของตน
21. แต่ถ้าคนชั่วคนใดหันกลับเสียจากบาปซึ่งเขาได้กระทำไปแล้ว และรักษากฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของเรา และกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่นอน เขาจะไม่ต้องตาย
22. บรรดาการละเมิดใดๆซึ่งเขาได้กระทำแล้วนั้นจะมีได้จดจำไว้เพื่อเอาโทษเขา เขามีชีวิตอยู่เพราะความชอบธรรมที่เขาได้กระทำไป
23. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีความพอใจในความตายของคนชั่วหรือ แต่เราพอใจให้เขากลับจากความชั่วของเขาและมีชีวิตอยู่มิใช่หรือ
24. แต่เมื่อคนชอบธรรมหันกลับจากความชอบธรรมของตัวเอง และกระทำความชั่วช้า และกระทำบรรดาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนเช่นเดียวกับที่คนชั่วได้กระทำ ผู้คนสมควรจะมีชีวิตอยู่หรือ การชอบธรรมทั้งสิ้นซึ่งเขาได้กระทำมาแล้วนั้นจะมีได้จดจำไว้อีกเลย เขาจะต้องตายด้วยการละเมิดซึ่งเขาได้กระทำไว้และบาปซึ่งเขาได้กระทำลงไป
25. แต่เจ้ายังกล่าวว่า 'วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม' โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงฟังเถอะ วิธีการของเราไม่ยุติธรรมหรือ วิธีการของเจ้ามิใช่หรือที่ไม่ยุติธรรม
26. เมื่อคนชอบธรรมหันกลับจากความชอบธรรมของเขาและกระทำความชั่วช้า และตายเพราะการนั้น เขาจะต้องตายด้วยเหตุความชั่วช้าที่เขาได้กระทำ
27. และเมื่อคนชั่วหันกลับจากความชั่วที่ตนกระทำไป และกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม เขาก็ได้ช่วยชีวิตของเขาเองไว้
28. เพราะเขาได้ตรูกรองและหันกลับจากการละเมิดทั้งสิ้นซึ่งเขาได้กระทำไป เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่นอน เขาจะไม่ต้องตาย
29. แต่วงศ์วานอิสราเอลกล่าวว่า 'วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม' โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย วิธีการของเราไม่ยุติธรรมหรือ วิธีการของเจ้ามิใช่หรือที่ไม่ยุติธรรม
30. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เพราะฉะนั้นเราจะพิพากษาเจ้าทุกคนตามทางประพฤติของคนนั้นๆ จงกลับใจและหันกลับเสียจากการละเมิดทั้งสิ้นของเจ้า เกรงว่าความชั่วช้าของเจ้าจะเป็นสิ่งสะดุดให้เจ้าพินาศ
31. จงละทิ้งการละเมิดทั้งสิ้นซึ่งเจ้าได้ละเมิดต่อเรา จงทำตัวให้มีจิตใจใหม่และวิญญาณใหม่ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าจะตายเสียทำไมเล่า
32. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราไม่มีความพอใจในความตายของผู้หนึ่งผู้ใดเลย จงหันกลับและดำรงชีวิตอยู่

1. ฝ่ายเจ้าจงเปล่งเสียงร้องบทร่ำครวญเรื่องเจ้านายอิสราเอล
2. กล่าวว่ มารดาของเจ้าเป็นอย่างไรหนอ ก็เป็นแม่สิงโต เธอนอนอยู่ท่ามกลางสิงโตทั้งหลาย เธอเลี้ยงดูลูกของเธอท่ามกลางสิงโตหนุ่ม
3. เธอเลี้ยงลูกสิงโตตัวหนึ่งให้เติบโตขึ้น กลายเป็นสิงโตหนุ่ม มันฝึกหัดจับเหยื่อและมันกินคน
4. ประชาชาติได้ยินเรื่องของมัน เขาก็จับมันได้ในหลุมพรางของเขา เขาจูงมันมาด้วยโซ่มายังแผ่นดินอียิปต์
5. เมื่อแม่สิงโตเห็นว่าเธอคอยนานแล้ว และความหวังของเธอศูนย์ไป เธอก็เอาลูกมาอีกตัวหนึ่งเลี้ยงให้เป็นสิงโตหนุ่ม
6. มันไปอยู่ท่ามกลางสิงโตและกลายเป็นสิงโตหนุ่ม และมันฝึกหัดจับเหยื่อ มันกินคน
7. มันรู้จักบรรดาพระราชวังที่ร้างของเขา และกระทำให้เมืองทั้งหลายของเขาว่างเปล่า แผ่นดินนั้นก็รกร้างและความสมบูรณ์ของมันก็ว่างเปล่าไป เมื่อได้ยินเสียงคำรามของมัน
8. แล้วบรรดาประชาชาติก็ล้อมต่อสู้มันทุกด้านจากแวนแคว้นทั้งปวง เขาทั้งหลายกางข่ายออกคลุมมัน มันก็ถูกจับอยู่ในหลุมพรางของเขาทั้งหลาย
9. เขาล่ามโซ่ขังมันไว้ในกรง และนำมันมายังกษัตริย์บาบิโลน เขาก็ขังมันไว้ในที่กำบังเข้มแข็ง เพื่อไม่ให้ได้ยินเสียงของมันอีกที่บนภูเขาแห่งอิสราเอล
10. มารดาของเจ้าเหมือนเถาองุ่นที่อยู่ในโลหิตของเจ้า เอามาปลูกไว้ริมน้ำ เธอมีผลดกและมีแขนงมากมายเหตุด้วยน้ำบริบูรณ์
11. เธอมีแขนงที่แข็งแรงซึ่งกลายเป็นไม้ธารพระกรของผู้ครอบครอง ความสูงของเธอชูขึ้นท่ามกลางแขนงที่หนาทึบ เธอปรากฏในที่สูงของเธอพร้อมกับแขนงมากมายของเธอ
12. แต่ว่เธอถูกถอนออกด้วยความเกรี้ยวกราด เธอถูกทิ้งลงยังพื้นดิน ลมตะวันออกกระทำให้ผลของเธอเหี่ยวไป แขนงที่แข็งแรงก็หักเสียและเหี่ยวไป ไฟก็ไหม้เสีย
13. คราวนี้เธอปลูกไว้ในถิ่นทุรกันดาร ในแผ่นดินที่แห้งแล้งกันดารน้ำ
14. ไฟได้ออกมาจากแขนงใหญ่ นั้นเผาผลาญแขนงอื่นและผลเสียหายหมด จึงไม่มีแขนงแข็งแรงเหลืออยู่ในต้นอีกเลย ไม่มีธารพระกรสำหรับผู้ครอบครอง นี่เป็นบทเพลงคร่ำครวญ และใช้เป็นบทเพลงคร่ำครวญ

1. อยู่มาวันที่สิบ เดือนที่ห้าในปีที่เจ็ด พวกผู้ใหญ่แห่งอิสราเอลบางคนได้มาทูลถามพระเยโฮวาห์ และมานั่งอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้า
2. พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
3. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพูดกับพวกผู้ใหญ่แห่งอิสราเอล และกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ที่เจ้ามาที่นี่จะมาถามเราหรือ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราจะไม่ยอมให้เจ้ามาถามเรา
4. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจะพิพากษาเขาหรือ เจ้าจะพิพากษาเขาหรือ จงให้เขาทั้งหลายทราบถึงการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของบรรพบุรุษของเขา
5. และจงกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ในวันนั้นเมื่อเราเลือกสรรอิสราเอลไว้ เราปฏิญาณต่อเชื้อสายแห่งวงศ์วานยาโคบ โดยสำแดงตัวเราให้เขารู้จักในแผ่นดินอียิปต์ เมื่อเราปฏิญาณกับเขาว่า เราเป็นพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
6. ในวันนั้น เราปฏิญาณต่อเขาว่า เราจะนำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ไปยังแผ่นดินที่เราหาให้เขาทั้งหลาย เป็นแผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ เป็นแผ่นดินที่มีสง่าราศีที่สุดในแผ่นดินทั้งหลาย
7. และเรากล่าวแก่เขาว่า เจ้าทุกคนจงทิ้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งนัยน์ตาของเจ้าทั้งหลายกำลังผลิตเพลินอยู่นั้นเสีย อย่ากระทำตัวของเจ้าให้มลทินไปด้วยรูปเคารพของอียิปต์ เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า
8. แต่เขาทั้งหลายได้กบฏต่อเราและไม่ยอมฟังเรา เขาทั้งหลายไม่ได้ทิ้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งนัยน์ตาของเขา ผลิตเพลินอยู่นั้นทุกคน ทั้งเขาก็มิได้ละทิ้งรูปเคารพของอียิปต์ แล้วเราก็คิดว่า เราจะระบายความกริ้วของเราออกเหนือเขา และให้ความโกรธของเรามีต่อเขาในท่ามกลางแผ่นดินอียิปต์จนมอดลง
9. แต่เราก็คิดโดยเห็นแก่นามของเราเอง เพื่อไม่ให้ชื่อนั้นมลทินต่อหน้าประชาชาติซึ่งเขาอาศัยอยู่ เราจึงได้สำแดงตัวของเราท่ามกลางสายตาของเขาให้เขารู้จัก ในการที่เรานำคนอิสราเอลออกมาจากแผ่นดินอียิปต์
10. ดังนั้น เราจึงนำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ และนำเขาเข้ามาในถิ่นทุรกันดาร
11. เราให้กฎเกณฑ์ของเราแก่เขา และสำแดงคำตัดสินของเราให้เขารู้ ซึ่งถ้ามนุษย์ได้รักษาไว้ก็จะดำรงชีวิตอยู่ได้
12. ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ให้สებაโตของเราแก่เขา เป็นหมายสำคัญระหว่างเราและเขาทั้งหลาย เพื่อเขาจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ เป็นผู้กระทำให้เขาบริสุทธิ์
13. แต่วงศ์วานอิสราเอลได้กบฏต่อเราในถิ่นทุรกันดาร เขามิได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา แต่ได้ดูหมิ่นคำตัดสินของเรา ซึ่งถ้ามนุษย์คนหนึ่งคนใดปฏิบัติตาม เขาก็จะดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยกฎเกณฑ์และคำตัดสินเหล่านั้น และเขาได้กระทำให้วันสებაโตของเรามัวหมองอย่างยิ่ง เราจึงกล่าวว่า เราจะเทความเดือดดาลของเราออกเหนือเขาในถิ่นทุรกันดารเพื่อผลาญเขาเสีย
14. แต่เราก็คิดโดยเห็นแก่นามของเราเอง เพื่อไม่ให้ชื่อนั้นมลทินต่อหน้าประชาชาติทั้งหลาย ซึ่งเราได้นำคนอิสราเอลออกมาท่ามกลางสายตาของเขา
15. ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ปฏิญาณต่อเขาในถิ่นทุรกันดารว่า เราจะไม่นำเขาเข้ามาในแผ่นดินซึ่งเราได้ให้แก่เขา เป็น

แผ่นดินที่มีน้ำนมและน้ำผึ้งไหลบริบูรณ์ เป็นแผ่นดินที่มีสง่าราศีที่สุดในแผ่นดินทั้งหลาย

16. เพราะเขาดูหมิ่นคำตัดสินของเรา และไม่ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และได้กระทำให้วันสะบาโตของเรามัวหมอง เพราะว่าจิตใจของเขาไปติดตามรูปเคารพของเขา

17. ถึงกระนั้นก็ดี นัยน์ตาของเรากียังปรานีเขา และเรามีได้ทำลายเขา หรือกระทำให้เขาจบสิ้นลงในถิ่นทุรกันดารนั้น

18. แต่เราพูดกับลูกหลานของเขาในถิ่นทุรกันดารนั้นว่า อย่าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของบรรพบุรุษของเจ้า หรือรักษาคำตัดสินของเขา หรือกระทำตัวเจ้าให้มลทินไปด้วยรูปเคารพของเขา

19. เราคือพระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าของเจ้า จงดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และจงรักษาคำตัดสินของเรา และประพฤติตาม

20. และนับถือบรรดาสะบาโตของเรา เพื่อจะเป็นหมายสำคัญระหว่างเรากับเจ้า เพื่อเจ้าจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าของเจ้า

21. แต่ลูกหลานเหล่านั้นก็ปฏิเสธต่อเรา เขาทั้งหลายมิได้ดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และไม่รักษาคำตัดสินของเรา เพื่อจะประพฤติตาม ซึ่งถ้ามนุษย์คนหนึ่งคนใดปฏิบัติตามที่กำหนดไว้ได้ด้วยกฎเกณฑ์และคำตัดสินเหล่านั้น เขาได้กระทำให้บรรดาวันสะบาโตของเรามัวหมอง เราจึงกล่าวว่า เราจะเหวความเดือดดาลของเราออกเหนือเขา และให้ความโกรธของเราที่มีต่อเขาที่ในถิ่นทุรกันดารบรรลุลงเสียที

22. แต่เราได้หัดมือของเราไว้ และกระทำโดยเห็นแก่นามของเราเอง เพื่อไม่ให้ชื่อนั้นมลทินท่ามกลางสายตาของประชาชาติทั้งหลาย ซึ่งเราได้นำชนอิสราเอลออกมาท่ามกลางสายตาของเขา

23. ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ปฏิญาณต่อเขาทั้งหลายในถิ่นทุรกันดารว่า เราจะให้กระจัดกระจายไปในท่ามกลางประชาชาติ และกระจายเขาไปอยู่ตามประเทศต่างๆ

24. เพราะว่าเขามีได้กระทำตามคำตัดสินของเรา แต่ได้ดูหมิ่นกฎเกณฑ์ของเรา และกระทำให้วันสะบาโตทั้งหลายของเรามัวหมอง และนัยน์ตาของเขาก็ติดตามรูปเคารพแห่งบรรพบุรุษของเขา

25. ยิ่งกว่านั้นอีก เราได้ให้กฎเกณฑ์ที่ไม่ดีและให้คำตัดสินซึ่งตามนั้นเขาจะดำรงชีวิตไม่ได้

26. และเราก็ได้ให้เขามลทินไปด้วยของถวายของเขาเอง โดยให้เขาถวายบุตรหัวปีให้ลุยไฟ เพื่อเราจะกระทำให้เขารกร้างไป เพื่อให้เขาทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์

27. เพราะฉะนั้น บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพูดกับวงศ์วานอิสราเอลและกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ในเรื่องนี้บรรพบุรุษของเจ้าก็ได้หมิ่นประมาทเราอีก โดยกระทำการละเมิดต่อเรา

28. เพราะว่าเมื่อเราได้นำเขาเข้ามาในแผ่นดินที่เราปฏิญาณว่าจะให้เขานั้นแล้ว เมื่อเขาเห็นเนินเขาสูง ภูเขา ภูเขาไฟ หรือเห็นต้นไม้ใบดกที่ไหน เขาก็ถวายเครื่องบูชาอันเป็นที่ให้เคืองใจเรา ณ ที่นั้น เขาถวายกลิ่นที่พึงใจ และเขาเทเครื่องดื่มบูชาออกที่นั่น

29. เราได้ถามเขาว่า ปุชนิยมสถานสูงซึ่งเจ้าเข้าไปนั้นคืออะไร และเขาจึงเรียกชื่อที่นั่นว่า บามาร์ สืบเนื่องมาจนทุกวันนี้

30. เพราะฉะนั้นจงกล่าวแก่วงศ์วานอิสราเอลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เจ้ากระทำตัวให้มลทินไปตาม
อย่างบรรพบุรุษของเจ้า และเล่นซู้กับสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเขาหรือ
31. เมื่อเจ้าถวายของบูชาและถวายบุตรชายให้ลุ่มไฟ เจ้าได้กระทำตัวให้มลทินด้วยบรรดารูปเคารพของเจ้าจนทุก
วันนี้ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เราจะให้เจ้ามาถามเราหรือ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เรา
จะไม่ให้เจ้ามาถามเราฉันนั้น
32. อะไรอยู่ในใจของเจ้าจะไม่เกิดขึ้นได้เลย คือความคิดที่ว่า 'ให้เราเป็นเหมือนประชาชาติทั้งหลาย ให้เป็นเหมือน
ครอบครัวต่างๆในประเทศทั่วไป คือให้เราปรนนิบัติไม้และศิลา'
33. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราจะครอบครองเหนือเจ้าแน่นอนทีเดียว ด้วยมือที่มี
ฤทธิ์ และด้วยแขนที่เหยียดออก และด้วยความพิโรธที่เทลงมา
34. เราจะนำเจ้าออกมาจากชนชาติทั้งหลาย และจะรวบรวมเจ้าออกมาจากประเทศทั้งปวงซึ่งเจ้าต้องกระจัดกระจาย
กันไปอยู่นั้น ด้วยมือที่มีฤทธิ์ และด้วยแขนที่เหยียดออก และด้วยความพิโรธที่เทลงมา
35. และเราจะนำเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดารแห่งชนชาติทั้งหลาย และที่นั่นเราจะเข้าสู่การพิพากษากับเจ้าหน้าต่อหน้า
36. เราเข้าสู่การพิพากษากับบรรพบุรุษของเจ้าในถิ่นทุรกันดารแห่งแผ่นดินอียิปต์อย่างไร องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า
ตรัสว่า เราจะเข้าสู่การพิพากษากับเจ้าอย่างนั้น
37. เราจะให้เจ้าลอดไปได้คทา และเราจะให้เจ้าเข้าพันธสัญญา
38. เราจะชำระพวกกบฏเสียจากท่ามกลางเจ้า ทั้งผู้ละเมิดต่อเรา เราจะนำเขาออกจากแผ่นดินที่เขาไปอาศัยอยู่นั้น
แต่เขาจะไม่ได้เข้าไปในแผ่นดินอิสราเอล แล้วเจ้าจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์
39. เดียวนี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย ฝ่ายเจ้าทั้งหลายทุกคนจงไปปรนนิบัติรูป
เคารพของเจ้าเดี๋ยวนี้ และต่อไปถ้าเจ้าไม่ฟังเรา แต่เชื่ออันบริสุทธิของเราที่นั่นเจ้าอย่ากระทำให้มลทินอีกด้วยของถวาย
และด้วยรูปเคารพของเจ้า
40. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ด้วยว่าบนภูเขาบริสุทธิ์ของเรา คือภูเขาสูงของอิสราเอล บรรดาวงศ์วาน
ทั้งหมดของอิสราเอลจะปรนนิบัติเราในแผ่นดินนั้น เราจะโปรดเขา ณ ที่นั่น ณ ที่นั่นเราจะเรียกของถวายของเจ้า
และผลรุ่นแรกแห่งเครื่องบูชาของเจ้า กับเครื่องถวายบูชาอันบริสุทธิ์ทั้งสิ้นของเจ้า
41. เมื่อเรานำเจ้าออกมาจากชาติทั้งหลาย และรวบรวมเจ้าออกมาจากประเทศที่เจ้ากระจัดกระจายไปอยู่นั้น เราจะ
โปรดเจ้าตั้งเป็นกลิ่นที่พอใจของเรา และเราจะสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางเจ้าต่อหน้าต่อตาประชาชาติทั้ง
หลาย
42. และเจ้าจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ ในเมื่อเรานำเจ้าเข้าไปในแผ่นดินอิสราเอล อันเป็นประเทศซึ่งเราปฏิญาณไว้
ว่าจะให้แก่บรรพบุรุษของเจ้า
43. ณ ที่นั่นเจ้าจะระลึกถึงวิถีทางและการกระทำทั้งสิ้นของเจ้า ซึ่งได้กระทำให้เจ้าเป็นมลทิน และในสายตาของเจ้า
เองเจ้าจะเกลียดชังตัวของเจ้า เพราะความชั่วทั้งหลายซึ่งเจ้าได้กระทำนั้น
44. โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เมื่อเราได้กระทำกับเจ้าด้วยเห็นแก่นามของเรา มิใช่ตามทางอันชั่วของเจ้า หรือตาม

การกระทำที่เสื่อมทรามของเจ้า แล้วเจ้าจึงจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

45. และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า

46. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าไปทางทิศใต้และเทศนากล่าวโทษพวกถิ่นใต้ จงพยากรณ์ต่อแดนป่าไม้ที่ในถิ่นใต้

47. จงกล่าวแก่ป่าไม้แห่งถิ่นใต้ว่า จงฟังพระวจนะของพระเยโฮวาห์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เรา จะก่อไฟไว้ในเจ้า มันจะเผาผลาญต้นไม้เขียวและต้นไม้แห้งทุกต้นที่อยู่ในเจ้าเสีย จะดับเปลวเพลิงอันลุกโพลงนั้นไม่ได้ และดวงหน้าทุกหน้าตั้งแต่ทิศใต้จนทิศเหนือจะถูกไฟลวก

48. เนื้อหนังทั้งสิ้นจะเห็นว่าเราคือพระเยโฮวาห์ผู้ได้ก่อไฟนั้น ผู้ใดจะดับก็ไม่ได้

49. แล้วข้าพเจ้าจึงกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เจ้าข้า เขาทั้งหลายกำลังกล่าวถึงข้าพระองค์ว่า เขาไม่ใช่เป็น คนสร้างคำอุปมาดอกหรือ

1. พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าต่อผู้เยรูซาเล็ม และเทศนากล่าวโทษสถานบริสุทธิ์ทั้งหลาย จงพยากรณ์กล่าวโทษแผ่นดินอิสราเอล
3. และกล่าวแก่แผ่นดินอิสราเอลว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า และเราจะชักดาบของเราออกจากฝัก และเราจะขจัดทั้งคนชอบธรรมและคนชั่วออกจากเจ้าเสีย
4. ดังนั้นจึงดูเถิดว่าเราจะตัดเอาทั้งคนชอบธรรมและคนชั่วออกจากเจ้าเสีย เพราะฉะนั้นดาบของเราจะออกจากฝักไปต่อผู้เนื้อหนังทั้งสิ้นจากทิศใต้ถึงทิศเหนือ
5. เพื่อเนื้อหนังทั้งสิ้นจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ที่ได้ชักดาบของเราออกจากฝักแล้ว และจะไม่เก็บใส่ฝักอีก
6. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เพราะฉะนั้นจงถอนหายใจ ถอนหายใจด้วยความระทมใจและความขมขื่นต่อหน้าต่อตาเขาทั้งหลาย
7. และเมื่อเขาทั้งหลายกล่าวแก่เจ้าว่า 'ทำไมเจ้าถอนหายใจ' เจ้าจงกล่าวว่า 'เพราะเรื่องชาวนั้น เมื่อชาวนั้นมาถึงหัวใจทุกดวงจะละลายและมีมือทั้งสิ้นจะอ่อนเปลี้ยไป และบรรดาจิตวิญญาณจะแน่นิ่งไป และหัวเข่าทุกเข่าจะอ่อนเปลี้ยตั้งน้ำ ดูเถิด ชาวนั้นมาถึงและจะสำเร็จ' องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ
8. พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
9. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์และกล่าวว่า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ดาบเล่มหนึ่ง ดาบเล่มหนึ่งซึ่งเขาลับให้คมและขัดมันด้วย
10. ลับให้คมเพื่อจะเข่นฆ่า ขัดมันไว้เพื่อจะให้วาววับ เราจะร่ำเริงหรือ ดาบนั้นได้ประมาททัศนกรแห่งบุตรชายของเรา เหมือนต้นไม้ทุกอย่าง
11. เพราะฉะนั้นจึงมอบดาบให้ขัดมัน เพื่อจะถือไว้ได้ ดาบนั้นคมแล้วและขัดมัน เพื่อจะมอบไว้ในมือของผู้ฆ่า
12. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงร้องไห้และคร่ำครวญเถิด เพราะเป็นเรื่องต่อสู้กับประชาชนของเรา และต่อสู้กับบรรดาเจ้านายของอิสราเอล ความหวาดผวาเพราะเหตุดาบนั้นจะอยู่เหนือประชาชนของเรา เพราะฉะนั้นจึงตีที่โคนขาของเจ้าเถิด
13. เพราะมีการทดลอง และอะไรเล่าถ้าดาบได้ดูหมิ่นทัศนกรนั้น ก็จะไม่มียีก องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้
14. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เพราะฉะนั้นจงพยากรณ์เถิด จงตบมือและปล่อยให้ดาบลงมาสองครั้ง เออ สามครั้ง คือดาบสำหรับคนเหล่านั้นที่จะถูกฆ่า เป็นดาบของพวกผู้ยิ่งใหญ่ที่ถูกฆ่า ซึ่งได้เข้าไปในห้องส่วนตัว
15. เพื่อว่าใจของเขาจะละลาย และเพื่อชากปรักหักพังของเขาจะทวีคูณขึ้นอีก เราได้จ่อดาบนั้นไปที่ประตูเมืองทั้งหลายของเขาแล้ว เออ ทำเสียเหมือนอย่างกับฟ้าแลบ เขาขัดมันเพื่อจะเข่นฆ่า
16. รวมกันเข้ามา ไปทางขวาเรียงแถว แล้วไปทางซ้าย ไม่ว่าหน้าของเจ้ามุ่งไปทางไหน
17. เราจะตบมือของเราด้วย และเราจะระบายความโกรธของเราจนหมด เราคือพระเยโฮวาห์ที่ได้ลั่นวาจาแล้ว
18. พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า

19. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงขีดทางไว้สองทางให้ดาบแห่งกษัตริย์บาบิโลนเข้ามา ทั้งสองทางให้ออกมาจากแผ่นดินเดียวกัน และจงทำป้ายบอกทาง จงทำไว้ที่หัวถนนที่เข้าไปหากรุง
20. ทำทางหนึ่งให้ดาบมายังรับบาร์ทแห่งคนอัมโมน และมายังยูดาห์ในเยรูซาเล็มเมืองที่มีกำแพง
21. เพราะว่ากษัตริย์บาบิโลนยืนอยู่ที่ทางแพร่ง อยู่ที่หัวถนนสองถนน กำหนดหาคำทำนาย ท่านเขย่าลูกธนู และปรึกษาเทราฟิม ท่านมองดูที่ดัก
22. ในมือข้างขวา ท่านมีสลากเยรูซาเล็ม เพื่อตั้งเครื่องทะเลวง เพื่อจะให้อัปปากในการฆ่า เพื่อส่งเสียงตะโกน เพื่อวางเครื่องทะเลวงกำแพงเข้าที่ประตูเมือง เพื่อก่อเชิงเทินและก่อกำแพงล้อม
23. และจะเป็นเหมือนคำทำนายเท็จสำหรับคนเหล่านั้นในสายตาของเขา คือคนเหล่านั้นที่ให้สัตย์ปฏิญาณแล้ว แต่ท่านจะระลึกถึงความชั่วช้า เพื่อเขาทั้งหลายจะถูกจับเอาไป
24. เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะว่าเจ้าได้กระทำความชั่วช้าของเจ้าให้เราระลึกได้ โดยการละเมิดของเจ้าที่เผยออก จนบาปของเจ้าปรากฏในการกระทำทั้งสิ้นของเจ้า เราได้ระลึกถึงเจ้า เจ้าจึงต้องถูกจับเอาไปด้วยมือ
25. และเจ้า โอ ผู้ชั่วที่ลามกคือเจ้านายอิสราเอลเอ๋ย ผู้ที่วันกำหนดมาถึงแล้ว คือเวลาแห่งการลงโทษความชั่วช้าครั้งสุดท้าย
26. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า จงปลดผ้าโพก และถอดมงกุฎออกเสีย สิ่งต่างๆจะไม่คงอยู่อย่างที่เคยเป็น ใ้หยกย่องคนที่ต่ำชั้น และให้กตคนที่สูงลง
27. เราจะกระทำให้เป็นที่พังทลาย พังทลาย พังทลาย และจะไม่มีเลยจนกว่าผู้มีสิทธิ์อันชอบธรรมจะมาถึง และเราจะประทานให้แก่ท่านผู้นั้น
28. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย และเจ้าจงพยากรณ์และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้เกี่ยวกับคนอัมโมน และเกี่ยวกับเรื่องน่าตำหนิของเขาทั้งหลายว่า ดาบเล่มหนึ่ง ดาบเล่มหนึ่งถูกชักออก เขาขัดมันเพื่อการเข่นฆ่า เขาให้มันดีมโลहितเพราะมันวาววับ
29. ขณะเมื่อเขาเห็นนิมิตเท็จมาบอกท่าน ขณะเมื่อเขาให้คำทำนายมุสาแก่ท่าน เพื่อจะวางท่านไว้บนคอของผู้ชั่วที่ถูกฆ่า เวลากำหนดของเขามาถึงแล้ว คือเวลาแห่งการลงโทษความชั่วช้าครั้งสุดท้าย
30. เราจะให้ดาบกลับเข้าฝักอีกหรือ เราจะพิพากษาเจ้าในสถานที่ที่เจ้าถูกสร้างขึ้น ในแผ่นดินดั้งเดิมของเจ้า
31. เราจะเทความกริ้วของเราเหนือเจ้า และเราจะฟันเจ้าด้วยไฟแห่งความพิโรธของเรา และเราจะมอบเจ้าไว้ในมือของคนเขลา ผู้มีฝีมือในการทำลาย
32. เจ้าจะเป็นพื้นไว้ใส่ไฟ โลहितของเจ้าจะอยู่กลางแผ่นดิน จะไม่มีใครจดจำเจ้าไว้อีก เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ที่ได้ล้นวาจาแล้ว

1. พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ตัวเจ้าจะพิพากษาหรือ เจ้าจะพิพากษาเมืองที่แปดเปื้อนด้วยโลหิตนั้นหรือ เจ้าจงสำแดงให้เมืองนั้นเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเธอ
3. เจ้าจงกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า นี่เป็นเมืองที่ทำให้โลหิตตกอยู่ที่กลางตนเองเพื่อให้เวลา กำหนดของตนมาถึง และเป็นเมืองที่ทำรูปเคารพไว้ให้ตัวมลทินไป
4. เจ้ามีความชั่วด้วยโลหิตที่เจ้ากระทำให้ตกนั้น และมลทินไปด้วยรูปเคารพที่เจ้ากระทำไว้ และเจ้าได้นำให้เวลาของเจ้าเข้ามาใกล้ เวลากำหนดแห่งปีของเจ้ามาถึงแล้ว เพราะฉะนั้นเราจึงกระทำเจ้าให้เป็นที่ประณามกันแก่ประชาชาติ และเป็นที่ย่ำยีกันแก่ประเทศทั้งหลาย
5. ผู้ที่อยู่ใกล้และที่อยู่ไกลเจ้าจะเย้ยหยันเจ้า ผู้เป็นเมืองที่เสียชื่อและเต็มด้วยความโกลาหล
6. ดูกฎิด เจ้านายแห่งอิสราเอล ทุกคนซึ่งอยู่ในเจ้าก็โน้มไปในทางที่ทำให้โลหิตตกตามอำนาจของเขา
7. บิดามารดาถูกเหยียดหยามอยู่ในเจ้า คนต่างด้าวที่อาศัยอยู่ก็ถูกเบียดเบียนอยู่ท่ามกลางเจ้า ลูกกำพร้าพ่อและหญิงม่ายก็ถูกข่มเหงอยู่ในเจ้า
8. เจ้าได้ดูหมิ่นสิ่งบริสุทธิ์ของเรา และลบหลู่วันสะบาโตทั้งหลายของเรา
9. ในเจ้ามีคนกล่าวร้ายเพื่อจะทำให้โลหิตตก และมีคนในเจ้าที่รับประทานบนภูเขา มีคนกระทำอุจาดลามกท่ามกลางเจ้า
10. ในเจ้ามีชายบางคนได้เห็นความเปลือยของบิดาเขา ในเจ้ามีคนที่กระทำหยาบเกียรติผู้หญิงที่ยังมีมลทินเพราะมีประจำเดือน
11. คนหนึ่งกระทำการอันน่าสะอิดสะเอียนกับภรรยาของเพื่อนบ้าน อีกคนหนึ่งกระทำให้ลูกสะใภ้ของตนเป็นมลทินอย่างชั่วช้าลามก และอีกคนหนึ่งในพวกเจ้ากระทำหยาบเกียรติน้องสาวของเขาเอง คือลูกสาวของบิดาของตน
12. ในเจ้ามีคนที่รับสินบนเพื่อกระทำโลหิตตก เจ้าเอาดอกเบี๋ยและเอาเงินเพิ่มและทำกำไรจากเพื่อนบ้านของเจ้า โดยการบีบบังคับ และเจ้าได้ลืมนเราเสีย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
13. ดูกฎิด เพราะฉะนั้นเราได้ฟาดมือของเราลงบนผลกำไรไรธรรมที่เจ้าได้ และลงบนโลหิตที่อยู่ในหมู่พวกเจ้าทั้งหลาย
14. ใจเจ้าจะทนได้หรือ และมือของเจ้าจะแข็งแรงอยู่หรือ ในวันที่เราจะเอาเรื่องกับเจ้า เราคือพระเยโฮวาห์ได้ลั่นวาจาแล้ว และเราจะกระทำ
15. เราจะให้เจ้ากระจัดกระจายไปในหมู่ประชาชาติ และกระจ่ายเข้าไปตามประเทศต่างๆ และเราจะเผาเอาความโสโครกออกจากเจ้าเสีย
16. เจ้าจะได้มรดกของเจ้าเพราะตัวเจ้าเองท่ามกลางสายตาของประชาชาติ และเจ้าจะรู้ว่าเราคือพระเยโฮวาห์
17. และพระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
18. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย สำหรับเราวงศ์วานอิสราเอลกลายเป็นขี้โลหะ เขาทั้งสิ้นเป็นทองสัมฤทธิ์ ดีบุก เหล็ก และ

ตะกั่วในเตาหลอม เขาเป็นซีโลหะเงินไปหมด

19. เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะว่าเจ้าเป็นซีโลหะไปเสียทั้งสิ้นแล้ว เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะรวบรวมเจ้าไว้ท่ามกลางเยรูซาเล็ม

20. อย่างที่คนเขารวบรวมเงิน ทองสัมฤทธิ์และเหล็ก และตะกั่วและดีบุกไว้ในเตาหลอม เพื่อเอาไฟพ่นรดให้มันละลาย ดังนั้นเราจะรวบรวมเจ้าด้วยความกริ้วและด้วยความพิโรธของเรา และเราจะใส่เจ้ารวมไว้ให้เจ้าละลาย

21. เราจะรวบรวมเจ้า และเอาเพลิงแห่งความพิโรธของเราพ่นเจ้า และเจ้าจะละลายอยู่ท่ามกลางนั้น

22. เงินละลายอยู่ในเตาหลอมฉันใด เจ้าทั้งหลายจะละลายอยู่ท่ามกลางเพลิงฉันนั้น และเจ้าจะทราบว่ เราคือพระเยโฮวาห์ที่ได้เทความกริ้วของเราลงเหนือเจ้า

23. และพระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า

24. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพูดกับแผ่นดินนั้นว่า เจ้าเป็นแผ่นดินที่ไม่ได้รับการชำระ หรือฝนมิได้ชะในวันพิโรธ

25. มีการวางแผนร้ายระหว่างพวกผู้พยากรณ์ท่ามกลางแผ่นดินนั้น เป็นเหมือนสิงโตคำรามฉีกเหยื่ออยู่ เขาทั้งหลายกินชีวิตมนุษย์ เขาริบทรัพย์สมบัติและสิ่งประเสริฐไป เขาได้กระทำให้เกิดหญิงม่ายมีขึ้นมากมายท่ามกลางแผ่นดินนั้น

26. ปุโรหิตของเขาได้ละเมิดราชบัญญัติของเรา และได้ลบหลู่สิ่งบริสุทธิ์ของเรา เขามีได้แยกแยะความแตกต่างระหว่างสิ่งที่บริสุทธิ์และสิ่งสามัญ เขามีได้แสดงให้เห็นความแตกต่างระหว่างของมลทินและของสะอาด เขาได้ซ่อนนัยน์ตาของเขาไว้จากวันสะบาโตของเรา ดังนั้นแหละเราจึงถูกลบหลู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย

27. เจ้านายในท่ามกลางแผ่นดินเป็นเหมือนสุนัขป่าที่ฉีกเหยื่อ ทำให้โลหิตตก ทำลายชีวิตเพื่อจะเอากำไรที่อัสดัย

28. และผู้พยากรณ์ของแผ่นดินนั้นก็ฉาบด้วยปูนขาว ให้เขาเห็นนิมิตเท็จ และให้คำทำนายมุสาแก่เขา โดยกล่าวว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้' ในเมื่อพระเยโฮวาห์มิได้ตรัสเลย

29. ประชาชนแห่งแผ่นดินกระทำการบีบคั้นและกระทำโจรกรรม เออ เขาบีบบังคับคนยากจนและคนขัดสน และบีบบคั้นคนต่างด้าวอย่างอยุติธรรม

30. และเราก็แสวงหาสักคนหนึ่งในพวกเขาซึ่งจะสร้างรั้วต้นไม้และยืนอยู่ในช่องโหว่ต่อหน้าเราเพื่อแผ่นดินนั้น เพื่อเราจะมีได้ทำลายมันเสีย แต่ก็หาไม่ได้สักคนเดียว

31. ฉะนั้นเราจึงเทความกริ้วของเราลงเหนือเขา เราได้เผาผลาญเขาด้วยเพลิงพิโรธของเรา เราได้ตอบสนองตามการประพฤติของเขาเหนือศีรษะเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ

1. พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย มีผู้หญิงสองคน เป็นบุตรสาวมารดาเดียวกัน
3. เธอเล่นซู้ในอียิปต์ เธอเล่นซู้ตั้งแต่สาว ๆ ณ ที่นั้นถันของเธอถูกเคล้าคลึง และอกพรหมจารีของเธอก็ถูกจับต้อง
4. คนที่ชื่อโอโฮลาห์และโอโฮลีบ่าห์เป็นชื่อน้องสาว ทั้งสองมาเป็นของเรา ทั้งสองเกิดบุตรชายหญิง เรื่องชื่อนั้น โอโฮลาห์คือสะมาเรีย และโอโฮลีบ่าห์คือเยรูซาเล็ม
5. โอโฮลาห์เล่นซู้เมื่อเธอเป็นของเรา เธอลุ่มหลงพวกคนรักของเธอ คืออัสซีเรียเพื่อนบ้านของเธอ
6. ซึ่งแต่งกายสีม่วง และเป็นเจ้าเมืองและผู้บังคับบัญชา ทุกคนเป็นชายหนุ่มที่ฟังปรารภณา พลม้าขี่ม้า
7. เธอเล่นซู้กับคนเหล่านี้ ซึ่งเป็นบุคคลที่คัดเลือกแล้วของอัสซีเรียทุกคน และเธอก็กระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยรูปเคารพของทุกคนที่เธอลุ่มหลงนั้น
8. เธอมิได้เลิกการเล่นซู้ซึ่งเธอได้นำมาจากอียิปต์ เพราะว่าเมื่อยังสาวอยู่คนหนุ่มก็เข้านอนกับเธอ และจับต้องอกพรหมจารีของเธอ และเทราคะของเขาให้แก่เธอ
9. เพราะฉะนั้นเราจึงมอบเธอให้ตกอยู่ในมือพวกคนรักของเธอ คือในมือคนอัสซีเรียซึ่งเธอลุ่มหลงนั้น
10. ผู้เหล่านี้เผยความเปลือยเปล่าของเธอ เขาจับบุตรชายหญิงของเธอ และฆ่าเธอเสียด้วยดาบ เธอจึงเป็นคำเยาะเย้ยท่ามกลางผู้หญิงทั้งหลาย ในเมื่อได้พิพากษาลงโทษเธอแล้ว
11. เมื่อโอโฮลีบ่าห์น้องสาวของเธอเห็นเช่นนั้น เธอก็ทรมานเสียยิ่งกว่าพี่สาวในเรื่องการลุ่มหลง และในการเล่นซู้ซึ่งทรมานเสียยิ่งกว่าพี่สาว
12. เธอลุ่มหลงอัสซีเรียเพื่อนบ้านของเธอ เจ้าเมืองและผู้บังคับบัญชา ซึ่งแต่งเกราะเต็ม พลม้าขี่ม้า ทุกคนเป็นชายหนุ่มที่ฟังปรารภณา
13. และเราเห็นว่าเธอมีมลทินเสียแล้ว เธอทั้งสองก็เดินทางเดียวกัน
14. แต่เธอยังเล่นซู้ยิ่งขึ้น เมื่อเธอเห็นรูปคนอยู่บนผนัง เป็นรูปคนเคลเดียเขียนด้วยสีแดงเข้ม
15. มีเข็มขัดคาดเอว มีผ้าโพกศีรษะชายห้อยอยู่ ทุกคนเป็นเหมือนนายทหาร เป็นรูปชาวบาบิโลน ซึ่งแผ่นดินเดิมของเขาคือเคลเดีย
16. เมื่อเธอเห็นรูปนั้นก็ลุ่มหลงเขาเสียแล้ว และส่งผู้สื่อสารไปหาเขาที่เคลเดีย
17. ชาวบาบิโลนก็มาหาเธอถึงเตียงรัก และเขาก็กระทำให้เธอเป็นมลทินด้วยราคะของเขา หลังจากที่เธอโสโครกกับเขาแล้ว จิตใจเธอก็เบื่อหน่าย
18. เมื่อเธอได้ทำการเล่นซู้เสียอย่างเปิดเผย และเธอสำแดงความเปลือยเปล่าของเธอ จิตใจเธอก็เบื่อหน่ายเธอ อย่างที่จิตใจเราเบื่อหน่ายพี่สาวของเธอ
19. ถึงกระนั้นเธอยังทวิการเล่นซู้ของเธอขึ้นอีก โดยหวนระลึกถึงเมื่อครั้งยังสาวอยู่ เมื่อเธอเล่นซู้อยู่ในแผ่นดินอียิปต์
20. เธอลุ่มหลงซู้ของเธอที่นั่น ลำเนื้อของเขาก็เหมือนของลา และของเขาก็เหมือนของม้า

21. ดังนั้นแหละ เจ้าก็อาลัยในราคะเมื่อเจ้ายังสาวอยู่ เมื่อคนอียิปต์จับต้องอกของเจ้า และเคล้าคสิ่งห้วงนมสาวของเจ้า
22. เพราะฉะนั้น โอโฮลิบาร์ทเอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะเข้าคนที่จิตใจเจ้าเปื้อนหนายแล้ว นั้นให้มาสู่เจ้า และเราจะนำเขามาสู่เจ้าจากทุกด้าน
23. มีคนบาบิโลน และคนเคลเดียทั้งสิ้น เปโซดและโซอา และโคอา ทั้งคนอัสซีเรียทั้งสิ้นด้วย เป็นคนหนุ่มที่พึงปรารถนา เจ้าเมือง ผู้บังคับบัญชาทั้งสิ้น เป็นนายทหารและผู้มีชื่อเสียง ทุกคนขี่ม้า
24. เขาจะมาต่อสู้อเจ้า มีอาวุธ รถรบและเกรียน และชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก เขาจะตั้งตนต่อสู้อเจ้าทุกด้าน ด้วยตั้งและโล่ และหมวกเหล็ก และเราจะมอบการพิพากษาต่อหน้าเขา และเขาทั้งหลายจะพิพากษาเจ้าตามหลักการพิพากษาของเขาทั้งหลาย
25. และเราจะมุ่งความรื้อร่นของเราต่อสู้อเจ้า และเขาจะกระทำกับเจ้าด้วยความเกรี้ยวกราด เขาจะตัดจมูกและตัดหูของเจ้าออกเสีย และผู้ที่รอดตายจะล้มลงด้วยดาบ เขาจะจับบุตรชายและบุตรสาวของเจ้า และคนที่รอดตายของเจ้าจะถูกเผาด้วยไฟ
26. เขาจะถอดเอาเสื้อของเจ้าออก และนำเอาเครื่องรูปพรรณงามๆของเจ้าไปเสีย
27. เราจะให้ราคะและการเล่นซู้ซึ่งเจ้านำมาจากแผ่นดินอียิปต์สูญสิ้นลง เพื่อเจ้าจะมีได้เงยหน้าขึ้นดูคนอียิปต์ และระลึกถึงเขาอีกต่อไป
28. เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะมอบเจ้าไว้ในมือของผู้ที่เจ้าเกลียดชัง ในมือของผู้เหล่านั้นที่จิตใจเจ้าเปื้อนหนาย
29. และเขาทั้งหลายจะกระทำกับเจ้าด้วยความเกลียดชัง และจะริบเอาบรรดาผลแห่งการงานของเจ้าไปเสีย และจะทิ้งเจ้าไว้ให้เปลือยเปล่าและล่อนจ้อน จะต้องเปิดเผยความเปลือยเปล่า ราคะและการเล่นซู้ของเจ้า
30. เราจะกระทำสิ่งเหล่านี้แก่เจ้า เพราะเจ้าเล่นซู้ตามประชาชาติ และเพราะเจ้ากระทำตัวของเจ้าให้มัวหมองไปด้วยรูปเคารพของเขาทั้งหลาย
31. เจ้าดำเนินตามทางแห่งพี่สาวของเจ้า เพราะฉะนั้นเราจะมอบถั่วของเธอสู่มือเจ้า
32. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เจ้าจะต้องดื่มจากถ้วยของพี่สาวเจ้า ซึ่งลึกและใหญ่ เจ้าจะเป็นที่หัวเราะเยาะและถูกสบประมาทเพราะถั่วนั้นจุกมาก
33. เจ้าจะเต็มไปด้วยความมีนเมาและความเศร้าโศกเสียใจ ด้วยถั่วแห่งความน่าสะพึงกลัวและการรกร้างว่างเปล่า ถั่วแห่งสะมาเรียพี่สาวของเจ้า
34. เจ้าจะดื่มและดื่มจนเกลี้ยง เจ้าจะแทะเศษถ้วยและฉีกอกของเจ้าเสีย เพราะเราได้ลั่นวาจาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ
35. เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะเจ้าลืมนเราและเหวี่ยงเราไปไว้เบื้องหลังเจ้าเสีย เพราะฉะนั้นเจ้าจงรับโทษราคะและการเล่นซู้ของเจ้าเถิด
36. พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้ายิ่งกว่านั้นอีกว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจะพิพากษาโอโฮลาร์ห์และโอโฮลิบาร์ทหรือ จงประกาศให้เขาทราบถึงการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของเขา

37. เพราะว่าเธอได้กระทำการล่วงประเวณี และโลหิตอยู่ในมือของเธอ เธอกระทำการล่วงประเวณีกับรูปเคารพของเธอ และเธอยังถวายนบุตรชายซึ่งเธอบังเกิดให้แก่เรานั้นให้ลุยไฟเพื่อเผาผลาญเขาเสีย
38. ยิ่งกว่านั้นอีก เธอได้กระทำเช่นนี้แก่เรา คือเธอได้กระทำให้สถานบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินในวันเดียวกัน และลบหลู่วันสะบาโตของเรา
39. คือขณะที่เธอฆ่าลูกของเธอเป็นเครื่องบูชารูปเคารพ ในวันนั้นเธอก็เข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเรา และกระทำสถานที่นั้นให้เป็นมลทิน ดูเถิด เธอกระทำสิ่งเหล่านี้ในนิเวศของเรา
40. ยิ่งกว่านั้นอีก เธอยังได้ให้ไปหาผู้ชายมาจากเมืองไกล คือเธอใช้ผู้สื่อสารไปหา และดูเถิด เขาก็มา เธอก็ชำระตัวของเธอ เธอทาตาของเธอ และแต่งกายของเธอด้วยเครื่องประดับ เพื่อคนเหล่านั้น
41. เธอนั่งอยู่บนตั่งอันสูงศักดิ์ มีโต๊ะวางอยู่ข้างหน้า ซึ่งเป็นโต๊ะที่เจ้าได้วางเครื่องหอมและน้ำมันของเรา
42. เสียงของประชาชนที่ปล่อยตัวก็ดังอยู่กับเธอพร้อมกับคนสามัญ เขานำคนเสบามาจากถิ่นทุรกันดารด้วย และเขาเอากำไล่มือสวมที่มือของผู้หญิง และสวมมงกุฎงามๆบนศีรษะของเธอทั้งสอง
43. เราจึงกล่าวเรื่องเธอ ผู้ที่ร่วงโรยโดยการล่วงประเวณีว่า เขายังเล่นชู้กับเธอหรือ และเธอยังเล่นชู้กับเขาหรือ
44. เพราะชายเหล่านั้นยังเข้าหาเธอ อย่างเดียวกับผู้ชายเข้าหาหญิงที่เป็นโสเภณี ดังนั้นเขาก็เข้าหาโอโฮลาห์กับโอโฮลีบ่าห์ซึ่งเป็นหญิงมีราคะ
45. แต่คนชอบธรรมจะพิพากษาเธอด้วยคำพิพากษาอันควรตกแก่หญิงผู้ล่วงประเวณี และด้วยคำพิพากษาอันควรตกแก่หญิงผู้กระทำโลหิตตก เพราะเธอเป็นหญิงล่วงประเวณี และเพราะโลหิตอยู่ในมือของเธอ
46. เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า จงนำกองทัพมาสู้กับเธอทั้งสองนี้ และเราจะมอบเธอไว้แก่ความครั่นคร้ามและการถูกริบ
47. และกองทัพจะเอาหินขว้างเธอ และฆ่าเธอเสียด้วยดาบ เขาจะฆ่าบุตรชายหญิงของเธอ และเผาเรือนทั้งหลายของเธอเสียด้วยไฟ
48. ดังนี้แหละ เราจะให้ราคะในแผ่นดินนั้นสูญสิ้นเสียที เพื่อผู้หญิงทั้งหลายจะได้รับความตักเตือนและไม่ประพฤติราคะอย่างที่เจ้าได้กระทำแล้วนั้น
49. ส่วนราคะของเจ้านั้นเจ้าจะต้องรับโทษ และเจ้าจะต้องรับโทษเรื่องการบูชารูปเคารพอย่างบาปหนาของเจ้า และเจ้าจะทราบว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า

1. เมื่อวันที่สิบเดือนที่สิบปีที่เก้า พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเขียนชื่อของวันนี้ไว้ วันที่เดียว กษัตริย์บาบิโลนล้อมเยรูซาเล็มในวันนี้เอง
3. และจงกล่าวคำอุปมาแก่วงศ์วานที่มักกบฏ และพูดกับเขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า จงตั้งหม้อไว้ตั้งไว้ชั้ เทน้ำใส่หม้อด้วย
4. ใส่หินเนื้อเข้าไป เอาหินเนื้อดีๆ คือเนื้อโคขนาคและเนื้อสันขาหน้า เลือกระดุกดีมาใส่ให้เต็ม
5. จงเลือกแกะที่ดีที่สุดมาตัวหนึ่ง ใช้กระดุกเหล่านั้นเป็นพื้นไว้ใต้นั้น จงต้มให้ดี เพื่อเคี้ยวกระดูกที่อยู่ในนั้นด้วย
6. เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า วิบัติแก่กรุงที่ชุ่มโลหิต วิบัติแก่หม้อที่ขึ้นสนิมข้างในและซึ่งสนิมมิได้หลุดออกมา จงเอาเนื้อออกที่ละชิ้นๆ อย่าจับสลากเลย
7. เพราะว่าโลหิตที่เธอกระทำให้ตกนั้นยังอยู่ท่ามกลางเธอ เธอวางไว้บนหิน เธอมิได้เทลงดิน เพื่อเอาฝุ่นกลบไว้
8. เราได้วางโลหิตที่เธอทำให้ตกนั้นไว้บนก้อนหิน เพื่อมิให้ปิดโลหิตนั้นไว้ เพื่อเร้าความพิโรธ และทำการแก้แค้น
9. เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า วิบัติแก่กรุงที่ชุ่มโลหิต เราจะกระทำให้กองไฟนั้นใหญ่ขึ้นด้วย
10. จงสูมพื้นเข้าไปและก่อไฟขึ้น ต้มเนื้อให้ดี แล้วปรุงแต่งให้อร่อย และปล่อยกระดูกให้ไหม้
11. และวางหม้อเปล่าไว้บนถ่าน เพื่อให้ทองสัมฤทธิ์นั้นร้อนและไหม้ ให้ความโสโครกละลายเสียในนั้น ให้สนิมของมันไหม้ไฟ
12. เธอกระทำตัวของเธอเหนือด้วยการมูสาต่างๆ สนิมที่หน้าของเธอก็ไม่หลุดออกไปจากเธอ สนิมนั้นจะต้องอยู่ในไฟ
13. ราคะของเจ้าโสโครก เพราะว่าเราได้ชำระเจ้าแล้ว แต่เจ้าไม่ชำระตัว เจ้าจะไม่ถูกชำระจากความโสโครกของเจ้าอีกต่อไป จนกว่าเราจะระบายความเกรี้ยวกราดของเราออกเหนือเจ้าจนหมด
14. เราคือพระเยโฮวาห์ที่ได้ลั่นวาจาแล้ว จะเป็นไปอย่างนั้น เราจะกระทำเช่นนั้น เราจะไม่ถอยกลับ เราจะไม่สงวนไว้ และเราจะไม่เปลี่ยนใจ เขาจะพิพากษาเจ้าตามวิธีการและการกระทำของเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
15. พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
16. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ดูเถิด เราจะเอาสิ่งที่พอดตาของเจ้าไปเสียจากเจ้าด้วยการประหารเสียแล้ว ถึงกระนั้นเจ้าก็อย่าคร่ำครวญหรือร้องไห้ หรือให้น้ำตาตก
17. จงอดกลั้น ไม่คร่ำครวญเถิด อย่าไว้ทุกข์ให้คนที่ตาย จงโปกผ้าของเจ้า และสวมรองเท้าของเจ้า อย่าปิดริมฝีปากหรือรับประทานอาหารของเขา
18. ดังนั้นข้าพเจ้าจึงพูดกับประชาชนตอนเช้า และภรรยาของข้าพเจ้าก็สิ้นชีวิตตอนเย็น รุ่งเช้าขึ้นข้าพเจ้าก็กระทำอย่างที่ข้าพเจ้ารับพระบัญชา
19. ประชาชนก็ถามข้าพเจ้าว่า ท่านจะไม่บอกเราทั้งหลายหรือว่า สิ่งนี้มีความหมายอะไรแก่เรา ซึ่งท่านกระทำเช่นนั้น
20. แล้วข้าพเจ้าก็พูดกับเขาว่า พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า

21. จงกล่าวแก่วงศ์วานอิสราเอลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะลบหลู่สถานบริสุทธิ์ของเราอันเป็นความล้าเลิศในอำนาจของเจ้า ความปรารถนาแห่งตาของเจ้า และสิ่งที่จิตวิญญาณของเจ้าห้วงใย บุตรชายหญิงของเจ้าซึ่งเจ้าทิ้งไว้เบื้องหลังจะล้มลงด้วยดาบ
22. และเจ้าทั้งหลายจะกระทำอย่างที่เรากระทำ เจ้าจะไม่ปิดริมฝีปาก หรือรับประทานอาหารของเขา
23. ผ้าโพกจะอยู่บนศีรษะของเจ้า และรองเท้าจะอยู่ที่เท้าของเจ้า เจ้าจะไม่ไว้ทุกข์หรือร้องไห้ แต่เจ้าจะทรุดลง เพราะความชั่วช้าของเจ้า และจะโอดครวญแก่กันและกัน
24. เอเสเคียลจะเป็นเครื่องหมายสำคัญแก่เจ้าทั้งหลาย ดังนี้เจ้าได้กระทำสิ่งใด เจ้าจะกระทำอย่างนั้นทุกอย่าง เมื่อเหตุการณ์เหล่านี้มาถึง เจ้าจะได้ทราบว่า เราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า
25. และเจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ในวันที่เราเอาที่กำบังเข้มแข็งของเขาทั้งหลายออกไป อันเป็นความร่าเริงและเป็นสง่าราศีของเขา สิ่งที่เขาพาของเขาทั้งหลาย และสิ่งที่ใจของเขาปรารถนา ทั้งบุตรชายและบุตรสาวของเขา
26. ในวันที่นั้น ผู้หนีภัยจะมาหาเจ้า เพื่อจะรายงานข่าวให้เจ้าได้ยินเอง
27. ในวันที่นั้น ปากของเจ้าจะหายใจต่อหน้าผู้หนีภัย และเจ้าจะพูดและจะไม่เป็นไปอีกต่อไป ดังนั้นเจ้าจะเป็นหมายสำคัญสำหรับเขา และเขาทั้งหลายจะทราบที่เราคือพระเยโฮวาห์

1. พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย มุ่งหน้าของเจ้าไปยังคนอัมโมน และจงพยากรณ์กล่าวโทษเขา
3. จงกล่าวแก่คนอัมโมนว่า จงฟังพระวณะขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะเจ้ากล่าวว่า 'อ้าฮา' เหนือสถานบริสุทธิ์ของเราเมื่อที่นั้นถูกลบหลู่ และเหนือแผ่นดินอิสราเอลเมื่อแผ่นดินนั้นรกร้างไป และเหนือวงศ์วานยูดาห์เมื่อต้องตกไปเป็นเชลย
4. เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะมอบเจ้าให้แก่ประชาชนทางทิศตะวันออกให้เป็นกรรมสิทธิ์ เขาจะตั้งปราสาททั้งหลายท่ามกลางเจ้า และสร้างที่อยู่ของเขาท่ามกลางเจ้า เขาทั้งหลายจะรับประทานผลไม้ของเจ้า และจะดื่มน้ำนมของเจ้า
5. เราจะกระทำให้เมืองรับบาคเป็นทุ่งหญ้าสำหรับอูฐ และทำให้ที่ของคนอัมโมนเป็นคอกสำหรับฝูงแพะแกะ แล้วเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์
6. เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะเจ้าได้ตบมือและกระตืบเท้าและปัดด้วยใจคิดร้ายต่อแผ่นดินอิสราเอล
7. เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราได้ยื่นมือของเราออกต่อผู้เจ้า และจะมอบเจ้าไว้แก่ประชาชนทั้งหลายให้เป็นของริบ และเราจะตัดเจ้าออกเสียจากชนชาติทั้งหลาย และเราจะกระทำให้เจ้าพินาศไปจากประเทศต่างๆ เราจะทำลายเจ้า แล้วเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์
8. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะโมอับและเสอีร์กล่าวว่า 'ดูเถิด วงศ์วานยูดาห์ก็เหมือนประชาชาติอื่นๆทั้งสิ้น'
9. เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะเปิดไหล่เขาโมอับจนไม่มีเมืองเหลือ คือเมืองของเขาจากด้านนั้น สงราศีของประเทศนั้น คือเมืองเบธเชอีมัท เมืองบาอัลเมโอนและเมืองคีริยาธาอิม
10. เราจะมอบเมืองเหล่านั้นให้แก่ประชาชนทางทิศตะวันออกพร้อมกับคนอัมโมนให้เป็นกรรมสิทธิ์ เพื่อว่าจะไม่มีใครนึกถึงคนอัมโมนอีกในท่ามกลางประชาชาติ
11. และเราจะพิพากษาลงโทษโมอับ แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์
12. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะว่าเอโดมได้ประพฤติอย่างแก้แค้นต่อวงศ์วานของยูดาห์ และได้กระทำความชั่วหนักหนาในการที่แก้แค้นเขา
13. เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสดังนี้ว่า เราจะเหยียดมือของเราออกเหนือเอโดมด้วย และจะตัดคนและสัตว์ออกจากเมืองนั้น และเราจะกระทำให้เมืองนั้นรกร้างตั้งแต่เมืองเทมาน และชาวเมืองเดดานก็จะล้มลงด้วยดาบ
14. และเราจะวางการแก้แค้นของเราลงเหนือเมืองเอโดมด้วยมือของอิสราเอลประชาชนของเรา และเขาจะกระทำตามความกริ้วและความพิโรธของเราในเมืองเอโดม และเขาจะทราบถึงการแก้แค้นของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
15. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เพราะว่าคนฟีลิสเตียได้กระทำอย่างแก้แค้น และทำการแก้แค้นด้วยใจคิด

ร้ายหมายทำลาย เพราะเกลียดชังแต่หนหลัง

16. เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะเหยียดมือของเราออกเหนือคนฟีลิสเตีย และเราจะตัดคนเคเรี้ออก และทำลายคนที่เหลืออยู่ตามฝั่งทะเลนั้นเสีย

17. เราจะกระทำการแก้แค้นใหญ่ยิ่งเหนือเขาด้วยการติเตียนอย่างรุนแรง แล้วเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราได้วางการแก้แค้นของเราไว้เหนือเขา

1. อยู่มาในวันต้นเดือนปีที่สิบเอ็ด พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เพราะว่าเมืองไทระได้พุดเกี่ยวพันกับเยรูซาเล็มว่า 'อ้าฮา ประตุมืองของชนชาติทั้งหลายหักเสียแล้ว มันเปิดกว้างไว้รับข้า มันร้างเปล่าแล้ว ข้าจะบริบูรณ์ขึ้น'
3. เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ดูกิจ เมืองไทระเอ๋ย เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า และจะนำประชาชาติเป็นอันมากมาต่อสู้อเจ้า ดังทะเลกระทำให้คลื่นของมันขึ้นมา
4. เขาทั้งหลายจะทำลายกำแพงเมืองไทระ และพังทลายหอคอยของเมืองนั้นเสีย และเราจะขุดดินเสียจากเมืองนั้นกระทำให้อยู่บนยอดของศิลา
5. เมืองนั้นจะเป็นที่สำหรับตากอวนอยู่กลางทะเล เพราะเราได้ลั่นวาจาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าได้ตรัส และเมืองนั้นจะเป็นของปล้นแห่งบรรดาประชาชาติ
6. และพวกธิดาของเมืองนี้ซึ่งอยู่บนแผ่นดินใหญ่จะต้องถูกฆ่าเสียด้วยดาบ แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์
7. เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูกิจ เราจะนำเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์บาบิโลน ผู้เป็นจอมกษัตริย์มายังเมืองไทระจากทิศเหนือ พร้อมทั้งม้าและรถรบกับพลม้าและกองทหารกับคนมากมาย
8. ท่านจะฆ่าธิดาของเจ้าบนแผ่นดินใหญ่เสียด้วยดาบ ท่านจะก่อกำแพงล้อมเจ้าไว้และก่อเชิงเทินทำด้วยตั้งต่อสู้อกับเจ้า
9. ท่านจะตั้งเครื่องทะเลลงต่อสู้อกับกำแพงของเจ้า และท่านจะเอาขวานของท่านฟันหอคอยของเจ้าลง
10. ม้าของท่านมากมายจนฝุ่นม้าตลบคลุมเจ้าไว้ กำแพงเมืองของเจ้าจะสั่นสะเทือนด้วยเสียงพลม้าและเกวียนและรถรบ เมื่อท่านจะยกเข้าประตูเมืองของเจ้า อย่างกับคนเดินเข้าเมือง เมื่อเมืองนั้นแตกแล้ว
11. ท่านจะย่ำที่ถนนทั้งปวงของเจ้าด้วยกีบม้า ท่านจะฆ่าชนชาติของเจ้าเสียด้วยดาบ และเสาอันแข็งแรงของเจ้าจะล้มลงถึงดิน
12. ทรัพย์สมบัติของเจ้าท่านจะเอาเป็นของริบ และสินค่าของเจ้าท่านจะเอามาเป็นของปล้น เขาทั้งหลายจะพังกำแพงของเจ้าลง และจะทำลายบ้านอันพึงใจของเจ้าเสีย หิน ไม้ และดินของเจ้านั้นเขาจะโยนทิ้งเสียกลางน้ำ
13. เสียงเพลงของเจ้านั้นเราก็จะให้หยุด และเสียงพิณเขาคู่ของเจ้าจะไม่ได้ยินอีก
14. เราจะกระทำให้อยู่บนยอดของศิลา เจ้าจะเป็นสถานที่สำหรับตากอวน จะไม่มีใครสร้างเจ้าขึ้นใหม่เลย เพราะเราคือพระเยโฮวาห์ที่ได้ลั่นวาจาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
15. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แก่เมืองไทระว่า เกาะต่างๆจะมีได้สั่นสะเทือนด้วยเสียงที่เจ้าล้ม เมื่อผู้บาดเจ็บร้องครวญคราง เมื่อการเข่นฆ่าได้เกิดอยู่ท่ามกลางเจ้าหรือ
16. แล้วเจ้านายทั้งสิ้นที่ทะเลจะก้าวลงมาจากบัลลังก์และเปลื้องเครื่องทรงออก และปลดเครื่องแต่งตัวที่ปักออกเสีย และจะเอาความสั่นกลัวมาเป็นเครื่องทรง จะประทับอยู่บนพื้นดินและสั่นอยู่ทุกขณะและหวาดกลัวเพราะเจ้า
17. ท่านเหล่านี้จะเปล่งเสียงบทร่ำครวญเรื่องเจ้า และกล่าวแก่เจ้าว่า 'โอ ผู้มีพลเมืองเป็นชาวกลาสีเอ๋ย เจ้าถูก

ทำลายแล้ว เจ้าเป็นเมืองที่มีชื่อเสียง เจ้าเป็นเมืองแข็งกล้าอยู่ที่ทะเล ทั้งเจ้าและชาวเมืองของเจ้า ว่าถึงคนที่นี่แล้ว
เจ้าให้เขากลัว

18. บัดนี้ เกาะทั้งหลายก็จะสิ้นสะเทือนในวันที่เจ้าล้มลง เออ บรรดาเกาะที่อยู่ในทะเลก็จะกลัวเพราะเจ้าสิ้นไปเสีย'

19. เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เมื่อเราจะกระทำให้เจ้าเป็นเมืองรกร้างเหมือนอย่างเมืองที่ไม่มีคน
อาศัย เมื่อเราจะนำทะเลลึกมาท่วมเจ้า และน้ำมากหลายจะคลุมเจ้าไว้

20. แล้วเราจะนำเจ้าลงไปพร้อมกับคนเหล่านั้นที่ลงไปยังปากแดนคนตายไปอยู่กับคนสมัยเก่า และจะปล่อยให้เจ้า
อยู่ที่โลกบาดาล ในสถานที่ที่โดดเดี่ยวอ้างว้างมาแต่โบราณ พร้อมกับผู้ที่ลงไปยังปากแดนคนตาย เพื่อว่าจะไม่มีใคร
อาศัยอยู่ในเจ้า และเราจะตั้งสง่าราศีในแผ่นดินของคนเป็น

21. เราจะกระทำให้เจ้าเป็นที่น่าครั่นคร้าม จะไม่มีเจ้าอีกแล้ว ถึงใครจะมาหาเจ้า เขาจะมาหาเจ้าไม่พบอีกต่อไปเป็น
นิตย์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ

1. พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
2. เจ้านุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเปล่งเสียงบทคร่ำครวญเรื่องเมืองไทระ
3. และจงกล่าวแก่เมืองไทระ ผู้อยู่ที่ทางเข้าสู่ทะเลเอ๋ย เป็นพ่อค้าแห่งชนชาติทั้งหลายที่อยู่ตามเกาะต่างๆ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เมืองไทระเอ๋ย เจ้าได้กล่าวว่า 'ข้านี้มีความมั่งคั่งพร้อมสรรพ'
4. พรหมแดนของเจ้าอยู่ที่กลางทะเล ผู้ก่อสร้างได้กระทำให้ความมั่งคั่งของเจ้าพร้อมสรรพ
5. กระดานเรือของเจ้าทั้งสิ้นเขาทำด้วยไม้สนสามใบมาจากเสนีร์ เขาเอาไม้สนสีดาร์มาจากเลบานอนทำเป็นเสากระโดงให้เจ้า
6. เอาไม้โอ๊กแห่งเมืองบาซานมาทำเป็นกรรเชียงของเจ้า หมูคนอาเซอร์ทำแทนฝั่งด้วยงาช้างซึ่งมาจากเกาะคิทธิม
7. ส่วนใบของเจ้านั้น ทำด้วยผ้าป่านปักเนื้อละเอียดจากอียิปต์ ส่วนสิ่งที่คลุมไว้เหนือเจ้านั้น เป็นสีฟ้าสีม่วงมาจากเกาะต่างๆแห่งเมืองเอลิซาร์
8. ชาวเมืองไซดอนและเมืองอารวัตเป็นฝีกรรเชียงของเจ้า โอ ไทระ นักปราชญ์ของเจ้าอยู่ในเจ้า เขาเป็นต้นหนของเจ้า
9. ผู้ใหญ่ของเมืองเกบาลและนักปราชญ์ของเมืองนี้ก็อยู่ในเจ้าเป็นช่างไม้ประจำเรือให้เจ้า บรรดาเรือทะเลทั้งสิ้นพร้อมกะลาสีก็อยู่ในเจ้าเพื่อแลกเปลี่ยนสินค้ากับเจ้า
10. ชาวเปอร์เซีย และลูต และฟุต ก็อยู่ในกองทัพของเจ้า เขาทั้งหลายเป็นทหารของเจ้า เขาแขวนโล่และหมวกเหล็กในเจ้า เขากระทำให้เจ้ามีสง่า
11. ชาวอารวัตพร้อมกับทหารของเจ้าอยู่บนกำแพงโดยรอบ ชาวคามัดอยู่ในหอคอยของเจ้า เขาแขวนโล่ไว้ตามกำแพงของเจ้าโดยรอบ เขากระทำให้ความมั่งคั่งของเจ้าพร้อมสรรพ
12. ทารชิชไปมาค้าขายกับเจ้าเพราะเจ้ามีทรัพยากรมากมายหลายชนิด เขาเอาเงิน เหล็ก ดีบุก และตะกั่วมาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า
13. เมืองยาวาน ทุบัลและเมเชค ค้าขายกับเจ้า เขาแลกเปลี่ยนคนและภาชนะทองสัมฤทธิ์กับสินค้าของเจ้า
14. วงศ์วานโทการมาห์เอาม้า ม้าศึกและล่อมาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า
15. ชาวเดดานทำการค้าขายกับเจ้า เกาะต่างๆเป็นอันมากเป็นตลาดประจำของเจ้า เขานำงาช้างและไม้มะเกลือมาเป็นค่าของสินค้า
16. เมืองซีเรียไปมาค้าขายกับเจ้าเพราะเจ้ามีสินค้าอุดม เขาเอามรกต ผ้าสีม่วง ผ้าปัก ป่านเนื้อละเอียด หินประการัง และโมรามาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า
17. ยูดาห์และแผ่นดินอิสราเอลก็ค้าขายกับเจ้า เขาเอาข้าวสาลีเมืองมินนิทและเมืองปานาง น้ำมัน น้ำมัน พิมเสน มาแลกเปลี่ยนกับสินค้าของเจ้า
18. ดามัสกัสไปมาค้าขายกับเจ้าเพราะเจ้ามีสินค้าอุดม เพราะทรัพยากรมากมายหลายชนิดของเจ้า มีเหล้าองุ่นเฮลโบน และชนแกะชาว

19. ดานและยาวานมาแลกกับสินค้าของเจ้า เขาเอาเหล็กหล่อ การบูร ตะไคร้มาแลกกับสินค้าของเจ้า
20. เมืองเดดานค้าขายกับเจ้าในเรื่องผ้าอานสำหรับขับขี
21. เมืองอาระเบียและเจ้านายทั้งหลายของเมืองเคดาร์ เป็นพ่อค้าขาประจำในเรื่องลูกแกะ แกะผู้ แพะ เขาไปมาค้าขายกับเจ้าในเรื่องเหล่านี้
22. พ่อค้าทั้งหลายของเมืองเซบาและเมืองราอามาห์ก็ค้าขายกับเจ้า เขาเอาเครื่องเทศชนิดดีทั้งสิ้นและเพชรพลอยทุกชนิด และทองคำมาแลกสินค้ากับเจ้า
23. เมืองฮาราน คานเนห์และเอเดน พ่อค้าทั้งหลายของเมืองเซบา อัสซุร และคิลมาดก็ค้าขายกับเจ้า
24. เมืองเหล่านี้ทำการค้าขายกับเจ้าในตลาดของเจ้าในเรื่องเครื่องแต่งกายอย่างดีพิเศษ เสื้อสีฟ้าและเสื้อปัก และพรมทำด้วยด้ายสีต่างๆมัดไว้แน่นด้วยด้ายพื้น
25. กำปับทั้งหลายของเมืองทาร์ชิบรทุกสินค้าของเจ้า ดังนั้น เจ้าจึงบริบูรณ์และรุ่งโรจน์อย่างมากในท้องทะเล
26. ฝักรรเชียงของเจ้านำเจ้าออกไปที่ในทะเลลึก ลมตะวันออกทำให้เจ้าอับปางในท้องทะเล
27. ทรัพย์สินของเจ้า ของขายของเจ้า สินค้าของเจ้า ลูกเรือของเจ้า และต้นหนของเจ้า ช่างไม้ประจำของเจ้า ผู้ค้าสินค้าของเจ้า นักรบทั้งสิ้นของเจ้าผู้อยู่ในเจ้าพร้อมกับพรรคพวกทั้งสิ้นของเจ้าที่อยู่ท่ามกลางเจ้า จะจมลงในท้องทะเลในวันล่มจมของเจ้า
28. แผ่นดินจะสิ้นสะท้านเมื่อได้ยินเสียงโวยวายของต้นหนของเจ้า
29. บรรดาผู้ที่ถือกรรเชียง พวกลูกเรือและบรรดาต้นหนแห่งทะเลจะลงมาจากเรือของเขา มายืนอยู่บนฝั่ง
30. และจะพิลาปร่ำไห้เพราะเจ้า และจะร้องไห้ให้หนักหนา เขาจะเหวี่ยงฝุ่นขึ้นศีรษะของเขา และจะกลิ้งเกลือกอยู่ที่กองขี้เถ้า
31. เขาจะโกนผมเพราะเจ้าและเอาผ้ากระสอบคาดเอวไว้ เขาจะร้องไห้เพราะเจ้าด้วยจิตใจอันขมขื่นกับไว้ทุกข์หนัก
32. ในการพิลาปร่ำไห้นั้น เขาจะเปล่งเสียงบทร่ำครวญเพื่อเจ้าและได้ร้องทุกข์เพื่อเจ้าว่า 'มีเมืองใดหรือที่ถูกทำลายเหมือนเมืองไทระ ในท่ามกลางทะเล
33. เมื่อสินค้าของเจ้ามาจากทะเลก็กระทำให้ชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากพอใจ เจ้าได้กระทำให้บรรดาภคินีแห่งโลกมั่งคั่ง ด้วยสมบัติและสินค้าอันอุดมของเจ้า
34. ในเมื่อเจ้าอับปางเสียด้วยทะเลในห้วงน้ำลึก สินค้าของเจ้าและพรรคพวกทั้งหลายของเจ้าจะได้จมลงพร้อมกับเจ้า
35. พวกชาวเกาะต่างๆทั้งสิ้นจะตกตะลึงเพราะเจ้า ภคินีทั้งหลายของพวกเขาจะเกรงกลัวยิ่งนัก สีพระพระพักตร์ของพระองค์ก็ดูวิตกกังวล
36. พ่อค้าท่ามกลางชนชาติทั้งหลายจะเย้ยหยันเจ้า เจ้าจะเป็นสิ่งที่น่าหวาดผวา และจะไม่ดำรงอยู่อีกต่อไปเป็นนิตย์'

1. พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงกล่าวแก่เจ้าเมืองไทระว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะใจของเจ้าผยองขึ้น และเจ้าได้กล่าวว่า 'ข้าเป็นพระเจ้า ข้านั่งอยู่ในที่นั่งแห่งพระเจ้าในท้องทะเล' แต่เจ้าเป็นเพียงมนุษย์ มิใช่พระเจ้า แม้เจ้าจะยึดถือใจของเจ้าว่าเป็นใจของพระเจ้า
3. ดูเถิด เจ้าฉลาดกว่าดาเนียลจริง ไม่มีความลับอันใดที่ซ่อนให้พ้นเจ้าได้
4. เจ้าหาทรัพย์สมบัติมาสำหรับตนโดยสติปัญญาและความเข้าใจของเจ้า และได้รวบรวมทองคำและเงินมาไว้ในคลังของเจ้า
5. ด้วยสติปัญญายิ่งใหญ่ในการค้าของเจ้า เจ้าได้ทวีทรัพย์สมบัติของเจ้าขึ้น และจิตใจของเจ้าก็ผยองขึ้นในทรัพย์สมบัติของเจ้า
6. เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะเจ้ายึดถือใจของเจ้าว่าเป็นใจของพระเจ้า
7. เพราะฉะนั้น ดูเถิด เราจะนำคนต่างด้าวมาสู่เจ้า เป็นชนชาติที่ทารุณในบรรดาประชาชาติ เขาทั้งหลายจะชักดาบ ออกต่อสู้กับความงามแห่งสติปัญญาของเจ้า และเขาจะกระทำให้ความฉลาดปราดเปรื่องของเจ้าเป็นมลทิน
8. เขาทั้งหลายจะดันเจ้าลงไปใต้ออกปากแดนคนตาย และเจ้าจะตายอย่างคนที่ถูกฆ่าในท้องทะเล
9. เจ้ายังจะกล่าวอีกหรือ ว่า 'ข้าเป็นพระเจ้า' ต่อหน้าคนที่ฆ่าเจ้า ถึงเจ้าเป็นเพียงมนุษย์ มิใช่พระเจ้า อยู่ในมือของคนที่ฆ่าเจ้า
10. เจ้าจะตายอย่างคนที่มิได้เข้าสู่หนัดตาย โดยมีของคนต่างด้าว เพราะเราได้ลั่นวาจาแล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าตรัส
11. พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
12. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเปล่งเสียงบทคร่ำครวญเพื่อกษัตริย์เมืองไทระ และจงกล่าวแก่ท่านว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เจ้าเป็นตราแห่งความสมบูรณ์แบบ เต็มด้วยสติปัญญา และมีความงามอย่างพร้อมสรรพ
13. เจ้าเคยอยู่ในเอเดน พระอุทยานของพระเจ้า เพชรพลอยทุกอย่างเป็นเสื่อของเจ้า คือทับทิม บุษราคัม เพชร พลอยเขียว พลอยสีน้ำข้าว และหยก ไพฑูรย์ มรกต พลอยสีแดงเข้มและทองคำ ความเชี่ยวชาญแห่งรามะนาและปีของเจ้าได้จัดเตรียมไว้ในวันที่สร้างเจ้าขึ้นมา
14. เจ้าเป็นเศรษฐีผู้พิทักษ์ที่ได้เจิมตั้งไว้ เราได้ตั้งเจ้าไว้ เจ้าเคยอยู่บนภูเขาวริสุทธีแห่งพระเจ้า และเจ้าเคยเดินอยู่ท่ามกลางศิลาเพลิง
15. เจ้าก็ปราศจากตำหนิในวิธีการทั้งหลายของเจ้า ตั้งแต่วันที่เจ้าได้ถูกสร้างขึ้นมาจนพบความชั่วช้าในตัวเจ้า
16. ในความอุดมสมบูรณ์แห่งการค้าของเจ้านั้น เจ้าก็เต็มด้วยการทารุณ เจ้ากระทำบาป ดังนั้น เศรษฐีผู้พิทักษ์เอ๋ย เราจะขับเจ้าออกไปจากภูเขาศักดิ์สิทธิ์แห่งพระเจ้าดุจสิ่งมลทิน และเราจะกำจัดเจ้าเสียจากท่ามกลางศิลาเพลิง
17. จิตใจของเจ้าผยองขึ้นเพราะความงามของเจ้า เจ้ากระทำให้สติปัญญาของเจ้าเสื่อมทรามลง เพราะเห็นแก่ความงามของเจ้า เราจะเหวี่ยงเจ้าลงที่ดิน เราจะตีแผ่เจ้าต่อหน้ากษัตริย์ทั้งหลาย เพื่อตาของท่านทั้งหลายเหล่านั้นจะ

เพลินอยู่ที่เจ้า

18. เจ้ากระทำให้สถานบริสุทธิของเจ้าเป็นมลทิน โดยความชั่วช้าเป็นอันมากของเจ้า ในการค้ำอันชั่วช้าของเจ้า เหตุฉะนั้นเราจะนำไฟออกมาจากท่ามกลางเจ้า ไฟจะเผาผลาญเจ้า เราจะกระทำให้เจ้าเป็นถ้ำถ่านไปบนแผ่นดินโลก ท่ามกลางสายตาของคนทั้งปวงที่มองดูเจ้าอยู่
19. บรรดาผู้ที่รู้จักเจ้าท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย เขาจะตกตะลึงเพราะเจ้า เจ้าจะสิ้นสูญลงอย่างน่าครั่นคร้าม และจะไม่ดำรงอยู่อีกต่อไปเป็นนิรันดร์
20. พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
21. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าต่อสู้ไซดอน และพยากรณ์กล่าวโทษเมืองนั้น
22. และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด ไซดอนเอ๋ย เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า เราจะสำแดงสง่าราศีของเราท่ามกลางเจ้า และเขาทั้งหลายจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราทำการพิพากษาลงโทษในเมืองนั้น และสำแดงความบริสุทธิของเราในเมืองนั้น
23. เพราะเราจะส่งโรคระบาดเข้ามาในเมืองนั้น และส่งโลหิตเข้ามาในถนนของเมืองนั้น คนที่ถูกบาดเจ็บจะล้มลงท่ามกลางเมืองนั้น ล้มลงด้วยดาบที่อยู่รอบเมืองนั้นทุกด้าน แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์
24. และส่วนวงศ์วานอิสราเอลนั้น จะไม่มีนามย่อยที่ทึ่มทาง หรือมีนามใหญ่มาบอกอีก ท่ามกลางคนทั้งปวงซึ่งได้เคยกระทำแก่เขาด้วยความดูหมิ่น แล้วเขาจะทราบว่าเป็นเราคือองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า
25. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เมื่อเราจะรวบรวมวงศ์วานอิสราเอลจากชนชาติทั้งหลาย ซึ่งเขาได้กระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางนั้น และเมื่อเราจะสำแดงความบริสุทธิของเราท่ามกลางเขาท่ามกลางสายตาของประชาชาติทั้งหลายแล้ว เขาทั้งหลายจะได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของเขาเอง ซึ่งเราได้มอบให้แก่ยาโคบผู้รับใช้ของเรา
26. และเขาทั้งหลายจะอาศัยอยู่ในที่นั้นอย่างปลอดภัย เออ เขาจะสร้างบ้านเรือนและปลูกสวนองุ่น เมื่อเราทำการพิพากษาลงโทษคนทั้งปวงที่อยู่รอบเขา ผู้ใดกระทำต่อเขาด้วยความดูหมิ่นนั้น เขาทั้งหลายจะอาศัยอยู่ด้วยความมั่นใจ แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย

1. เมื่อวันที่สิบสองเดือนสิบในปีที่สิบ พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าต่อผู้ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ พยากรณ์กล่าวโทษกษัตริย์และอียิปต์ทั้งสิ้น
3. พุดไปเถิดและกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ ผู้เป็นพยานาคมहिมา นอนอยู่กลางแม่น้ำทั้งหลายของมัน ผู้กล่าวว่า 'แม่น้ำของข้าก็เป็นของข้า ข้าสร้างมันขึ้นเพื่อตัวของข้าเอง'
4. เราจะเอาเบ็ดเกี่ยวขากรรไกรของเจ้า และจะกระทำให้ปลาในแม่น้ำทั้งหลายของเจ้าติดกับเกล็ดของเจ้า และเราจะลากเจ้าขึ้นมาจากกลางแม่น้ำทั้งหลายของเจ้า และบรรดาปลาในแม่น้ำทั้งหลายของเจ้าจะติดอยู่กับเกล็ดของเจ้า
5. เราจะเหวี่ยงเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ทั้งตัวเจ้าและบรรดาปลาในแม่น้ำทั้งหลายของเจ้า เจ้าจะตกลงที่พื้นทุ่ง จะไม่มีใครรวบรวมและฝังเจ้าไว้ เราได้มอบเจ้าไว้ให้เป็นอาหารของสัตว์ป่าดินและของนกในอากาศ
6. แล้วคนที่อยู่ในอียิปต์ทั้งสิ้นจะทราบ ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ เพราะเจ้าเป็นไม้ทำอ้อของวงศ์วานอิสราเอล
7. เมื่อเขาเอามือจับเจ้า เจ้าก็หัก และบาดบ่าของเขาทุกคน และเมื่อเขาฟิงเจ้า เจ้าก็โค่น และกระทำให้บั้นเอวของเขาทุกคนสั่นหมด
8. ดังนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำดาบมาเหนือเจ้า และตัดมนุษย์และสัตว์ให้ขาดจากเจ้าเสีย
9. แผ่นดินอียิปต์จะเป็นที่รกร้างและถูกทิ้งไว้เสียเปล่า แล้วเขาทั้งหลายจะทราบ ว่าเราคือพระเยโฮวาห์ เพราะเขาได้กล่าวว่า 'แม่น้ำเป็นของข้า และข้าสร้างมันขึ้นมา'
10. เหตุฉะนั้น ดูเถิด เราจะต่อสู้กับเจ้า และกับแม่น้ำทั้งหลายของเจ้า เราจะกระทำให้แผ่นดินอียิปต์ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและรกร้างอย่างสิ้นเชิง ตั้งแต่หอคอยแห่งลิเอเนไกลไปจนถึงพรมแดนเอธิโอเปีย
11. จะไม่มีห้ามมนุษย์ข้ามแผ่นดินนั้น และจะไม่มีสัตว์ข้ามแผ่นดินนั้น จะไม่มีใครอาศัยอยู่ถึงสี่สิบปี
12. และเราจะกระทำให้แผ่นดินอียิปต์เป็นที่รกร้างท่ามกลางประเทศทั้งหลายที่รกร้างนั้น และหัวเมืองของมันจะรกร้างอยู่สี่สิบปีท่ามกลางหัวเมืองทั้งหลายที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่า เราจะให้คนอียิปต์กระจัดกระจายไปท่ามกลางประชาชาติ และจะกระจายเขาไปตามประเทศต่างๆ
13. เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เมื่อสิ้นสี่สิบปีแล้ว เราจะรวบรวมคนอียิปต์จากท่ามกลางชนชาติทั้งหลายซึ่งเขากระจัดกระจายไปอยู่ด้วยนั้น
14. และเราจะให้อียิปต์กลับสู่สภาพเดิม และนำเขากลับมายังแผ่นดินปีที่โรส ซึ่งเป็นแผ่นดินดั้งเดิมของเขา และเขาทั้งหลายจะเป็นราชอาณาจักรต่ำต้อยที่นั่น
15. จะเป็นราชอาณาจักรที่ต่ำต้อยที่สุดในบรรดาราชอาณาจักรทั้งหลาย และจะไม่เคยยกตนขึ้นเหนือประชาชาติทั้งหลายอีกเลย เพราะเราจะทำให้เขาเป็นราชอาณาจักรเล็กจนไม่สามารถจะปกครองประชาชาติอื่นได้
16. และจะไม่เป็นที่วางใจของวงศ์วานอิสราเอลอีก อันทำให้สำนึกถึงความชั่วช้าของเขาเมื่อหันไปพึ่งฟาโรห์อียิปต์นี้ แล้วเขาจะทราบว่าเราคือ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า

17. ต่อมาเมื่อวันทีหนึ่ง เดือนทีหนึ่ง ในปีทียี่สิบเจ็ด พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
18. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เนบูกัดเนสซาร์ กษัตริย์แห่งบาบิโลนได้ให้กองทัพมาสู้รบกับเมืองไทรอย่างหนัก จนศิระษะทุกศิระษะลั่น และป่าทุกป่าก็ถลอก ถึงกระนั้นท่านเองหรือกองทัพของท่านก็ไม่ได้อะไรไปจากไทรอันเป็นค่าแรงซึ่งท่านได้กระทำต่อเมืองนั้น
19. เหตุฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะมอบแผ่นดินอียิปต์ไว้กับเนบูกัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน และท่านจะเอาคนเป็นอันมากของเขาไปและริบข้าวของไป และปล้นเอาไปเป็นค่าจ้างกองทัพของท่าน
20. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เราได้มอบแผ่นดินอียิปต์ให้ไว้แก่ท่าน เพื่อเป็นค่าแรงงานซึ่งเขาทั้งหลายได้กระทำเพื่อเรา
21. ในวันนั้นเราจะกระทำให้มีเขางอกขึ้นมาที่วงศ์วานอิสราเอล และเราจะให้เจ้าอำปากพูดท่ามกลางเขาทั้งหลาย แล้วเขาจะทราบว่เราคือพระเยโฮวาห์

1. พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า จงพิลาปร่ำไรเถิดว่า 'อนิจจา หนอนวันนั้น'
3. เพราะวันนั้นใกล้เข้ามาแล้ว วันแห่งพระเยโฮวาห์ใกล้เข้ามา จะเป็นวันมีเมฆ เป็นเวลาที่กำหนดของประชาชาติ
4. ดาบเล่มหนึ่งจะมาเหนืออียิปต์ และความแสนระทมจะอยู่ในเอธิโอเปีย เมื่อคนที่ถูกฆ่าจะล้มในอียิปต์ และพวกเขาจะเอาคนเป็นอันมากของประเทศนั้นไปเสีย และรากฐานของเมืองนั้นก็จะถูกทำลายลง
5. เอธิโอเปีย และฟุต และลูด และคนที่ปะปนกันทั้งปวง และลิเบีย และประชาชนแห่งแผ่นดินนั้นที่อยู่ในสันนิบาต จะล้มลงพร้อมกับเขาด้วยดาบ
6. พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้ว่า ผู้เหล่านั้นที่สนับสนุนอียิปต์จะล่มจม และอนุภาพอันผยองของมันจะลงมา และจาก หอคอยแห่งสิเอเน เขาจะล้มลงภายในประเทศนั้นด้วยดาบ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
7. และมันจะรกร้างอยู่ท่ามกลางประเทศทั้งหลายที่รกร้าง และหัวเมืองของมันจะอยู่ท่ามกลางหัวเมืองทั้งหลายที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่า
8. และเขาจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์ เมื่อเราวางเพลิงที่อียิปต์ และผู้ช่วยทั้งหมดของมันก็ทำลายแล้ว
9. และในวันนั้นฟุตจะลงเรือไปจากเรา เพื่อจะกระทำให้คนเอธิโอเปียที่เล่นเล่ออยู่นั้นครั่นคร้าม ความแสนระทมจะมาถึงเขาเหล่านั้น เหมือนในวันกำหนดของอียิปต์ เพราะ ดูเถิด วันนั้นมาถึงจริงๆ
10. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะกระทำให้คนเป็นอันมากของอียิปต์สิ้นสุดลง ด้วยมือของเนบูคัดเนสซาร์กษัตริย์แห่งบาบิโลน
11. ตัวท่านพร้อมกับชนชาติของท่านคือชนชาติที่ทารุณที่สุดในบรรดาประชาชาติ จะถูกนำเข้ามาเพื่อทำลายแผ่นดินนั้น และเขาจะชักดาบออกต่ออียิปต์ กระทำให้แผ่นดินเต็มไปด้วยคนที่ถูกฆ่า
12. และเราจะกระทำให้แม่น้ำทั้งหลายแห้งไป เราจะขายแผ่นดินนั้นไว้ในมือของคนชั่ว เราจะกระทำให้แผ่นดินและสารพัดที่อยู่บนแผ่นดินกันร้างเปล่าโดยมือของคนต่างด้าว เราคือพระเยโฮวาห์ได้ลั่นวาจาแล้ว
13. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะทำลายรูปเคารพ และจะกระทำให้ปฏิมากรที่ในเมืองโนฟสิ้นสุดลง และจะไม่มีจ้าวจากแผ่นดินอียิปต์อีก ดังนั้นเราจะใส่ความยำเกรงไว้ในแผ่นดินอียิปต์
14. เราจะกระทำให้บัทโรสเป็นที่รกร้าง และจะวางเพลิงในโคอัน และจะกระทำการพิพากษาเมืองโน
15. เราจะเหวความเดือดดาลของเราลงบนเมืองเปลูเซียมซึ่งเป็นชุมกำลังของอียิปต์ และจะตัดเหล่าฝูงชนออกเสียจากเมืองโน
16. และเราจะวางเพชิ่งในอียิปต์ เมืองเปลูเซียมจะอยู่ในหมันหันททุกซ์ เมืองโนจะแตกและเมืองโนฟจะมีปรักษในเวลากลางวัน
17. ชายฉกรรจ์ของเมืองอาเวนและเมืองพีเบเสทจะล้มลงด้วยดาบ และเมืองนั้นจะตกไปเป็นเชลย
18. ที่เมืองทอปานเฮสกลางวันจะมีดเมื่อเราทำลายแอกของอียิปต์ และอนุภาพอันผยองของมันจะสิ้นสุดลง

- จะมีเมฆมาคลุมเมืองนั้นไว้และเหล่าธิดาของเมืองนั้นจะตกไปเป็นเชลย
19. เราจะกระทำการพิพากษาลงโทษอียิปต์ดังนี้แหละ แล้วเขาจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์
 20. ต่อมาเมื่อวันที่เจ็ด เดือนที่หนึ่ง ในปีทีลิบเอ็ด พระวาระของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
 21. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เราได้กระทำให้แขนของฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์หัก และดูเถิด ไม่มีผู้ใดพันแขนให้ ไม่มีผู้ใดเอาผ้ามาพันแขนเพื่อจะรักษาให้หาย เพื่อให้เข้มแข็งที่จะถือดาบได้อีก
 22. เหตุฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราเป็นปฏิปักษ์กับฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ เราจะหักแขนของเขา ทั้งแขนที่ยังแข็งแรงและแขนที่หักแล้วนั้น เราจะกระทำให้ดาบหลุดจากมือของเขา
 23. เราจะให้คนอียิปต์กระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติ และจะกระจายเขาไปตามประเทศต่างๆ
 24. และเราจะเสริมกำลังแขนของกษัตริย์แห่งบาบิโลน และเอาดาบของเราใส่มือให้ แต่เราจะหักแขนของฟาโรห์ และเขาจะคร่ำครวญต่อหน้าท่านอย่างคนถูกบาดเจ็บเจียนจะตาย
 25. เราจะเสริมกำลังแขนของกษัตริย์แห่งบาบิโลน แต่แขนของฟาโรห์จะตก แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราเอาดาบของเราใส่มือของกษัตริย์แห่งบาบิโลน ท่านจะยื่นมันออกต่อสู้แผ่นดินอียิปต์
 26. และเราจะให้คนอียิปต์กระจัดกระจายไปอยู่ท่ามกลางประชาชาติ และกระจายเขาไปตามประเทศต่างๆ แล้วเขาจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์

1. และอยู่มา เมื่อวันที่หนึ่งเดือนที่สาม ในปีที่สิบเอ็ด พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงกล่าวแก่ฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์และแก่หมุ่ณิกรของท่านว่า ในความเป็นใหญ่เป็นโตของท่านนั้น ท่านเหมือนผู้ใด
3. ดูเถิด คนอัสซีเรียเปรียบได้กับไม้สนสีดาร์ในเลบานอน มีกิ่งงามและมีใบร่มและสูงมาก ยอดอยู่ที่ท่ามกลางกิ่งไม้หนาทึบ
4. สายน้ำทำให้มันใหญ่ขึ้น น้ำลึกทำให้มันงอกสูง พร้อมกับมีแม่น้ำของสายน้ำลึกนั้นไหลรอบที่ที่ปลูกมันไว้ และก่อให้เกิดสายน้ำเล็กๆ จากแม่น้ำลึกแยกออกไปทั่วต้นไม้ทั้งสิ้นในทุ่งนั้น
5. ดังนั้นมันจึงสูงเหนือต้นไม้ป่าทั้งหลาย กิ่งไม้ก็แตกใหญ่และก้านก็ยาว เพราะน้ำมากหลายเมื่อให้งอก
6. นกในอากาศทั้งสิ้นได้มาทำรังอยู่ในกิ่งของมัน สัตว์ป่าทุ่งทั้งสิ้นตกลูกออกมาอยู่ใต้ก้าน ประชาชาติใหญ่โตทั้งสิ้นอาศัยอยู่ใต้ร่มของมัน
7. มันกิ่งงามด้วยความใหญ่ยิ่งของมัน ด้วยความยาวแห่งก้านของมัน เพราะรากของมันหยั่งลึกลงไปยังน้ำอุดม
8. ต้นสนสีดาร์ที่อยู่ในอุทยานของพระเจ้าก็ช้อนมันไว้ไม่ได้ ต้นสนสามใบก็ยังไม่เปรียบปานกิ่งใหญ่ของมัน ต้นเกาลัดก็ไม่เปรียบปานกิ่งของมัน ไม่มีไม้ต้นไม้ใดในอุทยานของพระเจ้าที่มีความงามเหมือนมัน
9. เราได้กระทำให้มันงามด้วยกิ่งก้านมากมายของมัน ต้นไม้ทั้งสิ้นในสวนเอเดนก็อิจฉามัน คือต้นไม้ซึ่งอยู่ในอุทยานของพระเจ้า
10. เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะว่ามันสูงและชวยอดของมันขึ้นอยู่ท่ามกลางกิ่งไม้หนาทึบ และจิตใจของมันก็เย่อหยิ่งเพราะความสูงของมัน
11. เราจึงมอมมันไว้ในมือของผู้หนึ่งที่ทรงอำนาจในบรรดาประชาชาติ ท่านนั้นจะจัดการกับมันเป็นแน่ เราได้ไล่มันออกเพราะความชั่วร้ายของมัน
12. คนต่างด้าว คือชนชาติที่นำกลัวในบรรดาประชาชาติ ได้โค่นมันลงและทิ้งไว้ กิ่งของมันตกลงบนภูเขาทั้งหลายและในหุบเขาทั้งสิ้น และก้านของมันก็หักอยู่ตามแม่น้ำลำธารทั้งสิ้นของแผ่นดินนั้น และบรรดาชนชาติทั้งหลายในแผ่นดินโลกก็ลงไปเสียจากร่มเงาของมันและทิ้งมันไว้
13. นกในอากาศทั้งสิ้นจะอาศัยอยู่บนสิ่งสลักหักพังของมัน และสัตว์ป่าทุ่งทั้งปวงจะอยู่บนก้านของมัน
14. ที่เป็นเช่นนั้นก็เพื่อบรรดาต้นไม้ที่อยู่ริมน้ำจะไม่งอกขึ้นสูงนัก หรือชวยอดขึ้นท่ามกลางกิ่งไม้หนาทึบ และเพื่อไม่ให้บรรดาต้นไม้ที่ดูดน้ำขึ้นสูงอย่างนั้นได้ เพราะว่ามันทั้งหลายต้องมอบให้แก่ความตาย มอบให้แก่โลกบาดาล ท่ามกลางบุตรทั้งหลายของมนุษย์กับผู้ที่ได้ลงไปยังปากแดนคนตาย
15. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ในวันที่มันลงไปยังแดนคนตาย เรากระทำให้บาดาลคลุมตัวไว้ทุกซี่ให้มันและยับยั้งแม่น้ำของมันไว้ และน้ำเป็นอันมากจะหยุดยั้ง เราคลุมเลบานอนไว้ให้กลุ่มอยู่เพื่อมัน และต้นไม้ในทุ่งนาทั้งสิ้นจะสลบเพราะมัน
16. เรากระทำให้ประชาชาติสิ้นสะเทือนด้วยเสียงที่มันล้ม เมื่อเราเหวี่ยงมันลงไปที่นรกพร้อมกับบรรดาผู้ที่ลงไปยัง

ปากแดน และต้นไม้ทั้งสิ้นในเอเดน ต้นไม้ที่คัดเลือกแล้วและต้นไม้ที่ดีที่สุดของเลบานอน ต้นไม้ทุกต้นที่ดื่มน้ำจะได้
รับความล้ำโลมที่ในโลบบาดาล

17. ประชาชาติเหล่านี้จะลงไปยังนรกกับเขาด้วย ไปอยู่กับบรรดาผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ เออ คือบรรดาผู้ที่เป็นเหมือน
แขนของเขา ที่อยู่ใต้อ้อมของเขาท่ามกลางประชาชาติ

18. ดั่งนี้ เจ้าเหมือนผู้ใดในเรื่องสง่าราศีและความเป็นใหญ่ท่ามกลางต้นไม้แห่งเอเดน เจ้าจะถูกนำลงมาพร้อมกับ
ต้นไม้แห่งเอเดนไปยังโลบบาดาล เจ้าจะนอนอยู่ท่ามกลางผู้ที่มีได้เข้าสู่หนัด พร้อมกับผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ นี้คือฟาโรห์
และบรรดาหมุนิกรทั้งสิ้นของท่าน องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้

1. ต่อมาเมื่อวันหนึ่ง เดือนที่สิบสอง ในปีที่สิบสอง พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเปล่งเสียงบทร่ำครวญเรื่องฟาโรห์กษัตริย์แห่งอียิปต์ และกล่าวให้ท่านฟังดังนี้ว่า ท่านเหมือนสิงโตหนุ่มท่ามกลางประชาชาติ แต่ท่านเป็นเหมือนปลาวาฬในทะเลทั้งหลาย ท่านเผลอออกมาในแม่น้ำทั้งหลายของท่าน เอาเท้าของท่านกวนน้ำและกระทำแม่น้ำของมันให้มลทินไป
3. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เราจะกางข่ายของเราคลุมท่านโดยกองทัพชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก และเขาเหล่านั้นจะลากท่านขึ้นมาด้วยอวนของเรา
4. และเราจะเหวี่ยงท่านลงบนดิน และเราจะพัดท่านลงบนพื้นทุ่ง และจะกระทำให้นกทั้งสิ้นในอากาศมาจับอยู่บนท่าน และเราจะให้ท่านเป็นอาหารอิมออกของสัตว์ทั่วทั้งโลก
5. เราจะเอาเนื้อของท่านเกลี้ยไว้บนภูเขา และถมหุบเขาด้วยศพของท่าน
6. เราจะให้แผ่นดินถึงแม่น้ำชูมโซกด้วยเลือดกำลังไหลของท่าน และห้วยจะเต็มไปด้วยท่าน
7. เมื่อเราดับท่าน เราจะคลุมฟ้าสวรรค์ไว้ และจะทำให้ดวงดาวมืดไป เราจะเอาเมฆบังดวงอาทิตย์ และดวงจันทร์จะไม่ทอแสง
8. แสงสุกใสทั้งสิ้นแห่งสวรรค์นั้นเราจะกระทำให้มีมืดอยู่เหนือท่าน และวางความมืดไว้เหนือแผ่นดินของท่าน องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
9. เมื่อเราทำลายท่านท่ามกลางประชาชาติในประเทศซึ่งท่านไม่รู้จักนั้น เราจะกระทำให้อิทธิพลของชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากลำบาก
10. เออ เมื่อเราแกว่งดาบของเราต่อหน้าเขาทั้งหลาย เราจะกระทำให้ชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากแลตละสิ่งที่ท่านและกษัตริย์ของเขาทั้งหลายจะสะทกสะท้านเพราะท่าน ในวันที่ท่านล้มลงนั้น เขาทั้งหลายจะตัวสั่นทุกขณะจิตตัวกันเพราะห้วงชีวิตของตนเอง
11. เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดาบของกษัตริย์แห่งบาบิโลนจะมาเหนือท่าน
12. เราจะทำให้หมู่นิกรของท่านล้มลงด้วยดาบของผู้มีกำลัง ทุกคนก็ล้วนเป็นที่ทารุณที่สุดในบรรดาประชาชาติ เขาจะนำความทะเยอทะยานของอียิปต์ให้มาถึงที่สิ้นสุด และหมู่นิกรทั้งสิ้นของมันจะพินาศ
13. เราจะทำลายสัตว์ของเมืองนั้นทั้งสิ้น จากข้างน้ำมากหลายและไม่มีเท้ามนุษย์คนใดกระทำให้น้ำนั้นขุ่นอีก กีบสัตว์ก็จะไม่กระทำให้น้ำนั้นขุ่นอีกเช่นกัน
14. แล้วเราจะทำให้น้ำของเขาทั้งหลายลึกลง และกระทำให้น้ำทั้งหลายของเขาไหลไปเหมือนน้ำมันไหล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
15. เมื่อเรากระทำให้น้ำอียิปต์รกร้าง และประเทศนั้นจะขาดสิ่งที่เคยอุดมสมบูรณ์ เมื่อเราฟาดฟันคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในประเทศนั้น แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์
16. นี่เป็นบทร่ำครวญที่จะร้องคร่ำครวญ เหล่าธิดาแห่งประชาชาติจะร้องบทนั้น เขาจะร้องเรื่องอียิปต์และหมู่นิกรของอียิปต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

17. ต่อมาเมื่อวันที่สิบห้า เดือนที่สิบสอง ในปีที่สิบสอง พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
18. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพิลาปร่ำไห้เพื่อคนเป็นอันมากของอียิปต์ และจงส่งเขาลงไป ทั้งตัวเขาและเหล่าธิดาแห่งประชาชาติที่โอด่าไปยังโลกบาดาล ไปยังบรรดาคนเหล่านั้นที่ไปยังปากแดนคนตายแล้ว
19. ในเรื่องความงาม ท่านงามล้ำกว่าผู้ใดหรือ จงลงไป ไปนอนกับผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด
20. เขาทั้งหลายจะล้มลงกลางบรรดาผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ มีดาบกำหนดไว้แล้ว จงลากอียิปต์ไปเสียพร้อมกับหมู่นิกรทั้งสิ้นของเขา
21. เหล่าชายฉกรรจ์ในบรรดาผู้ที่แกลวกกล้าจะพูดเรื่องของเขากับผู้ช่วยของเขาจากกลางนรกว่า 'เขาได้ลงมาแล้ว เขาอนนอนอยู่ คือคนที่ไม่ได้เข้าสู่หนัด ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ'
22. อัสชูรก็อยู่ที่นั่นรวมทั้งคณะ มีหลุมศพอยู่รอบตัว ทุกคนถูกฆ่าและล้มลงด้วยดาบ
23. ที่ฝังศพของคนเหล่านี้อยู่ที่แดนมรณส่วนที่ไกลที่สุด และคณะของเธอก็อยู่รอบหลุมฝังศพของเธอ ทุกคนถูกฆ่าล้มลงด้วยดาบ เป็นพวกที่ทำให้เกิดความครั่นคร้ามในแผ่นดินของคนเป็น
24. เอลามก็อยู่ที่นั่น ทั้งหมู่นิกรทั้งสิ้นก็อยู่รอบหลุมศพของเธอ ทุกคนถูกฆ่า และล้มลงด้วยดาบ ผู้ลงไปสู่โลกบาดาลโดยไม่เข้าสู่หนัด เป็นพวกที่ทำให้เกิดความครั่นคร้ามในแผ่นดินของคนเป็น และเขาต้องทนรับความอับอายขายหน้ากับผู้ที่ลงไปปากแดนคนตาย
25. เขาได้ทำให้เธออนนอนในหมู่พวกผู้ที่ถูกฆ่าพร้อมกับหมู่นิกรทั้งสิ้นของเธอ มีหลุมศพอยู่รอบตัว เป็นผู้ที่ไม่ได้เข้าสู่หนัดทุกคน ถูกฆ่าด้วยดาบ เพราะว่าเขาให้เกิดความครั่นคร้ามในแผ่นดินของคนเป็น และเขาต้องทนรับความอับอายขายหน้ากับผู้ที่ลงไปปากแดนคนตาย เขามีที่อยู่ในหมู่พวกผู้ถูกฆ่า
26. เมเซคกับบูบัลก็อยู่ที่นั่น ทั้งหมู่นิกรทั้งสิ้นของเธอ หลุมศพของเธอทั้งสองอยู่รอบเขา เป็นผู้ที่ไม่เข้าสู่หนัดทุกคน ถูกฆ่าด้วยดาบ เพราะเขาให้เกิดความครั่นคร้ามในแผ่นดินของคนเป็น
27. เขาทั้งหลายจะไม่ได้นอนอยู่กับผู้แกลวกกล้าในจำพวกที่มิได้เข้าสู่หนัดที่ได้ล้มลง ลงไปยังนรกพร้อมกับยูโทปกรณของเขา ผู้ซึ่งมีดาบวางไว้ได้ศีรษะของเขา และความชั่วช้าก็อยู่บนกระดูกของเขา เพราะว่าเขาให้ผู้แกลวกกล้าครั่นคร้ามอยู่ในแผ่นดินของคนเป็น
28. ดังนั้นท่านจะต้องถูกหักในหมู่พวกผู้ที่มิได้เข้าสู่หนัด และนอนอยู่กับคนเหล่านั้นที่ถูกฆ่าด้วยดาบ
29. เอโดมก็อยู่ที่นั่น คือบรรดาภคินีและบรรดาเจ้านายทั้งหลายของเธอ แม้ว่าเขาทั้งหลายมีอำนาจ เขายังถูกนำมาวางไว้กับบรรดาคนเหล่านั้นที่ถูกฆ่าด้วยดาบ เขาจะนอนอยู่กับผู้ที่มิได้เข้าสู่หนัด กับบรรดาคนที่ได้ลงไปยังปากแดนคนตาย
30. เจ้านายจากทิศเหนือก็อยู่ที่นั่นอยู่กันหมด คนไซดอนทั้งหมด ผู้ที่ลงไปด้วยความอายพร้อมกับผู้ที่ถูกฆ่า เพราะเหตุความครั่นคร้ามทั้งสิ้นซึ่งเขาได้กระทำขึ้นด้วยกำลังของเขา เขาอนนอนอยู่ที่นั่นไม่เข้าสู่หนัดพร้อมกับผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบ และทนรับความอับอายขายหน้ากับบรรดาผู้ที่ลงไปยังปากแดนคนตาย
31. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เมื่อฟาโรห์เห็นพวกเหล่านั้นแล้ว ท่านก็จะเบาใจในเรื่องหมู่นิกรทั้งสิ้นของท่าน ฟาโรห์และหมู่นิกรทั้งสิ้นของท่านถูกฆ่าด้วยดาบ

32. เพราะเราได้ให้เกิดความครั้นคร้ามในแผ่นดินของคนเป็น เพราะฉะนั้นเขาจะถูกวางไว้ท่ามกลางผู้ไม่เข้าสู่หนัด พร้อมกับผู้เหล่านั้นที่ถูกฆ่าด้วยดาบ ทั้งฟาโรห์และหมุ่นิกรทั้งสิ้นของท่าน องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

1. พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพูดกับชนชาติของเจ้าและกล่าวแก่เขาว่า ถ้าเรานำดาบมาเหนือแผ่นดิน และถ้าประชาชนในแผ่นดินนั้นตั้งชายคนหนึ่งจากพวกเขาให้เป็นยาม
3. และถ้าเขาเห็นดาบมาเหนือแผ่นดินจึงเป่าแตรและตักเตือนประชาชน
4. เมื่อคนหนึ่งคนใดได้ยินเสียงแตรแต่ไม่นำพาต่อเสียงตักเตือน และดาบนั้นก็มาพาเอาคนนั้นไปเสีย ให้โลหิตของคนนั้นตกบนศีรษะของคนนั้นเอง
5. คือเขาได้ยินเสียงแตร แต่ไม่นำพาต่อเสียงตักเตือน ให้โลหิตของคนนั้นตกอยู่บนคนนั้นเอง ถ้าเขาได้นำพาต่อเสียงตักเตือนแล้วเขาจะได้ช่วยชีวิตของตนเองให้รอดพ้น
6. แต่ถ้าคนยามเห็นดาบมาแล้วและไม่เป่าแตร ประชาชนจึงไม่ได้รับเสียงตักเตือน และดาบก็มาพาคนหนึ่งคนใดไปเสีย คนนั้นถูกนำไปด้วยเรื่องความชั่วช้าของเขา แต่เราจะเรียกร่องโลหิตของเขาจากมือของยาม
7. ฉะนั้นแหละ เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เราได้กระทำเจ้าให้เป็นคนยามสำหรับวงศ์วานอิสราเอล เจ้าได้ยินถ้อยคำจากปากของเราเมื่อไร เจ้าจงให้คำตักเตือนของเราแก่ประชาชน
8. ถ้าเรากล่าวแก่คนชั่วว่า โอ คนชั่วเอ๋ย เจ้าจะต้องตายแน่ แต่เจ้าก็ได้กล่าวคำตักเตือนให้คนชั่วกลับจากทางของเขา คนชื่อนั้นจะต้องตายเพราะความชั่วช้าของเขา แต่เราจะเรียกร่องโลหิตของเขาจากมือของเจ้า
9. แต่ถ้าเจ้าได้ตักเตือนคนชั่วให้หันกลับจากทางของเขาแล้ว แต่เขาไม่หันกลับจากทางของเขา เขาจะตายเพราะความชั่วช้าของเขา แต่เจ้าได้ช่วยชีวิตของเจ้าเองให้รอดพ้นแล้ว
10. เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงกล่าวแก่วงศ์วานอิสราเอล พวกเจ้าเคยกล่าวดังนี้ว่า 'การละเมิดและความบาปทั้งหลายของเราอยู่เหนือเรา เราก็ค่อยๆอดวายไปเพราะสิ่งเหล่านี้ เราจะดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างไร'
11. จงกล่าวตอบเขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราไม่พอใจในความตายของคนชั่ว แต่พอใจในการที่คนชั่วหันกลับจากทางของเขาและมีชีวิตอยู่ จงหันกลับ จงหันกลับจากทางชั่วของเจ้า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย ยอมตายทำไม
12. เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงกล่าวแก่ชนชาติของเจ้าว่า ความชอบธรรมของผู้ชอบธรรมจะไม่ช่วยเขาให้พ้นในวันที่เขาละเมิด ส่วนความชั่วของคนชื่อนั้นจะไม่กระทำให้เขาล้มลงในวันที่เขาหันกลับจากความชั่วของเขา และคนชอบธรรมจะไม่ดำรงชีวิตอยู่ได้ด้วยความชอบธรรมในวันที่เขากระทำบาป
13. แม้เราจะได้กล่าวแก่คนชอบธรรมว่า เขามีชีวิตอยู่แน่ ถ้าเขายังวางใจในความชอบธรรมของเขา และกระทำความชั่ว การกระทำทั้งหลายที่ชอบธรรมของเขาย่อมไม่อยู่ในความทรงจำอีกเลย แต่เขาจะต้องตายเพราะความชั่วช้าซึ่งเขาได้กระทำไว้
14. อีกประการหนึ่ง แม้เราจะได้กล่าวแก่คนชั่วว่า 'เจ้าจะต้องตายแน่' ถ้าเขาหันกลับจากบาปของเขา มากกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม
15. ถ้าคนชั่วได้คืนของประกัน ขโมยอะไรของเขามาก็คืนเสีย และดำเนินตามกฎเกณฑ์แห่งชีวิต ไม่กระทำความชั่ว

ข้าเลย เขาจะดำรงชีวิตอยู่แน่ เขาไม่ต้องตาย

16. บาบซึ่งเขาได้กระทำมาแล้ว จะไม่จดจำนามกล่าวโทษเขา เขาได้กระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม เขาจะดำรงชีวิตแน่

17. แต่ชนชาติของเจ้ายังก้าวว่า 'วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม' ในเมื่อวิธีการของเขาเองไม่ยุติธรรม

18. เมื่อคนชอบธรรมหันกลับจากความชอบธรรมของเขาและกระทำความชั่วช้า เขาจะต้องตายเพราะความชั่วช้านั้น

19. และเมื่อคนชั่วหันกลับจากความชั่วของเขาและกระทำความยุติธรรมและความชอบธรรม เขาจะดำรงชีวิตอยู่ได้โดยเหตุนี้

20. เจ้ายังก้าวว่า 'วิธีการขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ยุติธรรม' โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เราจะพิพากษาเจ้าตามการประพฤติของเจ้าแต่ละคน

21. และอยู่มา เมื่อวันที่ห้า เดือนที่สิบ ในปีที่สอง ซึ่งเราได้ถูกกวาดไปเป็นเชลย ชายคนหนึ่งหนีมาจากกรุงเยรูซาเล็มมาหาข้าพเจ้ากล่าวว่า เมืองนั้นแตกเสียแล้ว

22. ในเวลาเย็นก่อนที่ผู้ลี้ภัยมา พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์ได้มาอยู่เหนือข้าพเจ้า และพระองค์ทรงอำปากของข้าพเจ้าทันเวลาที่ชายคนนั้นมาถึงในตอนเช้า ดังนั้นปากของข้าพเจ้าจึงอำออก ข้าพเจ้าก็ไม่ได้เป็นไปต่อไป

23. พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า

24. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ชาวเมืองที่อาศัยอยู่ในที่ร้างเปล่าในแผ่นดินอิสราเอลกล่าวเรื่อยๆว่า 'อับราฮัมเป็นแต่ชายคนเดียว และยังมีถือกรรมสิทธิ์ที่ดินนี้ แต่พวกเราหลายคนด้วยกัน คงต้องประทานแผ่นดินนั้นให้เป็นกรรมสิทธิ์แก่เรา'

25. เพราะฉะนั้น จงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เจ้ารับประทานเนื้อพร้อมเลือด เจ้าเงหน้าขึ้นนมัสการรูปเคารพของเจ้าและทำให้โลหิตตก แล้วเจ้ายังจะเอากรรมสิทธิ์ที่ดินนี้อีกหรือ

26. เจ้ายืนอยู่ด้วยดาบของเจ้า เจ้ากระทำการอันน่าสะอิดสะเอียน และเจ้าทุกคนได้กระทำให้ภรรยาของเพื่อนบ้านเป็นมลทิน แล้วเจ้าจะเอากรรมสิทธิ์ที่ดินนี้หรือ

27. จงกล่าวเช่นนี้แก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันทัด บรรดาคนที่อยู่ในที่ร้างเปล่าจะต้องล้มลงด้วยดาบ และคนที่อยู่ที่พื้นทุ่ง เราจะมอบให้เป็นอาหารแก่สัตว์ป่า และบรรดาคนเหล่านั้นที่อยู่ในที่กำบังเข้มแข็งและอยู่ในถ้ำจะตายด้วยโรคระบาด

28. และเราจะกระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้างที่สุด และความหยิงผยองในอาณาภาพของแผ่นดินนั้นจะสูญสิ้นไป ภูเขาแห่งอิสราเอลจะรกร้างจนไม่มีคนเดินผ่าน

29. แล้วเขาจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ เมื่อเราได้กระทำให้แผ่นดินนั้นรกร้างที่สุด เพราะเหตุจากการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเขาซึ่งเขาได้กระทำนั้น

30. เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย ชนชาติของเจ้าที่พูดเรื่องเจ้าข้างกำแพงเมืองและตามประตูบ้าน พูดต่อกันและกันกับพี่น้องของตนว่า 'มาเถิด มาฟังเสียงพระวณะซึ่งออกมาจากพระเยโฮวาห์'

31. และเข้ามาหาเจ้าอย่างที่เขาตลาดมา และเขามานั่งข้างหน้าเจ้าอย่างประชาชนของเรา เขาฟังคำพูดของเจ้า แต่เขาไม่ยอมกระทำตาม เพราะว่าเขาแสดงความรักมากด้วยปากของเขา แต่จิตใจของเขามุ่งอยู่ตามความโลภของเขา

32. และ ดูเถิด เจ้าเป็นเหมือนคนร้องเพลงรักแก่เขา มีเสียงไพเราะและเล่นดนตรีเก่ง เพราะเขาฟังคำพูดของเจ้า แต่เขาไม่ยอมกระทำตาม
33. และเมื่อการเช่นนี้เป็นมา (ดูเถิด ก็จะมา) เขาทั้งหลายจะทราบว่ามีผู้พยากรณ์อยู่ในหมู่พวกเขา

1. พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์กล่าวโทษบรรดาผู้เลี้ยงแกะแห่งอิสราเอล จงพยากรณ์และกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของพระเจ้าตรัสแก่พวกผู้เลี้ยงแกะดังนี้ว่า วิบัติแก่ผู้เลี้ยงแกะแห่งอิสราเอล ผู้เลี้ยงตัวเอง ผู้เลี้ยงแกะยอมเลี้ยงแกะมิใช่หรือ
3. เจ้ารับประทานไขมัน เจ้าคลุมกายของเจ้าด้วยขนแกะ เจ้าฆ่าแกะตัวอ้วนๆ แต่เจ้าหาได้เลี้ยงแกะไม่
4. ตัวที่อ่อนเพลียเจ้าก็ไม่เสริมกำลัง ตัวที่เจ็บเจ้าก็ไม่รักษา ตัวที่กระดุกหักเจ้าก็มิได้พันผ้า ตัวที่ถูกขับไล่ออกไปเจ้าก็มิได้ไปตามกลับมา ตัวที่หายไปเจ้าก็มิได้เสาะหา และเจ้าได้ปกครองเขาด้วยการบังคับและด้วยการข่มขี่เบียดเบียน
5. ดังนั้นมันจึงกระจัดกระจายไปหมด เพราะที่ไม่มีผู้เลี้ยงแกะ และเมื่อมันกระจัดกระจายไป มันก็ตกเป็นอาหารของสัตว์ป่าทั้งปวงในทุ่ง
6. แกะของเราก็เที่ยวไปตามภูเขาทั้งหมด และตามเนินเขาสูงทุกแห่ง เออ แกะของเราก็กระจายไปทั่วพื้นพิภพ ไม่มีใครเที่ยวค้นหา ไม่มีใครเสาะหามัน
7. เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายผู้เป็นผู้เลี้ยงแกะ จงฟังพระวณะของพระเยโฮวาห์
8. องค์พระผู้เป็นเจ้าของพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เพราะแกะของเรากลายเป็นเหยื่อ และแกะของเรากลายเป็นอาหารของสัตว์ป่าทั้งสิ้น เพราะไม่มีผู้เลี้ยงแกะ และเพราะผู้เลี้ยงแกะของเราไม่เที่ยวค้นหาแกะของเรา แต่ผู้เลี้ยงแกะนั้นเลี้ยงตัวเอง และไม่ได้อะไรของเรา
9. เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายผู้เป็นผู้เลี้ยงแกะ จงฟังพระวณะของพระเยโฮวาห์
10. องค์พระผู้เป็นเจ้าของพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราเป็นปฏิปักษ์กับผู้เลี้ยงแกะ และเราจะเรียกร้องเอาแกะของเราจากมือของเขา และให้เขายับยั้งการเลี้ยงแกะของเขา ผู้เลี้ยงแกะจะไม่ได้เลี้ยงตัวเองอีกต่อไป เราจะช่วยแกะของเราให้พ้นจากปากของเขา เพื่อมิให้แกะเป็นอาหารของเขา
11. เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าของพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราคือเราเองจะค้นหาแกะของเรา และจะเที่ยวหามัน
12. ดั่งผู้เลี้ยงแกะเที่ยวหาฝูงแกะในวันที่เขาอยู่ท่ามกลางแกะของเขาที่กระจัดกระจายไป เราจะเที่ยวหาแกะของเรา ดังนั้น และเราจะช่วยเขาให้พ้นจากสถานที่ทั้งหลายซึ่งเขาได้กระจัดกระจายไปอยู่ในวันมีเมฆและมีความมืดทึบ
13. เราจะนำเขาออกมาจากชนชาติทั้งหลาย และรวบรวมเขามาจากประเทศต่างๆ และจะนำเขามาไว้ในแผ่นดินของเขาเอง และเราจะเลี้ยงเขาบนภูเขาแห่งอิสราเอล ใกล้เคียงห้วยทั้งหลายและในท้องถื่นทุกแห่งที่มีคนอาศัยในประเทศนั้น
14. เราจะเลี้ยงเขาในลานหญ้าอย่างดี และคอกของเขาจะอยู่บนบรรดาภูเขาสูงแห่งอิสราเอล ณ ที่นั้น เขาจะนอนลงในคอกที่ดี และเขาจะหากินอยู่บนลานหญ้าอุดมบนภูเขาแห่งอิสราเอล
15. ตัวเราเองจะเป็นผู้เลี้ยงแกะของเรา เราจะกระทำให้เขานอนลง องค์พระผู้เป็นเจ้าของพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
16. เราจะเที่ยวหาแกะที่หาย และเราจะนำแกะที่ถูกขับไล่ออกไปกลับมาอีก และเราจะพันผ้าให้แกะที่กระดุกหัก และเราจะเสริมกำลังแกะที่อ่อนเพลีย แต่ตัวที่อ้วนและเข้มแข็งเราจะทำลาย เราจะเลี้ยงเขาด้วยความยุติธรรม
17. องค์พระผู้เป็นเจ้าของพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เจ้าทั้งหลายผู้เป็นฝูงแกะของเรายเอ๋ย ดูเถิด เราจะพิพากษาระหว่าง

แกะกับแกะ ระหว่างแกะผู้กับแพะผู้

18. ที่จะหากินในลานหญ้าอย่างดีนั้นยังไม่พออีกหรือ เจ้าจึงต้องเอาเท้าเหยียบลานหญ้าที่เหลืออยู่ของเจ้า และตีมน้ำจากแหล่งน้ำที่ลึกยังไม่พอหรือ จึงเอาเท้าของเจ้ากววนน้ำที่เหลืออยู่ให้ชุ่ม
19. แกะของเราจะต้องกินสิ่งที่เท้าของเจ้าย้ำ และตีมสิ่งที่เท้าของเจ้าทำให้ชุ่มหรือ
20. เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสแก่เขาดังนี้ว่า ดูเถิด เรา คือเราเอง จะพิพากษาระหว่างแกะอ้วนกับแกะผอม
21. เพราะเจ้าเอาสีข้างและป่าดั้นและผลึกแกะตัวอ่อนเปลี่ยด้วยเขาของเจ้า เจ้าทำให้เขากระจ่ายไปต่างถิ่น
22. เราจึงจะช่วยฝูงแพะแกะของเราให้รอด เขาจะไม่เป็นเหยื่ออีกต่อไป และเราจะพิพากษาระหว่างแกะกับแกะ
23. และเราจะตั้งผู้เลี้ยงแกะผู้หนึ่งไว้เหนือเขา คือดาวิดผู้รับใช้ของเรา และท่านจะเลี้ยงเขาทั้งหลาย ท่านจะเลี้ยงเขาและจะเป็นผู้เลี้ยงของเขา
24. และเราคือพระเยโฮวาห์จะเป็นพระเจ้าของเขา และดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นเจ้านายท่ามกลางเขา เราคือพระเยโฮวาห์ที่ได้ลั่นวาจาแล้ว
25. เราจะกระทำพันธสัญญาสันติสุขกับเขา และจะกำจัดสัตว์ร้ายเสียจากแผ่นดิน เขาจะอาศัยอยู่ในถิ่นทุรกันดารอย่างปลอดภัย และนอนอยู่ในป่าไม้
26. และเราจะกระทำให้เขากับสถานทีรอบๆเนินเขาของเราเป็นแหล่งพระพร เราจะส่งฝนลงมาให้ตามฤดูกาล เป็นท่าฝนแห่งพระพร
27. ต้นไม้ที่ในทุ่งจะบังเกิดผล และพืภพจะบังเกิดผลประโยชน์ และเขาจะอยู่อย่างปลอดภัยในแผ่นดินของเขา และเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์ ในเมื่อเราหักคานแอกของเขาเสีย และช่วยเขาให้พ้นจากมือของผู้ที่กักเขาให้เป็นทาส
28. เขาจะไม่เป็นเหยื่อของประชาชาติอีกต่อไป หรือสัตว์ป่าดิ้นก็จะไม่กินเขา และเขาจะอยู่อย่างปลอดภัย ไม่มีผู้ใดกระทำให้เขากลับ
29. และเราจะจัดหาไร่นาอันมีชื่อให้แก่เขา เพื่อเขาจะไม่ถูกผลาญด้วยความอดอยากในแผ่นดินนั้นต่อไปอีก ไม่ต้องทนรับความอับอายขายหน้าจากประชาชาติ
30. และเขาจะทราบว่าเขาคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาสถิตกับเขา และเขาคือวงศ์วานอิสราเอลเป็นประชาชนของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
31. เจ้าทั้งหลายเป็นแกะของเรา เป็นแกะในลานหญ้าของเรา เจ้าทั้งหลายเป็นมนุษย์และเราเป็นพระเจ้าของเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

1. พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าต่อผู้ภูเขาสีร์ และพยากรณ์ต่อมัน
3. และกล่าวแก่มันว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด ภูเขาสีร์เอ๋ย เราต่อสู้กับเจ้า และเราจะเหยียดมือของเราต่อสู้เจ้า และเราจะกระทำให้เจ้ารกร้างที่สุด
4. เราจะกระทำให้หัวเมืองของเจ้าถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและเจ้าจะเป็นที่รกร้าง และเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์
5. เพราะเจ้าพยายามอยู่เป็นนิตย์ และให้โลหิตของประชาชนอิสราเอลไหลออกด้วยอำนาจของดาบในเวลาพิบัติของเขา ในเวลาที่ความชั่วช้าของเขาสิ้นสุดลง
6. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสว่า เพราะฉะนั้น เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราจะเตรียมเจ้าเพื่อรับโทษแห่งการให้โลหิตตก และโลหิตจะไล่ตามเจ้า เพราะเจ้ามิได้เกลียดชังเรื่องโลหิต เพราะฉะนั้นโลหิตจึงจะไล่ตามเจ้าไป
7. ดังนั้นเราจะกระทำให้ภูเขาสีร์รกร้างที่สุด และเราจะตัดผู้ที่ผ่านออกมาและผู้ที่ย้อนกลับเข้าไปเสียจากมัน
8. ภูเขาของเขานั้น เราจะให้มีผู้ที่ถูกฆ่าเต็มไปหมด ผู้ที่ถูกฆ่าด้วยดาบจะล้มลงตามเนินเขาของเจ้า ตามหุบเขาของเจ้า และในห้วยทั้งสิ้นของเจ้า
9. เราจะกระทำเจ้าให้เป็นที่ยรกร้างอยู่เนื่องนิตย์ และหัวเมืองของเจ้าจะไม่กลับคืนมาอีก แล้วเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์
10. เพราะเจ้ากล่าวว่า 'ประชาชาติทั้งสองนี้และประเทศทั้งสองนี้จะต้องเป็นของเรา เราจะเอาเขามาเป็นกรรมสิทธิ์' ถึงแม้พระเยโฮวาห์สถิตอยู่ที่นั่น
11. เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด เราจะกระทำต่อเจ้าตามความกริ้วและความอิจฉาของเจ้า ซึ่งเจ้าสำแดงเพราะความเกลียดชังของเจ้าซึ่งมีต่อเขา เมื่อเราพิพากษาเจ้า เราจึงจะสำแดงตัวของเราในหมู่พวกเขาให้เขารู้จัก
12. และเจ้าจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์ และทราบที่เราได้ยื่นคำหมีนประมาททั้งปวงของเจ้า ซึ่งเจ้าได้พูดต่อภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอลว่า 'มันถูกทิ้งไว้ให้รกร้าง มันถูกมอบไว้ให้เราเผาผลาญเสีย'
13. ด้วยปากของเจ้า เจ้าแบ่งตัวเจ้าต่อสู้เรา และว่าเรามากหลาย เราได้ยื่นแล้ว
14. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า เมื่อแผ่นดินโลกทั้งสิ้นขึ้นขึ้นขมยินดี เราจะกระทำเจ้าให้รกร้างไป
15. ใเจ้าได้ขึ้นขมยินดีต่อมรดกแห่งวงศ์วานอิสราเอลเพราะมันเป็นที่ยรกร้างฉันใด เราจะกระทำแก่เจ้าฉันนั้น ภูเขาสีร์เอ๋ย รวมทั้งเอโดมทั้งหมด ทั้งหมดเลย เจ้าจะต้องเป็นที่ยรกร้าง แล้วเขาทั้งหลายจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์

1. เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์ต่อภูเขาทิ้งหลายแห่งอิสราเอลว่า ภูเขาแห่งอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวาทะของพระเยโฮวาห์
2. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะศัตรูกล่าวขวัญถึงเจ้าว่า 'อ้อฮา แม้แต่ที่สูงโบราณเหล่านั้นได้ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของเราแล้ว'
3. เพราะฉะนั้นจงพยากรณ์และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะว่าเขากะทำให้เจ้ารกร้าง และกลืนเจ้าเสียทุกด้านเพื่อเจ้าจะได้ตกเป็นกรรมสิทธิ์ของชนชาติที่เหลือนอยู่นั้น และริมฝีปากของพวกเขาข้างพุดก็เอาเรื่องของเจ้าไปนินทา เป็นที่เสื่อมเสียชื่อเสียงในหมู่ประชาชน
4. ภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอลเอ๋ย เพราะฉะนั้นจงฟังพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แก่ภูเขาและเนินเขา แม่น้ำและหุบเขา ที่ที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและรกร้าง และหัวเมืองที่ถูกละทิ้ง ซึ่งได้กลายเป็นเหยื่อและเป็นที่ย่ำยีแก่ประชาชาติที่เหลือนอยู่รอบๆนั้น
5. เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ด้วยความหวงแหนอย่างเดือดดาลของเรา เราพูดกล่าวโทษประชาชาติที่เหลือนอยู่ และแก่เอโดมทั้งสิ้นผู้ที่มอมแผ่นดินของเราให้แก่ตนเองให้เป็นกรรมสิทธิ์ ด้วยความร่าเริงอย่างเต็มใจ และใจประมาทหมิ่นอย่างที่สุด เพื่อเขาจะได้ไล่คนแผ่นดินนั้นออกไป เพื่อจะได้ปล้นเอาไปเสีย
6. เพราะฉะนั้นจงกล่าวคำพยากรณ์เกี่ยวกับแผ่นดินอิสราเอล และจงกล่าวแก่ภูเขาและเนินเขา แก่ห้วยและหุบเขา ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราพูดด้วยความหวงแหนและความพิโรธของเรา เพราะเจ้าได้ทนรับความอับอายขายหน้าจากประชาชาติ
7. เพราะฉะนั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสว่า เราปฏิญาณว่า ประชาชาติที่อยู่รอบเจ้านั้นจะทนรับความอับอายขายหน้า
8. ภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอลเอ๋ย แต่เจ้าจะแตกกิ่งของเจ้าออกมา และออกผลให้แก่อิสราเอลประชาชนของเรา เพราะไม่ช้าเขาจะได้กลับมา
9. เพราะ ดูเถิด เราอยู่ฝ่ายเจ้า เราจะหันมาหาเจ้า และเจ้าจะถูกไถและถูกหว่าน
10. และเราจะทวีคนให้แก่เจ้า คือบรรดาวางศ์วานอิสราเอลทั้งหมด หัวเมืองจะมีคนมาอาศัยอยู่ และสถานที่ร้างเปล่าจะถูกสร้างขึ้นใหม่
11. เราจะทวีทั้งคนและสัตว์ให้แก่เจ้า จะเพิ่มขึ้นและมีลูกตก และเราจะกระทำให้เจ้ามีคนอาศัยอยู่อย่างในกาลก่อน และจะเป็นประโยชน์แก่เจ้ามากกว่าแต่ก่อน แล้วเจ้าจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์
12. เออ เราจะให้คนดำเนินบนเจ้า คืออิสราเอลประชาชนของเราด้วย และเขาทั้งหลายจะได้เจ้าเป็นกรรมสิทธิ์ และเจ้าจะเป็นมรดกของเขา และเจ้าจะไม่เอาลูกของเขาไปอีก
13. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เพราะคนกล่าวแก่เจ้าว่า 'เจ้ากินคนและเจ้าได้เอาลูกของประชาชาติของเจ้าไป'
14. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เพราะฉะนั้นเจ้าจะไม่กินคน และจะไม่เอาลูกของเจ้าจากประชาชาติของเจ้าไป

อีกเลย

15. เราจะไม่ให้เจ้าได้ยืมคำประมาทหมีนของประชาชาติต่างๆอีก และเจ้าไม่ต้องทนรับความอับอายขายหน้าของชนชาติทั้งหลายอีกเลย และไม่ต้องกระทำให้ประชาชาติของเจ้าสะดุดอีกเลย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
16. พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า
17. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เมื่อวงศ์วานอิสราเอลได้มาอาศัยอยู่ในแผ่นดินของตน เขากระทำให้แผ่นดินเป็นมลทินด้วยวิถีและการกระทำของเขา ความประพฤติของเขาที่มีต่อหน้าเราก็เหมือนมลทินอันเกิดจากกระดูก
18. เพราะฉะนั้นเราจึงระบายความกริ้วของเราออกเหนือเขาด้วยเรื่องโลหิตซึ่งเขาได้กระทำให้ตกบนแผ่นดิน ด้วยเรื่องรูปเคารพซึ่งเขากระทำให้แผ่นดินนั้นเป็นมลทิน
19. เราจึงให้เขากระจัดกระจายไปท่ามกลางประชาชาติ และเขาถูกกระจัดไปตามประเทศต่างๆ เราพิพากษาเขาตามวิถีและการกระทำของเขา
20. แต่เมื่อเขามายังบรรดาประชาชาติ เขาจะไปที่ไหนก็ตาม เขาได้ลบหลู่นามบริสุทธิของเรา ซึ่งคนกล่าวขวัญถึงเขาว่า 'คนเหล่านี้เป็นประชาชนของพระเยโฮวาห์ ถึงกระนั้นเขายังต้องออกไปจากแผ่นดินของพระองค์'
21. แต่เรายังสงสารนามบริสุทธิของเรา ซึ่งวงศ์วานอิสราเอลได้ลบหลู่ท่ามกลางประชาชาติซึ่งเขาตกไปอยู่นั้น
22. เพราะฉะนั้นจงกล่าวแก่วงศ์วานอิสราเอล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เรากำลังจะกระทำอยู่แล้ว ไม่ใช่เพื่อเห็นแก่เจ้า แต่เพราะเห็นแก่นามบริสุทธิของเรา ซึ่งเจ้าได้ลบหลู่ท่ามกลางประชาชาติซึ่งเจ้าเข้าไปอยู่นั้น
23. และเราจะชำระให้นามที่ยิ่งใหญ่ของเราบริสุทธิ ซึ่งเป็นนามที่ถูกลบหลู่ท่ามกลางประชาชาติ และซึ่งเจ้าได้ลบหลู่ท่ามกลางเขา และประชาชาติจะทราบว่ เราคือพระเยโฮวาห์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ เมื่อเราสำแดงความบริสุทธิของเราท่ามกลางเจ้าต่อหน้าต่อตาเขาทั้งหลาย
24. เพราะว่าเราจะเอาเจ้าออกมาจากท่ามกลางประชาชาติและรวบรวมเจ้ามาจากทุกประเทศ และจะนำเจ้าเข้ามาในแผ่นดินของเจ้าเอง
25. เราจะเอาน้ำสะอาดพรหมเจ้า และเจ้าจะสะอาดพ้นจากมลทินทั้งหลายของเจ้า และเราจะชำระเจ้าจากรูปเคารพทั้งหลายของเจ้า
26. เราจะให้ใจใหม่แก่เจ้า และเราจะบรรจุจิตวิญญาณใหม่ไว้ในเจ้า เราจะนำใจหินออกไปเสียจากเนื้อของเจ้า และจะให้ใจเนื้อแก่เจ้า
27. และเราจะใส่วิญญาณของเราภายในเจ้า และกระทำให้เจ้าดำเนินตามกฎเกณฑ์ของเรา และเจ้าจะรักษาคำตัดสินของเราและกระทำตาม
28. เจ้าจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งเราให้แก่บรรพบุรุษของเจ้า และเจ้าจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเจ้า
29. เราจะช่วยเจ้าให้พ้นมลทินทั้งหลายของเจ้า และเราจะเรียกข้าวมารวม และจะกระทำให้อุดมสมบูรณ์ และจะไม่ให้

เจ้าเกิดการกัณฑ์ดารอาหารเลย

30. เราจะกระทำให้ผลของต้นไม้และไร่นาอุดมสมบูรณ์ เพื่อเจ้าจะไม่ต้องทนรับความอับอายขายหน้าเพราะการกัณฑ์ดารอาหารท่ามกลางประชาชาติอีกเลย
31. แล้วเจ้าจะระลึกถึงวิถีทางที่ชั่วของเจ้า และการกระทำที่ไม่ดีของเจ้า แล้วเจ้าจะเกลียดตัวเจ้าในสายตาของเจ้าเอง เพราะความชั่วช้าของเจ้าและเพราะการกระทำอันน่าสะอิดสะเอียนของเจ้า
32. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ที่เรากระทำนั้นมิใช่เพราะเห็นแก่เจ้า ขอให้เจ้าทราบเสีย วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงอับอายและขายหน้าด้วยเรื่องทางของเจ้าเถิด
33. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ในวันที่เราชำระเจ้าให้หมดจากความชั่วช้าทั้งสิ้นของเจ้านั้น เราจะกระทำให้เจ้าอาศัยอยู่ในบรรดาหัวเมือง และสถานที่ที่ทิ้งร้างจะได้สร้างขึ้นใหม่
34. แผ่นดินที่รกร้างจะได้รับการไถแทนที่จะเป็นที่รกร้างดังที่ปรากฏต่อสายตาของคนทั้งหลายที่ผ่านไปมา
35. และเขาทั้งหลายจะกล่าวว่า 'แผ่นดินนี้ที่เคยรกร้างกลายเป็นอย่างสวนเอเดน หัวเมืองที่ถูกทิ้งไว้เสียเปล่าและรกร้างและปรักหักพัง เดียวนี้ก็มีกำแพงล้อมรอบและมีคนอาศัย'
36. แล้วประชาชาติที่เหลืออยู่รอบๆ เจ้าจะทราบ ว่า เรา พระเยโฮวาห์ ได้สร้างที่ปรักหักพังเหล่านี้ขึ้นใหม่ และปลูกพืชในที่รกร้างนั้น เรา พระเยโฮวาห์ ได้ล้นวาจาไว้แล้ว และเราจะกระทำเช่นนั้น
37. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เราจะให้วงศ์วานอิสราเอลขอให้เรากระทำสิ่งนี้ให้ด้วย คือให้เพิ่มคนอย่างเพิ่มฝูงแพะแกะ
38. ฝูงแพะแกะอันบริสุทธิ์ และฝูงแพะแกะที่เยรูซาเล็มระหว่างเทศกาลตามกำหนดของเธอเป็นอย่างไร เมืองที่ถูกทิ้งร้างจะเต็มไปด้วยฝูงคนอย่างนั้น แล้วเขาจะทราบ ว่า เราคือพระเยโฮวาห์

1. พระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์มาอยู่เหนือข้าพเจ้า และพระองค์ทรงนำข้าพเจ้าออกมาด้วยพระวิญญูญาณของพระเยโฮวาห์ และวางข้าพเจ้าไว้ที่กลางหว่างเขา มีกระดูกเต็มไปหมด
2. พระองค์ทรงพาข้าพเจ้าไปเที่ยวในหมู่กระดูกเหล่านั้น ดูเถิด มีกระดูกที่หว่างเขานั้นมากมายเหลือเกิน และดูเถิด เป็นกระดูกแห้งทีเดียว
3. และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย กระดูกเหล่านี้จะมีชีวิตได้ใหม่ และข้าพเจ้าทูลตอบว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าข้า พระองค์ก็ทรงทราบอยู่แล้ว
4. พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า จงพยากรณ์ต่อกระดูกเหล่านี้ และกล่าวแก่มันว่า กระดูกแห้งเอ๋ย จงฟังพระวจาณะของพระเยโฮวาห์
5. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แก่กระดูกเหล่านี้ว่า ดูเถิด เราจะกระทำให้ลมหายใจเข้าไปในเจ้า และเจ้าจะมีชีวิต
6. เราจะวางเส้นเอ็นไว้บนเจ้าและจะกระทำให้น้ำมีมาบนเจ้า และเอาหนังคลุมเจ้าและบรรจุลมหายใจในเจ้าและเจ้าจะมีชีวิต และเจ้าจะทราบว่า เราคือพระเยโฮวาห์
7. ข้าพเจ้าก็พยากรณ์ดังที่ข้าพเจ้าได้รับบัญชา เมื่อข้าพเจ้าพยากรณ์อยู่นั้นก็มีเสียง และดูเถิด เป็นเสียงกรุกกริก กระดูกเหล่านั้นก็เข้ามาหากันตามที่ของมัน
8. และเมื่อข้าพเจ้ามองดู ดูเถิด ก็เห็นมีเอ็นบนมัน และเนื้อก็มาที่กระดูก และหนังก็มาหุ้มกระดูกไว้ แต่ไม่มีลมหายใจในนั้น
9. แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า จงพยากรณ์แก่ลมหายใจ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์เถิด จงกล่าวแก่ลมหายใจว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ลมหายใจเอ๋ย จงมาจากลมที่สูดมาหายใจเข้าไปในคนที่ถูกฆ่าเหล่านี้ เพื่อให้เขามีชีวิต
10. ข้าพเจ้าก็พยากรณ์ดังที่ทรงบัญชาแก่ข้าพเจ้า และลมหายใจก็เข้ามาในกระดูกและกระดูกก็มีชีวิต แล้วก็ยืนขึ้น เป็นกองทัพใหญ่โตจริงๆ
11. แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย กระดูกเหล่านี้คือวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้น ดูเถิด เขาทั้งหลายกล่าวว่า `กระดูกของเราแห้ง และความหวังของเราก็ตกสิ้นไป เราได้ถูกตัดส่วนของเร่ออกเสีย'
12. เพราะฉะนั้น จงพยากรณ์และกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด โอ ประชาชนของเราเอ๋ย เราจะเปิดหลุมฝังศพของเจ้า และยกเจ้าออกมาจากหลุมฝังศพของเจ้า และจะนำเจ้ากลับมายังแผ่นดินอิสราเอล
13. โอ ประชาชนของเราเอ๋ย เจ้าจะทราบว่า เราคือพระเยโฮวาห์ ในเมื่อเราเปิดหลุมศพของเจ้า และยกเจ้าออกมาจากหลุมศพของเจ้า
14. และเราจะบรรจุวิญญูณของเราไว้ในเจ้า และเจ้าจะมีชีวิต และเราจะวางเจ้าไว้ในแผ่นดินของเจ้า แล้วเจ้าจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์ได้ล้นนวลแล้ว และเราได้กระทำ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
15. พระวจาณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าอีกว่า

16. เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเอาไม้มาอันหนึ่งเขียนลงว่า 'สำหรับยูดาห์ และสำหรับชนอิสราเอลที่สังคมกับยูดาห์'
- จงเอาไม้มาอีกอันหนึ่งเขียนลงว่า 'สำหรับโยเซฟ ไม้ของเอฟราอิม และวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้นที่สังคมกับโยเซฟ'
17. เอาไม้ทั้งสองมารวมกันเข้าเป็นอันเดียว เพื่อเป็นไม้อันเดียวในมือของเจ้า
18. และเมื่อชนชาติของเจ้ากล่าวแก่เจ้าว่า 'ท่านจะไม่สำแดงให้เราทราบหรือว่า ไม้นี้หมายความว่าอะไร'
19. จงกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะเอาไม้ของโยเซฟ ซึ่งอยู่ในมือของเอฟราอิม และตระกูลอิสราเอลที่สังคมกับเขา และเราจะเอาไม้ของยูดาห์มารวมเข้าด้วย และกระทำให้เป็นไม้อันเดียวกัน เพื่อให้เป็นไม้อันเดียวในมือของเรา
20. และไม้ซึ่งเจ้าเขียนไว้ นั้นจะอยู่ในมือของเจ้าต่อหน้าต่อตาเขา
21. แล้วจงกล่าวแก่เขาว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด เราจะนำคนอิสราเอลมาจากท่ามกลางประชาชาติ ซึ่งเขาได้เข้าไปอยู่ด้วยนั้น และจะรวบรวมเขามาจากทุกด้านและนำเขามายังแผ่นดินของเขาเอง
22. และเราจะกระทำให้เขาเป็นประชาชาติเดียวในแผ่นดินนั้นที่บนภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอล และจะมีกษัตริย์แต่พระองค์เดียวปกครองอยู่เหนือเขาทั้งสิ้น เขาจะไม่เป็นสองประชาชาติอีกต่อไป และจะไม่แยกเป็นสองราชอาณาจักรอีกต่อไป
23. เขาจะไม่กระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยรูปเคารพและสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนของเขา หรือด้วยการละเมิดใดๆของเขาต่อไปอีก แต่เราจะช่วยเขาให้พ้นจากบรรดาที่อาศัยซึ่งเขากระทำบาปนั้น และจะชำระเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา
24. ดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นกษัตริย์เหนือเขาทั้งหลาย และเขาทุกคนจะมีผู้เลี้ยงผู้เดียว เขาทั้งหลายจะดำเนินตามคำตัดสินของเรา และรักษากฎเกณฑ์ของเรา และกระทำตาม
25. เขาทั้งหลายจะอาศัยอยู่ในแผ่นดินซึ่งบรรพบุรุษของเจ้าอาศัยอยู่ ซึ่งเราได้ให้แก่ยาโคบผู้รับใช้ของเรา ตัวเขาและลูกหลานของเขาจะอาศัยอยู่ที่นั่นเป็นนิตย์ และดาวิดผู้รับใช้ของเราจะเป็นเจ้าของเขาเป็นนิตย์
26. เราจะกระทำพันธสัญญาสันติภาพกับเขา จะเป็นพันธสัญญานิรันดร์แก่เขา และเราจะตั้งเขาไว้และให้เขาทวีขึ้น และเราจะวางสถานบริสุทธิ์ของเราไว้ท่ามกลางเขาเป็นนิตย์
27. พลับพลาของเราจะอยู่กับเขา เออ เราจะเป็นพระเจ้าของเขาและเขาจะเป็นประชาชนของเรา
28. แล้วประชาชาติทั้งหลายจะทราบที่เราคือพระเยโฮวาห์กระทำให้อิสราเอลเป็นสุทธิพิเศษชาติ ในเมื่อสถานบริสุทธิ์ของเราอยู่ท่ามกลางเขาเป็นนิตย์

1. พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
2. บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมุ่งหน้าของเจ้าต่อสุกกแห่งแผ่นดินมาโกก เจ้าองค์สำคัญของเมเซคและทูบัล และจงพยากรณ์กล่าวโทษเขา
3. จงกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด โกกเอ๋ย เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า ผู้เป็นเจ้าองค์สำคัญแห่งเมเซคและทูบัล
4. เราจะให้เจ้าหันกลับ และเอาเบ็ดเกี่ยวขากรรไกรของเจ้า และเราจะนำเจ้าออกมาพร้อมทั้งกองทัพทั้งสิ้นของเจ้า ทั้งม้าและพลม้า สวมเครื่องรบครบทุกคน เป็นกองทัพใหญ่ มีดั่งและโล่ ถือดาบทุกคน
5. เปอร์เซีย เอธิโอเปีย และพุดอยู่กับเขาด้วย ทุกคนมีโล่และหมวกเหล็ก
6. โกเมอร์และกองทัพทั้งสิ้นของเขา วงศ์วานโทการมาห์จากส่วนเหนือสุด พร้อมกับกองทัพทั้งสิ้นของเขา มีชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากอยู่กับเจ้า
7. เจ้าและบรรดากองทัพซึ่งประชุมอยู่กับเจ้า จงเตรียมตัวพร้อมและให้พร้อมไว้เสมอ และจงเป็นยามเฝ้าเขาทั้งหลาย
8. เมื่อล่วงไปหลายวันแล้วเจ้าจะต้องถูกเรียกตัว ในปีหลังๆเจ้าจะยกเข้าไปต่อสู้กับแผ่นดินซึ่งได้คืนมาจากดาบ เป็นแผ่นดินที่ประชาชนรวบรวมกันมาจากชนชาติหลายชาติอยู่ที่บนภูเขาสราเอล ซึ่งได้เคยเป็นที่ตั้งร้างอยู่เนื่องนิตย์ ประชาชนของแผ่นดินนั้นออกมาจากชนชาติอื่นๆ บัดนี้อาศัยอยู่อย่างปลอดภัยแล้วทั้งสิ้น
9. เจ้าจะรุกออกไป มาเหมือนพายุ เจ้าจะเป็นเหมือนเมฆคลุมแผ่นดิน ทั้งเจ้าและกองทัพทั้งสิ้นของเจ้าและชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากที่อยู่กับเจ้า
10. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ต่อมาในเวลานั้นจะบังเกิดความคิดในใจของเจ้า และเจ้าจะคิดแผนการชั่ว
11. และจะกล่าวว่า 'เราจะยกกองทัพไปยังแผ่นดินที่ชนบทไม่มีกำแพงล้อม เราจะโจมตีประชาชนที่สงบซึ่งอาศัยอยู่อย่างปลอดภัย ทุกคนอาศัยอยู่โดยไม่มีกำแพง ไม่มีดาด ไม่มีประตู'
12. เพื่อชิงข้าวของปล้นเอาไปและเพื่อชิงเหยื่อ คือเพื่อจะหันมือของเจ้ากลับมายังที่รกร้างซึ่งขณะนี้มีคนอาศัยอยู่ และมายังประชาชนซึ่งรวบรวมจากบรรดาประชาชาติที่ได้สดวิ้งงานและข้าวของ คือผู้อาศัยอยู่ท่ามกลางแผ่นดินนั้น
13. เซบาและเดดานและบรรดาพ่อค้าแห่งทารซิช และสิงโตหนุ่มทั้งหลายในเมืองนั้นจะกล่าวแก่เจ้าว่า 'ท่านมาเพื่อจะชิงข้าวของหรือ ท่านขมขุมกองทัพเพื่อจะปล้น เพื่อจะขนเอาเงินและทองไป ขนเอาสัตว์และข้าวของไป เพื่อจะชิงของมากมายหรือ'
14. เพราะฉะนั้น บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์และกล่าวกับโกกว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ในวันที่นั้นเมื่ออิสราเอลประชาชนของเราอาศัยอยู่อย่างปลอดภัยแล้ว เจ้าจะมีได้รู้หรือ
15. เจ้าจะมาจากที่ของเจ้าซึ่งอยู่ส่วนเหนือที่สุด ทั้งเจ้าและชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากที่อยู่กับเจ้า ทุกคนขี่ม้าเป็นกองทัพพมหีมา เป็นกองทัพทรงกำลังยิ่งนัก
16. เจ้าจะมาต่อสู้อิสราเอลประชาชนของเรา เหมือนอย่างเมฆคลุมแผ่นดินในกาลภายหลัง เราจะทำเจ้ามาต่อสู้กับ

แผ่นดินของเรา เพื่อประชาชาติทั้งหลายจะรู้จักเรา โลกเอ๋ย ในเมื่อเราสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางเจ้าต่อหน้าต่อตาเขา

17. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เจ้าเป็นผู้นั้นหรือผู้ที่ในสมัยก่อนเราได้พุดถึงโดยผู้พยากรณ์ของอิสราเอล ผู้รับใช้ของเรา ผู้ซึ่งในสมัยนั้นได้พยากรณ์อยู่หลายปีว่า เราจะนำเจ้ามาต่อสู้กับเขา
18. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า แต่ต่อมาในเวลานั้นเมื่อโลกจะยกมาต่อสู้กับแผ่นดินอิสราเอล ความพิโรธของเราจะพลุ่งขึ้นต่อหน้าเรา
19. เพราะเราขอประกาศด้วยความหวงแหนและด้วยความพิโรธตั้งเพลิงพลุ่งของเราว่า ในวันนั้นจะมีการสันสะเทือนใหญ่ยิ่งในแผ่นดินอิสราเอล
20. ปลาที่ทะเลและนกในอากาศ และสัตว์ป่าทุ่งและบรรดาสัตว์เลื้อยคลานที่คลานอยู่บนแผ่นดิน และประชาชนทั้งสิ้นที่อยู่บนพื้นพิภพจะสันสะเทือนต่อหน้าเรา ภูเขาจะพังทลายลง และหน้าผาจะพัง และกำแพงทุกแห่งจะล้มลงที่
ดิน
21. เราจะร้องถึงภูเขาทั้งหลายของเราเรียกดาบมาต่อสู้กับโลก องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ และดาบของทุกคนจะต่อสู้กับพี่น้องของเขา
22. เราจะพิพากษาลงโทษเขาด้วยโรคระบาดและโลหิตตก เราจะให้ฝนตกอย่างน้ำไหลเชี่ยว ทั้งลูกเห็บและไฟ และไฟกำมะถันตกใส่เขาและกองทัพของเขาและชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากที่อยู่กับเขา
23. ดังนั้นเราจะสำแดงความยิ่งใหญ่ของเราและชำระตัวของเราให้บริสุทธิ์ และเราจะเป็นที่รู้จักท่ามกลางสายตาของประชาชาติเป็นอันมาก แล้วเขาจะทราบว่าเป็นพระเยโฮวาห์

1. เพราะฉะนั้น เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงพยากรณ์กล่าวโทษโกก และกล่าวว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ดูเถิด โกกเอ๋ย เราเป็นปฏิปักษ์กับเจ้า ผู้เป็นเจ้าองค์สำคัญแห่งเมเซคและทูบัล
2. เราจะให้เจ้าหันกลับ และเจ้าจะเหลือแค่หนึ่งในหกส่วน และให้เจ้าขึ้นมาจากส่วนเหนือที่สุด และให้เจ้าเข้าไปต่อสัญญาเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอล
3. แล้วเราจะตีคันทนูให้หลุดจากมือซ้ายของเจ้า และเราจะให้ลูกธนูตกจากมือขวาของเจ้า
4. เจ้าจะล้มลงบนภูเขาแห่งอิสราเอล ทั้งเจ้าและกองทัพทั้งสิ้นของเจ้า และชนชาติทั้งหลายที่อยู่กับเจ้า เราจะมอบเจ้าให้เป็นอาหารแก่เหยี่ยวทุกชนิดและแก่สัตว์ป่าทุ่ง
5. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เจ้าจะล้มลงบนพื้นทุ่ง เพราะเราได้ลั่นวาจาแล้ว
6. เราจะส่งเพลิงมาเหนือมาโกก และท่ามกลางผู้ที่อาศัยอยู่อย่างไว้กังวลตามเกาะต่างๆ และเขาทั้งหลายจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์
7. และเราจะกระทำให้นามบริสุทธิ์ของเราเป็นที่รู้จักในท่ามกลางอิสราเอลประชาชนของเรา เราจะไมยอมให้อิสราเอลทำให้นามบริสุทธิ์ของเราหมองอีกต่อไป และประชาชาติจะทราบว่า เราคือพระเยโฮวาห์ องค์บริสุทธิ์ในอิสราเอล
8. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ดูเถิด มาแล้ว และจะเป็นอย่างนั้น คือวันนั้นซึ่งเราได้ลั่นวาจาไว้
9. แล้วบรรดาคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในบรรดาหัวเมืองอิสราเอลจะออกไป และจะเอาไฟสุ่มเครื่องอาวุธเผาเสียคือโล่และดั่ง คันทนูและลูกธนู หอกยาวและหอกซัด และเขาจะเอาไฟสุ่มเป็นเวลาเจ็ดปี
10. เพราะฉะนั้น เขาไม่จำเป็นจะต้องเอาฟืนมาจากทุ่งนาหรือตัดฟืนมาจากป่า เพราะเขาจะก่อไฟด้วยเครื่องอาวุธ และเขาทั้งหลายจะแย่งชิงผู้ที่แย่งชิงเขา และจะปล้นผู้ที่ปล้นเขา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
11. ต่อมาในวันนั้น เราจะให้โกกมีสุสานอยู่ในอิสราเอล คือหุบเขาของคนเดินผ่านไปมา ซึ่งอยู่ทางทิศตะวันออกของทะเล มันจะปิดจมูกของคนเดินผ่านไปมา เพราะว่าโกกและหมู่คนทั้งสิ้นของท่านจะถูกฝังไว้ที่นั่น เขาจะเรียกกันว่า หุบเขาฮาโมนโกก
12. วงศ์วานอิสราเอลจะฝังเขาทั้งหลายอยู่ถึงเจ็ดเดือน เพื่อจะทำให้แผ่นดินนั้นสะอาด
13. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ประชาชนทุกคนแห่งแผ่นดินจะฝังเขาทั้งหลาย ในวันนั้นเมื่อเราสำแดงสง่าราศีของเรา ประชาชนนั้นจะได้รับเกียรติเพราะการฝังศพนั้น
14. เขาทั้งหลายจะตั้งคนให้เดินผ่านไปมาในแผ่นดินเรื่อยไป ให้ฝังศพคนเหล่านั้นที่เหลืออยู่บนพื้นแผ่นดิน เพื่อจะทำแผ่นดินให้สะอาด เขาจะออกตรวจค้นเมื่อสิ้นเจ็ดเดือนแล้ว
15. เมื่อคนเหล่านั้นผ่านไปมาในแผ่นดิน ถ้าใครเห็นกระดูกคนเข้า เขาจะเอาเครื่องหมายปักไว้ข้างกระดูกนั้น จนกว่าคนฝังจะมาฝังเขาไว้ในหุบเขาฮาโมนโกก
16. หัวเมืองหนึ่งชื่อ ฮาโมนาร์ ก็อยู่ที่นั่นด้วย เขาจะทำให้แผ่นดินสะอาดดังนี้แหละ
17. เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า จงพูดกับนกทุกชนิดและพูดกับเหล่าสัตว์ป่าทุ่งว่า

ัจชุมนุมนและมาเถิด รวมกันมาจากทุกด้านมายังการเลี้ยงสักการบูชา ซึ่งเราถวายเพื่อเจ้า เป็นการเลี้ยงสักการบูชาใหญ่บนภูเขาทั้งหลายแห่งอิสราเอล และเจ้าจะรับประทานเนื้อและดื่มโลหิต

18. เจ้าจะรับประทานเนื้อของผู้แก่ล้า และดื่มโลหิตของเจ้านายแห่งพิภพ ของแกะผู้ ของลูกแกะ และของแพะกับของวัวผู้ ทั้งสิ้นนี้เป็นสัตว์อ้วนพีแห่งเมืองบาซาน

19. และเจ้าจะรับประทานไขมันจนเจ้าอิมหนา และดื่มโลหิตจนเจ้าจะเมา ณ การเลี้ยงสักการบูชาซึ่งเราได้ถวายเพื่อเจ้า

20. และเจ้าจะอิมหนาที่สำหรับของเราด้วยเนื้อม้าและผู้ขับขี่ ทั้งเนื้อของผู้แก่ล้า และของนักรบทุกชนิด' องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

21. และเราจะตั้งสง่าราศีของเราไว้ในหมู่ประชาชาติทั้งหลาย และประชาชาติทั้งสิ้นจะเห็นการพิพากษาลงโทษของเราซึ่งเราได้กระทำ และเห็นมือของเราซึ่งเราวางไว้บนเขาทั้งหลาย

22. ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นไป วงศ์วานอิสราเอลจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย

23. และประชาชาติทั้งหลายจะทราบว่าเป็นเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา เพราะเหตุความชั่วช้าของเขา เพราะเขาได้ละเมิดต่อเรา ดังนั้นเราจึงซ่อนหน้าของเราเสียจากเขา และมอบเขาไว้ในมือพวกศัตรูของเขา เขาจึงล้มลงด้วยดาบสิ้นทุกคน

24. เราได้กระทำต่อความโสโครกและการละเมิดของเขาทั้งหลาย และเราซ่อนหน้าของเราเสียจากเขาทั้งหลาย

25. เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า บัดนี้เราจะให้ยาโคบกลับสู่สภาพเดิม และจะมีความกรุณาต่อวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้น และเราจะหวงแหวนามบริสุทธิ์ของเรา

26. เมื่อเขาทั้งหลายมาอาศัยอยู่อย่างปลอดภัยในแผ่นดิน โดยไม่มีผู้ใดกระทำให้เขาหวาดกลัว เขาทั้งหลายจะทนรับความอับอายขายหน้าของเขา ทั้งการละเมิดซึ่งเขาทั้งหลายได้เคยประพฤติต่อเรา

27. เมื่อเราได้นำเขากลับมาจากชนชาติทั้งหลาย และรวบรวมเขามาจากแผ่นดินศัตรูของเขา และเมื่อเราสำแดงความบริสุทธิ์ของเราท่ามกลางเขาทั้งหลายท่ามกลางสายตาของประชาชาติเป็นอันมาก

28. แล้วเขาจะทราบว่าเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา เพราะเราได้ส่งให้เขาถูกกวาดไปเป็นเชลยอยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติ แล้วก็รวบรวมเขาเข้ามาในแผ่นดินของเขาทั้งหลาย เราจะไม่ปล่อยให้สักคนหนึ่งเผลออยู่ท่ามกลางบรรดาประชาชาติอีกเลย

29. และเราจะไม่ซ่อนหน้าของเราไว้จากเขาทั้งหลายอีกเลย เมื่อเราเทวิญญูณของเราเหนือวงศ์วานอิสราเอล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

1. เมื่อปีที่ยี่สิบห้าที่เราได้ถูกกวาดไปเป็นเชลยนั้น ในต้นปีเมื่อวันที่สิบของเดือน ในปีที่ยี่สิบหลังจากที่เขาชนะกรุงนั้น ในวันนั้นที่เดียวพระหัตถ์ของพระเยโฮวาห์มาอยู่เหนือข้าพเจ้าและทรงนำข้าพเจ้ามา
2. ในนิมิตแห่งพระเจ้าพระองค์ทรงนำข้าพเจ้ามาถึงแผ่นดินอิสราเอล และพระองค์ทรงวางข้าพเจ้าไว้บนภูเขาสูงมาก ซึ่งตรงนั้นทางทิศใต้มีสิ่งก่อสร้างเหมือนเมืองหนึ่ง
3. เมื่อพระองค์ทรงนำข้าพเจ้ามา ณ ที่นั้น ดูเกิต มีชายคนหนึ่ง ปรากฏการณ์ของเขาคล้ายทองสัมฤทธิ์ มีเชือกป่านเส้นหนึ่งและไม้วัดอันหนึ่งอยู่ในมือ และท่านยืนอยู่ที่หอประตู
4. และชายผู้นั้นกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงมองดูด้วยตาเองเกิด และจงฟังด้วยหูของเจ้า และจงเอาใจใส่กับสิ่งทั้งสิ้นที่เราจะสำแดงให้แก่เจ้า เพราะว่าที่นำเจ้ามาที่นี่ก็เพื่อจะสำแดงให้แก่เจ้า สิ่งทั้งสิ้นที่เจ้าเห็นนั้น จงประกาศแก่วงศ์วานอิสราเอล
5. และดูเกิต มีกำแพงล้อมอยู่รอบบริเวณนอกของพระนิเวศ และในมือของชายผู้นั้นมีไม้วัดยาวหกศอก แต่ละศอกยาวเท่ากับศอกคืบ ดังนั้นท่านจึงวัดความหนาของกำแพงได้หนึ่งไม้วัด และความสูงได้หนึ่งไม้วัด
6. แล้วท่านเข้าไปตามหอประตูซึ่งหันหน้าไปทิศตะวันออกขึ้นไปตามบันได และวัดธรณีหอประตูได้สี่หนึ่งไม้วัดและอีกธรณีหนึ่งได้สี่หนึ่งไม้วัด
7. และห้องยามยาวหนึ่งไม้วัด และกว้างหนึ่งไม้วัด และที่ว่างระหว่างห้องยามเหล่านั้นยาวห้าศอก และธรณีหอประตูที่อยู่ริมมุขที่หอประตูตอนปลายชั้นในได้หนึ่งไม้วัด
8. แล้วท่านก็วัดมุขของหอประตูตอนปลายชั้นในได้หนึ่งไม้วัด
9. และท่านก็วัดมุขของหอประตูได้แปดศอก และเสามุขนั้นสองศอก และมุขของหอประตูอยู่ที่ตอนปลายข้างใน
10. แต่ละด้านของหอประตูตะวันออกมีห้องยามอยู่สามห้อง ห้องทั้งสามมีขนาดเดียวกัน และเสาที่อยู่ทั้งสองข้างก็มีขนาดเดียวกัน
11. แล้วท่านจึงวัดความกว้างช่องเปิดของทางเข้าหอประตูได้สิบศอก และความยาวของหอประตูสิบสามศอก
12. หน้าห้องยามนั้นมีเครื่องกั้นด้านละหนึ่งศอก และห้องยามนั้นยาวด้านละหกศอก
13. แล้วท่านก็วัดหอประตูจากหลังคาของห้องยามห้องหนึ่งไปยังหลังคาของห้องยามอีกห้องหนึ่ง ได้กว้างยี่สิบห้าศอก จากทางเข้าหนึ่งไปยังอีกทางเข้าหนึ่ง
14. และท่านทำเสาทั้งหลายได้หกสิบศอก และรอบหอประตูมีลานไปถึงเสา
15. วัดจากข้างหน้าหอประตูตรงทางเข้าไปยังปลายมุขชั้นในของหอประตูได้ห้าสิบศอก
16. ตามหอประตูนั้นมีหน้าต่างรอบ ค่อยๆแคบเข้าไปข้างในทั้งในเสาและในห้องยามและมุขก็มีหน้าต่างอยู่รอบข้างในเหมือนกัน ที่เสามีต้นอินทผลัม
17. แล้วท่านนำข้าพเจ้าออกมาที่ลานชั้นนอก และดูเกิต มีห้องหลายห้องและมีพื้นหินทำไว้รอบลาน มีห้องสามสิบห้องหันหน้าเข้าหาพื้นหิน
18. และพื้นหินนั้นมีอยู่ตามด้านข้างทางเข้าหอประตู เท่ากับความยาวของหอประตู นี่เป็นพื้นหินตอนล่าง

19. แล้วท่านก็วัดความกว้างจากหน้าหอประตูข้างล่างไปยังหน้าลานข้างในด้านนอกได้หนึ่งร้อยศอก อยู่ทั้งทางตะวันออกและทางเหนือ
20. ส่วนหอประตูแห่งลานนอกหันหน้าไปทางเหนือ ท่านก็วัดความยาวและความกว้างของมัน
21. ห้องยามด้านละสามห้อง กับเสาศาและมุขมีขนาดเดียวกับหอประตูแรก ยาวห้าสิบศอก กว้างยี่สิบห้าศอก
22. หน้าต่าง มุข ตันอินทผลัมของหอประตูนี้มีขนาดเดียวกับของหอประตูซึ่งหันหน้าไปทางทิศตะวันออก และมีบันไดเจ็ดขั้นนำขึ้นไปถึง และมุขนั้นอยู่ข้างใน
23. ตรงข้ามกับประตูซึ่งอยู่ข้างเหนือเช่นเดียวกับประตูที่อยู่ข้างตะวันออก มีประตูเปิดไปสู่ลานชั้นใน และท่านก็วัดจากประตูหนึ่งไปยังอีกประตูหนึ่งได้หนึ่งร้อยศอก
24. และท่านก็นำข้าพเจ้าตรงไปยังทิศใต้ และดูเถิด มีหอประตูทางทิศใต้หนึ่งหอประตู ท่านก็วัดเสาศาและวัดมุข ก็มีขนาดเดียวกับที่อื่น
25. มีหน้าต่างที่หอประตูและที่มุขโดยรอบเหมือนหน้าต่างที่อื่น ยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก
26. มีบันไดเจ็ดขั้นนำขึ้นไปถึง และมุขนั้นอยู่ข้างใน มีตันอินทผลัมอยู่ที่เสาด้านละต้น
27. และมีประตูหนึ่งอยู่ทางทิศใต้ของลานชั้นใน และท่านก็วัดจากประตูหนึ่งไปยังอีกประตูหนึ่งตรงไปทางทิศใต้ ได้หนึ่งร้อยศอก
28. แล้วท่านก็นำข้าพเจ้ามายังลานชั้นในโดยประตูทิศใต้ และท่านก็วัดประตูทิศใต้ มีขนาดอย่างเดียวกับประตูอื่น ๆ
29. ห้องยาม เสาศา และมุขของหอประตูนี้มีขนาดเดียวกับที่อื่น มีหน้าต่างที่หอประตูและที่มุขโดยรอบ ยาวห้าสิบศอก และกว้างยี่สิบห้าศอก
30. มีมุขอยู่รอบยาวยี่สิบห้าศอก กว้างห้าศอก
31. มุขนั้นหันหน้าสู่ลานชั้นนอก มีตันอินทผลัมอยู่ที่เสาศา และบันไดนี้มีแปดขั้น
32. แล้วท่านก็พาข้าพเจ้ามาที่ลานชั้นในด้านตะวันออก และท่านก็วัดหอประตูขนาดเดียวกับหอประตูอื่น
33. ห้องยาม เสาศา และมุขของหอประตูนี้มีขนาดเดียวกันกับที่อื่น มีหน้าต่างที่หอประตูและที่มุขโดยรอบ ยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก
34. มุขของด้านนี้หันหน้าสู่ลานชั้นนอก และมีตันอินทผลัมอยู่ที่เสาด้านละต้น และบันไดนี้มีแปดขั้น
35. แล้วท่านก็นำข้าพเจ้ามายังประตูเหนือ แล้วท่านก็วัดหอประตูนั้นมีขนาดเดียวกับหอประตูอื่น
36. ห้องยาม เสาศา และมุขของหอประตูนี้มีขนาดเดียวกันกับที่อื่น มีหน้าต่างโดยรอบ ยาวห้าสิบศอกและกว้างยี่สิบห้าศอก
37. มุขของด้านนี้หันหน้าสู่ลานชั้นนอก และมีตันอินทผลัมอยู่ที่เสาด้านละต้น และบันไดนี้มีแปดขั้น
38. มีห้องหนึ่งและมีทางเข้าอยู่ที่เสาศาของหอประตู เป็นที่ล้างเครื่องเผาบูชา
39. และที่มุมของหอประตูมีโถะด้านละสองโถะ บนนี้สำหรับฆ่าเครื่องเผาบูชา เครื่องบูชาไถ่บาป และเครื่องบูชาไถ่การละเมิด
40. และทางด้านนอก ทางที่เขาขึ้นไปถึงทางเข้าหอประตูเหนือมีโถะสองโถะ อีกด้านหนึ่งของมุมของหอประตูมีโถะ

สองโต๊ะ

41. มีโต๊ะอยู่ข้างนี้สี่โต๊ะ และมีโต๊ะอยู่ข้างนั้นข้างๆ หอประตูสี่โต๊ะ เป็นแปดโต๊ะด้วยกัน ซึ่งเขาใช้เป็นที่มาเครื่องสัตวบูชา
42. มีโต๊ะสี่โต๊ะทำด้วยหินสากัดสำหรับเครื่องเผาบูชา ยาวหนึ่งศอกคืบและกว้างหนึ่งศอกคืบ สูงหนึ่งศอก สำหรับวางเครื่องมือซึ่งเขาใช้ฆ่าเครื่องเผาบูชา และเครื่องสัตวบูชา
43. มีตะขอยาวคืบหนึ่งติดอยู่ข้างในโดยรอบ บนโต๊ะนี้เขาวางเนื้อของเครื่องบูชา
44. ข้างนอกหอประตูชั้นใน ในลานชั้นในมีห้องสำหรับพวกนักร้อง ซึ่งอยู่ข้างหอประตูเหนือ หันหน้าไปทิศใต้ อีกห้องหนึ่งอยู่ข้างหอประตูตะวันออก หันหน้าไปทิศเหนือ
45. และท่านบอกข้าพเจ้าว่า ห้องนี้ซึ่งหันหน้าไปทางทิศใต้สำหรับปุโรหิตผู้ดูแลพระนิเวศ
46. และห้องซึ่งหันหน้าไปทางเหนือ สำหรับปุโรหิตผู้ดูแลแท่นบูชา ปุโรหิตเหล่านี้เป็นบุตรชายของศาโดกในบรรดาบุตรชายของเลวี ที่เข้ามาใกล้พระเยโฮวาห์เพื่อจะปรนนิบัติพระองค์
47. และท่านก็วัดลาน ได้ยาวหนึ่งร้อยศอก และกว้างหนึ่งร้อยศอกเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส และแท่นบูชาอยู่ข้างหน้าพระนิเวศ
48. แล้วท่านนำข้าพเจ้ามาที่ मुख ของพระนิเวศและวัดเสาของ मुख ได้ห้าศอกทั้งสองด้าน และหอประตูก็กว้างด้านละสามศอก
49. मुख นั้นยาวสี่สิบศอกและกว้างสิบเอ็ดศอก และท่านนำข้าพเจ้าทางบันไดไปถึงที่นั้น และมีเสาอยู่ข้างเสาทั้งสองข้าง

1. ภายหลังท่านนำข้าพเจ้ามาถึงพระวิหาร และได้วัดเสา กว้างด้านละหกศอก ซึ่งเท่ากับความกว้างของพลับพลา
2. และส่วนกว้างของทางเข้านั้นสิบศอก และกำแพงข้างทางเข้าด้านละห้าศอก และท่านก็วัดความยาวของพระวิหาร ได้สี่สิบศอก กว้างยี่สิบศอก
3. แล้วท่านก็เข้าไปข้างในและวัดเสาของทางเข้าได้สองศอก ทางเข้านั้นหกศอก และส่วนกว้างของทางเข้านั้นเจ็ดศอก
4. และท่านก็วัดความยาวของห้องได้ยี่สิบศอก กว้างยี่สิบศอก พ้นพระวิหารออกไป และท่านบอกข้าพเจ้าว่า นี่เป็นที่บริสุทธิ์ที่สุด
5. แล้วท่านก็วัดกำแพงพระนิเวศได้หนาหกศอก และห้องระเบียงนั้นกว้างสี่ศอก อยู่รอบพระนิเวศทุกด้าน
6. ห้องระเบียงนั้นเป็นห้องสามชั้นซ้อนกัน มีชั้นละสามสิบห้อง มีหยักป่าอยู่รอบกำแพงพระนิเวศ ใช้เป็นที่หนุนห้องระเบียง เพื่อไม่ให้ห้องระเบียงอาศัยกำแพงพระนิเวศ
7. ห้องระเบียงนั้นยิ่งสูงขึ้นไปอีกยิ่งกว้างออก ตามส่วนขยายของหยักป่าจากห้องหนึ่งซ้อนอยู่บนอีกห้องหนึ่งโดยรอบที่ข้างพระนิเวศมีบันไดนำขึ้นข้างบน ดังนี้แหละผู้ใดที่ขึ้นไปจากห้องต่ำที่สุดถึงห้องบนก็ต้องลอดผ่านห้องกลาง
8. ข้าพเจ้ายังเห็นอีกว่า พระนิเวศนั้นมียกพื้นอยู่โดยรอบ ฐานของห้องระเบียงวัดได้หนึ่งไม้วัดเต็ม ยาวหกศอก
9. ผนังด้านนอกของห้องระเบียงหนาห้าศอก และส่วนที่ว่างคือสถานที่ของห้องระเบียงที่อยู่ข้างในนั้น
10. ระหว่างห้องระเบียงแต่ละห้องมีความกว้างยี่สิบศอกโดยรอบพระนิเวศทุกด้าน
11. และประตูของห้องระเบียงนั้นเปิดเข้าไปในส่วนบนยกพื้นที่ย่าง ประตูหนึ่งหันไปทางเหนือ และอีกประตูหนึ่งหันไปทางใต้ ความกว้างของส่วนที่ว่างนั้นคือห้าศอกโดยรอบ
12. ดีกที่หันหน้ามายังสนามของพระนิเวศทางด้านตะวันตกนั้นกว้างเจ็ดสิบศอก และผนังของดิกหนาห้าศอกโดยรอบและยาวเก้าสิบศอก
13. แล้วท่านก็วัดพระนิเวศได้ยาวหนึ่งร้อยศอก สนามและดิกพร้อมกับผนังยาวหนึ่งร้อยศอก
14. ความกว้างด้านตะวันออกของด้านหน้าของพระนิเวศทั้งของสนาม ยาวหนึ่งร้อยศอก
15. แล้วท่านก็วัดความยาวของดิกซึ่งหันหน้าไปสู่สนามซึ่งอยู่ด้านหลัง พร้อมทั้งผนังข้างๆ ยาวหนึ่งร้อยศอก ห้องโถงของพระวิหารนั้นและลานของมุข
16. ทั้งธรณีประตู หน้าต่างและผนังรอบทั้งสามชั้นซึ่งอยู่ตรงข้ามประตู ไม้โดยรอบตั้งแต่พื้นถึงหน้าต่าง และหน้าต่างนี้ก็คลุมไว้
17. จนถึงที่อยู่เหนือประตู ถึงแม้เป็นห้องชั้นในและข้างนอก และบนผนังโดยรอบที่ห้องชั้นในและห้องโถง ก็กระทำโดยการวัด
18. พระนิเวศนั้นมีรูปเคารพและรูปตันอินทผลัม และรูปตันอินทผลัมอยู่ระหว่างเคารพทุกรูป เคารพทุกตนมีสองหน้า
19. หน้าของผู้ชายตรงตันอินทผลัมที่อยู่ข้างหนึ่ง และหน้าของสิงโตหนุ่มตรงตันอินทผลัมที่อยู่อีกข้างหนึ่ง มีรูปอย่างนี้รอบพระนิเวศทั้งหมด

20. จากพื้นถึงที่เหนือประตู มีรูปเศรฐและรูปต้นอินทผลัมแกะอยู่ที่ผนังพระวิหาร
21. ฝาเสาศประตูของพระวิหารนั้นสี่เหลี่ยมข้างหน้าสถานบริสุทธิ รูปร่างของตัวนั้นก็เหมือนรูปร่างของอีกตัวหนึ่ง
22. แทนบุชชาทำด้วยไม้สูงสามศอกยาวสองศอก ทั้งมุม ความยาว และที่ผนังทำด้วยไม้ ท่านบอกข้าพเจ้าว่า นี่เป็นโตะซึ่งอยู่ต่อพระพักตร์ของพระเยโฮวาห์
23. พระวิหารและสถานบริสุทธิมีประตูคู่แห่งละคู่
24. ประตูเหล่านั้นมีสองบาน คือบานเหวี่ยงสองบาน ประตูหนึ่งมีสองบาน และอีกประตูหนึ่งมีสองบาน
25. และบนประตูของพระวิหาร มีเศรฐและต้นอินทผลัมแกะไว้ เช่นเดียวกับที่แกะไว้บนผนัง มีประรำไม้อยู่ที่หน้ามุขข้างนอก
26. มีหน้าต่างและมีต้นอินทผลัมอยู่ทั้งสองข้างที่บนผนังด้านข้างมุข ทั้งห้องระเบียงพระนิเวศและประรำ

1. แล้วท่านพาข้าพเจ้ามาถึงลานชั้นนอก ตรงทิศเหนือ และท่านนำข้าพเจ้ามาถึงห้องซึ่งอยู่ตรงข้ามกับสนาม และตรงข้ามกับตึกทางด้านทิศเหนือ
2. ความยาวของตึกที่อยู่หน้าประตูทางด้านเหนือนี้เป็นหนึ่งร้อยศอก และกว้างห้าสิบศอก
3. ติดต่อกับส่วนยี่สิบศอกซึ่งเป็นส่วนของลานชั้นใน หันหน้าเข้าสู่พื้นหินซึ่งเป็นส่วนของลานข้างนอก เป็นระเบียบชั้นระเบียงสามชั้น
4. และข้างหน้าห้องมีทางเข้าข้างในกว้างสิบศอก ยาวหนึ่งศอก บรรดาประตูห้องเหล่านี้อยู่ทางด้านเหนือ
5. ห้องข้างบนแคบกว่า เพราะระเบียงเหล่านี้สูงกว่าระเบียงห้องชั้นล่าง และชั้นกลางในตึกนั้น
6. เพราะว่าเป็นห้องสามชั้น และไม่มีเสารองเหมือนเสาที่ลานข้างนอก เพราะฉะนั้นห้องชั้นบนจึงร่นเข้าไปกว่าพื้นมากกว่าห้องชั้นล่างและชั้นกลาง
7. และมีผนังข้างนอกขนานกับห้อง ตรงไปยังลานข้างนอก ตรงข้ามกับห้อง ยาวห้าสิบศอก
8. เพราะในห้องที่ลานข้างนอกยาวห้าสิบศอก และดูเถิด ส่วนห้องเหล่านี้ที่ตรงข้ามกับพระวิหารยาวหนึ่งร้อยศอก
9. ใต้ห้องเหล่านี้มีทางเข้าอยู่ด้านตะวันออก ถ้าเข้าไปจากลานข้างนอก
10. ตรงที่ผนังด้านนอกเริ่มต้น ด้านตะวันออกก็เช่นเดียวกัน ตรงข้ามกับสนามและตรงข้ามกับตึกมีห้องหลายห้อง
11. ทางเดินอยู่หน้าห้องคล้ายกับห้องทางทิศเหนือ ยาวและกว้างขนาดเดียวกัน มีทางออก แพนผังและประตูอย่างเดียวกัน
12. ข้างล่างห้องทิศใต้มีทางเข้าอยู่ด้านตะวันออกที่ที่เข้ามาตามทางเดิน ตรงข้ามมีผนังแบ่ง
13. แล้วท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ห้องด้านเหนือและห้องด้านใต้ตรงข้ามสนามเป็นห้องบริสุทธิ์ ที่ปุโรหิตผู้เข้าใกล้พระเยโฮวาห์จะรับประทานของถวายอันบริสุทธิ์ที่สุด เขาจะวางของถวายอันบริสุทธิ์ที่สุดนั้นไว้ที่นั่น และธัญญาหาร เครื่องบูชาไถ่บาป เครื่องบูชาไถ่การละเมิดเพราะว่าที่นั่นบริสุทธิ์
14. เมื่อปุโรหิตเข้าไปในที่บริสุทธิ์ เขาจะไม่ออกไปจากที่บริสุทธิ์เข้าสู่ลานข้างนอก แต่จะปลดเครื่องแต่งกายที่เขาสวมปฏิบัติหน้าที่วางไว้ที่นั่นเพราะสิ่งเหล่านี้บริสุทธิ์ เขาจะต้องสวมเครื่องแต่งกายอื่นก่อนที่เขาจะเข้าไปสู่ส่วนที่มีไว้สำหรับประชาชน
15. เมื่อท่านได้วัดข้างในบริเวณพระนิเวศเสร็จแล้ว ท่านก็นำข้าพเจ้าออกมาทางประตูซึ่งหันหน้าไปทางทิศตะวันออก และวัดบริเวณพระนิเวศโดยรอบ
16. ท่านวัดด้านตะวันออกด้วยไม้วัดได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัดโดยรอบ
17. แล้วท่านก็หันมาวัดทางด้านเหนือได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัดโดยรอบ
18. แล้วท่านก็หันมาวัดด้านใต้ได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัด
19. แล้วท่านก็หันมาวัดด้านตะวันตกแล้ววัดได้ห้าร้อยศอกตามไม้วัด
20. ท่านวัดทั้งสี่ด้าน มีกำแพงล้อมรอบยาวห้าร้อยศอก กว้างห้าร้อยศอก เป็นที่แบ่งระหว่างสถานบริสุทธิ์กับสถานที่สามัญ

1. ภายหลังจากท่านนำข้าพเจ้ามายังประตู คือประตูที่หันหน้าไปทิศตะวันออก
2. และ ดุเถิด สง่าราศีของพระเจ้าแห่งอิสราเอลมาจากทิศตะวันออก และพระสุรเสียงของพระองค์ก็เหมือนเสียงน้ำมากหลาย และพิภพก็รุ่งโรจน์ด้วยสง่าราศีของพระองค์
3. และนิมิตที่ข้าพเจ้าเห็นนั้นก็เหมือนกับนิมิตซึ่งข้าพเจ้าเห็นเมื่อพระองค์เสด็จมาทำลายเมืองนั้น และเหมือนกับนิมิตซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นที่ริมแม่น้ำเคบาร์ และข้าพเจ้าก็ซบหน้าของข้าพเจ้าลงถึงดิน
4. และสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ได้เข้าไปในพระนิเวศทางประตูที่หันไปทางทิศตะวันออก
5. พระวิญญูณก็ยกข้าพเจ้าขึ้น และนำข้าพเจ้ามาที่ลานชั้นใน และดุเถิด สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็เต็มพระนิเวศ
6. ขณะที่ชายคนนั้นยังยืนอยู่ที่ข้างข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้ยินพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าดังออกมาจากพระนิเวศ
7. และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย บัลลังก์ของเราและสถานที่วางเท้าของเราอยู่ที่นี้ เป็นที่ที่เราจะอยู่ท่ามกลางชนชาติอิสราเอลเป็นนิตย์ และวงศ์วานอิสราเอลจะไม่กระทำให้นามบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินอีก โดยตัวของเขาทั้งหลายเองหรือกษัตริย์ของเขาทั้งหลาย ด้วยการเล่นซู้ของเขาทั้งหลาย และด้วยศพของกษัตริย์ของเขาทั้งหลายในปุชนียสถานสูง
8. โดยการวางธรณีประตูของเขาทั้งหลายไว้ข้างธรณีประตูทั้งหลายของเรา โดยการตั้งเสาประตูของเขาทั้งหลายไว้ข้างเสาประตูทั้งหลายของเรา มีเพียงผนังกันไว้ระหว่างเรากับเขาทั้งหลายเท่านั้น เขาได้กระทำให้นามบริสุทธิ์ของเราเป็นมลทินด้วยการอันน่าสะอิดสะเอียนของเขาซึ่งเขาทั้งหลายได้กระทำ ดังนั้นเราจึงเฝ้าผลาญเขาเสียด้วยความกริ้วของเรา
9. บัดนี้ให้เขาทิ้งการเล่นซู้ทั้งหลายของเขาและศพของกษัตริย์ทั้งหลายของเขาให้ห่างไกลจากเรา และเราจะอยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลายเป็นนิตย์
10. เจ้า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าจงบรรยายแก่วงศ์วานอิสราเอลให้ทราบถึงพระนิเวศ เพื่อว่าเขาจะได้ละอายในเรื่องความชั่วช้าของเขา และให้เขาทั้งหลายวัดแบบแผน
11. และถ้าเขาละอายในสิ่งทั้งหลายที่เขากระทำมาแล้ว จงสำแดงภาพแผนผังทางออกทางเข้า และลักษณะทั้งสิ้นของพระนิเวศนั้น และจงให้เขาทราบถึงกฎเกณฑ์ ลักษณะและกฎทั้งสิ้นของพระนิเวศ จงเขียนลงไว้ท่ามกลางสายตาของเขา เพื่อเขาจะได้รักษาลักษณะและกฎเกณฑ์ทั้งสิ้นของพระนิเวศ และกระทำตาม
12. ต่อไปนี้เป็นกฎของพระนิเวศ คือบริเวณโดยรอบที่อยู่บนยอดภูเขาจะเป็นที่บริสุทธิ์ที่สุด ดุเถิด นี่เป็นกฎของพระนิเวศ
13. ต่อไปนี้เป็นขนาดของแท่นบูชาวัดเป็นศอก ศอกหนึ่งคือความยาวหนึ่งศอกกับหนึ่งคืบ ดอนฐานสูงหนึ่งศอก และกว้างหนึ่งศอก ที่ขอบมีริมคืบหนึ่ง และความสูงของแท่นบูชาเป็นดังนี้
14. จากดอนฐานที่อยู่บนดินมาถึงข้างล่างสูงสองศอก กว้างหนึ่งศอก จากชั้นเล็กไปถึงชั้นใหญ่สูงสี่ศอก กว้างหนึ่งศอก
15. และเตาของแท่นนั้นสี่ศอก และจากเตาแท่นมีเชิงงอนยื่นขึ้นสี่เชิง

16. เตาแทนนั้นเป็นสี่เหลี่ยมจตุรัส ยาวสิบสองศอก กว้างสิบสองศอก
17. ชั้นข้างเตาก็สี่เหลี่ยมจตุรัสเหมือนกัน ยาวสิบสี่ศอก กว้างสิบสี่ศอก ยกirimรอบกว้างครึ่งศอก ฐานกว้างศอกหนึ่ง โดยรอบ บันไดแทนบูชาหันหน้าไปทางทิศตะวันออก
18. และท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ต่อไปนี้เป็นกฎของแทนบูชาในวันที่สร้างเสร็จแล้ว เพื่อจะถวายเครื่องเผาบูชา และเพื่อจะพรมด้วยเลือด
19. ท่านจงมอบวัวหนุ่มตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป แก่ปุโรหิตคนเลวีเชื้อสายคาโดก ผู้ที่เข้ามาใกล้เพื่อปรนนิบัติเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
20. เจ้าจงเอาเลือดวัวนั้นบ้างใส่ไว้ที่เชิงอนทังสี่ของแทน และมุมทังสี่ของชั้นข้างเตา และที่ยกirimโดยรอบ ทำดังนี้แหละท่านจะได้ชำระแทนและทำการลบมลทินของแทนนั้นไว้
21. ท่านจงเอาวัวผู้ซึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และปุโรหิตจะเผามันเสียในที่ที่กำหนดไว้ซึ่งเป็นที่ของพระนิเวศภายนอกสถานบริสุทธิ์
22. และในวันที่สองท่านจงถวายลูกแพะตัวผู้ที่ปราศจากตำหนิเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป และพวกปุโรหิตจะชำระแทนบูชา อย่างที่ชำระด้วยวัวผู้
23. เมื่อท่านได้ชำระแทนเสร็จแล้ว ท่านจงถวายวัวหนุ่มปราศจากตำหนิและแกะผู้ที่ปราศจากตำหนิจากฝูง
24. ท่านจงนำมาถวายต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และปุโรหิตจะเอาเกลือพรมลงบนนั้น และจะถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์
25. ท่านจงเตรียมแพะตัวหนึ่งเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปทุกวันจนครบเจ็ดวัน และพวกปุโรหิตจะเตรียมวัวหนุ่มและแกะผู้ที่ปราศจากตำหนิจากฝูงด้วย
26. เขาทั้งหลายจะต้องทำการลบมลทินแทนบูชาอยู่เจ็ดวันจึงจะชำระเสร็จ และจะสถาปนาตนเองไว้
27. และเมื่อเขากระทำครบตามกำหนดเหล่านี้แล้ว ตั้งแต่วันที่แปดเป็นต้นไปปุโรหิตจะต้องถวายเครื่องเผาบูชาของท่านและเครื่องสันติบูชาของท่านที่บนแทนนั้น และเราจะโปรดปรานเจ้าทั้งหลาย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ

1. แล้วท่านก็นำข้าพเจ้ากลับมาตามทางของประตูของสถานบริสุทธิ์ห้องนอก ซึ่งหันหน้าไปทางตะวันออก และประตูนั้นปิดอยู่
2. พระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า ประตูนี้จะปิดอยู่เรื่อยไป อย่าให้เปิดและไม่ให้ใครเข้าไปทางนี้ เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งอิสราเอลได้เสด็จเข้าไปทางนี้ เพราะฉะนั้นจึงให้ปิดไว้
3. เฉพาะเจ้านายเท่านั้น คือเจ้านาย ท่านจะประทับเสวยพระกระยาหารต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ในประตูนี้ได้ ท่านจะต้องเข้ามาทางมุขของหอประตูและต้องออกไปตามทางเดียวกัน
4. แล้วท่านก็นำข้าพเจ้ามาตามทางของประตูเหนือมาที่ข้างหน้าพระนิเวศ และข้าพเจ้ามองดู และดูเถิด สง่าราศีของพระเยโฮวาห์ก็เต็มพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และข้าพเจ้าก็ซบหน้าลงถึงดิน
5. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงตั้งใจให้ดี ทุกสิ่งที่เราจะบอกเจ้าเกี่ยวกับกฎทั้งสิ้นของพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และราชบัญญัติทั้งสิ้นของพระนิเวศนั้น จงดูด้วยตาของเจ้า และฟังด้วยหูของเจ้า และจดจำเรื่องทางเข้าพระนิเวศและทางออกจากสถานบริสุทธิ์ให้ดี
6. แล้วจงบอกแก่วงศ์วานที่มักกบฏ คือวงศ์วานอิสราเอลว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย ขอให้การที่น่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้าสิ้นสุดเสียที่เกิด
7. คือการที่เจ้าพาคนต่างด้าวที่มีได้เข้าสู่หน้ตทางจิตใจและเนื้อหนังเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเรา กระทำให้สถานนั้น คือพระนิเวศของเรามัวหมอง เมื่อเจ้าถวายอาหารของเราแก่เรา คือไขมันและเลือด สิ่งเหล่านี้ได้ทำลายพันธสัญญาของเราด้วยการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งสิ้นของเจ้า
8. และเจ้ามิได้ดูแลรักษาสิ่งบริสุทธิ์ของเรา แต่เจ้าได้ตั้งคนเฝ้าให้ดูแลรักษาอยู่ในสถานบริสุทธิ์ของเรา เพื่อประโยชน์แก่ตัวเจ้าเอง
9. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสดังนี้ว่า อย่าให้คนต่างด้าว ที่มีได้เข้าสู่หน้ตทางจิตใจคนและเนื้อหนังคือชนต่างด้าวทั้งสิ้นที่อยู่ท่ามกลางชนชาติอิสราเอลเข้าไปในสถานบริสุทธิ์ของเรา
10. แต่คนเลวผู้ที่ได้ไปไกลจากเรา หลงไปจากเราไปติดตามรูปเคารพของเขาเมื่อคนอิสราเอลหลงไปนั้น จะต้องได้รับโทษความชั่วช้าของตน
11. เขาทั้งหลายจะต้องปรนนิบัติอยู่ในสถานบริสุทธิ์ของเรา ตรวจตราดูอยู่ที่ประตูพระนิเวศ และปฏิบัติอยู่ในพระนิเวศ เขาจะฆ่าเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชาให้ประชาชน และเขาจะต้องคอยเฝ้าประชาชน เพื่อจะรับใช้เขาทั้งหลาย
12. เพราะเขาทั้งหลายได้ปรนนิบัติประชาชนอยู่หน้ารูปเคารพของเขา จึงทำให้วงศ์วานอิสราเอลตกอยู่ในความชั่วช้า องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า เพราะฉะนั้นเราจึงได้ปฏิญาณด้วยเรื่องเขาทั้งหลายว่า เขาทั้งหลายจะต้องได้รับโทษความชั่วช้าของเขา
13. อย่าให้เขาทั้งหลายเข้ามาใกล้เรา เพื่อจะรับใช้เราในตำแหน่งปุโรหิต หรือเข้ามาใกล้สิ่งบริสุทธิ์ใดๆของเราในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้น แต่เขาต้องทนรับความอับอายขายหน้า และการอันน่าสะอิดสะเอียนทั้งหลายซึ่งเขาได้กระทำนั้น

14. แต่ถึงกระนั้นเราจะกำหนดให้เขาเป็นผู้ดูแลพระนิเวศ ให้กระทำการบริการทั้งสิ้นและกระทำสิ่งที่ต้องกระทำในพระนิเวศนั้นทั้งสิ้น
15. แต่ปุโรหิตคนเลวี่ บรรดาบุตรชายของศาโคก ผู้ยังดูแลสถานบริสุทธิ์ของเรา เมื่อคนอิสราเอลหลงไปจากเรานั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ให้เขาเข้ามาใกล้เราเพื่อปรนนิบัติเรา และให้คอยรับใช้เรา ที่จะถวายไขมันและเลือด
16. เขาจะเข้ามาในสถานบริสุทธิ์ของเราได้ และให้เขาเข้ามาใกล้โต๊ะของเราเพื่อจะปรนนิบัติเรา และให้เขารักษา คำกำชับของเรา
17. ต่อมาเมื่อเขาเข้าประตูลานชั้นในนั้น ให้เขาสวมเสื้อผ้าป่าน อย่าให้เขามีสิ่งใดที่ทำด้วยขนแกะเลยขณะเมื่อเขาทำการปรนนิบัติอยู่ที่ประตูลานชั้นใน และอยู่ข้างใน
18. ให้เขาสวมมาลาป่านไว้เหนือศีรษะ และสวมกางเกงผ้าป่านเพียงแหว อย่าให้เขาคาดตัวด้วยสิ่งใดที่มีเนื้อ
19. และเมื่อเขาออกไปยังลานนอก คือไปยังลานนอกเพื่อไปหาประชาชน ให้เขาเปลื้องเสื้อผ้าชุดที่ปรนนิบัติงานนั้น ออกเสีย และวางไว้เสียในห้องบริสุทธิ์ แล้วจึงสวมเสื้อผ้าอื่น เกรงว่าเขาจะนำความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ไปติดต่อกับประชาชนด้วยเสื้อผ้าของเขา
20. อย่าให้เขาโกนศีรษะหรือปล่อยให้ผมยาว ให้เขาเพียงแต่ขลิบผมบนศีรษะของเขาเท่านั้น
21. เมื่อปุโรหิตเข้าไปในลานชั้นในจะดื่มเหล้าองุ่นไม่ได้
22. อย่าให้ปุโรหิตแต่งงานกับหญิงม่ายหรือหญิงที่ถูกหย่าแล้ว แต่ให้แต่งงานกับหญิงพรหมจารีจากเชื้อสายแห่งวงศ์วานอิสราเอล หรือหญิงม่ายซึ่งเป็นหญิงม่ายของปุโรหิต
23. เขาทั้งหลายจะต้องสั่งสอนประชาชนของเราถึงความแตกต่างระหว่างของบริสุทธิ์และของสามัญ และกระทำให้เขาสังเกตแยกแยะระหว่างของมลทินกับของสะอาดได้
24. ถ้ามีคดี เขาจะต้องกระทำหน้าที่ผู้พิพากษา และเขาจะต้องพิพากษาตามคำตัดสินของเรา ในบรรดางานเทศกาลตามกำหนดของเรานั้นเขาจะต้องรักษาราชบัญญัติและกฎเกณฑ์ของเรา และเขาจะต้องรักษาวินสบบาโตทั้งหลายของเราให้บริสุทธิ์
25. อย่าให้เขากระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยเข้าไปใกล้ผู้ตาย เว้นแต่เป็นบิดาหรือมารดาหรือบุตรชายหรือบุตรสาว หรือพี่น้องผู้ชายหรือพี่น้องผู้หญิงที่ไม่มีสามี ก็จะทำให้กระทำตัวให้เป็นมลทินได้
26. หลังจากที่เขารับการชำระแล้ว มีกำหนดอีกเจ็ดวัน
27. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ในวันที่เขาเข้าไปในสถานบริสุทธิ์ คือที่ลานชั้นในเพื่อจะปรนนิบัติอยู่ในสถานบริสุทธิ์ เขาจะต้องถวายเครื่องบูชาไถ่บาปเสียก่อน
28. นั่นจะเป็นมรดกของเขา เราเป็นมรดกของเขา และเจ้าจะไม่ต้องให้เขาถือกรรมสิทธิ์ใดๆในอิสราเอล เราเป็นกรรมสิทธิ์ของเขา
29. ให้เขารับประทานเครื่องธัญญาบูชา เครื่องบูชาไถ่บาป และเครื่องบูชาไถ่การละเมิด และทุกสิ่งที่ถวายไว้ในอิสราเอลจะเป็นของเขาทั้งหลาย

30. และผลไม้ที่ดีที่สุดของผลไม้รุ่นแรกทุกชนิดและของถวายเป็นทุกชนิดจากเครื่องถวายบูชาทั้งสิ้นของเจ้าจะเป็นของบรรดาปุโรหิตทั้งหลาย เจ้าจงมอบแบ่งเปียกผลแรกของเจ้าให้แก่ปุโรหิต เพื่อว่าพระพรจะมีอยู่เหนือครัวเรือนของเจ้า
31. ปุโรหิตจะต้องไม่รับประทานสิ่งใดๆ ไม่ว่าจะเป็นนกหรือสัตว์ที่ตายเองหรือถูกฉีกกัดตาย

1. เมื่อเจ้าแบ่งแผ่นดินเป็นกรรมสิทธิ์โดยการจับสลากนั้น เจ้าจงถวายที่ดินส่วนหนึ่งไว้เพื่อพระเยโฮวาห์ให้เป็นตำบลบริสุทธิ์ ยาวสองหมื่นห้าพันศอก และกว้างหนึ่งหมื่นศอก จะเป็นที่ยบริสุทธิ์ตลอดบริเวณนั้น
2. ในบริเวณนี้ให้มีที่สี่เหลี่ยมจตุรัสแปลงหนึ่งยาวห้าร้อยกว้างห้าร้อยศอกสำหรับสถานบริสุทธิ์ ให้มีบริเวณว่างไว้โดยรอบอีกห้าสิบศอก
3. ในตำบลบริสุทธิ์นั้น เจ้าจงวัดส่วนหนึ่งออก ยาวสองหมื่นห้าพันศอก กว้างหนึ่งหมื่นศอก ในบริเวณนี้ให้เป็นที่ตั้งของสถานบริสุทธิ์ และของที่บริสุทธิ์ที่สุด
4. ให้เป็นส่วนแผ่นดินที่บริสุทธิ์ ให้เป็นของปุโรหิต ผู้ปรนนิบัติอยู่ในสถานบริสุทธิ์ และเข้าไปใกล้พระเยโฮวาห์เพื่อจะปรนนิบัติพระองค์ ให้เป็นที่สำหรับปลูกบ้านเรือนของเขาและเป็นที่บริสุทธิ์สำหรับสถานบริสุทธิ์
5. อีกส่วนหนึ่งซึ่งยาวสองหมื่นห้าพันศอกและกว้างหนึ่งหมื่นศอกนั้นเป็นที่ของคนเลวี ผู้ปรนนิบัติอยู่ที่พระนิเวศ ให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเขา ให้มีห้องยี่สิบห้อง
6. ใกล้ๆกับส่วนที่ตั้งไว้เป็นตำบลบริสุทธิ์นั้น เจ้าจะต้องกำหนดที่ดินผืนหนึ่งกว้างห้าพันศอก ยาวสองหมื่นห้าพันศอก ให้เป็นกรรมสิทธิ์ของเมือง ให้เป็นของวงศ์วานอิสราเอลทั้งหมด
7. แผ่นดินทั้งสองข้างของตำบลบริสุทธิ์และส่วนของเมืองนั้น ให้ยกเป็นที่ดินของเจ้านายเคียงข้างกับตำบลบริสุทธิ์ และส่วนของเมืองด้านตะวันตกและตะวันออกมีส่วนยาวเท่ากับส่วนที่ยกให้คนตระกูลหนึ่ง ยึดออกไปตามทางตะวันตกและทางตะวันออกของเขตแดนแผ่นดิน
8. ให้เป็นส่วนของเจ้านายในอิสราเอล และเจ้านายของเราจะไม่บีบบังคับประชาชนของเราอีก แต่เจ้านายเหล่านั้นจะยอมให้วงศ์วานอิสราเอลได้แผ่นดินที่เหลือตามส่วนตระกูลของตน
9. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า โอ บรรดาเจ้านายแห่งอิสราเอลเอ๋ย พอเสียที่เกิด จงทิ้งการทารุณและการบีบบังคับเสีย และกระทำความยุติธรรมและความเที่ยงธรรม องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า จงเลิกการข่มขี่ประชาชนของเราให้ออกจากที่ดินอันเป็นกรรมสิทธิ์ของเขาเสีย
10. เจ้าจงมีตาชั่ง เอฟาห์และบัทที่เที่ยงตรง
11. เอฟาห์และบัทนั้นให้เป็นขนาดเดียวกัน บัทหนึ่งจุหนึ่งในสิบของโฮเมอร์ และเอฟาห์ก็จุหนึ่งในสิบของโฮเมอร์ ให้โฮเมอร์เป็นเครื่องวัดมาตรฐาน
12. เซเชลหนึ่งมียี่สิบเก-ราห์ มาเนของเจ้าก็ให้มียี่สิบเซเชล ยี่สิบห้าเซเชลและสิบห้าเซเชล
13. ต่อไปนี้เป็นกำหนดของถวายที่เจ้าทั้งหลายจะต้องถวาย คือข้าวสาลีโฮเมอร์หนึ่งให้ถวายหนึ่งในหกเอฟาห์ ข้าวบาร์ลีโฮเมอร์หนึ่งให้ถวายหนึ่งในหกของเอฟาห์
14. และส่วนกำหนดประจำของน้ำมัน คือน้ำมันหนึ่งบัท น้ำมันโคระหนึ่งถวายหนึ่งในสิบของบัท โคระก็เหมือนโฮเมอร์จุสิบบัท เพราะสิบบัทเท่ากับโฮเมอร์
15. แกะฝูงสองร้อยตัวก็ให้ถวายตัวหนึ่ง จากฝูงเลี้ยงสัตว์อันอุดมของอิสราเอล องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า นี้แหละเป็นของถวายสำหรับบัญญัติบูชา เครื่องเผาบูชา และสันติบูชาเพื่อทำการลบมลทินให้เขาทั้งหลาย

16. ให้ประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินนี้มอบของถวายเหล่านี้แก่เจ้านายแห่งอิสราเอล
17. ให้เป็นหน้าที่ของเจ้านายที่จะจัดเครื่องเผาบูชา ธัญญาบูชา เครื่องดื่มบูชา งานเทศกาลทั้งหลายในวันขึ้นค่ำและสะบาโต ในงานเทศกาลที่กำหนดไว้ของวงศ์วานอิสราเอลทั้งสิ้น ให้เขาจัดเครื่องบูชาไถ่บาป ธัญญาบูชา เครื่องเผาบูชา และสันติบูชา เพื่อกระทำการลบบาปให้แก่วงศ์วานอิสราเอล
18. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้ว่า ในวันที่หนึ่งของเดือนที่หนึ่ง เจ้าจงเอาวัวหนุ่มที่ปราศจากตำหนิตัวหนึ่ง และเจ้าจงชำระสถานบริสุทธิ์เสีย
19. ให้ปุโรหิตเอาเลือดของเครื่องบูชาไถ่บาปมาบ้างและจงประพรมที่เสาประตูพระนิเวศ ที่ชั้นสี่มุมของแท่นบูชา และบนเสาประตูของลานชั้นใน
20. ในวันที่เจ็ดของเดือนนั้นเจ้าจงกระทำเช่นเดียวกัน เพื่อผู้หนึ่งผู้ใดที่กระทำบาปด้วยความพลั้งเผลอหรือความรู้เท่าไม่ถึงการ เพื่อว่าเจ้าจะได้กระทำการลบมลทินพระนิเวศ
21. ในวันที่สิบสี่ของเดือนต้น เจ้าจงฉลองเทศกาลปัสกา จงรับประทานขนมปังไร้เชื้อตลอดเทศกาลเจ็ดวัน
22. ในวันที่นั้นให้เจ้านายจัดหาวัวหนุ่มตัวหนึ่งสำหรับตนเองและประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดิน เพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
23. และในเจ็ดวันที่มีเทศกาลเลี้ยงให้เจ้านายจัดหาวัวหนุ่มเจ็ดตัวกับแกะผู้เจ็ดตัวที่ปราศจากตำหนิ ให้เป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์ทุกวันตลอดเจ็ดวันนั้น และจัดหาลูกแพะผู้ตัวหนึ่งทุกวันให้เป็นเครื่องบูชาไถ่บาป
24. และให้เจ้านายจัดหาธัญญาบูชาเอฟาห์หนึ่งคู่กับวัวผู้หนึ่ง และเอฟาห์หนึ่งคู่กับแกะผู้หนึ่ง และน้ำมันหนึ่งอินต่อแป็งทุกเอฟาห์
25. ในวันที่สิบห้าของเดือนที่เจ็ด และในเทศกาลเลี้ยงทั้งเจ็ดวัน ให้ท่านจัดหาของเช่นเดียวกันสำหรับเป็นเครื่องบูชาไถ่บาป เครื่องเผาบูชา ธัญญาบูชา และเครื่องน้ำมัน

1. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ประตูลานชั้นในที่หันหน้าไปทิศตะวันออกนั้นให้ปิดอยู่ในวันทำงานหกวัน แต่ในวันสะบาโตนั้นให้เปิด และในวันขึ้นค่ำหนึ่งก็ให้เปิด
2. ฝ่ายเจ้านายนั้นจะเข้ามาจากข้างนอกทางมุขของหอประตู และจะมายืนอยู่ที่เสาประตู และพวกบุโรหิตจะเตรียมเครื่องเผาบูชา และเครื่องสันติบูชาของท่าน และท่านจะนมัสการอยู่ที่ธรณีประตู แล้วท่านจะออกไป แต่อย่าปิดประตูนั้นจนกว่าจะถึงเวลาเย็น
3. เช่นเดียวกันประชาชนแห่งแผ่นดินจะนมัสการต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ตรงที่ทางเข้าประตูนั้น ในวันสะบาโต และในวันขึ้นค่ำ
4. เครื่องเผาบูชาที่เจ้านายจะถวายแด่พระเยโฮวาห์ในวันสะบาโตนั้น คือลูกแกะปราศจากตำหนิหกตัว และแกะผู้ปราศจากตำหนิตัวหนึ่ง
5. และธัญญาหารที่คู่กับแกะผู้นั้นคือแป้งเอฟาห์หนึ่ง และธัญญาหารที่คู่กับลูกแกะนั้นก็สุดแท้แต่ที่ท่านจะสามารถจะถวายได้ พร้อมกับน้ำมันอินหนึ่งต่อแป้งหนึ่งเอฟาห์
6. ในวันขึ้นค่ำท่านจะถวายวัวหนุ่มปราศจากตำหนิตัวหนึ่ง และลูกแกะหกตัวกับแกะผู้ตัวหนึ่ง ซึ่งต้องปราศจากตำหนิ
7. ส่วนธัญญาหารนั้นท่านจะจัดแป้งหนึ่งเอฟาห์คู่กับวัวผู้ตัวนั้น และหนึ่งเอฟาห์คู่กับแกะผู้ตัวหนึ่ง และคู่กับลูกแกะ ท่านจะจัดตามที่สามารถจัดได้ พร้อมกับน้ำมันหนึ่งอินต่อแป้งหนึ่งเอฟาห์
8. เมื่อเจ้านายเข้ามาท่านจะเข้าไปทางมุขของหอประตูและกลับออกไปตามทางเดียวกันนั้น
9. เมื่อประชาชนแห่งแผ่นดินเข้ามาต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ณ เทศกาลเลี้ยงตามกำหนด ผู้ที่เข้ามาทางประตูเหนือเพื่อนมัสการจะต้องกลับออกไปทางประตูใต้ และผู้ที่เข้ามาทางประตูใต้จะต้องกลับออกไปทางประตูเหนือ อย่าให้ใครกลับทางประตูตามที่เขาเข้ามา แต่ให้ทุกคนออกตรงไปข้างหน้า
10. เมื่อประชาชนเข้าไป เจ้านายจะเข้าไปพร้อมกันด้วย และเมื่อประชาชนออกไป เจ้านายจะออกไปด้วย
11. ธัญญาหารที่ใช้ ณ เทศกาลเลี้ยงและเทศกาลที่กำหนดนั้น ให้เป็นเอฟาห์หนึ่งคู่กับวัวหนุ่มตัวหนึ่ง และคู่กับแกะผู้ก็เอฟาห์หนึ่ง และคู่กับลูกแกะก็ตามแต่ท่านสามารถจะถวายได้ พร้อมกับน้ำมันอินหนึ่งต่อแป้งเอฟาห์หนึ่ง
12. เมื่อเจ้านายถวายเครื่องบูชาตามใจสมัคร จะเป็นเครื่องเผาบูชา หรือสันติบูชาเป็นเครื่องบูชาตามใจสมัครถวายแด่พระเยโฮวาห์ ให้เปิดประตูที่หันหน้าไปทางทิศตะวันออกให้ท่านและท่านจะเตรียมเครื่องเผาบูชาและสันติบูชาของท่าน อย่างที่ท่านทำในวันสะบาโต แล้วท่านจะออกไป เมื่อท่านออกไปแล้วก็ให้ปิดประตูเสีย
13. เจ้าจะจัดการหาลูกแกะตัวหนึ่งอายุหนึ่งขวบปราศจากตำหนิถวายเป็นเครื่องเผาบูชาแด่พระเยโฮวาห์เป็นประจำวัน เจ้าจะจัดหาทุกๆเช้า
14. และเจ้าจะจัดหาเครื่องธัญญาหารคู่กันทุกๆเช้าหนึ่งในหกของเอฟาห์ และน้ำมันหนึ่งในสามของอิน เพื่อคลุกแป้งให้ชุ่มให้เป็นธัญญาหารแด่พระเยโฮวาห์ นี่เป็นระเบียบเนื่องนิตย์
15. ดังนี้แหละจะต้องจัดหาลูกแกะและเครื่องธัญญาหารพร้อมกับน้ำมันทุกๆเช้า เพื่อเป็นเครื่องเผาบูชาเนื่องนิตย์

16. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ถ้าเจ้านายนำเอาส่วนหนึ่งของมรดกของท่านมามอบให้แก่บุตรชายเป็นของขวัญ ก็ให้ของนั้นตกเป็นของบุตรชายของท่านโดยมรดกนั้นเป็นทรัพย์สินของเขาตามมรดก
17. แต่ถ้าท่านนำเอาส่วนหนึ่งของมรดกของท่านมามอบให้คนใช้ของท่านคนหนึ่งเป็นของขวัญ ของนั้นจะเป็นของคนใช้นั้นจนถึงปีอิสราภาพ แล้วของนั้นจะกลับมาเป็นของเจ้านาย เฉพาะบุตรชายของท่านเท่านั้นที่จะเก็บส่วนมรดกของท่านมาเป็นของขวัญได้
18. ยิ่งกว่านั้นอีกเจ้านายจะยึดสิ่งใดอันเป็นมรดกของประชาชนไม่ได้โดยไล่ประชาชนออกไปจากทรัพย์สินที่ดินของเขา แต่ท่านจะต้องมอบทรัพย์สินของท่านเองให้เป็นมรดกแก่บุตรชายของท่าน เพื่อว่าจะไม่มีประชาชนของเราสักคนหนึ่งที่ต้องถูกขับไล่จากกรรมสิทธิ์ของตน
19. แล้วท่านก็นำข้าพเจ้ามาตามทางเข้าซึ่งอยู่ข้างประตู มายังห้องบริสุทธิ์แถวเหนือ ซึ่งเป็นของปุโรหิต ณ ดุเถิด มีที่หนึ่งอยู่ทั้งสองข้างทางทิศตะวันตก
20. และท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า นี่เป็นสถานที่ซึ่งปุโรหิตจะต้องต้มเครื่องบูชาไถ่การละเมิดและเครื่องบูชาไถ่บาป และเป็นที่นี่ซึ่งเขาจะบั้งธัญญาบูชา เพื่อจะไม่ต้องนำออกไปในลานชั้นนอก อันเป็นการที่จะนำความบริสุทธิ์ศักดิ์สิทธิ์ไปถึงประชาชน
21. แล้วท่านจึงนำข้าพเจ้าออกมาที่ลานชั้นนอก และพาข้าพเจ้าไปที่มุ่มทั้งสี่ของลานนั้น และดูเถิด ที่มุ่มลานทุกมุ่มก็มีลานอยู่ลานหนึ่ง
22. คือที่มุ่มทั้งสี่ของลาน มีลานเล็ก ๆ ยาวสี่สิบศอก กว้างสามสิบศอก ลานทั้งสี่ขนาดเดียวกัน
23. ภายในรอบลานทั้งสี่นั้นมีสิ่งทีก่อด้วยปูนเป็นแถว มีเตาอยู่ที่ก้นของสิ่งทีก่อนั้นโดยรอบ
24. แล้วท่านจึงกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ที่เหล่านี้เป็นที่สำหรับการต้ม ซึ่งผู้ปรนนิบัติอยู่ที่พระนิเวศจะต้มเครื่องสัตวบูชาของประชาชน

1. ภายหลังท่านก็นำข้าพเจ้ากลับมาที่ประตูพระนิเวศ และดูเถิด มีน้ำไหลออกมาจากใต้ธรณีประตูพระนิเวศตรงไปทางทิศตะวันออก เพราะพระนิเวศหันหน้าไปทางทิศตะวันออก และน้ำไหลลงมาจากข้างล่าง ทางด้านขวาของพระนิเวศ ทิศใต้ของแท่นบูชา
2. แล้วท่านจึงนำข้าพเจ้าออกมาทางประตูเหนือ และนำข้าพเจ้าอ้อมไปภายนอกถึงประตูชั้นนอก ซึ่งหันหน้าไปทางตะวันออก และดูเถิด น้ำนั้นออกมาทางด้านขวา
3. ชายผู้หนึ่งได้เดินไปทางตะวันออกมีเชือกมัดอยู่ในมือ ท่านวัดได้หนึ่งพันศอก แล้วนำข้าพเจ้าลวน้ำไป และน้ำลึกเพียงตาตุ่ม
4. แล้วท่านก็วัดได้อีกหนึ่งพัน แล้วนำข้าพเจ้าลวน้ำไปและน้ำลึกถึงเข่า แล้วท่านก็วัดได้อีกหนึ่งพัน แล้วนำข้าพเจ้าลวน้ำไป น้ำนั้นลึกเพียงเอว
5. ภายหลังท่านก็วัดได้อีกหนึ่งพัน และกลายเป็นแม่น้ำที่ข้าพเจ้าลยข้ามไม่ได้ เพราะน้ำนั้นขึ้นแล้วลึกพอที่จะว่ายน้ำได้ เป็นแม่น้ำที่ลยข้ามไม่ได้
6. และท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย เจ้าเห็นสิ่งนี้หรือ แล้วท่านก็พาข้าพเจ้ากลับมาตามฝั่งแม่น้ำ
7. ขณะเมื่อข้าพเจ้ากลับ ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นต้นไม้มากมายอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำทั้งสองฟาก
8. และท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า น้ำนี้ไหลตรงไปทางท้องถื่นตะวันออก และไหลลงไปถึงทะเลทราย แล้วลงไปถึงทะเล และเมื่อน้ำไหลออกมานั้นไปถึงน้ำทะเล น้ำนั้นก็กลับจืดดี
9. ต่อมาแม่น้ำนั้นไปถึงที่ไหน ทุกสิ่งที่มีชีวิตซึ่งแหวกว่ายไปมากจะมีชีวิตได้ และที่นั่นมีปลามากมายเพราะว่าน้ำนี้ไปถึงที่นั่นน้ำทะเลก็จืด เพราะฉะนั้นแม่น้ำไปถึงไหน ทุกสิ่งก็มีชีวิต
10. ต่อมาชาวประมงก็จะยืนอยู่ที่ข้างทะเล จากเอนเกดีถึงเอนเอกลาอิม จะเป็นสำหรับตากอวน ปลาในที่นั่นจะมีหลายชนิด เหมือนปลาในทะเลใหญ่ คือจะมีมากมาย
11. แต่ที่เป็นบึงและหนองน้ำจะไม่จืด ต้องทิ้งไว้ให้เป็นเกลือ
12. ตามฝั่งทั้งสองฟากแม่น้ำ จะมีต้นไม้ทุกชนิดที่ใช้เป็นอาหาร ใบของมันจะไม่เหี่ยวและผลของมันจะไม่วาย แต่จะเกิดผลใหม่ทุกเดือน เพราะว่ามีน้ำสำหรับต้นไม้ที่ไหลจากสถานบริสุทธิ์ ผลไม้นั้นใช้เป็นอาหารและใบก็ใช้เป็นยา
13. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า นี่เป็นเขตแดนซึ่งเจ้าจะใช้แบ่งแผ่นดินสำหรับเป็นมรดกท่ามกลางอิสราเอล ทั้งสิบสองตระกูล โยเซฟจะได้สองส่วน
14. และเจ้าจงแบ่งให้เท่าๆกัน เราปฏิญาณที่จะมอบให้แก่บรรพบุรุษของเจ้า และแผ่นดินนี้จะตกแก่เจ้าเป็นมรดกของเจ้า
15. ต่อไปนี้เป็นเขตแดนของแผ่นดินนี้ ด้านทิศเหนือจากทะเลใหญ่ไปตามทางเมืองเฮทโลน และต่อไปถึงเมืองเศดัด
16. เมืองฮามัท เมืองเบโรธาห์ เมืองสิบราอิม ซึ่งอยู่ระหว่างพรมแดนเมืองดามัสกัสกับพรมแดนเมืองฮามัท จนถึงเมืองฮาเซอร์ฮัททิโคน ซึ่งอยู่ที่พรมแดนเมืองเฮาราน
17. ดังนั้น เขตแดนจะยืนจากทะเลถึงเมืองฮาซาราเวโนน ซึ่งอยู่ที่พรมแดนด้านเหนือของเมืองดามัสกัส ทางทิศเหนือ

มีพรมแดนของเมืองฮามัท นี้เป็นแดนด้านเหนือ

18. ทางด้านตะวันออก เขตแดนจะขึ้นจากเมืองเฮารานและดามัสกัส ระหว่างกิเลอาดกับแผ่นดินอิสราเอล เรื่อยไปตามแม่น้ำจอร์แดน ไปถึงทะเลด้านตะวันออก ท่านทั้งหลายจงวัด นี้เป็นเขตด้านตะวันออก

19. ทางด้านใต้เขตแดนจะขึ้นจากทามาร์จนถึงน้ำแห่งการโต้เถียงในคาเดช แล้วเรื่อยไปตามแม่น้ำถึงทะเลใหญ่ นี้เป็นเขตด้านใต้

20. ทางด้านตะวันตก ทะเลใหญ่เป็นเขตแดนเรื่อยไปจนถึงตำบลที่อยู่ตรงข้ามทางเข้าเมืองฮามัท นี้เป็นเขตแดนด้านตะวันตก

21. ดังนั้น เจ้าจงแบ่งแผ่นดินนี้ท่ามกลางเจ้าตามตระกูลอิสราเอล

22. ต่อมาเจ้าทั้งหลายจงแบ่งแผ่นดินเป็นมรดกของตัวเจ้าทั้งหลายโดยการจับสลาก และสำหรับคนต่างด้าวผู้อาศัยอยู่ท่ามกลางเจ้า และบังเกิดลูกหลานอยู่ท่ามกลางเจ้า เขาทั้งหลายจะมีสัญชาติอิสราเอล ให้เขาได้รับส่วนมรดกท่ามกลางตระกูลอิสราเอลพร้อมกับเจ้าทั้งหลาย

23. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ต่อมาคนต่างด้าวจะอยู่ในเขตของคนตระกูลใดก็ได้ เจ้าจงกำหนดที่ดินให้เป็นมรดกของเขาที่นั่น

1. ต่อไปนี้เป็นชื่อของตระกูลต่างๆ ตั้งต้นที่พรมแดนด้านเหนือจากทะเลไปตามทางเฮทโลน ถึงทางเข้าเมืองฮามัทจนถึงฮาเซอเรโนน ซึ่งอยู่ทางพรมแดนด้านเหนือของดามัสกัส ดิคมเมืองฮามัท และยื่นจากด้านตะวันตกออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนดาน
2. ประชิดกับเขตแดนของดานจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนอาเซอร์
3. ประชิดกับเขตแดนของอาเซอร์จากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนนัฟทาลี
4. ประชิดกับเขตแดนของนัฟทาลีจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนมนัสเสห์
5. ประชิดกับเขตแดนของมนัสเสห์จากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนเอฟราอิม
6. ประชิดกับเขตแดนเอฟราอิมจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนรูเบน
7. ประชิดกับเขตแดนรูเบนจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนยูดาห์
8. ประชิดกับเขตแดนยูดาห์จากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก จะเป็นส่วนซึ่งเจ้าจะต้องแยกไว้ต่างหาก กว้างสองหมื่นห้าพันศอก และยาวเท่ากับส่วนของคนตระกูลหนึ่ง จากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นที่มีสถานบริสุทธิ์อยู่กลาง
9. ส่วนซึ่งเจ้าทั้งหลายจะแยกไว้เพื่อพระเยโฮวาห์นั้นให้มีด้านยาวสองหมื่นห้าพันศอก และด้านกว้างหนึ่งหมื่น
10. นี่จะเป็นส่วนแบ่งของส่วนบริสุทธิ์ คือปุโรหิตจะได้ส่วนแบ่งวัดจากทางด้านเหนือยาวสองหมื่นห้าพันศอก ทางด้านตะวันตกกว้างหนึ่งหมื่นศอก ทางด้านตะวันออกกว้างหนึ่งหมื่นศอก ทางด้านใต้ยาวสองหมื่นห้าพันศอก มีสถานบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์อยู่กลาง
11. ส่วนนี้ให้เป็นส่วนของปุโรหิตที่ชำระไว้ให้บริสุทธิ์ บุตรชายของศาโดก ผู้ได้รักษาคำสั่งของเรา ผู้ที่มีได้ลงไปเมื่อประชาชนอิสราเอลหลง ดังที่คนเลวีได้ลงไปนั้น
12. และให้ที่ดินนี้ตกแก่เขาทั้งหลายเป็นส่วนหนึ่งจากส่วนถวายของแผ่นดิน เป็นสถานที่บริสุทธิ์ที่สุด ประชิดกับเขตแดนของคนเลวี
13. เคียงข้างกับเขตแดนของปุโรหิตนั้นให้คนเลวีมีส่วนแบ่งยาวสองหมื่นห้าพันศอก กว้างหนึ่งหมื่นศอก ส่วนยาวทั้งสิ้นจะเป็นสองหมื่นห้าพันศอกและส่วนกว้างหนึ่งหมื่น
14. อย่าให้เขาขายหรือแลกเปลี่ยนส่วนหนึ่งส่วนใดเลย อย่าให้เขาเปลี่ยนกรรมสิทธิ์ของที่ดินนี้ เพราะเป็นส่วนบริสุทธิ์แต่พระเยโฮวาห์
15. ส่วนที่เหลืออยู่ซึ่งกว้างห้าพันศอกและยาวสองหมื่นห้าพันศอกนั้น ให้เป็นที่สามัญของเมืองคือใช้เป็นที่อยู่อาศัยและเป็นขานเมือง ให้ตัวนครอยู่ท่ามกลางนั้น
16. ต่อไปนี้เป็นขนาดของด้านต่างๆ ด้านเหนือสี่พันห้าร้อยศอก ด้านใต้สี่พันห้าร้อยศอก ด้านตะวันออกสี่พันห้าร้อย และด้านตะวันตกสี่พันห้าร้อย
17. นครนั้นจะต้องมีทุ่งหญ้า ทิศเหนือสองร้อยห้าสิบศอก ทิศใต้สองร้อยห้าสิบ และทิศตะวันออกสองร้อยห้าสิบ และทิศตะวันตกสองร้อยห้าสิบ

18. ด้านยาวส่วนที่เหลืออยู่เคียงข้างกับส่วนบริสุทธิที่นั้น ทิศตะวันออกยาวหนึ่งหมื่นศอก และทิศตะวันตกยาวหนึ่งหมื่น และให้อยู่เคียงข้างกับส่วนบริสุทธิ ที่ซผลที่ได้ในส่วนนี้ให้เป็นอาหารของคนงานในนครนั้น
19. คนงานของนครนั้นซึ่งมาจากอิสราเอลทุกตระกูลให้เขาเป็นคนไถที่แปลงนี้
20. ส่วนเต็มซึ่งเจ้าจะต้องแบ่งแยกไวนั้นให้เป็นที่เสียมจตุรัสด้านละสองหมื่นห้าพันศอก นั่นคือส่วนบริสุทธิร่วมกับ ส่วนของตัวนคร
21. ส่วนที่เหลืออยู่ทั้งสองข้างของส่วนบริสุทธิและส่วนของตัวนคร ให้ตกเป็นของเจ้านาย ยื่นจากส่วนบริสุทธิซึ่ง ยาวสองหมื่นห้าพันศอกไปยังพรหมแดนตะวันออก และทางด้านตะวันตกจากสองหมื่นห้าพันศอกไปยังพรหมแดน ตะวันตก ส่วนนี้ให้ตกเป็นของเจ้านาย จะเป็นส่วนบริสุทธิ และสถานบริสุทธิของพระนิเวศน์นั้นอยู่ท่ามกลาง
22. นอกจากส่วนที่ตกเป็นของคนเลวีและส่วนของนครนั้น ซึ่งอยู่กลางส่วนอันตกเป็นของเจ้านาย ระหว่างเขตแดน ยูดาห์และเขตแดนเบนยามิน ให้เป็นส่วนของเจ้านายทั้งหมด
23. ตระกูลคนที่เหลืออยู่นั้น จากด้านตะวันออกไปด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนเบนยามิน
24. ประชิดกับเขตแดนของเบนยามินจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนสิเมโอน
25. ประชิดกับเขตแดนของสิเมโอนจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนอิสสาการ์
26. ประชิดกับเขตแดนของอิสสาการ์จากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนเศบูลุน
27. ประชิดกับเขตแดนของเศบูลุนจากด้านตะวันออกไปถึงด้านตะวันตก เป็นส่วนของคนกาต
28. ประชิดกับเขตแดนของกาตทางทิศใต้เขตแดนนั้นจะยื่นจากเมืองทามาร์ ถึงน้ำแห่งการโต้เถียงในคาเดช แล้ว เรื่อยไปตามแม่น้ำถึงทะเลใหญ่
29. นี่เป็นแผ่นดินซึ่งเจ้าจะแบ่งให้เป็นมรดกแก่ตระกูลต่างๆของอิสราเอลโดยการจับสลาก นี่เป็นส่วนต่างๆของเขา ทั้งหมด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
30. ต่อไปนี้เป็นทางออกของนครทางด้านเหนือซึ่งวัดได้สี่พันห้าร้อยศอก
31. ประตุนครนั้นตั้งชื่อตามชื่อตระกูลคนอิสราเอล มีประตูสามประตูทางด้านเหนือ ประตูของรูเบน ประตูของยูดาห์ ประตูของเลวี
32. ทางด้านตะวันออกซึ่งยาวสี่พันห้าร้อยศอก มีสามประตู ประตูของโยเซฟ ประตูของเบนยามิน ประตูของดาน
33. ทางด้านใต้ซึ่งวัดได้สี่พันห้าร้อยศอก มีประตูสามประตู ประตูของสิเมโอน ประตูของอิสสาการ์ ประตูของเศบูลุน
34. ทางด้านตะวันตกซึ่งยาวสี่พันห้าร้อยศอก มีประตูสามประตู ประตูของกาต ประตูของอาเซอร์ ประตูของนัฟทาลี
35. วัดรอบนครนั้นได้หนึ่งหมื่นแปดพันศอก ตั้งแต่นี้ไปนครนี้จะมีชื่อว่า พระเยโฮวาห์สถิตที่นั่น

ดาเนียล

บทที่ 1

1. ในปีที่สามของรัชกาลเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ เนมูคัตเนสซาร์กษัตริย์ของบาบิโลนเสด็จมายังกรุงเยรูซาเล็ม และทรงล้อมเมืองไว้
2. และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงมอบเยโฮยาคิมกษัตริย์ของยูดาห์ไว้ในหัตถ์ของพระองค์ท่าน พร้อมทั้งเครื่องใช้บางชิ้นแห่งพระนิเวศของพระเจ้า และพระองค์ท่านก็นำของเหล่านั้นมายังแผ่นดินชินาร์มายังนิเวศแห่งพระของพระองค์ท่าน และทรงบรรจุเครื่องใช้เหล่านั้นไว้ในคลังของพระของพระองค์ท่าน
3. แล้วกษัตริย์นั้นก็ทรงบัญชาให้อัชเปเนสหัวหน้าขันทีของพระองค์ท่าน ให้นำคนอิสราเอลบางคน ทั้งเชื้อพระวงศ์ และเชื้อสายของเจ้านาย
4. พวกหนุ่มๆที่ปราศจากตำหนิ มีรูปร่างงามและเชี่ยวชาญในสรรพปัญญา กอปรด้วยความรู้และเข้าใจในสรรพวิทยา กับสามารถที่จะรับราชการในพระราชวังและทรงให้สอนวิชาและภาษาของคนเคลเดียให้เขาทั้งหลาย
5. กษัตริย์ทรงให้นำอาหารสูงซึ่งกษัตริย์เสวย และเหล้าองุ่นซึ่งพระองค์ท่านดื่มให้แก่เขาเหล่านั้นตามกำหนดทุกวัน ทรงให้เขาทั้งหลายรับการเลี้ยงดูอยู่สามปี เมื่อครบกำหนดเวลานั้นแล้วทรงให้เขาได้รับใช้ต่อพระพักตร์กษัตริย์
6. ในบรรดาคนยูดาห์นั้นมีดาเนียล ฮานันยาห์ มิชาเอล และอาซาริยาห์
7. และท่านหัวหน้าขันทีจึงตั้งชื่อให้ใหม่ ดาเนียลนั้นให้เรียกว่าเบลเทซซซาร์ ฮานันยาห์เรียกว่าซัดรัก มิชาเอลเรียกว่าเมซาค และอาซาริยาห์เรียกว่าเอเบดเนโก
8. แต่ดาเนียลตั้งใจไว้ว่าจะไม่กระทำตัวให้เป็นมลทินด้วยอาหารสูงของกษัตริย์ หรือด้วยเหล้าองุ่นซึ่งพระองค์ดื่ม เพราะฉะนั้นเขาจึงขอหัวหน้าขันทีให้ยอมเขาที่ไม่กระทำตัวให้เป็นมลทิน
9. และพระเจ้าทรงให้หัวหน้าขันทีที่ชอบและสมเพชดาเนียล
10. และหัวหน้าขันทีจึงกล่าวแก่ดาเนียลว่า ข้าเกรงว่ากษัตริย์เจ้านายของข้าผู้ทรงกำหนดอาหารและเครื่องดื่มของเจ้า ทอดพระเนตรเห็นว่า พวกเจ้ามีหน้าซุบซิดกว่าบรรดาคนหนุ่มๆอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน เจ้าก็จะกระทำให้ศิโรตของข้าเข้าสู่อันตรายเป็นเพราะกษัตริย์
11. แล้วดาเนียลจึงกล่าวแก่มหาดเล็กผู้หัวหน้าขันทีที่กำหนดให้ดูแลดาเนียล ฮานันยาห์ มิชาเอล และอาซาริยาห์ ว่า
12. ขอท่านจงทดลองผู้รับใช้ของท่านสักสิบวัน ขอให้เขานำผักมาให้เรากินและน้ำมาให้เราดื่ม
13. แล้วให้ท่านตรวจดูหน้าตาของเราทั้งหลายเบื้องหน้าท่านและตรวจดูหน้าตาของบรรดาอนุชนผู้รับประทานอาหารสูงของกษัตริย์ และเมื่อท่านเห็นอย่างไรแล้วจงกระทำแก่ผู้รับใช้ของท่านอย่างนั้นเถิด
14. เขาก็ยอมทำตามคนเหล่านั้นในเรื่องนี้และทดลองเขาอยู่สิบวัน
15. เมื่อครบสิบวันแล้วหน้าตาของคนเหล่านั้นดีกว่า และเนื้อหนังก็อ้วนท้วนสมบูรณ์กว่าบรรดาอนุชนที่รับประทานอาหารสูงของกษัตริย์
16. ดังนั้นมหาดเล็กจึงนำอาหารสูงส่วนของเขาทั้งหลายและเหล้าองุ่นซึ่งเขาทั้งหลายควรจะได้ดื่มนั้นไปเสีย และให้ผักแก่เขา
17. ฝ่ายอนุชนทั้งสี่คนนี้ พระเจ้าทรงประทานสรรพวิทยา และความชำนาญในเรื่องวิชาทั้งปวงและปัญญา และดา

เนี่ยลเข้าใจในนิมิตและความฝันทุกประการ

18. พอสิ้นกำหนดเวลาที่กษัตริย์ทรงบัญชาให้นำเขาทั้งหลายเข้าเฝ้า หัวหน้านั้นก็จึงนำเขาทั้งหลายเข้ามาเฝ้าเนบูคัดเนสซาร์

19. และกษัตริย์ก็ทรงสัมภาษณ์เขา ในบรรดาอนุชนเหล่านั้นไม่พบสักคนหนึ่งเหมือนดาเนียล ฮานันยาห์ มิซาเอลและอาซาริยาห์ เพราะฉะนั้นเขาจึงได้รับใช้ต่อพระพักตร์กษัตริย์

20. ในบรรดาเรื่องราวอันเกี่ยวกับปัญญาและความเข้าใจ ซึ่งกษัตริย์ตรัสถามเขาทั้งหลาย ทรงเห็นว่าเขาทั้งหลายดีกว่าพวกโหร และพวกหมอดู ซึ่งอยู่ในอาณาจักรทั้งสิ้นของพระองค์สิบเท่า

21. และดาเนียลก็ได้รับราชการเรื่อยมาจนปีแรกแห่งรัชกาลกษัตริย์ไซรัส

บทที่ 2

1. ในปีที่สองแห่งรัชกาลเนบูคัดเนสซาร์ เนบูคัดเนสซาร์ทรงพระสุบิน พระทัยของพระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์ บรรทมไม่หลับ
2. แล้วกษัตริย์จึงทรงบัญชาให้มีหมายเรียกพวกโหร พวกหมอดู พวกนักวิทยาศาสตร์ และคนเคลเดียเข้าทูลกษัตริย์ให้รู้เรื่องพระสุบิน เขาทั้งหลายก็เข้ามาเฝ้ากษัตริย์
3. และกษัตริย์ตรัสกับเขาว่า เราได้ฝัน และจิตใจของเราก็เป็นทุกข์ อยากรู้ว่าฝันว่าอะไร
4. แล้วคนเคลเดียจึงกราบทูลกษัตริย์เป็นภาษาอารัมว่า ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์ ขอทรงเล่าพระสุบินให้แก่พวกผู้รับใช้ของพระองค์ แล้วเหล่าข้าพระองค์จะได้ถวายคำแก่พระสุบิน
5. กษัตริย์ทรงตอบคนเคลเดียว่า เราจำความฝันนั้นไม่ได้แล้ว ถ้าเจ้าไม่ให้เราจำความฝันพร้อมทั้งคำแก้ฝัน เจ้าจะถูกหั่นเป็นชิ้นๆ และบ้านเรือนของเจ้าจะต้องเป็นกองขยะ
6. แต่ถ้าเจ้าสำแดงความฝันและคำแก้ฝันให้เรา เจ้าจะได้รับของขวัญ รางวัล และเกียรติยศใหญ่ยิ่ง ฉะนั้นจงสำแดงความฝันและคำแก้ฝันให้เรา
7. เขาทั้งหลายกราบทูลคำรบสองว่า ขอกษัตริย์เล่าพระสุบินแก่พวกผู้รับใช้ของพระองค์ และเหล่าข้าพระองค์จะถวายคำแก่พระสุบิน พระเจ้าข้า
8. กษัตริย์ทรงตอบว่า เรารู้เป็นแน่แล้วว่า เจ้าพยายามจะถ่วงเวลาไว้ เพราะเจ้าเห็นว่าเราจำความฝันนั้นไม่ได้แล้ว
9. ถ้าเจ้าไม่ให้เราจำความฝัน ก็มีคำตัดสินเจ้าอยู่ข้อเดียว เพราะเจ้าทั้งหลายตกลงที่จะพูดเท็จและพูดทุจริตต่อหน้าเรา จนจะมีอะไรเปลี่ยนแปลงไป เพราะฉะนั้นเจ้าจงบอกความฝันให้แก่เรา แล้วเราจึงจะรู้ว่าเจ้าจะถวายคำแก้ความฝันให้เราได้
10. คนเคลเดียจึงกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า ไม่มีบุรุษคนใดในพิภพที่จะสำแดงเรื่องกษัตริย์ได้ เพราะฉะนั้นไม่มีกษัตริย์ เจ้านายหรือผู้ปกครองคนใดไต่ถามสิ่งเหล่านี้จากโหร หรือหมอดู หรือคนเคลเดีย
11. สิ่งซึ่งกษัตริย์ตรัสถามนั้นยากและไม่มีผู้ใดจะสำแดงแต่กษัตริย์ได้ นอกจากพระ ผู้ซึ่งมีได้อยู่กับมนุษย์
12. เพราะเรื่องนี้กษัตริย์จึงทรงกริ้วและเกรี้ยวกราดนักและรับสั่งให้ฆ่าพวกนักปราชญ์ทั้งหมดของบาบิโลนเสีย
13. เพราะฉะนั้นจึงมีพระราชกฤษฎีกาประกาศไปว่าให้ฆ่านักปราชญ์เสียทั้งหมด เขาจึงเที่ยวหาดาเนียลและพรรคพวกเพื่อจะฆ่าเสีย
14. แล้วดาเนียลก็ตอบอารีโอกหัวหน้าราชองครักษ์ผู้ได้ออกไปเที่ยวฆ่านักปราชญ์ของบาบิโลน ด้วยถ้อยคำแยบคายและปรีชาสามารถ
15. ท่านถามอารีโอกหัวหน้าว่า ไฉนพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์จึงเร่งร้อนเล่า แล้วอารีโอกก็เล่าเรื่องให้ดาเนียลทราบ
16. แล้วดาเนียลก็เข้าไปเฝ้าและกราบทูลกษัตริย์ขอให้กำหนดเวลาเพื่อท่านจะถวายคำแก่พระสุบินแก่กษัตริย์
17. แล้วดาเนียลก็กลับไปเรือนของท่าน และแจ้งเรื่องให้ส้านนยาห์ มิซาเอล และอาซาริยาห์สหายของท่านฟัง
18. และบอกเขาให้ขอพระกรุณาแห่งพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์เรื่องความลึกลับนี้ เพื่อดาเนียลและสหายของท่านจะไม่

พินาศพร้อมกับบรรดานักปราชญ์อื่นๆของบาบิโลน

19. ในนิมิตกลางคืนทรงเผยความลึกลับนั้นแก่ดาเนียล แล้วดาเนียลก็ถวายสาธุการแด่พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์
20. ดาเนียลกล่าวว่า สาธุการแด่พระนามของพระเจ้าเป็นนิตย์สืบไป เพราะปัญญาและฤทธานุภาพเป็นของพระองค์
21. พระองค์ทรงเปลี่ยนวาระและฤดูกาล พระองค์ทรงถอดกษัตริย์และทรงตั้งกษัตริย์ขึ้นใหม่ พระองค์ทรงประทานปัญญาแก่นักปราชญ์ และทรงประทานความรู้แก่ผู้ที่มีความเข้าใจ
22. พระองค์ทรงเผยสิ่งที่ลึกลับและลึกลับ พระองค์ทรงทราบสิ่งที่อยู่ในความมืด และความสว่างก็อยู่กับพระองค์
23. โอ พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ขออนุโมทนาและสรรเสริญพระองค์ ผู้ทรงประทานปัญญาและกำลังแก่ข้าพระองค์ สิ่งนั้นที่พวกข้าพระองค์ทูลขอ พระองค์ก็ทรงให้ข้าพระองค์รู้แล้ว เพราะพระองค์ได้ทรงสำแดงเรื่องของกษัตริย์ให้แจ้งแก่พวกข้าพระองค์
24. แล้วดาเนียลก็เข้าไปหาอารีโอกผู้ซึ่งกษัตริย์แต่งตั้งให้มานักปราชญ์แห่งบาบิโลน ท่านได้เข้าไปและกล่าวแก่อารีโอกว่าดังนี้ ขออย่ามานักปราชญ์แห่งบาบิโลน ขอโปรดนำตัวข้าพเจ้าเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ และข้าพเจ้าจะถวายคำแก้ผิดแก่กษัตริย์
25. แล้วอารีโอกก็รีบนำตัวดาเนียลเข้าเฝ้ากษัตริย์ และกราบทูลพระองค์ว่า ข้าพระองค์ได้พบชายคนหนึ่งในหมู่พวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากยูดาห์ ชายผู้นี้จะให้กษัตริย์ทรงรู้คำแก้พระสุบินได้
26. กษัตริย์จึงตรัสแก่ดาเนียลผู้ชื่อว่าเบลเทซซาร์ว่า เจ้าสามารถที่จะให้เรารู้ถึงความฝันที่เราได้ฝันนั้นและคำแก้ได้หรือ
27. ดาเนียลกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า ไม่มีนักปราชญ์ หรือหมอดู หรือโหร หรือหมอดูฤกษ์ยามสำแดงความลึกลับซึ่งกษัตริย์ได้ถามแต่พระองค์ได้
28. แต่มีพระเจ้าองค์หนึ่งในฟ้าสวรรค์ผู้ทรงเผยความลึกลับทั้งหลาย และพระองค์ทรงให้กษัตริย์เนบูกัดเนสซาร์รู้ถึงสิ่งซึ่งจะบังเกิดขึ้นในวาระภายหลัง พระสุบินของพระองค์และนิมิตที่ผุดขึ้นในพระเศียรของพระองค์บนพระแท่นนั้นเป็นดังนี้ พระเจ้าข้า
29. ข้าแต่กษัตริย์ ขณะเมื่อพระองค์บรรทมอยู่บนพระแท่น พระดำริในเรื่องซึ่งจะบังเกิดมาภายหลังได้ผุดขึ้น และพระองค์นั้นผู้ทรงเผยความลึกลับก็ทรงให้พระองค์รู้ถึงสิ่งที่จะบังเกิดมา
30. ฝ่ายข้าพระองค์ ซึ่งทรงเผยความลึกลับนี้แก่ข้าพระองค์นั้น มิใช่เพราะข้าพระองค์มีปัญญามากกว่าผู้มีชีวิตทั้งหลาย แต่เพื่อกษัตริย์จะทรงรู้คำแก้พระสุบิน และเพื่อพระองค์จะทรงรู้พระดำริในพระทัยของพระองค์
31. ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทอดพระเนตร และดูเถิด มีปฏิมากรขนาดใหญ่ ปฏิมากรนี้ใหญ่และสูงใสมิ่งนัก ตั้งอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ และรูปร่างก็น่ากลัว
32. เศียรของปฏิมากรนี้เป็นทองคำเนื้อดี ออกและแขนเป็นเงิน ท้องและโคนขาเป็นทองสัมฤทธิ์
33. ขาเป็นเหล็ก เท้าเป็นเหล็กปนดิน
34. ขณะเมื่อพระองค์ทอดพระเนตร มีหินก้อนหนึ่งถูกตัดออกมามิใช่ด้วยมือ กระแทบปฏิมากรที่เท้าอันเป็นเหล็กปนดิน กระทำให้แตกเป็นชิ้นๆ

35. แล้วส่วนเหล็ก ส่วนดิน ส่วนทองสัมฤทธิ์ ส่วนเงินและส่วนทองคำ ก็แตกเป็นชิ้นๆพร้อมกัน กลายเป็นเหมือน
กลบจากลานหวดข้าวในฤดูร้อน ลมก็พัดพาเอาไป จึงหาร่องรอยไม่พบเสียเลย แต่ก่อนหินที่กระทบปฏิมากรนั้น
กลายเป็นภูเขาใหญ่จนเต็มพิภพ
36. นี่เป็นพระสุบิน พระเจ้าข้า บัดนี้เหล่าข้าพระองค์ขอกราบทูลคำแก้พระสุบินต่อพระพักตร์กษัตริย์
37. ข้าแต่กษัตริย์ กษัตริย์จอมกษัตริย์ทั้งหลาย ซึ่งพระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ได้ทรงประทานราชอาณาจักร อานุภาพ
ฤทธิ์เดชและสง่าราศี
38. และได้ทรงมอบไว้ในหัตถ์พระองค์ท่านซึ่งบุตรทั้งหลายของมนุษย์ สัตว์ในทุ่งนาและนกในอากาศไม่ว่ามันจะ
อาศัยอยู่ ณ ที่ใดๆให้แก่พระองค์ กระทำให้พระองค์ปกครองมันได้ทั้งหมด เศียรทองคำนั้นคือพระองค์เอง
39. ต่อจากพระองค์ไปจะมีราชอาณาจักรด้อยกว่าพระองค์ และยังมีราชอาณาจักรที่สาม เป็นทองสัมฤทธิ์ ซึ่งจะ
ปกครองอยู่ทั่วพิภพ
40. และจะมีราชอาณาจักรที่สี่แข็งแรงดั่งเหล็ก เพราะเหล็กตีสิ่งทั้งหลายให้หักเป็นชิ้นๆและปราบสิ่งทั้งปวงลงได้
ราชอาณาจักรนั้นจะหัก และทุบสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ดั่งเหล็กซึ่งทุบให้แหลก
41. ดั่งที่พระองค์ทอดพระเนตรเท้าและนิ้วเท้า เท้าเป็นดินช่วงหม้อบ้าง เหล็กบ้าง จะเป็นราชอาณาจักรประสม แต่
ความแข็งแรงของเหล็กจะยังอยู่ในนั้นบ้าง ดั่งที่พระองค์ทอดพระเนตรเหล็กปนดินเหนียว
42. และนิ้วเท้าเป็นเหล็กปนดินฉินไค ราชอาณาจักรนั้นจึงแข็งแรงบ้างเปราะบางฉินนั้น
43. ดั่งที่พระองค์ทอดพระเนตรเหล็กปนดินเหนียว ราชอาณาจักรจะปนกันด้วยเชื้อสายของมนุษย์ แต่จะไม่ยึดกัน
แน่นไว้อย่างเดียวกับที่เหล็กไม่ประสมเข้ากับดิน
44. และในสมัยของกษัตริย์เหล่านั้น พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์จะทรงสถาปนาราชอาณาจักรหนึ่ง ซึ่งไม่มีวันทำลายเสีย
ได้ หรือราชอาณาจักรนั้นจะไม่ตกไปแก่ชนชาติอื่น ราชอาณาจักรนั้นจะกระทำให้บรรดาราชอาณาจักรเหล่านี้แตกเป็น
ชิ้นๆถึงอวสาน และราชอาณาจักรนั้นจะตั้งมั่นอยู่เป็นนิตย์
45. ดั่งที่พระองค์ทอดพระเนตรก่อนหินถูกตัดออกจากภูเขาไม้ไผ่ด้วยมือ และก่อนหินนั้นได้กระทำให้เหล็ก ทอง
สัมฤทธิ์ ดิน เงิน และทองคำแตกเป็นชิ้นๆ พระเจ้ายิ่งใหญ่ได้ทรงให้กษัตริย์รู้ว่าอะไรจะบังเกิดมาภายหลังนี้ พระ
สุบินนั้นเที่ยงแท้และคำแก้พระสุบินก็แน่นอน
46. แล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ก็ทรงกราบลงและเคารพดาเนียล และมีพระบัญชาให้นำเครื่องบูชาและเครื่องหอมมา
ถวายดาเนียล
47. กษัตริย์ตรัสกับดาเนียลว่า แน่นอนทีเดียว พระเจ้าของท่านเป็นพระเจ้าของพระทั้งหลาย และทรงเป็นองค์พระผู้
เป็นเจ้าของกษัตริย์ทั้งปวง ทรงเป็นผู้เผยความลึกลับเพราะท่านสามารถที่จะเผยความลึกลับนี้ได้
48. ฝ่ายกษัตริย์ก็พระราชทานยศชั้นสูง และของพระราชทานยิ่งใหญ่เป็นอันมากแก่ดาเนียล และแต่งตั้งให้เป็นผู้
ครอบครองหมดเมืองบาบิโลน และเป็นประธานใหญ่ของนักปราชญ์ทั้งสิ้นแห่งบาบิโลน
49. ดาเนียลก็กราบทูลขอต่อกษัตริย์และพระองค์ทรงตั้งให้ซัดรัก เมซาคและเอเบดเนโกเป็นผู้จัดทูลกิจในเมืองบาบิโลน
โลน แต่ดาเนียลยังคงอยู่ในราชสำนัก

บทที่ 3

1. กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้สร้างปฏิมากรรูปหนึ่งด้วยทองคำ สูงหกสิบศอก กว้างหกศอก ทรงตั้งไว้ ณ ที่ราบดูรา ในเมืองบาบิโลน
2. แล้วกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์รับสั่งให้ประชุมอุปราช ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง ผู้พิพากษา นายคลัง มন্ত্রী ตุลาการ และบรรดาเจ้าหน้าที่ทั้งหลายของหัวเมือง ให้เข้ามาในงานฉลองปฏิมากรซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น
3. แล้วอุปราช ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง ผู้พิพากษา นายคลัง มন্ত্রী ตุลาการและบรรดาเจ้าหน้าที่ทั้งหลายของหัวเมืองได้เข้ามาประชุมเพื่องานฉลองปฏิมากร ซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น และเขาทั้งหลายก็มายืนอยู่หน้าปฏิมากรซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งขึ้น
4. และโหมษกก็ประกาศเสียงดังก่า ดูก่อน บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลาย มีพระบัญชาแก่ท่านทั้งหลายว่า
5. เมื่อท่านได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี พิณเขาคู่ พิณสี่สาย พิณใหญ่ ปี่ดุง และเครื่องดนตรีทุกชนิด ให้ท่านทั้งหลายกราบลงนมัสการปฏิมากรทองคำ ซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งไว้
6. ผู้ใดที่ไม่ได้กราบลงนมัสการก็ให้โยนผู้นั้นทันทีเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่
7. เพราะฉะนั้นพอประชาชนได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี พิณเขาคู่ พิณสี่สาย พิณใหญ่และเครื่องดนตรีทุกชนิด บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลาย ก็กราบลงนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้ทรงตั้งไว้
8. เพราะฉะนั้น ในครั้งนั้นพวกเคลเดียบางคนมาเข้าเฝ้า และฟ้องพวกยิวด้วยใจคิดร้าย
9. เขาทั้งหลายกราบทูลกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ว่า ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์
10. ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ทรงออกกฤษฎีกาแล้วว่า ทุกคนผู้ได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี พิณเขาคู่ พิณสี่สาย พิณใหญ่ ปี่ดุง และเครื่องดนตรีทุกชนิด ก็ให้กราบลงนมัสการปฏิมากรทองคำ
11. และผู้ใดที่ไม่กราบลงนมัสการก็ให้โยนเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่
12. มียิวบางคนซึ่งพระองค์ได้แต่งตั้งให้จัดธุรกิจในเมืองบาบิโลน คือชัตรัก เมซาค และเอเบตเนโก ข้าแต่กษัตริย์ คนเหล่านี้ไม่เชื่อฟังพระองค์ เขามีได้ปฏิบัติพระของพระองค์ หรือนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้
13. แล้วเนบูคัดเนสซาร์ก็ทรงกริ้วจัดและเดือดพล่าน มีรับสั่งให้นำตัวชัตรัก เมซาค และเอเบตเนโกเข้ามา แล้วเขาก็นำคนเหล่านี้เข้ามาเฝ้ากษัตริย์
14. เนบูคัดเนสซาร์ทรงกล่าวแก่เขาว่า ชัตรัก เมซาค และเอเบตเนโกเอ๋ย เป็นความจริงหรือไม่ที่เจ้ามิได้ปรนนิบัติพระของเรา หรือนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งเราได้ตั้งไว้
15. เอาเถอะ ถ้าเจ้าพร้อมใจแล้ว พอเจ้าได้ยินเสียงแตรทองเหลืองขนาดเล็ก ปี พิณเขาคู่ พิณสี่สาย พิณใหญ่ ปี่ดุง และเครื่องดนตรีทุกชนิด เจ้าจงกราบลงนมัสการปฏิมากรซึ่งเราได้สร้างไว้ แต่ถ้าเจ้าไม่นมัสการ จะต้องโยนเจ้าทันทีเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่ และผู้ใดเล่าจะเป็นพระเจ้าที่จะช่วยให้เจ้าพ้นจากมือของเราได้

16. ชัดรัก เมซาค และเอเบตเนโกกราบทูลกษัตริย์ว่า ข้าแต่เนบুদ্ধัดเนสซาร์ ข้าพระองค์ทั้งหลายไม่จำเป็นจะต้องตอบพระองค์ในเรื่องนี้
17. ถ้าพระเจ้าของพวกข้าพระองค์ผู้ซึ่งพวกข้าพระองค์ปรนนิบัติ สามารถช่วยพวกข้าพระองค์ให้พ้นจากเตาที่ไฟลุกอยู่ ข้าแต่กษัตริย์ พระองค์ก็จะทรงช่วยพวกข้าพระองค์ให้พ้นพระหัตถ์ของพระองค์
18. ถึงแม้ไม่เป็นเช่นนั้น ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระองค์ทรงทราบว่า พวกข้าพระองค์ก็ไม่ปรนนิบัติพระของพระองค์หรือนมัสการปฏิมากรทองคำซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งขึ้น
19. แล้วเนบুদ্ধัดเนสซาร์ทรงเกรี้ยวกราดยิ่งนัก พระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไปไม่พอพระทัยชัดรัก เมซาค และเอเบตเนโก พระองค์จึงรับสั่งให้ทำเตาไฟให้ร้อนกว่าที่เคยอีกเจ็ดเท่า
20. และพระองค์รับสั่งให้บางคนที่มีกำลังมากที่สุดในกองทัพมามัดชัดรัก เมซาค และเอเบตเนโก และให้โยนเขาเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่
21. แล้วคนเหล่านี้ก็ถูกมัดไว้ทั้งสี่อวัยวะ และเครื่องแต่งกายอื่นๆ และเขาก็ถูกโยนเข้าไปในเตาที่ไฟลุกอยู่
22. ฉะนั้นเพราะว่าคำรับสั่งของกษัตริย์นั้นเข้มงวดมากและเตาไฟก็ร้อนจัด เปลวไฟจึงได้ฆ่าคนที่โยนชัดรัก เมซาค และเอเบตเนโก
23. และชายทั้งสามนี้ คือชัดรัก เมซาค และเอเบตเนโกก็ตกลงไปกลางเตาที่ไฟลุกอยู่ทั้งยังมุดอยู่
24. ขณะนั้นกษัตริย์เนบুদ্ধัดเนสซาร์ประหลาดพระทัยทรงลุกขึ้นโดยฉับพลัน พระองค์ตรัสกับองคมนตรีของพระองค์ว่า เรามัดสามคนโยนเข้าไปกลางไฟมิใช่หรือ เขาทูลตอบกษัตริย์ว่า ข้าแต่กษัตริย์ จิริงพระเจ้าข้า
25. พระองค์ตรัสตอบว่า ดูเถิด เราเห็นสี่คนปล่อยหลุด กำลังเดินอยู่กลางไฟ และเขาทั้งหลายก็ไม่มีอันตราย รูปร่างของคนสี่นั้นคล้ายคลึงกับพระบุตรของพระเจ้า
26. แล้วเนบুদ্ধัดเนสซาร์เสด็จมาใกล้ประตูเตาที่ไฟลุกอยู่นั้น ทรงกล่าวว่า ชัดรัก เมซาค และเอเบตเนโก ผู้รับใช้ของพระเจ้าสูงสุด จงออกมาเถิด จงมาที่นี่ แล้วชัดรัก เมซาค และเอเบตเนโกก็เดินออกมาจากกลางไฟ
27. ฝ่ายอุปราชา ข้าหลวงภาค ผู้ว่าราชการเมือง และองคมนตรีของกษัตริย์ก็ห้อมล้อมเข้ามา เห็นว่าไฟไม่มีอำนาจอะไรเหนือร่างกายของคนเหล่านี้ ผมที่ศีรษะของเขาก็ไม่งอ เสื้อก็มิได้เป็นอันตราย ไม่มีกลิ่นไฟที่ตัวเขาทั้งหลายเลย
28. เนบুদ্ধัดเนสซาร์ตรัสว่า สาธุการแด่พระเจ้าของชัดรัก เมซาค และเอเบตเนโก ผู้ได้ส่งทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยผู้รับใช้ของพระองค์ให้พ้น ผู้วางใจในพระองค์ กระทำให้พระบัญชาของกษัตริย์เหลวไป และยอมพลีร่างกายของเขาเสียดีกว่าที่จะปรนนิบัติและนมัสการพระอื่น นอกจากพระเจ้าของเขาเอง
29. เพราะฉะนั้นเราจึงออกกฤษฎีกาว่า ชนชาติ ประชาชาติ หรือภาษาใดๆ ที่กล่าวมิตีมีร้ายต่อพระเจ้าของชัดรัก เมซาค และเอเบตเนโก จะถูกหั่นเป็นชิ้นๆ และบ้านเรือนของเขาจะต้องเป็นกองขยะ เพราะว่าไม่มีพระเจ้าอื่นที่จะสามารถช่วยให้พ้นในทางนี้ได้
30. แล้วกษัตริย์ได้ทรงเลื่อนยศให้ชัดรัก เมซาค และเอเบตเนโกสูงขึ้นอีกในเมืองบาบิโลน

บทที่ 4

1. เรา กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ ขอประกาศแก่บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลาย ซึ่งอาศัยอยู่บนพิภพทั้งสิ้นว่า สันติสุขจงมีแก่ท่านทั้งหลายอย่างทวีคูณ
2. เราเห็นสมควรที่จะแสดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ ซึ่งพระเจ้าสูงสุดได้ทรงกระทำแก่เรา
3. หมายสำคัญของพระองค์ใหญ่ยิ่งสักเท่าใด การมหัศจรรย์ของพระองค์ก่อปรด้วยฤทธานุภาพปานใด อาณาจักรของพระองค์เป็นอาณาจักรถาวรเป็นนิตย์ และราชอาณาจักรของพระองค์นั้นดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ
4. ตัวเรา คือ เนบูคัดเนสซาร์อยู่เป็นผาสุกในนิเวศของเรา และมีความเจริญอยู่ในวังของเรา
5. เราฝันเห็นเรื่องซึ่งกระทำให้เรากลัว ขณะเมื่อเรานอนอยู่บนที่นอนความคิดและนิมิตอันผุดขึ้นในศีรษะของเรา เป็นเหตุให้เราตกใจ
6. เราจึงออกกฤษฎีกาเรียกนักปราชญ์แห่งบาบิโลนทั้งสิ้นมาหาเราเพื่อให้แก้ความฝันให้แก่เรา
7. พวกโหร พวกหมอดู และคนเคลเดีย และหมอดูดูกษัยยามก็เข้ามาเฝ้า เราก็เล่าความฝันแก่เขา แต่เขาทั้งหลายแก้ฝันให้เราไม่ได้
8. ในที่สุดดาเนียลก็เข้ามาเฝ้าเรา เขามีชื่อว่าเบลเทซซซาร์ ตามนามพระของเรา เขามีวิญญาณของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ เราก็เล่าความฝันให้เขาฟังว่า
9. โอ เบลเทซซซาร์ หัวหน้าของพวกโหร เพราะเราทราบว่าคุณสมบัติของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์อยู่ในท่าน และไม่มีควมล้ำลึกใดๆที่จะให้ท่านแก้ยาก จงบอกนิมิตทั้งหลายในความฝันที่เราได้เห็น และตีความนิมิตเหล่านั้นให้แก่เรา
10. นิมิตที่ผุดขึ้นในศีรษะของเราเมื่อเราอยู่บนที่นอน ดูเถิด เราได้เห็นต้นไม้ท่ามกลางพิภพ มันสูงมาก
11. ต้นไม้เติบโตและแข็งแรง ยอดของมันขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และประจักษ์ไปถึงที่สุดปลายพิภพ
12. ไปกิ่งดงามและผลก็อุดม และจากต้นไม้ นั้น มีอาหารให้แก่วิวิตทั้งปวง สัตว์ป่าที่ในทุ่งนาอาศัยอยู่ได้ร่มของมัน และนกในอากาศก็อาศัยอยู่ที่กิ่งก้านของมัน และเนื้อหนังทั้งหลายก็เลี้ยงตนอยู่ด้วยมัน
13. ในนิมิตที่ผุดขึ้นในศีรษะของเราเมื่อเราอยู่บนที่นอน ดูเถิด เราได้เห็นผู้พิทักษ์ องค์บริสุทธิ์ลงมาจกฟ้าสวรรค์
14. ท่านเปล่งเสียงและพูดดังนี้ว่า 'จงฟันต้นไม้และตัดกิ่งทั้งหลายของมันออกเสีย สบัดไ้ใบของมันร่วงออกแล้ว ให้ผลของมันกระจายไป ให้สัตว์ป่าหนีไปเสียจากใต้ต้น และให้นกหนีไปเสียจากกิ่งของมัน
15. แต่จงปล่อยให้ตอรากติดอยู่ในดิน มีแผ่นดินและทองสัมฤทธิ์มัดไว้ ให้อยู่ท่ามกลางหญ้าอ่อนในทุ่งนา ให้เปียกน้ำค้างจกฟ้าสวรรค์ ให้เขามีส่วนอยู่กับสัตว์ป่าในหญ้าที่พื้นดิน
16. ให้จิตใจของเขาเปลี่ยนเสียจากจิตใจมนุษย์ แล้วมอบใจสัตว์ป่าให้แก่เขา และปล่อยให้เป็นอยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ
17. คำพิพากษานั้นเป็นคำสั่งของผู้พิทักษ์ คำตัดสินนั้นเป็นวาตะขององค์บริสุทธิ์ เพื่อผู้มีชีวิตอยู่จะได้ทราบว่าท่านผู้สูงสุดทรงปกครองอยู่เหนือราชอาณาจักรของมนุษย์ และประธานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์จะประทาน และตั้งผู้ที่ด้อยที่สุดให้อยู่เหนือ'
18. ความฝันนี้ตัวเรากษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ได้เห็นและ โอ เบลเทซซซาร์ ท่านจงกล่าวคำแก้ฝันเถิด เพราะพวก

นักปราชญ์ทั้งสิ้นแห่งราชอาณาจักรของเราไม่สามารถที่จะให้คำแก้ความผิดแก่เรา แต่ท่านสามารถ เพราะวิญญาณของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์อยู่ในตัวท่าน

19. แล้วดาเนียล ผู้มีชื่อว่าเบลเทซซาร์ ก็งงันอยู่ชั่วโงมหนึ่ง ความคิดของท่านก็กระทำให้ท่านตกใจ กษัตริย์ตรัสว่า เบลเทซซาร์เอ๋ย อย่าให้ความผิดหรือคำแก้ความผิดกระทำให้ท่านตกใจเลย เบลเทซซาร์ทูลตอบว่า เจ้านายของข้าพระองค์ ขอให้ความผิดนั้นเป็นเรื่องของผู้ที่เกลียดชังพระองค์เถิด และขอให้คำแก้ความผิดนั้นตกแก่ปฏิปักษ์ของพระองค์

20. ดันไม้ที่พระองค์ทอดพระเนตร ซึ่งเติบโตขึ้นและแข็งแรง จนยอดขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ ประจักษ์ไปทั่วพิภพทั้งสิ้น

21. ใบของมันกิ่งดงามและผลก็อุดม และจากต้นนั้นมีอาหารให้แก่ชีวิตทั้งปวง สัตว์ป่าในทุ่งนามาพึ่งร่มอยู่ใต้ต้น และนกในอากาศก็มาอาศัยอยู่ที่กิ่ง

22. ข้าแต่กษัตริย์ นี่คือพระองค์เอง ผู้ทรงเจริญและเข้มแข็ง ความยิ่งใหญ่ของพระองค์ได้เจริญ และขึ้นไปถึงฟ้าสวรรค์ และราชอาณาจักรของพระองค์ก็ไปถึงสุดปลายพิภพ

23. และที่กษัตริย์ทอดพระเนตรผู้พิทักษ์คือองค์บริสุทธิ์ลงมาจกฟ้าสวรรค์ และพูดว่า 'จงฟันต้นไม้และทำลายเสีย แต่จงปล่อยให้ตอรากติดอยู่ในดิน มีแผ่นเหล็กและทองสัมฤทธิ์มัดไว้ ให้อยู่ท่ามกลางหม้ออ่อน ในทุ่งนาให้เปียกน้ำค้างจกฟ้าสวรรค์ ให้เขามีส่วนอยู่กับสัตว์ป่า และปล่อยให้อยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ'

24. ข้าแต่กษัตริย์ ต่อไปนี้เป็นคำแก้พระสุบิน เป็นพระราชกฤษฎีกามาจากผู้สูงสุด ซึ่งมาถึงกษัตริย์เจ้านายของข้าพระองค์

25. ว่าพระองค์จะทรงถูกขับไล่ไปเสียจากท่ามกลางมนุษย์ และพระองค์จะอยู่กับสัตว์ในทุ่งนา พระองค์จะต้องเสวยหญ้าอย่างกับวัว และจะให้พระองค์เปียกน้ำค้างจกฟ้าสวรรค์ จะเป็นอยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ จนกว่าพระองค์จะทราบว่ ผู้สูงสุดนั้นทรงปกครองราชอาณาจักรของมนุษย์ และพระองค์จะประทานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์ทรงปรารถนา

26. และที่ทรงมีพระบัญชาให้เหลือตอรากต้นไม้ นั้นไว้ก็หมายความว่า ราชอาณาจักรจะยังเป็นของพระองค์ ตั้งแต่พระองค์ทรงทราบว่าสวรรค์ปกครอง

27. ข้าแต่กษัตริย์ เพราะฉะนั้นขอทรงรับคำกราบทูลของข้าพระองค์ ขอพระองค์ทรงเลิกทำบาปเสียด้วยการกระทำความชอบธรรม และเลิกทำความชั่วช้าด้วยสำแดงความกรุณาต่อคนจน เพื่อว่าความผาสุกของพระองค์อาจจะยืดยาวไปอีกได้

28. สิ่งเหล่านี้ทั้งสิ้นได้บังเกิดขึ้นแก่กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์

29. พอสิ้นสิบสองเดือน พระองค์เสด็จดำเนินอยู่ในพระราชวังแห่งราชอาณาจักรบาบิโลน

30. และกษัตริย์ตรัสว่า นี่เป็นมหาบาบิโลนมิใช่หรือ ซึ่งเราได้สร้างไว้เพื่อวงศ์วานแห่งอาณาจักรนี้ด้วยอำนาจใหญ่ยิ่งของเรา และเพื่อเป็นศักดิ์ศรีอันสูงส่งของเรา

31. เมื่อกษัตริย์ตรัสยังไม่ทันขาดพระวาทะ ก็มีเสียงตกลงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า โอ กษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์ เราลั่นวาจาไว้กับเจ้าแล้วว่า ราชอาณาจักรได้พรวดไปเสียจากเจ้าแล้ว

32. และเจ้าจะถูกขับไล่ไปจากท่ามกลางมนุษย์ และเจ้าจะอยู่กับสัตว์ในทุ่งนา และเจ้าจะต้องกินหญ้าอย่างกับวัว จะเป็นอยู่อย่างนั้นจนครบเจ็ดวาระ จนกว่าเจ้าจะเรียนรู้ได้ว่า ผู้สูงสุดปกครองอยู่เหนือราชอาณาจักรของมนุษย์ และประธานราชอาณาจักรนั้นแก่ผู้ที่พระองค์ทรงปรารถนา

33. ในทันใดนั้นเองพระวาทะก็สำเร็จในเรื่องเนบูคัดเนสซาร์ พระองค์ถูกขับไล่ไปจากท่ามกลางมนุษย์ และเสวยหญ้าอย่างกับวัว และพระกายก็เปื่อยน้ำค้างจากฟ้าสวรรค์ จนพระเกศางอกยาวอย่างกับขนนกอินทรี และพระนขา ก็เหมือนเล็บนก

34. เมื่อสิ้นสุตวาระนั้นแล้ว ตัวเราเนบูคัดเนสซาร์ก็แหงนหน้าดูฟ้าสวรรค์และจิตปกติของเราคืนมา และเราก็สาธุการแด่ผู้สูงสุดนั้น และสรรเสริญถวายเกียรติยศแด่พระองค์ผู้ดำรงอยู่เป็นนิรันดร์ เพราะราชอาณาจักรของพระองค์เป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ และอาณาจักรของพระองค์ดำรงอยู่ทุกชั่วอายุ

35. สำหรับพระองค์ชาวพิภพทั้งสิ้นนับว่าไม่มีค่า ท่ามกลางกองทัพแห่งสวรรค์นั้นพระองค์ทรงกระทำตามชอบพระทัยพระองค์ และท่ามกลางชาวพิภพด้วย และไม่มีผู้ใดยับยั้งพระหัตถ์ของพระองค์ได้ หรือตรัสถามพระองค์ได้ว่า พระองค์ทรงกระทำสิ่งใด

36. ในเวลานั้นเอง จิตปกติของเราก็กลับคืนมา ความสูงส่งและราชสง่าราศรีก็กลับมาสู่เราอีก เพื่อสง่าราศรีแห่งราชอาณาจักรของเรา องคมนตรีและข้าราชการบริพารของเรากลับมาหาเรา และเราก็รับการสถาปนาไว้ในราชอาณาจักรของเรา ความใหญ่ยิ่งก็กลับเพิ่มพูนแก่เราขึ้นอีก

37. บัดนี้ตัวเราคือเนบูคัดเนสซาร์ ขอสรรเสริญ ยกย่องและถวายพระเกียรติแด่พระมหากษัตริย์แห่งสวรรค์ เพราะว่าพระราชกิจของพระองค์ก็ถูกต้อง และพระมรรคาของพระองค์ก็เที่ยงธรรม บรรดาผู้ดำเนินอยู่ในความเยอหยิ่ง พระองค์ก็ทรงสามารถให้ต่ำลง

บทที่ 5

1. กษัตริย์เบลซัสซาร์ได้ทรงจัดการเลี้ยงใหญ่แก่เจ้านายหนึ่งพันคน และเสวยเหล้าองุ่นต่อหน้าคนหนึ่งพันนั้น
2. เมื่อเบลซัสซาร์ทรงลิ้มรสเหล้าองุ่นแล้ว จึงมีพระบัญชาให้นำภาชนะทองคำและเงินซึ่งเนบูคัดเนสซาร์ราชบิดาได้ทรงกวาดมาจากพระวิหารในกรุงเยรูซาเล็ม ออกมาให้กษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ ทั้งพระสนมและนางห้ามจะได้อาศัยเสวยดื่ม
3. เขาทั้งหลายจึงนำภาชนะทองคำซึ่งได้กวาดมาจากพระวิหาร คือพระนิเวศของพระเจ้าในกรุงเยรูซาเล็ม และกษัตริย์และเจ้านายของพระองค์ ทั้งพระสนมและนางห้ามก็ได้ดื่มจากภาชนะเหล่านั้น
4. เขาทั้งหลายดื่มเหล้าองุ่นและสรรเสริญพระที่ทำได้ด้วยทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้และหิน
5. ในทันใดนั้น นิ้วมือคนได้ปรากฏขึ้น และเขียนลงที่ผนังของพระราชวังของกษัตริย์ตรงข้ามกับคันทันประทีป และกษัตริย์ก็ทอดพระเนตรมือที่เขียนนั้น
6. แล้วสี่พระพักตร์ของกษัตริย์ก็เปลี่ยนไป พระดำริของพระองค์กระทำให้พระองค์ตกพระทัย พระเพลิงก็อ่อนเปลี้ย พระชานุกก็กระทบกัน
7. กษัตริย์รับสั่งเสียงดัง ให้นำหมอดูและคนเคลเดีย และหมอดูฤกษ์ยามเข้ามาเฝ้า และกษัตริย์ตรัสกับพวกนักปราชญ์กรุงบาบิโลนว่า ผู้ที่อ่านข้อเขียนนี้และแปลความให้เราได้ เราจะให้ผู้นั้นสวมเสื้อสีม่วง และสวมสร้อยคอทองคำ และเราจะตั้งให้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักรของเรา
8. แล้วพวกนักปราชญ์ของกษัตริย์ก็เข้ามาทั้งหมด แต่เขาทั้งหลายอ่านข้อเขียน หรือแปลความหมายให้กษัตริย์ทรงทราบหาได้ไม่
9. แล้วกษัตริย์เบลซัสซาร์ก็ตกพระทัยมาก และสี่พระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไป และเจ้านายทั้งหลายของพระองค์ก็สนเท่ห์
10. ด้วยเหตุพระวาทะของกษัตริย์และเจ้านายทั้งหลาย พระราชินีก็เสด็จเข้ามาในท้องพระโรงการเลี้ยง และพระราชินีทรงมีพระเสาวนีย์ว่า ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์ ขอพระองค์อย่าได้ตกพระทัย หรือให้สี่พระพักตร์ของพระองค์เปลี่ยนไป
11. ในราชอาณาจักรของพระองค์มีชายคนหนึ่ง มีวิญญาณของพระเจ้าผู้บริสุทธิ์ในตัว ในครั้งรัชกาลของพระชนก ความสว่าง ความเข้าใจ และปัญญา เหมือนปัญญาของพระ ได้มีประจำอยู่ที่ชายคนนี้ และกษัตริย์เนบูคัดเนสซาร์พระชนกของพระองค์ คือกษัตริย์พระชนกของพระองค์ ได้ทรงแต่งตั้งให้เขาเป็นประธานใหญ่ของพวกโหร หมอดู คนเคลเดีย และหมอดูฤกษ์ยาม
12. เพราะว่าดาเนียล ซึ่งกษัตริย์ประทานนามว่า เบลเทซซาร์ มีวิญญาณเลิศ มีความรู้และความเข้าใจที่จะแก้ความฝัน แก่ปริศนาและแก้ปัญหิต่างๆ บัดนี้ทรงเรียกดาเนียลให้เข้ามาเฝ้า แล้วเขาก็จะแปลความหมายถวายพระองค์
13. เขาจึงนำดาเนียลเข้ามาเฝ้ากษัตริย์ กษัตริย์ตรัสถามดาเนียลว่า ท่านคือดาเนียลคนนั้นในพวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากประเทศยูดาห์ ที่กษัตริย์เสด็จพ่อของเรานำมาจากยูดาห์หรือ
14. เราได้ยินว่าท่านมีวิญญาณของพระในตัว และท่านมีความสว่าง ความเข้าใจและปัญญาเลิศประจำตัว

15. บัดนี้ เราให้พวกนักปราชญ์ พวกหมอดูมาเข้าเฝ้า เพื่อให้อ่านข้อความนี้ และแปลความหมายให้เรา แต่เขาแปลความหมายของเรื่องราวนี้ไม่ได้
16. แต่เราได้ยินว่าท่านให้คำแปลและแก้ปัญหาก็ได้ บัดนี้ถ้าท่านอ่านข้อความและแปลความหมายให้ได้ จะให้ท่านสวมเสื้อสีม่วง และสวมสร้อยคอทองคำ และจะตั้งท่านให้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักร
17. แล้วดาเนียลกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า ขอทรงเก็บของพระราชทานไว้กับพระองค์เถิด และขอทรงพระราชทานรางวัลแก่ผู้อื่น ฝ่ายข้าพระองค์จะขออ่านข้อเขียนถวายกษัตริย์ และถวายคำแปลความหมายให้พระองค์ทรงทราบ
18. ข้าแต่กษัตริย์ พระเจ้าสูงสุดได้ทรงประทานพระราชอาณาจักร ความยิ่งใหญ่และสง่าราศี และเกียรติยศแด่เนบูคัดเนสซาร์ราชบิดาของพระองค์
19. และเพราะความยิ่งใหญ่ซึ่งพระองค์ประทานแก่เนบูคัดเนสซาร์ บรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลายจึงได้สิ้นสะท้านและเกรงขามต่อพระพักตร์พระราชบิดา พระองค์จะทรงประหารผู้ใดก็ทรงประหารเสีย หรือทรงให้ผู้ใดดำรงชีวิตอยู่ก็ทรงให้ดำรงชีวิต พระองค์จะทรงแต่งตั้งผู้ใดก็ทรงแต่งตั้ง พระองค์จะทรงกระทำให้ผู้ใดต้องลงพระองค์ก็ทรงกระทำ
20. แต่เมื่อพระทัยของพระบิดาผยองขึ้น ฝ่ายจิตวิญญาณของพระองค์ก็แข็งกระด้างไป จึงทรงประกอบกิจด้วยความเห่อเหิม พระเจ้าทรงถอดพระองค์จากราชบัลลังก์ และทรงริบสง่าราศีของพระองค์ไปเสีย
21. พระเจ้าทรงขับไล่เนบูคัดเนสซาร์ไปจากบุตรทั้งหลายของมนุษย์ และทรงกระทำให้พระทัยของพระองค์ท่านเป็นเหมือนใจสัตว์ป่า และทรงให้อยู่กับลาป่า ทรงให้หญ้าเสวยเหมือนวัว และพระกายของพระองค์ท่านก็เปื่อยน้ำค้ำจากฟ้าสวรรค์ จนกว่าพระองค์จะรู้ว่าพระเจ้าสูงสุดทรงปกครองราชอาณาจักรของมนุษย์ และทรงแต่งตั้งผู้ที่พระองค์จะทรงปรารถนาให้ปกครอง
22. ข้าแต่เบลซัสซาร์ พระองค์เป็นราชโอรส แม้พระองค์ทรงทราบเช่นนี้ทั้งสิ้นแล้วก็ได้ถ่อมพระทัย
23. แต่ทรงยกองค์พระองค์ขึ้นสู้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสวรรค์ และทรงให้นำภาชนะแห่งพระนิเวศของพระองค์มาต่อพระพักตร์พระองค์ แล้วพระองค์ พวกเจ้านายของพระองค์ พระสนม และนางห้ามของพระองค์ก็ดื่มเหล้าองุ่นจากภาชนะเหล่านั้น และพระองค์ทรงสรรเสริญพระที่ทำได้ด้วยเงิน ทองคำ ทองสัมฤทธิ์ เหล็ก ไม้ และหิน ซึ่งจะดูหรือฟังหรือรู้เรื่องก็ไม่ได้ แต่พระองค์มิได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าซึ่งลมปราณของพระองค์อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทางทั้งสิ้นของพระองค์ก็ขึ้นอยู่กับพระองค์
24. จึงมีมือซึ่งรับใช้มาจากพระพักตร์ได้จารึกข้อเขียนนี้ลงไว้
25. ต่อไปนี้เป็นข้อเขียนที่จารึกไว้ คือ เมเน เมเน เทเคล และ ฟารสิน
26. ต่อไปนี้เป็นคำไขเรื่องราวนั้น เมเน พระเจ้าได้ทรงค่านวณวาระแห่งราชอาณาจักรของพระองค์ไว้แล้ว และทรงนำราชอาณาจักรนั้นมาถึงสิ้นสุด
27. เทเคล พระองค์ได้ถูกขังในตรราชู ทรงเห็นว่ายังขาดอยู่
28. เปเรส ราชอาณาจักรของพระองค์ถูกแบ่งออกให้แก่คนมีเดีย และคนเปอร์เซีย

29. แล้วเบลซซาร์ก็ทรงบัญชาและเขาได้ให้ดาเนียลสวมเสื้อสีม่วง และให้สวมสร้อยคอทองคำ และทรงให้ประกาศเกี่ยวกับเรื่องของท่านว่า ท่านได้เป็นอุปราชตรีในราชอาณาจักร
30. ในคืนวันนั้นเอง เบลซซาร์กษัตริย์คนเคลเดียก็ทรงถูกประหาร
31. และดาวิอัสคนมีเดียก็ทรงรับราชอาณาจักร มีพระชนมายุหกสิบสองพรรษา

บทที่ 6

1. ดาริอัสพอพระทัยที่จะทรงแต่งตั้งอุปราชหนึ่งร้อยยี่สิบคนขึ้นเหนือราชอาณาจักร เพื่อจะให้ปกครองอยู่ที่วราชอาณาจักร
2. และทรงตั้งอภิรัฐมนตรีสามคนอยู่เหนือ มีดาเนียลเป็นอภิรัฐมนตรีคนแรก เพื่อให้อุปราชรายงานติดต่อ เพื่อ กษัตริย์จะมีได้ทรงขาดประโยชน์
3. แล้วดาเนียลคนนี้ก็มิชื่อเสียงกว่าอภิรัฐมนตรีอื่นๆและอุปราช เพราะวิญญูณเลิศสถิตกับท่าน และกษัตริย์ก็ทรง หมายพระทัยจะทรงแต่งตั้งท่านให้ครอบครองเหนือราชอาณาจักรนั้นทั้งหมด
4. อภิรัฐมนตรีและอุปราชทั้งหลายจึงหามูลเหตุฟ้องดาเนียลในเรื่องเกี่ยวกับราชอาณาจักร แต่ก็หามูลเหตุหรือความ ผิดไม่ได้ เพราะท่านเป็นคนสัตย์ซื่อ จะหาความพลั้งพลาดหรือความผิดในท่านมิได้เลย
5. คนเหล่านี้จึงกล่าวว่า เราจะหามูลเหตุฟ้องดาเนียลไม่ได้เลย นอกจากเราจะหาเรื่องที่เกี่ยวข้องกับพระราชบัญญัติแห่ง พระเจ้าของเขา
6. แล้วอภิรัฐมนตรีและอุปราชเหล่านี้ได้พากันเข้าเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า ข้าแต่กษัตริย์ดาริอัส ของทรงพระเจริญเป็นนิตย์
7. บรรดาอภิรัฐมนตรีแห่งราชอาณาจักร ทั้งข้าหลวงภาค และอุปราช มนตรีและผู้ว่าราชการเมืองทั้งหลายทั้งสิ้นได้ ตกลงกันว่า กษัตริย์สมควรจะได้ทรงตรากฎหมายและออกพระราชกฤษฎีกาว่า ในสามสิบวันนี้ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทูลขอ ต่อพระเจ้าหรือมนุษย์นอกเหนือพระองค์ ข้าแต่กษัตริย์ ก็ให้โยนผู้นั้นลงในถ้ำสิงโตเสีย
8. ข้าแต่กษัตริย์ บัดนี้ขอพระองค์ออกพระราชกฤษฎีกา และลงพระนามในหนังสือสำคัญเพื่อจะเปลี่ยนแปลงไม่ได้ ตามกฎหมายของคนมีเดียและคนเปอร์เซีย ซึ่งจะแก้ไขหาได้ไม่
9. เพราะฉะนั้นกษัตริย์ดาริอัสจึงทรงลงพระนามในหนังสือสำคัญและพระราชกฤษฎีกา
10. เมื่อดาเนียลทราบว่าจะลงพระนามในหนังสือสำคัญนั้นแล้ว ท่านก็ไปยังเรือนของท่าน ที่มีหน้าต่างห้องชั้นบนของ ท่านเปิดตรงไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และท่านก็คุกเข่าลงวันละสามครั้ง อธิษฐานและโมทนาพระคุณต่อพระพักตร์ พระเจ้าของท่าน ดังที่ท่านได้เคยกระทำมาแต่ก่อน
11. แล้วคนเหล่านี้ก็ได้พากันมาและได้พบดาเนียลอธิษฐานและวิงวอนอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้าของท่าน
12. แล้วเขาทั้งหลายก็เข้าไปใกล้กราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์เกี่ยวกับพระราชกฤษฎีกาของกษัตริย์ว่า ข้าแต่ กษัตริย์ พระองค์ได้ทรงลงพระนามในพระราชกฤษฎีกาฉบับหนึ่งมิใช่หรือว่า ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดทูลขอต่อพระเจ้าหรือ มนุษย์นอกเหนือพระองค์ ในสามสิบวันนี้ ข้าแต่กษัตริย์ ก็ให้โยนผู้นั้นลงไปในถ้ำสิงโตเสีย กษัตริย์ตรัสตอบว่า เรื่อง นั้นยังคงอยู่ ตามกฎหมายของคนมีเดียและคนเปอร์เซียซึ่งจะแก้ไขหาได้ไม่
13. แล้วเขาจึงกราบทูลต่อพระพักตร์กษัตริย์ว่า ดาเนียลคนนั้นในพวกที่ถูกกวาดเป็นเชลยมาจากยูดาห์ หาได้เชื่อฟัง พระองค์ไม่ ข้าแต่กษัตริย์ และไม่เชื่อฟังพระราชกฤษฎีกาซึ่งพระองค์ทรงลงพระนามไว้ แต่ได้ทูลขอวันละสามครั้ง
14. เมื่อกษัตริย์ทรงสดับถ้อยคำเหล่านี้แล้ว ก็ทรงโทมนัสยิ่งนัก และทรงตั้งพระทัยหาทางช่วยดาเนียลให้พ้น ทรง หาหนทางช่วยดาเนียลให้รอดพ้นจนถึงเวลาคงอาทิตย์ตก
15. แล้วคนเหล่านั้นก็พากันมาเข้าเฝ้ากษัตริย์และกราบทูลกษัตริย์ว่า ข้าแต่กษัตริย์ ขอพระองค์ฟังทราบ

กฎหมายของคนมีเดียดและคนเปอร์เซียว่า พระราชกฤษฎีกาก็ดีหรือกฎหมายก็ดีซึ่งกษัตริย์ทรงประทับตราแล้วยอมเปลี่ยนแปลงไม่ได้

16. แล้วกษัตริย์จึงทรงบัญชา เขาก็นำดาเนียลมาทิ้งในถ้ำสิงโต กษัตริย์ตรัสแก่ดาเนียลว่า พระเจ้าของท่าน ผู้ซึ่งท่านปรนนิบัติอยู่เนื่องนิตย์นั้น พระองค์จะทรงช่วยท่านให้รอดพ้น

17. แล้วเขานำศิลาก้อนหนึ่งมาปิดปากถ้ำไว้ กษัตริย์ก็ได้ทรงประทับตราของพระองค์และตราของเจ้านายของพระองค์ เพื่อว่าจะไม่มีสิ่งใดอันเกี่ยวกับดาเนียลเปลี่ยนแปลงไป

18. แล้วกษัตริย์ก็เสด็จกลับพระราชวัง ทรงอดพระกระยาหารตลอดคืนนั้น ไม่ให้นำเครื่องดนตรีอันใดมาหน้าพระที่และบรรทมไม่หลับ

19. พอเช้าตรู่ กษัตริย์ก็ลุกขึ้นรีบเสด็จไปยังถ้ำสิงโต

20. เมื่อพระองค์เสด็จมาถึงถ้ำนั้น พระองค์ก็ตรัสเรียกดาเนียลด้วยเสียงโทมัส กษัตริย์ตรัสกับดาเนียลว่า โอ ดาเนียล ผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ พระเจ้าของท่านซึ่งท่านปรนนิบัติอยู่เนื่องนิตย์นั้น ทรงสามารถที่จะช่วยท่านให้พ้นจากสิงโตได้แล้วหรือ

21. แล้วดาเนียลกราบทูลกษัตริย์ว่า ข้าแต่กษัตริย์ ขอทรงพระเจริญเป็นนิตย์

22. พระเจ้าของข้าพระองค์ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาปิดปากสิงโตไว้ มันมิได้ทำอันตรายแก่ข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงเห็นว่าข้าพระองค์ไว้ความผิดต่อพระพักตร์พระองค์ ข้าแต่กษัตริย์ ข้าพระองค์มิได้กระทำความผิดประการใดต่อพระพักตร์พระองค์ด้วย

23. ฝ่ายกษัตริย์ก็โสมนัสในพระทัยเป็นล้นพ้น และทรงบัญชาให้นำดาเนียลขึ้นมาจากถ้ำ เขาก็เอาดาเนียลขึ้นมาจากถ้ำ ไม่ปรากฏว่ามีอันตรายอย่างไรบนตัวท่านเลย เพราะท่านได้เชื่อในพระเจ้าของท่าน

24. แล้วกษัตริย์ทรงบัญชาให้นำคนเหล่านั้นที่ฟ้องดาเนียลมาโยนทิ้งในถ้ำสิงโต ทั้งตัวเขา บุตรทั้งหลายของเขา และภรรยาของเขาทั้งหลายด้วย และก่อนที่เขาตกลงไปถึงพื้นถ้ำ สิงโตก็ได้พัดเขาอยู่เสียแล้ว และหักกระดูกของเขาทั้งหลายเป็นชิ้นๆไป

25. แล้วกษัตริย์ดาร์ริอัสทรงมีพระราชสารไปถึงบรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวง และภาษาทั้งหลายที่อาศัยอยู่ในพิภพทั้งสิ้นว่า สันติสุขจงมีแก่ท่านทั้งหลายอย่างทวีคูณ

26. เราออกกฤษฎีกาว่า ให้คนทั้งหลายสันษะท่านและยำเกรงต่อพระพักตร์พระเจ้าของดาเนียลในราชอาณาจักรของเราทั้งหมด เพราะพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ทรงดำรงอยู่เป็นนิตย์ อาณาจักรของพระองค์จะไม่ถูกทำลาย และราชอาณาจักรของพระองค์จะดำรงจนถึงที่สุด

27. พระองค์ทรงช่วยให้พ้นและช่วยให้พ้นภัย พระองค์ทรงกระทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ในฟ้าสวรรค์และบนพื้นพิภพ พระองค์คือพระผู้ช่วยดาเนียลให้พ้นจากฤทธิ์ของสิงโต

28. ดังนั้น ดาเนียลผู้นี้จึงได้เจริญขึ้นในรัชสมัยของดาร์ริอัส และในรัชสมัยของไซรัสคนเปอร์เซีย

1. ในปีต้นแห่งรัชกาลเบลซัสซาร์กษัตริย์เมืองบาบิโลน ดาเนียลมีความฝันและนิมิตผุดขึ้นในศิระระของท่านเมื่อท่านนอนอยู่ในที่นอนของท่าน ท่านจึงบันทึกความฝันนั้นไว้ และบรรยายเนื้อเรื่องนั้น
2. ดาเนียลกล่าวว่า ข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตเวลากลางคืน และดูเถิด ลมทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์ได้ปลุกปั้นทะเลใหญ่นั้น
3. และสัตว์มหึมาสี่ตัวได้ขึ้นมาจากทะเล ต่างตัวต่างกัน
4. ตัวแรกเหมือนสิงโต มีปีกนกอินทรี เมื่อข้าพเจ้ามองดูนั้น ขนปีกก็ถูกถอนออกไป และมันถูกยกขึ้นจากแผ่นดิน และให้ยืนสองเท้าเหมือนคน และมอบใจของมนุษย์ให้แก่มัน
5. และดูเถิด มีสัตว์อีกตัวหนึ่งเป็นตัวที่สองเหมือนหมี มันขยับตัวข้างหนึ่งขึ้น มีกระดูกซี่โครงสามซี่อยู่ในปากของมันระหว่างซี่ฟัน มีเสียงบอกมันว่า 'จงลุกขึ้นกินเนื้อให้มากๆ'
6. ต่อจากนี้ไปข้าพเจ้าก็ได้มองดู ดูเถิด สัตว์อีกตัวหนึ่งเหมือนเสือดาว บนหลังมีปีกนกสี่ปีก สัตว์นั้นมีหัวสี่หัวและมันรับราชอำนาจ
7. ต่อจากนี้ไปข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตกลางคืน และดูเถิด สัตว์ที่สี่มันร้ายกาจและเป็นที่น่ากลัวและแข็งแรงยิ่งนัก มันมีฟันเหล็กมหึมา มันกินและหักเป็นชิ้นๆ และกระแทบสิ่งที่เหลือมันเสีย มันต่างกับสัตว์อื่นทั้งหลายที่อยู่ก่อนมัน มันมีเขาสิบเขา
8. ข้าพเจ้าพิเคราะห์เรื่องเขาเหล่านั้น ดูเถิด มีอีกเขาหนึ่งเล็กงอกขึ้นมาท่ามกลางเขาเหล่านั้น เขารุ่นแรกสามเขา ได้ถูกถอนรากออกไปต่อหน้ามัน และดูเถิด ในเขานั้นมีตาเหมือนตามนุษย์ มีปากพูดเรื่องใหญ่โต
9. ขณะที่ข้าพเจ้าดูอยู่มีหลายบัลลังก์ถูกล้มลง และผู้หนึ่งผู้เจริญด้วยวิญญูณาประทับ ฉลองพระองค์ขาวอย่างหิมะ พระเกศาที่พระเศียรของพระองค์เหมือนขนแกะบริสุทธิ์ พระบัลลังก์ของพระองค์เป็นเปลวเพลิง กงจักรของบัลลังก์นั้นเป็นไฟลุก
10. ธารไฟพุ่งออกและไหลออกมาต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ คนนับแสนๆปรนนิบัติพระองค์ คนนับโกฏิๆเข้าเฝ้าพระองค์ ผู้พิพากษาที่ขึ้นนั่งบัลลังก์ บรรดาหนังสือก็เปิดขึ้น
11. ข้าพเจ้าก็จ้องดู เพราะเสียงพูดใหญ่โตของเขาเล็กนั้น และเมื่อข้าพเจ้าจ้องดูสัตว์ตัวนั้นก็ถูกฆ่า และศพก็ถูกทำลาย มอบให้เผาเสียด้วยไฟ
12. ส่วนเรื่องสัตว์ที่เหลืออยู่นั้น ราชอาณาจักรของมันก็ถูกนำไปเสีย แต่ชีวิตของมันนั้นยังต่อไปให้ถึงฤดูหนึ่งและวาระหนึ่ง
13. ข้าพเจ้าเห็นในนิมิตกลางคืน และดูเถิด มีท่านผู้หนึ่งเหมือนบุตรมนุษย์มาพร้อมกับบรรดาเมฆในท้องฟ้า และท่านมาหาผู้เจริญด้วยวิญญูณานั้น เขานำท่านมาเฝ้าต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์
14. ราชอาณาจักร ส่งราชสี กับราชอาณาจักร ก็ได้มอบให้แก่ท่าน เพื่อบรรดาชนชาติ ประชาชาติทั้งปวงและภาษาทั้งหลายจะปรนนิบัติท่าน ราชอาณาจักรของท่านเป็นราชอาณาจักรนิรันดร์ซึ่งจะไม่สิ้นสุดไป และอาณาจักรของท่านเป็นอาณาจักรซึ่งจะไม่ถูกทำลายเลย
15. ส่วนข้าพเจ้า คือดาเนียล จิตใจข้าพเจ้าก็เป็นทุกขีในตัวของข้าพเจ้า เพราะนิมิตในศิระระของข้าพเจ้าก็กระทำให้

ข้าพเจ้าตกใจ

16. ข้าพเจ้าเข้าไปใกล้ท่านผู้หนึ่งที่ยืนอยู่ที่นั่น และได้ถามความจริงของเรื่องราวนี้ ท่านก็บอกข้าพเจ้า และให้ข้าพเจ้ารู้ความหมายของเรื่องเหล่านี้
17. สัตว์มหึมาทั้งสี่คือ กษัตริย์สี่พระองค์ซึ่งจะเกิดมาจากพิภพ
18. แต่บรรดาวิสุทธิชนแห่งองค์ผู้สูงสุดจะรับราชอาณาจักร และถือกรรมสิทธิ์ราชอาณาจักรนั้นสืบๆไปเป็นนิตย์ คือเป็นนิตย์นิรันดร์
19. แล้วข้าพเจ้าก็อยากจะทราบถึงความจริงอันเกี่ยวกับสัตว์ตัวที่สี่นั้นซึ่งผิดแปลกกับสัตว์อื่นอยู่ทั้งสิ้น ร่ายกายเหลือเกิน มีฟันเหล็กและเล็บตีนทองสัมฤทธิ์ ซึ่งกินและหักเป็นชิ้นๆและกระแทบสิ่งที่เหลือนั้นเสีย
20. และเกี่ยวกับเขาสิบเขาซึ่งอยู่บนหัวของมัน และเขาคือเขาหนึ่งซึ่งงอกขึ้นมาต่อหน้าเขารุ่นแรกสามเขาที่หลุดไป เขาซึ่งมีตาและมีปากซึ่งพูดสิ่งใหญ่โต และซึ่งดูเหมือนจะใหญ่โตกว่าเพื่อนเขาด้วยกัน
21. เมื่อข้าพเจ้ามองดู เขานี้ทำสงครามกับวิสุทธิชนและชนะ
22. จนถึงผู้เจริญด้วยวัยวุฒิเสด็จมาถึงและทรงให้มีการพิพากษาให้แก่วิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้น และจนสมัยเมื่อวิสุทธิชนรับราชอาณาจักรมาถึง
23. ท่านผู้นั้นกล่าวดังนี้ว่า 'เรื่องสัตว์ตัวที่สี่จะมีราชอาณาจักรที่สืบพันพิภพซึ่งจะผิดกับราชอาณาจักรทั้งสิ้น และจะกินทั้งพิภพนี้เสียและเหยียบพิภพลง และหักพิภพนั้นให้แตกออกเป็นชิ้นๆ
24. ส่วนเรื่องเขาสิบเขานั้นจากราชอาณาจักรนี้จะมีกษัตริย์สี่พระองค์เกิดขึ้น และมีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งเกิดขึ้นภายหลัง ผิดแปลกกว่ากษัตริย์ที่มีมาก่อน และจะโค่นกษัตริย์เสียสามองค์
25. ท่านจะพูดคำกล่าวร้ายขององค์ผู้สูงสุด และจะให้วิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้นอดทนระอาใจ และจะคิดเปลี่ยนแปลงบรรดาวาระและพระราชบัญญัติ และเขาทั้งหลายจะถูกมอมไว้ในมือของท่าน ตลอดหนึ่งวาระ สองวาระ กับครึ่งวาระ
26. แต่ผู้พิพากษาก็จะขึ้นนั่งบัลลังก์และจะทรงนำเอาราชอาณาจักรของท่านไปเสีย เพื่อจะทรงเผาผลาญและทำลายเสียให้สิ้นสุด
27. และอาณาจักรกับราชอาณาจักรและความยิ่งใหญ่แห่งบรรดาอาณาจักรภายใต้สวรรค์ทั้งสิ้น จะต้องถูกมอมไว้แก่ชุมนุมแห่งวิสุทธิชนขององค์ผู้สูงสุดนั้น อาณาจักรของท่านจะเป็นอาณาจักรนิรันดร์ และราชอาณาจักรทั้งสิ้นจะปรณินิบัติและเชื่อฟังท่าน'
28. เรื่องราวก็สิ้นสุดลงเพียงนี้ ส่วนข้าพเจ้าคือดาเนียล ความคิดของข้าพเจ้าก็ทำให้ข้าพเจ้าตกใจมาก และสีหน้าของข้าพเจ้าก็เปลี่ยนไป แต่ข้าพเจ้าก็เก็บเรื่องราวนี้ไว้ในใจ

บทที่ 8

1. ในปีที่สามแห่งรัชกาลกษัตริย์เบลซัสซาร์ มีนิมิตปรากฏแก่ข้าพเจ้าดาเนียล หลังจากนิมิตที่ปรากฏแก่ข้าพเจ้าครั้งแรกนั้น
2. และข้าพเจ้าเห็นเป็นนิมิต ต่อมาขณะที่ข้าพเจ้าอยู่ที่สุสาปราสาท ซึ่งอยู่ในแขวงเมืองเอลาม และข้าพเจ้าก็เห็นเป็นนิมิต และข้าพเจ้าอยู่ริมแม่น้ำอูลัย
3. ข้าพเจ้าเงยหน้าขึ้นเห็น และดูเถิด แกะผู้ตัวหนึ่งยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำ มีเขาสองเขา เขาทั้งสองสูง แต่เขาหนึ่งสูงกว่าอีกเขาหนึ่ง และเขาที่สูงนั้นงอกมาทีหลัง
4. ข้าพเจ้าเห็นแกะผู้นั้นขวิดไปทางตะวันตก และทางเหนือและทางใต้ ไม่มีสัตว์ตัวใดต้านทานมันได้ และไม่มีใครที่จะช่วยให้พ้นจากมือของมันได้ มันทำตามขอบใจของมันและก็พองตัวขึ้น
5. เมื่อข้าพเจ้ากำลังตรึกตรองอยู่ ดูเถิด มีแพะผู้ตัวหนึ่งมาจากทิศตะวันตก เทาะข้ามพื้นพิภพทั้งสี่มา ไม่แตะต้องพื้นดินเลย และแพะนั้นมีเขาเด่นอยู่ในระหว่างตาของมันเขาหนึ่ง
6. มันมาหาแกะผู้ที่มีเขาสองเขาซึ่งข้าพเจ้าเห็นยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำ มันวิ่งเข้าไปใส่แกะผู้ตัวนั้นด้วยเต็มกำลังความโกรธของมัน
7. ข้าพเจ้าเห็นมันเข้ามาใกล้แกะผู้ มันโกรธและเข้าชนแกะผู้ ทำให้เขาทั้งสองของมันหักไป และแกะผู้ก็ไม่มีกำลังต้านทานมันได้ มันเหวี่ยงแกะผู้ลงที่ดินและเหยียบเสีย และไม่มีใครช่วยแกะผู้ให้พ้นมือของมันได้
8. แล้วแพะผู้ก็พองตัวขึ้นอย่างยิ่ง แต่เมื่อมันแข็งแรง เขาใหญ่ของมันก็หัก มีเขาเด่นอีกสี่เขางอกขึ้นแทนที่ หันไปทางทิศลมทั้งสี่ของฟ้าสวรรค์
9. และมีเขาเล็กๆเขาหนึ่งงอกออกมาจากเขาหนึ่งในพวกเขาเหล่านี้ ซึ่งงอกขึ้นใหญ่โตเหลือเกิน ตรงไปทางใต้ ตรงไปทางตะวันออก และตรงไปยังแผ่นดินอันรุ่งโรจน์นั้น
10. มันงอกขึ้นใหญ่โต แม้กระทั่งถึงบรืวารแห่งฟ้าสวรรค์ มันยังเหวี่ยงบรืวารกับดวงดาวลงมายังพิภพเสียบ้าง แล้วเหยียบย่ำเสีย
11. มันพองตัวขึ้นอีก แม้กระทั่งถึงจอมของบรืวาร และเครื่องเผาบูชาประจำวันก็ถูกชิงไปเสีย และสถานบริสุทธิ์ของพระองค์ก็ถูกเหวี่ยงลง
12. และเพราะเหตุการณ์ละเมิด เขาได้รับมอบบรืวารไว้สู่กับการเผาบูชาประจำวัน และความจริงก็ถูกเหวี่ยงลงที่ดิน และเขานั้นก็ปฏิบัติงานและเจริญขึ้น
13. แล้วข้าพเจ้าได้ยินวิสุทธิชนผู้หนึ่งพูดอยู่ วิสุทธิชนอีกผู้หนึ่งก็พูดกับวิสุทธิชนผู้ที่พูดอยู่นั้นว่า นิมิตที่เกี่ยวข้องกับเครื่องเผาบูชาประจำวันนั้นจะอยู่อีกนานเท่าใด ทั้งเรื่องการละเมิดที่ทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า เพื่อจะมอบทั้งสถานบริสุทธิ์และบรืวารให้ถูกเหยียบย่ำลงใต้ฝ่าเท้า
14. ท่านผู้นั้นตอบข้าพเจ้าว่า อยู่นานสองพันสามร้อยวัน แล้วสถานบริสุทธิ์นั้นจะได้รับการชำระ
15. และอยู่มาเมื่อข้าพเจ้าดาเนียลได้เห็นนิมิตนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็พยายามเข้าใจ และดูเถิด มีเหมือนมนุษย์ยืนอยู่หน้าข้าพเจ้า

16. และข้าพเจ้าได้ยินเสียงของชายผู้หนึ่งระหว่างฝั่งแม่น้ำอูลัย และเสียงนั้นร้องเรียกและกล่าวว่า กาเบรียลเอ๋ย จงทำให้ชายผู้นี้เข้าใจในนิมิตนั้นเถิด
17. ดังนั้นท่านจึงมาใกล้ที่ที่ข้าพเจ้ายืนอยู่ และเมื่อท่านมาแล้ว ข้าพเจ้าก็ตกใจชนหน้าลงถึงดิน แต่ท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า โอ บุตรแห่งมนุษย์เอ๋ย จงเข้าใจเถิดว่า นิมิตนั้นเป็นเรื่องของกาลอวสาน
18. เมื่อท่านกำลังพูดอยู่กับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็สลบหน้าติดดินอยู่ แต่ท่านแต่ต้องข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้ายืนขึ้น
19. ท่านกล่าวว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าจะทำให้ท่านทราบถึงสิ่งซึ่งจะเกิดขึ้นในตอนปลายแห่งพระพิโรธ เพราะมันเกี่ยวข้องกับวาระกำหนดแห่งอวสาน
20. เรื่องแกะผู้มีสองเขาที่ท่านเห็นนั่นคือ กษัตริย์ของคนมีเดียและคนเปอร์เซีย
21. และแพะผู้คือกษัตริย์ของกรีก และเขาใหญ่ระกว้างหนัสนดา คือกษัตริย์องค์แรก
22. ส่วนเขาที่หัก และมีอีกสี่เขางอกขึ้นแทนนั้น คืออาณาจักรสี่อาณาจักรจะเกิดขึ้นจากประชาชาตินั้น แต่ไม่มีอำนาจเหนือเขาแรกนั้น
23. และในตอนปลายแห่งรัชสมัยของพวกเขา เมื่อผู้ละเมิดทั้งหลายได้กระทำเต็มขนาดแล้ว จะมีกษัตริย์องค์หนึ่ง พระพักตร์ดุร้าย และมีความเข้าใจในเรื่องปริศนาเกิดขึ้น
24. อำนาจของท่านจะใหญ่โตมาก แต่ไม่ใช่โดยอำนาจของท่านเอง และท่านจะกระทำให้บังเกิดความพินาตอย่างน่ากลัว ท่านก็เจริญขึ้นและปฏิบัติงาน ท่านจะทำลายคนที่มีกำลังมากและประชาชนบริสุทธิ์
25. ด้วยความฉลาดของท่าน ท่านจะกระทำให้การล่อลวงแพร่หลายขึ้นด้วยน้ำมือของท่าน ท่านจะพองตัวของท่านในใจของท่านเอง ท่านจะทำลายคนมากมายโดยความสงบ แล้วจะลุกขึ้นต่อสู้กับจอมเจ้านาย แต่ท่านจะต้องถูกหักทำลาย ไม่ใช่ด้วยมือเลย
26. นิมิตเรื่องเวลาเย็นและเวลาเช้าซึ่งบอกเล่านั้นเป็นความจริง แต่จงปิดบังนิมิตนั้นไว้เถอะ เพราะเป็นเรื่องของอีกหลายวันข้างหน้า
27. และข้าพเจ้าดาเนียลก็อ่อนเพลีย และนอนเจ็บอยู่หลายวัน แล้วข้าพเจ้าก็ลุกขึ้นไปปฏิบัติราชการของกษัตริย์ต่อไป แต่ข้าพเจ้าก็งงงันโดยนิมิตนั้น และไม่เข้าใจเรื่องราวเลย

1. ในปีต้นรัชกาลดาริอัส โอรสกษัตริย์อาหสุเอรัส เชื้อสายคนมีเดียม ผู้ได้เป็นกษัตริย์เหนือดินแดนเคลเดีย
2. ในปีแรกแห่งรัชกาลของท่าน ข้าพเจ้าดาเนียลได้เข้าใจถึงจำนวนปีจากหนังสือ ซึ่งพระวณะของพระเยโฮวาห์ได้มีมาถึงเยเรมีย์ผู้พยากรณ์ว่า พระองค์จะทรงกระทำให้ครบกำหนดเจ็ดสิบปีในการรกร้างของกรุงเยรูซาเล็ม
3. แล้วข้าพเจ้าก็หันหน้าไปหองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า แสวงหาด้วยการอธิษฐานและการวิงวอน ทั้งด้วยการอดอาหาร และนุ่งห่มผ้ากระสอบและนั่งบนมูลเถ้า
4. ข้าพเจ้าได้อธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าและสารภาพว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าผู้ใหญ่ยิ่ง และที่น่าสะพึงกลัว ผู้ทรงรักษาพันธสัญญาและความเมตตาต่อผู้ที่รักพระองค์และรักษาพระบัญญัติของพระองค์
5. ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาป และได้กระทำความชั่วช้า และได้ประกอบความชั่วและการกบฏ หันเสียจากข้อบังคับและคำตัดสินของพระองค์
6. ข้าพระองค์มิได้ฟังบรรดาผู้พยากรณ์ ผู้รับใช้ของพระองค์ ผู้กล่าวในพระนามของพระองค์ต่อกษัตริย์ของข้าพระองค์ทั้งหลาย ทั้งต่อเจ้านาย บรรพบุรุษและประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดิน
7. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความชอบธรรมเป็นของพระองค์ แต่ความขายนหน้าควรแก่พวกข้าพระองค์ ดังทุกวันนี้ ที่ควรแก่คนยูดาห์ ชาวกรุงเยรูซาเล็ม และอิสราเอลทั้งหมด ทั้งผู้ที่อยู่ใกล้และอยู่ไกลออกไป ในแผ่นดินทั้งหลายซึ่งพระองค์ทรงขับไล่เขาไปนั้น เพราะความละเมิดซึ่งเขาได้กระทำต่อพระองค์
8. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ความขายนหน้าควรแก่พวกข้าพระองค์ แก่กษัตริย์ของข้าพระองค์ทั้งหลาย เจ้านาย และบรรพบุรุษ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์
9. พระกรุณา และการอภัยโทษเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ถึงแม้ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กบฏต่อพระองค์
10. และมีได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ ด้วยการกระทำตามพระราชบัญญัติของพระองค์ ซึ่งพระองค์ทรงตั้งไว้ต่อหน้าข้าพระองค์ทั้งหลาย โดยบรรดาผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของพระองค์
11. เออ อิสราเอลทั้งผองได้ละเมิดต่อพระราชบัญญัติของพระองค์ และได้หันไปเสียไม่เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์ และการสาปแช่งและการปฏิญาณ ซึ่งจารึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสสผู้รับใช้ของพระเจ้า จึงถูกทดลองเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาปต่อพระองค์
12. พระองค์ได้ทรงยืนยันถ้อยคำของพระองค์ ซึ่งพระองค์ได้ตรัสกล่าวโทษข้าพระองค์ทั้งหลาย และกล่าวโทษผู้ปกครองซึ่งปกครองข้าพระองค์ โดยนำไปให้ข้าพระองค์เกิดวิบัติอย่างใหญ่หลวง เพราะว่าภายใต้สวรรค์ทั้งสิ้นไม่มีที่ใดที่ได้กระทำเหมือนที่ได้กระทำแก่เยรูซาเล็ม
13. ดังที่ได้จารึกไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสสแล้ว วิบัติทั้งสิ้นก็ได้ตกอยู่เหนือข้าพระองค์ทั้งหลายแล้ว แต่ข้าพระองค์ทั้งหลายยังมีได้อธิษฐานต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย โดยหันเสียจากความชั่วช้าของข้าพระองค์ และเข้าใจความจริงของพระองค์
14. เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์ทรงเก็บความวิบัติไว้พร้อมและได้ทรงนำมาเหนือข้าพระองค์ทั้งหลาย เพราะพระเยโฮ

วาท์พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลายทรงเป็นผู้ชอบธรรมในสรรพกิจ ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำ เพราะข้าพระองค์ทั้งหลายมิได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระองค์

15. แล้วบัดนี้ ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงนำชนชาติของพระองค์ออกจากแผ่นดินอียิปต์ด้วยพระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ และได้ทำให้พระนามลือมาจนทุกวันนี้ ข้าพระองค์ทั้งหลายได้กระทำบาป และข้าพระองค์ทั้งหลายกระทำความชั่ว

16. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ตามความชอบธรรมทั้งสิ้นของพระองค์ ขอให้ความกริ้วและพระพิโรธของพระองค์หันกลับเสียจากเยรูซาเล็มนครของพระองค์ ภูเขาบาริสซุสของพระองค์ เพราะบาปของข้าพระองค์ทั้งหลาย และความชั่วช้าของบรรพบุรุษของข้าพระองค์ทั้งหลาย เยรูซาเล็มและประชาชนของพระองค์จึงกลายเป็นที่เยาะเย้ยในหมู่คนทั้งสิ้นที่อยู่รอบข้าพระองค์

17. ฉะนั้น ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ทั้งหลาย บัดนี้ ขอทรงสดับฟังคำอธิษฐานของผู้รับใช้ของพระองค์ และคำวิงวอนของเขา และขอทรงให้พระพักตร์ของพระองค์ทอแสงเหนือสถานบาริสซุสของพระองค์ซึ่งรกร้างนั้นเพื่อเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า

18. ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ขอทรงเจียพระกรรมระดับฟัง ขอทรงลืมนพระเนตรดูความรกร้างของข้าพระองค์ทั้งหลาย ทั้งนครซึ่งเรียกขานกันตามพระนามของพระองค์ เพราะว่าข้าพระองค์ทั้งหลายมิได้ถวายคำวิงวอนต่อพระพักตร์พระองค์ โดยอาศัยความชอบธรรมของข้าพระองค์ทั้งหลาย แต่โดยอาศัยพระเมตตาอันยิ่งใหญ่ของพระองค์

19. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงฟัง ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงให้อภัย ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอทรงใส่พระทัยและทรงกระทำ ขออย่าเนิ่นช้าเลยพระเจ้าคะ เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ เพราะวานครของพระองค์ และประชาชนของพระองค์ก็มีชื่อตามพระนามของพระองค์

20. ขณะที่ข้าพเจ้ากำลังพูด กำลังอธิษฐานและสารภาพบาปของข้าพเจ้าและบาปของอิสราเอลประชาชนของข้าพเจ้า และเสนอคำวิงวอนของข้าพเจ้าต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้า เพื่อภูเขาบาริสซุสแห่งพระเจ้าของข้าพเจ้าอยู่นั้น

21. เออ ขณะเมื่อข้าพเจ้ากล่าวคำอธิษฐานอยู่ ชายชื่อกาเบรียล ซึ่งข้าพเจ้าได้เห็นในนิมิตครั้งแรกนั้น ได้บินอย่างรวดเร็วมาใกล้ข้าพเจ้า แต่ต้องข้าพเจ้าในเวลาถวายเครื่องบูชาตอนเย็น

22. ท่านได้ให้ความรู้และกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า โอ ดาเนียล ข้าพเจ้าออกมา ณ บัดนี้ เพื่อจะให้ปัญญาและความเข้าใจแก่ท่าน

23. ในตอนต้นแห่งคำวิงวอนของท่านก็มีพระบัญชาออกไป ข้าพเจ้าจึงมาบอกให้ท่านทราบเพราะท่านเป็นผู้ที่ทรงรักมาก เพราะฉะนั้นจงเข้าใจพระบัญชาอันและพิจารณานิมิตนั้น

24. มีเจ็ดสิบสัปดาห์กำหนดไว้สำหรับชนชาติของท่าน และนครบาริสซุสของท่าน เพื่อให้เสร็จสิ้นการละเมิด ให้บาปจบสิ้น และให้ลบความชั่วช้าเพื่อนำความชอบธรรมนิรันดร์เข้ามา เพื่อประทับตราทั้งนิมิตและคำพยากรณ์ไว้ และเพื่อจะเจิมสถานบาริสซุสที่สุด

25. เพราะฉะนั้นจงทราบและเข้าใจว่า นับตั้งแต่การที่พระบัญชาอันออกไปให้สร้างกรุงเยรูซาเล็มขึ้นใหม่ จนถึงสมัย

พระเมสสิยาห์ ผู้เป็นประมุขก็เป็นเวลาเจ็ดสัปดาห์และเป็นเวลาหกสิบสองสัปดาห์ และถนนจะถูกสร้างขึ้นพร้อมด้วย กำแพงเมือง แต่ในยุคลำบาก

26. หลังจากหกสิบสองสัปดาห์แล้ว พระเมสสิยาห์ก็จะถูกตัดออก แต่มิใช่เพื่อตัวท่านเอง และประชาชนของประมุขผู้หนึ่งที่จะมานั้นจะทำลายกรุงและสถานบริสุทธิ์เสีย ที่สุดปลายของมันจะมาถึงด้วยน้ำท่วม และจนสงครามสิ้นสุดลงก็มีการรกร้างกำหนดไว้

27. ท่านจะยืนยันพันธสัญญากับคนเป็นอันมากอยู่หนึ่งสัปดาห์ และในระหว่างกลางสัปดาห์นั้นท่านจะกระทำให้การถวายเป็นบูชา และเครื่องบูชาอื่นๆหยุดไป และเพราะเหตุมีความสะอิดสะเอียนแพร่กระจายไปทั่ว ท่านจะกระทำให้มันร้างเปล่าจนสำเร็จเสร็จสิ้น และสิ่งที่กำหนดไว้จะถูกหลงเหนือผู้ที่ร้างเปล่านั้น

1. ในปีทที่สามแห่งรัชกาลไชวรัชชัตริย์แห่งประเทศเปอร์เซีย มีอยู่สิ่งหนึ่งทรงสำแดงแก่ดาเนียล ผู้ได้ชื่อว่าเบลเทซซซาร์ และสิ่งนั้นก็จริง แต่เวลาที่กำหนดไว้ก็อีกนาน ท่านเข้าใจสิ่งนั้นและมีความเข้าใจในนิมิตนั้น
2. ในคราวนั้น ข้าพเจ้าดาเนียลเป็นทุกข์อยู่สามสัปดาห์
3. ข้าพเจ้าไม่ได้รับประทานอาหารอร่อย เนื้อหรือน้ำองุ่นก็มิได้เข้าปากข้าพเจ้า ข้าพเจ้าไม่ได้ชโลมน้ำมันตัวเลยตลอดสามสัปดาห์
4. เมื่อวันที่ยี่สิบสี่เดือนต้นข้าพเจ้าอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำไทกริส
5. ข้าพเจ้าแหงนขึ้นมอง ดูเถิด มีชายคนหนึ่งสวมเสื้อผ้าป่าน มีทองคำเนื้อดีเมืองอุฟาสคาดเอาไว้
6. ร่างกายของท่านตั้งพลอยเขียว และหน้าของท่านก็เหมือนฟ้าแลบ ดวงตาของท่านก็เหมือนกับคอบเปลวเพลิง แขนและเท้าเป็นเงางามเหมือนกับทองสัมฤทธิ์ขัด และเสียงถ้อยคำของท่านเหมือนเสียงมวลชน
7. และข้าพเจ้าดาเนียลเห็นนิมิตนั้นแต่ผู้เดียว คนที่อยู่กับข้าพเจ้ามิได้เห็นนิมิตนั้น แต่เขาตัวสั่นมากจึงวิ่งไปซ่อนเสีย
8. แล้วข้าพเจ้าอยู่แต่ลำพัง และข้าพเจ้าได้เห็นนิมิตใหญ่ยิ่งนี้ ข้าพเจ้าก็สิ้นเรี่ยวสิ้นแรง หน้าตาสุกใสของข้าพเจ้าก็เปลี่ยนเป็นหน้าซีด ข้าพเจ้าหมดแรง
9. แล้วข้าพเจ้าจึงได้ยินเสียงถ้อยคำของท่าน และเมื่อข้าพเจ้าได้ยินเสียงถ้อยคำนั้น ข้าพเจ้าก็ซบหน้าลงสลบอยู่หน้าของข้าพเจ้าฟุบกับดิน
10. และดูเถิด มีมือมาแตะต้องข้าพเจ้า พยุงให้ข้าพเจ้ายันตัวด้วยฝ่ามือและเข่า
11. ท่านกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า โอ ดาเนียล บารุชผู้เป็นที่รักอย่างยิ่ง จงเข้าใจถ้อยคำที่เราพูดกับท่าน และยืนตรง เพราะบัดนี้ข้าพเจ้าได้รับใช้ให้มาหาท่าน ขณะที่ท่านกล่าวคำนี้แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็ยืนสั่นสะท้านอยู่
12. แล้วท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า ดาเนียลเอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะตั้งแต่วันแรกที่ท่านได้ตั้งใจจะเข้าใจและถ่อมลงต่อพระพักตร์พระเจ้าของท่านนั้น พระเจ้าทรงฟังถ้อยคำของท่าน และข้าพเจ้ามาด้วยเรื่องถ้อยคำของท่าน
13. จ้าวผู้พิทักษ์ราชอาณาจักรเปอร์เซียได้ขัดขวางข้าพเจ้าไว้ถึงยี่สิบเอ็ดวัน แต่ดูเถิด มีคาเอลจ้าวผู้พิทักษ์ชั้นหัวหน้าผู้หนึ่งมาช่วยข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงยังอยู่ที่นั่นกับกษัตริย์ทั้งหลายของเปอร์เซีย
14. บัดนี้ข้าพเจ้ามากระทำให้ท่านเข้าใจถึงสิ่งซึ่งจะตกกับชนชาติของท่านในกาลภายหน้า เพราะนิมิตนั้นยังมีไว้สำหรับวันเวลาอีกเป็นอันมาก
15. เมื่อท่านได้พูดตามถ้อยคำเหล่านี้กับข้าพเจ้าแล้ว ข้าพเจ้าก็ก้มหน้าสู่พื้นดินแล้วก็เป็นไป
16. และดูเถิด มีท่านผู้หนึ่งสถฐานคล้ายบุตรทั้งหลายของมนุษย์มาแตะริมฝีปากของข้าพเจ้า แล้วข้าพเจ้าก็อ้าปากขึ้นพูด ข้าพเจ้ากล่าวกับท่านที่ยืนอยู่ข้างหน้าข้าพเจ้าว่า นายเจ้าข้า ด้วยเหตุนิมิตนั้นความเจ็บปวดจึงเกิดกับข้าพเจ้าแล้วข้าพเจ้าก็หมดแรง
17. ผู้รับใช้ของเจ้านายของข้าพเจ้าจะพูดกับเจ้านายของข้าพเจ้าได้อย่างไร เพราะบัดนี้ไม่มีกำลังเหลืออยู่ในข้าพเจ้าเลย ลมหายใจพราวไปจากข้าพเจ้าแล้ว

18. ท่านผู้มีรูปร่างอย่างมนุษย์นั้นได้แต่ต้องข้าพเจ้าอีกครั้งหนึ่ง และให้กำลังข้าพเจ้า
19. ท่านกล่าวว่า โอ บุรุษผู้เป็นที่รักอย่างยิ่ง อย่กลัวเลย สันติภาพจงมีแก่ท่าน จงเข้มแข็ง เออ จงเข้มแข็งเถิด เมื่อท่านพูดกับข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้ามีกำลังขึ้นและกล่าวว่า ขอเจ้านายของข้าพเจ้าจงพูดไปเถิด เพราะท่านได้ให้กำลังข้าพเจ้าแล้ว
20. แล้วท่านจึงกล่าวว่า ท่านทราบหรือไม่ว่าข้าพเจ้ามาหาท่านทำไม แต่บัดนี้ข้าพเจ้าจะกลับไปต่อสู้กับจ้าวผู้พิทักษ์แห่งเปอร์เซีย และเมื่อข้าพเจ้าเสร็จธุระกับเขาแล้ว ดูเถิด จ้าวผู้พิทักษ์แห่งกรีกจะมา
21. แต่ข้าพเจ้าจะบอกท่านตามสิ่งซึ่งบันทึกไว้ในหนังสือแห่งสัจจะ ไม่มีผู้ใดร่วมแรงกับข้าพเจ้าต่อสู้จ้าวเหล่านี้เลย นอกจากมีคาเอล จ้าวผู้พิทักษ์ของท่าน

1. ส่วนตัวข้าพเจ้านั้น ในปีต้นแห่งรัชกาลดาวิดส คนมีเดย ข้าพเจ้าเป็นตัวตั้งตัวตีที่ให้กำลังกษัตริย์
2. และบัดนี้ ข้าพเจ้าจะสำแดงความจริงให้แก่ท่าน ดูเถิด จะมีกษัตริย์อีกสามองค์ขึ้นมาในเปอร์เซีย และองค์ที่สี่จะร่ำรวยยิ่งกว่าองค์อื่นทั้งหมดเป็นอันมาก เมื่อท่านเข้มแข็งด้วยทรัพย์ร่ำรวยของท่านแล้ว ท่านก็จะปลุกปั่นให้ทุกคนต่อสู้กับราชอาณาจักรกรีก
3. แล้วจะมีกษัตริย์ที่มีอำนาจมากขึ้นมา ท่านจะปกครองด้วยราชอาณาจักรยิ่งใหญ่ และกระทำตามความพอใจของท่านเอง
4. และเมื่อท่านขึ้นมาแล้ว ราชอาณาจักรของท่านจะแตกและแบ่งแยกออกไปตามทางลมทั้งสี่แห่งฟ้าสวรรค์ แต่จะไม่ติดอยู่กับทายาทของท่าน และจะไม่มีราชอาณาจักรอย่างที่ท่านปกครองอยู่ เพราะว่าราชอาณาจักรของท่านจะถูกถอนขึ้น ตกไปเป็นของผู้อื่นนอกเหนือคนเหล่านี้
5. แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะเข้มแข็ง แต่เจ้านายของท่านองค์หนึ่งจะเข้มแข็งกว่าท่านและมีอำนาจ และราชอาณาจักรของท่านจะเป็นราชอาณาจักรมที่มา
6. ต่อมาอีกหลายปีเขาจะกระทำพันธมิตรกัน และบุตรสาวแห่งกษัตริย์ถิ่นใต้จะมาหากษัตริย์แห่งถิ่นเหนือเพื่อกระทำสันติภาพ แต่เธอก็ไม่กระทำให้กำลังแขนของเธอคงอยู่ได้ กษัตริย์และแขนของท่านจะไม่ยั้งยืน เธอจะถูกอายัดไว้ ทั้งผู้ที่นำเธอมา ผู้ที่ให้กำเนิดเธอ และผู้ที่ให้กำลังแก่เธอในกาลนั้น
7. จะมีกิงจากรากของเธอขึ้นมาแทนที่ของกษัตริย์ ท่านจะยกมาต่อสู้กับกองทัพ และจะเข้าไปในป้อมของกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ และจะรบกับเขาและจะชนะ
8. ท่านจะชนเอาบรรดาพระพร้อมทั้งพวกเจ้านายของเขา และเครื่องใช้วิเศษที่ทำด้วยเงินและทองคำไปยังอียิปต์ และท่านจะคงอยู่นานกว่ากษัตริย์แห่งถิ่นเหนืออีกหลายปี
9. แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะเข้ามาในเขตกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ แต่จะกลับไปสู่แผ่นดินของท่านเอง
10. แต่บุตรชายทั้งหลายของท่านจะก่อสงครามและชุมนุมกำลังรบเป็นอันมากไว้ และคนหนึ่งจะมาอย่างแน่นอนและไหลท่วมและผ่านไป และจะกลับไปทำสงครามจนถึงป้อมปราการของท่าน
11. แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะโกรธมาก จะยกออกมาต่อสู้กับท่าน คือกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือ ท่านจะจัดกองทัพเป็นอันมาก แต่พลมากมายนั้นก็ถูกมอบไว้ในมือของท่าน
12. และเมื่อท่านนำกองทัพนั้นไปแล้ว จิตใจของท่านก็จะผยองขึ้น และท่านจะทำลายเสียอีกเป็นหมื่นๆคน แต่ท่านจะไม่รับกำลังเพิ่มขึ้นโดยสิ่งนี้
13. เพราะว่ากษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะกลับมาและจะจัดกองทัพเป็นอันมากใหญ่โตกว่าครั้งก่อน ต่อมาอีกหลายปีท่านจะยกกองทัพใหญ่มาพร้อมกับทรัพย์สมบัติมากมาย
14. ในกาลนั้น หลายเหล่าจะยกขึ้นต่อสู้กับกษัตริย์แห่งถิ่นใต้ และบรรดานักปล้นแห่งชนชาติของท่านเองก็จะยกตัวเองขึ้นเพื่อจะกระทำให้นิमितสำเร็จ แต่พวกเขาภิล้มเหลว
15. แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะมาล้อมและก่อเชิงเทิน และยึดเมืองที่มีป้อมแข็งแรงได้ และกำลังกองทัพของถิ่นใต้

จะสู้ไม่ไหว แม้ว่ากองทัพที่คัดเลือกแล้วก็ยังสู้ไม่ได้ เพราะไม่มีกำลังที่จะยืนหยัดอยู่ได้

16. แต่ผู้ที่ยกมาต่อสู้กับท่าน จะกระทำตามความพอใจของท่านเอง จึงไม่มีผู้ใดต่อสู้ท่านได้ และท่านจะยังยืนอยู่ในแผ่นดินอันรุ่งโรจน์ ซึ่งจะถูกทำลายโดยมือของท่าน

17. ท่านจะมุ่งหน้ามาด้วยกำลังทั้งหมดแห่งราชอาณาจักร และท่านจะนำคนเที่ยงตรงไปด้วย แล้วท่านจะกระทำดังนี้ คือท่านจะยกธิดาของพวกผู้หญิงให้กษัตริย์แห่งถิ่นใต้เพื่อให้ทำลายเธอ แต่เธอจะไม่มั่นคงและอำนาจประโยชน์แก่ท่านแต่ประการใด

18. ภายหลังจากท่านจะมุ่งหน้าไปตามเกาะต่างๆและจะยึดได้เป็นอันมาก แต่แม่ทัพคนหนึ่งจะได้กำจัดความอหังการของท่านนั้นเสีย ความจริงเขาจะเอาความอหังการนั้นมาสนองท่าน

19. แล้วท่านจะหันหน้ามุ่งตรงไปยังป้อมปราการแห่งแผ่นดินของท่านเอง แต่ท่านก็จะสะดุดและล้มลง หาดหัวไม่พบอีกต่อไป

20. แล้วจะมีผู้หนึ่งขึ้นมาแทนที่ของท่าน ผู้นี้จะส่งเจ้าพนักงานเก็บส่วยให้ไปตลอดทั่วราชอาณาจักรอันรุ่งโรจน์ แต่ไม่กี่วันเขาก็ประสบหายนะ มิใช่ด้วยความโกรธหรือสงคราม

21. จะมีคนนำเกลียดคนหนึ่งตั้งตัวขึ้นแทนที่โดยไม่มีผู้ใดมอบเกียรติศักดิ์แห่งราชอาณาจักรให้ เขาจะยกเข้ามาอย่างสงบ แล้วชิงเอาราชอาณาจักรนั้นด้วยความสอพลอ

22. กองทัพจะถูกกวาดไปด้วยอำนาจของน้ำท่วมต่อหน้าเขาและถูกทำลายเสีย และเจ้าแห่งพันธสัญญาจะถูกทำลายเสียด้วย

23. ตั้งแต่เวลาที่กระทำพันธมิตรกับเขา เขาจะประกอบกิจการล่องลอยอยู่เสมอ เพราะเขาจะขึ้นมา และเขาจะเข้มแข็งขึ้นด้วยชนชาติเล็กๆ

24. เขาจะยกมาอย่างสงบในส่วนของประเทศที่อุดมที่สุด และเขาจะกระทำสิ่งที่ปู่ทวดหรือบรรพบุรุษของเขาไม่กระทำ เขาจะเอาทรัพย์ที่ปล้นมา ของที่ริบมาได้ และทรัพย์สมบัติมาแจกกัน เขาจะออกอุบายต่อสู้กับที่กำบังเข้มแข็ง แต่ก็ชั่วเวลาหนึ่งเท่านั้น

25. และเขาจะปลุกปั่นกำลังของเขา และความกล้าหาญของเขาด้วยกองทัพมหึมาภัยไปสู่กับกษัตริย์แห่งถิ่นใต้ และกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะทำสงครามด้วยกองทัพเข้มแข็งมหึมายิ่งนัก แต่เขาก็สู้ไม่ได้ เพราะจะมีการปองร้ายเขา

26. ถึงแม้ว่าผู้ที่ร่วมรับประทานอาหารสูงของเขาก็จะทำลายเขา กองทัพของเขาก็จะถูกกวาดไป ที่ถูกฆ่าฟันล้มตายเสียก็มาก

27. ส่วนกษัตริย์สององค์นั้น จิตใจของเขาต่างก็คิดปองร้าย เขาจะพุดมูสาร่วมโต๊ะกัน แต่ก็ไม่ได้ผล เพราะวาระสุดท้ายก็จะมาตามเวลากำหนด

28. แล้วกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือก็จะกลับเข้าบ้านเข้าเมืองพร้อมกับทรัพย์สมบัติมากมาย แต่จิตใจก็มุ่งร้ายต่อพันธสัญญาบริสุทธิ์ และเขาจะปฏิบัติงานและกลับเข้าบ้านเข้าเมือง

29. พอถึงเวลากำหนดเขาจะกลับไปที่ถิ่นใต้ แต่ครั้งนี้เหตุการณ์จะไม่ใช่ไปอย่างครั้งแรกหรือครั้งต่อไป

30. เพราะว่ากองทัพเรือของเมืองคิทธิมจะมาปะทะกับเขา เขาจึงจะกลัวและกลับไป และจะเรียกร้องรอดต่อพันธ

- สัญญาบริสุทธิ์ และลงมือปฏิบัติงาน เขาจะหันกลับมาพร้อมพันธมิตรกับบรรดาผู้ที่ทิ้งพันธสัญญาบริสุทธิ์
31. และกองทัพจะยืนหยัดอยู่ฝ่ายเขา พวกเขาจะกระทำให้สถานบริสุทธิ์แห่งพลกำลังเป็นมลทิน และจะให้เลิกเครื่องเผาบูชาประจำวันนั้นเสีย และเขาทั้งหลายจะตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการร้าวรานเปล่าขึ้น
32. เขาจะใช้ความสอพลอล้วงผู้ที่ละเมิดพันธสัญญา แต่ประชาชนผู้รู้จักพระเจ้าของเขาทั้งหลายจะยืนมั่นและปฏิบัติงาน
33. และในหมู่ประชาชนคนเหล่านั้นที่ฉลาดจะกระทำให้คนเป็นอันมากเข้าใจ แม้ว่าเขาจะล้มลงด้วยดาบหรือด้วยเปลวไฟ ด้วยการเป็นเชลย ด้วยถูกปล้นหลายวันเวลา
34. เมื่อพวกเขาล้มลงนั้น เขาจะได้รับความช่วยเหลือเล็กน้อย และจะมีคนมากด้วยกันที่ร่วมเข้ากับความสอพลอ
35. คนที่ฉลาดบางคนจะล้มลงเพื่อถลุงและชำระเขาทั้งหลายให้ขาวสะอาด จนกว่าจะถึงเวลาสุดท้าย เพราะวาระก็จะมาตามเวลากำหนด
36. และกษัตริย์จะกระทำตามความพอใจของเขา เขาจะยกตนขึ้นและพองตัวขึ้นเหนือพระทุกองค์ และจะพูดสิ่งที่นามหัตถ์จารย์กล่าวต่อสู้อุบัติพระเจ้าแห่งพระทั้งหลาย เขาจะเจริญจนพระพิโรธจะครบถ้วน เพราะสิ่งใดที่ทรงกำหนดไว้จะสำเร็จ
37. เขาจะไม่เชื่อฟังพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเขา หรือเชื่อฟังผู้ที่ผู้หญิงรัก เขาจะไม่เชื่อพระองค์ใดเลย เพราะเขาจะพองตัวเองเหนือทุกสิ่งทุกอย่าง
38. แต่ในที่ของเขา เขาจะถวายเป็นเกียรติแก่พระของป้อมปราการ พระองค์หนึ่งที่บรรพบุรุษของเขาไม่รู้จัก เขาก็จะให้เกียรติด้วยทองคำและเงิน ด้วยเพชรพลอยต่างๆ ด้วยของขวัญอันมีค่า
39. เขาจะกระทำเช่นนั้นกับพระต่างด้าวที่เขาจับถือและพอกพูนสง่าราศีให้ในป้อมปราการส่วนใหญ่ เขาจะแต่งตั้งให้พวกเขาปกครองคนเป็นอันมาก และเขาจะแบ่งแผ่นดินให้เป็นสิ่งตอบแทน
40. พอถึงเวลาวาระสุดท้ายกษัตริย์แห่งถิ่นใต้จะมาสู้กับเขา และกษัตริย์แห่งถิ่นเหนือจะพุ่งเข้าไปส่ท่านอย่างลมบ้าหมูพร้อมด้วยรถรบและพลม้าและเรือบเป็นอันมาก เขาจะเข้ามาในประเทศต่างๆ แล้วไหลท่วมและผ่านไป
41. เขาจะเข้ามาในแผ่นดินที่รุ่งโรจน์ และประเทศหลายแห่งจะถูกคว่ำไป แต่คนเหล่านี้จะได้รับการช่วยให้พ้นมือของเขา คือเอโดมและโมอับ และส่วนใหญ่ของคนอัมโมน
42. เขาจะยึดมือของเขาออกต่อประเทศต่างๆ และแผ่นดินอียิปต์ก็จะพันไปไม่ได้
43. เขาจะปกครองทรัพย์สมบัติที่เป็นทองและเงิน และสิ่งประเสริฐทั้งหลายของอียิปต์ คนลิบนีและคนเอธิโอเปียก็จะติดไปด้วย
44. แต่ข่าวจากทิศตะวันออกและทิศเหนือจะกระทำให้เขาตกใจ และเขาจะยกออกไปด้วยความเคียดแค้นอย่างยิ่งที่จะทำลายและล้างผลาญคนเป็นอันมากเสียให้สิ้นเชิง
45. และเขาจะปลุกพลับพลาทั้งหลายแห่งตำหนักของเขาระหว่างทะเลในภูเขาบริสุทธิ์อันรุ่งโรจน์ แม้กระนั้นเขาก็ยังพบจุดจบ และไม่มีใครช่วยเขาเลย

บทที่ 12

1. ในครั้งนั้น มีคาเอล จ้าวผู้พิทักษ์ยิ่งใหญ่ ผู้คุ้มกันชนชาติของท่านจะลุกขึ้น และจะมีเวลายากลำบากอย่างไม่เคยมีมาตั้งแต่ครั้งมีประชาชาติจนถึงสมัยนั้น แต่ในครั้งนั้นชนชาติของท่านจะรับการช่วยให้พ้น คือทุกคนที่มีชื่อบันทึกไว้ในหนังสือ
2. และคนเป็นอันมากในพวกที่หลับในพงคลีแห่งแผ่นดินโลกจะตื่นขึ้น บ้างก็จะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์ บ้างก็เข้าสู่ความอับอายและความขายหน้านิรันดร์
3. และบรรดาคนที่ฉลาดจะส่องแสงเหมือนแสงฟ้า และบรรดาผู้ที่ได้ให้คนเป็นอันมากมาสู่ความชอบธรรมจะส่องแสงเหมือนอย่างดาวเป็นนิรันดร์
4. แต่ตัวเจ้าดาเนียลเอ๋ย จงปิดถ้อยคำเหล่านั้นไว้ และประทับตราหนังสือนั้นเสีย จนถึงวาระสุดท้าย คนเป็นอันมากจะวิ่งไปวิ่งมา และความรู้จะทวีขึ้น
5. แล้วข้าพเจ้าคือดาเนียลก็มองดู และดูเถิด มีอีกสองคนยืนอยู่ คนหนึ่งยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำข้างนี้ อีกคนหนึ่งยืนอยู่ที่ฝั่งแม่น้ำข้างโน้น
6. และเขาก็พูดกับชายที่สวมเสื้อผ้าป่าน ผู้ซึ่งอยู่เหนือน้ำแห่งแม่น้ำนั้นว่า ยังอีกนานเท่าใดจึงจะถึงที่สุดปลายของสิ่งมหัศจรรย์เหล่านี้
7. ชายที่สวมเสื้อผ้าป่านผู้ซึ่งอยู่เหนือน้ำทั้งหลายแห่งแม่น้ำนั้น ได้ยกมือขวาและมือซ้ายของท่านสู่ฟ้าสวรรค์ และข้าพเจ้าได้ยินท่านปฏิญาณอ้างพระผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์ว่า ยังอีกวาระหนึ่ง สองวาระ และครึ่งวาระ และเมื่อการหมดอำนาจของชนชาติบริสุทธิ์สิ้นสุดลงแล้ว บรรดาสิ่งเหล่านี้ก็สำเร็จไปด้วย
8. ข้าพเจ้าได้ยินแต่ไม่เข้าใจ แล้วข้าพเจ้าจึงพูดว่า นายเจ้าข้า สิ่งเหล่านี้จะลงเอยอย่างไร
9. พระองค์ตรัสว่า ดาเนียลเอ๋ย ไปเถอะ เพราะว่าถ้อยคำเหล่านั้นก็ถูกปิดไว้แล้วและถูกประทับตราไว้จนถึงวาระสุดท้าย
10. คนเป็นอันมากจะได้รับการชำระแล้วจะขาวสะอาด และจะถูกถลุง แต่คนชั่วจะยังกระทำการชั่ว และไม่มีคนชั่วสักคนหนึ่งจะเข้าใจ แต่บรรดาคนที่ฉลาดจะเข้าใจ
11. และตั้งแต่เวลาที่ให้เลิกเครื่องเผาบูชาประจำวันเสีย นั้น และให้ตั้งสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่าขึ้น จะเป็นเวลาหนึ่งพันสองร้อยเก้าสิบวัน
12. ความสุขจะมีแก่ผู้คอยอยู่ และมาถึงได้หนึ่งพันสามร้อยสามสิบห้าวันนั้น
13. แต่เจ้าจงไปจนวาระที่สุดเถิด และเจ้าจะได้หยุดพักสงบ และจะยืนขึ้นในส่วนที่กำหนดให้เจ้า เมื่อสิ้นสุดวันทั้งหลายนั้น

ໂອເຊຍາ

บทที่ 1

1. พระวณะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมาถึงโฮเซยา บุตรชายเบเออร์ ในรัชกาลอุสซียาห์ โยธาม อาหัทและเฮเซคียาห์ กษัตริย์ทั้งหลายแห่งยูดาห์ และในรัชกาลเยโรโบอัม ราชโอรสของโยอาช กษัตริย์อิสราเอล
2. เมื่อพระเยโฮวาห์ตรัสทางโฮเซยาเป็นครั้งแรกนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสกับโฮเซยาว่า ไปซี ไปรับหญิงเจ้าชู้มาเป็นภรรยา และเกิดลูกชู้กับนาง เพราะว่าแผ่นดินนี้เล่นชู้อย่างยิ่ง โดยการละทิ้งพระเยโฮวาห์เสีย
3. ดังนั้นท่านจึงไปรับนางโกเมอร์บุตรสาวติบลาอิมมาเป็นภรรยา และนางก็มีครรภ์กับท่านและคลอดบุตรชายคนหนึ่ง
4. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับท่านว่า จงเรียกชื่อเขาว่า ยิสเรเอล เพราะว่าอีกไม่ช้าเราจะลงโทษวงศ์วานของเยชูเหตุด้วยเรื่องโลหิตของยิสเรเอล เราจะให้ราชอาณาจักรของวงศ์วานอิสราเอลสิ้นสุดลงเสียที่
5. ต่อมาในวันนั้นเราจะหักท่อนของอิสราเอลในหุบเขายิสเรเอล
6. ต่อมานางก็ตั้งครรภ์ขึ้นอีก และคลอดบุตรสาวคนหนึ่ง และพระเจ้าตรัสกับท่านว่า จงตั้งชื่อบุตรสาวนั้นว่า โลรุหะมาห์ เพราะเราจะไม่เมตตาวงศ์วานอิสราเอลอีกต่อไป แต่เราจะเอาเขาออกไปอย่างสิ้นเชิง
7. แต่เราจะเมตตาวงศ์วานยูดาห์ และเราจะช่วยเขาให้รอดพ้นโดยพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลาย เราจะไม่ช่วยเขาให้รอดพ้นด้วยคันทนู หรือด้วยดาบ หรือด้วยสงคราม หรือด้วยเหล่าน้ำ หรือด้วยเหล่าพลม้า
8. เมื่อนางให้โลรุหะมาห์หย่านมแล้ว นางก็ตั้งครรภ์คลอดบุตรชายคนหนึ่ง
9. และพระเจ้าตรัสว่า จงเรียกชื่อบุตรนั้นว่า โอลัมมี เพราะเจ้าทั้งหลายมิใช่ประชาชนของเรา และเราก็มิใช่พระเจ้าของเจ้า
10. แต่จำนวนประชาชนอิสราเอลจะมากมายเหมือนเม็ดทรายในทะเล ซึ่งจะดวงหรือนับไม่ถ้วน และต่อมาในสถานที่ซึ่งทรงกล่าวแก่เขาว่า เจ้าทั้งหลายมิใช่ประชาชนของเรา ก็จะกล่าวแก่เขาว่า เจ้าทั้งหลายเป็นบุตรชายของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่
11. และวงศ์วานยูดาห์กับวงศ์วานอิสราเอลจะรวมเข้าด้วยกัน และเขาทั้งหลายจะตั้งผู้หนึ่งให้เป็นประมุข และจะพากันขึ้นไปจากแผ่นดินนั้น เพราะวันของยิสเรเอลจะสำคัญมาก

บทที่ 2

1. จงเรียกน้องชายของเจ้าว่า 'อัมมี' จงเรียกน้องสาวของเจ้าว่า 'รุหะมาห์'
2. จงว่ากล่าวมารดาของเจ้า จงว่ากล่าวเกิด เพราะนางไม่ใช่ภรรยาของเรา และเราไม่ใช่สามีของนาง ฉะนั้นให้เธอทิ้งการเล่นซู้เสียจากสายตาของเธอ และทิ้งการล่องประเวณีเสียจากระหว่างกันของนาง
3. เกรงว่าเราจะต้องเปลื้องผ้าของนางจนเปลือยเปล่า กระทำให้นางเหมือนวันที่นางเกิดมา กระทำให้นางเหมือนถิ่นทุรกันดาร และกระทำให้นางเหมือนแผ่นดินที่แห้งแล้ง และสังหารนางเสียด้วยความกระหาย
4. เราจะไม่มี ความสงสารต่อบุตรทั้งหลายของนาง เพราะว่าเขาทั้งหลายเป็นลูกของการเล่นซู้
5. เพราะว่ามารดาของเขาเล่นซู้ เธอผู้ที่ทำให้กำเนิดเขาทั้งหลายได้ประพฤติกความอับอาย เพราะนางกล่าวว่า 'ฉันจะตามคนรักของฉันไป ผู้ให้อาหารและน้ำแก่ฉัน เขาให้ขนแกะและปานแก่ฉัน ทั้งน้ำมันและของดีมี'
6. เพราะเหตุนี้ ดูเถิด เราจะเอาหนามให้สะทางของนางไว้ เราจะสร้างกำแพงกั้นนางไว้เพื่อมิให้นางหาทางของนางพบ
7. นางจะไปตามบรรดาคนรักของนาง แต่ก็จะไม่ทัน นางจะเที่ยวเสาะหาเขาทั้งหลาย แต่นางก็จะไม่พบเขา แล้วนางจะว่า 'ฉันจะไปหาผัวคนแรกของฉัน เพราะแต่ก่อนนั้นฐานะฉันยังดีกว่าเดี๋ยวนี้'
8. แต่นางหาทราบไม่ว่าเราเป็นผู้ให้ข้าว น้ำมัน และได้อำนาจและทองมากมายแก่นาง ซึ่งเขาใช้สำหรับพระบaal
9. เพราะฉะนั้น เราจะกลับมาและจะเรียกข้าวคืนตามกำหนดฤดูกาล และเรียกน้ำมันคืนตามฤดู และเราจะเรียกขนแกะและปานของเรา ซึ่งให้เพื่อใช้ปกปิดกายเปลือยเปล่าของนางนั้นคืนเสีย
10. คราวนี้เราจะเผยความลามกของนางท่ามกลางสายตาของคนรักของนาง และไม่มีใครช่วยให้นางพ้นมือเราได้
11. เราจะให้บรรดาความร่ำรวยของนางล้นสุดลง ทั้งเทศกาลเลี้ยง เทศกาลขึ้นหนึ่งค่ำ วันสะบาโตและบรรดาเทศกาลตามกำหนดทั้งสิ้นของนาง
12. เราจะให้เถาองุ่นและต้นมะเดื่อของนางร้างเปล่าที่นางคุยว่า 'นี่แหละเป็นสินจ้างของฉันซึ่งคนรักของฉันให้ฉัน' เราจะทำให้กลายเป็นป่าและสัตว์ป่าทุ่งจะกินเสีย
13. เราจะทำโทษนางเนื่องในวันเทศกาลเลี้ยงพระบaal เมื่อนางเผาเครื่องหอมบูชาพระเหล่านั้น แล้วก็แต่งกายของนางด้วยแหวนและเพชรพลอยต่างๆ และติดตามบรรดาคนรักของนางไป และลืมเราเสีย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
14. ดูเถิด เหตุนี้เราจะเกลี้ยกล่อมนาง พานางเข้าไปในถิ่นทุรกันดารและปลอบใจนาง
15. เราจะให้นางมีสวนองุ่นที่นั่น กระทำให้หุบเขาอาโคร์เป็นประตูแห่งความหวัง แล้วนางจะร้องเพลงที่นั่นอย่างสมัยเมื่อนางยังสาวอยู่ ดังในสมัยเมื่อนางขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์
16. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันนั้นเจ้าจะเรียกเราว่า 'สามีของฉัน' เจ้าจะไม่เรียกเราว่า 'พระบaalของฉัน' อีกต่อไป
17. เพราะว่าเราจะเอาชื่อพระบaalออกเสียจากปากของนาง นางจะไม่ระลึกถึงชื่อนี้อีกต่อไป
18. ในครั้งนั้นเพื่อเขา เราจะกระทำพันธสัญญากับบรรดาสัตว์ป่าทุ่ง บรรดานกในอากาศและบรรดาสัตว์เลื้อยคลาน

- บนแผ่นดิน เราจะทำลายคัมภีร์ ดาบและสงครามเสียจากแผ่นดิน และเราจะกระทำให้เขานอนลงอย่างปลอดภัย
19. เราจะหมั้นเจ้าไว้สำหรับเราเป็นนิตย เออ เราจะหมั้นเจ้าไว้สำหรับเราด้วยความชอบธรรม ความยุติธรรม ความเมตตาและความกรุณา
 20. เราจะหมั้นเจ้าไว้สำหรับเราด้วยความสัตย์ซื่อ และเจ้าจะรู้จักพระเยโฮวาห์
 21. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ต่อมาในวันนั้นเราจะฟัง คือเราจะฟังฟ้าสวรรค์และฟ้าสวรรค์จะฟังพิภพ
 22. และพิภพจะฟังข้าว น้ำองุ่นและน้ำมัน สิ่งเหล่านี้จะฟังยิสเรเอล
 23. เราจะหว่านเขาไว้ในแผ่นดินสำหรับเรา เราจะเมตตานางผู้ที่มีได้รับความเมตตา และเราจะพูดกับคนเหล่านั้นที่มีได้เป็นประชาชนของเราว่า `เจ้าเป็นประชาชนของเรา' และเขาจะกล่าวว่า `พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของข้าพระองค์'

บทที่ 3

1. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า จงไปอีกครั้งหนึ่ง ไปสมานรักกับหญิงคนหนึ่ง ซึ่งเป็นคนรักของชูและเป็นหญิงล่วงประเวณี เหมือนพระเยโฮวาห์ทรงรักวงศ์วานอิสราเอลอย่างนั้นแหละ แม้ว่าเขาจะหลงไหลไปตามพระอื่น และนิยมชมชอบกับชนมลูกองุ่นแห่ง
2. ดังนั้นแหละ ข้าพเจ้าจึงได้ซื้อนางมาเป็นเงินสิบห้าเชเชลกับข้าวบารลีนหนึ่งโฮเมอร์ครึ่ง
3. ข้าพเจ้าจึงพูดกับนางว่า เธอต้องรอฉันให้หลายวันหน่อย อย่าเล่นชู้อีก อย่าไปเป็นของชายอื่นอีก ส่วนฉันก็จะไม่เข้าหาเธอด้วย
4. เพราะว่าวงศ์วานอิสราเอลจะคงอยู่อย่างไม่มีกษัตริย์ และไม่มีเจ้านายเป็นเวลานาน ทั้งจะไม่มีการสักการบูชา หรือเสาศักดิ์สิทธิ์ หรือเอโฟด หรือรูปพระ
5. ภายหลังกวงศ์วานอิสราเอลจะกลับมา และแสวงหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา และแสวงดาวิดกษัตริย์ของเขาทั้งหลาย และในกาลต่อไปเขาจะมีความยำเกรงต่อพระเยโฮวาห์และต่อความดีของพระองค์

บทที่ 4

1. โอ วงศ์วานอิสราเอล จงฟังพระวาทะของพระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงมีคดีกับชาวแผ่นดินนั้น เพราะว่าในแผ่นดินนั้นไม่มีความจริง ความเมตตา หรือความรู้ในเรื่องพระเจ้า
2. มีแต่การปฏิญาณ การมุสา การฆ่ากัน การโจรกรรมและการล่วงประเวณี เขาหาญหักพันธะทั้งสิ้น มีแต่เลือดซ้อนเลือด
3. เพราะฉะนั้น แผ่นดินจึงเป็นทุกข์ บรรดาคนที่อยู่ในแผ่นดินนั้นจะอ่อนระอาใจ ทั้งสัตว์ป่าทุ่งและนกในอากาศด้วย และปลาในทะเลจะถูกนำเอาไปเสียหมด
4. แต่อย่าให้ผู้ใดใส่ความหรืออย่าให้ผู้ใดฟ้อง เพราะประชาชนของเจ้าก็เหมือนกับคนทั้งหลายที่ต่อสู้กับบุโรฮิต
5. ฉะนั้นเวลากลางวันเจ้าจะสะดุด และผู้พยากรณ์จะสะดุดกับเจ้าในเวลากลางคืน และเราจะทำลายมารดาของเจ้า
6. ประชาชนของเราถูกทำลายเพราะขาดความรู้ เพราะเจ้าปฏิเสธไม่รับความรู้ เราก็ปฏิเสธเจ้าไม่ให้เป็นบุโรฮิตของเรา เพราะเจ้าหลงลืมพระราชบัญญัติแห่งพระเจ้าของเจ้า เราก็จะลืมวงศ์วานของเจ้าเสียด้วย
7. เขาทวีมากขึ้นเท่าใด เขาก็กระทำบาปต่อเรามากขึ้นเท่านั้น ฉะนั้นเราจะให้สงวราศีของเขากลายเป็นความอับอาย
8. เขาเลี้ยงชีพอยู่ด้วยบาปแห่งประชาชนของเรา เขามุ่งที่จะอิมด้วยความชั่วช้าของคนเหล่านั้น
9. บุโรฮิตเป็นอย่างไร ประชาชนก็จะเป็นอย่างนั้น เราจะลงทัณฑ์เขาเนื่องด้วยวิธีการของเขา เราจะลงโทษเขาตามการกระทำของเขา
10. เขาจะรับประทาน แต่ไม่รู้จักอิมหน้า เขาจะเล่นซู้ แต่ไม่เกิดผลตก เพราะว่าเขาได้ทอดทิ้งการเอาใจใส่พระเยโฮวาห์
11. การเล่นซู้ เหล้าองุ่นและเหล้าองุ่นใหม่ซึ่งเอาจิตใจไปเสีย
12. ประชาชนของเราไปขอความเห็นจากสิ่งที่ทำด้วยไม้ และไม่ตีตัวก็แจ้งแก่เขาอย่างเปิดเผย เพราะจิตใจที่ชอบเล่นซู้ทำให้เขาหลงไป และเขาทั้งหลายได้ละทิ้งพระเจ้าของเขาเสียเพื่อไปเล่นซู้
13. เขาถวายเป็นสัตวบูชาอยู่ที่ยอดภูเขาและทำสักการบูชาเฝ้าอยู่ที่เนินเขา ใต้ต้นไม้ ใต้ต้นไม้ไค้และต้นไม้เอลม์ เพราะว่าร่มไม้เหล่านี้เย็นดี เพราะฉะนั้นธิดาทั้งหลายของเจ้าจึงจะเล่นซู้และเจ้าสาวทั้งหลายจึงจะล่วงประเวณี
14. เมื่อธิดาทั้งหลายของเจ้าเล่นซู้ เราก็ไม่ลงโทษ หรือเมื่อเจ้าสาวของเจ้าล่วงประเวณี เราก็ไม่ลงทัณฑ์ เพราะผู้ชายเองก็หลงไปกับหญิงแพศยา และทำสักการบูชากับหญิงโสเภณี ดังนั้นชนชาติที่ไม่มีความเข้าใจจะมาถึงความพินาศ
15. โอ อิสราเอลเอ๋ย ถึงเจ้าจะเล่นซู้ก็อย่าให้ยูดาห์มีความผิด อย่าเข้าไปในเมืองกิลกาลหรือขึ้นไปยังเบธาเวน และอย่าปฏิญาณว่า พระเยโฮวาห์ทรงพระชนม์อยู่นั่นใด
16. เพราะว่าอิสราเอลนั้นเสื่อมถอยเหมือนวัวสาวที่เสื่อมลง บัดนี้พระเยโฮวาห์จะทรงเลี้ยงเขาดุจเลี้ยงแกะในทุ่งกว้าง
17. เอฟราอิมก็ผูกพันอยู่กับรูปเคารพแล้ว ปล่อยเขาแต่ลำพัง
18. เครื่องดื่มของเขากลายเป็นน้ำเปรี้ยว เขาก็ปล่อยตัวไปเล่นซู้เสมอ ผู้ครอบครองของเขาแสดงความรักด้วยความน่าละอาย ดังนั้นจงให้

19. ลมพายุเอาปีกห่อเขาไว้ เขาจะอดสูเพราะสัตว์นุษษาทั้งหลายของเขา

บทที่ 5

1. โอ บุโรหิตทั้งหลาย จงฟังข้อนี้ โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงสดับ โอ ราชวงศ์กษัตริย์ จงเงี่ยหูฟัง เพราะเจ้าทั้งหลายจะต้องถูกพิพากษา เพราะเจ้าเป็นกับอยู่ที่เมืองมิสปาห์ และเป็นชายกางอยู่ที่เมืองทาโบร์
2. พวกกบฏได้ฆ่าฟันให้ลี้ก แม้ว่าเราได้เตือนเขาเหล่านี้ทั้งหมด
3. เรา รู้จักเอฟราอิม และอิสราเอลก็มีได้ปิดบังไว้จากเรา โอ เอฟราอิมเอ๋ย เจ้าเล่นซู้ อิสราเอลก็เป็นมลทิน
4. การกระทำของเขาไม่ยอมให้เขากลับไปยังพระเจ้าของเขา เพราะจิตใจที่เล่นซู้ในตัวเขา เขาจึงไม่รู้จักพระเยโฮวาห์
5. ความเย่อหยิ่งของอิสราเอลก็ปรากฏเป็นพยานที่หน้าเขาแล้ว อิสราเอลและเอฟราอิมจึงจะสะดุดเพราะความชั่วช้าของตน ยูดาห์ก็จะพลอยล้มคว่ำไปกับเขาทั้งหลายด้วย
6. เขาจะไปแสวงหาพระเยโฮวาห์ด้วยนำเอาฝูงแพะแกะฝูงวัวไป แต่เขาจะหาพระองค์ไม่พบ พระองค์ทรงจากเขาไปแล้ว
7. เขาได้ทรยศต่อพระเยโฮวาห์ เพราะเขาเกิดลูกนอกกริต บัดนี้วันขึ้นค่ำจะผลาญเขาเสียพร้อมกับไร่นาของเขา
8. จงเป่าแตรทองเหลืองขนาดเล็กที่ในกิเบอาห์ จงเป่าแตรที่ในรามาห์ จงร้องตะโกนที่เบธาเวน โอ เบนยามินเอ๋ย มีคนตามหาเจ้า
9. ในวันแห่งการห้ามปรามนั้นเอฟราอิมจะรกร้าง เราได้ประกาศท่ามกลางตระกูลต่างๆของอิสราเอลให้ทราบถึงสิ่งที่จะเกิดขึ้นอย่างแน่นอน
10. เจ้านายของยูดาห์ได้กลายเป็นเหมือนคนที่ย้ายหลักเขต ดังนั้นเราจะเทพระพิโรธของเราเหนือเขาให้เหมือนอย่างเทน้ำ
11. เอฟราอิมถูกบีบบังคับ และถูกขยี้ด้วยการทำโทษ เพราะเขาตั้งจิตตั้งใจที่จะติดตามบัญญัตินั้น
12. เพราะฉะนั้นเราจะเป็นเหมือนตัวมอดต่อเอฟราอิม และเป็นเหมือนสิ่งผุดต่อวงศ์วานยูดาห์
13. เมื่อเอฟราอิมเห็นความเจ็บป่วยของตน และยูดาห์เห็นบาดแผลของตน เอฟราอิมก็ไปหาคนอัสซีเรีย และส่งคนไปหากษัตริย์เยเร็บ แต่ท่านก็ไม่สามารถจะรักษาเจ้าหรือรักษาบาดแผลของเจ้าได้
14. เพราะเราจะเป็นเหมือนสิงโตต่อเอฟราอิม และเป็นเหมือนสิงโตหนุ่มต่อวงศ์วานของยูดาห์ เราคือเรานี้แหละ จะฉีกแล้วก็ไปเสีย เราจะลากเอาไป และใครจะช่วยก็ไม่ได้
15. เราจะกลับมายังสถานที่ของเราอีกจนกว่าเขาจะยอมรับความผิดของเขาและแสวงหาหน้าของเรา เมื่อเขาได้รับความทุกข์ร้อน เขาจะแสวงหาเราอย่างขยันขันแข็ง

บทที่ 6

1. มาเถิด ให้เรากลับไปหาพระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์ทรงฉีก และจะทรงรักษาเราให้หาย พระองค์ทรงโอบยตี และจะทรงพันบาดแผลให้แก่เรา
2. อีกสองวันพระองค์จะทรงฟื้นฟูเราขึ้นใหม่ พอถึงวันที่สามจะทรงยกเราขึ้น เพื่อเราจะดำรงชีวิตอยู่ในสายพระเนตรของพระองค์
3. แล้วเราก็จะรู้ว่าเราพยายามรู้จักพระเยโฮวาห์ การที่พระองค์เสด็จออกก็เตรียมไว้ดูจยามเช้า พระองค์จะเสด็จมาหาเราอย่างท่าฝน ดังฝนชุกปลายฤดูกับต้นฤดูที่รดพื้นแผ่นดิน
4. โอ เอฟราอิมเอ๋ย เราจะทำอะไรกับเจ้าดี โอ ยูดาห์เอ๋ย เราจะทำอะไรกับเจ้าหนอ ความดีของเจ้าเหมือนเมฆในยามเช้า เหมือนนอย่างน้ำค้างที่หายไปแต่เช้าตรู่
5. ฉะนี้ เราจึงให้ผู้พยากรณ์แกะสลักเขา เราประหารเขาเสียด้วยคำพูดจากปากของเรา การพิพากษาต่อเจ้าก็ออกไปอย่างแสงสว่าง
6. เพราะเราประสงค์ความเมตตาไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา เราประสงค์ความรู้ในพระเจ้ายิ่งกว่าเครื่องเผาบูชา
7. แต่พวกเขาตั้งมนุษย์ได้ละเมิดพันธสัญญา ที่นั่นเขาทรยศต่อเรา
8. กิเลอาดเป็นเมืองของคนกระทำความชั่วช้า และเประอะเบือนไปด้วยโลหิต
9. อย่างเหล่าโจรชุมคอยดักคนฉันทิด พวกปุโรหิตก็ชุมคอยฉันทันนั้น เขายินยอมกระทำฆาตกรรมตามทาง เขาทำการลามก
10. เราเห็นสิ่งน่าสยดสยองในวงศ์วานอิสราเอล การเล่นซู้ของเอฟราอิมก็อยู่ที่นั่น อิสราเอลเป็นมลทิน
11. โอ ยูดาห์เอ๋ย เจ้าก็เหมือนกันด้วยฤดูเกี่ยวก็กำหนดไว้ให้เจ้าแล้ว เมื่อเราจะให้ประชาชนของเรากลับสู่สภาพเดิมจากการเป็นเชลย

บทที่ 7

1. เมื่อเราจะรักษาอิสราเอลให้หาย ความชั่วช้าของเอฟราอิมก็เผยออก ทั้งการกระทำที่ชั่วร้ายของสะมาเรียก็เด่นชัด เพราะว่าเขาทุจริต ขโมยก็ลักเข้ามาข้างใน และพวกปล้นก็ปล้นอยู่ข้างนอก
2. แต่เขามีได้พิจารณาในใจว่า เราจดจำการกระทำที่ชั่วทั้งหมดของเขาได้ บัดนี้การกระทำของเขาห้อมล้อมเขาไว้แล้ว การเหล่านั้นอยู่ต่อหน้าเรา
3. เขากระทำให้กษัตริย์ชื่นชมยินดีด้วยความชั่วร้ายของเขา กระทำให้เจ้านายพอใจด้วยการมูสาของเขา
4. เขาเป็นคนลวงประเวณีทุกคน เขาเป็นเตาอบที่ร้อน ซึ่งช่างทำขนมหยุดเร่งให้ร้อนแล้วตั้งแต่เขาจะต้องนวดแป้ง จนแป้งจะฟูขึ้น
5. ในวันฉลองกษัตริย์ของเรา พวกเจ้านายทำให้พระองค์ป่วยด้วยขวดเหล้าองุ่น กษัตริย์ทรงเหยียดพระหัตถ์ออก พร้อมกับคนชี่เยาะเย้ย
6. ใจของเขาก็ร้อนด้วยการช่มฉักทำร้ายเหมือนเตาอบ ตลอดคืนช่างทำขนมของเขาก็หลับอยู่ พอถึงรุ่งเช้าก็พลุ่งออกมาอย่างกับเปลวเพลิง
7. ทุกคนก็ร้อนอย่างกับเตาอบ และเขมือบผู้ครอบครองทั้งหลายของเขา กษัตริย์ทั้งสิ้นของเขาก็ล้มลง แต่ไม่มีใครท่ามกลางพวกเขาที่ร้องถึงเรา
8. เอฟราอิมเอาตัวเข้าปนกับชนชาติทั้งหลาย เอฟราอิมเป็นขนมปังที่มีได้พลิกกลับ
9. คนต่างด้าวก็กินแรงของเขา และเขาก็ไม่รู้ตัว ผมของเขาก็หงอกประปรายแล้ว และเขาก็ไม่รู้ตัว
10. ความเย่อหยิ่งของอิสราเอลเป็นพยานที่หน้าเขาแล้ว เขาก็ยังไม่กลับไปหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา เขามีเรื่องทั้งหมดเช่นนี้ เขาก็มิได้แสวงหาพระองค์
11. เอฟราอิมเป็นเหมือนนกเขาโง่เขลาและไร้ความคิด ร้องเรียกอียิปต์ วิ่งไปหาอัสซีเรีย
12. เมื่อเขาไป เราจะกางข่ายของเราออกคลุมเขา เราจะดึงเขาลงมาเหมือนดักนกในอากาศ เราจะลงโทษเขาตามที่ชุมนุมชนได้ยินแล้ว
13. วิบัติแก่เขา เพราะเขาได้หลงเงินไปจากเรา ความพินาศจะมีแก่เขา เพราะเขาได้ละเมิดต่อเรา แม้ว่าเราได้ไถ่เขาไว้แล้ว เขาก็ยังพุดมูสาเรื่องเรา
14. เขามีได้ร้องทุกข์ต่อเราจากใจจริงของเขาเมื่อเขาครัครวญอยู่บนที่นอนของเขา เขาชุมนุมกันเพื่อขอข้าวและขอน้ำองุ่น และเขากบฏต่อเรา
15. แม้ว่าเราจะได้ฝึกและเพิ่มกำลังแขนให้เขา เขาก็ยังคิดทำร้ายต่อเรา
16. เขากลับไป แต่ไม่กลับไปหาพระองค์ผู้สูงสุด เขาเป็นคันทูที่หลอกลวง เจ้านายของเขาจะล้มลงด้วยดาบเพราะลึนที่โทษของเขา เรื่องนี้จะเป็นเรื่องที่ให้เราเหย้าหยันกันในแผ่นดินอียิปต์

บทที่ 8

1. จงจรดแดรวัวที่ปากของเจ้า เพราะว่าเขาจะมาดั่งนกอินทรีเหนือพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ เพราะเขาได้ละเมิดพันธสัญญาของเรา และละเมิดราชบัญญัติของเรา
2. อิสราเอลจะร้องทุกข์ต่อเราว่า ข้าแต่พระเจ้าของข้าพระองค์ ข้าพระองค์รู้จักพระองค์
3. อิสราเอลได้ทอดทิ้งสิ่งที่ดีเสียแล้ว ศัตรูจะไล่ติดตามเขา
4. เขาทั้งหลายได้แต่งตั้งกษัตริย์ แต่ไม่ใช่โดยเรา เขาทั้งหลายตั้งเจ้านาย แต่เราไม่รู้เรื่องเลย พวกเขาได้สร้างรูปเคารพทั้งหลายด้วยเงินและทองคำของเขา เพื่อพวกเขาจะถูกตัดขาดออกเสีย
5. โอ สะมาเรียเอ๋ย รูปลู่กั่วของเจ้าได้ทิ้งเจ้าเสียแล้ว ความกริ้วของเราพุ่งขึ้นต่อเขา อีกนานสักเท่าใดหนอเขาจึงจะบริสุทธิ์กันได้
6. เพราะรูปหล่อ นั้นได้มาจากอิสราเอล ช่างเป็นผู้ทำขึ้น รูปนั้นจึงมิได้เป็นพระเจ้า รูปลู่กั่วของสะมาเรียจะต้องถูกทุบให้เป็นชิ้นๆ
7. เพราะว่าเขาหว่านลม เขาจึงต้องเกี่ยวลมบ้าหมู ต้นข้าวไม่มีรวง จะไม่เกิดข้าวสำหรับทำแป้ง ถึงจะเกิด คนต่างด้าวก็เอาไปกิน
8. อิสราเอลถูกกลืนไปหมดแล้ว เดียวนี้อยู่ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย เป็นเหมือนภานะไร้ความพึงพอใจ
9. เขาทั้งหลายขึ้นไปหาอัสซีเรียดังลาป่าที่ห้องที่ยออยู่ลำพัง เอฟราอิมได้จ้างคนรักมา
10. เออ แม้ว่าเขาจ้างประชาชาติอื่นมา ไม่ช้าเราจะต้อนเขาให้รวมกัน เขาจะเป็นทุกข์เล็กน้อยเรื่องภาระของกษัตริย์จอมเจ้านาย
11. เพราะเหตุเอฟราอิมได้ก่อสร้างแท่นบูชาเพิ่มขึ้นเพื่อบาป แท่นบูชาเหล่านั้นก็กลับกลายเป็นแท่นเพื่อบาปให้เขา
12. ถึงเราได้เขียนราชบัญญัติไว้ให้สักหมิ่นข้อ เขาก็ถือว่าเป็นเพียงของแปลก
13. ส่วนเครื่องสัตวบูชาที่ถวายแก่เรานั้น เขาถวายเนื้อและรับประทานเนื้อนั้น แต่พระเยโฮวาห์มิได้พอพระทัยในตัวเขา บัดนี้พระองค์จะทรงระลึกถึงความชั่วช้าของเขา และจะทรงลงโทษเขาเพราะบาปของเขา เขาจะกลับไปยังอียิปต์
14. เพราะว่าอิสราเอลได้ลืมนพระผู้สร้างของตนเสียแล้ว จึงสร้างวิหารขึ้นหลายแห่ง และยูดาห์ก็ทวีจำนวนเมืองที่มีกำแพงขึ้นอีก แต่เราจะส่งไฟมายังเมืองเหล่านี้ของเขา และไฟจะเผาผลาญปราสาทของเมืองเหล่านี้เสีย

บทที่ 9

1. โอ อิสราเอลเอ๋ย อย่าเปรมปรีดีไป อย่าเปรมปรีดีอย่างชนชาติทั้งหลายเลย เพราะเจ้าทั้งหลายเล่นชู้นอกใจพระเจ้าของเจ้า เจ้าทั้งหลายรักษาค่าสินจ้างของหญิงแพศยาตามบรรดालานนวดข้าว
2. แต่ลานนวดข้าวและปอย่าอ่อนจะไม่พอล้างเขา และน้ำอ่อนใหม่ก็จะขาดคราว
3. เขาทั้งหลายจะไม่ได้อาศัยอยู่ในแผ่นดินของพระเยโฮวาห์ แต่เอฟราอิมจะกลับไปยังอียิปต์ เขาจะรับประทานอาหารไม่สะอาดอยู่ที่ในอัสซีเรีย
4. เขาจะไม่ทำพิธีเทน้ำองุ่นถวายพระเยโฮวาห์ เขาจะไม่กระทำให้พระองค์พอพระทัย เครื่องสัตวบูชาของเขาจะเป็นเหมือนขนมปังสำหรับไว้ทุกข์แก่เขา ผู้รับประทานก็จะมิมลทิน เพราะว่าขนมปังสำหรับจิตวิญญาณของเขาจะไม่เข้าไปในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
5. เจ้าจะทำอะไรกันเมื่อถึงวันเทศกาล และในวันเทศกาลของพระเยโฮวาห์
6. เพราะ ดูเถิด เขาหนีไปหมดแล้วเพราะเหตุความพินาศ อียิปต์จะรวบรวมเขาไว้ เมืองเมมฟิสจะฝังเขา ดันตำแยจะยึดสิ่งประเสริฐที่ทำด้วยเงินของเขาไว้เสีย ดันหนามจะงอกขึ้นในเต็นท์ของเขา
7. วันลงโทษมาถึงแล้ว และวันที่จะทดแทนก็มาถึงแล้ว อิสราเอลจะรู้เรื่อง ผู้พยากรณ์เป็นคนเขลาไปแล้ว ผู้ที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณก็บ้าไปเนื่องด้วยความชั่วช้าใหญ่ยิ่งของเจ้า และความเกลียดชังยิ่งใหญ่ของเจ้า
8. ยามแห่งเอฟราอิมอยู่กับพระเจ้าของเรา แต่ผู้พยากรณ์เป็นเหมือนกบของพรานดักนกอยู่ตามทางของเขาทั่วไปหมด และความเกลียดชังอยู่ในพระนิเวศแห่งพระเจ้าของเขา
9. เขาเสื่อมทรามลึกลงไปในความชั่วอย่างมากมายดั่งสมัยเมืองกิเบอาห์ พระองค์จึงจะทรงระลึกถึงความชั่วช้าของเขา พระองค์จะทรงลงโทษเพราะบาปของเขา
10. เราพบอิสราเอลเหมือนพบผลองุ่นอยู่ในถิ่นทุรกันดาร เราพบบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายเหมือนพบผลมะเดื่อรุ่นแรกที่ต้นมะเดื่อเมื่อออกในฤดูแรก แต่เขาไปหาพระบาอัลเบโอร์ และถวายตัวของเขาไว้แต่สิ่งอันน่าอดสูนั้น และกลายเป็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนอย่างสิ่งที่เขารักนั้น
11. สำหรับเอฟราอิม สง่าราศีของเขาก็จะบินไปเหมือนอย่างนก ไม่มีการคลอด ไม่มีการมีท้อง ไม่มีการตั้งครรภ
12. ถึงแม้ว่าเขาจะเลี้ยงลูกไว้ได้จนโต เราก็จะพรากเขาไปเสียจนไม่เหลือสักคนเดียว เออ วิบัติแก่เขา เมื่อเราพรากจากเขาไป
13. เอฟราอิมั้นั้น ดังที่เราเห็นเมืองไทระ ก็ปลุกไว้ในสถานที่ที่ถูกใจ แต่เอฟราอิมต้องนำลูกหลานของตนไปมอบให้ผู้ฆ่า
14. โอ พระเยโฮวาห์เจ้าข้า ขอประทานแก่เขา พระองค์จะประทานอะไรแก่เขา ขอประทานมดลูกที่แท้งบุตรและหัวนมที่เหี่ยวแห้งแก่เขาทั้งหลาย
15. ความชั่วของเขาทุกอย่างอยู่ในกิลกาล เราได้เกลียดชังเขา ณ ที่นั้น เราจะขับเขาออกไปจากนิเวศของเรา เพราะความชั่วร้ายแห่งการกระทำของเขา เราจะไม่รักเขาอีกเลย เจ้านายทั้งสิ้นของเขาก็ล้วนแต่คนกบฏ
16. เอฟราอิมถูกทำลายเสียแล้ว รากของเขาก็เหี่ยวแห้งไป เขาทั้งหลายจะไม่มีผลอีก เออ แม้ว่าเขาจะเกิดลูกหลาน

เราก็จะฆ่าผู้บังเกิดจากครรภ์ซึ่งเป็นที่รักของเขาเสีย

17. พระเจ้าของข้าพเจ้าจะเหยียดเขากิ่งไป เพราะเขาทั้งหลายมิได้เชื่อฟังพระองค์ เขาจะเป็นคนพเนจรอยู่ท่ามกลาง
ประชาชาติทั้งหลาย

บทที่ 10

1. อิสราเอลเป็นเถาองุ่นที่เปล่าประโยชน์ ซึ่งเกิดผลสำหรับตัวเขาเอง เกิดผลมากขึ้นเท่าใด ยิ่งสร้างแทนูชามากขึ้นเท่านั้น เมื่อประเทศของเขาเฟื่องฟูขึ้นเขาก็ยิ่งให้เสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาเจริญขึ้น
2. จิตใจของเขาเทียมเท็จ บัดนี้เขาจึงต้องทนรับโทษของความผิด พระองค์จะทรงพังแทนูชของเขาลง และทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์ของเขาเสีย
3. คราวนี้เขาจะพูดเป็นแน่ว่า เราไม่มีกษัตริย์ เพราะเราไม่ยำเกรงพระเยโฮวาห์ หากเรามีกษัตริย์ ท่านจะทำประโยชน์อะไรให้แก่เราบ้าง
4. เขาพูดพล่อยๆ เขาทำพันธสัญญาด้วยคำปฏิญาณลมๆแล้งๆ การพิพากษาจึงงอกงามขึ้นมาเหมือนดีหมียู่ในร่องรอยไถที่ในทุ่งนา
5. ชาวสะมาเรียจะหวาดกลัวเพราะเหตุลูกวัวที่เบธาเวน คนที่นั่นจะไว้ทุกข์เพราะรูปนั้น และปฏิมากรรูปโรหิตของที่นั่นซึ่งเคยชื่นชมยินดีกับรูปนั้นก็จะมีลาปร่ำให้ เพราะเหตุสง่าราศีที่หมดไปจากรูปนั้น
6. เออ รูปเคารพนั้นเองก็ต้องถูกนำไปยังอัสซีเรีย เป็นบรรณาการแก่กษัตริย์เยเรบ เอฟราอิมจะได้รับความอับยศและอิสราเอลจะรู้สึกอับอายขายหน้าเหตุแผนการของเขา
7. สำหรับสะมาเรีย กษัตริย์ของเขาจะมลายไปเหมือนฟองที่ลอยอยู่บนผิวน้ำ
8. ปุชนีย์สถานสูงของเมืองอาเวน อันเป็นบาปของอิสราเอล จะต้องถูกทำลาย ต้นไม้ที่มีหนามและผักที่มีหนามจะงอกขึ้นบนแทนูชของเขา เขาจะร้องบอกกับภรรยาว่า จงปกคลุมเราไว้ และร้องบอกเนินเขาว่า จงล้มทับเราเถิด
9. โอ อิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้กระทำบาปตั้งแต่สมัยกิเบอาห์ เขายังหยัดอยู่อย่างนั้น สงครามในกิเบอาห์ไม่มาทันลูกหลานแห่งความชั่วช้า
10. เราประสงค์จะลงโทษพวกเขา ชนชาติทั้งหลายจะประชุมกันสู้เขา เมื่อเขามัดตัวเองไว้ในรอยไถสองแถวของเขา
11. เอฟราอิมเป็นวัวสาวที่ได้รับการสอน มันชอบนวดข้าว เราจึงหวงค้ออันงามของมันไว้ แต่เราจะเอาเอฟราอิมเข้าเทียมแอก ยูดาห์ก็ตองไถ ยาโคบต้องคราดสำหรับตนเอง
12. จงหว่านความชอบธรรมไว้สำหรับตัว จงเกี่ยวผลของความเมตตา เจ้าจงไถดินที่ร้างอยู่ เพราะเป็นเวลาที่เจ้าแสวงหาพระเยโฮวาห์ จงว่าพระองค์จะเสด็จมาโปรดความชอบธรรมลงให้แก่เจ้า
13. เจ้าทั้งหลายได้ไถความชั่วมา แล้วเจ้าทั้งหลายได้เกี่ยวความชั่วช้า เจ้าได้รับประทานผลของการมูสา ด้วยเหตุว่าเจ้าวางใจในทางของเจ้าและในจำนวนพลรบของเจ้า
14. เหตุฉะนั้นเสียงสงครามจึงจะเกิดขึ้นท่ามกลางชนชาติของเจ้า ป้อมปราการทั้งสิ้นของเจ้าจะถูกทำลายอย่างกับกษัตริย์ซัลมันทำลายเมืองเบธาร์เบลในวันสงคราม พวกแม่ถูกฟาดลงอย่างยับเยินพร้อมกับลูกของนาง
15. เมืองเบธเอลจะกระทำแก่เจ้าเช่นนี้แหละเพราะความชั่วร้ายใหญ่ยิ่งของเจ้า ในรุ่งเช้าวันหนึ่งกษัตริย์อิสราเอลจะถูกตัดขาดเสียหมดสิ้น

1. ครั้งเมื่ออิสราเอลยังเด็กอยู่ เราก็รักเขา เราได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจากประเทศอียิปต์
2. พวกเขาจึงเรียกเขามากเท่าใด เขายิ่งออกไปห่างจากพวกเขามากเท่านั้น เขาถวายสัตวบูชาแก่พระบาอัล และเผาเครื่องหอมถวายแก่รูปเคารพสลักอยู่เรื่อยไป
3. แต่เรานี้แหละสอนเอเฟราอิมให้เดิน เราอุ้มเขาทั้งหลายไว้ แต่เขาหาทราบไม่ว่า เราเป็นผู้รักษาเขาให้หาย
4. เราจูงเขาด้วยสายมนุษย์และด้วยปลอกแห่งความรัก เราเป็นผู้ถอดแอกที่ขากรรไกรของเขาออก และเราก็มลงเลี้ยงเขา
5. เขาจะไม่กลับไปยังแผ่นดินอียิปต์ แต่อัสซีเรียจะเป็นศัตรูของเข เพราะเขาปฏิเสธไม่ยอมกลับมา
6. ดาบจะรุกรานบรรดาหัวเมืองของเขา ทำลายกึ่งทั้งหลายของเขาเสียและกลืนกินเขาเสีย เพราะแผนการของเขา
7. ประชาชนของเราโน้มไปในทางเห็นห่างจากเรา ถึงแม้พวกเขาเรียกเขาทั้งหลายให้มาหาพระองค์ผู้สูงสุด ไม่มีใครยอมยกย่องพระองค์
8. โอ เอเฟราอิมเอ๋ย เราจะปล่อยเจ้าได้อย่างไร โอ อิสราเอลเอ๋ย เราจะโยนเจ้าไปให้ผู้อื่นได้อย่างไร เราจะปล่อยเจ้าให้เหมือนเมืองอัดมาห์ได้อย่างไร เรากระทำเจ้าให้เหมือนเมืองเศโบอิมได้อย่างไร จิตใจของเราปั่นป่วนอยู่ภายในความเอ็นดูของเราก็คุกรุ่นขึ้น
9. เราจะไม่ลงอาชญาตามที่เรารู้จัก เราจะไม่กลับไปทำลายเอเฟราอิมอีก เพราะเราเป็นพระเจ้าไม่ใช่มนุษย์ เราเป็นผู้บริสุทธิ์ท่ามกลางพวกเจ้า เราจะไม่เข้าในเมือง
10. เขาทั้งหลายจะติดตามพระเยโฮวาห์ไป ผู้ซึ่งมีสิงหนาทตั้งราชสีห์ เออ พระองค์จะทรงเปล่งพระสิงหนาท และบุตรทั้งหลายของพระองค์จะตัวสันสะท้านมาจากทิศตะวันตก
11. เขาจะตัวสันสะท้านมาเหมือนวิหคจากอียิปต์ และเหมือนนกเขาจากแผ่นดินอัสซีเรีย เราจะให้เขากลับไปบ้านของเขา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
12. เอเฟราอิมได้กั้นล้อมเราไว้ด้วยความมุสา และวงศ์วานอิสราเอลล้อมเราด้วยเล่ห์หลวง แต่ยูดาห์ยังปกครองอยู่กับพระเจ้าและสัตย์ซึ่งอยู่อยู่กับพวกวิสุทธิชน

บทที่ 12

1. เอฟราอิมเลี้ยงตนด้วยลม และตามหาลมตะวันออกอยู่ วันยังค่ำเขาทิวความมุสาและการกรำง เขาทำพันธสัญญากับอัสซีเรียและชนเอาน้ำมันไปให้อียิปต์
2. พระเยโฮวาห์ทรงมีคดีกับยูดาห์และจะลงโทษยาโคบตามการประพฤติของเขา และจะทรงทดแทนเขาตามการกระทำของเขา
3. ในครรภ์ของมารดาเขายึดสันเท้าพี่ชายของเขา และโดยกำลังของเขาเอง เขาจึงมีอำนาจกับพระเจ้า
4. เออ เขามีอำนาจเหนือทูตสวรรค์และมีชัย เขาร้องให้และวิงวอนต่อพระองค์ เขาพบพระองค์ที่เบธเอล และพระองค์ตรัสสนทนากับเราที่นั่น
5. คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งพลโยธา พระเยโฮวาห์ทรงเป็นที่ระลึกของเขา
6. เหตุฉะนั้นเจ้าจงกลับมาหาพระเจ้าของเจ้า ยึดความเมตตาและความยุติธรรมไว้ให้มั่น และรอคอยพระเจ้าของเจ้า อยู่เสมอ
7. เขาเป็นพ่อค้า ในมือของเขามีตราชูฉิ่ง เขารักที่จะบีบบังคับ
8. เอฟราอิมได้กล่าวว่า แท้จริงข้าพเจ้าเป็นคนมั่งมี ข้าพเจ้าหาทรัพย์เพื่อตนเอง ในการกระทำทั้งหลายของข้าพเจ้า เขาจะไม่พบความชั่วช้าที่นับว่าเป็นความบาปได้
9. เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าตั้งแต่ครั้งแผ่นดินอียิปต์ เราจะกระทำให้เจ้าอาศัยอยู่ในถิ่นที่อื่น ดังในสมัยที่มีเทศกาลเลี้ยงตามกำหนด
10. เราได้พุดทางบรรดาผู้พยากรณ์แล้ว เราให้เกิดนิมิตมากขึ้น เราให้คำอุปมาโดยทางการรับใช้ของผู้พยากรณ์
11. มีความชั่วช้าในกิเลอาดหรือ แน่นนอนเขาทั้งหลายก็เป็นอนิจจัง เขาเอาวัวผู้ถวายบูชาในกิเลอาด เออ แทนบูชาของเขาก็จะเหมือนกองหินอยู่บนรอยไถในท้องนา
12. ยาโคบหนีไปยังแผ่นดินอารัม อิสราเอลได้ทำงานเพื่อจะได้ภรรยา ท่านเลี้ยงแกะเพื่อให้ได้ภรรยา
13. พระเยโฮวาห์ทรงนำคนอิสราเอลขึ้นมาจากอียิปต์โดยผู้พยากรณ์คนหนึ่ง พระองค์ทรงรักษาเขาไว้โดยผู้พยากรณ์คนหนึ่ง
14. เอฟราอิมกระทำให้พระองค์ทรงพิโรธอย่างขมขื่น ดังนั้นพระองค์ทรงปล่อยให้เลือดของเขาติดอยู่กับเขา และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสนองเขาด้วยความอภัยซึ่งเขาให้ตกกับพระองค์

1. เมื่อเอเฟราอิมพูดด้วยตัวสั้น เขาได้ยกย่องตัวเองในอิสราเอล แต่เมื่อเอเฟราอิมได้กระทำผิดด้วยพระบาอัล เขาก็ตาย
2. เดียวนี้เขายังทำบาปมากขึ้น และสร้างรูปหล่อไว้สำหรับตัวเป็นรูปเคารพที่สร้างด้วยเงินตามความคิดของเขาเอง เป็นงานของช่างที่สร้างขึ้นทั้งนั้น เขากล่าวว่า สำหรับคนที่ถวายเป็นวัวแต่สิ่งเหล่านี้ จงให้เขาจุ่มรูปลูกั้ว
3. เพราะฉะนั้นเขาจึงเหมือนหมอกในเวลาเช้า หรือเหมือนน้ำค้างที่หายไปตั้งแต่เช้า เหมือนเกลบที่ลมบ้าหมูพัดไปจากลานนวดข้าว หรือเหมือนควันที่ออกมาจากช่องลม
4. เราคือพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเจ้า ตั้งแต่ครั้งแผ่นดินอียิปต์ เจ้าทั้งหลายไม่รู้จักพระอื่นนอกจากเรา เพราะไม่มีผู้ช่วยอื่นใดนอกจากเรา
5. เรานี้แหละที่คุ้นเคยกับเจ้าที่ในถิ่นทุรกันดาร ในแผ่นดินที่กันดารน้ำ
6. เมื่อเขาได้รับประทานเต็มคราบแล้ว เขาก็อิมหนา และจิตใจของเขาก็ผยองขึ้น เพราะฉะนั้นเขาจึงลืมเราเสีย
7. ดังนั้นเราจึงเป็นเหมือนสิงโตต่อเขา และเราจะข่มคอยอยู่ตามทางอย่างเสือดาว
8. เราจะตะครุบเขาอย่างกับแม่หมีที่ถูกพรากรูก เราจะฉีกอกของเขาและจะกินเขาเสียที่นั่นอย่างสิงโต สัตว์ป่าทุ่งจะฉีกเขา
9. โอ อิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้ทำลายตัวเอง แต่เราช่วยเจ้าได้
10. เราประสงค์เป็นกษัตริย์ของเจ้า กษัตริย์อื่นๆที่สามารถช่วยเจ้าในเมืองทั้งหลายของเจ้าอยู่ที่ไหน และผู้ปกครองของเจ้าอยู่ที่ไหน คือพวกเหล่านั้นที่เจ้าได้กล่าวเรื่องเขาว่า ขอตั้งกษัตริย์และเจ้านายไว้ให้แก่ข้าพเจ้า
11. เพราะความกริ้วของเรา เราจึงให้เจ้ามีกษัตริย์ และเพราะความโกรธของเรา เราจึงเอากษัตริย์นั้นไปเสีย
12. ความชั่วช้าของเอเฟราอิมก็ห่อไว้ บาปของเขาก็เก็บสะสมไว้
13. การเจ็บท้องเดือนให้เขาคลอดก็มาถึงเขา แต่เขาเป็นบุตรชายที่เขลา ด้วยว่าถึงเวลาแล้วเขาก็ไม่ยอมคลอดออกมา
14. เราจะไล่เขาให้พ้นอำนาจแดนคนตาย เราจะไล่เขาให้พ้นความตาย โอ มัจจุราชเอ๋ย เราจะเป็นภัยพิบัติทั้งหลายของเจ้า โอ แดนคนตายเอ๋ย เราจะเป็นความพินาศของเจ้า การกลับใจเสียใหม่จะถูกบดบังไว้พ้นสายตาของเรา
15. แม้ว่าเขาจะงอกงามขึ้นท่ามกลางพี่น้อง ลมตะวันออก คือลมของพระเยโฮวาห์จะพัดมา ขึ้นมาจากถิ่นทุรกันดาร และตาน้ำของเขาจะแห้งไป และน้ำพุของเขา ก็จะแห้งผาก ลมนั้นจะริบของมีค่าทั้งหมดเอาไปจากคลังของเขา
16. สะมาเรียจะกลายเป็นที่รกร้าง เพราะเธอได้กบฏต่อพระเจ้าของเธอ เขาทั้งหลายจะล้มลงด้วยดาบ ทารกของเขาจะถูกจับโยนลงให้แหลกเป็นชิ้นๆ และหญิงมีครรภ์จะถูกผ่าท้อง

1. โอ อิสราเอลเอ๋ย จงกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เจ้าสะดุดก็เพราะความชั่วช้าของเจ้า
2. จงนำถ้อยคำมาด้วยและกลับมาหาพระเยโฮวาห์ จงทูลพระองค์ว่า ขอทรงโปรดยกความชั่วช้าทั้งหมด ขอทรงพระกรุณารับข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์จึงจะนำลูกวัวแห่งริมฝีปากของข้าพระองค์ทั้งหลายมาถวาย
3. อัสซูร์จะไม่ช่วยข้าพระองค์ทั้งหลาย ข้าพระองค์ทั้งหมดจะไม่ซีมี ข้าพระองค์ทั้งหลายจะไม่กล่าวต่อไปว่า 'พระของเราทั้งหลาย' แก่สิ่งที่มือของข้าพระองค์ได้สร้างขึ้น เพราะว่าในพระองค์ลู่กำพว้าพอบพระกรุณาคุณ
4. เราจะช่วยรักษาเขาให้หายจากการกลับสัตย์ของเขา เราจะรักเขาทั้งหลายด้วยเต็มใจ เพราะว่าความกริ้วของเราหันไปจากเขาแล้ว
5. เราจะเป็นเหมือนน้ำค้างแก่อิสราเอล เขาจะเบิกบานอย่างดอกบัว เขาจะหยั่งรากเหมือนเลบานอน
6. กิ่งก้านของเขาจะขยายออก เขาจะงามเหมือนต้นมะกอกเทศ และจะมีกลิ่นหอมเหมือนเลบานอน
7. เขาทั้งหลายที่อยู่ใต้ร่มเงาของเขาก็จะกลับมา เขาจะเจริญขึ้นเหมือนข้าว จะออกดอกเหมือนเถาองุ่น และจะมีกลิ่นเหมือนน้ำองุ่นแห่งเลบานอน
8. เอฟราอิมจะกล่าวว่า เราต้องเกี่ยวข้องอะไรกับรูปเคารพต่อไป เราเองได้ยืมเขาและคอยดูเขา เราเป็นเหมือนต้นสนสามใบเขียวสด และผลของเจ้าก็ได้มาจากเรา
9. ผู้ใดที่ฉลาด ก็ให้เข้าใจสิ่งเหล่านี้เถิด ผู้ใดที่ช่างสังเกต ก็ให้เขารู้ เพราะว่าพระมรรคาของพระเยโฮวาห์ก็เที่ยงตรง ผู้ชอบธรรมทั้งหลายก็เดินในทางนี้ แต่ผู้ทรยศก็สะดุดอยู่ในทางนี้

โยเอล

บทที่ 1

1. พระวณะของพระเยโฮวาห์ที่มาถึงโยเอล บุตรชายของเปรุเอล ว่าดังนี้ว่า
2. ท่านผู้เฒ่าทั้งหลาย ขอจงฟังเรื่องนี้ ชาวแผ่นดินทั้งสิ้น ขอจงเงี่ยหูฟัง สิ่งเหล่านี้เคยเกิดมาในสมัยของท่าน หรือเกิดมาในสมัยบรรพบุรุษของท่านบ้างหรือ
3. จงบอกให้ลูกของท่านทราบ และให้ลูกบอกหลาน และให้หลานบอกเหลนอีกชั่วอายุหนึ่ง
4. สิ่งใดที่ตักแตนวัยเดินกินเหลือ ตักแตนวัยบินก็กินเสีย สิ่งใดที่ตักแตนวัยบินกินเหลือ ตักแตนวัยกระโดดก็กินเสีย สิ่งใดที่ตักแตนวัยกระโดดกินเหลือ ตักแตนวัยคลานก็กินเสีย
5. เจ้าพวกซีมาเอ๋ย จงตื่นขึ้นและร้องไห้ให้เกิด นักดื่มเหล้าองุ่นทุกคนเอ๋ย จงโอดครวญเถิด เพราะว่าน้ำองุ่นใหม่ถูกตัดขาดจากปากของเจ้าทั้งหลายแล้ว
6. เพราะว่าประชาชาติหนึ่งได้ขึ้นมาสู้กับแผ่นดินของข้าพเจ้า เขามีทั้งกำลังมากและมีจำนวนนับไม่ถ้วน พันของมันเหมือนพันสิงโต เขี้ยวของมันเหมือนเขี้ยวสิงโตผู้ยิ่งใหญ่
7. มันได้ทำลายเถาองุ่นของข้าพเจ้าเสีย และได้ปอกเปลือกต้นมะเดื่อของข้าพเจ้า มันลอกเปลือกออกและโยนทิ้งเสีย กิ่งก้านก็ดูชาวโพลน
8. จงโอดครวญอย่างหญิงพรหมจารีซึ่งคาดเอาด้วยผ้ากระสอบที่ไว้ทุกซีให้สามีของเธอที่ได้เมื่อวัยสาว
9. ธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาได้ถูกตัดขาดเสียจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ บุโรหิตผู้ปรนนิบัติของพระเยโฮวาห์ก็โศกเศร้า
10. นาก็ร้าง พื้นดินก็เศร้าโศก เพราะข้าวถูกทำลายเสีย น้ำองุ่นใหม่ก็แห้งไปหมด น้ำมันก็ขาดมือไป
11. ชาวนาทั้งหลายเอ๋ย จงอับอายไปเถิด ผู้แต่งเถาองุ่นเอ๋ย จงคร่ำครวญเนื่องด้วยข้าวสาลีและข้าวบาร์ลี เพราะผลของนาก็ถูกทำลายไปหมด
12. เถาองุ่นก็เหี่ยว ต้นมะเดื่อก็แห้งไป ต้นทับทิม ต้นอินทผลัม และต้นแอบบีล ต้นไม้ในนาทั้งสิ้นก็เหี่ยวไป เพราะความยินดีก็เหี่ยวไปจากบุตรทั้งหลายของมนุษย์
13. ท่านบุโรหิตทั้งหลายเอ๋ย จงคาดเอาและโอดครวญ ท่านผู้ปรนนิบัติที่แทนบูชา จงคร่ำครวญ ท่านผู้ปรนนิบัติพระเจ้าของข้าพเจ้า จงเข้าไปสวมผ้ากระสอบนอนค้างคืนสักคืนหนึ่ง เพราะว่าธัญญาบูชาและเครื่องดื่มบูชาได้ขาดไปเสียจากพระนิเวศแห่งพระเจ้าของท่าน
14. จงเตรียมตัวถืออดอาหาร จงเรียกประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ จงรวบรวมบรรดาผู้ใหญ่และชาวแผ่นดินทั้งสิ้นไปยังพระนิเวศของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่าน และร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์
15. อนิจจาหนวันนั้น เพราะวันแห่งพระเยโฮวาห์ใกล้เข้ามาแล้ว วันนั้นจะมาเป็นการทำลายจากองค์ผู้ทรงมหิทธิฤทธิ์
16. อาหารถูกตัดออกจากเบื้องหน้าสายตาของพวกเราแล้ว เออ ความปิติและความยินดีก็ขาดไปจากพระนิเวศแห่งพระเจ้าของเราแล้ว มิใช่หรือ
17. เมล็ดพืชก็เฝ้าอยู่ในดิน ฉางก็รกร้าง ยิ่งก็หักพังลง เพราะว่าข้าวเหี่ยวแห้งไปเสียแล้ว

18. สัตว์ทั้งหลายร้องครวญครางแล้วหนอ ผุ่งว้าวก็งุนงง เพราะที่ไม่มีทุ่งหญ้าให้มัน ผุ่งแกะก็อ่อนระอาไป
19. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ร้องทูลพระองค์ เพราะว่าไฟได้เผาผลาญทุ่งหญ้าแห่งถิ่นทุรกันดาร และเปลวไฟได้ไหม้ต้นไม้ในทุ่งนาเสียหายหมดแล้ว
20. ถึงแม้ว่าสัตว์ป่าก็ร้องทูลพระองค์ด้วย เพราะว่ามีน้ำในห้วยแห้งไป และไฟก็เผาผลาญทุ่งหญ้าแห่งถิ่นทุรกันดาร

บทที่ 2

1. จงเป่าแตรที่ในศิโยน จงเปล่งเสียงปลุกบงกชบาปวิสุทธิของข้าพเจ้า ให้ชาวแผ่นดินทั้งสิ้นตัวสั่น เพราะวันแห่งพระเยโฮวาห์กำลังมาแล้ว ใกล้เข้ามาแล้ว
2. เป็นวันแห่งความมืดและความมืดครึ้ม เป็นวันที่มีเมฆและความมืดทึบ ประชาชนจำนวนมากและมีกำลังยิ่งปกคลุมอยู่บนภูเขาต่ำหิมะไปหมด ตั้งแต่สมัยโบราณก็ไม่เคยมีเหมือนอย่างนี้ และตั้งแต่นี้ไปก็จะมีอีกตลอดปีทั้งหลายชั่วอายุ
3. ไฟเผาผลาญอยู่ข้างหน้ามันทั้งหลาย และเปลวไฟไหม้อยู่ข้างหลัง แผ่นดินนั้นเหมือนสวนเอเดนก่อนหน้ามันทั้งหลาย พอให้หลังมันไปแล้วก็เป็นถิ่นทุรกันดารที่รกร้าง ไม่มีอะไรจะรอดพ้นมันเลย
4. ร่างของมันทั้งหลายเหมือนร่างของพวกม้า มันจะวิ่งเหมือนกับม้าสงคราม
5. เหมือนอย่างเสียงกรรป มันจะเผ่นอยู่บนยอดเขา เหมือนเสียงแตกของเปลวไฟที่ไหม้ต่อข้าว เหมือนกองทัพอันเข้มแข็งแปรกระบวนเข้าสงคราม
6. เมื่อชนชาติทั้งหลายเห็นหน้ามันก็จะกระสับกระส่าย ไบหน้าทุกคนก็จะซิดเซียว
7. มันทั้งหลายจะวิ่งเหมือนทหาร และปืนกำแพงเหมือนนักรบ ต่างก็จะเดินไปตามทางของตัว มันจะไม่แตกแถวออกไป
8. มันทั้งหลายจะไม่รวนกันเลย ต่างก็จะเดินอยู่ในทางของตน เมื่อมันตะลุยดาบ มันก็ไม่ได้รับบาดเจ็บ
9. มันจะกระโดดเข้าไปในเมือง มันจะวิ่งอยู่บนกำแพงเมือง มันจะปืนเข้าไปในบ้านเรือน มันจะเข้าไปทางหน้าต่าง เหมือนกับโจร
10. แผ่นดินโลกจะหวั่นไหวต่อหน้ามัน ฟ้าสวรรค์จะสั่นสะเทือน ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์จะมีดไป ดวงดาวจะอับแสง
11. พระเยโฮวาห์จะทรงส่งพระสุรเสียงต่อหน้ากองทัพของพระองค์ เพราะค่ายของพระองค์ใหญ่โตยิ่งนัก ผู้ที่กระทำตามพระวจนะของพระองค์นั้นมีเดชาานุภาพมาก เพราะว่าวันแห่งพระเยโฮวาห์เป็นวันใหญ่โตและน่ากลัวยิ่งนัก ผู้ใดเล่าจะทนอยู่ได้
12. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดังนั้น เจ้าทั้งหลายจงกลับมาหาเราเสียเดี๋ยวนี้ด้วยความเต็มใจ ด้วยการอดอาหาร ด้วยการร้องไห้และด้วยการโอดครวญ
13. จงฉีกใจของเจ้า มิใช่ฉีกเสื้อผ้าของเจ้า จงหันกลับมาหาพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านทั้งหลาย เพราะว่าพระองค์ทรงกอปรด้วยพระคุณและทรงพระกรุณา ทรงกริ้วข้าและบริบูรณ์ด้วยความเมตตา และทรงกลับพระทัยไม่ลงโทษ
14. ใครจะรู้ได้ พระองค์อาจจะทรงกลับและเปลี่ยนพระทัย และทรงอำนวยการพระพรไว้ คือให้มีธัญญาหารและเครื่องดื่มบูชาสำหรับถวายแด่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านแล้ว
15. จงเป่าแตรที่ในศิโยน จงเตรียมตัวถืออดอาหาร จงเรียกประชุมอันศักดิ์สิทธิ์
16. จงรวบรวมบรรดาประชาชน จงชำระชุมนุมชนให้บริสุทธิ์ จงประชุมบรรดาผู้ใหญ่ จงรวบรวมเด็ก ๆ แม้ว่าเด็กที่ยังกินนม จงให้เจ้าปาวออกจากเรือนหอ และเจ้าสาวออกจากห้องของตน

17. ให้ปุโรหิต คือผู้ปรนนิบัติพระเยโฮวาห์คร่ำครวญอยู่ระหว่างเฉลียงและแท่นบูชา ให้ทูลว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงเวทนาประชาชนของพระองค์ ขอย่ำทรงกระทำให้มรดกของพระองค์เป็นที่ประณามกัน เพื่อให้ประชาชาติครอบครองเหนือพวกเขา ควรหรือที่เขากลับมาทรมานชนชาติทั้งหลายว่า 'พระเจ้าของเราอยู่ที่ไหน'
18. แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงหวงแค้นแผ่นดินของพระองค์ และทรงสงสารประชาชนของพระองค์
19. พระเยโฮวาห์จะทรงตอบประชาชนของพระองค์ว่า ดูเถิด เราจะส่งข้าว น้ำองุ่นและน้ำมันให้แก่เจ้า เจ้าทั้งหลายจะได้อิ่มหนำสำราญ เราจะไม่กระทำให้เจ้าเป็นที่เขาประณามกันท่ามกลางประชาชาติต่อไปอีก
20. แต่เราจะถอนกองทัพทางทิศเหนือไปให้ห่างไกลจากเจ้า และขับไล่มันเข้าไปในแผ่นดินที่แห้งแล้งและรกร้าง กองหน้าของมันจะหันไปทางทะเลด้านตะวันออก และกองหลังของมันจะหันไปทางทะเลที่อยู่ไกลออกไป กลิ่นเหม็นคloyของมันจะลอยขึ้นมา และกลิ่นเหม็นเน่าของมันจะลอยขึ้นมา เพราะมันทำการใหญ่หลายอย่าง
21. โอ แผ่นดินเอ๋ย อียากลัวเลย จงยินดีและเปรมปรีดิ์เถิด เพราะพระเยโฮวาห์จะทรงทำการใหญ่โตมาก
22. เจ้าที่เป็นสัตว์ป่าเอ๋ย อียากลัวเลย เพราะว่าทุ่งหญ้าในถิ่นทุรกันดารนั้นเขียวสด ต้นไม้เกิดผล ต้นมะเดื่อและเถาองุ่นออกผลอย่างบริบูรณ์
23. โอ บุตรทั้งหลายของศิโยนเอ๋ย จงยินดีเถิด จงเปรมปรีดิ์ในพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงประทานฝนต้นฤดูอย่างพอสมควร พระองค์จะทรงเทพฝนลงมาให้เจ้า คือฝนต้นฤดูและฝนชุกปลายฤดูในเดือนแรก
24. ลานนวดข้าวจะมีข้าวอยู่เต็ม จะมีน้ำองุ่นและน้ำมันอยู่เต็มล้นบ่อเก็บ
25. เราจะให้บรรดาปีของเจ้าคืนสู่สภาพเดิม คือที่ตักแต่นว้ยบิโนได้กินเสีย ที่ตักแต่นว้ยกระโดด ตักแต่นว้ยคลาน และตักแต่นว้ยเดินได้กิน คือกองทัพใหญ่ของเราที่เราส่งมาทรมานกลางเจ้านั้น
26. เจ้าทั้งหลายจะรับประทานอย่างบริบูรณ์และอิ่มหนำและสรรเสริญพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ทรงกระทำแก่เจ้าอย่างมหัศจรรย์ ประชาชนของเราจะไม่ต้องขายหน้าอีก
27. เจ้าจะรู้ว่าเราอยู่ท่ามกลางอิสราเอล และเราที่เหลือคือพระเยโฮวาห์เป็นพระเจ้าของเจ้าไม่มีอื่นใดอีก ประชาชนของเราจะไม่ต้องขายหน้าอีก
28. ต่อมาภายหลังจะเป็นอย่างนี้ คือเราจะเทพระวิญญาณของเรามาเหนือเนื้อหนังทั้งปวง บุตรชายบุตรสาวของเจ้าทั้งหลายจะพยากรณ์ คนชราของเจ้าจะฝันและคนหนุ่มของเจ้าจะเห็นนิมิต
29. ในกาลครั้งนั้นเราจะเทพระวิญญาณของเรามาเหนือกระทั้งคนใช้ชายหญิง
30. เราจะสำแดงลางมหัศจรรย์ในท้องฟ้าและบนดิน เป็นเลือดและไฟและลำควัน
31. ดวงอาทิตย์จะกลายเป็นความมืด ดวงจันทร์เป็นเลือดก่อนวันใหญ่ยิ่งและน่าสยดสยองแห่งพระเยโฮวาห์จะมาถึง
32. และอยู่มาจะเป็นอย่างนี้ คือทุกคนที่จะร้องออกพระนามของพระเยโฮวาห์จะรอดพ้น เพราะจะมีคนรอดพ้นในภูเขาศิโยนและในเยรูซาเล็มตามที่พระเยโฮวาห์ตรัสไว้ และในพวกคนที่รอดนั้นจะมีบรรดาบุคคลที่พระเยโฮวาห์ทรงเรียกด้วย

บทที่ 3

1. เพราะ ดูเถิด ในวันเหล่านั้นและในเวลานั้น เมื่อเราให้ยูดาห์และเยรูซาเล็มกลับสู่สภาพเดิม
2. เราจะรวบรวมบรรดาประชาชาติทั้งสิ้น และนำเขาลงมาที่หุบเขาเยโฮซาฟัท และเราจะเข้าสู่การพิพากษากับเขาที่นั่นด้วยเรื่องประชาชนของเรา คืออิสราเอลมรดกของเรา เพราะว่าเราได้กระจายชนชาติของเราไปท่ามกลางประชาชาติ และได้แบ่งแผ่นดินของเรา
3. และได้จับสลากเอาประชาชนของเรา และให้เด็กผู้ชายเป็นข้าของหญิงโสเภณี และชายเด็กผู้หญิงไปซื้อเหล้าองุ่นและดื่ม
4. โอ ไทระและไซดอน และประเทศฟีลิสเตียทุกแคว้นเอ๋ย เจ้าจะเอาอะไรกับเรา เจ้าจะแก้แค้นเราหรือ ถ้าเจ้าสนองเราอยู่ เราจะตอบสนองการกระทำของเจ้าเหนือศีรษะของเจ้าอย่างฉับพลันและอย่างรวดเร็ว
5. เพราะเจ้าได้เอาเงินของเราและทองคำของเราไป และเอาทรัพย์สินสมบัติมั่งคั่งของเราไปยังบรรดาวิหารของเจ้า
6. เจ้าได้ขายประชาชนยูดาห์และเยรูซาเล็มให้แก่พวกกรีก ถอนเขาไปไกลจากแดนเมืองของเขา
7. ดูเถิด เราจะกระตุ่นเขาจากสถานที่ซึ่งเจ้าขายเขาไปนั้น เราจะตอบสนองการกระทำของเจ้าบนศีรษะของเจ้าเอง
8. เราจะขายบุตรชายและบุตรสาวของเจ้าไว้ในมือของคนยูดาห์ และเขาทั้งหลายจะขายต่อไปยังคนเสบาแก่ประชาชาติหนึ่งที่อยู่ห่างไกลออกไป เพราะว่าพระเยโฮวาห์ล้นพระวาจาแล้ว
9. จงประกาศข้อความต่อไปนี้ให้นานาประชาชาติทราบ ว่า จงเตรียมทำการรบ จงปลุกใจชายฉกรรจ์ทั้งหลาย ให้พลรบทั้งสิ้นเข้ามาใกล้ ให้เขาขึ้นมาเถิด
10. จงตีฆาตกรของเจ้าให้เป็นตาบ และตีขอลิดของเจ้าให้เป็นทวน ให้คนอ่อนแอพูดว่า ฉันเป็นนักรบ
11. บรรดาประชาชาติทั้งสิ้นเอ๋ย จงรวมกันอยู่ล้อมรอบ จงรีบมาเถิด จงเรียกประชุมกันที่นั่น ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ขอทรงนำนักรบของพระองค์ลงมา
12. ให้บรรดาประชาชาติตื่นตัวและขึ้นมายังหุบเขาเยโฮซาฟัท เพราะที่นั่นเราจะนั่งพิพากษาบรรดาประชาชาติทั้งสิ้นที่อยู่ล้อมรอบ
13. จงเอาเคียวเกี่ยวเถิด เพราะถึงฤดูเกี่ยวแล้ว เข้าไปซิ ย่ำเลย เพราะบ่อย่ำองุ่นกำลังเต็ม บ่อเก็บน้ำองุ่นล้นแล้ว เพราะว่าความชั่วของเขาทั้งหลายมากมายนัก
14. มวลชน มวลชนในหุบเขาแห่งคำตัดสิน เพราะวันแห่งพระเยโฮวาห์ใกล้เข้ามาแล้วในหุบเขาแห่งคำตัดสิน
15. ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์จะมีดไป ดวงดาวจะอัปแสง
16. พระเยโฮวาห์จะทรงเปล่งพระสิงหนาทจากศิโยน ทรงเปล่งพระสุรเสียงของพระองค์จากเยรูซาเล็ม และฟ้าสวรรค์กับพิภพก็จะหวั่นไหว แต่พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นความหวังแห่งประชาชนของพระองค์ เป็นที่กำบังเข้มแข็งของคนอิสราเอล
17. ดังนั้นเจ้าทั้งหลายจะได้รู้ว่า เราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้า ผู้ประทับในศิโยน ภูเขาบริสุทธิ์ของเรา แล้วเยรูซาเล็มจะเป็นเมืองบริสุทธิ์ จะไม่มีคนต่างด้าวผ่านเมืองนั้นไปอีกเลย
18. และอยู่มาในวันนั้นจะมีน้ำองุ่นใหม่หยดจากภูเขา และมีน้ำนมไหลมาจากเนินเขา และหัวยทั้งสิ้นของยูดาห์จะมี

น้ำไหล และน้ำพุจะมาจากพระนิเวศของพระเยโฮวาห์ และรดหุบเขาซีทิม

19. อียิปต์จะกลายเป็นที่รกร้าง และเอโดมจะกลายเป็นถิ่นทุรกันดารร้าง เพราะเหตุความรุนแรงที่กระทำต่อชนชาติยูดาห์ เพราะว่าเขากระทำให้โลหิตที่ปราศจากความผิดตกในแผ่นดินของเขา

20. แต่ยูดาห์จะมีคนอาศัยอยู่เป็นนิตย์ และเยรูซาเล็มจะมีผู้อาศัยอยู่ทุกชั่วอายุ

21. เราจะชำระเลือดของเขาซึ่งยังมีได้รับการชำระ เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถิตในศิโยน

อาโมส

บทที่ 1

1. ถ้อยคำของอาโมส ผู้อยู่ในหมู่ผู้เลี้ยงแกะในเมืองเทโคอา ซึ่งท่านได้เห็นเกี่ยวกับอิสราเอล ในรัชกาลอุสซียาห์ กษัตริย์แห่งยูดาห์ และในรัชกาลเยโรโบอัม ราชโอรสของโยอาช กษัตริย์แห่งอิสราเอล ก่อนแผ่นดินไหวสองปี
2. ท่านกล่าวว่า พระเยโฮวาห์จะทรงเปล่งพระสิงหนาทจากศิโยน และจะทรงเปล่งพระสุรเสียงของพระองค์จาก เยรูซาเล็ม ลานหญ้าของผู้เลี้ยงแกะจะโศกเศร้า และยอดภูเขาการเมลก็จะเป็นเปลวไฟ
3. พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เพราะเหตุการละเมิดของดามัสกัส สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะว่าเราทั้งหลายได้นวดกิเลอาดด้วยเลื่อนเหล็กสำหรับนวดข้าว
4. แต่ เราจะส่งไฟเข้ามาในเรือนของฮาซาเอล ซึ่งจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเบนฮาดัดเสีย
5. เราจะหักดาบประตุมืองดามัสกัส และตัดผู้ที่อาศัยอยู่ออกเสียจากที่ราบอาเวน และผู้คนที่ถือคทาจากวงศ์วานของ เอเดน และประชาชนซีเรียจะต้องตกไปเป็นเชลยยังเมืองคิร์ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ
6. พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เพราะเหตุการละเมิดของกาซา สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะ เขากวาดประชาชนทั้งหมดไปเป็นเชลย เพื่อจะมอบให้แก่เอโดม
7. แต่ เราจะส่งไฟมาบนกำแพงเมืองกาซา ซึ่งจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเมืองนั้นเสีย
8. เราจะตัดผู้ที่อาศัยอยู่ออกเสียจากอัชโดด และผู้ที่ถือคทาออกจากเมืองอัชเคโลน เราจะหันมือของเราต่อสู้เอโครน ชาวฟีลิสเตียที่เหลืออยู่จะพินาศ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้แหละ
9. พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เพราะเหตุการละเมิดของเมืองไทระ สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะเขาได้มอบประชาชนทั้งหมดให้แก่เอโดม และไม่ได้ระลึกถึงพันธสัญญาแห่งภราดรภาพ
10. แต่ เราจะส่งไฟมาบนกำแพงเมืองไทระ ซึ่งจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเมืองนั้นเสีย
11. พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เพราะเหตุการละเมิดของเมืองเอโดม สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมกลับการลง ทัณฑ์ เพราะเขาได้ไล่ตามน้องของเขาด้วยดาบ และสลัดความสงสารทิ้งเสียสิ้น ความโกรธของเขาบั่นทอนอยู่ตลอด กาล และความพิโรธของเขาก็มีอยู่เป็นนิตย์
12. แต่ เราจะส่งไฟมาบนเมืองเทมาน ซึ่งจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเมืองโบสราะห์
13. พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เพราะเหตุการละเมิดของคนอัมโมน สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไม่ยอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะว่าเขาได้ผ่าห้องหญิงมีครรภ์ในเมืองกิเลอาด เพื่อจะขยายอาณาเขตของตน
14. แต่ เราจะจุดไฟขึ้นในกำแพงเมืองรับบัทห์ และไฟจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเมืองนั้นเสีย พร้อมด้วยเสียง โห่ร้องในวันทำศึก พร้อมด้วยพายุอันแรงกล้าในวันที่มีลมบ้าหมู
15. กษัตริย์ของเขาทั้งหลายจะตกไปเป็นเชลย ทั้งตัวท่านและเจ้านายของท่านด้วย พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ

บทที่ 2

1. พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เพราะเหตุการณ์ระเบิดของเมืองโมอับ สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไมยอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะเขาได้เผากระดูกของกษัตริย์เอโดมให้เป็นปูน
2. แต่ เราจะส่งไฟมาบนโมอับ และไฟนั้นจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเครอิทเสีย และโมอับจะตายท่ามกลางเสียงสับสนอลหม่าน ท่ามกลางเสียงโห่ร้องและเสียงแตร
3. เราจะตัดผู้วินิจฉัยออกเสียจากท่ามกลางเมืองนั้น และจะประหารเจ้านายทั้งหลายของเมืองนั้นเสียพร้อมกับผู้วินิจฉัย พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ
4. พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เพราะเหตุการณ์ระเบิดของยูดาห์ สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไมยอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะว่าเขาปฏิเสธไม่รับพระราชบัญญัติของพระเยโฮวาห์ และมีได้รักษาพระบัญญัติของพระองค์ และการมุสาของเขาได้พาให้เขาหลงเงินไป ตามเยี่ยงที่บิดาของเขาได้ดำเนินมาแล้ว
5. แต่ เราจะส่งไฟมาบนยูดาห์ และไฟนั้นจะเผาผลาญปราสาททั้งหลายของเยรูซาเล็มเสีย
6. พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เพราะเหตุการณ์ระเบิดของอิสราเอล สามครั้งและสี่ครั้ง เราจะไมยอมกลับการลงทัณฑ์ เพราะเขาได้ขายคนชอบธรรมเอาเงิน และขายคนซัดสนเอารองเท้าคู่เดียว
7. ซึ่งกระหายหาฝุ่นละอองแห่งแผ่นดินโลกบนศีรษะของคนจน และผลักคนที่ถ่อมใจออกเสียจากหนทางของเขา บุตรชายและบิดาของเขาเข้าหาหญิงคนเดียวกัน เพื่อลบหลู่นามบริสุทธิ์ของเรา
8. ตัวเขาเองนอนอยู่ข้างแท่นบูชาทุกแท่น อยู่บนเสื้อผ้าที่เขายึดมาเป็นประกัน และในนิเวศแห่งพระของเขา เขาทั้งหลายดื่มเหล้าองุ่นสำหรับผู้ที่ถูกปรับโทษ
9. เรายังได้ล้างผลาญคนอาโมไรต์ตรงหน้าเขา ซึ่งส่วนสูงของเขาเหมือนอย่างความสูงของต้นสนสีดาร์ และเป็นผู้ที่แข็งแรงอย่างกับต้นโอ๊ก เราทำลายผลข้างบนของเขาเสีย และทำลายรากข้างล่างของเขาเสีย
10. เรานำเจ้าขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ และได้้นำเจ้าถึงสี่สิบปีในถิ่นทุรกันดาร เพื่อจะได้กรรมสิทธิ์ที่ดินของคนอาโมไรต์
11. เราได้ตั้งบุตรชายบางคนของเจ้าให้เป็นผู้พยากรณ์ และได้ตั้งชายหนุ่มบางคนของเจ้าให้เป็นพวกนาซีร์ โอ คนอิสราเอลเอ๋ย ไม่เป็นความจริงตั้งนี้หรือ พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ
12. แต่เจ้าทั้งหลายได้กระทำให้พวกนาซีร์ดื่มเหล้าองุ่น และบัญชาพวกผู้พยากรณ์สั่งว่า `เจ้าอย่าพยากรณ์เลย'
13. ดูเถิด เจ้ากดเราลง เหมือนเกวียนที่เต็มด้วยฟ่อนข้าวกดยัดลง
14. ฉะนั้นการหนีจะประลาตไปจากผู้มีฝีเท้ารวดเร็ว คนที่แข็งแรงจะไม่สามารถเสริมกำลังของเขา คนที่มีกำลังมาก จะช่วยชีวิตของตนก็ไม่ได้
15. ผู้ที่ถือคันธนูจะไม่ยืนยองอยู่ได้ ผู้มีฝีเท้าเร็วก็ช่วยตัวเองให้รอดพ้นไม่ได้ หรือผู้ที่ขี่ม้าก็ช่วยตัวเองให้รอดพ้นไม่ได้เหมือนกัน
16. และผู้ที่มีใจกล้าหาญท่ามกลางผู้มีกำลังเข้มแข็งเหล่านั้นจะหนีไปอย่างเปลือยเปล่าในวันนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ

บทที่ 3

1. โอ คนอิสราเอลเอ๋ย จงฟังพระวจนะนี้ซึ่งพระเยโฮวาห์ตรัสกล่าวโทษท่านทั้งหลาย คือกล่าวโทษหมดทั้งครอบครัว ซึ่งเราได้นำออกจากแผ่นดินอียิปต์ว่า
2. ในบรรดาครอบครัวทั้งสิ้นในโลกนี้ เจ้านั้นที่เรารู้จัก ดังนั้นเราจึงจะลงโทษเจ้าเพราะความชั่วช้าทั้งสิ้นของเจ้า
3. สองคนจะเดินไปด้วยกันได้หรือนอกจากทั้งสองจะได้ตกลงกันไว้ก่อน
4. สิงโตจะแผดเสียงดังอยู่ในป่าเมื่อมันไม่มีเหยื่อหรือ ถ้าสิงโตหนุ่มจับสัตว์อะไรไม่ได้เลย มันจะร้องออกมาจาก ถ้ำของมันหรือ
5. ถ้าไม่มีเหยื่อล่อไว้ นกจะลงมาติดกับบนดินได้หรือ ถ้าไม่มีอะไรเข้าไปติดกับ กับจะลั่นขึ้นจากดินได้หรือ
6. เขาจะเป่าแตรในเมือง และประชาชนไม่ตกใจกลัวอะไรหรือ จะมีภัยตกอยู่ในเมืองหนึ่งเมืองใดหรือ นอกจากว่า พระเยโฮวาห์ทรงกระทำเอง
7. แท้จริงองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจะมีได้ทรงกระทำอะไรเลย โดยมีได้เปิดเผยความลึกกลับให้แก่ผู้รับใช้ของพระองค์ คือผู้พยากรณ์
8. สิงโตแผดเสียงร้องแล้ว ผู้ใดจะไม่กลัวบ้าง องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสแล้ว จะมีผู้ใดที่จะไม่พยากรณ์หรือ
9. จงประกาศในปราสาททั้งหลายที่อัสซัด และในปราสาททั้งหลายในแผ่นดินอียิปต์ และกล่าวว่า จงประชุมกันบนภูเขาแห่งสะมาเรีย และพินิจดูความโกลาหลอันยิ่งใหญ่มากมายและผู้ที่ถูกกดขี่ทั้งหลายท่ามกลางเมืองนั้น
10. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเขาไม่รู้จักที่จะกระทำให้ถูกต้อง คือผู้ที่สำสมความรุนแรงและการโจรกรรมไว้ในปราสาททั้งหลายของเขา
11. เพราะฉะนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจึงตรัสตั้งนี้ว่า จะมีปฏิปักษ์ผู้หนึ่งมาล้อมแผ่นดินไว้ และเขาจะบั่นทอน ขุมกำลังเสียจากเจ้า และปราสาททั้งหลายของเจ้าจะถูกปล้น
12. พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า ผู้เลี้ยงแกะซึ่งเอาขาสองขาหรือหูชิ้นหนึ่งมาจากปากสิงโตได้ฉันใด คนอิสราเอลผู้อยู่ที่มุมหนึ่งของเตียงในสะมาเรีย และบนที่นอนในดามัสกัสจะได้รับการช่วยให้พ้นได้ฉันนั้น
13. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า พระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า ฟิงชิตี และเป็นพยานกล่าวโทษวงศัวานของยาโคบเกิด
14. ว่าในวันที่เราทำโทษอิสราเอลเรื่องการละเมิดของเขา เราจะทำโทษแทนนุชาทั้งหลายของเมืองเบธเอลด้วย ซึ่งงอนที่แทนนุชานั้นจะถูกตัดออกและตกลงที่ดิน
15. เราจะโจมตีเรือนพักฤดูหนาวพร้อมกับเรือนพักฤดูร้อน และเรือนที่ทำด้วยงาช้างจะพินาศ และเรือนใหญ่ๆทั้งสิ้นจะสูญสิ้นไป พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ

บทที่ 4

1. แม่วัวทั้งหลายแห่งเมืองบาซานเอ๋ย จงฟังคำนี้เถิด คือผู้ที่อยู่ในภูเขาสะมาเรีย ผู้ที่บีบบังคับคนยากจน และขี้คนขัดสน ผู้ที่กล่าวแก่นายของตนว่า 'เอามาซิคะ เราจะได้ดื่มกัน'
2. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงปฏิญาณไว้ด้วยความบริสุทธิ์ของพระองค์ว่า ดูเถิด วันทั้งหลายจะมาถึงเจ้า เขาจะเอาขอเกี่ยวเจ้าไป จนถึงคนที่สุดท้ายของเจ้า เขาก็จะเกี่ยวไปด้วยเบ็ด
3. และเจ้าจะออกไปตามช่องกำแพง แม่วัวทั้งหลายจะออกไปตามช่องตรงข้างหน้าตบ และเจ้าจะทิ้งมันเข้าไปในวังนั้น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
4. จงมาที่เบธเอล มาทำการละเมิด มาที่กิลกาลชิ มาทำการละเมิดให้ทวีมากขึ้น จงนำเครื่องสัตวบูชาของเจ้ามาทุกเช้า และนำสิบชักหนึ่งของเจ้าหลังจากสามปี
5. จงเผาบูชาโมทนาด้วยใช้สิ่งที่มีเชื้อ และประกาศการถวายบูชาด้วยใจสมัคร จงโฆษณา โอ คนอิสราเอลเอ๋ย เจ้ารักที่จะกระทำอย่างนี้นี่นะ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสดังนี้แหละ
6. ทัวไปทุกเมือง เราให้ฟันของเจ้าสะอาด สถานที่ทุกแห่งของเจ้าก็ขาดอาหาร เจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
7. เราได้ยับยั้งฝนไว้เสียจากเจ้าด้วย เมื่อก่อนถึงฤดูเกี่ยวสามเดือน เราให้ฝนตกในเมืองหนึ่ง อีกเมืองหนึ่งไม่ให้ฝนนาแห่งหนึ่งมีฝนตก และนาที่ไม่มีฝนก็เหี่ยวแห้ง
8. ดังนั้นชาวเมืองสองสามเมืองก็ตื่นตื่นไปหาอีกเมืองหนึ่งเพื่อจะหาน้ำดื่ม และไม่รู้จักอ้อม เจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
9. เราโจมตีเจ้าด้วยให้ข้าวม่านและขึ้นรา เมื่อบรรดาสวนของเจ้าและสวนองุ่นของเจ้า พร้อมต้นมะเดื่อและต้นมะกอกเทศของเจ้าผลิตผล ตักแดนก็มากิน เจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
10. เราให้โรคระบาดอย่างที่เกิดในอียิปต์มาเกิดท่ามกลางเจ้า เราประหารคนหนุ่มของเจ้าเสียด้วยดาบ ทั้งเอาม้าทั้งหลายของเจ้าไปเสีย และกระทำให้ความน่าหมิ่นที่ค่ายของเจ้าคูลึงเข้าจุมูกเจ้า เจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
11. เราคว่ำเจ้าเสียบ้าง อย่างที่พระเจ้าคว่ำเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ เจ้าเหมือนดินฝุ่นที่เขายีบออกมาจากกองไฟ เจ้าก็ยังไม่กลับมาหาเรา พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
12. โอ อิสราเอลเอ๋ย เพราะฉะนั้นเราจะต้องกระทำกับเจ้าดังนี้ เพราะเราจะต้องกระทำเช่นนี้แก่เจ้า โอ อิสราเอลเอ๋ย จงเตรียมตัวเพื่อจะเผชิญพระเจ้าของเจ้า
13. เพราะดูเถิด พระองค์ผู้ปั้นภูเขาสมาเรียและสร้างลม และทรงประกาศพระดำริของพระองค์แก่มนุษย์ ผู้ทรงกระทำให้รุ่งสว่างกลายเป็นความมืด และทรงดำเนินบนที่สูงของพิภพ พระนามของพระองค์ คือพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา

บทที่ 5

1. โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงฟังถ้อยคำนี้ ซึ่งเราคร่ำครวญถึงเจ้าว่า
2. พรหมจารีอิสราเอลล้มลงแล้ว และเธอจะไม่ลุกขึ้นอีก เธอถูกทิ้งไว้บนแผ่นดินของเธอ ไม่มีผู้ใดพยุงเธอขึ้นอีก
3. เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า เมืองที่มีคนออกไปพันหนึ่งจะเหลือกลับมาหนึ่งร้อยคน และซึ่งมีออกไปหนึ่งร้อยคนจะเหลือสิบคนแก่วงศ์วานของอิสราเอล
4. เพราะพระเยโฮวาห์ตรัสแก่วงศ์วานอิสราเอลตั้งนี้ว่า จงแสวงหาเรา และเจ้าจะดำรงชีวิตอยู่
5. แต่อย่าแสวงหาเบธเอล และอย่าเข้าไปในกิลาท หรือข้ามไปยังเบเออร์เซบา เพราะว่ากิลาทจะต้องตกไปเป็นชเลยเป็นแน่ และเบธเอลก็จะศูนย์ไป
6. จงแสวงหาพระเยโฮวาห์และเจ้าจะดำรงชีวิตอยู่ เกรงว่าพระองค์จะทรงพลุ่งออกมาอย่างไฟในวงศ์วานโยเซฟ ไฟจะเผาผลาญ และไม่มีผู้ใดดับให้เบธเอลได้
7. โอ เจ้าทั้งหลายผู้เปลี่ยนความยุติธรรมให้ขมอย่างบอระเพ็ด และเหวี่ยงความชอบธรรมลงสู่พื้นดิน
8. จงแสวงหาพระองค์ผู้ทรงสร้างหมู่ดาวลูกไก่และหมู่ดาวไท และเป็นผู้ทรงกลับเงามัจจุราชให้เป็นรุ่งเช้า และทรงกระทำกลางวันให้มีมืดเป็นกลางคืน ผู้ทรงเรียกน้ำทะเลมาและโปรยน้ำนั้นลงบนพื้นพิภพ พระเยโฮวาห์คือพระนามของพระองค์
9. ผู้ทรงกระทำให้ผู้ที่ถูกปล้นแวบเข้าสู่ผู้แข็งแรง ผู้ที่ถูกปล้นจึงเข้าสู่ป้อมปราการ
10. เขาทั้งหลายเกลียดผู้ที่กล่าวเตือนที่ประตูเมือง และเขาทั้งหลายสะอิดสะเอียนผู้ที่พูดอย่างเที่ยงธรรม
11. เพราะว่าเจ้าทั้งหลายเหยียบย่ำคนยากจน และเอาสายข้าวสาลีไปเสียจากเขา เจ้าจึงสร้างตึกด้วยศิลาสกัด แต่เจ้าจะไม่ได้อยู่ในตึกนั้น เจ้าทำสวนองุ่นที่รุ่มรื่น แต่เจ้าจะไม่ได้ดื่มน้ำองุ่นจากสวนนั้น
12. เพราะเรารู้ว่าการละเมิดของเจ้ามีเท่าใด และบาปของเจ้ามากมายสักเท่าใด เจ้าทั้งหลายผู้ข่มใจคนชอบธรรม ผู้รับสินบน และขับไล่คนขัดสนออกไปเสียจากประตูเมือง
13. เพราะฉะนั้น คนที่มีปัญญาจะนิ่งเสียในเวลาเช่นนั้น เพราะเป็นเวลาชั่วร้าย
14. จงแสวงหาความดี อย่าแสวงหาความชั่ว เพื่อเจ้าจะดำรงชีวิตอยู่ได้ พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาจึงจะทรงสถิตกับเจ้าดังที่เจ้ากล่าวแล้วนั้น
15. จงเกลียดชังความชั่ว และรักความดี และตั้งความยุติธรรมไว้ที่ประตูเมือง ชะรอยพระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาจะทรงพระกรุณาต่อวงศ์วานโยเซฟที่เหลืออยู่นั้น
16. เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธา องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า ตามถนนทุกสายจะมีการรำไห่ และตามบรรดาถนนหลวงจะมีคนพูดว่า 'อนิจจาเอ๋ย อนิจจาเอ๋ย' เขาจะร้องเรียกชานาห์ให้ไว้ทุกข์ และให้ผู้ชำนาญเพลงโศกร้องโอดครวญ
17. ในสวนองุ่นทั้งสิ้นจะมีการรำไห่ เพราะเราจะผ่านไปท่ามกลางเจ้า พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้แหละ
18. วิบัติแก่เจ้า ผู้ปรารถนาวันแห่งพระเยโฮวาห์ วันนั้นจะเป็นประโยชน์อะไรแก่เจ้าเล่า วันแห่งพระเยโฮวาห์เป็นความมึด ไม่ใช่เป็นความสว่าง

19. อย่างกับคนหนีสิงโตไปปะหมี หรือเหมือนคนเข้าไปในเรือนเอามือเท้าฝาผนังและงูกัดเอา
20. วันแห่งพระเยโฮวาห์จะเป็นความมืด ไม่ใช่ความสว่าง เป็นความมืดคลุม ไม่มีความแจ่มใสเลย
21. เราเกลียดชัง เราดูหมิ่นบรรดาวันเทศกาลของเจ้า และจะไม่ดมกลิ่นในการประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ของเจ้าเลย
22. แม้ว่าเจ้าถวายเครื่องเผาบูชาและธัญญาบูชาแก่เรา เราจะไม่ยอมรับสิ่งเหล่านั้น และสันติบูชาด้วยสัตว์อ้วนพีของเจ้านั้น เราจะไม่มองดู
23. จงนำเสียงเพลงของเจ้าไปเสียจากเรา เพราะเราจะไม่ฟังเสียงพิณใหญ่ของเจ้า
24. แต่จงให้ความยุติธรรมหลังไหลลงอย่างน้ำ และให้ความชอบธรรมเป็นอย่างลำธารที่ไหลอยู่เป็นนิตย์
25. โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้นำเครื่องบูชาและเครื่องสัตวบูชาถวายแก่เราในถิ่นทุรกันดารถึงสี่สิบปีหรือ
26. เจ้าทั้งหลายได้ห้ามพลับพลาของพระโมเสสและพระซ็อน รูปเคารพของเจ้า คือดาวแห่งพระของเจ้า ซึ่งเจ้าได้ทำไว้สำหรับตัวเจ้าเอง
27. เพราะฉะนั้น เราจะนำเจ้าให้ไปเป็นเชลย ณ ที่เลยเมืองดามัสกัสไป พระเยโฮวาห์ ซึ่งทรงพระนามว่าพระเจ้าจอมโยธา ตรัสดังนี้แหละ

บทที่ 6

1. วิบัติแก่ผู้ที่เอกราชอยู่ในคิโยน และวางใจอยู่ในภูเขาสะมาเรีย คือผู้มีชื่อเสียงแห่งประชาชาติชั้นเอกในบรรดาประชาชาติทั้งหลาย ผู้ซึ่งวงศ์วานอิสราเอลมาหานั้นนะ
2. จงไปยังเมืองกาลเนห์ และดูเอาเถอะ จากที่นั่นก็ไปยังฮามัทเมืองใหญ่ แล้วลงไปยังเมืองกัทของชาวฟีลิสเตีย เมืองเหล่านั้นดีกว่าอาณาจักรเหล่านี้หรือ หรืออาณาเขตเมืองเหล่านั้นใหญ่กว่าอาณาเขตเมืองของเจ้าหรือ
3. โอ เจ้าผู้ที่ยากผลัดวันสนองความร้ายให้เนิ่นไป แต่กลับนำเอาบัลลังก์แห่งความทารุณให้เข้ามาใกล้
4. วิบัติแก่ผู้ที่นอนบนเตียงงาช้าง และผู้ซึ่งเหยียดตัวอยู่บนเก้าอี้ยาว และกินลูกแกะที่ได้มาจากฝูงแกะ และลูกวัวจากท่ามกลางคอกวัว
5. และร้องเพลงไว้สาระประสานเสียงพิณใหญ่ กระทำอย่างดาวิดในการประดิษฐ์เครื่องดนตรีชิ้นใหม่
6. ผู้ใช้ขามใส่หน้าองุ่นดี และขโลมตัวด้วยน้ำมันอย่างดี แต่มิได้เป็นทุกข์โศกในเรื่องความทุกข์ยากของโยเซฟ
7. เพราะฉะนั้นเขาจะต้องไปเป็นเชลยกับพวกแรกที่ตกไปเป็นเชลย และเสียงอึ้งคะนึงของพวกที่นอนเหยียดตัวก็หมดสิ้นไป
8. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าได้ทรงปฏิญาณต่อพระองค์เองว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาตรัสว่า เราสะอิดสะเอียนความล้าเลิศของยาโคบ และเกลียดปราสาททั้งหลายของเขา เราจะมอบเมืองนั้นและบรรดาสิ่งสารพัดที่อยู่ในเมืองนั้นเสีย
9. ต่อมาถ้าในเรือนเดียวมีคนเหลืออยู่สิบคน เขาจะต้องตายหมด
10. และเมื่อลุงของผู้ใด คือผู้ที่เขาเพื่อเขา จะยกศพขึ้นเพื่อจะนำกระดูกออกนอกเรือน และจะกล่าวกับคนที่อยู่ในห้องชั้นในที่สุดของเรือนนั้นว่า ยังมีใครอยู่กับเจ้าหรือ เขาจะตอบว่า ไม่มี และเขาจะกล่าวว่า จู จู อย่าให้เราออกพระนามของพระเยโฮวาห์
11. เพราะดูเถิด พระเยโฮวาห์ทรงบัญชาแล้ว พระองค์จะทรงฟาดเรือนใหญ่ให้แตกเป็นชิ้นๆ และเรือนเล็กก็จะแตกเป็นจุน
12. ม้าจะวิ่งบนศิลาหรือ มีคนหนึ่งคนใดใช้วัวไถที่นั่นหรือ แต่เจ้าทั้งหลายได้กลับความยุติธรรมให้ชมอย่างดีและมี และเปลี่ยนผลของความชอบธรรมให้ชมอย่างบอระเพ็ด
13. เจ้าทั้งหลายผู้เปรมปรีดีอยู่ในสิ่งอันไร้สาระ ผู้ซึ่งกล่าวว่า เราได้ยึดเขาสวรรค์มาเป็นของเราด้วยกำลังของเรามีใช่หรือ
14. พระเยโฮวาห์พระเจ้าจอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า เพราะ ดูเถิด โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เราจะยกประชาชาติหนึ่งให้ขึ้นต่อผู้เจ้า และเขาจะบีบบังคับเจ้าตั้งแต่ทางเข้าเมืองฮามัทถึงแม่น้ำแห่งถิ่นทุรกันดาร

บทที่ 7

1. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าดังนี้ว่า ดูเถิด พระองค์ทรงสร้างตึกแดน เมื่อพีชรุ่นหลังเริ่มงอกขึ้นมา และดูเถิด เป็นพีชรุ่นหลังจากที่กษัตริย์ได้เกี่ยวแล้ว
2. และต่อมาเมื่อตึกแดนกินหญ้าในแผ่นดินนั้นหมดแล้ว ข้าพเจ้าจึงว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ขอทรงให้อภัย ยาโคบจะตั้งอยู่ได้อย่างไร เพราะเขาเล็กนิดเดียว
3. เกี่ยวกับเรื่องนี้พระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัย พระเยโฮวาห์ตรัสว่า จะไม่เป็นไปอย่างนี้
4. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าอย่างนี้ว่า ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงเรียกให้มีการสู้ความด้วยไฟ และไฟได้เผาผลาญมหาสมุทรใหญ่ และกินส่วนหนึ่งเสีย
5. ข้าพเจ้าจึงทูลว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า ขอพระองค์ทรงยับยั้งไว้ ยาโคบจะตั้งอยู่ได้อย่างไร เพราะเขาเล็กนิดเดียว
6. เกี่ยวกับเรื่องนี้พระเยโฮวาห์ทรงกลับพระทัย องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า จะไม่เป็นไปอย่างนั้นด้วย
7. พระองค์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าว่า ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าประทับยืนอยู่ที่ข้างกำแพงสร้างด้วยซี่สายดิ่ง มีสายดิ่งอยู่ในพระหัตถ์
8. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า อาโมสเอ๋ย เจ้าเห็นอะไร และข้าพเจ้าทูลว่า สายดิ่งเส้นหนึ่ง พระเจ้าข้า แล้วองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ดูเถิด เราจะเอาสายดิ่งจับท่ามกลางอิสราเอลประชาชนของเรา เราจะไม่ผ่านเขาไปอีก
9. สถานที่อันสูงทั้งหลายของอิสอัคจะรกร้างไป และสถานบริสุทธิ์ทั้งหลายของอิสราเอลจะถูกทิ้งไว้เสียเปล่า และเราจะลุกขึ้นต่อสู่วงศ์วานเยโรโบอัมด้วยดาบ
10. แล้วอามาซิยาห์ปุโรหิตแห่งเบธเอลส่งคนไปยังเยโรโบอัมกษัตริย์แห่งอิสราเอล ทูลว่า อาโมสได้คิดกบฏต่อพระองค์ในท่ามกลางวงศ์วานอิสราเอล บรรดาถ้อยคำของเขาก็หนักแผ่นดิน
11. เพราะอาโมสได้กล่าวดังนี้ว่า `เยโรโบอัมจะสิ้นชีวิตด้วยดาบ และอิสราเอลจะตกไปเป็นเชลยห่างจากแผ่นดินของเขา'
12. และอามาซิยาห์พูดกับอาโมสว่า โอ ท่านผู้ทำนาย ไปเถิด จงหนีไปเสียที่แผ่นดินยูดาห์ ไปรับประทานอาหารที่นั่น และพยากรณ์ที่นั่นเถิด
13. อย่ามาพยากรณ์ที่เบธเอลอีกเลย เพราะนี่เป็นสถานบริสุทธิ์ของกษัตริย์ และเป็นพระราชสำนักของกษัตริย์
14. อาโมสจึงตอบอามาซิยาห์ว่า ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้พยากรณ์ หรือลูกชายของผู้พยากรณ์ ข้าพเจ้าเป็นคนเลี้ยงสัตว์ และเป็นคนเก็บผลมะเดื่อ
15. และพระเยโฮวาห์ทรงนำข้าพเจ้ามาจากการติดตามฝูงแพะแกะ และพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า `ไปซิ จงพยากรณ์แก่อิสราเอลประชาชนของเรา'
16. บัดนี้ จงฟังพระวาทะของพระเยโฮวาห์ ท่านกล่าวว่า `อย่าพยากรณ์กล่าวโทษอิสราเอล และอย่าเทศนากล่าวโทษวงศ์วานอิสอัค'
17. เพราะฉะนั้น พระเยโฮวาห์จึงตรัสดังนี้ว่า `ภรรยาของท่านจะเป็นหญิงโสเภณีในเมือง บุตรชายหญิงของท่าน

จะล้มลงตายด้วยดาบ และที่ดินของท่านเขาจะชิงเส้นแบ่งออก ตัวท่านเองจะสิ้นชีวิตในแผ่นดินที่ไม่สะอาด และ
อิสราเอลจะต้องตกไปเป็นเชลยห่างจากแผ่นดินของตนเป็นแน่'

บทที่ 8

1. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าดังนี้ว่า ดูเถิด มีกระจาดผลไม้ฤดูร้อนกระจาดหนึ่ง
2. และพระองค์ตรัสว่า อาโมส เจ้าเห็นอะไร และข้าพเจ้าทูลว่า ผลไม้ฤดูร้อนกระจาดหนึ่ง พระเจ้าข้า แล้วพระเยโฮวาทรัสกับข้าพเจ้าว่า วันสิ้นสุดมาถึงอิสราเอลประชาชนของเราแล้ว เราจะไม่ผ่านเขาไปอีกเลย
3. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ในวันนี้ เสียงเพลงในพระวิหารจะเป็นเสียงร่ำไห้ จะมีศพมากมายทุกแห่งทั้งไว้เจียบๆ
4. ท่านผู้เหยียบย่ำคนขัดสน ท่านผู้ทำลายคนยากจนแห่งแผ่นดิน จงฟังถ้อยคำนี้
5. โดยกล่าวว่า เมื่อไรหนວวันขึ้นค่ำจะหมดไป เราจะได้ขายข้าวของเรา เมื่อไรหนວวันสะบาโตจะพ้นไป เราจะได้เอาข้าวสาลีออกขาย เราจะไต่กระทำเอฟาให้หย่อมลง และกระทำเซเชลให้โตขึ้น และหลอกค้าด้วยตาชั่งชั่งช้อ
6. เพื่อเราจะได้ซื้อคนจนด้วยเงิน และซื้อคนขัดสนด้วยรองเท้าสานคู่หนึ่ง เออ และขายกากข้าวสาลี
7. โดยศักดิ์ศรีของยาโคบ พระเยโฮวาทรงปฏิญาณว่า แนนอนทีเดียว เราจะไม่ลืมหการกระทำของเขาสักอย่างเดียวเป็นนิตย์
8. แผ่นดินจะไม่หวั่นไหวเพราะเรื่องนี้หรือ ทุกคนที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินนั้นจะไม่ไว้ทุกข์หรือ และแผ่นดินนั้นทั้งหมดก็เอ่อขึ้นมาอย่างแม่น้ำ ถูกขัดไปขัดมาและยุบลงอีก เหมือนแม่น้ำแห่งอียิปต์มิใช่หรือ
9. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า และต่อมาในวันนั้นเราจะกระทำให้ดวงอาทิตย์ตกในเวลาเที่ยงวัน กระทำให้โลกมืดไปในกลางวันแสดๆ
10. เราจะให้การเลี้ยงของเจ้าทั้งหลายกลับเป็นการไว้ทุกข์ และให้เสียงเพลงทั้งสิ้นของเจ้าเป็นคำคร่ำครวญ เราจะนำผ้ากระสอบมาที่เอวของคนทั้งหลาย และศีรษะทั่วไปก็จะล้าน และเราจะกระทำให้เป็นเหมือนการไว้ทุกข์ให้บุตรชายคนเดียวของเขา และวาระสุดท้ายก็จะให้เหมือนวันที่ขมขื่น
11. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสว่า ดูเถิด วันเวลาก็มาถึง เมื่อเราจะส่งทุพภิกขภัยมาที่แผ่นดิน ไม่ใช่การอดอาหารหรือการกระหายน้ำ แต่จะอดฟังพระวจนะของพระเยโฮวาท
12. เขาทั้งหลายจะท่องเที่ยวจากทะเลนี้ไปทะเลโน้น และจากทิศเหนือไปทิศตะวันออก เขาทั้งหลายจะวิ่งไปวิ่งมาเพื่อแสวงหาพระวณะของพระเยโฮวาท แต่เขาจะไม่พบ
13. ในวันนี้ สาวพรหมจารีสวยๆ และคนหนุ่มจะสลบไสลเพราะความกระหาย
14. บรรดาผู้ที่ปฏิญาณโดยความบาปแห่งสะมาเรีย และกล่าวว่า 'โอ ดานเอ๋ย พระของท่านมีชีวิตอยู่แน่ฉันใด' และว่า 'พระมรรคาของเบเออร์เชบามีชีวิตอยู่แน่ฉันใด' เขาเหล่านี้จะล้มลง และจะไม่ลุกขึ้นอีกเลย

บทที่ 9

1. ข้าพเจ้าเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าประทับยืนอยู่ข้างแท่นบูชา และพระองค์ตรัสว่า จงตีที่หัวเสาเพื่อให้ธรณีประตูหวั่นไหว และจงหักมันเสียให้เป็นชิ้นๆเหนือศิรัษะของประชาชนทั้งหมด คนที่ยังเหลืออยู่เราจะสังหารเสียด้วยดาบ จะไม่มีผู้ใดหนีไปได้เลย จะไม่รอดพ้นไปได้สักคนเดียว
2. แม้ว่าเขาจะชุกไปถึงนรก มือของเราจะจับเขามาจากที่นั่น ถ้าเขาจะปีนไปฟ้าสวรรค์ เราจะนำเขาลงมาจากที่นั่น
3. แม้ว่าเขาจะซ่อนอยู่ที่ยอดเขาคารเมล เราจะหาเขาที่นั่นแล้วจับเขามา แม้ว่าเขาจะไปซ่อนอยู่ที่ก้นทะเลให้พ้นตาเรา เราจะบัญชางูที่นั่น และมันจะกัดเขา
4. แม้ว่าเขาจะตกไปเป็นเชลยต่อหน้าศัตรูของเขาทั้งหลาย เราจะบัญชาดาบที่นั่น และดาบจะฆ่าเขาเสีย เราจะจ้องมองดูเขาอยู่เป็นการมองร้าย ไม่ใช่มองดี
5. องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจอมโยธา พระองค์ผู้ทรงแตะต้องแผ่นดิน และแผ่นดินก็ละลายไป และบรรดาที่อาศัยอยู่ในนั้นก็ไร้ทุกข์ และแผ่นดินนั้นทั้งหมดก็เอ่อขึ้นอย่างแม่น้ำ และยุบลงอีกเหมือนแม่น้ำแห่งอียิปต์
6. ผู้ทรงสร้างห้องชั้นบนไว้ในสวรรค์ และตั้งฟ้าครอบไว้ที่พื้นโลก ผู้ทรงเรียกน้ำทะเลมาแล้วราดน้ำนั้นบนพื้นโลก พระนามของพระองค์คือ พระเยโฮวาห์
7. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ คนอิสราเอลเอ๋ย แก่เราเจ้าไม่เป็นเหมือนคนเอธิโอเปียดอกหรือ เรามิได้พาอิสราเอลขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์หรือ และพาคนฟีลิสเตียมาจากคัฟโธร์ และพาคนซีเรียมาจากคีร์หรือ
8. ดูเถิด พระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าจับอยู่ที่ราชอาณาจักรอันบาปหนา และเราจะทำลายมันเสียจากพื้นโลก เว้นแต่เราจะไม่ทำลายวงศ์วานยาโคบให้สิ้นเสียทีเดียว พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
9. เพราะว่า ดูเถิด เราจะบัญชาและจะส่งวงศ์วานอิสราเอลท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายอย่างกับสันตะแกรง แต่ไม่มีเม็ดในสักเม็ดเดียวที่ตกลงถึงดิน
10. คนบาปทั้งปวงในประชาชนของเราจะตายด้วยดาบ คือผู้ที่กล่าวว่า 'ความชั่วจะตามไม่ทันและจะไม่พบเรา'
11. ในวันนั้น เราจะยกพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วนั้นตั้งขึ้นใหม่ และซ่อมช่องชำรุดต่างๆเสีย และจะยกที่สลักหักพังขึ้น และจะสร้างเสียใหม่อย่างในสมัยโบราณกาล
12. เพื่อเขาจะได้ยึดกรรมสิทธิ์คนที่เหลืออยู่ของเอโดม และประชาชาติทั้งสิ้นซึ่งเขาเรียกด้วยนามของเรา พระเยโฮวาห์ผู้ทรงกระทำเช่นนี้ตรัสดังนี้แหละ
13. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ดูเถิด วันเวลาก็มาถึง เมื่อคนที่ไถจะทันคนที่เกี่ยว และคนที่ย่ามลองุ่นจะทันคนที่หว่านเมล็ดองุ่น จะมีน้ำองุ่นหยดจากภูเขา เนินเขาทั้งสิ้นจะละลายไป
14. เราจะให้อิสราเอลประชาชนของเรากลับสู่สภาพเดิม เราจะสร้างเมืองที่พังนั้นขึ้นใหม่และเข้าอาศัยอยู่ เราจะปลูกสวนองุ่นและตึมน้ำองุ่นของสวนนั้น เราจะทำสวนผลไม้และรับประทานผลของมัน
15. เราจะปลูกเขาไว้ในแผ่นดินของเขา เขาจะไม่ถูกถอนออกไปจากแผ่นดินซึ่งเราได้มอบให้แก่เขาอีกเลย พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าตรัสดังนี้แหละ

โอบาตีย์

บทที่ 1

1. นิमितของโอบาดีห์ องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าตรัสเกี่ยวกับเรื่องเอโดมดังนี้ว่า เราได้ยิวชาวลือจากพระเยโฮวาห์ ทูตคนหนึ่งถูกส่งไปท่ามกลางบรรดาประชาชาติให้พูดว่า จงลุกขึ้นเถิด ให้เราลุกไปทำสงครามกับเมืองเอโดม
2. ดูเถิด เราได้กระทำเจ้าให้เล็กท่ามกลางบรรดาประชาชาติ ให้เจ้าเป็นที่ดูหมิ่นอย่างมาก
3. ความเห่อเหิมแห่งใจของเจ้าได้ล่อลวงเจ้าเอง เจ้าผู้ซึ่งอาศัยอยู่ในชอกหิน ที่อาศัยของเจ้าอยู่สูง เจ้ารำพึงอยู่ในใจว่า ผู้ใดจะให้เราลงมายังพื้นดิน
4. แม้ว่าเจ้าเหินขึ้นไปสูงเหมือนนกอินทรี แม้ว่ารังของเจ้าอยู่ในหมู่ดวงดาวทั้งหลาย เราจะจุดเจ้าลงมาจากที่นั่น พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
5. ถ้าขโมยเข้ามาหาเจ้า ถ้าพวกปล้นเข้ามาในเวลากลางวัน (เจ้าจะถูกทำลายสักเท่าใด) เขาจะไม่ขโมยเพียงพอกแก่ตัวของเขาเท่านั้นหรือ ถ้าคนเก็บของเข้ามาหาเจ้า เขาจะไม่ทิ้งถุงตักข้าวไว้บ้างหรือ
6. ข้าของของเอชวาได้ถูกรื้อค้นสักเท่าใดหนอ ทรัพย์สมบัติซึ่งซ่อนไว้ก็ถูกค้นไปหมด
7. พันธมิตรทั้งสิ้นของเจ้าได้ขับเจ้าไปถึงพรมแดน สหมิตรของเจ้าได้ล่อลวงเจ้า เขากลับสู้ชนะเจ้าเสียแล้ว มิตรที่กินข้าวหม้อเดียวกับเจ้าก็วางกับดักเจ้า เรื่องนี้ไม่มีใครเข้าใจอะไรเสียเลย
8. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันนั้นเราจะไม่ทำลายคนฉลาดให้สิ้นไปจากเอโดม และทำลายความเข้าใจเสียจากภูเขาเอชวาหรือ
9. โอ เทมานเอ๋ย ชายผู้มีกำลังทั้งหลายของเจ้าจะชขาด จนในที่สุดทุกคนที่มาจากภูเขาเอชวาจะถูกตัดขาดเสียด้วยการสังหาร
10. เหตุเพราะความรุนแรงที่กระทำต่อยาโคบน้องชายของเจ้า ความอับอายจะปกคลุมเจ้าไว้ เจ้าจะต้องถูกตัดขาดออกไปเป็นนิรันดร์
11. ในวันที่เจ้ายิวเป็นปฏิปักษ์ ในวันที่คนต่างด้าวนำกำลังของเขาไปเป็นเชลย และคนต่างชาติเข้ามาทางประตูเมือง เขาจับสลากเอากรุงเยรูซาเล็มกัน เจ้าก็เหมือนคนเหล่านั้นคนหนึ่ง
12. เจ้าไม่ควรยืนยิ้มอยู่ด้วยความพอใจในวันที่น้องชายของเจ้ารับเคราะห์ในวันนั้น เจ้าไม่ควรเปรมปรีดิ์เย้ยประชานยูดาห้ในวันที่เขาทั้งหลายถูกทำลาย เจ้าไม่ควรจะโอ้อวดในวันที่เขาตกทุกข์ได้ยาก
13. เจ้าไม่ควรเข้าประตูเมืองแห่งประชาชนของเราในวันแห่งหายนะของเขา เออ เจ้าไม่ควรยืนยิ้มอยู่ในเรื่องภัยพิบัติของเขาในวันแห่งหายนะของเขา เจ้าไม่ควรจะเข้าริบทรัพย์สินของเขาไปในวันแห่งหายนะของเขา
14. เจ้าไม่ควรจะยืนสกัดทางแยก เพื่อจะกำจัดพวกที่หลบหนีของเขา เจ้าไม่ควรจะมอบพวกที่เหลืออยู่ให้แก่ศัตรูของเขาในวันที่เขาตกทุกข์ได้ยาก
15. เพราะวันแห่งพระเยโฮวาห์ใกล้ประชาชาติทั้งสิ้นเข้ามาแล้ว เจ้ากระทำแก่เขาอย่างไร ก็จะมีผู้มากระทำแก่เจ้าอย่างนั้น การตอบแทนของเจ้าจะกลับมาตบหน้าศีรษะของเจ้าเอง
16. เจ้าตั้งอยู่บนภูเขาบริสุทธิ์ของเราฉันใด ประชาชาติทั้งสิ้นก็จะตั้งไม่หยุดฉันนั้น เออ เขาจะตั้งแล้วก็โอนเอนไป เขาจะเป็นเหมือนอย่างที่ไม่เคยเกิดมา

17. แต่จะมีคนรอดพ้นในภูเขาศิโยน และที่นั่นจะบริสุทธิ์ และวงศัวานของยาโคบจะได้ถือกรรมสิทธิ์ที่ดินอันเป็นกรรมสิทธิ์ของเขา
18. วงศัวานของยาโคบจะเป็นไฟ วงศัวานของโยเซฟจะเป็นเปลวไฟ และวงศัวานของเอซาวจะเป็นดอข้าว ไฟและเปลวไฟจะไหม้และเผาผลาญเสีย วงศัวานของเอซาวจะไม่มีใครรอดได้เลย เพราะว่าพระเยโฮวาห์ได้ล้นพระวาจาแล้ว
19. คนเหล่านั้นที่อยู่ในภาคใต้จะได้ภูเขาสยามเป็นกรรมสิทธิ์ คนเหล่านั้นที่อยู่ในที่ราบจะได้แผ่นดินฟิลิสเตีย เขาจะได้แผ่นดินเอฟราอิมและแผ่นดินสะมาเรียเป็นกรรมสิทธิ์ และเบนยามินจะได้กิเลอาดเป็นกรรมสิทธิ์
20. พลโยธาของอิสราเอลที่เป็นเชลยจะได้ที่ซึ่งเป็นของคนคานาอันไกลไปจนถึงศาราเฟทเป็นกรรมสิทธิ์ ส่วนพวกเชลยชาวเยรูซาเล็มที่อยู่ในเศฟาราดจะได้หัวเมืองในภาคใต้เป็นกรรมสิทธิ์
21. พวกผู้ช่วยให้พ้นจะขึ้นไปที่ภูเขาศิโยนเพื่อปกครองภูเขาสยาม และราชอาณาจักรนั้นจะตกเป็นของพระเยโฮวาห์

โยนาคี

บทที่ 1

1. พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงโยนาห์บุตรชายของอามิทัยว่า
2. จงลุกขึ้นไปยังนิเวศนครใหญ่ และร้องกล่าวโทษชาวเมืองนั้น เหตุความชั่วของเขาทั้งหลายได้ขึ้นมาเบื้องหน้าเราแล้ว
3. แต่โยนาห์ได้ลุกขึ้นหนีไปยังเมืองทารซิชจากพระพักตร์พระเยโฮวาห์ ท่านได้ลงไปยังเมืองยัฟฟา และพบกำปั่นลำหนึ่งกำลังไปเมืองทารซิช ดังนั้นท่านจึงชำระค่าโดยสาร และขึ้นเรือเดินทางร่วมกับเขาทั้งหลายไปยังเมืองทารซิชให้พ้นจากพระพักตร์พระเยโฮวาห์
4. แต่พระเยโฮวาห์ทรงขับกระแสน้ำใหญ่ขึ้นเหนือทะเล จึงเกิดพายุใหญ่ในทะเลนั้น จนน่ากลัวกำปั่นจะอัปปาง
5. แล้วบรรดาลูกเรือก็กลัว ต่างก็ร้องขอต่อพระของตน และเขาโยนสินค้าในกำปั่นลงในทะเลเพื่อให้กำปั่นเบาขึ้น แต่โยนาห์เข้าไปข้างในเรือ นอนลงและหลับสนิท
6. นายเรือจึงมาหาท่านและกล่าวแก่ท่านว่า เจ้าคนขี้เซาเอ๋ย อย่างไรก็ตามนี้ ลุกขึ้นซิ จงร้องขอต่อพระเจ้าของเจ้า ชะรอยพระเจ้านั้นจะทรงระลึกถึงพวกเราบ้าง เราจะได้ไม่พินาศ
7. เขาทั้งหลายก็ชักชวนกันว่า มาเถอะ ให้เราจับสลากกัน เพื่อเราจะทราบว่ ใครเป็นต้นเหตุแห่งภัยซึ่งเกิดขึ้นแก่เรา นี้ ดังนั้นเขาก็จับสลาก สลากนั้นก็ตกแก่โยนาห์
8. เขาจึงพูดกับท่านว่า จงบอกเรามาเถิดว่า ภัยซึ่งเกิดขึ้นแก่เรา นี้ ใครเป็นต้นเหตุ เจ้าหาकिनทางไหน และเจ้ามาจากไหน ประเทศของเจ้าชื่ออะไร เจ้าเป็นคนชาติไหน
9. และท่านจึงตอบเขาว่า ข้าพเจ้าเป็นคนฮีบรู และข้าพเจ้ายำเกรงพระเยโฮวาห์พระเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ ผู้ทรงสร้างทะเลและแผ่นดินแห้ง
10. คนทั้งปวงก็กลัวยิ่งนัก จึงถามท่านว่า ท่านกระทำอะไรเช่นนั้นหนอ เพราะคนเหล่านั้นทราบแล้วว่า ท่านหลบหนีจากพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะท่านบอกแก่เขาเช่นนั้น
11. เขาทั้งหลายจึงกล่าวแก่ท่านว่า เราควรจะทำอย่างไรแก่ท่าน เพื่อทะเลจะได้สงบลงเพื่อเรา เพราะทะเลยิ่งกำเริบมากขึ้นทุกที
12. ท่านจึงตอบเขาทั้งหลายว่า จงจับตัวข้าพเจ้าโยนลงไป ในทะเลก็แล้วกัน ทะเลก็จะสงบลงเพื่อท่าน เพราะข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า ที่พายุใหญ่เกิดขึ้นแก่ท่านเช่นนี้ ก็เนื่องจากตัวข้าพเจ้าเอง
13. ถึงกระนั้นก็ดีพวกลูกเรือก็ช่วยกันดิกรรเซียงอย่างแข็งแรงเพื่อจะนำเรือกลับเข้าฝั่งแต่ไม่ได้ เพราะว่าทะเลยิ่งกำเริบมากขึ้นด้านเขาไว้
14. เพราะฉะนั้นเขาจึงร้องทูลต่อพระเยโฮวาห์ว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ทั้งหลายขอวิงวอนต่อพระองค์ ขออย่าให้พวกข้าพระองค์พินาศเพราะชีวิตของชายผู้นี้เลย ขออย่าให้โทษของการทำให้โลหิตที่ไร้ความผิดตกมาเหนือข้าพระองค์ ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงกระทำสิ่งที่พระองค์ทรงพอพระทัย
15. เขาจึงจับโยนาห์ทิ้งลงไปในทะเล ความปั่นป่วนในทะเลก็สงบลง
16. คนเหล่านั้นก็ยำเกรงพระเยโฮวาห์ยิ่งนัก เขาทั้งหลายก็ถวายสัตวบูชาแด่พระเยโฮวาห์และปฏิญาณตัวไว้

17. และพระเยโฮวาห์ทรงกำหนดให้ปลาหมึกมาตัวหนึ่งกลืนโยนาห์เข้าไป โยนาห์ก็อยู่ในท้องปลานั้นสามวันสามคืน

บทที่ 2

1. แล้วโยนาก็ถือธรรมาสน์ต่อพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านจากภายในห้องปลานั้น
2. ว่า ในคราวที่ข้าพระองค์ตกทุกข์ได้ยาก ข้าพระองค์ร้องทุกข์ต่อพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงสดับข้าพระองค์ ข้าพระองค์ร้องทูลจากห้องของนรก และพระองค์ทรงฟังเสียงข้าพระองค์
3. เพราะพระองค์ทรงเหวี่ยงข้าพระองค์ลงไปในที่ลึกในท้องทะเล และน้ำก็ท่วมล้อมรอบข้าพระองค์ไว้ บรรดาคลื่น และระลอกของพระองค์ท่วมข้าพระองค์แล้ว
4. ข้าพระองค์จึงทูลว่า 'ข้าพระองค์ถูกเหวี่ยงให้พ้นจากสายพระเนตรของพระองค์ แต่ข้าพระองค์จะเงยหน้าดูพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ได้อีก'
5. น้ำก็ท่วมมิดข้าพระองค์ คือถึงจิตใจข้าพระองค์ ที่ลึกก็อยู่รอบตัวข้าพระองค์ สาหร่ายทะเลก็พันศีรษะข้าพระองค์ อยู่
6. ข้าพระองค์ลงไปยังที่รากแห่งภูเขาทั้งหลาย แผ่นดินกับบาดาลประตูปิดกันข้าพระองค์ไว้เป็นนิรันดร์ แต่กระนั้นก็ดี ข้าแต่พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพระองค์ พระองค์ยังทรงนำชีวิตของข้าพระองค์ขึ้นมาจากความเปื่อยเน่า
7. เมื่อจิตใจอ่อนเพลียไปในตัวของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ระลึกถึงพระเยโฮวาห์ และคำอธิษฐานของข้าพระองค์มาถึงพระองค์ เข้าสู่พระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์
8. บรรดาผู้ที่แสดงความนับถือต่อพระเทียมเท็จ ย่อมสละทิ้งพระเมตตาเสีย
9. แต่ข้าพระองค์จะถวายสัตวบูชาแด่พระองค์ พร้อมด้วยเสียงโมทนาพระคุณ ข้าพระองค์ปฎิญาณไว้อย่างไร ข้าพระองค์จะทำตามคำปฎิญาณอย่างนั้น การที่ช่วยให้รอดนั้นเป็นของพระเยโฮวาห์
10. และพระเยโฮวาห์ตรัสสั่งปลานั้น มันก็สำรอกโยนาก็ออกไว้บนแผ่นดินแห่ง

บทที่ 3

1. แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงโยนาห์เป็นคำรบสองว่า
2. จงลุกขึ้นไปยังนีนะเวห์นครใหญ่ และประกาศข่าวแก่เมืองนั้นตามที่เรบอกเจ้า
3. ดังนั้นโยนาห์จึงลุกขึ้นไปยังนีนะเวห์ ตามพระวจนะของพระเยโฮวาห์ ฝ่ายนีนะเวห์เป็นนครใหญ่โตมากที่สุดเท่าที่เคยมีมา ถ้าจะเดินข้ามเมืองก็กินเวลาสามวัน
4. โยนาห์ตั้งต้นเดินเข้าไปในเมืองได้ระยะทางเดินวันหนึ่ง และท่านก็ร้องประกาศว่า อีกสี่สิบวัน นีนะเวห์จะถูกคว่ำ
5. ฝ่ายประชาชนนครนีนะเวห์ได้เชื่อพระเจ้า เขาประกาศให้ทอดอาหาร และสวมผ้ากระสอบ ตั้งแต่ผู้ใหญ่ที่สุดถึงผู้น้อยที่สุด
6. กิตติศัพท์นี้ลือไปถึงกษัตริย์นครนีนะเวห์ พระองค์ทรงลุกขึ้นจากพระที่นั่ง ทรงเปลื้องฉลองพระองค์ออกเสีย ทรงสวมผ้ากระสอบแทน และประทับบนกองขี้เถ้า
7. พระองค์ทรงออกพระราชกฤษฎีกา ประกาศไปทั่วนครนีนะเวห์ โดยอำนาจกษัตริย์และบรรดาขุนนางทั้งหลายว่า คนหรือสัตว์ ไม่ว่าฝูงสัตว์ใหญ่หรือฝูงสัตว์เล็ก ห้ามลิ้มรสสิ่งใดๆ อย่าให้กินอาหาร อย่าให้ดื่ม น้ำ
8. ให้ทั้งคนและสัตว์นุ่งห่มผ้ากระสอบ ให้ตั้งจิตตั้งใจร้องทูลต่อพระเจ้า เออ ให้ทุกคนหันกลับเสียจากการประพฤติชั่ว และเลิกการทารุณซึ่งมือเขากระทำ
9. ใครจะรู้ได้พระเจ้าอาจจะทรงกลับและเปลี่ยนพระทัย คลายจากพระพิโรธอันรุนแรงเพื่อว่าเราจะมิได้พินาศ
10. เมื่อพระเจ้าทอดพระเนตรการกระทำของเขาแล้วว่า เขากลับไม่ประพฤติชั่วต่อไป พระเจ้าก็ทรงกลับพระทัยไม่ลงโทษตามที่พระองค์ตรัสไว้ และพระองค์ก็มิได้ทรงลงโทษเขา

บทที่ 4

1. เหตุการณ์นี้ไม่เป็นที่พอใจโยนาห์อย่างยิ่ง และท่านโกรธ
2. ท่านจึงอธิษฐานต่อพระเยโฮวาห์ว่า ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่ในประเทศของข้าพระองค์ ข้าพระองค์พูดแล้วว่า จะเป็นไปเช่นนี้มีไชหรือ นี่แหละเป็นเหตุให้ข้าพระองค์ได้รับหนีไปยังเมืองทารซิช เพราะข้าพระองค์ทราบว่ พระองค์ทรงเป็นพระเจ้าผู้ทรงกอปรด้วยพระคุณ และทรงพระกรุณา ทรงกริ้วข้า และบริบูรณ์ด้วยความเมตตา และทรงกลับพระทัยไม่ลงโทษ
3. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ เพราะฉะนั้นบัดนี้ ขอพระองค์ทรงเอาชีวิตของข้าพระองค์ไปเสีย เพราะว่าข้าพระองค์ตายเสียก็ดีกว่าอยู่
4. และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า การที่เจ้าโกรธเช่นนี้คืออยู่หรือ
5. แล้วโยนาห์ก็ออกไปนอกนคร นั่งอยู่ทางทิศตะวันออกของเมืองนั้น และท่านทำเพิงไว้เป็นที่ท่านอาศัย ท่านนั่งอยู่ใต้ร่มเพิงคอยดูเหตุการณ์อันจะเกิดขึ้นกับนครนั้น
6. และพระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงกำหนดให้ต้นละหุ่งต้นหนึ่งงอกขึ้นมาเหนือโยนาห์ ให้เป็นที่กำบังศีรษะของท่าน เพื่อให้บรรเทาความร้อนรุ่มกลุ่มใจในเรื่องนี้ เพราะเหตุต้นละหุ่งต้นนี้โยนาห์จึงมีความยินดียิ่งนัก
7. แต่ในเวลาเช้าวันรุ่งขึ้น พระเจ้าทรงกำหนดให้หนอนตัวหนึ่งมากัดกินต้นละหุ่งต้นนั้นจนมันเหี่ยวไป
8. ต่อมาเมื่อดวงอาทิตย์ขึ้นแล้ว พระเจ้าทรงกำหนดให้ลมตะวันออกที่ร้อนผากพัดมา และแสงแดดก็แผดลงบนศีรษะของโยนาห์จนท่านอ่อนเพลียไป และท่านนึกปรารถนาในใจที่จะตายเสีย จึงทูลขอว่า ให้ข้าพระองค์ตายเสียก็ดีกว่าอยู่
9. แต่พระเจ้าตรัสกับโยนาห์ว่า ที่เจ้าโกรธเพราะต้นละหุ่งนั้นคืออยู่แล้วหรือ ท่านทูลว่า ที่ข้าพระองค์โกรธถึงอยากตายนี้ดีแล้ว พระเจ้าข้า
10. และพระเยโฮวาห์ตรัสว่า เจ้าสงสารต้นละหุ่งนั้น ซึ่งเจ้ามิได้ลงแรงปลูก หรือมิได้กระทำให้มันเจริญ มันงอกเจริญขึ้นในคืนเดียว แล้วก็ตายไปในคืนเดียวดูจกัน
11. ไม่สมควรหรือที่เราจะไว้ชีวิตเมืองนี้ระเวห์นครใหญ่นั้น ซึ่งมีพลเมืองมากกว่าหนึ่งแสนสองหมื่นคน ผู้ไม่ทราบว่าจะข้างไหนมือขวาข้างไหนมือซ้าย และมีสัตว์เลี้ยงเป็นอันมากด้วย

มีคำห้

บทที่ 1

1. พระวณะของพระเยโฮวาห์ที่มาถึงมีคำหว่านเมืองโมเรเซท ในรัชกาลโยธาม อาหัส และเฮเซคียาห์กษัตริย์แห่งประเทศยูดาห์ ซึ่งท่านได้เห็นเกี่ยวกับสะมาเรียและเยรูซาเล็ม
2. ประชาชาติทั้งหลายเอ๋ย ทุกคนจงฟัง โอ พิภพเอ๋ย และสารพัดที่อยู่ในนั้น จงฟัง และให้องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าเป็นพยานกล่าวโทษท่าน คือองค์พระผู้เป็นเจ้าจากพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์
3. เพราะ ดูเถิด พระเยโฮวาห์เสด็จออกจากสถานของพระองค์ และจะเสด็จลงมา ทรงเหยียบย่ำที่สูงของพิภพ
4. ภูเขาจะละลายไปภายใต้พระองค์ และหุบเขาจะถูกผ่าเหมือนขี้ผึ้งหน้าไฟ เหมือนน้ำที่เทลงมาตามที่ชัน
5. เหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้บังเกิดขึ้นเพราะการละเมิดของยาโคบ และเพราะความบาปของวงศ์วานอิสราเอล การละเมิดของยาโคบนั้นคืออะไร สะมาเรียมิใช่หรือ ปุชนีย์สถานสูงแห่งยูดาห์คืออะไร เยรูซาเล็มมิใช่หรือ
6. เหตุฉะนั้น เราจะกระทำสะมาเรียให้เป็นกองสิ่งสลักหักพังอยู่ในที่โล่ง เป็นที่สำหรับทำสวนองุ่น เราจะเทก้อนหินที่ใช้สร้างเมืองนั้นลงที่หุบเขา จะให้เห็นรากฐานของเมือง
7. รูปเคารพแกะสลักทั้งสิ้นของเมืองนั้นจะถูกทุบเป็นชิ้นๆ ค่าจ้างทั้งสิ้นของเมืองนั้นจะถูกเผาเสียด้วยไฟ และเราจะกระทำให้รูปเคารพทั้งสิ้นของเมืองนั้นถูกทิ้งร้าง เพราะเมืองนั้นรวบรวมรูปเคารพเหล่านี้มาด้วยค่าจ้างของหญิงแพศยา และมันจะกลับเป็นค่าจ้างของหญิงแพศยา
8. เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงร่ำไห้และคร่ำครวญ ข้าพเจ้าจะเดินเท้าเปล่าและเปลือยกายไปไหนๆ ข้าพเจ้าจะส่งเสียงร่ำไห้ให้ดูจงกรม และเสียงครวญครางดูจนนกเค้าแมว
9. เพราะวาระรอยแผลของเมืองนั้นรักษาไม่หาย และได้ลามมาถึงยูดาห์ ได้มาถึงกระทั่งประตูเมืองแห่งประชาชนของเราคือถึงเยรูซาเล็ม
10. อย่าบอกเรื่องนี้ในเมืองกัท อย่าร้องไห้ไปเลย จงเลือกกิ้งตัวอยู่ในฝูงนในวงศ์วานอัฟราห์
11. ชาวเมืองซาฟิร์เอ๋ย จงผ่านไปตามทางของเจ้าด้วยตัวเปลือยเปล่าและอับอาย ชาวเมืองศานันไม่ได้ออกมาในเมื่อเบธเอลร่ำไห้ มันจะเอาสถานที่ตั้งของมันไปเสียจากเจ้า
12. เพราะว่าชาวมาโรทคอยความดีอยู่ด้วยความรอบคอบ แต่ภัยพิบัติได้ลงมาจากพระเยโฮวาห์ถึงประตูเมืองเยรูซาเล็ม
13. โอ ชาวเมืองลาศิซเอ๋ย จงเทียมม้าเข้ากับรถรบ เธอเริ่มสร้างบาปให้แก่บุตรสาวของศิโยน เพราะได้พบการละเมิดของอิสราเอลในเจ้า
14. เพราะฉะนั้น เจ้าจะต้องมอบของไว้อาลัยให้แก่โมเรเซท-กัท บรรดาเรือนของอัครีบจะเป็นสิ่งอัสดัยแก่บรรดากษัตริย์อิสราเอล
15. โอ ชาวเมืองมาเรซาห์เอ๋ย เราจะนำผู้รับมรดกมาสู่เจ้าอีก ท่านจะมายังอดุลัมซึ่งเป็นสงาราศีของอิสราเอล
16. จงกลั่นแอมและโกนหนวดโกนเคราเสีย เพื่อไว้ทุกข์ให้แก่ลูกรักที่พอใจของเจ้า จงทำตัวให้ล้านมากขึ้นเหมือนนกอินทรี เพราะเขาทั้งหลายได้จากเจ้าไปเป็นเชลย

บทที่ 2

1. วิบัติแก่ผู้ที่เตรียมความชั่วช้า และคิดกระทำความชั่วอยู่บนที่นอนของตน พอรุ่งขึ้นเขาก็ออกไปกระทำ เพราะว่าการนั้นอยู่ในอำนาจมือของเขาที่จะกระทำได้
2. เขาโลภที่ดินแล้วก็ใช้ความรุนแรงยึดเอาไป เขาโลภบ้านเรือนและก็รีบไปเสีย เขาบีบบังคับคนและบ้านเรือนของเขา และบีบคนกับมรดกของเขา
3. เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เรากำลังเตรียมภัยให้ตกกับครอบครัวนี้ ซึ่งเจ้าจะหลบคอบของเจ้าให้พ้นไปไม่ได้ และเจ้าจะเดินอย่างผึ่งผายไปไม่ได้ เพราะเวลานี้เป็นการวิบัติ
4. ในวันนั้น จะมีคนเล่าคำอุปมาต่อสู้อาจารย์ และจะร่ำให้ด้วยการโอตครวญอย่างขมขื่นว่า พวกเราพินาศอย่างสิ้นเชิงแล้ว พระองค์ทรงเปลี่ยนที่ดินกรรมสิทธิ์แห่งชนชาติของข้า พระองค์ทรงถอนไปจากข้าเสียแล้วหนอ พระองค์ทรงแบ่งไร่นาของพวกเราให้แก่บรรดาคนที่จับกุมพวกเรา
5. ดังนั้น เจ้าจะไม่มีใครจับสลากแบ่งที่ดินกันในชุมชนแห่งพระเยโฮวาห์
6. เขากล่าวแก่ผู้ที่พยากรณ์ว่า อย่าพยากรณ์เลย เขาจะไม่พยากรณ์แก่พวกเขา เพื่อพวกเขาจะไม่อับอาย
7. โอ พวกที่มีชื่อว่า วงศ์วานของยาโคบเอ๋ย พระวิญญูณของพระเยโฮวาห์หมดความอดทนแล้วหรือ สิ่งเหล่านี้เป็นการกระทำของพระองค์หรือ ถ้อยคำของเราไม่กระทำให้บังเกิดผลดีแก่ผู้ที่ดำเนินในความเที่ยงธรรมหรือ
8. ในตอนหลังๆนี้ประชาชนของเราลุกขึ้นต่อสู้อย่างกับเป็นศัตรู เจ้ารีบเอาเสื้อคลุมกับเสื้อผ้าจากผู้ที่ผ่านมาโดยไว้วางใจ ด้วยไม่นึกฝันว่าจะมีสงคราม
9. เจ้าขับไล่พวกผู้หญิงในประชาชนของเราออกไปจากเรือนอันผาสุกของเขาทั้งหลาย เจ้าได้เอาสง่าราศีของเราไปเสียจากเด็กๆของเขาเป็นนิตย์
10. จงลุกขึ้นและจากไป เพราะที่นี้ไม่ใช่ที่พักของเจ้า เพราะความไม่สะอาดซึ่งจะทำลายเจ้า ด้วยความพินาศอย่างทุกขระทม
11. หากคนใดจะเที่ยวไปโดยมีนิสัยหลอกลวงและมุสาวา เราจะทำพยากรณ์ให้ท่านฟังเรื่องเหล่าอู่นและเมรัย เขาจะเป็นผู้พยากรณ์ของชนชาตินี้ได้ละ
12. โอ ยาโคบเอ๋ย เราจะรวบรวมเจ้าทั้งหลายเป็นแน่ เราจะรวบรวมคนอิสราเอลที่เหลืออยู่ และจะตั้งเขาไว้ด้วยกันเหมือนฝูงแพะแกะที่อยู่ในเมืองโบสราห์ เหมือนฝูงสัตว์ที่อยู่ในคอก เขาจะทำเสียงดังเพราะเหตุมีคนมากมาย
13. ผู้ที่ทะเลงออกได้จะขึ้นไปก่อนเขาทั้งหลาย เขาทั้งหลายจะทะเลงออกไปและผ่านออกประตูเมือง เขาจะออกไปทางนี้ กษัตริย์ของเขาทั้งหลายจะเสด็จไปก่อน และพระเยโฮวาห์จะทรงนำหน้าเขา

บทที่ 3

1. และข้าพเจ้ากล่าวว่า โอ ท่านทั้งหลายผู้เป็นประมุขของยาโคบ คือบรรดาผู้ครอบครองวงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย จงฟังท่านทั้งหลายต้องทราบความยุติธรรมไม่ใช่หรือ
2. ท่านทั้งหลายผู้เกลียดชังความดีและรักความชั่ว ผู้ที่ฉีกหนังออกจากประชาชนของเรา และฉีกเนื้อออกจากกระดูกของเขาทั้งหลาย
3. ผู้ที่กินเนื้อชนชาติของเรา และฉีกหนังออกจากตัวเขาทั้งหลาย และหักกระดูกของเขา และสับเขาเป็นชิ้นๆ เหมือนกับทำไว้ใส่หม้อ และเหมือนเนื้อที่อยู่ในหม้อขนาดใหญ่
4. แล้วเขาจะร้องทุกข์ต่อพระเยโฮวาห์ แต่พระองค์จะไม่ทรงฟังเขา คราวนั้นพระองค์จะทรงช้อนพระพักตร์เสียจากเขาทั้งหลาย เพราะเขาได้ประพฤติอย่างชั่วร้าย
5. พระเยโฮวาห์ตรัสเกี่ยวกับเรื่องผู้พยากรณ์ผู้ที่นำชนชาติของข้าพเจ้าให้หลงไป ผู้ที่กัดด้วยฟันและร้องว่า จงเป็นสุขเถิด ผู้ที่ไม่ยื่นอะไรใส่ปากของเขา แต่พวกเขาประกาศสงครามต่อเขา
6. เพราะฉะนั้น จะเป็นกลางคืนแก่เจ้าปราศจากนิมิต และความมืดทึบจะบังเกิดแก่เจ้าปราศจากการทำนาย สำหรับพวกผู้พยากรณ์นี้ดวงอาทิตย์จะตกไป และกลางวันก็จะมีมืดอยู่เหนือเขา
7. ผู้ทำนายจะอับอาย พวกโหรจะขายหน้า เออ เขาทั้งหลายจะปิดริมฝีปากด้วยกันหมด เพราะว่าไม่มีคำตอบมาจากพระเจ้า
8. แต่สำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเต็มด้วยฤทธิ์เดช คือด้วยพระวิญญาณของพระเยโฮวาห์ และทั้งความยุติธรรมกับกำลังที่จะประกาศการละเมิดของยาโคบแก่เขาเอง และประกาศบาปของอิสราเอลแก่เขาเอง
9. ท่านทั้งหลายผู้เป็นประมุขแห่งวงศ์วานของยาโคบ คือผู้ครอบครองวงศ์วานอิสราเอล จงฟังข้อความนี้ คือท่านผู้ชังความยุติธรรมและผู้แปรความเที่ยงตรงทั้งสิ้นให้ปรวนไป
10. ผู้สร้างศิโยนด้วยโลหิต และสร้างเยรูซาเล็มด้วยความชั่วช้า
11. ผู้เป็นประมุขของเมืองนี้ตัดสินความด้วยเห็นแก่สินบน ปุโรหิตของเธอสั่งสอนด้วยเห็นแก่สินจ้าง ผู้พยากรณ์ของเธอทำนายด้วยเห็นแก่เงิน ถึงกระนั้นเขาทั้งหลายยังอิงพระเยโฮวาห์และกล่าวว่า พระเยโฮวาห์ทรงสถิตท่ามกลางเรามีใช่หรือ ไม่มีความชั่วอย่างไรเกิดขึ้นแก่เราได้
12. ด้วยเหตุนี้แหละ เพราะเจ้านี้อเอง ศิโยนจะต้องถูกไถเหมือนไถนา เยรูซาเล็มจะกลายเป็นกองสิ่งสลักหักพัง และภูเขาแห่งพระนิเวศจะเป็นที่สูงซึ่งมีต้นไม้

บทที่ 4

1. ในยุคหลังจะเป็นดังนี้ คือภูเขาแห่งพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะถูกสถาปนาขึ้นให้สูงที่สุดในจำพวกภูเขาทั้งหลาย และจะถูกยกขึ้นให้เหนือบรรดาเนินเขา ประชาชาติทั้งหลายจะหลั่งไหลเข้ามาหา
2. และประชาชาติเป็นอันมากจะมากล่าวว่า มาเถิด ให้เราขึ้นไปยังภูเขาของพระเยโฮวาห์ ยังพระนิเวศแห่งพระเจ้าของยาโคบ เพื่อพระองค์จะทรงสอนวิถีของพระองค์แก่เรา และเพื่อเราจะเดินในมรรคาของพระองค์ เพราะว่าพระราชบัญญัติจะออกมาจากศิโยน และพระวาทะของพระเยโฮวาห์จะออกมาจากเยรูซาเล็ม
3. พระองค์จะทรงวินิจฉัยระหว่างชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก และจะทรงตัดสินเพื่อบรรดาประชาชาติอันแข็งแรงที่อยู่ไกลออกไป และเขาทั้งหลายจะติดตามของเขาให้เป็นผลไถนา และหอกของเขาให้เป็นขอลิด ประชาชาติจะไม่ยกดาบต่อสู้กันอีก เขาจะไม่ศึกษายุทธศาสตร์อีกต่อไป
4. แต่ต่างก็จะนั่งอยู่ที่ตุ่มมุ้งนและได้ดื่มมะเดื่อของตน และจะไม่มีการกระทำทำให้เขาสะดุ้งกลัว เพราะพระโอษฐ์ของพระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ตรัสอย่างนี้แล้ว
5. ด้วยว่าบรรดาชนชาติทั้งหลายต่างก็ดำเนินในนามแห่งพระของตน แต่เราจะดำเนินในพระนามของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเราเป็นนิตย์สืบๆไป
6. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในคราวนั้นเราจะรวบรวมคนชาติพิการ และจะรวบรวมบรรดาผู้ที่ถูกขับไล่ไป และบรรดาผู้ที่เราได้ให้ทุกข์ใจ
7. คนที่ชาติพิการนั้นเราจะให้เป็นคนที่เหลืออยู่ คนที่ถูกทิ้งไปนั้นเราจะให้เป็นชนชาติที่เข้มแข็ง และพระเยโฮวาห์จะทรงปกครองเหนือเขาที่ภูเขาศิโยนตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไปจนชั่วกาลปาวสาน
8. โอ หอคอยที่เฝ้าประตูเฮ้ย เจ้าผู้เป็นป้อมปราการอันแข็งแรงแกร่งสำหรับบุตรสาวแห่งศิโยน อำนาจครอบครองดั้งเดิมจะมาสู่เจ้า ราชอาณาจักรจะมาสู่บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็ม
9. เออ ทำไมเจ้าร้องไห้เสียงดัง ไม่มีกษัตริย์ปกครองเจ้าหรือ ที่ปรึกษาของเจ้าพินาศเสียแล้วหรือ เจ้าจึงเจ็บปวดรวดร้าวอย่างกับหญิงจะคลอดบุตร
10. โอ บุตรสาวศิโยนเอ๋ย จงบิดตัวและโอดครวญไปเถิด อย่างกับหญิงจะคลอดบุตร เพราะบัดนี้เจ้าจะต้องออกไปจากนครไปพักอยู่ตามไร่เนา เจ้าจะต้องไปยังบาบิโลน เจ้าจะได้รับการช่วยให้รอดพ้น ณ ที่นั่น พระเยโฮวาห์จะทรงไถ่เจ้า ณ ที่นั่นให้พ้นจากมือศัตรูของเจ้า
11. บัดนี้ ประชาชาติมากมายได้ชุมนุมต่อสู้อันเจ้า กล่าวหาว่า จงให้มันหมดความศักดิ์สิทธิ์ ให้ตาของเราเพ่งดูศิโยน
12. แต่เขาทั้งหลายไม่ทราบถึงพระดำริของพระเยโฮวาห์ เขาทั้งหลายไม่เข้าใจในแผนการของพระองค์ ที่พระองค์จะทรงรวบรวมเขาทั้งหลายเข้ามา ดังรวมฟ่อนข้าวไว้ที่ลานนวดข้าว
13. โอ บุตรสาวศิโยนเอ๋ย จงลุกขึ้นและนวดเถิด เพราะว่าเราจะทำเขาของเจ้าให้เป็นเหล็ก และกีบเท้าของเจ้าให้เป็นทองสัมฤทธิ์ และเจ้าจะตีชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากให้เป็นชิ้นๆ และเราจะมอบสิ่งที่ได้มาถวายแด่พระเยโฮวาห์ มอบสมบัติของเขาทั้งหลายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าแห่งพิภพจบสิ้น

บทที่ 5

1. โอ บุตรสาวแห่งกองทัพทหารเอ๋ย บัดนี้เจ้าจงรวมกันเป็นกองทัพ ศัตรูมาล้อมเราทั้งหลายไว้ เราจะเอาไม้ตีแค้นของผู้ปกครองอิสราเอล
2. โอ เบธเลเฮม เอฟราธาห์ แต่เจ้าผู้เป็นหน่วยเล็กในบรรดาคนยูดาห์ที่นับเป็นพันๆ จากเจ้าจะมีผู้หนึ่งออกมาเพื่อเรา เป็นผู้ที่จักปกครองในอิสราเอล ตั้งแต่เดิมของท่านมาจากสมัยเก่า จากสมัยโบราณกาล
3. ดังนั้น พระองค์จะทรงมอบเขาไว้จนถึงเวลาที่หญิงผู้เจ็บครรภ์จะคลอดบุตร แล้วบรรดาพี่น้องที่เหลืออยู่จะกลับมายังคนอิสราเอล
4. และพระองค์จะทรงยื่นมือ ทรงเลี้ยงดูด้วยพระกำลังแห่งพระเยโฮวาห์ ด้วยสง่าราศีแห่งพระนามพระเยโฮวาห์พระเจ้าของพระองค์ และเขาทั้งหลายอยู่ได้ เพราะบัดนี้พระองค์จะทรงเป็นใหญ่ตลอดจนถึงที่สุดทำลายพิภพ
5. พระองค์ผู้นี้เป็นสันติสุข คือเมื่อชาวอัสซีเรียจะยกเข้ามาในแผ่นดินของเราและเมื่อเขาจะเหยียบย่ำในปราสาททั้งหลายของเรา เราจะยกผู้เลี้ยงแกะเจ็ดคนและเจ้านายแปดคนมาต่อต้านเขา
6. เขาทั้งหลายจะทำลายแผ่นดินอัสซีเรียด้วยดาบ และแผ่นดินนิมโรดในทางเข้า และพระองค์จะทรงช่วยเราให้พ้นจากชาวอัสซีเรียเมื่อชาวอัสซีเรียยกเข้ามาในแผ่นดินของเรา และเหยียบย่ำภายในเขตแดนของเรา
7. แล้วคนยาโคบที่เหลืออยู่จะอยู่ท่ามกลางชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก เหมือนน้ำค้างจากพระเยโฮวาห์ เหมือนหญ้าที่ตกบนหญ้า ซึ่งไม่อยู่คอยมนุษย์หรือคอยบุตรทั้งหลายของมนุษย์
8. และคนยาโคบที่เหลืออยู่จะอยู่ท่ามกลางประชาชาติ ในท่ามกลางชนชาติทั้งหลายเป็นอันมาก ดังสิงโตอยู่ท่ามกลางสัตว์เดียรัจฉานในป่า ดังสิงโตหนุ่มอยู่ท่ามกลางฝูงแพะแกะ ซึ่งเมื่อมันผ่านไป มันก็เหยียบย่ำลงและฉีกเสีย ไม่มีใครช่วยให้พ้นได้
9. มือของเจ้าจะถูกยกขึ้นเหนือคู่อริของเจ้า และศัตรูทั้งสิ้นของเจ้าจะถูกตัดขาดไป
10. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ต่อมาในวันนั้นเราจะขจัดม้าของเจ้าให้หมดไปจากท่ามกลางเจ้า และจะทำลายรถรบของเจ้า
11. และเราจะขจัดเมืองให้หมดไปจากแผ่นดินของเจ้า และจะโค่นที่กำบังเข้มแข็งของเจ้าทั้งสิ้น
12. เราจะขจัดวิหยาคมให้หมดไปจากมือของเจ้า เจ้าจะไม่มีหมอมืออีกต่อไป
13. เราจะขจัดรูปเคารพสลักของเจ้าออกเสียด้วย และทำลายเสาศักดิ์สิทธิ์จากท่ามกลางเจ้า เจ้าจะมีได้กราบลงไหว้ผลงานของมือของเจ้าอีกต่อไป
14. เราจะถอนเสารูปเคารพของเจ้าเสียจากท่ามกลางเจ้า และจะทำลายเมืองของเจ้าเสีย
15. เราจะแก้แค้นเพราะความโกรธและความกริ้วต่อประชาชาติ ดังที่ไม่เคยมีใครได้ยื่นเลย

บทที่ 6

1. จงฟังสิ่งที่พระเยโฮวาห์ตรัส จงลุกขึ้น แกล้งคดีของเจ้าต่อหน้าภูเขาทั้งหลาย จงให้เนินเขาฟังเสียงของเจ้า
2. โอ ภูเขาทั้งหลาย ทั้งรากฐานที่ทนทานของพิภพอภัย จงฟังคดีของพระเยโฮวาห์เถิด เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงมีคดีกับประชาชนของพระองค์ และพระองค์จะทรงสู้ความกับอิสราเอล
3. โอ ประชาชนของเราเอ๋ย เราได้กระทำอะไรแก่เจ้า เราได้ให้เจ้าอ่อนเพลียในกรณีใด จงตอบมา
4. ด้วยว่าเราได้นำเจ้าขึ้นมาจากแผ่นดินอียิปต์ และไถ่เจ้ามาจากเรือนทาส และเราใช้ให้โมเสส อาโรน และมีเรียม นำหน้าเจ้าไป
5. โอ ประชาชนของเราเอ๋ย จงระลึกว่า บาลาคคนชาติริยโมอับคิดอุบายประการใด และบาลาอัมบุตรชายเบโอรี่ได้ตอบเขาอย่างไรจากซิทธิมถึงกิลกาล มีอะไรเกิดขึ้น เพื่อเจ้าจะได้ทราบความชอบธรรมของพระเยโฮวาห์
6. ข้าพเจ้าจะนำอะไรเข้ามาเฝ้าพระเยโฮวาห์ และกราบไหว้ต่อพระพักตร์พระเจ้าเบื้องสูง ควรข้าพเจ้าเข้าเฝ้าพระองค์ด้วยเครื่องเผาบูชาหรือ ด้วยลูกวัวอายุหนึ่งขวบหลายตัวหรือ
7. พระเยโฮวาห์จะทรงพอพระทัยการถวายแกะเป็นพันๆตัว และธาร์น้ำมันหลายหมื่นสายหรือ ควรที่ข้าพเจ้าจะถวายบุตรหัวปีชำระการละเมิดของข้าพเจ้าหรือ คือถวายผลแห่งกายของข้าพเจ้าชำระบาปแห่งวิญญาณของข้าพเจ้า
8. โอ มนุษย์เอ๋ย พระองค์ทรงสำแดงแก่เจ้าแล้วว่าอะไรดี และพระเยโฮวาห์ทรงมีพระประสงค์อะไรจากเจ้า นอกจากให้กระทำความยุติธรรม และรักความเมตตา และดำเนินด้วยความถ่อมใจไปกับพระเจ้าของเจ้า
9. พระสุรเสียงพระเยโฮวาห์ประกาศแก่นครนั้น คนที่มีสติปัญญาจะพิจารณาดูพระนามของพระองค์ จงฟังคทา และผู้ที่ทรงตั้งมั่นไว้เถิด
10. ยังมีทรัพย์สมบัติแห่งความชั่วร้ายในเรือนของคนชั่ว และเครื่องดวงที่พร่องไปซึ่งนำสะอิดสะเอียนนั้นอยู่อีกหรือ
11. เราจะถือพวกที่มีตาซึ่งที่ชั่วร้าย และมีถุงเต็มด้วยลูกตุ้มซี่โก่งว่า ไม่มีความผิดได้หรือ
12. บรรดาคนมั่งมีของเจ้าก็เต็มไปด้วยความทารุณ และชาวเมืองของเจ้าก็พุดมูสา และลิ้นของเขาก็ล่อลวงอยู่ในปากของเขา
13. เพราะฉะนั้นเราจะกระทำให้เจ้าเจ็บป่วยด้วยการเขี่ยนตีเจ้า ด้วยการกระทำให้เจ้ารกร้างไปเพราะเหตุบาปของเจ้า
14. เจ้าจะรับประทาน แต่จะไม่รู้จักอิม และส่วนภายในของเจ้าก็จะมีแต่ความหิว เจ้าจะเก็บไว้ แต่ก็ไม่สั่งสม อะไรที่เจ้าสั่งสม เราก็จะให้แก่ดาบ
15. เจ้าจะหว่าน แต่เจ้าจะไม่ได้เกี่ยว เจ้าจะย่ำบีบมะกอกเทศ แต่จะไม่ได้ชโลมตัวเองด้วยน้ำมัน เจ้าจะย่ำองุ่น แต่จะไม่ได้ตีมน้ำองุ่น
16. เพราะได้มีการถือรักษากฎเกณฑ์ของอมรี และบรรดากิจการแห่งวงศ์วานของอาหับ และเจ้าได้ดำเนินตามคำแนะนำของคนพวกนี้ เพื่อเราจะกระทำให้เจ้าเป็นที่รกร้าง และชาวเมืองที่อาศัยอยู่ในนั้นจะเป็นที่เหยียหยัน ฉะนั้นเจ้าจะต้องทนรับการดูต่ำว่ากล่าวจากชนชาติของเรา

บทที่ 7

1. วิบัติแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าเป็นเหมือนคนที่พบว่าเขาเก็บผลไม้ในฤดูร้อนหมดแล้ว และเต็มผลจากเถาอรุณหมดแล้ว ไม่มีพวงอรุณรับประทาน จิตใจข้าพเจ้าปรารถนาผลสุกรุ่นแรก
2. คนดีสูญหายไปจากโลก จะหาคนที่ตรงท่ามกลางมนุษย์สักคนก็ไม่มี ต่างก็ข่มคอยจะเอาโลहितกัน ต่างก็เอาดาปลายดักพี่น้องของตน
3. มือทั้งสองของเขาคอยจ้องแต่สิ่งที่ชั่ว เพื่อจะกระทำด้วยความขยัน เจ้านายและผู้พิพากษาขอสินบน และคนใหญ่คนโตก็เอ่ยถึงความปรารถนาชั่วแห่งจิตใจของเขา ต่างก็สานสิ่งเหล่านี้เข้าด้วยกัน
4. คนที่ดีที่สุดของเขาก็เหมือนหนามย้อย คนที่ชื่อตรงที่สุดของเขาก็คมกว่ารั้วต้นไม้หนาม วันแห่งยามรักษาการณ์ของเจ้า และวันที่จะลงโทษเจ้า มาถึงแล้ว บัดนี้ ความยุ่งเหยิงของเขาก็อยู่ใกล้เต็มที
5. อย่าวางใจในสหาย อย่ามั่นใจในคนนำทาง จงเฝ้าประตูปากของเจ้าอย่าเผยอะไรแก่เธอที่อยู่ในอ้อมอกของเจ้า
6. เพราะว่าลูกชายดูหมิ่นพ่อ และลูกสาวลุกขึ้นต่อสู้อแม่ของเธอ ลูกสะใภ้ต่อสู้อแม่สามี ศัตรูของใครๆก็คือคนที่อยู่ร่วมเรือนของเขาเอง
7. เพราะฉะนั้นสำหรับข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะมองดูพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าจะเฝ้าคอยพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพเจ้า พระเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงฟังข้าพเจ้า
8. ศัตรูของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าเปรมปรีดิ์เย้ยข้าพเจ้าเลย เมื่อข้าพเจ้าล้มลง ข้าพเจ้าจะลุกขึ้นอีก เมื่อข้าพเจ้านั่งอยู่ในความมืด พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นความสว่างแก่ข้าพเจ้า
9. ข้าพเจ้าจะทนต่อพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ เพราะว่าข้าพเจ้ากระทำบาปต่อพระองค์ ข้าพเจ้าจะทนจนกว่าพระองค์จะทรงแก้คดีของข้าพเจ้า และกระทำการตัดสินเพื่อข้าพเจ้า พระองค์จะทรงนำข้าพเจ้าไปยังความสว่าง และข้าพเจ้าจะเห็นความชอบธรรมของพระองค์
10. แล้วเธอซึ่งเป็นศัตรูของข้าพเจ้าจะเห็น และความอับอายจะทับถมเธอที่กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าอยู่ที่ไหน ตาของข้าพเจ้าจะเพ่งดูเธอให้สาแก่ใจ คราวนี้เธอจะถูกย่ำลงเหมือนเลนที่ในถนน
11. วันที่จะสร้างกำแพงเมืองของเจ้า ในวันนี้คำบัญชาจะถูกปลดเปลื้องไป
12. ในวันนี้เขาจะมาหาเจ้าคือมาจากอัสซีเรียและจากเมืองที่มีป้อมปราการ จากระหว่างป้อมปราการกับแม่น้ำ จากระหว่างทะเลนี้กับทะเลโน้น และจากระหว่างภูเขานี้กับภูเขาโน้น
13. ถึงกระนั้นแผ่นดินก็จะรกร้างเพราะคนที่อาศัยในแผ่นดินนั้นเป็นเหตุ เนื่องด้วยผลแห่งการกระทำของเขา
14. ขอทรงเลี้ยงดูประชาชนของพระองค์ด้วยคทาของพระองค์ คือฝูงประชาชนที่เป็นมรดกของพระองค์ ผู้อาศัยโดดเดี่ยวอยู่ในป่า ในท่ามกลางคารเมล ขอทรงให้เขาหากินอยู่ในบาซันและกิเลอาดอย่างในโบราณกาล
15. ดังในสมัยเมื่อเจ้าออกจากแผ่นดินอียิปต์ เราจะสำแดงสิ่งมหัศจรรย์แก่เขา
16. ประชาชาติทั้งหลายจะแลเห็นและอับอายด้วยอำนาจทั้งสิ้นของเขาทั้งหลาย เขาทั้งหลายจะเอามือปิดปากไว้ และหูของเขาจะหนวกไป
17. เขาทั้งหลายจะเสียดวงศลีเหมือนอย่างงู เขาจะเคลื่อนตัวออกจากรูของเขาดุจหนอนบนแผ่นดินโลก เขาจะ

ตระหนกตกใจพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเรา เนื่องด้วยเจ้า เขาทั้งหลายจะกลัว

18. ใครเล่าจะเป็นพระเจ้าเสมอเหมือนพระองค์ ผู้ทรงยกโทษความชั่วช้า และทรงให้อภัยการละเมิดแก่คนที่เหลือ
อยู่อันเป็นมรดกของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงถือพระพิโรธเนื่องในนิตย์ เพราะว่าพระองค์ทรงพอพระทัยในความเม
ตตา

19. พระองค์จะทรงหันกลับมาอีก พระองค์จะทรงเมตตาเราทั้งหลาย พระองค์จะทรงเหยียบความชั่วช้าของเราไว้ พ
ระองค์จะทรงเหยียบบาปทั้งหลายของเขาลงไปในที่ลึกของทะเล

20. พระองค์จะทรงสำแดงความจริงให้ประจักษ์แก่ยาโคบ และความเมตตาต่ออับราฮัม ดังที่พระองค์ทรงปฏิญาณต่อ
บรรพบุรุษของเราตั้งแต่สมัยโบราณกาล

นาคูม

บทที่ 1

1. ภาวะเกี่ยวข้องกับนครนี้แหละ หนังสือนิพนธ์ของนาสุมชาวเมืองเอลโซซ
2. พระเจ้าทรงเป็นพระเยโฮวาห์ผู้ทรงหวงแหนและทรงแก้แค้น พระเยโฮวาห์ทรงแก้แค้นและทรงมีพระพิโรธ พระเยโฮวาห์จะทรงแก้แค้นศัตรูของพระองค์ และทรงเก็บความโกรธไว้ให้ปัจเจกมิตรของพระองค์
3. พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วซ้ำ ทรงฤทธานุภาพใหญ่ยิ่ง พระองค์จะไม่ทรงงดโทษคนชั่วเลย พระมรรคาของพระเยโฮวาห์อยู่ในลมบ้าหมูและพายุ และเมฆเป็นผงคลีแห่งพระบาทของพระองค์
4. พระองค์ทรงห้ามทะเล ทรงกระทำให้มันแห้ง ทรงให้แม่น้ำทั้งหลายแห้งไป บาซันและคารเมลก็เหี่ยว และดอกไม้ของเลบานอนก็เหือดไป
5. ต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ ภูเขาที่สั่นสะเทือนและเนินเขาก็ละลายไป แผ่นดินก็เรีสร้างต่อเบื้องพระพักตร์พระองค์ เออ ทั้งโลกและสิ่งสารพัดที่อาศัยอยู่ในโลกด้วย
6. ใครจะต้านทานพระพิโรธของพระองค์ได้ ใครจะทนต่อความร้อนแรงแห่งความกริ้วของพระองค์ได้ พระพิโรธของพระองค์พลุ่งออกมาอย่างกับไฟ โดยพระองค์ศึลาก็ถูกขว้างลง
7. พระเยโฮวาห์ประเสริฐ ทรงเป็นที่กำบังเข้มแข็งในวันยากลำบาก พระองค์ทรงรู้จักผู้ที่วางใจในพระองค์
8. แต่พระองค์จะทรงกระทำให้สถานที่แห่งนั้นสิ้นสุดลงด้วยน้ำท่วมที่ไหลท่วมทัน และความมืดจะไล่ตามศัตรูทั้งหลายของพระองค์ไป
9. เจ้าคิดอุบายอันใดต่อพระเยโฮวาห์ พระองค์จะทรงกระทำให้สิ้นไปอย่างเด็ดขาด ความทุกข์ยากจะไม่โผล่ขึ้นเป็นคำรบสอง
10. แม้ว่าเขาทั้งหลายเหมือนหนามใหญ่ให้ที่เกี่ยวกันยุ่ง และเมตามขนาดที่เขาตี้ม เขาจะถูกเผาผลาญสิ้นเหมือนตอข้าวที่แห้งผาก
11. เคยมีผู้หนึ่งมาจากพวกเจ้าที่คิดอุบายชั่วร้ายต่อพระเยโฮวาห์และแนะนำความชั่ว
12. พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า แม้พวกนั้นจะอยู่อย่างสงบและมีจำนวนมากมายด้วย เขาก็จะถูกตัดขาดและสิ้นไปเมื่อเขาผ่านไป แม้ว่าเราให้เจ้าทุกข์ใจบ้าง แต่เราจะไม่ให้เจ้าทุกข์ใจอีกต่อไป
13. บัดนี้เราจะหักแอกของเขาเสียจากเจ้า และจะระเบิดเครื่องจำจองของเจ้าให้สลายไป
14. พระเยโฮวาห์ตรัสบัญชาด้วยเรื่องเจ้าว่า เขาจะไม่หว่านชื่อของเจ้าให้แพร่หลายอีกต่อไป เราจะขจัดรูปเคารพที่สลักและรูปเคารพที่หล่อออกเสียจากนิเวศแห่งพระของเจ้า เราจะขุดหลุมศพให้เจ้า เพราะเจ้าชั่วนัก
15. ดูกฎหมายของผู้นำชาวตีมาที่บนภูเขา ผู้โฆษณาสันติภาพ โอ ยูดาห์เอ๋ย จงรักษาประเพณีการเลี้ยงตามกำหนดของเจ้าไว้ จงทำตามคำปฏิญาณของเจ้าเถิด เพราะว่าคนชั่วจะไม่ผ่านเจ้าไปอีก เขาถูกขจัดเสียสิ้นแล้ว

บทที่ 2

1. ผู้ท่อมจนแตกเป็นเสียงจู่ได้ขึ้นมาต่อสู้อับเจ้าแล้ว จงเข้าประจำป้อม จงเฝ้าทางไว้ จงคาดเอวไว้ จงรวมกำลังไว้ให้หมด
2. เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงกระทำให้ความโอ้อ่าตระการของยาโคบกลับสู่สภาพเดิม อย่างกับความโอ้อ่าตระการของอิสราเอล เพราะว่าพวกปล้นได้ปล้นเอาไป และได้ทำลายกิ่งก้านของเขาให้พินาศ
3. โล่ของทหารหาญนั้นสีแดง และทหารของเขาก็แต่งกายสีแดงเข้ม ในวันเตรียมพร้อมรบก็จะแวบวาบดังคบเพลิง และไม่สิ้นสามใบก็จะสิ้นสะท้อนอย่างรุนแรง
4. รถมรบห่อไปตามถนน มันรีบไปรีบมาที่ลานเมือง ส่งแสงราวกับคบเพลิง และพุ่งไปอย่างสายฟ้าแลบ
5. นายทหารถูกเรียกตัว เขาก็สะดุดเมื่อเขาเดินไป เขาจะรีบตรงไปที่กำแพงเมือง มีเพลิงกันอาวุธตั้งขึ้น
6. ประตูที่แม่น้ำจะเปิด แล้วที่พระราชวังก็จะมลายไป
7. อัศวินจะถูกนำไปเป็นเชลย นางจะถูกนำขึ้นไป บรรดาสาวใช้จะนำหน้านางไปด้วยเสียงนกเขา ตีอกสนใจของตน
8. แต่ ตั้งแต่เดิมมาแล้วนั้นนะเวห์ก็เหมือนสระน้ำ แม้กระนั้นพวกเขาจะหนีออกมา เขาทั้งหลายจะร้องว่า หยุด หยุด แต่ก็ไม่มีใครหันกลับ
9. ปล้นเอาเงินซี ปล้นเอาทองคำ มีทรัพย์สมบัติมากมายไม่รู้สิ้นสุด มีของมีค่าทุกอย่างเป็นทรัพย์มั่งคั่ง
10. เริศร้าง ความเริศร้าง และความพินาศ จิตใจก็ละลายไปและหัวเขาก็อ่อน บั้นเอวก็ปวดร้าวไปหมด ใบหน้าทุกคนซีดเซียว
11. ที่อาศัยของสิงโตอยู่ที่ไหน คือที่เลี้ยงอาหารของสิงโตหนุ่ม ที่ที่สิงโตคือสิงโตแก่เคยเดินเข้าไป ที่ที่ลูกของมันเคยอยู่ ไม่มีผู้ใดทำให้มันกลัวได้
12. สิงโตนั้นได้ฉีกอาหารให้ลูกของมันพอกิน และได้คาบคอเหยื่อมาให้เหล่าเมียของมัน มันสะสมเหยื่อเต็มถ้ำและสะสมเนื้อที่ฉีกแล้วเต็มรัง
13. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ดูเถิด เราต่อสู้อับเจ้า เราจะเผาถรมของเจ้าให้เป็นควัน และดาบจะสังหารสิงโตหนุ่มของเจ้า เราจะตัดเหยื่อของเจ้าเสียจากโลก และจะไม่มีใครได้ยินเสียงผู้สื่อสารของเจ้าอีก

บทที่ 3

1. วิบัติแก่เมืองที่แปดเปื้อนไปด้วยโลหิต เต็มด้วยการมูสาและการโจรกรรม เหลือจะไม่หมดไปเลย
2. เสียงขลุ่ยของสั และเสียงกระหึ่มของล้อ ม้าควบ และรถรบหือไป
3. พลม้าเข้าประจัญบานดาบแวววาวและหอกวาววับ คนถูกฆ่าเป็นก่ายกอง ซากศพกองพะเนิน ร่างคนตายไม่รู้จักจบสิ้น เขาจะสะดุดร่างนั้น
4. ทั้งนี้เพราะการแพศยาอย่างมากนับไม่ถ้วนของหญิงแพศยานั้นผู้มีเสน่ห์ และเป็นจอมวิหยาคม นางได้ขายประชาชาติเสียด้วยการแพศยาของนาง และขายบรรดาครอบครัวมนุษย์ด้วยวิหยาคมของนาง
5. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ดูเถิด เราต่อสู้เจ้า และจะยกกระโปรงของเจ้าคลุมหน้าเจ้า เราจะให้บรรดาประชาชาติมองดูความเปลือยเปล่าของเจ้า และให้ราชอาณาจักรทั้งหลายมองดูความอับอายของเจ้า
6. เราจะโยนของโสโครกที่น่าสะอิดสะเอียนใส่เจ้า และกระทำให้เจ้านายยะแฆง และจะปล่อยให้เจ้าถูกประจาน
7. ต่อมาทุกคนที่แลเห็นเจ้าจะหดหนีไปจากเจ้าและกล่าวว่า นี่นะเวห์เป็นเมืองร้างเสียแล้ว ใครเล่าจะสงสารเธอ จะไปหาใครที่ไหนมาเล่าโลมเธอได้แล้ว
8. เจ้าวิเศษกว่าเมืองโนซึ่งมีพลเมืองมาก ซึ่งตั้งอยู่ระหว่างแม่น้ำหรือ ซึ่งมีน้ำรอบนคร มีทะเลเป็นที่กำบัง มีทะเลเป็นกำแพงเมือง
9. เฮอร์โเบียเป็นกำลังของเมืองนี้ทั้งอียิปต์ และก็ไม่จำกัดเสียด้วย พุดและลิบนี้เป็นผู้ช่วยเมืองนั้น
10. ถึงกระนั้นเมืองนั้นก็ยังถูกกวาดไป เธอตกไปเป็นเชลย ลูกเด็กเล็กแดงของเธอก็ถูกเหวี่ยงลงแหล่งเป็นชิ้นๆที่หัวถนนทุกสาย เขาจับสลากแบ่งผู้มีเกียรติของเมืองนั้น และคนใหญ่คนโตทั้งสิ้นของเมืองนั้นก็ถูกล่ามโซ่
11. เจ้าจะมีนเมาไปด้วย เจ้าจะถูกซ่อนไว้ เจ้าจะแสวงหากำลังเพราะเหตุศัตรู
12. ป้อมปราการทั้งสิ้นของเจ้าจะเป็นเหมือนต้นมะเดื่อที่มีผลมะเดื่อสุกรุ่นแรก ถ้าถูกเขย่า ก็จะร่วงลงไปในปากของผู้กิน
13. ดูเถิด คนของเจ้าซึ่งอยู่ท่ามกลางเจ้าก็เหมือนผู้หญิง ประตูเมืองแห่งแผ่นดินของเจ้าก็เปิดกว้างให้แก่ศัตรูของเจ้า ไฟได้ไหม้ดาลประตูของเจ้าหมดแล้ว
14. เจ้าจงชักน้ำขึ้นไว้สำหรับการถูกล้อมนั้น จงเสริมป้อมปราการของเจ้า จงลงไปในปอดดินเหนียว ย่าปูนสอให้เข้ากันดี และเสริมให้เตาเผาอิฐแข็งแกร่งขึ้น
15. ไฟก็จะคลอกเจ้าที่นั่น ดาบก็จะฟันเจ้า มันจะกินเจ้าเสียอย่างตึกแต่นวัยกระโดด จงเพิ่มพวกเจ้าให้มากอย่างตึกแต่นวัยกระโดด จงเพิ่มให้มากเหมือนตึกแต่นวัยบิน
16. เจ้าเพิ่มพวกพ่อค้าให้มากกว่าดวงดาวในท้องฟ้า ตึกแต่นวัยกระโดดนั้นลอบกราบแล้วก็บินไปเสีย
17. เจ้านายของเจ้าก็เหมือนตึกแต่นวัยบิน พวกสัสติของเจ้าก็เหมือนฝูงตึกแต่นเกาะอยู่ที่รั้วต้นไม้ในวันอากาศเย็น พอดวงอาทิตย์ขึ้น มันก็บินไปหมด ไม่มีใครทราบว่ามันไปที่ไหน
18. โอ กษัตริย์แห่งอัสซีเรียเอ๋ย ผู้เลี้ยงแกะของเจ้าหลับเสียแล้ว ชุณนางของเจ้าจะอาศัยในพงคลี ชนชาติของเจ้ากระจัดกระจายอยู่บนภูเขา ไม่มีผู้ใดรวบรวมเอามาได้

19. แผลฟกช้ำของเจ้าไม่มีบรรเทา บาดแผลของเจ้าก็สาหัส ทุกคนผู้ได้ยืมข้าวของเจ้า เขาก็ตบมือเยาะเจ้า มีใครเล่า
ที่ไม่ได้รับภัยอันร้ายแรงนิรันดร์ของเจ้า

ສະບາດຸກ

บทที่ 1

1. ภาวะที่ฮาบากุกผู้พยากรณ์ได้เห็นมา
2. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์จะร้องทุกข์นานสักเท่าใด และพระองค์จะมีได้ทรงฟังหรือ ข้าพระองค์จะร้องทูลต่อพระองค์เรื่องความทารุณ และพระองค์ก็จะไม่ทรงช่วยให้รอด
3. ไฉนพระองค์ทรงให้ข้าพระองค์เห็นความชั่วช้า และให้มองเห็นความยากลำบาก ทั้งการทำลายและความทารุณก็อยู่ตรงหน้าข้าพระองค์ การวิวาทและการทุ่มเถียงกันก็เกิดขึ้น
4. ดังนั้น พระราชบัญญัติจึงหย่อนยานและความยุติธรรมก็ได้ปรากฏเสียเลย เพราะว่าคนชั่วล้อมรอบคนชอบธรรมไว้ ความยุติธรรมจึงปรากฏอย่างวิปลาส
5. จงมองทั่วประชาชาติต่างๆ และดูให้ดี จงประหลาดและแปลกใจ ด้วยว่าเราจะกระทำการในกาลสมัยของเจ้า ถึงจะบอก เจ้าก็จะไม่เชื่อ
6. เพราะดูเถิด เรากำลังไว้คนเคลเดีย ประชาชาติที่เข้มแข็งและรื้อร่อนนั้น ผู้กรีธาทัพไปทั่วแผ่นดิน เพื่อยึดเอาบ้านเรือนที่มีไช้ของตน
7. เขาเป็นที่น่าครั่นคร้ามและสยดสยอง ความยุติธรรมและความโอ้อ่าของเขาจะออกมาจากพวกเขาเอง
8. ม้าทั้งหลายของเขาก็เร็วกว่าเสือดาว และดุร้ายยิ่งกว่าหมาป่ายามเย็น พลม้าของเขาจะรุดหน้าเรือยไปอย่างผยองเออ พลม้าของเขาจะมาจากถิ่นที่ไกล มันจะบินไปอย่างนกอินทรีคอยกินเร็ววัน
9. เขาทั้งหลายจะพากันมาเพื่อความทารุณ หน้าเขาทั้งหลายจะสะสมเหมือนกับปลมจากทิศตะวันออก เขาจะรวบรวมเชลยไว้มากมายเหมือนทราย
10. เขาจะดูหมิ่นบรรดากษัตริย์ และเขาจะเหยียดหยามเจ้านายทั้งหลาย เขาจะหัวเราะเยาะป้อมปราการทุกแห่ง เพราะเขาจะพุนดินขึ้นและยึดป้อมนั้นเสีย
11. แล้วใจของเขาก็จะเปลี่ยนไป เขาจะผ่านไปและกระทำผิด เขาจะให้อำนาจของเขานี้แก่พระของเขา
12. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระเจ้าของข้าพระองค์ องค์ผู้บริสุทธิ์ของข้าพระองค์ พระองค์มีได้ดำรงมาแต่ในวันตรอกหรือ ข้าพระองค์ทั้งหลายจะไม่ตาย ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงสถาปนาเขาไว้เพื่อแก้การพิพากษา โอ พระเจ้าผู้ทรงเดชานุภาพ พระองค์ทรงตั้งเขาไว้เพื่อแก้การตีสอน
13. พระเนตรของพระองค์บริสุทธิ์เกินที่จะทอดพระเนตรการชั่ว จะทรงมองดูความชั่วช้าก็ไม่ได้ ไฉนพระองค์ทอดพระเนตรคนทรยศ และทรงเงียบอยู่เมื่อคนชั่วกลืนคนที่ชอบธรรมเกินกว่าตัวเขาเสีย
14. เพราะว่าพระองค์ทรงให้มนุษย์เป็นดังปลาในทะเล เป็นดังสิ่งเลื้อยคลาน ที่ไม่มีหัวหน้า
15. เขาจับคนทั้งหลายมาด้วยเบ็ด เขาลากคนมาด้วยแห เขารวบคนมาด้วยอวนของเขา เขาจึงเปรมปรีดีและเริงโลด
16. เพราะฉะนั้น เขาจึงถวายเป็นบูชาแก่แหของเขา และเผาเครื่องหอมให้แก่อวนของเขา เพราะโดยสิ่งเหล่านี้ เขาจึงดำรงชีพอยู่อย่างฟุ่มเฟือย อาหารของเขาก็สมบูรณ์
17. แล้วเขาจะเททิ้งแหของเขา และฆ่าประชาชาติทั้งหลายอย่างไม่ละเว้นตลอดไปเป็นนิรันดร์หรือ

บทที่ 2

1. ข้าพเจ้าจะยืนเฝ้าดูอยู่ ข้าพเจ้าจะยืนที่หอคอย และมองออกไปเพื่อจะฟังดูว่า พระองค์จะตรัสอะไรแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าจะทูลตอบพระองค์อย่างไรเมื่อข้าพเจ้าถูกตำหนิ
2. และพระเยโฮวาห์ตรัสตอบข้าพเจ้าว่า จงเขียนนิมิตนั้นลงไป จงเขียนไว้บนแผ่นป้ายให้กระจ่าง เพื่อให้คนที่วิงอ่านได้คล่อง
3. เพราะว่านิมิตนั้นยังรอเวลาที่กำหนดไว้ แต่ในที่สุด มันก็จะกล่าวออกมา มันไม่มูสา ถ้าดูเข้าไป ก็จงดอยสักหน่อย มันจะบังเกิดขึ้นเป็นแน่ คงไม่ล่าช้านัก
4. ดูเถิด ผู้ที่จิตใจผยองขึ้นก็ไม่เที่ยงธรรม แต่ว่าคนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ
5. ยิ่งกว่านั้น เพราะเขาละเมิดโดยเหล่าอู่งุ่น เขาจึงเป็นคนจองหอง เขาไม่ยอมอยู่บ้าน ความตะกละของเขากว้างเหมือนอย่างนรก อย่างมัจจุราชไม่เคยรู้จักอิม เขาขอบโกยประชาชาติทั้งหลายมาเพื่อตัวเขาเอง แล้วรวบรวมชนชาติทั้งหลายเข้ามาเป็นคนของตน
6. ประชาชาติทั้งสิ้นเหล่านี้จะไม่ยกคำอุปมากล่าวต่อเขาหรือ และยกทฤษฎีตกล่าวเยาะเขาว่า วิบัติแก่ผู้ที่สะสมสิ่งที่มีโทษของตนไว้ จะทำอย่างนี้ได้นานเท่าใดนะ และบรรทุกของที่ยึดเป็นประกันไว้เต็มตัว
7. ลูกหนี้ของเจ้าจะไม่ลุกขึ้นมาในปัจจุบันทันด่วนหรือ และผู้ใดที่กระทำให้เจ้าตัวสั่นจะไม่ตื่นขึ้นหรือ แล้วเจ้าก็จะถูกเขาริบบ้างละ
8. เพราะว่าเจ้าได้ปล้นมาแล้วหลายประชาชาติ ชนชาติทั้งหลายที่เหลืออยู่นั้นจึงจะมาปล้นเจ้า เพราะเจ้าทำให้โลหิตมนุษย์ตกล และเพราะการทารุณต่อแผ่นดิน ต่อบรรดาหัวเมืองและต่อบรรดาผู้ที่อยู่ในเมืองนั้น
9. วิบัติแก่ผู้ที่อยากได้กำไรมาสู่เรือนของตนด้วยความชั่ว เพื่อจะวางรังของตัวให้สูงเด่นขึ้น เพื่อให้พ้นจากฤทธิ์อำนาจของความชั่วร้าย
10. ที่จริงเจ้าได้ออกอุบายหาความอับอายมาสู่เรือนของเจ้าโดยกำจัดชนชาติทั้งหลายเป็นอันมากเสีย เจ้าได้ทำบาปต่อจิตใจของเจ้าแล้ว
11. เพราะว่าศิลาจะตะโกนออกมาจากผนัง และซ็อกก็จะตอบสนองมาจากหมู่ตัวไม้ในเรือน
12. วิบัติแก่ผู้สร้างเมืองด้วยโลหิต และวางรากนครไว้ด้วยความชั่วช้า
13. ดูเถิด ที่บรรดาชนชาติทำงานก็เพื่อแก่ไฟ และที่ชนชาติทั้งหลายทำจนเหน็ดเหนื่อยก็เพื่อแก่การไร้สาระ มิได้เป็นเช่นนี้เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาดอกหรือ
14. เพราะว่าพิภพจะเต็มไปด้วยความรู้ในเรื่องสง่าราศีของพระเยโฮวาห์ตั้งน้ำที่เต็มทะเล
15. วิบัติแก่ผู้คนที่ให้เพื่อนบ้านดื่ม ที่ยื่นขวดไปให้เขาและทำให้เขาเมาไป เพื่อจะเพ่งดูความเปลือยเปล่าของเพื่อนบ้าน
16. เจ้าจะอิมไปด้วยความอับอาย ไม่ใช่อิมด้วยสง่าราศี เจ้าดื่มเองซิ แล้วให้เหมือนผู้ชายที่มีได้เข้าสู่หนัด ถ้วยซึ่งอยู่ในพระหัตถ์ขวาของพระเยโฮวาห์จะเวียนมาถึงเจ้า แล้วความอับอายจะพ่นเหนือสง่าราศีของเจ้า
17. เนื่องด้วยความทารุณที่เจ้ากระทำแก่เลบานอนจะท่วมเจ้า ความพินาศของสัตว์เดียรัจฉานซึ่งกระทำให้เขากลับ

เพราะเจ้าทำให้โลหิตมนุษย์ตก และด้วยเหตุความรุนแรงต่อแผ่นดิน ต่อบรรดาหัวเมืองและต่อบรรดาผู้ที่อยู่ในเมืองนั้น

18. รูปแกะสลักให้ประโยชน์อะไรเล่า รูปที่ช่างได้แกะสลักไว้ รูปหล่ออันเป็นครูสอนความเท็จให้ประโยชน์อะไร ที่ช่างจะวางใจในสิ่งที่เขาสร้างขึ้น ที่ช่างจะสร้างพระไป

19. วิบัติแก่ผู้ที่กล่าวแก่สิ่งที่ทำด้วยไม่ว่า 'จงตื่นเถิด' แก่หินไปว่า 'จงลุกขึ้นเถิด' สิ่งนี้สั่งสอนอะไรได้หรือ ดูเถิด สิ่งนั้นกะไหล่ทองคำหรือเงิน แต่ไม่มีลมหายใจในสิ่งนั้นเลย

20. แต่พระเยซูฮาวาห์ทรงสถิตในพระวิหารบริสุทธิ์ของพระองค์ จงให้สิ้นทั้งพิภพอยู่สงบต่อพระพักตร์พระองค์เถิด

บทที่ 3

1. คำอธิษฐานของฮาบากุกผู้พยากรณ์ ตามทำนองซิกกาโยน
2. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ ข้าพระองค์ได้ยินกิตติศัพท์ของพระองค์ แล้วข้าพระองค์ยำเกรง ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พอถึงกลางยุคของทรงรื้อฟื้นพระราชกิจของพระองค์ขึ้นใหม่ พอถึงกลางยุคของทรงแจ้งให้ทราบทั่วกัน เมื่อทรงกริ้ว ขอทรงระลึกถึงความกรุณา
3. พระเจ้าเสด็จจากเทมาน องค์บริสุทธิ์เสด็จจากภูเขาปาราน เซลาห์ สง่าราศีของพระองค์คลุมทั่วฟ้าสวรรค์ และโลกก็เต็มด้วยคำสรรเสริญพระองค์
4. ความผ่องใสของพระองค์ดั่งแสงสว่าง มีเขายอกมาจากพระหัตถ์ของพระองค์ พระองค์ทรงกำบังอุทยานาภของพระองค์เสียที่นั่น
5. โครระบาดเดินนำหน้าพระองค์ ถ่านที่ใหม่อยู่มาชิดตามหลังพระบาทของพระองค์
6. พระองค์ประทับยืนและทรงวัดพิภพ พระองค์ทอดพระเนตรและทรงเขย่าประชาชาติ แล้วภูเขานิรันดรกาลก็กระจัดกระจาย และเนินเขอันอยู่เนื่องนิตย์ก็ยุบต่ำลง การเสด็จของพระองค์ก็เป็นดังดั้งเดิม
7. ข้าพเจ้าได้เห็นเต็นท์ของคนคู้ชในสภาพทุกขใจ และม่านแห่งแผ่นดินมีเดียนห้วนไหว
8. ข้าแต่พระเยโฮวาห์ พระองค์ทรงพระพิโรธต่อแม่น้ำหรือ พระองค์ทรงกริ้วต่อแม่น้ำหรือ หรือว่าพระองค์ทรงโกรธทะเลเมื่อพระองค์เสด็จทรงม้า เมื่อทรงรถรบแห่งความรอด
9. คันธนูของพระองค์ก็ถูกเปิดออกจนเปลือยเปล่าทีเดียว ตามคำสั่งปฐมญาณของเหล่าตระกูลคือพระดำรัสของพระองค์ เซเลห์ พระองค์ทรงแยกพิภพด้วยแม่น้ำทั้งหลาย
10. บรรดาภูเขาเห็นพระองค์ก็บิดเบี้ยวไป กระแสน้ำที่ดุเดือดก็กวาดผ่านไป มหาสมุทรก็ส่งเสียง มั่นยกมือของมันขึ้นเบื้องสูง
11. ดวงอาทิตย์และดวงจันทร์นิ่งเฉยอยู่ในที่ของมัน เมื่อแสงแห่งลูกธนูของพระองค์พุ่งผ่านไป เมื่อแสงแห่งหอกอันวาววับของพระองค์พุ่งไป
12. พระองค์เสด็จไปเหนือพิภพด้วยความโกรธา พระองค์ทรงเหยียบย่ำประชาชาติด้วยความกริ้ว
13. พระองค์เสด็จออกไปเพื่อช่วยประชาชนของพระองค์ให้รอด เพื่อช่วยผู้ที่พระองค์ทรงเจิมไว้ให้รอด พระองค์ทรงทำให้ศิระแห่งเรือนของคนชั่วได้รับบาดเจ็บ โดยการเผยให้เห็นตั้งแต่รากฐานถึงช่วงคอ เซลาห์
14. พระองค์ทรงแหงหัวหน้าหมู่บ้านของเขาด้วยหอกของพระองค์ ผู้มาอย่างลมบ้าหมูเพื่อจะกระจายข้าพเจ้าเสีย เขาจะเปรมปรีดีตั้งว่าจะกินคนจนเสียเป็นความลับ
15. พระองค์ทรงเหยียบย่ำทะเลด้วยม้าของพระองค์ คือน้ำมากหลายซึ่งเดือดพลุ่ง
16. เมื่อข้าพเจ้าได้ยินแล้ว ท้องของข้าพเจ้าก็สะเทือน พอได้ยินเสียง ริมฝีปากของข้าพเจ้าก็สั่น กระดูกของข้าพเจ้าก็ผุพัง และข้าพเจ้าก็สะเทือนอยู่ในตัวข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะพักอยู่ในวันแห่งความลำบาก เมื่อเขามาถึงประชาชน เขาจะนุกนุกด้วยกองทหารของตน
17. แม้ต้นมะเดื่อจะไม่มีดอกบาน หรือจะไม่มีผลในเถาองุ่น การตรากตรำกับต้นมะกอกเทศก็สูญเปล่า ทุ่งนาจะมีได้

เกิดอาหาร ผุงสัตว์จะขาดไปจากคอก และจะไม่มีผุงวัวที่ในโรงนา

18. ถึงกระนั้นข้าพเจ้าจะร่างเรียงในพระเยโฮวาห์ ข้าพเจ้าจะเปรมปรีดีในพระเจ้าแห่งความรอดของข้าพเจ้า

19. พระเยโฮวาห์พระเจ้าทรงเป็นกำลังของข้าพเจ้า พระองค์จะทรงกระทำเท่าของข้าพเจ้าเหมือนอย่างตีนกลางตัว
เมื่อย พระองค์จะทรงกระทำให้ข้าพเจ้าเดินไปบนที่สูงทั้งหลายของข้าพเจ้า ถึงหัวหน้านักร้องใช้เครื่องสาย

เศพินยาร์

บทที่ 1

1. พระวณะของพระเยโฮวาห์ซึ่งมาถึงเศฟันยาห์บุตรชายคูซี ผู้เป็นบุตรชายเกดาลิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายอามาริยาห์ ผู้เป็นราชโอรสของเฮเซคิยาห์ ในรัชกาลโยสิยาห์ราชโอรสของอาโมน กษัตริย์ของยูดาห์
2. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะกวาดทุกสิ่งทุกอย่างให้เกลี้ยงจากพื้นแผ่นดิน
3. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะกวาดมนุษย์และสัตว์เดียรัจฉานไปเสีย เราจะกวาดนกในอากาศไปเสียทั้งปลาในทะเลด้วย เราจะกวาดล้างสิ่งที่ทำให้สะดุดพร้อมกับคนชั่ว เราจะขจัดมนุษยชาติออกจากพื้นแผ่นดิน
4. เราจะเหยียดมือของเราออกต่อผู้ยูดาห์ และต่อชาวเยรูซาเล็มทั้งมวล เราจะขจัดกากเดนของพระบาอัลเสียจากสถานที่นี้ และกำจัดชื่อบรรดาเคมาริมพร้อมกับพวกปุโรหิตเสีย
5. กำจัดคนเหล่านั้นที่กราบลงบนดาดฟ้าหลังคาตึกเพื่อไหว้บริวารแห่งฟ้าสวรรค์ คนเหล่านั้นที่กราบลงปฏิบัติตามต่อพระเยโฮวาห์ และปฏิบัติตามต่อพระมิลโคม
6. คนเหล่านั้นที่หันกลับจากการติดตามพระเยโฮวาห์ ผู้มิได้แสวงหาพระเยโฮวาห์หรือทูลถามพระองค์
7. จงนั่งสงบอยู่ต่อเบื้องพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้า เพราะว่าวันแห่งพระเยโฮวาห์มาถึงแล้ว พระเยโฮวาห์ทรงเตรียมเครื่องบูชา และทรงกระทำแขกของพระองค์ให้บริสุทธิ์
8. และต่อมาในวันที่พระเยโฮวาห์ทรงฆ่าบูชานั้น พระองค์ตรัสว่า เราจะลงโทษบรรดาเจ้านายและโอรสของกษัตริย์และบรรดาผู้ที่ตกแต่งตัวด้วยเครื่องแต่งกายต่างด้าว
9. ในวันนั้น เราจะลงโทษทุกคนที่กระโดดข้ามธรณีประตู คือผู้ที่กระทำให้เรือนของนายเต็มไปด้วยความทารุณและการคดโกง
10. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ต่อมาในวันนั้น จะได้ยินเสียงร้องจากประตูปลา และเสียงร่ำไห้จากแขวงสอง และเสียงโครมครามจากเนินเขา
11. โอ ชาวตำบลมักเทซ จงร่ำไห้เถิด เพราะพ่อค้าทั้งปวงก็ถูกโค่นลงเสียแล้ว บรรดาผู้ที่ค้าขายกับเงินก็ถูกขจัดเสียแล้ว
12. ต่อมาคราวนั้นเราจะเอาตะเกียงส่องดูเยรูซาเล็ม และเราจะลงโทษคนที่ตกตะกอน ผู้ที่กล่าวในใจของตนว่า 'พระเยโฮวาห์จะไม่ทรงกระทำการดี และพระองค์ก็จะไม่ทรงกระทำการชั่ว'
13. ฉะนั้นทรัพย์สิ่งของของเขาจะถูกปล้น และเรือนของเขาจะรกร้าง ถึงเขาจะสร้างเรือน เขาก็จะไม่ได้อยู่ในเรือนนั้น ถึงเขาจะปลูกสวนองุ่น เขาจะไม่ได้ดื่มน้ำองุ่นจากสวนนั้น
14. วันสำคัญแห่งพระเยโฮวาห์ใกล้เข้ามา ใกล้เข้ามาและเร่งมาก ทั้งเสียงของวันแห่งพระเยโฮวาห์ ผู้แก่วัยจะร้องเสียงดังที่นั่น
15. วันนั้นเป็นวันแห่งพระพิโรธ เป็นวันแห่งความทุกข์ใจและความซึมเศร้า เป็นวันแห่งการทิ้งให้เสียเปล่าและการทิ้งให้รกร้าง เป็นวันแห่งความมืดและความอึมครึม เป็นวันแห่งเมฆหมอกและความมืดทึบ
16. เป็นวันที่มีเสียงแตรและวันโห่ร้องต่อเมืองทั้งหลายที่มีสันปปราการและตอป่าอมสูง
17. เราจะนำทุกขภัยมาสู่มนุษย์ เขาจะได้เดินไปเหมือนคนตาบอด เพราะเขาได้กระทำบาปต่อพระเยโฮวาห์ โลกิต

ของเขาจะถูกเทออกเหมือนฝุ่น และเนื้อของเขาจะถูกเทออกเหมือนมูลสัตว์

18. เงินหรือทองคำของเขาก็ดีจะไม่สามารถช่วยเขาให้พ้นได้ในวันแห่งพระพิโรธของพระเยโฮวาห์ แผ่นดินทั้งสิ้นจะถูกเผาผลาญในไฟแห่งความหวนแค้นของพระองค์ เพราะพระองค์จะทรงกำจัดคนทั้งปวงที่อาศัยอยู่ในแผ่นดินอย่างรวดเร็ว

บทที่ 2

1. โอ ประชาชาติที่ผู้อื่นไม่ปรารถนาเอ๋ย จงมาชุมนุมกัน เออ มาชุมนุมกัน
2. ก่อนที่พระบัญชาสำเร็จ ก่อนที่วันนั้นผ่านไปตั้งแถบที่ปลิว ก่อนที่พระพิโรธอันร้ายแรงแห่งพระเยโฮวาห์จะลงมาเหนือเจ้า ก่อนที่วันแห่งพระพิโรธของพระเยโฮวาห์จะลงมาเหนือเจ้า
3. ทุกคนที่ใจถ่อมในแผ่นดินนี้ คือผู้ที่กระทำตามคำตัดสินของพระองค์ จงแสวงหาพระเยโฮวาห์ จงแสวงหาความชอบธรรม แสวงหาความถ่อมใจ ชะรอยเจ้าจะได้รับการกำบังในวันแห่งพระพิโรธของพระเยโฮวาห์
4. เพราะว่าเมืองกาซาจะถูกทอดทิ้ง และเมืองอัสเคโลนจะเป็นที่รกร้าง ชาวเมืองอัสโดดจะถูกขับไล่ในเวลาเพียงวัน และเมืองเอโครนจะถูกถอนรากถอนโคน
5. วิบัติแก่เจ้า ชาวเมืองชายทะเล เจ้าผู้เป็นประชาชาติเคเรี พระวจนะของพระเยโฮวาห์มีมากกล่าวโทษเจ้า โอ คานาอัน แผ่นดินของคนฟีลิสเตีย เราจะทำลายเจ้า จนไม่มีชาวเมืองเหลือ
6. ชายทะเลนั้นจะเป็นที่อยู่อาศัยและเป็นกระท่อมสำหรับผู้เลี้ยงแกะ และเป็นคอกสำหรับฝูงแพะแกะ
7. ชายทะเลนั้นจะเป็นกรรมสิทธิ์ของวงศ์วานยูดาห์ที่เหลืออยู่นั้น เขาจะหากินที่นั่น ครั้นถึงเวลาเย็น เขาจะนอนลงในเหย้าเรือนทั้งหลายของอัสเคโลน เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาจะเอาพระทัยใส่เขา และให้เขากลับสู่สภาพเดิม
8. เราได้ยिनคำค่าของโมอับ และคำครหาของคนอัมโมนแล้ว ซึ่งเขาต่ำประชาชนของเรา และอวดอ้างเรื่องเขตแดนของเขาทั้งหลาย
9. พระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าของอิสราเอลตรัสว่า เหตุฉะนี้ เรามีชีวิตอยู่ฉันใด แน่ทีเดียว โมอับจะกลายเป็นเหมือนเมืองโสโดม และคนอัมโมนจะเหมือนเมืองโกโมราห์ คือเป็นที่ขยายพันธุ์ต้นตำแยและบ่อเกลือ และเป็นที่รกร้างอยู่เนื่องนิตย์ ชนชาติของเราส่วนที่เหลือจะปล้นเขา และชนชาติของเราที่เหลืออยู่จะยึดเขาเป็นกรรมสิทธิ์
10. นี่จะเป็นผลตอบแทนความจองหองของเขา เพราะเขาต่ำและอื้อวดต่อประชาชนของพระเยโฮวาห์จอมโยธา
11. พระเยโฮวาห์จะทรงเป็นที่เกรงกลัวของเขาทั้งหลาย พระองค์จะทรงกระทำให้พระทั้งหลายของโลกฝ่ายผอม และมนุษย์ทั้งปวงจะนมัสการพระองค์ ต่างตามถิ่นฐานของตน รวมทั้งเกาะแห่งประชาชาติทั้งสิ้น
12. โอ คนเอธิโอเปียเอ๋ย เจ้าด้วยเหมือนกัน จะต้องถูกประหารเสียด้วยดาบของเรา
13. แล้วพระองค์จะเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ต่อแผ่นดินทางทิศเหนือ และทำลายอัสซีเรีย และจะกระทำให้เมืองนีเนเวห์เป็นที่รกร้าง เป็นที่แห้งแล้งเหมือนถิ่นทุรกันดาร
14. ฝูงสัตว์ทั้งหลายจะนอนอยู่ท่ามกลางที่นั่น สัตว์ป่าในประชาชาติทั้งสิ้น ทั้งนกกระทงและอีก้าบ้านจะอาศัยอยู่ที่หัวเสาทั้งหลายของเมืองนั้น เสียงของพวกมันจะร้องอยู่ที่หน้าต่าง ความรกร้างจะอยู่ที่ธรณีประตู เพราะพระองค์จะทรงกระทำให้งานที่ทำด้วยไม้สนสีดาร์เปิดโล่งออก
15. นี่เป็นเมืองที่สนุกสนานที่อยู่ได้อย่างไร้กังวล เป็นเมืองที่คิดในใจของตนว่า ข้านี้แหละ และไม่มีเมืองอื่นใดนอกเหนือจากข้าอีก มันกลายเป็นเมืองรกร้างเสียจริงๆ เป็นที่อาศัยนอนของสัตว์ป่า ทุกคนที่ผ่านเมืองนี้ไปจะเหยียหยันและส่ายมือของเขา

บทที่ 3

1. วิบัติแก่เมืองนี้ที่โสโครกและเป็นมลทิน เป็นเมืองที่บีบบังคับเขา
2. เธอไม่ยอมเชื่อฟังเสียงใดๆ และไม่ยอมรับการตีสอนใดๆ เธอไม่วางใจในพระเยโฮวาห์ และเธอไม่เข้ามาใกล้พระเจ้าของเธอ
3. เจ้านายของเธอก็เหมือนสิงโตที่คำราม ผู้พิพากษาของเธอก็เหมือนหมาป่ายามเย็น ซึ่งไม่แตะกระดูกจนกระทั่งถึงรุ่งเช้า
4. ผู้พยากรณ์ของเธอเป็นคนเบาปัญญา เป็นคนทรยศ พวกปุโรหิตของเธอก็กระทำสถานบริสุทธิ์ให้มัวหมอง เขาฝ่าฝืนต่อพระราชบัญญัติ
5. พระเยโฮวาห์ผู้ทรงดำรงอยู่ในเมืองนั้นชอบธรรม พระองค์จะมีได้ทรงกระทำความชั่วช้าเลย ทุกเช้าพระองค์สำแดงคำตัดสินของพระองค์ พระองค์มิได้ทรงขาดเลย แต่คนอธรรมไม่รู้จักอาย
6. เราได้ขจัดประชาชาติทั้งหลายออกเสียแล้ว หอคอยของเขาก็รกร้าง เรากะทำให้ถนนของเมืองนั้นเสียไปเปล่าๆ ไม่มีใครผ่านไปมา หัวเมืองของเขาถูกทำลาย เพื่อจะไม่มีคน ไม่มีชาวเมืองอยู่เลย
7. เรากล่าวว่า 'แท้จริง เมืองนั้นจะยำเกรงเรา เธอจะยอมรับคำสั่งสอน' เพื่อที่อาศัยของเขาจะไม่ถูกตัดออก เราลงโทษเขาอย่างไรก็ตาม แต่เขาทั้งหลายยังกลับร้อนใจที่จะให้การกระทำของเขาเสื่อมทราม
8. พระเยโฮวาห์จึงตรัสว่า เพราะฉะนั้นจงคอยเรา คอยวันที่เราลุกขึ้นเพื่อทำการปล้น เพราะการตกลงใจของเราก็คือ จะรวมประชาชาติ ให้ราชอาณาจักรชุมนุมกัน เพื่อเทความกริ้วของเราบนเขาทั้งหลาย คือความร้อนแรงแห่งความโกรธของเรา เพราะว่าพิภพทั้งสิ้นจะถูกเผาผลาญในไฟแห่งความหวนแค้นของเรา
9. ในคราวนั้น เราจะให้ประชาชนนั้นหันไปใช้ภาษาบริสุทธิ์ เพื่อว่าทุกคนจะร้องทูลออกพระนามพระเยโฮวาห์ และปรนนิบัติพระองค์เป็นใจเดียวกัน
10. บุคคลที่ทูลขอต่อเรา คือบุตรสาวแห่งคนของเราที่ถูกกระจัดกระจายไป จะนำเอาเครื่องบูชาของเรามาจากปากข้างโน้นของแม่น้ำแห่งเอธิโอเปีย
11. ในวันนั้น เจ้าจะไม่ถูกกระทำให้อับอายด้วยการกระทำทั้งสิ้นซึ่งเจ้าได้ละเมิดต่อเรา เพราะในเวลานั้นเราจะคัดผู้ไถ่อดทนเพื่อเขื่อนั้นออกเสียจากท่ามกลางเจ้า เจ้าจึงจะไม่เยอหยิ่งจองหองเพราะเหตุภูเขาบริสุทธิ์ของเราอีกต่อไป
12. เพราะเราจะเหลือแต่คนที่ทุกข์ยากและขัดสนไว้ในท่ามกลางเจ้า เขาจะวางใจในพระนามแห่งพระเยโฮวาห์
13. บรรดาคนที่เหลืออยู่ในอิสราเอล เขาจะไม่กระทำความชั่วช้า และไม่กล่าวคำมุสา และในปากของเขานั้นจะหาสิ่งที่ล่อลวงก็ไม่มี เพราะเขาทั้งหลายจะเที่ยวหากินและนอนลง และไม่มีผู้ใดกระทำให้เขากลับเกรง
14. โอ บุตรสาวแห่งศิโยนเอ๋ย จงร้องเพลงเสียงดัง โอ อิสราเอลเอ๋ย จงโห่ร้องเถิด จงเปรมปรีดีและสิงโลดด้วยเต็มใจของเจ้าเถิด โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็ม
15. พระเยโฮวาห์ทรงล้มเลิกการพิพากษาลงโทษเจ้าแล้ว พระองค์ทรงขับไล่ศัตรูของเจ้าออกไปแล้ว กษัตริย์แห่งอิสราเอลคือพระเยโฮวาห์ทรงอยู่ที่ท่ามกลางเจ้า เจ้าจะไม่พบความชั่วร้ายอีกต่อไป
16. ในวันนั้น เขาจะพูดกับเยรูซาเล็มว่า 'อย่ากลัวเลย' และพูดกับศิโยนว่า 'อย่าให้มือของเจ้าอ่อนเปลี้ยไป'

17. พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเจ้าซึ่งอยู่ท่ามกลางเจ้าทรงมหิทฺธิฤทธิ์ พระองค์จะทรงช่วยให้รอด พระองค์จะทรงเปรมปรีดิ์เพราะเจ้าด้วยความยินดี พระองค์จะทรงพำนักในความรักของพระองค์ พระองค์จะทรงเรีงโลดเพราะเจ้าด้วยร้องเพลงเสียงดัง

18. เราจะรวบรวมคนที่เศร้างโศกให้มายังประชุมอันศักดิ์สิทธิ์ คือคนในพวกเจ้าซึ่งต้องทนต่อการเยาะเย้ย

19. ตูเถิด ในคราวนั้นเราจะกวาดล้างผู้ที่บีบบังคับเจ้าทุกคน เราจะช่วยคนขาศักดิ์สิทธิ์ให้รอดพ้น และรวบรวมคนที่กระจัดกระจายไป และเราจะเปลี่ยนความอับอายของเขาให้เป็นความน่าสรรเสริญ และให้เป็นเสียงลือไปทั่วโลก

20. ในคราวนั้นเราจะนำเจ้ากลับเข้ามา คือในคราวที่เรารวบรวมพวกเจ้าเข้าด้วยกัน เออ เราจะกระทำให้เจ้ามีชื่อเสียงและเป็นที่ยอมรับในท่ามกลางบรรดาชนชาติทั้งหลายของโลก คือเมื่อเราให้เจ้ากลับสู่สภาพเดิมต่อหน้าต่อตาเจ้า พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

ฮักกัย

บทที่ 1

1. ณ วันที่หนึ่ง เดือนที่หก ปีที่สองแห่งรัชกาลกษัตริย์ดาร์ริอัส พระวณะของพระเยโฮวาห์มาโดยทางฮักกัย ผู้พยากรณ์ ถึงเศรุบบาเบลบุตรชายเซอัลทิเอล ผู้ว่าราชการเมืองยูดาห์ และถึงโยชูวาบุตรชายเยโฮชาดัก มหาปุโรหิตว่า
2. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ประชาชนเหล่านี้กล่าวว่า เวลานั้นยังไม่มาถึง คือเวลาที่จะสร้างพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
3. แล้วพระวณะของพระเยโฮวาห์จึงมาถึงโดยทางฮักกัยผู้พยากรณ์ว่า
4. ถึงเวลาแล้วหรือที่ตัวเจ้าเองอาศัยอยู่ในบ้านที่มีไม้บุ แต่ส่วนพระนิเวศนี้ทิ้งให้พังทลาย
5. เพราะฉะนั้น บัดนี้พระเยโฮวาห์จอมโยธาจึงตรัสว่า จงพิจารณาดูว่า เจ้ามีความเป็นอยู่อย่างไร
6. เจ้าหว่านมาก แต่เกี่ยวน้อย เจ้ารับประทาน แต่ไม่เคยอิ่ม เจ้าดื่ม แต่ก็ไม่เคยหายอยาก เจ้าหนุ่มห่ม แต่ก็ไม่มีใครอุ่น ผู้ที่ได้ค่าจ้าง ก็ได้ค่าจ้างมาใส่ถุงที่มีรู
7. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า จงพิจารณาดูว่า เจ้ามีความเป็นอยู่อย่างไร
8. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า จงขึ้นไปที่เนินเขาและนำไม้มาสร้างพระนิเวศ เราจะมี ความพอใจในพระนิเวศนั้น และเราจะได้รับเกียรติ
9. เจ้าทั้งหลายหวังได้มาก แต่ดูเถิด ก็ได้น้อย และเมื่อเจ้านำผลมาบ้านของเจ้า เราก็เป่ามันไปเสีย พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ทำไมเป็นอย่างนั้นเล่า ก็เพราะนิเวศของเราพังทลายอยู่ ฝ่ายเจ้าต่างก็สาละวนอยู่กับเรื่องบ้านของตน
10. เพราะฉะนั้น ท้องฟ้าที่อยู่เหนือเจ้าจึงยังน้ำค้างไว้เสีย และโลกก็ยึดพืชผลของมันไว้เสีย
11. และเราก็เรียกความแห้งแล้งมาสู่แผ่นดินและเนินเขา มาสู่ข้าว น้ำองุ่นใหม่ และน้ำมัน มาสู่สิ่งต่างๆซึ่งดินอำนวยผล สุ่มนุษย์และสัตว์ และมาสู่ผลงานทั้งสิ้นซึ่งมือกระทำไว้
12. แล้วเศรุบบาเบล บุตรชายเซอัลทิเอลและโยชูวา บุตรชายเยโฮชาดัก มหาปุโรหิต พร้อมกับประชาชนทั้งปวงที่เหลืออยู่ได้เชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์ พระเจ้าของเขาทั้งหลาย และถ้อยคำของฮักกัยผู้พยากรณ์ เพราะว่าพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาทั้งหลายได้ทรงใช้ท่านมา และประชาชนก็เกรงกลัวต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์
13. แล้วฮักกัย ทูตของพระเยโฮวาห์ จึงกล่าวแก่ประชาชนตามกระแสรับสั่งของพระเยโฮวาห์ว่า พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราอยู่กับเจ้าทั้งหลาย
14. และพระเยโฮวาห์ทรงเร้าใจเศรุบบาเบลบุตรชายเซอัลทิเอล ผู้ว่าราชการเมืองยูดาห์ และทรงเร้าใจของโยชูวา บุตรชายเยโฮชาดัก มหาปุโรหิต และเร้าใจประชาชนทั้งปวงที่เหลืออยู่นั้น เขาทั้งหลายก็มาทำงานในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จอมโยธา พระเจ้าของเขาทั้งหลาย
15. ณ วันที่ยี่สิบสี่ของเดือนที่หก ในปีที่สองแห่งรัชกาลกษัตริย์ดาร์ริอัส

บทที่ 2

1. ณ วันที่สี่สิบเอ็ด เดือนที่เจ็ด พระวณะของพระเยโฮวาห์มาโดยทางฮักกัยผู้พยากรณ์ว่า
2. จงกล่าวแก่เศรบบาเบลบุตรชายเซอัลทิเอล ผู้ว่าราชการเมืองยูดาห์ และแก่โยชูวาบุตรชายเยโฮชาดัก มหาปุโรหิต และแก่ประชาชนที่เหลืออยู่เถิด ว่า
3. ใครบ้างที่เหลืออยู่ท่ามกลางพวกท่านนี้ ที่เห็นพระนิเวศนี้ครั้งเมื่อมีสง่าราศีเดิมนั้น บัดนี้ท่านเหล่านั้นเห็นเป็นอย่างไร มองดูแล้วเปรียบกันไม่ได้เลยใช่ไหม
4. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า โอ เศรบบาเบลเอ๋ย แม้กระนั้นก็ดี จงกล่าวหาญเถิด โอ โยชูวาบุตรชายเยโฮชาดัก มหาปุโรหิตเอ๋ย จงกล่าวหาญเถิด ประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินเอ๋ย จงกล่าวหาญเถิด พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จงทำงานเถิด เพราะเราอยู่กับเจ้า
5. ตามถ้อยคำซึ่งเราได้ทำเป็นพันธสัญญาไว้กับเจ้า เมื่อเจ้าทั้งหลายออกจากอียิปต์ วิญญาณของเราอยู่ท่ามกลางเจ้าอย่างล้นเหลือ
6. เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า อีกสักหน่อย เราจะเขย่าท้องฟ้าและโลก ทะเลและแผ่นดินแห่ง อีกครั้งหนึ่ง
7. เราจะเขย่าประชาชาติทั้งสิ้น เพื่อความปรารถนาของประชาชาติทั้งสิ้นจะได้เข้ามา เราจะบรรจุนิเวศนี้ให้เต็มด้วยสง่าราศี พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ
8. เงินเป็นของเรา และทองคำเป็นของเรา พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ
9. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า สง่าราศีของพระนิเวศครั้งหลังนี้จะยิ่งกว่าครั้งเดิมนั้น พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า และเราจะให้เกิดความสมบูรณ์พูนสุขในสถานที่นี้
10. เมื่อวันที่ยี่สิบสี่ เดือนที่เก้า ในปีที่สองของรัชกาลดาวิอัส พระวณะของพระเยโฮวาห์มาโดยทางฮักกัยผู้พยากรณ์ว่า
11. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า จงถามบรรดาปุโรหิตเกี่ยวกับราชบัญญัติเถิดว่า
12. ถ้าผู้ใดยกชายเสื้อคลุมทำพกห่อเนื้อบริสุทธิไป หากว่าชายเสื้อตัวนั้นไปถูกขนมปังหรือแกง หรือน้ำมัน หรือน้ำองุ่น หรือน้ำมัน หรืออาหารใดๆ สิ่งนั้นจะพลอยบริสุทธิไปด้วยหรือไม่ พวกปุโรหิตตอบว่า ไม่บริสุทธิ
13. แล้วฮักกัยจึงถามว่า ถ้าคนหนึ่งคนใดที่มลทินเพราะไปถูกศพมา แล้วมาถูกสิ่งเหล่านี้เข้า สิ่งเหล่านี้จะมลทินไปด้วยหรือไม่ ปุโรหิตตอบว่า สิ่งเหล่านี้จะมลทินไปด้วย
14. ฮักกัยจึงตอบว่า พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ต่อหน้าเรา ชนชาตินี้เป็นอย่างนั้นและประชาชาตินี้ก็เป็นอย่างนั้น ผลงานทุกอย่างที่มีมือของเขากระทำเป็นอย่างนั้นด้วย และสิ่งใดๆที่เขาถวายเป็นบูชาที่นั่น ก็เป็นมลทิน
15. บัดนี้ จงพิจารณาเถิดว่า ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไปจะเกิดเหตุอะไรขึ้นบ้าง คือก่อนที่ศิลาก้อนหนึ่งจะวางซ้อนบนศิลาก้อนหนึ่งในพระวิหารของพระเยโฮวาห์
16. ก่อนสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้น เมื่อผู้ใดมายังกองข้าวคิดว่าจะดวงได้ยี่สิบถัง ก็มีแต่ยี่สิบถัง เมื่อผู้หนึ่งมาถึงบ่อเก็บน้ำองุ่นเพื่อตักเอาห้าสิบถัง ก็มีแต่ยี่สิบถัง

17. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราได้โจมตีเจ้าและผลงานทั้งสิ้นจากมือของเจ้าด้วยให้ข้าวม่าน และขึ้นรา และด้วยลูกเห็บ แต่เจ้าทั้งหลายก็ยังไม่หันมาหาเรา
18. จงพิจารณาตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป คือวันที่ยี่สิบสี่ เดือนที่เก้า คือตั้งแต่วันที่วางรากฐานแห่งพระวิหารของพระเยโฮวาห์ จงพิจารณาดู
19. ยังมีข้าวตกค้างอยู่ในยู่บ่างหรือ เกาอุงัน ต้นมะเดื่อ และต้นทับทิมกับต้นมะกอกเทศยังไม่เกิดผลหรือ ตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เราจะอำนวยพรแก่เจ้า
20. พระวณะของพระเยโฮวาห์มาถึงฮักกัยเป็นครั้งที่สองเมื่อวันที่ยี่สิบสี่ของเดือนนั้นว่า
21. จงพูดกับเศรบบาเบลผู้ว่าราชการเมืองยูดาห์ว่า เราจะเขย่าห้องฟ้าและโลก
22. และเราจะคว่ำพระที่นั่งของบรรดาราชาอาณาจักร เราจะทำลายเรี่ยวแรงของบรรดาราชาอาณาจักรแห่งประชาชาติ และจะคว่ำรถรบกับผู้ขี่ม้าและผู้ขี่จะต้องล้มลง คือทุกคนจะต้องล้มลงด้วยดาบแห่งพี่น้องของเขา
23. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ในวันนั้นเราจะรับเจ้า โอ เศรบบาเบล บุตรชายเซอัลทิเอล ผู้รับใช้ของเราเอ๋ย พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะกระทำเจ้าให้เป็นที่ตั้งแหวนตรา เพราะเราได้เลือกสรรเจ้าแล้ว พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัส ดังนี้แหละ

เศคาริยาห์

บทที่ 1

1. ในเดือนที่แปด ปีที่สองแห่งรัชกาลดาวิด พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเศคาริยาห์ บุตรชายของเบเรคิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของอิดโด ผู้พยากรณ์ว่า
2. พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วต่อบรรพบุรุษของเจ้าทั้งหลายเป็นอย่างยิ่ง
3. เพราะฉะนั้น จงกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า จงกลับมาหาเรา พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ และเราจะกลับมาหาเจ้า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ
4. อย่าเป็นเหมือนบรรพบุรุษของเจ้า ซึ่งบรรดาผู้พยากรณ์คนก่อนๆร้องบอกเขาว่า 'พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า จงหันกลับเสียจากทางชั่วของเจ้า และจากการกระทำที่ชั่วของเจ้าเกิด' พระเยโฮวาห์ตรัสว่า แต่เขาไม่ได้ยินและมิได้ฟังเรา
5. บรรพบุรุษของเจ้า เขาอยู่ที่ไหน พวกผู้พยากรณ์เล่า เขามีชีวิตอยู่เป็นนิตย์หรือ
6. แต่ถ้อยคำของเราและกฎเกณฑ์ของเรา ซึ่งเราได้บัญชาแก่ผู้พยากรณ์ผู้รับใช้ของเราก็ได้ติดตามบรรพบุรุษของเจ้า หันมิใช่หรือ จนเขากลับใจแล้วกล่าวว่า 'พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงดำริว่าจะทรงกระทำแก่เราประการใด ในเรื่องทางและการกระทำของเรา พระองค์ทรงกระทำแก่เราอย่างนั้น'
7. เมื่อวันที่ยี่สิบสี่ เดือนที่สิบเอ็ด ซึ่งเป็นเดือนเซบัต ในปีที่สองแห่งรัชกาลดาวิด พระวณะของพระเยโฮวาห์มายังเศคาริยาห์ บุตรชายของเบเรคิยาห์ ผู้เป็นบุตรชายของอิดโด ผู้พยากรณ์ว่า
8. ณ กลางคืนวันหนึ่ง ข้าพเจ้าได้มองดู และดูเกิด มีชายคนหนึ่งมีผ้าสีแดง ยืนอยู่ท่ามกลางต้นน้ำมันเขียวที่ลานหุบเขา ณ เบื้องหลังท่านผู้นั้นมีผ้าสีแดง สีแสด และสีขาว
9. แล้วข้าพเจ้าจึงถามว่า 'นายเจ้าข้า เหล่านี้คืออะไร' ทูตสวรรค์ที่สนทนากับข้าพเจ้าบอกข้าพเจ้าว่า 'เราจะสำแดงให้เจ้าทราบว่า เหล่านี้คืออะไร'
10. เหตุฉะนั้นชายที่ยืนอยู่ท่ามกลางต้นน้ำมันเขียวจึงบอกว่า 'เหล่านี้คือผู้ที่พระเยโฮวาห์ทรงใช้ให้ไปเที่ยวตรวจตราโลก'
11. และเขาเหล่านั้นได้ตอบทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ ผู้ยืนอยู่ท่ามกลางต้นน้ำมันเขียวว่า 'เราได้ตรวจตราโลกแล้ว ดูเถิด ทั้งโลกก็ร้างสงบอยู่'
12. แล้วทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์กล่าวว่า 'ข้าแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา อีกนานเท่าใดพระองค์จะไม่ทรงเมตตากรุงเยรูซาเล็ม และหัวเมืองแห่งยูดาห์ ซึ่งพระองค์ก็ทรงกริ้วมาเจ็ดสิบปีแล้ว พระเจ้าข้า'
13. และพระเยโฮวาห์ทรงตอบทูตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้า เป็นพระวาทนะที่ประเสริฐและเล้าโลมใจ
14. ทูตสวรรค์ผู้ที่สนทนาอยู่กับข้าพเจ้าจึงกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า 'จงร้องว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เรามีความหวงแหนกรุงเยรูซาเล็ม คือกรุงศิโยนเป็นที่ยิ่ง
15. เราโกรธประชาราชาชาติมากที่อยู่อย่างสบายๆ เพราะเมื่อเราโกรธแต่น้อย เขาก็ก่อภัยพิบัติเกินขนาด
16. เพราะฉะนั้นพระเยโฮวาห์จึงตรัสว่า เรากลับมายังกรุงเยรูซาเล็มด้วยความกรุณา พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จะต้องสร้างนิเวศของเราขึ้นไว้ในนั้น และซึ่งเชือกมัดไว้เหนือกรุงเยรูซาเล็ม

17. จงร้องอีกว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า เมืองทั้งหลายของเราจะไพบูลย์ท่วมทับไปด้วยความมั่งคั่งอีก และพระเยโฮวาห์จะปลอบศิโยน และเลือกสรรกรุงเยรูซาเล็มอีกครั้งหนึ่ง'
18. ข้าพเจ้าจึงเงยหน้าขึ้นแลเห็น ดูกุฎี มีเขาสีเขา
19. ข้าพเจ้าจึงถามทูตสวรรค์ที่สนทนากับข้าพเจ้าว่า เหล่านี้คืออะไร ท่านจึงตอบข้าพเจ้าว่า เหล่านี้คือเขาที่ขวิดยูดาห์ อิสราเอลและเยรูซาเล็ม ให้กระจัดกระจายไป
20. แล้วพระเยโฮวาห์จึงทรงสำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นช่างไม้สี่คน
21. และข้าพเจ้าจึงถามว่า คนเหล่านี้มาทำอะไรกัน พระองค์ทรงตอบว่า เขาเหล่านี้มาขวิดยูดาห์ให้กระจัดกระจายไป จนไม่มีผู้ใดยกศิระขึ้นได้อีก และช่างเหล่านี้มากระทำให้เขาหวาดกลัว เพื่อจะเหวี่ยงลงซึ่งเขาแห่งประชาชาติ ที่ยกเขาของตนมาขวิดแผ่นดินยูดาห์กระทำให้กระจัดกระจายไป

บทที่ 2

1. ข้าพเจ้าเงยหน้าขึ้นอีกแลเห็น ดูเถิด ชายคนหนึ่งมีเชือกมัดอยู่ในมือเนะ
2. ข้าพเจ้าจึงถามว่า ท่านจะไปไหน เขาจึงบอกข้าพเจ้าว่า จะไปวัดเยรูซาเล็มดูว่า กว้างเท่าใด ยาวเท่าใด
3. และดูเถิด ทูตสวรรค์ที่ได้สนทนากับข้าพเจ้าก็ก้าวออกไป และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งก็ก้าวออกไปพบกับท่าน
4. และบอกท่านว่า วังซี บอกชายหนุ่มคนนั้นว่า `จะมีคนมาอาศัยอยู่ในเยรูซาเล็มอย่างกับชนบทที่ไม่มีกำแพงล้อม เพราะว่ประชาชนและสัตว์เลี้ยงในนั้นจะมีมากมาย
5. เพราะว่าเราจะเป็นเหมือนกำแพงเพลิงล้อมเธอไว้ พระเยโฮวาห์ตรัสว่า และเราจะเป็นสง่าราศีในเมืองนั้น
6. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เอ้ เอ้ จงหนีไปให้พ้นจากแผ่นดินเหนียว พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราได้แผ่พวกเจ้าออกดั่งลมทั้งสี่ทิศของท้องฟ้า
7. โอ ศิโยนเอ๋ย เจ้าผู้ที่อยู่กับธิดาของบาบิโลน จงหนีไป
8. เมื่อสง่าราศีมาแล้ว พระองค์ทรงใช้เราให้ไปยังประชาชาติที่ปล้นเจ้า เพราะว่าผู้ใดได้แต่ต้องเจ้า ก็ได้แต่ต้อง แก้วพระเนตรของพระองค์ พระเยโฮวาห์จอมโยธาจึงตรัสดังนี้ว่า
9. เพราะ ดูเถิด เราจะสั่นมือของเราเหนือเขา และเขาจะเป็นของถูกปล้นให้แก่คนรับใช้ของเขาเอง' แล้วเจ้าจะได้ ทราบว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธาใช้ข้าพเจ้ามา
10. โอ บุตรสาวแห่งศิโยนเอ๋ย จงร้องเพลงและรำเริงเถิด เพราะดูเถิด เรามาและจะอยู่ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ
11. และประชาชาติเป็นอันมากจะสมทบกันเข้าเป็นฝ่ายพระเยโฮวาห์ในวันนั้น และจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะอยู่ท่ามกลางเจ้าทั้งหลาย และเจ้าจะทราบว่าพระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ใช้ข้าพเจ้ามายังเจ้า
12. และพระเยโฮวาห์จะทรงรับยูดาห์เป็นมรดก เป็นส่วนของพระองค์ในแผ่นดินบริสุทธิ์ และจะเลือกสรรกรุงเยรูซาเล็มอีกครั้งหนึ่ง
13. บรรดาเนื้อหนังเอ๋ย จงนิ่งสงบอยู่ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์ เพราะว่าพระองค์ทรงตื่นและเสด็จจากที่ประทับอันบริสุทธิ์ของพระองค์แล้ว

บทที่ 3

1. แล้วท่านได้แสดงให้เห็นโยชัวมหาบุโรหิต ซึ่งยืนอยู่หน้าทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ และซาตานยืนอยู่ข้างขวามือของท่าน จะขัดขวางท่าน
2. และพระเยโฮวาห์ตรัสกับซาตานว่า โอ ซาตาน พระเยโฮวาห์ตรัสห้ามเจ้าเถอะ พระเยโฮวาห์ผู้ทรงเลือกสรรกรุงเยรูซาเล็มทรงห้ามเจ้าเถิด นี่ไม่ใช่ดินพินที่ฉวยออกมาจากไฟดอกหรือ
3. ฝ่ายโยชัวนั้นสวมเครื่องแต่งกายสกปรก ยืนอยู่หน้าทูตสวรรค์
4. และทูตสวรรค์จึงบอกผู้ที่ยืนอยู่ข้างหน้าท่านว่า จงเปลื้องเครื่องแต่งกายที่สกปรกจากท่านเสีย และทูตสวรรค์พูดกับท่านว่า ดูเถิด เราได้เอาความชั่วช้าออกไปเสียจากเจ้าแล้ว และเราจะประดับตัวเจ้าด้วยเสื้อผ้าอันสะอาด
5. และข้าพเจ้าว่า จงให้เขาทั้งหลายเอาผ้ามาลาสะอาดมาโปกศีรษะของท่าน เขาจึงเอาผ้ามาลาสะอาดมาโปกศีรษะของท่าน และสวมเครื่องแต่งกายให้ท่าน และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์ก็ยืนอยู่
6. และทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์จึงกล่าวแก่โยชัวว่า
7. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ถ้าเจ้าดำเนินในหนทางของเรา และรักษาคำกำชับของเรา เจ้าจะได้ปกครองนิเวศของเรา และดูแลบริเวณของเรา และเราจะให้เจ้ามีสิทธิที่จะเข้าไปท่ามกลางผู้เหล่านั้นที่ยืนอยู่ที่นี่
8. โอ โยชัวมหาบุโรหิต จงฟังเถิด เจ้าและสหายของเจ้าผู้ที่นั่งอยู่ข้างหน้าเจ้า เพราะคนเหล่านี้เป็นหมายสำคัญ ดูเถิด เราจะนำผู้รับใช้ของเรา มา คือ พระอังกูร
9. เพราะว่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จงดูศิลาซึ่งเราตั้งไว้หน้าโยชัว เป็นศิลาก้อนเดียวที่มีเจ็ดตา ดูเถิด เราจะสลักบนศิลานั้น และเราจะเปลื้องความชั่วช้าของแผ่นดินนี้ออกไปเสียในวันเดียว
10. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ในวันนั้นเจ้าทุกคนจะเชิญเพื่อนบ้านของเจ้าให้มาใต้เงาองุ่นและใต้ต้นมะเดื่อ

บทที่ 4

1. และทูตสวรรค์ที่สนทนากับข้าพเจ้ามาอีก และปลุกข้าพเจ้าเหมือนคนที่เพิ่งตื่นจากการนอนของเขา
2. และท่านถามข้าพเจ้าว่า เจ้าเห็นอะไร ข้าพเจ้าตอบว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นเชิงเทียนทำด้วยทองคำล้วนอันหนึ่ง มีชามอยู่ที่ยอด และมีตะเกียงอยู่บนนั้นเจ็ดดวง และมีท่อเจ็ดท่อนำไปยังตะเกียงซึ่งอยู่บนยอดนั้นดวงละท่อ
3. และมีต้นมะกอกเทศสองต้นอยู่ข้างๆ อยู่ข้างขวาชามนั้นต้นหนึ่ง อยู่ข้างซ้ายต้นหนึ่ง
4. และข้าพเจ้าถามทูตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้าว่า เจ้านายเจ้าข้า นี่คืออะไร
5. ทูตสวรรค์ที่สนทนากับข้าพเจ้าตอบข้าพเจ้าว่า นี่คืออะไร เจ้าไม่ทราบหรือ ข้าพเจ้าตอบว่า เจ้านายเจ้าข้า ข้าพเจ้าไม่ทราบ
6. แล้วท่านจึงตอบข้าพเจ้าว่า นี่เป็นพระวณะของพระเยโฮวาห์ที่ให้ไว้กับเศรบบาเบลว่า มิใช่ด้วยกำลัง มิใช่ด้วยฤทธานุภาพ แต่ด้วยวิญญูณของเรา พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ
7. โอ ภูเขาใหญ่ เจ้าเป็นอะไรเล่า ต่อหน้าเศรบบาเบลเจ้าจะเป็นที่ราบ และท่านจะนำศิลาก้อนที่อยู่ยอดออกมาท่ามกลางการโห่ร้องว่า 'งามจริงพระวิหาร งามจริง'
8. ยิ่งกว่านั้นพระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้ากล่าวว่า
9. มือของเศรบบาเบลได้วางรากฐานของพระนิเวศนี้ และมือของเขาจะสร้างให้สำเร็จ แล้วเจ้าจะทราบที่ พระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ใช้ข้าพเจ้ามาหาเจ้าทั้งหลาย
10. เพราะว่าผู้ใดที่ดูหมิ่นวันแห่งการเล็กน้อย เพราะเขาจะเปรมปรีดี และจะได้เห็นสายดิ่งที่อยู่ในมือของเศรบบาเบลพร้อมกับสิ่งทั้งเจ็ดนี้ ซึ่งคือบรรดาพระเนตรของพระเยโฮวาห์ซึ่งมองอยู่ทั่วพิภพ
11. แล้วข้าพเจ้าจึงถามท่านว่า ต้นมะกอกเทศสองต้นที่อยู่ข้างขวาและข้างซ้ายของเชิงเทียนนั้นคืออะไร
12. และข้าพเจ้าถามท่านเป็นครั้งที่สองว่า กิ่งทั้งสองของต้นมะกอกเทศ ซึ่งอยู่ข้างท่อทองคำทั้งสอง ซึ่งเทน้ำมันออกนั้นคืออะไร
13. ท่านพูดกับข้าพเจ้าว่า เจ้าไม่ทราบหรือ เหล่านี้คืออะไร ข้าพเจ้าตอบว่า เจ้านายเจ้าข้า ข้าพเจ้าไม่ทราบ
14. แล้วท่านจึงกล่าวว่า ทั้งสองนี้คือผู้ที่ได้รับการเจิม เป็นผู้ยืนอยู่ข้างองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพิภพทั้งสิ้น

บทที่ 5

1. ข้าพเจ้าหันกลับและเงยหน้าขึ้นอีกก็แลเห็น ดูเถิด หนังสือม้วนหนึ่งเหาะอยู่นั้น
2. ท่านจึงถามข้าพเจ้าว่า เจ้าเห็นอะไร ข้าพเจ้าตอบว่า ข้าพเจ้าและเห็นหนังสือม้วนหนึ่งเหาะอยู่ มั่นยาวยี่สิบศอก และกว้างสิบศอก
3. แล้วท่านจึงบอกข้าพเจ้าว่า นี่แหละเป็นคำสาปที่แผ่ออกไปทั่วพื้นแผ่นดินทั้งสิ้น ผู้ที่ทำการโจรกรรมทุกคนจะต้องถูกขจัดออก ตั้งแต่นี้ไปตามความในหนังสือม้วนนั้น และทุกคนที่ปฏิบัติจะจะต้องถูกขจัดออกตั้งแต่นี้ไปตามที่กำหนดไว้
4. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เราส่งคำสาปนั้นออกไป และคำนั้นจะเข้าไปในเรือนของโจร และในเรือนของคนที่ไม่ปฏิบัติหน้าที่โดยชอบนามของเรา และคำนี้จะค้างคินอยู่ในเรือน ผลาญเรือนนั้นเสียทั้งตัวไม้และศิลา
5. ทูตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้าได้ออกมาพูดกับข้าพเจ้าว่า จงเงยหน้าขึ้นดูว่า สิ่งที่อยู่ออกไปนั้นคืออะไร
6. ข้าพเจ้าจึงว่า นั่นคืออะไร ท่านจึงตอบว่า นี่คือเอฟาห์ที่อยู่ออกไป และท่านจึงว่า นี่คือสิ่งคล้ายคลึงในแผ่นดินทั้งสิ้น
7. และ ดูเถิด ตะกั่วหนึ่งตะลันต์ก็ถูกยกขึ้น และมีผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่ในเอฟาห์นั้น
8. และเขากล่าวว่า นี่คือความชั่ว และท่านก็ผลักนางนั้นเข้าไปในเอฟาห์ แล้วก็ผลักลูกน้ำหนักที่ทำด้วยตะกั่วนั้นปิดปากมันไว้
9. แล้วข้าพเจ้าก็เงยหน้าขึ้นแลเห็น ดูเถิด มีผู้หญิงสองคนออกมานั้น มีลมอยู่ในปีกของนาง นางมีปีกเหมือนปีกของนกกระสาดำ และนางก็ยกเอฟาห์ขึ้นระหว่างโลกและฟ้าสวรรค์
10. แล้วข้าพเจ้าจึงพูดกับทูตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้าว่า นางเหล่านั้นจะนำเอฟาห์ไปที่ไหน
11. ท่านตอบข้าพเจ้าว่า ไปยังแผ่นดินชินาร์ไปสร้างเรือนไว้ให้เอฟาห์ เมื่อเตรียมอย่างนี้เสร็จแล้ว นางเหล่านั้นจะวางเอฟาห์ไว้บนฐานของมัน

บทที่ 6

1. และข้าพเจ้าได้หันกลับ เงยหน้าขึ้นอีกแลเห็น ดูเถิด มีรถรบสี่คันออกมาระหว่างภูเขาสองลูก ภูเขาเหล่านั้นเป็นภูเขาทองสัมฤทธิ์
2. รถรบคันแรกเทียมม้าแดง รถรบคันที่สองม้าดำ
3. รถรบคันที่สามม้าขาว รถรบคันที่สี่ม้าด่างสีเทา
4. แล้วข้าพเจ้าจึงถามทูตสวรรค์ผู้ที่สนทนากับข้าพเจ้าว่า เจ้านายเจ้าข้า เหล่านี้คืออะไร
5. และทูตสวรรค์นั้นตอบข้าพเจ้าว่า เหล่านี้เป็นวิญญานสี่ดวงแห่งฟ้าสวรรค์ ซึ่งออกมาหลังจากที่ได้ยืนอยู่ต่อพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งพิภพทั้งสิ้นแล้ว
6. ม้าดำตรงไปยังประเทศเหนือ ตัวขาวติดตามม้าดำไป และตัวสีต่างตรงไปยังประเทศใต้
7. และตัวสีเทาออกไป พวกมันก็ร้อนใจที่จะออกไปและตรวจตราพื้นพิภพ และท่านกล่าวว่า ไปซิ ไปตรวจตราพิภพตั้งนั้นม้าเหล่านั้นจึงตรวจตราพิภพ
8. แล้วท่านจึงร้องบอกข้าพเจ้าว่า ดูเถิด ม้าเหล่านี้ที่ไปยังประเทศเหนือนั้นได้กระทำให้อิจติวิญญานของเราสงบนิ่งในประเทศเหนือนั้น
9. และพระวณะของพระเยโฮวาห์มายังข้าพเจ้าว่า
10. จงนำเอาเฮลดัย โทเบียห์ และเยดาياهوไปเสียจากบรดาเซลย ผู้ซึ่งกลับจากบาบิโลน ในวันเดียวกันนั้นไปยังเรือนของโยสิยาห์ บุตรชายเศฟันยาห์
11. จงเอาเงินและทองคำทำเป็นมงกุฎหลายมงกุฎ และสวมบนศีรษะของโยชูวาบุตรชายเยโฮชาดัก มหาปุโรหิต
12. และกล่าวแก่เขาว่า 'พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด ชายผู้ที่มีชื่อว่าพระอังกูร เพราะท่านจะไพบูลย์ในสถานที่ของท่าน และจะสร้างพระวิหารของพระเยโฮวาห์
13. ท่านผู้นี้แหละจะเป็นผู้สร้างพระวิหารของพระเยโฮวาห์ และจะรับเกียรติศักดิ์ และจะประทับและปกครองอยู่บนราชบัลลังก์ของท่าน และท่านจะเป็นปุโรหิตอยู่บนราชบัลลังก์ของท่าน และการหาหรือกันอย่างสันติจะมีอยู่ระหว่างท่านทั้งสอง'
14. และมงกุฎเหล่านั้นจะอยู่ในพระวิหารของพระเยโฮวาห์ เพื่อให้เป็นที่ระลึกถึงเฮเลม โทเบียห์ เยดาياهو และเฮันบุตรชายของเศฟันยาห์
15. บรดาผู้ที่อยู่ห่างไกลจะมาช่วยสร้างพระวิหารของพระเยโฮวาห์ และท่านทั้งหลายจะทราบว่ พระเยโฮวาห์จอมโยธาทรงใช้ข้าพเจ้ามายังท่าน ถ้าท่านทั้งหลายจะเชื่อฟังพระสุรเสียงของพระเยโฮวาห์พระเจ้าของท่านอย่างเคร่งครัด สิ่งนี้จะนำไปดังกล่าวนั้น

บทที่ 7

1. ต่อมาในปีที่สี่ของรัชกาลกษัตริย์ดาร์ริอัส พระวจนะของพระเยโฮวาห์มายังเศคาริยาห์ ณ วันที่สี่เดือนที่เก้า ซึ่งเป็นเดือนคิสลิว
2. เมื่อพวกเขาได้ใช้ให้ซาเรเซอร์และเรเกมเมเลค พร้อมกับพรรคพวกของเขา ไปยังพระนิเวศของพระเจ้า ทูลขอจำเพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์
3. และร้องขอต่อบรรดาปุโรหิตที่พระนิเวศแห่งพระเยโฮวาห์จอมโยธา และต่อผู้พยากรณ์ว่า ควรที่ข้าพเจ้าจะไว้ทุกข์และปลีกตัวออกในเดือนที่ห้า อย่างที่ข้าพเจ้าได้กระทำมาแล้วเป็นหลายปีนั้นหรือไม่
4. แล้วพระวจนะของพระเยโฮวาห์จอมโยธามายังข้าพเจ้าว่า
5. จงกล่าวแก่ประชาชนทั้งสิ้นแห่งแผ่นดินและแก่บรรดาปุโรหิตว่า เมื่อเจ้าทั้งหลายอดอาหารและไว้ทุกข์ในเดือนที่ห้าและในเดือนที่เจ็ด ตั้งเจ็ดสิบปีนั้น เจ้าได้อดอาหารเพื่อเราคือเราเองหรือ
6. และเมื่อเจ้ารับประทานและเมื่อเจ้าดื่ม เจ้าก็รับประทานเพื่อตัวเจ้าเอง และดื่มเพื่อตัวเจ้าเองมิใช่หรือ
7. ในเมื่อเยรูซาเล็มมีคนอยู่และมั่งคั่ง มีหัวเมืองล้อมรอบ ภาคใต้และแดนที่ราบก็มีคนอยู่ เจ้าน่าจะฟังพระวจนะซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงประกาศโดยผู้พยากรณ์รุ่นก่อนๆ มิใช่หรือ
8. และพระวจนะของพระเยโฮวาห์มาถึงเศคาริยาห์ว่า
9. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า จงพิพากษาตามความจริง ทุกคนจงแสดงความเมตตากรุณาและความสงสารต่อพี่น้องของตน
10. อย่าบีบบังคับหญิงม่าย ลูกกำพร้าพ่อ คนต่างด้าวหรือคนยากจน และอย่าคิดอุบายชั่วในใจต่อพี่น้องของตน
11. แต่เขาปฏิเสธไม่ยอมฟังและหันปาดือเข้าใส่ และอุศหูของเขาเสียเพื่อเขาจะไม่ได้ยิน
12. เออ เขาได้กระทำใจของเขาเหมือนหินแข็ง เกรงว่าเขาจะได้ยินพระราชบัญญัติและพระวจนะ ซึ่งพระเยโฮวาห์จอมโยธาได้ทรงส่งไปทางผู้พยากรณ์รุ่นก่อนโดยพระวิญญาณของพระองค์ เหตุฉะนั้นพระพิโรธอันยิ่งใหญ่จึงได้มาจากพระเยโฮวาห์จอมโยธา
13. ดังนั้นต่อมาพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เมื่อเราร้องเรียก เขาไม่ฟังฉันใด เมื่อเขาร้องทูล เราก็ไม่ฟังฉันนั้น
14. และเราก็ให้เขากระจัดกระจายไปด้วยลมบ้าหมูท่ามกลางประชาชาติทั้งสิ้นซึ่งเขาไม่รู้จัก ดังนั้นแผ่นดินจึงรกร้างอยู่เบื้องหลังเขา ไม่มีใครผ่านไปหรือกลับเข้าไป เพราะเขาได้ปล่อยให้แผ่นดินที่น่าพึงพอใจนั้นรกร้างไปเสียแล้ว

บทที่ 8

1. และพระวณะของพระเยโฮวาห์จอมโยธามายังข้าพเจ้าอีกว่า
2. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า เราหวงแหนศิโยนด้วยความหวงแหนอันยิ่งใหญ่ และเราหวงแหนเธอด้วยความกริ้วมาก
3. พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้ว่า เรากลับไปยังศิโยน และจะอยู่ท่ามกลางเยรูซาเล็ม และเขาจะเรียกเยรูซาเล็มว่าเมืองแห่งความจริง และเรียกภูเขาของพระเยโฮวาห์จอมโยธาว่าภูเขาบริสุทธิ์
4. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ชายชราและหญิงชราจะอาศัยอยู่ตามถนนในกรุงเยรูซาเล็มอีก ต่างก็มีไม้เท้าอยู่ในมือเพราะอายุมากทีเดียว
5. และถนนทั้งหลายในเมืองนั้นก็จะมีเด็กผู้ชายและเด็กผู้หญิงวิ่งเล่นอยู่ทั่วไป
6. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ถ้าเรื่องนี้เป็นเรื่องประหลาดในสายตาของประชาชนที่เหลืออยู่ในสมัยนี้แล้ว พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ก็น่าจะประหลาดในสายตาของเราด้วยมิใช่หรือ
7. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า ดูเถิด เราจะช่วยประชาชนของเราให้รอดพ้นจากประเทศตะวันออกและจากประเทศตะวันตก
8. และเราจะพาเขาทั้งหลายให้มาอาศัยอยู่ท่ามกลางเยรูซาเล็ม และเขาทั้งหลายจะเป็นประชาชนของเรา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขาทั้งหลาย ด้วยความจริงและความชอบธรรม
9. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จงให้มือของเจ้าทั้งหลายแข็งแรง คือเจ้าทั้งหลายผู้ได้ยืนถ้อยคำเหล่านี้ในกาลนี้ซึ่งมาจากปากผู้พยากรณ์ทั้งหลาย ซึ่งอยู่ในวันที่ได้วางรากฐานพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จอมโยธา เพื่อว่าจะได้ก่อสร้างพระวิหารนั้นขึ้น
10. เพราะว่าก่อนสมัยนั้นไม่มีค่าจ้างให้แก่คนหรือให้แก่สัตว์ ทั้งผู้ที่เข้าออกก็ไม่มีสันติภาพเพราะเหตุภัยพิบัตินั้น เพราะเราปล่อยให้คนทั้งหลายต่อสู้กับเพื่อนบ้านของตน
11. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า แต่บัดนี้เราจะไม่กระทำต่อประชาชนที่เหลือน้อยอย่างกับสมัยก่อน
12. เพราะว่าเมล็ดพืชจะเกิดเจริญงอกงาม เถาองุ่นจะมีลูกและแผ่นดินจะให้ผล และท้องฟ้าจะให้น้ำค้าง และเราจะกระทำให้ประชาชนที่เหลือน้อยนี้ถือกรรมสิทธิ์สิ่งเหล่านี้ทั้งหมด
13. โอ วงศ์วานยูดาห์และวงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าเคยเป็นที่สาปแช่งท่ามกลางประชาชาติทั้งหลายให้เขาแข่งฉันทัด ต่อมาเราจะช่วยเจ้าให้รอดพ้นและเจ้าจะได้เป็นแหล่งพระพรพระฉันนั้น อย่างกล้วยเลย แต่จงให้มือของเจ้าแข็งแรงเถิด
14. เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้ว่า เมื่อบรรพบุรุษของเจ้ายั่วเย้าให้เราโกรธนั้น เราก็ดังใจว่าจะลงโทษเจ้า เรามิได้หย่อนความตั้งใจลง พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสตั้งนี้แหละ
15. ดังนั้นในวันเหล่านี้เราดังใจอีกว่า เราจะกระทำดีต่อเยรูซาเล็มและต่อวงศ์วานยูดาห์ อย่างกล้วยเลย
16. ต่อไปนี้เป็นสิ่งที่เจ้าทั้งหลายพึงกระทำ จงต่างคนต่างพูดความจริงกับเพื่อนบ้าน จงให้การพิพากษาที่ประตูเมืองของเจ้าเป็นตามความจริงและกระทำเพื่อสันติ
17. อย่าคิดอุบายชั่วในใจต่อเพื่อนบ้าน อย่ารักคำปฎิญาณเท็จ สิ่งทั้งปวงเหล่านี้เราเกลียดชัง พระเยโฮวาห์ตรัสตั้งนี้

แหละ

18. และพระวจนะของพระเยโฮวาห์จอมโยธามายังข้าพเจ้าว่า

19. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า การอดอาหารในเดือนที่สี่ การอดอาหารในเดือนที่ห้าและการอดอาหารในเดือนที่เจ็ด และการอดอาหารในเดือนที่สิบ จะเป็นที่ทำให้ความบันเทิงและความร่าเริง และเป็นการเลี้ยงที่ให้อิ่มจนแก่วงศ์วานยูดาห์ เหตุฉะนั้นเจ้าจงรักความจริงและสันติภาพ

20. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ประชาชาติทั้งหลายยังจะมา คือประชาชนที่ยังอาศัยอยู่ในหัวเมืองอันมากมาย

21. ชาวเมืองหนึ่งจะไปหาชาวเมืองอีกเมืองหนึ่ง กล่าวว่า 'ให้เราไปกันทันที ไปทูลขอจำเเพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์ และแสวงหาพระเยโฮวาห์จอมโยธา ข้าพเจ้าก็จะไปด้วย'

22. เออ ประชาชาติทั้งหลายเป็นอันมาก และบรรดาประชาชาติที่เข้มแข็งจะมาแสวงหาพระเยโฮวาห์จอมโยธาในเยรูซาเล็ม และทูลขอจำเเพาะพระพักตร์พระเยโฮวาห์

23. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า ต่อมาในสมัยนั้นสืบคนจากประชาชาติทุกภาษาจะยึดชายเสื้อคลุมของยิวคนหนึ่งไว้แล้วกล่าวว่า 'ขอให้เราไปกับท่านเถิด เพราะเราได้ยินว่าพระเจ้าทรงสถิตกับท่าน'

บทที่ 9

1. ภาระแห่งพระวณะของพระเยโฮวาห์ที่มีในหัตถ์ และเมืองดามัสกัสจะเป็นที่พิภพสงบสำหรับที่นั้น เมื่อตาของมนุษย์จะแสวงหาพระเยโฮวาห์ แม้กระทั่งอิสราเอลทุกตระกูลด้วย
2. เมืองฮามัทซึ่งมีเขตแดนติดกันก็รวมอยู่ด้วย ไทระกับไซดอน แม้จะเป็นเมืองฉลาก็ตาม
3. ไทระได้สร้างป้อมปราการให้แก่ตนเอง และสะสมเงินไว้เป็นกองอย่างกองฝุ่น และทองคำเนื้อดีอย่างโคลนตามถนน
4. ดูกฎองศ์พระผู้เป็นเจ้าของเมืองนี้ไปเสีย และเหวี่ยงอำนาจของเมืองนี้ลงไปทะเล และเมืองนี้จะถูกไฟเผาผลาญเสีย
5. เมืองอัชเคโลนจะเห็นและกลัว เมืองกาซาจะเห็น และมีความเศร้าโศกอย่างยิ่ง เมืองเอโครนด้วยเหมือนกัน เพราะความหวังของเมืองนี้จะเป็นที่น่าละอาย กษัตริย์จะพินาศจากเมืองกาซา เมืองอัชเคโลนจะไม่มีคนอาศัยอยู่
6. คนที่ไม่มีพ่อจะมาอยู่ในเมืองอัชโดด เราจะตัดความหยิ่งผยองของคนฟิลิสเตียออกเสีย
7. เราจะเอาเลือดของเขาออกไปจากปากของเขา และเอาสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนออกไปจากระหว่างซี่ฟันของเขาเสีย แต่คนที่เหลืออยู่ คือเขานั้นเองจะอยู่เพื่อพระเจ้าของเรา จะเป็นเหมือนผู้ครอบครองคนหนึ่งในยูดาห์ และเอโครนจะเหมือนคนเยบูน
8. และเราจะตั้งค่ายรอบนิเวศของเราเป็นกองยาม เพื่อจะมีให้ผู้ที่เดินทัพไปมาได้ จะไม่มีผู้บีบบังคับผ่านพวกเขาไปอีก เพราะบัดนี้เราเห็นกับตาของเราเอง
9. โอ ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย จงรำเริงอย่างยิ่งเถิด โอ บุตรสาวแห่งเยรูซาเล็มเอ๋ย จงโห่ร้อง ดูกฎองศ์พระผู้เป็นเจ้าของเธอเสด็จมาหาเธอ ทรงความชอบธรรมและความรอด พระองค์ทรงอ่อนสุภาพและทรงลา ทรงลูกลา
10. เราจะขจัดธรบเสียจากเอฟราอิม และฆ่าเสียจากเยรูซาเล็ม ธนุสงครามจะถูกขจัดเสียด้วย และท่านจะบัญญัติสันติให้มีแก่ประชาชาติทั้งหลาย อาณาจักรของท่านจะมีจากทะเลนี้ไปถึงทะเลโน้น และจากแม่น้ำนั้นไปถึงสุดปลายพิภพ
11. ส่วนเจ้าเล่า เพราะโลหิตแห่งพันธสัญญาของเราซึ่งมีต่อเจ้า เราจะปลดปล่อยเซลยในพวกเจ้าให้เป็นอิสระจากป้อมแห่งนั้น
12. โอ นักโทษที่มีความหวังเอ๋ย จงกลับไปยังที่กำบังเข้มแข็งของเจ้า คือวันนี้เองเราประกาศว่า เราจะคืนแก่เจ้าสองเท่า
13. เพราะเราได้ตัดยูดาห์เหมือนค้อนคันทู เราได้กระทำเอฟราอิมให้เป็นลูกธนู โอ ศิโยนเอ๋ย เราปลุกเร้าบุตรชายทั้งหลายของเจ้าให้ต่อสู้กับบุตรชายทั้งหลายของเจ้านะ โอ กรีกเอ๋ย และแกว่งเจ้าอย่างดาบของนักรบ
14. แล้วพระเยโฮวาห์จะทรงปรากฏเหนือเขาทั้งหลาย และลูกธนูของพระองค์จะออกไปเหมือนฟ้าแลบ องศ์พระผู้เป็นเจ้าของเขาจะทรงเป่าแตร และจะเสด็จไปในลมบ้าหมูทิศใต้
15. พระเยโฮวาห์จอมโยธาจะพิทักษ์รักษาเขาทั้งหลายไว้ และเขาทั้งหลายจะล้างผลาญและเหยียบลงด้วยนักยิงสลึงลง และจะตีและทำเสียงอีกทีก็เพราะเหตุเหล่านี้ และจะอิมเหมือนขามเปียกเหมือนนมแทนบูชา

16. ในวันนี้ั้น พระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขาจะทรงช่วยเขาให้รอด เพราะเขาทั้งหลายเป็นประชาชนของพระองค์ตั้ง
ฝูงแกะ เขาทั้งหลายจะเป็นเหมือนกับเพชรพลอยที่อยู่ในมงกุฎ คือถูกยกขึ้นเหมือนธงในแผ่นดินของพระองค์
17. ด้วยว่าความดีของพระองค์ยิ่งใหญ่เพียงใด และความมั่งงามของพระองค์ยิ่งใหญ่เพียงใด เมล็ดข้าวจะกระทำให้
ชายหนุ่มร่ำรวย และน้ำองุ่นใหม่จะทำให้หญิงสาวชื่นบาน

บทที่ 10

1. จงขอฝนจากพระเยโฮวาห์ในฤดูฝนชุกปลายฤดู ดังนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงปั้นเมฆพายุ จะทรงประทานห่าฝนแก่มนุษย์ และผักในทุ่งนาแก่ทุกคน
2. เพราะว่ารูปเคารพประจำบ้านพูดไม่ได้เรื่อง และพวกโหรก็เห็นสิ่งหลอกลวง และเล่าความฝันเท็จ และให้คำเล่าโลมที่เปล่าประโยชน์ เพราะฉะนั้นประชาชนจึงหลงไปอย่างฝูงสัตว์ เขาทุกข์ใจเพราะขาดเมฆบาล
3. เราโกรธเมฆบาลอย่างรุนแรง และเราลงโทษบรรดาแพะผู้ เพราะพระเยโฮวาห์จอมโยธาเอาพระทัยใส่ฝูงสัตว์ของพระองค์คือวงศ์วานยูดาห์ และทรงกระทำเขาให้เป็นเหมือนม้าศึกอีกหิมในสงคราม
4. ศิลามุมเอกออกมาจากเขา หมุดขี้งี้เต็นท์ออกมาจากเขา คันธนูรบศึกออกมาจากเขา และผู้บีบบังคับทุกคนออกมาจากเขาด้วยกัน
5. เขาจะเป็นอย่างชายฉกรรจ์ในสงคราม เหยียบย่ำศัตรูไปในโคลนตามถนน เขาจะต่อสู้เพราะพระเยโฮวาห์ทรงสถิตกับเขา เขาจะกระทำให้ผู้ที่อยู่บนหลังม้ายุ่งเหยิง
6. เราจะหนุนกำลังวงศ์วานของยูดาห์ และเราจะช่วยวงศ์วานของโยเซฟให้รอด เราจะนำเขากลับมาอีกเพื่อให้เขาได้อาศัยอยู่เพราะเราสงสารเขา และเขาจะเป็นเหมือนอย่างว่าเรามีได้ทอดทิ้งเขา เพราะเราคือพระเยโฮวาห์พระเจ้าของเขา เราจะฟังเขา
7. แล้วคนเอฟราอิมจะเป็นเหมือนชายฉกรรจ์ และจิตใจของเขาทั้งหลายจะเปรมปรีดิ์เหมือนได้ดื่มน้ำองุ่น เออ ลูกหลานของเขาจะให้เห็นและเปรมปรีดิ์ และจิตใจของเขาจะยินดีเหลือล้นในพระเยโฮวาห์
8. เราจะผิวปากเรียกเขาและรวบรวมเข้าเข้ามา เพราะเราได้ไถ่เขาไว้แล้ว และเขาจะมีมากมายเหมือนกาลก่อน
9. แม้เราจะหว่านเขาไปท่ามกลางชนชาติทั้งหลาย แต่เขาจะระลึกถึงเราในประเทศที่ห่างไกลนั้น เขาจะดำรงชีวิตอยู่กับลูกหลานของเขาและกลับมา
10. เราจะนำเขากลับจากแผ่นดินอียิปต์ และรวบรวมเขามาจากอัสซีเรีย และเราจะนำเขามายังแผ่นดินกิเลอาดและเลบานอนจนจะไม่มีที่ให้เขาอยู่
11. พระองค์จะเสด็จผ่านข้ามทะเลแห่งความระทม และจะทรงทุบคลื่นทะเล และที่ลึกทั้งสิ้นของแม่น้ำจะแห้งไป ความเห่อเหิมของอัสซีเรียจะตกต่ำ และคทาของอียิปต์จะพรากไปเสีย
12. เราจะกระทำให้เขาทั้งหลายเข้มแข็งในพระเยโฮวาห์ และเขาจะดำเนินในพระนามของพระองค์ พระเยโฮวาห์ตรัสดังนี้แหละ

1. โอ เลบานอนเอ๋ย จงเปิดบรรดาประตูของเจ้า เพื่อไฟจะได้เผาผลาญไม้สนสีดาร์ของเจ้าเสีย
2. โอ ต้นสนสามใบเอ๋ย จงร่ำไห้ให้เกิด เพราะไม้สนสีดาร์ล้มเสียแล้ว เพราะบรรดาไม้ที่สง่างามพินาศลงไปแล้ว โอ ต้นโอ๊กเมืองบาซานเอ๋ย จงร่ำไห้ให้เกิด เพราะป่าที่ปลูกโค่นเสียแล้ว
3. ฟังซิ เสียงร่ำไห้ของเมษบาล เพราะสง่าราศีของเขาทั้งหลายก็ถูกทำลายไปแล้ว ฟังซิ เสียงสิงโตหนุ่มคำราม เพราะว่าคุณใจแห่งแม่น้ำจอร์แดนก็ร้างเปล่า
4. พระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าตรัสตั้งนี้ว่า จงเลี้ยงฝูงแพะแกะที่ต้องถูกฆ่า
5. บรรดาผู้ที่เชื่อมั่นไปก็ฆ่ามันเสีย และไม่ต้องมีโทษ และบรรดาคนที่ขายมันกล่าวว่า 'สาธุการแด่พระเยโฮวาห์ เพราะข้าพเจ้ามีเงินแล้ว' และเมษบาลของมันทั้งหลายไม่สงสารมันเลย
6. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เพราะเราจะไม่สงสารชาวแผ่นดินนี้อีกต่อไป ดูเถิด เราก็จะกระทำให้เขาต่างคนตกเข้าไปในมือของเพื่อนบ้านของเขา และต่างก็ตกไปในหัตถ์ของกษัตริย์ของเขา และท่านจะบีบแผ่นดินให้แหลก และเราจะไม่ช่วยเหลือคนหนึ่งคนใดให้พ้นมือของท่านทั้งหลายเลย
7. ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงจะได้เลี้ยงฝูงแพะแกะที่ถูกฆ่า คือตัวเจ้าเอง โอ พวกที่นำสงสารแห่งฝูงแพะเอ๋ย ข้าพเจ้าจึงเอาไม้เท้าสองอัน อันหนึ่งให้ชื่อว่า พระคุณ อีกอันหนึ่งข้าพเจ้าให้ชื่อว่า สหภาพ และข้าพเจ้าก็เลี้ยงฝูงแพะ
8. ในเดือนเดียวข้าพเจ้าตัดเมษบาลสามคนนั้นออกเสีย แต่จิตใจข้าพเจ้าเกลียดชังแกะเหล่านั้น และจิตใจแกะก็เกลียดชังข้าพเจ้าด้วย
9. ข้าพเจ้าจึงว่า ข้าจะไม่เลี้ยงดูเจ้า อะไรจะต้องตายก็ให้ตายไป อะไรที่จะต้องถูกตัดออกก็ให้ถูกตัดออกไปเสีย และให้บรรดาที่เหลืออยู่นั้นกินเนื้อซึ่งกันและกัน
10. ข้าพเจ้าก็เอาไม้เท้าที่ชื่อ พระคุณ นั้นมาหัก เพื่อล้มเลิกพันธสัญญาซึ่งข้าพเจ้าได้ทำไว้กับชนชาติทั้งหลายเสีย
11. จึงเป็นอันล้มเลิกในวันนั้น และพวกที่นำสงสารแห่งฝูงแพะ ผู้ซึ่งคอยดูข้าพเจ้าอยู่ก็รู้ว่า นั่นเป็นพระวณะของพระเยโฮวาห์
12. แล้วข้าพเจ้าจึงพูดกับเขาว่า ถ้าท่านเห็นควรก็ขอค่าจ้างแก่เรา ถ้าไม่เห็นควรก็ไม่ต้อง แล้วเขาก็ชั่งเงินสามสิบเหรียญออกให้แก่ข้าพเจ้าเป็นค่าจ้าง
13. แล้วพระเยโฮวาห์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า จงโยนเงินนั้นให้แก่ช่างปั้นหม้อ คือเงินก้อนงามที่เขาจ่ายให้ข้าพเจ้า ดังนั้น ข้าพเจ้าจึงเอาเงินสามสิบเหรียญโยนให้แก่ช่างปั้นหม้อในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์
14. แล้วข้าพเจ้าก็หักไม้เท้าอันที่สองที่ชื่อ สหภาพ นั้นเสีย ล้มเลิกภราดรภาพระหว่างยูดาห์และอิสราเอล
15. แล้วพระเยโฮวาห์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า จงหยิบเครื่องใช้ของเมษบาลโรงเขลาขึ้นมาอีกครั้งหนึ่ง
16. เพราะดูเถิด เราจะตั้งเมษบาลผู้หนึ่งในแผ่นดินนี้ ผู้ไม่แหวะไปหาตัวที่ถูกตัดออกไป หรือแสวงหาตัวที่ยังหนุ่มหรือรักษาตัวที่หักเสียแล้ว หรือเลี้ยงดูตัวที่เป็นปกติ แต่กินเนื้อของแกะอันทุกตัว ฉีกกินจนกระทั่งถึงกีบของมัน
17. วิบัติแก่เมษบาลผู้ไร้ค่าของเรา ผู้ที่ทอดทิ้งฝูงแพะแกะเสีย ขอให้ดาบฟันแขนของเขาและฟันดาบของเขาเกิด ขอให้แขนของเขาลีบไปเสีย และให้ดาบของเขาบอดทีเดียว

1. ภาระแห่งพระวณะของพระเยโฮวาห์เกี่ยวกับเรื่องอิสราเอล พระเยโฮวาห์ผู้ทรงซึ่งท้องฟ้าออก และวางรากพิภพ และปั้นจิตวิญญาณให้มีอยู่ในมนุษย์ ตรัสว่า
2. ดูก่อน เราจะทำกรุงเยรูซาเล็มให้เป็นถ้ำแห่งการสันตะเทือนสำหรับบรรดาชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบ เมื่อพวกเขาจะล้อมทั้งยูดาห์และกรุงเยรูซาเล็มไว้
3. ในวันนั้น เราจะกระทำให้เยรูซาเล็มเป็นศิลาหนักแก่บรรดาชนชาติทั้งหลาย ผู้ที่พยายามยกหินนั้นขึ้นจะกระทำให้ตัวเองถูกทับเป็นชิ้นๆ ถึงแม้ว่าประชาชาติทั้งสิ้นในพิภพจะสมทบกันสู้เยรูซาเล็ม
4. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ในวันนั้น เราจะให้ม้าทุกตัววุ่นวาย และกระทำให้คนขี่ม้าคลั่ง แต่เราจะลืมหาดวงศ์วานยูดาห์ และเราจะกระทำให้ม้าทุกตัวของชนชาติทั้งหลายตาบอดไป
5. แล้วหัวหน้าคนยูดาห์จะรำพึงในใจว่า 'ชาวเยรูซาเล็มจะเป็นกำลังของเรา เนื่องจากพระเยโฮวาห์จอมโยธาพระเจ้าของเขา'
6. ในวันนั้นเราจะกระทำให้หัวหน้าคนยูดาห์ทั้งหลายเหมือนหม้อร้อนแดงอยู่ท่ามกลางกองฟืน เหมือนคบเพลิงสว่างอยู่ท่ามกลางฟ่อนข้าว และเขาจะเผาผลาญบรรดาชนชาติทั้งหลายที่อยู่ล้อมรอบไปทางขวาและไปทางซ้ายเสีย ฝ่ายเยรูซาเล็มจะมีคนอาศัยอยู่ในที่เดิมนั่นเอง คือเยรูซาเล็ม
7. และพระเยโฮวาห์จะประทอนชัยชนะแก่เต็นท์ของยูดาห์ก่อน เพื่อว่าสง่าราศีแห่งราชวงศ์ดาวิด และสง่าราศีแห่งชาวเยรูซาเล็มจะไม่ได้เป็นที่ยกย่องเหนือกว่าของยูดาห์
8. ในวันนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงป้องกันชาวเยรูซาเล็มไว้ เพื่อว่าคนที่อ่อนแอท่ามกลางเขาในวันนั้นจะเป็นเหมือนดาวิด และราชวงศ์ของดาวิดจะเป็นเหมือนพระเจ้า เหมือนทูตสวรรค์ของพระเยโฮวาห์นำหน้าเขาทั้งหลาย
9. ต่อมาในวันนั้น เราจะแสวงที่จะทำลายประชาชาติทั้งสิ้นซึ่งเข้ามาต่อสู้เยรูซาเล็ม
10. และเราจะเทวิญญาณแห่งพระคุณและการวิงวอนบนราชวงศ์ดาวิดและชาวเยรูซาเล็ม เขาทั้งหลายจะมองดูเราผู้ซึ่งเขาเองได้แทง เขาจึงจะไว้ทุกข์เพื่อท่านเหมือนคนไว้ทุกข์เพื่อบุตรชายคนเดียวของตน และจะร้องไห้อย่างขมขื่นเพื่อท่าน เหมือนอย่างคนร้องไห้อย่างขมขื่นเพื่อบุตรหัวปีของตน
11. ในวันนั้น การไว้ทุกข์ในเยรูซาเล็มจะใหญ่โตอย่างการไว้ทุกข์เพื่อฮาดีดริมโมน ณ ที่ราบเมกิดโด
12. แผ่นดินจะไว้ทุกข์ ตามครอบครัวแต่ละครอบครัว ครอบครัวราชวงศ์ดาวิดต่างหากและบรรดามรรยาของท่านต่างหาก ครอบครัวของวงศ์วานนาธันต่างหาก และบรรดามรรยาของเขาต่างหาก
13. ครอบครัวของวงศ์วานเลวีต่างหาก และภรรยาของเขาต่างหาก ครอบครัวชิเมีต่างหาก และภรรยาของเขาต่างหาก
14. และครอบครัวที่เหลืออยู่ทั้งสิ้น แต่ละครอบครัวต่างหาก และภรรยาของเขาต่างหาก

บทที่ 13

1. ในวันนั้น จะมีน้ำพุพุ่งขึ้นสำหรับราชวงศ์ของดาวิดและชาวเยรูซาเล็ม เพื่อจะชำระเขาให้พ้นจากบาปและความไม่สะอาด
2. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ต่อมาในวันนั้น เราจะขจัดชื่อของรูปเคารพเสียจากแผ่นดิน เพื่อว่าเขาจะระลึกถึงอีกไม่ได้เลย และเราจะไล่ผู้พยากรณ์และวิญญาณที่ไม่สะอาดไปเสียจากแผ่นดินด้วย
3. ต่อมาเมื่อมีผู้ใดมาพยากรณ์อีก บิดามารดาผู้ให้เขาบังเกิดมานั้นจะพูดกับเขาว่า 'เจ้าอย่ามีชีวิตอยู่เลย เพราะเจ้าพุดมุสาในพระนามของพระเยโฮวาห์' เมื่อเขาพยากรณ์ บิดามารดาผู้ให้เขาเกิดมาจะแทงเขาให้ทะลุ
4. ต่อมาในวันนั้น ผู้พยากรณ์ทุกคนจะมีความละอายเพราะนิมิตของเขาเมื่อพยากรณ์ เขาจะไม่สวมผ้ามีขนเพื่อล่อลวงอีกต่อไป
5. แต่เขาจะกล่าวว่า 'ข้าพเจ้าไม่ใช่ผู้พยากรณ์ ข้าพเจ้าเป็นชาวนา เพราะว่ามีคนสอนข้าพเจ้าให้เลี้ยงสัตว์ตั้งแต่ข้าพเจ้ายังหนุ่มๆ'
6. และถ้าผู้ใดจะถามเขาว่า 'ทำไมท่านมีแผลเป็นในมือทั้งสอง' เขาจะตอบว่า 'ข้าพเจ้าได้แผลเป็นนั้นในเรือนของพวกเพื่อนของข้าพเจ้า'
7. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า โอ ดาบเอ๋ย จงตื่นขึ้นต่อสู้เมษบาลของเรา จงต่อสู้ผู้ที่สนิทกับเรา จงตีเมษบาล และฝูงแกะนั้นจะกระจัดกระจายไป เราจะกลับมือของเราต่อสู้กับตัวเล็กตัวน้อย
8. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ต่อมาทั่วทั้งแผ่นดินจะต้องขจัดเสียให้พินาศสองในสาม และเหลือไว้หนึ่งในสาม
9. เราจะเอาหนึ่งในสามนี้ใส่ในไฟและถลุงเขาเหมือนถลุงเงิน และลองดูเขาเหมือนทดลองทองคำ เขาจะร้องทูลออกนามของเราและเราจะฟังเขา เราจะกล่าวว่า 'เขาทั้งหลายเป็นชนชาติของเรา' และเขาจะกล่าวว่า 'พระเยโฮวาห์คือพระเจ้าของข้าพเจ้า'

1. ดุเถิด วันแห่งพระเยโฮวาห์มาใกล้แล้ว เมื่อทรัพย์สินที่เขาริบไปจากเจ้านั้น เขาจะแบ่งกันท่ามกลางเจ้า
2. เพราะเราจะรวบรวมประชาชาติทั้งสิ้นให้ทำศึกกับเยรูซาเล็ม เมืองนั้นจะถูกยึด บ้านเรือนจะถูกปล้นสะดมและผู้หญิงจะถูกข่มขืน พลเมืองครึ่งหนึ่งจะตกไปเป็นเชลย ประชาชนส่วนที่เหลืออยู่จะไม่ถูกตัดออกเสียจากเมือง
3. แล้วพระเยโฮวาห์จะเสด็จออกไปต่อสู้กับประชาชาติเหล่านั้น เหมือนเมื่อพระองค์ทรงต่อสู้ในวันสงคราม
4. ในวันนั้นพระบาทของพระองค์จะยืนอยู่ที่ภูเขามะกอกเทศ ซึ่งอยู่หน้าเมืองเยรูซาเล็มด้านตะวันออก และภูเขามะกอกเทศนั้นจะแยกออกตรงกลางจากทิศตะวันออกไปทิศตะวันตก โดยมีหุบเขากว้างมากคั่นอยู่ ภูเขาครึ่งหนึ่งจึงจะถอยไปทางเหนือ และอีกครึ่งหนึ่งจะถอยไปทางใต้
5. และท่านทั้งหลายจะหนีไปยังหุบเขาแห่งบรรดาภูเขา เพราะว่าหุบเขาแห่งบรรดาภูเขาจะมาจดอาซาลและท่านทั้งหลายจะต้องหนีไป อย่างที่หนีจากแผ่นดินไหวสมัยอุสซียาห์กษัตริย์ประเทศยูดาห์ แล้วพระเยโฮวาห์พระเจ้าของข้าพเจ้าจะเสด็จมา และพวกวิสุทธิชนทั้งสิ้นจะมากับพระองค์
6. ต่อมาในวันนั้นแสงสว่างจะไม่แจ่มใสหรือจะไม่มีดมัว
7. แต่จะเป็นวันหนึ่งที่พระเยโฮวาห์ทรงทราบแล้ว ไม่ใช่วันหรือคืน แต่ต่อมาเวลาเย็นจะมีแสงสว่าง
8. ในวันนั้นน้ำแห่งชีวิตจะไหลออกจากเยรูซาเล็ม ครึ่งหนึ่งจะไหลไปสู่ทะเลด้านตะวันออก และครึ่งหนึ่งจะไหลไปสู่ทะเลด้านตะวันตก ในฤดูร้อนก็จะไหลเรื่อยไปตั้งในฤดูหนาว
9. และพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นกษัตริย์เหนือพิภพทั้งสิ้น ในวันนั้นพระเยโฮวาห์จะทรงเป็นเอก และพระนามของพระองค์ก็เป็นเอก
10. แผ่นดินทั้งสิ้นจะกลายเป็นที่ราบจากเกบาถึงริมโมนใต้เยรูซาเล็ม แต่เยรูซาเล็มจะดำรงสูงเด่นอยู่ในที่ตั้งของเมืองนั้น จากประตูเบนยามินถึงสถานที่ที่เป็นประตูเก่า ถึงประตูมูมและจากหอคอยฮานันเอล ถึงบ่อย่ำองุ่นของกษัตริย์
11. และจะมีผู้คนอาศัยอยู่เพราะไม่มีการทำลายเสียสิ้นอีกแล้ว แต่เยรูซาเล็มจะอาศัยอยู่ได้อย่างปลอดภัย
12. ต่อไปนี้เป็นภัยพิบัติซึ่งพระเยโฮวาห์จะทรงใช้โจมตีบรรดาชนชาติทั้งหลายที่ทำสงครามกับเยรูซาเล็ม คือเนื้อหาของเขาจะเน่าไปเมื่อเขายังยืนอยู่ได้ ตาของเขาจะเน่าคาเบ้าตา และลิ้นของเขาจะเน่าคาปาก
13. ต่อมาในวันนั้นการสับสนอลหม่านอย่างใหญ่โตจากพระเยโฮวาห์จะอยู่ท่ามกลางเขาทั้งหลาย เพราะฉะนั้นคนหนึ่งจะจับกุมเพื่อนบ้านของตน และเขาจะยกมือขึ้นต่อสู้กันและกัน
14. แม้ว่ายูดาห์ก็จะต่อสู้กันที่เยรูซาเล็ม ทรัพย์สินสมบัติของประชาชาติทั้งสิ้นที่อยู่ล้อมรอบจะถูกเก็บ มีทองคำ เงิน และเสื้อผ้ามากมาย
15. และภัยพิบัติอย่างหนึ่งที่เหมือนภัยพิบัติอย่างนี้จะบังเกิดแก่ม้า ล่อ อูฐ ลา และไม่ว่าสัตว์ชนิดใดซึ่งมีอยู่ในเต็นท์เหล่านั้น
16. และอยู่มาบรรดาคนที่เหลืออยู่ในประชาชาติทั้งปวงซึ่งยกขึ้นมาสู้รบกับเยรูซาเล็ม จะขึ้นไปนมัสการกษัตริย์ปีแล้วปีเล่า คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา และจะถือเทศกาลอยู่เพิง

17. ถ้าครอบครัวใดในพื้นที่พิภพไม่ขึ้นไปยังเยรูซาเล็มเพื่อนมัสการกษัตริย์ คือพระเยโฮวาห์จอมโยธา ฝนก็จะไม่ตกเหนือเขาเหล่านั้น
18. และถ้าครอบครัวแห่งอียิปต์ ซึ่งขาดฝนแล้ว ไม่ขึ้นไปปรากฏตัวที่นั่น ก็จะบังเกิดภัยพิบัติด้วย ซึ่งพระเยโฮวาห์ทรงใช้โจมตีประชาชาติอื่นๆซึ่งไม่ขึ้นไปถือเทศกาลอยู่เพิง
19. ที่กล่าวนี้จะเป็นการลงทัณฑ์อียิปต์และเป็นการลงทัณฑ์ประชาชาติทั้งสิ้น ซึ่งไม่ขึ้นไปถือเทศกาลอยู่เพิง
20. และในวันนั้นลูกพรวนที่ผูกมัดจะมีคำจารึกว่า บริสุทธิแต่พระเยโฮวาห์ และหม้อซึ่งอยู่ในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จะเป็นเหมือนขามซึ่งอยู่หน้าแท่นบูชา
21. เออ และหม้อทุกลูกในเยรูซาเล็มและยูดาห์จะเป็นของบริสุทธิแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธา เพื่อว่าทุกคนที่มาถวายสัตวบูชาจะเอาหม้อไปบ้าง และจะตมเนื้อในหม้อเหล่านั้น ในวันนั้นจะไม่มีคนคานอันในพระนิเวศของพระเยโฮวาห์จอมโยธาอีกต่อไป

มาลาดี

บทที่ 1

1. ภาระแห่งพระวณะของพระเยโฮวาห์ที่มีต่ออิสราเอลโดยมาลาคี
2. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราได้รักเจ้าทั้งหลาย แต่ท่านทั้งหลายพูดว่า พระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์สถานใด พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เอชชาวเป็นพี่ชายของยาโคบมิใช่หรือ เราก็ยังรักยาโคบ
3. แต่เราได้เกลียดเอชชาว เราได้กระทำให้เทือกเขาและมรดกของเขาร้างเปล่าสำหรับมังกรแห่งถิ่นทุรกันดาร
4. เมื่อเอโดมกล่าวว่า เราถูกบั่นทอนเสียแล้ว แต่เราจะกลับมาสร้างที่ปรักหักพังขึ้นใหม่ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้ว่า เขาทั้งหลายจะสร้างขึ้น แต่เราจะรื้อลงเสีย และผู้คนจะเรียกเขาเหล่านี้ว่า 'เป็นเขตแดนแห่งความชั่วร้าย' และ 'เป็นชนชาติที่พระเยโฮวาห์ทรงกริ้วอยู่เป็นนิตย์'
5. ตาของเจ้าเองจะเห็นสิ่งนี้และเจ้าจะกล่าวว่า พระเยโฮวาห์นี้จะใหญ่ยิ่งนักแม้กระทั่งนอกเขตแดนของอิสราเอล
6. บุตรชายก็ยอมให้เกียรติแก่บิดาของเขา คนใช้ก็ยอมให้เกียรตินายของเขา แล้วถ้าเราเป็นพระบิดา เกียรติของเราอยู่ที่ไหน และถ้าเราเป็นนาย ความยำเกรงเรามีอยู่ที่ไหน นี่แหละพระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสแก่ท่านนะ โอ บรรดาปุโรหิต ผู้ดูหมิ่นนามของเรา ท่านก็ว่า 'ข้าพระองค์ทั้งหลายดูหมิ่นพระนามของพระองค์สถานใด'
7. ก็โดยนำอาหารมลทินมาถวายบนแท่นของเราอย่างไรละ แล้วท่านว่า 'ข้าพระองค์ทั้งหลายกระทำให้พระองค์เป็นมลทินสถานใด' ก็โดยคิดว่า 'โตะของพระเยโฮวาห์นั้นเป็นที่ดูหมิ่น' อย่างไรละ
8. เมื่อเจ้านำสัตว์ตบอดมาเป็นสัตวบูชา กระทำเช่นนั้นไม่ชั่วหรือ และเมื่อเจ้าถวายสัตว์ที่พิการหรือป่วย กระทำเช่นนั้นไม่ชั่วหรือ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จงนำของอย่างนั้นไปกำนัลเจ้าเมืองของเจ้าดู เขาจะพอใจเจ้าหรือ จะแสดงความชอบพอต่อเจ้าไหม
9. ลองอ้อนวอนขอความชอบต่อพระเจ้า เพื่อพระองค์จะทรงพระกรุณาต่อพวกเราดูซี ด้วยของถวายดังกล่าวมานี้จากมือของเจ้า พระองค์จะทรงชอบพอเจ้าสักคนหนึ่งหรือ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ
10. โอ อยากให้มีสักคนหนึ่งในพวกเจ้าซึ่งจะปิดประตูเสีย เพื่อว่าเจ้าจะไม่ก่อไฟบนแท่นบูชาของเราเสียเปล่า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เราไม่พอใจเจ้า และเราจะไม่รับเครื่องบูชาจากมือของเจ้า
11. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ตั้งแต่ที่ดวงอาทิตย์ขึ้นถึงที่ดวงอาทิตย์ตกนามของเราจะใหญ่ยิ่งท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และเขาถวายเครื่องหอมและของถวายที่บริสุทธิ์แด่นามของเราทุกที่ทุกแห่ง เพราะชื่อนามของเรา นั้นจะใหญ่ยิ่งท่ามกลางประชาชาติ
12. แต่เมื่อเจ้ากล่าวว่า 'โตะของพระเยโฮวาห์เป็นมลทิน' และว่า 'ผลของโตะนั้นคืออาหารที่ถวายนั้นนำดูถูก' เจ้าก็ได้กระทำให้นามนั้นเป็นมลทินไปแล้ว
13. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เจ้ากล่าวว่า 'ดูเถิด อย่างนี้หน้าอ่นระอาใจจริง' แล้วเจ้าก็ทำฮึดฮัดกับเรา เจ้านำเอาสิ่งที่ได้แย่งมา หรือสิ่งที่พิการหรือป่วย ของเหล่านี้แหละเจ้านำมาเป็นของบูชา พระเยโฮวาห์ตรัสว่า เราจะรับของนั้นจากมือของเจ้าได้หรือ
14. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า คนใดที่มีสัตว์ตัวผู้อยู่ในฝูง และได้ปฏิญาณไว้ และยังเอาสัตว์พิการไปถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า คำสาปแช่งจงตกอยู่กับคนโก่งนั้นเถิด เพราะเราเป็นพระมหากษัตริย์ และนามของเราเป็นที่กลัว

เกรงท่านกลางประชาติทั้งหลาย

บทที่ 2

1. โอ บุโรหิตทั้งหลาย บัดนี้คำบัญชานี้มีอยู่เพื่อเจ้าทั้งหลาย
2. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ถ้าเจ้าไม่ฟัง และถ้าเจ้าไม่จำใส่ใจไว้ในใจที่จะถวายสง่าราศีแก่นามของเรา เราจะส่งคำแข่งมาเหนือเจ้า และเราจะสาปแช่งผลพระพรซึ่งมาถึงเจ้า เราได้สาปแช่งคำอวยพรของเจ้าแล้วนะ เพราะเจ้ามิได้จำใส่ใจไว้
3. ดูเถิด เราจะกระทำให้เชื้อสายของเจ้าเสื่อมไป และจะละเลงมูลสัตว์ใส่หน้าเจ้า คือมูลสัตว์ของเทศกาลตามกำหนดของเจ้า และเราจะไล่เจ้าออกไปเสียจากหน้าเราอย่างนั้นแหละ
4. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เจ้าจึงจะทราบ ว่าเราส่งคำบัญชานี้มาให้เจ้า เพื่อว่าพันธสัญญาของเราซึ่งทำไว้กับเลวีจะคงอยู่
5. พันธสัญญาของเราซึ่งมีไว้กับเขานั้นเป็นพันธสัญญาเรื่องชีวิตและสันติภาพ เราได้ให้สิ่งเหล่านี้แก่เขาเพื่อเขาจะได้ยำเกรง และเขาได้ยำเกรงเรา และเกรงขามนามของเรา
6. ในปากของเขามีราชบัญญัติแห่งความจริง จะหาความชั่วช้าที่ริมฝีปากของเขาไม่ได้เลย เขาดำเนินกับเราด้วยสันติและความเที่ยงตรง และเขาได้หันหลายคนให้พ้นจากความชั่วช้า
7. เพราะว่าริมฝีปากของบุโรหิตควรเป็นยามความรู้ และมนุษย์ควรแสวงหาราชบัญญัติจากปากของเขา เพราะว่าเขาเป็นทูตของพระเยโฮวาห์จอมโยธา
8. แต่เจ้าเองได้หันไปเสียจากทางนั้น เจ้าเป็นเหตุให้หลายคนสะดุดเพราะเหตุราชบัญญัติ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เจ้าได้กระทำให้พันธสัญญาของเลวีเสื่อมไป
9. ดังนั้นเราจึงกระทำให้เจ้าเป็นที่ดูหมิ่นและเหยียดหยามต่อหน้าประชาชนทั้งปวง ให้สมกับที่เจ้ามิได้รักษาบรรดาวิถีทางของเรา แต่ได้แสดงอคติในการสอนราชบัญญัติ
10. เราทุกคนมิได้มีบิดาคนเดียวหรือ พระเจ้าองค์เดียวได้ทรงสร้างเรามีใช่หรือ แล้วทำไมเราทุกคนจึงปฏิบัติต่อพี่น้องของตนด้วยการทรยศ โดยการลบหลู่พันธสัญญาของบรรพบุรุษของเรา
11. ยูดาห์ก็ประพฤติอย่างทรยศ การอันน่าสะอิดสะเอียนเขาก็ทำกันในอิสราเอลและในเยรูซาเล็ม เพราะว่ายูดาห์ได้ลบหลู่ความบริสุทธิ์ของพระเยโฮวาห์ซึ่งพระองค์ทรงรัก และได้ไปแต่งงานกับบุตรสาวของพระต่างด้าว
12. พระเยโฮวาห์จะทรงขจัดชายคนใด ๆ ที่กระทำเช่นนี้ ทั้งผู้สอนและนักศึกษา เสียจากเต็นท์ของยาโคบ ถึงแม้ว่าเขาจะนำเครื่องบูชาถวายแต่พระเยโฮวาห์จอมโยธาก็ตามเถิด
13. และเจ้าได้กระทำอย่างนี้อีกด้วย คือเจ้าเอาน้ำดรดทั่วแทนบูชาของพระเยโฮวาห์ ด้วยเหตุเจ้าได้ร้องให้คร่ำครวญ เพราะพระองค์ไม่สนพระทัยหรือรับเครื่องบูชาด้วยชอบพระทัยจากมือของเจ้าอีกแล้ว
14. เจ้าถามว่า เหตุใดพระองค์จึงไม่รับ เพราะว่าพระเยโฮวาห์ทรงเป็นพยานระหว่างเจ้ากับภรรยาคนที่เจ้าได้เมื่อหนุ่มนั้น แม้วนางเป็นคู่เคียงของเจ้าและเป็นภรรยาของเจ้าตามพันธสัญญา เจ้าก็ทรยศต่อนาง
15. พระองค์ทรงทำให้เขาทั้งสองเป็นอันเดียวกันมิใช่หรือ แต่เขายังมีลมปรานแห่งชีวิตอยู่ และทำไมเป็นอันเดียวกัน เพราะพระองค์ทรงประสงค์เชื้อสายที่ตามทางของพระเจ้า ดังนั้นจงเอาใจใส่ต่อจิตวิญญาณของเจ้าให้ดี อย่าให้ผู้

ใดทรยศต่อภรรยาคนที่ได้เมื่อหนุ่มนั้น

16. เพราะพระเยโฮวาห์พระเจ้าของอิสราเอลตรัสว่า เราเกลียดชังการหย่าร้าง เพราะคนหนึ่งปกปิดความทารุณด้วยเสื้อผ้าของตน พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ เพราะฉะนั้นจงเอาใจใส่ต่อจิตวิญญาณของเจ้าให้ดี อย่าเป็นคนทรยศ

17. เจ้าได้กระทำให้พระเยโฮวาห์อ่อนระอาพระทัยด้วยคำพูดของเจ้า เจ้ายังจะกล่าวว่า เราทั้งหลายกระทำให้พระองค์อ่อนพระทัยสถานใดหรือ ก็เมื่อเจ้ากล่าวว่า ทุกคนที่กระทำความชั่วก็เป็นคนดีในสายพระเนตรของพระเยโฮวาห์ และพระองค์ทรงปีติยินดีในคนเหล่านั้น หรือโดยถามว่า พระเจ้าแห่งการพิพากษาอยู่ที่ไหน

บทที่ 3

1. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ดูเถิด เราจะส่งทูตของเราไป และผู้หนึ่งจะเตรียมหนทางไว้ข้างหน้าเรา และองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ซึ่งเจ้าแสวงหา นั้น จะเสด็จมายังพระวิหารของพระองค์ คืออย่างกระตั้นหัน ทูตแห่งพันธสัญญา ผู้ซึ่งเจ้าพอใจนั้น ดูเถิด ท่านจะเสด็จมา
2. แต่ใครจะทนอยู่ได้ในวันที่ท่านมา และใครจะยืนมั่นอยู่ได้เมื่อท่านปรากฏตัว เพราะว่าท่านเป็นประจักษ์พยาน และประจักษ์ของช่างซัฟฟอก
3. ท่านจะนั่งลงอย่างช่างหลอมและช่างถลุงเงิน และท่านจะชำระลูกหลานของเลวีให้บริสุทธิ์ และถลุงเขาอย่างถลุงทองคำและถลุงเงิน เพื่อเขาจะได้นำเครื่องบูชาอันชอบธรรมถวายแด่พระเยโฮวาห์
4. แล้วเครื่องบูชาของยูดาห์และเยรูซาเล็มจะเป็นที่พอพระทัยพระเยโฮวาห์ ดังสมัยก่อน และดังในปีที่สว่างแล้วมา
5. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า แล้วเราจะมาใกล้เจ้าเพื่อการพิพากษา เราจะเป็นพยานที่รวดเร็วที่กล่าวโทษนักวิทยาศาสตร์ พวกผิดประเวณี ผู้ที่ปฏิญาณเท็จ ผู้ที่บีบบังคับลูกจ้างในเรื่องค่าจ้าง และแม่ม่ายและลูกกำพร้าพ่อ ผู้ที่ผลักไสหันเหคนต่างด้าวจากสิทธิของเขา และผู้ที่ไม่ยำเกรงเรา
6. เพราะว่า เราคือพระเยโฮวาห์ไม่มีผันแปร โอ บุตรชายยาโคบเอ๋ย เจ้าทั้งหลายจึงไม่ถูกเผาผลาญหมด
7. เจ้าได้หันเหไปเสียจากกฎของเราและมีได้รักษาไว้ตั้งแต่ครั้งสมัยบรรพบุรุษของเจ้า พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เจ้าจงกลับมาหาเรา และเราจะกลับมาหาเจ้าทั้งหลาย แต่เจ้ากล่าวว่า `เราทั้งหลายจะกลับมาสถานใด'
8. คนจะฉ้อพระเจ้าหรือ แต่เจ้าทั้งหลายได้ฉ้อเรา แต่เจ้ากล่าวว่า `เราทั้งหลายฉ้อพระเจ้าอย่างไร' ก็ฉ้อในเรื่องสิบชักหนึ่งและเครื่องบูชาหนึ่งซี
9. เจ้าทั้งหลายต้องถูกสาปแช่งด้วยคำสาปแช่ง เพราะเจ้าทั้งหลายทั้งชาติฉ้อเรา
10. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า จงนำสิบชักหนึ่งเต็มขนาดมาไว้ในคลัง เพื่อว่าจะมีอาหารในนิเวศของเรา จงลองดูเราในเรื่องนี้ ดูทีหรือว่าเราจะเปิดหน้าต่างในฟ้าสวรรค์ให้เจ้า และเทพอย่างล้นไหลมาให้เจ้าหรือไม่
11. เราจะขนาบตัวที่ทำลายให้แก่เจ้า เพื่อว่ามันจะไม่ทำลายผลแห่งพื้นดินของเจ้า และผลองุ่นในไร่นาของเจ้าจะไม่ร่วง พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ
12. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า แล้วประชาชาติทั้งสิ้นจะเรียกเจ้าว่า ผู้ที่ได้รับพระพร ด้วยว่าเจ้าจะเป็นแผ่นดินที่น่าพึงใจ
13. พระเยโฮวาห์ตรัสว่า ถ้อยคำของเจ้านั้นใส่ร้ายเรา เจ้ายังกล่าวว่า `เราทั้งหลายได้กล่าวใส่ร้ายพระองค์สถานใด'
14. เจ้าได้กล่าวว่า `ที่จะปรนนิบัติพระเจาก็เปล่าประโยชน์ ที่เราจะรักษากฎของพระองค์ หรือดำเนินอย่างคนไว้ทุกข์ ต่อพระพักตร์พระเยโฮวาห์จอมโยธานั้นจะได้ผลกำไรอันใด
15. บัดนี้เราถือว่าคนอวดดีเป็นคนได้รับพร เออ คนที่ประกอบความชั่วไว้ว่าจะมั่งคั่งเท่านั้น แต่เมื่อเขาได้ทดลองพระเจ้าแล้วก็พินไปได้'
16. แล้วคนเหล่านั้นที่เกรงกลัวพระเยโฮวาห์จึงพูดกันและกัน พระเยโฮวาห์ทรงฟังและทรงได้ยิน และมีหนังสือม้วนหนึ่งสำหรับบันทึกความจำหน้าพระพักตร์ ได้บันทึกชื่อผู้ที่เกรงกลัวพระเยโฮวาห์ และที่ตรีภครองในพระนามของ

พระองค์ไว้

17. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า เขาทั้งหลายจะเป็นคนของเรา เป็นเพชรพลอยของเราในวันที่เราจะประกอบกิจ และเราจะไว้ชีวิตคนเหล่านี้ ดังชายที่ไว้ชีวิตบุตรชายของเขาผู้ปรนนิบัติเขา

18. แล้วเจ้าจะกลับมาและสังเกตเห็นความแตกต่างระหว่างคนชอบธรรมกับคนชั่ว ระหว่างคนที่ปรนนิบัติพระเจ้ากับคนที่ไม่ปรนนิบัติพระองค์

บทที่ 4

1. พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสว่า ดูเถิด วันนั้นจะมาถึง คือวันที่จะเผาไหม้เหมือนเตาอบ เมื่อคนที่อวดดีทั้งสิ้น เออ และคนที่ประกอบความชั่วทั้งหมดจะเป็นเหมือนตอข้าว วันที่จะมานั้นจะไหม้เขาหมด จนไม่มีรากหรือกิ่งเหลืออยู่เลย
2. แต่ดวงอาทิตย์แห่งความชอบธรรมซึ่งมีปีกรักษาโรคนัยได้จะขึ้นมาสำหรับคนเหล่านั้นที่ยำเกรงนามของเรา เจ้าจะกระโดดโลดเต้นออกไปเหมือนลูกวัวออกไปจากคอก
3. และเจ้าจะเหยียบย่ำคนชั่ว เพราะว่าเขาจะเป็นเหมือนขี้เถ้าที่ได้ฝ่าเท้าของเจ้าในวันนั้นเมื่อเราประกอบกิจ พระเยโฮวาห์จอมโยธาตรัสดังนี้แหละ
4. จงจดจำราชบัญญัติของโมเสสผู้รับใช้ของเรา ทั้งกฎเกณฑ์และคำตัดสินซึ่งเราได้บัญชาเขาไว้ที่ภูเขาไฮเรบสำหรับอิสราเอลทั้งสิ้น
5. ดูเถิด เราจะส่งเอลียาห์ผู้พยากรณ์มายังเจ้าก่อนวันแห่งพระเยโฮวาห์ คือวันที่ใหญ่ยิ่งและน่าสะพึงกลัวมาถึง
6. และท่านผู้นั้นจะกระทำให้จิตใจของพ่อหันไปหาลูก และจิตใจของลูกหันไปหาพ่อ หาไม่ เราจะมาโจมตีแผ่นดินนั้นด้วยคำสาปแช่ง

พันธสัญญาใหม่

มัทธิว

บทที่ 1

1. หนังสือลำดับพงศ์พันธุ์ของพระเยซูคริสต์ ผู้เป็นเชื้อสายของดาวิด ผู้สืบตระกูลเนื่องมาจากอับราฮัม
2. อับราฮัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค อิสอัคให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ ยาโคบให้กำเนิดบุตรชื่อยูดาห์และพี่น้องของเขา
3. ยูดาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเปเรศกับเศ-ราห์เกิดจากนางทามาร์ เปเรศให้กำเนิดบุตรชื่อเฮสโรน เฮสโรนให้กำเนิดบุตรชื่อยูดาห์
4. รามให้กำเนิดบุตรชื่ออัมมีนาดับ อัมมีนาดับให้กำเนิดบุตรชื่อนาโชน นาโชนให้กำเนิดบุตรชื่อสัลโมน
5. สัลโมนให้กำเนิดบุตรชื่อโอบาซเกิดจากนางราห์ โอบาซให้กำเนิดบุตรชื่อโอบเอดเกิดจากนางรูธ โอบเอดให้กำเนิดบุตรชื่อเจสซี
6. เจสซีให้กำเนิดบุตรชื่อดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ ดาวิดผู้เป็นกษัตริย์ให้กำเนิดบุตรชื่อซาโลมอน เกิดจากนางซิงแต่ก่อนเป็นภรรยาของอูริยาร์
7. ซาโลมอนให้กำเนิดบุตรชื่อเรโอบอัม เรโอบอัมให้กำเนิดบุตรชื่ออาบียาห์ อาบียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาสา
8. อาสาให้กำเนิดบุตรชื่อเยโฮชาฟัท เยโฮชาฟัทให้กำเนิดบุตรชื่อเยโฮรัม เยโฮรัมให้กำเนิดบุตรชื่ออูสซียาห์
9. อูสซียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อโยธาม โยธามให้กำเนิดบุตรชื่ออาหัส อาหัสให้กำเนิดบุตรชื่อเฮเซคียาห์
10. เฮเซคียาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อนันสเสห์ นันสเสห์ให้กำเนิดบุตรชื่ออาโมน อาโมนให้กำเนิดบุตรชื่อโยสิยาห์
11. โยสิยาห์ให้กำเนิดบุตรชื่อเยโคนิยาห์กับพวกพี่น้องของเขา เกิดเมื่อคราวพวกเขาต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลน
12. หลังจากพวกเขาต้องถูกกวาดไปยังกรุงบาบิโลนแล้ว เยโคนิยาห์ก็ให้กำเนิดบุตรชื่อเซลาทีเอล เซลาทีเอลให้กำเนิดบุตรชื่อเศรุบบาเบล
13. เศรุบบาเบลให้กำเนิดบุตรชื่ออาบิฮูด อาบิฮูดให้กำเนิดบุตรชื่อเอลีอาคิม เอลีอาคิมให้กำเนิดบุตรชื่ออาซอร์
14. อาซอร์ให้กำเนิดบุตรชื่อศาโดก ศาโดกให้กำเนิดบุตรชื่ออาคิม อาคิมให้กำเนิดบุตรชื่อเอลีฮูด
15. เอลีฮูดให้กำเนิดบุตรชื่อเอลาซาร์ เอลาซาร์ให้กำเนิดบุตรชื่อมัทธาน มัทธานให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ
16. ยาโคบให้กำเนิดบุตรชื่อโยเซฟสามีของนางมารีย์ พระเยซูที่เรียกว่าพระคริสต์ก็ทรงบังเกิดมาจากนางมารีย์
17. ดังนั้น ตั้งแต่อับราฮัมลงมาจนถึงดาวิดจึงเป็นสิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่ดาวิดลงมาจนถึงต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนเป็นเวลาสิบสี่ชั่วคน และนับตั้งแต่ต้องถูกกวาดไปเป็นเชลยยังกรุงบาบิโลนจนถึงพระคริสต์เป็นสิบสี่ชั่วคน
18. เรื่องพระกำเนิดของพระเยซูคริสต์เป็นดังนี้ คือมารีย์ผู้เป็นมารดาของพระเยซูนั้น เดิมโยเซฟได้สวามิภักดิ์กับนางแล้ว ก่อนที่จะได้อยู่กินด้วยกันก็ปรากฏว่า มารีย์มีครรภ์แล้วด้วยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์
19. แต่โยเซฟสามีของเธอเป็นคนชอบธรรม ไม่พอใจที่จะแพร่งพรายความเป็นไปของเธอ หมายถึงถอนหมั้นเสียลับๆ
20. แต่เมื่อโยเซฟยังคิดในเรื่องนี้อยู่ ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันว่า โยเซฟ บุตรดาวิด อย่ากลัวที่จะรับมารีย์มาเป็นภรรยาของเจ้าเลย เพราะว่าผู้ซึ่งปฏิสนธิในครรภ์ของเธอเป็นโดยเดช

พระวิญญูณบริสุทธี

21. เธอจะประสูติบุตรชาย แล้วเจ้าจะเรียกนามของท่านว่า เยชู เพราะว่าท่านจะโปรดช่วยชนชาติของท่านให้รอดจากความผิดบาปของเขา
22. ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าซึ่งตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ว่า
23. 'ดูเถิด หญิงพรหมจารีคนหนึ่งจะตั้งครรภ์ และจะคลอดบุตรชายคนหนึ่ง และเขาจะเรียกนามของท่านว่า อิมมานูเอล ซึ่งแปลว่า พระเจ้าทรงอยู่กับเรา'
24. ครั้นโยเซฟตื่นขึ้นก็กระทำตามคำสั่งทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา นั่นคือได้รับมารีย์มาเป็นภรรยา
25. แต่มิได้สมสู่กับเธอจนประสูติบุตรชายหัวปีแล้ว และโยเซฟเรียกนามของบุตรนั้นว่า เยชู

บทที่ 2

1. ครั้นพระเยซูได้ทรงบังเกิดที่บ้านเบธเลเฮมแคว้นยูเดียในรัชกาลของกษัตริย์เฮโรด ดุเถิด มีพวกนักปราชญ์จากทิศตะวันออกมายังกรุงเยรูซาเล็ม
2. ถามว่า กุมารที่บังเกิดมาเป็นกษัตริย์ของชนชาติยิวนั้นอยู่ที่ไหน เราได้เห็นดาวของท่านปรากฏขึ้นในทิศตะวันออก เราจึงมาหวังจะนมัสการท่าน
3. ครั้นกษัตริย์เฮโรดได้ยินดังนั้นแล้ว ท่านก็วุ่นวายพระทัย ทั้งชาวกรุงเยรูซาเล็มก็พลอยวุ่นวายใจไปกับท่านด้วย
4. แล้วท่านให้ประชุมบรรดาปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ของประชาชน ตรัสถามเขาว่า ผู้เป็นพระคริสต์นั้นจะบังเกิดแห่งใด
5. เขาทูลท่านว่า ที่บ้านเบธเลเฮมแคว้นยูเดีย เพราะว่าศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้ดังนี้ว่า
6. 'บ้านเบธเลเฮมในแผ่นดินยูเดีย จะเป็นบ้านเล็กน้อยที่สุดท่ามกลางบรรดาผู้ครองของยูเดียก็หามิได้ เพราะว่าเจ้านายคนหนึ่งจะออกมาจากท่าน ผู้ซึ่งจะครอบครองอิสราเอลชนชาติของเรา'
7. แล้วเฮโรดจึงเชิญพวกนักปราชญ์เข้ามาเป็นการลับ ถามเขาได้ความถนัดถึงเวลาที่ดาวนั้นได้ปรากฏขึ้น
8. และท่านได้ให้พวกนักปราชญ์ไปยังบ้านเบธเลเฮมสั่งว่า จงไปค้นหากุมารนั้นอย่างถนัดถื่นกันเถิด เมื่อพบแล้วจงกลับมาแจ้งแก่เรา เพื่อเราจะได้ไปนมัสการท่านด้วย
9. ครั้นพวกเขาได้ฟังกษัตริย์แล้ว เขาก็ได้ลาไป และดุเถิด ดาวซึ่งเขาได้เห็นในทิศตะวันออกนั้นก็ได้นำหน้าเขาไปจนมาหยุดอยู่เหนือสถานที่ที่กุมารอยู่นั้น
10. เมื่อพวกนักปราชญ์ได้เห็นดาวนั้นแล้ว เขาก็มีความชื่นชมยินดียิ่งนัก
11. ครั้นพวกเขาเข้าไปในเรือนก็พบกุมารกับนางมารีย์มารดา จึงกราบถวายนมัสการกุมารนั้น แล้วเปิดหีบหีบทรัพย์ของเขาออกมาถวายแก่กุมารเป็นเครื่องบรรณาการ คือ ทองคำ กำยาน และมดยอบ
12. และพวกนักปราชญ์ได้ยื่นคำเตือนจากพระเจ้าในความฝัน มิให้กลับไปเฝ้าเฮโรด เขาจึงกลับไปยังบ้านเมืองของตนทางอื่น
13. ครั้นเขาไปแล้ว ดุเถิด ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาปรากฏแก่โยเซฟในความฝันแล้วบอกว่า จงลุกขึ้นพากุมารกับมารดาหนีไปประเทศอียิปต์ และคอยอยู่ที่นั่นจนกว่าเราจะบอกเจ้า เพราะว่าเฮโรดจะแสวงหากุมารเพื่อจะประหารชีวิตเสีย
14. ในเวลากลางคืนโยเซฟจึงลุกขึ้นพากุมารกับมารดาไปยังประเทศอียิปต์
15. และได้อยู่ที่นั่นจนเฮโรดสิ้นพระชนม์ ทั้งนี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งได้ตรัสไว้โดยศาสดาพยากรณ์ว่า 'เราได้เรียกบุตรชายของเราออกมาจากประเทศอียิปต์'
16. ครั้นเฮโรดเห็นว่าพวกนักปราชญ์หลอกท่าน ก็กริ้วโกรธยิ่งนัก จึงใช้คนไปฆ่าเด็กทั้งหมดในบ้านเบธเลเฮมและที่ใกล้เคียงทั้งสิ้น ตั้งแต่อายุสองขวบลงมา ซึ่งพอดีกับเวลาที่ท่านได้ถามพวกนักปราชญ์อย่างถนัดถื่นนั้น
17. ครั้งนั้นก็สำเร็จตามพระวจนะที่ตรัสโดยเยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์ว่า
18. 'ได้ยินเสียงในหมู่บ้านรามาห์ เป็นเสียงโอดครวญและร้องไห้และร่ำไห้เป็นอันมาก คือนางราเชลร้องไห้เพราะ

บุตรทั้งหลายของตน นางไม่รับฟังคำเล่าโลม เพราะว่าบุตรทั้งหลายนั้นไม่มีแล้ว'

19. ครั้นเฮโรดสิ้นพระชนม์แล้ว ดูเถิด ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้า มาปรากฏในความฝันแก่โยเซฟที่ประเทศอียิปต์

20. สั่งว่า จงลุกขึ้นพาบุตรกับมารดามายังแผ่นดินอิสราเอล เพราะคนเหล่านั้นที่แสวงหาชีวิตของบุตรนั้นตายแล้ว

21. โยเซฟจึงลุกขึ้นพาบุตรกับมารดามายังแผ่นดินอิสราเอล

22. แต่เมื่อได้ยินว่า อารเคลอัสครอบครองแคว้นยูเดียแทนเฮโรดผู้เป็นบิดา จะไปที่นั่นก็กลัว และเมื่อได้ทราบคำเตือนจากพระเจ้าในความฝัน จึงเลยไปยังแคว้นกาลิลี

23. ไปอาศัยในเมืองหนึ่งชื่อนาซาเร็ธ เพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะซึ่งตรัสโดยพวกศาสดาพยากรณ์ว่า 'เขาจะเรียกท่านว่าชาวนาซาเร็ธ'

บทที่ 3

1. คราวนั้นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา มาประกาศในถิ่นทุรกันดารแคว้นยูเดีย
2. กล่าวว่า ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว
3. ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาซึ่งตรัสถึงโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า 'เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า ท่านจงเตรียมมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป'
4. เสื้อผ้าของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาทำด้วยขนอูฐ และท่านใช้หนังสัตว์คาคอดเอว อาหารของท่านคือตั๊กแตนและน้ำผึ้งป่า
5. ขณะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็ม และคนทั่วแคว้นยูเดีย และคนทั่วลุ่มแม่น้ำจอร์แดน ก็ออกไปหายอห์น
6. และได้รับบัพติศมาจากยอห์นในแม่น้ำจอร์แดน ด้วยการสารภาพความผิดบาปของตน
7. ครั้นยอห์นเห็นพวกฟาริสีและพวกสะดูสีพากันมาเป็นอันมากเพื่อจะรับบัพติศมา ท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า โอ เจ้าชาติจูร้าย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น
8. เหตุฉะนั้นจงพิสูจน์การกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น
9. อย่างนี้ก็เหมือนเอาในใจว่า เรามีอับราฮัมเป็นบิดา เพราะเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้บุตรเกิดขึ้นแก่อับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้
10. บัดนี้ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว ดังนั้นทุกต้นที่ไม่เกิดผลดีจะต้องตัดแล้วโยนทิ้งในกองไฟ
11. เราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แสดงว่ากลับใจใหม่ก็จริง แต่พระองค์ผู้จะมาภายหลังเรา ทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเราอีก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะถือฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์จะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ
12. พระหัตถ์ของพระองค์ถือพลั่วพร้อมแล้ว และจะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว พระองค์จะทรงเก็บข้าวของพระองค์ไว้ในยุ้งฉาง แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ
13. แล้วพระเยซูเสด็จจากแคว้นกาลิลีมาหายอห์นที่แม่น้ำจอร์แดน เพื่อจะรับบัพติศมาจากท่าน
14. แต่ยอห์นทูลห้ามพระองค์ว่า ข้าพระองค์ต้องการจะรับบัพติศมาจากพระองค์ ควรหรือที่พระองค์จะเสด็จมาหาข้าพระองค์
15. และพระเยซูตรัสตอบยอห์นว่า บัดนี้จึงยอมเกิด เพราะสมควรที่เราทั้งหลายจะกระทำตามสิ่งชอบธรรมทุกประการ แล้วท่านก็ยอมทำตามพระองค์
16. และพระเยซูเมื่อพระองค์ทรงรับบัพติศมาแล้ว ในทันใดนั้นก็เสด็จขึ้นจากน้ำ และดูเถิด ท้องฟ้าก็แหวกออก และพระองค์ได้ทอดพระเนตรเห็นพระวิญญาณของพระเจ้าเสด็จลงมาดุจนกเขาและสถิตอยู่บนพระองค์
17. และดูเถิด มีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าสวรรค์ว่า ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก

บทที่ 4

1. ครั้งนั้นพระวิญญูณทรงนำพระเยซูเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร เพื่อพญามารจะได้มาทดลอง
2. และเมื่อพระองค์ทรงอดพระกระยาหารสี่สิบวันสี่สิบคืนแล้ว ภายหลังพระองค์ก็ทรงอยากพระกระยาหาร
3. เมื่อผู้ทดลองมาหาพระองค์ มันก็ทูลว่า ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินเหล่านี้ให้กลายเป็นพระกระยาหาร
4. ฝ่ายพระองค์ตรัสตอบว่า มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า `มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวหามิได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระเจ้า'
5. แล้วพญามารก็นำพระองค์ไปยังนครบริสุทธิ และให้พระองค์ประทับที่ยอดหลังคาพระวิหาร
6. แล้วทูลพระองค์ว่า ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงโจนลงไปเถิด เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า `พระองค์จะรับสั่งให้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์รักษาท่าน และเหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของท่านจะกระแทกหิน'
7. พระเยซูจึงตรัสตอบมันว่า พระคัมภีร์มีเขียนไว้อีกว่า `อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน'
8. อีกครั้งหนึ่งพญามารได้นำพระองค์ขึ้นไปบนภูเขอันสูงยิ่งนัก และได้แสดงบรรดาราชอาณาจักรในโลก ทั้งความรู้เรื่องของราชอาณาจักรเหล่านั้นให้พระองค์ทอดพระเนตร
9. แล้วได้ทูลพระองค์ว่า ถ้าท่านจะกราบลงนมัสการเรา เราจะให้สิ่งทั้งปวงเหล่านี้แก่ท่าน
10. พระเยซูจึงตรัสตอบมันว่า อ้ายซาตาน จงไปเสียให้พ้น เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า `จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว'
11. แล้วพญามารจึงละพระองค์ไป และดูเถิด มีเหล่าทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์
12. ครั้นพระเยซูทรงได้ยืนว่ายอห์นถูกจำไว้แล้ว พระองค์ก็เสด็จไปยังแคว้นกาลิลี
13. แล้วย้ายที่ประทับจากเมืองนาซาเร็ธ พระองค์เสด็จไปอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งอยู่ริมทะเลสาบที่เขตคนเศบูลลอนและนัฟทาลี
14. เพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะซึ่งตรัสไว้โดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า
15. `แคว้นเศบูลลอนและแคว้นนัฟทาลีทางข้างทะเลฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น คือกาลิลีแห่งบรรดาประชาชาติ
16. ประชาชนผู้นั้นอยู่ในความมืดได้เห็นความสว่างยิ่งใหญ่ และผู้ที่นั่งอยู่ในแดนและเงาแห่งความตาย ก็มีความสว่างขึ้นส่องถึงเขาแล้ว'
17. ตั้งแต่นั้นมาพระเยซูได้ทรงตั้งต้นประกาศว่า จงกลับใจเสียใหม่ เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว
18. ขณะที่พระเยซูทรงดำเนินอยู่ตามชายทะเลกาลิลี ก็ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องสองคน คือซีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องชาย กำลังทอดอวนอยู่ที่ทะเลสาบ เพราะเขาเป็นชาวประมง
19. พระองค์ตรัสกับเขาว่า จงตามเรามาเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนตั้งหาปลา
20. เขาทั้งสองได้ละอวนตามพระองค์ไปทันที
21. ครั้นพระองค์เสด็จต่อไป ก็ทอดพระเนตรเห็นพี่น้องอีกสองคน คือยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของ

เขา กำลังชุนอวนอยู่ในเรือกับเศเบตีบิดาของเขา พระองค์ได้ทรงเรียกเขา

22. ในทันใดนั้นเขาทั้งสองก็ละเรือและลาบิดาของเขาตามพระองค์ไป

23. พระเยซูได้เสด็จไปทั่วแคว้นกาลิลี ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขา ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักร และทรงรักษาโรคภัยไข้เจ็บทุกอย่างของชาวเมืองให้หาย

24. กิตติศัพท์ของพระองค์ก็เลื่องลือไปทั่วประเทศซีเรีย เขาจึงพาบรรดาคนป่วยเป็นโรคต่างๆ คนที่ทนทุกข์เวทนา คนผีเข้า คนเป็นลมบ้าหมู และคนเป็นอัมพาตมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หาย

25. และมีคนหมู่มากใหญ่มาจากแคว้นกาลิลี และแคว้นทศบุรี และกรุงเยรูซาเล็ม และแคว้นยูเดีย และแม่น้ำจอร์แดน ฟากข้างโน้น ติดตามพระองค์ไป

บทที่ 5

1. ครั้นทอดพระเนตรเห็นคนมากดั่งนั้น พระองค์ก็เสด็จขึ้นไปบนภูเขา และเมื่อประทับแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์ มาเฝ้าพระองค์
2. และพระองค์ทรงตรัสสอนเขาว่า
3. บุคคลผู้ใดรู้สึกบกพร่องฝ่ายจิตวิญญาณ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา
4. บุคคลผู้ใดศกเศร้า ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับการทรงปลอบประโลม
5. บุคคลผู้ใดมีใจอ่อนโยน ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับแผ่นดินโลกเป็นมรดก
6. บุคคลผู้ใดหิวกระหายความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับอ้อมบริบูรณ์
7. บุคคลผู้ใดมีใจกรุณา ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้รับพระกรุณา
8. บุคคลผู้ใดมีใจบริสุทธิ์ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้เห็นพระเจ้า
9. บุคคลผู้ใดสร้างสันติ ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าเขาจะได้เรียกเขาว่าเป็นบุตรของพระเจ้า
10. บุคคลผู้ใดต้องถูกข่มเหงเพราะเหตุความชอบธรรม ผู้นั้นเป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของเขา
11. เมื่อเขาจะติดियข่มเหงและนิทาว่าร้ายท่านทั้งหลายเป็นความเท็จเพราะเรา ท่านก็เป็นสุข
12. จงชื่นชมยินดีอย่างเหลือล้น เพราะว่าบำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะเขาได้ข่มเหงศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายที่อยู่ก่อนท่านเหมือนกัน
13. ท่านทั้งหลายเป็นเกลือแห่งโลก ถ้าเกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ แต่นั้นไปก็ไม่ใช่ประโยชน์อะไร มีแต่จะทิ้งเสียสำหรับคนเหยียบย่ำ
14. ท่านทั้งหลายเป็นความสว่างของโลก นครซึ่งอยู่บนภูเขาจะปิดบังไว้ไม่ได้
15. เมื่อจุดเทียนแล้วไม่มีผู้ใดเอาถังครอบไว้ แต่ย่อมตั้งไว้บนเชิงเทียน จะได้ส่องสว่างแก่ทุกคนที่อยู่ในเรือนนั้น
16. ให้ความสว่างของท่านส่องไปต่อหน้าคนทั้งปวงอย่างนั้น เพื่อว่าเขาได้เห็นความดีที่ท่านทำ และจะได้สรรเสริญพระบิดาของท่านผู้ทรงอยู่ในสวรรค์
17. อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะทำลายพระราชบัญญัติหรือคำของศาสดาพยากรณ์เสีย เรามิได้มาเพื่อจะทำลาย แต่มาเพื่อจะให้สำเร็จ
18. เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถึงฟ้าและดินจะล่วงไป แม้อักษรหนึ่งหรือจุดๆหนึ่งก็จะไม่สูญไปจากพระราชบัญญัติ จนกว่าจะสำเร็จทั้งสิ้น
19. เหตุฉะนั้น ผู้ใดได้ทำให้ข้อเล็กน้อยสักข้อหนึ่งในพระบัญญัตินี้เบาลง ทั้งสอนคนอื่นให้ทำอย่างนั้นด้วย ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นผู้หย่อนที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ใดที่ประพฤติและสอนตามพระบัญญัติ ผู้นั้นจะได้ชื่อว่า เป็นใหญ่ในอาณาจักรแห่งสวรรค์
20. เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าความชอบธรรมของท่านไม่ยิ่งกว่าความชอบธรรมของพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี ท่านจะไม่มีวันได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์
21. ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า 'อย่ากระทำการฆาตกรรม' ถ้าผู้ใดกระทำการฆาตกรรม ผู้นั้น

จะต้องถูกพิพากษาลงโทษ

22. ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดโกรธพี่น้องของตนโดยไม่มีเหตุ ผู้นั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ ถ้าผู้ใดจะพูดกับพี่น้องว่า 'อ้ายบ้า' ผู้นั้นต้องถูกนำไปที่ศาลสูงให้พิพากษาลงโทษ และผู้ใดจะว่า 'อ้ายโง่' ผู้นั้นจะมีโทษถึงไฟนรก
23. เหตุฉะนั้น ถ้าท่านนำเครื่องบูชามาถึงแท่นบูชาแล้ว และระลึกขึ้นได้ว่า พี่น้องมีเหตุขัดเคืองข้อหนึ่งข้อใดกับท่าน
24. จงวางเครื่องบูชาไว้ที่หน้าแท่นบูชา กลับไปคืนดีกับพี่น้องผู้นั้นเสียก่อน แล้วจึงค่อยมาถวายเครื่องบูชาของท่าน
25. จงปรองดองกับคู่ความโดยเร็วขณะที่พากันไป เกลือกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดคู่ความนั้นจะมอบท่านไว้กับผู้พิพากษา แล้วผู้พิพากษาจะมอบท่านไว้กับผู้คุม และท่านจะต้องถูกขังไว้ในเรือนจำ
26. เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ท่านจะออกจากที่นั่นไม่ได้กว่าท่านจะได้ใช้หนี้จนครบ
27. ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า 'อย่าล่วงประเวณีผัวเมียเขา'
28. ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดมองผู้หญิงเพื่อให้เกิดใจกำหนดในหญิงนั้น ผู้นั้นได้ล่วงประเวณีในใจกับหญิงนั้นแล้ว
29. ถ้าตาข้างขวาของท่านทำให้ตัวหลงผิด จงควักออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะจะเป็นประโยชน์แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะไปอย่างหนึ่ง แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในนรก
30. และถ้ามือข้างขวาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน เพราะว่าจะจะเป็นประโยชน์แก่ท่านมากกว่าที่จะเสียอวัยวะไปอย่างหนึ่ง แต่ทั้งตัวของท่านไม่ต้องถูกทิ้งลงในนรก
31. ยังมีคำกล่าวไว้ว่า 'ถ้าผู้ใดจะหย่าภรรยา ก็ให้เขาทำหนังสือหย่าให้แก่ภรยานั้น'
32. ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดจะหย่าภรรยา เพราะเหตุอื่นนอกจากการเล่นชู้ ก็เท่ากับว่าผู้นั้นทำให้หญิงนั้นล่วงประเวณี และถ้าผู้ใดจะรับหญิงซึ่งหย่าแล้วเช่นนั้นมาเป็นภรรยา ผู้นั้นก็ล่วงประเวณีด้วย
33. อีกประการหนึ่ง ท่านทั้งหลายได้ยินว่ามีคำกล่าวในครั้งโบราณว่า 'อย่าเสียคำสัตย์ปฏิญาณ แต่จงปฏิบัติตามคำสัตย์ปฏิญาณของท่านต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า'
34. ฝ่ายเราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่าปฏิญาณเลย จะอ้างถึงสวรรค์ก็ดี เพราะสวรรค์เป็นบัลลังก์ของพระเจ้า
35. หรือจะอ้างถึงแผ่นดินโลกก็ดี เพราะแผ่นดินโลกเป็นที่รองพระบาทของพระองค์ หรือจะอ้างถึงกรุงเยรูซาเล็มก็ดี เพราะกรุงเยรูซาเล็มเป็นราชธานีของพระมหากษัตริย์
36. อย่าปฏิญาณโดยอ้างถึงศีรษะของตน เพราะท่านจะกระทำให้ผมขาวหรือดำไปสักเส้นหนึ่งก็ไม่ได้
37. จริงก็จงว่าจริง ไม่ก็ว่าไม่ พูดแต่เพียงนี้ก็พอ คำพูดเกินนี้ไปมาจากความซั่ว
38. ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า 'ตาแทนตา และฟันแทนฟัน'
39. ฝ่ายเราบอกท่านว่า อย่าต่อสู้คนซั่ว ถ้าผู้ใดตบแก้มขวาของท่าน ก็จงหันแก้มซ้ายให้เขาด้วย
40. ถ้าผู้ใดอยากจะฟ้องศาลเพื่อจะปรับเอาเสื้อของท่านไป ก็จงให้เสื้อคลุมแก่เขาเสียด้วย
41. ถ้าผู้ใดจะเกณฑ์ท่านให้เดินทางไปหนึ่งกิโลเมตร ก็ให้เลยไปกับเขาถึงสองกิโลเมตร
42. ถ้าเขาจะขอสสิ่งใดจากท่านก็จงให้ อย่าเมินหน้าจากผู้ที่อยากขอยืมจากท่าน
43. ท่านทั้งหลายได้ยินคำซึ่งกล่าวไว้ว่า 'จงรักเพื่อนบ้าน และเกลียดชังศัตรู'

44. ฝ่ายเราบอกท่านว่า จงรักศัตรูของท่าน จงอวยพรแก่ผู้ที่สาปแช่งท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน และจงอธิษฐานเพื่อผู้ที่ปฏิบัติอย่างเหยียดหยามต่อท่านและข่มเหงท่าน
45. ทำดังนี้แล้วท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ เพราะว่าพระองค์ทรงให้ดวงอาทิตย์ของพระองค์ขึ้นส่องสว่างแก่คนดีและคนชั่วเสมอกัน และให้ฝนตกแก่คนชอบธรรมและแก่คนอธรรม
46. แม้ว่าท่านรักผู้ที่รักท่าน ท่านจะได้บำเหน็จอะไร ถึงพวกเก็บภาษีก็ยกกระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ
47. ถ้าท่านทักทายแต่พี่น้องของตนฝ่ายเดียว ท่านได้กระทำอะไรเป็นพิเศษยิ่งกว่าคนทั้งปวงเล่า ถึงพวกเก็บภาษีก็ยกกระทำอย่างนั้นมิใช่หรือ
48. เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเป็นคนดีรอบคอบ เหมือนอย่างพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์เป็นผู้ดีรอบคอบ

บทที่ 6

1. จงระวังให้ดี ท่านอย่ากระทำทานต่อหน้าคนอื่นเพื่อจะให้เขาเห็น ถ้าทำอย่างนั้นท่านจะไม่ได้รับบำเหน็จจากพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์
2. เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทำทาน อย่าเป่าแตรข้างหน้าท่านเหมือนคนหน้าชื่อใจคดกระทำในธรรมศาลาและตามถนน เพื่อให้คนสรรเสริญ เรบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว
3. ฝ่ายท่านทั้งหลายเมื่อทำทาน อย่าให้มือซ้ายรู้การซึ่งมือขวากระทำนั้น
4. เพื่อทานของท่านจะเป็นการลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับ พระองค์เองจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านโดยเปิดเผย
5. เมื่อท่านทั้งหลายอธิษฐาน อย่าเป็นเหมือนคนหน้าชื่อใจคด เพราะเขาชอบยืนอธิษฐานในธรรมศาลาและที่มุมถนน เพื่อจะให้คนทั้งปวงได้เห็น เรบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว
6. ฝ่ายท่านเมื่ออธิษฐานจงเข้าไปในห้องชั้นใน และเมื่อปิดประตูแล้ว จงอธิษฐานต่อพระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับจะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านโดยเปิดเผย
7. แต่เมื่อท่านอธิษฐาน อย่าใช้คำซ้ำซากไร้ประโยชน์เหมือนคนต่างชาติ เพราะเขาคิดว่าพูดมากหลายคำ พระจึงจะทรงโปรดฟัง
8. ท่านอย่าทำเหมือนเขาเลย เพราะว่าสิ่งใดซึ่งท่านต้องการ พระบิดาของท่านทรงทราบก่อนที่ท่านทูลขอแล้ว
9. เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานตามอย่างนี้ว่า ข้าแต่พระบิดาแห่งข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ
10. ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ ขอให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์ในสวรรค์เป็นอย่างไร ก็ให้เป็นไปอย่างนั้นในแผ่นดินโลก
11. ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายในกาลวันนี้
12. และขอทรงโปรดยกหนี้ของข้าพระองค์ เหมือนข้าพระองค์ยกหนี้ผู้ที่เป็นหนี้ข้าพระองค์นั้น
13. และขอย่านำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอทรงช่วยข้าพระองค์ให้พ้นจากซึ่งชั่วร้าย เหตุว่าอาณาจักรและฤทธิ์เดชและสง่าราศีเป็นของพระองค์สืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน
14. เพราะว่าถ้าท่านยกการละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะทรงโปรดยกโทษให้ท่านด้วย
15. แต่ถ้าท่านไม่ยกการละเมิดของเพื่อนมนุษย์ พระบิดาของท่านจะไม่ทรงโปรดยกการละเมิดของท่านเหมือนกัน
16. ยิ่งกว่านั้นเมื่อท่านถืออดอาหาร อย่าทำหน้าเศร้าหมองเหมือนคนหน้าชื่อใจคด ด้วยเขาแสวงทำหน้าที่ให้ผิดปกติ เพื่อจะให้คนเห็นว่าเขาถืออดอาหาร เรบอกความจริงแก่ท่านว่า เขาได้รับบำเหน็จของเขาแล้ว
17. ฝ่ายท่านเมื่อถืออดอาหาร จงขโลมทาตึรชะและล้างหน้า
18. เพื่อท่านจะไม่ปรากฏแก่คนอื่นว่าถืออดอาหาร แต่ให้ปรากฏแก่พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในที่ลับ และพระบิดาของท่านผู้ทอดพระเนตรเห็นในที่ลับ จะทรงโปรดประทานบำเหน็จแก่ท่านโดยเปิดเผย

19. อย่าสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในโลก ที่ตัวมอดและสนิมอาจทำลายเสียได้ และที่ขโมยอาจขุดช่องลักเอาไปได้
20. แต่จงสะสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัวในสวรรค์ ที่ตัวมอดและสนิมทำลายเสียไม่ได้ และที่ไม่มีขโมยขุดช่องลักเอาไปได้
21. เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็จะอยู่ที่นั่นด้วย
22. ดาเป็นประทีปของร่างกาย เหตุฉะนั้นถ้าตาของท่านดี ทั้งตัวก็พลอยสว่างไปด้วย
23. แต่ถ้าตาของท่านชั่ว ทั้งตัวของท่านก็พลอยมืดไปด้วย เหตุฉะนั้นถ้าความสว่างซึ่งอยู่ในตัวท่านมืดไป ความมืดนั้นจะหนาที่บัสกเพียงใด
24. ไม่มีผู้ใดปรนนิบัตินายสองนายได้ เพราะเขาจะชังนายข้างหนึ่งและจะรักนายอีกข้างหนึ่ง หรือเขาจะนับถือนายฝ่ายหนึ่งและจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปรนนิบัติพระเจ้าและเงินทองพร้อมกันไม่ได้
25. เหตุฉะนั้น เราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของตนว่า จะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของตนว่า จะเอาอะไรนุ่งห่ม ชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหารมิใช่หรือ และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่มมิใช่หรือ
26. จงดูนกในอากาศ มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว มิได้สะสมไว้ในยุ้งฉาง แต่พระบิดาของท่านทั้งหลายผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงเลี้ยงนกไว้ ท่านทั้งหลายมิประเสริฐกว่านกหรือ
27. มีใครในพวกท่าน โดยความกระวนกระวาย อาจต่อความสูงให้ยาวออกไปอีกสักศอกหนึ่งได้หรือ
28. ท่านกระวนกระวายถึงเครื่องนุ่งห่มทำไม จงพิจารณาดอกไม้ที่ทุ่งนาว่า มันงอกงามเจริญขึ้นได้อย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั่นด้าย
29. และเราบอกท่านทั้งหลายว่า ซาโลมอนเมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศีของท่าน ก็มีได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้ชนิดดอกหนึ่ง
30. แม้ว่าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้มีความเชื่ออ่อนย พระองค์จะไม่ทรงตกแต่งท่านมากยิ่งขึ้นหรือน้อย
31. เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายว่า จะเอาอะไรกิน หรือจะเอาอะไรดื่ม หรือจะเอาอะไรนุ่งห่ม
32. (เพราะว่าพวกต่างชาติแสวงหาสิ่งของทั้งปวงนี้) แต่พระเจ้าบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงทราบแล้วว่า ท่านต้องการสิ่งทั้งปวงเหล่านี้
33. แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า และความชอบธรรมของพระองค์ก่อน แล้วพระองค์จะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้
34. เหตุฉะนั้น อย่ากระวนกระวายถึงพຽ່ງนี้ เพราะว่าพຽ່ງนี้คຽ່ງมีการกระวนกระวายสำหรับพຽ່ງนี้เอง แต่ละวันก็มีทุกข์พຽ່ງอยู่แล้ว

บทที่ 7

1. อย่ากล่าวโทษเขา เพื่อท่านจะไม่ต้องถูกกล่าวโทษ
2. เพราะว่าท่านทั้งหลายจะกล่าวโทษเขาอย่างไร ท่านจะต้องถูกกล่าวโทษอย่างนั้น และท่านจะตวงให้เขาด้วย ทะนานอันใด ท่านจะได้รับตวงด้วยทะนานอันนั้น
3. เหตุไฉนท่านมองดูฝูงที่อยู่ในตาที่ห้องของท่าน แต่ไม่ทั้งก่อนที่อยู่ในตาของท่านเอง ท่านก็ไม่รู้สึก
4. หรือเหตุไฉนท่านจะกล่าวแก่พี่น้องของท่านว่า 'ให้เราเขียนออกจากตาของท่าน' แต่ดูเถิด ไม่ทั้งก่อนมีอยู่ในตาของท่านเอง
5. ท่านคนหน้าชื่อใจคด จงชักไม้ทั้งก่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ถนัด จึงจะเขียนออกจากตาพี่น้องของท่านได้
6. อย่าให้สิ่งซึ่งบริสุทธิ์แก่สุนัข และอย่าโยนไข่มุกของท่านให้แก่สุกร เกลือกว่ามันจะเหยียบย่ำเสีย และจะหันกลับมากัดตัวท่านด้วย
7. จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน
8. เพราะว่าทุกคนที่ขอก็ได้ ทุกคนที่แสวงหาก็คพบ ทุกคนที่เคาะก็จะเปิดให้เขา
9. ในพวกท่านมีใครบ้างที่จะเอาก่อนหिनให้บุตร เมื่อเขาขอขนมปัง
10. หรือให้งูเมื่อบุตรขอปลา
11. เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใดพระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์จะประทานของดีแก่ผู้ที่ขอต่อพระองค์
12. เหตุฉะนั้น สิ่งสารพัดซึ่งท่านปรารถนาให้มนุษย์ทำแก่ท่าน จงกระทำอย่างนั้นแก่เขาเหมือนกัน เพราะว่าพระราชบัญญัติและคำของศาสดาพยากรณ์สอนดังนั้น
13. จงเข้าไปทางประตูแคบ เพราะว่าประตูใหญ่และทางกว้างนั้นนำไปถึงความพินาศ และคนที่เข้าไปทางนั้นมีมาก
14. เพราะว่าประตูซึ่งนำไปถึงชีวิตนั้นก็คับและทางก็แคบ ผู้ที่หาพบก็มีน้อย
15. จงระวังผู้พยากรณ์เท็จที่มาหาท่านนุ่งห่มดูจกแกะ แต่ภายในเขาร้ายกาจดุจสุนัขป่า
16. ท่านจะรู้จักเขาได้ด้วยผลของเขา มนุษย์เก็บผลลงจากต้นไม้ไม่มีหนามหรือ หรือว่าเก็บผลมะเดื่ออันจากต้นผักหนาม
17. ดังนั้นแหละต้นไม้ดีทุกต้นย่อมให้แต่ผลดี ต้นไม้เลวก็ย่อมให้ผลเลว
18. ต้นไม้ดีจะเกิดผลเลวไม่ได้ หรือต้นไม้เลวจะเกิดผลดีก็ไม่ได้
19. ต้นไม้ทุกต้นซึ่งไม่เกิดผลดีย่อมต้องถูกฟันลงและทิ้งเสียในไฟ
20. เหตุฉะนั้น ท่านจะรู้จักเขาได้เพราะผลของเขา
21. มิใช่ทุกคนที่เรียกเราว่า 'พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า' จะได้เข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ แต่ผู้ที่ปฏิบัติตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์จึงจะเข้าได้
22. เมื่อถึงวันนั้นจะมีคนเป็นอันมากร้องแก่เราว่า 'พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พยากรณ์ในพระนาม

ของพระองค์ และได้ขับผีออกในพระนามของพระองค์ และได้กระทำการมหัศจรรย์เป็นอันมากในพระนามของ
พระองค์มิใช่หรือ'

23. เมื่อนั้นเราจะได้กล่าวแก่เขาว่า 'เราไม่เคยรู้จักเจ้าเลย เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นหน้าเรา'

24. เหตุฉะนั้นผู้ใดที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและประพฤติตาม เขาก็เปรียบเสมือนผู้ที่มีสติปัญญาสร้างเรือนของตนไว้
บนศิลา

25. ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลเชี่ยว ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น แต่เรือนมิได้พังลง เพราะว่ารากตั้งอยู่บนศิลา

26. แต่ผู้ที่ได้ยินคำเหล่านี้ของเราและไม่ประพฤติตาม เขาก็เปรียบเสมือนผู้ที่โง่เขลาสร้างเรือนของตนไว้บนทราย

27. ฝนก็ตกและน้ำก็ไหลเชี่ยว ลมก็พัดปะทะเรือนนั้น เรือนนั้นก็พังทลายลง และการซึ่งพังทลายนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก

28. ต่อมาครั้นพระเยซูตรัสคำเหล่านี้เสร็จแล้ว ประชาชนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์

29. เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ ไม่เหมือนพวกธรรมาจารย์

บทที่ 8

1. เมื่อพระองค์เสด็จลงมาจากภูเขาแล้ว คนเป็นอันมากได้ติดตามพระองค์ไป
2. ดุเถิด มีคนโรคเรื้อนมานมัสการพระองค์แล้วทูลว่า พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะโปรด ก็จะทำให้ทรนงค์ข้าพเจ้าหายโรคได้
3. พระเยซูทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องเขา แล้วตรัสว่า เราพอใจแล้ว จงหายเถิด ในทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขาก็หาย
4. ฝ่ายพระเยซูตรัสสั่งเขาว่า อย่าบอกเล่าให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปสำแดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องถวายตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลาย
5. เมื่อพระเยซูเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอรนาอุม มีนายร้อยคนหนึ่งมาอ้อนวอนพระองค์
6. ว่า พระองค์เจ้าข้า ผู้รับใช้ของข้าพระองค์เป็นอัมพาตอยู่ที่บ้าน ทนทุกข์เวทนามาก
7. พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า เราจะไปรักษาเขาให้หาย
8. นายร้อยผู้นั้นทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์เข้าได้ชายคาของข้าพระองค์ ขอพระองค์ตรัสเท่านั้น ผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหายโรค
9. เพราะเหตุว่าข้าพระองค์เป็นคนอยู่ใต้วินัยทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนั้นว่า 'ไป' เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า 'มา' เขาก็มา บอกผู้รับใช้ของข้าพระองค์ว่า 'จงทำสิ่งนี้' เขาก็ทำ
10. ครั้นพระเยซูทรงได้ยินดังนั้น ก็ประหลาดพระทัยนัก ตรัสกับบรรดาคคนที่ตามพระองค์ว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่เคยพบความเชื่อที่ไพบาลเท่านี้แม้ในอิสราเอล
11. เราบอกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะมาจากทิศตะวันออกและทิศตะวันตก จะมาเอนกายลงก้นกับอับราฮัมและอิสอัคและยาโคบในอาณาจักรแห่งสวรรค์
12. แต่บรรดาลูกของอาณาจักรจะต้องถูกขับไล่ไสส่งออกไปในที่มืด ที่นั่นจะมีเสียงร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน
13. แล้วพระเยซูจึงตรัสกับนายร้อยว่า ไปเถิด ท่านได้เชื่ออย่างไร ก็ให้เป็นแก่ท่านอย่างนั้น ในทันใดนั้นเอง ผู้รับใช้ของเขาก็หายเป็นปกติ
14. ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือนของเปโตร ก็ทอดพระเนตรเห็นแม่ยายของเปโตรนอนป่วยจับไข้อยู่
15. พอพระองค์ทรงถูกต้องมือนาง ความไข้ก็หาย นางจึงลุกขึ้นปรนนิบัติเขาทั้งหลาย
16. พอค่ำลง เขาพาคนเป็นอันมากที่มีผีเข้าสิงมาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงขับผีออกด้วยพระดำรัสของพระองค์ และบรรดาคคนเจ็บป่วยนั้น พระองค์ก็ได้ทรงรักษาให้หาย
17. ทั้งนี้เพื่อจะให้สำเร็จตามพระวจนะโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ที่ว่า 'ท่านได้แบกความเจ็บไข้ของเราทั้งหลาย และหอบโรคของเราไป'
18. ครั้นพระเยซูทอดพระเนตรเห็นประชาชนเป็นอันมากมาล้อมพระองค์ไว้ พระองค์จึงตรัสสั่งให้ข้ามฟากไป
19. ขณะนั้นมีธรรมจารย์คนหนึ่งมาหาพระองค์ทูลว่า อาจารย์เจ้าข้า ท่านไปทางไหน ข้าพเจ้าจะตามท่านไปทางนั้น
20. พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า สุนัขจึงจอกยังมีโพรง และนกในอากาศก็ยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศิระ
21. อีกคนหนึ่งเฝ้าพวกสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาข้า

พระองค์ก่อน

22. พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า จงตามเรามาเถิด ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด
23. เมื่อพระองค์เสด็จลงเรือ พวกสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไป
24. ดูเถิด เกิดพายุใหญ่ในทะเลสาบจนคลื่นซัดท่วมเรือ แต่พระองค์บรรทมหลับอยู่
25. และพวกสาวกของพระองค์ได้มาปลุกพระองค์ ทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดช่วยพวกเราเถิด พวกเรากำลังจะจมอยู่แล้ว
26. พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า เหตุไฉนเจ้าจึงขาดน้า เจ้ามีความเชื่อน้อยเสียจริงๆ แล้วพระองค์ทรงลุกขึ้นห้ามลมและทะเล คลื่นลมก็สงบเงียบทั่วไป
27. คนเหล่านั้นก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า ท่านผู้นี้เป็นคนอย่างไรหนอ จนชั้นลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน
28. ครั้นพระองค์ทรงข้ามฟากไปถึงแดนกาตาราแล้ว มีคนสองคนออกมาจากอุโมงค์ฝังศพมาพบพระองค์ เขามีผีสิงดูร้ายนัก จนไม่มีผู้ใดอาจเดินทางนั้นได้
29. ดูเถิด เขาร้องตะโกนว่า พระเยซูผู้เป็นพระบุตรของพระเจ้า ท่านจะมายู่กับพวกเราทำไม ท่านจะมาทรมาณพวกเราก่อนเวลาหรือ
30. ไกลจากที่นั้นมีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่
31. ผีเหล่านั้นได้อ้อนวอนพระองค์ว่า ถ้าท่านขับพวกเราออก ก็ขอให้เข้าอยู่ในฝูงสุกรนั้นเถิด
32. พระองค์จึงตรัสแก่ผีเหล่านั้นว่า ไปเถอะ ผีเหล่านั้นก็ออกไปเข้าสิงอยู่ในฝูงสุกร ดูเถิด สุกรทั้งฝูงนั้นก็วิ่งกระโดดจากหน้าผาชันลงไปในทะเล และจมน้ำตายจนสิ้น
33. ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรก็หนีเข้าไปในนคร เล่าบรรดาเหตุการณ์ซึ่งเป็นไปนั้น กับเหตุที่เกิดขึ้นแก่คนที่มีผีเข้าสิงอยู่นั้น
34. ดูเถิด คนทั้งนครพากันออกมาพบพระเยซู เมื่อพบพระองค์แล้ว เขาก็อ้อนวอนขอให้พระองค์ไปเสวยจากเขตแดนของเขา

บทที่ 9

1. และพระองค์ก็เสด็จลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองของพระองค์
2. ดูเถิด เขาห้ามคนอัมพาตคนหนึ่งซึ่งนอนอยู่บนที่นอนมาหาพระองค์ เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า ลูกเอ๋ย จงขึ้นใจเถิด บาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว
3. ดูเถิด พวกธรรมาจารย์บางคนคิดในใจว่า คนนี้พูดหมิ่นประมาท
4. ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขาจึงตรัสว่า เหตุใดใจท่านทั้งหลายคิดชั่วอยู่ในใจเล่า
5. ที่จะว่า 'เจ้าได้รับอภัยเรื่องบาปของเจ้าแล้ว' หรือจะว่า 'จงลุกขึ้นเดินไปเถิด' นั้น ข้างไหนจะง่ายกว่ากัน
6. แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้ (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า) จงลุกขึ้นยกที่นอนกลับไปบ้านเถิด
7. เขาจึงลุกขึ้นไปบ้านของตน
8. เมื่อประชาชนเห็นดังนั้น เขาก็อัศจรรย์ใจ แล้วพากันสรรเสริญพระเจ้า ผู้ได้ทรงประทานสิทธิอำนาจเช่นนั้นแก่มนุษย์
9. ครั้นพระเยซูเสด็จเลยที่นั่นไป ก็ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งชื่อมัทธิวนั่งอยู่ที่ด่านภาษี จึงตรัสกับเขาว่า จงตามเรามาเถิด เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป
10. ต่อมาเมื่อพระเยซูเอนพระกายลงเสวยอยู่ในเรือน ดูเถิด มีคนเก็บภาษีและคนบาปอื่นๆหลายคนเข้ามาเอนกายลงร่วมสำรับกับพระองค์และกับพวกสาวกของพระองค์
11. เมื่อพวกฟาริสีเห็นแล้ว ก็กล่าวแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า ทำไมอาจารย์ของท่านจึงรับประทานอาหารด้วยกันกับคนเก็บภาษีและคนบาปเล่า
12. เมื่อพระเยซูทรงทราบดังนั้นแล้ว ก็ตรัสกับพวกเขาว่า คนปกติไม่ต้องการหมอบ แต่คนเจ็บป่วยต้องการหมอบ
13. ท่านทั้งหลายจงไปเรียนข้อนี้ให้เข้าใจที่ว่า 'เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา' ด้วยว่าเรามีได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่
14. แล้วพวกสาวกของยอห์นมาหาพระองค์ทูลว่า เหตุใดพวกข้าพระองค์และพวกฟาริสีถืออดอาหารบ่อยๆ แต่พวกสาวกของพระองค์ไม่ถืออดอาหาร
15. พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า สหายของเจ้าบ่าวเป็นทุกข์โศกเศร้าเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขาได้หรือ แต่วันหนึ่งเจ้าบ่าวจะต้องจากเขาไป เมื่อนั้นเขาจะถืออดอาหาร
16. ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื้อเก่า เพราะว่าผ้าที่ปะเข้านั้น เมื่อหดจะทำให้เสื้อเก่าขาดกว้างออกไปอีก
17. และไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นถุงหนังจะขาด น้ำองุ่นจะรั่ว ทั้งถุงหนังก็จะเสียไปด้วย แต่เขาย่อมเอาน้ำองุ่นใหม่ใส่ในถุงหนังใหม่ แล้วทั้งสองอย่างก็อยู่ดีด้วยกันได้
18. เมื่อพระองค์กำลังตรัสคำเหล่านี้แก่เขานั้น ดูเถิด มีขุนนางคนหนึ่งมานมัสการพระองค์แล้วทูลว่า ลูกสาวของข้าพระองค์เพิ่งตายลง ขอพระองค์เสด็จไปวางพระหัตถ์ของพระองค์บนตัวเขา แล้วเขาจะฟื้นขึ้นอีก
19. ฝ่ายพระเยซูจึงทรงลุกขึ้นเสด็จตามเขาไป และพวกสาวกของพระองค์ตามไปด้วย

20. ดูเถิด มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกโลหิตได้สิบสองปีมาแล้วแอบมาข้างหลัง ถูกต้องชายฉลองพระองค์
21. เพราะนางคิดในใจว่า ถ้าเราแตะต้องฉลองพระองค์เท่านั้น เราก็จะหายโรค
22. ฝ่ายพระเยซูทรงเหลียวหลังทอดพระเนตรเห็นนางจึงตรัสว่า ลูกสาวเอ๋ย จงขึ้นใจเถิด ความเชื่อของเจ้าทำให้เจ้าหายเป็นปกติ นับตั้งแต่นั้น ผู้หญิงนั้นก็หายป่วยเป็นปกติ
23. ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเรือนของขุนนางนั้น ทอดพระเนตรเห็นพวกเปาปีและคนเป็นอันมากชุมนุมกันอยู่
24. พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า จงถอยออกไปเถิด ด้วยว่าเด็กหญิงคนนี้ยังไม่ตาย เป็นแต่นอนหลับอยู่ เขาก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์
25. แต่เมื่อทรงขับฝูงคนออกไปแล้ว พระองค์ได้เสด็จเข้าไปจับมือเด็กหญิง และเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้น
26. แล้วกิตติศัพท์นั้นก็ลือไปทั่วแคว้นนั้น
27. ครั้นพระเยซูเสด็จไปจากที่นั่น ก็มีชายตาบอดสองคนตามพระองค์มาร้องว่า บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอเมตตาข้าพระองค์เถิด
28. และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือน ชายตาบอดทั้งสองก็เข้ามาหาพระองค์ พระเยซูตรัสถามเขาว่า เจ้าเชื่อหรือว่า เรามีฤทธิ์จะกระทำการนี้ได้ เขาทูลพระองค์ว่า ข้าพระองค์เชื่อ พระเจ้าข้า
29. แล้วพระองค์ทรงถูกต้องตาเขาตรัสว่า ให้เป็นไปตามความเชื่อของเจ้าเถิด
30. แล้วตาของเขาก็กลับเห็นดี พระเยซูได้ทรงกำชับเขาแข็งแรงว่า จงระวังอย่าบอกผู้ใดให้รู้เลย
31. แต่เมื่อเขาไปจากที่นั่นแล้ว ก็เผยแพร่กิตติศัพท์ของพระองค์ทั่วแคว้นนั้น
32. ขณะเมื่อพระเยซูและเหล่าสาวกกำลังเสด็จออกไปจากที่นั่น ดูเถิด มีผู้พาคนใบ้คนหนึ่งที่มีผีสิงอยู่มาหาพระองค์
33. เมื่อทรงขับผีออกแล้วคนใบ้นั้นก็พูดได้ หมู่คนก็อัศจรรย์ใจพูดกันว่า ไม่เคยเห็นการกระทำเช่นนี้ในอิสราเอลเลย
34. แต่พวกฟาริสีกล่าวว่า คนนี้ขับผีออกด้วยฤทธิ์ของนายผี
35. พระเยซูจึงเสด็จดำเนินไปตามนครและหมู่บ้านโดยรอบ ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาของเขา ประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรนั้น ทรงรักษาโรคและความป่วยไข้ทุกอย่างของพลเมืองให้หาย
36. และเมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นประชาชนก็ทรงสงสารเขา ด้วยเขาอดโรยกระจัดกระจายไปดุจฝูงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง
37. แล้วพระองค์ตรัสกับพวกสาวกของพระองค์ว่า ข้าพเจ้าต้องเกี่ยวนั้นมีมากนักหา แต่คนงานยังน้อยอยู่
38. เหตุฉะนั้น พวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของนา ให้ส่งคนงานมาเก็บเกี่ยวพืชผลของพระองค์

บทที่ 10

1. เมื่อพระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาแล้ว พระองค์ก็ประทานอำนาจให้เขาขับผีโสโครกออกได้ และให้รักษาโรคและความเจ็บไข้ทุกอย่างให้หายได้
2. อัศรสาวกสิบสองคนนั้นมีชื่อดังนี้ คนแรกชื่อซีโมนที่เรียกว่าเปโตร กับอันดรูว์น้องชายของเขา ยากอบบุตรชายเศเบดี กับยอห์นน้องชายของเขา
3. ฟิลิปและบารโธโลมิว โทมัสและมัทธิวคนเก็บภาษี ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส และเลเบเบอัสผู้ที่มีชื่ออีกว่าธัดเดอัส
4. ซีโมนชาวคานาอันและยูดาอิสคาริโอทผู้ที่ได้ทรยศพระองค์ในวันนั้น
5. สิบสองคนนี้พระเยซูทรงใช้ให้ออกไปและสั่งเขาว่า อย่าไปทางที่ไปสู่พวกต่างชาติ และอย่าเข้าไปในเมืองของชาวสะมาเรีย
6. แต่จงไปหาแกะหลงของวงศ์วานอิสราเอลนั้นดีกว่า
7. จงไปพลาบประกาศพลางว่า 'อาณาจักรแห่งสวรรค์มาใกล้แล้ว'
8. จงรักษาคนเจ็บป่วยให้หาย คนโรคเรื้อนให้หายสะอาด คนตายแล้วให้ฟื้น และจงขับผีให้ออก ท่านทั้งหลายได้รับเปล่าๆ จงให้เปล่าๆ
9. อย่าหาเหรียญทองคำ หรือเงิน หรือทองแดงไว้ในกระเป๋าของท่าน
10. หรือยามใช้ตามทาง หรือเสื่อคลุมสองตัว หรือรองเท้า หรือไม้เท้า เพราะว่าผู้ทำงานสมควรจะได้อาหารกิน
11. เมื่อท่านมาถึงนครใดหรือหมู่บ้านใด จงสืบดูว่าใครเป็นคนเหมาะสมในที่นั้น แล้วจงไปอาศัยกับผู้นั้นจนกว่าจะจากไป
12. ขณะเมื่อท่านขึ้นเรือน จงให้พรแก่ครัวเรือนนั้น
13. ถ้าครัวเรือนนั้นสมควรรับพร ก็ให้สันติสุขของท่านอยู่กับเรือนนั้น แต่ถ้าครัวเรือนนั้นไม่สมควรรับพร ก็ให้สันติสุขนั้นกลับคืนมาสู่ท่าน
14. ถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับท่านทั้งหลายและไม่ฟังคำของท่าน เมื่อจะออกจากเรือนนั้นเมืองนั้น จงสะบัดผงคลีที่ติดเท้าของท่านออกเสีย
15. เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ จะเบาว่าโทษของเมืองนั้น
16. ดูเถิด เราใช้พวกท่านไปดูและอยู่ท่ามกลางสุนัขป่า เหตุฉะนั้นท่านจงฉลาดเหมือนงู และไม่มีภัยเหมือนนกเขา
17. แต่จงระวังตัวให้ดี เพราะคนเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับศาล และจะเขียนท่านในธรรมศาลาของเขา
18. และจะนำท่านส่งไปให้เจ้าเมืองและกษัตริย์เพราะเรา เพื่อท่านจะได้เป็นพยานแก่เขาและแก่คนต่างชาติ
19. แต่เมื่อเขามอบท่านไว้วันนั้น อย่าเป็นกังวลว่าจะพูดอะไรหรืออย่างไร เพราะเมื่อถึงเวลา คำที่ท่านจะพูดนั้นจะทรงประทานแก่ท่านในเวลาอัน
20. เพราะว่าผู้ที่พูดมิใช่ตัวท่านเอง แต่เป็นพระวิญญาณแห่งพระบิดาของท่าน ผู้ตรัสทางท่าน
21. แม้ว่ามีพื้ก็จะมอบน้องให้ถึงความตาย พ่อจะมอบลูก และลูกก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงแก่ความตาย

22. คนทั้งปวงจะเกลียดชังท่านเพราะนามของเรา แต่ผู้ใดที่ทนได้ถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด
23. แต่เมื่อเขาข่มเหงท่านในเมืองนี้ จงหนีไปยังอีกเมืองหนึ่ง เรบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนที่ท่านจะไปทั่วเมืองต่างๆทั้งหมดในอิสราเอล บุตรมนุษย์จะเสด็จมา
24. ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู และทาสไม่ใหญ่กว่านายของตน
25. ซึ่งศิษย์จะได้รับการรับรองเสมอครูของตน และทาสเสมอนายของตนก็พออยู่แล้ว ถ้าเขาได้เรียกเจ้าบ้านว่าเบเอลเซบูล เขาจะเรียกลูกบ้านของเขามากยิ่งกว่านั้นเท่าใด
26. เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเขา เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่จะไม่เผยให้ประจักษ์
27. ซึ่งเรากล่าวแก่พวกท่านในที่มืด ท่านจงกล่าวในที่สว่าง และซึ่งท่านได้ยินกระซิบที่หู ท่านจงประกาศจากดาดฟ้าหลังคาบ้าน
28. อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย แต่ไม่มีอำนาจที่จะฆ่าจิตวิญญาณ แต่จงกลัวพระองค์ผู้ทรงฤทธิ์ที่จะให้ทั้งจิตวิญญาณทั้งกายพินาศในนรกได้
29. นกกระจอกสองตัวเขาขายบาทหนึ่งมิใช่หรือ แต่ถ้าพระบิดาของท่านไม่ทรงเห็นชอบ นกนั้นแม้สักตัวเดียวจะตกลงถึงดินก็ไม่ได้
30. ถึงผมของท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น
31. เหตุฉะนั้นอย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายก็มีค่ากว่านกกระจอกหลายตัว
32. เหตุฉะนั้นทุกคนที่จะรับเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะรับผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย
33. แต่ผู้ใดจะปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ด้วย
34. อย่าคิดว่าเรามาเพื่อจะนำสันติภาพมาสู่โลก เรามีได้นำสันติภาพมาให้ แต่เรานำดาบมา
35. เรามาเพื่อจะให้ลูกชายหมางใจกับบิดาของตน และลูกสาวหมางใจกับมารดาและลูกสะใภ้หมางใจกับแม่สามี
36. และผู้ที่อยู่ร่วมเรือนเดียวกัน ก็จะเป็นศัตรูต่อกัน
37. ผู้ใดที่รักบิดามารดา ยิ่งกว่ารักเราก็ไม่สมกับเรา และผู้ใดรักบุตรชายหญิง ยิ่งกว่ารักเรา ผู้นั้นก็ไม่สมกับเรา
38. และผู้ใดที่ไม่รับเอากางเขนของตนตามเราไป ผู้นั้นก็ไม่สมกับเรา
39. ผู้ที่จะเอาชีวิตของตนรอดจะกลับเสียชีวิต แต่ผู้ที่สูญเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เราก็จะได้ชีวิตรอด
40. ผู้ที่รับท่านทั้งหลายก็รับเรา และผู้ที่รับเราก็รับพระองค์ที่ทรงใช้เรามา
41. ผู้ที่รับศาสดาพยากรณ์เพราะนามแห่งศาสดาพยากรณ์นั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่างที่ศาสดาพยากรณ์พึงได้รับ และผู้ที่รับผู้ชอบธรรมเพราะนามแห่งผู้ชอบธรรมนั้น ก็จะได้บำเหน็จอย่างกับผู้ชอบธรรมพึงได้รับ
42. และถ้าผู้ใดจะเอาน้ำเย็นสักถ้วยหนึ่งให้คนเล็กน้อยเหล่านี้คนใดคนหนึ่งดื่ม เพราะนามแห่งศิษย์ของเรา เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนนั้นจะขาดบำเหน็จก็หาไม่ได้

1. ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสสั่งสาวกสิบสองคนของพระองค์เสร็จแล้ว พระองค์ได้เสด็จจากที่นั่นไปเพื่อจะสั่งสอนและประกาศในเมืองต่างๆของเขา
2. ฝ่ายยอห์นเมื่อติดอยู่ในเรือนจำได้ยินถึงกิจการของพระคริสต์ จึงได้ใช้สาวกสองคนของท่านไป
3. ทูลถามพระองค์ว่า ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยหาผู้อื่น
4. ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบพวกเขาว่า จงไปแจ้งแก่ยอห์นซึ่งท่านได้ยินและเห็น
5. คือว่าคนตาบอดก็หายบอด คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยินได้ คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และข่าวประเสริฐก็ประกาศแก่คนอนาถา
6. บุคคลผู้ใดไม่สะดุดเพราะเรา ผู้นั้นเป็นสุข
7. ครั้นสาวกเหล่านั้นไปแล้ว พระเยซูเริ่มตรัสกับคนหมู่นั้นถึงยอห์นว่า ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ
8. แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูคนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนิ่มหรือ ดูเถิด คนนุ่งห่มผ้าเนื้อนิ่มก็อยู่ในราชวัง
9. แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูศาสตาศาพยากรณ์หรือ แน่ทีเดียวนะ และเราบอกท่านว่า ท่านนั้นเป็นผู้ประเสริฐยิ่งกว่าศาสตาศาพยากรณ์เสียอีก
10. คือยอห์นนี่แหละที่ได้เขียนกล่าวถึงว่า 'ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมทางของท่านไว้ ข้างหน้าท่าน'
11. เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคนซึ่งเกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่ว่าผู้ที่ต่ำต้อยที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยิ่งใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก
12. และตั้งแต่สมัยยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาถึงทุกวันนี้ อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็เป็นสิ่งที่คนได้แสวงหาด้วยใจร้อนรน และผู้ที่ใจร้อนรนก็เป็นผู้ที่ชิงเอาได้
13. เพราะว่าคำของศาสตาศาพยากรณ์ทั้งหลายและพระราชบัญญัติได้พยากรณ์มาจนถึงยอห์นนี่
14. ถ้าท่านทั้งหลายจะยอมรับให้เป็น ก็ยอห์นนี่แหละเป็นเอลียาห์ซึ่งจะมานั้น
15. ใครมีหูจงฟังเถิด
16. เราจะเปรียบคนยุคนี้เหมือนกับอะไรดี เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องแก่เพื่อน
17. กล่าวว่า 'พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเธอ และเธอมิได้เต้นรำ พวกฉันได้พิลาปรำให้แก่พวกเธอ และพวกเธอมิได้ตีอกชกหัว'
18. ด้วยว่ายอห์นมาก็ไม่ได้กินหรือดื่ม และเขาว่า 'มีผีเข้าสิงอยู่'
19. ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม เขาก็ว่า 'ดูเถิด นี่เป็นคนที่กินดื่มน้ำองุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับคนเก็บภาษีและคนบาป' แต่พระบัญญัติก็ปรากฏว่าชอบธรรมแล้วโดยผลแห่งพระบัญญัตินั้น
20. แล้วพระองค์ก็ทรงตั้งต้นดิเตียนเมืองต่างๆที่พระองค์ได้ทรงกระทำการอิทธิฤทธิ์เป็นส่วนมาก เพราะเขามีได้กลับใจเสียใหม่

21. วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราชิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซธิดา เพราะถ้าการอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้าได้กระทำในเมืองไทรและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองจะได้ห่มผ้ากระสอบ นั่งบนซีเถ้า กลับใจเสียใหม่มานมาแล้ว
22. แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษเมืองไทรและเมืองไซดอนจะเบากว่าโทษของเจ้า
23. และฝ่ายเจ้า เมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งถูกยกขึ้นเทียมฟ้าแล้ว เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก ด้วยว่าการอิทธิฤทธิ์ซึ่งได้กระทำในท่ามกลางเจ้า นั้น ถ้าได้กระทำในเมืองโซโดม เมืองนั้นจะได้ตั้งอยู่จนทุกวันนี้
24. แต่เราบอกเจ้าว่า ในวันพิพากษา โทษเมืองโซโดมจะเบากว่าโทษของเจ้า
25. ขณะนั้นพระเยซูทูลตอบว่า ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์และแผ่นดิน ข้าพระองค์ขอขอบพระคุณพระองค์ ที่พระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากผู้มีปัญญาและผู้ฉลาด และได้สำแดงให้ผู้น้อยรู้
26. ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์
27. พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้จักพระบุตรนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้จักพระบิดานอกจากพระบุตรและผู้ที่ยังพระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้
28. บรรดาผู้ทำงานเหน็ดเหนื่อยและแบกภาระหนัก จงมาหาเรา และเราจะให้ท่านทั้งหลายหายเหนื่อยเป็นสุข
29. จงเอาแอกของเราแบกไว้ แล้วเรียนจากเรา เพราะว่าเรามีใจอ่อนสุภาพและถ่อมลง และท่านทั้งหลายจะพบที่สงบสุขในใจของตน
30. ด้วยว่าแอกของเราก็เบากว่า และภาระของเราก็เบา

บทที่ 12

1. ในคราวนั้นพระเยซูเสด็จไปในนาในวันสะบาโต และพวกสาวกของพระองค์หิวจึงเริ่มเด็ดรวงข้าวมากิน
2. แต่เมื่อพวกฟาริสีเห็นเข้า เขาจึงทูลพระองค์ว่า ดูเถิด สาวกของท่านทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต
3. พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า พวกท่านยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านและพรรคพวกหิว
4. ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า รับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ไม่ให้ท่านและพรรคพวกรับประทาน ควรแต่บูโรหิตพวกเดียว
5. ท่านทั้งหลายไม่ได้อ่านในพระราชบัญญัติหรือ ที่ว่า ในวันสะบาโตพวกบูโรหิตในพระวิหารย่อมดูหมิ่นวันสะบาโต แต่ไม่มีความผิด
6. แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ที่นี่มีผู้หนึ่งเป็นใหญ่กว่าพระวิหารอีก
7. ถ้าท่านทั้งหลายได้เข้าใจความหมายของข้อที่ว่า 'เราประสงค์ความเมตตา ไม่ประสงค์เครื่องสัตวบูชา' ท่านก็คงจะไม่กล่าวโทษคนที่ไม่มี ความผิด
8. เพราะว่าบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโต
9. แล้วเมื่อพระองค์ได้เสด็จไปจากที่นั่น พระองค์ก็เข้าไปในธรรมศาลาของเขา
10. ดูเถิด มีชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบ คนทั้งหลายถามพระองค์ว่า การรักษาโรคในวันสะบาโตนั้นพระราชบัญญัติห้ามไว้หรือไม่ เพื่อเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้
11. พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า ถ้าผู้ใดในพวกท่านมีแกะตัวเดียวและแกะตัวนั้นตกบ่อในวันสะบาโต ผู้นั้นจะไม่จุดลากแกะตัวนั้นขึ้นหรือ
12. มนุษย์คนหนึ่งย่อมประเสริฐยิ่งกว่าแกะมากเท่าใด เหตุฉะนั้นจึงถูกต้องตามพระราชบัญญัติให้ทำการดีได้ในวันสะบาโต
13. แล้วพระองค์ตรัสกับคนมือลีบนั้นว่า จงเหยียดมือออกเถิด เขาก็เหยียดออก และมือนั้นก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง
14. ฝ่ายพวกฟาริสีก็ออกไปปรึกษากันถึงพระองค์ว่า จะทำอย่างไรจึงจะฆ่าพระองค์ได้
15. แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบ พระองค์จึงได้เสด็จออกไปจากที่นั่น และคนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป พระองค์ก็ทรงรักษาเขาให้หายโรคสิ้นทุกคน
16. แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเขามิให้แพร่งพรายว่าพระองค์คือผู้ใด
17. ทั้งนี้เพื่อคำที่ได้กล่าวไว้แล้วโดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จ ซึ่งว่า
18. 'ดูเถิด ผู้รับใช้ของเราซึ่งเราได้เลือกสรรไว้ ที่รักของเรา ผู้ซึ่งจิตใจเราโปรดปราน เราจะเอาวิญญาณของเราสวมท่านไว้ ท่านจะประกาศการพิพากษาแก่พวกต่างชาติ
19. ท่านจะไม่ทะเลาะวิวาท และไม่ร้องเสียงดัง ไม่มีใครได้ยินเสียงของท่านตามถนน
20. ไม่อ้อซ่าแล้วท่านจะไม่หัก ไม้ตะเกียงเป็นควันแล้วท่านจะไม่ดับ กว่าท่านจะทำให้การพิพากษามีชัยชนะ

21. และพวกต่างชาติจะวางใจในนามของท่าน'
22. ขณะนั้นเขาพาคนหนึ่งมีผีเข้าสิงอยู่ ทั้งตาบอดและเป็นใบ้มาหาพระองค์ พระองค์ทรงรักษาให้หาย คนตาบอดและใบ้ นั้นจึงพูดจึงเห็นได้
23. และคนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจถามกันว่า คนนี้เป็นบุตรของดาวิดมิใช่หรือ
24. แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินดังนั้นก็พูดกันว่า ผู้ที่ขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจเบเอลเซบูลผู้เป็นนายผีนั้น
25. ฝ่ายพระเยซูทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสกับเขาว่า ราชอาณาจักรใด ๆ ซึ่งแตกแยกกันเองก็จะรกร้างไป เมืองใด ๆ หรือครัวเรือนใด ๆ ซึ่งแตกแยกกันเองจะตั้งอยู่ไม่ได้
26. และถ้าชาวดานขับชาดานออก มันก็แตกแยกกันในตัวมันเอง แล้วอาณาจักรของมันจะตั้งอยู่อย่างไรได้
27. และถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูล พวกพ้องของท่านทั้งหลายขับมันออกโดยอำนาจของใครเล่า เหตุฉะนั้นพวกพ้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าวโทษพวกท่าน
28. แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยพระวิญญาณของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าก็มาถึงท่านแล้ว
29. หรือใครจะเข้าไปในเรือนของคนที่มีกำลังมากและปล้นเอาทรัพย์ของเขาอย่างไรได้ เว้นแต่จะจับคนที่มีกำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้
30. ผู้ใดไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ใดไม่รวบรวมไว้กับเราก็เป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป
31. เพราะฉะนั้น เรบอกท่านทั้งหลายว่า ความผิดบาปและคำหิมน้ประมาททุกอย่างจะโปรดยกให้มนุษย์ได้ เว้นแต่คำหิมน้ประมาทพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงโปรดยกให้มนุษย์ไม่ได้
32. ผู้ใดจะกล่าวร้ายบุตรมนุษย์จะโปรดยกให้ผู้นั้นได้ แต่ผู้ใดจะกล่าวร้ายพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงโปรดยกให้ผู้นั้นไม่ได้ทั้งโลกนี้โลกหน้า
33. ฟิงกล่าวอย่างใดอย่างหนึ่งว่าต้นดีผลก็ดี หรือต้นเลวผลก็เลวด้วย เพราะเราจะรู้จักต้นไม้ด้วยผลของมัน
34. โอ ชาติงูร้าย เจ้าเป็นคนชั่วแล้วจะพูดความดีได้อย่างไร ด้วยว่าปากนั้นพูดจากสิ่งที่มาจากใจ
35. คนดีก็เอาของดีมาจากคลังดีแห่งใจนั้น คนชั่วยกเอาของชั่วมาจากคลังชั่ว
36. ฝ่ายเรบอกเจ้าทั้งหลายว่า คำที่ไม่เป็นสาระทุกคำซึ่งมนุษย์พูดนั้น มนุษย์จะต้องให้การในถ้อยคำเหล่านั้นในวันพิพากษา
37. เหตุว่าที่เจ้าจะพ้นโทษได้ หรือจะต้องถูกปรับโทษนั้น ก็เพราะวาจาของเจ้า
38. คราวนั้นมีบางคนในพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีมาทูลว่า อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าอยากจะได้เห็นหมายสำคัญจากท่าน
39. พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า คนชาติชั่วและเล่นซู้แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่ทรงโปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาร์ศาสดาพยากรณ์
40. ด้วยว่า 'โยนาร์ห์ได้อยู่ในท้องปลาสามวันสามคืน' ฉะนั้น บุตรมนุษย์จะอยู่ในท้องแผ่นดินสามวันสามคืนนั้น
41. คนชาวนีนะเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยูดนี้ และจะกล่าวโทษเขา ด้วยว่าชาวนีนะเวห์ได้กลับใจเสีย

ใหม่เพราะคำประกาศของโยนาห์ และดูเถิด ผู้เป็นใหญ่กว่าโยนาห์อยู่ที่นี้

42. นางกษัตริย์ฝ่ายทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษเขา ด้วยว่าพระนางนั้นได้มาจากที่สูญปลายแผ่นดินโลกเพื่อจะฟังสติปัญญาของซาโลมอน และดูเถิด ผู้เป็นใหญ่กว่าซาโลมอนก็อยู่ที่นี้

43. เมื่อผีโสโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปในที่ก้นดาร์ เพื่อแสวงหาที่หยุดพักแต่ไม่พบเลย

44. แล้วมันก็กล่าวว่า 'ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ข้าได้ออกมา' และเมื่อมันมาถึงก็เห็นเรือนนั้นว่าง กวาดและตกแต่งไว้แล้ว

45. มันจึงไปรีบเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยที่นั่น และในที่สุดคนนั้นก็ตกที่หนึ่งร้ายกว่าตอนแรก คนชาติชั่วนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น

46. ขณะที่พระองค์ยังตรัสกับประชาชนอยู่นั้น ดูเถิด มารดาและพวกน้องชายของพระองค์พากันมายืนอยู่ภายนอกประตูจะสนทนากับพระองค์

47. แล้วมีคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า ดูเถิด มารดาและพวกน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอกประตูจะสนทนากับพระองค์

48. แต่พระองค์ตรัสตอบผู้ที่ทูลพระองค์นั้นว่า ใครเป็นมารดาของเรา ใครเป็นพี่น้องของเรา

49. พระองค์ทรงชี้ไปทางพวกสาวกของพระองค์ และตรัสว่า ดูเถิด นี่เป็นมารดาและพี่น้องของเรา

50. ด้วยว่าผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา

1. ในวันนั้นพระเยซูก็เสด็จจากเรือนไปประทับที่ชายทะเลสาบ
2. มีคนพากันมาหาพระองค์มากนัก พระองค์จึงเสด็จลงไปประทับในเรือ และบรรดาคนเหล่านั้นก็ยืนอยู่บนฝั่ง
3. แล้วพระองค์ก็ตรัสกับเขาหลายประการเป็นคำอุปมาว่า ดูเถิด มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช
4. และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชก็ตกตามหนทางบ้าง แล้วนกก็มากินเสีย
5. บ้างก็ตกในที่ซึ่งมีพินหิน มีเนื้อดินแต่น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็วเพราะดินไม่ลึก
6. แต่เมื่อแดดจัดแดดก็แผดเผา เพราะรากไม่มีจึงเหี่ยวไป
7. บ้างก็ตกกลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย
8. บ้างก็ตกที่ดินดี แล้วเกิดผล ร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง
9. ใครมีหูจงฟังเถิด
10. ฝ่ายพวกสาวกจึงมาทูลพระองค์ว่า เหตุไฉนพระองค์ตรัสกับเขาเป็นคำอุปมา
11. พระองค์ตรัสตอบเขาว่า เพราะว่าข้อความลึกลับของอาณาจักรแห่งสวรรค์ทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่คนเหล่านั้นไม่โปรดให้รู้
12. ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้คนนั้นมีเหลือเฟือ แต่ผู้ที่ไม่มียิ่งนั้น แม้ว่าจะมีอยู่จะต้องเอาไปจากเขา
13. เหตุฉะนั้น เราจึงกล่าวแก่เขาเป็นคำอุปมา เพราะว่าถึงเขาเห็นก็เหมือนไม่เห็น ถึงได้ยินก็เหมือนไม่ได้ยินและไม่เข้าใจ
14. ความเป็นอยู่ของเขาก็สำเร็จตามคำพยากรณ์ของอิสยาห์ที่ว่า 'พวกเจ้าจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ จะดูก็จริง แต่จะไม่สังเกต
15. เพราะว่าชนชาตินี้กลายเป็นคนมีใจเฉื่อยชา หูก็ตึง และตาเขาก็อปิด เกรงว่าในเวลาใดเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และจะหันกลับมา และเราจะได้รับการรักษาเขาให้หาย'
16. แต่ตาของท่านทั้งหลายก็เป็นสุขเพราะได้เห็น และหูของท่านก็เป็นสุขเพราะได้ยิน
17. เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ศาสดาพยากรณ์และผู้ชอบธรรมเป็นอันมากได้ปรารถนาจะเห็นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ แต่เขามีเคยได้เห็น และอยากจะได้ยินซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน แต่เขาก็มีเคยได้ยิน
18. เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงฟังคำอุปมาว่าด้วยผู้หว่านพืชนั้น
19. เมื่อผู้ใดได้ยินพระวจนะแห่งอาณาจักรแต่ไม่เข้าใจ มารร้ายก็มาฉวยเอาพืชซึ่งหว่านในใจเขานั้นไปเสีย นั่นแหละได้แก่ผู้ซึ่งรับเมล็ดริมหนทาง
20. และผู้ซึ่งรับเมล็ดซึ่งตกในที่ดินซึ่งมีพินหินนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะ แล้วก็รับทันทีด้วยความปรีดี
21. แต่ไม่มีรากในตัวเองจึงทนอยู่ชั่วคราว และเมื่อเกิดการยากลำบากหรือการข่มเหงต่างๆเพราะพระวจนะนั้น ต่อมาเขาก็เลิกเสีย
22. ผู้ซึ่งรับเมล็ดซึ่งตกกลางหนามนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวจนะ แล้วความกังวลตามธรรมดาโลก และการล่อลวงแห่งทรัพย์สมบัติก็รัดพระวจนะนั้นเสีย และเขาจึงไม่เกิดผล

23. ส่วนผู้ที่รับเมล็ดซึ่งตกในดินดีนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวาจาและเข้าใจ คนนั้นก็เกิดผลร้อยเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง สามสิบเท่าบ้าง
24. พระองค์ตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาทั้งหลายฟังว่า อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนชายคนหนึ่งได้หว่านพืชดีในนาของตน
25. แต่เมื่อคนทั้งหลายนอนหลับอยู่ ศัตรูของคนนั้นมาหว่านข้าวละมานปนกับข้าวสาลีนั้นไว้ แล้วก็กลับไป
26. ครั้นตื่นข้านั้นงอกขึ้นออกรวงแล้ว ข้าวละมานก็ปรากฏขึ้นด้วย
27. ผู้รับใช้แห่งเจ้าบ้านจึงมาแจ้งแก่นายว่า 'นายเจ้าข้า ท่านได้หว่านพืชดีในนาของท่านมิใช่หรือ แต่มีข้าวละมานมาจากไหน'
28. นายก็ตอบพวกเขาว่า 'นี่เป็นการกระทำของศัตรู' พวกเขาจึงถามนายว่า 'ท่านปรารถนาจะให้พวกเราไปถอนและเก็บข้าวละมานหรือ'
29. แต่นายตอบว่า 'อย่าเลย เกลือกว่าเมื่อกำลังถอนข้าวละมานจะถอนข้าวสาลีด้วย
30. ให้ทั้งสองจำเริญไปด้วยกันจนถึงฤดูเกี่ยว และในเวลาเกี่ยวนั้นเราจะสั่งผู้เกี่ยวว่า จงเก็บข้าวละมานก่อนมัดเป็นฟ่อนเผาไฟเสีย แต่ข้าวสาลีนั้นจงเก็บไว้ในยุ้งฉางของเรา'
31. พระองค์ยังตรัสคำอุปมาอีกข้อหนึ่งให้เขาฟังว่า อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ผู้พักอาศัยเมล็ดหนึ่งซึ่งชายคนหนึ่งเอาไปเพาะลงในไร่ของตน
32. เมล็ดนั้นเล็กกว่าเมล็ดทั้งปวง แต่เมื่องอกขึ้นแล้วก็ใหญ่กว่าผักอื่น และจำเริญเป็นต้นไม้จนนกในอากาศมาทำรังอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้นได้
33. พระองค์ยังตรัสคำอุปมาให้เขาฟังอีกข้อหนึ่งว่า อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเชื้อ ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอามาเจือลงในแป้งสามถัง จนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด
34. ข้อความเหล่านี้ทั้งสิ้น พระเยซูตรัสกับหมู่ชนเป็นคำอุปมา และนอกจากคำอุปมา พระองค์มิได้ตรัสกับเขาเลย
35. ทั้งนี้เพื่อให้สำเร็จตามพระวาจาที่ตรัสโดยศาสดาพยากรณ์ว่า 'เราจะอำปากกล่าวคำอุปมา เราจะกล่าวข้อความซึ่งปิดซ่อนไว้ตั้งแต่เดิมสร้างโลก'
36. แล้วพระเยซูจึงทรงให้คนเหล่านั้นจากไปและเสด็จเข้าไปในเรือ พวกสาวกของพระองค์ก็มาเฝ้าพระองค์ทูลว่า ขอพระองค์ทรงโปรดอธิบายให้พวกเราเข้าใจคำอุปมาที่ว่าด้วยข้าวละมานในนา นั้น
37. พระองค์ตรัสตอบเขาว่า ผู้หว่านเมล็ดพืชดีนั้น ได้แก่บุตรมนุษย์
38. นานั้นได้แก่โลก ส่วนเมล็ดพืชดีได้แก่พลเมืองแห่งอาณาจักร แต่ข้าวละมานได้แก่พลเมืองของมารร้าย
39. ศัตรูผู้หว่านข้าวละมานได้แก่พญามาร ฤดูเกี่ยวได้แก่การสิ้นสุดของโลกนี้ และผู้เกี่ยวนั้นได้แก่พวกทูตสวรรค์
40. เหตุฉะนั้น เขาเก็บข้าวละมานเผาไฟเสียอย่างไร ในการสิ้นสุดของโลกนี้ก็จะเป็นอย่างนั้น
41. บุตรมนุษย์จะใช้พวกทูตสวรรค์ของท่านออกไปเก็บกวาดทุกสิ่งที่ทำให้หลงผิด และบรรดาผู้ที่ทำความชั่วเข้าไปจากอาณาจักรของท่าน
42. และจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพล่ง ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

43. คราวนั้นผู้ชอบธรรมจะส่องแสงอยู่ในอาณาจักรพระบิดาของเขาจุดดวงอาทิตย์ ใครมีหูจงฟังเถิด
44. อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนขุมทรัพย์ซ่อนไว้ในทุ่งนา เมื่อมีผู้ไต่พบแล้วก็กลับซ่อนเสียอีก และเพราะความปรีดีจึงไปขายสรรพสิ่งซึ่งเขามีอยู่ แล้วไปซื้อทุ่งนานั้น
45. อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนพ่อค้าที่ไปหาไข่มุกอย่างดี
46. ซึ่งเมื่อได้พบไข่มุกเม็ดหนึ่งมีค่ามาก ก็ไปขายสิ่งสรรพสิ่งซึ่งเขามีอยู่ ไปซื้อไข่มุกนั้น
47. อีกประการหนึ่ง อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนอวนที่ลากอยู่ในทะเล ติดปลาธรรมทุกชนิด
48. ซึ่งเมื่อเต็มแล้วเขาก็ลากขึ้นฝั่งนั่งเลือกเอาแต่ที่ดีใส่ตะกร้า แต่ที่ไม่ดีนั้นก็ทิ้งเสีย
49. ในการสิ้นสุดของโลกก็จะเป็นอย่างนั้นแหละ พวกทูตสวรรค์จะออกมาแยกคนชั่วออกจากคนชอบธรรม
50. แล้วจะทิ้งลงในเตาไฟอันลุกโพลง ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน
51. พระเยซูตรัสกับเขาว่า ข้อความเหล่านี้ท่านทั้งหลายเข้าใจแล้วหรือ เขาทูลตอบพระองค์ว่า เข้าใจ พระเจ้าข้า
52. ฝ่ายพระองค์ตรัสกับเขาว่า เพราะฉะนั้นพวกธรรมาจารย์ทุกคนที่ได้เรียนรู้ถึงอาณาจักรแห่งสวรรค์แล้ว ก็เป็นเหมือนเจ้าของบ้านที่เอาทั้งของใหม่และของเก่าออกจากคลังของตน
53. ต่อมาเมื่อพระเยซูได้ตรัสคำอุปมาเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ก็เสด็จไปจากที่นั่น
54. เมื่อพระองค์เสด็จมาถึงตำบลบ้านของพระองค์แล้ว พระองค์ก็สั่งสอนในธรรมศาลาของเขา จนคนทั้งหลายประหลาดใจแล้วพูดกันว่า คนนี้มีสติปัญญาและการอภินิหารอย่างนี้มาจากไหน
55. คนนี้เป็นลูกช่างไม้มิใช่หรือ มารดาของเขาชื่อมารีย์มิใช่หรือ และน้องชายของเขาชื่อยากอบ โยเสส ซีโมน และยูดาสมิใช่หรือ
56. และน้องสาวก็อยู่กับเรามิใช่หรือ เขาได้สั่งทั้งปวงเหล่านี้มาจากไหน
57. เขาทั้งหลายจึงหมองใจในพระองค์ ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเขาว่า ศาสดาพยากรณ์จะไม่ขาดความนับถือ เว้นแต่ในบ้านเมืองของตน และในคริวเรือนของตน
58. พระองค์จึงมิได้ทรงกระทำการอภินิหารที่นั่น เพราะเขาไม่มีความเชื่อ

1. ครั้งนั้นเฮโรดเจ้าเมืองไดยินกิตติศัพท์ของพระเยซู
2. จึงกล่าวแก่พวกคนใช้ของท่านว่า ผู้นี้แหละเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา ท่านได้เป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุฉะนั้นท่านจึงกระทำการอิทธิฤทธิ์ได้
3. ด้วยว่าเฮโรดได้จับยอห์นมัดแล้วขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่นางเฮโรเดียสภรรยาของฟีลิปน้องชายของตน
4. เพราะยอห์นเคยทูลท่านว่า ท่านผิดพระราชบัญญัติที่รับนางมาเป็นภรรยา
5. ถึงเฮโรดอยากจะฆ่ายอห์นก็กลัวประชาชน ด้วยว่าเขาทั้งหลายนับถือยอห์นว่าเป็นศาสดาพยากรณ์
6. แต่เมื่อวันฉลองวันเกิดของเฮโรดมาถึง บุตรสาวนางเฮโรเดียสก็เต้นรำต่อหน้าเขาทั้งหลาย ทำให้เฮโรดชอบใจ
7. เฮโรดจึงสัญญาโดยปฏิญาณว่า เธอจะขอสิ่งใดๆ ก็จะทำให้สิ่งนั้น
8. บุตรสาวก็ทูลตามที่มารดาได้สั่งไว้แล้วว่า ขอศีรษะยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใส่ถาดมาให้หม่อมฉันที่นี่เพคะ
9. ฝ่ายกษัตริย์เฮโรดก็เศร้าใจ แต่เพราะเหตุที่ได้ปฏิญาณไว้และเพราะเห็นแก่พวกที่เอนกายลงรับประทานด้วยกันกับท่าน จึงออกคำสั่งอนุญาตให้
10. แล้วก็ใช้คนไปตัดศีรษะยอห์นในคุก
11. เขาจึงเอาศีรษะของยอห์นใส่ถาดมาให้หญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้มารดา
12. ฝ่ายพวกสาวกของยอห์นก็มารับเอาศพไปฝังไว้ แล้วก็มาทูลพระเยซูให้ทรงทราบ
13. เมื่อพระเยซูได้ทรงทราบแล้ว พระองค์จึงลงเรือเสด็จไปจากที่นั่น ไปยังที่เปเลียวแต่ลำพังพระองค์ เมื่อประชาชนทั้งปวงทราบ เขาก็ออกจากเมืองต่างๆเดินตามพระองค์ไป
14. ครั้นพระเยซูเสด็จขึ้นจากเรือแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นประชาชนหมู่ใหญ่ พระองค์ทรงสงสารเขา จึงได้ทรงรักษาคนป่วยของเขาให้หาย
15. ครั้นเวลาเย็นแล้วพวกสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า ที่นี่กันดารอาหารนัก และบัดนี้ก็เป็นลงมากแล้ว ขอพระองค์ทรงให้ประชาชนไปเสียเถิด เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหารตามหมู่บ้าน
16. ฝ่ายพระเยซูตรัสกับพวกสาวกว่า เขาไม่จำเป็นต้องไปจากที่นี่ พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด
17. พวกสาวกจึงทูลพระองค์ว่า ที่นี่พวกข้าพระองค์มีแต่ขนมปังเพียงห้าก้อนกับปลาสองตัวเท่านั้น
18. พระองค์จึงตรัสว่า เอาอาหารนั้นมาให้เราเถิด
19. แล้วพระองค์ทรงสั่งให้คนเหล่านั้นนั่งลงที่หญ้า เมื่อทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็ทรงแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงขอบพระคุณ และหักขนมปังส่งให้เหล่าสาวก เหล่าสาวกก็แจกให้คนทั้งปวง
20. เขาได้กินอิ่มทุกคน ส่วนเศษอาหารที่ยังเหลือนั้น เขาเก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม
21. ฝ่ายคนที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายประมาณห้าพันคน มิได้นับผู้หญิงและเด็ก
22. ในทันใดนั้นพระเยซูได้ตรัสให้เหล่าสาวกของพระองค์ลงเรือข้ามฟากไปก่อน ส่วนพระองค์ทรงรอสั่งประชาชนกลับบ้าน
23. และเมื่อให้ประชาชนเหล่านั้นไปหมดแล้ว พระองค์เสด็จขึ้นไปบนภูเขาโดยลำพังเพื่อจะอธิษฐาน เวลาที่ตึกลง พ

พระองค์ยังทรงอยู่ที่นั่นแต่ผู้เดียว

24. แต่ขณะนั้นเรืออยู่กลางทะเลแล้ว และถูกคลื่นโคลงเพราะทวนลมอยู่

25. ครั้นเวลาสามยามเศษ พระเยซูจึงทรงดำเนินบนน้ำทะเลไปยังเหล่าสาวก

26. เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนินมาบนทะเล เขาก็ตกใจนัก พุดกันว่า เป็นผี เขาจึงร้องวิ่งไปเพราะกลัว

27. ในทันใดนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า จงชื่นใจเถิด คือเราเอง อย่างกลัวเลย

28. ฝ่ายเปโตรจึงทูลตอบพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ถ้าเป็นพระองค์แน่แล้ว ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์เดินบนน้ำไปหาพระองค์

29. พระองค์ตรัสว่า มาเถิด เมื่อเปโตรลงจากเรือแล้ว เขาก็เดินบนน้ำไปหาพระเยซู

30. แต่เมื่อเขาเห็นลมพัดแรงก็กลัว และเมื่อกำลังจะจมก็ร้องว่า พระองค์เจ้าข้า ช่วยข้าพระองค์ด้วย

31. ในทันใดนั้นพระเยซูทรงเอื้อมพระหัตถ์จับเขาไว้ แล้วตรัสกับเขาว่า โอ คนมีความเชื่อน้อย เจ้าสงสัยทำไม

32. เมื่อพระองค์กับเปโตรขึ้นเรือแล้ว ลมก็เงียบลง

33. เขาทั้งหลายที่อยู่ในเรือจึงมานมัสการพระองค์ทูลว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้าจริงแล้ว

34. ครั้นพวกเขาข้ามฟากไปแล้ว ก็มาถึงแขวงเยนเนซาเรท

35. เมื่อคนในสถานที่นั้นรู้จักพระองค์แล้วก็ใช้คนไปบอกกล่าวทั่วแคว้นนั้น ต่างก็พาบรรดาคนเจ็บป่วยมาเฝ้าพระองค์

36. เขาทูลอ้อนวอนขอพระองค์โปรดให้เขาได้และต้องแต่ชายฉลองพระองค์เท่านั้น และผู้ใดได้และต้องแล้วก็หายป่วยบริบูรณ์ดีทุกคน

1. ครั้งนั้น พวกธรรมจารย์และพวกฟาริสี ซึ่งมาจากกรุงเยรูซาเล็ม มาทูลถามพระเยซูว่า
2. ทำไมพวกสาวกของท่านจึงละเมิดประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ ด้วยว่าเขามีได้ล้างมือเมื่อเขารับประทานอาหาร
3. แต่พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า เหตุไฉนพวกท่านจึงละเมิดพระบัญญัติของพระเจ้าด้วยประเพณีของพวกท่านด้วยเล่า
4. เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงบัญญัติไว้ว่า 'จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน' และ 'ผู้ใดค่าแข่งบิดามารดาของตน ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตาย'
5. แต่พวกท่านกลับสอนว่า 'ผู้ใดจะกล่าวแก่บิดามารดาว่า สิ่งใดของข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นของถวายแด่พระเจ้าแล้ว'
6. ผู้นั้นจึงไม่ต้องให้เกียรติบิดามารดาของตน' อย่างนั้นแหละท่านทั้งหลายทำให้พระบัญญัติของพระเจ้าเป็นหมิ่นไป เพราะเห็นแก่ประเพณีของพวกท่าน
7. โอ คนหน้าซื่อใจคด อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกท่านถูกแล้วว่า
8. 'ประชาชนนี้เข้ามาใกล้เราด้วยปากของเขา และให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา
9. เขาหมัศจรรย์เราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาบทบัญญัติของมนุษย์มาอวดอ้างว่า เป็นพระดำรัสสอน'
10. แล้วพระองค์ทรงเรียกประชาชนและตรัสกับเขาว่า จงฟังและเข้าใจเถิด
11. มิใช่สิ่งซึ่งเข้าไปในปากจะทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่สิ่งซึ่งออกมาจากปากนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน
12. ขณะนั้นพวกสาวกมาทูลพระองค์ว่า พระองค์ทรงทราบแล้วหรือว่า เมื่อพวกฟาริสีได้ยินคำตรัสนั้น เขาแค้นเคืองใจนัก
13. พระองค์จึงตรัสตอบว่า ต้นไม้ใดๆทุกต้นซึ่งพระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์มิได้ทรงปลูกไว้จะต้องถอนเสีย
14. ช่างเขาเถิด เขาเป็นผู้นำตาบอดนำทางคนตาบอด ถ้าคนตาบอดนำทางคนตาบอด ทั้งสองจะตกลงไปในบ่อ
15. ฝ่ายเปโตรทูลพระองค์ว่า ขอทรงโปรดอธิบายคำอุปมานั้นให้พวกข้าพระองค์ทราบ
16. ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบว่า ท่านทั้งหลายยังไม่เข้าใจด้วยหรือ
17. ท่านยังไม่เข้าใจหรือว่า สิ่งใดซึ่งเข้าไปในปากก็ลงไปในห้อง แล้วก็ถ่ายออกลงสู่ผิวไป
18. แต่สิ่งที่ออกจากปากก็ออกมาจากใจ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน
19. ความคิดชั่วร้าย การฆ่าคน การผิดผีผิดเมีย การลวงประเวณี การลักขโมย การเป็นพยานเท็จ การพุดหมิ่นประมาท ก็ออกมาจากใจ
20. สิ่งเหล่านี้แหละที่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน แต่ซึ่งจะรับประทานอาหารโดยไม่ล้างมือก่อน ไม่ทำให้มนุษย์เป็นมลทิน
21. แล้วพระเยซูเสด็จไปจากที่นั้นเข้าไปในเขตแดนเมืองไทระและเมืองไซดอน
22. ดูเถิด มีหญิงชาวคานาอันคนหนึ่งมาจากเขตแดนนั้นร้องทูลพระองค์ว่า โอ พระองค์ผู้ทรงเป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า

- ขอทรงโปรดเมตตาข้าพระองค์เถิด ลูกสาวของข้าพระองค์มีผีสิงอยู่เป็นทุกข์ลำบากยิ่งนัก
23. ฝ่ายพระองค์ก็ไม่ทรงตอบเขาสักคำเดียว และพวกสาวกของพระองค์มาอ่อนนวนพระองค์ ทูลว่า ไล่เธอไปเสียเถิด เพราะเธอร้องตามเรามา
 24. พระองค์ตรัสตอบว่า เรามีได้รับใช้มาหาผู้ใด เว้นแต่แกะหลงของวงศ์วานอิสราเอล
 25. ฝ่ายหญิงนั้นก็มานมัสการพระองค์ทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์เถิด
 26. พระองค์จึงตรัสตอบว่า ซึ่งจะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร
 27. ผู้หญิงนั้นทูลว่า จจริงพระองค์เจ้าข้า แต่สุนัขนั้นยอมกินเดนที่ตกจากโต๊ะนายของมัน
 28. แล้วพระเยซูตรัสตอบเขาว่า โอ หญิงเอ๋ย ความเชื่อของเจ้าก็มาก ให้เป็นไปตามความปรารถนาของเจ้าเถิด และลูกสาวของเขาก็หายเป็นปกติตั้งแต่ขณะนั้น
 29. พระเยซูจึงเสด็จจากที่นั่นมายังทะเลสาบกาลิลี แล้วเสด็จขึ้นไปบนภูเขาทรงประทับที่นั่น
 30. และประชาชนเป็นอันมากมาเฝ้าพระองค์ พาคნ่ง่อย คนตาบอด คนใบ้ คนพิการ และคนเจ็บอื่นๆหลายคนมาวางแทบพระบาทของพระเยซู แล้วพระองค์ทรงรักษาเขาให้หาย
 31. คนเหล่านั้นจึงอัศจรรย์ใจนักเมื่อเห็นคนใบ้พูดได้ คนพิการหายเป็นปกติ คนง่อยเดินได้ คนตาบอดกลับเห็น แล้วเขาก็สรรเสริญพระเจ้าของชนชาติอิสราเอล
 32. ฝ่ายพระเยซูทรงเรียกพวกสาวกของพระองค์มาตรัสว่า เราสงสารคนเหล่านี้ เพราะเขาค้างอยู่กับเราได้สามวันแล้ว และไม่มีอาหารจะกิน เราไม่อยากจะให้เขาไปเมื่อยังอดอาหารอยู่ กลัวว่าเขาจะหิวโหยสิ้นแรงลงตามทาง
 33. พวกสาวกทูลพระองค์ว่า ในถิ่นทุรกันดารนี้เราจะหาอาหารที่ไหน พอเลี้ยงคนเป็นอันมากนี้ให้อิ่มได้
 34. พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า ท่านมีขนมปังกี่ก้อน เขาทูลว่า มีเจ็ดก้อนกับปลาเล็ก ๆ สองสามตัว
 35. พระองค์จึงสั่งประชาชนให้นั่งลงที่พื้นดิน
 36. แล้วพระองค์ทรงรับขนมปังเจ็ดก้อนและปลาเหล่านั้นมาขอบพระคุณแล้ว จึงทรงหักส่งให้เหล่าสาวกของพระองค์ เหล่าสาวกก็แจกให้ประชาชน
 37. และคนทั้งปวงได้รับประทานอิ่มทุกคน อาหารที่เหลือนั้น เขาเก็บได้เจ็ดกระบุงเต็ม
 38. ผู้ที่ได้รับประทานอาหารนั้นมีผู้ชายสี่พันคน มิได้นับผู้หญิงและเด็ก
 39. พระองค์ตรัสสั่งให้ประชาชนไปแล้ว ก็เสด็จลงเรือมาถึงเขตเมืองมักดาลา

1. พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีได้มาทดลองพระองค์โดยขอร้องให้พระองค์สำแดงหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์ให้เขาเห็น
2. พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า พอดกเย็นท่านทั้งหลายพูดว่า 'รุ่งขึ้นอากาศจะโปร่งดีเพราะฟ้าสีแดง'
3. ในเวลาเช้าท่านพูดว่า 'วันนี้จะเกิดพายุฝนเพราะฟ้าแดงและมัว' โอ คนหน้าซื่อใจคด ท้องฟ้านั้นท่านทั้งหลายยังอาจสังเกตเห็นและเข้าใจได้ แต่หมายสำคัญแห่งกาลนี้ท่านกลับไม่เข้าใจ
4. คนชาติชั่วและเล่นซู้แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาห์ศาสดาพยากรณ์เท่านั้น แล้วพระองค์ก็เสด็จไปจากเขา
5. ฝ่ายพวกสาวกของพระองค์ เมื่อข้ามฟากนั้นได้ลืมนมปังไปด้วย
6. พระเยซูตรัสกับเขาว่า จงสังเกตและระวังเชื้อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี
7. เหล่าสาวกจึงปรึกษากันว่า เพราะเหตุที่เรามีได้เอาขนมปังมา
8. ฝ่ายพระเยซูทรงทราบจึงตรัสกับเขาว่า โอ ผู้มีความเชื่อน้อย เหตุไฉนพวกท่านจึงปรึกษากันและกันถึงเรื่องไม่ได้เอาขนมปังมา
9. ท่านยังไม่เข้าใจและจำไม่ได้หรือ เรื่องขนมปังห้าก้อนกับคนห้าพันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้ที่กระบุง
10. หรือขนมปังเจ็ดก้อนกับคนสี่พันคนนั้น ท่านเก็บที่เหลือได้ที่กระบุง
11. เป็นไฉนพวกท่านถึงไม่เข้าใจว่า เรามีได้พูดกับท่านด้วยเรื่องขนมปัง แต่ได้ทำให้ท่านระวังเชื้อแห่งพวกฟาริสีและพวกสะดูสีให้ดี
12. แล้วพวกสาวกก็เข้าใจว่า พระองค์มิได้ตรัสสั่งเขาให้ระวังเชื้อขนมปัง แต่ให้ระวังคำสอนของพวกฟาริสีและพวกสะดูสี
13. ครั้นพระเยซูเสด็จเข้าไปในเขตเมืองซีซารียาฟีลิปปี พระองค์จึงตรัสถามพวกสาวกของพระองค์ว่า คนทั้งหลายพูดกันว่าเราซึ่งคือบุตรมนุษย์เป็นใคร
14. เขาจึงทูลตอบว่า บางคนว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่นว่าเป็นเยเรมีย์ หรือเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์
15. พระองค์ตรัสถามเขาว่า แล้วพวกท่านเล่าว่าเราเป็นใคร
16. ซีโมนเปโตรทูลตอบว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่
17. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ซีโมนบุตรโยนาเอ๋ย ท่านก็เป็นสุข เพราะว่าเนื้อหนังและโลหิตมิได้แจ้งความนี้แก่ท่าน แต่พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ทรงแจ้งให้ทราบ
18. ฝ่ายเรอบอกท่านด้วยว่า ท่านคือเปโตร และบนศิลานี้เราจะสร้างคริสตจักรของเราไว้ และประตูแห่งนรกจะมีชัยต่อคริสตจักรนั้นก็หาไม่ได้
19. เราจะมอบลูกกุญแจของอาณาจักรแห่งสวรรค์ให้ไว้แก่ท่าน ท่านจะผูกมัดสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นก็จะถูกมัดในสวรรค์ เมื่อท่านจะปล่อยสิ่งใดในโลก สิ่งนั้นจะถูกปล่อยในสวรรค์
20. แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเหล่าสาวกของพระองค์ มิให้บอกผู้ใดว่า พระองค์ทรงเป็นพระเยซูพระคริสต์ผู้นั้น

21. ตั้งแต่เวลานั้นมา พระเยซูทรงเริ่มเผยแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า พระองค์จะต้องเสด็จไปกรุงเยรูซาเล็ม และจะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการจากพวกผู้ใหญ่และพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ จนต้องถูกประหารเสีย แต่ในวันที่สามจะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่
22. ฝ่ายเปโตรเอามือจับพระองค์ เริ่มทูลท้วงพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ให้เหตุการณ์นั้นอยู่ห่างไกลจากพระองค์เถิด อย่าให้เป็นอย่างนั้นแก่พระองค์เลย
23. พระองค์จึงหันพระพักตร์ตรัสกับเปโตรว่า อ้ายซาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เจ้าเป็นเครื่องกีดขวางเรา เพราะเจ้ามิได้คิดตามพระดำริของพระเจ้า แต่ตามความคิดของมนุษย์
24. ขณะนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า ถ้าผู้ใดใคร่ตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกและตามเรามา
25. เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตของตนเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด
26. เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร หรือผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา
27. เหตุว่าบุตรมนุษย์จะเสด็จมาด้วยสง่าราศีแห่งพระบิดา และพร้อมด้วยทูตสวรรค์ของพระองค์ เมื่อนั้นพระองค์จะประทับบนบัลลังก์ให้ทุกคนตามการกระทำของตน
28. เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคนที่ยังจะไม่รู้รสความตาย จนกว่าจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในราชอาณาจักรของท่าน

1. ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ ขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง
2. แล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา พระพักตร์ของพระองค์ก็ทอแสงเหมือนแสงอาทิตย์ ฉลองพระองค์ก็ขาวผ่องดุจแสงสว่าง
3. ดุเถิด โมเสสและเอลียาห์ก็มาปรากฏแก่พวกสาวกเหล่านั้น กำลังเฝ้าสนทนากับพระองค์
4. ฝ่ายเปโตรทูลพระเยซูว่า พระองค์เจ้าข้า ซึ่งพวกข้าพระองค์อยู่ที่นี้ก็ดี ถ้าพระองค์ต้องพระประสงค์ พวกข้าพระองค์จะทำพลับพลาสามหลังที่นี้ สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง
5. เปโตรทูลยังไม่ทันขาดคำ ดุเถิด ก็บังเกิดมีเมฆสุกใสมาปกคลุมเขาไว้ แล้วดุเถิด มีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก จงฟังท่านเถิด
6. ฝ่ายพวกสาวกเมื่อได้ยินก็ซบหน้ากราบลงกลัวยิ่งนัก
7. พระเยซูจึงเสด็จมาถูกต้องเขา แล้วตรัสว่า จงลุกขึ้นเถิด อย่ากลัวเลย
8. เมื่อเขาเงยหน้าดูก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูองค์เดียว
9. ขณะที่ลงมาจากภูเขา พระเยซูตรัสห้ามเหล่าสาวกว่า นิमितซึ่งพวกท่านได้เห็นนั้น อย่าบอกเล่าแก่ผู้ใดจนกว่าบุตรมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย
10. เหล่าสาวกก็ทูลถามพระองค์ว่า เหตุไฉนพวกธรรมจารย์จึงว่า เอลียาห์จะต้องมาก่อน
11. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า เอลียาห์ต้องมาก่อนจริง และทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม
12. แต่เราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า เอลียาห์นั้นได้มาแล้ว และเขาหา รู้จักท่านไม่ แต่เขาใครทำแก่ท่านอย่างไร เขาก็ได้กระทำแล้ว ส่วนบุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์จากเขาเช่นเดียวกัน
13. แล้วเหล่าสาวกจึงเข้าใจว่าพระองค์ได้ตรัสแก่เขาเล็งถึงยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา
14. ครั้นพระเยซูกับเหล่าสาวกมาถึงฝูงชนแล้ว มีชายคนหนึ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลงทูลว่า
15. พระองค์เจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาแก่บุตรชายของข้าพระองค์ ด้วยว่าเขาเป็นโรคลมบ้าหมู มีความทุกข์เวทนา มาก เคยตกไฟตกน้ำบ่อยๆ
16. ข้าพระองค์ได้พาเขามาหาพวกสาวกของพระองค์ แต่พวกสาวกนั้นรักษาเขาให้หายไม่ได้
17. พระเยซูตรัสตอบว่า โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีทิวชิว เราจะต้องอยู่กับท่านทั้งหลายนานเท่าใด เราจะอดทนเพราะท่านไปถึงไหน จงพาเด็กนั้นมาหาเราที่นี่เถิด
18. พระเยซูจึงตรัสส้าทบผีนั้น มันก็ออกจากเขา ทันใดนั้นเด็กก็หายเป็นปกติ
19. ภายหลังเหล่าสาวกมาหาพระเยซูเป็นส่วนตัวทูลถามว่า เหตุไฉนพวกข้าพระองค์ขับผีนั้นออกไม่ได้
20. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า เพราะเหตุพวกท่านไม่มีความเชื่อ ด้วยเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์ผักกาดเมล็ดหนึ่ง ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า 'จงเลื่อนจากที่นี่ไปที่โน่น' มันก็จะเลื่อน สิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งท่านทำไม่ได้จะไม่มีเลย
21. แต่ผีชนิดนี้ไม่เคยถูกขับออก เว้นไว้โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร

22. ครั้นพระองค์กับเหล่าสาวกอาศัยอยู่ในแคว้นกาลิลี พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า บุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศไว้ในมือของคนทั้งหลาย
23. และเขาทั้งหลายจะประหารชีวิตท่านเสีย ในวันที่สามท่านจะกลับฟื้นขึ้นมาใหม่ พวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์ยิ่งนัก
24. เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกมาถึงเมืองคาเปอร์นาอุมแล้ว ผู้เก็บค่าบำรุงพระวิหารมาหาเปโตรถามว่า อาจารย์ของท่านไม่เสียค่าบำรุงพระวิหารหรือ
25. เปโตรตอบว่า เสีย เมื่อเปโตรเข้าไปในเรือน พระเยซูตรัสกับเขาก่อนว่า ซีโมนเอ๋ย ท่านเห็นอย่างไร กษัตริย์ของแผ่นดินโลกเคยเก็บส่วยและภาษีจากผู้ใด จากโอรสหรือจากผู้อื่น
26. เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า เคยเก็บจากผู้อื่น พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า ถ้าเช่นนั้นโอรสก็ไม่ต้องเสีย
27. แต่เพื่อมิให้เขาเข้าใจผิด ท่านจงไปตกเบ็ดที่ทะเล เมื่อได้ปลาตัวแรกขึ้นมาก็ให้เปิดปากมัน แล้วจะพบเงินแผ่นหนึ่ง จงเอาเงินนั้นไปชำระค่าบำรุงพระวิหารสำหรับเรากับท่านเถิด

1. ในเวลานั้นเหล่าสาวกมาเฝ้าพระเยซูทูลว่า ใครเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์
2. พระเยซูจึงทรงเรียกเด็กเล็กๆคนหนึ่งมาให้อยู่ท่ามกลางเขา
3. แล้วตรัสว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าพวกท่านไม่กลับใจเป็นเหมือนเด็กเล็กๆ ท่านจะเข้าในอาณาจักรแห่งสวรรค์ไม่ได้เลย
4. เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดจะถ่อมจิตใจลงเหมือนเด็กเล็กคนนี้ ผู้นั้นจะเป็นใหญ่ที่สุดในอาณาจักรแห่งสวรรค์
5. ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กเช่นนี้คนหนึ่งในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเรา
6. แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งซึ่งเชื่อในเราให้หลงผิด ถ้าเอาหินโม้ก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นถ่วงเสียที่ทะเลลึกก็ดีกว่า
7. วิบัติแก่โลกนี้ด้วยเหตุให้หลงผิด ถึงจำเป็นต้องมีเหตุให้หลงผิด แต่วิบัติแก่ผู้ที่ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น
8. ด้วยเหตุนี้ถ้ามือหรือเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือและเท้าด้วนยังดีกว่ามีสองมือสองเท้า และต้องถูกทิ้งในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์
9. ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกและโยนมันทิ้งเสียจากท่าน ซึ่งท่านจะเข้าสู่ชีวิตด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่ามีสองตาและต้องถูกทิ้งไปในไฟนรก
10. จงระวังให้ดี อย่าดูหมิ่นผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่ง ด้วยเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายว่า บนสวรรค์ทูลสวรรค์ประจำของเขาเฝ้าอยู่เสมอต่อพระพักตร์พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์
11. เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้เสด็จมาเพื่อช่วยผู้ซึ่งหลงหายไปนั้นให้รอด
12. ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร ถ้าผู้หนึ่งมีแกะอยู่ร้อยตัว และตัวหนึ่งหลงหายไปจากฝูง ผู้นั้นจะไม่ละแกะเก้าสิบเก้าตัวไว้แล้วขึ้นไปบนภูเขาเที่ยวหาตัวที่หายนั้นหรือ
13. เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้นั้นพบแกะตัวที่หาย เขาจะชื่นชมยินดียิ่งกว่าที่มีแกะเก้าสิบเก้าตัวที่มีได้หลงหายนั้น
14. อย่างนั้นแหละ พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ไม่ทรงปรารถนาให้ผู้เล็กน้อยเหล่านี้สักคนหนึ่งพินาศไปเลย
15. หากว่าพี่น้องของท่านผู้หนึ่งทำการละเมิดต่อท่าน จงไปแจ้งความผิดบาปนั้นแก่เขาสองต่อสองเท่านั้น ถ้าเขาฟังท่าน ท่านจะได้พี่น้องคืนมา
16. แต่ถ้าเขาไม่ฟังท่าน จงนำคนหนึ่งหรือสองคนไปด้วย ให้เป็นพยานสองสามปาก เพื่อทุกคำจะเป็นหลักฐานได้
17. ถ้าเขาไม่ฟังคนเหล่านั้น จงไปแจ้งความต่อคริสตจักร ถ้าเขายังไม่ฟังคริสตจักรอีกก็ให้ถือเสียว่า เขาเป็นเหมือนคนต่างชาติและคนเก็บภาษี
18. เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า สิ่งสารพัดซึ่งท่านจะผูกมัดในโลก ก็จะถูกผูกมัดในสวรรค์ และสิ่งซึ่งท่านจะปล่อยในโลกก็จะถูกปล่อยในสวรรค์
19. เรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายอีกว่า ถ้าในพวกท่านที่อยู่ในโลกสองคนจะร่วมใจกันขอสิ่งหนึ่งสิ่งใด พระบิดาของเรา

ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ก็จะทรงกระทำให้

20. ด้วยว่ามีสองสามคนประชุมกันที่ไหนๆในนามของเรา เราจะอยู่ท่ามกลางเขาที่นั่น
21. ขณะนั้นเบโตรมาทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า หากพี่น้องของข้าพระองค์จะกระทำผิดต่อข้าพระองค์เรื่อยไป ข้าพระองค์ควรจะยกความผิดของเขาสักกี่ครั้ง ถึงเจ็ดครั้งหรือ
22. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า เรามีได้ว่าเพียงเจ็ดครั้งเท่านั้น แต่เจ็ดครั้งคุณด้วยเจ็ดสิบ
23. เหตุฉะนั้น อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่งทรงประสงค์จะคิดบัญชีกับผู้รับใช้ของท่าน
24. เมื่อตั้งต้นทำการนั้น เขาพาคนหนึ่งซึ่งเป็นหนี้หนึ่งหมื่นตะลันต์มาเฝ้า
25. เจ้านายของเขาจึงสั่งให้ขายตัวกับทั้งภรรยาและลูก และบรรดาสิ่งของที่เขามีอยู่นั้นเอามาใช้หนี้ เพราะเขาไม่มีเงินจะใช้หนี้
26. ผู้รับใช้ถูกหนี้ผู้นั้นจึงกราบลงนมัสการท่านว่า `ข้าแต่ท่าน ขอโปรดผิดไว้ก่อน แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้น'
27. เจ้านายของผู้รับใช้ผู้นั้นมีพระทัยเมตตา โปรดยกหนี้ปล่อยตัวเขาไป
28. แต่ผู้รับใช้ผู้นั้นออกไปพบคนหนึ่งเป็นเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน ซึ่งเป็นหนี้เขาอยู่หนึ่งร้อยเดนาเรียน จึงจับคนนั้นบีบคอว่า `จงใช้หนี้ให้ข้า'
29. เพื่อนผู้รับใช้ผู้นั้นได้กราบลงแทบเท้าอ้อนวอนว่า `ขอโปรดผิดไว้ก่อน แล้วข้าพเจ้าจะใช้หนี้ทั้งสิ้น'
30. แต่เขาไม่ยอม จึงนำผู้รับใช้ถูกหนี้ผู้นั้นไปจำจองไว้ จนกว่าจะใช้เงินนั้น
31. ฝ่ายพวกเพื่อนผู้รับใช้เมื่อเห็นเหตุการณ์เช่นนั้น ก็พากันสลดใจยิ่งนัก จึงนำเหตุการณ์ทั้งปวงไปกราบทูลเจ้านายของพวกตน
32. แล้วเจ้านายของเขาจึงทรงเรียกผู้รับใช้ผู้นั้นมาสั่งว่า `โอ เจ้าผู้รับใช้ชั่ว เราได้โปรดยกหนี้ให้เจ้าหมด เพราะเจ้าได้อ้อนวอนเรา
33. เจ้าควรจะเมตตาเพื่อนผู้รับใช้ด้วยกัน เหมือนเราได้เมตตาเจ้ามิใช่หรือ'
34. แล้วเจ้านายของเขาก็กริ้วจึงมอบผู้นั้นไว้แก่เจ้าหน้าที่ให้ทรมาน จนกว่าจะใช้หนี้ทั้งหมด
35. พระบิดาของเราผู้ทรงสถิตในสวรรค์ก็จะทรงกระทำแก่ท่านทุกคนอย่างนั้น ถ้าหากว่าท่านแต่ละคนไม่ยกโทษการละเมิดให้แก่พี่น้องของท่านด้วยใจกว้างขวาง

1. ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์ก็ได้เสด็จจากแคว้นกาลิลี เข้าไปในเขตแดนแคว้นยูเดียปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น
2. ผู้คนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป แล้วพระองค์ทรงรักษาโรคของเขาให้หายที่นั่น
3. พวกฟาริสีมาทดลองพระองค์ทูลถามว่า ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุใดก็ตาม เป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่
4. พระองค์ตรัสตอบเขาว่า พวกท่านไม่ได้อ่านหรือว่า พระผู้ทรงสร้างมนุษย์แต่เดิม ได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง'
5. และตรัสว่า 'เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน'
6. เขาจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน เหตุฉะนั้นซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย
7. เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า ถ้าอย่างนั้นทำไมโมเสสได้สั่งให้ทำหนังสือหย่าให้ภรรยา แล้วก็หย่าได้
8. พระองค์ตรัสแก่เขาว่า โมเสสได้ยอมให้ท่านทั้งหลายหย่าภรรยาของตน เพราะใจท่านทั้งหลายแข็งกระด้าง แต่เมื่อเดิมมิได้เป็นอย่างนั้น
9. ฝ่ายเรบอกท่านทั้งหลายว่า ผู้ใดหย่าภรรยาของตนเพราะเหตุต่างๆ เว้นแต่เป็นชู้กับชายอื่นแล้วไปมีภรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี และผู้ใดรับหญิงที่หย่าแล้วนั้นมาเป็นภรรยาก็ผิดประเวณีด้วย
10. พวกสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า ถ้าลักษณะของสามีภรรยาเป็นอย่างนั้น ไม่เป็นสามีภรรยากันเลยก็ดีกว่า
11. พระองค์ทรงตอบเขาว่า มิใช่ทุกคนจะรับประพบัติตามข้อนี้ได้ เว้นแต่ผู้ที่ทรงให้ประพบัติได้
12. ด้วยว่าผู้ที่เป็นขันที่ตั้งแต่กำเนิดจากครรภ์มารดาก็มี ผู้ที่มนุษย์กระทำให้เป็นขันที่ก็มี ผู้ที่กระทำตัวเองให้เป็นขันที่เพราะเห็นแก่อาณาจักรแห่งสวรรค์ก็มี ใครถือได้ก็ให้ถือเอาเถิด
13. ขณะนั้นเขาพาเด็กเล็กๆมาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงวางพระหัตถ์และอธิษฐาน แต่เหล่าสาวกก็ห้ามปรามไว้
14. ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าชาวอาณาจักรแห่งสวรรค์เป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น
15. เมื่อพระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนเด็กเหล่านั้นแล้ว ก็เสด็จไปจากที่นั่น
16. ดูเถิด มีคนหนึ่งมาทูลพระองค์ว่า ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะต้องทำดีประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์
17. พระองค์ตรัสตอบเขาว่า ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไมเล่า ไม่มีผู้ใดประเสริฐนอกจากพระองค์เดียวคือพระเจ้า แต่ถ้าท่านปรารถนาจะเข้าไปในชีวิต ก็ให้ถือรักษาพระบัญญัติไว้
18. คนนั้นทูลถามพระองค์ว่า คือพระบัญญัติข้อใดบ้าง พระเยซูตรัสว่า อย่ากระทำการฆาตกรรม อย่าล่วงประเวณี ผัวเมียเขา อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ

19. จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง
20. คนหนุ่มนั้นทูลพระองค์ว่า ข้าเหล่านั้นข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ทุกประการตั้งแต่เป็นเด็กหนุ่มมา ข้าพเจ้ายังขาดอะไรอีกบ้าง
21. พระเยซูตรัสแก่เขาว่า ถ้าท่านปรารถนาเป็นผู้ที่ทำจนครบถ้วน จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่แจกจ่ายให้คนอนาถา แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรามา
22. เมื่อคนหนุ่มได้ยินถ้อยคำนั้นเขาก็ออกไปเป็นทุกข์ เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก
23. พระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรแห่งสวรรค์ก็ยาก
24. เราบอกท่านทั้งหลายอีกว่า ตัวอุฐจะลอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า
25. เมื่อพวกสาวกของพระองค์ได้ยินก็ประหลาดใจมาก จึงทูลว่า ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้
26. พระเยซูทอดพระเนตรดูพวกสาวกและตรัสกับเขาว่า ฝ่ายมนุษย์ก็เหลือกำลังที่จะทำได้ แต่พระเจ้าทรงกระทำให้สำเร็จได้ทุกสิ่ง
27. แล้วเปโตรทูลพระองค์ว่า ดูก่อน ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่งสารพัด และได้ติดตามพระองค์มา พวกข้าพระองค์จึงจะได้อะไรบ้าง
28. พระเยซูตรัสกับเขาว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในโลกใหม่คราวเมื่อบุตรมนุษย์จะนั่งบนพระที่นั่งแห่งสง่าราศีของพระองค์นั้น พวกท่านที่ได้ติดตามเรามาจะได้นั่งบนบัลลังก์สิบสองที่ พิพากษาชนอิสราเอลสิบสองตระกูล
29. ผู้ใดได้สละบ้านหรือพี่น้องชายหญิงหรือบิดามารดาหรือภรรยาหรือลูกหรือไร่นา เพราะเห็นแก่นามของเรา ผู้นั้นจะได้ผลร้อยเท่า และจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก
30. แต่มีหลายคนที่เป็นคนต้นจะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น

1. ด้วยว่าอาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนเจ้าของสวนคนหนึ่งออกไปจ้างคนทำงานในสวนของตนแต่เวลาเช้าตรู่
2. ครั้นตกลงกับลูกจ้างวันละเดนาเรียนแล้ว จึงใช้ให้ไปทำงานในสวนของเข
3. พอเวลาประมาณสามโมงเช้า เจ้าของสวนก็ออกไปอีก เห็นคนอื่นยืนอยู่เปล่าๆกลางตลาด
4. จึงพูดกับเขาว่า 'ท่านทั้งหลายจงไปทำงานในสวนของนด้วยเถิด เราจะให้ค่าจ้างแก่พวกท่านตามสมควร' แล้วเขาก็พากันไป
5. พอเวลาเที่ยงวันและเวลาบ่ายสามโมง เจ้าของสวนก็ออกไปอีก ทำเหมือนก่อน
6. ประมาณบ่ายห้าโมงก็ออกไปอีกครั้งหนึ่ง พบอีกพวกหนึ่งยืนอยู่เปล่าๆจึงพูดกับเขาว่า 'พวกท่านยืนอยู่ที่นี้เปล่าๆวันยังค่ำทำไม'
7. พวกเขาตอบเจ้าของสวนว่า 'เพราะไม่มีใครจ้างพวกข้าพเจ้า' เจ้าของสวนบอกพวกเขาว่า 'ท่านทั้งหลายจงไปทำงานในสวนของนด้วยเถิด และท่านจะได้รับค่าจ้างที่สมควร'
8. ครั้นถึงเวลาพลบค่ำเจ้าของสวนจึงสั่งเจ้าพนักงานว่า 'จงเรียกคนทำงานมาและให้ค่าจ้างแก่เขา ตั้งแต่คนมาทำงานสุดท้าย จนถึงคนที่มาแรก'
9. คนที่มาทำงานเวลาประมาณบ่ายห้าโมงนั้น ได้ค่าจ้างคนละหนึ่งเดนาเรียน
10. ส่วนคนที่มาที่แรกนึกว่าเขาคงจะได้มากกว่านั้น แต่ก็ได้คนละหนึ่งเดนาเรียนเหมือนกัน
11. เมื่อเขาได้รับเงินไปแล้วก็บ่นต่อว่าเจ้าของสวน
12. ว่า 'พวกที่มาสุดท้ายได้ทำงานชั่วโมงเดียว และท่านได้ให้ค่าจ้างแก่เขาเท่ากันกับพวกเราที่ทำงานตรากตรำกลางแดดตลอดวัน'
13. ฝ่ายเจ้าของสวนก็ตอบแก่คนหนึ่งในพวกนั้นว่า 'สหายเอ๋ย เรามีได้โกงท่านเลย ท่านได้ตกลงกับเราแล้ววันละหนึ่งเดนาเรียนมิใช่หรือ'
14. รับค่าจ้างของท่านไปเถิด เราพอใจจะให้คนที่มาทำงานหลังที่สุตนั้นเท่ากันกับท่าน
15. เราจะปรารถนาจะทำอะไรกับสิ่งที่ เป็นของเราเองนั้นไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือ ทำไมท่านอิจฉาเมื่อเห็นเราใจดี'
16. อย่างนั้นแหละคนที่ เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น และคนที่ เป็นคนต้นจะกลับเป็นคนสุดท้าย ด้วยว่าผู้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย
17. เมื่อพระเยซูจะเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ขณะอยู่ตามหนทางได้พาเหล่าสาวกสิบสองคนไปแต่ลำพัง และตรัสกับเขาว่า
18. ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และเขาจะทรยศบุตรมนุษย์ไว้กับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมจารย์ และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษท่านถึงตาย
19. และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติให้เยาะเย้ยเยียนตี และให้ตึ้งไว้ที่กางเขน และวันที่สามท่านจึงจะกลับฟื้นขึ้น

มาใหม่

20. ขณะนั้นมารดาของบุตรแห่งเศเบดีพาบุตรชายทั้งสองมาเฝ้าพระองค์ นมัสการทูลขอสิ่งหนึ่งจากพระองค์
21. พระองค์จึงทรงถามนางนั้นว่า ท่านปรารถนาอะไร นางทูลพระองค์ว่า ขอทรงโปรดอนุญาตให้บุตรชายของข้าพระองค์สองคนหนึ่งในราชอาณาจักรของพระองค์ เบื้องขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง เบื้องซ้ายคนหนึ่ง
22. แต่พระเยซูตรัสตอบว่า ที่ท่านขอ นั้นท่านไม่เข้าใจ ถ้วยซึ่งเราจะดื่ม นั้นท่านจะดื่มได้หรือ และบัพติศมานั้นซึ่งเราจะรับ ท่านจะรับได้หรือ เขาทูลพระองค์ว่า พวกข้าพระองค์ทำได้
23. พระองค์ตรัสกับเขาว่า ท่านจะดื่มจากถ้วยของเรา และรับบัพติศมาด้วยบัพติศมาที่เราจะรับก็จริง แต่ซึ่งจะนั่งข้างขวาและข้างซ้ายของเรานั้น ไม่ใช่พนักงานของเราที่จะมอบให้ แต่พระบิดาของเราได้ทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ใด ก็จะให้แก่ผู้นั้น
24. เมื่อสาวกสิบคนนั้นได้ยินแล้ว พวกเขาก็มีความขุ่นเคืองพี่น้องสองคนนั้น
25. พระเยซูทรงเรียกเขาทั้งหลายมาตรัสว่า ท่านทั้งหลายรู้หรือว่า ผู้ครองของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ใหญ่ทั้งหลายก็ใช้อำนาจบังคับ
26. แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย
27. ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นเอกเป็นต้นในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของพวกท่าน
28. อย่างที่บุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่มาเพื่อจะปรนนิบัติเขา และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่คนเป็นอันมาก
29. เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกออกไปจากเมืองเยรีโค ผู้งชนเป็นอันมากก็ตามพระองค์ไป
30. และดูเถิด มีชายตาบอดสองคนนั่งอยู่ริมหนทาง เมื่อเขาได้ยินว่าพระเยซูเสด็จผ่านมา จึงร้องว่า โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด
31. ฝ่ายประชาชนก็ห้ามเขาให้หนึ่งเสีย แต่เขายังร้องขึ้นอีกว่า โอ พระองค์ผู้เป็นบุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงพระเมตตาข้าพระองค์เถิด
32. พระเยซูจึงหยุดประทับยืนอยู่ เรียกเขามา และตรัสว่า ท่านทั้งสองจะใคร่ให้เราทำอะไรเพื่อท่าน
33. พวกเขาทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ขอให้ตาของข้าพระองค์หายบอด
34. พระเยซูจึงมีพระทัยเมตตา ก็ทรงถูกต้องตาเขา ในทันใดนั้นตาของเขาก็เห็นได้และเขาทั้งสองได้ติดตามพระองค์ไป

1. ครั้นพระองค์กับพวกสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธฟายี เชิงภูเขามะกอกเทศ แล้วพระเยซูทรงใช้สาวกสองคน
2. ตรัสสั่งเขาว่า จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าท่าน ทันที่ท่านจะพบแม่ลาตัวหนึ่งผูกอยู่กับลูกของมัน จงแก้จูงมาให้เรา
3. ถ้ามีผู้ใดว่าอะไรแก่ท่าน ท่านจงว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องพระประสงค์' แล้วเขาจะปล่อยให้มาทันที
4. เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นเพื่อจะให้พระวจนะที่ตรัสโดยศาสดาพยากรณ์สำเร็จซึ่งว่า
5. 'จงบอกธิดาแห่งศิโยนว่า ดูเถิด กษัตริย์ของเธอเสด็จมาหาเธอ โดยพระทัยอ่อนสุภาพ ทรงแม่ลา กับลูกของมัน'
6. สาวกทั้งสองคนนั้นก็ไปตามพระเยซูตรัสสั่งเขาไว้
7. จึงจูงแม่ลา กับลูกของมันมา และเอาเสื้อผ้าของตนปูบนหลัง แล้วเขาให้พระองค์ทรงลาขึ้น
8. ผู้งชนเป็นอันมากได้เอาเสื้อผ้าของตนปูตามถนนหนทาง คนอื่นๆก็ตัดกิ่งไม้มาปูตามถนน
9. ฝ่ายผู้งชนซึ่งเดินไปข้างหน้ากับผู้ติดตามมาข้างหลังก็พร้อมกันโห่ร้องว่า 'โฮซันนาแก่ราชโอรสของดาวิด' ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ 'โฮซันนา' ในที่สุด
10. เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ประชาชนทั่วทั้งกรุงก็พากันแตกตื่นถามว่า ท่านผู้นี้เป็นผู้ใด
11. ผู้งชนก็ตอบว่า 'นี่คือเยซูศาสดาพยากรณ์ซึ่งมาจากนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี'
12. พระเยซูจึงเสด็จเข้าไปในพระวิหารของพระเจ้า ทรงขับไล่บรรดาผู้ซื้อขายในพระวิหารนั้น และคว่ำโต๊ะผู้รับแลกเงิน กับทั้งคว่ำที่นั่งผู้ขายนกเขาเสีย
13. และตรัสกับเขาว่า 'มีพระวจนะเขียนไว้ว่า 'นิเวศของเราเขาจะเรียกว่าเป็นนิเวศอธิษฐาน' แต่เจ้าทั้งหลายมากระทำให้เป็น 'ถ้ำของพวกโจร'
14. คนตาบอดและคนง่อยพากันมาเฝ้าพระองค์ในพระวิหาร พระองค์ได้ทรงรักษาเขาให้หาย
15. แต่เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์ได้เห็นการมหัศจรรย์ที่พระองค์ทรงกระทำ ทั้งได้ยินหมู่เด็กร้องในพระวิหารว่า 'โฮซันนาแก่ราชโอรสของดาวิด' เขาทั้งหลายก็พากันแค้นเคือง
16. และจึงทูลพระองค์ว่า ท่านไม่ได้ยินคำที่เขาร้องหรือ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า 'ได้ยินแล้ว พวกท่านยังไม่เคยอ่านหรือว่า 'จากปากของเด็กอ่อนและเด็กที่ยังดุดนม ท่านก็ได้รับคำสรรเสริญอันจริงแท้'
17. พระองค์ได้ทรงละจากเขาและเสด็จออกจากกรุงไปประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี
18. ครั้นเวลาเช้าขณะที่พระองค์เสด็จกลับไปยังกรุงอีก พระองค์ก็ทรงหิวพระกระยาหาร
19. และเมื่อพระองค์ทรงทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งอยู่ริมทาง พระองค์ก็ทรงดำเนินเข้าไปใกล้ เห็นต้นมะเดื่อนั้นไม่มีผลมีแต่ใบเท่านั้น จึงตรัสกับต้นมะเดื่อนั้นว่า 'เจ้าจงอย่ามีผลอีกต่อไป ทันใดนั้นต้นมะเดื่อก็เหี่ยวแห้งไป
20. ครั้นเหล่าสาวกได้เห็นก็ประหลาดใจ แล้วว่า 'เป็นอย่างไรหนอต้นมะเดื่อจึงเหี่ยวแห้งไปในทันใด
21. ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบเขาว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เพียงท่านมีความเชื่อและมีใจสั่งเสีย ท่านจะ

- กระทำได้เช่นที่เราได้กระทำแก้ต้นมะเดื่อนี้ ยิ่งกว่านั้น ถึงแม้ท่านจะสั่งภูเขานี้ว่า 'จงถอยไปลงทะเล' ก็จะสามารถได้
22. สิ่งสารพัดซึ่งท่านอธิษฐานขอด้วยความเชื่อ ท่านจะได้
 23. เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหารในเวลาที่ทรงสั่งสอนอยู่ พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนมาหาพระองค์ทูลถามว่า ท่านมีสิทธิอันใดจึงได้ทำเช่นนี้ ใครให้สิทธินี้แก่ท่าน
 24. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย ซึ่งถ้าท่านบอกเราได้ เราจะบอกท่านเหมือนกันว่าเรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด
 25. คือบัปติศมาของยอห์นนั้นมาจากไหน มาจากสวรรค์หรือจากมนุษย์ เขาได้ปรึกษากันว่า ถ้าเราจะว่า 'มาจากสวรรค์' ท่านจะถามเราว่า 'เหตุไฉนท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า'
 26. แต่ถ้าเราจะว่า 'มาจากมนุษย์' เราก็กลัวประชาชน เพราะประชาชนทั้งปวงถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์
 27. เขาจึงทูลตอบพระเยซูว่า พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่าเรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด
 28. แต่ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร คนหนึ่งมีบุตรชายสองคน บิดาไปหาบุตรคนแรกว่า 'ลูกเอ๋ย วันนี้จะไปทำงานในสวนองุ่นเถิด'
 29. บุตรคนนั้นตอบว่า 'ข้าพเจ้าไม่ไป' แต่ภายหลังกลับใจแล้วไปทำ
 30. บิดาจึงไปหาบุตรคนที่สองพูดเช่นเดียวกัน บุตรนั้นตอบว่า 'ข้าพเจ้าไปขอรับ' แต่ไม่ไป
 31. ก็บุตรสองคนนี้คนไหนเป็นผู้ทำตามความประสงค์ของบิดาเล่า เขาทูลตอบพระองค์ว่า คือบุตรคนแรก พระเยซูตรัสตอบเขาว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พวกเก็บภาษีและหญิงโสเภณีก็นำเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก่อนท่านทั้งหลาย
 32. ด้วยยอห์นได้มาหาพวกท่านในทางชอบธรรม ท่านหาเชื่อยอห์นไม่ แต่พวกเก็บภาษีและพวกหญิงโสเภณีได้เชื่อยอห์น ฝ่ายท่านทั้งหลายถึงแม้ได้เห็นแล้ว ภายหลังก็มีได้กลับใจเชื่อยอห์น
 33. จงฟังคำอุปมาอีกเรื่องหนึ่งว่า ยังมีเจ้าของสวนผู้หนึ่งได้ทำสวนองุ่น แล้วล้อมรั้วต้นไม้ไว้รอบ เขาได้สกัดบ่อย่อ่งุ่นในสวน และสร้างหอเฝ้า ให้ชาวสวนเช่าแล้วก็ไปเมืองไกลเสีย
 34. ครั้นถึงฤดูผลองุ่น จึงใช้พวกผู้รับใช้ไปหาคนเช่าสวน เพื่อจะรับผลของเขา
 35. และคนเช่าสวนนั้นจับพวกผู้รับใช้ของเขา เฆี่ยนตีเสียคนหนึ่ง ฆ่าเสียคนหนึ่ง เอาหินขว้างเสียให้ตายคนหนึ่ง
 36. อีกครั้งหนึ่งเขาก็ใช้ผู้รับใช้อื่นๆไปมากกว่าครั้งก่อน แต่คนเช่าสวนก็ได้ทำแก่เขาอย่างนั้นอีก
 37. ครั้งที่สุดเขาก็ใช้บุตรชายของเขาไปหา พูดว่า 'เขาคงจะเคารพบุตรชายของเรา'
 38. แต่เมื่อคนเช่าสวนเห็นบุตรชายเจ้าของสวนมาก็ตัดใจว่า 'คนนี้แหละเป็นทายาท มาเถิด ให้เราฆ่าเสียเถอะ แล้วให้เรายึดมรดกของเขา'
 39. เขาจึงพากันจับบุตรนั้น ผลักออกไปนอกสวนแล้วฆ่าเสีย
 40. เหตุฉะนั้น เมื่อเจ้าของสวนมา เขาจะทำอะไรแก่คนเช่าสวนเหล่านั้น
 41. เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า เขาจะล้างผลาญคนชั่วเหล่านั้นด้วยโทษร้ายแรง และจะให้สวนนั้นแก่คนเช่าอื่น

ที่จะแบ่งผลให้โดยถูกต้องตามฤดูกาลต่อไป

42. พระเยซูตรัสกับเขาว่า ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านในพระคัมภีร์หรือซึ่งว่า 'ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว การนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา'
43. เหตุฉะนั้นเราบอกท่านว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะต้องเอาไปจากท่าน ยกให้แก่ชนชาติหนึ่งซึ่งจะกระทำให้ผลเจริญสมกับอาณาจักรนั้น
44. ผู้ใดล้มทับศิลานี้ ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานี้จะตกทับผู้ใด ผู้นั้นจะแหลกละเอียดไป
45. ครั้นพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกฟาริสีได้ยื่นคำอุปมาของพระองค์ พวกเขาก็ยังรู้ว่าพระองค์ตรัสถึงพวกเขา
46. แต่เมื่อพวกเขาอยากจะจับพระองค์ เขาก็กลัวประชาชน เพราะประชาชนนับถือพระองค์ว่าเป็นศาสดาพยากรณ์

1. พระเยซูตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาอีกว่า
2. อาณาจักรแห่งสวรรค์เปรียบเหมือนกษัตริย์องค์หนึ่ง ซึ่งได้จัดพิธีอภิเษกหมเหสีสำหรับราชโอรสของท่าน
3. แล้วใช้พวกผู้รับใช้ไปตามผู้ที่รับเชิญมาในการอภิเษกนั้น แต่เขาไม่ใคร่จะมา
4. ท่านยังใช้พวกผู้รับใช้ขึ้นไปอีก รับสั่งว่า 'ให้บอกผู้รับเชิญนั้นว่า ดูเถิด เราได้จัดการเลี้ยงไว้แล้ว วัวและสัตว์ขุ่นแล้วของเราก็ฆ่าไว้เสร็จ สิ่งสารพัดก็เตรียมไว้พร้อม จงมาในพิธีอภิเษกนี้เถิด'
5. แต่เขาก็เพิกเฉยและไปเสีย คนหนึ่งไปไ้ไรนาของตน อีกคนหนึ่งก็ไปทำการค้าขาย
6. ฝ่ายพวกนอกนั้นก็จับพวกผู้รับใช้ของท่าน ทำการอภัยศต่างๆแล้วฆ่าเสีย
7. แต่ครั้นกษัตริย์องค์นั้นได้ยินแล้ว ท่านก็ทรงพระพิโรธ จึงรับสั่งให้ยกกองทหารไป ปราบปรามผู้ฆ่าคนเหล่านั้น และให้เผาเมืองเขาเสีย
8. แล้วท่านจึงรับสั่งแก่พวกผู้รับใช้ของท่านว่า 'งานสมรสก็พร้อมอยู่ แต่ผู้รับเชิญนั้นไม่สมกับงาน
9. เหตุฉะนั้น จงออกไปตามทางหลวง พบใครๆก็ให้เชิญมาในงานนี้'
10. พวกผู้รับใช้จึงออกไปเชิญคนทั้งปวงตามทางหลวงแล้วแต่จะพบ ให้มาทั้งดีและชั่วจนห้องโถงงานอภิเษกนั้นเต็มด้วยแขก
11. แต่เมื่อกษัตริย์องค์นั้นเสด็จทอดพระเนตรแขก ก็เห็นผู้หนึ่งมิได้สวมเสื้อสำหรับงาน
12. ท่านจึงรับสั่งถามเขาว่า 'สหายเอ๋ย เหตุไฉนท่านจึงมาที่นี่โดยไม่สวมเสื้อสำหรับงานสมรส' ผู้นั้นก็นิ่งอยู่พูดไม่ออก
13. กษัตริย์จึงรับสั่งแก่พวกผู้รับใช้ว่า 'จงมัดมือมัดเท้าคนนี้เอาไปทิ้งเสียที่มิดภายนอก ที่นั่นจะมีการร้องไห้และขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน'
14. ด้วยผู้รับเชิญก็มาก แต่ผู้ที่ทรงเลือกก็น้อย
15. ขณะนั้นพวกฟาริสีไปปรึกษากันวางแผนว่า พวกเขาจะจับผิดในถ้อยคำของพระองค์ได้อย่างไร
16. พวกเขาจึงใช้พวกสาวกของตนกับพวกเฮโรดให้ไปทูลพระองค์ว่า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่า ท่านเป็นคนซื่อสัตย์ ได้สั่งสอนทางของพระเจ้าจริงๆ โดยมีได้เอาใจผู้ใด เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด
17. เหตุฉะนั้น ขอโปรดให้พวกข้าพเจ้าทราบว่า ท่านคิดเห็นอย่างไร การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้น ถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่
18. แต่พระเยซูทรงล่วงรู้ถึงความชั่วร้ายของเขาจึงตรัสว่า พวกหน้าซื่อใจคด เจ้าทดลองเราทำไม
19. จงเอาเงินที่จะเสียส่วยนั้นมาให้เราดูก่อน เขาจึงเอาเงินตราเหรียญหนึ่งถวายพระองค์
20. พระองค์ตรัสถามเขาว่า รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร
21. เขาทูลพระองค์ว่า ของซีซาร์ แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า เหตุฉะนั้นของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแต่พระเจ้า
22. ครั้นเขาได้ยินคำตรัสตอบของพระองค์นั้นแล้ว เขาก็ประหลาดใจ จึงละพระองค์ไว้และพากันกลับไป

23. ในวันนั้นมีพวกสะดูสีมาหาพระองค์ พวกนี้เป็นผู้สอนว่า การฟื้นขึ้นมาจากความตายไม่มี เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า
24. อาจารย์เจ้าข้า โมเสสสั่งว่า 'ถ้าผู้ใดตายยังไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้ สืบเชื้อสายของพี่ชายไว้'
25. ในพวกเรามีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วก็ตายเมื่อยังไม่มีบุตร ก็ละภรรยาไว้ให้แก่น้องชาย
26. ฝ่ายคนที่สองที่สามก็เช่นเดียวกัน จนถึงคนที่เจ็ด
27. ในที่สุดหญิงนั้นก็ตายด้วย
28. เหตุฉะนั้นในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของผู้ใดในเจ็ดคนนั้น ด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดคนแล้ว
29. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า พวกท่านผิดแล้ว เพราะท่านไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า
30. เมื่อมนุษย์ฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้น จะไม่มีการสมรสหรือยกให้เป็นสามีภรรยากันอีก แต่จะเป็นเหมือนพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้าในสวรรค์
31. แต่เรื่องคนตายกลับฟื้นนั้น ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านหรือ ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้กับพวกท่านว่า
32. 'เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ' พระเจ้ามิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น
33. ประชาชนทั้งปวงเมื่อได้ยินก็ประหลาดใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์
34. แต่พวกฟาริสีเมื่อได้ยินว่าพระองค์ทรงกระทำให้พวกสะดูสีนิ่งอันอยู่ จึงประชุมกัน
35. มีบาเรียนผู้หนึ่งในพวกเขาทดลองถามพระองค์ว่า
36. อาจารย์เจ้าข้า ในพระราชบัญญัตินั้น พระบัญญัติข้อใดสำคัญที่สุด
37. พระเยซูทรงตอบเขาว่า 'จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้า ด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า และด้วยสิ้นสุดความคิดของเจ้า'
38. นั้นแหละเป็นพระบัญญัติข้อใหญ่และข้อต้น
39. ข้อที่สองก็เหมือนกัน คือ 'จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง'
40. พระราชบัญญัติและคำพยากรณ์ทั้งสิ้นก็ขึ้นอยู่กับพระบัญญัติสองข้อนี้
41. เมื่อพวกฟาริสียังประชุมอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงถามพวกเขาว่า
42. พวกท่านคิดอย่างไรด้วยเรื่องพระคริสต์ พระองค์ทรงเป็นเชื้อสายของผู้ใด เขาตอบพระองค์ว่า เป็นเชื้อสายของดาวิด
43. พระองค์ตรัสถามเขาว่า ถ้าอย่างนั้นเป็นไฉนดาวิดโดยเดชพระวิญญาณจึงได้เรียกพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้า และรับสั่งว่า
44. 'องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน'
45. ถ้าดาวิดเรียกพระองค์ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์จะเป็นเพียงเชื้อสายของดาวิดอย่างไรได้

46. ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจตอบพระองค์สักคำหนึ่ง ตั้งแต่วันนั้นมา ไม่มีใครกล้าซักถามพระองค์ต่อไป

1. ครั้งนั้นพระเยซูตรัสกับฝูงชนและพวกสาวกของพระองค์
2. ว่า พวกธรรมาจารย์กับพวกฟาริสีที่นั่งบนที่นั่งของโมเสส
3. เหตุฉะนั้นทุกสิ่งซึ่งเขาสั่งสอนพวกท่าน จงถือประพฤติตาม เว้นแต่การประพฤติของเขา อย่าได้ทำตามเลย เพราะเขาเป็นแต่ผู้สั่งสอน แต่เขาเองหาทำตามไม่
4. ด้วยเขาเอาของหนักและแบกยากวางบนบ่ามนุษย์ ส่วนเขาเองแม้แต่นิวเดียวก็ไม่จับต้องเลย
5. การกระทำของเขาเป็นการรอดเท่านั้น เขาใช้หลักพระบัญญัติอย่างใหญ่ สวมเสื้อที่มีฟูห้อยอันยาว
6. เขาชอบที่อันมีเกียรติในการเลี้ยงและที่นั่งตำแหน่งสูงในธรรมศาลา
7. กับชอบรับการคำนับที่กลางตลาด และชอบให้คนเรียกเขาว่า 'รับบี รับบี'
8. ท่านทั้งหลายอย่าให้ใครเรียกท่านว่า 'รับบี' ด้วยท่านมีพระอาจารย์แต่ผู้เดียวคือพระคริสต์ และท่านทั้งหลายเป็นพี่น้องกันทั้งหมด
9. และอย่าเรียกผู้ใดในโลกว่าเป็นบิดา เพราะท่านมีพระบิดาแต่ผู้เดียว คือผู้ที่ทรงสถิตในสวรรค์
10. อย่าให้ผู้ใดเรียกท่านว่า 'นาย' ด้วยว่านายของท่านมีแต่ผู้เดียวคือพระคริสต์
11. ผู้ใดที่เป็นใหญ่ที่สุดในพวกท่าน ผู้นั้นจะเป็นผู้รับใช้ท่านทั้งหลาย
12. ผู้ใดจะยกตัวขึ้น ผู้นั้นจะต้องถูกเหยียดลง ผู้ใดถ่อมตัวลง ผู้นั้นจะได้รับการยกขึ้น
13. วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะพวกเจ้าปิดประตูอาณาจักรแห่งสวรรค์ไว้จากมนุษย์ พวกเจ้าเองก็ไม่เข้าไป และเมื่อคนอื่นจะเข้าไป พวกเจ้าก็ขัดขวางไว้
14. วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าริบเอาเรือนของหญิงม่าย และสร้างอิฐฐานเสียยี่ดยาว เพราะฉะนั้นพวกเจ้าจะต้องมีโทษมากยิ่งขึ้น
15. วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าเที่ยวไปตามทางทะเลและทางบก ทั่วไปเพื่อจะได้แม้แต่คนเดียวเข้าจารีต เมื่อได้แล้วก็ทำให้เขาเป็นลูกแห่งนรกยิ่งกว่าเจ้าเองถึงสองเท่า
16. วิบัติแก่เจ้า คนนำทางดาบอด เจ้าสอนว่า 'ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างพระวิหาร คำปฏิญาณนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างทองคำของพระวิหาร ผู้นั้นจะต้องกระทำตามคำปฏิญาณ'
17. โอ คนโง่เขลาตาบอด สิ่งไหนจะสำคัญกว่า ทองคำหรือพระวิหารซึ่งกระทำให้ทองคำนั้นศักดิ์สิทธิ์
18. และว่า 'ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างแท่นบูชา คำปฏิญาณนั้นไม่ผูกมัด แต่ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างเครื่องตั้งถวายบนแท่นบูชา นั้น ผู้นั้นต้องกระทำตามคำปฏิญาณ'
19. โอ คนโง่เขลาตาบอด สิ่งใดจะสำคัญกว่า เครื่องตั้งถวายหรือแท่นบูชาที่กระทำให้เครื่องตั้งถวายนั้นศักดิ์สิทธิ์
20. เหตุฉะนั้น ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างแท่นบูชา ก็ปฏิญาณอ้างแท่นบูชาและสิ่งสารพัดซึ่งอยู่บนแท่นบูชานั้น
21. ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างพระวิหาร ก็ปฏิญาณอ้างพระวิหารและอ้างพระองค์ผู้ทรงสถิตในพระวิหารนั้น
22. ผู้ใดจะปฏิญาณอ้างสวรรค์ ก็ปฏิญาณอ้างพระที่นั่งของพระเจ้าและอ้างพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น
23. วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าถวายนับชั่งหนึ่งของสระระแหง ยี่ห้า

และขมื่น ส่วนข้อสำคัญแห่งพระราชบัญญัติ คือการพิพากษา ความเมตตาและความเชื่อนั้นได้ละเว้นเสีย สิ่งเหล่านั้น พวกเจ้าควรได้กระทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้นไม่ควรละเว้นด้วย

24. โอ คนนำทางตาบอด เจ้ากรองลูกน้ำออก แต่กลืนตัวอูฐเข้าไป

25. วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยเจ้าขัดชำระถ้วยชามแต่ภายนอก ส่วนภายใน ถ้วยชามนั้นเต็มด้วยโจรกรรมและการมัวเมาภิเลส

26. โอ พวกฟาริสีตาบอด จงชำระถ้วยชามภายในเสียก่อน เพื่อข้างนอกจะได้สะอาดด้วย

27. วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด เพราะว่าเจ้าเป็นเหมือนอุโมงค์ฝังศพซึ่งฉาบด้วย ปูนขาว ข้างนอกดูงดงาม แต่ข้างในเต็มไปด้วยกระดูกคนตายและสารพัดโสโครก

28. เจ้าทั้งหลายก็เป็นอย่างนั้นแหละ ภายนอกแลดูเหมือนว่าเป็นคนชอบธรรม แต่ภายในเต็มไปด้วยความหน้าซื่อใจคดและความชั่วช้า

29. วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยพวกเจ้าก่อสร้างอุโมงค์ฝังศพของพวกศาสดา พยากรณ์ และตกแต่งอุโมงค์ฝังศพของผู้ชอบธรรมในหังดงาม

30. แล้วกล่าวว่า 'ถ้าเราได้อยู่ในสมัยบรรพบุรุษของเรานั้น จะได้มีส่วนกับเขาในการทำโลหิตของพวกศาสดา พยากรณ์ให้ตกก็หามิได้'

31. อย่างนั้นเจ้าทั้งหลายก็เป็นพยานปรักปรำตนเองว่า เจ้าเป็นบุตรของผู้ที่ได้ฆ่าศาสดาพยากรณ์เหล่านั้น

32. เจ้าทั้งหลายจงกระทำตามที่บรรพบุรุษได้กระทำนั้นให้ครบถ้วนเถิด

33. โอ พวกงู เจ้าซาติงูร้าย เจ้าจะพันโทษนรกอย่างไรได้

34. เหตุฉะนั้น ดูเถิด เราใช้พวกศาสดาพยากรณ์ พวกนักปราชญ์ และพวกธรรมาจารย์ต่างๆไปหาพวกเจ้า เจ้าก็ฆ่า เสียบ้าง ตรึงเสียที่กางเขนบ้าง เขี่ยนตีในธรรมศาลาของเจ้าบ้าง ช่มเหงไล่ออกจากเมืองนี้ไปเมืองโน้นบ้าง

35. ดังนั้นบรรดาโลหิตอันชอบธรรมซึ่งตกที่แผ่นดินโลก ตั้งแต่โลหิตของอาเบลผู้ชอบธรรมจนถึงโลหิตของเศคาริ ยาห์บุตรชายบารักยา ที่พวกเจ้าได้ฆ่าเสียในระหว่างพระวิหารกับแท่นบูชานั้น คงตกบนพวกเจ้าทั้งหลาย

36. เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า บรรดาสิ่งเหล่านี้จะตกกับคนสมัยนี้

37. โอ เยรูซาเล็มๆ ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์ และเอาหินขว้างผู้ที่รับใช้มาหาเจ้าถึงตาย เราใคร่จะรวบรวมลูก ของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ

38. ดูเถิด 'บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า'

39. ด้วยเราว่าแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่เห็นเราอีกจนกว่าเจ้าจะกล่าวว่า 'ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามของ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ'

1. ฝ่ายพระเยซูทรงออกจากพระวิหาร แล้วพวกสาวกของพระองค์มาซัดักทั้งหลายในพระวิหารให้พระองค์ทอดพระเนตร
2. พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า สิ่งสารพัดเหล่านี้พวกท่านเห็นแล้วมิใช่หรือ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็ไม่มี
3. เมื่อพระองค์ประทับบนภูเขามะกอกเทศ พวกสาวกมาเฝ้าพระองค์ส่วนตัวกราบทูลว่า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทราบว่า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรเป็นหมายสำคัญว่าพระองค์จะเสด็จมา และวาระสุดท้ายของโลกนี้
4. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง
5. ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเรา กล่าวว่า 'เราเป็นพระคริสต์' เขาจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป
6. ท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงเรื่องสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม คอยระวังอย่าตื่นตระหนกเลย ด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้จำต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง
7. เพราะประชาชาติต่อประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อราชอาณาจักรจะต่อสู้กัน ทั้งจะเกิดกันดารอาหารและโรคติดต่อร้ายแรงและแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ
8. เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นขั้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก
9. ในเวลานั้นเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้ให้ชนทุกข์ลำบากและฆ่าท่านเสีย และประชาชาติต่างๆจะเกลียดชังพวกท่านเพราะนามของเรา
10. คราวนั้นคนเป็นอันมากจะถดถอยไปและทรยศกันและกัน ทั้งจะเกลียดชังซึ่งกันและกัน
11. ผู้พยากรณ์เท็จหลายคนจะเกิดขึ้นและล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป
12. ความรักของคนเป็นอันมากจะเยือกเย็นลง เพราะความชั่วช้าจะแผ่กว้างออกไป
13. แต่ผู้ใดทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด
14. ข่าวประเสริฐเรื่องอาณาจักรนี้จะได้ประกาศไปทั่วโลกให้เป็นคำพยานแก่บรรดาประชาชาติ แล้วที่สุดปลายจะมาถึง
15. เหตุฉะนั้น เมื่อท่านทั้งหลายเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการร้าวร้าวเปลา ที่ดาเนียลศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึงนั้น ตั้งอยู่ในสถานบริสุทธิ์ (ผู้ใดก็ตามที่ได้อ่านก็ให้ผู้นั้นเข้าใจเอาเถิด)
16. เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขา
17. ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน อย่าให้ลงมาเก็บข้าวของออกจากบ้านของตน
18. ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้าของตน
19. แต่ในวันเหล่านั้น อนิจจา น่าสงสารหญิงที่มีครรภ์ หรือมีลูกอ่อนกินนมอยู่
20. จงอธิษฐานขอเพื่อการที่ท่านต้องหนีนั้นจะไม่ตกในฤดูหนาวหรือในวันสะบาโต
21. ด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากใหญ่ยิ่ง อย่างที่ไม่เคยมีตั้งแต่เริ่มโลกมาจนถึงทุกวันนี้ และในเบื้อง

หน้าจะไม่มีต่อไปอีก

22. ถ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใดๆรอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้เลือกสรร จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า
23. ในเวลานั้นถ้าผู้ใดจะบอกพวกท่านว่า 'ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นี้' หรือ 'อยู่ที่โน่น' อย่าได้เชื่อเลย
24. ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จและผู้พยากรณ์เทียมเท็จหลายคนเกิดขึ้น และจะทำหมายสำคัญอันใหญ่และการมหัศจรรย์ ถ้าเป็นไปได้จะล่อลวงแม้ผู้ที่ทรงเลือกสรรให้หลง
25. ดูเถิด เราได้บอกท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว
26. เหตุฉะนั้น ถ้าใครจะบอกท่านทั้งหลายว่า 'ดูเถิด ท่านผู้นั้นอยู่ในถิ่นทุรกันดาร' ก็จงอย่าออกไป หรือจะว่า 'ดูเถิด อยู่ที่ห้องใน' ก็จงอย่าเชื่อ
27. ด้วยว่าฟ้าแลบมาจากทิศตะวันออกส่องไปจนถึงทิศตะวันตกจันใด การเสด็จมาของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นฉนั้น
28. ซากศพอยู่ที่ไหน ผุ่งนกอินทรีก็จะตอมกันอยู่ที่นั่น
29. แต่พอสิ้นความทุกข์ลำบากแห่งวันเหล่านั้นแล้ว 'ดวงอาทิตย์จะมีมืดไปและดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้าน'
30. เมื่อนั้นหมายสำคัญแห่งบุตรมนุษย์จะปรากฏขึ้นในท้องฟ้า 'มนุษย์ทุกตระกูลทั่วโลกจะไว้ทุกข์' แล้วเขาจะเห็น 'บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆในท้องฟ้า' ทรงฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก
31. พระองค์จะทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์มาด้วยเสียงแตรอันดังยิ่งนัก ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วทั้งสี่ทิศนั้น ตั้งแต่ที่สุดฟ้าข้างนี้จนถึงที่สุดฟ้าข้างโน้น
32. จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อแตกกิ่งแตกใบ ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว
33. เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นบรรดาสิ่งเหล่านั้น ก็ให้รู้ว่าพระองค์เสด็จมาใกล้จะถึงประดุแล้ว
34. เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วอายุนี้จะไม่ลวงลับไปก่อนสิ่งทั้งปวงนั้นจะสำเร็จ
35. ฟ้าและดินจะล่องไป แต่คำของเราจะสูญหายไปหามิได้เลย
36. แต่วันนั้น โมงนั้น ไม่มีใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์ก็มิรู้ รู้แต่พระบิดาของเราองค์เดียว
37. ด้วยสมัยของโนอาห์ได้เป็นอย่างไร เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นอย่างนั้นด้วย
38. เพราะว่าเมื่อก่อนวันน้ำท่วมนั้น คนทั้งหลายได้กินและดื่มกัน ทำการสมรสและยกให้เป็นสามีภรรยา กัน จนถึงวันที่โนอาห์เข้าในนาวา
39. และน้ำท่วมมากกว่าดเอาเขาไปสิ้น โดยไม่ทันรู้ตัวจันใด เมื่อบุตรมนุษย์เสด็จมาก็จะเป็นฉนั้นด้วย
40. เมื่อนั้นชายสองคนอยู่ที่ทุ่งนา จะทรงรับคนหนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง
41. หญิงสองคนไม่แบ่งอยู่ที่โรงโม่ จะทรงรับคนหนึ่ง ทรงละคนหนึ่ง
42. เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านจะเสด็จมาเวลาไหน
43. จงจำไว้ว่า ถ้าเจ้าของบ้านลวงรู้ได้ว่าขโมยจะมายามไหน เขาจะตื่นอยู่และเฝ้าระวัง ไม่ให้ทะลวงเรือนของเขาได้
44. เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมพร้อมไว้ เพราะในโมงที่ท่านไม่คิดไม่ฝันนั้นบุตรมนุษย์จะเสด็จมา

45. ใครเป็นผู้รับใช้สัตย์ซื่อและฉลาด ที่นายได้ตั้งไว้เหนือพวกผู้รับใช้สำหรับแจกอาหารตามเวลา
46. เมื่อนายมาพบเขากระทำอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้ผู้นั้นก็จะเป็นสุข
47. เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าวของของท่าน
48. แต่ถ้าผู้รับใช้นั้นชั่วและคิดในใจว่า 'นายของข้าคงมาช้า'
49. แล้วจะตั้งต้นโบยตีเพื่อนผู้รับใช้และกินดื่มอยู่กับเพื่อนชู้เมา
50. นายของผู้รับใช้ผู้นั้นจะมาในวันที่เขาไม่คิด ในโมงที่เขาไม่รู้
51. และจะทำโทษเขาถึงสาหัส ทั้งจะขับไล่ให้เขาไปอยู่ในที่ของพวกคนหน้าซื่อใจคด ซึ่งที่นั่นจะมีแต่การร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน

1. เมื่อถึงวันนั้น อาณาจักรแห่งสวรรค์จะเปรียบเหมือนหญิงพรหมจารีสิบคนถือตะเกียงของตนออกไปรับเจ้าบ่าว
2. เป็นคนโง่ห้าคน เป็นหญิงมีปัญญาห้าคน
3. ฝ่ายคนโง่นั้นเอาตะเกียงของตนไป แต่หาได้เอาน้ำมันไปด้วยไม่
4. คนที่มีปัญญานั้นได้อเอาน้ำมันใส่กาไปกับตะเกียงของตนด้วย
5. เมื่อเจ้าบ่าวยังช้ายู่ พวกหญิงก็พากันนั่งวงเหงาและหลับไป
6. ครั้นเวลาเที่ยงคืนก็มีเสียงร้องมาว่า 'ดูเถิด เจ้าบ่าวมาแล้ว จงออกมารับท่านเถิด'
7. พวกหญิงพรหมจารีเหล่านั้นก็ลุกขึ้นตกแต่งตะเกียงของตน
8. พวกที่โง่นั้นก็พูดกับพวกที่มีปัญญาว่า 'ขอแบ่งน้ำมันของท่านให้เราบ้าง เพราะตะเกียงของเราดับอยู่'
9. พวกที่มีปัญญาจึงตอบว่า 'ทำอย่างนั้นไม่ได้ นากล้นน้ำมันจะไม่พอสำหรับเราและเจ้า จงไปหาคนขาย ซื้อสำหรับตัวเองจะดีกว่า'
10. เมื่อเขากำลังไปซื้อนั้นเจ้าบ่าวก็มาถึง ผู้ที่พร้อมอยู่แล้วก็ได้ไปกับท่านในการเลี้ยงเนื่องในงานสมรส แล้วประตูก็ปิด
11. ภายหลังหญิงพรหมจารีอีกห้าคนก็มาร้องว่า 'ท่านเจ้าข้าฯ ขอเปิดให้ข้าพเจ้าเข้าไปด้วย'
12. ฝ่ายท่านตอบว่า 'เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักท่าน'
13. เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้กำหนดวันหรือโมงนั้นที่บุตรมนุษย์จะเสด็จมา
14. อาณาจักรแห่งสวรรค์ยังเปรียบเหมือนชายผู้หนึ่งจะออกเดินทางไปยังเมืองไกล จึงเรียกพวกผู้รับใช้ของตนมา และฝากทรัพย์สมบัติของเขาไว้
15. คนหนึ่งท่านให้ห้าตะลันต์ คนหนึ่งสองตะลันต์ และอีกคนหนึ่งตะลันต์เดียว ตามความสามารถของแต่ละคน แล้วท่านก็ไปทันที
16. คนที่ได้รับห้าตะลันต์นั้นก็เอาเงินนั้นไปค้าขาย ได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์
17. คนที่ได้รับสองตะลันต์นั้นก็กำไรอีกสองตะลันต์เหมือนกัน
18. แต่คนที่ได้รับตะลันต์เดียวได้ขุดหลุมซ่อนเงินของนายไว้
19. ครั้นอยู่มาช้านาน นายจึงมาคิดบัญชีกับผู้รับใช้เหล่านั้น
20. คนที่ได้รับห้าตะลันต์ก็เอาเงินกำไรอีกห้าตะลันต์มาชี้แจงว่า 'นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินห้าตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกห้าตะลันต์'
21. นายจึงตอบเขาว่า 'ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก เจ้าจงปรีดีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด'
22. คนที่ได้รับสองตะลันต์มาชี้แจงด้วยว่า 'นายเจ้าข้า ท่านได้มอบเงินสองตะลันต์ไว้กับข้าพเจ้า ดูเถิด ข้าพเจ้าได้กำไรมาอีกสองตะลันต์'
23. นายจึงตอบเขาว่า 'ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ดีและสัตย์ซื่อ เจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เราจะตั้งเจ้าให้ดูแลของมาก

เจ้าจงปรีดีร่วมสุขกับนายของเจ้าเถิด'

24. ฝ่ายคนที่ได้รับตะลันต์เดียวมาชี้แจงด้วยว่า 'นายเจ้าข้า ข้าพเจ้ารู้อยู่ว่าท่านเป็นคนใจแข็ง เกี้ยวผลที่ท่านมิได้หว่าน เก็บสำสมที่ท่านมิได้โปรย

25. ข้าพเจ้ากลัวจึงเอาเงินตะลันต์ของท่านไปซ่อนไว้ใต้ดิน ดูเถิด นี่แหละเงินของท่าน'

26. นายจึงตอบเขาว่า 'เจ้าผู้รับใช้ชั่วช้าและเกียจคร้าน เจ้าก็รู้อยู่ว่าเราเกี้ยวที่เรามิได้หว่าน เก็บสำสมที่เรามิได้โปรย

27. เหตุฉะนั้น เจ้าควรเอาเงินของเราไปฝากไว้ที่ธนาคาร เมื่อเรามาจะได้รับเงินของเราทั้งดอกเบียด้วย

28. เพราะฉะนั้น จงเอาเงินตะลันต์เดียวนั้นจากเขาไปให้คนที่มิสืบทะลันต์

29. ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้ว จะเพิ่มเติมให้ผู้นั้นจนมีเหลือเพื่อ แต่ผู้ที่ไม่มี แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่ก็ต้องเอาไปจากเขา

30. จงเอาเจ้าผู้รับใช้ที่ไร้ประโยชน์นี้ไปทิ้งเสียที่มีดภายนอก ซึ่งที่นั่นจะมีการร้องไห้ขับเขี้ยวเคี้ยวฟัน'

31. เมื่อบุตรมนุษย์จะเสด็จมาในสง่าราศีของพระองค์กับหมู่ทูตสวรรค์อันบริสุทธิ เมื่อนั้นพระองค์จะประทับบนพระที่นั่งอันรุ่งเรืองของพระองค์

32. บรรดาประชาชาติต่างๆจะประชุมพร้อมกันต่อพระพักตร์พระองค์ และพระองค์จะทรงแยกมนุษย์ทั้งหลายออกเป็นสองพวก เหมือนอย่างผู้เลี้ยงแกะจะแยกแกะออกจากแพะ

33. และพระองค์จะทรงจัดฝูงแกะให้อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ แต่ฝูงแพะนั้นจะทรงจัดให้อยู่เบื้องซ้าย

34. ขณะนั้น พระมหากษัตริย์จะตรัสแก่บรรดาผู้ที่อยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์ว่า 'ท่านทั้งหลายที่ได้รับพระพรจากพระบิดาของเรา จงมารับเอาราชอาณาจักรซึ่งได้เตรียมไว้สำหรับท่านทั้งหลายตั้งแต่แรกสร้างโลกเป็นมรดก

35. เพราะว่าเมื่อเราหิว ท่านทั้งหลายก็ได้จัดหาให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็ให้เราดื่ม เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ได้ต้อนรับเราไว้

36. เราเปลือยกาย ท่านก็ได้ให้เสื้อผ้าเราอุ่นห่ม เมื่อเราเจ็บป่วย ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา เมื่อเราต้องจำอยู่ในคุก ท่านก็ได้มาเยี่ยมเรา'

37. เวลานั้นบรรดาผู้ชอบธรรมจะกราบทูลพระองค์ว่า 'พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ทรงหิว และได้จัดมาถวายแต่พระองค์แต่เมื่อไร หรือทรงกระหายน้ำ และได้ถวายให้พระองค์ดื่มแต่เมื่อไร

38. ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงเป็นแขกแปลกหน้า และได้ต้อนรับพระองค์ไว้แต่เมื่อไร หรือเปลือยพระกาย และได้สวมฉลองพระองค์ให้แต่เมื่อไร

39. ที่ข้าพระองค์เห็นพระองค์ประชวรหรือต้องจำอยู่ในคุก และได้มาเฝ้าพระองค์นั้นแต่เมื่อไร'

40. แล้วพระมหากษัตริย์จะตรัสตอบเขาว่า 'เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านได้กระทำแก่คนใดคนหนึ่ง ในพวกพี่น้องของเราถึงแม้จะต่ำต้อยเพียงไร ก็เหมือนได้กระทำแก่เราด้วย'

41. แล้วพระองค์จะตรัสกับบรรดาผู้ที่อยู่เบื้องซ้ายพระหัตถ์ด้วยว่า 'ท่านทั้งหลาย ผู้ต้องสาปแช่ง จงถอยไปจากเรา เข้าไปอยู่ในไฟซึ่งไหม้อยู่เป็นนิตย์ ซึ่งเตรียมไว้สำหรับพญามารและสมุนของมันนั้น

42. เพราะว่าเมื่อเราหิว ท่านก็มีไม้ให้เรากิน เรากระหายน้ำ ท่านก็มีไม้ให้เราดื่ม

43. เราเป็นแขกแปลกหน้า ท่านก็ไม่ได้ต้อนรับเราไว้ เราเปลือยกาย ท่านก็ไม่ได้ให้เสื้อผ้าเราอุ่นห่ม เราเจ็บป่วยและ

ต้องจำอยู่ในคุก ท่านไม่ได้เยี่ยมเรา'

44. เขาทั้งหลายจะทูลพระองค์ด้วยว่า `พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ได้เห็นพระองค์ทรงหิวหรือทรงกระหายน้ำ หรือทรงเป็นแขกแปลกหน้าหรือเปลือยพระกาย หรือประจวบ หรือต้องจำอยู่ในคุก และข้าพระองค์มิได้ปรนนิบัติพระองค์นั้นแต่เมื่อไร'

45. เมื่อนั้นพระองค์จะตรัสตอบเขาว่า `เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ซึ่งท่านมิได้กระทำแก่ผู้ต่ำต้อยที่สุดสักคนหนึ่งในพวกนี้ ก็เหมือนท่านมิได้กระทำแก่เรา'

46. และพวกเหล่านี้จะต้องออกไปรับโทษอยู่เป็นนิตย์ แต่ผู้ชอบธรรมจะเข้าสู่ชีวิตนิรันดร์

1. ต่อมาเมื่อพระเยซูตรัสถ้อยคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พระองค์จึงรับสั่งแก่พวกสาวกของพระองค์ว่า
2. ท่านทั้งหลายรู้ว่าอีกสองวันจะถึงเทศกาลปัสกา และบุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศไว้ให้ถูกต้องที่ทางเขน
3. ครั้งนั้นพวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมจารย์ และพวกผู้ใหญ่ของประชาชนได้ประชุมกันที่คฤหาสน์ของมหาปุโรหิต ผู้ซึ่งเรียกขานกันว่า คายาฟา
4. ปรีक्षाกันเพื่อจะจับพระเยซูด้วยอุบายเอาไปฆ่าเสีย
5. แต่เขาพูดว่า ในวันเทศกาลเลี้ยงอย่างฟิ่งทำเลย เดียวประชาชนจะเกิดการวุ่นวาย
6. ในเวลาที่พระเยซูทรงประทับอยู่หมู่บ้านเบธานีในเรือนของซีโมนคนโรครือน
7. ขณะเมื่อพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ มีหญิงผู้หนึ่งถือผอบน้ำมันหอมราคาแพงมากมาเฝ้าพระองค์ แล้วเทน้ำมันนั้นบนพระเศียรของพระองค์
8. พวกสาวกของพระองค์เมื่อเห็นก็ไม่พอใจ จึงว่า เหตุใดจึงทำให้ของนี้เสียเปล่า
9. ด้วยน้ำมันนี้ถ้าขายก็ได้เงินมาก แล้วจะแจกให้คนจนก็ได้
10. เมื่อพระเยซูทรงทราบจึงตรัสแก่เขาว่า กวนใจหญิงนี้ทำไม เธอได้กระทำการดีแก่เรา
11. ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่กับท่านเสมอ แต่เราไม่อยู่กับท่านเสมอไป
12. ซึ่งหญิงนี้ได้เทน้ำมันหอมบนกายเรา เธอกระทำเพื่อการศพของเรา
13. เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ที่ไหนที่ข่าวประเสริฐนี้จะประกาศไปทั่วพิภพ การซึ่งหญิงนี้ได้กระทำจะเลื่องลือไปเป็นที่ระลึกถึงเขาที่นั่นด้วย
14. ครั้งนั้นคนหนึ่งเ็นพวกสาวกลึบสองคนชื่อ ยูดาอิสคาริโอท ได้ไปหาพวกปุโรหิตใหญ่
15. ถามว่า ถ้าข้าพเจ้าจะมอบพระองค์ไว้แก่ท่าน ท่านทั้งหลายจะให้ข้าพเจ้าทำอะไร ฝ่ายเขาก็สัญญาจะให้เงินแก่ยูดา สสามลึบเหรียญ
16. ตั้งแต่นั้นมายูดาสคอยหาช่องที่จะทรยศพระองค์ไว้
17. ในวันต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ พวกสาวกมาทูลถามพระเยซูว่า จะให้ข้าพระองค์จัดเตรียมปัสกาให้พระองค์เสวยที่ไหน
18. พระองค์จึงตรัสว่า จงเข้าไปหาผู้หนึ่งในกรุง บอกเขาว่า `พระอาจารย์ว่า กาลกำหนดของเรามาใกล้แล้ว เราจะถือปัสกาที่บ้านของท่านพร้อมกับพวกสาวกของเรา'
19. ฝ่ายสาวกเหล่านั้นก็กระทำตามที่พระเยซูทรงรับสั่ง แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม
20. ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ พระองค์เอนพระกายลงร่วมสำรับกับสาวกลึบสองคน
21. เมื่อรับประทานกันอยู่พระองค์จึงตรัสว่า เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเราไว้
22. ฝ่ายพวกสาวกก็พากันเป็นทุกข์นัก ต่างคนต่างเริ่มทูลถามพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ
23. พระองค์ตรัสตอบว่า ผู้ที่เอาอาหารจิ้มในชามเดียวกันกับเรา ผู้นั้นแหละที่จะทรยศเราไว้
24. บุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่ได้เขียนไว้ว่าด้วยพระองค์นั้น แต่วิบัติแก่ผู้ที่จะทรยศบุตรมนุษย์ไว้ ถ้าคนนั้นมิได้

บังเกิดมาก็จะดีกว่า

25. ยูดาสที่ได้ทรยศพระองค์ทูลถามว่า อาจารย์เจ้าข้า คือข้าพระองค์หรือ พระองค์ตรัสตอบเขาว่า ท่านว่าถูกแล้ว
26. ระหว่างอาหารมื้อนั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา และเมื่อขอบพระคุณแล้ว ทรงหักส่งให้แก่เหล่าสาวกตรัสว่า จงรับกินเถิด นี่เป็นกายของเรา
27. แล้วพระองค์จึงทรงหยิบถ้วยมาขอบพระคุณและส่งให้เขา ตรัสว่า จงรับไปดื่มทุกคนเถิด
28. ด้วยว่านี่เป็นโลหิตของเราอันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อยกบาปโทษคนเป็นอันมาก
29. เรบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่มีดื่มน้ำผลแห่งเถาองุ่นต่อไปอีกจนวันนั้นมาถึง คือวันที่เราจะดื่มกันใหม่กับพวกท่านในอาณาจักรแห่งพระบิดาของเรา
30. เมื่อพวกเขาร้องเพลงสรรเสริญแล้ว เขาก็พากันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ
31. ครั้งนั้นพระเยซูตรัสกับเหล่าสาวกว่า ในคืนวันนี้ท่านทุกคนจะสะดุดเพราะเรา ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า 'เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป'
32. แต่เมื่อเราฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน
33. ฝ่ายเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า แม้คนทั้งปวงจะสะดุดเพราะพระองค์ ข้าพระองค์จะสะดุดก็หาไม่ได้เลย
34. พระเยซูตรัสกับเขาว่า เรบอกความจริงแก่ท่านว่า ในคืนนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง
35. เปโตรทูลพระองค์ว่า ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็绝不会ปฏิเสธพระองค์เลย เหล่าสาวกก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน
36. แล้วพระเยซูทรงพาสาวกมาอยู่ที่แห่งหนึ่งเรียกว่า เกทเสมนี แล้วตรัสกับสาวกว่า จงนั่งอยู่ที่นี้ขณะที่เราจะไปอธิษฐานที่โน่น
37. พระองค์ก็พาเปโตรกับบุตรชายทั้งสองของเศเบดีไปด้วย พระองค์ทรงเริ่มสวดคร่ำและหนักพระทัยยิ่งนัก
38. พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า ใจของเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่กับเราที่นี่เถิด
39. แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหนวยหนึ่ง ก็ซบพระพักตร์ลงถึงดิน อธิษฐานว่า โอ พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าเป็นไปได้ขอให้ด้วยนี้เลื่อนพันไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดี อย่าให้เป็นไปตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์
40. พระองค์จึงเสด็จกลับมายังสาวกเหล่านั้น เห็นเขานอนหลับอยู่ และตรัสกับเปโตรว่า เป็นอย่างไรนะ ท่านทั้งหลายจะคอยเฝ้าอยู่กับเราสักครู่เดียวไม่ได้หรือ
41. จงเฝ้าระวังและอธิษฐาน เพื่อท่านจะไม่เข้าในการทดลอง จิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง
42. พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานครั้งที่สองอีกว่า ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ ถ้าด้วยนี้เลื่อนพันไปจากข้าพระองค์ไม่ได้ และข้าพระองค์จำต้องดื่มแล้ว ก็ให้เป็นไปตามน้ำพระทัยของพระองค์
43. ครั้นพระองค์เสด็จกลับมา ก็ทรงพบสาวกนอนหลับอีก เพราะเขาลืมตาไม่ขึ้น
44. พระองค์จึงทรงละเขาไว้เสด็จไปอธิษฐานครั้งที่สาม เหมือนคราวก่อนๆอีก
45. แล้วพระองค์เสด็จมายังพวกสาวกของพระองค์ ตรัสว่า จงนอนต่อไปให้หายเหนื่อยเถิด ดูเถิด เวลามาก็ใกล้แล้ว

และบุตรมนุษย์จะต้องถูกทรยศไว้ในมือคนบาป

46. ลูกขึ้นไปกันเถิด ดูเถิด ผู้ที่จะทรยศเราไว้มาใกล้แล้ว

47. พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด ยูดาส คนหนึ่งในเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น ได้เข้ามา และมีประชาชนเป็นอันมากถือดาบ ถือไม้ตะบอง มาจากพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่แห่งประชาชน

48. ผู้ที่จะทรยศพระองค์ไว้ก็ได้ให้อาณัติสัญญาแก่เขาว่า เราจะจับผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาไว้

49. ขณะนั้น ยูดาสดตรงมาหาพระเยซูทูลว่า สวัสดี พระอาจารย์ แล้วจับพระองค์

50. พระเยซูได้ตรัสกับเขาว่า สหายเอ๋ย มาที่นี่ทำไม คนเหล่านั้นก็เข้ามาจับพระเยซูและกุมไป

51. ดูเถิด มีคนหนึ่งที่อยู่กับพระเยซู ยื่นมือชักดาบออก พันहुผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตขาด

52. พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า จงเอาดาบของท่านใส่ฝักเสีย ด้วยว่าบรรดาผู้ถือดาบจะพินาศเพราะดาบ

53. ท่านคิดว่าเราจะขอพระบิดาของเราไม่ได้หรือ และในครู่เดียวพระองค์จะประทานทูตสวรรค์แก่เราว่าสิบสองกอง

54. แต่ถ้าเช่นนั้นพระคัมภีร์ที่ว่า จำจะต้องเป็นอย่างนี้ จะสำเร็จได้อย่างไร

55. ขณะนั้นพระเยซูได้ตรัสกับหมู่ชนว่า ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบ ถือตะบองออกมาจับเรา เราได้นั่งกับท่านทั้งหลายสั่งสอนในพระวิหารทุกวัน ท่านก็หาได้จับเราไม่

56. แต่เหตุการณ์ที่ได้บังเกิดขึ้นครั้งนี้ เพื่อจะสำเร็จตามที่พวกศาสนดาพยากรณ์ได้เขียนไว้ แล้วสาวกทั้งหมดก็ได้ละทิ้งพระองค์ไว้และพากันหนีไป

57. ผู้ที่จับพระเยซูได้พาพระองค์ไปถึงคยาฟาสมหาปุโรหิต ที่พวกธรรมาจารย์และพวกผู้ใหญ่ได้ประชุมกันอยู่ที่นั่น

58. แต่เปโตรได้ติดตามพระองค์ไปห่างๆจนถึงคฤหาสน์ของมหาปุโรหิต แล้วเข้าไปนั่งข้างในกับคนใช้ เพื่อจะดูว่าเรื่องจะจบลงอย่างไร

59. พวกปุโรหิตใหญ่ พวกผู้ใหญ่ กับบรรดาสมาชิกสภาจึงหาพยานเท็จมาเบิกปรักราพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย

60. แต่หาหลักฐานไม่ได้ เออ ถึงแม้มีพยานเท็จหลายคนมาให้การก็หาหลักฐานไม่ได้ ในที่สุดมีพยานเท็จสองคนมา

61. กล่าวว่า คนนี้ได้ว่า 'เราสามารถจะทำลายพระวิหารของพระเจ้า และจะสร้างขึ้นใหม่ในสามวัน'

62. มหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นถามพระองค์ว่า ท่านจะไม่ตอบอะไรหรือ คนเหล่านี้เป็นพยานปรักรำท่านด้วยเรื่องอะไร

63. แต่พระเยซูทรงนิ่งอยู่ มหาปุโรหิตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า เราให้ท่านปฏิญาณโดยอ้างพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ให้บอกเราว่า ท่านเป็นพระคริสต์บุตรของพระเจ้าหรือไม่

64. พระเยซูตรัสกับเขาว่า ท่านว่าถูกแล้ว และยิ่งกว่านั้นอีก เรบอกท่านทั้งหลายว่า ในเวลาเบื้องหน้านั้น ท่านทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงฤทธานุภาพ และเสด็จมาบนเมฆแห่งฟ้าสวรรค์

65. ขณะนั้นมหาปุโรหิตจึงฉีกเสื้อของตน แล้วว่า เขาพูดหมิ่นประมาทแล้ว เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า ดูเถิด ท่านทั้งหลายก็ได้ยินเขาพูดหมิ่นประมาทแล้ว

66. ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร คนทั้งปวงก็ตอบว่า ควรปรับโทษถึงตาย

67. แล้วเขาถ่มน้ำลายรดพระพักตร์พระองค์และตีพระองค์ และคนอื่นเอาฝ่ามือตบพระองค์
68. แล้วว่า เจ้าพระคริสต์ จงพยากรณ์ให้เรารู้ว่าใครตบเจ้า
69. ขณะนั้นเปโตรนั่งอยู่ภายนอกบริเวณศาลาสนั้น มีสาวใช้คนหนึ่งมาพูดกับเขาว่า เจ้าได้อยู่กับเยซูชากาลิลีด้วย
70. แต่เปโตรได้ปฏิเสธต่อหน้าคนทั้งปวงว่า ที่เจ้าว่านั้นข้าไม่รู้เรื่อง
71. เมื่อเปโตรได้ออกไปที่ระเบียง สาวใช้อีกคนหนึ่งแลเห็นจึงบอกคนทั้งปวงที่อยู่ที่นี่ว่า คนนี้ได้อยู่กับเยซูชากาลิลีด้วย
72. เปโตรจึงปฏิเสธอีกทั้งปฏิเสธว่า ข้าไม่รู้จักคนนั้น
73. อีกสักครู่หนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ใกล้ๆนั้นก็มาว่าแก่เปโตรว่า เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นแน่แล้ว ดัวยว่าสำเนียงของเจ้าส่อตัวเอง
74. แล้วเปโตรก็เริ่มสลดและสาบานว่า ข้าไม่รู้จักคนนั้น ในทันใดนั้นไก่ก็ขัน
75. เปโตรจึงระลึกถึงคำที่พระเยซูตรัสไว้แก่เขาว่า ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องให้เป็นทุกข์ยิ่งนัก

1. ครั้นรุ่งเช้า บรรดาพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่แห่งประชาชนปรึกษากันด้วยเรื่องพระเยซู เพื่อจะประหารพระองค์เสีย
2. เขาจึงมัดพระองค์พาไปมอบไว้แก่ปอนทัสปีลาตเจ้าเมือง
3. เมื่อยูดาสผู้ทรยศพระองค์เห็นว่าพระองค์ต้องปรับโทษก็กลับใจ นำเงินสามสิบบเหรียญนั้นมาคืนให้แก่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่
4. กล่าวว่า ข้าพเจ้าได้ทำบาปที่ได้ทรยศโลหิตอันบริสุทธิ์ คนเหล่านั้นจึงว่า การนั้นเป็นธุระอะไรของเรา เจ้าต้องรับธุระเอาเอง
5. ยูดาสจึงทิ้งเงินนั้นไว้ในพระวิหารและจากไป แล้วเขาก็ออกไปผูกคอตาย
6. พวกปุโรหิตใหญ่จึงเก็บเอาเงินนั้นมาแล้วว่า เป็นการผิดพระราชบัญญัติที่จะเก็บเงินนั้นไว้ในคลังพระวิหาร เพราะเป็นคำโลหิต
7. เขาก็ปรึกษากันและได้เอาเงินนั้นไปซื้อทุ่งช่างหม้อไว้ สำหรับเป็นที่ฝังศพคนต่างบ้านต่างเมือง
8. เหตุฉะนั้น เขาจึงเรียกทุ่งนั้นว่า ทุ่งโลหิต จนถึงทุกวันนี้
9. ครั้งนั้นก็สำเร็จตามพระวจนะโดยเยเรมีย์ศาสดาพยากรณ์ ซึ่งว่า 'เขารับเงินสามสิบบเหรียญ ซึ่งเป็นราคาของผู้ที่เขาตีราคาไว้ นั่น' คือที่คนอิสราเอลบางคนตีราคาไว้
10. 'แล้วไปซื้อทุ่งช่างหม้อ ตามที่องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงบัญชาข้าพเจ้า'
11. เมื่อพระเยซูทรงยืนอยู่ต่อหน้าเจ้าเมือง เจ้าเมืองจึงถามพระองค์ว่า ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ พระเยซูตรัสกับท่านว่า ก็ท่านว่าแล้วนี่
12. แต่เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ได้ฟังกล่าวโทษพระองค์ พระองค์มิได้ทรงตอบประการใด
13. ปีลาตจึงกล่าวแก่พระองค์ว่า ซึ่งเขาได้กล่าวความปรักปรำท่านเป็นหลายประการนี้ ท่านไม่ได้ยินหรือ
14. แต่พระองค์ก็มีได้ตรัสตอบท่านสักคำเดียว เจ้าเมืองจึงอัศจรรย์ใจนัก
15. ในเทศกาลเลี้ยงนั้น เจ้าเมืองเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้แก่หมู่ชนตามใจชอบ
16. คราวนั้นพวกเขามีนักโทษสำคัญคนหนึ่งชื่อบารับบัส
17. เหตุฉะนั้นเมื่อคนทั้งปวงชุมนุมกันแล้ว ปีลาตได้ถามเขาว่า เจ้าทั้งหลายปรารถนาให้ข้าพเจ้าปล่อยผู้ใดแก่เจ้า บารับบัสหรือพระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต์
18. เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่าเขาได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา
19. ขณะเมื่อปีลาตนั่งบัลลังก์พิพากษาอยู่นั้น ภรรยาของท่านได้ใช้คนมาเรียนท่านว่า ท่านอย่าพัวพันเรื่องของคนชอบธรรมนั้นเลย ด้วยว่าวันนี้ดิฉันฝันร้ายไม่มีความสบายใจเพราะท่านผู้นั้น
20. ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ก็ยุยงหมู่ชนขอให้ปล่อยบารับบัส และให้ประหารพระเยซูเสีย
21. เจ้าเมืองจึงถามเขาว่า ในสองคนนี้เจ้าจะให้เราปล่อยคนไหนให้แก่เจ้า เขาตอบว่า บารับบัส
22. ปีลาตจึงถามพวกเขาว่า ถ้าอย่างนั้น เราจะทำอย่างไรแก่พระเยซูที่เรียกว่า พระคริสต์ เขาพากันร้องแก่ท่านว่า

ให้ตริ่งเขาเสียที่ทางเขนเถิด

23. เจ้าเมืองถามว่า ตริ่งทำไม เขาได้ทำผิดประการใด แต่เขาทั้งหลายยังร้องว่า ให้ตริ่งเขาเสียที่ทางเขนเถิด

24. เมื่อปีลาตเห็นว่าไม่ได้การมีแต่จะเกิดวุ่นวายขึ้น ท่านก็เอาน้ำล้างมือต่อหน้าหมู่ชน แล้วว่า เราไม่มีผิดด้วยเรื่องโลหิตของคนชอบธรรมคนนี้ เจ้ารับฐะเอาเองเถิด

25. บรรดาหมู่ชนเรียนว่า ให้โลหิตของเขาตกอยู่แก่เราทั้งบุตรของเราเถิด

26. ท่านจึงปล่อยบารับบัสให้เขา และเมื่อท่านได้โดยตีพระเยซูแล้ว ท่านก็มอบให้ตริ่งไว้ที่ทางเขน

27. พวกทหารของเจ้าเมืองจึงพาพระเยซูไปไว้ในศาลาปริโทเรียม แล้วก็รวมทหารทั้งกองล้อมพระองค์ไว้

28. และพวกเขาเปลื้องฉลองพระองค์ออก เอาเสื้อสีแดงเข้มมาสวมพระองค์

29. เมื่อพวกเขาเอาหนามสานเป็นมงกุฎ เขาก็สวมพระเศียรของพระองค์ แล้วเอาไม้อ้อให้ถือไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ และเขาได้คุกเข่าลงต่อพระพักตร์พระองค์ เยาะเย้ยพระองค์ว่า กษัตริย์ของพวกยิวเจ้าข้า ขอทรงพระเจริญ

30. แล้วเขาก็ถ่มน้ำลายรดพระองค์ และเอาไม้อ้อนั้นตีพระเศียรพระองค์

31. เมื่อพวกเขาเยาะเย้ยพระองค์แล้ว เขาถอดเสื้อนั้นออก แล้วเอาฉลองพระองค์สวมให้ และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตริ่งเสียที่ทางเขน

32. ครั้นพวกเขาออกไปแล้ว เขาได้พบชาวไซรินคนหนึ่งชื่อซีโมน เขาจึงเกณฑ์คนนั้นให้แบกทางเขนของพระองค์ไป

33. เมื่อพวกเขามาถึงสถานที่หนึ่งที่เรียกว่ากลโกธา แปลว่า ที่กะโหลกศีรษะ

34. เขาเอาน้ำองุ่นเปรี้ยวระคนกับของขมมาถวายพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงชิมก็ไม่เสวย

35. ครั้นตริ่งพระองค์ที่ทางเขนแล้ว เขาก็เอาฉลองพระองค์มาจับสลากแบ่งปันกันเพื่อจะสำเร็จตามพระวจนะโดยศาสดาพยากรณ์ซึ่งว่า 'เสื้อผ้าของข้าพระองค์ เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับสลากกัน'

36. แล้วพวกเขาก็นั่งเฝ้าพระองค์อยู่ที่นั่น

37. และได้เอาถ้อยคำข้อหาที่ลงโทษพระองค์ไปติดไว้เหนือพระเศียร ซึ่งอ่านว่า ผู้นี้คือเยชู กษัตริย์ของชนชาติยิว

38. คราวนั้นเขาเอาโจรสองคนตริ่งไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาคนหนึ่ง ข้างซ้ายอีกคนหนึ่ง

39. ฝ่ายคนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้นก็ด่าทอพระองค์ สันตีระของเขา

40. กล่าววว่า เจ้าผู้จะทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวันนะ จงช่วยตัวเองให้รอด ถ้าเจ้าเป็นบุตรของพระเจ้า จงลงมาจากทางเขนเถิด

41. พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมจารย์และพวกผู้ใหญ่ก็เยาะเย้ยพระองค์เช่นกันว่า

42. เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองให้รอดไม่ได้ ถ้าเขาเป็นกษัตริย์ของชาติอิสราเอล ให้เขาลงมาจากทางเขนเดี๋ยวนี้เถิด และเราจะได้เชื่อเขา

43. เขาไว้ใจในพระเจ้า ถ้าพระองค์พอพระทัยในเขาก็ให้พระองค์ทรงช่วยเขาให้รอดเดี๋ยวนี้เถิด ด้วยเขาได้กล่าวว่า 'เราเป็นพระบุตรของพระเจ้า'

44. ถึงโจรที่ถูกตรึงไว้กับพระองค์ก็ยังคงกล่าวคำหยาบซ้ำต่อพระองค์เหมือนกัน
45. แล้วก็บังเกิดมีดมั่วทั่วแผ่นดิน ตั้งแต่เวลาเที่ยงวัน จนถึงบ่ายสามโมง
46. ครั้นประมาณบ่ายสามโมงพระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า เอลีส เอลีส ลามาสะบักธานี แปลว่า พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย
47. บางคนที่ยืนอยู่ที่นั่น เมื่อได้ยินก็พูดว่า คนนี้เรียกเอลียาห์
48. ในทันใดนั้น คนหนึ่งในพวกเขาวิ่งไปเอาฟองน้ำชุบน้ำองุ่นเปรี้ยวเสียบปลายไม้้อ ส่งให้พระองค์เสวย
49. แต่คนอื่นร้องว่า อย่าเพ้อก่อน ให้เราคอยดูซิว่าเอลียาห์จะมาช่วยเขาให้รอดหรือไม่
50. ฝ่ายพระเยซู เมื่อพระองค์ร้องเสียงดังอีกครั้งหนึ่ง ก็ทรงปล่อยพระวิญญาณจิตให้ออกไป
51. และดูเถิด ม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อนตั้งแต่บนตลอดล่าง แผ่นดินก็ไหว ศิลา ก็แตกออกจากกัน
52. อุโมงค์ฝังศพก็เปิดออก ศพของพวกวิสุทธิชนหลายคนก็ล่องลับไปแล้วได้เป็นขึ้นมา
53. และเมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว เขาทิ้งหลายก็ออกจากอุโมงค์พากันเข้าไปในนครบริสุทธิปรากฏแก่คนเป็นอันมาก
54. ส่วนนายร้อยและทหารที่เฝ้าพระเยซูอยู่ด้วยกัน เมื่อได้เห็นแผ่นดินไหวและการทั้งปวงซึ่งบังเกิดขึ้นนั้น ก็พากันครั่นคร้ามยั้งนัก จึงพูดกันว่า แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า
55. ที่นั่นมีหญิงหลายคนที่ได้ติดตามพระเยซูจากแคว้นกาลิลีเพื่อปรนนิบัติพระองค์ มองดูอยู่แต่ไกล
56. ในพวกนั้นมีมารีย์ชาวมัคดาลา มารีย์มารดาของยากอบและโยเสส และมารดาของบุตรเศเบดี
57. ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ มีเศรษฐีคนหนึ่งมาจากบ้านอารีมาเซียชื่อโยเซฟ เป็นสาวกของพระเยซูด้วย
58. เขาได้เข้าไปหาปีลาตขอพระศพพระเยซู ปีลาตจึงสั่งให้มอบพระศพนั้นให้
59. เมื่อโยเซฟได้รับพระศพมาแล้ว เขาก็เอาผ้าป่านที่สะอาดพันหุ้มพระศพไว้
60. แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ใหม่ของตน ซึ่งเขาได้สกัดไว้ในศิลา เขาก็กลิ้งหินใหญ่ปิดปากอุโมงค์ไว้แล้วก็ไป
61. ฝ่ายมารีย์ชาวมัคดาลากับมารีย์อีกคนหนึ่งนั้น ก็นั่งอยู่ที่นั่นตรงหน้าอุโมงค์
62. ในวันรุ่งขึ้น คือวันถัดจากวันเตรียม พวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีพากันไปหาปีลาต
63. เรียนว่า เจ้าคุณขอรับ ข้าพเจ้าทั้งหลายจำได้ว่า คนล่อลวงผู้นั้น เมื่อเขายังมีชีวิตอยู่ได้พูดว่า 'ล่องไปสามวันแล้วเราจะเป็นขึ้นมาใหม่'
64. เหตุฉะนั้น ขอได้มีบัญชาสั่งเฝ้าอุโมงค์ให้แข็งแรงจนถึงวันที่สาม เกือบกว่าสาวกของเขาจะมาในตอนกลางคืน และลักเอาศพไป แล้วจะประกาศแก่ประชาชนว่า เขาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และการหลอกลวงครั้งนี้จะร้ายแรงยิ่งกว่าครั้งก่อนอีก
65. ปีลาตจึงบอกเขาว่า พวกท่านจงพยายามไปเถิด จงไปเฝ้าให้แข็งแรงเท่าที่ทำได้
66. เขาจึงไปเฝ้าอุโมงค์ให้มั่นคง ประทับตราไว้ที่หิน และวางยามประจำอยู่

1. ภายหลังจากวันสะบาโต เวลาใกล้รุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ มารีย์ชวามักดลากับมารีย์อีกคนหนึ่งมาดูอุโมงค์
2. ดูเถิด ได้เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ยิ่งนัก มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ลงมาจากสวรรค์ กลิ้งก้อนหินนั้นออกจากปากอุโมงค์ แล้วก็นั่งอยู่บนหินนั้น
3. ใบหน้าของทูตนั้นเหมือนแสงฟ้าแลบ เสื้อของทูตนั้นก็ขาวเหมือนหิมะ
4. ยามที่เฝ้าอยู่นั้นกัณฑ์ทูตองค์นั้นจนตัวสั่น และเป็นเหมือนคนตาย
5. ทูตสวรรค์นั้นจึงกล่าวแก่หญิงนั้นว่า อย่ากลัวเลย เรายังอยู่ว่าท่านทั้งหลายมาหาพระเยซูซึ่งถูกตรึงไว้ที่กางเขน
6. พระองค์หาได้ประทับอยู่ที่นี้ไม่ เพราะพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้วตามซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้ นั้น มาดูที่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้บรรทมอยู่นั้น
7. แล้วจงรีบไปบอกพวกสาวกของพระองค์เถิดว่า พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และดูเถิด พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น ดูเถิด เราก็บอกท่านแล้ว
8. หญิงเหล่านั้นก็ไปจากอุโมงค์โดยเร็ว ทั้งกลัวทั้งยินดีเป็นอันมาก วิ่งไปบอกพวกสาวกของพระองค์
9. ขณะที่หญิงเหล่านั้นไปบอกสาวกของพระองค์ ดูเถิด พระเยซูได้เสด็จพบเขาและตรัสว่า จงจำไว้เถิด หญิงเหล่านั้นก็มากอดพระบาทของพระองค์ และนมัสการพระองค์
10. พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า อย่ากลัวเลย จงไปบอกพวกพี่น้องของเราให้ไปยังแคว้นกาลิลี และพวกเขาจะได้พบเราที่นั่น
11. เมื่อหญิงเหล่านั้นกำลังไป ดูเถิด มียามบางคนในพวกที่เฝ้าอุโมงค์นั้นเข้ามาในเมือง เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งบังเกิดขึ้นนั้นให้พวกปุโรหิตใหญ่ฟัง
12. เมื่อพวกปุโรหิตใหญ่ประชุมปรึกษากันกับพวกผู้ใหญ่แล้ว ก็แจกเงินเป็นอันมากให้แก่พวกทหาร
13. สั่งว่า พวกเจ้าจงพูดว่า 'พวกสาวกของเขามาลักเอาศพไปในเวลากลางคืนเมื่อเรานอนหลับอยู่'
14. ถ้าความนี้ทราบถึงหูเจ้าเมือง เราจะพูดแก้ไขให้พวกเจ้าพ้นโทษ
15. ครั้นพวกทหารได้รับเงินนั้น จึงทำตามคำแนะนำ และความนี้ก็เลื่องลือไปในบรรดาพวกยิวจนทุกวันนี้
16. แล้วสาวกสิบเอ็ดคนนั้นก็ไปยังแคว้นกาลิลี ถึงภูเขากาซาที่พระเยซูได้ทรงกำหนดไว้
17. และเมื่อเขาเห็นพระองค์จึงกราบลงนมัสการพระองค์ แต่บางคนยังสงสัยอยู่
18. พระเยซูจึงเสด็จเข้ามาใกล้ แล้วตรัสกับเขาว่า ฤทธานุภาพทั้งสิ้นในสวรรค์ก็ดี ในแผ่นดินโลกก็ดี ทรงมอบไว้แก่เราแล้ว
19. เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงออกไปสั่งสอนชนทุกชาติ ให้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระบิดา พระบุตร และพระวิญญาณบริสุทธิ์
20. สอนเขาให้ถือรักษาสิ่งสารพัดซึ่งเราได้สั่งพวกท่านไว้ ดูเถิด เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายเสมอไป จนกว่าจะสิ้นโลกเอเมน

มาระโก

บทที่ 1

1. ข้าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระเจ้าเริ่มต้นตรงนี้
2. ตามที่ได้เขียนไว้ในคำของศาสดาพยากรณ์ว่า 'ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมมรรคาของท่านไว้ข้างหน้าท่าน
3. เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า จงเตรียมมรรคาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป'
4. ยอห์นให้เขารับบัพติศมาในถิ่นทุรกันดาร และประกาศเรื่องบัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ เพื่อการยกโทษความผิดบาป
5. คนทั่วแคว้นยูเดียกับชาวกรุงเยรูซาเล็มได้พากันออกไปหายอห์น สาราภาพความผิดบาปของตน และได้รับบัพติศมาจากท่านในแม่น้ำจอร์แดน
6. ยอห์นแต่งกายด้วยผ้าขนอฐ และใช้หนังสัตว์คาคเอา รับประทานตักแตนและน้ำผึ้งป่า
7. ท่านประกาศว่า ภายหลังเราจะมีพระองค์ผู้หนึ่งเสด็จมาทรงเป็นใหญ่กว่าเรามาก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะน้อมตัวลงแก่สายฉลองพระบาทให้พระองค์
8. จริงๆแล้วเราให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยน้ำ แต่พระองค์นั้นจะให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
9. ต่อมาในคราวนั้นพระเยซูเสด็จมาจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลี และได้ทรงรับบัพติศมาจากยอห์นในแม่น้ำจอร์แดน
10. พอพระองค์เสด็จขึ้นมาจากน้ำ ในทันใดนั้นก็ทอดพระเนตรเห็นท้องฟ้าแหวกออก และพระวิญญาณดุจนกเขาเสด็จลงมาบนพระองค์
11. แล้วมีพระสุรเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจในท่านมาก
12. ในทันใดนั้น พระวิญญาณจึงเร่งเร้าพระองค์ให้เสด็จเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร
13. และซาตานได้ทดลองพระองค์อยู่ในถิ่นทุรกันดารนั้นถึงสี่สิบวัน พระองค์ทรงอยู่ในที่ของสัตว์ป่า และมีพวกทูตสวรรค์มาปรนนิบัติพระองค์
14. ครั้นยอห์นถูกขังไว้ในคุกแล้ว พระเยซูได้เสด็จมายังแคว้นกาลิลี ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระเจ้า
15. และตรัสว่า เวลากำหนดมาถึงแล้ว และอาณาจักรของพระเจาก็มาใกล้แล้ว ท่านทั้งหลายจงกลับใจเสียใหม่ และเชื่อข่าวประเสริฐเถิด
16. ขณะที่พระองค์เสด็จไปตามชายทะเลสาบกาลิลี พระองค์ก็ทรงทอดพระเนตรเห็นซีโมนและอันดรูว์น้องชายของซีโมน กำลังทอดอวนอยู่ที่ทะเลสาบ ด้วยว่าเขาเป็นชาวประมง
17. พระเยซูตรัสกับเขาว่า ท่านจงตามเราเถิด และเราจะตั้งท่านให้เป็นผู้หาคนดังหาปลา
18. เขาก็ละอวนตามพระองค์ไปทันที
19. ครั้นพระองค์ทรงดำเนินต่อไปอีกหน่อยหนึ่ง พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้อง

ชายของเขา กำลังซ่อนอยู่ในเรือ

20. ในทันใดนั้นพระองค์ได้ทรงเรียกเขา เขาจึงละเสเบตีบิดาของเขาไว้ที่เรือกับลูกจ้าง และได้ตามพระองค์ไป

21. พระองค์กับพวกของพระองค์จึงเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม และพอถึงวันสะบาโตพระองค์ได้เสด็จเข้าไปใน
ธรรมศาลาเทศนาสั่งสอน

22. เขาทั้งหลายก็อัศจรรย์ใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสั่งสอนเขาด้วยสิทธิอำนาจ เหมือนพวกธรรมาจารย์ไม่

23. มีชายคนหนึ่งในธรรมศาลาของเขามีผีโสโครกเข้าสิง มันได้ร้องออกมา

24. ว่า พระเยซูชาวนาซาเร็ธ ปล่อยเราไว้ ท่านมาอยู่กับเราทำไม ท่านมาทำลายเราหรือ เรารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือ
องค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า

25. พระเยซูจึงตรัสห้ามมันว่า เจ้าจงนิ่งเสีย ออกมาจากเขา

26. และเมื่อผีโสโครกทำให้คนนั้นชักและร้องเสียงดังแล้ว มันก็ออกมาจากเขา

27. คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักจึงถามกันว่า การนี้เป็นอย่างไรหนอ นี่เป็นคำสั่งสอนใหม่อะไร ท่านสั่งผีโสโครกด้วย
สิทธิอำนาจและมันก็เชื่อฟังท่าน

28. ในขณะนั้น กิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปทั่วแคว้นแคว้นบ้านเมืองที่อยู่รอบแคว้นกาลิลี

29. พอออกมาจากธรรมศาลา พระองค์กับพวกของพระองค์จึงเข้าไปในเรือนของซีโมนและอันดรูว์ พร้อมกับยากอบ
และยอห์น

30. แม่ม่ายของซีโมนนอนป่วยจับไข้อยู่ในทันใดนั้นเขาจึงมาทูลพระองค์ให้ทราบด้วยเรื่องของนาง

31. แล้วพระองค์ก็เสด็จไปจับมือนางพุงขึ้นและทันใดนั้นไข้ก็หาย นางจึงปรนนิบัติเขาทั้งหลาย

32. เวลาเย็นวันนั้นครั้นตะวันตกแล้ว คนทั้งหลายพาบรรดาคนเจ็บป่วย และคนที่มีผีสิง มาหาพระองค์

33. และคนทั้งเมืองก็แตกตื่นมาออกกันอยู่ที่ประตู

34. พระองค์จึงทรงรักษาคนเป็นโรคต่างๆให้หายหลายคน และได้ทรงขับผีออกเสียหลายผี แต่ผีเหล่านั้นพระองค์
ทรงห้ามมิให้พูด เพราะว่ามันรู้จักพระองค์

35. ครั้นเวลาเช้ามีตพระองค์ได้ทรงลุกขึ้นเสด็จออกไปยังที่เปเลียส และทรงอธิษฐานที่นั่น

36. ฝ่ายซีโมนและคนทั้งหลายที่อยู่ด้วยก็ตามหาพระองค์

37. เมื่อพวกเขาพบพระองค์แล้ว เขาจึงทูลพระองค์ว่า คนทั้งปวงแสวงหาพระองค์

38. พระองค์ตรัสแก่เขาว่า ให้เราทั้งหลายไปในบ้านเมืองใกล้เคียง เพื่อเราจะได้ประกาศที่นั่นด้วย ที่เรามากก็เพื่อการ
นั่นเอง

39. พระองค์ได้ประกาศในธรรมศาลาของเขาทั่วแคว้นกาลิลี และได้ขับผีออกเสียหลายผี

40. และมีคนโรคเรื้อนคนหนึ่งมาหาพระองค์ ลูกเขาลงทูลวิงวอนพระองค์ว่า เพียงแต่พระองค์จะโปรด พระองค์ก็จะ
ทรงบันดาลให้ข้าพระองค์หายโรคได้

41. พระเยซูทรงสงสารเขาจึงทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องคนนั้น ตรัสแก่เขาว่า เราพอใจแล้ว เจ้าจงหายเถิด

42. พอพระองค์ตรัสแล้ว ในทันใดนั้นโรคเรื้อนก็หาย และคนนั้นก็สะอาด
43. ก่อนให้เขาไป พระองค์จึงกำชับผู้นั้น
44. ตรัสแก่เขาว่า เจ้าอย่าบอกเล่าอะไรให้ผู้ใดฟังเลย แต่จงไปสำแดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาสำหรับคนที่หายโรคเรื้อนแล้ว ตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลาย
45. แต่คนนั้นเมื่อออกไปแล้วก็ตั้งต้นป่าวร้องมากมายให้เลื่องลือไป จนพระเยชูจะเสด็จเข้าไปในเมืองโดยเปิดเผยต่อไปไม่ได้ แต่ต้องประทับภายนอกในที่เปลี่ยว และมีคนทุกแห่งทุกตำบลมาหาพระองค์

บทที่ 2

1. ครั้นล่วงไปหลายวัน พระองค์ได้เสด็จไปในเมืองคาเปอร์นาอุมอีก และคนทั้งหลายได้ยินว่า พระองค์ประทับที่บ้าน
2. และในเวลานั้นคนเป็นอันมากมาชุมนุมกันจนไม่มีที่จะรับ จะเข้าไปใกล้ประตูก็ไม่ได้ พระองค์จึงเทศนาพระคำนั้นให้เขาฟัง
3. แล้วมีคนนำคนอัมพาตคนหนึ่งมาหาพระองค์ มีสี่คนหาม
4. เมื่อเขาเข้าไปให้ถึงพระองค์ไม่ได้เพราะคนมาก เขาจึงรื้อดาดฟ้าหลังคาตรงที่พระองค์ประทับนั้น และเมื่อรื้อเป็นช่องแล้ว เขาก็หย่อนแคร่ที่คนอัมพาตนอนอยู่ลงมา
5. เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า ลูกเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว
6. แต่มีพวกธรรมาจารย์บางคนนั่งอยู่ที่นั่น และเขาคิดในใจว่า
7. ทำไมคนนี้พูดหมิ่นประมาทเช่นนั้น ใครจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น
8. และในทันใดนั้นเมื่อพระเยซูทรงทราบในพระทัยว่าเขาคิดในใจอย่างนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงคิดในใจอย่างนี้เล่า
9. ที่จะว่ากับคนอัมพาตว่า 'บาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว' หรือจะว่า 'จงลุกขึ้นยกแคร่เดินไปเถิด' นั้น ข้างไหนจะง่ายกว่ากัน
10. แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีสิทธิอำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้ (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า)
11. เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้นยกแคร่ไปบ้านของเจ้าเถิด
12. ทันใดนั้นคนอัมพาตได้ลุกขึ้นแล้วก็ยกแคร่เดินออกไปต่อหน้าคนทั้งปวง คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า เราไม่เคยเห็นการเช่นนี้เลย
13. ฝ่ายพระองค์ได้เสด็จไปตามชายทะเลสาบอีก ประชาชนก็มาหาพระองค์ และพระองค์ก็ได้ตรัสสั่งสอนเขา
14. เมื่อพระองค์กำลังเสด็จไปนั้น พระองค์ก็ทอดพระเนตรเห็นเลวีบุตรชายอัลเฟอัสนั่งอยู่ที่ด่านภาษี จึงตรัสแก่เขาว่า จงตามเรามาเถิด เขาก็ลุกขึ้นตามพระองค์ไป
15. ต่อมาเมื่อพระเยซูเอนพระกายลงเสวยอยู่ในเรือนของเลวี มีพวกคนเก็บภาษีและคนบาปหลายคนเอนกายลงร่วมสำรับกับพระเยซูและพวกสาวกของพระองค์ เพราะมีคนติดตามพระองค์ไปมาก
16. ฝ่ายพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี เมื่อเห็นพระองค์ทรงเสวยพระกระยาหารกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาป จึงถามสาวกของพระองค์ว่า เหตุไฉนพระองค์จึงกินและดื่มด้วยกันกับพวกคนเก็บภาษีและคนบาปเล่า
17. ครั้นพระเยซูทรงทราบดังนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า คนปกติไม่ต้องการหม้อ แต่คนเจ็บต้องการหม้อ เรามีได้มาเพื่อจะเรียกคนชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่
18. มีพวกศิษย์ของยอห์นและของพวกฟาริสีกำลังถืออดอาหาร พวกเขาจึงมาทูลถามพระองค์ว่า เหตุไฉนพวกสาวกของยอห์นและของพวกฟาริสีถืออดอาหาร แต่พวกสาวกของพระองค์ไม่ถือ

19. พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า ท่านจะให้สหายของเจ้าบ่าวถืออดอาหารเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขากระนั้นหรือ เจ้าบ่าวอยู่ด้วยนานเท่าใด สหายก็ถืออดอาหารไม่ได้นานเท่านั้น
20. แต่วันนั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากสหายไป ในวันนั้นสหายจะถืออดอาหาร
21. ไม่มีผู้ใดเอาท่อนผ้าทอใหม่มาปะเสื้อเก่า ถ้าทำอย่างนั้น ท่อนผ้าทอใหม่ที่ปะเข้านั้นเมื่อหดจะทำให้เสื้อเก่าขาดกว้างออกไปอีก
22. และไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ไว้ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นน้ำองุ่นใหม่จะทำให้ถุงเก่านั้นขาดไป น้ำองุ่นนั้นจะไหลออก ถุงหนังก็จะเสียไป แต่น้ำองุ่นใหม่นั้นต้องใส่ไว้ในถุงหนังใหม่
23. ต่อมาในวันสะบาโตวันหนึ่งพระองค์กำลังเสด็จไปในนาข้าว และเมื่อพวกสาวกของพระองค์กำลังเดินไปก็เริ่มเด็ดรวงข้าวไป
24. ฝ่ายพวกฟาริสีจึงถามพระองค์ว่า คุณเถิด ทำไมพวกเขาจึงทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต
25. พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า พวกท่านยังไม่ได้อ่านหรือซึ่งดาวิดได้กระทำเมื่อท่านขาดอาหารและอดอยาก ทั้งท่านและพรรคพวกด้วย
26. คือคราวเมื่ออาบียาธาร์เป็นมหาปุโรหิต ท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า และรับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไม่ให้ใครรับประทาน เว้นแต่พวกปุโรหิตเท่านั้น และยังข้ำส่งให้คนที่มากับท่านรับประทานด้วย
27. พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า วันสะบาโตนั้นทรงตั้งไว้เพื่อมนุษย์ มิใช่ทรงสร้างมนุษย์ไว้สำหรับวันสะบาโต
28. เหตุฉะนั้นบุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโตด้วย

บทที่ 3

1. แล้วพระองค์ก็ได้เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาอีก และที่นั่นมีชายคนหนึ่งมือข้างหนึ่งลีบ
2. คนเหล่านั้นคอยดูพระองค์ว่า พระองค์จะรักษาโรคให้คนนั้นในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อเขาจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้
3. พระองค์ตรัสแก่คนมือลีบว่า มายืนข้างหน้าเถอะ
4. พระองค์จึงตรัสแก่คนทั้งหลายว่า ในวันสะบาโตถูกต้องตามพระราชบัญญัติทำการดีหรือทำการชั่ว จะช่วยชีวิตดีหรือจะผลาญชีวิตเสียดี ฝ่ายคนทั้งปวงก็นิ่งอยู่
5. พระองค์มีพระทัยเป็นทุกข์เพราะใจเขาแข็งกระด้างนัก และได้ทอดพระเนตรดูรอบด้วยพระพิโรธ และพระองค์ตรัสแก่คนมือลีบนั้นว่า จงเหยียดมือออกเถิด เขาก็เหยียดออก และมือของเขาก็หายเป็นปกติเหมือนกับมืออีกข้างหนึ่ง
6. พวกฟาริสีจึงออกไป และในทันใดนั้นได้ปรึกษากับพรรคพวกของเฮโรดถึงพระองค์ว่า พวกเขาจะอย่างไรจึงจะฆ่าพระองค์ได้
7. ฝ่ายพระเยซูกับพวกสาวกของพระองค์จึงออกจากที่นั่นไปยังทะเลสาบ และฝูงชนเป็นอันมากจากแคว้นกาลิลีได้ตามพระองค์ไป ทั้งจากแคว้นยูเดีย
8. จากกรุงเยรูซาเล็ม และจากเมืองเอโดม และจากฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น และจากแคว้นเมืองไทระและไซดอน ฝูงชนเป็นอันมาก เมื่อเขาทราบถึงสิ่งยิ่งใหญ่ที่พระองค์ทรงกระทำนั้นก็มาหาพระองค์
9. พระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวกของพระองค์ให้เอาเรือเล็กมากอยรับพระองค์ เพื่อมิให้ประชาชนเบียดเสียดพระองค์
10. ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงรักษาคนเป็นอันมากให้หายโรค จนบรรดาผู้ที่มีโรคต่างๆเบียดเสียดกันเข้ามาเพื่อจะได้ถูกต้องพระองค์
11. และพวกฟีโลโครกเมื่อได้เห็นพระองค์ก็ได้หมอบลงกราบพระองค์ แล้วร้องอึงว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า
12. ฝ่ายพระองค์จึงทรงกำชับห้ามมิให้แพร่งพรายว่าพระองค์คือผู้ใด
13. แล้วพระองค์เสด็จขึ้นภูเขา และพอพระทัยจะเรียกผู้ใด พระองค์ก็ทรงเรียกผู้หนึ่ง แล้วเขาได้มาหาพระองค์
14. พระองค์จึงทรงตั้งสาวกสิบสองคนไว้ให้พวกเขาอยู่กับพระองค์ เพื่อพระองค์จะทรงใช้เขาไปประกาศ
15. และให้มีอำนาจรักษาโรคต่างๆและขับผีออกได้
16. และซีโมนนั้น พระองค์ทรงประทานชื่ออีกว่าเปโตร
17. และยากอบบุตรชายเศเบดีกับยอห์นน้องชายของยากอบ ทั้งสองคนนี้พระองค์ทรงประทานชื่ออีกว่า โบอาเนอเย แปลว่า ลูกฟ้าร้อง
18. อันดรูว์ ฟิลิป บารโธโลมิว มัทธิว โธมัส ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส ชัดเดอัส ซีโมนชาวคานาอัน
19. และยูดาสิสคาริโอทที่ได้ทรยศพระองค์นั้น พระองค์และพวกสาวกจึงเข้าไปในเรือน
20. และฝูงชนก็มาประชุมกันอีก จนพระองค์และพวกสาวกจะรับประทานอาหารไม่ได้

21. เมื่อญาติมิตรของพระองค์ได้ยื่นเหตุการณ์นั้น เขาก็ออกไปเพื่อจะจับพระองค์ไว้ ด้วยเขาว่า พระองค์วิกลจริตแล้ว
22. พวกธรรมาจารย์ซึ่งได้ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มได้กล่าวว่า ผู้นี้มีเบเอลเซบูลสิง และ ที่เขาขับผีออกได้ก็เพราะใช้อำนาจนายผีนั้น
23. ฝ่ายพระองค์จึงเรียกคนเหล่านั้นมาตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาว่า ซาตานจะขับซาตานให้ออกอย่างไรได้
24. ถ้าราชอาณาจักรใดๆเกิดแตกแยกกันแล้ว ราชอาณาจักรนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้
25. ถ้าครัวเรือนใดๆเกิดแตกแยกกัน ครัวเรือนนั้นจะตั้งอยู่ไม่ได้
26. และถ้าซาตานจะต่อสู้กับตนเอง และแตกแยกกัน มันก็ตั้งอยู่ไม่ได้ มีแต่จะสิ้นสูญไป
27. ไม่มีผู้ใดอาจเข้าไปในเรือนของคนที่มีกำลังมากและปล้นทรัพย์ของเขาได้ เว้นแต่จะจับคนที่มีกำลังมากนั้นมัดไว้เสียก่อน แล้วจึงจะปล้นทรัพย์ในเรือนนั้นได้
28. เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ความผิดบาปทุกอย่างและคำหมีนประมาทที่เขากล่าวนั้น จะทรงโปรดยกให้บุตรทั้งหลายของมนุษย์ได้
29. แต่ผู้ใดจะกล่าวคำหมีนประมาทต่อพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ จะโปรดยกให้ผู้นั้นไม่ได้เลย แต่ผู้นั้นย่อมรับการปรับโทษเป็นนิตย์
30. ที่ตรัสอย่างนั้นก็เพราะเขาทั้งหลายกล่าวว่า พระองค์มีผีโสโครกเข้าสิง
31. เวลานั้นมารดาและพวกน้องชายของพระองค์มายืนอยู่ข้างนอก แล้วใช้คนเข้าไปทูลเรียกพระองค์
32. และประชาชนก็นั่งอยู่รอบพระองค์ เขาจึงทูลพระองค์ว่า ดูเถิด มารดาและพวกน้องชายของพระองค์มาหาพระองค์คอยอยู่ข้างนอก
33. พระองค์ตรัสตอบเขาว่า ใครเป็นมารดาของเรา และใครเป็นพี่น้องของเรา
34. พระองค์ทอดพระเนตรคนที่นั่งล้อมรอบพระองค์นั้นแล้วตรัสว่า ดูเถิด นี่เป็นมารดาและพี่น้องของเรา
35. ผู้ใดจะกระทำตามพระทัยพระเจ้า ผู้นั้นแหละเป็นพี่น้องชายหญิงและมารดาของเรา

บทที่ 4

1. แล้วพระองค์ทรงตั้งต้นสั่งสอนที่ฝั่งทะเลอีก ฟุ้งชนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงได้เสด็จลงไปประทับในเรือที่ทะเล และฟุ้งชนอยู่บนฝั่งชายทะเล
2. พระองค์จึงตรัสสั่งสอนเขาหลายประการเป็นคำอุปมา และในการสอนนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า
3. จงฟัง ดูกฎ มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านพืช
4. และต่อมาเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชก็ตกตามหนทางบ้าง แล้วนกในอากาศก็มากินเสีย
5. บ้างก็ตกที่ซึ่งมีพินหิน มีเนื้อดินแต่น้อย จึงงอกขึ้นโดยเร็วเพราะดินไม่ลึก
6. แต่เมื่อแดดจัด แดดก็แผดเผา และเพราะรากไม่มี จึงเหี่ยวไป
7. บ้างก็ตกกลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นปกคลุมเสีย จึงไม่เกิดผล
8. บ้างก็ตกที่พื้นดี แล้วงอกงามจำเริญขึ้น เกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง
9. แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า ใครมีหู จงฟังเถิด
10. เมื่อพระองค์อยู่ตามลำพัง คนที่อยู่รอบพระองค์พร้อมกับสาวกสิบสองคน ได้ทูลถามพระองค์ถึงคำอุปมานั้น
11. พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า ข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่ฝ่ายคนนอกนั้นบรรดาข้อความเหล่านี้จะแจ้งให้เป็นการอุปมาทุกอย่าง
12. เพื่อว่าเขาจะดูแล้วดูเล่า แต่มองไม่เห็น และฟังแล้วฟังเล่า แต่ไม่เข้าใจ เกลือกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเขาจะกลับใจเสียใหม่ และความผิดบาปของเขาจะได้ยกโทษเสีย
13. พระองค์ตรัสกับเขาว่า คำอุปมานั้นพวกท่านยังไม่เข้าใจหรือ ถ้ากระนั้นท่านทั้งหลายจะเข้าใจคำอุปมาทั้งปวงอย่างไรได้
14. ผู้หว่านนั่นก็ได้หว่านพระวจนะ
15. ซึ่งตกริมหนทางนั้นได้แก่พระวจนะที่หว่านแล้ว และเมื่อบุคคลใดได้ฟัง ในทันใดนั้นซาตานก็มาชิงเอาพระวจนะซึ่งหว่านในใจเขานั้นไปเสีย
16. และซึ่งตกที่ซึ่งมีพินหิน มีเนื้อดินแต่น้อยนั้นก็ทำนองเดียวกัน ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะ และก็รับทันทีด้วยความปรรีดี
17. แต่ไม่มีรากในตัวจึงทนอยู่ได้ชั่วคราว ภายหลังเมื่อเกิดการยากลำบากและการข่มเหงต่างๆเพราะพระวจนะนั้นก็เลิกเสียในทันทีทันใด
18. และพืชซึ่งหว่านกลางหนามนั้นได้แก่บุคคลที่ได้ฟังพระวจนะ
19. แล้วความกังวลตามธรรมดาโลก และความลุ่มหลงในทรัพย์สมบัติ และความโลภในสิ่งอื่นๆได้เข้ามาและปกคลุมพระวจนะนั้น จึงไม่เกิดผล
20. ส่วนพืชซึ่งหว่านตกในดินดีนั้น ได้แก่บุคคลที่ได้ยินพระวจนะนั้น และรับไว้ จึงเกิดผลสามสิบเท่าบ้าง หกสิบเท่าบ้าง ร้อยเท่าบ้าง
21. แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า เขาเอาเทียนมาสำหรับตั้งไว้ได้ถึง ได้เตียงนอนหรือ และมีใช้สำหรับตั้งไว้บนเชิง

เทียนหรือ

22. เพราะที่ไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ซึ่งจะไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ ซึ่งจะไม่ต้องแพร่พราย
23. ถ้าใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด
24. พระองค์ตรัสแก่เขาว่า จงเอาใจจดจ่อต่อสิ่งที่ท่านฟังให้ดี ท่านจะดวงให้เขาด้วยทะนานอันใด จะดวงให้ท่านด้วย ทะนานอันนั้น ทั้งจะเพิ่มเติมให้อีกแก่ผู้ที่ฟังแล้ว
25. ด้วยว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใดไม่มี แม้ว่าซึ่งเขามีอยู่นั้นจะเอาไปเสียจากเขา
26. พระองค์ตรัสว่า อาณาจักรของพระเจ้าเปรียบเหมือนชายคนหนึ่งหว่านพืชลงในดิน
27. แล้วกลางคืนก็นอนหลับและกลางวันก็ตื่นขึ้น ฝ่ายพืชนั้นจะงอกจำเริญขึ้นอย่างไรเขาก็ไม่รู้
28. เพราะแผ่นดินเองทำให้พืชงอกจำเริญขึ้นเป็นลำดับก่อน ภายหลังก็ออกรวง แล้วก็มีเมล็ดข้าวเต็มรวง
29. ครั้นสุกแล้วเขาก็ไปเกี่ยวเก็บทีเดียว เพราะว่าถึงฤดูเกี่ยวแล้ว
30. และพระองค์ตรัสว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะเปรียบเหมือนสิ่งใด หรือจะสำแดงด้วยคำเปรียบอย่างไร
31. ก็เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ฝักกาดเมล็ดหนึ่ง เวลาเพาะลงในดินนั้นก็เล็กกว่าเมล็ดทั้งปวงทั่วทั้งแผ่นดิน
32. แต่เมื่อเพาะแล้วจึงงอกขึ้นจำเริญใหญ่โตกว่าฝักทั้งปวง และแตกกิ่งก้านใหญ่พอให้นกในอากาศมาอาศัยอยู่ในร่ม นั้นได้
33. พระองค์ได้ตรัสสั่งสอนพระวจนะให้แก่เขาเป็นคำอุปมาอย่างนั้นเป็นหลายประการ ตามที่เขาจะสามารถฟังได้
34. และนอกจากคำอุปมา พระองค์มีได้ตรัสแก่เขาเลย แต่เมื่อพวกเขาอยู่ตามลำพัง พระองค์จึงทรงอธิบายเรื่องราวพดนั้นแก่เหล่าสาวก
35. เย็นวันนั้นพระองค์ได้ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า ให้พวกเราข้ามไปฝั่งฟากข้างโน้นเถิด
36. เมื่อลาประชาชนแล้ว เขาจึงเชิญพระองค์เสด็จไปในเรือที่พระองค์ประทับอยู่นั้น และมีเรืออื่นเล็กๆหลายลำไปกับ พระองค์ด้วย
37. และพายุกว้างใหญ่ได้บังเกิดขึ้น และคลื่นก็ซัดเข้าไปในเรือจนเรือเต็มอยู่แล้ว
38. ฝ่ายพระองค์บรรทมหนุนหมอนหลับอยู่ที่ท้ายเรือ เหล่าสาวกจึงมาปลุกพระองค์ทูลว่า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายกำลังจะพินาศอยู่แล้ว ท่านไม่ทรงเป็นห่วงบ้างหรือ
39. พระองค์จึงทรงตื่นขึ้นห้ามลมและตรัสแก่ทะเลว่า จงสงบเงียบซิ แล้วลมก็หยุดมีความสงบเงียบทั่วไป
40. พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า ทำไมท่านกลัวอย่างนี้ ท่านยังไม่มีความรักหรือ
41. ฝ่ายเขาก็เกรงกลัวนักหนาและพูดกันและกันว่า ท่านนี้เป็นผู้ใดหนอ จนชั้นลมและทะเลก็เชื่อฟังท่าน

บทที่ 5

1. ฝ่ายพระองค์กับเหล่าสาวกก็ข้ามทะเลไปยังเมืองชาวกาตารา
2. พอพระองค์เสด็จขึ้นจากเรือ ทันใดนั้นมีชายคนหนึ่งออกจากอุโมงค์ฝังศพมีผีโสโครกสิงได้มาพบพระองค์
3. คนนั้นอาศัยอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ และไม่มีผู้ใดจะผูกมัดตัวเขาได้ แม้จะล่ามด้วยโซ่ตรวนก็ไม่อยู่
4. เพราะว่าได้ล่ามโซ่ใส่ตรวนหลายหนแล้ว เขาก็หักโซ่และฟาดตรวนเสีย ไม่มีผู้ใดมีแรงพอที่จะทำให้เขาสงบได้
5. เขาคั่งร้องอึ้งอยู่ตามอุโมงค์ฝังศพและที่ภูเขาทั้งกลางวันกลางคืนเสมอ และเอาหินเชือดเนื้อของตัวเอง
6. ครั้นเขาเห็นพระเยซูแต่ไกล เขาก็วิ่งเข้ามานมัสการพระองค์
7. แล้วร้องเสียงดังว่า ข้าแต่พระเยซูพระบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระองค์มาอยู่กับข้าพระองค์ทำไม ข้าพระองค์ขอให้พระองค์ปฏิญาณในพระนามของพระเจ้าว่า จะไม่ทรمانข้าพระองค์
8. ที่พูดเช่นนี้ เพราะพระองค์ได้ตรัสแก่มันว่า อ้ายผีโสโครก จงออกมาจากคนนั้นเถิด
9. แล้วพระองค์ตรัสถามมันว่า เจ้าชื่ออะไร มันตอบว่า ชื่อกอง เพราะว่าพวกข้าพระองค์หลายตนด้วยกัน
10. มันจึงอ้อนวอนพระองค์เป็นอันมากมิให้ขับไล่มันออกจากแดนเมืองนั้น
11. มีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ที่ไหล่เขาตำบลนั้น
12. ผีเหล่านั้นก็อ้อนวอนพระองค์ว่า ขอโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเข้าไปในสุกรเหล่านี้เถิด
13. พระเยซูก็ทรงอนุญาตทันที แล้วผีโสโครกนั้นจึงออกไปเข้าสิงอยู่ในสุกร สุกรทั้งฝูง (ประมาณสองพันตัว) ก็วิ่งกระโดดจากหน้าผาชันลงไปในทะเลสาบก็น้ำตาย
14. ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรนั้นต่างคนต่างหนีไปเล่าเรื่องทั้งในนครและบ้านนอก แล้วคนทั้งปวงก็ออกมาดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น
15. เมื่อเขามาถึงพระเยซู ก็เห็นคนที่ผีทั้งกองได้สิงนั้นนั่งห่มผ้า นั่งอยู่มีสติอารมณ์ดี เขาจึงเกรงกลัวนัก
16. แล้วคนที่ได้เห็นก็เล่าเหตุการณ์ซึ่งบังเกิดแก่คนที่ผีสิงนั้น และซึ่งบังเกิดแก่ฝูงสุกรให้เขาฟัง
17. คนทั้งหลายจึงเริ่มพากันอ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จไปเสียจากเขตแดนเมืองของเขา
18. เมื่อพระองค์กำลังเสด็จลงเรือ คนที่ผีได้สิงแต่ก่อนนั้นได้อ้อนวอนขอติดตามพระองค์ไป
19. พระเยซูไม่ทรงอนุญาต แต่ตรัสแก่เขาว่า จงไปหาพวกพ่อของเจ้าที่บ้าน แล้วบอกเขาถึงเรื่องเหตุการณ์ใหญ่ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า และได้ทรงพระเมตตาแก่เจ้าแล้ว
20. ฝ่ายคนนั้นก็ทูลลา แล้วเริ่มประกาศในแคว้นทศบุรีถึงเหตุการณ์ใหญ่ที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่เขา และคนทั้งปวงก็ประหลาดใจนัก
21. ครั้นพระเยซูเสด็จลงเรือข้ามฟากกลับไปแล้ว มีคนเป็นอันมากมาหาพระองค์ และพระองค์ยังประทับที่ฝั่งทะเล
22. ดูเถิด มีนายธรรมศาลาคนหนึ่งชื่อไยรัสเดินมา และเมื่อเขาเห็นพระองค์ก็กราบลงที่พระบาทของพระองค์
23. แล้วทูลอ้อนวอนพระองค์เป็นอันมากว่า ลูกสาวเล็กๆของข้าพระองค์ป่วยเกือบจะตายแล้ว ขอเชิญพระองค์ไปวางพระหัตถ์บนเขา เพื่อเขาจะได้หายโรคและไม่ตาย
24. ฝ่ายพระเยซูได้เสด็จไปกับคนนั้น มีคนเป็นอันมากตามพระองค์ไป และเบียดเสียดพระองค์

25. มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกโลหิตได้สิบสองปีมาแล้ว
26. ได้ทนทุกข์ลำบากมากเพราะมีหมอลหลายคนมารักษา และได้เสียทรัพย์จนหมดสิ้น โรคนั้นก็มิได้บรรเทาแต่ยิ่งกำเริบขึ้น
27. ครั้นผู้หญิงนั้นได้ยินถึงเรื่องพระเยซู เธอก็เดินปะปนกับประชาชนที่เบียดเสียดข้างหลังพระองค์ และได้ถูกต้องฉลองพระองค์
28. เพราะเธอคิดว่า ถ้าเราแตะต้องแต่ฉลองพระองค์ เราก็จะหายโรค
29. ในทันใดนั้นโลหิตที่ตกก็หยุดแห้งไป และผู้หญิงนั้นรู้สึกตัวว่าโรคหายแล้ว
30. บัดเดี๋ยวนั้น พระเยซูทรงรู้สึกวาทุทธิษานอกจากพระองค์แล้ว จึงเหลียวหลังในขณะที่ฝูงชนเบียดเสียดกันนั้น ตรัสว่า ใครถูกต้องเสื้อของเรา
31. ฝ่ายเหล่าสาวกก็ทูลพระองค์ว่า พระองค์ทอดพระเนตรเห็นแล้วว่า ประชาชนกำลังเบียดเสียดพระองค์ และพระองค์ยังจะทรงถามอีกหรือว่า 'ใครถูกต้องเรา'
32. แล้วพระองค์ทอดพระเนตรดูรอบ ประสงค์จะเห็นผู้หญิงที่ได้กระทำสิ่งนั้น
33. ฝ่ายผู้หญิงนั้นก็กลัวจนตัวสั่น เพราะรู้เรื่องที่เป็นแก่ตัวนั้น จึงมากกราบลงทูลแก่พระองค์ตามจริงทั้งสิ้น
34. พระองค์จึงตรัสแก่ผู้หญิงนั้นว่า ลูกสาวเอ๋ย ที่เจ้าหายโรคนั้นก็เพราะเจ้าเชื่อ จงไปเป็นสุขและหายโรคนี้เกิด
35. เมื่อพระองค์ยังตรัสไม่ทันขาดคำ มีบางคนได้มาจากบ้านนายธรรมศาลาบอกว่า ลูกสาวของท่านตายเสียแล้ว ยังจะรบกวนอาจารย์ทำไมอีกเล่า
36. ทันทีที่พระเยซูทรงฟังคำซึ่งเขาวานั้น พระองค์จึงตรัสแก่นายธรรมศาลาว่า อย่าวิตกเลย จงเชื่อเท่านั้นเกิด
37. พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ผู้ใดไปด้วยเว้นแต่เปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ
38. ครั้นพระองค์เสด็จไปถึงเรือนนายธรรมศาลาแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นคนวุ่นวายร้องไห้คร่ำครวญเป็นอันมาก
39. และเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปแล้วจึงตรัสถามเขาว่า ท่านทั้งหลายพากันร้องไห้วุ่นวายไปทำไม เด็กหญิงนั้นไม่ตายแต่นอนหลับอยู่
40. เขาก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ แต่เมื่อพระองค์จับคนทั้งหลายออกไปแล้ว จึงนำบิดามารดาของเด็กหญิงนั้น และสาวกสามคนที่อยู่กับพระองค์ เข้าไปในที่ที่เด็กหญิงนอนอยู่
41. พระองค์จึงจับมือเด็กหญิงนั้นตรัสแก่เขาว่า ทาติธา คุมิ แปลว่า เด็กหญิงเอ๋ย เรว่าแก่เจ้าว่า จงลุกขึ้นเถิด
42. ในทันใดนั้นเด็กหญิงนั้นก็ลุกขึ้นเดิน เพราะว่าเด็กนั้นอายุได้สิบสองปี คนทั้งปวงก็ประหลาดใจอย่างยิ่ง
43. พระองค์ก็กำชับห้ามเขาแข็งแรงไม่ให้บอกผู้ใดให้รู้เหตุการณ์นี้ แล้วจึงสั่งเขาให้นำอาหารมาให้เด็กนั้นรับประทาน

บทที่ 6

1. ฝ่ายพระองค์ได้เสด็จออกจากที่นั่น ไปยังตำบลด่านของพระองค์ และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไป
2. พอถึงวันสะบาโตพระองค์ทรงตั้งต้นสั่งสอนในธรรมศาลา และคนเป็นอันมากที่ได้ยินพระองค์ก็ประหลาดใจนักพูดกันว่า คนนี้ได้ความคิดนี้มาจากไหน สติปัญญาที่ได้ประทานแก่คนนี้เป็นปัญญาอย่างไร จึงทำการมหัศจรรย์อย่างนี้สำเร็จด้วยมือของเขา
3. คนนี้เป็นช่างไม้บุตรชายนางมารีย์มิใช่หรือ ยากอบ โยเสส ยูดาส และซีโมนเป็นน้องชายมิใช่หรือ และน้องสาวก็อยู่ที่นี้กับเรามิใช่หรือ เขาทั้งหลายจึงหมางใจในพระองค์
4. ฝ่ายพระเยซูตรัสกับเขาว่า ศาสดาพยากรณ์จะไม่ขาดความนับถือเว้นแต่ในเมืองของตน ท่ามกลางญาติพี่น้องของตน และในวงศ์วานของตน
5. พระองค์จะกระทำการมหัศจรรย์ที่นั่นไม่ได้ เว้นแต่ได้วางพระหัตถ์ถูกต้องคนเจ็บบางคนให้หายโรค
6. พระองค์ก็ประหลาดพระทัยเพราะเขาไม่มีความเชื่อ แล้วพระองค์จึงเสด็จไปสั่งสอนตามหมู่บ้านโดยรอบ
7. พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนมา แล้วทรงเริ่มใช้เขาให้ออกไปเป็นคู่ๆ ทรงประทานอำนาจให้เขาขับผีโสโครกออกได้
8. และตรัสกำชับเขาไม่ให้เอาอะไรไปใช้ตามทางเว้นแต่ไม้เท้าสิ่งเดียว ห้ามมิให้เอาอาหารหรือยาม หรือหาสต่างใส่ใ้ไป
9. แต่ให้สวมรองเท้าและไม่ให้สวมเสื้อสองตัว
10. แล้วพระองค์ตรัสสั่งเขาว่า ถ้าไปแห่งใด เมื่อเข้าอาศัยในเรือนไหน ก็อาศัยในเรือนนั้นจนกว่าจะไปจากที่นั่น
11. และถ้าผู้ใดไม่ต้อนรับไม่ฟังท่านทั้งหลาย เมื่อจะไปจากที่นั่นจงสะบัดผงคลีใต้เท้าของท่านออกเป็นสักขีพยานต่อเขา เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันพิพากษานั้น โทษของเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์จะเบาว่าโทษของเมืองนั้น
12. ฝ่ายเหล่าสาวกก็ออกไปเทศนาประกาศให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่
13. เขาได้ขับผีให้ออกเสียหลายผี และได้เอาน้ำมันชโลมคนเจ็บป่วยหลายคนให้หายโรค
14. ฝ่ายกษัตริย์เฮโรดทรงทราบเรื่องของพระองค์ (เพราะว่าพระนามของพระองค์ได้เลื่องลือไป) แล้วท่านตรัสว่า ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว เหตุฉะนั้นจึงทำการมหัศจรรย์ได้
15. แต่คนอื่นว่า เป็นเอลียาห์ และคนอื่นๆว่า เป็นศาสดาพยากรณ์คนหนึ่งหรือเหมือนคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์
16. ฝ่ายเฮโรดเมื่อทรงทราบแล้วจึงตรัสว่า คือยอห์นนั่นเองที่เราได้ตัดศีรษะเสีย ท่านได้เป็นขึ้นมาจากความตาย
17. ด้วยว่าเฮโรดได้ใช้คนไปจับยอห์น และล่ามโซ่ขังคุกไว้ เพราะเห็นแก่นางเฮโรเดียสภรรยาฟิลิปน้องชายของตน ด้วยเฮโรดได้รับนางนั้นเป็นภรรยาของตน
18. เพราะยอห์นได้เคยทูลเฮโรดว่า ท่านผิดพระราชบัญญัติที่รับภรรยาของน้องชายมาเป็นภรรยาของตน
19. นางเฮโรเดียสจึงผูกพยาบาทยอห์นและปรารถนาจะฆ่าท่านเสียแต่ฆ่าไม่ได้
20. เพราะเฮโรดยำเกรงยอห์นด้วยรู้ว่า ท่านเป็นคนชอบธรรมและบริสุทธิ์จึงได้ป้องกันท่านไว้ เมื่อเฮโรดได้ยินคำสั่ง

สอนของท่านก็ปฏิบัติตามหลายสิ่งและยินดีรับฟังท่าน

21. ครั้นอยู่มาวันหนึ่งเป็นโอกาสดีคือเป็นวันฉลองวันเกิดของเฮโรด เฮโรดให้จัดการเลี้ยงขุนนางกับนายทหารชั้นผู้ใหญ่ และคนสำคัญๆทั้งปวงในแคว้นกาลิลี
22. เมื่อบุตรสาวของนางเฮโรเดียสเข้ามาเต้นรำ ทำให้เฮโรดและแขกทั้งปวงซึ่งเอนกายลงอยู่ด้วยกันนั้นชอบใจ กษัตริย์จึงตรัสกับหญิงสาวนั้นว่า เธอจะขอสิ่งใดจากเรา เราก็จะให้สิ่งนั้นแก่เธอ
23. และกษัตริย์จึงทรงปฏิญาณตัวไว้กับหญิงสาวนั้นว่า เธอจะขอสิ่งใดๆจากเรา เราจะให้สิ่งนั้นแก่เธอจนถึงครึ่งราชสมบัติของเรา
24. หญิงสาวนั้นจึงออกไปถามมารดาว่า ฉันจะขอสิ่งใดดี มารดาจึงตอบว่า จงขอศีรษะของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาเถิด
25. ในทันใดนั้นหญิงสาวก็รีบเข้าไปเฝ้ากษัตริย์ทูลว่า หม่อมฉันขอศีรษะของยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใส่ถาดมาให้หม่อมฉันเดี๋ยวนี้เพคะ
26. กษัตริย์ทรงเป็นทุกข์หนัก แต่เพราะเหตุได้ทรงปฏิญาณไว้และเพราะเห็นแก่หน้าแขกทั้งปวงซึ่งเอนกายลงอยู่ด้วยกัน ก็ปฏิเสธไม่ได้
27. ในขณะที่นั้นกษัตริย์จึงรับสั่งเพชฌฆาตให้ไปตัดศีรษะของยอห์นมา เพชฌฆาตก็ไปตัดศีรษะของยอห์นในคุก
28. เอาศีรษะของยอห์นใส่ถาดมาให้แก่หญิงสาวนั้น หญิงสาวนั้นก็เอาไปให้แก่มารดาของตน
29. เมื่อสาวกของยอห์นรู้เหตุแล้ว ก็พากันมารับเอาศพของท่านไปฝังไว้ในอุโมงค์
30. ฝ่ายอัศวรสาวกพากันมาหาพระเยซู และได้ทูลถึงบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำและได้สั่งสอน
31. แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า ท่านทั้งหลายจงไปหาที่เปลี่ยวหยุดพักหายเหนื่อยสักหน่อยหนึ่ง เพราะว่ามีคนไปมาเป็นอันมากจนไม่มีเวลาว่างจะรับประทานอาหารได้
32. พระองค์จึงเสด็จลงเรือกับสาวกไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพัง
33. คนเป็นอันมากเห็นพระองค์กับสาวกกำลังไป และมีหลายคนจำพระองค์ได้ จึงพากันวิ่งออกจากบ้านเมืองทั้งปวงไปถึงก่อน และพากันเฝ้าพระองค์
34. ครั้นพระเยซูเสด็จขึ้นจากเรือแล้ว ก็ทอดพระเนตรเห็นประชาชนหมู่ใหญ่ และพระองค์ทรงสงสารเขา เพราะว่าเขาเป็นเหมือนฝูงแกะที่ไม่มีผู้เลี้ยง พระองค์จึงเริ่มสั่งสอนเขาเป็นหลายข้อหลายประการ
35. เมื่อเวลาล่วงไปมากแล้ว พวกสาวกของพระองค์มาทูลพระองค์ว่า ที่นี่กันดารอาหารนัก และบัดนี้เวลาก็เย็นลงมากแล้ว
36. ขอให้ประชาชนไปเสียเถิด เพื่อเขาจะได้ไปซื้ออาหารรับประทานตามบ้านไร่บ้านนาที่อยู่แถบนี้ เพราะเขาไม่มีอะไรที่จะรับประทานเลย
37. แต่พระองค์ตรัสตอบแก่เหล่าสาวกว่า พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด เขาทูลพระองค์ว่า จะให้พวกข้าพระองค์ไปซื้ออาหารสักสองร้อยเหรียญเดนาเรียนให้เขารับประทานหรือ
38. พระองค์ตรัสตอบเขาว่า พวกท่านมีขนมปังอยู่กี่ก้อน ไปดูซิ เมื่อรู้แล้วเขาจึงทูลว่า มีขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว

39. พระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวกให้จัดคนทั้งปวงให้นั่งรวมกันที่หญ้าสดเป็นหมู่ๆ
40. ประชาชนก็ได้นั่งรวมกันเป็นหมู่ๆ หมู่ละร้อยคนบ้าง ห้าสิบบ้าง
41. เมื่อพระองค์ทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็ทรงพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ขอบพระคุณ แล้วหักขนมปังนั้นให้เหล่าสาวกให้เขาแจกแก่คนทั้งปวง และปลาสองตัวนั้นพระองค์ทรงแบ่งให้ทั่วกันด้วย
42. เขาได้กินอิ่มทุกคน
43. ส่วนเศษขนมปังและปลาที่เหลือนั้นเขาเก็บไว้ได้ถึงสิบสองกระบุงเต็ม
44. และในจำนวนคนที่ได้รับประทานขนมปังนั้น มีผู้ชายประมาณห้าพันคน
45. และทันใดนั้นพระองค์ได้ตรัสให้เหล่าสาวกของพระองค์ลงในเรือข้ามไปยังอีกฟากหนึ่งถึงเมืองเบธไซดาก่อน ส่วนพระองค์ทรงรอสั่งประชาชนกลับบ้าน
46. เมื่อพระองค์ทรงลาเขาทั้งหลายแล้วก็เสด็จขึ้นภูเขาเพื่ออธิษฐานที่นั่น
47. เมื่อค่ำลงแล้ว เรือของเหล่าสาวกอยู่กลางทะเล ส่วนพระองค์อยู่บนฝั่งแต่ผู้เดียว
48. แล้วพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเหล่าสาวกตีกรรเชียงลำบากเพราะทวนลมอยู่ ครั้นเวลาสามยามเศษ พระองค์จึงทรงดำเนินบนน้ำทะเลไปยังเหล่าสาวก และทรงดำเนินดังจะเลยเขาไป
49. เมื่อเหล่าสาวกเห็นพระองค์ทรงดำเนินบนทะเล เขาสำคัญว่าผี แล้วพากันร้องอิงไป
50. เพราะว่าทุกคนเห็นพระองค์แล้วก็กลัว แต่ในทันใดนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า จงชื่นใจเถิด คือเราเอง อย่างกลัวเลย
51. พระองค์จึงเสด็จขึ้นไปหาเขาบนเรือ แล้วลมก็เงียบลง เหล่าสาวกก็ประหลาดอัศจรรย์ใจเหลือประมาณ
52. ด้วยว่าการอัศจรรย์เรื่องขนมปังนั้นเขายังไม่เข้าใจ เพราะใจเขายังแข็งกระด้าง
53. ครั้นข้ามฟากไปแล้ว เขาจอดเรือที่แคว้นเยนเนซาเรท
54. เมื่อขึ้นจากเรือแล้ว คนทั้งปวงก็จำพระองค์ได้ทันที
55. และเขารีบไปทั่วตลอดแคว้นแคว้นล้อมรอบ เริ่มเอาคนเจ็บป่วยใส่แคร่หามมายังที่เขายินข่าวว่าพระองค์อยู่
56. แล้วพระองค์เสด็จไปที่ไหนๆ ไม่ว่าในหมู่บ้าน ในตำบล หรือในเมือง เขาก็เอาคนเจ็บป่วยมาวางตามถนน ทูลอ้อนวอนขอพระองค์โปรดให้คนเจ็บป่วยแต่ต้องแต่ชายฉลองพระองค์ และผู้ใดได้แต่ต้องพระองค์แล้วก็หายป่วยทุกคน

บทที่ 7

1. ครั้งนั้นพวกฟาริสีกับพวกธรรมาจารย์บางคน ซึ่งได้มาจากกรุงเยรูซาเล็ม พากันมาหาพระองค์
2. เมื่อเขาได้เห็นเหล่าสาวกของพระองค์บางคนรับประทานอาหารด้วยมือที่เป็นมลทิน คือมือที่ไม่ได้ล้างก่อน เขาก็ถือว่าผิด
3. เพราะว่าพวกฟาริสีกับพวกยิวทั้งสิ้นถือตามประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษว่า ถ้ามิได้ล้างมือตามพิธีโดยเคร่งครัด เขาก็ไม่รับประทานอาหารเลย
4. และเมื่อเขามาจากตลาด ถ้ามิได้ล้างก่อน เขาก็ไม่รับประทานอาหาร และธรรมเนียมอื่นๆอีกหลายอย่างเขาก็ถือคือล้างถ้วย เขี่ยอก ภาชนะทองสัมฤทธิ์ และโต๊ะ
5. พวกฟาริสีกับพวกธรรมาจารย์จึงทูลถามพระองค์ว่า ทำไมพวกสาวกของท่านไม่ประพฤติตามประเพณีสืบทอดมาจากบรรพบุรุษ แต่รับประทานอาหารโดยมิได้ล้างมือเสียก่อน
6. พระองค์ตรัสตอบเขาว่า อิสยาห์ได้พยากรณ์ถึงพวกเจ้าคนหน้าซื่อใจคดก็ถูก ตามที่ได้เขียนไว้ว่า 'ประชาชนนี้ให้เกียรติเราด้วยริมฝีปากของเขา แต่ใจของเขาห่างไกลจากเรา
7. เขานมัสการเราโดยหาประโยชน์มิได้ ด้วยเอาบทบัญญัติของมนุษย์มาอวดอ้างว่า เป็นพระดำรัสสอน'
8. เจ้าทั้งหลายละพระบัญญัติของพระเจ้า และกลับไปถือตามประเพณีของมนุษย์ คือการล้างถ้วยเขี่ยอก และสิ่งอื่นๆเช่นนี้อีกหลายสิ่ง เจ้าทั้งหลายก็ทำอยู่
9. พระองค์ตรัสแก่เขาว่า เหมาะจริงนะ ที่เจ้าทั้งหลายได้ละทิ้งพระบัญญัติของพระเจ้า เพื่อจะได้ถือตามประเพณีของพวกท่าน
10. เพราะโมเสสได้สั่งไว้ว่า 'จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน' และ 'ผู้ใดด่าแช่งบิดามารดา ผู้นั้นต้องถูกปรับโทษถึงตาย'
11. แต่พวกเจ้ากลับสอนว่า 'ผู้ใดจะกล่าวแก่บิดามารดาว่า สิ่งใดของข้าพเจ้าซึ่งอาจเป็นประโยชน์แก่ท่าน สิ่งนั้นเป็นโกระบัน' แปลว่าเป็นของถวายแต่พระเจ้าแล้ว
12. เจ้าทั้งหลายจึงไม่อนุญาตให้ผู้นั้นทำสิ่งใดต่อไป เป็นที่ช่วยบำรุงบิดามารดาของตน
13. เจ้าทั้งหลายจึงทำให้พระวณะของพระเจ้าเป็นหมันไปด้วยประเพณีของพวกท่านซึ่งพวกท่านได้สอนไว้ และสิ่งอื่นๆเช่นนี้อีกหลายสิ่ง เจ้าทั้งหลายก็ทำอยู่
14. แล้วเมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกประชาชนทั้งหลายเข้ามาก็ตรัสกับเขาว่า ท่านทั้งหลายจงฟังเราและเข้าใจเถิด
15. ไม่มีสิ่งใดภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์จะกระทำให้มนุษย์เป็นมลทินได้ แต่สิ่งซึ่งออกมาจากภายในมนุษย์ สิ่งนั้นแหละกระทำให้มนุษย์เป็นมลทิน
16. ใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด
17. ครั้นพระองค์ได้เสด็จเข้าไปในเรือนพันประชาชนแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ทูลถามพระองค์ถึงคำอุปมานั้น
18. พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า ถึงท่านทั้งหลายก็ยังไม่เข้าใจหรือ ท่านยังไม่เห็นหรือว่าสิ่งใดๆแต่ภายนอกที่เข้าไปภายในมนุษย์จะกระทำให้มนุษย์เป็นมลทินไม่ได้

19. เพราะว่าสิ่งนั้นมีได้เข้าใจ แต่ลงไปในห้องแล้วก็ถ่ายออกลงส้วมไป ทำให้อาหารทุกอย่างปราศจากมลทิน
20. พระองค์ตรัสว่า สิ่งที้ออกมาจากภายในมนุษย์ สิ่งนั้นแหละทำให้มนุษย์เป็นมลทิน
21. เพราะว่าจากภายในมนุษย์คือจากใจมนุษย์ มีความคิดชั่วร้าย การลวงประเวณี การผิดผิดเมีย การฆ่าคน
22. การลักขโมย การโลภ ความชั่ว การล่อลวงเขา ราคะตัณหา อิจฉาตาร้อน การหมิ่นประมาท ความเย่อหยิ่ง ความโมด
23. สารพัดการชั่วนี้เกิดมาจากภายใน และทำให้มนุษย์เป็นมลทิน
24. พระองค์จึงทรงลุกขึ้นจากที่นั่นไปยังเขตแดนเมืองไทรและเมืองไซดอน แล้วเข้าไปในเรือนแห่งหนึ่งประสงค์จะมีให้ผู้ใดรู้ แต่พระองค์จะซ่อนอยู่มิได้
25. เพราะผู้หญิงคนหนึ่งซึ่งมีลูกสาวที่มีผีโสโครกสิง เมื่อได้ยืมข้าวถึงพระองค์ก็มากกราบลงที่พระบาทของพระองค์
26. ผู้หญิงนั้นเป็นชาวกรีก ซาดิซีเรียฟีนิเซีย และนางทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้ขับผีออกจากลูกสาวของตน
27. ฝ่ายพระเยซูตรัสแก่นางนั้นว่า ให้ออกไปก่อน เพราะว่าซึ่งจะเอาอาหารของลูกโยนให้แก่สุนัขก็ไม่ควร
28. แต่นางทูลตอบพระองค์ว่า จริงด้วย พระองค์เจ้าข้า แต่สุนัขที่อยู่ใต้โต๊ะนั้นย่อมกินเดนอาหารของลูก
29. แล้วพระองค์ตรัสแก่นางว่า เพราะเหตุถ้อยคำนี้จึงกลับไปเถิด ผีออกจากลูกสาวของเจ้าแล้ว
30. ฝ่ายหญิงนั้นเมื่อไปยังเรือนของตน ได้เห็นลูกนอนอยู่บนที่นอน และทราบว่ามีผีออกแล้ว
31. ต่อมาพระองค์จึงเสด็จจากเขตแดนเมืองไทรและเมืองไซดอน ดำเนินตามทางแคว้นทศบุรี มายังทะเลสาบกาลิลี
32. เขาพาชายหูหนวกพูดติดอ่างคนหนึ่งมาหาพระองค์ แล้วทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้ทรงวางพระหัตถ์บนคนนั้น
33. พระองค์จึงทรงนำคนนั้นออกจากประชาชนไปอยู่ต่างหาก ทรงเอานิ้วพระหัตถ์ยอนเข้าที่หูของชายผู้นั้น และทรงบ้วนน้ำลายเอานิ้วพระหัตถ์จิ้มแตะลิ้นคนนั้น
34. แล้วพระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ ทรงถอนพระทัยตรัสแก่นางนั้นว่า เอฟฟาธา แปลว่า จงเปิดออก
35. แล้วในทันใดนั้นหูคนนั้นก็ปกติ สิ่งที่ขัดลิ้นนั้นก็หลุดและเขาพูดได้ชัด
36. พระองค์ทรงห้ามปราชญ์คนทั้งหลายมิให้แจ้งความนี้แก่ผู้ใดเลย แต่พระองค์ยังทรงห้ามปราชญ์พวกเขา เขาก็ยิ่งเล่าลือไปมาก
37. พวกเขา ก็ประหลาดใจเหลือเกิน พุดกันว่า พระองค์ทรงกระทำล้วนแต่ดีทั้งนั้น ทรงกระทำคนหูหนวกให้ได้ยินคนใบ้ให้พูดได้

บทที่ 8

1. คราวนั้นเมื่อฝูงชนพากันมามากมายและไม่มีอาหารกิน พระเยซูจึงทรงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์มาตรัสแก่เขาว่า
2. เราสงสารคนเหล่านี้ เพราะเขาค้างอยู่กับเราได้สามวันแล้วและไม่มีอาหารจะกิน
3. ถ้าเราจะให้เขากลับไปบ้านเมื่อยังอดอาหารอยู่ เขาจะหิวโหยสิ้นแรงตามทาง เพราะว่าบางคนมาไกล
4. เหล่าสาวกของพระองค์จึงทูลตอบพระองค์ว่า ในถิ่นทุรกันดารนี้จะหาอาหารให้เขากินอิมได้ที่ไหน
5. พระองค์ตรัสถามเขาว่า พวกท่านมีขนมปังกี่ก้อน เขาทูลว่า มีเจ็ดก้อน
6. พระองค์จึงตรัสสั่งประชาชนให้นั่งลงที่พื้นดิน แล้วทรงรับขนมปังเจ็ดก้อนนั้น ทรงขอบพระคุณ แล้วจึงทรงหักส่งให้เหล่าสาวกให้เขาแจก เหล่าสาวกจึงแจกให้ประชาชน
7. และเขามีปลาเล็ก ๆ อยู่บ้าง พระองค์จึงขอบพระคุณ แล้วสั่งให้เอาปลาเหล่านั้นแจกด้วย
8. คนทั้งปวงได้รับประทานจนอิมและเศษอาหารที่เหลือนั้นเขาเก็บได้เจ็ดกระบุง
9. คนที่รับประทานนั้นมีประมาณสี่พัน แล้วพระองค์ตรัสสั่งให้เขาไป
10. ในทันใดนั้น พระองค์ก็เสด็จลงเรือกับเหล่าสาวกของพระองค์ มาถึงเขตเมืองดาลมานูธา
11. พวกฟาริสีออกมาและเริ่มโต้เถียงกับพระองค์ ขอพระองค์แสดงหมายสำคัญจากฟ้าสวรรค์ หมายจะทดลองพระองค์
12. พระองค์ทรงถอนพระทัยแล้วตรัสว่า คนยุคนี้แสวงหาหมายสำคัญทำไม เราบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า จะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่คนยุคนี้
13. แล้วพระองค์เสด็จไปจากเขา และลงเรือข้ามฟากไปอีก
14. ฝ่ายเหล่าสาวกลืมเอาขนมปังไป และในเรือเขามีขนมปังอยู่ก้อนเดียวเท่านั้น
15. พระองค์ทรงกำชับเหล่าสาวกว่า จงสังเกตและระวังเชื้อแห่งพวกฟาริสีและเชื้อแห่งเฮโรดให้ดี
16. เหล่าสาวกจึงปรึกษากันว่า เพราะเหตุที่เราไม่มีขนมปัง
17. เมื่อพระเยซูทรงทราบจึงตรัสแก่เขาว่า เหตุไฉนพวกท่านจึงปรึกษากันและกันถึงเรื่องไม่มีขนมปัง ท่านยังไม่รู้และไม่เข้าใจหรือ ใจของท่านยังแข็งกระด้างหรือ
18. มีตาแล้วยังไม่เห็นหรือ มีหูแล้วยังไม่ได้ยินหรือ ท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือ
19. เมื่อเราหักขนมปังห้ำก้อนให้แก่คนห้าพันคนนั้น ท่านทั้งหลายเก็บเศษที่เหลือนี้ได้กี่กระบุง เขาทูลตอบพระองค์ว่า ได้สิบสองกระบุง
20. เมื่อแจกขนมปังเจ็ดก้อนให้แก่คนสี่พันคนนั้น ท่านทั้งหลายเก็บเศษที่เหลือได้กี่กระบุง เขาทูลตอบว่า ได้เจ็ดกระบุง
21. พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า เป็นไฉนพวกท่านยังไม่เข้าใจ
22. พระองค์จึงไปยังเมืองเบธไซดา เขาพาชายตาบอดคนหนึ่งมาหาพระองค์ ทูลอ้อนวอนขอพระองค์ให้โปรดถูกต้องคนนั้น

23. พระองค์ได้ทรงจูงมือคนตาบอดออกไปนอกหมู่บ้าน เมื่อได้ทรงบ้วนน้ำลายลงที่ตาคนนั้น และวางพระหัตถ์บนเขาแล้ว พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า เขาเห็นสิ่งใดบ้างหรือไม่
24. คนนั้นเงยหน้าดูแล้วทูลว่า ข้าพระองค์แลเห็นคนเหมือนต้นไม้เดินไปเดินมา
25. พระองค์จึงวางพระหัตถ์บนตาเขากอีก แล้วให้เขาเงยหน้าดู และตาของเขาก็หายเป็นปกติ แลเห็นคนทั้งหลายได้ชัดเจน
26. พระองค์จึงตรัสสั่งคนนั้นให้กลับตรงไปยังบ้านของตน แล้วกำชับว่า อย่าเข้าไปในหมู่บ้าน หรือเล่าให้ใครในหมู่บ้านนั้นฟังเลย
27. พระเยซูได้เสด็จกับเหล่าสาวกของพระองค์ ออกไปยังหมู่บ้านแควงซีซารียา ฟิลิปปี เมื่ออยู่ตามทางนั้น พระองค์ตรัสถามเหล่าสาวกว่า คนทั้งหลายพูดกันว่าเราเป็นผู้ใด
28. เขาทูลตอบว่า เขาว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่บางคนว่าเป็นเอลียาห์ และคนอื่นว่าเป็นคนหนึ่งในพวกศาสดาพยากรณ์
29. พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า ฝ่ายพวกท่านเล่าว่าเราเป็นผู้ใด เปโตรทูลตอบพระองค์ว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์
30. แล้วพระองค์ทรงกำชับห้ามเหล่าสาวกไม่ให้บอกผู้ใดถึงพระองค์
31. พระองค์จึงทรงเริ่มกล่าวสอนสาวกว่า บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ พวกผู้ใหญ่ พวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมาจารย์จะปฏิเสศพระองค์ และพระองค์จะต้องถูกประหารชีวิต แต่ในวันที่สามพระองค์จะทรงเป็นขึ้นมาใหม่
32. คำเหล่านี้พระองค์ตรัสโดยเปิดเผย ฝ่ายเปโตรจึงจับพระองค์ แล้วเริ่มทูลห้ามพระองค์
33. พระองค์จึงทรงหันพระพักตร์ดูเหล่าสาวกของพระองค์ แล้วทรงติเตียนว่า อ้ายซาตาน จงถอยไปข้างหลังเรา เพราะเจ้ามิได้คิดตามพระดำริของพระเจ้า แต่ตามความคิดของมนุษย์
34. และเมื่อพระองค์ทรงร้องเรียกประชาชนกับเหล่าสาวกของพระองค์ให้เข้ามาแล้ว จึงตรัสแก่เขาว่า ถ้าผู้ใดจะใคร่ตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบกและตามเรามา
35. เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐ ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด
36. เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสิ้นทั้งโลก แต่ต้องสูญเสียจิตวิญญาณของตน ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร
37. เพราะว่าผู้นั้นจะนำอะไรไปแลกเอาจิตวิญญาณของตนกลับคืนมา
38. เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดมีความอายเพราะเราและถ้อยคำของเราในชั่วอายุนี้ ซึ่งประกอบด้วยการล่วงประเวณีและการผิดบาป บุตรมนุษย์ก็จะมี ความอายเพราะผู้นั้น ในเวลาเมื่อพระองค์จะเสด็จมาด้วยสง่าราศีแห่งพระบิดาของพระองค์ และด้วยเหล่าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธ์

บทที่ 9

1. พระองค์ยังตรัสแก่เขาว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ในพวกท่านที่ยืนอยู่ที่นี่ มีบางคนที่จะไม่รู้รสความตายจนกว่าจะได้เห็นอาณาจักรของพระเจ้ามาด้วยฤทธานุภาพ
2. ครั้นล่วงไปได้หกวันแล้ว พระเยซูทรงพาเปโตร ยากอบ และยอห์นขึ้นภูเขาสูงแต่ลำพัง แล้วพระกายของพระองค์ก็เปลี่ยนไปต่อหน้าเขา
3. และฉลองพระองค์ก็ส่องประกายขาวดุจหิมะ จะหาช่างฟอกผ้าทั่วแผ่นดินโลกฟอกให้ขาวอย่างนั้นก็ไม่ได้
4. แล้วเอลียาห์กับโมเสสก็ปรากฏแก่พวกสาวกเหล่านั้น และเฝ้าสนทนากับพระเยซู
5. ฝ่ายเปโตรทูลพระเยซูว่า พระอาจารย์เจ้าข้า ซึ่งเรายู้อยู่ที่นี่ก็ดี ให้พวกข้าพระองค์ทำพลับพลาสามหลัง สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง
6. ที่เปโตรพูดอย่างนั้นก็เพราะไม่รู้จะว่าอย่างไร ด้วยเขาทั้งหลายกำลังกลัวนัก
7. แล้วมีเมฆมาปกคลุมเขาไว้ และมีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด
8. ทันใดนั้น เมื่อสาวกแลดูรอบก็ไม่เห็นผู้ใด เห็นแต่พระเยซูทรงอยู่กับเขา
9. เมื่อกำลังลงมาจากภูเขา พระองค์ตรัสห้ามเหล่าสาวกไม่ให้ นำสิ่งที่ได้เห็นนั้นไปบอกแก่ผู้ใดเลย จนกว่าบุตรมนุษย์จะเป็นขึ้นมาจากความตาย
10. เหตุการณ์นั้นเหล่าสาวกก็เก็บงำไว้ แต่ซักถามกันว่า ที่ตรัสว่าจะเป็นการขึ้นมาจากความตายนั้น จะหมายความว่าอย่างไร
11. เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า เหตุใดพวกธรรมาจารย์จึงว่าเอลียาห์จะต้องมาก่อน
12. พระองค์ตรัสตอบเขาว่า เอลียาห์ต้องมาก่อนจริง และทำให้สิ่งทั้งปวงคืนสู่สภาพเดิม อนึ่งมีคำเขียนไว้อย่างไรถึงบุตรมนุษย์ว่า พระองค์จะต้องทนทุกข์เวทนาหลายประการ และคนจะดูหมิ่นละทิ้งพระองค์เสีย
13. แต่เราบอกแก่ท่านทั้งหลายว่า เอลียาห์นั้นได้มาแล้ว และซึ่งเขาใครจะทำแก่ท่านอย่างไร เขาก็ได้กระทำแล้วตามที่มีคำเขียนกล่าวไว้ถึงท่าน
14. เมื่อพระองค์ได้เสด็จมายังเหล่าสาวก ก็ทอดพระเนตรเห็นฝูงชนเป็นอันมากอยู่ล้อมรอบเขา และพวกธรรมาจารย์กำลังชกใช้ไล่เสียงเขาอยู่
15. ในทันใดนั้น เมื่อบรรดาประชาชนเห็นพระองค์ก็ประหลาดใจนัก จึงวิ่งเข้ามาเคารพพระองค์
16. พระองค์จึงตรัสถามพวกธรรมาจารย์ว่า ท่านชกใช้ไล่เสียงกับเขาด้วยข้อความอันใด
17. มีคนหนึ่งในกลุ่มประชาชนทูลตอบว่า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้พาบุตรชายของข้าพระองค์มาหาพระองค์ เพราะผีไปเข้าสิง
18. ผีพาเขาไปที่ไหนก็ทำให้ล้มชักดิ้นไป มีอาการน้ำลายฟูมปากและขบเขี้ยวเคี้ยวฟันแล้วก็อ่อนระโหย ข้าพระองค์ได้ขอเหล่าสาวกของพระองค์ให้ขับผีนั้นออกเสีย แต่เขาขับให้ออกไม่ได้
19. พระองค์จึงตรัสแก่คนนั้นว่า โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อ เราจะต้องอยู่กับเจ้าจนานเท่าใด เราจะต้องอดทนกับเจ้าจนานเท่าใด จงพาเด็กนั้นมาหาเราเถิด

20. เขาก็พาเด็กนั้นมาหาพระองค์ และเมื่อเห็นพระองค์แล้ว ในทันใดนั้นผิวนั้นจึงทำให้เขาชักล้มลงกลิ้งเกลือกที่พื้น มีน้ำลายฟูมปาก
21. พระองค์จึงตรัสถามบิดานั้นว่า เป็นอย่างไรมานานสักเท่าไร บิดาทูลตอบว่า ตั้งแต่เป็นเด็กเล็ก ๆ มา
22. และผีก็ทำให้เด็กตกไฟและในหน้าบ่อย ๆ หมายจะฆ่าเสียให้ตาย แต่ถ้าพระองค์สามารถทำได้ ขอโปรดกรุณา และช่วยเราเถิด
23. พระเยซูจึงตรัสแก่บิดานั้นว่า ถ้าท่านเชื่อได้ ใครเชื่อก็ทำให้ได้ทุกอย่าง
24. ทันใดนั้น บิดาของเด็กก็ร้องทูลด้วยน้ำตาไหลว่า ข้าพระองค์เชื่อ พระองค์เจ้าข้า ที่ข้าพระองค์ยังขาดความเชื่อ นั้น ขอพระองค์ทรงโปรดช่วยให้เชื่อเถิด
25. เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นประชาชนกำลังวิ่งเข้ามา พระองค์ตรัสส้าทักผีโสโครกนั้นว่า อ้ายผีไปเหวหนวก เราสั่งเจ้าให้ออกมาจากเขา อย่าได้กลับเข้าสิงเขาอีกเลย
26. ผิวนั้นจึงร้องอื้ออึงทำให้เด็กนั้นชักดิ้นเป็นอันมาก แล้วก็ออกมา เด็กนั้นก็แน่นิ่งเหมือนคนตาย จนมีหลายคนกล่าวว่า เขาตายแล้ว
27. แต่พระเยซูทรงจับมือพวงเด็กนั้น เด็กนั้นก็ยืนขึ้น
28. เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือนแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์มาทูลถามพระองค์เป็นส่วนตัวว่า เหตุไฉนพวกข้าพระองค์ขับผิวนั้นออกไม่ได้
29. พระองค์ตรัสตอบเขาว่า ผิอย่างนี้จะขับให้ออกไม่ได้เลย เว้นแต่โดยการอธิษฐานและการอดอาหาร
30. พระองค์กับเหล่าสาวกจึงออกไปจากที่นั่น ดำเนินไปในแคว้นกาลิลี แต่พระองค์ไม่ประสงค์จะให้ผู้ใดรู้
31. ด้วยว่าพระองค์ตรัสพร่ำสอนสาวกของพระองค์ว่า บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในมือของคน และเขาจะประหารท่านเสีย เมื่อประหารแล้ว ในวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นใหม่
32. แต่ถ้อยคำนี้เหล่าสาวกหาเข้าใจไม่ ครั้นจะทูลถามพระองค์ก็เกรงใจ
33. พระองค์จึงเสด็จมายังเมืองคาเปอร์นาอุม และเมื่อเข้าไปในเรือนแล้ว พระองค์ตรัสถามเหล่าสาวกว่า เมื่อมาตามทางนั้น ท่านทั้งหลายได้โต้แย้งกันด้วยข้อความอันใด
34. เหล่าสาวกก็นิ่งอยู่ เพราะเมื่อมาตามทางนั้นเขาได้เถียงกันว่า คนไหนจะเป็นใหญ่กว่ากัน
35. พระองค์ได้ประทับนั่ง แล้วทรงเรียกสาวกสิบสองคนนั้นมาตรัสแก่เขาว่า ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นคนต้น ก็ให้ผู้นั้นเป็นคนท้ายสุด และเป็นผู้รับใช้ของคนทั้งปวง
36. พระองค์จึงทรงเอาเด็กเล็ก ๆ คนหนึ่งมาให้นั่งท่ามกลางเหล่าสาวก แล้วทรงอุ้มเด็กนั้นไว้ ตรัสแก่เหล่าสาวกว่า
37. ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็ก ๆ เช่นนี้คนหนึ่ง ในนามของเรา ผู้นั้นก็รับเรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็มีใช้รับเรา แต่รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา
38. ยอห์นจึงทูลพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ได้เห็นคนหนึ่งขับผีออกโดยพระนามของพระองค์ ซึ่งคนนั้นมีได้ตามพวกเรามา และพวกข้าพระองค์ได้ห้ามเขา เพราะเขามีได้ตามพวกเรามา
39. พระเยซูจึงตรัสว่า อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าไม่มีผู้ใดจะกระทำการอัศจรรย์ในนามของเรา แล้วอีกประเดี๋ยวหนึ่ง

อาจกลับพูดประณามเรา

40. เพราะผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสู้เรา ผู้นั้นก็เป็นฝ่ายเราแล้ว

41. เพราะเราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดจะเอาน้ำถ้วยหนึ่งให้พวกท่านดื่มในนามของเรา เพราะท่านทั้งหลายเป็นฝ่ายพระคริสต์ ผู้นั้นจะขาดบาปเหินห่างก็หามิได้

42. แต่ผู้ใดจะทำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งที่เราให้หลงผิด ถ้าเอาหินโม้ก้อนใหญ่ผูกคอผู้นั้นถ่วงเสียในทะเลก็ดีกว่า

43. และถ้ามือของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยมือด้วนยังดีกว่ามีสองมือและต้องตกนรกในไฟที่ไม่มีวันดับ

44. ในที่นั้นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย

45. ถ้าเท้าของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงตัดมันทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าสู่ชีวิตด้วยเท้าด้วนยังดีกว่ามีเท้าสองเท้าและต้องถูกทิ้งลงในไฟที่ไม่มีวันดับ

46. ในที่นั้นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย

47. ถ้าตาของท่านทำให้ท่านหลงผิด จงควักออกทิ้งเสีย ซึ่งจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าด้วยตาข้างเดียวยังดีกว่ามีสองตา และต้องถูกทิ้งในไฟนรก

48. ในที่นั้นตัวหนอนก็ไม่ตาย และไฟก็ไม่ดับเลย

49. ด้วยว่าคนทั้งปวงจะต้องถูกชำระด้วยไฟ และเครื่องบูชาทุกอย่างจะต้องถูกชำระด้วยเกลือ

50. เกลือเป็นของดี แต่ถ้าเกลือหมดรสเค็มแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้ ท่านทั้งหลายจงมีเกลือในตัว และจงอยู่สงบสุขซึ่งกันและกัน

บทที่ 10

1. ฝ่ายพระองค์ได้ทรงลุกขึ้นเสด็จจากที่นั่น เข้าในเขตแดนแคว้นยูเดีย ไปตามทางแม่น้ำจอร์แดนฟากข้างโน้น และประชาชนพากันมาหาพระองค์อีก พระองค์จึงตรัสสั่งสอนเขาอีกตามที่พระองค์ทรงเคยสอนนั้น
2. พวกฟาริสีมาทดลองพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า ผู้ชายจะหย่าภรรยาของตนเป็นการถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่
3. พระองค์ตรัสถามเขาว่า โมเสสได้บัญญัติไว้ว่าอย่างไร
4. เขาทูลตอบว่า โมเสสอนุญาตให้ทำหนังสือหย่าภรรยาแล้วก็หย่าให้
5. พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า โมเสสได้เขียนข้อบังคับนั้นเพราะเหตุใจพวกเจ้าแข็งกระด้าง
6. แต่ตั้งแต่เดิมสร้างโลก 'พระเจ้าได้ทรงสร้างพวกเขาให้เป็นชายและหญิง
7. เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา
8. และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน' เขาจึงไม่เป็นสองต่อไป แต่เป็นเนื้ออันเดียวกัน
9. เหตุฉะนั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงผูกพันกันแล้ว อย่าให้มนุษย์ทำให้พรากจากกันเลย
10. เมื่อเข้าไปในเรือนแล้วเหล่าสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์อีกถึงเรื่องนั้น
11. พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า ถ้าผู้ใดหย่าภรรยาของตน แล้วไปมีภรรยาใหม่ ผู้นั้นก็ได้ผิดประเวณีต่อเธอ
12. และถ้าหญิงจะหย่าสามีของตน แล้วไปมีสามีใหม่ หญิงนั้นก็ผิดประเวณี
13. ขณะนั้นเขาพาเด็กเล็กๆมาหาพระองค์ เพื่อจะให้พระองค์ทรงถูกต้องตัวเด็กนั้น แต่เหล่าสาวกก็ห้ามปรามคนที่พาเด็กมานั้น
14. เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นดังนั้นก็ไม่พอพระทัย จึงตรัสแก่เหล่าสาวกว่า จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของคนเช่นเด็กอย่างนั้น
15. เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรนั้นไม่ได้
16. แล้วพระองค์ทรงอุ้มเด็กเล็กๆเหล่านั้น วางพระหัตถ์บนเขา แล้วทรงอวยพรให้
17. เมื่อพระองค์กำลังเสด็จออกไปตามทาง มีคนหนึ่งวิ่งมาหาพระองค์คุกเข่าลงทูลถามพระองค์ว่า ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะกระทำการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก
18. พระเยซูตรัสถามคนนั้นว่า ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม 'ไม่มีใครประเสริฐเว้นแต่พระเจ้าองค์เดียว
19. ท่านรู้จักพระบัญญัติแล้วซึ่งว่า 'อย่าล่วงประเวณีมิว่าเมียเขา อย่ากระทำการฆาตกรรม อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าฉ้อเขา จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน'
20. คนนั้นจึงทูลตอบพระองค์ว่า อาจารย์เจ้าข้า ข้อเหล่านั้นข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ตั้งแต่เป็นเด็กมา
21. พระเยซูทรงเพ่งดูคนนั้น ก็ทรงรักเขา แล้วตรัสแก่เขาว่า ท่านยังขาดอยู่สิ่งหนึ่ง จงไปขายบรรดาลีงของซึ่งท่านมีอยู่ แจกจ่ายให้คนอนาถา แล้วท่านจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงแบกกางเขน และตามเรามา
22. เมื่อเขาได้ยินคำนั้นก็เสียใจ แล้วออกไปเป็นทุกข์เพราะเขามีทรัพย์สิ่งของเป็นอันมาก

23. พระเยซูจึงทอดพระเนตรรอบๆ แล้วตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า คนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากนักหนา
24. เหล่าสาวกก็ประหลาดใจด้วยคำตรัสของพระองค์ และพระเยซูตรัสแก่เขาอีกว่า ลูกเอ๋ย คนที่วางใจในทรัพย์สมบัติจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้ายากนักหนา
25. ตัวอุฐูจะลoderเข้มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า
26. เหล่าสาวกก็ประหลาดใจยิ่งนักจึงพูดกันว่า ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้
27. พระเยซูทอดพระเนตรเหล่าสาวกแล้วตรัสว่า ฝ่ายมนุษย์ก็เหลือกำลังที่จะทำได้ แต่ไม่เหลือกำลังของพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงกระทำสำเร็จได้ทุกสิ่ง
28. ฝ่ายเปโตรจึงเริ่มทูลพระองค์ว่า คุณเกิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละสิ่งสารพัด และได้ติดตามพระองค์มา
29. พระเยซูตรัสตอบว่า เรบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดได้สละบ้าน หรือพี่น้องชายหญิง หรือบิดามารดา หรือภรรยา หรือลูก หรือไร่นา เพราะเห็นแก่เราและข่าวประเสริฐนั้น
30. ในเวลานี้ผู้นั้นจะได้รับตอบแทนร้อยเท่า คือบ้าน พี่น้องชายหญิง มารดา ลูกและไร่นา ทั้งจะถูกการข่มเหงด้วย และในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์
31. แต่มีหลายคนที่เป็นคนต้นจะต้องกลับไปเป็นคนสุดท้าย และที่เป็นคนสุดท้ายจะกลับเป็นคนต้น
32. เมื่อกำลังเดินทางจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูก็เสด็จนำหน้าเขา ฝ่ายเหล่าสาวกก็พากันคิดประหลาดใจ และขณะที่เขาตามมาก็หวาดกลัว พระองค์จึงทรงเรียกสาวกสิบสองคนอีก แล้วเริ่มตรัสสำแดงให้เขาทราบถึงเหตุการณ์ซึ่งจะเกิดแก่พระองค์นั้น
33. ว่า คุณเกิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และเขาจะมอบบุตรมนุษย์ไว้กับพวกบุโรหิตใหญ่และพวกธรรมจารย์ และเขาเหล่านั้นจะปรับโทษท่านถึงตาย และจะมอบท่านไว้กับคนต่างชาติ
34. คนต่างชาตินั้นจะเยาะเย้ยท่าน จะหมิ่นตีท่าน จะถ่มน้ำลายรดท่าน และจะฆ่าท่านเสีย และวันที่สามท่านจะฟื้นขึ้นมาใหม่
35. ฝ่ายยากอบกับยอห์น บุตรชายของเศเบดี เข้ามาทูลพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งสองปรารถนาจะขอให้พระองค์ทรงกระทำตามคำขอของข้าพระองค์
36. พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า ท่านทั้งสองปรารถนาจะให้เราทำสิ่งใดให้ท่าน
37. เขาจึงทูลตอบพระองค์ว่า เมื่อพระองค์จะทรงส่งาราศีนั้น ขอให้ข้าพระองค์นั่งที่เบื้องขวาพระหัตถ์คนหนึ่ง เบื้องซ้ายพระหัตถ์คนหนึ่ง
38. พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า ที่ท่านขอ นั้นท่านไม่เข้าใจ ถ้ายิ่งเราจะตั้งท่านจะตั้งได้หรือ และบัดนี้ท่านซึ่งเราจะรับ ท่านจะรับได้หรือ
39. เขาทั้งสองทูลตอบพระองค์ว่า ได้ พระเจ้าข้า พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า ถ้ายิ่งเราตั้งท่านจะตั้งก็จริง และรับบัปติศมาด้วยบัปติศมาที่เราจะรับก็จริง
40. แต่ที่จะนั่งข้างขวาและข้างซ้ายของเรานั้น ไม่ใช่พนักงานของเราที่จะจัดให้ แต่ได้ทรงเตรียมไว้สำหรับผู้ใดก็จะ

ให้แก่ผู้นั้น

41. เมื่อสาวกสิบคนได้ยिनแล้ว ก็เริ่มมีความขุ่นเคืองยากอบและยอห์น
42. พระเยซูจึงทรงเรียกเขาทั้งหลายมาตรัสแก่เขาว่า ท่านทั้งหลายรู้หรือว่า ผู้ที่นับว่าเป็นผู้ครองของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ใหญ่อันใดก็ใช้อำนาจบังคับ
43. แต่ในพวกท่านหาเป็นอย่างนั้นไม่ ถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นใหญ่ในพวกท่าน ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ปรนนิบัติท่านทั้งหลาย
44. และถ้าผู้ใดใคร่จะได้เป็นเอกเป็นต้น ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้รับใช้ของคนทั้งปวง
45. เพราะว่าคุณตรมมนุษย์มิได้มาเพื่อรับการปรนนิบัติ แต่ท่านมาเพื่อจะปรนนิบัติเขา และประทานชีวิตของท่านให้เป็นค่าไถ่คนเป็นอันมาก
46. ฝ่ายพระเยซูกับพวกสาวกมายังเมืองเยรีโค และเมื่อพระองค์เสด็จออกจากเมืองเยรีโคกับพวกสาวกของพระองค์ และประชาชนเป็นอันมาก มีคนตาบอดคนหนึ่ง ชื่อบารทิเมอัส ซึ่งเป็นบุตรชายของทิเมอัส นั่งขอทานอยู่ที่ริมหนทาง
47. เมื่อคนนั้นได้ยินว่าพระเยซูชาวนาซาเร็ธเสด็จมา จึงเริ่มร้องเสียงดังว่า ท่านเยซู บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด
48. มีหลายคนห้ามเขาให้เขานิ่งเสีย แต่เขายังร้องเสียงดังขึ้นว่า บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด
49. พระเยซูทรงหยุดประทับยืนอยู่ แล้วตรัสสั่งให้เรียกคนนั้นมา เขาก็เรียกคนตาบอดนั้นว่าแก่เขาว่า จงขึ้นใจและลุกขึ้นเถิด พระองค์ทรงเรียกเจ้า
50. คนนั้นก็ทิ้งผ้าห่มเสียลุกขึ้นมาหาพระเยซู
51. พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า เจ้าปรารถนาจะให้เราทำอะไรแก่เจ้า คนตาบอดนั้นทูลพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า ขอโปรดให้ตาข้าพระองค์เห็นได้
52. พระเยซูตรัสแก่เขาว่า จงไปเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายปกติแล้ว ในทันใดนั้นคนตาบอดนั้นก็เห็นได้ และได้เดินทางตามพระเยซูไป

1. ครั้นพระองค์กับพวกสาวกมาใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ถึงหมู่บ้านเบธฟายี และหมู่บ้านเบธานีเชิงภูเขามะกอกเทศ พระองค์ทรงใช้สาวกสองคน
2. สั่งเขาว่า จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้าท่าน ครั้นเข้าไปแล้วในทันใดนั้นจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ที่ยังไม่มีใครขึ้นขี่เลย จงแก้มันจูงมาเถิด
3. ถ้าผู้ใดถามท่านว่า 'ท่านทำอย่างนี้ทำไม' จงบอกว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าต้องประสงศ์ลูกลานี้ และประเดี๋ยวพระองค์จะส่งกลับคืนมาให้ที่นี่
4. สาวกสองคนนั้นจึงไป แล้วพบลูกลาตัวนั้นผูกอยู่นอกประตูที่สี่แยก เขาจึงแก้มัน
5. บางคนซึ่งยืนอยู่ที่นั่นถามเขาว่า แก่ลูกลานั้นทำไม
6. สาวกก็ตอบตามพระคำรัสสั่งของพระเยซู แล้วเขาก็ยอมให้เอาไป
7. สาวกจึงจูงลูกลามายังพระเยซู แล้วเอาเสื่อผ้าของตนปูลงบนหลังลา แล้วพระองค์จึงทรงลาขึ้น
8. มีคนเป็นอันมากเอาเสื่อผ้าของตนปูลงตามถนนหนทาง และคนอื่นก็ตัดกิ่งไม้จากต้นไม้มาปูลงตามทางนั้น
9. ฝ่ายคนที่เดินไปข้างหน้า กับผู้ที่ตามมาข้างหลัง ก็โห่ร้องว่า โฮซันนา ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ทรงพระเจริญ
10. ความสุขสวัสดิ์มีแก่อาณาจักรของดาวิด บรรพบุรุษของเรา ที่มาตั้งอยู่ในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า โฮซันนาในที่สูงสุด
11. พระเยซูก็เสด็จเข้ากรุงเยรูซาเล็มและเข้าไปในพระวิหาร เมื่อทอดพระเนตรสิ่งทั้งปวงแล้วเวลาก็จวนค่ำ จึงเสด็จออกไปยังหมู่บ้านเบธานีกับเหล่าสาวกสิบสองคนนั้น
12. ครั้นรุ่งขึ้นเมื่อพระองค์กับสาวกออกมาจากหมู่บ้านเบธานีแล้ว พระองค์ก็ทรงหิว
13. พอทอดพระเนตรเห็นต้นมะเดื่อต้นหนึ่งแต่ไกลมีใบ จึงเสด็จเข้าไปดูว่ามีผลหรือไม่ ครั้นมาถึงต้นนั้นแล้ว ไม่เห็นมีผลมีแต่ใบเท่านั้น เพราะยังไม่ถึงฤดูผลมะเดื่อ
14. พระเยซูจึงตรัสแก่ต้นนั้นว่า ตั้งแต่นี้ไปจะไม่มีการได้กินผลจากเจ้าเลย เหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ยินคำซึ่งพระองค์ตรัสนั้น
15. เมื่อพระองค์กับสาวกมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม พระเยซูก็เสด็จเข้าไปในพระวิหาร แล้วเริ่มขับไล่บรรดาผู้ซื้อขายในพระวิหารนั้น และคว้าโต๊ะผู้รับแลกเงิน กับทั้งคว้าม้านั่งผู้ขายนกเขาเสีย
16. และทรงห้ามมิให้ผู้ใดขนสิ่งใดๆเดินลัดพระวิหาร
17. พระองค์ตรัสสอนเขาว่า มีพระวจนะเขียนไว้มิใช่หรือว่า 'นิเวศของเราประชาชาติทั้งหลายจะเรียกว่า เป็นนิเวศอธิษฐาน' แต่เจ้าทั้งหลายได้กระทำให้เป็น 'ถ้ำของพวกโจร'
18. เมื่อพวกธรรมาจารย์และพวกปุโรหิตใหญ่ทราบอย่างนั้น จึงหาช่องที่จะประหารพระองค์เสีย เพราะเขากลัวพระองค์ ด้วยว่าประชาชนประหลาดใจด้วยคำสั่งสอนของพระองค์
19. และเมื่อถึงเวลาเย็น พระองค์ได้เสด็จออกไปจากกรุง

20. ครั้นเวลาเช้า เมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกได้ผ่านที่นั่นไป ก็ได้เห็นมะเดื่อต้นนั้นเหี่ยวแห้งไปจนถึงราก
21. ฝ่ายเบโตรระลึกรู้ขึ้นได้จึงทูลพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า ดูเถิด ต้นมะเดื่อที่พระองค์ได้สาปไว้วันนี้ก็เหี่ยวแห้งไปแล้ว
22. พระเยซูจึงตรัสตอบเหล่าสาวกว่า จงเชื่อในพระเจ้าเถิด
23. เรบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดจะสั่งภูเขานี้ว่า 'จงลอยไปลงทะเล' และมีได้สงสัยในใจ แต่เชื่อว่าจะเป็นไปตามที่สั่งนั้น ก็จะเป็นไปตามคำสั่งนั้นจริง
24. เหตุฉะนั้นเรบอกท่านทั้งหลายว่า ขณะเมื่อท่านจะอธิษฐานขอสิ่งใด จงเชื่อว่าได้รับ และท่านจะได้รับสิ่งนั้น
25. เมื่อท่านยืนอธิษฐานอยู่ ถ้าท่านมีเหตุกับผู้หนึ่งผู้ใด จงยกโทษให้ผู้นั้นเสีย เพื่อพระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะโปรดยกการละเมิดของท่านด้วย
26. แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ยกโทษให้ พระบิดาของท่าน ผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะไม่ทรงโปรดยกการละเมิดของท่านเหมือนกัน
27. ฝ่ายพระองค์กับเหล่าสาวกมายังกรุงเยรูซาเล็มอีก เมื่อพระองค์เสด็จดำเนินอยู่ในพระวิหาร พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่มาหาพระองค์
28. ทูลพระองค์ว่า ท่านมีสิทธิอันใดจึงได้ทำสิ่งเหล่านี้ ใครให้สิทธิแก่ท่านที่จะทำการนี้ได้
29. พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งเหมือนกัน จงตอบเรา แล้วเราจะบอกท่านว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด
30. คือบัพติศมาของยอห์นนั้น มาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์ จงตอบเราเถิด
31. เขาจึงปรึกษากันว่า ถ้าเราจะว่า 'มาจากสวรรค์' ท่านจะถามเราว่า 'เหตุไฉนจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า'
32. แต่ถ้าเราจะว่า 'มาจากมนุษย์' เขากลับประชาน เพราะประชานถือว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์จริงๆ
33. เขาจึงทูลตอบพระเยซูว่า พวกข้าพเจ้าไม่ทราบ พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการนี้โดยสิทธิอันใด

1. พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขาเป็นคำอุปมาว่า ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำสวนองุ่น แล้วล้อมรั้วต้นไม้ไว้รอบ เขาได้สกัดบ่อเก็บน้ำองุ่น และสร้างหอเฝ้า ให้ชาวสวนเช่า แล้วก็ไปเมืองไกลเสีย
2. ครั้นถึงฤดูผลองุ่นเขาจึงใช้ผู้รับใช้คนหนึ่งไปหาคนเช่าสวนนั้น เพื่อเขาจะได้รับส่วนผลของสวนองุ่นจากคนเช่าสวน
3. ฝ่ายคนเหล่านั้นก็จับผู้รับใช้นั้นเขียนตี แล้วไล่ให้กลับไปมือเปล่า
4. อีกครั้งหนึ่งเจ้าของสวนใช้ผู้รับใช้คนอื่นหนึ่งไปหาคนเช่าสวน คนเช่าสวนนั้นก็เอาหินขว้างผู้รับใช้นั้นศีรษะแตก และไล่ให้กลับไปอย่างน่าอัปยศ
5. อีกครั้งหนึ่งเจ้าของใช้ผู้รับใช้ไปอีกคนหนึ่ง เขาก็ฆ่าผู้รับใช้นั้นเสีย แล้วยังใช้ผู้รับใช้ไปอีกหลายคน เขาก็เขียนตีบ้าง ฆ่าเสียบ้าง
6. เจ้าของสวนยังมีบุตรชายที่รักคนหนึ่ง จึงใช้บุตรคนนั้นไปเป็นครั้งสุดท้าย พูดว่า 'เขาคงจะเคารพบุตรชายของเรา'
7. แต่คนเช่าสวนพูดกันว่า 'คนนี้แหละเป็นทายาท มาเถอะ ให้เราฆ่าเขาเสีย แล้วมรดกนั้นจะตกอยู่กับเรา'
8. เขาจึงพากันจับบุตรนั้นฆ่าเสีย และเอาศพทิ้งไว้นอกสวน
9. เหตุฉะนั้น เจ้าของสวนจะทำประการใด ท่านก็จะฆ่าคนเช่าสวนเหล่านั้นเสีย แล้วจะเอาสวนองุ่นนั้นให้ผู้อื่นเช่า
10. ท่านทั้งหลายอ่านพระคัมภีร์ตอนนี้แล้วมิใช่หรือซึ่งว่า 'ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว'
11. การนี้เป็นมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า เป็นการมหัศจรรย์ประจักษ์แก่ตาเรา'
12. ฝ่ายเขาจึงอยากจะจับพระองค์ แต่ว่าเขากลัวประชาชน ด้วยเขารู้อยู่ว่า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานี้กระทบพวกเขาเอง แล้วเขาก็ไปจากพระองค์
13. เขาจึงใช้บางคนในพวกฟาริสีและพวกเฮโรดไปหาพระองค์ เพื่อจะคอยจับความผิดในพระดำรัสของพระองค์
14. ครั้นมาถึงแล้วก็ทูลพระองค์ว่า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่า ท่านเป็นคนซื่อสัตย์และมีได้เอาใจผู้ใด เพราะท่านมิได้เห็นแก่หน้าผู้ใด แต่สั่งสอนทางของพระเจ้าจริงๆ การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้นถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่
15. เราจะส่งดีหรือไม่ส่งดี แต่พระองค์ทรงทราบอุบายของเขาจึงตรัสแก่เขาว่า ท่านทั้งหลายมาทดลองเราทำไม จงเอาเงินตราเหรียญหนึ่งมาให้เราดู
16. เขาก็เอามาให้ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร เขาทูลตอบพระองค์ว่า ของซีซาร์
17. พระเยซูจึงตรัสแก่เขาว่า ของของซีซาร์ จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้า จงถวายแต่พระเจ้า ฝ่ายเขาก็ประหลาดใจในพระองค์
18. มีพวกสะดูสีมาหาพระองค์ พวกนี้เป็นผู้สอนว่าการฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี เขาทูลถามพระองค์ว่า
19. อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ว่า 'ถ้าชายผู้ใดตายและภรรยาายังอยู่ แต่ไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้ที่นั้นไว้เป็นภรรยาของตน เพื่อสืบเชื้อสายของพี่ชายไว้'

20. ยังมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วตาย ไม่มีเชื้อสาย
21. น้องที่หนึ่งจึงรับหญิงนั้นมาเป็นภรรยา แล้วก็ตาย ยังไม่มีเชื้อสาย และน้องที่สองที่สามก็ทำเช่นกัน
22. พี่น้องทั้งเจ็ดคนนี้ก็ได้รับผู้หญิงนั้นไว้เป็นภรรยาและไม่มีเชื้อสาย ที่สุดผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย
23. เหตุฉะนั้น ในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย เมื่อเขาทั้งเจ็ดเป็นขึ้นมาแล้ว หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใครด้วย นางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดแล้ว
24. พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า พวกท่านคิดผิดเสียแล้ว เพราะท่านทั้งหลายไม่รู้พระคัมภีร์หรือฤทธิ์เดชของพระเจ้า
25. เพราะเมื่อมนุษย์จะฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้น เขาจะไม่มีการสมรส หรือยกให้เป็นสามีภรรยากันอีก แต่จะเป็นเหมือนทูตสวรรค์ในฟ้าสวรรค์
26. และเรื่องคนซึ่งตายแล้วที่เขาจะถูกชุบให้เป็นขึ้นอีกนั้น ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านคัมภีร์ของโมเสสตอนเรื่องพุ่มไม้หรือ ซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้กับโมเสสว่า 'เราเป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ'
27. พระองค์มิได้เป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น ท่านทั้งหลายจึงผิดมากทีเดียว
28. มีธรรมาจารย์คนหนึ่ง เมื่อมาถึงได้ยินเขาโต้เถียงกันและเห็นว่าพระองค์ทรงตอบเขาได้ดี จึงทูลถามพระองค์ว่า พระบัญญัติข้อใดเป็นเอกเป็นใหญ่กว่าบัญญัติทั้งปวง
29. พระเยซูจึงตรัสตอบคนนั้นว่า พระบัญญัติซึ่งเป็นเอกเป็นใหญ่กว่าบัญญัติทั้งปวงนั้นคือว่า 'โอ คนอิสราเอล จงฟังเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทั้งหลายเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว
30. และพวกท่านจงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน ด้วยสุดจิตสุดใจของท่าน ด้วยสิ้นสุดความคิด และด้วยสิ้นสุดกำลังของท่าน' นี่เป็นพระบัญญัติที่เป็นเอกเป็นใหญ่
31. และพระบัญญัติที่สองนั้นก็เช่นกันคือ 'จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง' พระบัญญัติอื่นที่ใหญ่กว่าพระบัญญัติทั้งสองนี้ไม่มี
32. ฝ่ายธรรมาจารย์คนนั้นทูลพระองค์ว่า ดีแล้วอาจารย์เจ้าข้า ท่านกล่าวถูกต้องจริงว่าพระเจามีแต่พระองค์เดียว และนอกจากพระองค์แล้วพระเจ้าอื่นไม่มีเลย
33. และซึ่งจะรักพระองค์ด้วยสุดใจ สุดความเข้าใจ สุดจิตและสิ้นสุดกำลัง และรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง ก็ประเสริฐกว่าเครื่องเผาบูชาและเครื่องสัตวบูชาทั้งสิ้น
34. เมื่อพระเยซูทรงเห็นแล้วว่าคนนั้นพูดโดยใช้ความคิด จึงตรัสแก่เขาว่า ท่านไม่ไกลจากอาณาจักรของพระเจ้า ตั้งแต่นั้นไปไม่มีใครกล้าถามพระองค์ต่อไปอีก
35. เมื่อพระเยซูทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหารได้ตรัสถามว่า ที่พวกธรรมาจารย์ว่าพระคริสต์เป็นเชื้อสายของดาวิดนั้น เป็นได้อย่างไร
36. ด้วยว่าดาวิดเองทรงกล่าวโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน'
37. ดาวิดเองยังได้เรียกท่านว่า เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านจะเป็นเพียงเชื้อสายของดาวิดอย่างไรได้ ฝ่ายประชาชน

ทั่วไปฟังพระองค์ด้วยความยินดี

38. พระเยซูตรัสสอนเขาในคำสอนของพระองค์ว่า จงระวังพวกธรรมาจารย์ให้ดี ผู้ที่ชอบสวมเสื้อยาวเดินไปมา และชอบให้คนค้ำบกลางตลาด

39. ชอบนั่งที่สูงในธรรมศาลาและที่อันมีเกียรติในการเลี้ยง

40. เขามักกริบเอาเรื่อของหญิงม่าย และสร้างอิฐฐานเสี้ยดยาว เขาทั้งหลายจะต้องมีโทษหนักยิ่งขึ้น

41. พระเยซูได้เสด็จประทับตรงหน้าตู้เก็บเงินถวาย ทรงทอดพระเนตรสังเกตเห็นประชาชนเอาเงินมาใส่ไว้ในตู้นั้น และคนมั่งมีหลายคนเอาเงินมากมายใส่ในที่นั้น

42. มีหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคนจนเอาเหรียญทองแดงสองอัน มีค่าประมาณสิ่งหนึ่งมาใส่ไว้

43. พระองค์จึงทรงเรียกเหล่าสาวกของพระองค์มาตรัสแก่เขาว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายจนคนนี้ได้ใส่ไว้ในตู้เก็บเงินถวายมากกว่าคนทั้งปวงที่ใส่ไว้

44. เพราะว่าคนทั้งปวงนั้นได้อาเงินเหลือใช้ของเขามาใส่ไว้ แต่ผู้หญิงนี้ซัดสนที่สุด ยังได้อาเงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่จนหมด

1. เมื่อพระองค์เสด็จออกจากพระวิหาร มีสาวกของพระองค์คนหนึ่งทูลพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า ดูเถิด ศิลาและตึกเหล่านี้ใหญ่จริง
2. พระองค์จึงตรัสแก่สาวกนั้นว่า ท่านเห็นตึกใหญ่เหล่านี้หรือ ศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็ไม่มี
3. เมื่อพระองค์ประทับบนภูเขาเมกะกอกเทศตรงหน้าพระวิหาร เปโตร ยากอบ ยอห์นและอันดรูว์มากราบทูลถามพระองค์ส่วนตัวว่า
4. ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทั้งหลายทราบว่า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรจะเป็นหมายสำคัญว่า การณ์ทั้งปวงนี้จวนจะสำเร็จ
5. พระเยซูจึงตั้งต้นตรัสตอบเขาว่า ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง
6. ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเราว่า 'เราเป็นพระคริสต์' และจะล่อลวงคนเป็นอันมากให้หลงไป
7. เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงการสงครามและข่าวลือเรื่องสงคราม อย่าตื่นตระหนกเลย ด้วยว่าบรรดาสิ่งเหล่านี้ จำต้องบังเกิดขึ้น แต่ที่สุดปลายยังไม่มาถึง
8. เพราะประชาชาติต่อประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อราชอาณาจักรจะต่อสู้กัน ทั้งจะเกิดแผ่นดินไหวในที่ต่างๆ และจะเกิดกันดารอาหารและความทุกข์ยาก เหตุการณ์ทั้งปวงนี้เป็นขั้นแรกแห่งความทุกข์ลำบาก
9. แต่จงระวังตัวให้ดี เพราะคนเขาจะมอบท่านทั้งหลายไว้กับศาล และจะเขียนท่านในธรรมศาลา และท่านจะต้องยืนต่อหน้าเจ้าเมืองและกษัตริย์เพราะเห็นแก่เรา เพื่อจะได้เป็นพยานแก่เขา
10. ชาวประเสริฐจะต้องประกาศทั่วประชาชาติทั้งปวงก่อน
11. แต่เมื่อเขาจะนำท่านมามอบไว้ นั้น อย่าเป็นกังวลก่อนว่าจะพูดอะไรดี และอย่าตริตรองเลย แต่จงพูดตามซึ่งได้ทรงโปรดให้ท่านพูดในเวลานั้น เพราะว่าผู้ที่พูดนั้นมีชื่อตัวท่านเอง แต่เป็นพระวิญญูญาณบริสุทธิ์
12. แม้วาฬก็จะมีทรายน่องให้ถึงความตาย พ่อภรรยาจะมอบลูก และลูกก็จะทรยศต่อพ่อแม่ให้ถึงความตาย
13. คนทั้งปวงจะเกลียดชังท่านเพราะนามของเรา แต่ผู้ใดทนได้จนถึงที่สุด ผู้นั้นจะรอด
14. แต่เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นสิ่งที่น่าสะอิดสะเอียนซึ่งกระทำให้เกิดการรกร้างว่างเปล่า ที่ดาเนียลศาสดาพยากรณ์ ได้กล่าวถึงนั้น ตั้งอยู่ในที่ซึ่งไม่สมควรจะตั้ง (ให้ผู้อ่านเข้าใจเอาเถิด) เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเข
15. ผู้ที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน อย่าให้ลงมาเข้าไปเก็บเอาสิ่งของในบ้านของตนเลย
16. ผู้ที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้กลับไปเอาเสื้อผ้าของตน
17. แต่ในวันเหล่านั้น อนิจจาน่าสงสารหญิงที่มีครรภ์หรือมีลูกอ่อนกินนมอยู่
18. ท่านทั้งหลายจงอธิษฐานขอเพื่อเหตุการณ์เหล่านี้จะไม่เกิดขึ้นในฤดูหนาว
19. ด้วยว่าในคราวนั้นจะเกิดความทุกข์ลำบากอย่างที่ไม่เคยมี ตั้งแต่พระเจ้าทรงสร้างโลกมาจนถึงทุกวันนี้ และในเบื้องต้นจะไม่มีต่อไปอีก
20. ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า จะไม่มีเนื้อหนังใดรอดได้เลย แต่เพราะทรงเห็นแก่ผู้ถูกเลือกสรรซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้ พระองค์จึงทรงให้วันเหล่านั้นย่นสั้นเข้า

21. และในเวลานั้น ถ้าผู้ใดจะบอกพวกท่านว่า 'ดูเถิด พระคริสต์อยู่ที่นี้' หรือ 'ดูเถิด อยู่ที่โน่น' อย่าได้เชื่อเลย
22. ด้วยว่าจะมีพระคริสต์เทียมเท็จและผู้ทำนายเทียมเท็จหลายคนเกิดขึ้น ทำหมายสำคัญและการมหัศจรรย์เพื่อล่อลวงผู้ที่ถูกเลือกสรรแล้วให้หลง ถ้าเป็นไปได้
23. แต่ท่านทั้งหลายจงระวังให้ดี ดูเถิด เราได้บอกสิ่งสารพัดให้แก่ท่านทั้งหลายไว้ก่อนแล้ว
24. ภายหลังเมื่อคราวลำบากนั้นผ่านไปแล้ว 'ดวงอาทิตย์จะมืดไป และดวงจันทร์จะไม่ส่องแสง
25. ดวงดาวทั้งปวงจะตกจากฟ้า และบรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้าน'
26. เมื่อนั้นเขาจะเห็น 'บุตรมนุษย์เสด็จมาบนเมฆ' ทรงฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก
27. เมื่อนั้นพระองค์จะทรงใช้เหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ ให้รวบรวมคนทั้งปวงที่พระองค์ทรงเลือกสรรไว้แล้วทั้งสิ้นที่ศนั้น ตั้งแต่ที่สุดปลายแผ่นดินโลกจนถึงที่สุดขอบฟ้า
28. จงเรียนคำอุปมาเรื่องต้นมะเดื่อ เมื่อแตกกิ่งแตกใบ ท่านก็รู้ว่าฤดูร้อนใกล้จะถึงแล้ว
29. เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่า พระองค์เสด็จมาใกล้จะถึงประตูแล้ว
30. เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนชั่วอายุนี้จะไม่ล่องลับไปก่อนสิ่งทั้งปวงนั้นบังเกิดขึ้น
31. ฟ้าและดินจะล่องไป แต่ถ้อยคำของเราจะสูญหายไปหาไม่ได้เลย
32. แต่วันนั้นโมงนั้นไม่มีใครรู้ ถึงบรรดาทูตสวรรค์ในสวรรค์หรือพระบุตรก็ไม่รู้ รู้แต่พระบิดาองค์เดียว
33. จงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าเวลาวันนั้นจะมาถึงเมื่อไร
34. ด้วยว่าบุตรมนุษย์เปรียบเหมือนเจ้าของบ้านคนหนึ่ง ที่ออกจากบ้านไปทางไกล มอบสิทธิอำนาจให้แก่พวกผู้รับใช้ของเขา และให้รู้การงานของตนว่ามีหน้าที่อะไรและได้ส่งนายประตู่ให้เฝ้าบ้านอยู่
35. เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังอยู่ เพราะท่านไม่รู้ว่าเจ้าของบ้านจะมาเมื่อไร จะมาเวลาค่ำ หรือเที่ยงคืน หรือเวลาไก่ขัน หรือรุ่งเช้า
36. กลัวว่าจะมาจับพลันและจะพบท่านนอนหลับอยู่
37. ซึ่งเราบอกพวกท่าน เราก็บอกคนทั้งปวงด้วยว่า จงเฝ้าระวังอยู่เถิด

1. ยังมีอีกสองวันจะถึงเทศกาลปีศาจและเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ พวกภูโรหิตใหญ่และพวกธรรมจารย์ก็หาช่องที่จะจับพระองค์ด้วยอุบายและจะฆ่าเสีย
2. แต่เขาพูดกันว่า ในวันเลี้ยง อย่าเพื่อทำเลย กลัวว่าประชาชนจะเกิดวุ่นวาย
3. ในเวลาที่พระองค์ประทับอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ในเรือนของซีโมนคนโรครื้อน ขณะเมื่อทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ มีหญิงผู้หนึ่งถือผอบน้ำมันหอมระเทศที่มีราคามากมายมาเฝ้าพระองค์ และนางทำให้ผอบนั้นแตกแล้วก็เทน้ำมันนั้นลงบนพระเศียรของพระองค์
4. แต่มีบางคนไม่พอใจพูดกันว่า เหตุใดจึงทำให้น้ำมันนี้เสียเปล่า
5. เพราะว่าน้ำมันนี้ ถ้าขายก็คงได้เงินกว่าสามร้อยเหรียญเดนาเรียน แล้วจะแจกให้คนจนก็ได้ เขาจึงบ่นว่าหญิงนั้น
6. ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า ออย่าว่าเขาเลย กวนใจเขาทำไม เขาได้กระทำการดีแก่เรา
7. ด้วยว่าคนยากจนมีอยู่กับท่านเสมอ และท่านจะทำการดีแก่เขาเมื่อไรก็ได้ แต่เราจะไม่อยู่กับท่านเสมอไป
8. ซึ่งหญิงนี้ได้กระทำก็เป็นการสุดกำลังของเขา เขามาขอลมกายของเราก่อนเพื่อการศพของเรา
9. เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ที่ไหนๆที่ข่าวประเสริฐนี้จะประกาศทั่วพิภพ การซึ่งหญิงนี้ได้กระทำก็จะลือไปเป็นที่ระลึกถึงเขาที่นั่น
10. ฝ่ายยูดาสิสคาริโอท เป็นคนหนึ่งเ็นพวกสาวกสิบสองคน ได้ไปหาพวกภูโรหิตใหญ่ เพื่อจะทรยศพระองค์ให้เขา
11. ครั้นเขาได้ยินอย่างนั้นก็ดีใจ และสัญญาว่าจะให้เงินแก่ยูดาสิ แล้วยูดาสิจึงคอยหาช่องที่จะทรยศพระองค์ให้แก่เขา
12. เมื่อวันต้นเทศกาลกินขนมปังไร้เชื้อ ถึงเวลาเขาเคยฆ่าลูกแกะสำหรับปีสกา นั้น พวกสาวกของพระองค์มาทูลถามพระองค์ว่า พระองค์ทรงประสงค์จะให้ข้าพระองค์ไปจัดเตรียมปีสกาให้พระองค์เสวยที่ไหน
13. พระองค์จึงทรงใช้สาวกสองคนไป สั่งเขาว่า จงเข้าไปในกรุง แล้วจะมีชายคนหนึ่งทูนหม้อน้ำมาพบท่าน จงตามคนนั้นไป
14. เขาจะเข้าไปในที่ใด ท่านจงบอกเจ้าของเรือนนั้นว่า พระอาจารย์ถามว่า 'ห้องที่เราจะกินปีสกากับเหล่าสาวกของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน'
15. เจ้าของเรือนจะชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหละ จงจัดเตรียมไว้สำหรับพวกเราเถิด
16. สาวกสองคนนั้นจึงออกเดินเข้าไปในกรุง และพบเหมือนพระดำรัสที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขา แล้วได้จัดเตรียมปีสกาไว้พร้อม
17. ครั้นถึงเวลาค่ำแล้ว พระองค์จึงเสด็จมากับสาวกสิบสองคน
18. เมื่อกำลังเอนกายลงรับประทานอาหารอยู่ พระเยซูจึงตรัสว่า เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเราไว้ คือคนหนึ่งที่รับประทานอาหารอยู่กับเราที่นี่แหละ
19. ฝ่ายพวกสาวกก็เริ่มพากันเป็นทุกข์ และทูลถามพระองค์ทีละคนว่า คือข้าพระองค์หรือ และอีกคนหนึ่งถามว่า คือข้าพระองค์หรือ

20. พระองค์จึงตรัสตอบเขาว่า เป็นคนหนึ่งในสาวกสิบสองคนนี่ คือเป็นคนจิ้มในจานเดียวกับเรา
21. เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จไปตามที่ได้มีคำเขียนไว้ถึงพระองค์นั้นจริง แต่วิบัติแก่ผู้ที่จะทรยศบุตรมนุษย์ไว้ ถ้าคนนั้นมิได้บังเกิดมาก็จะดีกว่า
22. ระหว่างอาหารมือนั้น พระเยซูทรงหยิบขนมปังมา ทรงขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้แก่เหล่าสาวกตรัสว่า จงรับประทานเถิด นี่เป็นกายของเรา
23. แล้วพระองค์จึงทรงหยิบถ้วย ขอบพระคุณและส่งให้เขา เขาก็รับไปดื่มทุกคน
24. แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า นี่เป็นโลหิตของเราอันเป็นโลหิตแห่งพันธสัญญาใหม่ ซึ่งต้องหลั่งออกเพื่อคนเป็นอันมาก
25. เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่มีน้ำผลแห่งเถาองุ่นนี้ต่อไปอีกจนวันนั้นมาถึง คือวันที่เราจะดื่มใหม่ในอาณาจักรของพระเจ้า
26. เมื่อร้องเพลงสรรเสริญแล้ว พระองค์กับเหล่าสาวกก็พากันออกไปยังภูเขามะกอกเทศ
27. พระเยซูจึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า ท่านทั้งหลายจะสะดุดใจเพราะเราในคืนนี้เอง ด้วยมีคำเขียนไว้ว่า 'เราจะตีผู้เลี้ยงแกะ และแกะฝูงนั้นจะกระจัดกระจายไป'
28. แต่เมื่อทรงชุบให้เราฟื้นขึ้นมาแล้ว เราจะไปยังแคว้นกาลิลีก่อนหน้าท่าน
29. เบโตรทูลพระองค์ว่า แม้คนทั้งปวงจะสะดุดใจ ข้าพระองค์จะไม่สะดุดใจ
30. พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า เรบอกความจริงแก่ท่านว่า ในวันนี้ คือคืนนี้เอง ก่อนไก่จะขันสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง
31. แต่เบโตรทูลแข็งแรงที่เดียวว่า ถึงแม้ข้าพระองค์จะต้องตายกับพระองค์ ข้าพระองค์ก็จะไม่ปฏิเสธพระองค์เลย เหล่าสาวกก็ทูลเช่นนั้นเหมือนกันทุกคน
32. พระเยซูกับเหล่าสาวกมาอยู่ที่แห่งหนึ่งชื่อเกทเสมนี และพระองค์ตรัสแก่สาวกของพระองค์ว่า จงนั่งอยู่ที่นี้ขณะที่เมื่อเราอธิษฐาน
33. พระองค์ก็พาเบโตร ยากอบ และยอห์นไปด้วย แล้วพระองค์ทรงเริ่มวิตกกังวลและหนักพระทัยนัก
34. จึงตรัสกับเหล่าสาวกว่า ใจเราเป็นทุกข์แทบจะตาย จงเฝ้าอยู่ที่นี้เถิด
35. แล้วพระองค์เสด็จดำเนินไปอีกหนวยหนึ่ง ชบพระกายลงที่ดินอธิษฐานว่า ถ้าเป็นไปได้ให้เวลานั้นล่วงพ้นไปจากพระองค์
36. พระองค์ทูลว่า อับบา พระบิดาเจ้าข้า พระองค์ทรงสามารถกระทำสิ่งทั้งปวงได้ ขอเอาถ่วงนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่ว่าอย่าให้เป็นตามใจปรารถนาของข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์
37. พระองค์จึงเสด็จกลับมาทรงพบเหล่าสาวกนอนหลับอยู่ และตรัสกับเบโตรว่า ซีโมนเอ๋ย ท่านนอนหลับหรือ จะคอยเฝ้าอยู่สักท่มหนึ่งไม่ได้หรือ
38. ท่านทั้งหลายจงเฝ้าระวังและอธิษฐานเพื่อท่านจะไม่ต้องถูกการทดลอง จิตใจพร้อมแล้วก็จริง แต่เนื้อหนังยังอ่อนกำลัง

39. พระองค์จึงเสด็จไปอธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง ทรงกล่าวคำเหมือนคราวก่อน
40. ครั้นพระองค์เสด็จกลับมา ก็ทรงพบสาวกนอนหลับอยู่อีก (เพราะตาเขาลี้มไม่ขึ้น) และเขาไม่รู้ว่าจะทูลประการใด
41. เมื่อเสด็จกลับมาครั้งที่สามพระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า ท่านจงนอนต่อไปให้หายเหนื่อย พอเถอะ ดูเถิด เวลาซึ่งบุตรมนุษย์ต้องถูกทรยศไว้ในมือของคนบาปนั้นมาถึงแล้ว
42. ลูกขึ้นไปกับเถิด ดูเถิด ผู้ที่จะทรยศเราไว้มาใกล้แล้ว
43. พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ในทันใดนั้นยูดาซึ่งเป็นคนหนึ่งในกลุ่มสาวกสิบสองคนนั้น กับหมู่ชนเป็นอันมาก ถีอดาบถือไม้ตะบอง ได้มาจากพวกนุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่
44. ผู้ที่จะทรยศพระองค์นั้นได้ให้สัญญาณแก่เขาว่า เราจับผู้ใด ก็เป็นผู้นั้นแหละ จงจับกุมเขาไปให้มันคง
45. และทันทีที่อยู่ดาสมาถึง เขาตรงเข้ามาหาพระองค์ทูลว่า พระอาจารย์เจ้าข้า พระอาจารย์เจ้าข้า แล้วจับพระองค์
46. คนเหล่านั้นก็จับกุมพระองค์ไป
47. คนหนึ่งในพวกเหล่านั้นที่ยืนอยู่ใกล้ๆ ได้ชักดาบออกฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตถูกหูของเขาขาด
48. พระเยซูจึงตรัสถามพวกเหล่านั้นว่า ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถีอดาบ ถีอดาบออกมาจับเรา
49. เราได้อยู่กับท่านทั้งหลายทุกวันสั่งสอนในพระวิหาร ท่านก็หาได้จับเราไม่ แต่จะต้องสำเร็จตามพระคัมภีร์
50. แล้วสาวกทั้งหมดได้ละทิ้งพระองค์ไว้และพากันหนีไป
51. มีชายหนุ่มคนหนึ่งห่มผ้าปานผืนหนึ่งคลุมร่างกายที่เปลือยเปล่าของตนติดตามพระองค์ไป พวกหนุ่มๆก็จับเขาไว้
52. แต่เขาได้สลัดผ้าปานผืนนั้นทิ้งเสีย แล้วเปลือยกายหนีไป
53. เขาพาพระเยซูไปหามหาปุโรหิต และมีบรรดาพวกนุโรหิตใหญ่ พวกผู้ใหญ่ และพวกธรรมาจารย์ชุมนุมพร้อมกันอยู่ที่นั่น
54. ฝ่ายเปโตรได้ติดตามพระองค์ไปห่างๆจนเข้าไปถึงคฤหาสน์ของมหาปุโรหิต และนั่งผิงไฟอยู่กับพวกคนใช้
55. พวกนุโรหิตใหญ่ กับบรรดาสมาชิกสภาจึงหาพยานมาเบิกประกัปรำพระเยซูเพื่อจะประหารพระองค์เสีย แต่หาหลักฐานไม่ได้
56. ด้วยว่ามีหลายคนเป็นพยานเท็จประกัปรำพระองค์ แต่คำของเขาแตกต่างกัน
57. มีบางคนยืนขึ้นเบิกความเท็จประกัปรำพระองค์ว่า
58. ข้าพเจ้าได้ยินคนนี้ว่า 'เราจะทำลายพระวิหารนี้ที่สร้างไว้ด้วยมือมนุษย์ และในสามวันจะสร้างขึ้นอีกวิหารหนึ่งซึ่งไม่สร้างด้วยมือมนุษย์เลย'
59. แต่คำพยานของคนเหล่านั้นเองก็ยังไม่ถูกต้องกัน
60. มหาปุโรหิตจึงลุกขึ้นยืนท่ามกลางที่ชุมนุมถามพระเยซูว่า ท่านไม่ตอบอะไรบ้างหรือ ซึ่งเขาเบิกความประกัปรำท่านนั้นจะว่าอย่างไร
61. แต่พระองค์ทรงนิ่งอยู่ มิได้ตอบประการใด ท่านมหาปุโรหิตจึงถามพระองค์อีกว่า ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของผู้ทรงบรมสุขหรือ
62. พระเยซูทรงตอบว่า เราเป็น และท่านทั้งหลายจะได้เห็นบุตรมนุษย์นั่งข้างขวาของผู้ทรงฤทธานุภาพ และเสด็จ

มาในเมฆแห่งฟ้าสวรรค์

63. ท่านมหาบุโรहितจึงฉีกเสื้อของตนแล้วกล่าวว่า เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า

64. ท่านทั้งหลายได้ยินเขาพูดหมิ่นประมาทแล้ว ท่านทั้งหลายคิดเห็นอย่างไร คนทั้งปวงจึงเห็นพร้อมกันว่าควรมีโทษถึงตาย

65. บางคนก็เริ่มถ่มน้ำลายรดพระองค์ ปิดพระพักตร์พระองค์ ตีพระองค์ แล้วว่าแก่พระองค์ว่า พยากรณ์ซี และพวกคนใช้ก็เอาฝ่ามือตบพระองค์

66. และขณะที่เปโตรอยู่ที่ใต้คฤหาสน์ข้างล่างนั้น มีหญิงคนหนึ่งในพวกสาวใช้ของท่านมหาบุโรहितเดินมา

67. เมื่อเห็นเปโตรฝังไฟอยู่เขาเขม่นดู แล้วพูดว่า เจ้าได้อยู่กับเยซูชานาชาเรีธด้วย

68. แต่เปโตรปฏิเสธว่า ที่เจ้าว่านั้นข้าไม่รู้เรื่องและไม่เข้าใจ เปโตรจึงออกไปที่ระเบียงบ้าน แล้วไถ่กัน

69. อีกครั้งหนึ่งสาวใช้คนหนึ่งได้เห็นเปโตร แล้วเริ่มบอกกับคนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า คนนี้แหละ เป็นพวกเขา

70. แต่เปโตรก็ปฏิเสธอีก แล้วอีกสักครู่หนึ่งคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นได้ว่าแก่เปโตรว่า เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกเขาแน่ แล้ว ตัวยว่าเจ้าเป็นชาวกาลิลี และสำเนียงของเจ้าก็ส่อไปทางเดียวกันด้วย

71. แต่เปโตรเริ่มสับสนและสาบานว่า คนที่เจ้าว่านั้นข้าไม่รู้จัก

72. แล้วไถ่กันเป็นครั้งที่สอง เปโตรจึงระลึกถึงคำที่พระเยซูตรัสไว้แก่เขาว่า ก่อนไถ่กันสองหน ท่านจะปฏิเสธเราสามครั้ง เมื่อเปโตรหวนคิดขึ้นได้ก็ร้องไห้

1. พอรุ่งเช้า พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่และพวกธรรมาจารย์และบรรดาสมาชิกสภาได้ปรึกษากัน แล้วจึงมัดพระเยชูพาไปมอบไว้แก่ปีลาต
2. ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ พระองค์ตรัสตอบท่านว่า ท่านว่าแล้วนี่
3. ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่ได้ฟ้องกล่าวโทษพระองค์เป็นหลายประการ แต่พระองค์ไม่ตรัสตอบประการใด
4. ปีลาตจึงถามพระองค์อีกว่า ท่านไม่ตอบอะไรหรือ ดูเถิด เขากล่าวความปรักปรำท่านหลายประการทีเดียว
5. แต่พระเยชูมิได้ตรัสตอบประการใดอีก ปีลาตจึงอัศจรรย์ใจ
6. ในเทศกาลเลี้ยงนั้น ปีลาตเคยปล่อยนักโทษคนหนึ่งให้เขาตามที่เขาขอ
7. มีคนหนึ่งชื่อบาร์บัสซึ่งต้องจำอยู่ในจำพวกคนกบฏ ผู้ที่ได้ฆ่าคนในการกบฏนั้น
8. ประชาชนจึงได้ร้องเสียงดัง เริ่มขอปีลาตให้ทำตามที่ท่านเคยทำให้เขา นั้น
9. ปีลาตได้ถามเขาว่า ท่านทั้งหลายปรารถนาจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวหรือ
10. เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่า พวกปุโรหิตใหญ่ได้มอบพระองค์ไว้ด้วยความอิจฉา
11. แต่พวกปุโรหิตใหญ่ยุงประชาชนให้ขอปีลาตปล่อยบาร์บัสแทนพระเยชู
12. ฝ่ายปีลาตจึงถามเขาอีกว่า ท่านทั้งหลายจะให้เราทำอะไรแก่คนนี้ ซึ่งท่านทั้งหลายเรียกว่ากษัตริย์ของพวกยิว
13. เขาทั้งหลายร้องตะโกนอีกว่า ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด
14. ปีลาตจึงถามเขาทั้งหลายว่า ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด แต่ประชาชนยิ่งร้องว่า ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด
15. ปีลาตปรารถนาจะเอาใจประชาชน จึงปล่อยบาร์บัสให้เขา และเมื่อได้ให้โบยตีพระองค์แล้ว ก็มอบพระเยชูให้เขาเอาไปตรึงไว้ที่กางเขน
16. พวกทหารจึงนำพระองค์ไปข้างในราชสำนักคือที่เรียกว่าศาลปริโทเรียม แล้วเรียกพวกทหารทั้งหมดให้มาประชุมกัน
17. เขาเอาเสื้อสีม่วงมาสวมพระองค์ เอาหนามสานเป็นมงกุฏสวมพระเศียรพระองค์
18. แล้วเริ่มคำนับพระองค์พูดว่า กษัตริย์ของพวกยิวเจ้าข้า ขอทรงพระเจริญ
19. แล้วเขาได้เอาไม้เท้าตีพระเศียรพระองค์ และได้ถ่มน้ำลายรดพระองค์ แล้วคุกเข่าลงนมัสการพระองค์
20. เมื่อเยาะเย้ยพระองค์แล้ว เขากอดเสื้อสีม่วงนั้นออก แล้วเอาฉลองพระองค์เองสวมให้ และนำพระองค์ออกไปเพื่อจะตรึงเสียที่กางเขน
21. มีคนหนึ่งชื่อซีโมนชาวไซริน เป็นบิดาของอเล็กซานเดอร์และรุฟัส เดินมาจากบ้านนอกตามทางนั้น เขาก็เกณฑ์ซีโมนให้แบกกางเขนของพระองค์ไป
22. เขาพาพระองค์มาถึงตำบลหนึ่งชื่อกลโกธา แปลว่า กะโหลกศีรษะ
23. แล้วเขาเอาน้ำองุ่นระคนกับมดยอบให้พระองค์เสวย แต่พระองค์ไม่รับ
24. ครั้นเขาตรึงพระองค์ที่กางเขนแล้ว เขาก็เอาฉลองพระองค์จับสลากแบ่งปันกันเพื่อจะรู้ว่าใครจะได้อะไร
25. เมื่อเขาตรึงพระองค์ไว้ นั้นเป็นเวลาเช้าสามโมง

26. มีข้อหาที่ลงโทษพระองค์เขียนไว้ข้างบนว่า กษัตริย์ของพวกยิว
27. เขาเอาโจรสองคนตรึงไว้พร้อมกับพระองค์ ข้างขวาคนหนึ่ง ข้างซ้ายคนหนึ่ง
28. คำซึ่งเขียนไว้ในพระคัมภีร์แล้วนั้นจึงสำเร็จ คือที่ว่า 'ท่านถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด'
29. ฝ่ายคนทั้งหลายที่เดินผ่านไปมานั้น ก็คิดว่าพระองค์ สันตึระชะของเขากล่าวว่า เอ้ย เจ้าผู้จะทำลายพระวิหารและสร้างขึ้นในสามวันนะ
30. จงช่วยตัวเองให้รอดและลงมาจากกางเขนเถิด
31. พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมจารย์ก็เยาะเย้ยพระองค์ในระหว่างพวกเขาเองเหมือนกันว่า เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ แต่ช่วยตัวเองไม่ได้
32. ให้เจ้าพระคริสต์ กษัตริย์แห่งอิสราเอล ลงมาจากกางเขนเดี๋ยวนี้เถอะ เพื่อเราจะได้เห็นและเชื่อ และสองคนนั้นที่ถูกตรึงไว้กับพระองค์ก็กล่าวคำหยาบซ้ำต่อพระองค์
33. ครั้นเวลาเที่ยงก็บังเกิดมืดมัวทั่วแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง
34. พอบ่ายสามโมงแล้ว พระเยซูทรงร้องเสียงดังว่า เอลีเอ เอลีเอ ลามาสะบักธานี แปลว่า พระเจ้าของข้าพระองค์ พระเจ้าของข้าพระองค์ ไฉนพระองค์ทรงทอดทิ้งข้าพระองค์เสีย
35. บางคนที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินก็พูดว่า ดูเถิด เขาเรียกเอลียาห์
36. มีคนหนึ่งวิ่งไปเอาฟองน้ำชุบน้ำองุ่นเปรี้ยว เสียบปลายไม้้อ ส่งให้พระองค์เสวย แล้วว่า ปล่อยไว้อย่างนั้น ให้เราคอยดูว่า เอลียาห์จะมาปลดเขาลงหรือไม่
37. ฝ่ายพระเยซูทรงร้องเสียงดัง แล้วทรงปล่อยพระวิญญาณจิตให้ออกไป
38. ขณะนั้นม่านในพระวิหารก็ขาดออกเป็นสองท่อน ตั้งแต่บนตลอดล่าง
39. ส่วนนายร้อยที่ยืนอยู่ตรงพระพักตร์พระองค์ เมื่อเห็นว่าพระองค์ทรงร้องเสียงดังและทรงปล่อยพระวิญญาณจิตให้ออกไปแล้ว จึงพูดว่า แท้จริงท่านผู้นี้เป็นพระบุตรของพระเจ้า
40. มีพวกผู้หญิงมองดูอยู่แต่ไกล ในพวกผู้หญิงนั้นมีมารีย์ชาวมักดาลา มารีย์มารดาของยากอบน้อยและของโยเสส และนางสะโลเม
41. (ผู้หญิงเหล่านั้นได้ติดตามและปรนนิบัติพระองค์ เมื่อพระองค์ยังอยู่ในแคว้นกาลิลี) และผู้หญิงอื่นอีกหลายคนที่ได้ขึ้นมายังกรุงเยรูซาเล็มกับพระองค์ได้อู่ที่นั่น
42. ครั้นถึงเวลาพลบค่ำ เหตุที่วันนั้นเป็นวันเตรียม คือวันก่อนวันสะบาโต
43. โยเซฟเป็นชาวบ้านอาริมาเธีย ซึ่งอยู่ในพวกสมาชิกสภาและเป็นที่นับถือของคนทั้งปวง ทั้งกำลังคอยทำอาณาจักรของพระเจ้าด้วย จึงกล้าเข้าไปหาปีลาตขอพระศพพระเยซู
44. ปีลาตก็ประหลาดใจที่พระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว จึงเรียกนายร้อยมาถามเขาว่า พระองค์ตายแล้วหรือ
45. เมื่อได้รู้เรื่องจากนายร้อยแล้ว ท่านจึงมอบพระศพให้แก่โยเซฟ
46. ฝ่ายโยเซฟได้ซื้อผ้าปานเนื้อละเอียด และเชิญพระศพลงมาเอาผ้าปานพันหุ้มไว้ แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ซึ่งได้สกัดไว้ในศิลา แล้วกลิ้งก้อนหินปิดปากอุโมงค์ไว้

47. ฝ่ายมารีย์ชาวมัคดาลา และมารีย์มารดาของโยเสส ได้เห็นที่ที่พระศพบรรจุไว้

1. ครั้นวันสะบาโตล่วงไปแล้ว มารีย์ชาวมักดาลา มารีย์มารดาของยากอบ และนางสะโลเม ซื่อเครื่องหอมมาเพื่อจะไปชโลมพระศพของพระองค์
2. เวลารุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์พอดวงอาทิตย์ขึ้นเขาก็มาถึงอุโมงค์
3. และเขาพูดกันว่า ใครจะช่วยกลิ้งก้อนหินออกจากปากอุโมงค์
4. เมื่อเขามองดูก็เห็นก้อนหินนั้นกลิ้งออกแล้ว เพราะเป็นก้อนหินโตมาก
5. ครั้นเขาเข้าไปในอุโมงค์แล้ว ได้เห็นหนุ่มคนหนึ่งนุ่งห่มผ้ายาวสีขาวนั่งอยู่ข้างขวา ผู้หญิงนั้นก็ตกตะลึง
6. ฝ่ายคนหนุ่มนั้นบอกเขาว่า อย่าตกตะลึงเลย พวกท่านทั้งหลายมาหาพระเยซูชื่อนาซาเร็ธซึ่งต้องตรึงไว้ที่กางเขน พระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์หาได้ประทับที่นี่ไม่ จงดูที่ที่เขาได้วางพระศพของพระองค์เกิด
7. แต่จงไปบอกพวกสาวกของพระองค์ทั้งเปโตรเถิดว่า พระองค์เสด็จไปยังแคว้นกาลิลีก่อนท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายจะเห็นพระองค์ที่นั่น เหมือนพระองค์ตรัสไว้แก่พวกท่านแล้ว
8. หญิงเหล่านั้นก็ออกจากอุโมงค์รีบหนีไป เพราะพิศวงตกใจจนตัวสั่น เขามีได้พูดกับผู้ใดเพราะเขากลัว
9. ครั้นรุ่งเช้าวันต้นสัปดาห์ เมื่อพระเยซูทรงเป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระองค์ให้ปรากฏแก่มารีย์ชาวมักดาลาก่อน คือมารีย์คนที่พระองค์ได้ขับผีออกเจ็ดผี
10. มารีย์จึงไปบอกพวกคนที่เคยอยู่กับพระองค์แต่ก่อน เขากำลังร้องไห้เป็นทุกข์อยู่
11. เมื่อเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และมารีย์ได้เห็นพระองค์แล้ว เขาก็ไม่เชื่อ
12. ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏพระกายอีกรูปหนึ่งแก่ศิษย์สองคน เมื่อเขากำลังเดินทางออกไปบ้านนอก
13. ศิษย์สองคนนั้นจึงไปบอกศิษย์อื่นๆ แต่เขามีได้เชื่อ
14. ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่สาวกสิบเอ็ดคนเมื่อเขาเอนกายลงรับประทานอาหารอยู่ และทรงติเตียนเขาเพราะเขาไม่เชื่อและใจตื้อดิ่ง ด้วยเหตุที่เขามีได้เชื่อคนซึ่งได้เห็นพระองค์เมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว
15. ฝ่ายพระองค์จึงตรัสสั่งพวกสาวกว่า ท่านทั้งหลายจงออกไปทั่วโลกประกาศข่าวประเสริฐแก่มนุษย์ทุกคน
16. ผู้ใดเชื่อและรับบัพติศมา ผู้นั้นจะรอด แต่ผู้ใดไม่เชื่อจะต้องปรับโทษ
17. มีคนเชื่อที่ไหน หมายถึงเหล่านี้จะบังเกิดขึ้นที่นั่น คือเขาจะขับผีออกโดยนามของเรา เขาจะพูดภาษาแปลกๆ
18. เขาจะจับงูได้ ถ้าเขาเต็มยาพิษอย่างไร จะไม่เป็นอันตรายแก่เขา และเขาจะวางมือบนคนไข้คนป่วย แล้วคนเหล่านั้นจะหายโรค
19. ครั้นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสสั่งเขาแล้ว พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปในสวรรค์ ประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า
20. พวกสาวกเหล่านั้นจึงออกไปเทศนาสั่งสอนทุกแห่งทุกตำบล และองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงร่วมงานกับเขา และทรงสนับสนุนคำสอนของเขาโดยหมายสำคัญที่ประกอบนั้น เอเมน

ສູກາ

บทที่ 1

1. มีหลายคนได้เรียบเรียงเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งเป็นที่เชื่อได้อย่างแน่นอนในท่ามกลางเราทั้งหลาย
2. ตามที่เขาผู้ได้เห็นกับตาเองตั้งแต่ต้น และเป็นผู้ประกาศพระวจนะนั้นได้แสดงให้เห็นให้เรา
3. เรียนท่านเฮอฟีลัส ที่เคารพอย่างสูง ข้าพเจ้าเองก็ได้รู้ทุกสิ่งอย่างถูกต้องตั้งแต่ต้น จึงได้เห็นดีด้วยที่จะเรียบเรียงเรื่องตามลำดับฝากให้ท่านด้วย
4. เพื่อท่านจะได้รู้แน่นอนอันเกี่ยวกับเรื่องราวเหล่านั้น ซึ่งมีผู้แจ้งให้ท่านทราบแล้ว
5. ในรัชกาลเฮโรด กษัตริย์ของยูเดีย มีปุโรหิตคนหนึ่งชื่อเศคาริยาห์ อยู่ในเวรอาบียาห์ ภรรยาของเศคาริยาห์ชื่อเอลีซาเบธ อยู่ในตระกูลอาโรน
6. เขาทั้งสองเป็นคนชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และดำเนินตามพระบัญญัติและกฎทั้งปวงขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่มีที่ติเลย
7. แต่เขาไม่มีบุตร เพราะนางเอลีซาเบธเป็นหมัน และเขาทั้งสองก็ชราแล้ว
8. ต่อมาขณะที่เศคาริยาห์ทำหน้าที่ปุโรหิตเข้าไปเฝ้าพระเจ้า เมื่อท่านอยู่เวรประจำการของท่าน
9. ท่านได้สละกตามธรรมเนียมของปุโรหิต ต้องเข้าไปในพระวิหารขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อเผาเครื่องหอมบูชา
10. ส่วนบรรดาประชาชนก็อธิษฐานอยู่ภายนอกในเวลาเผาเครื่องหอมนั้น
11. ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่เศคาริยาห์ ยืนอยู่ที่ข้างขวาแทนเผาเครื่องหอมบูชา
12. เมื่อเศคาริยาห์เห็นก็ตกใจกลัว
13. แต่ทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่ท่านว่า เศคาริยาห์เอ๋ย อย่ากลัวเลย ด้วยได้ทรงฟังคำอธิษฐานของท่านแล้ว นางเอลีซาเบธภรรยาของท่านจะมีบุตรเป็นผู้ชาย และท่านจะตั้งชื่อบุตรนั้นว่า ยอห์น
14. ท่านจะมีความปริดาและยินดี และคนเป็นอันมากจะเปรมปรีดิ์ที่บุตรนั้นบังเกิดมา
15. เพราะว่าเขาจะเป็นใหญ่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า เขาจะไม่ดื่มน้ำองุ่นหรือเหล้าเลย และเขาจะประกอบไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ตั้งแต่ครรภ์มารดา
16. เขาจะนำคนอิสราเอลหลายคนให้หันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเขาทั้งหลาย
17. เขาจะนำหน้าพระองค์โดยแสดงอารมณ์และฤทธิ์เดชอย่างเอลียาห์ ให้พอลกลับคืนดีกับลูกและคนที่ไม่เชื่อฟังให้กลับได้บัญญัติของคนชอบธรรม เพื่อจัดเตรียมชนชาติหนึ่งไว้ให้สมแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า
18. เศคาริยาห์จึงทูลทูตสวรรค์ว่า ข้าพเจ้าจะรู้แน่ได้อย่างไร เพราะข้าพเจ้าก็ชราและภรรยาก็อายุมากแล้ว
19. ฝ่ายทูตสวรรค์นั้นจึงตอบท่านว่า เราคือกาเบรียลซึ่งยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้า และทรงใช้ให้มาพูดและนำข่าวดีนี้มาแจ้งกับท่าน
20. ดูเถิด เพราะท่านมิได้เชื่อถ้อยคำของเรา ถึงเรื่องที่จะสำเร็จตามกำหนด ท่านก็จะเป็นใบ้ แล้วไม่สามารถพูดได้จนถึงวันที่การณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้น
21. ฝ่ายคนทั้งหลายที่คอยเศคาริยาห์ ก็ประหลาดใจ เพราะท่านอยู่ในพระวิหารช้านาน
22. เมื่อท่านออกมาแล้วก็พูดกับเขาไม่ได้ คนทั้งหลายจึงหยั่งรู้ว่าท่านได้เห็นนิมิตในพระวิหาร เพราะท่านใช้ใบ้กับ

เขาและยังเป็นไปอยู่

23. ต่อมาเมื่อหมดเวรของท่านแล้ว ท่านก็กลับไปบ้าน

24. ภายหลังนางเอลีซาเบธภรรยาของท่านก็ตั้งครรภ์ แล้วไปซ่อนตัวอยู่ห้าเดือนพูดว่า

25. องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงกระทำเช่นนี้แก่ข้าพเจ้า ในวันที่พระองค์ได้ทอดพระเนตรดูข้าพเจ้า เพื่อนำความอดสูของข้าพเจ้าที่มีอยู่ท่ามกลางคนทั้งปวงไปเสีย

26. เมื่อถึงเดือนที่หก พระเจ้าทรงใช้ทูตสวรรค์กาเบรียลนั้น ให้มายังเมืองหนึ่งในแคว้นกาลิลี ชื่อนาซาเร็ธ

27. มาถึงหญิงพรหมจารีคนหนึ่งที่ได้หมั้นกันไว้กับชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ เป็นคนในวงศ์วานดาวิด หญิงพรหมจารีนั้นชื่อมารีย์

28. ทูตสวรรค์มาถึงหญิงพรหมจารีนั้นแล้วว่า เธอผู้ซึ่งเป็นที่ทรงโปรดปรานมาก จงจำไว้เถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสถิตอยู่กับเธอ เธอได้รับพระพรท่ามกลางสตรีทั้งปวง

29. เมื่อมารีย์เห็นทูตสวรรค์องค์นั้น เธอก็ตกใจเพราะคำของทูตนั้น และรำพึงว่าคำกล่าวนั้นจะหมายความว่าอะไร

30. แล้วทูตสวรรค์จึงกล่าวแก่เธอว่า มารีย์เอ๋ย อย่ากลัวเลย เพราะเธอเป็นที่พระเจ้าทรงโปรดปรานแล้ว

31. ดูเถิด เธอจะตั้งครรภ์และคลอดบุตรชายคนหนึ่ง จงตั้งชื่อบุตรนั้นว่า เยชู

32. บุตรนั้นจะเป็นใหญ่ และจะทรงเรียกว่าเป็นบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า จะทรงประทานพระที่นั่งของดาวิดบรรพบุรุษของท่านให้แก่ท่าน

33. และท่านจะครอบครองวงศ์วานของยาโคบสืบไปเป็นนิตย์ และอาณาจักรของท่านจะไม่รู้จักสิ้นสุดเลย

34. ฝ่ายมารีย์ทูลทูตสวรรค์นั้นว่า เหตุการณ์นั้นจะเป็นไปอย่างไรได้ เพราะข้าพเจ้ายังหาได้ร่วมกับชายใดไม่

35. ทูตสวรรค์จึงตอบเธอว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จลงมาบนเธอ และฤทธิ์เดชของผู้สูงสุดจะปกเธอ เหตุฉะนั้นองค์บริสุทธิ์ที่จะบังเกิดมานั้นจะได้เรียกว่า พระบุตรของพระเจ้า

36. ดูเถิด ถึงนางเอลีซาเบธ ญาติของเธอชราแล้ว ก็ยังตั้งครรภ์มีบุตรเป็นชายด้วย บัดนี้ นางนั้นที่คนเขาถือว่าเป็นหญิงหมั้นก็มีครรภ์ได้หกเดือนแล้ว

37. เพราะว่าไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งพระเจ้าทรงกระทำไม่ได้

38. ส่วนมารีย์จึงทูลว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นหญิงคนใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้า ขอให้บังเกิดแก่ข้าพเจ้าตามคำของท่านเถิด แล้วทูตสวรรค์นั้นจึงจากเธอไป

39. ครานั้นมารีย์จึงรีบออกไปถึงเมืองหนึ่งในแถบภูเขาแห่งยูเดีย

40. แล้วเข้าไปในเรือนของเศคาริยาห์ทักทายปราศรัยนางเอลีซาเบธ

41. ต่อมาเมื่อนางเอลีซาเบธได้ยินคำปราศรัยของมารีย์ ทารกในครรภ์ของเขาก็ดิ้น และนางเอลีซาเบธก็เต็มไปด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์

42. จึงร้องเสียงดังว่า ท่านได้รับพรท่ามกลางสตรีทั้งปวง และผู้บังเกิดจากครรภ์ของท่านก็ได้รับพระพรด้วย

43. เป็นไฉนข้าพเจ้าจึงได้ความโปรดปรานเช่นนี้ คือมารดาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าได้มาหาข้าพเจ้า

44. เพราะดูเถิด พอเสียงปราศรัยของท่านเข้าหูข้าพเจ้า ทารกในครรภ์ของข้าพเจ้าก็ดิ้นด้วยความยินดี

45. สตรีที่ได้เชื่อก็เป็นสุข เพราะว่าจะสำเร็จตามพระดำรัสจากองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา
46. นางมารีย์จึงว่า จิตใจของข้าพเจ้าก็ยกย่ององค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า
47. และวิญญานของข้าพเจ้าก็เกิดความยินดีในพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของข้าพเจ้า
48. เพราะพระองค์ทรงห่วงใยฐานะอันยากต่ำแห่งหญิงคนใช้ของพระองค์ เพราะเหตุเกิด ตั้งแต่ขึ้นไปคนทุกชั่วอายุจะเรียกข้าพเจ้าว่าผาสุก
49. เพราะว่าผู้ทรงฤทธิ์ได้ทรงกระทำการใหญ่กับข้าพเจ้า พระนามของพระองค์ก็บริสุทธิ์
50. พระกรุณาของพระองค์มีแก่บรรดาผู้ยำเกรงพระองค์ ทุกชั่วอายุสืบๆไป
51. พระองค์ทรงสำแดงฤทธิ์ด้วยพระกรของพระองค์ พระองค์ทรงกระทำให้คนที่มิใช่เยอฮันแกกจนชานเซ็นไป
52. พระองค์ทรงถอดเจ้านายจากพระที่นั่ง และทรงยกผู้น้อยขึ้น
53. พระองค์ทรงโปรดให้คนอดอยากอิ่มด้วยสิ่งดี และพระองค์ทรงกระทำให้คนมั่งมีไปมือเปล่า
54. พระองค์ทรงช่วยอิสราเอลผู้รับใช้ของพระองค์ คือทรงจดจำพระกรุณาของพระองค์
55. ที่มีต่ออับราฮัมและต่อเชื้อสายของท่านเป็นนิตย์ ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้กับบรรพบุรุษของเรา
56. มารีย์อาศัยอยู่กับนางเอลีซาเบธประมาณสามเดือน แล้วจึงกลับไปยังบ้านของตน
57. ครั้นเวลาซึ่งนางเอลีซาเบธจะคลอดบุตรครบถ้วนแล้ว นางก็คลอดบุตรเป็นชาย
58. เพื่อนบ้านและญาติพี่น้องของนางได้ยินว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าได้ทรงสำแดงพระมหากุณาแก่นาง เขาทั้งหลายก็พากันเปรมปรีดิ์ด้วย
59. ต่อมาครั้นถึงวันที่แปดแล้ว เขาก็พากันมาให้ทารกนั้นเข้าสู่หนัด และเขาจะให้ชื่อทารกนั้นว่า เศคาริยาห์ ตามชื่อบิดา
60. ฝ่ายมารดาจึงตอบว่า ไม่ใช่ แต่ต้องให้ชื่อว่ายอห์น
61. เขาพากันตอบนางว่า ไม่มีผู้ใดในพวกญาติของท่านที่มีชื่ออย่างนั้น
62. แล้วเขาจึงใช้ไม้กับบิดา ถามว่าท่านอยากจะให้บุตรนั้นชื่ออะไร
63. บิดาจึงขอกระดานชนวนมาเขียนว่า ชื่อของบุตรคือยอห์น คนทั้งหลายก็ประหลาดใจนัก
64. ในทันใดนั้นปากและลิ้นของท่านก็คืนดีอีก แล้วท่านกล่าวสรรเสริญพระเจ้า
65. บรรดาเพื่อนบ้านของท่านก็บังเกิดความกลัว และเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นก็เลื่องลือไปทั่วแถบภูเขาแคว้นยูเดีย
66. บรรดาคนที่ได้ยินก็จดจำไว้ในใจและว่า ทารกนั้นจะเป็นอย่างไรหนอ และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา
67. ฝ่ายเศคาริยาห์ผู้เป็นบิดาประกอบไปด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์แล้วได้พยากรณ์ว่า
68. จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า พระเจ้าของพวกอิสราเอล ด้วยว่าพระองค์ได้ทรงเยี่ยมเยียนและช่วยไถ่ชนชาติของพระองค์
69. และได้ทรงชูเขาแห่งความรอดขึ้นมาเพื่อเราในวงศ์วานของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์
70. ตามที่พระองค์ได้ตรัสไว้ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก โดยปากของพวกศาสนาดพยากรณ์บริสุทธิ์ของพระองค์

71. ว่าเราจะรอดพ้นจากพวกศัตรูของเราทั้งหลาย และพ้นจากมือของคนทั้งปวงที่ชังเรา
72. จะทรงสำแดงพระกรุณาซึ่งทรงสัญญาแก่บรรพบุรุษของเรา และทรงระลึกถึงพันธสัญญาบริสุทธิ์ของพระองค์
73. คือคำปฏิญาณซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำไว้กับอับราฮัมบรรพบุรุษของเรา
74. ว่าเมื่อเราทั้งหลายพ้นจากมือศัตรูของเราแล้ว จะทรงโปรดให้เราปรนนิบัติพระองค์โดยปราศจากความกลัว
75. ด้วยความบริสุทธิ์และด้วยความชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระองค์ตลอดชีวิตของเรา
76. ท่านทารกเอ๋ย เขาจะเรียกท่านว่าเป็นศาสดาพยากรณ์ของผู้สูงสุด เพราะว่าท่านจะนำหน้าองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อจะจัดเตรียมมรรคาของพระองค์ไว้
77. เพื่อจะให้ชนชาติของพระองค์มีความรู้ถึงความรอด โดยการทรงยกบาปของเขา
78. โดยพระทัยเมตตากรุณาแห่งพระเจ้าของเรา แสงอรุณจากเบื้องสูงจึงมาเยี่ยมเยียนเรา
79. เพื่อจะส่องสว่างแก่คนทั้งหลายผู้อยู่ในที่มืด และในเงาแห่งความตาย เพื่อจะนำเท้าของเราไปในทางสันติสุข
80. ฝ่ายทารกนั้นก็ได้เจริญวัยขึ้น และจิตวิญญาณก็มีกำลังทวีขึ้น และไปอาศัยในถิ่นทุรกันดารจนถึงวันที่ท่านจะได้มาปรากฏแก่ชนชาติอิสราเอล

บทที่ 2

1. อยู่มาคราวนั้น มีรับสั่งจากซีซาร์ ออกัสตัส ให้จัดทะเบียนสำมะโนครัวทั่วทั้งแผ่นดิน
2. (นี่เป็นครั้งแรกที่ได้จัดทะเบียนสำมะโนครัว เมื่อคีรีนิอัสเป็นเจ้าเมืองซีเรีย)
3. คนทั้งปวงต่างคนต่างได้ไปขึ้นทะเบียนยังเมืองของตน
4. ฝ่ายโยเซฟก็ขึ้นไปจากเมืองนาซาเร็ธแคว้นกาลิลีถึงเมืองของดาวิด ชื่อเบธเลเฮมแคว้นยูเดียด้วย (เพราะว่าเขาเป็นวงศ์วานและเชื้อสายของดาวิด)
5. เขาได้ไปกับมารีย์ที่เขาได้หมั้นไว้แล้ว เพื่อจะขึ้นทะเบียนและนางมีครรภ์
6. เมื่อเขาทั้งสองยังอยู่ที่นั่น ก็ถึงเวลาที่มารีย์จะประสูติบุตร
7. นางจึงประสูติบุตรชายหัวปี เอาผ้าอ้อมพันและวางไว้ในรางหญ้า เพราะไม่มีที่ว่างให้เขาในโรงแรม
8. ในแถบนั้น มีคนเลี้ยงแกะอยู่ในทุ่งนา ฝูงแกะของเขาในเวลากลางคืน
9. ดูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่เขา และรัศมีขององค์พระผู้เป็นเจ้าส่องล้อมรอบเขา และเขากลั้วน้ก
10. ฝ่ายทูตสวรรค์องค์นั้นกล่าวแก่เขาว่า อย่ากลัวเลย เพราะดูเถิด เรานำข่าวดีมายังท่านทั้งหลาย คือความปรีดียิ่งซึ่งจะมาถึงคนทั้งปวง
11. เพราะว่าในวันนี้พระผู้ช่วยให้รอดของท่านทั้งหลาย คือพระคริสต์เจ้า มาบังเกิดที่เมืองดาวิด
12. นี่จะเป็นหมายสำคัญแก่ท่านทั้งหลาย คือท่านจะได้พบพระกุมารนั้นพันผ้าอ้อมนอนอยู่ในรางหญ้า
13. ทันใดนั้น มีชาวสวรรค์หมู่หนึ่งมาอยู่กับทูตสวรรค์องค์นั้นร่วมสรรเสริญพระเจ้าว่า
14. รัศมีภาพจงมีแด่พระเจ้าในที่สูงสุด และบนแผ่นดินโลกสันติสุขจงมีท่ามกลางมนุษย์ทั้งปวงซึ่งทรงโปรดปรานนั้น
15. ต่อมาเมื่อทูตสวรรค์เหล่านั้นไปจากเขาขึ้นสู่สวรรค์แล้ว พวกเลี้ยงแกะได้พูดกันว่า ให้เราไปยังเมืองเบธเลเฮม ดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงแจ้งแก่เรา
16. เขาก็รีบไปแล้วพบนางมารีย์กับโยเซฟและพบพระกุมารนั้นนอนอยู่ในรางหญ้า
17. ครั้นเขาได้เห็นแล้ว จึงเล่าเรื่องซึ่งเขาได้ยินถึงพระกุมารนั้น
18. คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาดใจด้วยเนื้อความที่คนเลี้ยงแกะได้บอกแก่เขา
19. ฝ่ายนางมารีย์ก็เก็บบรรดาสิ่งเหล่านี้ไว้ในใจ และรำพึงอยู่
20. คนเลี้ยงแกะจึงกลับไปยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เพราะเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเขาได้ยินและได้เห็น ดังได้กล่าวไว้แก่เขาแล้ว
21. ครั้นครบแปดวันแล้ว เป็นวันให้พระกุมารนั้นเข้าสู่หนัด เขาจึงให้นามว่า เยชู ตามซึ่งทูตสวรรค์ได้กล่าวไว้ก่อน ยังมีได้ปฏิสนธิในครรภ์
22. เมื่อวันทำพิธีชำระตัวของนางมารีย์ตามพระราชบัญญัติของโมเสสเสร็จลงแล้ว เขาทั้งหลายจึงนำพระกุมารไปยังกรุงเยรูซาเล็มจะถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า
23. (ตามที่เขียนไว้แล้วในพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า บุตรชายทุกคนที่เบิกรครรภ์ครั้งแรก จะได้เรียกว่า

เป็นผู้บริสุทธิ์ถวายแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า)

24. และถวายเครื่องบูชาตามที่ได้อธิษฐานไว้แล้วในพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือ 'นกเขาคู่หนึ่ง หรือนกพิราบหนุ่มสองตัว'
25. ดูกิด มีชายคนหนึ่งในกรุงเยรูซาเล็มชื่อสิเมโอน เป็นคนชอบธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า และคอยเวลาซึ่งพวกอิสราเอลจะได้รับความบรรเทาทุกข์ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงสถิตกับท่าน
26. พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสำแดงแก่ท่านว่า ท่านจะไม่ตายจนกว่าจะได้เห็นพระคริสต์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า
27. สิเมโอนเข้าไปในพระวิหารโดยพระวิญญาณทรงนำ และเมื่อบิดามารดาได้นำพระกุมารเยซูเข้าไป เพื่อจะกระทำแก่พระกุมารตามธรรมเนียมแห่งพระราชบัญญัติ
28. สิเมโอนจึงอุ้มพระกุมาร และสรรเสริญพระเจ้าว่า
29. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า บัดนี้พระองค์ทรงให้ผู้รับใช้ของพระองค์ไปเป็นสุขตามพระดำรัสของพระองค์
30. เพราะว่าตาของข้าพระองค์ได้เห็นความรอดของพระองค์แล้ว
31. ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ต่อหน้าบรรดาชนชาติทั้งหลาย
32. เป็นสว่างส่องแสงแก่คนต่างชาติและเป็นสง่าราศีของพวกอิสราเอล ชนชาติของพระองค์
33. ฝ่ายโยเซฟกับมารดาของพระกุมารก็ประหลาดใจ เพราะถ้อยคำซึ่งท่านได้กล่าวถึงพระกุมารนั้น
34. แล้วสิเมโอนก็อวยพรแก่เขา แล้วกล่าวแก่นางมารีย์มารดาของพระกุมารนั้นว่า ดูก่อนท่าน ทรงตั้งพระกุมารนี้ไว้เป็นเหตุให้หลายคนในพวกอิสราเอลล้มลงหรือยกตั้งขึ้น และจะเป็นหมายสำคัญซึ่งคนปฏิเสธ
35. เพื่อความคิดในใจของคนเป็นอันมากจะได้ปรากฏแจ้ง (เอา ถึงจิตใจของท่านเองก็ยิ่งจะถูกดาบแทงทะลุด้วย)
36. ยังมีผู้พยากรณ์หญิงคนหนึ่งชื่ออันนา บุตรสาวฟาเนเอลในตระกูลอาเซอร์ นางเป็นคนชรามากแล้ว มีสามีตั้งแต่มายังเป็นสาวพรหมจารีอยู่ และอยู่ด้วยกันเจ็ดปี
37. แล้วก็เฝ้ามาจนถึงอายุแปดสิบสี่ปี นางมิได้ไปจากพระวิหารเลย อยู่รับใช้พระเจ้าด้วยการถืออดอาหารและอธิษฐาน ทั้งกลางวันกลางคืน
38. ในขณะที่นั้นผู้หญิงคนนี้ก็เข้ามาขอบพระคุณองค์พระผู้เป็นเจ้าเช่นกัน และกล่าวถึงพระกุมารให้คนทั้งปวงที่คอยการทรงไถ่กรุงเยรูซาเล็มฟัง
39. ครั้นโยเซฟกับนางมารีย์ได้กระทำการทั้งปวงตามพระราชบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสร็จแล้ว จึงกลับไปถึงนาซาเร็ธเมืองของตนในแคว้นกาลิลี
40. พระกุมารนั้นก็เจริญวัย และเข้มแข็งขึ้นฝ่ายจิตวิญญาณ ประกอบด้วยสติปัญญา และพระคุณของพระเจ้าอยู่กับท่าน
41. ฝ่ายบิดามารดาเคยขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มในการเลี้ยงเทศกาลปัสกาทุกปีๆ
42. เมื่อพระกุมารมีพระชนมายุสิบสองพรรษา เขาทั้งหลายก็ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มตามธรรมเนียมการเลี้ยงนั้น
43. เมื่อครบกำหนดวันเลี้ยงกันแล้ว ขณะเขากำลังกลับไป พระกุมารเยซูก็ยังค้างอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม ฝ่ายโยเซฟกับมารดาของพระองค์ก็ไม่รู้

44. แต่เพราะเขาทั้งสองคิดว่าพระกุมารนั้นอยู่ในหมู่คนที่มาด้วยกัน เขาจึงเดินทางไปได้วันหนึ่ง แล้วหาพระกุมารในหมู่ญาติพี่น้องและพวกคนที่รู้จักกัน
45. เมื่อไม่พบ พวกเขาจึงกลับไปเที่ยวหาพระองค์ที่กรุงเยรูซาเล็ม
46. ต่อมาครั้นหามาได้สามวันแล้ว จึงพบพระกุมารนั่งอยู่ในพระวิหารท่ามกลางพวกอาจารย์ ฟังและได้ถามพวกอาจารย์เหล่านั้นอยู่
47. คนทั้งปวงที่ได้ยินก็ประหลาดใจในสติปัญญาและคำตอบของพระกุมารนั้น
48. ฝ่ายเขาทั้งสองเมื่อเห็นพระกุมารแล้วก็ประหลาดใจ มารดาจึงถามพระกุมารว่า ลูกเอ๋ย ทำไมจึงทำแก่เราอย่างนี้ ดูเถิด พ่อกับแม่แสวงหาเป็นทุกข์นัก
49. พระกุมารจึงตอบเขาทั้งสองว่า ท่านเที่ยวหาฉันทำไม ท่านไม่ทราบหรือว่า ฉันต้องกระทำพระราชกิจแห่งพระบิดาของฉัน
50. เขาทั้งสองก็ไม่เข้าใจคำซึ่งพระกุมารกล่าวแก่เขา
51. แล้วพระกุมารก็ลงไปกับเขาไปยังเมืองนาซาเร็ธ อยู่ใต้ความปกครองของเขา มารดาก็เก็บเรื่องราวทั้งหมดนั้นไว้ในใจ
52. พระเยซูก็ได้จำเริญขึ้นในด้านสติปัญญา ในด้านร่างกาย และเป็นที่ชอบจำเพาะพระเจ้า และต่อหน้าคนทั้งปวงด้วย

บทที่ 3

1. เมื่อปีที่สิบห้าในรัชกาลทิเบริอัส ซีซาร์ ปอนทัสปีลาตเป็นเจ้าเมืองยูเดีย เฮโรดเป็นเจ้าเมืองกาลิลี ฟิลิปน้องชายของเฮโรดเป็นเจ้าเมืองอิทุเรียกับบริเวณแคว้นตราโคนิดิส ลีซาเนียสเป็นเจ้าเมืองอาบีเลน
2. อันนาสกับคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิต คราวนั้นพระวณะของพระเจ้ามาถึงยอห์นบุตรชายเศคาริยาห์ในถิ่นทุรกันดาร
3. แล้วยอห์นจึงไปทั่วบริเวณรอบแม่น้ำจอร์แดน ประกาศเรื่องบัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ เพื่อจะทรงยกความผิดบาปเสียได้
4. ตามที่มีเขียนไว้แล้วในหนังสือถ้อยคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ว่า เสียงผู้ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า 'จงเตรียมมรรคาแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้า จงกระทำหนทางของพระองค์ให้ตรงไป
5. หุบเขาทุกแห่งจะถมให้เต็ม ภูเขาและเนินทุกแห่งจะให้ต่ำลง ทางคดจะกลายเป็นทางตรง และทางที่ขรุขระจะกลายเป็นทางราบ
6. เนื้อหนังทั้งปวงจะได้เห็นความรอดของพระเจ้า'
7. ยอห์นจึงกล่าวแก่ประชาชนที่ออกมารับบัพติศมาจากท่านว่า โอ เจ้าซาตงูร้าย ใครได้เตือนเจ้าให้หนีจากพระอาชญาซึ่งจะมาถึงนั้น
8. เหตุฉะนั้น จงพิสูจน์การกลับใจของเจ้าด้วยผลที่เกิดขึ้น อย่าเริ่มนึกเหมาเอาในใจว่าตัวมีอับราฮัมเป็นบิดา เพราะเราบอกเจ้าทั้งหลายว่า พระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถจะให้บุตรเกิดขึ้นกับอับราฮัมจากก้อนหินเหล่านี้ได้
9. บัดนี้ขวานวางไว้ที่โคนต้นไม้แล้ว และทุกต้นที่ไม่เกิดผลดีจะต้องตัดเสียแล้วโยนทิ้งในกองไฟ
10. ฝ่ายประชาชนจึงถามท่านว่า เราจะต้องทำประการใด
11. ท่านจึงตอบเขาว่า ผู้ใดมีเสื้อสองตัว จงปันให้แก่คนไม่มี และใครมีอาหาร จงปันให้เหมือนกัน
12. พวกเขาเก็บภาษีก็มาขอรับบัพติศมาด้วย และถามท่านว่า อาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพเจ้าต้องทำประการใด
13. ท่านจึงตอบเขาว่า เจ้าทั้งหลายอย่าเก็บภาษีเกินพิภด
14. ฝ่ายพวกทหารถามท่านด้วยว่า พวกข้าพเจ้าเล่า จะต้องทำประการใด ท่านตอบเขาว่า อย่ากดขี่ผู้ใด อย่าหาความใส่ผู้ใด แต่จงพอใจในค่าจ้างของตน
15. เมื่อคนทั้งหลายกำลังคอยพระคริสต์อยู่ และได้ใคร่ครวญถึงยอห์นว่า ตัวท่านเป็นพระคริสต์หรือมิใช่
16. ยอห์นจึงตอบเขาทั้งหลายว่า เราให้เจ้ารับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่จะมีพระองค์หนึ่งเสด็จมาทรงมีอิทธิฤทธิ์ยิ่งกว่าเรามาก ซึ่งเราไม่คู่ควรแม้จะแก้สายฉลองพระบาทของพระองค์ พระองค์นั้นจะทรงให้เจ้าทั้งหลายรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยไฟ
17. พระหัตถ์ของพระองค์ถือพลั่วพร้อมแล้วเพื่อจะทรงชำระลานข้าวของพระองค์ให้ทั่ว และเพื่อจะเก็บข้าวไว้ในยุ้งฉางของพระองค์ แต่พระองค์จะทรงเผาแกลบด้วยไฟที่ไม่รู้ดับ
18. ยอห์นจึงประกาศตักเตือนอีกหลายประการแก่คนทั้งหลาย
19. ฝ่ายเฮโรดเจ้าเมือง เมื่อถูกยอห์นว่าดีเตียนเพราะเรื่องนางเฮโรเดียกรรยาของน้องชายชื่อฟิลิป และเพราะการ

ชั่วทั้งหมดที่เฮโรดได้กระทำนั้น

20. เฮโรดยังทำความชั่วนี้เพิ่มกับที่ได้ทำมาแล้ว คือได้จับยอห์นจำไว้ในคุก

21. อยู่มาเมื่อคนทั้งปวงรับบัพติศมา และพระเยซูทรงรับบัพติศมาด้วย ขณะเมื่อทรงอธิษฐานอยู่ ท้องฟ้าก็แหวก
ออก

22. และพระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงรูปสถนฐานเหมือนนกเขาได้ลงมาบนพระองค์ และพระสุรเสียงมาจากฟ้าสวรรค์ว่า
ท่านเป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านมาก

23. เมื่อพระเยซูทรงมีพระชนมายุประมาณสามสิบพรรษา (ตามความคาดหมายของคนทั้งหลาย) เข้าใจว่าเป็นบุตร
โยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรเฮลี

24. ซึ่งเป็นบุตรมัทธิต ซึ่งเป็นบุตรเลวี ซึ่งเป็นบุตรเมลคี ซึ่งเป็นบุตรยันทาย ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ

25. ซึ่งเป็นบุตรมัทธิอัธ ซึ่งเป็นบุตรอาโมส ซึ่งเป็นบุตรนาฮูม ซึ่งเป็นบุตรเอสลี ซึ่งเป็นบุตรนักราย

26. ซึ่งเป็นบุตรมาอาท ซึ่งเป็นบุตรมัทธิอัธ ซึ่งเป็นบุตรเสเมอิน ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์

27. ซึ่งเป็นบุตรโยอานาห์ ซึ่งเป็นบุตรเรซา ซึ่งเป็นบุตรเศรบบาเบล ซึ่งเป็นบุตรเซลาทิเอล ซึ่งเป็นบุตรเนรี

28. ซึ่งเป็นบุตรเมลคี ซึ่งเป็นบุตรอัตติ ซึ่งเป็นบุตรโคสั่ม ซึ่งเป็นบุตรเอลมาดัม ซึ่งเป็นบุตรเอร์

29. ซึ่งเป็นบุตรโยซี ซึ่งเป็นบุตรเอลิเยเซอร์ ซึ่งเป็นบุตรโยริม ซึ่งเป็นบุตรมัทธิต ซึ่งเป็นบุตรเลวี

30. ซึ่งเป็นบุตรสิเมโอน ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์ ซึ่งเป็นบุตรโยเซฟ ซึ่งเป็นบุตรโยนาห์ ซึ่งเป็นบุตรเอลียาคิม

31. ซึ่งเป็นบุตรเมเลอา ซึ่งเป็นบุตรเมนัน ซึ่งเป็นบุตรมัทธิตะธา ซึ่งเป็นบุตรนาธัน ซึ่งเป็นบุตรดาวิด

32. ซึ่งเป็นบุตรเจสซี ซึ่งเป็นบุตรโอเบด ซึ่งเป็นบุตรโบอาส ซึ่งเป็นบุตรสัลโมน ซึ่งเป็นบุตรนาโชน

33. ซึ่งเป็นบุตรอัมมีนาดับ ซึ่งเป็นบุตรราม ซึ่งเป็นบุตรเฮสโรน ซึ่งเป็นบุตรเปเรศ ซึ่งเป็นบุตรยูดาห์

34. ซึ่งเป็นบุตรยาโคบ ซึ่งเป็นบุตรอิสอัค ซึ่งเป็นบุตรอับราฮัม ซึ่งเป็นบุตรเทราห์ ซึ่งเป็นบุตรนาโฮร์

35. ซึ่งเป็นบุตรเสรุก ซึ่งเป็นบุตรเรกู ซึ่งเป็นบุตรเปเลก ซึ่งเป็นบุตรเอเบอร์ ซึ่งเป็นบุตรเซลาห์

36. ซึ่งเป็นบุตรเคนัน ซึ่งเป็นบุตรอารฟาซัด ซึ่งเป็นบุตรเชม ซึ่งเป็นบุตรโนอาห์ ซึ่งเป็นบุตรลาเมค

37. ซึ่งเป็นบุตรเมธูเสลาห์ ซึ่งเป็นบุตรเอโนค ซึ่งเป็นบุตรยาเรด ซึ่งเป็นบุตรมาหะลาเลล ซึ่งเป็นบุตรเคนัน

38. ซึ่งเป็นบุตรเอโนช ซึ่งเป็นบุตรเซท ซึ่งเป็นบุตรอาดัม ซึ่งเป็นบุตรพระเจ้า

บทที่ 4

1. พระเยซูประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้เสด็จกลับไปจากแม่น้ำจอร์แดน และพระวิญญาณได้ทรงนำพระองค์ไปในถิ่นทุรกันดาร
2. ทรงถูกพญามารทดลองถึงสี่สิบวัน ในวันเหล่านั้นพระองค์มิได้เสวยอะไรเลย และเมื่อสิ้นสี่สิบวันแล้ว พระองค์ทรงอยากพระกระยาหาร
3. พญามารจึงทูลพระองค์ว่า ถ้าท่านเป็นพระบุตรของพระเจ้า จงสั่งก้อนหินนี้ให้กลายเป็นขนมปัง
4. ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบมารว่า มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า `มนุษย์จะบำรุงชีวิตด้วยอาหารสิ่งเดียวก็หามิได้ แต่บำรุงด้วยพระวจนะทุกคำของพระเจ้า'
5. แล้วพญามารจึงนำพระองค์ขึ้นไปยังภูเขาที่สูง สำแดงบรรดาราชาอาณาจักรทั่วพิภพในขณะเดียวให้พระองค์ทอดพระเนตร
6. แล้วพญามารได้ทูลพระองค์ว่า อำนาจทั้งสิ้นนี้และสง่าราศีของราชอาณาจักรนั้นเราจะยกให้แก่ท่าน เพราะว่ามอบเป็นสิทธิไว้แก่เราแล้ว และเราปรารถนาจะให้แก่ผู้ใดก็จะให้แก่ผู้นั้น
7. เหตุฉะนั้น ถ้าท่านจะกราบนมัสการเรา สรรพสิ่งนั้นจะเป็นของท่านทั้งหมด
8. ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบมารว่า อ้ายซาตาน จงไปให้พ้น มีพระคัมภีร์เขียนไว้ว่า `จงนมัสการองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน และปรนนิบัติพระองค์แต่ผู้เดียว'
9. แล้วมารจึงนำพระองค์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และให้พระองค์ประทับอยู่ที่ยอดหลังคาพระวิหาร แล้วทูลพระองค์ว่า ถ้าท่านเป็นพระบุตรพระเจ้า จงโจนลงไปจากที่นี่เถิด
10. เพราะพระคัมภีร์มีเขียนไว้ว่า `พระองค์จะรับสั่งเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์ให้ป้องกันรักษาท่านไว้'
11. และ `เหล่าทูตสวรรค์จะเอามือประคองชูท่านไว้ เกรงว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดเท้าของท่านจะกระแทกหิน'
12. พระเยซูจึงตรัสตอบมารว่า มีคำกล่าวไว้ว่า `อย่าทดลององค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่าน'
13. เมื่อพญามารทำการทดลองทุกอย่างสิ้นแล้ว จึงละพระองค์ไปชั่วคราว
14. พระเยซูได้เสด็จกลับไปด้วยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณยังแคว้นกาลิลี และกิตติศัพท์ของพระองค์เลื่องลือไปตามถิ่นโดยรอบ
15. พระองค์ทรงสั่งสอนในธรรมศาลาต่างๆของเขา และได้รับความสรรเสริญจากคนทั้งปวง
16. แล้วพระองค์เสด็จมาถึงเมืองนาซาเร็ธ เป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงเจริญวัยขึ้น พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาในวันสะบาโตตามเคย และทรงยืนขึ้นเพื่อจะอ่านพระคัมภีร์
17. เขาจึงส่งพระคัมภีร์อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ให้แก่พระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคลี่หนังสือนั้นออก ก็ค้นพบข้อที่เขียนไว้ว่า
18. `พระวิญญาณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าสถิตอยู่บนข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงเจิมตั้งข้าพเจ้าไว้ให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนยากจน พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพเจ้าให้รักษาคนที่ชอกช้ำระกำใจ ให้ร้องประกาศอิสรภาพแก่บรรดาเชลย ให้ประกาศแก่คนตาบอดว่าจะได้เห็นอีก ให้ปล่อยผู้ถูกบีบบังคับเป็นอิสระ

19. และให้ประกาศปีแห่งความโปรดปรานขององค์พระผู้เป็นเจ้า'
20. แล้วพระองค์ทรงม้วนหนังสือส่งคืนให้แก่เจ้าหน้าที่ แล้วทรงนั่งลงและตาของคนทั้งปวงในธรรมศาลาก็เพ่งดูพระองค์
21. พระองค์จึงเริ่มตรัสแก่เขาว่า คัมภีร์ตอนนี้ที่ท่านได้ยืนกับหูของท่านก็สำเร็จในวันนี้แล้ว
22. คนทั้งปวงก็เป็นพยานรับรองคำของพระองค์ และประหลาดใจด้วยถ้อยคำอันประกอบด้วยคุณซึ่งออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ และว่า คนนี้เป็นบุตรชายของโยเซฟมิใช่หรือ
23. พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า ท่านทั้งหลายจะกล่าวคำสุภาษิตข้อนี้แก่เราเป็นแน่ คือว่า 'หมอจงรักษาตัวเองเถิด คือบรรดาการซึ่งเราได้ยินว่า ท่านได้กระทำในเมืองคาเปอร์นาอุม จงกระทำในเมืองของตนที่นี้ด้วย'
24. พระองค์ตรัสว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ไม่มีศาสดาพยากรณ์คนใดได้รับการต้อนรับในเมืองของตน
25. แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีหญิงม่ายหลายคนในพวกอิสราเอลคราวเอลียาห์ เมื่อท้องฟ้าปิดเสียถึงสามปีกับหกเดือนจึงเกิดกันดารอาหารมากทั่วแผ่นดิน
26. และเอลียาห์มิได้รับใช้ให้ไปหาหญิงม่ายคนใด เว้นแต่หญิงม่ายคนหนึ่งในบ้านคาราเฟทแคว้นเมืองไซดอน
27. และมีคนโรคเรื้อนหลายคนในพวกอิสราเอลคราวเอลีซาศาสดาพยากรณ์ แต่ไม่มีผู้ใดได้รับการรักษาให้หายโรคนั้นเลย เว้นแต่หาอามานชาวซีเรีย
28. เมื่อคนทั้งปวงในธรรมศาลาได้ยืนดังนั้นก็โกรธยิ่งนัก
29. จึงลุกขึ้นผลักพระองค์ออกจากเมือง พาไปยังแ่งของเงื่อมเขาที่เมืองของเขา ซึ่งตั้งอยู่บนเนินนั้น หมายถึงผลักพระองค์ลงไป
30. แต่พระองค์ทรงดำเนินผ่านท่ามกลางเขาพันไป
31. พระองค์เสด็จลงไปถึงเมืองคาเปอร์นาอุมแคว้นกาลิลี และได้สั่งสอนเขาทั้งหลายทุกวันสะบาโต
32. คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจด้วยการสอนของพระองค์ เพราะคำของพระองค์ประกอบด้วยอำนาจ
33. มีชายคนหนึ่งในธรรมศาลาที่มีผีโสโครกเข้าสิง เขาร้องเสียงดัง
34. กล่าวว่า ไซ้ พระเยซูชาวนาซาเร็ธ ปลอ่ยเราไว้ ท่านมายุ่งกับเราทำไม ท่านมาทำลายพวกเราหรือ เรารู้ว่าท่านเป็นผู้ใด ท่านคือองค์บริสุทธิ์ของพระเจ้า
35. พระเยซูจึงตรัสห้ามมันว่า จงนิ่งเสีย ออกมาจากเขาเถิด เมื่อผีนั้นได้ทำให้เขาล้มลงท่ามกลางประชาชนแล้ว ก็ออกมาจากเขา แต่มิได้ทำอันตรายเขาเลย
36. คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักพูดกันว่า คำนี้เป็นอย่างไรหนอ เพราะว่าท่านได้สั่งผีโสโครกด้วยสิทธิอำนาจและด้วยฤทธิ์เดช มันก็ออกมา
37. กิตติศัพท์ของพระองค์จึงได้เลื่องลือไปทุกตำบลที่อยู่รอบนั้น
38. ฝ่ายพระองค์ทรงลุกขึ้นออกจากธรรมศาลา เสด็จเข้าไปในเรือนของซีโมน แม่ยายซีโมนป่วยเป็นไข้หนัก เขาทั้งหลายจึงอ้อนวอนพระองค์ให้ช่วยหญิงนั้น
39. พระองค์ทรงยืนอยู่ข้างคนเจ็บ ทรงห้ามไซ้ ไซ้ก็หาย และในทันใดนั้นแม่ยายของซีโมนก็ลุกขึ้นปรนนิบัติเขาทั้ง

หลาย

40. ครั้นเวลาตะวันยอแสง ใครมีคนเจ็บเป็นโรคต่างๆก็พามาหาพระองค์ พระองค์ก็ทรงวางพระหัตถ์ถูกต้องเขาทุกคน ให้เขาหายโรค
41. ฝีก้อออกมาจากคนหลายคนด้วย ร้องว่า ท่านเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้า ฝ่ายพระองค์ก็ทรงห้ามมิให้มันพูด เพราะว่ามันรู้แล้วว่าพระองค์เป็นพระคริสต์
42. ครั้นรุ่งเช้าพระองค์เสด็จออกไปยังที่เปลี่ยว ประชาชนเที่ยวเสาะหาพระองค์ ครั้นพบแล้วก็ห่อหุ้มพระองค์ไว้ไม่ให้ไปจากเขา
43. แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า เราต้องไปประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้าแก่เมืองอื่นด้วย เพราะที่เรารับใช้มาก็เพราะเหตุนี้เอง
44. พระองค์ทรงประกาศในธรรมศาลาทั่วแคว้นกาลิลี

บทที่ 5

1. ต่อมาครั้นเมื่อประชาชนกำลังเบียดเสียดพระองค์เพื่อฟังพระวาทะของพระเจ้า พระองค์ทรงยืนอยู่ที่ฝั่งทะเลสาบเยนเนซาเรท
2. และพระองค์ทอดพระเนตรเห็นเรือสองลำจอดอยู่ริมฝั่งทะเลสาบนั้น แต่ชาวประมงขึ้นจากเรือแล้วกำลังชักอวนอยู่
3. พระองค์จึงเสด็จลงเรือลำหนึ่ง เป็นเรือของซีโมน และทรงขอให้เขาถอยไปจากฝั่งหน่อยหนึ่ง แล้วพระองค์ทรงนั่งลงสอนประชาชนจากเรือนั้น
4. เมื่อพระองค์ตรัสสอนเสร็จแล้ว จึงตรัสแก่ซีโมนว่า จงถอยออกไปที่น้ำลึกหย่อนอวนต่าง ๆ ลงจับปลา
5. ซีโมนทูลตอบพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า ข้าพระองค์ทั้งหลายทอดอวนคืนยังรุ่ง ไม่ได้อะไรเลย แต่ข้าพระองค์จะหย่อนอวนลงตามพระดำรัสของพระองค์
6. เมื่อเขาหย่อนลงแล้ว ก็ล้อมปลาไว้เป็นอันมาก จนอวนของเขาขาด
7. เขาจึงทำสำคัญแก่ผู้ร่วมงานที่อยู่ในเรืออีกลำหนึ่งให้มาช่วย เขาก็มาช่วย แล้วได้ปลาเต็มเรือทั้งสองลำ จนเรือเริ่มจมลง
8. ฝ่ายซีโมนเปโตรเมื่อเห็นดังนั้น ก็กราบลงที่พระขานูของพระเยซูทูลว่า โอ พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปให้ห่างจากข้าพระองค์เถิด เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคนบาป
9. เพราะว่าเขากับคนทั้งหลายที่อยู่ด้วยกันประหลาดใจ ด้วยปลาเป็นอันมากที่เขาจับได้นั้น
10. ยากอบและยอห์นบุตรชายของเศเบดี ผู้ร่วมงานกับซีโมนก็ประหลาดใจเหมือนกัน พระเยซูตรัสแก่ซีโมนว่า อย่ากลัวเลย ตั้งแต่นี้ไปท่านจะเป็นผู้จับคน
11. เมื่อเขานำเรือมาถึงฝั่งแล้ว เขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด และตามพระองค์ไป
12. ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงอยู่ในเมืองหนึ่ง ดูเถิด มีคนเป็นโรคเรื้อนเต็มทั้งตัว เมื่อเขาเห็นพระเยซูก็ซบหน้าลงถึงดิน อ้อนวอนทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า เพียงแต่พระองค์จะโปรดก็จะทรงบันดาลให้ข้าพระองค์หายโรคได้
13. พระองค์ทรงยื่นพระหัตถ์ถูกต้องเขาแล้วตรัสว่า เราพอใจแล้ว จงหายเถิด ในทันใดนั้นโรคเรื้อนของเขาก็หาย
14. พระองค์จึงกำชับเขาไม่ให้บอกผู้ใด และตรัสว่า แต่จงไปแสดงตัวแก่ปุโรหิต และถวายเครื่องบูชาสำหรับคนที่หายโรคเรื้อนแล้วตามซึ่งโมเสสได้สั่งไว้ เพื่อเป็นหลักฐานต่อคนทั้งหลายว่าเจ้าหายโรคแล้ว
15. แต่กิตติศัพท์ของพระองค์ยิ่งเลื่องลือไป และประชาชนเป็นอันมากมาชุมนุมกันเพื่อจะฟังพระองค์ และรับการรักษาโรคต่างๆของเขา
16. แต่พระองค์เสด็จออกไปในที่เปลี่ยว และทรงอธิษฐาน
17. คราวนั้นวันหนึ่งเมื่อพระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ มีพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัตินั่งอยู่ด้วย เป็นผู้มาจากทุกหมู่บ้านในแคว้นกาลิลี แคว้นยูเดีย และจากกรุงเยรูซาเล็ม ฤทธิเดชขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็สถิตอยู่เพื่อจะรักษาเขาให้หายโรค
18. และดูเถิด มีผู้ห้ามคนอัมพาตคนหนึ่งนอนบนที่นอน และเขาหาช่องที่จะห้ามคนอัมพาตนั้นเข้ามาวางตรงพระ

พัทตร์ของพระองค์

19. เมื่อหาช่องเอาเข้ามาไม่ได้เพราะคนมาก เขาจึงขึ้นไปบนดาดฟ้าหลังคาบ้านหย่อนคนอัมพาตลงมา ทั้งที่นอนตามช่องกระเบื้องตรงกลางหมู่คนต่อพระพัทตร์พระเยซู
20. เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นความเชื่อของเขาทั้งหลาย พระองค์จึงตรัสกับคนอัมพาตว่า บุรุษเอ๋ย บาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว
21. ฝ่ายพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีเริ่มคิดในใจว่า คนนี้ที่พูดหมิ่นประมาทเป็นผู้ใดเล่า ใครจะยกความผิดบาปได้เว้นแต่พระเจ้าเท่านั้น
22. แต่เมื่อพระเยซูทรงทราบความคิดของเขา พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า ไฉนท่านทั้งหลายจึงคิดในใจอย่างนี้
23. ที่จะว่า 'บาปของเจ้าได้รับอภัยแล้ว' หรือจะว่า 'จงลุกขึ้นเดินไปเถิด' นั้นช่างไหนจะง่ายกว่ากัน
24. แต่เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่า บุตรมนุษย์มีฤทธิ์อำนาจในโลกที่จะโปรดยกความผิดบาปได้ (พระองค์จึงตรัสสั่งคนอัมพาตว่า) เราสั่งเจ้าว่า จงลุกขึ้นยกที่นอนไปบ้านของเจ้าเถิด
25. ในทันใดนั้น เขาจึงลุกขึ้นต่อหน้าคนทั้งปวง ยกที่นอนซึ่งเขาได้นอนนั้น กลับไปบ้านของตน พลากร้องสรรเสริญพระเจ้า
26. คนทั้งปวงก็อัศจรรย์ใจและได้สรรเสริญพระเจ้า ต่างเต็มใจไปด้วยความกลัวและพูดว่า วันนี้เราได้เห็นสิ่งแปลกประหลาด
27. ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระองค์ได้เสด็จออกไป และทอดพระเนตรเห็นคนเก็บภาษีคนหนึ่ง ชื่อเลวีนั่งอยู่ที่ด่านภาษี พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า จงตามเรามาเถิด
28. เขาก็ละทิ้งสิ่งสารพัด ลุกขึ้นตามพระองค์ไป
29. เลวีได้จัดให้มีการเลี้ยงใหญ่ในเรือนของตนเพื่อเป็นเกียรติยศแก่พระองค์ มีคนมากมายเป็นคนเก็บภาษีและคนอื่น ๆ มาเอนกายลงรับประทานด้วยกัน
30. ฝ่ายพวกธรรมาจารย์ของเขา และพวกฟาริสีกระซิบป่นตีพวกสาวกของพระองค์ว่า เหตุไฉนพวกท่านมากินและดื่มด้วยกันกับพวกเก็บภาษีและพวกคนบาป
31. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า คนปกติไม่ต้องการหมอบ แต่คนเจ็บต้องการหมอบ
32. เรามีได้มาเพื่อจะเรียกคนที่เห็นว่าตัวชอบธรรม แต่มาเรียกคนบาปให้กลับใจเสียใหม่
33. เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า ทำไมพวกศิษย์ของยอห์นถืออดอาหารเนื่องๆและอธิษฐานอ่อนน้อม และศิษย์ของพวกฟาริสีก็ถือเหมือนกัน แต่สาวกของท่านกินและดื่ม
34. ฝ่ายพระองค์ตรัสแก่เขาว่า ท่านจะให้สหายของเจ้าบ่าวอดอาหารเมื่อเจ้าบ่าวยังอยู่กับเขากระนั้นหรือ
35. แต่จะมีวันหนึ่งเมื่อเจ้าบ่าวจะต้องจากสหายไป ในวันนั้นสหายจะถืออดอาหาร
36. พระองค์ยังตรัสคำอุปมาข้อหนึ่งแก่เขาด้วยว่า ไม่มีผู้ใดฉีกท่อนผ้าจากเสื้อใหม่มาปะเสื้อเก่า ถ้าทำอย่างนั้นเสื้อใหม่นั้นจะขาดเสียไป ทั้งท่อนผ้าที่เอามาจากเสื้อใหม่นั้นก็จะไม่สมกับเสื้อเก่าด้วย
37. ไม่มีผู้ใดเอาน้ำองุ่นใหม่มาใส่ในถุงหนังเก่า ถ้าทำอย่างนั้นน้ำองุ่นใหม่จะทำให้ถุงหนังเก่าขาดไป และน้ำองุ่นจะ

รั้ว ถุงหนังกีจะเสียไปด้วย

38. แต่น้ำอุงุ่นใหม่ต้องใส่ในถุงหนังกใหม่ ทั้งสองจะถนอมรักษาด้วยกันได้

39. ไม่มีผู้ใดเมื่อตีมน้ำอุงุ่นเก่าแล้ว จะอยากได้น้ำอุงุ่นใหม่ทันที เพราะเขาว่า 'ของเก่านั้นก็ดีกว่า'

บทที่ 6

1. ต่อมาในวันสะบาโตวันที่สอง หลังจากวันแรกนั้น พระองค์กำลังเสด็จไปที่ในนา และพวกสาวกของพระองค์ก็เด็ดรวงข้าวขยี้กิน
2. บางคนในพวกฟาริสีจึงกล่าวแก่เขาว่า ทำไมพวกท่านจึงทำการซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไว้ในวันสะบาโต
3. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ท่านทั้งหลายยังไม่ได้อ่านเรื่องนี้อีกหรือ ที่ดาวิดได้กระทำเมื่ออดอยาก ทั้งท่านและพรรคพวกด้วย
4. คือท่านได้เข้าไปในพระนิเวศของพระเจ้า และรับประทานขนมปังหน้าพระพักตร์ทั้งให้พรรคพวกด้วย ซึ่งพระราชบัญญัติห้ามไม่ให้ใครรับประทานเว้นแต่พวกปุโรหิตเท่านั้น
5. พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า บุตรมนุษย์เป็นเจ้าเป็นใหญ่เหนือวันสะบาโตด้วย
6. ต่อมาในวันสะบาโตอีกวันหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในธรรมศาลาและสั่งสอน ที่นั่นมีชายคนหนึ่งมือขวาลีบ
7. ฝ่ายพวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีคอยดูพระองค์ว่า พระองค์จะทรงรักษาเขาในวันสะบาโตหรือไม่ เพื่อจะหาเหตุฟ้องพระองค์ได้
8. แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสแก่คนมือนีบนั้นว่า จงลุกขึ้นมายืนอยู่ข้างหน้า เขาก็ลุกขึ้นยืน
9. แล้วพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า เราจะถามท่านทั้งหลายว่า ในวันสะบาโตถูกต้องตามพระราชบัญญัติทำการดีหรือทำการร้าย จะช่วยชีวิตดีหรือจะผลาญชีวิตเสียดี
10. พระองค์จึงทอดพระเนตรดูทุกคนโดยรอบ แล้วตรัสกับคนมือนีบนั้นว่า จงเหยียดมือออกเถิด เขาก็กระทำตาม และมือของเขาก็หายเป็นปกติเหมือนมืออีกข้างหนึ่ง
11. แต่คนเหล่านั้นต่างก็มีความเดือดดาล และปรึกษากันว่าจะกระทำอย่างไรแก่พระเยซูได้
12. ต่อมาคราวนั้นพระองค์เสด็จไปที่ภูเขาเพื่อจะอธิษฐาน และได้อธิษฐานต่อพระเจ้าคืนยังรุ่ง
13. ครั้นรุ่งเช้าแล้วพระองค์ทรงเรียกสาวกของพระองค์ แล้วทรงเลือกสิบสองคนออกจากหมู่สาวกนั้น ที่พระองค์ทรงเรียกว่า อัครสาวก
14. คือซีโมน (ที่พระองค์ทรงให้ชื่ออีกว่า เปโตร) อันดรูว์น้องชายของเปโตร ยากอบและยอห์น ฟีลิปและบารโธโลมิว
15. มัทธีวและธอมัส ยากอบบุตรชายของอัลเฟอัส ซีโมนที่เรียกว่า เศโลเท
16. ยูดาสน้องชายของยากอบ และยูดาสอิสคาริโอทที่เป็นผู้ทรยศพระองค์ไว้ในวันนั้น
17. แล้วพระองค์กับอัครสาวกก็ลงมายืน ณ ที่ราบแห่งหนึ่ง พร้อมกับหมู่สาวกของพระองค์ และประชาชนเป็นอันมากซึ่งมาจากทั่วแคว้นยูเดีย กรุงเยรูซาเล็ม และจากตำบลชายทะเลในเขตเมืองไทระและเมืองไซดอน เพื่อจะฟังพระองค์และให้พระองค์ทรงรักษาโรคของเขา
18. และบรรดาคนที่ต้องทนทุกข์เพราะผีโสโครก เขาก็ได้รับการรักษาให้หายด้วย
19. ประชาชนต่างก็พยายามที่จะถูกต้องพระองค์ เพราะว่ามีฤทธิ์ช่านออกจากพระองค์รักษาเขาให้หายทุกคน
20. พระองค์ทอดพระเนตรแลดูเหล่าสาวกของพระองค์ตรัสว่า ท่านทั้งหลายที่เป็นคนยากจนก็เป็นสุข เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าเป็นของท่าน

21. ท่านทั้งหลายที่อดอยากเวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้อิ่มหนำ ท่านทั้งหลายที่ร้องไห้เวลานี้ก็เป็นสุข เพราะว่าท่านจะได้หัวเราะ
22. ท่านทั้งหลายจะเป็นสุขเมื่อคนทั้งหลายจะเกลียดชังท่าน และจะไล่ท่านออกจากพวกเขา และจะประณามท่าน และจะเหยียดชื่อของท่านว่าเป็นคนชั่วช้า เพราะท่านเห็นแก่บุตรมนุษย์
23. ในวันนั้นท่านทั้งหลายจงชื่นชม และเต้นโลดด้วยความยินดี เพราะ คุณเกิด บำเหน็จของท่านมีบริบูรณ์ในสวรรค์ เพราะว่าบรรพบุรุษของเขาได้กระทำอย่างนั้นแก่พวกศาสนาดพยากรณ์เหมือนกัน
24. แต่วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่มั่งมี เพราะว่าเจ้าได้รับสิ่งที่เล่าโลมใจแล้ว
25. วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่อิ่มหนำแล้ว เพราะว่าเจ้าจะอดอยาก วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายที่หัวเราะเวลานี้ เพราะว่าเจ้าจะเป็นทุกข์และร้องไห้
26. วิบัติแก่เจ้าทั้งหลายเมื่อคนทั้งหลายจะยอว่าเจ้าดี เพราะบรรพบุรุษของเขาได้กระทำอย่างนั้นแก่ผู้พยากรณ์เท็จเหมือนกัน
27. แต่เราบอกท่านทั้งหลายที่กำลังฟังอยู่ว่า จงรักศัตรูของท่าน จงทำดีแก่ผู้ที่เกลียดชังท่าน
28. จงอวยพรแก่คนที่ชังด่าท่าน จงอธิษฐานเพื่อคนที่เคียดแค้นท่าน
29. ผู้ใดตบแก้มของท่านข้างหนึ่ง จงหันอีกข้างหนึ่งให้เขาด้วย และผู้ใดริบเอาเสื้อคลุมของท่านไป ถ้าเขาจะเอาเสื้อด้วยก็อย่าหวงห้าม
30. จงให้แก่ทุกคนที่ขอกจากท่าน และถ้าใครได้ริบเอาของของท่านไป อย่าทวงเอาคืน
31. จงปฏิบัติต่อผู้อื่นอย่างที่ท่านปรารถนาให้เขาปฏิบัติต่อท่าน
32. แม้ว่าท่านทั้งหลายรักผู้ที่รักท่าน จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน ถึงแม้คนบาปก็ยิ่งรักผู้ที่รักเขาเหมือนกัน
33. ถ้าท่านทั้งหลายทำดีแก่ผู้ที่ทำดีแก่ท่าน จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน เพราะว่าคนบาปก็กระทำเหมือนกัน
34. ถ้าท่านทั้งหลายให้ยืมเฉพาะแต่ผู้ที่ท่านหวังจะได้คืนจากเขามากกว่า จะนับว่าเป็นคุณอะไรแก่ท่าน ถึงแม้คนบาปก็ยังให้คนบาปยืมโดยหวังว่าจะได้รับคืนจากเขามากกว่า
35. แต่จงรักศัตรูของท่านทั้งหลาย และทำการดีต่อเขา จงให้เขายืมโดยไม่หวังที่จะได้คืนอีก บำเหน็จของท่านทั้งหลายจึงจะมีบริบูรณ์ และท่านทั้งหลายจะเป็นบุตรของผู้สูงสุด เพราะว่าพระองค์ยังทรงโปรดแก่คนอกตัญญูและคนชั่ว
36. เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงมีความเมตตากรุณา เหมือนอย่างพระบิดาของท่านมีพระทัยเมตตากรุณา
37. อย่าวิวินิจฉัยโทษเขา และท่านทั้งหลายจะไม่ได้ถูกวินิจฉัยโทษ อย่ากล่าวโทษเขา และท่านทั้งหลายจะไม่ได้ถูกกล่าวโทษ จงยกโทษให้เขา และท่านจะได้รับการอภัยโทษ
38. จงให้ และท่านจะได้รับการด้วย และในดักของท่านจะได้รับการด้วย ทะนานถั่วถั่วยืนต้นแน่นพูนล้นใส่ให้ เพราะว่าท่านจะดวงให้เขาด้วยทะนานอันใด จะดวงให้ท่านด้วยทะนานอันนั้น
39. พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายเป็นคำอุปมาด้วยว่า คนตาบอดจะนำทางคนตาบอดได้หรือ ทั้งสองจะไม่ตกลงไปในบ่อหรือ

40. ศิษย์ไม่ใหญ่กว่าครู แต่ศิษย์ทุกคนที่ได้รับการฝึกสอนครบแล้วก็เป็นเหมือนครูของตน
41. เหตุไฉนท่านมองดูดวงที่ในตาพี่น้องของท่าน แต่ไม่ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่าน ท่านก็ไม่รู้สึก
42. เหตุไฉนท่านจึงจะพูดกับพี่น้องของท่านว่า 'พี่น้องเอ๋ย ให้เราเขียนออกจากตาของเธอ' แต่ที่จริงท่านเองยังไม่เห็นไม้ทั้งท่อนที่อยู่ในตาของท่าน ท่านคนหน้าชื่อใจจด จงซักไม้ทั้งท่อนออกจากตาของท่านก่อน แล้วท่านจะเห็นได้ ถนัดจึงจะเขียนออกจากตาพี่น้องของท่านได้
43. ดัวยว่าต้นไม้ดีย่อมไม่เกิดผลเลย หรือต้นไม้เลวย่อมไม่เกิดผลดี
44. เพราะว่าจจะรู้จักต้นไม้ทุกต้นได้ก็เพราะผลของมัน เพราะว่าเขาย่อมไม่เก็บผลมะเดื่อจากต้นไม้มีหนาม หรือย่อมไม่เก็บผลองุ่นจากพุ่มไม้หนาม
45. คนดีก็ย่อมเอาของดีออกจากคลังดีแห่งใจของตน และคนชั่วก็ย่อมเอาของชั่วออกจากคลังชั่วแห่งใจของตน ด้วยใจเต็มด้วยอะไร ปากก็พูดออกมาอย่างนั้น
46. เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงเรียกเราว่า 'พระองค์เจ้าข้า พระองค์เจ้าข้า' แต่ไม่กระทำตามที่เราบอกนั้น
47. ทุกคนที่มาหาเราและฟังคำของเรา และกระทำตามคำนั้น เราจะแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ว่า เขาเปรียบเหมือนผู้ใด
48. เขาเปรียบเหมือนคนหนึ่งที่สร้างเรือน เขาขุดลึกลงไป แล้วตั้งรากบนศิลา และเมื่อน้ำมาท่วม กระแสน้ำไหล เขียวกระทบกระทั่ง แต่ทำให้เรือนนั้นหวั่นไหวไม่ได้ เพราะได้ตั้งรากบนศิลา
49. ส่วนคนที่ได้ยินและมีได้กระทำตาม เปรียบเหมือนคนหนึ่งที่สร้างเรือนบนดินไม่ก่อราก เมื่อกะแสน้ำไหล เขียวกระทบกระทั่ง เรือนนั้นก็พังทลายลงทันที และความพินาศของเรือนนั้นก็ใหญ่ยิ่งนัก

บทที่ 7

1. เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นให้คนทั้งหลายฟังเสร็จแล้ว พระองค์จึงเสด็จเข้าไปในเมืองคาเปอร์นาอุม
2. มีผู้รับใช้ของนายร้อยคนหนึ่งที่น่าयरักมากป่วยเกือบจะตายแล้ว
3. เมื่อนายร้อยได้ยินถึงพระเยซู จึงใช้ผู้ใหญ่บางคนของพวกยิวให้ไปอ้อนวอนเชิญพระองค์เสด็จมารักษาผู้รับใช้ของตน
4. เมื่อเขาเหล่านั้นมาถึงพระเยซูแล้ว เขาก็อ้อนวอนพระองค์ด้วยใจร้อนรนว่า นายร้อยนั้นเป็นคนสมควรที่พระองค์จะกระทำการนั้นให้ท่าน
5. เพราะว่าท่านรักชนชาติของเราและท่านได้สร้างธรรมศาลาให้เรา
6. พระเยซูจึงเสด็จไปกับเขา เมื่อพระองค์ไปเกือบจะถึงบ้านแล้ว นายร้อยจึงใช้เพื่อนฝูงไปหาพระองค์ทูลว่า พระองค์เจ้าข้า อย่าลำบากเลย เพราะว่าข้าพระองค์เป็นคนไม่สมควรที่จะรับเสด็จพระองค์เข้าได้ชายคาของข้าพระองค์
7. เพราะเหตุนั้น ข้าพระองค์จึงคิดเห็นว่าไม่สมควรที่ข้าพระองค์จะไปหาพระองค์ด้วย แต่ขอพระองค์ทรงตรัสสั่งและผู้รับใช้ของข้าพระองค์ก็จะหายโรค
8. ด้วยว่าข้าพระองค์อยู่ใต้วินัยทหาร แต่ก็ยังมีทหารอยู่ใต้บังคับบัญชาของข้าพระองค์ ข้าพระองค์จะบอกแก่คนนั้นว่า 'ไป' เขาก็ไป บอกแก่คนนั้นว่า 'มา' เขาก็มา บอกผู้รับใช้ของข้าพระองค์ว่า 'จงทำสิ่งนี้' เขาก็ทำ
9. เมื่อพระเยซูทรงได้ยินคำเหล่านั้นแล้ว ก็ประหลาดพระทัยด้วยคนนั้น จึงทรงเหลียวหลังตรัสกับประชาชนที่ตามพระองค์มาว่า เราบอกท่านทั้งหลายว่า แม้ในพวกอิสราเอล เราไม่เคยพบความเชื่อมากเท่านี้
10. ฝ่ายคนที่รับใช้มานั้นเมื่อกลับไปถึงบ้านก็ได้เห็นผู้รับใช้นั้นหายเป็นปกติแล้ว
11. ต่อมาในวันรุ่งขึ้นพระองค์เสด็จไปยังเมืองหนึ่งชื่อนาอิน เหล่าสาวกของพระองค์กับคนเป็นอันมากก็ไปด้วยกันกับพระองค์
12. เมื่อพระองค์มาถึงประตูเมืองนั้น ดูเถิด มีคนหามศพชายหนุ่มคนหนึ่งมา เป็นบุตรชายคนเดียวของแม่ และนางก็เป็นหญิงม่าย ชาวเมืองเป็นอันมากมากับหญิงนั้น
13. เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทอดพระเนตรเห็นมารดา นั้น พระองค์ทรงเมตตากรุณาเขาและตรัสแก่เขาว่า อย่าร้องไห้
14. แล้วพระองค์เสด็จเข้าไปใกล้ถูกต้องโลง คนหามศพนั้นก็หยุดยืนอยู่ พระองค์จึงตรัสว่า ชายหนุ่มเอ๋ย เราสั่งเจ้าว่า ลุกขึ้นเถิด
15. คนที่ตายนั้นก็ลุกขึ้นนั่งเริ่มพูด พระองค์จึงทรงมอบชายหนุ่มให้แก่มารดาของเขา
16. ฝ่ายคนทั้งปวงมีความกลัวและเขาสรรเสริญพระเจ้าว่า ท่านศาสดาพยากรณ์ผู้ยิ่งใหญ่ได้เกิดขึ้นท่ามกลางเรา และ พระเจ้าได้เสด็จมาเยี่ยมเยียนชนชาติของพระองค์แล้ว
17. และกิตติศัพท์ของพระองค์ได้เลื่องลือไปตลอดทั่วแคว้นยูเดีย และทั่วแคว้นแคว้นลัอมรอบ
18. ฝ่ายพวกศิษย์ของยอห์นก็ได้เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นให้ท่านฟัง
19. ยอห์นจึงเรียกศิษย์ของท่านสองคน ใช้เขาไปหาพระเยซูทูลถามว่า ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอย

ผู้อื่น

20. เมื่อคนทั้งสองนั้นมาถึงพระองค์แล้วเขาทูลว่า ยอห์นผู้ให้รับบัพติศมาใช้ข้าพเจ้ามาหาท่านให้ถามว่า 'ท่านเป็นผู้ที่จะมานั้นหรือ หรือเราจะต้องคอยผู้อื่น'
21. ในเวลานั้น พระองค์ได้ทรงรักษาคนเจ็บเป็นอันมากให้หายจากความเจ็บและโรคต่างๆและให้พ้นจากวิญญานชั่ว และคนตาบอดหลายคนพระองค์ได้ทรงรักษาให้เห็นได้
22. แล้วพระเยซูตรัสตอบศิษย์สองคนนั้นว่า จงไปแจ้งแก่ยอห์นตามซึ่งท่านได้เห็นและได้ยินคือว่า คนตาบอดก็หาย บอด คนง่อยเดินได้ คนโรคเรื้อนหายสะอาด คนหูหนวกได้ยิน คนตายแล้วเป็นขึ้นมา และชาวประเสริฐก็ประกาศแก่คนอนาถา
23. บุคคลผู้ใดไม่เห็นว่าเป็นอุปสรรค ผู้นั้นเป็นสุข
24. เมื่อผู้ส่งข่าวทั้งสองของยอห์นไปแล้ว พระองค์จึงตั้งต้นตรัสกับประชาชนถึงยอห์นว่า ท่านทั้งหลายได้ออกไปในถิ่นทุรกันดารเพื่อดูอะไร ดูต้นอ้อไหวโดยถูกลมพัดหรือ
25. แต่ท่านทั้งหลายได้ไปดูอะไร ดูคนนุ่งห่มผ้าเนื้ออ่อนนุ่มหรือ ดูเถิด คนนุ่งห่มผ้างดงามและอยู่อย่างดีวิเศษย่อมอยู่ในราชสำนัก
26. แต่ท่านทั้งหลายออกไปดูอะไร ดูศาสตพยากรณ์หรือ แน่ทีเดียว เราบอกท่านว่า ประเสริฐยิ่งกว่าศาสตพยากรณ์อีก
27. คือยอห์นนี้แหละที่พระคัมภีร์กล่าวถึงว่า 'ดูเถิด เราใช้ทูตของเราไปข้างหน้าท่าน ผู้นั้นจะเตรียมมรรคาของท่านไว้ข้างหน้าท่าน'
28. เราบอกท่านทั้งหลายว่า ในบรรดาคนที่บังเกิดจากผู้หญิงมานั้น ไม่มีศาสตพยากรณ์ผู้ใดใหญ่กว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมา แต่เป็นผู้ต่ำต้อยที่สุด ในอาณาจักรของพระเจ้าก็ใหญ่กว่ายอห์นเสียอีก
29. ฝ่ายคนทั้งปวงเมื่อได้ยิน รวมทั้งพวกเก็บภาษีด้วย ก็ได้รับว่าพระเจ้ายุติธรรมโดยที่เขาได้รับบัพติศมาของยอห์นแล้ว
30. แต่พวกฟาริสีและพวกบาริเสียนปฏิเสศพระประสงค์ของพระเจ้าสำหรับเขา โดยที่มิได้รับบัพติศมาจากยอห์น
31. และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า เหตุฉะนั้นเราจะเปรียบคนยุคนี้เหมือนกับอะไรดี และเขาเหมือนอะไร
32. เปรียบเหมือนเด็กนั่งที่กลางตลาดร้องแก่เพื่อนว่า 'พวกฉันได้เป่าปี่ให้พวกเธอ และเธอมิได้เต้นรำ พวกฉันได้พิลาปรำให้ให้แก่พวกเธอ และพวกเธอมิได้ร้องไห้'
33. ด้วยว่ายอห์นผู้ให้รับบัพติศมาก็ไม่ได้รับประทานขนมปังหรือดื่มน้ำองุ่น และท่านทั้งหลายว่า 'เขามีผีเข้าสิงอยู่'
34. ฝ่ายบุตรมนุษย์มาทั้งกินและดื่ม และท่านทั้งหลายว่า 'ดูเถิด นี่เป็นคนที่กินดื่มและดื่มน้ำองุ่นมาก เป็นมิตรสหายกับพวกคนเก็บภาษีและพวกคนบาป'
35. แต่พระปัญญาธิ์ปรากฏว่าชอบธรรมแล้วโดยบรรดาผลแห่งพระปัญญานั้น
36. มีคนหนึ่งเ็นพวกฟาริสีเชิญพระองค์ไปเสวยพระกระยาหารกับเขา พระองค์ก็เสด็จเข้าไปในเรือนของคนฟาริสีคนนั้น แล้วเอนพระกายลง

37. และดูเถิด มีผู้หญิงคนหนึ่งในเมืองนั้นซึ่งเป็นหญิงชู้ เมื่อรู้ว่าพระเยซูทรงเอนพระกายลงเสวยอยู่ในบ้านของคนฟาริสีนั้น นางจึงถือผอบน้ำมันหอม
38. มายืนอยู่ข้างหลังใกล้พระบาทของพระองค์ เริ่มร้องไห้หน้าตาไหลชำระพระบาทและเอาผมเช็ด จีบพระบาทของพระองค์ และชโลมพระบาทด้วยน้ำมันหอมนั้น
39. ฝ่ายคนฟาริสีที่ได้เชิญพระองค์เมื่อเห็นแล้วก็นึกในใจว่า ถ้าท่านนี้เป็นศาสดาพยากรณ์ก็จะรู้ว่า หญิงผู้นี้ที่ถูกต้องกายของท่านเป็นผู้ใดและเป็นคนอย่างไร เพราะนางเป็นคนชู้
40. ฝ่ายพระเยซูตรัสตอบเขาว่า ซีโมนเอ๋ย เรามีอะไรจะพูดกับท่านบ้าง เขาทูลว่า ท่านอาจารย์เจ้าข้า เชิญพูดไปเถิด
41. พระองค์จึงตรัสว่า เจ้าหนึ่คนหนึ่งมีลูกหนึ่สองคน คนหนึ่งเป็นหนึ่เงินห้าร้อยเหรียญเดนาเรียน อีกคนหนึ่งเป็นหนึ่เงินห้าสิบบเหรียญ
42. เมื่อเขาไม่มีอะไรจะใช้หนึ่แล้ว ท่านจึงโปรดยกหนึ่ให้เขาทั้งสองคน เพราะฉะนั้นจงบอกเราว่า ในสองคนนั้น คนไหนจะรักเจ้าหนึ่มากกว่า
43. ซีโมนจึงทูลตอบว่า ข้าพเจ้าเห็นว่า คนที่เจ้าหนึ่ได้โปรดยกหนึ่ให้มากกว่า พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า ท่านคิดเห็นถูกแล้ว
44. พระองค์จึงทรงเสวยหลังดูผู้หญิงนั้น และตรัสแก่ซีโมนว่า ท่านเห็นผู้หญิงนี้หรือ เราได้เข้ามาในบ้านของท่าน ท่านมิได้ให้น้ำล้างเท้าของเรา แต่นางได้เอาน้ำตาชำระเท้าของเรา และได้เอาผมของตนเช็ด
45. ท่านมิได้จิบเรา แต่ผู้หญิงนี้ตั้งแต่เราเข้ามามิได้หยุดจิบเท้าของเรา
46. ท่านมิได้เอาน้ำมันชโลมศีรษะของเรา แต่นางได้เอาน้ำมันหอมชโลมเท้าของเรา
47. เหตุฉะนั้น เรบอกท่านว่า ความผิดบาปของนางซึ่งมีมากได้โปรดยกเสียแล้วเพราะนางรักมาก แต่ผู้ที่ได้รับการยกโทษน้อย ผู้นั้นก็รักน้อย
48. พระองค์จึงตรัสแก่นางว่า ความผิดบาปของเจ้าโปรดยกเสียแล้ว
49. ฝ่ายคนทั้งหลายที่เอนกายอยู่ด้วยกันกับพระองค์ เริ่มนึกในใจว่า คนนี้เป็นใครแม้ความผิดบาปก็ยกให้ได้
50. พระองค์จึงตรัสแก่ผู้หญิงนั้นว่า ความเชื่อของเจ้าได้ทำให้เจ้ารอด จงไปเป็นสุขเถิด

บทที่ 8

1. ต่อมาภายหลังพระองค์ก็เสด็จไปตามทุกบ้านทุกเมือง ทรงประกาศข่าวประเสริฐแห่งอาณาจักรของพระเจ้า สวากสิบสองคนนั้นก็อยู่กับพระองค์
2. พร้อมกับผู้หญิงบางคนที่มีวิญญานชั่วออกจากนางและที่หายโรคต่างๆ คือมารีย์ที่เรียกว่าซาวมักดาลา ที่ได้ทรงขับผีออกจากนางเจ็ดผี
3. และโยอันนาภรรยาของคูซา ต้นเรือนของเฮโรด และซุซันนา และผู้หญิงอื่นๆหลายคนที่เคยปรนนิบัติพระองค์ ด้วยการถวายสิ่งของของเขา
4. เมื่อประชาชนเป็นอันมากอยู่พร้อมกัน และคนกำลังมาหาพระองค์จากทุกเมือง พระองค์จึงตรัสเป็นคำอุปมาว่า
5. มีผู้หว่านคนหนึ่งออกไปหว่านเมล็ดพืชของตน และเมื่อเขาหว่าน เมล็ดพืชนั้นก็ตกตามหนทางบ้าง ถูกเหยียบย่ำและนกในอากาศมากินเสีย
6. บ้างก็ตกที่หิน และเมื่องอกขึ้นแล้วก็เหี่ยวแห้งไปเพราะที่ไม่ชื้น
7. บ้างก็ตกที่กลางต้นหนาม ต้นหนามก็งอกขึ้นมาด้วยปกคลุมเสีย
8. บ้างก็ตกที่ดินดี จึงงอกขึ้นเกิดผลร้อยเท่า ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว จึงทรงร้องว่า ใครมีหูฟังได้ จงฟังเถิด
9. เหล่าสาวกจึงทูลถามพระองค์ว่า คำอุปมานั้นหมายความว่าอย่างไร
10. พระองค์จึงตรัสว่า ข้อความลึกลับแห่งอาณาจักรของพระเจ้าทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายรู้ได้ แต่สำหรับคนอื่นนั้นได้ให้เป็นคำอุปมา เพื่อเมื่อเขาดูก็ไม่เห็น และเมื่อเขาได้ยินก็ไม่เข้าใจ
11. คำอุปมานั้นก็อย่างนี้ เมล็ดพืชนั้นได้แก่พระวจนะของพระเจ้า
12. ที่ตกตามหนทางได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยิน แล้วพญามารมาชิงเอาพระวจนะจากใจของเขา เพื่อไม่ให้เขาเชื่อและรอดได้
13. ซึ่งตกที่หินนั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วก็รับพระวจนะนั้นด้วยความปรีดี แต่ไม่มีราก เชื่อได้แต่ชั่วคราว เมื่อถูกทดลองเขาก็หลงเสียไป
14. ที่ตกกลางหนามนั้นได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วออกไป และความปรารถนารามย์ ทรัพย์สมบัติ ความสนุกสนานแห่งชีวิตนี้ก็ปกคลุมเขา ผลของเขาจึงไม่เติบโต
15. และซึ่งตกที่ดินดีนั้น ได้แก่คนเหล่านั้นที่ได้ยินพระวจนะด้วยใจซื่อสัตย์และดีแล้วก็จดจำไว้ จึงเกิดผลด้วยความเพียร
16. ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดเทียนแล้วจะเอาภาชนะครอบไว้ หรือวางไว้ได้เตี๋ยง แต่ตั้งไว้ที่เชิงเทียน เพื่อคนทั้งหลายที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่างได้
17. ด้วยว่าไม่มีสิ่งใดที่ซ่อนไว้ซึ่งจะไม่ปรากฏแจ้ง และไม่มีสิ่งใดที่ปิดบังไว้ซึ่งจะไม่รู้จะไม่ต้องแพร่พราย
18. เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจะฟังอย่างไรก็จงเอาใจจดจ่อ เพราะว่าผู้ใดมีอยู่แล้วจะทรงเพิ่มเติมให้แก่ผู้นั้นอีก แต่ผู้ใดไม่มี แม้ซึ่งเขาคิดว่ามีอยู่นั้นจะทรงเอาไปจากเขา
19. ครั้งนั้นมารดาและพวกน้องชายของพระองค์มาหาพระองค์ แต่เข้าไปถึงพระองค์ไม่ได้เพราะคนมาก

20. มีคนทูลพระองค์ว่า มารดาและน้องชายของพระองค์ยืนอยู่ข้างนอกปรารถนาจะพบพระองค์
21. แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า มารดาของเรา และพี่น้องของเราคือคนเหล่านั้นที่ได้ฟังพระวาทะของพระเจ้าและกระทำตาม
22. อยู่มาวันหนึ่งพระองค์เสด็จลงเรือกับเหล่าสาวกของพระองค์ แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า ให้เราข้ามทะเลสาบไปปากข้างโน้น เขาก็ถอยเรือออกไป
23. เมื่อกำลังแล่นไปพระองค์ทรงบรรทมหลับ และบังเกิดพายุกลางทะเล น้ำเข้าเรืออยู่ใกล้จะมือนทราย
24. เขาจึงมาปลุกพระองค์ว่า อาจารย์เจ้าข้า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายกำลังจะพินาศอยู่แล้ว พระองค์จึงทรงตื่นขึ้นห้ามลมและคลื่น แล้วคลื่นลมก็หยุดเงียบสงบทีเดียว
25. พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า ความเชื่อของเจ้าอยู่ที่ไหน เขาเหล่านั้นกลัวและประหลาดใจพูดกันว่า ท่านผู้นี้เป็นผู้ใดจึงสั่งบังคับลมและน้ำได้ และลมกับน้ำนั้นก็เชื่อฟังท่าน
26. เขาแล่นไปถึงแขวงชาวเมืองกาตาราที่อยู่ตรงข้ามกาลิลี
27. เมื่อพระองค์เสด็จขึ้นบกแล้ว มีชายคนหนึ่งจากเมืองนั้นมาพบพระองค์ คนนั้นมีฝีเข้าสิงอยู่นานแล้ว และมีได้สวมเสื้อ มิได้ออยู่เรือน แต่อยู่ตามอุโมงค์ฝังศพ
28. ครั้นเห็นพระเยซูเขาก็ให้ร้อง และกราบลงตรงพระพักตร์พระองค์ ร้องเสียงดังว่า ข้าแต่พระเยซูบุตรของพระเจ้าสูงสุด พระองค์มาอยู่กับข้าพระองค์ทำไม ขอพระองค์อย่าทรมานข้าพระองค์
29. (ที่พูดเช่นนี้ก็เพราะพระองค์ได้สั่งผีโสโครกให้ออกมาจากตัวคนนั้น ด้วยว่าผีนั้นแผลงฤทธิ์ในตัวเขาบ่อยๆ และเขาถูกจำด้วยโซ่ตรวน แต่เขาได้หักเครื่องจำนั้นเสีย แล้วผีก็นำเขาไปในที่เปลี่ยว)
30. ฝ่ายพระเยซูตรัสถามมันว่า เจ้าชื่ออะไร มันทูลตอบว่า ชื่อกอง ด้วยว่ามีผีหลายตนเข้าสิงอยู่ในตัวเขา
31. ผีนั้นจึงอ้อนวอนขอพระองค์มิให้สั่งให้มันลงไปยังนรกขุมลึก
32. ตำบลนั้นมีสุกรฝูงใหญ่กำลังหากินอยู่ที่ภูเขา ผีเหล่านั้นได้อ้อนวอนพระองค์ขออนุญาตให้มันเข้าสิงในฝูงสุกร พระองค์ก็ทรงอนุญาต
33. ผีเหล่านั้นจึงออกมาจากคนนั้น แล้วเข้าอยู่ในตัวสุกร สุกรทั้งฝูงก็วิ่งพุ่งกระโดดจากหน้าผาชันลงไปทะเลสาบ ล้าลักน้ำตาย
34. ฝ่ายคนเลี้ยงสุกรเมื่อเห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ต่างก็หนีไปเล่าเรื่องนั้นทั้งในเมืองและนอกเมือง
35. คนทั้งหลายจึงออกไปดูเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น และเมื่อเขามาถึงพระเยซู ก็เห็นคนนั้นที่มีผีออกจากตัวนุ่งห่มผ้ามีสติอารมณ์ดี นั่งใกล้พระบาทพระเยซู เขาทั้งหลายก็พากันกลัว
36. ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้เห็น ก็เล่าให้เขาทั้งหลายฟังถึงเรื่องคนที่ผีสิงได้หายปกติอย่างไร
37. ชาวเมืองกาตาราและคนทั้งปวงที่อยู่ตามชนบทโดยรอบ จึงอ้อนวอนพระองค์ให้ไปเสียจากเขา เพราะว่าเขากลัวยิ่งนัก พระองค์จึงเสด็จลงเรือกลับไป
38. คนที่ผีออกจากตัวนั้นอ้อนวอนขอติดตามพระองค์ แต่พระเยซูตรัสสั่งเขาให้ไปว่า
39. จงกลับไปบ้านเรือนของตัว และบอกถึงเรื่องการใหญ่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำแก่เจ้า แล้วคนนั้นก็ไปประกาศแก่

คนทั้งเมืองถึงเหตุการณ์ใหญ่ยิ่งที่พระเยซูได้ทรงกระทำแก่ตน

40. ต่อมาเมื่อพระเยซูเสด็จกลับมาแล้ว ประชาชนก็ต้อนรับพระองค์ด้วยความยินดี เพราะเขาทั้งหลายคอยท่าพระองค์อยู่

41. ดุเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อไยรัส เป็นนายธรรมศาลา มากราบลงที่พระบาทพระเยซู อ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จเข้าไปในเรือนของเขา

42. เพราะว่าเขามีบุตรสาวคนเดียว อายุประมาณสิบสองปี และบุตรสาวนั้นนอนป่วยอยู่เกือบจะตาย เมื่อพระองค์เสด็จไปนั้น ประชาชนเบียดเสียดพระองค์

43. มีผู้หญิงคนหนึ่งเป็นโรคตกโลหิตได้สิบสองปีมาแล้ว และได้ใช้ทรัพย์ทั้งหมดของเธอเป็นค่าหมอมอ ไม่มีผู้ใดรักษาให้หายได้

44. ผู้หญิงนั้นแอบมาข้างหลังถูกต้องชายฉลองพระองค์ และในทันใดนั้นโลหิตที่ตกก็หยุด

45. พระเยซูจึงตรัสถามว่า ใครได้ถูกต้องเรา เมื่อคนทั้งหลายได้ปฏิเสธ เปโตรกับคนที่อยู่ด้วยกันจึงทูลว่า อาจารย์เจ้าข้า ก็เป็นเพราะประชาชนเบียดเสียดพระองค์ และพระองค์ยังทรงถามอีกหรือว่า 'ใครได้ถูกต้องเรา'

46. แต่พระเยซูตรัสว่า มีผู้หนึ่งได้ถูกต้องเรา เพราะเรารู้สึกว่าฤทธิ์ได้ชานออกจากตัวเรา

47. เมื่อผู้หญิงนั้นเห็นว่าจะซ่อนตัวไว้ไม่ได้แล้ว เธอก็เข้ามาตัวสั่นกราบลงตรงพระพักตร์พระองค์ ทูลพระองค์ต่อหน้าคนทั้งปวงว่า เธอได้ถูกต้องพระองค์เพราะเหตุอะไร และได้หายโรคในทันใดนั้น

48. พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า ลูกสาวเอ๋ย จงมีกำลังใจเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้เจ้าหายโรคแล้ว จงไปเป็นสุขเถิด

49. เมื่อพระองค์กำลังตรัสอยู่ มีคนหนึ่งมาจากบ้านนายธรรมศาลา บอกเขาว่า ลูกสาวของท่านตายเสียแล้ว ไม่ต้องรบกวนท่านอาจารย์ต่อไป

50. ฝ่ายพระเยซูเมื่อได้ยินจึงตรัสแก่เขาว่า อย่ากลัวเลย จงเชื่อเท่านั้นและลูกจะหายดี

51. เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในเรือน พระองค์ไม่ทรงยอมให้ผู้ใดเข้าไป เว้นแต่เปโตร ยากอบ ยอห์น และบิดามารดาของเด็กนั้น

52. คนทั้งหลายจึงร้องไห้รำไรเพราะเด็กนั้น แต่พระองค์ตรัสว่า อย่าร้องไห้เลย เขาไม่ตาย แต่นอนหลับอยู่

53. คนทั้งปวงก็พากันหัวเราะเยาะพระองค์ เพราะรู้ว่าเด็กนั้นตายแล้ว

54. ฝ่ายพระองค์ทรงไล่คนทั้งหมดออกไป แล้วทรงจับมือเด็กนั้น ตรัสว่า ลูกเอ๋ย จงลุกขึ้นเถิด

55. แล้วจิตวิญญาณก็กลับเข้าไปในเด็กนั้น เขาก็ลุกขึ้นทันที พระองค์จึงตรัสสั่งให้เอาอาหารมาให้เขากิน

56. ฝ่ายบิดามารดาของเด็กนั้นก็ประหลาดใจ แต่พระองค์ทรงห้ามเขาไม่ให้บอกผู้ใดให้รู้เหตุการณ์ซึ่งเป็นมานั้น

บทที่ 9

1. พระองค์ทรงเรียกสาวกสิบสองคนของพระองค์มาพร้อมกัน แล้วทรงประทานให้เขามีอำนาจและสิทธิอำนาจเหนือผีทั้งปวงและรักษาโรคต่างๆให้หาย
2. แล้วพระองค์ทรงใช้เขาไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และรักษาคนป่วยเจ็บให้หาย
3. พระองค์จึงตรัสสั่งเขาว่า อย่าเอาอะไรไปใช้ตามทาง เช่น ไม้เท้า หรือยาม หรืออาหาร หรือเงิน หรือเสื้อคลุมสองตัว
4. และถ้าเข้าไปในเรือนไหน จงอาศัยอยู่ในเรือนนั้นจนกว่าจะไป
5. ผู้ใดไม่ต้อนรับพวกท่าน เมื่อท่านจะไปจากเมืองนั้น จงสะบัดผงคลีดินจากเท้าของท่านออกส่องให้เห็นความผิดของเขา
6. เหล่าสาวกจึงออกไปตามหมู่บ้านประกาศข่าวประเสริฐ และรักษาคนป่วยเจ็บทุกแห่งให้หาย
7. ฝ่ายเฮโรดเจ้าเมืองได้ยินเรื่องเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำนั้น จึงคิดสงสัยมาก เพราะบางคนว่ายอห์นเป็นขึ้นมาจากความตาย
8. บางคนก็ว่าเป็นเอลียาห์มาปรากฏ คนอื่นว่าเป็นศาสดาพยากรณ์โบราณกลับเป็นขึ้นมาจากอีก
9. เฮโรดจึงว่า ยอห์นนั้นเราได้ตัดศีรษะแล้ว แต่คนที่นี่เราได้ยินเหตุการณ์ของเขาอย่างนี้คือผู้ใดเล่า แล้วเฮโรดจึงหาโอกาสที่จะเห็นพระองค์
10. ครั้นอัครสาวกกลับมาแล้ว เขาทูลพระองค์ถึงบรรดาการซึ่งเขาได้กระทำนั้น พระองค์จึงพาเขาไปยังที่เปลี่ยวแต่ลำพังใกล้เมืองที่เรียกว่าเบธไซดา
11. แต่เมื่อประชาชนรู้แล้วจึงตามพระองค์ไป พระองค์ทรงต้อนรับเขา ตรัสสั่งสอนเขาถึงอาณาจักรของพระเจ้า และทุกคนที่ต้องการให้หายโรคพระองค์ก็ทรงรักษาให้
12. ครั้นกำลังจะเย็นแล้ว สาวกสิบสองคนมาทูลพระองค์ว่า ขอให้ประชาชนไปตามบ้านไร่บ้านนาที่อยู่แถบนี้ หาที่พักนอนและหาอาหารรับประทาน เพราะที่เราอยู่นี้เป็นที่เปลี่ยว
13. แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า พวกท่านจงเลี้ยงเขาเถิด เขาทูลว่า เราไม่มีอะไรมาก มีแต่ขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัว เว้นเสียแต่เราจะไปซื้ออาหารสำหรับคนทั้งปวงนี้
14. เพราะว่าคนเหล่านั้นนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน พระองค์จึงสั่งเหล่าสาวกของพระองค์ว่า จงให้คนทั้งปวงนั่งลงเป็นหมู่ๆ ราวหมู่ละห้าสิบคน
15. เขาก็กระทำตาม คือให้คนทั้งปวงนั่งลง
16. เมื่อพระองค์ทรงรับขนมปังห้าก้อนกับปลาสองตัวนั้นแล้ว ก็ทรงพระพักตร์ดูฟ้าสวรรค์ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้แก่เหล่าสาวก ให้เขาแจกแก่ประชาชน
17. เขาได้กินอิ่มทุกคน แล้วเขาเก็บเศษอาหารที่ยังเหลือนั้นได้สิบสองกระบุง
18. ต่อมาเมื่อพระองค์กำลังอธิษฐานอยู่แต่ลำพัง เหล่าสาวกอยู่กับพระองค์ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า คนทั้งปวงพูดกันว่า เราเป็นผู้ใด

19. เหล่าสาวกทูลตอบว่า เขาว่าเป็นยอห์นผู้ให้รับบัพติศมา บางคนว่าเป็นเอลียาห์ แต่คนอื่นว่าเป็นคนหนึ่งเ็นพวก ศาสดาพยากรณ์โบราณเป็นขึ้นมาใหม่
20. พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า แล้วพวกท่านเล่าว่าเราเป็นใคร เปโตรทูลตอบว่า เป็นพระคริสต์ของพระเจ้า
21. พระองค์จึงกำชับสั่งเขามิให้บอกความนี้แก่ผู้ใด
22. ตรัสว่า บุตรมนุษย์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ พวกเขาใหญ่ พวกเขาใหญ่ และพวกเขาจะปฏิบัติคุณ ในที่สุดท่านจะต้องถูกประหารชีวิต แต่ในวันที่สามท่านจะทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่
23. พระองค์จึงตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดจะใคร่ตามเรามา ให้ผู้นั้นเอาชนะตัวเอง และรับกางเขนของตนแบก ทุกวัน และตามเรามา
24. เพราะว่าผู้ใดใคร่จะเอาชีวิตรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะเสียชีวิตเพราะเห็นแก่เรา ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด
25. เพราะถ้าผู้ใดจะได้สิ่งของสันทั้งโลกแต่ต้องเสียตัวของตนเองหรือถูกทิ้งเสีย ผู้นั้นจะได้ประโยชน์อะไร
26. เพราะถ้าผู้ใดมีความอายเพราะเราและถ้อยคำของเรา บุตรมนุษย์ก็จะมีอายเพราะผู้นั้น เมื่อท่านมาด้วยสง่า ราชีของท่านเองและของพระบิดาและของเหล่าทูตสวรรค์บริสุทธิ
27. แต่เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มีบางคนที่ยืนอยู่ที่นี้ ซึ่งยังไม่รู้รสความตายจนกว่าจะได้เห็น อาณาจักรของพระเจ้า
28. ต่อมาภายหลังพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านี้ประมาณแปดวัน พระองค์จึงทรงพาเปโตร ยอห์น และยากอบขึ้นไปบน ภูเขาเพื่อจะอธิษฐาน
29. ขณะที่พระองค์กำลังอธิษฐานอยู่ วรรณพระพักตร์ของพระองค์ก็เปลี่ยนไป และฉลองพระองค์ก็ขาวเป็นมันระยับ
30. ดูเถิด มีชายสองคนสนทนากับพระองค์ คือโมเสส และเอลียาห์
31. ผู้มาปรากฏด้วยสง่าราชี และกล่าวถึงการมรณาของพระองค์ ซึ่งจะสำเร็จในกรุงเยรูซาเล็ม
32. ฝ่ายเปโตรกับคนที่อยู่ด้วยนั้นถึงวงเหงาหวานอน แต่เมื่อเขาตาสว่างขึ้นแล้วเขาก็ได้เห็นสง่าราชีของพระองค์ และเห็นชายสองคนนั้นที่ยืนอยู่กับพระองค์
33. ต่อมาเมื่อสองคนนั้นกำลังลาไปจากพระองค์ เปโตรจึงทูลพระเยซูว่า พระอาจารย์เจ้าข้า ซึ่งเราอยู่ที่นี้ก็ดี ให้พวก ข้าพระองค์ทำพลับพลาสามหลัง สำหรับพระองค์หลังหนึ่ง สำหรับโมเสสหลังหนึ่ง สำหรับเอลียาห์หลังหนึ่ง เปโตรไม่ เข้าใจว่าตัวได้พูดอะไร
34. เมื่อเขากำลังพูดคำเหล่านี้ มีเมฆมาคลุมเขาไว้ และเมื่อเข้าอยู่ในเมฆนั้นเขาก็กลัว
35. มีพระสุรเสียงออกมาจากเมฆนั้นว่า ผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา จงฟังท่านเถิด
36. เมื่อพระสุรเสียงนั้นสงบแล้ว พระเยซูทรงสถิตอยู่องค์เดียว เขาทั้งสามก็เก็บเรื่องนี้ไว้ และในกาลครั้งนั้นเขา มิได้บอกเหตุการณ์ซึ่งเขาได้เห็นแก่ผู้ใด
37. ต่อมาวันรุ่งขึ้นเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกลงมาจากภูเขาแล้ว มีคนมากมายมาพบพระองค์
38. ดูเถิด มีชายคนหนึ่งเ็นหมู่ประชาชนนั้นร้องว่า อาจารย์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงโปรดทอดพระเนตรบุตรชายของ ข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีบุตรคนเดียว

39. และ ดูเถิด ฝีมักจะเข้าสิงเขา เด็กก็โห่ร้องขึ้นทันที ฝีมักทำให้เด็กนั้นชักดิ้น น้ำลายฟูมปาก ทำให้ตัวฟกช้ำ ไม่ใคร่ออกจากเขาเลย
40. ข้าพเจ้าได้ขอเหล่าสาวกของพระองค์ให้ขับมันออกเสีย แต่เขากระทำไม่ได้
41. พระเยซูตรัสตอบว่า โอ คนในยุคที่ขาดความเชื่อและมีทิวี่ชั่ว เราจะต้องอยู่กับเจ้าทั้งหลายและอดทนเพราะพวกเจ้านานเท่าใด จงพบบุตรของท่านมาที่นี่เถิด
42. เมื่อเด็กนั้นกำลังมา ฝีมักทำให้เขาล้มชักดิ้นใหญ่ แต่พระเยซูตรัสสั่งให้ศิโรครนั้นและทรงรักษาเด็กให้หาย แล้วส่งคืนให้บิดาเขา
43. คนทั้งปวงก็ประหลาดใจนักเพราะฤทธิ์เดชอันใหญ่ยิ่งของพระเจ้า แต่เมื่อเขาทั้งหลายยังประหลาดใจอยู่เพราะเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำนั้น พระองค์จึงตรัสแก่เหล่าสาวกของพระองค์ว่า
44. จงให้คำเหล่านี้เข้าหูของท่าน เพราะว่าบุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในมือมนุษย์
45. แต่คำเหล่านั้นสาวกหาได้เข้าใจไม่ ความก็ถูกซ่อนไว้จากเขา เพื่อเขาจะไม่ได้เข้าใจ และเขาไม่กล้าถามพระองค์ถึงคำนั้น
46. แล้วเหล่าสาวกก็เกิดเถียงกันว่า ในพวกเขาใครจะเป็นใหญ่ที่สุด
47. ฝ่ายพระเยซูทรงหยั่งรู้ความคิดในใจของเขา จึงให้เด็กคนหนึ่งยืนอยู่ใกล้พระองค์
48. แล้วตรัสกับเขาว่า ถ้าผู้ใดจะรับเด็กเล็กๆคนหนึ่งในนามของเรา ผู้นั้นก็ได้รับเรา และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นก็ได้รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา เพราะว่าในพวกท่านทั้งหลาย ผู้ใดเป็นผู้ต่ำต้อยที่สุด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ใหญ่
49. ฝ่ายยอห์นทูลพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์เห็นผู้หนึ่งขับผีออกในพระนามของพระองค์ และข้าพระองค์ได้ห้ามเขาเสีย เพราะเขาไม่ตามพวกเรามา
50. พระเยซูตรัสแก่เขาว่า อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าผู้ใดไม่เป็นฝ่ายต่อสู้เรา ก็เป็นฝ่ายเราแล้ว
51. ต่อมาครั้นจวนเวลาที่พระองค์จะทรงถูกรับขึ้นไป พระองค์ทรงมุ่งพระพักตร์แน่วไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
52. และพระองค์ทรงใช้ผู้ส่งข่าวล่วงหน้าไปก่อน เขาก็เข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่งของชาวสะมาเรียเพื่อจะเตรียมไว้ให้พระองค์
53. ชาวบ้านนั้นไม่รับรองพระองค์ เพราะดูเหมือนว่าพระองค์กำลังทรงมุ่งพระพักตร์ไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
54. และเมื่อสาวกของพระองค์ คือยากอบและยอห์นได้เห็นดังนั้น เขาทูลว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์พอพระทัยจะให้ข้าพระองค์ขอไฟลงมาจากสวรรค์ เผาผลาญเขาเสียอย่างเอลียาห์ได้กระทำการนั้นหรือ
55. แต่พระองค์ทรงเกลี้ยวามห้ามปรามเขา และตรัสว่า ท่านไม่รู้ที่ท่านมีจิตใจท่านเองใด
56. เพราะว่าบุตรมนุษย์มิได้มาเพื่อทำลายชีวิตมนุษย์ แต่มาเพื่อช่วยเขาทั้งหลายให้รอด แล้วพระองค์กับเหล่าสาวกก็เลยไปที่หมู่บ้านอีกแห่งหนึ่ง
57. ต่อมาเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป มีคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์เสด็จไปทางไหน ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไปทางนั้น
58. พระเยซูตรัสแก่เขาว่า สุนัขจิ้งจอกยังมีโพรง และนกในอากาศก็ยังมีรัง แต่บุตรมนุษย์ไม่มีที่ที่จะวางศีรษะ

59. พระองค์ตรัสแก่อีกคนหนึ่งว่า จงตามเรามาเถิด แต่คนนั้นทูลตอบว่า พระองค์เจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ไปฝังศพบิดาข้าพระองค์ก่อน
60. พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า ปล่อยให้คนตายฝังคนตายของเขาเองเถิด แต่ส่วนท่านจงไปประกาศอาณาจักรของพระเจ้า
61. อีกคนหนึ่งทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์จะตามพระองค์ไป แต่ขออนุญาตให้ข้าพระองค์ไปลาคนที่อยู่ในบ้านของข้าพระองค์ก่อน
62. พระเยซูตรัสกับเขาว่า ผู้ใดเอามือจับคันท้ายแล้วหันหน้ากลับเสีย ผู้นั้นก็ไม่สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า

1. ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งสาวกอื่นอีกเจ็ดสิบคนไว้และใช้เขาออกไปทีละสองคนๆ ให้ล่วงหน้าพระองค์ไปก่อน ให้เข้าไปทุกเมืองและทุกตำบลที่พระองค์จะเสด็จไปนั้น
2. พระองค์ตรัสกับเขาว่า การเก็บเกี่ยวนั้นเป็นการใหญ่หนักหนา แต่คนงานยังน้อยอยู่ เหตุฉะนั้นพวกท่านจงอ้อนวอนพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าของการเก็บเกี่ยวนั้น ให้ส่งคนงานมาในการเก็บเกี่ยวของพระองค์
3. ไปเถอะ ดูกิจ เราใช้ท่านทั้งหลายไปดูจลฐกเกาะอยู่ท่ามกลางฝูงสุนัขป่า
4. อย่าเอาได้เงิน หรือยาม หรือรองเท้าไป และอย่าคำนับผู้ใดตามทาง
5. ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใดๆจงพูดก่อนว่า 'ให้ความสุขมีแก่เมืองนี้เถิด'
6. ถ้าลูกแห่งสันติสุขอยู่ที่นั่น สันติสุขของท่านจะอยู่กับเขา ถ้าหาไม่ สันติสุขของท่านจะกลับอยู่กับท่านอีก
7. จงอาศัยอยู่ในเรือนนั้น กินและดื่มของซึ่งเขาจะให้นั้นด้วยว่าผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน อย่าเที่ยวจากเรือนนี้ไปเรือนโน้น
8. ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใดๆและเขารับรองท่านไว้ จงกินของที่เขาดังให้
9. และจงรักษาคนป่วยในเมืองนั้นให้หาย และแจ้งแก่เขาว่า 'อาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้ท่านทั้งหลายแล้ว'
10. ถ้าท่านจะเข้าไปในเมืองใดๆและเขาไม่รับรองท่านไว้ จงออกไปที่กลางถนนของเมืองนั้นกล่าวว่า
11. 'ถึงแม้ฝูงคลีดินแห่งเมืองของเจ้าทั้งหลายที่ติดอยู่กับเรา เราก็จะสะบัดออกเป็นทีแสดงว่า เราไม่เห็นพ้องกับเจ้า แต่เจ้าทั้งหลายจงเข้าใจความนี้เถิด คืออาณาจักรของพระเจ้ามาใกล้เจ้าทั้งหลายแล้ว'
12. เราบอกท่านทั้งหลายว่า โทษของเมืองโสโดมในวันนั้นจะเบาว่าโทษของเมืองนั้น
13. วิบัติแก่เจ้า เมืองโคราซิน วิบัติแก่เจ้า เมืองเบธไซดา ถ้ากรรมหัตถกรรมซึ่งได้กระทำท่ามกลางเจ้าได้กระทำในเมืองไทรและเมืองไซดอน คนในเมืองทั้งสองจะได้นุ่งห่มผ้ากระสอบ นั่งบนซีเมนต์ กลับใจเสียใหม่มานานมาแล้ว
14. แต่ในการพิพากษานั้น โทษของเมืองไทรและเมืองไซดอนจะเบาว่าโทษของเจ้า
15. ฝ่ายเจ้าเมืองคาเปอร์นาอุม ซึ่งได้ถูกยกขึ้นเทียมฟ้า เจ้าจะต้องลงไปถึงนรกต่างหาก
16. ผู้ที่ฟังท่านทั้งหลายก็ได้ฟังเรา ผู้ที่เกลียดชังท่านทั้งหลายก็เกลียดชังเรา ผู้ที่เกลียดชังเราก็เกลียดชังผู้ที่ทรงใช้เรามา
17. ฝ่ายสาวกเจ็ดสิบคนนั้นกลับมาด้วยความปรีดีทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ถึงผีทั้งหลายก็ได้อยู่ใต้บังคับของพวกข้าพระองค์โดยพระนามของพระองค์
18. พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า เราได้เห็นซาตานตกจากสวรรค์เหมือนฟ้าแลบ
19. ดูกิจ เราได้ให้พวกท่านมีอำนาจเหยียบงูร้ายและแมลงป่อง และมีอำนาจใหญ่ยิ่งกว่ากำลังศัตรู ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดจะทำอันตรายแก่ท่านได้เลย
20. แต่ว่าอย่าเปรมปรีดีในสิ่งนี้ คือที่พวกผีอยู่ใต้บังคับของท่าน แต่จงเปรมปรีดีเพราะชื่อของท่านจดไว้ในสวรรค์
21. ในโมงนั้นเอง พระเยซูทรงมีความเปรมปรีดีในพระวิญญูณ จึงตรัสว่า ข้าแต่พระบิดา ผู้เป็นเจ้าแห่งฟ้าสวรรค์ และแผ่นดินโลก ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ได้ทรงปิดบังสิ่งเหล่านี้ไว้จากคนมีปัญญาและคนสุขุม

รอบคอบ และได้ทรงเปิดเผยสิ่งเหล่านี้แก่ทารกน้อย ข้าแต่พระบิดา ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะเป็นที่ชอบพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์

22. พระบิดาของเราได้ทรงมอบสิ่งสารพัดให้แก่เรา และไม่มีใครรู้ว่าพระบุตรเป็นผู้ใดนอกจากพระบิดา และไม่มีใครรู้ว่าพระบิดาเป็นผู้ใดนอกจากพระบุตร และผู้ที่พระบุตรประสงค์จะสำแดงให้รู้

23. พระองค์ทรงเสด็จหลังไปทางเหล่าสาวกตรัสเฉพาะแก่พวกเขาว่า นัยน์ตาทั้งหลายที่ได้เห็นการณ์ซึ่งพวกท่านได้เห็นก็เป็นสุข

24. เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า ศาสดาพยากรณ์หลายคน และกษัตริย์หลายองค์ ประรณานาจะเห็นซึ่งท่านทั้งหลายเห็นอยู่นี้ แต่เขามีได้เคยเห็น และอยากจะได้ยินซึ่งท่านทั้งหลายได้ยิน แต่เขามีเคยได้ยิน

25. คุณเกิด มีบาเรียนคนหนึ่งยื่นขึ้นทดลองพระองค์ทูลถามว่า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใดเพื่อจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก

26. พระองค์ตรัสตอบเขาว่า ในพระราชบัญญัติมีคำเขียนว่าอย่างไร ท่านได้อ่านเข้าใจอย่างไร

27. เขาทูลตอบว่า จงรักองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของเจ้าด้วยสุดจิตสุดใจของเจ้า ด้วยสุดกำลังและสิ้นสุดความคิดของเจ้า และจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง

28. พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า ท่านตอบถูกแล้ว จงกระทำอย่างนั้นแล้วท่านจะได้ชีวิต

29. แต่คนนั้นประรณานาจะแก้ตัวจึงทูลพระเยซูว่า แล้วใครเป็นเพื่อนบ้านของข้าพเจ้า

30. พระเยซูตรัสตอบว่า มีชายคนหนึ่งลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองเยรีโค และเขาถูกพวกโจรปล้น โจรนั้นได้แย่งชิงเสื้อผ้าของเขาและทูปตี แล้วก็ทิ้งเขาไว้เกือบจะตายแล้ว

31. เพลอญปุโรหิตคนหนึ่งเดินลงไปทางนั้น เมื่อเห็นคนนั้นก็เดินเลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง

32. คนหนึ่งในพวกเลวีก็ทำเหมือนกัน เมื่อมาถึงที่นั่นและเห็นแล้วก็เลยไปเสียอีกฟากหนึ่ง

33. แต่ชาวสะมาเรียคนหนึ่งเมื่อเดินมาถึงคนนั้น ครั้นเห็นแล้วก็มิไจเมตตา

34. เข้าไปหาเขาเอาผ้าพันบาดแผลให้ พลังเอาน้ำมันกับน้ำองุ่นเทใส่บาดแผลนั้น แล้วให้เขาขึ้นขี่สัตว์ของตนเองพามาถึงโรงแรมแห่งหนึ่ง และรักษาพยาบาลเขาไว้

35. วันรุ่งขึ้นเมื่อจะไป เขาก็เอาเงินสองเดนาเรียนมอบให้เจ้าของโรงแรม บอกเขาว่า 'จงรักษาเขาไว้เถิด และเงินที่จะเสียเกินนี้ เมื่อกลับมาฉันจะชี้ให้'

36. ในสามคนนั้น ท่านคิดเห็นว่า คนไหนปรากฏว่าเป็นเพื่อนบ้านของคนที่ถูกพวกโจรปล้น

37. เขาทูลตอบว่า คือคนนั้นแหละที่ได้แสดงความเมตตาแก่เขา พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า ท่านจงไปทำเหมือนอย่างนั้นเถิด

38. และต่อมาเมื่อพระองค์กับเหล่าสาวกกำลังเดินทางไป พระองค์จึงทรงเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีผู้หญิงคนหนึ่งชื่อมารธาต้อนรับพระองค์ไว้ในเรือนของเธอ

39. มารธามีน้องสาวชื่อมารีย์ มารีย์ก็นั่งใกล้พระบาทพระเยซูฟังถ้อยคำของพระองค์ด้วย

40. แต่มารธาผู้่งในการปรนนิบัติมากจึงมาทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์ไม่สนพระทัยหรือ ซึ่งน้องสาวของ

ข้าพระองค์ปล่อยให้ข้าพระองค์ทำการปรนนิบัติแต่คนเดียว ขอพระองค์สั่งเขาให้มาช่วยข้าพระองค์เถิด

41. แต่พระเยซูตรัสตอบเธอว่า มารธา มารธา เอ๋ย เธอกระวนกระวายและร้อนใจด้วยหลายสิ่งนัก

42. สิ่งซึ่งต้องการนั้นมีแต่สิ่งเดียว มารีย์ได้เลือกเอาส่วนดีนั้น ใครจะชิงเอาไปจากเธอไม่ได้

1. ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงอธิษฐานอยู่ในที่แห่งหนึ่ง พอจบแล้วสาวกของพระองค์คนหนึ่งทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ขอสอนพวกข้าพระองค์ให้อธิษฐาน เหมือนยอห์นได้สอนพวกศิษย์ของตน
2. พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า เมื่อท่านอธิษฐานจงว่า `ข้าแต่พระบิดาของข้าพระองค์ทั้งหลาย ผู้สถิตในสวรรค์ ขอให้พระนามของพระองค์เป็นที่เคารพสักการะ ขอให้อาณาจักรของพระองค์มาตั้งอยู่ น้ำพระทัยของพระองค์สำเร็จในสวรรค์อย่างไร ก็ให้สำเร็จบนแผ่นดินโลกเหมือนกันอย่างนั้น
3. ขอทรงโปรดประทานอาหารประจำวันแก่ข้าพระองค์ทั้งหลายทุกๆวัน
4. ขอทรงโปรดยกบาปผิดของข้าพระองค์ทั้งหลาย ด้วยว่าข้าพระองค์ยกความผิดของทุกคนที่ทำผิดต่อข้าพระองค์นั้น ขออย่าทรงนำข้าพระองค์เข้าไปในการทดลอง แต่ขอให้ข้าพระองค์พ้นจากสิ่งชั่วร้าย'
5. พระองค์ตรัสแก่เขาว่า ผู้ใดในพวกท่านมีมิตรสหายคนหนึ่ง และจะไปหามิตรสหายนั้นในเวลาเที่ยงคืนพูดกับเขาว่า `เพื่อนเอ๋ย ขอให้ฉันยืมขนมปังสามก้อนเถิด
6. เพราะเพื่อนของฉันคนหนึ่งเพิ่งเดินทางมาหาฉัน และฉันไม่มีอะไรจะให้เขารับประทาน'
7. ฝ่ายมิตรสหายที่อยู่ข้างในจะตอบว่า `อย่ารบกวนฉันเลย ประตูก็ปิดเสียแล้ว ทั้งพวกลูกก็นอนร่วมเตียงกับฉันแล้ว ฉันจะลุกขึ้นหยิบให้ท่านไม่ได้'
8. เราบอกท่านทั้งหลายว่า แม้เขาจะไม่ลุกขึ้นหยิบให้คนนั้นเพราะเป็นมิตรสหายกัน แต่ว่าเพราะวิงวอนมากเข้า เขาจึงจะลุกขึ้นหยิบให้ตามที่เขาต้องการ
9. เราบอกท่านทั้งหลายว่า จงขอแล้วจะได้ จงหาแล้วจะพบ จงเคาะแล้วจะเปิดให้แก่ท่าน
10. เพราะว่าทุกคนที่ขอก็กี่จะได้ ทุกคนที่แสวงหาก็กี่จะพบ และทุกคนที่เคาะกี่ยะเปิดให้เขา
11. มีผู้ใดในพวกท่านที่เป็นบิดา ถ้าบุตรขอขนมปังจะเอาก่อนหिनให้เขาหรือ หรือถ้าขอปลาจะเอามันให้เขาแทนปลาหรือ
12. หรือถ้าเขาขอไข่จะเอามาเลี้ยงให้เขาหรือ
13. เพราะฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายเองผู้เป็นคนชั่ว ยังรู้จักให้ของดีแก่บุตรของตน ยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด พระบิดาของท่านผู้ทรงสถิตในสวรรค์ จะทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่ผู้ขอต่อพระองค์
14. พระองค์ทรงกำลังขับผีไ้ และต่อมาเมื่อผีออกแล้ว คนไ้จึงพูดได้ และประชาชนก็ประหลาดใจ
15. แต่บางคนในพวกเขาพูดว่า คนนี้ขับผีออกได้โดยใช้อำนาจของเบเอลเซบูลนายผีนั้น
16. คนอื่นๆทดลองพระองค์ โดยขอจากพระองค์ให้เห็นหมายสำคัญจากสวรรค์
17. แต่พระองค์ทรงทราบความคิดของเขา จึงตรัสกับเขาว่า ราชอาณาจักรใดๆซึ่งแตกแยกกันเองก็จะรกร้างไป คราวเรือนใดๆซึ่งแตกแยกกับคราวเรือนก็จะล่มสลาย
18. และถ้าซาตานแก่งแย่งกันระหว่างมันเอง อาณาจักรของมันจะตั้งอยู่อย่างไ้ได้ เพราะท่านทั้งหลายว่าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูล
19. ถ้าเราขับผีออกโดยเบเอลเซบูลนั้น พวกพ้องของท่านทั้งหลายขับมันออกโดยอำนาจของใครเล่า เหตุฉะนั้นพวก

ห้องของท่านเองจะเป็นผู้ตัดสินกล่าวโทษพวกท่าน

20. แต่ถ้าเราขับผีออกด้วยนิวพระหัตถ์ของพระเจ้า อาณาจักรของพระเจ้าย่อมมาถึงท่านแล้ว

21. เมื่อผู้มีกำลังมากคนหนึ่งถืออาวุธเฝ้าบ้านของตนอยู่ สิ่งของของเขา ก็ปลอดภัย

22. แต่เมื่อคนมีกำลังมากกว่าเขา มาต่อสู้ชนะเขา คนนั้นก็ชิงเอาเครื่องอาวุธที่เขาได้วางใจนั้นไปเสีย แล้วแบ่งปันของที่เขาได้รับเอาไปนั้น

23. ผู้ใดไม่อยู่ฝ่ายเราก็เป็นปฏิปักษ์ต่อเรา และผู้ใดไม่รวบรวมไว้กับเราก็เป็นผู้กระทำให้กระจัดกระจายไป

24. เมื่อผีโสโครกออกมาจากผู้ใดแล้ว มันก็ท่องเที่ยวไปในที่กันดารเพื่อแสวงหาที่หยุดพัก และเมื่อไม่พบมันจึงกล่าวว่า 'ข้าจะกลับไปยังเรือนของข้าที่ได้ออกมาที่นี่'

25. และเมื่อมาถึงก็เห็นเรือนนั้นกวาดและตกแต่งไว้แล้ว

26. มันจึงไปรับเอาผีอื่นอีกเจ็ดผีร้ายกว่ามันเอง แล้วก็เข้าไปอาศัยอยู่ที่นั่น และในที่สุดคนนั้นก็เลวร้ายกว่าตอนแรก

27. ต่อมาเมื่อพระองค์ยังตรัสคำเหล่านั้น มีผู้หญิงคนหนึ่งในกลุ่มประชาชนร้องทูลพระองค์ว่า ครรภ์ซึ่งปฏิสนธิพระองค์และห้วงนมที่พระองค์เสวยนั้นก็เป็นสุข

28. แต่พระองค์ตรัสว่า มิใช่เช่นนั้น แต่คนทั้งหลายที่ได้ยินพระวาทะของพระเจ้า และได้ถือรักษาพระวาทะนั้นไว้ ก็เป็นสุข

29. เมื่อคนทั้งปวงประชุมแน่นขึ้น พระองค์ตั้งต้นตรัสว่า คนยุคนี้เป็นคนชั่ว มีแต่แสวงหาหมายสำคัญ และจะไม่โปรดให้หมายสำคัญแก่เขา เว้นไว้แต่หมายสำคัญของโยนาร์ศาสตร์สาธาพยากรณ์เท่านั้น

30. ด้วยว่าโยนาร์ได้เป็นหมายสำคัญแก่ชาวนี้เนเวห์จันใด นุตรมนุษย์จะเป็นหมายสำคัญแก่คนยุคนี้จันนั้น

31. นางกษัตริย์ฝ่ายทิศใต้จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษคนในยุคนี้ ด้วยว่าพระนางนั้นได้มาจากที่สูญปลายแผ่นดินโลกเพื่อจะฟังสติปัญญาของซาโลมอน และดูเถิด ซึ่งใหญ่กว่าซาโลมอนก็มีอยู่ที่นี้

32. ชนชาวนี้เนเวห์จะลุกขึ้นในวันพิพากษาพร้อมกับคนยุคนี้ และจะกล่าวโทษคนในยุคนี้ ด้วยว่าชาวนี้เนเวห์ได้กลับใจใหม่เพราะคำประกาศของโยนาร์ และดูเถิด ซึ่งใหญ่กว่าโยนาร์มีอยู่ที่นี้

33. ไม่มีผู้ใดเมื่อจุดเทียนแล้วจะตั้งไว้ในที่กำบัง หรือเอาถังครอบไว้ แต่ตั้งไว้บนเชิงเทียน เพื่อคนทั้งหลายที่เข้ามาจะเห็นแสงสว่างได้

34. ตาเป็นประทีปของร่างกาย เหตุฉะนั้นเมื่อตาของท่านดี ทั้งตัวก็พลอยสว่างไปด้วย แต่เมื่อตาของท่านชั่ว ทั้งตัวของท่านก็พลอยมืดไปด้วย

35. เหตุฉะนั้น จงระวังให้ดีไม่ให้ความสว่างซึ่งอยู่ในท่านเป็นความมืดนั่นเอง

36. เหตุฉะนั้น ถ้ากายทั้งสิ้นของท่านเต็มด้วยความสว่าง ไม่มีที่มืดเลย ก็จะสว่างตลอด เหมือนอย่างแสงสว่างของเทียนที่ส่องมาให้ท่าน

37. เมื่อพระองค์ยังตรัสอยู่ คนหนึ่งในพวกฟาริสีอ่อนนวยพรองค์ให้เสวยกับเขา พระองค์จึงเสด็จเข้าไปทรงเอนพระกายลง

38. ฝ่ายคนฟาริสีเมื่อเห็นพระองค์มิได้ทรงล้างก่อนเสวยก็ประหลาดใจ

39. องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขาว่า เจ้าพวกฟาริสีย่อมชำระถ้วยชามภายนอก แต่ภายในของเจ้าเต็มไปด้วยความโลภและความชั่วร้าย
40. คนโง่เขลา ผู้ที่ได้สร้างภายนอกก็ได้สร้างภายในด้วยมิใช่หรือ
41. แต่จงให้ทานตามซึ่งเจ้ามีอยู่ภายใน และดูเถิด สิ่งสารพัดก็บริสุทธิแก่เจ้าทั้งหลาย
42. แต่วิบัติแก่เจ้า พวกฟาริสี ด้วยว่าพวกเจ้าถวายเป็นสัจจะหนึ่งของสระแห่น้ำมันและผักทุกอย่าง และได้ละเว้นการพิพากษาและความรักของพระเจ้าเสีย สิ่งเหล่านั้นพวกเจ้าควรได้กระทำอยู่แล้ว แต่สิ่งอื่นนั้นก็สมควรละเว้นด้วยการ
43. วิบัติแก่เจ้า พวกฟาริสี ด้วยว่าพวกเจ้าชอบที่นั้งอันมีเกียรติในธรรมศาลาและชอบให้เขาคำนับที่กลางตลาด
44. วิบัติแก่เจ้า พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสี คนหน้าซื่อใจคด ด้วยว่าเจ้าทั้งหลายเป็นเหมือนที่ฝังศพซึ่งมิได้ปรากฏ และคนที่เดินเหยียบที่นั้นก็ไม่ว่ามีอะไร
45. บาเรียนคนหนึ่งทูลพระองค์ว่า อาจารย์เจ้าข้า ซึ่งท่านว่าอย่างนั้น ท่านก็ติเตียนพวกเราด้วย
46. พระองค์ตรัสว่า วิบัติแก่เจ้า พวกบาเรียนด้วย เพราะพวกเจ้าเอาของหนักที่แบกยากหนักวางบนมนุษย์ แต่ส่วนพวกเจ้าเองก็ไม่จำเป็นต้องของหนักนั้นเลยแม้แต่นิวเดียว
47. วิบัติแก่เจ้าทั้งหลาย เพราะเจ้าก่ออุโมงค์ฝังศพของพวกศาสนาพยากรณ์ และบรรพบุรุษของเจ้าเองก็ได้ฆ่าศาสนาพยากรณ์นั้น
48. ดังนั้นพวกเจ้าจึงเป็นพยานว่าเจ้าเห็นชอบในการของบรรพบุรุษของเจ้า ด้วยว่าเจ้าได้ฆ่าพวกศาสนาพยากรณ์นั้นแล้วพวกเจ้าก็ก่ออุโมงค์ฝังศพให้
49. เหตุฉะนั้น พระปัญญาของพระเจ้ายิ่งตรัสด้วยว่า 'เราจะใช้พวกศาสนาพยากรณ์และอัครสาวกไปหาเขา และเขาจะฆ่าเสียบ้าง และข่มเหงบ้าง'
50. เพื่อคนยุคนี้แหละจะต้องรับผิดชอบในเรื่องโลหิตของบรรดาศาสนาพยากรณ์ ซึ่งต้องไหลออกตั้งแต่แรกสร้างโลก
51. คือตั้งแต่โลหิตของอาเบล จนถึงโลหิตของเศคาริยาห์ที่ถูกฆ่าตายระหว่างแท่นบูชาที่พระวิหาร เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนยุคนี้จะต้องรับผิดชอบในโลหิตนั้น
52. วิบัติแก่เจ้า พวกบาเรียน ด้วยว่าเจ้าได้เอาลูกกุญแจแห่งความรู้ไปเสีย คือพวกเจ้าเองก็ไม่เข้าไป และคนที่กำลังเข้าไปนั้นเจ้าก็ได้ขัดขวางไว้
53. เมื่อพระองค์ยังตรัสคำเหล่านั้นแก่เขา พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีก็ตั้งต้นยั่วเย้าพระองค์อย่างรุนแรง หมายถึงให้ตรัสต่อไปหลายประการ
54. คอยหวังจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ เพื่อเขาจะฟ้องพระองค์ได้

1. ในระหว่างนั้นคนเป็นอันมากนับไม่ถ้วนชุมนุมเบียดเสียดกันอยู่ พระองค์ทรงตั้งต้นตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ก่อนว่า ท่านทั้งหลายจงระวังเชื่อของพวกฟาริสี ซึ่งเป็นความหน้าซื่อใจคด
2. เพราะว่าไม่มีสิ่งใดปิดบังไว้ที่จะไม่ต้องเปิดเผย หรือการลับที่จะไม่เผยให้ประจักษ์
3. เหตุฉะนั้น สิ่งสารพัดซึ่งพวกท่านได้กล่าวในที่มืดจะได้ยินในที่สว่าง และซึ่งได้กระซิบในหูที่ห้องส่วนตัวจะต้องประกาศบนดาดฟ้าหลังคาบ้าน
4. มิตรสหายของเราเอ๋ย เราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากลัวผู้ที่ฆ่าได้แต่กาย และภายหลังไม่มีอะไรที่จะทำได้อีก
5. แต่เราจะเตือนให้ท่านรู้ว่าควรกลัวผู้ใด จงกลัวพระองค์ผู้ทรงฆ่าแล้วก็ยังมีฤทธิ์อำนาจที่จะทิ้งลงในนรกได้ แท้จริงเราบอกท่านว่า จงกลัวพระองค์นั้นแหละ
6. นกกระจอกห้าตัวเขาขายสองบาทมิใช่หรือ และนกนั้นแม้สักตัวเดียว พระเจ้ามิได้ทรงลืมเลย
7. ถึงผมของท่านทั้งหลายก็ทรงนับไว้แล้วทุกเส้น เหตุฉะนั้น อย่ากลัวเลย ท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกกระจอกหลายตัว
8. และเราบอกท่านทั้งหลายด้วยว่า ทุกคนที่จะรับเราต่อหน้ามนุษย์ บุตรมนุษย์ก็จะรับผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าด้วย
9. แต่ผู้ที่ปฏิเสธเราต่อหน้ามนุษย์ เราจะปฏิเสธผู้นั้นต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้า
10. ผู้ใดจะกล่าวร้ายต่อบุตรมนุษย์ จะทรงโปรดยกโทษให้ผู้นั้นได้ แต่ถ้าผู้ใดจะกล่าวหมิ่นประมาทต่อพระวิญญาณบริสุทธิ์ จะทรงโปรดยกโทษให้ผู้นั้นไม่ได้
11. เมื่อเขาพาพวกท่านเข้าไปในธรรมศาลา หรือต่อหน้าเจ้าเมือง และผู้ที่มีอำนาจ อย่ากระวนกระวายว่าจะตอบอย่างไรหรืออะไร หรือจะกล่าวอะไร
12. เพราะว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์จะทรงโปรดสอนท่านในเวลาโม่งนั้นเองว่า ท่านควรจะทำอะไรบ้าง
13. และมีผู้หนึ่งในหมู่คนทูลพระองค์ว่า อาจารย์เจ้าข้า ขอสิ่งพี่ชายของข้าพเจ้าให้แบ่งมรดกให้กับข้าพเจ้า
14. แต่พระองค์ตรัสตอบเขาว่า บุรุษเอ๋ย ใครได้ตั้งเราให้เป็นตุลาการ หรือเป็นผู้แบ่งมรดกให้ท่าน
15. แล้วพระองค์จึงตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า จงระวังและเว้นเสียจากความโลภ เพราะว่าชีวิตของบุคคลใดจะมีได้อยู่ในของบริบูรณ์ซึ่งเขามีอยู่นั้น
16. และพระองค์จึงตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังว่า ไร่นาของเศรษฐีคนหนึ่งเกิดผลบริบูรณ์มาก
17. เศรษฐีคนนั้นจึงคิดในใจว่า 'เราจะทำอย่างไรดี เพราะว่าเราไม่มีที่ที่จะเก็บผลของเรา'
18. เขาจึงคิดว่า 'เราจะทำอย่างนี้ คือจะรื้อยุ้งฉางของเราเสีย และจะสร้างใหม่ให้โตขึ้น แล้วเราจะรวบรวมข้าวและสมบัติทั้งหมดของเราไว้ที่นั่น'
19. แล้วเราจะว่าแก่จิตใจของเราว่า จิตใจเอ๋ย เจ้ามีทรัพย์สมบัติมากเก็บไว้พอหลายปี จงอยู่สบาย กิน ดื่ม และรื่นเริงเถิด'
20. แต่พระเจ้าตรัสแก่เขาว่า 'โอ คนโง่ ในคืนวันนี้ชีวิตของเจ้าจะต้องเรียกเอาไปจากเจ้า แล้วของซึ่งเจ้าได้รวบรวม

ไว้นั้นจะเป็นของใครเล่า'

21. คนที่สำสมทรัพย์สมบัติไว้สำหรับตัว และมีได้มั่งมีจำเพาะพระเจ้านั้นเป็นเช่นนั้นแหละ
22. และพระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า เหตุฉะนั้นเราบอกท่านทั้งหลายว่า อย่ากระวนกระวายถึงชีวิตของตนว่าจะเอาอะไรกิน และอย่ากระวนกระวายถึงร่างกายของตนว่าจะเอาอะไรนุ่งห่ม
23. เพราะว่าชีวิตสำคัญยิ่งกว่าอาหาร และร่างกายสำคัญยิ่งกว่าเครื่องนุ่งห่ม
24. จงพิจารณาดูอีกว่า มันมิได้หว่าน มิได้เกี่ยว และมีได้มียุ่งหรือฉาง แต่พระเจ้ายังทรงเลี้ยงมันไว้ ท่านทั้งหลายก็ประเสริฐกว่านกมากทีเดียว
25. มีใครในพวกท่าน โดยความกระวนกระวาย อาจต่อความสูงให้ยาวออกไปอีกศอกหนึ่งได้หรือ
26. เหตุฉะนั้น ถ้าสิ่งเล็กน้อยที่สุดยังทำไม่ได้ ท่านยังจะกระวนกระวายถึงสิ่งอื่นทำไมอีกเล่า
27. จงพิจารณาดูอีกว่า มันงอกเจริญขึ้นอย่างไร มันไม่ทำงาน มันไม่ปั้นด้าย แต่เราบอกท่านทั้งหลายว่า ซาโลมอนเมื่อบริบูรณ์ด้วยสง่าราศี ก็มีได้ทรงเครื่องงามเท่าดอกไม้ในนี้ดอกหนึ่ง
28. แม้ว่าพระเจ้าทรงตกแต่งหญ้าที่ทุ่งนาอย่างนั้น ซึ่งเป็นอยู่วันนี้และรุ่งขึ้นต้องทิ้งในเตาไฟ โอ ผู้ที่มีความเชื่ออ่อน พระองค์จะทรงตกแต่งท่านมากยิ่งขึ้นกว่านั้นสักเท่าใด
29. ท่านทั้งหลายอย่าเสาะหาว่าจะกินอะไรดีหรือจะดื่มอะไรและอย่ามีใจสงสัยเลย
30. เพราะว่าคนทุกประเทศทั่วโลกเสาะหาสิ่งของทั้งปวงนี้ แต่พระเจ้าบิดาของท่านทั้งหลายทรงทราบแล้วว่าท่านต้องการสิ่งเหล่านี้
31. แต่ท่านทั้งหลายจงแสวงหาอาณาจักรของพระเจ้า แล้วจะทรงเพิ่มเติมสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ให้แก่ท่าน
32. ฟุ้งแคะเล็กน้อยเอ๋ย อย่างกลัวเลย เพราะว่าพระบิดาของท่านชอบพระทัยที่จะประทานอาณาจักรนั้นให้แก่ท่าน
33. จงขายของที่ท่านมีอยู่และทำทาน จงกระทำถุงใส่เงินสำหรับตนซึ่งไม่รู้แก่ คือให้มีทรัพย์สมบัติไว้ในสวรรค์ซึ่งไม่เสื่อมสูญไป ที่ขโมยมิได้เข้ามาใกล้ และที่ตัวมอดมิได้ทำลายเสีย
34. เพราะว่าทรัพย์สมบัติของท่านอยู่ที่ไหน ใจของท่านก็อยู่ที่นั่นด้วย
35. ท่านทั้งหลายจงคาดเอวของท่านไว้ และให้ตะเกียงของท่านจุดอยู่
36. พวกท่านเองจงเหมือนคนที่คอยรับนายของตน เมื่อนายจะกลับมาจากงานสมรส เพื่อเมื่อนายมาเคาะประตูแล้ว เขาจะเปิดให้นายทันทีได้
37. ผู้รับใช้ซึ่งนายมาพบกำลังคอยเฝ้าอยู่ก็เป็นสุข เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายนั้นจะคาดเอวไว้และให้ผู้รับใช้เหล่านั้นเอนกายลงและนายนั้นจะมาปรนนิบัติเขา
38. ถ้านายมาเวลาสองยามหรือสามยาม และพบผู้รับใช้อยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้เหล่านั้นก็จะเป็นสุข
39. ให้เข้าใจอย่างนี้เถอะว่า ถ้าเจ้าของบ้านล่วงรู้ได้ว่าขโมยจะมาเวลาไหน เขาจะตื่นอยู่และระวังไม่ให้ทะลวงเรือนของเขาได้
40. เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมด้วย เพราะบุตรมนุษย์เสด็จมาในโมงที่ท่านไม่คิดไม่ฝัน
41. ฝ่ายเปโตรทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานั้นแก่พวกข้าพระองค์หรือ หรือตรัสแก่คนทั้ง

ปวง

42. องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ใครเป็นคนต้นเรือนสัตย์ซื่อและฉลาด ที่นายได้ตั้งไว้เหนือพวกคนใช้สำหรับแจกอาหารตามเวลา
43. เมื่อนายมาพบเขากระทำอยู่อย่างนั้น ผู้รับใช้ผู้นั้นก็จะเป็นสุข
44. เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า นายจะตั้งเขาไว้ให้ดูแลบรรดาข้าวของทั้งสิ้นของท่าน
45. แต่ถ้าผู้รับใช้นั้นจะคิดในใจว่า 'นายของข้าคงจะมาช้า' แล้วจะตั้งต้นโบายตีผู้รับใช้ชายหญิงและกินดื่มเมาไป
46. นายของผู้รับใช้ผู้นั้นจะมาในวันที่เขาไม่คิด ในโมงที่เขาไม่รู้ และจะทำโทษเขาถึงสาหัส ทั้งจะขับไล่เขาให้ไปอยู่กับคนที่ไม่เชื่อ
47. ผู้รับใช้นั้นที่ได้รู้หัวใจของนาย และมีได้เตรียมตัวไว้ มิได้กระทำตามน้ำใจนาย จะต้องถูกเขียนมาก
48. แต่ผู้ที่มีได้รู้ แล้วได้กระทำสิ่งซึ่งสมจะถูกเขียน ก็จะถูกเขียนน้อย ผู้ใดได้รับมาก จะต้องเรียกเอาจากผู้้นั้นมาก และผู้ใดได้รับฝากไว้มาก ก็จะต้องทวงเอาจากผู้้นั้นมาก
49. เรามาเพื่อจะทิ้งไฟลงบนแผ่นดินโลก และเราจะปรารถนาอะไรเล่า ถ้าหากไฟนั้นได้ติดขึ้นแล้ว
50. เราจะต้องรับบัปติศมาอย่างหนึ่ง เราเป็นทุกข์มากจนกว่าจะสำเร็จ
51. ท่านทั้งหลายคิดว่า เรามาเพื่อจะให้เกิดสันติภาพในโลกหรือ เรบอกท่านว่า มิใช่ แต่จะให้แตกแยกกันต่างหาก
52. ด้วยว่าตั้งแต่นี้ไปหากคนในเรือนหนึ่งก็จะแตกแยกกัน คือสามต่อสองและสองต่อสาม
53. พ่อจะแตกแยกจากลูกชาย และลูกชายจะแตกแยกจากพ่อ แม่จากลูกสาว และลูกสาวจากแม่ แม่สามีจากลูกสะใภ้ และลูกสะใภ้จากแม่สามี
54. และพระองค์ตรัสกับประชาชนอีกว่า เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเมฆเกิดขึ้นในทิศตะวันตก ท่านก็กล่าวทันทีว่า 'ฝนจะตก' และก็เป็นอย่างนั้นจริง
55. เมื่อท่านเห็นลมพัดมาแต่ทิศใต้ ท่านก็ว่า 'จะร้อนจัด' และก็เป็นจริง
56. เจ้าคนหน้าซื่อใจคด เจ้าทั้งหลายรู้จักวิจัยความเป็นไปของแผ่นดินและท้องฟ้า แต่เหตุไฉนพวกเจ้าวิจัยความเป็นไปของยุคนี้ไม่ได้
57. เหตุไฉนเจ้าทั้งหลายไม่ตัดสินเอาเองว่าสิ่งใดเป็นสิ่งที่ถูก
58. เพราะเมื่อเจ้ากับโจทก์พากันไปหาผู้พิพากษา จงอุตส่าห์หาช่องที่จะปรองดองกับเขาเมื่อยังอยู่กลางทาง เกลือกว่าเขาจะจุดลากเจ้าเข้าไปถึงผู้พิพากษา และผู้พิพากษาจะมอบเจ้าไว้กับผู้คุม และผู้คุมจะขังเจ้าไว้ในเรือนจำ
59. เรบอกเจ้าว่า เจ้าจะออกจากที่นั่นไม่ได้จนกว่าจะได้ใช้หนี้ครบทุกสตาบ์

บทที่ 13

1. ขณะนั้น มีบางคนอยู่ที่นั่นเล่าเรื่องชาวกาลิลี ซึ่งปีลาตเอาโลหิตของเขาระคนกับเครื่องบูชาของเขา ให้พระองค์ฟัง
2. พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า ท่านทั้งหลายคิดว่าชาวกาลิลีเหล่านั้นเป็นคนบาปยิ่งกว่าชาวกาลิลีอื่นๆทั้งปวง เพราะว่า เขาได้ทุกข์ทรมานอย่างนั้นหรือ
3. เรบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่ก็ต้องพินาศเหมือนกัน
4. หรือสิบแปดคนนั้นซึ่งหอรบที่สิโลอัมได้พังทับเขาตายเสีย นั้น ท่านทั้งหลายคิดว่า เขาเป็นคนบาปยิ่งกว่าคนทั้งปวง ที่อาศัยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มหรือ
5. เรบอกท่านทั้งหลายว่า มิใช่ แต่ถ้าท่านทั้งหลายมิได้กลับใจเสียใหม่จะต้องพินาศเหมือนกัน
6. พระองค์ตรัสคำอุปมาต่อไปนี้ว่า คนหนึ่งมีต้นมะเดื่อต้นหนึ่งปลูกไว้ในสวนองุ่นของตน และเขามาหาผลที่ต้นนั้น แต่ไม่พบ
7. เขาจึงว่าแก่คนที่รักษาสวนองุ่นว่า 'ดูเถิด เรามาหาผลที่ต้นมะเดื่อนี้ได้สามปีแล้ว แต่ไม่พบ จงโค่นมันเสีย จะให้ ดินรกไปเปล่าๆทำไม'
8. แต่ผู้รักษาสวนองุ่นตอบเขาว่า 'นายเจ้าข้า ขอเอาไว้ปีนี้อีก ให้ข้าพเจ้าพรวนดินเอาไว้ปุ๋ยใส่'
9. แล้วถ้ามันเกิดผลก็ดีอยู่ ถ้าไม่เกิดผล ภายหลังท่านจงโค่นมันเสีย'
10. พระองค์กำลังทรงสั่งสอนอยู่ที่ธรรมศาลาแห่งหนึ่งในวันสะบาโต
11. และดูเถิด มีหญิงคนหนึ่งซึ่งมีผีเข้าสิงทำให้พิการมาสิบแปดปีแล้ว หลังโกง ยึดตัวขึ้นไม่ได้เลย
12. เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเขา จึงเรียกและตรัสกับเขาว่า หญิงเอ๋ย ตัวเจ้าหายพ้นจากโรคของเจ้าแล้ว
13. พระองค์ทรงวางพระหัตถ์บนเขา และในทันใดนั้นเขาก็ยึดตัวตรงได้ และสรรเสริญพระเจ้า
14. แต่นายธรรมศาลาก็เคืองใจ เพราะพระเยซูได้ทรงรักษาโรคในวันสะบาโต จึงว่าแก่ประชาชนว่า มีหกวันทีควรจะ ทำงาน เหตุฉะนั้นในหกวันนั้นจงมาให้รักษาโรคเถิด แต่ในวันสะบาโตนั้นอย่าเลย
15. แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสตอบเขาว่า โอ คนหน้าซื่อใจคด เจ้าทั้งหลายทุกคนได้แก้วัวแก้ลาจากคอกมันพาไปให้ กินน้ำในวันสะบาโตมิใช่หรือ
16. ดูเถิด ฝ่ายหญิงผู้นี้เป็นเชื้อสายของอับราฮัม ซึ่งชาติานได้ผูกมัดไว้สิบแปดปีแล้ว ไม่ควรหรือที่จะให้เขาหลุดพ้น จากเครื่องจำจองอันนี้ในวันสะบาโต
17. เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นแล้ว บรรดาคนที่ เป็นปฏิปักษ์กับพระองค์ต้องขายหน้า และประชาชนทั้งหลายก็ เปรมปรีดิ์เพราะสรรพคุณความดีที่พระองค์ได้ทรงกระทำ
18. พระองค์จึงตรัสว่า อาณาจักรของพระเจ้าเหมือนสิ่งใด และเราจะเปรียบอาณาจักรนั้นกับอะไรดี
19. ก็เปรียบเหมือนเมล็ดพันธุ์ฝักกาดเมล็ดหนึ่ง ที่คนหนึ่งได้เอาไปปลูกในสวนของตน มันงอกขึ้นเป็นต้นใหญ่ และ นกในอากาศมาอาศัยอยู่ตามกิ่งก้านของต้นนั้น
20. พระองค์ตรัสอีกว่า เราจะเปรียบอาณาจักรของพระเจ้ากับสิ่งใด
21. ก็เปรียบเหมือนเชื้อ ซึ่งผู้หญิงคนหนึ่งเอาเจือลงในแป้งสามถังจนแป้งนั้นฟูขึ้นทั้งหมด

22. พระองค์เสด็จไปตามบ้านตามเมืองสั่งสอนเขา และทรงดำเนินไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
23. มีคนหนึ่งทูลถามพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า คนที่รอดนั้นน้อยหรือ พระองค์ตรัสแก่เขาทั้งหลายว่า
24. จงเพียรเข้าไปทางประตูคับแคบ เพราะเรบอกท่านทั้งหลายว่า คนเป็นอันมากจะพยายามเข้าไป แต่จะเข้าไม่ได้
25. เมื่อเจ้าบ้านลุกขึ้นปิดประตูแล้ว และท่านทั้งหลายเริ่มยืนอยู่ภายนอกเคาะที่ประตูว่า 'นายเจ้าข้าฯ ขอเปิดให้ข้าพเจ้าเถิด' และเจ้าบ้านนั้นจะตอบท่านทั้งหลายว่า 'เราไม่รู้จักเจ้าว่าเจ้ามาจากไหน'
26. ขณะนั้นท่านทั้งหลายเริ่มจะว่า 'ข้าพเจ้าได้กินได้ดื่มกับท่าน และท่านได้สั่งสอนที่ถนนของพวกข้าพเจ้า'
27. เจ้าบ้านนั้นจะว่า 'เรบอกเจ้าทั้งหลายว่า เราไม่รู้จักเจ้าว่าเจ้ามาจากไหน เจ้าผู้กระทำความชั่วช้า จงไปเสียให้พ้นหน้าเรา'
28. เมื่อท่านทั้งหลายจะเห็นอับราฮัม อิสอัค ยาโคบ และบรรดาศาสดาพยากรณ์ในอาณาจักรของพระเจ้า แต่ตัวท่านเองถูกขับไล่ไสส่งออกไปภายนอก ที่นั่นจะมีการร้องไห้ขบเขี้ยวเคี้ยวฟัน
29. จะมีคนมาจากทิศตะวันออก ทิศตะวันตก ทิศเหนือ ทิศใต้ จะมาเอนกายลงในอาณาจักรของพระเจ้า
30. และดูเถิด จะมีผู้ที่เป็นคนสุดท้ายกลับเป็นคนต้น และผู้ที่เป็นคนต้นกลับเป็นคนสุดท้าย
31. ในวันนั้นเอง มีพวกฟาริสีบางคนมาทูลพระองค์ว่า ท่านจงไปจากที่นี่เถิด เพราะว่าเฮโรดจะใคร่ประหารชีวิตของท่านเสีย
32. พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า จงไปบอกสุนัขจิ้งจอกนั้นว่า 'ดูเถิด เราขับผิ้ออกและรักษาโรคในวันนี้และพรุ่งนี้ แล้ววันที่สามเราจะทำการให้สำเร็จ'
33. แต่ว่าจำเป็นซึ่งเราจะเดินไปวันนี้ พรุ่งนี้ และมะรีนนี้ เพราะว่าศาสดาพยากรณ์จะถูกฆ่านอกกรุงเยรูซาเล็มก็หามิได้
34. โอ เยรูซาเล็ม เยรูซาเล็ม ที่ได้ฆ่าบรรดาศาสดาพยากรณ์และเอาหินขว้างผู้ที่รับใช้มาหาเจ้าให้ถึงตาย เราใคร่จะรวบรวมลูกของเจ้าไว้เนืองๆ เหมือนแม่ไก่กกลูกอยู่ในใต้ปีกของมัน แต่เจ้าไม่ยอมเลยหนอ
35. ดูเถิด 'บ้านเมืองของเจ้าจะถูกละทิ้งให้รกร้างแก่เจ้า' และเรบอกความจริงแก่เจ้าทั้งหลายว่า เจ้าจะไม่เห็นเราอีกจนกว่าเวลานั้นจะมาถึงเมื่อเจ้าจะกล่าวว่า 'ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ'

1. ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในบ้านของขุนนางคนหนึ่ง ในพวกฟาริสีในวันสะบาโต จะเสวยพระกระยาหาร เขาทั้งหลายคอยมองดูพระองค์
2. ดุเถิด มีชายคนหนึ่งเป็นโรคมาน้ำอยู่ต่อพระพักตร์พระองค์
3. พระเยซูจึงตรัสถามพวกบาเรียนและพวกฟาริสีว่า ถ้าจะรักษาคนป่วยในวันสะบาโตจะผิดพระราชบัญญัติหรือไม่
4. เขาทั้งหลายก็นิ่งอยู่ พระองค์ทรงรับและรักษาคนนั้นให้หาย แล้วก็ให้เขาไป
5. พระองค์จึงตรัสกับเขาทั้งหลายว่า คนไหนในพวกท่าน ถ้าจะมีลาหรือวัวตกบ่อ จะไม่รีบฉุดลากมันออกในวันสะบาโตหรือ
6. เขาทั้งหลายตอบข้อนี้ไม่ได้
7. ฝ่ายพระองค์เมื่อทอดพระเนตรเห็นคนทั้งหลายที่รับเชิฐนั้นได้เลือกเอาที่อันมีเกียรติ พระองค์จึงตรัสคำอุปมาแก่เขาว่า
8. เมื่อผู้ใดเชิฐท่านไปในการเลี้ยงสมรส อย่าเอนกายลงในที่อันมีเกียรติ เกลือกว่าเขาได้เชิฐคนมีเกียรติมากกว่าท่านอีก
9. และเจ้าภาพที่ได้เชิฐท่านทั้งสองนั้นจะมาพูดกับท่านว่า 'จงให้ที่นั่งแก่ท่านผู้นี้เถิด' แล้วท่านจะต้องเริ่มเลื่อนลงมาที่ต่ำได้รับความอดสู
10. แต่เมื่อท่านได้รับเชิฐแล้ว จงไปเอนกายลงในที่ต่ำก่อน เพื่อว่าเมื่อเจ้าภาพที่ได้เชิฐท่านมาพูดกับท่านว่า 'สหายเอ๋ย เชิฐเลื่อนไปนั่งที่อันมีเกียรติ' แล้วท่านจะได้เกียรติต่อหน้าคนทั้งหลายที่เอนกายลงรับประทานด้วยกันนั้น
11. เพราะว่าทุกคนที่ได้ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง และผู้ที่ถ่อมตัวลงนั้นจะได้รับการยกขึ้น
12. ฝ่ายพระองค์ตรัสกับคนที่เชิฐพระองค์ว่า เมื่อท่านจะทำการเลี้ยง จะเป็นกลางวันหรือเวลาเย็นก็ตาม อย่าเชิฐเฉพาะเหล่ามิตรสหาย หรือพี่น้องหรือญาติหรือเพื่อนบ้านที่มั่งมี เกลือกว่าเขาจะเชิฐท่านอีก และท่านจะได้รับการตอบแทน
13. แต่เมื่อท่านทำการเลี้ยง จงเชิฐคนจน คนพิการ คนง่อย คนตาบอด
14. และท่านจะเป็นสุขเพราะว่าเขาไม่มีอะไรจะตอบแทนท่าน ด้วยว่าท่านจะได้รับตอบแทนเมื่อคนชอบธรรมเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว
15. ฝ่ายคนหนึ่งเอนกายลงรับประทานด้วยกัน เมื่อได้ยินคำเหล่านั้นจึงทูลพระองค์ว่า ผู้ที่จะรับประทานอาหารในอาณาจักรของพระเจ้าก็เป็นสุข
16. พระองค์ตรัสกับเขาว่า ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำการเลี้ยงใหญ่ และได้เชิฐคนเป็นอันมาก
17. เมื่อถึงเวลาเลี้ยงแล้ว เขาก็ใช้ผู้รับใช้ของตนไปบอกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิฐไว้แล้วว่า 'เชิฐมาเถิด เพราะสิ่งสารพัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว'
18. บรรดาคนทั้งหลายก็เริ่มพากันขอตัว คนแรกบอกเขาว่า 'ข้าพเจ้าได้ซื้อนาไว้และจะต้องไปดูนา นั้น ข้าพเจ้าขอตัวเถอะ'

19. อีกคนหนึ่งว่า 'ข้าพเจ้าได้ซื้อวัวไว้ห้าคู่และจะต้องไปลองดูวัวนั้น ข้าพเจ้าขอตัวเถอะ'
20. อีกคนหนึ่งว่า 'ข้าพเจ้าเพิ่งแต่งงานใหม่ เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าไปไม่ได้'
21. ผู้รับใช้นั้นจึงกลับมาเล่าเนื้อความให้นายฟัง นายก็โกรธ จึงสั่งผู้รับใช้ว่า 'จงออกไปโดยเร็วตามถนนใหญ่และตรอกน้อยในเมือง พาคนจน คนพิการ คนง่อย และคนตาบอดเข้ามาที่นี่'
22. แล้วผู้รับใช้จึงบอกว่า 'นายเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้กระทำตามท่านสั่งแล้ว และยังมีที่ว่างอยู่'
23. นายจึงสั่งผู้รับใช้นั้นว่า 'จงออกไปตามทางใหญ่และและริ้วต้นไม้ทั้งหลาย และเร่งเจ้าเขาให้เข้ามาเพื่อเรือนของเราจะเต็ม'
24. เพราะเราบอกเจ้าว่า ในพวกคนทั้งหลายที่ได้รับเชิญไว้ นั้น ไม่มีสักคนหนึ่งจะได้ลิ้มเครื่องของเราเลย'
25. คนเป็นอันมากได้ไปกับพระองค์ พระองค์จึงทรงเสียดวหลังตรัสกับเขาว่า
26. ถ้าผู้ใดมาหาเรา และไม่ซังบิดามารดา บุตรภรรยา และพี่น้องชายหญิง แม้ทั้งชีวิตของตนเองด้วย ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้'
27. ผู้ใดมิได้แบกกางเขนของตนตามเรามา ผู้นั้นจะเป็นสาวกของเราไม่ได้'
28. ด้วยว่าในพวกท่านมีผู้ใดเมื่อปรารถนาจะสร้างป้อม จะไม่นั่งลงคิดราคาสูญเสียก่อนว่า จะมีพอสร้างให้สำเร็จได้หรือไม่
29. เกรงว่าเมื่อลงรากแล้ว และกระทำให้สำเร็จไม่ได้ คนทั้งปวงที่เห็นจะเริ่มเยาะเย้ยเขา
30. ว่า 'คนนี้ตั้งต้นก่อ แต่ทำให้สำเร็จไม่ได้'
31. หรือมีกษัตริย์องค์ใดเมื่อจะยกกองทัพไปทำสงครามกับกษัตริย์อื่น จะมิได้นั่งลงคิดดูก่อนหรือว่า ที่ตนมีพลทหารหมื่นหนึ่งจะสู้กับกองทัพที่ยกมารบสองหมื่นนั้นได้หรือไม่
32. ถ้าสู้ไม่ได้ เมื่อยังอยู่ห่างกันก็จะใช้พวกทูตไปขอเป็นไมตรีกัน
33. ก็เช่นนั้นแหละ ทุกคนในพวกท่านที่มีได้สละสิ่งสารพัดที่ตนมีอยู่ จะเป็นสาวกของเราไม่ได้
34. เกลือเป็นสิ่งดี แต่ถ้าแม่เกลือนั้นหมดรสเค็มไปแล้ว จะทำให้กลับเค็มอีกอย่างไรได้
35. จะใช้เป็นปุ๋ยใส่ดินก็ไม่ได้ จะหมักไว้กับกองมูลสัตว์ทำปุ๋ยก็ไม่ได้ แต่เขาก็ทิ้งเสียเท่านั้น ใครมีหู จงฟังเถิด

1. ครั้งนั้นบรรดาคนเก็บภาษีและพวกคนบาปก็เข้ามาใกล้เพื่อจะฟังพระองค์
2. ฝ่ายพวกฟาริสีและพวกธรรมาจารย์บ่นว่า คนนี้ต้อนรับคนบาปและกินด้วยกันกับเขา
3. พระองค์จึงตรัสคำอุปมาให้เขาฟังดังต่อไปนี้ว่า
4. ในพวกท่านมีคนใดที่มีแกะร้อยตัว และตัวหนึ่งหายไป จะไม่ละเก้าสิบเก้าตัวนั้นไว้ที่กลางทุ่งหญ้า และไปเที่ยวหาตัวที่หายไปนั้นจนกว่าจะได้พบหรือ
5. เมื่อพบแล้ว เขาก็ยกขึ้นใส่ป่าแบกมาด้วยความเปรมปรีดี
6. เมื่อมาถึงบ้านแล้ว จึงเชิญพวกมิตรสหายและเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดกับเขาว่า 'จงยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบแกะของข้าพเจ้าที่หายไปนั้นแล้ว'
7. เรบอกท่านทั้งหลายว่า เช่นนั้นแหละ จะมีความปรีดีในสวรรค์เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่ มากกว่าเพราะคนชอบธรรมเก้าสิบเก้าคนที่ไม่ต้องการกลับใจใหม่
8. หญิงคนใดที่มีเหรียญเงินสิบเหรียญ และเหรียญหนึ่งหายไป จะไม่จุดเทียนกวาดเรือนค้นหาให้ละเอียดจนกว่าจะพบหรือ
9. เมื่อพบแล้ว จึงเชิญเหล่ามิตรสหายและเพื่อนบ้านให้มาพร้อมกัน พูดว่า 'จงยินดีกับข้าพเจ้าเถิด เพราะข้าพเจ้าได้พบเหรียญเงินที่หายไปนั้นแล้ว'
10. เช่นนั้นแหละ เรบอกท่านทั้งหลายว่า จะมีความปรีดีในพวกทูตสวรรค์ของพระเจ้า เพราะคนบาปคนเดียวที่กลับใจใหม่
11. พระองค์ตรัสว่า ชายคนหนึ่งมีบุตรชายสองคน
12. บุตรคนน้อยพูดกับบิดาว่า 'บิดาเจ้าข้า ขอทรัพย์ที่ตกเป็นส่วนของข้าพเจ้าเถิด' บิดาจึงแบ่งสมบัติให้แก่บุตรทั้งสอง
13. ต่อมาไม่กี่วัน บุตรคนน้อยนั้นก็รวบรวมทรัพย์ทั้งหมดแล้วไปเมืองไกล และได้ผลาญทรัพย์ของตนที่นั่นด้วยการเป็นนักเลง
14. เมื่อใช้ทรัพย์หมดแล้วก็เกิดกันดารอาหารยิ่งนักทั่วเมืองนั้น เขาจึงเริ่มขัดสน
15. เขาไปอาศัยอยู่กับชาวเมืองนั้นคนหนึ่ง และคนนั้นก็ใช้เขาไปเลี้ยงหมูที่ทุ่งนา
16. เขาใคร่จะได้อิ่มท้องด้วยผักถั่วที่หมูกินนั้น แต่ไม่มีใครให้อะไรเขากิน
17. เมื่อเขารู้สำนึกตัวแล้วจึงพูดว่า 'ลูกจ้างของบิดาเรามีมาก ยังมีอาหารกินอิ่มและเหลืออีก ส่วนเราจะมาตายเสียเพราะอดอาหาร
18. จำเราจะลุกขึ้นไปหาบิดาเรา และพูดกับท่านว่า บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้ผิดต่อสวรรค์และผิดต่อหน้าท่านด้วย
19. ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านต่อไป ขอท่านให้ข้าพเจ้าเป็นเหมือนลูกจ้างของท่านคนหนึ่งเถิด'
20. แล้วเขาก็ลุกขึ้นไปหาบิดาของตน แต่เมื่อเขายังอยู่แต่ไกล บิดาแลเห็นเขาก็มีความเมตตา จึงวิ่งออกไปกอดคอจูบเขา

21. ฝ่ายบุตรนั้นจึงกล่าวแก่บิดาว่า 'บิดาเจ้าข้า ข้าพเจ้าได้บาปต่อสวรรค์และต่อสายตาของท่านด้วย ข้าพเจ้าไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นลูกของท่านอีกต่อไป'
22. แต่บิดาสั่งผู้รับใช้ของตนว่า 'จงรีบไปเอาเสื่ออย่างดีที่สุดมาสวมให้เขา และเอาแหวนมาสวมนิ้วมือ กับเอารองเท้ามาสวมให้เขา'
23. จงเอาลูกวัวอ้วนพีมาฆ่าเลี้ยงกัน เพื่อความรื่นเริงยินดีเกิด'
24. เพราะว่าลูกของเราคนนี้ได้ตายแล้ว แต่กลับเป็นอีก หายไปแล้ว แต่ได้พบกันอีก' เขาทั้งหลายต่างก็เริ่มมีความรื่นเริงยินดี'
25. ฝ่ายบุตรคนใหญ่ที่กำลังอยู่ที่ทุ่งนา เมื่อเขากลับมาใกล้บ้านแล้วก็ได้ยินเสียงมโหรีและเต้นรำ'
26. เขาจึงเรียกผู้รับใช้คนหนึ่งมาถามว่า เขาทำอะไรกัน'
27. ผู้รับใช้จึงตอบเขาว่า 'น้องของท่านกลับมาแล้ว และบิดาได้ให้ฆ่าลูกวัวอ้วนพี เพราะได้ลูกกลับมาโดยสวัสดิภาพ'
28. ฝ่ายพี่ชายก็โกรธไม่ยอมเข้าไป บิดาจึงออกมาชักชวนเขา'
29. แต่เขาบอกบิดาว่า 'ดูเถิด ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติท่านก็ปีมาแล้ว และมีได้ละเมิดคำบัญชาของท่านสักข้อหนึ่งเลย แม้แต่เพียงลูกแพะสักตัวหนึ่งท่านก็ยังไม่เคยให้ข้าพเจ้า เพื่อจะเลี้ยงกันเป็นที่รื่นเริงยินดีกับเพื่อนฝูงของข้าพเจ้า'
30. แต่เมื่อลูกคนหนึ่งของท่าน ผู้ได้ผลาญสิ่งเลี้ยงชีพของท่านโดยคบหญิงโสเภณีมาแล้ว ท่านยังได้ฆ่าลูกวัวอ้วนพีเลี้ยงเขา'
31. บิดาจึงตอบเขาว่า 'ลูกเอ๋ย เจ้าอยู่กับเราเสมอ และสิ่งของทั้งหมดของเราก็เป็นของเจ้า'
32. แต่สมควรที่เราจะรื่นเริงและยินดี เพราะน้องของเจ้าคนนี้ได้ตายแล้ว แต่กลับเป็นขึ้นอีก หายไปแล้วแต่ได้พบกันอีก'

1. พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์อีกว่า ยังมีเศรษฐีที่มีคนดันเรือนคนหนึ่ง และมีคนมาฟ้องเศรษฐีว่า คนดันเรือนนั้นผลาญสมบัติของท่านเสีย
2. เศรษฐีจึงเรียกคนดันเรือนนั้นมาว่าแก่เขาว่า `เรื่องราวที่เราได้ยินเกี่ยวกับเจ้านั้นเป็นอย่างไร จงส่งบัญชีหน้าที่ดันเรือนของเจ้า เพราะว่าเจ้าจะเป็นคนดันเรือนต่อไปไม่ได้'
3. คนดันเรือนนั้นคิดในใจว่า `เราจะทำอะไรดี เพราะนายจะถอดเราเสียจากหน้าที่ดันเรือน จะชุดดินก็ไม่มีกำลัง จะขอตานก็อายุเขา
4. เรารู้แล้วว่าจะทำอะไรดี เพื่อเมื่อเราถูกถอดจากหน้าที่ดันเรือนแล้ว เขาจะรับเราไว้ในเรือนของเขาได้'
5. คนนั้นจึงเรียกลูกหนี้ของนายมาทุกคน แล้วถามคนแรกว่า `ท่านเป็นหนี้นายข้าพเจ้าก็มากน้อย'
6. เขาตอบว่า `เป็นหนี้น้ำมันร้อยถัง' คนดันเรือนจึงบอกเขาว่า `เอาบัญชีของท่านนั่งลงเร็วๆแล้วแก้เป็นห้าสิบบัง'
7. แล้วเขาก็ถามอีกคนหนึ่งว่า `ท่านเป็นหนี้ก็มากน้อย' เขาตอบว่า `เป็นหนี้ข้าวสาลีร้อยกระสอบ' คนดันเรือนจึงบอกเขาว่า `จงเอาบัญชีของท่านแก้เป็นแปดสิบบ'
8. แล้วเศรษฐีก็ชมคนดันเรือนอธรรมนั้น เพราะเขาได้กระทำโดยความฉลาด ด้วยว่าลูกทั้งหลายของโลกนี้ ตามกาลสมัยเดียวกัน เขาใช้สติปัญญาฉลาดกว่าลูกของความสว่างอีก
9. เขาบอกท่านทั้งหลายว่า จงกระทำตัวให้มีมิตรสหายด้วยทรัพย์สมบัติอธรรม เพื่อเมื่อท่านพลาดไป เขาทั้งหลายจะได้ต้อนรับท่านไว้ในที่อาศัยอันถาวรเป็นนิรันดร์
10. คนที่สัตย์ซื่อในของเล็กน้อยที่สุดจะสัตย์ซื่อในของมากด้วย และคนที่อสัตย์ในของเล็กน้อยที่สุดจะอสัตย์ในของมากเช่นกัน
11. เหตุฉะนั้น ถ้าท่านทั้งหลายไม่สัตย์ซื่อในทรัพย์สมบัติอธรรม ใครจะมอบทรัพย์สมบัติอันแท้ให้แก่ท่านเล่า
12. และถ้าท่านทั้งหลายมิได้สัตย์ซื่อในของของคนอื่น ใครจะมอบทรัพย์อันแท้ให้เป็นของของท่านเล่า
13. ไม่มีผู้รับใช้ผู้ใดจะปรนนิบัตินายสองนายได้ เพราะว่าจะชังนายข้างหนึ่ง และจะรักนายอีกข้างหนึ่งหรือจะนับถือนายฝ่ายหนึ่ง และจะดูหมิ่นนายอีกฝ่ายหนึ่ง ท่านจะปฏิบัติพระเจ้าและจะปฏิบัติเงินทองพร้อมกันไม่ได้
14. ฝ่ายพวกฟาริสีที่มีใจรักเงิน เมื่อได้ยินคำเหล่านั้นแล้วจึงเยาะเย้ยพระองค์
15. แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า เจ้าทั้งหลายเป็นผู้ที่ทำได้เป็นคนชอบธรรมต่อหน้ามนุษย์ แต่พระเจ้าทรงทราบจิตใจของเจ้าทั้งหลาย ด้วยว่าซึ่งเป็นที่นับถือมากท่ามกลางมนุษย์ ก็ยังเป็นที่สะอิดสะเอียนในสายพระเนตรของพระเจ้า
16. มีพระราชบัญญัติและศาสนายาการณฺ์มาจนถึงยอห์น ตั้งแต่นั้นมาเขาก็ประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และคนทั้งปวงก็ชิงกันเข้าไปในอาณาจักรนั้น
17. ฟ้าและดินจะล่องไปก็ง่ายกว่าที่พระราชบัญญัติสักจุดหนึ่งจะขาดตกไป
18. ผู้ใดหย่าภรรยาของตน แล้วไปมีภรรยาใหม่ก็ผิดประเวณี และผู้ใดรับหญิงที่สามมิได้หย่าแล้วมาเป็นภรรยาของตนก็ผิดประเวณีด้วย
19. ยังมีเศรษฐีคนหนึ่งหนุ่มผ้าสีม่วงและผ้าปานเนื้อละเอียด รับประทานอาหารอย่างประณีตทุกวันๆ

20. และมีคนขอทานคนหนึ่งชื่อลาซาร์ส เป็นแผลทั้งตัว นอนอยู่ที่ประตูรั้วบ้านของเศรษฐี
21. และเขาใคร่จะกินเศษอาหารที่ตกจากโต๊ะของเศรษฐีนั้น แม้สุนัขก็มาเลียแผลของเขา
22. อยู่มาคนขอทานนั้นตายและเหล่าทูตสวรรค์ได้นำเขาไปไว้ที่อกของอับราฮัม ฝ่ายเศรษฐีนั้นก็ตายด้วย และเขาก็ฝังไว้
23. แล้วเมื่ออยู่ในนรกเป็นทุกข์ทรมานยิ่งนัก เศรษฐีนั้นจึงแหงนดูเห็นอับราฮัมอยู่แต่ไกล และลาซาร์สอยู่ที่อกของท่าน
24. เศรษฐีจึงร้องว่า 'อับราฮัมบิดาเจ้าข้า ขอเถินดูข้าพเจ้าเถิด ขอใช้ลาซาร์สมาเพื่อจะเอาปลายนิ้วจุ่มน้ำมาแตะลิ้นของข้าพเจ้าให้เย็น ด้วยว่าข้าพเจ้าตราทุกข์ทรมานอยู่ในเปลวไฟนี้'
25. แต่อับราฮัมตอบว่า 'ลูกเอ๋ย เจ้าจงระลึกว่าเมื่อเจ้ายังมีชีวิตอยู่ เจ้าได้ของดีสำหรับตัว และลาซาร์สได้ของเลว แต่เดี๋ยวนี้เขาได้รับความเล้าโลม แต่เจ้าได้รับความทุกข์ทรมาน
26. นอกจากนี้ ระหว่างพวกเรากับพวกเจ้ามีเหวใหญ่ตั้งขวางอยู่ เพื่อว่าถ้าผู้ใดปรารถนาจะข้ามไปจากที่นี่ถึงเจ้าก็ไม่ได้ หรือถ้าจะข้ามจากที่นั่นมาถึงเราก็ไม่ได้'
27. เศรษฐีนั้นจึงว่า 'บิดาเจ้าข้า ถ้าอย่างนั้นขอท่านใช้ลาซาร์สไปยังบ้านบิดาของข้าพเจ้า
28. เพราะว่าข้าพเจ้ามีพี่น้องห้าคน ให้ลาซาร์สเป็นพยานแก่เขา เพื่อมิให้เขามาถึงที่ทรมานนี้'
29. แต่อับราฮัมตอบเขาว่า 'เขามีโมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์นั้นแล้ว ให้เขาฟังคนเหล่านั้นเถิด'
30. เศรษฐีนั้นจึงว่า 'มิได้ อับราฮัมบิดาเจ้าข้า แต่ถ้าคนหนึ่งจากหมู่คนตายไปหาเขา เขาจะกลับใจเสียใหม่'
31. อับราฮัมจึงตอบเขาว่า 'ถ้าเขาไม่ฟังโมเสสและพวกศาสดาพยากรณ์ แม้คนหนึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตาย เขาก็จะยังไม่เชื่อ'

1. พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกอีกว่า จำเป็นต้องมีเหตุให้หลงผิด แต่วิบัติแก่ผู้ที่ก่อเหตุให้เกิดความหลงผิดนั้น
2. ถ้าเอาหินโมแป็งผูกคอกคนนั้นถ่วงเสียที่ทะเล ก็ดีกว่าให้เขานำผู้เล็กน้อยเหล่านี้คนหนึ่งให้หลงผิด
3. จงระวังตัวให้ดี ถ้าพี่น้องทำการละเมิดต่อท่าน จงเตือนเขา และถ้าเขากลับใจแล้ว จงยกโทษให้เขา
4. แม้เขาจะทำการละเมิดต่อท่านวันหนึ่งเจ็ดหน และจะกลับมาหาท่านทั้งเจ็ดหนในวันเดียวนั้น แล้วว่า 'ฉันกลับใจแล้ว' จงยกโทษให้เขาเถิด
5. ฝ่ายอัครสาวกทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ขอพระองค์โปรดให้ความเชื่อของพวกข้าพเจ้ามากยิ่งขึ้น
6. องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสว่า ถ้าพวกท่านมีความเชื่อเท่าเมล็ดพันธุ์ผักกาดเมล็ดหนึ่ง ท่านก็จะสั่งต้นสุกะมินนี้ได้ว่า 'จงถอนขึ้นออกไปปักในทะเล' และมันจะเชื่อฟังท่าน
7. ในพวกท่านมีคนเดียวที่มีผู้รับใช้ไถนาหรือเลี้ยงแกะ เมื่อผู้รับใช้คนนั้นกลับมาจากทุ่งนาจะบอกเขาที่เดียวว่า 'เชิญเอนกายลงรับประทานเถิด'
8. หรือจะไม่บอกเขาว่า 'จงหาให้เรารับประทานและคาดเอวไว้ปรนนิบัติเรา จนเราจะกินและดื่มอิ่มแล้ว และภายหลังเจ้าจงค่อยกินและดื่มเถิด'
9. นายจะชอบใจผู้รับใช้ไหนเพราะผู้รับใช้ได้ทำตามคำสั่งหรือ เราคิดว่าไม่
10. ฉันใดก็ดี เมื่อท่านทั้งหลายได้กระทำสิ่งสารพัดซึ่งทรงบัญชาไว้แก่ท่านนั้น ก็จงพูดด้วยว่า 'ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นผู้รับใช้ที่ไม่มีบุญคุณต่อนาย ข้าพเจ้าได้กระทำตามหน้าที่ซึ่งข้าพเจ้าควรกระทำเท่านั้น'
11. ต่อมาเมื่อพระองค์กำลังเสด็จไปยังกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์จึงเสด็จเสียบระหว่างแคว้นสะมาเรียและกาลิลี
12. เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง มีคนเป็นโรคเรื้อนสิบคนมาพบพระองค์ยืนอยู่แต่ไกล
13. และส่งเสียงร้องว่า เยชูนายเจ้าข้า โปรดได้เมตตาข้าพเจ้าทั้งหลายเถิด
14. เมื่อพระองค์ทอดพระเนตรเห็นแล้วจึงตรัสแก่เขาว่า จงไปแสดงตัวแก่พวกปุโรหิตเถิด ต่อมาเมื่อกำลังเดินไป เขาทั้งหลายก็หายสะอาด
15. ฝ่ายคนหนึ่งนั้นในพวกนั้น เมื่อเห็นว่าตัวหายโรคแล้ว จึงกลับมาสรรเสริญพระเจ้าด้วยเสียงดัง
16. และกราบลงที่พระบาทของพระองค์ ขอบพระคุณพระองค์ คนนั้นเป็นชาวสะมาเรีย
17. ฝ่ายพระเยซูตรัสว่า มีสิบคนหายสะอาดมิใช่หรือ แต่แก้อยู่คนเดียวที่ไหน
18. ไม่เห็นผู้ใดกลับมาสรรเสริญพระเจ้า เว้นไว้แต่คนต่างชาติคนนี้
19. แล้วพระองค์ตรัสกับคนนั้นว่า จงลุกขึ้นไปเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติ
20. เมื่อพวกฟาริสีทูลถามพระองค์ว่า อาณาจักรของพระเจ้าจะมาถึงเมื่อไร พระองค์ตรัสตอบเขาว่า อาณาจักรของพระเจ้าไม่มาโดยให้เป็นที่สังเกตได้
21. และเขาจะไม่พูดว่า 'มาดูนี่' หรือ 'ไปดูโน่น' เพราะ ดูเถิด อาณาจักรของพระเจ้าอยู่ภายในท่านทั้งหลาย
22. พระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกว่า จะมีเวลาหนึ่งเมื่อท่านทั้งหลายจะใคร่เห็นวันของบุตรมนุษย์สักวันหนึ่ง แต่จะไม่เห็น

23. เขาจะพูดกับท่านทั้งหลายว่า 'มาดูนี่' หรือ 'ไปดูโน่น' อย่าออกไป อย่าตามเขา
24. ด้วยว่าเปรียบเหมือนฟ้าแลบ เมื่อแลบออกจากฟ้าข้างหนึ่ง ก็ส่องสว่างไปถึงฟ้าอีกข้างหนึ่ง บุตรมนุษย์ก็จะเป็นอย่างนั้นแหละในวันของพระองค์
25. ก่อนนั้นจำเป็นที่พระองค์จะต้องทนทุกข์ทรมานหลายประการ และคนยุคนี้จะปฏิเสธพระองค์
26. ในสมัยของโนอาห์เหตุการณ์ได้เป็นมาแล้วอย่างไร ในสมัยของบุตรมนุษย์ก็จะเป็นไปอย่างนั้นด้วย
27. เขาได้กินและดื่ม ได้สมรสกันและได้ยกให้เป็นสามีภรรยา กัน จนถึงวันนั้นที่โนอาห์ได้เข้าในนาวา และน้ำได้มาท่วมล้างผลาญเขาเสียทั้งสิ้น
28. ในสมัยของโลทก็เหมือนกัน เขาได้กินดื่ม ซื่อขาย หว่านปลูก ก่อสร้าง
29. แต่ในวันนั้นที่โลทออกไปจากเมืองโสโดม ไฟและกำมะถันได้ตกจากฟ้ามาเผาผลาญเขาเสียทั้งสิ้น
30. ในวันที่บุตรมนุษย์จะมาปรากฏก็เป็นเหมือนอย่างนั้น
31. ในวันนั้นคนที่อยู่บนดาดฟ้าหลังคาบ้าน และของของเขายู่ในบ้าน อย่าให้เขาลงมาเก็บของนั้นไป และคนที่อยู่ตามทุ่งนา อย่าให้เขากลับมาเหมือนกัน
32. จงระลึกถึงภรรยาของโลทนั้นเถิด
33. ผู้ใดอุตสาห์เอาชีวิตของตนรอด ผู้นั้นจะเสียชีวิต แต่ผู้ใดจะสู้เสียชีวิต ผู้นั้นจะได้ชีวิตรอด
34. เรบอกท่านทั้งหลายว่า ในคืนวันนั้นจะมีชายสองคนนอนในที่นอนอันเดียวกัน จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง
35. ผู้หญิงสองคนจะไม่แบ่งด้วยกัน จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง
36. ชายสองคนจะอยู่ในทุ่งนา จะทรงรับคนหนึ่ง จะทรงละคนหนึ่ง
37. เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า จะเกิดขึ้นที่ไหน พระองค์เจ้าข้า พระองค์ตรัสตอบเขาว่า ซากศพอยู่ที่ไหน ผู้งนกอินทรีจะตอมกันอยู่ที่นั่น

1. พระองค์ตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังเพื่อสอนว่า คนทั้งหลายควรอธิษฐานอยู่เสมอ ไม่อ่อนระอาใจ
2. พระองค์ตรัสว่า ในนครหนึ่งมีผู้พิพากษาคนหนึ่งที่มีได้เกรงกลัวพระเจ้า และมีได้เห็นแก่มนุษย์
3. ในนครนั้นมีหญิงม่ายคนหนึ่งมาหาผู้พิพากษานั้นพูดว่า 'ขอแก้แค้นศัตรูของข้าพเจ้าให้ข้าพเจ้าเถิด'
4. ฝ่ายผู้พิพากษานั้นไม่ยอมทำงานช้านาน แต่ภายหลังเขาก็ในใจว่า 'แม้ว่าเราไม่เกรงกลัวพระเจ้าและไม่เห็นแก่มนุษย์
5. แต่เพราะแม่ม่ายคนนี้มากวนเราให้ลำบาก เราจะแก้แค้นให้เขา เพื่อมิให้นางมารบกวนบ่อยๆให้เรารำคาญใจ'
6. และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า จงฟังคำที่ผู้พิพากษาธรรมนี้ได้พูด
7. พระเจ้าจะไม่ทรงแก้แค้นให้คนที่พระองค์ได้ทรงเลือกไว้ ผู้ร้องถึงพระองค์ทั้งกลางวันกลางคืนหรือ พระองค์จะอดพระทัยไว้ช้านานหรือ
8. เรบอกท่านทั้งหลายว่า พระองค์จะทรงแก้แค้นให้เขาโดยเร็ว แต่เมื่อบุตรมนุษย์มา ท่านจะพบความเชื่อในแผ่นดินโลกหรือ
9. สำหรับบางคนที่ไว้ใจในตัวเองว่าเป็นคนชอบธรรม และได้ดูถูกคนอื่นนั้น พระองค์ตรัสคำอุปมานี้ว่า
10. มีชายสองคนขึ้นไปอธิษฐานในพระวิหาร คนหนึ่งเป็นพวกฟาริสี และคนหนึ่งเป็นพวกเก็บภาษี
11. คนฟาริสีนั้นยืนนึกในใจของตนอธิษฐานว่า 'ข้าแต่พระเจ้า ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ ที่ข้าพระองค์ไม่เหมือนคนอื่นซึ่งเป็นคนโลภ คนอธรรม และคนลวงประเวณี และไม่เหมือนคนเก็บภาษีคนนี้
12. ในสัปดาห์หนึ่งข้าพระองค์ถืออดอาหารสองหน และของสารพัดซึ่งข้าพระองค์หาได้ ข้าพระองค์ได้เอาสิบชักหนึ่งมาถวาย'
13. ฝ่ายคนเก็บภาษีนั้นยืนอยู่แต่ไกล ไม่แหงนดูฟ้า แต่ตืออกของตนว่า 'ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดพระเมตตาแก่ข้าพระองค์ผู้เป็นคนบาปเถิด'
14. เรบอกท่านทั้งหลายว่า คนนี้แหละเมื่อกลับลงไปยังบ้านของตนก็นับว่าชอบธรรมยิ่งกว่าอีกคนหนึ่งนั้น เพราะว่าทุกคนที่ยกตัวขึ้นจะต้องถูกเหยียดลง แต่ทุกคนที่ได้ถ่อมตัวลงจะต้องถูกยกขึ้น
15. แล้วเขาอุ้มทารกมาหาพระองค์ เพื่อให้พระองค์ทรงถูกต้องทารกนั้น แต่เหล่าสาวกเมื่อเห็นเข้าก็ห้ามเขา
16. แต่พระเยซูทรงเรียกเขามา แล้วตรัสว่า จงยอมให้เด็กเล็กๆเข้ามาหาเรา อย่าห้ามเขาเลย เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้าย่อมเป็นของคนเช่นเด็กเหล่านั้น
17. เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้หนึ่งผู้ใดมิได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเหมือนเด็กเล็กๆ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรนั้นไม่ได้
18. มีขุนนางผู้หนึ่งทูลถามพระองค์ว่า ท่านอาจารย์ผู้ประเสริฐ ข้าพเจ้าจะทำประการใดจึงจะได้ชีวิตนิรันดร์เป็นมรดก
19. พระเยซูตรัสถามคนนั้นว่า ท่านเรียกเราว่าประเสริฐทำไม ไม่มีใครประเสริฐเว้นแต่พระเจ้าองค์เดียว
20. ท่านรู้จักพระบัญญัติแล้วซึ่งว่า 'อย่าลวงประเวณีฝ่าเมียเขา อย่ากระทำการฆาตกรรม อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็น

พยานเท็จ จึงให้เกียรติแก่บิดามารดาของตน'

21. คนนั้นจึงทูลว่า ข้อเหล่านั้นข้าพเจ้าได้ถือรักษาไว้ตั้งแต่เป็นเด็กจวบมา
22. เมื่อพระเยซูทรงได้ยินอย่างนั้นพระองค์ตรัสแก่เขาว่า ท่านยังขาดสิ่งหนึ่ง จงไปขายบรรดาสิ่งของซึ่งท่านมีอยู่ และแจกจ่ายให้คนอนาถา ท่านจึงจะมีทรัพย์สมบัติในสวรรค์ แล้วจงตามเรามา
23. แต่เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้นก็เป็นทุกข์นัก เพราะเขาเป็นคนมั่งมีมาก
24. เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเขาเป็นทุกข์นัก พระองค์จึงตรัสว่า คนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้าก็ยากจริงหนา
25. เพราะว่าตัวอูฐจะรอดรูเข็มก็ง่ายกว่าคนมั่งมีจะเข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า
26. ฝ่ายคนทั้งหลายที่ได้ยินจึงว่า ถ้าอย่างนั้นใครจะรอดได้
27. แต่พระองค์ตรัสว่า สิ่งที่มีมนุษย์ทำไม่ได้ พระเจ้าทรงกระทำได้
28. เปโตรจึงทูลว่า ดูเถิด ข้าพระองค์ทั้งหลายได้สละทิ้งสิ่งสารพัด ติดตามพระองค์มา
29. พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดได้สละเรือน หรือบิดามารดา หรือพี่น้อง หรือภรรยา หรือบุตร เพราะเห็นแก่อาณาจักรของพระเจ้า
30. ในเวลานี้ผู้นั้นจะได้รับตอบแทนหลายเท่า และในโลกหน้าจะได้ชีวิตนิรันดร์
31. พระองค์ทรงพาสาวกสิบสองคนไปกับพระองค์แล้วตรัสกับเขาว่า ดูเถิด เราทั้งหลายจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และสิ่งสารพัดซึ่งเหล่าศาสดาพยากรณ์ได้เขียนไว้ว่าด้วยบุตรมนุษย์นั้นจะสำเร็จ
32. ด้วยว่าบุตรมนุษย์นั้นจะต้องถูกมอบไว้กับคนต่างชาติ และเขาจะเยาะเย้ยท่าน กระทำหยาบคายแก่ท่าน ถ่มน้ำลายรดท่าน
33. เขาจะโบยตีและฆ่าท่านเสีย แล้วในวันที่สามท่านจะเป็นขึ้นขึ้นมาใหม่
34. ฝ่ายเหล่าสาวกมิได้เข้าใจในสิ่งเหล่านั้นเลย และคำนั้นก็ถูกซ่อนไว้จากเขา และเขาไม่รู้เนื้อความซึ่งพระองค์ตรัสนั้น
35. ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้เมืองเยรีโค มีคนตาบอดคนหนึ่งนั่งขอทานอยู่ริมหนทาง
36. เมื่อเขาได้ยินเสียงประชาชนเดินผ่านไป จึงถามว่าเรื่องอะไรกัน
37. คนพวกนั้นจึงบอกเขาว่า พระเยซูชาวนาซาเร็ฐเสด็จไป
38. คนตาบอดนั้นจึงร้องว่า ท่านเยชู บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด
39. คนที่เดินไปข้างหน้านั้นจึงห้ามเขาให้หนึ่ง แต่เขายังร้องขึ้นว่า บุตรดาวิดเจ้าข้า ขอทรงเมตตาข้าพระองค์เถิด
40. พระเยซูทรงประทับยืนอยู่สั่งให้พาคคนตาบอดมาหาพระองค์ เมื่อเขามาใกล้แล้ว พระองค์ทรงถามเขา
41. ว่า เจ้าปรารถนาจะให้เราทำอะไรให้เจ้า เขาทูลว่า พระองค์เจ้าข้า โปรดให้ข้าพระองค์เห็นได้
42. พระเยซูตรัสแก่เขาว่า จงเห็นเถิด ความเชื่อของเจ้าได้กระทำให้ตัวเจ้าหายปกติ
43. ในทันใดนั้นเขาก็เห็นได้ และตามพระองค์ไปพลางถวายเกียรติแด่พระเจ้า และเมื่อคนทั้งปวงได้เห็นเช่นนั้นก็สรรเสริญพระเจ้า

1. ฝ่ายพระเยซูจึงเสด็จเข้าเมืองเยรีโคและกำลังจะทรงผ่านไป
2. ดุเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อศักเคียส ผู้ซึ่งเป็นนายด่านภาษีและเป็นคนมั่งมี
3. ศักเคียสพยายามจะดูให้เห็นพระเยซูว่าพระองค์เป็นผู้ใด แต่ดูไม่เห็นเพราะคนแน่น ด้วยเขาเป็นคนเตี้ย
4. เขาจึงวิ่งไปข้างหน้าขึ้นต้นซุกะโมรเพื่อจะได้เห็นพระองค์ เพราะว่าพระองค์จะเสด็จไปทางนั้น
5. เมื่อพระเยซูเสด็จมาถึงที่นั่น พระองค์ทรงแหงนพระพักตร์ดูศักเคียสแล้วตรัสแก่เขาว่า ศักเคียสเอ๋ย จงรีบลงมา เพราะว่าเราจะต้องพักอยู่ในบ้านของท่านวันนี้
6. แล้วเขาก็รีบลงมาต้อนรับพระองค์ด้วยความปรีดี
7. เมื่อคนทั้งปวงเห็นแล้วเขาก็พากันบ่นว่า พระองค์เข้าไปพักอยู่กับคนบาป
8. ฝ่ายศักเคียสยืนทูลองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ดุเถิด พระองค์เจ้าข้า ทรีพัสของของข้าพระองค์ ข้าพระองค์ยอมให้คนอนาถาครึ่งหนึ่ง และถ้าข้าพระองค์ได้อำนาจของของผู้ใด ข้าพระองค์ยอมคืนให้เขาสี่เท่า
9. พระเยซูตรัสกับเขาว่า วันนี้ความรอดมาถึงครอบครัวนี้แล้ว เพราะคนนี้เป็นลูกของอับราฮัมด้วย
10. เพราะว่าบุตรมนุษย์ได้มาเพื่อจะแสวงหาและช่วยผู้ที่หลงหายไปนั้นให้รอด
11. เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินเหตุการณ์นั้น พระองค์ได้ตรัสคำอุปมาเรื่องหนึ่งให้เขาฟังต่อไป เพราะพระองค์เสด็จมาใกล้กรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเพราะเขาทั้งหลายคิดว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะปรากฏโดยพลัน
12. เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า มีเจ้านายองค์หนึ่งไปเมืองไกล เพื่อจะรับอำนาจมาครองอาณาจักรแล้วจะกลับมา
13. ท่านจึงเรียกผู้รับใช้ของท่านสิบคนมามอบเงินไว้แก่เขาสิบมินา สั่งเขาว่า 'จงเอาไปค้าขายจนเราจะกลับมา'
14. แต่ชาวเมืองซึ่งท่านผู้นั้น จึงใช้คนตะตุตตามไปทูลท่านว่า 'เราไม่ต้องการให้ผู้นี้ครอบครองเรา'
15. ต่อมาเมื่อท่านได้รับอำนาจมาครองอาณาจักรกลับมาแล้ว ท่านจึงสั่งให้เรียกผู้รับใช้ทั้งหลายที่ท่านได้ให้เงินไว้ให้นั้นมา เพื่อจะได้รู้ว่าเขาทุกคนค้าขายได้กำไรกี่มากน้อย
16. ฝ่ายคนแรกมาบอกว่า 'ท่านเจ้าข้า เงินมินาหนึ่งของท่านได้กำไรสิบมินา'
17. ท่านจึงพูดกับเขาว่า 'ดีแล้ว เจ้าเป็นผู้รับใช้ที่ดี เพราะเจ้าสัตย์ซื่อในของเล็กน้อย เจ้าจึงมีอำนาจครอบครองสิบเมืองเถิด'
18. คนที่สองมาบอกว่า 'ท่านเจ้าข้า เงินมินาหนึ่งของท่านได้กำไรห้ามินา'
19. ท่านจึงพูดกับเขาเหมือนกันว่า 'เจ้าจงครอบครองห้าเมืองเถิด'
20. อีกคนหนึ่งมาบอกว่า 'ท่านเจ้าข้า ดุเถิด นี่เงินมินาหนึ่งของท่าน ซึ่งข้าพเจ้าได้เอาผ้าห่อเก็บไว้'
21. เพราะข้าพเจ้ากลัวท่าน ด้วยว่าท่านเป็นคนเข้มงวด ท่านเก็บผลซึ่งท่านมิได้ลงแรง และเกี่ยวที่ท่านมิได้หว่าน'
22. ท่านจึงตอบเขาว่า 'เจ้าผู้รับใช้ซื่อ เราจะปรับโทษเจ้าโดยคำของเจ้าเอง เจ้าก็รู้หรือว่าเราเป็นคนเข้มงวด เก็บผลซึ่งเรามีได้ลงแรง และเกี่ยวที่เรามีได้หว่าน'
23. ก็เหตุไฉนเจ้ามิได้ฝากเงินของเราไว้ที่ธนาคารเล่า เมื่อเรามาจะได้รับเงินของเรากับดอกเบี้ยด้วย'
24. แล้วท่านสั่งคนที่ยืนอยู่ที่นั่นว่า 'จงเอาเงินมินาหนึ่งนั้นไปจากเขา ให้แก่คนที่มิสิบมินา'

25. (คนเหล่านั้นบอกท่านว่า `ท่านเจ้าข้า เรามีสิบมินาแล้ว')
26. `เราบอกเจ้าทั้งหลายว่า ทุกคนที่มีอยู่แล้วจะเพิ่มเติมให้เขาอีก แต่ผู้ที่ไม่ม่มีแม้ว่าซึ่งเขามีอยู่นั้นจะต้องเอาไปจากเขา
27. ฝ่ายพวกศัตรูของเราที่ไม่ต้องการให้เราครอบครองเขา นั้น จงพาเขามาที่นี่และฆ่าเสียต่อหน้าเรา'
28. เมื่อพระองค์ตรัสคำเหล่านั้นแล้ว พระองค์ทรงดำเนินนำหน้าเขาไปจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
29. ต่อมาเมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้หมู่บ้านเบธฟายีและหมู่บ้านเบธานีบนภูเขาซึ่งเรียกว่า มะกอกเทศ พระองค์ทรงใช้สาวกสองคนของพระองค์ไป
30. สั่งว่า จงเข้าไปในหมู่บ้านที่อยู่ตรงหน้า เมื่อเข้าไปแล้วจะพบลูกลาตัวหนึ่งผูกอยู่ ที่ยังไม่เคยมีใครขี่ขึ้นขี่เลย จงแก้มันจูงมาเถิด
31. ถ้ามีผู้ใดถามท่านว่า `ท่านแก้มันทำไม' จงบอกเขาว่า `เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ลูกลา'
32. สาวกที่รับใช้นั้นได้ไปพบเหมือนที่พระองค์ตรัสแก่เขาแล้ว
33. เมื่อเขากำลังแก้ลูกลานั้น พวกเจ้าของก็ถามเขาว่า ท่านแก้ลูกลาทำไม
34. ฝ่ายเขาตอบว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประสงค์ลูกลา'
35. แล้วเขาก็จูงลูกลามาถึงพระเยซูและเอาเสื้อของตนปลงบนหลังลา และเชิญพระเยซูขึ้นขี่ทรงลานั้น
36. เมื่อพระองค์เสด็จไป เขาทั้งหลายก็เอาเสื้อผ้าของตนปลงตามหนทาง
37. เมื่อพระองค์เสด็จมาใกล้ที่ซึ่งจะลงไปจากภูเขามะกอกเทศแล้ว เหล่าสาวกทุกคนมีความเปรมปรีดีเพราะบรรดามหกิจซึ่งเขาได้เห็นนั้น จึงเริ่มสรรเสริญพระเจ้าเสียงดัง
38. ว่า ขอให้พระมหากษัตริย์ผู้ซึ่งเสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเจริญ จงมีสันติสุขในสวรรค์ และทรงสง่าราศีในที่สุด
39. ฝ่ายฟาริสีบางคนในหมู่ประชาชนนั้นทูลพระองค์ว่า อาจารย์เจ้าข้า จงห้ามเหล่าสาวกของท่าน
40. พระองค์ตรัสตอบเขาว่า เราบอกท่านทั้งหลายว่า ถึงคนเหล่านี้จะนั่งเสีย ศิลาทั้งหลายก็ยังคงส่งเสียงร้องทันที
41. ครั้นพระองค์เสด็จมาใกล้ทอดพระเนตรเห็นกรุงแล้ว ก็กันแสงสงสารกรุงนั้น
42. ตรัสว่า ถ้าเจ้า คือเจ้าเอง รู้ในกาลวันนี้ว่า สิ่งอะไรจะให้สันติสุข แต่เดี๋ยวนี้สิ่งนั้นบังซ่อนไว้จากตาของเจ้าแล้ว
43. ด้วยว่าเวลาจะมาถึงเจ้า เมื่อศัตรูของเจ้าจะก่อเชิงเทินต่อสู้เจ้า และล้อมขังเจ้าไว้ทุกด้าน
44. แล้วจะเหวี่ยงเจ้าลงให้ราบบนพื้นดิน กับลูกทั้งหลายของเจ้าซึ่งอยู่ในเจ้า และเขาจะไม่ปล่อยให้ศิลาช้อนทับกันไว้ภายในเจ้าเลย เพราะเจ้าไม่ได้รู้เวลาที่พระองค์เสด็จมาเยี่ยมเจ้า
45. ฝ่ายพระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหาร แล้วทรงเริ่มขับไล่คนทั้งหลายที่ซื้อขายอยู่นั้น
46. ตรัสแก่เขาว่า มีพระวจนะเขียนไว้ว่า `นิเวศของเราเป็นนิเวศสำหรับอธิษฐาน' แต่เจ้าทั้งหลายมากระทำให้เป็น `ถ้ำของพวกโจร'
47. พระองค์ทรงสั่งสอนในพระวิหารทุกวัน แต่พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และคนสำคัญของพลเมืองได้หาช่องที่จะประหารพระองค์เสีย

48. แต่เขาไม่พบช่องทางที่จะทำอะไรได้ เพราะว่าคนทั้งปวงชอบฟังพระองค์มาก

1. ต่อมาวันหนึ่งเมื่อพระองค์กำลังทรงสั่งสอนคนทั้งปวงในพระวิหารและประกาศข่าวประเสริฐ พวกปุโรหิตใหญ่ พวกธรรมาจารย์ และพวกผู้ใหญ่มาพบพระองค์
2. และทูลพระองค์ว่า จงบอกพวกเราเถิด ท่านกระทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันใด หรือใครให้สิทธินี้แก่ท่าน
3. พระองค์ตรัสตอบเขาว่า เราจะถามท่านทั้งหลายสักข้อหนึ่งด้วย จงตอบเราเถิด
4. คือบัญญัติของยอห์นนั้นมาจากสวรรค์หรือมาจากมนุษย์
5. เขาจึงปรึกษากันว่า ถ้าเราจะว่า 'มาจากสวรรค์' ท่านจะถามว่า 'เหตุไฉนท่านจึงไม่เชื่อยอห์นเล่า'
6. แต่ถ้าเราจะว่า 'มาจากมนุษย์' คนทั้งปวงก็จะเอาหินขว้างเรา เพราะเขาทั้งหลายถือกันว่ายอห์นเป็นศาสดาพยากรณ์
7. เขาจึงตอบว่าเขาไม่ทราบว่ามีมาจากไหน
8. พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า เราจะไม่บอกท่านทั้งหลายเหมือนกันว่า เรากระทำการเหล่านี้โดยสิทธิอันใด
9. แล้วพระองค์ตั้งต้นตรัสคำอุปมาให้คนทั้งหลายฟังดังต่อไปนี้ว่า ยังมีชายคนหนึ่งได้ทำสวนองุ่นและให้ชาวสวนเช่า แล้วก็ไปเมืองไกลเสียช้านาน
10. เมื่อถึงเวลาแล้วจึงใช้ผู้รับใช้คนหนึ่งไปหาคนเช่าสวนเหล่านั้น เพื่อเขาจะได้ให้ผลองุ่นจากสวนแบ่งแก่เขาบ้าง แต่คนเช่าสวนนั้นได้เยียนตีผู้รับใช้คนนั้นและไล่ให้กลับไปมือเปล่า
11. แล้วเจ้าของสวนจึงใช้ผู้รับใช้อีกคนหนึ่ง แต่คนเช่าสวนได้เยียนตีและทำการน่าอับยศต่างๆแก่ผู้รับใช้นั้นด้วย และได้ไล่ให้กลับไปมือเปล่า
12. แล้วเจ้าของสวนจึงใช้คนที่สามไปและคนเช่าสวนนั้นก็ทำให้เขาบาดเจ็บ แล้วผลักใสออกไป
13. ฝ่ายเจ้าของสวนองุ่นจึงว่า 'เราจะทำอย่างไรดี เราจะใช้บุตรชายที่รักของเราไป เมื่อเห็นบุตรนั้นเขาคงจะเคารพนับถือ'
14. แต่พวกคนเช่าสวนเมื่อเห็นบุตรนั้นก็ปรึกษากันว่า 'คนนี่แหละเป็นทายาท มาเถอะ ให้เราฆ่าเขาเสีย เพื่อมรดกจะตกกับเรา'
15. แล้วเขาก็ผลักบุตรนั้นออกไปนอกสวนฆ่าเสีย เหตุฉะนั้นเจ้าของสวนจะทำอย่างไรกับเขาเหล่านั้น
16. ท่านจะมาฆ่าคนเช่าสวนเหล่านั้นเสีย แล้วจะเอาสวนองุ่นนั้นให้ผู้อื่นเช่า คนทั้งหลายเมื่อได้ยินดังนั้นจึงว่า ขอพระเจ้าอย่ายอมให้เป็นเช่นนั้นเลย
17. ฝ่ายพระองค์ทรงฟังดูเขาและตรัสว่า เหตุฉะนั้นพระเจ้าจะซึ่งเขียนไว้ในวันนั้นหมายความว่า 'ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสฐเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว'
18. ผู้ใดล้มทับศิลานั้น ผู้นั้นจะต้องแตกหักไป แต่ศิลานั้นจะตกทับผู้ใด ผู้นั้นจะแหลกละเอียดไป
19. ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์รู้ว่า พระองค์ได้ตรัสคำอุปมานั้นกระทบพวกเขาเอง จึงอยากจะทำพระองค์ในเวลานั้นแต่เขากลัวประชาชน
20. เขาจึงตามดูพระองค์ และใช้คนให้ปลอมเป็นเหมือนคนชอบธรรมไปสอดแนม หวังจะจับผิดในพระดำรัสของพระ

องค์ เพื่อจะมอบพระองค์ไว้ในอำนาจและอาชญาของเจ้าเมือง

21. คนเหล่านั้นจึงทูลถามพระองค์ว่า อาจารย์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายทราบอยู่ว่า ท่านกล่าวและสั่งสอนล้วนแต่ความจริงและมีได้เลือกหน้าผู้ใด แต่สั่งสอนทางของพระเจ้าจริง ๆ

22. การที่จะส่งส่วยให้แก่ซีซาร์นั้นถูกต้องตามพระราชบัญญัติหรือไม่

23. ฝ่ายพระองค์ทรงหยั่งรู้อุบายของเขาจึงตรัสแก่เขาว่า ท่านทั้งหลายทดลองเราทำไม

24. จงให้เราดูเงินตราเหรียญหนึ่งเถิด รูปและคำจารึกนี้เป็นของใคร เขาทูลตอบว่า ของซีซาร์

25. แล้วพระองค์ตรัสกับเขาว่า ของของซีซาร์จงถวายแก่ซีซาร์ และของของพระเจ้าจงถวายแด่พระเจ้า

26. คนเหล่านั้นจับผิดในพระดำรัสของพระองค์ต่อหน้าประชาชนไม่ได้ และเขาก็ประหลาดใจในพระดำรัสตอบของพระองค์จึงนิ่งไป

27. ยังมีพวกสะดูสีบางคนมาหาพระองค์ ซึ่งเขาทั้งหลายว่าการฟื้นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มี เขาจึงทูลถามพระองค์

28. ว่า อาจารย์เจ้าข้า โมเสสได้เขียนสั่งข้าพเจ้าทั้งหลายไว้ว่า 'ถ้าชายผู้ใดตายและมีภรรยา แต่ไม่มีบุตร ก็ให้น้องชายรับพี่สะใภ้ที่นั้นไว้เป็นภรรยาของตน เพื่อสืบเชื้อสายของพี่ชายไว้'

29. ยังมีพี่น้องผู้ชายเจ็ดคน พี่หัวปีมีภรรยาแล้วก็ตายไม่มีบุตร

30. แล้วน้องที่สองก็รับหญิงนั้นเป็นภรรยา แล้วเขาก็ตายไม่มีบุตร

31. ที่สามนั้นก็รับหญิงนั้นเป็นภรรยา ทั้งเจ็ดคนก็เหมือนกันไม่มีบุตร แล้วก็ตาย

32. ที่สุดผู้หญิงนั้นก็ตายด้วย

33. เหตุฉะนั้น ในวันที่จะฟื้นขึ้นมาจากความตาย หญิงนั้นจะเป็นภรรยาของใคร ด้วยนางได้เป็นภรรยาของชายทั้งเจ็ดนั้นแล้ว

34. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า คนในโลกนี้มีการสมรสกัน และยกให้เป็นสามีภรรยา

35. แต่เขาเหล่านั้นที่สมควรจะลูถึงโลกหน้า และลูถึงการฟื้นขึ้นมาจากความตาย ไม่มีการสมรสกัน หรือยกให้เป็นสามีภรรยา

36. และเขาจะตายอีกไม่ได้ เพราะเขาเป็นเหมือนทูตสวรรค์ เป็นบุตรของพระเจ้า ด้วยว่าเป็นลูกแห่งการฟื้นขึ้นมาจากความตาย

37. แต่คนที่ตายจะถูกชุบให้เป็นขึ้นมาใหม่นั้น โมเสสก็ยังได้สำแดงในเรื่องฟุ่มไม้ คือที่ได้เรียกองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า 'เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ'

38. พระองค์มิได้ทรงเป็นพระเจ้าของคนตาย แต่ทรงเป็นพระเจ้าของคนเป็น ด้วยว่าจำเพาะพระเจ้าคนทุกคนเป็นอยู่

39. ครรมาจารย์บางคนจึงทูลว่า อาจารย์เจ้าข้า ท่านพูดดีแล้ว

40. หลังจากนั้น พวกเขาก็ไม่กล้าจะทูลถามพระองค์ต่อไปอีก

41. พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า ที่คนทั้งหลายว่า พระคริสต์ทรงเป็นเชื้อสายของดาวิดนั้นเป็นได้อย่างไร

42. ด้วยว่าท่านดาวิดเองได้กล่าวไว้ในหนังสือสดุดีว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จง

นั่งที่ขวามือของเรา

43. จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน'

44. ดาวิดยังได้ทรงเรียกท่านว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านจะเป็นเพียงเชื้อสายของดาวิดอย่างไรได้

45. เมื่อคนทั้งหลายกำลังฟังอยู่ พระองค์จึงตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า

46. จงระวังพวกธรรมาจารย์ให้ดี ผู้ที่ชอบสวมเสื้อยาวเดินไปมา ชอบให้คนค้ำบกลางตลาด ชอบนั่งที่สูงในธรรมศาลาและที่อื่นมีเกียรติในการเลี้ยง

47. เขามักรีบเอาเรือนของหญิงม่าย และสร้างอิฐฐานเสี้ยดยาว เขาทั้งหลายนั้นจะต้องมีโทษหนักยิ่งขึ้น

1. พระองค์เงยพระพักตร์ทอดพระเนตรเห็นคนมั่งมีทั้งหลายนำเงินมาใส่ในตู้เก็บเงินถวาย
2. พระองค์ทอดพระเนตรเห็นหญิงม่ายคนหนึ่งเป็นคนจนน่าหวั่นไหวของแดงสองอันมาใส่ด้วย
3. พระองค์ตรัสว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า หญิงม่ายจนคนนี้ใส่ไว้มากกว่าคนทั้งปวงนี้
4. เพราะว่าคนทั้งปวงนี้ได้เอาเงินเหลือใช้ของเขามาใส่ถวายแด่พระเจ้า แต่ผู้หญิงนี้ขัดสนที่สุด ยังได้เอาเงินที่มีอยู่สำหรับเลี้ยงชีวิตของตนมาใส่จนหมด
5. เมื่อบางคนพูดชมพระวิหารว่าได้ตกแต่งไว้ด้วยศิลางามและเครื่องถวาย พระองค์จึงตรัสว่า
6. สิ่งเหล่านี้ที่ท่านทั้งหลายเห็น วันหนึ่งศิลาที่ซ้อนทับกันอยู่ที่นี่ซึ่งจะไม่ถูกทำลายลงก็ไม่มี
7. เขาทั้งหลายทูลถามพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า เหตุการณ์เหล่านี้จะบังเกิดขึ้นเมื่อไร สิ่งไรเป็นหมายสำคัญว่า การทั้งปวงนี้จวนจะบังเกิดขึ้น
8. พระองค์จึงตรัสว่า ระวังให้ดี อย่าให้ผู้ใดล่อลวงท่านให้หลง ด้วยว่าจะมีหลายคนมาต่างอ้างนามของเราและว่า 'เราเป็นพระคริสต์' และว่า 'เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว' ท่านทั้งหลายอย่าตามเขาไปเลย
9. เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยินถึงการสงครามและการจลาจล อย่าตกใจกลัว เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นจำเป็นต้องเกิดขึ้นก่อน แต่ที่สุดปลายยังไม่มาทันที
10. แล้วพระองค์ตรัสแก่เขาว่า 'ประชาชาติต่อประชาชาติ ราชอาณาจักรต่อราชอาณาจักรจะต่อสู้กัน'
11. ทั้งจะเกิดแผ่นดินไหวใหญ่ในที่ต่างๆ และจะเกิดกันดารอาหารและโรคภัย และจะมีความวิบัติอันน่ากลัว และหมายสำคัญใหญ่ๆ จากฟ้าสวรรค์
12. แต่ก่อนเหตุการณ์เหล่านั้นเขาจะจับท่านไว้ และจะข่มเหงท่านและมอบท่านไว้ในธรรมศาลาและในคุก และพาท่านไปต่อหน้ากษัตริย์และเจ้าเมืองเพราะเหตุนามของเรา
13. การนั้นจะเกิดแก่ท่านเพื่อท่านจะได้เป็นพยาน
14. เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายต้องปลงใจไว้ว่า จะไม่คิดนึกก่อนว่าจะแก้ตัวอย่างไร
15. ด้วยว่าเราจะให้ปากและปัญญาแก่ท่าน ซึ่งศัตรูทั้งหลายของท่านจะต่อต้านและคัดค้านไม่ได้
16. แม้แต่บิดามารดาญาติพี่น้องและมิตรสหายจะทรยศท่านไว้ และพวกเขาจะฆ่าบางคนในพวกท่านเสีย
17. คนทั้งปวงจะเกลียดชังท่านเพราะเหตุนามของเรา
18. แต่ผมของท่านสักเส้นหนึ่งจะเสียไปก็หาไม่ได้
19. ท่านจะได้ชีวิตรอดโดยความอดทนของท่าน
20. เมื่อท่านเห็นกองทัพทั้งหลายมาตั้งล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อนั้นจงรู้ว่าวิบัติของกรุงนั้นก็ใกล้เข้ามาแล้ว
21. เวลานั้นให้ผู้ที่อยู่ในแคว้นยูเดียหนีไปยังภูเขาและผู้ที่อยู่ในกรุงให้ออกไป และผู้ที่อยู่บ้านนอกอย่าให้เข้ามาในกรุง
22. เพราะว่าเวลานั้นเป็นวันแห่งการแก้แค้นเพื่อจะให้สิ่งสารพัดที่เขียนไว้สำเร็จ
23. แต่ในวันเหล่านั้นวิบัติแก่หญิงที่มีครรภ์หรือมีลูกอ่อนกินนมอยู่ เพราะว่าความทุกข์ร้อนใหญ่หลวงบนแผ่นดิน

ดิน และจะทรงพระพิโรธแก่พลเมืองนี้

24. เขาจะล้มลงด้วยคมดาบ และต้องถูกกวาดเอาไปเป็นเชลยทั่วทุกประชาชาติ และคนต่างชาติจะเหยียบย่ำกรุงเยรูซาเล็ม จนกว่าเวลากำหนดของคนต่างชาตินั้นจะครบถ้วน
25. จะมีหมายสำคัญที่ดวงอาทิตย์ ที่ดวงจันทร์ และที่ดวงดาวทั้งปวง และบนแผ่นดินก็จะมีความทุกข์ร้อนตามชาติต่างๆ ซึ่งมีความฉงนสนเท่ห์เพราะเสียงกึกก้องของทะเลและคลื่น
26. จิตใจมนุษย์ก็จะสลบไสลไปเพราะความกลัว และเพราะสังหารจนถึงเหตุการณ์ซึ่งจะบังเกิดในโลก ด้วยว่า 'บรรดาสิ่งที่มีอำนาจในท้องฟ้าจะสะเทือนสะท้าน'
27. เมื่อนั้นเขาจะเห็นบุตรมนุษย์เสด็จมาในเมฆ ทรงฤทธานุภาพและสง่าราศีเป็นอันมาก
28. เมื่อเหตุการณ์ทั้งปวงนี้เริ่มจะบังเกิดขึ้นนั้น จงยึดตัวและผนึกศีรษะขึ้น ด้วยการไถ่ท่านใกล้จะถึงแล้ว
29. พระองค์ตรัสคำอุปมาแก่เขาว่า จงดูต้นมะเดื่อและต้นไม้ทั้งปวงเกิด
30. เมื่อผลิใบออกแล้ว ท่านทั้งหลายก็เห็นและรู้เองว่าฤดูร้อนจวนจะถึงแล้ว
31. เช่นนั้นแหละ เมื่อท่านทั้งหลายเห็นเหตุการณ์เหล่านั้นเกิดขึ้น ก็ให้รู้ว่าอาณาจักรของพระเจ้าใกล้จะถึงแล้ว
32. เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า คนในชั่วอายุนี้จะไม่ลวงลับไปก่อนสิ่งทั้งปวงนั้นจะสำเร็จ
33. ไฟและดินจะลวंगไป แต่ถ้อยคำของเราจะสูญหายไปหามิได้เลย
34. แต่จงระวังตัวให้ดี เกือบกว่าในเวลาหนึ่งเวลาใดใจของท่านจะล่นไปด้วยอาการกินและดื่ม และด้วยการเมา และด้วยคิดกังวลถึงชีวิตนี้ แล้วเวลานั้นจะมาถึงท่านโดยไม่ทันรู้ตัว
35. เพราะว่าวันนั้นจะมาดุด่วงเร็วถึงคนทั้งปวงที่อยู่ทั่วพื้นแผ่นดินโลก
36. เหตุฉะนั้นจงเฝ้าระวังและอธิษฐานอยู่ทุกเวลา เพื่อท่านทั้งหลายจะสมควรที่จะพ้นเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งจะบังเกิดมานั้น และจะยืนอยู่ต่อหน้าบุตรมนุษย์ได้
37. กลางวันพระองค์ทรงสั่งสอนในพระวิหาร และกลางคืนก็เสด็จออกไปประทับที่ภูเขาคือมะกอกเทศ
38. คนทั้งปวงก็มาหาพระองค์ในพระวิหารแต่เข้าประตูเพื่อจะฟังพระองค์

1. เทศกาลเลี้ยงขนมปังไร้เชื้อที่เรียกว่าปัสกามาใกล้แล้ว
2. พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกธรรมาจารย์หาช่องทางว่าเขาจะฆ่าพระองค์ได้อย่างไร เพราะเขากลัวประชาชน
3. ฝ่ายซาตานเข้าตลใจยูดาสที่เรียกว่าอิสคาริโอทที่นับเข้าในพวกสาวกสิบสองคน
4. ยูดาสได้ไปปรึกษากับพวกปุโรหิตใหญ่และพวกนายทหารว่า จะทรยศพระองค์ให้เขาได้ด้วยวิธีใด
5. คนเหล่านั้นดีใจ และตกลงกับยูดาสว่าจะให้เงิน
6. ยูดาสจึงให้สัญญา และคอยหาโอกาสที่จะทรยศพระองค์ให้แก่เขาเมื่อว่างคน
7. พอถึงวันกินขนมปังไร้เชื้อ เมื่อเขาต้องฆ่าลูกแกะสำหรับปัสกา
8. พระองค์จึงทรงใช้เบโตรและยอห์นไปสั่งว่า จงไปจัดเตรียมปัสกาให้เราทั้งหลายกิน
9. เขาทูลถามพระองค์ว่า จะให้ข้าพระองค์จัดเตรียมที่ไหน
10. พระองค์ตรัสตอบเขาว่า ดูเถิด เมื่อท่านเข้าไปในกรุงก็จะมีชายคนหนึ่งทูนหม้อน้ำมาพบท่าน เขาจะเข้าไปเรือนไหน จงตามเขาไปในเรือนนั้น
11. จงพูดกับเจ้าของเรือนว่า 'พระอาจารย์ให้ถามท่านว่า ห้องที่เราจะกินปัสกากับเหล่าสาวกของเราได้นั้นอยู่ที่ไหน'
12. เจ้าของเรือนจะชี้ให้ท่านเห็นห้องใหญ่ชั้นบนที่ตกแต่งไว้แล้ว ที่นั่นแหละจงจัดเตรียมไว้เถิด
13. เขาทั้งสองจึงไปและพบเหมือนคำที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขา แล้วได้จัดเตรียมปัสกาไว้พร้อม
14. เมื่อถึงเวลาพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยพร้อมกับอัครสาวกสิบสองคน
15. พระองค์ตรัสกับเขาว่า เรามีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะกินปัสกานี้กับพวกท่าน ก่อนเราจะต้องทนทุกข์ทรมาน
16. ด้วยเราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่กินปัสกานี้อีกจนกว่าจะสำเร็จในอาณาจักรของพระเจ้า
17. พระองค์ทรงหยิบถ้วย ขอบพระคุณแล้วตรัสว่า จงรับถ้วยนี้แบ่งกันดื่ม
18. เพราะเราบอกท่านทั้งหลายว่า เราจะไม่มีดื่มนี้อีกจนกว่าอาณาจักรของพระเจ้าจะมา
19. พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ขอบพระคุณแล้วหักส่งให้แก่เขาทั้งหลายตรัสว่า นี่เป็นกายของเรา ซึ่งได้ให้สำหรับท่านทั้งหลาย จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา
20. เมื่อรับประทานแล้ว จึงทรงหยิบถ้วยกระทำเหมือนกันตรัสว่า ถ้วยนี้เป็นพันธสัญญาใหม่โดยโลหิตของเราซึ่งเทออกเพื่อท่านทั้งหลาย
21. แต่ดูเถิด มือของผู้ที่จะทรยศเราไว้ก็อยู่กับเราบัดนี้
22. เพราะบุตรมนุษย์จะเสด็จไปเหมือนได้ทรงดำริไว้แต่ก่อนแล้ว แต่บัดนี้ผู้ที่จะทรยศพระองค์ไว้
23. เหล่าสาวกจึงเริ่มถามกันและกันว่า จะเป็นใครในพวกเขาที่จะกระทำการนั้น
24. มีการเถียงกันด้วยว่าจะนับว่าใครในพวกเขาเป็นใหญ่ที่สุด
25. พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า กษัตริย์ของคนต่างชาติย่อมเป็นเจ้าเหนือเขา และผู้ที่มีอำนาจเหนือเขานั้น เขาเรียกว่าเจ้านายคุณ
26. แต่พวกท่านจะหาเป็นอย่างนั้นไม่ ผู้ใดในพวกท่านที่เป็นใหญ่ที่สุด ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนผู้เล็กน้อยที่สุด และผู้ใด

เป็นนาย ให้ผู้นั้นเป็นเหมือนคนรับใช้

27. ด้วยว่าใครเป็นใหญ่กว่า ผู้ที่เอนกายลงรับประทานหรือผู้รับใช้ ผู้ที่เอนกายลงรับประทานมิใช่หรือ แต่ว่าเราอยู่ท่ามกลางท่านทั้งหลายเหมือนผู้รับใช้

28. ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นคนที่ได้อยู่กับเราในเวลาที่เรากลับมาทดลอง

29. และพระบิดาของเราได้ทรงจัดเตรียมอาณาจักรมอบให้แก่เราอย่างไร เราก็จะจัดเตรียมอาณาจักรมอบให้แก่ท่านทั้งหลายเหมือนกัน

30. คือท่านทั้งหลายจะกินและดื่มที่โต๊ะของเราในอาณาจักรของเรา และจะนั่งบนที่นั่งพิพากษาพวกอิสราเอลสิบสองตระกูล

31. และองค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ซีโมน ซีโมนเอ๋ย ดูเถิด ซาตานได้ขอท่านไว้เพื่อจะผัดร่อนท่านเหมือนผัดข้าวสาลี

32. แต่เราได้อธิษฐานเพื่อตัวท่าน เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้ขาด และเมื่อท่านได้หันกลับแล้ว จงชูกำลังพี่น้องทั้งหลายของท่าน

33. ฝ่ายเขาจึงทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์พร้อมแล้วที่จะไปกับพระองค์ ถึงจะต้องติดคุกและถึงความตายก็ดี

34. พระองค์ตรัสว่า เปโตรเอ๋ย เรบอกท่านว่าวันนี้ก่อนไก่ขัน ท่านจะปฏิเสธว่าไม่รู้จักเราถึงสามครั้ง

35. พระองค์จึงตรัสถามเหล่าสาวกว่า เมื่อเราได้ใช้ท่านทั้งหลายออกไปโดยไม่มีถุงเงิน ไม่มียาม ไม่มีรองเท้านั้น ท่านขัดสนสิ่งใดบ้างหรือ เขาทั้งหลายทูลตอบว่า หามิได้

36. พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า แต่เดี๋ยวนี้ใครมีถุงเงินให้เอาไปด้วย และยามก็ให้เอาไปเหมือนกัน และผู้ใดที่ไม่มีติดบาก็ให้ขายเสื้อคลุมของตนไปซื้อดาบ

37. ด้วยเรบอกท่านทั้งหลายว่า พระวจนะซึ่งเขียนไว้แล้วนั้นต้องสำเร็จในเรา คือว่า 'ท่านถูกนับเข้ากับบรรดาผู้ละเมิด' เพราะว่าคำพยากรณ์ที่เล็งถึงเรานั้นจะสำเร็จ

38. เขาทูลตอบว่า พระองค์เจ้าข้า ดูเถิด มีดาบสองเล่ม พระองค์ตรัสกับเขาว่า พอเสียที่เถอะ

39. ฝ่ายพระองค์เสด็จออกไปยังภูเขามะกอกเทศตามเคย และเหล่าสาวกของพระองค์ก็ตามพระองค์ไปด้วย

40. เมื่อมาถึงที่นั่นแล้ว พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า จงอธิษฐานเพื่อมิให้เข้าในการทดลอง

41. แล้วพระองค์ดำเนินไปจากเขาไกลประมาณขว้างหินตกและทรงคุกเข่าลงอธิษฐาน

42. ว่า พระบิดาเจ้าข้า ถ้าพระองค์พอพระทัย ขอให้ถ้อยนี้เลื่อนพ้นไปจากข้าพระองค์เถิด แต่อย่างไรก็ดีอย่าให้ไปไปตามใจข้าพระองค์ แต่ให้เป็นไปตามพระทัยของพระองค์เถิด

43. ทูตสวรรค์องค์หนึ่งจากสวรรค์มาปรากฏแก่พระองค์ช่วยชูกำลังพระองค์

44. เมื่อพระองค์ทรงเป็นทุกข์มากนักพระองค์ก็ยั้งปลงพระทัยอธิษฐาน พระเสโทของพระองค์เป็นเหมือนโลหิตไหลหยดลงถึงดินเป็นเม็ดใหญ่

45. เมื่อทรงอธิษฐานเสร็จและลุกขึ้นแล้ว พระองค์เสด็จมาถึงเหล่าสาวก พบเขานอนหลับอยู่ด้วยกำลังทุกข์โศก

46. พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า นอนหลับทำไม จงลุกขึ้นอธิษฐานเพื่อท่านจะไม่เข้าในการทดลอง

47. พระองค์ตรัสยังไม่ทันขาดคำ ดูเถิด มีคนเป็นอันมาก และผู้ที่ชื่อว่า ยูดาส เป็นคนหนึ่งในสาวกสิบสองคนนำหน้าเข้ามา ยูดาสเข้ามาใกล้พระเยซูเพื่อจับพระองค์
48. แต่พระเยซูตรัสถามเขาว่า ยูดาส ท่านจะทรยศบุตรมนุษย์ด้วยการจับหรือ
49. เมื่อคนทั้งปวงที่อยู่รอบพระองค์เห็นว่าจะเกิดเหตุอะไรต่อไป เขาก็ทูลถามพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ให้เราเอาดาบฟันเขาหรือ
50. และมีคนหนึ่งในเหล่าสาวก ได้ฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต ถูกหูข้างขวาของเขาขาด
51. แต่พระเยซูตรัสว่า พอเสียที่เถอะ แล้วพระองค์ทรงถูกต้องไปหุคนั้นให้เขาหาย
52. ฝ่ายพระเยซูตรัสแก่พวกปุโรหิตใหญ่ พวกนายทหารรักษาพระวิหาร และพวกผู้ใหญ่ที่ออกมาจับพระองค์นั้นว่า ท่านทั้งหลายเห็นเราเป็นโจรหรือจึงถือดาบถือตะบองออกมา
53. เมื่อเราอยู่กับท่านทั้งหลายในพระวิหารทุกวัน ท่านก็มีได้ยื่นมือออกจับเรา แต่เวลานี้เป็นที่ของท่านและเป็นอำนาจแห่งความมีดี
54. เขาก็จับพระองค์พาเข้าไปในบ้านมหาปุโรหิต เปโตรติดตามไปห่างๆ
55. เมื่อเขาก่อไฟที่กลางลานบ้านและนั่งลงด้วยกันแล้ว เปโตรก็นั่งอยู่ท่ามกลางเขา
56. มีสาวใช้คนหนึ่งเห็นเปโตรนั่งอยู่ใกล้ไฟ จึงเพ่งดูแล้วว่า คนนี้ได้อยู่กับผู้นั้นด้วย
57. แต่เปโตรปฏิเสธพระองค์ว่า แม่เอ๋ย คนนั้นข้าไม่รู้จัก
58. สักครู่หนึ่ง มีอีกคนหนึ่งเห็นเปโตรจึงว่า เจ้าเป็นคนหนึ่งในพวกนั้นด้วย เปโตรจึงว่า พ่อเอ๋ย ข้ามิได้เป็น
59. อยู่มาประมาณอีกชั่วโม่งหนึ่งมีอีกคนหนึ่งยืนยันแข็งแรงว่า แน่แล้ว คนนี้อยู่กับเขาด้วย เพราะเขาเป็นชาวกาลิลี
60. แต่เปโตรพูดว่า พ่อเอ๋ย ที่ท่านว่านั้นข้าไม่รู้เรื่อง เมื่อเปโตรกำลังพูดยังไม่ทันขาดคำ ในทันใดนั้นก็กั๊กัน
61. องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเปลี่ยวดูเปโตร แล้วเปโตรก็ระลึกถึงคำขององค์พระผู้เป็นเจ้าซึ่งพระองค์ได้ตรัสไว้แก่เขาว่า ก่อนกั๊กัน ท่านจะปฏิเสธเราถึงสามครั้ง
62. แล้วเปโตรก็ออกไปข้างนอกร้องให้เป็นทุกข์นัก
63. ฝ่ายคนที่คุมพระเยซูก็เยาะเย้ยโບยตีพระองค์
64. และเมื่อเขาเอาผ้าผูกปิดพระเนตรของพระองค์แล้ว เขาก็ตบพระพักตร์พระองค์ถามพระองค์ว่า จงพยากรณ์เถอะว่า ใครตบเจ้า
65. และเขาพูดคำหิ่่นประมาทแก่พระองค์อีกหลายประการ
66. ครั้นรุ่งเช้าพวกผู้ใหญ่ของพลเมืองกับพวกปุโรหิตใหญ่ และพวกธรรมจารย์ได้ประชุมกัน และเขาพาพระองค์เข้าไปในศาลสูงของเขา และพูดว่า
67. ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงบอกเราเถิด แต่พระองค์ทรงตอบเขาว่า ถึงเราจะบอกท่าน ท่านก็จะไม่เชื่อ
68. และถึงเราถามท่าน ท่านก็จะไม่ตอบเรา และจะไม่ปล่อยให้เราไป
69. แต่ตั้งแต่นี้ไปบุตรมนุษย์จะนั่งข้างขวาของพระเจ้าผู้ทรงฤทธานุภาพ
70. คนทั้งปวงจึงถามว่า ท่านเป็นบุตรของพระเจ้าหรือ พระองค์ตรัสแก่เขาว่า ก็ท่านว่าแล้วว่าเราเป็น

71. เขาทั้งหลายจึงว่า เราต้องการพยานอะไรอีกเล่า เพราะว่าพวกเราได้ยินจากปากของเขาเองแล้ว

1. เขาทั้งปวงจึงลุกขึ้นพาพระองค์ไปหาปีลาต
2. และเขาเริ่มฟ้องพระองค์ว่า เราได้พบคนนี้ผู้ยงชนชาติของเราและห้ามมิให้ส่งส่วยแก่ซีซาร์ และว่าตัวเองเป็นพระคริสต์กษัตริย์องค์หนึ่ง
3. ปีลาตจึงถามพระองค์ว่า ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ พระองค์ตรัสตอบท่านว่า ก็ท่านว่าแล้วนี่
4. ปีลาตจึงว่าแก่พวกปุโรหิตใหญ่กับประชาชนว่า เราไม่เห็นว่าคุณนี้มีความผิด
5. เขาทั้งหลายยิ่งกล่าวแข็งแรงว่า คนนี้ยงพลเมืองให้วุ่นวาย และสั่งสอนทั่วตลอดยูเดีย ตั้งแต่กาลิลีจนถึงที่นี่
6. เมื่อปีลาตได้ยินถึงแคว้นกาลิลี ท่านจึงถามว่าคนนี้เป็นชาวกาลิลีหรือ
7. เมื่อทราบแล้วว่าพระองค์ทรงเป็นคนอยู่ในท้องที่ของเฮโรด ท่านจึงส่งพระองค์ไปหาเฮโรด ผู้กำลังอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มในเวลานั้น
8. เมื่อเฮโรดได้เห็นพระเยซูก็มีความยินดีมาก ด้วยนานมาแล้วท่านอยากจะพบพระองค์ เพราะได้ยินถึงพระองค์หลายประการ และหวังว่าคงจะได้เห็นพระองค์ทำการอัศจรรย์บ้าง
9. ท่านจึงซักถามพระองค์เป็นหลายข้อ แต่พระองค์หาทรงตอบประการใดไม่
10. ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกธรรมาจารย์ก็ยืนขึ้นฟ้องพระองค์แข็งแรงมาก
11. เฮโรดกับพวกทหารของท่านกระทำต่อพระองค์อย่างดูหมิ่น เยาะเย้ย เอาเสื้อที่งามยิ่งสวมให้พระองค์ และส่งกลับไปหาปีลาตอีก
12. ฝ่ายปีลาตกับเฮโรดคิดดีกันในวันนั้น ด้วยแต่ก่อนเป็นศัตรูกัน
13. ปีลาตจึงสั่งพวกปุโรหิตใหญ่ พวกขุนนางและประชาชนให้ประชุมพร้อมกัน
14. จึงกล่าวแก่เขาว่า ท่านทั้งหลายได้พาคนนี้มาหาเราฟ้องว่าเขาได้ยงประชาชน ดูเถิด เราได้สืบถามต่อหน้าท่านทั้งหลาย และไม่เห็นว่าคนนี้มีความผิดในข้อที่ท่านทั้งหลายฟ้องเขานั้น
15. และเฮโรดก็ไม่เห็นว่าเขามีความผิดด้วย เพราะเราได้ส่งพวกท่านทั้งหลายไปหาเฮโรด ดูเถิด คนนี้ไม่ได้ทำผิดอะไรซึ่งสมควรจะมีโทษถึงตาย
16. เหตุฉะนั้น เมื่อเราเขียนเขาแล้ว เราก็จะปล่อยเสีย
17. (เพราะท่านต้องปล่อยคนหนึ่งให้เขาทั้งหลายในเทศกาลเลี้ยงนั้น)
18. แต่คนทั้งปวงร้องขึ้นพร้อมกันว่า กำจัดคนนี้เสีย และจงปล่อยบาร์บัสให้เราเถิด
19. (บาร์บัสนั้นติดคุกอยู่เพราะก่อการจลาจลที่เกิดขึ้นในกรุงและการฆ่าคน)
20. ฝ่ายปีลาตยังมีน้ำใจจะใคร่ปล่อยพระเยซูจึงพูดกับเขาก
21. แต่คนเหล่านั้นกลับตะโกนร้องว่า ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสียที่กางเขนเถิด
22. ปีลาตจึงถามเขารั้งที่สามว่า ตรึงทำไม เขาได้ทำผิดประการใด เราไม่เห็นเขาทำผิดอะไรที่สมควรจะมีโทษถึงตาย เหตุฉะนั้นเมื่อเราเขียนเขาแล้วก็จะปล่อยเสีย
23. ฝ่ายคนทั้งปวงก็เร่งเร้าเสียงดังให้ตรึงพระองค์เสียที่กางเขน และเสียงของพวกเขาก็ดังขึ้นดังพวกปุโรหิตใหญ่

ก็มีชัย

24. ปีลาตจึงสั่งให้เป็นไปตามที่เขาทั้งหลายปรารถนา
25. ท่านจึงปล่อยคนที่เขาขอ นั่น ซึ่งติดคุกอยู่เพราะการจลาจลและฆ่าคน แต่ท่านได้มอบพระเยซูไว้ตามใจเขา
26. เมื่อเขาพาพระองค์ออกไป เขาเกณฑ์ซีโมนชาวไซรีนที่มาจากบ้านนอก แล้วเอากางเขนวางบนเขาให้แบกตามพระเยซูไป
27. มีคนเป็นอันมากตามพระองค์ไป ทั้งพวกผู้หญิงที่พิลาปและคร่ำครวญเพราะพระองค์
28. พระเยซูจึงหันพระพักตร์มาทางเขาตรัสว่า ธิดาเยรูซาเล็มเอ๋ย อย่าร้องไห้เพราะเราเลย แต่จงร้องไห้เพราะตนเอง และเพราะลูกทั้งหลายของตนเกิด
29. ดัวยว่า ดูเถิด จะมีเวลาหนึ่งที่เขาทั้งหลายจะว่า 'ผู้หญิงเหล่านั้นที่เป็นหมั้น และครรรภ์ที่มีได้ปฏิสนธิ และห้วงมที่มีได้ให้ดูดเลย ก็เป็นสุข'
30. คราวนั้นเขาจะเริ่มกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า 'จงล้มทับเราเถิด' และแก่เนนเขาว่า 'จงปกคลุมเราไว้'
31. เพราะว่าถ้าเขาทำอย่างนี้เมื่อไม่สด อะไรจะเกิดขึ้นเมื่อไม่แห้งแล้วเล่า
32. มีอีกสองคนที่เป็นผู้ร้ายซึ่งเขาได้พามาจะประหารเสียพร้อมกับพระองค์
33. เมื่อมาถึงตำบลหนึ่งที่เรียกว่า กะโหลกศิระษะ เขาก็ตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนที่นั่น พร้อมกับผู้ร้ายสองคนนั้น ข้างขวาคนหนึ่ง ข้างซ้ายคนหนึ่ง
34. ฝ่ายพระเยซูจึงทรงอธิษฐานว่า โอ พระบิดาเจ้าข้า ขอโปรดอภัยโทษเขา เพราะว่าเขาไม่รู้ว่าเขาทำอะไร เขาก็เอาฉลองพระองค์จับสลากแบ่งปันกัน
35. คนทั้งปวงก็ยืนมองดู พวกขุนนางก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วยว่า เขาช่วยคนอื่นให้รอดได้ ถ้าเขาเป็นพระคริสต์ของพระเจ้าที่ทรงเลือกไว้ ให้เขาช่วยตัวเองเถิด
36. พวกทหารก็เยาะเย้ยพระองค์ด้วย เข้ามาเอาน้ำองุ่นเปรี้ยวส่งให้พระองค์
37. แล้วว่า ถ้าท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิว จงช่วยตัวเองให้รอดเถิด
38. และมีคำเขียนไว้เหนือพระองค์ด้วยเป็นอักษรกรีก ลาติน และฮีบรูว่า ผู้นี้เป็นกษัตริย์ของพวกยิว
39. ฝ่ายคนหนึ่งของผู้ร้ายที่ถูกตรึงไว้จึงพูดหยาบช้าต่อพระองค์ว่า ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ จงช่วยตัวเองกับเราให้รอดเถิด
40. แต่อีกคนหนึ่งห้ามปรามเขาว่า เจ้าก็ไม่เกรงกลัวพระเจ้าหรือ เพราะเจ้าเป็นคนถูกโทษเหมือนกัน
41. และเราก็สมกับโทษนั้นจริง เพราะเราได้รับสมกับการที่เราได้กระทำ แต่ท่านผู้นี้ได้กระทำผิดประการใดไม่
42. แล้วคนนั้นจึงทูลพระเยซูว่า พระองค์เจ้าข้า ขอพระองค์ทรงระลึกถึงข้าพระองค์เมื่อพระองค์เสด็จเข้าไปในอาณาจักรของพระองค์
43. ฝ่ายพระเยซูทรงตอบเขาว่า เราบอกความจริงแก่เจ้าว่า วันนี้เจ้าจะอยู่กับเราในเมืองบรมสุขเกษม
44. เวลานั้นประมาณเวลาเที่ยง ก็บังเกิดมืดมัวทั่วแผ่นดินจนถึงบ่ายสามโมง
45. ดวงอาทิตย์ก็มีมืดไป ม่านในพระวิหารก็ขาดตรงกลาง

46. พระเยซูทรงร้องเสียงดังตรัสว่า พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ฝากจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์ ตรัสอย่างนั้นแล้ว จึงทรงปล่อยพระวิญญาณจิตให้ออกไป
47. ฝ่ายนายร้อยเมื่อเห็นเหตุการณ์ซึ่งบังเกิดขึ้นนั้น จึงสรรเสริญพระเจ้าว่า แท้จริงท่านผู้นี้เป็นคนชอบธรรม
48. คนทั้งปวงที่มาชุมนุมกันเพื่อจะดูการณนี้ เมื่อเห็นแล้วก็พากันตอกลงของตัวกลับไป
49. คนทั้งปวงที่รู้จักพระองค์และพวกผู้หึงซึ่งได้ตามพระองค์มาจากกาลิลี ก็ยืนอยู่แต่ไกล มองดูเหตุการณ์เหล่านี้
50. และดูเถิด มีชายคนหนึ่งชื่อโยเซฟ ท่านเป็นสมาชิกสภา เป็นคนดีและชอบธรรม
51. (ท่านมิได้ยอมเห็นด้วยในมติและการกระทำของเขาทั้งหลาย) ท่านเป็นชาวบ้านอาริมาเธียหมู่บ้านพวกยิว และเป็นผู้คอยทำอาณัติของพระเจ้า
52. ชายคนนี้จึงเข้าไปหาปีลาตขอพระศพพระเยซู
53. เมื่อเชิญพระศพลงแล้ว เขาจึงเอาผ้าป่านพันหุ้มไว้ แล้วเชิญพระศพไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์ ซึ่งเจาะไว้ในศิลาที่ยังมิได้วางศพผู้ใดเลย
54. วันนั้นเป็นวันจัดเตรียม และวันสะบาโตก็เกือบจะถึงแล้ว
55. ฝ่ายพวกผู้หึงที่ตามพระองค์มาจากแคว้นกาลิลีก็ตามไปและได้เห็นอุโมงค์ ทั้งได้เห็นเขาวางพระศพของพระองค์ไว้อย่างไรด้วย
56. แล้วเขาก็กลับไปจัดแจงเครื่องหอมกับน้ำมันหอม ในวันสะบาโตนั้นเขาก็หยุดการไว้ตามพระบัญญัติ

1. แต่เช้ามีดีในวันต้นสัปดาห์ ผู้หญิงเหล่านั้นจึงนำเครื่องหอมที่เขาได้จัดเตรียมไว้มาถึงอุโมงค์ และคนอื่นก็มาพร้อมกับเขา
2. เขาเหล่านั้นเห็นก้อนหินกลิ้งออกพ้นจากปากอุโมงค์แล้ว
3. และเมื่อเข้าไปมีได้เห็นพระศพของพระเยซูเจ้า
4. ต่อมาเมื่อเขากำลังคิดฉงนด้วยเหตุการณ์นั้น ดูเถิด มีชายสองคนยืนอยู่ใกล้เขา เครื่องนุ่งห่มแพรวพราว
5. ฝ่ายผู้หญิงเหล่านั้นกลัวและซบหน้าลงถึงดิน ชายสองคนนั้นจึงพูดกับเขาว่า พวกท่านแสวงหาคนเป็นในพวกคนตายทำไมเล่า
6. พระองค์ไม่อยู่ที่นี้ แต่ทรงเป็นขึ้นมาแล้ว จงระลึกถึงคำที่พระองค์ได้ตรัสกับท่านทั้งหลายเมื่อพระองค์ยังอยู่ในแค้วนกาลิลี
7. ว่า 'บุตรมนุษย์จะต้องถูกมอบไว้ในมือของคนบาป และต้องถูกตรึงที่กางเขน และวันที่สามจะเป็นขึ้นมาใหม่'
8. เขาจึงระลึกถึงพระดำรัสของพระองค์ได้
9. และกลับไปจากอุโมงค์ แล้วบอกเหตุการณ์ทั้งปวงนั้นแก่สาวกสิบเอ็ดคน และคนอื่นๆทั้งหมดด้วย
10. ผู้ที่ได้บอกเหตุการณ์นั้นแก่อัครสาวก คือมารีย์ชาวมักดาลา โยอันนา มารีย์มารดาของยาโกบ และหญิงอื่นๆที่อยู่กับเขา
11. ฝ่ายอัครสาวกไม่เชื่อ ถือว่าเป็นคำเหลวไหล
12. แต่เปโตรลุกขึ้นวิ่งไปถึงอุโมงค์ ก็มลงมองดูก็เห็นแต่ผ้าปูวางอยู่ต่างหาก แล้วกลับไปคิดพิศวงถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น
13. ดูเถิด วันนั้นเองมีสาวกสองคนไปยังหมู่บ้านชื่อเอมมาอุส ใกล้จากกรุงเยรูซาเล็มประมาณสิบเอ็ดกิโลเมตร
14. เขาสนทนากันถึงเหตุการณ์ซึ่งได้เป็นไปนั้น
15. และต่อมาเมื่อเขากำลังพูดปรึกษากันอยู่ พระเยซูเองก็เสด็จเข้ามาใกล้ดำเนินไปกับเขา
16. แต่ตาเขาฟางไปและจำพระองค์ไม่ได้
17. พระองค์ตรัสกับเขาว่า เมื่อเดินมานี้ด้วยหน้าโศกเศร้า ท่านได้ตอบกันถึงเรื่องอะไร
18. คนหนึ่งชื่อเคลโอปัสจึงทูลถามพระองค์ว่า ท่านเป็นเพียงแต่คนต่างด้าวในกรุงเยรูซาเล็มหรือ ที่ไม่รู้เหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งเป็นไปในวันนี้
19. พระองค์ตรัสถามเขาว่า เหตุการณ์อะไร เขาจึงตอบพระองค์ว่า เหตุการณ์เรื่องพระเยซูชื่อนาซาเร็ธ ผู้เป็นศาสดาพยากรณ์ ประกอบด้วยฤทธิ์เดชในการงานและในถ้อยคำจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และต่อหน้าประชาชนทั้งหลาย
20. และพวกปุโรหิตใหญ่กับขุนนางทั้งหลายของเรา ได้มอบพระองค์ไว้ให้รับโทษถึงตาย และตรึงพระองค์ที่กางเขน
21. แต่เราทั้งหลายได้หวังใจว่าจะเป็นพระองค์ผู้หนึ่งที่จะได้ชนชาติอิสราเอล ยิ่งกว่านั้นอีก วันนี้เป็นวันที่สามตั้งแต่

เหตุการณ์นั้นเกิดขึ้น

22. และยังมีผู้หญิงบางคนในพวกเราที่ได้ทำให้เราประหลาดใจ นางได้ไปที่อุโมงค์เมื่อเวลาเข้ามืด
23. แต่เมื่อไม่พบพระศพของพระองค์ จึงมาเล่าว่านางได้เห็นนิมิตเป็นทูตสวรรค์ และทูตนั้นบอกว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่
24. บางคนที่อยู่กับเราก็ก็นั่งถึงอุโมงค์ และได้พบเหมือนพวกผู้หญิงเหล่านั้นได้บอก แต่เขาหาไม่เห็นพระองค์ไม่
25. พระองค์ตรัสแก่สองคนนั้นว่า โอ คนเขลา และมีใจเฉื่อยในการเชื่อบรรดาคำซึ่งพวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้
26. จำเป็นซึ่งพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมานอย่างนั้น แล้วเข้าไปในสง่าราศีของพระองค์มิใช่หรือ
27. พระองค์จึงทรงเริ่มอธิบายพระคัมภีร์ที่เสด็จถึงพระองค์ทุกข้อให้เขาฟัง เริ่มต้นตั้งแต่โมเสสและบรรดาศาสดาพยากรณ์
28. เมื่อเขามาใกล้หมู่บ้านที่จะไปนั้น พระองค์ทรงกระทำเหมือนจะทรงดำเนินเลยไป
29. เขาจึงพูดหนึ่งเห็นยาวพระองค์ว่า เชิญหยุดพักกับเรา เพราะว่าจวนเย็นแล้ว และวันก็ล่วงไปมาก พระองค์จึงเสด็จเข้าไปเพื่อพักอยู่กับเขา
30. ต่อมาเมื่อพระองค์ทรงเอนพระกายลงเสวยกับเขา พระองค์ทรงหยิบขนมปัง ขอบพระคุณ แล้วหักส่งให้เขา
31. ดาของเขาก็หายฟางและเขาก็รู้จักพระองค์ แล้วพระองค์ก็อันตรธานไปจากเขา
32. เขาจึงพูดกันว่า ใจเราเร้าร้อนภายใน เมื่อพระองค์ตรัสกับเราตามทาง เมื่อพระองค์ทรงอธิบายพระคัมภีร์ให้เราฟังมิใช่หรือ
33. แล้วคนทั้งสองนั้นก็ลุกขึ้นในโมงนั้นเองกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพบพวกสาวกสิบเอ็ดคนชุมนุมกันอยู่พร้อมทั้งพรรคพวก
34. กำลังพูดกันว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นขึ้นมาแล้วจริงๆ และได้ปรากฏแก่ซีโมน
35. ฝ่ายสองคนนั้นจึงเล่าความซึ่งเกิดขึ้นที่กลางทาง และที่เขาได้รู้จักพระองค์โดยการหักขนมปังนั้น
36. เมื่อเขาทั้งสองกำลังเล่าเหตุการณ์เหล่านั้น พระเยซูเองทรงยืนอยู่ที่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า ท่านทั้งหลายจงเป็นสุขเถิด
37. ฝ่ายเขาทั้งหลายสะดุ้งตกใจกลัวคิดว่าเห็นผี
38. พระองค์จึงตรัสแก่เขาว่า ท่านทั้งหลายวุ่นวายใจทำไม เหตุไฉนความคิดสนเท่ห์จึงบังเกิดขึ้นในใจของท่านทั้งหลายเล่า
39. จงดูมือของเราและเท้าของเราว่า เป็นเราเอง จงคลำตัวเราดู เพราะว่าผีไม่มีเนื้อและกระดูกเหมือนท่านเห็นเรามีอยู่นั้น
40. เมื่อตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงสำแดงพระหัตถ์และพระบาทให้เขาเห็น
41. เมื่อเขาทั้งหลายยังไม่ปลงใจเชื่อ เพราะเป็นเรื่องน่าย็นตืออย่างเหลือเชื่อ และกำลังประหลาดใจอยู่ พระองค์จึงตรัสถามเขาว่า พวกท่านมีอาหารกินที่นี้บ้างหรือ

42. เขาก็เอาปลาย่างชิ้นหนึ่งกับรวงผึ้งชิ้นหนึ่งมาถวายพระองค์
43. พระองค์ทรงรับมาเสวยต่อหน้าเขาทั้งหลาย
44. พระองค์ตรัสกับเขาว่า นี่เป็นถ้อยคำของเรา ซึ่งเราได้บอกไว้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่านว่า บรรดาคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของโมเสส และในคัมภีร์ศาสดาพยากรณ์ และในหนังสือสดุดีกล่าวถึงเรานั้น จำเป็นจะต้องสำเร็จ
45. ครั้งนั้น พระองค์ทรงบันดาลให้ใจเขาทั้งหลายเกิดความสว่างขึ้นเพื่อจะได้เข้าใจพระคัมภีร์
46. พระองค์ตรัสกับเขาว่า มีคำเขียนไว้อย่างนั้นว่า พระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และเป็นขึ้นมาจากความตายในวันที่สาม
47. และจะต้องประกาศในพระนามของพระองค์เรื่องการกลับใจใหม่ และเรื่องยกบาปทั่วทุกประเทศ ตั้งต้นที่กรุงเยรูซาเล็ม
48. ท่านทั้งหลายเป็นพยานด้วยข้อความเหล่านั้น
49. และดูเถิด เราจะส่งซึ่งพระบิดาของเราทรงสัญญา นั้นมาเหนือท่านทั้งหลาย แต่ท่านทั้งหลายจงคอยอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม กว่าท่านจะได้ประกอบด้วยฤทธิ์เดชที่มาจากเบื้องบน
50. พระองค์จึงพาเขาออกไปถึงหมู่บ้านเบธานี แล้วทรงยกพระหัตถ์ อวยพรเขา
51. ต่อมาเมื่อทรงอวยพรอยู่นั้น พระองค์จึงไปจากเขา แล้วทรงถูกรับขึ้นไปสู่สวรรค์
52. เขาทั้งหลายจึงนมัสการพระองค์ แล้วกลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม มีความยินดีเป็นอันมาก
53. เขาทั้งหลายอยู่ในพระวิหารทุกวัน สรรเสริญและเทิดทูนพระเจ้า เอเมน

ยอห์น

บทที่ 1

1. ในเริ่มแรกนั้นพระวาทาทรงเป็นอยู่แล้ว และพระวาทาทรงอยู่กับพระเจ้า และพระวาทาทรงเป็นพระเจ้า
2. ในเริ่มแรกนั้นพระองค์นั้นทรงอยู่กับพระเจ้า
3. พระองค์ทรงสร้างสิ่งทั้งปวงขึ้นมา และในบรรดาสິงที่เป็นมานั้น ไม่มีสักสิ่งเดียวที่ได้เป็นมานอกเหนือพระองค์
4. ในพระองค์มีชีวิต และชีวิตนั้นเป็นความสว่างของมนุษย์ทั้งปวง
5. ความสว่างนั้นส่องเข้ามาในความมืด และความมืดหาได้เข้าใจความสว่างไม่
6. มีชายคนหนึ่งทีพระเจ้าทรงใช้มา ชื่อยอห์น
7. ท่านผู้นี้มาเพื่อเป็นพยาน เพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น เพื่อคนทั้งปวงจะได้มีความเชื่อเพราะท่าน
8. ท่านไม่ใช่ความสว่างนั้น แต่ทรงใช้มาเพื่อเป็นพยานถึงความสว่างนั้น
9. เป็นความสว่างแท้ นั้น ซึ่งส่องสว่างแก่ทุกคนที่เข้ามาในโลก
10. พระองค์ทรงอยู่ในโลก และพระองค์ได้ทรงสร้างโลก และโลกหาได้รู้จักพระองค์ไม่
11. พระองค์ได้เสด็จมายังพวกของพระองค์ และพวกของพระองค์นั้นหาได้ต้อนรับพระองค์ไม่
12. แต่ส่วนบรรดาผู้ที่ต้อนรับพระองค์ พระองค์ทรงประทานอำนาจให้เป็นบุตรของพระเจ้า คือคนทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระองค์
13. ซึ่งมีได้เกิดจากเลือด หรือความประสงค์ของเนื้อหนัง หรือความประสงค์ของมนุษย์ แต่เกิดจากพระเจ้า
14. พระวาทาทได้ทรงบังเกิดเป็นเนื้อหนัง และทรงอยู่ท่ามกลางเรา (และเราทั้งหลายได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ คือสง่าราศีอันสมกับพระบุตรองค์เดียวของพระบิดา) บริบูรณ์ด้วยพระคุณและความจริง
15. ยอห์นได้เป็นพยานถึงพระองค์และร้องประกาศว่า นี่แหละคือพระองค์ผู้ที่ข้าพเจ้าได้กล่าวถึงว่า พระองค์ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า
16. และเราทั้งหลายได้รับจากความบริบูรณ์ของพระองค์ เป็นพระคุณซ้อนพระคุณ
17. เพราะว่าได้ทรงประทานพระราชบัญญัตินั้นทางโมเสส ส่วนพระคุณและความจริงมาทางพระเยซูคริสต์
18. ไม่มีใครเคยเห็นพระเจ้าเลย พระบุตรองค์เดียวผู้ทรงสถิตอยู่ในพระทรงของพระบิดา พระองค์ได้ทรงสำแดงพระเจ้าแล้ว
19. นี่แหละเป็นคำพยานของยอห์น เมื่อพวกยิวส่งพวกปุโรหิตและพวกเลวีจากกรุงเยรูซาเล็มไปถามท่านว่า ท่านคือผู้ใด
20. ท่านได้ยอมรับ และมีได้ปฏิเสศ แต่ได้ยอมรับว่า ข้าพเจ้าไม่ใช่พระคริสต์
21. เขาทั้งหลายจึงถามท่านว่า ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นใครเล่า ท่านเป็นเอลียาห์หรือ ท่านตอบว่า ข้าพเจ้าไม่ใช่เอลียาห์ ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งหรือ และท่านตอบว่า มิได้
22. คนเหล่านั้นจึงถามท่านว่า ท่านเป็นใคร เพื่อเราจะได้อตอบผู้ที่ใช้เรามา ท่านกล่าวว่าท่านเป็นใคร
23. ท่านตอบว่า เราเป็นเสียงของผู้ที่ร้องในถิ่นทุรกันดารว่า 'จงกระทำมรรคาขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ตรงไป' ตามที่อิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้

24. ฝ่ายผู้ที่ได้รับใช้มานั้นเป็นของพวกฟาริสี
25. เขาเหล่านั้นก็ได้ถามท่านว่า ถ้าท่านไม่ใช่พระคริสต์ หรือเอลียาห์ หรือศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่งแล้ว ทำไมท่านจึงทำพิธีบัพติศมา
26. ยอห์นได้ตอบเขาเหล่านั้นว่า ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ แต่มีพระองค์หนึ่งซึ่งประทับอยู่ในหมู่พวกท่านนั้น ท่านไม่รู้จัก
27. พระองค์นั้นแหละ ผู้เสด็จมาภายหลังข้าพเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า แม้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์ ข้าพเจ้าก็ไม่บังควรที่จะแก้
28. เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นที่เบธซาบาราปากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น อันเป็นที่ซึ่งยอห์นกำลังให้บัพติศมาอยู่
29. วันรุ่งขึ้นยอห์นเห็นพระเยซูกำลังเสด็จมาทางท่าน ท่านจึงกล่าวว่า จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า ผู้ทรงรับความผิดบาปของโลกไปเสีย
30. พระองค์นี้แหละที่ข้าพเจ้าได้กล่าวว่า `ภายหลังข้าพเจ้าจะมีผู้หนึ่งเสด็จมาเป็นใหญ่กว่าข้าพเจ้า เพราะว่าพระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนข้าพเจ้า'
31. ข้าพเจ้าเองก็ไม่ได้รู้จักพระองค์ แต่เพื่อให้พระองค์ทรงเป็นที่ประจักษ์แก่พวกอิสราเอล ข้าพเจ้าจึงได้มาให้บัพติศมาด้วยน้ำ
32. และยอห์นกล่าวเป็นพยานว่า ข้าพเจ้าเห็นพระวิญญาณเหมือนดั่งนกเขาเสด็จลงมาจากสวรรค์ และทรงสถิตบนพระองค์
33. ข้าพเจ้าเองไม่รู้จักพระองค์ แต่พระองค์ ผู้ได้ทรงใช้ให้ข้าพเจ้าให้บัพติศมาด้วยน้ำ พระองค์นั้นได้ตรัสกับข้าพเจ้าว่า `เมื่อเจ้าเห็นพระวิญญาณเสด็จลงมาและสถิตอยู่บนผู้ใด ผู้นั้นแหละเป็นผู้ให้บัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์'
34. และข้าพเจ้าก็ได้เห็นแล้ว และได้เป็นพยานว่า พระองค์นี้แหละ เป็นพระบุตรของพระเจ้า
35. รุ่งขึ้นอีกวันหนึ่งยอห์นกำลังยืนอยู่กับสาวกของท่านสองคน
36. และท่านมองดูพระเยซูขณะที่พระองค์ทรงดำเนินและกล่าวว่า จงดูพระเมษโปดกของพระเจ้า
37. สาวกสองคนนั้นได้ยินท่านพูดเช่นนั้น เขาก็ติดตามพระเยซูไป
38. พระเยซูทรงเหลียวหลังและทอดพระเนตรเห็นเขาตามพระองค์มา จึงตรัสถามเขาว่า ท่านหาอะไร และเขาทั้งสองทูลพระองค์ว่า รับบิ (ซึ่งแปลว่าอาจารย์) ท่านอยู่ที่ไหน
39. พระองค์ตรัสตอบเขาว่า มาดูเถิด เขาก็ไปและเห็นที่ซึ่งพระองค์ทรงอาศัยและวันนั้นเขาก็ได้พักอยู่กับพระองค์ เพราะขณะนั้นประมาณสี่โมงเย็นแล้ว
40. คนหนึ่งในสองคนที่ได้ยินยอห์นพูด และได้ติดตามพระองค์ไปนั้น คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตร
41. แล้วอันดรูว์ก็ไปหาซีโมนพี่ชายของตนก่อน และบอกเขาว่า เราได้พบพระเมสสิยาห์แล้ว ซึ่งแปลว่าพระคริสต์
42. อันดรูว์จึงพาซีโมนไปเฝ้าพระเยซู และเมื่อพระเยซูทรงทอดพระเนตรเขาแล้วจึงตรัสว่า ท่านคือซีโมนบุตรชายโยนาห์ เขาจะเรียกท่านว่าเศฟาส ซึ่งแปลว่าศิลา
43. วันรุ่งขึ้นพระเยซูตั้งพระทัยจะเสด็จไปยังแคว้นกาลิลี และพระองค์ทรงพบฟีลิปจึงตรัสกับเขาว่า จงตามเรามา

44. ฟิลิปมาจากเบธไซดา เมืองของอันดรูว์และเปโตร
45. ฟิลิปไปหานาธานาเอลและบอกเขาว่า เราได้พบพระองค์ผู้ที่โมเสสได้กล่าวถึงในพระราชบัญญัติ และที่พวกศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวถึง คือพระเยซูชาวนาซาเร็ฐบุตรชายโยเซฟ
46. นาธานาเอลถามเขาว่า สิ่งดีอันใดจะมาจากราชินีได้หรือ ฟิลิปตอบเขาว่า มาดูเถิด
47. พระเยซูทอดพระเนตรเห็นนาธานาเอลมาหาพระองค์จึงตรัสถึงเรื่องตัวเขาว่า ดูเถิด ชนอิสราเอลแท้ ในตัวเขาไม่มีอูบาย
48. นาธานาเอลทูลถามพระองค์ว่า พระองค์ทรงรู้จักข้าพระองค์ได้อย่างไร พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ก่อนที่ฟิลิปจะเรียกท่าน เมื่อท่านอยู่ที่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น เราเห็นท่าน
49. นาธานาเอลทูลตอบพระองค์ว่า รับบี พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระองค์ทรงเป็นกษัตริย์ของชนชาติอิสราเอล
50. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า เพราะเราบอกท่านว่า เราเห็นท่านอยู่ที่ใต้ต้นมะเดื่อนั้น ท่านจึงเชื่อหรือ ท่านจะให้เห็นเหตุการณ์ใหญ่กว่านั้นอีก
51. และพระองค์ตรัสกับเขาว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ภายหลังจากท่านจะได้เห็นท้องฟ้าเปิดออก และเหล่าทูตสวรรค์ของพระเจ้าขึ้นและลงอยู่เหนือบุตรมนุษย์

บทที่ 2

1. วันที่สามมีงานสมรสที่หมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลี และมารดาของพระเยซูก็อยู่ที่นั่น
2. พระเยซูและสาวกของพระองค์ได้รับเชิญไปในงานนั้น
3. เมื่อน้ำองุ่นหมดแล้ว มารดาของพระเยซูทูลพระองค์ว่า เขาไม่มีน้ำองุ่น
4. พระเยซูตรัสกับนางว่า หญิงเอ๋ย นั่นเป็นธุระอะไรของท่านและของข้าพเจ้า เวลาของข้าพเจ้ายังไม่มาถึง
5. มารดาของพระองค์จึงบอกพวกคนใช้ว่า ท่านจะสั่งพวกเจ้าให้ทำอะไร ก็จงกระทำตามเถิด
6. มีโอ่งหินตั้งอยู่ที่นั่นหกใบตามธรรมเนียมการชำระของพวกยิว จูน่าใบละสี่ห้าถัง
7. พระเยซูตรัสสั่งเขาว่า จงตักน้ำใส่โอ่งให้เต็มเถิด และเขาก็ตักน้ำใส่โอ่งเต็มเสมอปาก
8. แล้วพระองค์ตรัสสั่งเขาว่า จงตักเอาไปให้เจ้าภาพเถิด เขาก็เอาไปให้
9. เมื่อเจ้าภาพชิมน้ำที่กลายเป็นน้ำองุ่นแล้ว และไม่รู้ว่ามีมาจากไหน (แต่คนใช้ที่ตักน้ำนั้นรู้) เจ้าภาพจึงเรียกเจ้าบ่าวมา
10. และพูดกับเขาว่า ใครๆ เขาก็เอาน้ำองุ่นอย่างดีมาให้ก่อน และเมื่อได้ดื่มกันมากแล้วจึงเอาที่ไม่สู้ดีมา แต่ท่านเก็บน้ำองุ่นอย่างดีไว้จนถึงบัดนี้
11. การอัศจรรย์ครั้งแรกนี้พระเยซูได้ทรงกระทำที่บ้านคานาแคว้นกาลิลี และได้ทรงสำแดงสง่าราศีของพระองค์ และสาวกของพระองค์ก็ได้เชื่อในพระองค์
12. ภายหลังเหตุการณ์นี้พระองค์ก็เสด็จลงไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม พร้อมกับมารดาและน้องชายและสาวกของพระองค์ และอยู่ที่นั่นเพียงไม่กี่วัน
13. เทศกาลปีสกาของพวกยิวใกล้เข้ามาแล้ว และพระเยซูเสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
14. ในพระวิหารพระองค์ทรงพบคนขายวัว ขายแกะ ขายนกเขา และคนรับแลกเงินนั่งอยู่
15. เมื่อพระองค์ทรงเอาเชือกทำเป็นแส้ พระองค์ทรงไล่คนเหล่านั้น พร้อมกับแกะและวัวออกไปจากพระวิหาร และทรงเทเงินของคนรับแลกเงินและคว่ำโต๊ะ
16. และพระองค์ตรัสแก่บรรดาคนขายนกเขาว่า จงเอาของเหล่านี้ไปเสีย อย่าทำพระนิเวศของพระบิดาเราให้เป็นที่ค้าขาย
17. พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกขึ้นได้ถึงคำที่เขียนไว้ว่า 'ความรื่นใจในเรื่องพระนิเวศของพระองค์ได้ท่วมทับข้าพระองค์'
18. พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า ท่านจะแสดงหมายสำคัญอะไรให้เราเห็น ว่าท่านมีอำนาจกระทำการเช่นนี้ได้
19. พระเยซูจึงตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า ทำลายวิหารนี้เสีย แล้วเราจะยกขึ้นใหม่ในสามวัน
20. พวกยิวจึงทูลว่า พระวิหารนี้เขาสร้างถึงสี่สิบหกปีจึงสำเร็จ และท่านจะยกขึ้นใหม่ในสามวันหรือ
21. แต่พระวิหารที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือพระกายของพระองค์
22. เหตุฉะนั้นเมื่อพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว พวกสาวกของพระองค์ก็ระลึกได้ว่าพระองค์ได้ตรัสดังนี้ไว้แก่เขา และเขาก็เชื่อพระคัมภีร์และพระดำรัสที่พระเยซูได้ตรัสแล้วนั้น

23. เมื่อพระองค์ประทับ ณ กรุงเยรูซาเล็มในวันเลี้ยงเทศกาลปัสกานั้น มีคนเป็นอันมากได้เชื่อในพระนามของพระองค์ เมื่อเขาได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำ
24. แต่พระเยซูมิได้ทรงวางพระทัยในคนเหล่านั้น เพราะพระองค์ทรงรู้จักมนุษย์ทุกคน
25. และไม่มีความจำเป็นที่จะมีพยานในเรื่องมนุษย์ ด้วยพระองค์เองทรงทราบว่าอะไรมีอยู่ในมนุษย์

บทที่ 3

1. มีชายคนหนึ่งเ็นพวกฟาริสีชื่อนิโคเดมัสเป็นขุนนางของพวกยิว
2. ชายผู้นี้ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนและทูลพระองค์ว่า รัชปี พวกข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านเป็นครุที่มาจากพระเจ้า เพราะไม่มีผู้ใดกระทำการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้นได้ นอกจากว่าพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับเขาด้วย
3. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดใหม่ ผู้นั้นจะเห็นอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้
4. นิโคเดมัสทูลพระองค์ว่า คนชราแล้วจะบังเกิดใหม่อย่างไรได้ จะเข้าในครรภ์มารดาครั้งที่สองและบังเกิดใหม่ได้หรือ
5. พระเยซูตรัสตอบว่า เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดไม่ได้บังเกิดจากน้ำและพระวิญญาณ ผู้นั้นจะเข้าในอาณาจักรของพระเจ้าไม่ได้
6. ซึ่งบังเกิดจากเนื้อหนึ่งก็เป็นเนื้อหนึ่ง และซึ่งบังเกิดจากพระวิญญาณก็คือจิตวิญญาณ
7. อย่าประหลาดใจที่เราบอกท่านว่า ท่านต้องบังเกิดใหม่
8. ลมใคร่จะพัดไปข้างไหนก็พัดไปข้างนั้น และท่านได้ยินเสียงลมนั้น แต่ท่านไม่รู้วาลมมาจากไหนและไปที่ไหน คนที่บังเกิดจากพระวิญญาณก็เป็นอย่างนั้นทุกคน
9. นิโคเดมัสทูลพระองค์ว่า เหตุการณ์อย่างนี้จะเป็นไปอย่างไรได้
10. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ท่านเป็นอาจารย์ของชนอิสราเอล และยังไม่เข้าใจสิ่งเหล่านี้หรือ
11. เราบอกความจริงแก่ท่านว่า พวกเราพูดสิ่งที่เราารู้ และเป็นพยานถึงสิ่งที่เราได้เห็น และท่านหาได้รับคำพยานของเราไม่
12. ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายโลกและท่านไม่เชื่อ ถ้าเราบอกท่านถึงสิ่งฝ่ายสวรรค์ ท่านจะเชื่อได้อย่างไร
13. ไม่มีผู้ใดได้ขึ้นไปสู่สวรรค์นอกจากท่านที่ลงมาจากสวรรค์ คือบุตรมนุษย์ผู้ทรงสถิตในสวรรค์นั้น
14. โมเสสได้ยกขึ้นในถิ่นทุรกันดารฉันใด บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้นฉันนั้น
15. เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระองค์จะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์
16. เพราะว่าพระเจ้าทรงรักโลก จนได้ทรงประทานพระบุตรองค์เดียวของพระองค์ เพื่อทุกคนที่เชื่อในพระบุตรนั้นจะไม่พินาศ แต่มีชีวิตนิรันดร์
17. เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงใช้พระบุตรของพระองค์เข้ามาในโลกเพื่อจะพิพากษาโลก แต่เพื่อช่วยโลกให้รอดโดยพระบุตรนั้น
18. ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็ไม่ต้องถูกพิพากษา แต่ผู้ที่มีได้เชื่อก็ต้องถูกพิพากษาอยู่แล้ว เพราะเขามิได้เชื่อในพระนามพระบุตรองค์เดียวของพระเจ้า
19. หลักของการพิพากษามีอย่างนี้ คือความสว่างได้เข้ามาในโลกแล้ว แต่มนุษย์ได้รักความมืดมากกว่ารักความสว่าง เพราะกิจการของเขาชั่ว
20. เพราะทุกคนที่ประพฤติชั่วก็เกลียดความสว่าง และไม่มาถึงความสว่าง ด้วยกลัวว่าการกระทำของตนจะถูก

ตำหนิ

21. แต่ผู้ที่ประพฤติตามความจริงก็มาสู่ความสว่าง เพื่อให้การกระทำของตนปรากฏว่า ได้กระทำการนั้นโดยพึงพระเจ้า
22. ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็เสด็จเข้าไปในแคว้นยูเดียกับสาวกของพระองค์ และทรงประทับที่นั่นกับเขาและให้บัพติศมา
23. ยอห์นก็ให้บัพติศมาอยู่ที่อายโนนใกล้หมู่บ้านสาลิมเหมือนกัน เพราะที่นั่นมีน้ำมาก และผู้คนที่พากันมารับบัพติศมา
24. เพราะยอห์นยังไม่ติดคุก
25. เกิดการโต้เถียงกันขึ้นระหว่างสาวกของยอห์นกับพวกยิวเรื่องการชำระ
26. สาวกของยอห์นจึงไปหายอห์นและพูดว่า รับบิ ท่านที่อยู่กับอาจารย์ฟากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้น ผู้ที่อาจารย์เป็นพยานถึงนั้น ดูเถิด ท่านผู้นั้นให้บัพติศมาและคนทั้งปวงก็พากันไปหาท่าน
27. ยอห์นตอบว่า มนุษย์จะรับสิ่งใดไม่ได้ นอกจากที่ทรงประทานจากสวรรค์ให้เขา
28. ท่านทั้งหลายเองก็ได้เป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าได้พูดว่า ข้าพเจ้ามิใช่พระคริสต์ แต่ข้าพเจ้าได้รับพระบัญชาให้นำเสด็จพระองค์
29. ท่านที่มีเจ้าสาวนั้นแหละคือเจ้าบ่าว แต่สหายของเจ้าบ่าวที่ยืนฟังเจ้าบ่าว ก็ชื่นชมยินดีอย่างยิ่งเมื่อได้ยินเสียงของเจ้าบ่าว ฉะนั้นความปีติยินดีของข้าพเจ้าจึงเต็มเปี่ยมแล้ว
30. พระองค์ต้องทรงยิ่งใหญ่ขึ้น แต่ข้าพเจ้าต้องด้อยลง
31. พระองค์ผู้เสด็จมาจากเบื้องบนทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง ผู้ที่มาจากโลกก็เป็นฝ่ายโลกและพูดตามอย่างโลก พระองค์ผู้เสด็จมาจากสวรรค์ทรงเป็นใหญ่เหนือทุกสิ่ง
32. พระองค์ทรงเป็นพยานถึงสิ่งซึ่งพระองค์ทอดพระเนตรเห็นและได้ยิน แต่ไม่มีผู้ใดรับคำพยานของพระองค์
33. ผู้ที่รับคำพยานของพระองค์ก็ประทับตราลงว่า พระเจ้าทรงสัตย์จริง
34. เพราะพระองค์ ผู้ที่พระเจ้าทรงใช้มานั้น ทรงกล่าวพระวาทะของพระเจ้า เพราะพระเจ้ามิได้ทรงประทานพระวิญญาณอย่างจำกัดแต่พระองค์
35. พระบิดาทรงรักพระบุตรและทรงมอบทุกสิ่งไว้ในพระหัตถ์ของพระองค์
36. ผู้ที่เชื่อในพระบุตรก็มีชีวิตนิรันดร์ ผู้ที่ไม่เชื่อในพระบุตรก็จะไม่เห็นชีวิต แต่พระพิโรธของพระเจ้าตกอยู่กับเขา

บทที่ 4

1. เหตุฉะนั้นเมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบว่า พวกฟาริสีได้ยินว่า พระเยซูทรงมีสาวกและให้บัพติศมามากกว่ายอห์น
2. (แม้ว่าพระเยซูไม่ได้ทรงให้บัพติศมาเอง แต่สาวกของพระองค์เป็นผู้ให้)
3. พระองค์จึงเสด็จออกจากแคว้นยูเดียและกลับไปยังแคว้นกาลิลีอีก
4. พระองค์จำต้องเสด็จผ่านแคว้นสะมาเรีย
5. พระองค์จึงเสด็จไปถึงเมืองหนึ่งชื่อสิคารินในแคว้นสะมาเรีย ใกล้ที่ดินซึ่งยาโคบให้แก่โยเซฟบุตรชายของตน
6. บ่อน้ำของยาโคบอยู่ที่นั่น พระเยซูทรงดำเนินทางมาเหน็ดเหนื่อยจึงประทับบนขอบบ่อนั้น เป็นเวลาประมาณเที่ยง
7. มีหญิงชาวสะมาเรียคนหนึ่งมาตักน้ำ พระเยซูตรัสกับนางว่า ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง
8. (ขณะนั้นสาวกของพระองค์เข้าไปซื้ออาหารในเมือง)
9. หญิงชาวสะมาเรียทูลพระองค์ว่า ไฉนท่านผู้เป็นยิวจึงขอน้ำดื่มจากดิฉันผู้เป็นหญิงสะมาเรีย เพราะพวกยิวไม่คบหาชาวสะมาเรียเลย
10. พระเยซูตรัสตอบนางว่า ถ้าเจ้าได้รู้จักของประทานของพระเจ้า และรู้จักผู้ที่พูดกับเจ้าว่า 'ขอน้ำให้เราดื่มบ้าง' เจ้าจะได้ขอจากท่านผู้นั้น และท่านผู้นั้นจะให้น้ำประกอบด้วยชีวิตแก่เจ้า
11. นางทูลพระองค์ว่า ท่านเจ้าคะ ท่านไม่มีถังตัก และบ่อนี้ก็ลึก ท่านจะได้น้ำประกอบด้วยชีวิตนั้นมาจากไหน
12. ท่านเป็นใหญ่กว่ายาโคบบรรพบุรุษของเรา ผู้ได้ให้บ่อน้ำนี้แก่เราหรือ และยาโคบเองก็ได้ดื่มจากบ่อนี้รวมทั้งบุตรและฝูงสัตว์ของท่านด้วย
13. พระเยซูตรัสตอบนางว่า ทุกคนที่ดื่มน้ำนี้จะกระหายอีก
14. แต่ผู้ที่ดื่มน้ำซึ่งเราจะให้แก่เขานั้นจะไม่กระหายอีกเลย แต่น้ำซึ่งเราจะให้เขานั้นจะบังเกิดเป็นบ่อน้ำพุในตัวเขาพลุ่งขึ้นถึงชีวิตนิรันดร์
15. นางทูลพระองค์ว่า ท่านเจ้าคะ ขอน้ำนั้นให้ดิฉันเถิด เพื่อดิฉันจะได้ไม่กระหายอีกและจะได้ไม่ต้องมาตักที่นี่
16. พระเยซูตรัสกับนางว่า ไปเรียกสามีของเจ้ามานี้เถิด
17. นางทูลตอบว่า ดิฉันไม่มีสามีคะ พระเยซูตรัสกับนางว่า เจ้าพูดถูกแล้วว่า 'ดิฉันไม่มีสามี'
18. เพราะเจ้าได้มีสามีห้าคนแล้ว และคนที่เจ้ามีอยู่เดี๋ยวนี้ก็ไม่ใช่มามีของเจ้า เรื่องนี้เจ้าพูดจริง
19. นางทูลพระองค์ว่า ท่านเจ้าคะ ดิฉันเห็นจริงแล้วว่าท่านเป็นศาสดาพยากรณ์
20. บรรพบุรุษของพวกเรานมัสการที่ภูเขานี้ แต่พวกท่านว่าสถานที่ที่ควรนมัสการนั้นคือกรุงเยรูซาเล็ม
21. พระเยซูตรัสกับนางว่า หญิงเอ๋ย เชื่อเราเถิด จะมีเวลาหนึ่งที่พวกเจ้าจะมีได้ให้วันนมัสการพระบิดาเฉพาะที่ภูเขานี้หรือที่กรุงเยรูซาเล็ม
22. ซึ่งพวกเจ้านมัสการนั้นเจ้าไม่รู้จัก ซึ่งพวกเรานมัสการเรารู้จัก เพราะความรอดนั้นเนื่องมาจากพวกยิว
23. แต่เวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่นมัสการอย่างถูกต้อง จะนมัสการพระบิดาด้วยจิต

วิญญาณและความจริง เพราะว่าพระบิดาทรงแสวงหาคนเช่นนั้นนมัสการพระองค์

24. พระเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณ และผู้ที่นมัสการพระองค์ต้องนมัสการด้วยจิตวิญญาณและความจริง

25. นางทูลพระองค์ว่า ดิฉันทราบว่าคุณเมสสิยาห์ที่เรียกว่า พระคริสต์ จะเสด็จมา เมื่อพระองค์เสด็จมาพระองค์จะทรงชี้แจงทุกสิ่งแก่เรา

26. พระเยซูตรัสกับนางว่า เราที่พูดกับเจ้าคือท่านผู้นั้น

27. ขณะนั้นสาวกของพระองค์ก็มาถึง และเขาประหลาดใจที่พระองค์ทรงสนทนากับผู้หญิง แต่ไม่มีใครถามว่า พระองค์ทรงประสงค์อะไร หรือ ทำไมพระองค์จึงทรงสนทนากับนาง

28. หญิงนั้นจึงทิ้งหม้อน้ำไว้และเข้าไปในเมืองและบอกคนทั้งปวงว่า

29. มาดูท่านผู้หนึ่งที่เล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ ท่านผู้นี้มิใช่พระคริสต์หรือ

30. คนทั้งหลายจึงพากันออกจากเมืองไปหาพระองค์

31. ในระหว่างนั้นพวกสาวกทูลเชิญพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า เชิญรับประทานอาหารเถิด

32. แต่พระองค์ตรัสกับเขาว่า เรามีอาหารรับประทานที่ท่านทั้งหลายไม่รู้

33. พวกสาวกจึงถามกันว่า มีใครเอาอาหารมาถวายพระองค์แล้วหรือ

34. พระเยซูตรัสกับเขาว่า อาหารของเราคือการกระทำตามพระทัยของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และทำให้งานของพระองค์สำเร็จ

35. ท่านทั้งหลายว่า อีกสี่เดือนจะถึงฤดูเกี่ยวข้าวมิใช่หรือ ดูเถิด เราบอกท่านทั้งหลายว่า เงยหน้าขึ้นดูนาเถิด ว่าทุ่งนาเขียว ถึงเวลาเกี่ยวแล้ว

36. คนที่เกี่ยวข้องก็กำลังได้รับค่าจ้าง และกำลังสำสมพืชผลไว้สำหรับชีวิตนิรันดร์ เพื่อทั้งคนหว่านและคนเกี่ยวจะชื่นชมยินดีด้วยกัน

37. เพราะในเรื่องนี้คำที่กล่าวไว้นี้เป็นความจริง คือ 'คนหนึ่งหว่านและอีกคนหนึ่งเกี่ยว'

38. เราใช้ท่านทั้งหลายไปเกี่ยวสิ่งที่ท่านมิได้ลงแรงทำ คนอื่นได้ลงแรงทำ และท่านได้ประโยชน์จากแรงของเขา

39. ชาวสะมาเรียเป็นอันมากที่มาจากเมืองนั้นได้เชื่อในพระองค์ เพราะคำพยานของหญิงผู้นั้น ที่ว่า ท่านเล่าถึงสิ่งสารพัดซึ่งฉันได้กระทำ

40. ฉะนั้นเมื่อชาวสะมาเรียมาถึงพระองค์ เขาจึงทูลเชิญพระองค์ให้ประทับอยู่กับเขา และพระองค์ก็ประทับที่นั่นสองวัน

41. และคนอื่นเป็นอันมากได้เชื่อเพราะพระดำรัสของพระองค์

42. เขาเหล่านั้นพูดกับหญิงนั้นว่า ตั้งแต่นี้ไปที่เราเชื่อว่ามีใช้เพราะคำของเจ้า แต่เพราะเราได้ยินเอง และเรารู้แน่ที่ท่านองค์นี้เป็นผู้ช่วยโลกให้รอด คือพระคริสต์

43. ครั้นล่วงไปสองวัน พระองค์ก็เสด็จออกจากที่นั่นไปยังแคว้นกาลิลี

44. เพราะพระเยซูเองทรงเป็นพยานว่า ศาสดาพยากรณ์ไม่ได้รับเกียรติในเมืองของตน

45. ฉะนั้นเมื่อพระองค์เสด็จไปถึงแคว้นกาลิลี ชาวกาลิลีได้ต้อนรับพระองค์ เพราะเขาได้เห็นทุกสิ่งซึ่งพระองค์ได้ทรง

กระทำในเทศกาลเลี้ยง ณ กรุงเยรูซาเล็ม เพราะเขาทั้งหลายได้ไปในเทศกาลเลี้ยงนั้นด้วย

46. ฉะนั้นพระเยซูจึงได้เสด็จไปยังหมู่บ้านคานาแคว้นกาลิลีอีก อันเป็นที่ซึ่งพระองค์ทรงกระทำให้น้ำกลายเป็นน้ำองุ่น และที่เมืองคาเปอร์นาอุมมีขุนนางคนหนึ่ง บุตรชายของท่านป่วยหนัก

47. เมื่อท่านได้ยินข่าวว่า พระเยซูได้เสด็จมาจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลีแล้ว ท่านจึงไปทูลอ้อนวอนพระองค์ให้เสด็จลงไปรักษาบุตรของตน เพราะบุตรจวนจะตายแล้ว

48. พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า ถ้าพวกท่านไม่เห็นหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ ท่านก็จะไม่เชื่อ

49. ขุนนางผู้นั้นทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ขอเสด็จไปก่อนที่บุตรของข้าพระองค์จะตาย

50. พระเยซูตรัสกับท่านว่า กลับไปเถิด บุตรชายของท่านจะไม่ตาย ท่านก็เชื่อพระดำรัสที่พระเยซูตรัสกับท่าน จึงทูลลาไป

51. ขณะที่ท่านกลับไปนั้น พวกผู้รับใช้ของท่านได้มาพบและเรียนท่านว่า บุตรชายของท่านหายแล้ว

52. ท่านจึงถามถึงเวลาที่บุตรค่อยๆ เติบโตขึ้นนั้น และพวกผู้รับใช้ก็เรียนท่านว่า ไข้หายเมื่อวานนี้เวลาบ่ายโมง

53. บิดาจึงรู้ว่าชั่วโมงนั้นเป็นเวลาซึ่งพระเยซูได้ตรัสกับตนว่า บุตรชายของท่านจะไม่ตาย และท่านเองก็เชื่อพร้อมทั้งครัวเรือนของท่านด้วย

54. นี่เป็นการอัศจรรย์ที่สองซึ่งพระเยซูทรงกระทำ เมื่อพระองค์เสด็จจากแคว้นยูเดียไปยังแคว้นกาลิลี

บทที่ 5

1. หลังจากนั้นก็ถึงเทศกาลเลี้ยงของพวกยิว และพระเยซูก็เสด็จขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
2. ในกรุงเยรูซาเล็มที่ริมประตูเกาะมีสระอยู่สระหนึ่ง ภาษาฮีบรูเรียกสระนั้นว่า เบธซาธา เป็นที่ซึ่งมีศาลาห้าหลัง
3. ในศาลาเหล่านั้นมีคนป่วยเป็นอันมากนอนอยู่ คนตาบอด คนง่อย คนผอมแห้ง กำลังคอยน้ำกระเพื่อม
4. ด้วยมีทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาทวนน้ำในสระนั้นเป็นครั้งคราว เมื่อน้ำกระเพื่อมนั้น ผู้ใดก้าวลงไปใต้น้ำก่อน ก็จะได้รับหายจากโรคที่เขาเป็นอยู่
5. ที่นั้นมีชายคนหนึ่งป่วยมาสามสิบแปดปีแล้ว
6. เมื่อพระเยซูทอดพระเนตรคนนั้นนอนอยู่และทรงทราบว่า เขาป่วยอยู่อย่างนั้นนานแล้ว พระองค์ตรัสกับเขาว่า เจ้าปรารถนาจะหายโรคหรือ
7. คนป่วยนั้นทูลตอบพระองค์ว่า ท่านเจ้าข้า เมื่อน้ำกำลังกระเพื่อมนั้น ไม่มีผู้ใดที่จะเอาตัวข้าพเจ้าลงไปในสระ และเมื่อข้าพเจ้ากำลังไป คนอื่นก็ลงไปก่อนแล้ว
8. พระเยซูตรัสกับเขาว่า จงลุกขึ้นยกแคร่ของเจ้าและเดินไปเถิด
9. ในทันใดนั้นคนนั้นก็หายโรค และเขาก็ยกแคร่ของเขาเดินไป วันนั้นเป็นวันสะบาโต
10. ดังนั้นพวกยิวจึงพูดกับชายที่หายโรคนั้นว่า วันนี้เป็นวันสะบาโต ที่เจ้าแบกแคร่ไปนั้นก็ผิดพระราชบัญญัติ
11. คนนั้นจึงตอบเขาเหล่านั้นว่า ท่านที่รักษาข้าพเจ้าให้หายโรคได้สั่งข้าพเจ้าว่า 'จงยกแคร่ของเจ้าแบกเดินไปเถิด'
12. เขาเหล่านั้นถามคนนั้นว่า คนที่สั่งเจ้าว่า 'จงยกแคร่ของเจ้าแบกเดินไปเถิด' นั้น เป็นผู้ใด
13. คนที่ได้รับการรักษาให้หายโรคนั้นไม่รู้ว่าเป็นผู้ใด เพราะพระเยซูเสด็จหลบไปแล้ว เนื่องจากขณะนั้นมีคนอยู่ที่นั่นเป็นอันมาก
14. ภายหลังพระเยซูได้ทรงพบคนนั้นในพระวิหารและตรัสกับเขาว่า ดูเถิด เจ้าหายโรคแล้ว อย่าทำบาปอีก มิฉะนั้นเหตุร้ายกว่านั้นจะเกิดกับเจ้า
15. ชายคนนั้นก็ได้ออกไปและบอกพวกยิวว่า ท่านที่ได้รักษาเขาให้หายโรคนั้นคือพระเยซู
16. เหตุฉะนั้นพวกยิวจึงข่มเหงพระเยซู และแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงกระทำเช่นนั้นในวันสะบาโต
17. แต่พระเยซูตรัสตอบเขาว่า พระบิดาของเรายังทรงกระทำการอยู่จนถึงบัดนี้ และเราก็ทำด้วย
18. เหตุฉะนั้นพวกยิวยิ่งแสวงหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์ มิใช่เพราะพระองค์ล่วงกฎวันสะบาโตเท่านั้น แต่ยังสามารถเรียกพระเจ้าว่าเป็นบิดาของตนด้วย ซึ่งเป็นการกระทำตนเสมอกับพระเจ้า
19. ดังนั้นพระเยซูตรัสกับเขาว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า พระบุตรจะกระทำให้สิ่งใดตามใจไม่ได้ นอกจากที่ได้เห็นพระบิดาทรงกระทำ เพราะสิ่งใดที่พระบิดาทรงกระทำ สิ่งนั้นพระบุตรจึงทรงกระทำด้วย
20. เพราะว่าพระบิดาทรงรักพระบุตร และทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นทุกสิ่งซึ่งพระองค์ทรงกระทำ และพระองค์จะทรงสำแดงให้พระบุตรเห็นการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพื่อท่านทั้งหลายจะประหลาดใจ
21. เพราะพระบิดาทรงทำให้คนที่ตายแล้วฟื้นขึ้นมาและมีชีวิตฉันใด ถ้าพระบุตรปรารถนาจะกระทำให้ผู้ใดมีชีวิตก็

จะกระทำเหมือนกันฉันนั้น

22. เพราะว่าพระบิดามีได้ทรงพิพากษาผู้ใด แต่พระองค์ได้ทรงมอบการพิพากษาทั้งสิ้นไว้กับพระบุตร
23. เพื่อคนทั้งปวงจะได้ถวายเกียรติแด่พระบุตรเหมือนที่เขากวายเป็นเกียรติแด่พระบิดา ผู้ใดไม่ถวายเกียรติแด่พระบุตร ผู้นั้นก็ไม่ถวายเกียรติแด่พระบิดาผู้ทรงใช้พระบุตรมา
24. เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าผู้ใดฟังคำของเราและเชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา ผู้นั้นก็มีชีวิตนิรันดร์ และไม่ถูกพิพากษา แต่ได้ผ่านพ้นความตายไปสู่ชีวิตแล้ว
25. เรบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า เวลาที่กำหนดนั้นใกล้จะถึงแล้ว และบัดนี้ก็ถึงแล้ว คือเมื่อผู้ที่ตายแล้วจะได้ยินพระสุรเสียงแห่งพระบุตรของพระเจ้า และบรรดาผู้ที่ได้ยินจะมีชีวิต
26. เพราะว่าพระบิดาทรงมีชีวิตในพระองค์เองฉันใด พระองค์ก็ได้ทรงประทานให้พระบุตรมีชีวิตในพระองค์ฉันนั้น
27. และได้ทรงประทานให้พระบุตรมีสิทธิอำนาจที่จะพิพากษาด้วย เพราะพระองค์ทรงเป็นบุตรมนุษย์
28. อย่าประหลาดใจในข้อนี้เลย เพราะใกล้จะถึงเวลาที่บรรดาผู้ที่อยู่ในอุโมงค์ฝังศพจะได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์
29. และจะได้ออกมา บรรดาผู้ที่ได้ประพฤติดีก็ฟืนขึ้นสู่ชีวิต บรรดาผู้ที่ได้ประพฤติชั่วก็ฟืนขึ้นสู่การพิพากษา
30. เราจะทำสิ่งใดตามอำเภอใจไม่ได้ เราได้ยินอย่างไร เราก็พิพากษาอย่างนั้น และการพิพากษาของเราก็ยุติธรรม เพราะเรามีได้มุ่งที่จะทำตามใจของเราเอง แต่ตามพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา
31. ถ้าเราเป็นพยานถึงตัวเราเอง คำพยานของเราก็ไม่จริง
32. มีอีกผู้หนึ่งที่เป็นพยานถึงเรา และเรารู้ว่าคำพยานที่พระองค์ทรงเป็นพยานถึงเรานั้น เป็นความจริง
33. ท่านทั้งหลายได้ใช้คนไปหาโยห์น และโยห์นก็ได้เป็นพยานถึงความจริง
34. เรามีได้รับคำพยานจากมนุษย์ แต่ที่เรากล่าวสิ่งเหล่านี้ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายรอด
35. โยห์นเป็นโคมที่จุดสว่างไสว และท่านทั้งหลายก็พอใจที่จะชื่นชมยินดีชั่วขณะหนึ่งในความสว่างของโยห์นนั้น
36. แต่คำพยานที่เรามีนั้นยิ่งใหญ่กว่าคำพยานของโยห์น เพราะว่างานที่พระบิดาทรงมอบให้เราทำให้สำเร็จ งานนี้แหละเรากำลังทำอยู่เป็นพยานถึงเราว่าพระบิดาทรงใช้เรามา
37. และพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์เองก็ได้ทรงเป็นพยานถึงเรา ท่านทั้งหลายไม่เคยได้ยินพระสุรเสียงของพระองค์ และไม่เคยเห็นรูปร่างของพระองค์
38. และท่านทั้งหลายไม่มีพระดำรัสของพระองค์อยู่ในตัวท่าน เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้เชื่อในพระองค์ผู้ที่พระบิดาทรงใช้มานั้น
39. จงค้นดูในพระคัมภีร์ เพราะท่านคิดว่าในพระคัมภีร์นั้นมีชีวิตนิรันดร์ และพระคัมภีร์นั้นเป็นพยานถึงเรา
40. แต่ท่านทั้งหลายไม่ยอมมาหาเราเพื่อจะได้ชีวิต
41. เราไม่รับเกียรติจากมนุษย์
42. แต่เรารู้ว่าท่านไม่มีความรักพระเจ้าในตัวท่าน
43. เราได้มาในพระนามพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายมิได้รับเรา ถ้าผู้อื่นจะมาในนามของเขาเอง ท่านทั้งหลาย

ก็จะรับผู้นั้น

44. ผู้ที่ได้รับยศศักดิ์จากกันเอง และมีได้แสวงหายศศักดิ์ซึ่งมาจากพระเจ้าเท่านั้น ท่านจะเชื่อผู้นั้นได้อย่างไร
45. อย่าคิดว่าเราจะฟ้องท่านทั้งหลายต่อพระบิดา มีผู้ฟ้องท่านแล้ว คือโมเสส ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายหวังใจอยู่
46. ถ้าท่านทั้งหลายเชื่อโมเสส ท่านทั้งหลายก็จะเชื่อเรา เพราะโมเสสได้เขียนกล่าวถึงเรา
47. แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่เชื่อเรื่องที่โมเสสเขียนแล้ว ท่านจะเชื่อถ้อยคำของเราอย่างไรได้

บทที่ 6

1. ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็เสด็จไปข้ามทะเลกาลิลี คือทะเลทิเบเรียส
2. คนเป็นอันมากได้ตามพระองค์ไป เพราะเขาเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์ที่พระองค์ได้ทรงกระทำต่อบรรดาคนป่วย
3. พระเยซูเสด็จขึ้นไปบนภูเขาและประทับกับเหล่าสาวกของพระองค์ที่นั่น
4. ขณะนั้นใกล้จะถึงปีศาจซึ่งเป็นเทศกาลเลี้ยงของพวกยิวแล้ว
5. เมื่อพระเยซูทรงเงยพระพักตร์ทอดพระเนตรและเห็นคนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ พระองค์จึงตรัสกับฟีลิปว่า เราจะซื้ออาหารที่ไหนให้คนเหล่านี้กินได้
6. พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อจะลองใจฟีลิป เพราะพระองค์ทรงทราบแล้วว่าพระองค์จะทรงกระทำประการใด
7. ฟีลิปทูลตอบพระองค์ว่า สองร้อยเหรียญเดนาเรียนก็ไม่พอซื้ออาหารให้เขากินกันคนละเล็กคนละน้อย
8. สาวกคนหนึ่งของพระองค์คืออันดรูว์น้องชายของซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า
9. ที่นี้มีเด็กชายคนหนึ่งมีขนมบารลีสห้าก้อนกับปลาเล็ก ๆ สองตัว แต่เท่านั้นจะพออะไรกับคนมากอย่างนี้
10. พระเยซูตรัสว่า ให้คนทั้งปวงนั่งลงเถิด ที่นั่นมีหญ้ามาก คนเหล่านั้นจึงนั่งลง นับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน
11. แล้วพระเยซูก็ทรงหยิบขนมปังนั้น และเมื่อขอบพระคุณแล้ว ก็ทรงแจกแก่พวกสาวก และพวกสาวกแจกแก่บรรดาคนที่นั่งอยู่นั้น และให้ปลาด้วยตามที่เขารวบรวม
12. เมื่อเขาทั้งหลายกินอิ่มแล้วพระองค์ตรัสกับเหล่าสาวกของพระองค์ว่า จงเก็บเศษอาหารที่เหลือไว้ เพื่อไม่ให้มีสิ่งใดเสียไป
13. เขาจึงเก็บเศษขนมบารลีสห้าก้อนซึ่งเหลือจากที่คนทั้งหลายได้กินแล้วนั้น ใส่กระบุงได้สิบสองกระบุงเต็ม
14. เมื่อคนเหล่านั้นได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งพระเยซูได้ทรงกระทำ เขาก็พูดกันว่า แท้จริงท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์นั้นที่ทรงกำหนดให้เข้ามาในโลก
15. เมื่อพระเยซูทรงทราบว่าเขาทั้งหลายจะมาจับพระองค์ไปตั้งให้เป็นกษัตริย์ พระองค์ก็เสด็จไปที่ภูเขาคาเนส
16. พอล่าลงเหล่าสาวกของพระองค์ก็ได้ลงไปทะเล
17. แล้วลงเรือข้ามฟากไปยังเมืองคาเปอร์นาอุม มีดแล้วแต่พระเยซูก็ยังมิได้เสด็จไปถึงเขา
18. ทะเลก็กำเริบขึ้นเพราะลมพัดกล้า
19. เมื่อเขาทั้งหลายดิกรรเซียงไปได้ประมาณห้าหกกิโลเมตร เขาก็เห็นพระเยซูเสด็จดำเนินมาบนทะเลใกล้เรือ เขาต่างก็ตกใจกลัว
20. แต่พระองค์ตรัสแก่เขาว่า นี่เป็นเราเอง อย่ากลัวเลย
21. ดังนั้นเขาจึงรับพระองค์ขึ้นเรือด้วยความเต็มใจ แล้วทันใดนั้นเรือก็ถึงฝั่งที่เขาจะไปนั้น
22. วันรุ่งขึ้น เมื่อคนที่อยู่ฝั่งข้างโน้นเห็นว่าไม่มีเรืออื่นที่นั่น เว้นแต่ลำที่เหล่าสาวกของพระองค์ลงไปเพียงลำเดียว และเห็นว่าพระเยซูมิได้เสด็จลงเรือลำนั้นไปกับเหล่าสาวก แต่เหล่าสาวกของพระองค์ไปตามลำพังเท่านั้น
23. (แต่มีเรือลำอื่นมาจากทิเบเรียส ใกล้สถานที่ที่เขาได้กินขนมปัง หลังจากที่ยอห์นผู้รับบัพติศมาได้ทรงขอบพระคุณ

แล้ว)

24. เหตุฉะนั้นเมื่อประชาชนเห็นว่า พระเยซูและเหล่าสาวกไม่ได้ยู่ที่นั่น เขาจึงลงเรือไปและตามหาพระเยซูที่เมืองคาเปอร์นาอุม
25. ครั้นเขาได้พบพระองค์ที่ฝั่งทะเลข้างโน้นแล้ว เขาทั้งหลายทูลพระองค์ว่า รับบี ท่านมาที่นี่เมื่อไร
26. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายตามหาเรามิใช่เพราะได้เห็นการอัศจรรย์นั้น แต่เพราะได้กินขนมปังอิ้ม
27. อย่าชวนขวยหาอาหารที่ย่อมเสื่อมสูญไป แต่จงหาอาหารที่ดำรงอยู่ถึงชีวิตนิรันดร์ซึ่งบุตรมนุษย์จะให้แก่ท่าน เพราะพระเจ้าคือพระบิดาได้ทรงประทับตรามอบอำนาจแก่พระบุตรแล้ว
28. แล้วเขาทั้งหลายก็ทูลพระองค์ว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายจะต้องทำประการใด จึงจะทำงานของพระเจ้าได้
29. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า งานของพระเจ้านั้นคือการที่ท่านเชื่อในท่านที่พระองค์ทรงใช้มานั้น
30. เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า ถ้าเช่นนั้น ท่านจะกระทำการหมายสำคัญอะไร เพื่อข้าพเจ้าทั้งหลายจะเห็นและเชื่อในท่าน ท่านจะกระทำการอะไรบ้าง
31. บรรพบุรุษของข้าพเจ้าทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารนั้น ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า 'ท่านได้ให้เขากินอาหารจากสวรรค์'
32. พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า มิใช่โมเสสที่ให้อาหารจากสวรรค์นั้นแก่ท่าน แต่พระบิดาของเราประทานอาหารแท้ซึ่งมาจากสวรรค์ให้แก่ท่านทั้งหลาย
33. เพราะว่าอาหารของพระเจ้านั้น คือท่านที่ลงมาจากสวรรค์ และประทานชีวิตให้แก่โลก
34. เขาทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า โปรดให้อาหารนั้นแก่ข้าพเจ้าทั้งหลายเสมอไปเถิด
35. พระเยซูตรัสกับเขาว่า เราเป็นอาหารแห่งชีวิต ผู้ที่มาหาเราจะไม่หิวอีก และผู้ที่เชื่อในเราจะไม่กระหายอีกเลย
36. แต่เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้วว่า ท่านได้เห็นเราแล้วแต่ก็ไม่เชื่อ
37. สารพัดที่พระบิดาทรงประทานแก่เราจะมาสู่เรา และผู้ที่มาหาเรา เราก็จะไม่ทิ้งเขาเลย
38. เพราะว่าเราได้ลงมาจากสวรรค์ มิใช่เพื่อกระทำตามความประสงค์ของเราเอง แต่เพื่อกระทำตามพระประสงค์ของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา
39. และพระประสงค์ของพระบิดาผู้ทรงใช้เรานั้น ก็คือให้เรารักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงมอบไว้กับเรา มิให้หายไปสักคนเดียว แต่ให้ฟื้นขึ้นมาในวันที่สุด
40. เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของผู้ที่ทรงใช้เรานั้น ที่จะให้ทุกคนที่เห็นพระบุตร และเชื่อในพระบุตรได้มีชีวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย
41. พวกยิวจึงบ่นพึมพำกันเรื่องพระองค์เพราะพระองค์ตรัสว่า เราเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์
42. เขาทั้งหลายว่า คนนี้เป็นเยซูลูกชายของโยเซฟมิใช่หรือ พ่อแม่ของเขาเราก็รู้จัก เหตุใดคนนี้จึงพูดว่า 'เราได้ลงมาจากสวรรค์'
43. พระเยซูจึงตรัสตอบเขาเหล่านั้นว่า อย่าบ่นกันเลย

44. ไม่มีผู้ใดมาถึงเราได้นอกจากพระบิดาผู้ทรงใช้เรามาจะทรงชักนำให้เขามา และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย
45. มีคำเขียนไว้ในคัมภีร์ศาสดาพยากรณ์ว่า 'ทุกคนจะเรียนรู้จากพระเจ้า' เหตุฉะนั้นทุกคนที่ได้ยินได้ฟัง และได้เรียนรู้จากพระบิดาก็มาถึงเรา
46. ไม่มีผู้ใดได้เห็นพระบิดา นอกจากท่านที่มาจากพระเจ้า ท่านนั้นแหละได้เห็นพระบิดาแล้ว
47. เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราก็มียิวิตนิรันดร์
48. เราเป็นอาหารแห่งชีวิตนั้น
49. บรรพบุรุษของท่านทั้งหลายได้กินมานาในถิ่นทุรกันดารและสิ้นชีวิต
50. แต่นี้เป็นอาหารที่ลงมาจากสวรรค์ เพื่อให้ผู้ที่ได้กินแล้วไม่ตาย
51. เราเป็นอาหารที่ดำรงชีวิตซึ่งลงมาจากสวรรค์ ถ้าผู้ใดกินอาหารนี้ ผู้นั้นจะมีชีวิตนิรันดร์ และอาหารที่เราจะให้เพื่อเป็นชีวิตของโลกนั้นก็คือน้ำของเรา
52. แล้วพวกยิวก็ห่มเดียวกันว่า ผู้นี้จะเอาเนื้อของเขาให้เรากินได้อย่างไร
53. พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านไม่กินเนื้อและดื่มโลหิตของบุตรมนุษย์ ท่านก็ไม่มีชีวิตในตัวท่าน
54. ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเราก็มียิวิตนิรันดร์ และเราจะให้ผู้นั้นฟื้นขึ้นมาในวันสุดท้าย
55. เพราะว่าเนื้อของเราเป็นอาหารแท้และโลหิตของเราก็มืดของแท้
56. ผู้ที่กินเนื้อและดื่มโลหิตของเรา ผู้นั้นก็อยู่ในเราและเราอยู่ในเขา
57. พระบิดาผู้ทรงดำรงพระชนม์ได้ทรงใช้เรามาและเรามีชีวิตเพราะพระบิดานั้นฉันใด ผู้ที่กินเรา ผู้นั้นก็จะมีชีวิตเพราะเราฉันนั้น
58. นี่แหละเป็นอาหารซึ่งลงมาจากสวรรค์ ไม่เหมือนกับมานาที่พวกบรรพบุรุษของท่านได้กินและสิ้นชีวิต ผู้ที่กินอาหารนี้จะมีชีวิตนิรันดร์
59. คำเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสในธรรมศาลา ขณะที่พระองค์ทรงสั่งสอนอยู่ที่เมืองคาเปอร์นาอุม
60. ดังนั้นเมื่อเหล่าสาวกของพระองค์หลายคนได้ฟังเช่นนั้นก็พูดว่า ถ้อยคำเหล่านี้ยากนัก ใครจะฟังได้
61. เมื่อพระเยซูทรงทราบเองว่าเหล่าสาวกของพระองค์บ่นถึงเรื่องนั้น พระองค์จึงตรัสกับเขาว่า เรื่องนี้ทำให้ท่านทั้งหลายลำบากใจหรือ
62. ถ้าท่านจะได้เห็นบุตรมนุษย์เสด็จขึ้นไปยังที่ที่ท่านอยู่แต่ก่อนนั้น ท่านจะว่าอย่างไร
63. จิตวิญญาณเป็นที่ให้มีชีวิต ส่วนเนื้อหนังไม่มีประโยชน์อันใด ถ้อยคำซึ่งเราได้กล่าวกับท่านทั้งหลายนั้น เป็นจิตวิญญาณและเป็นชีวิต
64. แต่ในพวกท่านมีบางคนที่ไม่เชื่อ เพราะพระเยซูทรงทราบแต่แรกว่าผู้ใดไม่เชื่อ และเป็นผู้ใดที่จะทรยศพระองค์ไว้
65. และพระองค์ตรัสว่า เหตุฉะนั้นเราจึงได้บอกท่านทั้งหลายว่า 'ไม่มีผู้ใดจะมาถึงเราได้นอกจากพระบิดาของเรา'

จะทรงโปรดประทานให้ผู้นั้น'

66. ตั้งแต่นั้นมาสาวกของพระองค์หลายคนก็ท้อถอยไม่ติดตามพระองค์อีกต่อไป

67. พระเยซูตรัสกับสิบสองคนนั้นว่า ท่านทั้งหลายก็จะจากเราไปด้วยหรือ

68. ซีโมนเปโตรทูลตอบพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์จะจากไปหาผู้ใดเล่า พระองค์มีถ้อยคำซึ่งให้มีชีวิตนิรันดร์

69. และข้าพระองค์ทั้งหลายก็เชื่อและแน่ใจแล้วว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์

70. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า เราเลือกพวกท่านสิบสองคนมิใช่หรือ และคนหนึ่งในพวกท่านเป็นมารร้าย

71. พระองค์ทรงหมายถึงยูดาอิสคาริโอทบุตรชายซีโมน เพราะว่าเขาเป็นผู้ที่จะทรยศพระองค์ไว้ คือหนึ่งในอัครสาวกสิบสองคน

บทที่ 7

1. ภายหลังจากเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูก็ได้เสด็จไปในแคว้นกาลิลี ด้วยว่าพระองค์ไม่ประสงค์ที่จะเสด็จไปในแคว้นยูเดีย เพราะพวกยิวหาโอกาสที่จะฆ่าพระองค์
2. ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลอยู่เพิงของพวกยิวแล้ว
3. พวกน้องๆของพระองค์จึงทูลพระองค์ว่า จงออกจากที่นี่ไปยังแคว้นยูเดีย เพื่อเหล่าสาวกของท่านจะได้เห็นกิจการที่ท่านกระทำ
4. เพราะว่าไม่มีผู้ใดทำสิ่งใดลับๆ เมื่อผู้นั้นเองอยากให้ตัวปรากฏ ถ้าท่านกระทำการเหล่านี้ก็จงสำแดงตัวให้ปรากฏแก่โลกเถิด
5. แม้พวกน้องๆของพระองค์ก็ได้เชื่อในพระองค์
6. พระเยซูตรัสกับพวกเขาว่า ยังไม่ถึงเวลาของเรา แต่เวลาของพวกท่านมีอยู่เสมอ
7. โลกจะเกลียดชังพวกท่านไม่ได้ แต่โลกเกลียดชังเรา เพราะเราเป็นพยานว่าการทำงานของโลกล้วนชั่ว
8. พวกท่านจงขึ้นไปในเทศกาลนั้นเถิด เราจะยังไม่ขึ้นไปในเทศกาลนั้น เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของเรา
9. เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแก่เขาแล้ว พระองค์ก็ยังประทับอยู่ในแคว้นกาลิลี
10. แต่เมื่อพวกน้องๆของพระองค์ขึ้นไปในเทศกาลนั้นแล้ว พระองค์ก็เสด็จตามขึ้นไปด้วย แต่ไปอย่างลับๆ ไม่เปิดเผย
11. พวกยิวจึงมองหาพระองค์ในเทศกาลนั้นและถามว่า คนนั้นอยู่ที่ไหน
12. และประชาชนก็ซุบซิบกันถึงพระองค์เป็นอันมาก บางคนว่า เขาเป็นคนดี คนอื่นๆว่า มิใช่ แต่เขาหลอกลวงประชาชนต่างหาก
13. แต่ไม่มีผู้ใดอาจพูดถึงพระองค์อย่างเปิดเผย เพราะกลัวพวกยิว
14. ครั้นถึงวันกลางเทศกาลนั้น พระเยซูได้เสด็จขึ้นไปในพระวิหารและทรงสั่งสอน
15. พวกยิวคิดประหลาดใจและพูดว่า คนนี้จะรู้ข้อความเหล่านี้ได้อย่างไร ในเมื่อไม่เคยเรียนเลย
16. พระเยซูจึงตรัสตอบเขาว่า คำสอนของเราไม่ใช่ของเราเอง แต่เป็นของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา
17. ถ้าผู้ใดตั้งใจประพฤติตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้นั้นก็จะรู้ว่าคำสอนนั้นมาจากพระเจ้า หรือว่าเราพูดตามใจชอบของเราเอง
18. ผู้ใดที่พูดตามใจชอบของตนเอง ผู้นั้นย่อมแสวงเกียรติสำหรับตนเอง แต่ผู้ที่แสวงเกียรติให้พระองค์ผู้ทรงใช้ตนมา ผู้นั้นแหละเป็นคนจริง ไม่มีอธรรมอยู่ในเขาเลย
19. โมเสสได้ให้พระราชบัญญัติแก่ท่านทั้งหลายมิใช่หรือ และไม่มีผู้ใดในพวกท่านประพฤติตามพระราชบัญญัตินั้น ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเราทำไม
20. คนเหล่านั้นตอบว่า ท่านมีผีสิงอยู่ ใครเล่าหาโอกาสจะฆ่าท่าน
21. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า เราได้ทำสิ่งหนึ่งและท่านทั้งหลายประหลาดใจ
22. โมเสสได้ให้ท่านทั้งหลายเข้าสู่หนัด (มิใช่ได้มาจากโมเสส แต่มาจากบรรพบุรุษ) และในวันสะบาโตท่านทั้งหลาย

ก็ยังให้คนเข้าสู่หนัด

23. ถ้าในวันสะบาโตคนยังเข้าสู่หนัด เพื่อมิให้ละเมิดพระราชบัญญัติของโมเสสแล้ว ท่านทั้งหลายจะโกรธเรา เพราะเราทำให้ชายผู้หนึ่งหายโรคเป็นปกติในวันสะบาโตหรือ
24. อย่าตัดสินตามที่เห็นภายนอก แต่จงตัดสินตามชอบธรรมเถิด
25. เพราะฉะนั้นชาวกรุงเยรูซาเล็มบางคนจึงพูดว่า คนนี้มีไช้หรือที่เขาหาโอกาสจะฆ่าเสีย
26. แต่ดูเถิด ท่านกำลังพูดอย่างกล้าหาญและเขาทั้งหลายก็ไม่ได้ว่าอะไรท่านเลย พวกขุนนางรู้แน่แล้วว่า คนนี้เป็นพระคริสต์แท้
27. แต่เรารู้ว่าคนนีมาจากไหน แต่เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น จะไม่มีผู้ใดรู้เลยว่า พระองค์มาจากไหน
28. ดังนั้นพระเยซูจึงทรงประกาศขณะที่ทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหารว่า ท่านทั้งหลายรู้จักเรา และรู้ว่าเรามาจากไหน แต่เรามีได้มาตามลำพังเราเอง แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรานั้นทรงสัตย์จริง แต่ท่านทั้งหลายไม่รู้จักพระองค์
29. แต่เรารู้จักพระองค์เพราะเรามาจากพระองค์และพระองค์ได้ทรงใช้เรามา
30. เขาทั้งหลายจึงหาโอกาสที่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์ เพราะยังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์
31. และมีหลายคนในหมู่ประชาชนนั้นได้เชื่อในพระองค์และพูดว่า เมื่อพระคริสต์เสด็จมานั้น พระองค์จะทรงกระทำอัศจรรย์มากยิ่งขึ้นกว่าที่ผู้นี้ได้กระทำหรือ
32. เมื่อพวกฟาริสีได้ยินประชาชนชุบชิบกันเรื่องพระองค์อย่างนั้น พวกฟาริสีกับพวกปุโรหิตใหญ่จึงได้ใช้เจ้าหน้าที่ไปจับพระองค์
33. พระเยซูจึงตรัสกับเขาทั้งหลายว่า เราจะอยู่กับท่านทั้งหลายอีกหน่อยหนึ่ง แล้วจะกลับไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา
34. ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา และที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะไปไม่ได้
35. พวกยิวจึงพูดกันว่า คนนี้จะไปไหน ที่เราจะหาเขาไม่พบ เขาจะไปหาคนที่กระจัดกระจายไปอยู่ในหมู่พวกต่างชาติและสั่งสอนพวกต่างชาติหรือ
36. เขาหมายความว่าอย่างไรที่พูดว่า 'ท่านทั้งหลายจะแสวงหาเราแต่จะไม่พบเรา' และ 'ที่ซึ่งเราอยู่นั้นท่านจะไปไม่ได้'
37. ในวันที่สุดท้ายของเทศกาลซึ่งเป็นวันใหญ่นั้น พระเยซูทรงยืนและประกาศว่า ถ้าผู้ใดกระหาย ผู้นั้นจงมาหาเราและดื่มน้ำ
38. ผู้ที่เชื่อในเรา ตามที่พระคัมภีร์ได้กล่าวไว้แล้วว่า 'แม่น้ำที่มีน้ำประกอบด้วยชีวิตจะไหลออกมาจากภายในผู้นั้น'
39. (สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายถึงพระวิญญาณซึ่งผู้ที่เชื่อในพระองค์จะได้รับ เหตุว่ายังไม่ได้ประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ให้ เพราะพระเยซูยังมีได้รับสง่าราศี)
40. เมื่อประชาชนได้ฟังดังนั้น หลายคนจึงพูดว่า แท้จริง ท่านผู้นี้เป็นศาสดาพยากรณ์นั้น
41. คนอื่นๆก็พูดว่า ท่านผู้นี้เป็นพระคริสต์ แต่บางคนพูดว่า พระคริสต์จะมาจากกาลิลีหรือ

42. พระคัมภีร์กล่าวไว้มิใช่หรือว่า พระคริสต์จะมาจากเชื้อสายของดาวิด และมาจากหมู่บ้านเบธเลเฮมซึ่งดาวิดเคยอยู่นั้น
43. เหตุฉะนั้นประชาชนจึงมีความเห็นแตกแยกกันในเรื่องพระองค์
44. บางคนใคร่จะจับพระองค์ แต่ไม่มีผู้ใดยื่นมือแตะต้องพระองค์เลย
45. เจ้าหน้าที่จึงกลับไปหาพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี และพวกนั้นกล่าวกับเจ้าหน้าที่ว่า ทำไมเจ้าจึงไม่จับเขามา
46. เจ้าหน้าที่ตอบว่า ไม่เคยมีผู้ใดพูดเหมือนคนนั้นเลย
47. พวกฟาริสีตอบเขาว่า พวกเจ้าถูกหลอกไปด้วยแล้วหรือ
48. มีผู้ใดในพวกขุนนางหรือพวกฟาริสีเชื่อในผู้นั้นหรือ
49. แต่ประชาชนหมู่นี้ที่ไม่รู้พระราชบัญญัติก็ต้องถูกสาปแช่งอยู่แล้ว
50. นิโคเดมัส (ผู้ที่ได้มาหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้น และเป็นคนหนึ่งในพวกเขา) ได้กล่าวแก่พวกเขาว่า
51. พระราชบัญญัติของเราตัดสินคนใดโดยที่ยังไม่ได้ฟังเขาก่อน และรู้ว่าเขาได้ทำอะไรบ้างหรือ
52. เขาทั้งหลายตอบนิโคเดมัสว่า ท่านมาจากกาลิลีด้วยหรือ จงค้นหาดูเถิด เพราะว่าไม่มีศาสดาพยากรณ์เกิดขึ้นมาจากกาลิลี
53. ต่างคนต่างกลับไปบ้านของตน

บทที่ 8

1. แต่พระเยซูเสด็จไปยังภูเขามะกอกเทศ
2. ในตอนเช้าตรู่พระองค์เสด็จเข้าไปในพระวิหารอีก และคนทั้งหลายพากันมาหาพระองค์ พระองค์ก็ประทับนั่งและสั่งสอนเขา
3. พวกธรรมาจารย์และพวกฟาริสีได้พาผู้หญิงคนหนึ่งมาหาพระองค์ หญิงผู้นี้ถูกจับฐานล่วงประเวณี และเมื่อเขาให้หญิงผู้นี้ยืนอยู่ท่ามกลางฝูงชน
4. เขาทูลพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า หญิงคนนี้ถูกจับเมื่อกำลังล่วงประเวณีอยู่
5. ในพระราชบัญญัตินั้นโมเสสสั่งให้เราเอาหินขว้างคนเช่นนี้ให้ตาย ส่วนท่านจะว่าอย่างไรในเรื่องนี้
6. เขาพูดอย่างนี้เพื่อทดลองพระองค์ หวังจะหาเหตุฟ้องพระองค์ แต่พระเยซูทรงโน้มพระกายลงเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดิน เหมือนตั้งว่าพระองค์ไม่ได้ยินพวกเขาเลย
7. และเมื่อพวกเขายังทูลถามพระองค์อยู่เรื่อยๆ พระองค์ก็ทรงลุกขึ้นและตรัสกับเขาว่า ผู้ใดในพวกท่านที่ไม่มีบาปก็ให้ผู้นั้นเอาหินขว้างเขาก่อน
8. แล้วพระองค์ก็ทรงโน้มพระกายลงและเอานิ้วพระหัตถ์เขียนที่ดินอีก
9. และเมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดังนั้น จึงรู้สึกโดยใจวิจฉัยผิดชอบ เขาทั้งหลายจึงออกไปทีละคนๆ เริ่มจากคนเฒ่าคนแก่จนหมด เหลือแต่พระเยซูตามลำพังกับหญิงที่ยังยืนอยู่ทีนั้น
10. เมื่อพระเยซูทรงลุกขึ้นแล้ว และมีได้ทอดพระเนตรเห็นผู้ใด เห็นแต่หญิงผู้นั้น พระองค์ตรัสกับนางว่า หญิงเอ๋ย พวกเขากลับไปไหนหมด ไม่มีใครเอาโทษเจ้าหรือ
11. นางนั้นทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ไม่มีผู้ใดเลย และพระเยซูตรัสกับนางว่า เราก็ไม่เอาโทษเจ้าเหมือนกัน จงไปเถิด และอย่าทำบาปอีก
12. อีกครั้งหนึ่งพระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า เราเป็นความสว่างของโลก ผู้ที่ตามเรามาจะไม่เดินในความมืด แต่จะมี ความสว่างแห่งชีวิต
13. พวกฟาริสีจึงกล่าวกับพระองค์ว่า ท่านเป็นพยานให้แก่ตัวเอง คำพยานของท่านไม่เป็นความจริง
14. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า แม้เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเอง คำพยานของเราก็เป็นความจริง เพราะเรารู้ว่าเรามาจากไหนและจะไปที่ไหน แต่พวกท่านไม่รู้ว่าเรามาจากไหนและจะไปที่ไหน
15. ท่านทั้งหลายย่อมพิพากษาตามเนื้อหนัง เรามีได้พิพากษาผู้ใด
16. แต่ถึงแม้ว่าเราจะพิพากษา การพิพากษาของเราก็ถูกต้อง เพราะเราได้พิพากษาโดยลำพัง แต่เราพิพากษาร่วมกับพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา
17. ในพระราชบัญญัติของท่านก็มีคำเขียนไว้ว่า 'คำพยานของสองคนก็เป็นความจริง'
18. เราเป็นพยานให้แก่ตัวเราเองและพระบิดาผู้ทรงใช้เรามากก็เป็นพยานให้แก่เรา
19. เหตุฉะนั้นเขาจึงทูลพระองค์ว่า พระบิดาของท่านอยู่ที่ไหน พระเยซูตรัสตอบว่า ตัวเราก็คือ พระบิดาของเราที่ดี ท่านทั้งหลายไม่รู้จัก ถ้าท่านรู้จักเรา ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย

20. พระเยซูตรัสคำเหล่านี้ที่คลังเงิน เมื่อกำลังทรงสั่งสอนอยู่ในพระวิหาร แต่ไม่มีผู้ใดจับกุมพระองค์ เพราะว่ายังไม่ถึงกำหนดเวลาของพระองค์
21. พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า เราจะจากไป และท่านทั้งหลายจะแสวงหาเรา และจะตายในการบาปของท่าน ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะไปไม่ได้
22. พวกยิวจึงพูดกันว่า เขาจะฆ่าตัวตายหรือ เพราะเขาพูดว่า `ที่ซึ่งเราจะไปนั้นท่านทั้งหลายจะไปไม่ได้'
23. พระองค์ตรัสกับเขาว่า ท่านทั้งหลายมาจากเบื้องล่าง เรามาจากเบื้องบน ท่านเป็นของโลกนี้ เราไม่ได้เป็นของโลกนี้
24. เราจึงบอกท่านทั้งหลายว่า ท่านจะตายในการบาปของท่าน เพราะว่าถ้าท่านมิได้เชื่อว่าเราเป็นผู้นั้น ท่านจะต้องตายในการบาปของตัว
25. เขาจึงถามพระองค์ว่า ท่านคือใครเล่า พระเยซูตรัสกับเขาว่า เราเป็นดังที่เราได้บอกท่านทั้งหลายแต่แรกนั้น
26. เราก้ยังมีเรื่องอีกมากที่จะพูดและพิพากษาท่าน แต่พระองค์ผู้ทรงใช้เรามานั้นทรงเป็นสัตย์จริง และสิ่งที่เราได้ยืมจากพระองค์ เรากล่าวแก่โลก
27. เขาทั้งหลายไม่เข้าใจว่าพระองค์ตรัสกับเขาถึงเรื่องพระบิดา
28. พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า เมื่อท่านทั้งหลายจะได้ยกบุตรมนุษย์ขึ้นไว้แล้ว เมื่อนั้นท่านก็จะรู้ว่าเราคือผู้นั้น และรู้ว่าเรามีได้ทำสิ่งใดตามใจชอบ แต่พระบิดาได้ทรงสอนเราอย่างไร เราจึงกล่าวอย่างนั้น
29. และพระองค์ผู้ทรงใช้เรามากก็ทรงสถิตอยู่กับเรา พระบิดามีได้ทรงทึ่งเราไว้ตามลำพัง เพราะว่าเราทำตามชอบพระทัยพระองค์เสมอ
30. เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้ก็มีคนเป็นอันมากเชื่อในพระองค์
31. พระเยซูจึงตรัสกับพวกยิวที่เชื่อในพระองค์แล้วว่า ถ้าท่านทั้งหลายดำรงอยู่ในคำของเรา ท่านก็เป็นสาวกของเราอย่างแท้จริง
32. และท่านทั้งหลายจะรู้จักความจริง และความจริงนั้นจะทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไทย
33. เขาทั้งหลายทูลตอบพระองค์ว่า เราสืบเชื้อสายมาจากอับราฮัมและไม่เคยเป็นทาสใครเลย เหตุไฉนท่านจึงกล่าวไว้ว่า `ท่านทั้งหลายจะเป็นไทย'
34. พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า เรามอบความจริงแก่ท่านว่า ทุกคนที่ทำบาปก็เป็นทาสของบาป
35. ทาสนั้นมิได้อยู่ในคร่าวเรือนตลอดไป พระบุตรต่างหากอยู่ตลอดไป
36. เหตุฉะนั้นถ้าพระบุตรจะทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายเป็นไทย ท่านก็จะเป็นไทยจริง ๆ
37. เรารู้ว่าท่านทั้งหลายเป็นเชื้อสายของอับราฮัม แต่ท่านก็หาโอกาสที่จะฆ่าเราเสีย เพราะคำของเราไม่มีโอกาสเข้าสู่ใจของท่าน
38. เราพูดสิ่งที่เราได้เห็นจากพระบิดาของเรา และท่านทำสิ่งที่ท่านได้เห็นจากพ่อของท่าน
39. เขาทั้งหลายจึงทูลตอบพระองค์ว่า อับราฮัมเป็นบิดาของเรา พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า ถ้าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของอับราฮัมแล้ว ท่านก็จะทำสิ่งที่อับราฮัมได้กระทำ

40. แต่บัดนี้ท่านทั้งหลายหาโอกาสที่จะฆ่าเรา ซึ่งเป็นผู้ที่ได้บอกท่านถึงความจริงที่เราได้ยินมาจากพระเจ้า อับราฮัมมิได้กระทำอย่างนี้
41. ท่านทั้งหลายยอมทำสิ่งที่พ่อของท่านทำ เขาจึงทูลพระองค์ว่า เรามีได้เกิดจากการล่วงประเวณี เรามีพระบิดาองค์เดียวคือพระเจ้า
42. พระเยซูตรัสกับเขาว่า ถ้าพระเจ้าเป็นพระบิดาของท่านแล้ว ท่านก็จะรักเรา เพราะเรามาจากพระเจ้าและอยู่ที่นี่แล้ว เรามีได้มาตามใจชอบของเราเอง แต่พระองค์นั้นทรงใช้เรามา
43. เหตุไฉนท่านจึงไม่เข้าใจถ้อยคำที่เราพูด นั่นเป็นเพราะท่านทนฟังคำของเราไม่ได้
44. ท่านทั้งหลายมาจากพ่อของท่านคือพญามาร และท่านใดจะทำตามความปรารถนาของพ่อท่าน มันเป็นผู้ฆ่าคนตั้งแต่เดิมมา และมีได้ตั้งอยู่ในความจริง เพราะความจริงมิได้อยู่ในมัน เมื่อมันพูดมุสา มันก็พูดตามสันดานของมันเอง เพราะมันเป็นผู้มุสา และเป็นพ่อของการมุสา
45. แต่ท่านทั้งหลายมิได้เชื่อเรา เพราะเราพูดความจริง
46. มีผู้ใดในพวกท่านหรือที่ชี้ให้เห็นว่าเราได้ทำบาป และถ้าเราพูดความจริง ทำไมท่านจึงไม่เชื่อเรา
47. ผู้ที่มาจากพระเจ้าย่อมฟังพระวาทะของพระเจ้า เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ฟัง เพราะท่านทั้งหลายมิได้มาจากพระเจ้า
48. พวกยิวจึงทูลตอบพระองค์ว่า ที่เราพูดว่า ท่านเป็นชาวสะมาเรียและมีผีสิงนั้น ไม่จริงหรือ
49. พระเยซูตรัสตอบว่า เราไม่มีผีสิง แต่เราถวายพระเกียรติแด่พระบิดาของเรา และท่านลบหลู่เกียรติเรา
50. เรามีได้แสวงหาเกียรติของเราเอง แต่มีผู้ทำให้ และพระองค์นั้นจะทรงพิพากษา
51. เรบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าผู้ใดประพฤติตามคำของเรา ผู้นั้นจะไม่ประสบความตายเลย
52. พวกยิวจึงทูลพระองค์ว่า เดียวนี้เรารู้แล้วว่าท่านมีผีสิง อับราฮัมและพวกศาสนาดายากรรมก็ตายแล้ว และท่านพูดว่า 'ถ้าผู้ใดประพฤติตามคำของเรา ผู้นั้นจะไม่ชิมความตายเลย'
53. ท่านเป็นใหญ่กว่าอับราฮัมบิดาของเราที่ตายไปแล้วหรือ พวกศาสนาดายากรรมนั้นก็ตายไปแล้วด้วย ท่านอวดอ้างว่าท่านเป็นผู้ใดเล่า
54. พระเยซูตรัสตอบว่า ถ้าเราให้เกียรติแก่ตัวเราเอง เกียรติของเราก็ไม่มีความหมาย พระองค์ผู้ทรงให้เกียรติแก่เรานั้นคือพระบิดาของเรา ผู้ซึ่งพวกท่านกล่าวว่า เป็นพระเจ้าของพวกท่าน
55. ท่านไม่รู้จักพระองค์ แต่เรารู้จักพระองค์ และถ้าเรากล่าวว่าเราไม่รู้จักพระองค์ เราก็เป็นคนมุสาเหมือนกับท่าน แต่เรารู้จักพระองค์ และประพฤติตามพระดำรัสของพระองค์
56. อับราฮัมบิดาของท่านชื่นชมยินดีที่จะได้เห็นวันของเรา และท่านก็ได้เห็นแล้วและมีความยินดี
57. พวกยิวก็ทูลพระองค์ว่า ท่านอายุยังไม่ถึงห้าสิบปี และท่านเคยเห็นอับราฮัมหรือ
58. พระเยซูตรัสกับเขาว่า เรบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนอับราฮัมเกิดนั้นเราเป็นอยู่แล้ว
59. คนเหล่านั้นจึงหยิบก้อนหินจะขว้างพระองค์ แต่พระเยซูทรงหลบและเสด็จออกไปจากพระวิหาร เสด็จผ่านทางกลางเขาเหล่านั้น

บทที่ 9

1. เมื่อพระเยซูเสด็จดำเนินไปนั้น พระองค์ทอดพระเนตรเห็นชายคนหนึ่งตามอดแต่กำเน็ด
2. และพวกสาวกของพระองค์ทูลถามพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า ใครได้ทำผิดบาป ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขา เขาจึงเกิดมาตามอด
3. พระเยซูตรัสตอบว่า มิใช่ชายคนนี้หรือบิดามารดาของเขาได้ทำบาป แต่เพื่อให้พระราชกิจของพระเจ้าปรากฏในตัวเขา
4. เราต้องกระทำพระราชกิจของพระองค์ผู้ทรงใช้เรามาเมื่อยังวันอยู่ เมื่อถึงกลางคืนไม่มีผู้ใดทำงานได้
5. ตราบใดที่เรายังอยู่ในโลก เราเป็นความสว่างของโลก
6. เมื่อตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงขวาน้ำลายลงที่ดิน แล้วทรงเอาน้ำลายนั้นทำเป็นโคลนทาที่ตาของคนตามอดนั้น
7. แล้วตรัสสั่งเขาว่า จงไป ล้างออกเสียในสระสิโลอัมเถิด (สิโลอัมแปลว่า ใช้ไป) เขาจึงไปล้างแล้วกลับเห็นได้
8. เพื่อนบ้านและคนทั้งหลายที่เคยเห็นชายคนนั้นเป็นคนตามอดมาก่อน จึงพูดกันว่า คนนี้มีใช้หรือที่เคยนั่งขอทาน
9. บางคนก็พูดว่า คนนั้นแหละ คนอื่นว่า เขาคลายคนนั้น แต่เขาเองพูดว่า ข้าพเจ้าคือคนนั้น
10. เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า ตาของเจ้าหายบอดได้อย่างไร
11. เขาตอบว่า ชายคนหนึ่งที่ชื่อเยซู ได้ทำโคลนทาตาของข้าพเจ้า และบอกข้าพเจ้าว่า 'จงไปที่สระสิโลอัมแล้วล้างออกเสีย' ข้าพเจ้าก็ได้ไปล้างตาจึงมองเห็นได้
12. เขาทั้งหลายจึงถามเขาว่า ผู้นั้นอยู่ที่ไหน คนนั้นบอกว่า ข้าพเจ้าไม่ทราบ
13. เขาจึงพาคนที่แต่ก่อนตามอดนั้นไปหาพวกฟาริสี
14. วันที่พระเยซูทรงทำโคลนทาตาชายคนนั้นให้หายบอดเป็นวันสะบาโต
15. พวกฟาริสีก็ได้ถามเขาอีกว่า ทำอย่างไรตาเขาจึงมองเห็น เขาบอกคนเหล่านั้นว่า เขาเอาโคลนทาตาของข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ล้างออกแล้วจึงมองเห็น
16. ฉะนั้นพวกฟาริสีบางคนพูดว่า ชายคนนี้ได้มาจากพระเจ้าเพราะเขามีได้รักษาวันสะบาโต คนอื่นว่า คนบาปจะทำการอัศจรรย์เช่นนั้นได้อย่างไร พวกเขาก็แตกแยกกัน
17. เขาจึงพูดกับคนตามอดอีกว่า เจ้าคิดอย่างไรเรื่องคนนั้น ในเมื่อเขาได้ทำให้ตาของเจ้าหายบอด ชายคนนั้นตอบว่า ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์
18. แต่พวกยิวไม่เชื่อเรื่องเกี่ยวกับชายคนนั้นว่า เขาตามอดและกลับมองเห็น จนกระทั่งเขาได้เรียกบิดามารดาของคนี่ตากลับมองเห็นได้นั้นมา
19. แล้วพวกเขาถามเขาทั้งสองว่า ชายคนนี้เป็นบุตรชายของเจ้าหรือที่เจ้าบอกว่าตามอดมาแต่กำเน็ด ทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น
20. บิดามารดาของชายคนนั้นตอบเขาว่า เราทราบว่าคนนี้เป็นบุตรชายของเรา และทราบว่าเขาเกิดมาตามอด
21. แต่ไม่รู้ว่าจะทำไมเดี๋ยวนี้เขาจึงมองเห็น หรือใครทำให้ตาของเขาหายบอด เราก็มิทราบ จงถามเขาเถิด เขาโตแล้ว

เขาจะเล่าเรื่องของเขาเองได้

22. ที่บิดามารดาของเขาพูดอย่างนั้นก็เพราะกลัวพวกยิว เพราะพวกยิวตกลงกันแล้วว่า ถ้าผู้ใดยอมรับว่าผู้นั้นเป็นพระคริสต์ จะต้องไล่ผู้นั้นเสียจากธรรมศาลา

23. เหตุฉะนั้นบิดามารดาของเขาจึงพูดว่า จงถามเขาเถิด เขาโตแล้ว

24. คนเหล่านั้นจึงเรียกคนที่แต่ก่อนตามบอดนั้นมาอีกและบอกเขาว่า จงสรรเสริญพระเจ้าเถิด เรารู้ว่าคุณชายคนนั้นเป็นคนบาป

25. เขาตอบว่า ท่านนั้นเป็นคนบาปหรือไม่ข้าพเจ้าไม่ทราบ สิ่งเดียวที่ข้าพเจ้าทราบก็คือว่า ข้าพเจ้าเคยตามบอด แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้ามองเห็นได้

26. คนเหล่านั้นจึงถามเขาอีกว่า เขาทำอะไรกับเจ้าบ้าง เขาทำอะไรตาของเจ้าจึงหายบอด

27. ชายคนนั้นตอบเขาว่า ข้าพเจ้าบอกท่านแล้ว และท่านไม่ฟัง ทำไมท่านจึงอยากฟังอีก ท่านอยากเป็นสาวกของท่านผู้นั้นด้วยหรือ

28. เขาทั้งหลายจึงเย้ยชายคนนั้นว่า แกเป็นศิษย์ของเขา แต่เราเป็นศิษย์ของโมเสส

29. เรารู้ว่าพระเจ้าได้ตรัสกับโมเสส แต่คนนั้นเราไม่รู้ว่าเขามาจากไหน

30. ชายคนนั้นตอบเขาว่า เออ ช่างประหลาดจริงๆที่พวกท่านไม่รู้ว่าท่านผู้นั้นมาจากไหน แต่ท่านผู้นั้นยังได้ทำให้ตาของข้าพเจ้าหายบอด

31. พวกเรารู้ว่าพระเจ้ามิได้ฟังคนบาป แต่ถ้าผู้ใดนมัสการพระเจ้า และกระทำตามพระทัยพระองค์ พระองค์ก็ทรงฟังผู้นั้น

32. ตั้งแต่เริ่มมีโลกมาแล้ว ไม่เคยมีใครได้ยินว่า มีผู้ใดทำให้ตาของคนที่บอดแต่กำเนิดมองเห็นได้

33. ถ้าท่านผู้นั้นไม่ได้มาจากพระเจ้าแล้ว ก็จะทำอะไรไม่ได้

34. เขาทั้งหลายตอบคนนั้นว่า แกเกิดมาในการบาปทั้งนั้น และแกจะมาสอนเราหรือ แล้วเขาจึงไล่คนนั้นเสีย

35. พระเยซูทรงได้ยินว่าเขาได้ไล่คนนั้นเสียแล้ว และเมื่อพระองค์ทรงพบชายคนนั้นจึงตรัสกับเขาว่า เจ้าเชื่อในพระบุตรของพระเจ้าหรือ

36. ชายคนนั้นทูลตอบว่า ท่านเจ้าข้า ผู้ใดเป็นพระบุตรนั้น ซึ่งข้าพเจ้าจะเชื่อในพระองค์ได้

37. พระเยซูตรัสกับเขาว่า เจ้าได้เห็นท่านแล้ว ทั้งเป็นผู้นั้นเองที่กำลังพูดอยู่กับเจ้า

38. เขาจึงทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อ แล้วเขาก็นมัสการพระองค์

39. พระเยซูตรัสว่า เราเข้ามาในโลกเพื่อแก้การพิพากษา เพื่อให้คนทั้งหลายที่มองไม่เห็นกลับมองเห็น และคนที่มองเห็นกลับตามบอด

40. เมื่อพวกฟาริสีบางคนที่อยู่กับพระองค์ได้ยินอย่างนั้น จึงกล่าวแก่พระองค์ว่า เราตามบอดด้วยหรือ

41. พระเยซูตรัสกับเขาว่า ถ้าพวกท่านตามบอด พวกท่านก็จะต้องไม่มีความผิดบาป แต่บัดนี้ท่านพูดว่า 'เรามองเห็น' เหตุฉะนั้นความผิดบาปของท่านจึงยังมีอยู่

1. เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ที่มีได้เข้าไปในคอกแกะทางประตู แต่ป็นเข้าไปทางอื่นนั้นเป็นขโมยและโจร
2. แต่ผู้ที่เข้าทางประตูก็เป็นผู้เลี้ยงแกะ
3. นายประตูจึงเปิดประตูให้ผู้นั้น และแกะยอมฟังเสียงของท่าน ท่านเรียกชื่อแกะของท่าน และนำออกไป
4. เมื่อท่านด้อนแกะของท่านออกไปแล้วก็เดินนำหน้า และแกะก็ตามท่านไปเพราะรู้จักเสียงของท่าน
5. คนแปลกหน้าแกะจะไม่ตามเลย แต่จะหนีไปจากเขา เพราะไม่รู้จักเสียงของคนแปลกหน้า
6. คำอุปมานั้นพระเยซูได้ตรัสกับเขาทั้งหลาย แต่เขาไม่เข้าใจความหมายของพระดำรัสที่พระองค์ตรัสกับเขาเลย
7. พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เราเป็นประตูของแกะทั้งหลาย
8. บรรดาผู้ที่มาก่อนเรานั้นเป็นขโมยและโจร แต่ฝูงแกะก็มีได้ฟังเขา
9. เราเป็นประตู ถ้าผู้ใดเข้าไปทางเรา ผู้นั้นจะรอด และเขาจะเข้าออก แล้วจะพบอาหาร
10. ขโมยนั้นยอมมาเพื่อจะลักและฆ่าและทำลายเสีย เราได้มาเพื่อเขาทั้งหลายจะได้ชีวิต และจะได้อย่างครบบริบูรณ์
11. เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี ผู้เลี้ยงที่ดีนั้นยอมสละชีวิตของตนเพื่อฝูงแกะ
12. แต่ผู้ที่รับจ้างมิได้เป็นผู้เลี้ยงแกะ และฝูงแกะไม่เป็นของเขา เมื่อเห็นสุนัขป่ามา เขาจึงละทิ้งฝูงแกะหนีไป สุนัขป่าก็ชิงเอาแกะไปเสีย และทำให้ฝูงแกะกระจัดกระจายไป
13. ผู้ที่รับจ้างนั้นหนีเพราะเขาเป็นลูกจ้างและไม่เป็นห่วงแกะเลย
14. เราเป็นผู้เลี้ยงที่ดี และเรารู้จักแกะของเรา และแกะของเราก็รู้จักเรา
15. เหมือนพระบิดาทรงรู้จักเรา เราก็รู้จักพระบิดาด้วย และชีวิตของเรา เราสละเพื่อฝูงแกะ
16. แกะอื่นซึ่งมิได้เป็นของคอกนี้เราก็มียู่ แกะเหล่านั้นเราก็ต้องพามาด้วย และแกะเหล่านั้นจะฟังเสียงของเรา แล้วจะรวมเป็นฝูงเดียว และมีผู้เลี้ยงเพียงผู้เดียว
17. ด้วยเหตุนี้พระบิดาจึงทรงรักเรา เพราะเราสละชีวิตของเรา เพื่อจะรับชีวิตนั้นคืนมาอีก
18. ไม่มีผู้ใดชิงชีวิตไปจากเราได้ แต่เราสละชีวิตด้วยใจสมัครของเราเอง เรามีสิทธิที่จะสละชีวิตนั้น และมีสิทธิที่จะรับคืนอีก พระบัญชาที่เราได้รับมาจากพระบิดาของเรา
19. พระดำรัสนี้จึงทำให้พวกยิวแตกแยกกันอีก
20. พวกเขาหลายคนพูดว่า เขามีผีสิงและเป็นบ้า ท่านฟังเขาทำไม
21. พวกอื่นก็พูดว่า คำอย่างนี้ไม่เป็นคำของผู้ที่มีผีสิง ผีจะทำให้คนตาบอดมองเห็นได้หรือ
22. ขณะนั้นเป็นเทศกาลเลี้ยงฉลองพระวิหารที่กรุงเยรูซาเล็ม และเป็นฤดูหนาว
23. พระเยซูทรงดำเนินอยู่ในพระวิหารที่เฉลียงของซาโลมอน
24. แล้วพวกยิวก็พากันมาห้อมล้อมพระองค์ไว้และทูลพระองค์ว่า จะทำให้เราสงสัยนานสักเท่าใด ถ้าท่านเป็นพระคริสต์ก็จงบอกเราให้ชัดแจ้งเถิด
25. พระเยซูตรัสตอบเขาทั้งหลายว่า เราได้บอกท่านทั้งหลายแล้ว และท่านไม่เชื่อ การซึ่งเราได้กระทำในพระนาม

พระบิดาของเราก็เป็นพยานให้แก่เรา

26. แต่ท่านทั้งหลายไม่เชื่อ เพราะท่านมิได้เป็นแกะของเรา ตามที่เราได้บอกท่านแล้ว

27. แกะของเราย่อมฟังเสียงของเรา และเรารู้จักแกะเหล่านั้น และแกะนั้นตามเรา

28. เราให้ชีวิตนิรันดร์แก่แกะนั้น และแกะนั้นจะไม่พินาศเลย และจะไม่มีผู้ใดแย่งชิงแกะเหล่านั้นไปจากมือของเราได้

29. พระบิดาของเราผู้ประทานแกะนั้นให้แก่เราเป็นใหญ่กว่าทุกสิ่ง และไม่มีผู้ใดสามารถชิงแกะนั้นไปจากพระหัตถ์ของพระบิดาของเราได้

30. เรากับพระบิดาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

31. พวกยิวจึงหยิบก้อนหินขึ้นมาอีกจะขว้างพระองค์ให้ตาย

32. พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า เราได้สำแดงให้ท่านเห็นการดีหลายประการซึ่งมาจากพระบิดาของเรา ท่านทั้งหลายหยิบก้อนหินจะขว้างเราให้ตายเพราะการกระทำข้อใดเล่า

33. พวกยิวทูลตอบพระองค์ว่า เราจะขว้างท่านมิใช่เพราะการกระทำดี แต่เพราะการพุดหมิ่นประมาท เพราะท่านเป็นเพียงมนุษย์แต่ตั้งตัวเป็นพระเจ้า

34. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ในพระราชบัญญัติของท่านมีคำเขียนไว้มิใช่หรือว่า 'เราได้กล่าวไว้ว่า ท่านทั้งหลายเป็นพระ'

35. ถ้าพระองค์ได้ทรงเรียกผู้รับพระวาทะของพระเจ้าว่าเป็นพระ และจะฝ่าฝืนพระคัมภีร์ไม่ได้

36. ท่านทั้งหลายจะกล่าวหาท่านที่พระบิดาได้ทรงตั้งไว้ และทรงใช้เข้ามาในโลกว่า 'ท่านกล่าวคำหมิ่นประมาท' เพราะเราได้กล่าวไว้ว่า 'เราเป็นบุตรของพระเจ้า' อย่างนั้นหรือ

37. ถ้าเราไม่ปฏิบัติพระราชกิจของพระบิดาของเรา ก็อย่าเชื่อในเราเลย

38. แต่ถ้าเราปฏิบัติพระราชกิจนั้น แม้ว่าท่านมิได้เชื่อในเรา ก็จงเชื่อเพราะพระราชกิจนั้นเกิด เพื่อท่านจะได้รู้และเชื่อว่าพระบิดาทรงอยู่ในเรา และเราอยู่ในพระบิดา

39. พวกเขาจึงหาโอกาสจับพระองค์อีกครั้งหนึ่ง แต่พระองค์ทรงรอดพ้นจากมือเขาไปได้

40. พระองค์เสด็จไปฝากแม่น้ำจอร์แดนข้างโน้นอีก และไปถึงสถานที่ที่ยอห์นให้บัพติศมาเป็นครั้งแรก และพระองค์ทรงพักอยู่ที่นั่น

41. คนเป็นอันมากพากันมาหาพระองค์ และกล่าวว่า ยอห์นมิได้ทำการอัศจรรย์ใดๆเลย แต่ทุกสิ่งซึ่งยอห์นได้กล่าวถึงท่านผู้นี้เป็นความจริง

42. และมีคนหลายคนที่นี่ได้เชื่อในพระองค์

1. มีชายคนหนึ่งชื่อลาซาร์กำลังป่วยอยู่ที่หมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นเมืองที่มารีย์และมารธาพี่สาวของเธออยู่
2. (มารีย์ผู้นี้คือหญิงที่เอาน้ำมันหอมชโลมองค์พระผู้เป็นเจ้า และเอาผมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์ ลาซาร์พี่น้องชายของเธอกำลังป่วยอยู่)
3. ดังนั้นพี่สาวทั้งสองนั้นจึงให้คนไปเฝ้าพระองค์ทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ดุเถิด ผู้ที่พระองค์ทรงรักนั้นกำลังป่วยอยู่
4. เมื่อพระเยซูทรงได้ยินแล้วก็ตรัสว่า โรคนั้นจะไม่ถึงตาย แต่เกิดขึ้นเพื่อเชิดชูพระเกียรติของพระเจ้า เพื่อพระบุตรของพระเจ้าจะได้รับเกียรติเพราะโรคนั้น
5. พระเยซูทรงรักมารธาและน้องสาวของเธอและลาซาร์
6. ดังนั้นครั้งพระองค์ทรงได้ยินว่าลาซาร์ป่วยอยู่ พระองค์ยังทรงพักอยู่ที่ที่พระองค์ทรงอยู่นั้นอีกสองวัน
7. หลังจากนั้นพระองค์ก็ตรัสกับพวกสาวกว่า ให้เราเข้าไปในแคว้นยูเดียกันอีกเถิด
8. พวกสาวกทูลพระองค์ว่า พระอาจารย์เจ้าข้า เมื่อเร็ว ๆ นี้พวกยิวหาโอกาสเอาหินขว้างพระองค์ให้ตาย แล้วพระองค์ยังจะเสด็จไปที่นั่นอีกหรือ
9. พระเยซูตรัสตอบว่า วันหนึ่งมีสิบสองชั่วโมงมิใช่หรือ ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางวันเขาก็จะไม่สะดุด เพราะเขาเห็นความสว่างของโลกนี้
10. แต่ถ้าผู้ใดเดินในตอนกลางคืนเขาก็จะสะดุด เพราะไม่มีความสว่างในตัวเขา
11. พระองค์ตรัสดังนั้นแล้วจึงตรัสกับเขาว่า ลาซาร์สหายของเราหลับไปแล้ว แต่เราไปเพื่อจะปลุกเขาให้ตื่น
12. พวกสาวกของพระองค์ทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ถ้าเขาหลับอยู่เขาก็จะสบายดี
13. แต่พระเยซูตรัสถึงความตายของลาซาร์ แต่พวกสาวกคิดว่าพระองค์ตรัสถึงการนอนหลับพักผ่อน
14. ฉะนั้นพระเยซูจึงตรัสกับเขาตรงๆว่า ลาซาร์สตายแล้ว
15. เพื่อเห็นแก่ท่านทั้งหลายเราจึงยืนยันที่เรามีได้อยู่ที่นั่น เพื่อท่านจะได้เชื่อ แต่ให้เราไปหาเขากันเถิด
16. โธมัสที่เรียกว่า ดิดูมัส จึงพูดกับเพื่อนสาวกว่า ให้พวกเราไปด้วยเถิด เพื่อจะได้ตายด้วยกันกับพระองค์
17. ครั้นพระเยซูเสด็จมาถึงก็ทรงทราบว่าเขาเอาลาซาร์สไปไว้ในอุโมงค์ฝังศพสี่วันแล้ว
18. หมู่บ้านเบธานีอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็ม ห่างกันประมาณสามกิโลเมตร
19. พวกยิวหลายคนได้มาหามารธาและมารีย์ เพื่อจะปลอบโยนเธอเรื่องน้องชายของเธอ
20. ครั้นมารธาารู้ข่าวว่าพระเยซูกำลังเสด็จมา เธอก็ออกไปต้อนรับพระองค์ แต่มารีย์นั่งอยู่ในเรือน
21. มารธาจึงทูลพระเยซูว่า พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์อยู่ที่นี่ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย
22. แต่ถึงแม้เดี๋ยวนี้ข้าพระองค์ก็ทราบว่า สิ่งใดๆที่พระองค์จะทูลขอจากพระเจ้า พระเจ้าจะทรงโปรดประทานแก่พระองค์
23. พระเยซูตรัสกับเธอว่า น้องชายของเจ้าจะฟื้นขึ้นมาอีก
24. มารธาทูลพระองค์ว่า ข้าพระองค์ทราบแล้วว่า เขาจะฟื้นขึ้นมาอีกในวันสุดท้ายเมื่อคนทั้งปวงจะฟื้นขึ้นมา
25. พระเยซูตรัสกับเธอว่า เราเป็นเหตุให้คนทั้งปวงเป็นขึ้นและมีชีวิต ผู้ที่เชื่อในเรานั้น ถึงแม้ว่าเขาตายแล้วก็ยังจะ

มีชีวิตอีก

26. และทุกคนที่มีชีวิตและเชื่อในเราจะไม่ตายเลย เจ้าเชื่ออย่างนี้ไหม
27. มารธาทูลพระองค์ว่า เชื่อ พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์เชื่อว่า พระองค์ทรงเป็นพระคริสต์ พระบุตรของพระเจ้า ที่จะเสด็จมาในโลก
28. เมื่อเธอทูลดังนี้แล้ว เธอก็กลับไปและเรียกมารีย์น้องสาวกระซิบว่า พระอาจารย์เสด็จมาแล้ว และทรงเรียกเจ้า
29. เมื่อมารีย์ได้ยินแล้ว เธอก็รีบลุกขึ้นไปเฝ้าพระองค์
30. ฝ่ายพระเยซูยังไม่เสด็จเข้าไปในเมือง แต่ยังประทับอยู่ ณ ที่ซึ่งมารธาพบพระองค์นั้น
31. พวกยิวที่อยู่กับมารีย์ในเรือนและกำลังปลอบโยนเธออยู่ เมื่อเห็นมารีย์รีบลุกขึ้นและเดินออกไปจึงตามเธอไปพูดกันว่า เธอจะไปร้องไห้ที่อุโมงค์
32. ครั้นมารีย์มาถึงที่ซึ่งพระเยซูประทับอยู่และเห็นพระองค์แล้ว จึงกราบลงที่พระบาทของพระองค์ทูลว่า พระองค์เจ้าข้า ถ้าพระองค์ประทับอยู่ที่นี้ น้องชายของข้าพระองค์คงไม่ตาย
33. ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นเธอร้องไห้ และพวกยิวที่มาอยู่กับเธอร้องไห้ด้วย พระองค์ก็ทรงคร่ำครวญ ร้อนพระทัยและทรงเป็นทุกข์
34. และตรัสถามว่า พวกเจ้าเอาศพเขาไปไว้ที่ไหน เขาทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า เข็ญเสด็จมาดูเถิด
35. พระเยซูทรงพระกนิษฐา
36. พวกยิวจึงกล่าวว่า ดูเถิด พระองค์ทรงรักเขาเพียงไร
37. และบางคนก็พูดว่า ท่านผู้นี้ทำให้คนตาบอดมองเห็น จะทำให้คนนี้ไม่ตายไม่ได้หรือ
38. พระเยซูทรงคร่ำครวญร้อนพระทัยอีก จึงเสด็จมาถึงอุโมงค์ฝังศพ อุโมงค์ฝังศพนั้นเป็นถ้ำ มีศิลาวางปิดปากไว้
39. พระเยซูตรัสว่า จงเอาศิลาออกเสีย มารธาพี่สาวของผู้ตายจึงทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ปานนี้ศพมีกลิ่นเหม็นแล้ว เพราะว่าเขาดายมาสี่วันแล้ว
40. พระเยซูตรัสกับเธอว่า เราบอกเจ้าแล้วมิใช่หรือว่า ถ้าเจ้าเชื่อ เจ้าก็จะได้เห็นสง่าราศีของพระเจ้า
41. พวกเขาจึงเอาศิลาออกเสียจากที่ซึ่งผู้ตายวางอยู่นั้น พระเยซูทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นตรัสว่า ข้าแต่พระบิดา ข้าพระองค์ขอบพระคุณพระองค์ที่พระองค์ทรงโปรดฟังข้าพระองค์
42. ข้าพระองค์ทราบว่ พระองค์ทรงฟังข้าพระองค์อยู่เสมอ แต่ที่ข้าพระองค์กล่าวอย่างนี้ก็เพราะเห็นแก่ประชาชนที่ยืนอยู่ที่นี้ เพื่อเขาจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา
43. เมื่อพระองค์ตรัสดังนั้นแล้ว จึงเปล่งพระสุรเสียงตรัสว่า ลาซารัสเอ๋ย จงออกมาเถิด
44. ผู้ตายนั้นก็ออกมา มีผ้าพันศพพันมือและเท้า และที่หน้าก็มีผ้าพันอยู่ด้วย พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า จงแก้ แล้วปล่อยเขาไปเถิด
45. ดังนั้นพวกยิวหลายคนที่มาหามารีย์และได้เห็นการกระทำของพระเยซู ก็เชื่อในพระองค์
46. แต่พวกเขาบางคนไปหาพวกฟาริสี และเล่าเหตุการณ์ที่พระเยซูได้ทรงกระทำให้ฟัง
47. ฉะนั้นพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีก็เรียกประชุมสมาชิกสภาแล้วว่า เราจะทำอย่างไรกัน เพราะว่าชายผู้นี้

ทำการอัศจรรย์หลายประการ

48. ถ้าเราปล่อยเขาไว้อย่างนี้ คนทั้งปวงจะเชื่อถือเขา แล้วพวกโรมก็จะมาริบเอาทั้งที่และชนชาติของเราไป

49. แต่คนหนึ่งในพวกเขา ชื่อคายาฟาสเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น กล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า ท่านทั้งหลายไม่รู้
อะไรเสียเลย

50. และไม่พิจารณาด้วยว่า จะเป็นประโยชน์แก่เราทั้งหลาย ถ้าจะให้คนตายเสียคนหนึ่งเพื่อประชาชน แทนที่จะให้
คนทั้งชาติต้องพินาศ

51. เขามีได้กล่าวอย่างนั้นตามใจชอบ แต่เพราะว่าเขาเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น จึงพยากรณ์ว่าพระเยซูจะ
สิ้นพระชนม์แทนชนชาตินั้น

52. และมีใช้แทนชนชาตินั้นอย่างเดียว แต่เพื่อจะรวบรวมบุตรทั้งหลายของพระเจ้าที่กระจัดกระจายไปนั้น ให้เข้า
เป็นพวกเดียวกัน

53. ตั้งแต่วันนั้นเป็นต้นมา เขาทั้งหลายจึงปรึกษากันจะฆ่าพระองค์เสีย

54. เหตุฉะนั้นพระเยซูจึงไม่เสด็จในหมู่พวกยิวอย่างเปิดเผยอีก แต่ได้เสด็จออกจากที่นั่นไปยังถิ่นที่อยู่ใกล้ถิ่นทุรกัน
ดาร ถึงเมืองหนึ่งชื่อเอฟราอิม และทรงพักอยู่ที่นั่นกับพวกสาวกของพระองค์

55. ขณะนั้นใกล้จะถึงเทศกาลปัสกาของพวกยิวแล้ว และคนเป็นอันมากได้ออกจากหัวเมืองนั้นขึ้นไปยังกรุง
เยรูซาเล็มก่อนเทศกาลปัสกาเพื่อจะชำระตัว

56. เขาทั้งหลายจึงแสวงหาพระเยซู และเมื่อเขาทั้งหลายยืนอยู่ในพระวิหารเขาก็พูดกันว่า ท่านทั้งหลายคิดเห็น
อย่างไร พระองค์จะไม่เสด็จมาในงานเทศกาลนี้หรือ

57. ฝ่ายพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสีได้ออกคำสั่งไว้ว่า ถ้าผู้ใดรู้ว่าพระองค์อยู่ที่ไหน ก็ให้มาบอกพวกเขาเพื่อจะได้
ไปจับพระองค์

บทที่ 12

1. แล้วก่อนปีสกาหกวันพระเยซูเสด็จมาถึงหมู่บ้านเบธานี ซึ่งเป็นที่อยู่ของลาซารัสผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นขึ้นจากตาย
2. ที่นั่นเขาจัดงานเลี้ยงอาหารเย็นแก่พระองค์ มารธาก็ปรนนิบัติอยู่ และลาซารัสก็เป็นคนหนึ่งเ็นพวกเขาที่เอนกายลงรับประทานกับพระองค์
3. มารีย์จึงเอาน้ำมันหอมระดาบบริสุทธิ์หนักประมาณครึ่งกิโลกรัม ซึ่งมีราคาแพงมากมาขโถมพระบาทของพระเยซู และเอาผมของเธอเช็ดพระบาทของพระองค์ เรือนก็หอม ฟุ้งไปด้วยกลิ่นน้ำมันนั้น
4. แต่สาวกคนหนึ่งของพระองค์ ชื่อยูดาสิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน คือคนที่จะทรยศพระองค์ไว้ พูดยว่า
5. เหตุไฉนจึงไม่ขายน้ำมันนั้นเป็นเงินสักสามร้อยเดนาเรียน แล้วแจกให้แก่คนจน
6. เขาพูดอย่างนั้นมิใช่เพราะเขาเอาใจใส่คนจน แต่เพราะเขาเป็นขโมย และได้ถือย่ำ และได้ยกยอกเงินที่ใส่ไว้ในย่ามนั้น
7. พระเยซูจึงตรัสว่า ช่างเขาเถิด เขาทำอย่างนี้เพื่อแสดงถึงวันฝังศพของเรา
8. เพราะว่ามีคนจนอยู่กับท่านเสมอ แต่เราจะไม่อยู่กับท่านเสมอไป
9. ฝ่ายพวกยิวเป็นอันมากรู้ว่าพระองค์ประทับอยู่ที่นั่นจึงมาเฝ้าพระองค์ มิใช่เพราะเห็นแก่พระเยซูเท่านั้น แต่อยากเห็นลาซารัสผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงให้ฟื้นขึ้นมาจากตายด้วย
10. แต่พวกปุโรหิตใหญ่จึงปรึกษากันจะฆ่าลาซารัสเสียด้วย
11. เพราะลาซารัสเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกยิวหลายคนออกจากพวกเขา และไปเชื่อพระเยซู
12. วันรุ่งขึ้นเมื่อคนเป็นอันมากที่มาในเทศกาลเลี้ยงนั้นได้ยินว่า พระเยซูเสด็จมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม
13. เขาก็พากันถือใบของต้นอินทผลัมออกไปต้อนรับพระองค์ร้องว่า โสซันนา ขอให้พระองค์ผู้เสด็จมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า คือพระมหากษัตริย์แห่งอิสราเอลทรงพระเจริญ
14. และเมื่อพระเยซูทรงพบลูกลาตัวหนึ่งจึงทรงลาที่นั่นเหมือนดังที่มีคำเขียนไว้ว่า
15. 'ธิดาแห่งศิโยนเอ๋ย อย่างกลัวเลย ดูเถิด กษัตริย์ของเธอทรงลูกลาเสด็จมา'
16. ที่แรกพวกสาวกของพระองค์ไม่เข้าใจในเหตุการณ์เหล่านั้น แต่เมื่อพระเยซูทรงรับสง่าราศีแล้ว เขาจึงระลึกได้ว่า มีคำเช่นนั้นเขียนไว้กล่าวถึงพระองค์ และคนทั้งหลายได้กระทำอย่างนั้นถวายพระองค์
17. เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงซึ่งได้อยู่กับพระองค์ เมื่อพระองค์ได้ทรงเรียกลาซารัสให้ออกมาจากอุโมงค์ฝังศพ และทรงให้เขาฟื้นขึ้นมาจากความตาย ก็เป็นพยานในสิ่งเหล่านี้
18. เหตุที่ประชาชนพากันไปหาพระองค์ ก็เพราะเขาได้ยินว่าพระองค์ทรงกระทำการอัศจรรย์นั้น
19. พวกฟาริสีจึงพูดกันว่า ท่านเห็นใหม่กว่า ท่านทำอะไรไม่ได้เลย ดูเถิด โลกตามเขาไปหมดแล้ว
20. ในหมู่คนทั้งหลายที่ขึ้นไปนมัสการในเทศกาลเลี้ยงนั้นมีพวกกรีกบ้าง
21. พวกกรีกนั้นจึงไปหาฟีลิปซึ่งมาจากหมู่บ้านเบธไซดาในแคว้นกาลิลี และพูดกับท่านว่า ท่านเจ้าข้า พวกข้าพเจ้าจะใคร่เห็นพระเยซู

22. ฟิลิปจึงไปบอกอันดรูว์ และอันดรูว์กับฟิลิปจึงไปทูลพระเยซู
23. และพระเยซูตรัสตอบเขาว่า ถึงเวลาแล้วที่บุตรมนุษย์จะได้รับสง่าราศี
24. เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ถ้าเมล็ดข้าวไม่ได้ตกลงไปในดินและเปื้อยเนาไป ก็จะอยู่เป็นเมล็ดเดียว แต่ถ้าเปื้อยเนาไปแล้ว ก็จะงอกขึ้นเกิดผลมาก
25. ผู้ใดที่รักชีวิตของตนก็ต้องเสียชีวิต และผู้ที่ชังชีวิตของตนในโลกนี้ ก็จะรักษาชีวิตนั้นไว้วันรันดร์
26. ถ้าผู้ใดจะปรนนิบัติเรา ให้ผู้นั้นตามเรามา และเราอยู่ที่ไหน ผู้ปรนนิบัติเราจะอยู่ที่นั่นด้วย ถ้าผู้ใดปรนนิบัติเรา พระบิดาก็จะทรงประทานเกียรติแก่ผู้นั้น
27. บัดนี้จิตใจของเราเป็นทุกข์และเราจะพูดว่าอะไร จะว่า 'ข้าแต่พระบิดา ขอทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ให้พ้นเวลานี้อย่างนั้นหรือ หามิได้ เพราะด้วยความประสงค์นี้เองเราจึงมาถึงเวลานี'
28. ข้าแต่พระบิดา ขอให้พระนามของพระองค์ได้รับเกียรติ แล้วก็มีพระสุรเสียงมาจากฟ้าว่า เราได้ให้รับเกียรติแล้ว และจะให้รับเกียรติอีก
29. ฉะนั้นคนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นเมื่อได้ยินเสียงนั้นก็พูดว่าฟ้าร้อง คนอื่นก็พูดว่า ทูตสวรรค์องค์หนึ่งได้กล่าวกับพระองค์
30. พระเยซูตรัสตอบว่า เสียงนั้นเกิดขึ้นเพื่อท่านทั้งหลาย ไม่ใช่เพื่อเรา
31. บัดนี้ถึงเวลาที่จะพิพากษาโลกนี้แล้ว เดียวนี้ผู้ครองโลกนี้จะถูกโยนทิ้งออกไปเสีย
32. เมื่อเราถูกยกขึ้นจากแผ่นดินโลกแล้ว เราก็จะชักชวนคนทั้งปวงให้มาหาเรา
33. พระองค์ตรัสเช่นนั้นเพื่อสำแดงว่าพระองค์จะสิ้นพระชนม์อย่างไร
34. คนทั้งหลายจึงทูลพระองค์ว่า พวกเราได้ยินจากพระราชบัญญัติว่า พระคริสต์จะอยู่เป็นนิตย์ เหตุไฉนท่านจึงว่า 'บุตรมนุษย์จะต้องถูกยกขึ้น' บุตรมนุษย์นั้นคือผู้ใดเล่า
35. พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า ความสว่างจะอยู่กับท่านทั้งหลายอีกหน่อยหนึ่ง เมื่อยังมีแสงสว่างอยู่ก็จงเดินไปเถิด เกรงว่าความมืดจะตามมาทันท่าน ผู้ที่เดินอยู่ในความมืด ย่อมไม่รู้ว่าตนไปทางไหน
36. เมื่อท่านทั้งหลายมีแสงสว่าง ก็จงเชื่อในแสงสว่างนั้น เพื่อจะได้เป็นลูกแห่งแสงสว่าง เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้วก็เสด็จจากไป และชวนพระองค์ให้พ้นจากพวกเขา
37. ถึงแม้ว่าพระองค์ได้ทรงกระทำการอัศจรรย์หลายประการที่เดียวต่อหน้าเขา เขาทิ้งหลายก็ยังไม่เชื่อในพระองค์
38. เพื่อคำของอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์จะสำเร็จซึ่งว่า 'พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย และพระกรขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ผู้ใด'
39. ฉะนั้นพวกเขาจึงเชื่อไม่ได้ เพราะอิสยาห์ได้กล่าวอีกว่า
40. 'พระองค์ได้ทรงปิดตาของเขาทั้งหลาย และทำใจของเขาให้แข็งกระด้างไป เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และหันกลับมาและเราจะรักษาเขาให้หาย'
41. อิสยาห์กล่าวดังนี้เมื่อท่านได้เห็นสง่าราศีของพระองค์ และได้กล่าวถึงพระองค์
42. อย่างไรก็ตามแม้ในพวกขุนนางก็มีหลายคนเชื่อในพระองค์ด้วย แต่เขาไม่ยอมรับพระองค์อย่างเปิดเผยเพราะกลัว

พวกฟาริสี เกรงว่าเขาจะถูกไล่ออกจากธรรมศาลา

43. เพราะว่าเขารักการสรรเสริญของมนุษย์มากกว่าการสรรเสริญของพระเจ้า

44. พระเยซูทรงประกาศว่า ผู้ที่เชื่อในเรานั้น หาได้เชื่อในเราไม่ แต่เชื่อในพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา

45. และผู้ที่เห็นเราก็เห็นพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา

46. เราเข้ามาในโลกเป็นความสว่าง เพื่อทุกคนที่เชื่อในเราจะมีได้ อยู่ในความมืด

47. ถ้าผู้ใดได้ยินถ้อยคำของเราและไม่เชื่อ เราก็ไม่พิพากษาผู้นั้น เพราะว่าเรามีได้มาเพื่อจะพิพากษาโลก แต่มาเพื่อจะช่วยให้รอด

48. ผู้ใดที่ปฏิเสธเราและไม่รับคำของเรา ผู้นั้นจะมีสิ่งหนึ่งพิพากษาเขา คือคำที่เราได้กล่าวแล้ว นั้นแหละจะพิพากษาเขาในวันสุดท้าย

49. เพราะเรามีได้กล่าวตามใจเราเอง แต่ซึ่งเรากล่าวและพูดนั้น พระบิดาผู้ทรงใช้เรามา พระองค์นั้นได้ทรงบัญชาให้แก่เรา

50. เรารู้ว่าพระบัญชาของพระองค์นั้นเป็นชีวิตนิรันดร์ เหตุฉะนั้นสิ่งที่เราพูดนั้น เราก็พูดตามที่พระบิดาทรงบัญชาเรา

บทที่ 13

1. ก่อนถึงเทศกาลเลี้ยงปีสกา เมื่อพระเยซูทรงทราบว่า ถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรงจากโลกนี้ไปหาพระบิดา พระองค์ทรงรักพวกของพระองค์ซึ่งอยู่ในโลกนี้ พระองค์ทรงรักเขาจนถึงที่สุด
2. ขณะเมื่อรับประทานอาหารเย็นเสร็จแล้ว พญามารได้ดลใจยูดาสิสคาริโอท บุตรชายของซีโมน ให้ทรยศพระองค์ไว้
3. พระเยซูทรงทราบว่าพระบิดาได้ประทานสิ่งทั้งปวงให้อยู่ในพระหัตถ์ของพระองค์ และทรงทราบว่าพระองค์มาจากพระเจ้า และจะไปหาพระเจ้า
4. พระองค์ทรงลุกขึ้นจากการรับประทานอาหารเย็น ทรงถอดฉลองพระองค์ออกวางไว้ และทรงเอาผ้าเช็ดตัวคาดเอวพระองค์ไว้
5. แล้วก็ทรงเทน้ำลงในอ่าง และทรงตั้งต้นเอาน้ำล้างเท้าของพวกสาวก และเช็ดด้วยผ้าที่ทรงคาดเอวไว้
6. แล้วพระองค์ทรงมาถึงซีโมนเปโตร และเปโตรทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์หรือ
7. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า สิ่งที่เรากระทำในขณะนี้ท่านยังไม่เข้าใจ แต่ภายหลังท่านจะเข้าใจ
8. เปโตรทูลพระองค์ว่า พระองค์จะทรงล้างเท้าของข้าพระองค์ไม่ได้ พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ถ้าเราไม่ล้างท่านแล้ว ท่านจะมีส่วนในเราไม่ได้
9. ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า มิใช่แต่เท้าของข้าพระองค์เท่านั้น แต่ขอทรงโปรดล้างทั้งมือและศีรษะด้วย
10. พระเยซูตรัสกับเขาว่า ผู้ที่อาบน้ำแล้วไม่จำเป็นต้องชำระกายอีก ล้างแต่เท้าเท่านั้น เพราะสะอาดหมดทั้งตัวแล้ว พวกท่านก็สะอาดแล้ว แต่ไม่ใช่ทุกคน
11. เพราะพระองค์ทรงทราบว่า ใครจะเป็นผู้ทรยศพระองค์ไว้ เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า ท่านทั้งหลายไม่สะอาดทุกคน
12. เมื่อพระองค์ทรงล้างเท้าเขาทั้งหลายแล้ว พระองค์ก็ทรงฉลองพระองค์ และเอนพระกายลงอีกตรัสกับเขาว่า ท่านทั้งหลายเข้าใจในสิ่งที่เราได้กระทำแก่ท่านหรือ
13. ท่านทั้งหลายเรียกเราว่า พระอาจารย์และองค์พระผู้เป็นเจ้า ท่านเรียกถูกแล้ว เพราะเราเป็นเช่นนั้น
14. ฉะนั้นถ้าเราผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าและพระอาจารย์ของท่าน ได้ล้างเท้าของพวกท่าน พวกท่านก็ควรจะล้างเท้าของกันและกันด้วย
15. เพราะว่าเราได้วางแบบแก่ท่านแล้ว เพื่อให้ท่านทำเหมือนดังที่เราได้กระทำแก่ท่าน
16. เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ทาสจะเป็นใหญ่กว่านายก็ไม่ได้ และบุตรจะเป็นใหญ่กว่าผู้ใช้เขาไปก็หามิได้
17. ถ้าท่านรู้ดังนี้แล้ว และท่านประพฤติตาม ท่านก็เป็นสุข
18. เรามีได้พูดถึงพวกท่านสิ้นทุกคน เรารู้จักผู้ที่เราได้เลือกไว้แล้ว แต่เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า 'ผู้ที่รับประทานอาหารกับเราได้ยกสันเท้าต่อเรา'

19. เราบอกท่านทั้งหลายเดี๋ยวนี้อีกก่อนที่เรื่องนี้จะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเรื่องนี้เกิดขึ้นแล้วท่านจะได้เชื่อว่าเราคือผู้นั้น
20. เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ผู้ใดได้รับผู้ที่เราใช้ไป ผู้นั้นก็รับเราด้วย และผู้ใดได้รับเรา ผู้นั้นได้รับพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา
21. เมื่อพระเยซูตรัสดังนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงเป็นทุกข์ในพระทัย และตรัสเป็นพยานว่า เราบอกความจริงแก่ท่านว่า คนหนึ่งในพวกท่านจะทรยศเราไว้
22. เหล่าสาวกจึงมองหน้ากันและสงสัยว่าคนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด
23. มีสาวกคนหนึ่งซึ่งพระเยซูทรงรักได้เอนกายอยู่ที่พระทรวงของพระเยซู
24. ซีโมนเปโตรจึงทำไม้ทำมือให้เขาทูลถามพระองค์ว่าคนที่พระองค์ตรัสถึงนั้นคือผู้ใด
25. ขณะที่ยังเอนกายอยู่ที่พระทรวงของพระเยซู สาวกคนนั้นก็ทูลถามพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า คนนั้นคือใคร
26. พระเยซูตรัสตอบว่า คนนั้นคือผู้ที่เราจะเอาอาหารนี้จิ้มแล้วยื่นให้ และเมื่อพระองค์ทรงเอาอาหารนั้นจิ้มแล้ว ก็ทรงยื่นให้แก่ยูดาอิสคาริโอทบุตรชายซีโมน
27. เมื่อยูดาได้รับประทานอาหารนั้นแล้ว ซาตานก็เข้าสิงในใจเขา พระเยซูจึงตรัสกับเขาว่า ท่านจะทำอะไรก็จงทำเร็วๆเถิด
28. ไม่มีผู้ใดในพวกนั้นที่เอนกายลงรับประทานเข้าใจว่า เหตุใดพระองค์จึงตรัสกับเขาเช่นนั้น
29. บางคนคิดว่าเพราะยูดาสถือถุงเงิน พระเยซูจึงตรัสบอกเขาว่า จงไปซื้อสิ่งที่เราต้องการสำหรับเทศกาลเลี้ยงนั้น หรือตรัสบอกเขาว่า เขาควรจะให้ทานแก่คนจนบ้าง
30. ดังนั้นเมื่อยูดาได้รับประทานอาหารขึ้นนั้นแล้วเขาก็ออกไปทันที ขณะนั้นเป็นเวลากลางคืน
31. เมื่อเขาออกไปแล้ว พระเยซูจึงตรัสว่า บัดนี้บุตรมนุษย์ก็ได้รับเกียรติแล้ว และพระเจ้าทรงได้รับเกียรติเพราะบุตรมนุษย์
32. ถ้าพระเจ้าได้รับเกียรติเพราะพระบุตร พระเจ้าก็จะทรงประทานให้พระบุตรมีเกียรติในพระองค์เอง และพระเจ้าจะทรงให้มีเกียรติเดี๋ยวนี้นี้
33. ลูกเล็กๆเอ๋ย เรายังจะอยู่กับเจ้าทั้งหลายอีกขณะหนึ่ง เจ้าจะเสาะหาเรา และดังที่เราได้พูดกับพวกยิวแล้ว บัดนี้เราจะพูดกับเจ้าคือ 'ที่เราไปนั้นเจ้าทั้งหลายไปไม่ได้'
34. เราให้บัญญัติใหม่ไว้แก่เจ้าทั้งหลายคือให้เจ้ารักซึ่งกันและกัน เรารักเจ้าทั้งหลายมาแล้วอย่างไร เจ้าจงรักกันและกันด้วยอย่างนั้น
35. ถ้าเจ้าทั้งหลายรักกันและกัน ดังนี้แหละคนทั้งปวงก็จะรู้ว่าเจ้าทั้งหลายเป็นสาวกของเรา
36. ซีโมนเปโตรทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ที่ซึ่งเราจะไปนั้น ท่านจะตามเราไปเดี๋ยวนี้นี้ไม่ได้ แต่ภายหลังท่านจะตามเราไป
37. เปโตรทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า เหตุใดข้าพระองค์จึงตามพระองค์ไปเดี๋ยวนี้นี้ไม่ได้ ข้าพระองค์จะสละชีวิตเพื่อพระองค์
38. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ท่านจะสละชีวิตของท่านเพื่อเราหรือ เราบอกความจริงแก่ท่านว่า ก่อนไปขึ้น ท่านจะ

ปฏิเสธเราสามครั้ง

บทที่ 14

1. อย่าให้ใจท่านทั้งหลายวิตกเลย ท่านเชื่อในพระเจ้า จงเชื่อในเราด้วย
2. ในพระนิเวศของพระบิดาเรามีคฤหาสน์หลายแห่ง ถ้าไม่มีเราคงได้บอกท่านแล้ว เราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านทั้งหลาย
3. และถ้าเราไปจัดเตรียมที่ไว้สำหรับท่านแล้ว เราจะกลับมาอีกรับท่านไปอยู่กับเรา เพื่อว่าเราอยู่ที่ไหนท่านทั้งหลายจะอยู่ที่นั่นด้วย
4. ท่านทราบว่าเราจะไปที่ไหนและท่านก็รู้จักทางนั้น
5. โธมัสทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า พวกข้าพระองค์ไม่ทราบว่าพระองค์จะเสด็จไปที่ไหน พวกข้าพระองค์จะรู้จักทางนั้นได้อย่างไร
6. พระเยซูตรัสกับเขาว่า เราเป็นทางนั้น เป็นความจริง และเป็นชีวิต ไม่มีผู้ใดมาถึงพระบิดาได้นอกจากมาทางเรา
7. ถ้าท่านทั้งหลายรู้จักเราแล้ว ท่านก็จะรู้จักพระบิดาของเราด้วย และตั้งแต่นี้ไปท่านก็รู้จักพระองค์และได้เห็นพระองค์
8. ฟิลิปทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็นและพวกข้าพระองค์จะพอใจ
9. พระเยซูตรัสกับเขาว่า ฟิลิปเอ๋ย เราได้อยู่กับท่านนานถึงเพียงนี้ และท่านยังไม่รู้จักเราหรือ ผู้ที่ได้เห็นเราก็ได้เห็นพระบิดา และท่านจะพูดได้อย่างไรว่า 'ขอสำแดงพระบิดาให้ข้าพระองค์ทั้งหลายเห็น'
10. ท่านไม่เชื่อหรือว่า เราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา คำซึ่งเรากล่าวแก่ท่านทั้งหลายนั้น เรามีได้กล่าวตามใจชอบ แต่พระบิดาผู้ทรงสถิตอยู่ในเราได้ทรงกระทำพระราชกิจของพระองค์
11. จงเชื่อเราเถิดว่าเราอยู่ในพระบิดาและพระบิดาทรงอยู่ในเรา หรือมิฉะนั้นก็จงเชื่อเราเพราะกิจการเหล่านั้นเกิด
12. เรามอบความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ผู้ที่เชื่อในเราจะกระทำกิจการซึ่งเราได้กระทำนั้นด้วย และเขาจะกระทำกิจการที่ยิ่งใหญ่กว่านั้นอีก เพราะว่าเราจะไปถึงพระบิดาของเรา
13. สิ่งใดที่ท่านทั้งหลายจะขอในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น เพื่อว่าพระบิดาจะทรงได้รับเกียรติทางพระบุตร
14. ถ้าท่านจะขอสิ่งใดในนามของเรา เราจะกระทำสิ่งนั้น
15. ถ้าท่านทั้งหลายรักเรา จงประพฤติตามบัญญัติของเรา
16. เราจะทูลขอพระบิดา และพระองค์จะทรงประทานผู้ปลอบประโลมใจอีกผู้หนึ่งให้แก่ท่าน เพื่อพระองค์จะได้อยู่กับท่านตลอดไป
17. คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ซึ่งโลกรับไว้ไม่ได้ เพราะแลไม่เห็นพระองค์และไม่รู้จักพระองค์ แต่ท่านทั้งหลายรู้จักพระองค์ เพราะพระองค์ทรงสถิตอยู่กับท่านและจะประทับอยู่ในท่าน
18. เราจะไม่ละทิ้งท่านทั้งหลายไว้ให้เปล่าเปลี่ยว เราจะมาหาท่าน
19. อีกหน่อยหนึ่งโลกก็จะไม่เห็นเราอีกเลย แต่ท่านทั้งหลายจะเห็นเรา เพราะเราเป็นอยู่ ท่านทั้งหลายจะเป็นอยู่ด้วย
20. ในวันนั้นท่านทั้งหลายจะรู้ว่า เราอยู่ในพระบิดาของเรา และท่านอยู่ในเรา และเราอยู่ในท่าน

21. ผู้ใดที่มีบัญญัติของเราและประพฤติตามบัญญัตินั้น ผู้นั้นแหละเป็นผู้ที่รักเรา และผู้ที่รักเรานั้น พระบิดาของเราจะทรงรักเขา และเราจะรักเขา และจะสำแดงตัวของเราเองให้ปรากฏแก่เขา
22. ยูดาส มิใช่อิสคาริโอท ทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า เหตุใดพระองค์จึงจะสำแดงพระองค์แก่พวกข้าพระองค์ และไม่ทรงสำแดงแก่โลก
23. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ถ้าผู้ใดรักเรา ผู้นั้นจะประพฤติตามคำของเรา และพระบิดาของเราจะทรงรักเขา แล้วพระบิดากับเราจะมาหาเขาและจะอยู่กับเขา
24. ผู้ที่ไม่รักเรา ก็ไม่ประพฤติตามคำของเรา และคำซึ่งท่านได้ยินนี้ไม่ใช่คำของเรา แต่เป็นของพระบิดาผู้ทรงใช้เรามา
25. เราได้กล่าวคำเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลายเมื่อเรายังอยู่กับท่าน
26. แต่พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจนั้นคือพระวิญญาณบริสุทธิ์ ผู้ซึ่งพระบิดาจะทรงใช้มาในนามของเรา พระองค์นั้นจะทรงสอนท่านทั้งหลายทุกสิ่ง และจะให้ท่านระลึกถึงทุกสิ่งที่เราได้กล่าวไว้แก่ท่านแล้ว
27. เรามอบสันติสุขไว้ให้แก่ท่านแล้ว สันติสุขของเราที่ให้แก่ท่านนั้น เราให้ท่านไม่เหมือนโลกให้ อย่าให้ใจของท่านวิตกและอย่ากลัวเลย
28. ท่านได้ยินเรากล่าวแก่ท่านว่า 'เราจะจากไปและจะกลับมาหาท่านอีก' ถ้าท่านรักเรา ท่านก็จะชื่นชมยินดีที่เราว่า 'เราจะไปหาพระบิดา' เพราะพระบิดาของเราทรงเป็นใหญ่กว่าเรา
29. และบัดนี้เราได้บอกท่านทั้งหลายก่อนที่เหตุการณ์นั้นจะเกิดขึ้น เพื่อว่าเมื่อเหตุการณ์นั้นเกิดขึ้นแล้ว ท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ
30. แต่ขึ้นไปเราจะไม่สนทนากับท่านทั้งหลายมากนัก เพราะว่าผู้ครองโลกนี้จะมาและไม่มีสิทธิอำนาจอะไรเหนือเรา
31. แต่เราได้กระทำตามที่พระบิดาได้ทรงบัญชาเรา เพื่อโลกจะได้รู้ว่าเรารักพระบิดา จงลุกขึ้น ให้เราทั้งหลายไปกันเถิด

1. เราเป็นเถาอรุณแท้ และพระบิดาของเราทรงเป็นผู้ดูแลรักษา
2. กิ่งทุกกิ่งในเราที่ไม่ออกผล พระองค์ก็ทรงตัดทิ้งเสีย และกิ่งทุกกิ่งที่ออกผล พระองค์ก็ทรงลิดเพื่อให้ออกผลมากขึ้น
3. ท่านทั้งหลายได้รับการชำระให้สะอาดแล้วด้วยถ้อยคำที่เราได้กล่าวแก่ท่าน
4. จงเข้าสนิทอยู่ในเรา และเราเข้าสนิทอยู่ในท่าน กิ่งจะออกผลเองไม่ได้ นอกจากจะติดอยู่กับเถาฉันใด ท่านทั้งหลายจะเกิดผลไม่ได้ นอกจากท่านจะเข้าสนิทอยู่ในเรานั้น
5. เราเป็นเถาอรุณ ท่านทั้งหลายเป็นกิ่ง ผู้ที่เข้าสนิทอยู่ในเราและเราเข้าสนิทอยู่ในเขา ผู้นั้นจะเกิดผลมาก เพราะถ้าแยกจากเราแล้วท่านจะทำได้สิ่งใดไม่ได้เลย
6. ถ้าผู้ใดมิได้เข้าสนิทอยู่ในเรา ผู้นั้นก็จะต้องถูกทิ้งเสียเหมือนกิ่ง แล้วก็เหี่ยวแห้งไป และเขารวบรวมนำไว้ทิ้งในไฟเผาเสีย
7. ถ้าท่านทั้งหลายเข้าสนิทอยู่ในเรา และถ้อยคำของเราฝังอยู่ในท่านแล้ว ท่านจะขอสิ่งใดซึ่งท่านปรารถนา ท่านก็จะได้รับสิ่งนั้น
8. พระบิดาของเราทรงได้รับเกียรติเพราะเหตุนี้ คือเมื่อท่านทั้งหลายเกิดผลมาก ท่านจึงเป็นสาวกของเรา
9. พระบิดาทรงรักเราฉันใด เราก็รักท่านทั้งหลายฉันนั้น จงยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา
10. ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติตามบัญญัติของเรา ท่านก็จะยึดมั่นอยู่ในความรักของเรา เหมือนดังที่เราประพฤติตามพระบัญญัติของพระบิดาเรา และยึดมั่นอยู่ในความรักของพระองค์
11. นี่คือสิ่งที่เราได้บอกแก่ท่านทั้งหลายแล้ว เพื่อให้ความยินดีของเราดำรงอยู่ในท่าน และให้ความยินดีของท่านเต็มเปี่ยม
12. นี่แหละเป็นบัญญัติของเรา คือให้ท่านทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน เหมือนดังที่เราได้รักท่าน
13. ไม่มีผู้ใดมีความรักที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ คือการที่ผู้หนึ่งผู้ใดจะสละชีวิตของตนเพื่อมิตรสหายของตน
14. ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติตามที่เราสั่งท่าน ท่านก็จะเป็นมิตรสหายของเรา
15. เราไม่เรียกท่านทั้งหลายว่าทาสอีก เพราะทาสไม่ทราบว่าจะทำอะไร แต่เราเรียกท่านว่ามิตรสหาย เพราะว่าทุกสิ่งที่เราได้ยินจากพระบิดาของเรา เราได้สำแดงแก่ท่านแล้ว
16. ท่านทั้งหลายไม่ได้เลือกเรา แต่เราได้เลือกท่านทั้งหลาย และได้แต่งตั้งท่านทั้งหลายไว้ให้ท่านจะไปเกิดผล และเพื่อให้ผลของท่านอยู่ถาวร เพื่อว่าเมื่อท่านทูลขอสิ่งใดจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะได้ประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน
17. สิ่งเหล่านี้เราสั่งท่านทั้งหลายไว้ว่า ท่านจงรักซึ่งกันและกัน
18. ถ้าโลกนี้เกลียดชังท่านทั้งหลาย ท่านทั้งหลายก็รู้ว่าโลกได้เกลียดชังเราก่อน
19. ถ้าท่านทั้งหลายเป็นของโลก โลกก็จะรักท่านซึ่งเป็นของโลก แต่เพราะท่านไม่ใช่ของโลก แต่เราได้เลือกท่านออกจากโลก เหตุฉะนั้นโลกจึงเกลียดชังท่าน

20. จงระลึกถึงคำที่เราได้กล่าวแก่ท่านทั้งหลายแล้วว่า `ทาสมิได้เป็นใหญ่กว่านายของเขา' ถ้าเขาข่มเหงเรา เขาก็จะข่มเหงท่านทั้งหลายด้วย ถ้าเขาปฏิบัติตามคำของเรา เขาก็จะปฏิบัติตามคำของท่านทั้งหลายด้วย
21. แต่ทุกสิ่งที่เขาจะกระทำแก่พวกท่านนั้นก็เพราะนามของเรา เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา
22. ถ้าเราไม่ได้มาประกาศแก่พวกเขา เขาก็คงจะไม่มีบาป แต่บัดนี้เขาไม่มีข้อแก้ตัวในเรื่องบาปของเขา
23. ผู้ที่เกลียดชังเราก็เกลียดชังพระบิดาของเราด้วย
24. ถ้า ณ ท่ามกลางพวกเขา เรามีได้กระทำการสิ่งซึ่งไม่มีผู้อื่นได้กระทำเลย พวกเขา ก็จะไม่มีความผิด แต่เดี๋ยวนี้เขาก็ได้เห็นและเกลียดชังทั้งตัวเราและพระบิดาของเรา
25. แต่การนี้เกิดขึ้นเพื่อคำที่เขียนไว้ในพระราชบัญญัติของพวกเขาจะสำเร็จ ซึ่งว่า `เขาได้เกลียดชังเราโดยไร้เหตุ'
26. แต่เมื่อพระองค์ผู้ปลอบประโลมใจที่เราจะใช้มาจากพระบิดา มาหาท่านทั้งหลาย คือพระวิญญาณแห่งความจริง ผู้ทรงมาจากพระบิดานั้นได้เสด็จมาแล้ว พระองค์นั้นจะทรงเป็นพยานถึงเรา
27. และท่านทั้งหลายก็จะเป็นพยานด้วย เพราะว่าท่านได้อยู่กับเราตั้งแต่แรกแล้ว

1. เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านทั้งหลาย ก็เพื่อไม่ให้ท่านสะดุดใจ
2. เขาจะไล่ท่านเสียจากธรรมศาลา แท้จริงวันหนึ่งทุกคนที่ประหารชีวิตของท่านจะคิดว่า เขาทำการนั้นเป็นการปฏิบัติพระเจ้า
3. เขาจะกระทำดั่งนั้นแก่ท่านเพราะเขาไม่รู้จักพระบิดาและไม่รู้จักเรา
4. แต่ที่เราบอกสิ่งเหล่านี้แก่ท่านก็เพื่อว่าเมื่อถึงเวลานั้น ท่านจะได้ระลึกว่าเราได้บอกท่านไว้แล้ว และเรามีได้บอกเรื่องนี้แก่ท่านทั้งหลายแต่แรก เพราะว่าเรายังอยู่กับท่าน
5. แต่บัดนี้เรากำลังจะไปหาพระองค์ผู้ทรงใช้เรามา และไม่มีใครในพวกท่านถามเราว่า 'พระองค์จะเสด็จไปที่ไหน'
6. แต่เพราะเราได้บอกเรื่องนี้แก่พวกท่าน จิตใจของท่านจึงเต็มด้วยความทุกข์โศก
7. อย่างไรก็ตามเราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลาย คือการที่เราจากไปนั้นก็เพื่อประโยชน์ของท่าน เพราะถ้าเราไม่ไป พระองค์ผู้ปลอบประโลมใจก็จะไม่เสด็จมาหาท่าน แต่ถ้าเราไปแล้ว เราก็จะใช้พระองค์มาหาท่าน
8. เมื่อพระองค์นั้นเสด็จมาแล้ว พระองค์จะทรงกระทำให้โลกรู้สึกถึงความผิดบาป และถึงความชอบธรรม และถึงการพิพากษา
9. ถึงความผิดบาปนั้น คือเพราะเขาไม่เชื่อในเรา
10. ถึงความชอบธรรมนั้น คือเพราะเราไปหาพระบิดาของเรา และท่านทั้งหลายจะไม่เห็นเราอีก
11. ถึงการพิพากษานั้น คือเพราะผู้ครองโลกนี้ถูกพิพากษาแล้ว
12. เรายังมีอีกหลายสิ่งที่จะบอกท่านทั้งหลาย แต่เดี๋ยวนี้ท่านยังรับไว้ไม่ได้
13. เมื่อพระองค์ พระวิญญาณแห่งความจริงจะเสด็จมาแล้ว พระองค์จะนำท่านทั้งหลายไปสู่ความจริงทั้งหมด เพราะพระองค์จะไม่ตรัสโดยพระองค์เอง แต่พระองค์จะตรัสสิ่งที่พระองค์ทรงได้ยิน และพระองค์จะทรงแจ้งให้ท่านทั้งหลายรู้ถึงสิ่งเหล่านั้นที่จะเกิดขึ้น
14. พระองค์จะทรงให้เราได้รับเกียรติ เพราะว่าพระองค์จะทรงเอาสิ่งที่เป็นของเรามาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย
15. ทุกสิ่งที่พระบิดาทรงมีนั้นเป็นของเรา เหตุฉะนั้นเราจึงกล่าวว่า พระวิญญาณทรงเอาสิ่งซึ่งเป็นของเรานั้นมาสำแดงแก่ท่านทั้งหลาย
16. อีกหน่อยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา เพราะเราไปถึงพระบิดา
17. สาวกบางคนของพระองค์จึงพูดกันว่า ที่พระองค์ตรัสกับเราว่า 'อีกหน่อยท่านทั้งหลายก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา' และ 'เพราะเราไปถึงพระบิดา' เหล่านี้หมายความว่าอะไร
18. เขาจึงพูดกันว่า นั้นหมายความว่าอะไรที่พระองค์ตรัสว่า 'อีกหน่อย' เราไม่ทราบว่ สิ่งที่พระองค์ตรัสนั้นหมายความว่าอะไร
19. พระเยซูทรงทราบว่าเขาอยากทูลถามพระองค์ จึงตรัสกับเขาว่า ท่านทั้งหลายถามกันอยู่หรือว่า เราหมายความว่าอะไรที่พูดว่า 'อีกหน่อยท่านก็จะไม่เห็นเรา และต่อไปอีกหน่อยท่านก็จะเห็นเรา'
20. เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ท่านจะร้องไห้และคร่ำครวญ แต่โลกจะชื่นชมยินดี และท่านทั้งหลายจะ

ทุกข์โศก แต่ความทุกข์โศกของท่านจะกลับกลายเป็นความชื่นชมยินดี

21. เมื่อผู้หญิงกำลังจะคลอดบุตร นางก็มีความทุกข์ เพราะถึงกำหนดแล้ว แต่เมื่อคลอดบุตรแล้ว นางก็ไม่ระลึกรถึงความเจ็บปวดนั้นเลย เพราะมีความชื่นชมยินดีที่คนหนึ่งเกิดมาในโลก
22. ฉันใดก็ดิษขณะนี้ท่านทั้งหลายมีความทุกข์โศก แต่เราจะเห็นท่านอีก และใจท่านจะชื่นชมยินดี และไม่มีผู้ใดช่วงชิงความชื่นชมยินดีไปจากท่านได้
23. ในวันนั้นท่านจะไม่ถามอะไรเราอีก เราบอกความจริงแก่ท่านทั้งหลายว่า ถ้าท่านจะขอล้างใจจากพระบิดาในนามของเรา พระองค์จะทรงประทานสิ่งนั้นให้แก่ท่าน
24. แม้จนบัดนี้ท่านยังไม่ได้ขอล้างใจในนามของเรา จงขอเถิดแล้วจะได้ เพื่อความชื่นชมยินดีของท่านจะมีเต็มเปี่ยม
25. เราพูดเรื่องนี้กับท่านเป็นคำอรรถ แต่วันหนึ่งเราจะไม่พูดกับท่านเป็นคำอรรถอีก แต่จะบอกท่านถึงเรื่องพระบิดาอย่างแจ่มแจ้ง
26. ในวันนั้นพวกท่านจะทูลขอในนามของเรา และเราจะไม่บอกท่านว่า เราจะอ้อนวอนพระบิดาเพื่อท่าน
27. เพราะว่าพระบิดาเองก็ทรงรักท่านทั้งหลาย เพราะท่านรักเราและเชื่อว่าเรามาจากพระเจ้า
28. เรามาจากพระบิดาและได้เข้ามาในโลกแล้ว เราจะจากโลกนี้ไปถึงพระบิดาอีก
29. เหล่าสาวกของพระองค์ทูลพระองค์ว่า ดูเถิด บัดนี้พระองค์ตรัสอย่างแจ่มแจ้งแล้ว มิได้ตรัสเป็นคำอรรถ
30. เดียวนี้พวกข้าพระองค์รู้แน่ว่า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง และไม่จำเป็นที่ผู้ใดจะทูลถามพระองค์อีก ด้วยเหตุนี้ข้าพระองค์เชื่อว่าพระองค์ทรงมาจากพระเจ้า
31. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า เดียวนี้ท่านทั้งหลายเชื่อแล้วหรือ
32. ดูเถิด เวลาจะมา เวลานั้นก็ถึงแล้ว ที่ท่านจะต้องกระจัดกระจายไปยังที่ของท่านทุกคน และจะทิ้งเราไว้แต่ผู้เดียว แต่เราหาได้อยู่ผู้เดียวไม่ เพราะพระบิดาทรงสถิตอยู่กับเรา
33. เราได้บอกเรื่องนี้แก่ท่าน เพื่อท่านจะได้มีสันติสุขในเรา ในโลกนี้ท่านจะประสบความทุกข์ยาก แต่จงชื่นใจเถิด เพราะว่าเราได้ชนะโลกแล้ว

1. พระเยซูคริสต์ตั้งนั้นแล้ว พระองค์ก็ทรงแหงนพระพักตร์ขึ้นดูฟ้าและตรัสว่า พระบิดาเจ้าข้า ถึงเวลาแล้ว ขอทรงโปรดให้พระบุตรของพระองค์ได้รับเกียรติ เพื่อพระบุตรจะได้ถวายเกียรติแด่พระองค์
2. ดังที่พระองค์ได้ทรงโปรดให้พระบุตรมีอำนาจเหนือเนื้อหนังทั้งสิ้น เพื่อให้พระบุตรประทานชีวิตนิรันดร์แก่คนทั้งปวงที่พระองค์ทรงมอบแก่พระบุตรนั้น
3. และนี่แหละคือชีวิตนิรันดร์ คือที่เขารู้จักพระองค์ ผู้ทรงเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้องค์เดียว และรู้จักพระเยซูคริสต์ที่พระองค์ทรงใช้มา
4. ข้าพระองค์ได้ถวายเกียรติแด่พระองค์ในโลก ข้าพระองค์ได้กระทำพระราชกิจที่พระองค์ทรงให้ข้าพระองค์ กระทำนั้นสำเร็จแล้ว
5. บัดนี้ พระบิดาเจ้าข้า ขอทรงโปรดให้ข้าพระองค์ได้รับเกียรติต่อพระพักตร์ของพระองค์ คือเกียรติซึ่งข้าพระองค์ได้มีร่วมกับพระองค์ก่อนที่โลกนี้มีมา
6. ข้าพระองค์ได้สำแดงพระนามของพระองค์แก่คนทั้งหลายที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์จากมวลมนุษย์โลก คนเหล่านั้นเป็นของพระองค์แล้ว และพระองค์ได้ประทานเขาให้แก่ข้าพระองค์ และเขาได้ปฏิบัติตามพระดำรัสของพระองค์แล้ว
7. บัดนี้เขาทั้งหลายรู้ว่า ทุกสิ่งที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์นั้นมาจากพระองค์
8. เพราะว่าพระดำรัสที่พระองค์ตรัสประทานให้แก่ข้าพระองค์นั้น ข้าพระองค์ได้ให้เขาแล้ว และเขาได้รับไว้ และเขารู้แน่ชัดว่าข้าพระองค์มาจากพระองค์ และเขาเชื่อว่า พระองค์ได้ทรงใช้ข้าพระองค์มา
9. ข้าพระองค์อธิษฐานเพื่อเขา ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อโลก แต่เพื่อคนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะว่าเขาเป็นของพระองค์
10. ทุกสิ่งซึ่งเป็นของข้าพระองค์ก็เป็นของพระองค์ และทุกสิ่งซึ่งเป็นของพระองค์ก็เป็นของข้าพระองค์ และข้าพระองค์มีเกียรติในสิ่งเหล่านั้น
11. บัดนี้ข้าพระองค์จะไม่อยู่ในโลกนี้อีก แต่พวกเขาจะอยู่ในโลกนี้ และข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ ข้าแต่พระบิดาผู้บริสุทธิ์ ขอพระองค์ทรงโปรดพิทักษ์รักษาบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไว้โดยพระนามของพระองค์ เพื่อเขาจะเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เหมือนดังข้าพระองค์กับพระองค์
12. เมื่อข้าพระองค์ยังอยู่กับคนเหล่านั้นในโลกนี้ ข้าพระองค์ก็ได้พิทักษ์รักษาพวกเขาไว้โดยพระนามของพระองค์ ผู้ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้ปกป้องเขาไว้และไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเสียไปนอกจากลูกของความพินาศ เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จ
13. และบัดนี้ข้าพระองค์กำลังจะไปหาพระองค์ และข้าพระองค์กล่าวถึงสิ่งเหล่านี้ในโลก เพื่อเขาจะได้รับชื่นชมยินดีของข้าพระองค์อย่างเต็มเปี่ยม
14. ข้าพระองค์ได้มอบพระดำรัสของพระองค์ให้แก่เขาแล้ว และโลกนี้ได้เกลียดชังเขา เพราะเขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก

15. ข้าพระองค์ไม่ได้ขอให้พระองค์เอาเขาออกไปจากโลก แต่ขอปกป้องเขาไว้ให้พ้นจากความชั่วร้าย
16. เขาไม่ใช่ของโลก เหมือนดังที่ข้าพระองค์ไม่ใช่ของโลก
17. ขอทรงโปรดชำระเขาให้บริสุทธิ์ด้วยความจริงของพระองค์ พระวาทะของพระองค์เป็นความจริง
18. พระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มาในโลกฉันใด ข้าพระองค์ก็ใช้เขาไปในโลกฉันนั้น
19. ข้าพระองค์ถวายตัวของข้าพระองค์เพราะเห็นแก่เขา เพื่อให้เขารับการทรงชำระแต่งตั้งไว้โดยความจริงด้วยกัน
20. ข้าพระองค์มิได้อธิษฐานเพื่อคนเหล่านี้พวกเดียว แต่เพื่อคนทั้งปวงที่จะเชื่อในข้าพระองค์เพราะถ้อยคำของเขา
21. เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน ดังที่พระองค์คือพระบิดาทรงสถิตในข้าพระองค์ และข้าพระองค์ในพระองค์ เพื่อให้เขาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันกับพระองค์และกับข้าพระองค์ด้วย เพื่อโลกจะได้เชื่อว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา
22. เกียรติซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ ข้าพระองค์ได้มอบให้แก่เขา เพื่อเขาจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันดังที่พระองค์กับข้าพระองค์เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันนั้น
23. ข้าพระองค์อยู่ในเขา และพระองค์ทรงอยู่ในข้าพระองค์ เพื่อเขาทั้งหลายจะได้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอย่างสมบูรณ์ และเพื่อโลกจะได้รู้ว่าพระองค์ทรงใช้ข้าพระองค์มา และพระองค์ทรงรักเขาเหมือนดังที่พระองค์ทรงรักข้าพระองค์
24. พระบิดาเจ้าข้า ข้าพระองค์ปรารถนาให้คนเหล่านั้นที่พระองค์ได้ประทานให้แก่ข้าพระองค์ อยู่กับข้าพระองค์ในที่ซึ่งข้าพระองค์อยู่นั้นด้วย เพื่อเขาจะได้เห็นสง่าราศีของข้าพระองค์ซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ เพราะพระองค์ทรงรักข้าพระองค์ก่อนที่จะทรงสร้างโลก
25. ข้าแต่พระบิดาผู้ชอบธรรม โลกนี้ไม่รู้จักพระองค์ แต่ข้าพระองค์รู้จักพระองค์ และคนเหล่านี้รู้ว่าพระองค์ได้ทรงใช้ข้าพระองค์มา
26. ข้าพระองค์ได้ประกาศให้เขารู้จักพระนามของพระองค์ และจะประกาศให้เขาารู้จัก เพื่อความรักที่พระองค์ได้ทรงรักข้าพระองค์จะดำรงอยู่ในเขา และข้าพระองค์จะอยู่ในเขา

1. เมื่อพระเยชูตรัสดังนี้แล้ว พระองค์ได้เสด็จออกไปกับเหล่าสาวกของพระองค์ข้ามลำธารขิดโรนไปยังสวนแห่งหนึ่ง พระองค์เสด็จเข้าไปในสวนนั้นกับเหล่าสาวก
2. ยูดาสผู้ที่ทรยศพระองค์ก็รู้จักสวนนั้นด้วย เพราะว่าพระเยซูกับเหล่าสาวกของพระองค์เคยมาพบกันที่นั่นบ่อยๆ
3. ยูดาสจึงพาพวกทหารกับเจ้าหน้าที่มาจากพวกปุโรหิตใหญ่และพวกฟาริสี ถือโคมถือได้และเครื่องอาวุธไปที่นั่น
4. พระเยซูทรงทราบทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้นกับพระองค์ พระองค์จึงเสด็จออกไปถามเขาว่า ท่านทั้งหลายมาหาใคร
5. เขาทูลตอบพระองค์ว่า มาหาเยซูชานาชาเรีธ พระเยซูตรัสกับเขาว่า เราคือผู้นั้นแหละ ยูดาสผู้ทรยศพระองค์ไว้ก็ยืนอยู่กับคนเหล่านั้นด้วย
6. เมื่อพระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า เราคือผู้นั้นแหละ เขาทั้งหลายได้ถอยหลังและล้มลงที่ดิน
7. พระองค์จึงตรัสถามเขาอีกว่า ท่านมาหาใคร เขาทูลตอบว่า มาหาเยซูชานาชาเรีธ
8. พระเยซูตรัสตอบว่า เรบอกท่านแล้วว่าเราคือผู้นั้น เหตุฉะนั้นถ้าท่านแสวงหาเราก็จงปล่อยคนเหล่านี้ไปเถิด
9. ทั้งนี้ก็เพื่อพระดำรัสจะสำเร็จ ซึ่งพระเยซูตรัสไว้แล้วว่า คนเหล่านั้นซึ่งพระองค์ได้ประทานแก่ข้าพระองค์ไม่ได้เสียไปสักคนเดียว
10. ซีโมนเปโตรมีดาบ จึงชักออกและฟันผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิต ถูกหุข่างขวาขาดไป ชื่อของผู้รับใช้คนนั้นคือมัลคัส
11. พระเยซูจึงตรัสกับเปโตรว่า จงเอาดาบใส่ฝักเสีย เราจะไม่มีตีด้วยซึ่งพระบิดาของเราประทานแก่เราหรือ
12. พวกพลทหารกับนายทหารและเจ้าหน้าที่ของพวกยิวจึงจับพระเยซูมัดไว้
13. แล้วพาพระองค์ไปหาอันนาสก่อน เพราะอันนาสเป็นพ่อตาของคายาฟาสผู้ซึ่งเป็นมหาปุโรหิตประจำการในปีนั้น
14. คายาฟาสผู้นี้แหละที่แนะนำพวกยิวว่า ควรให้คนหนึ่งตายแทนพลเมืองทั้งหมด
15. ซีโมนเปโตรได้ติดตามพระเยซูไป และสาวกอีกคนหนึ่งก็ติดตามไปด้วย สาวกคนนั้นเป็นที่รู้จักของมหาปุโรหิต และเขาได้เข้าไปกับพระเยซูถึงคฤหาสน์ของมหาปุโรหิต
16. แต่เปโตรยืนอยู่ข้างนอกริมประตู สาวกอีกคนหนึ่งนั้นที่รู้จักกันกับมหาปุโรหิต จึงได้ออกไปและพูดกับหญิงที่เฝ้าประตู แล้วก็พาเปโตรเข้าไป
17. ผู้หญิงคนที่เฝ้าประตูจึงถามเปโตรว่า ท่านเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ เขาตอบว่า ข้าไม่เป็น
18. พวกผู้รับใช้กับเจ้าหน้าที่ก็ยืนอยู่ที่นั่นเอาถ่านมาก่อไฟเพราะอากาศหนาว แล้วก็ยื่นผิงไฟกัน เปโตรก็ยื่นผิงไฟอยู่กับเขาด้วย
19. มหาปุโรหิตจึงได้ถามพระเยซูถึงเหล่าสาวกของพระองค์ และคำสอนของพระองค์
20. พระเยซูตรัสตอบท่านว่า เราได้กล่าวให้โลกฟังโดยเปิดเผย เราสั่งสอนเสมอทั้งในธรรมศาลาและที่ในพระวิหารที่พวกยิวเคยชุมนุมกัน และเราไม่ได้กล่าวสิ่งใดอย่างลับๆเลย
21. ท่านถามเราทำไม จงถามผู้ที่ได้ฟังเราว่า เราได้พูดอะไรกับเขา ดูเถิด เขารู้ว่าเรากล่าวอะไร
22. เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้แล้ว เจ้าหน้าที่คนหนึ่งซึ่งยืนอยู่ที่นั่นได้ตบพระเยซูด้วยฝ่ามือของเขาแล้วพูดว่า เจ้าตอบ

มหาปุโรหิตอย่างนั้นหรือ

23. พระเยซูตรัสตอบเขาว่า ถ้าเราพูดผิด จงเป็นพยานในสิ่งที่ผิดนั้น แต่ถ้าเราพูดถูก ท่านตอบเราทำไม

24. อันนาสจึงให้พาพระเยซูซึ่งถูกมัดอยู่ไปหาคายาฟาสผู้เป็นมหาปุโรหิตประจำการ

25. ซีโมนเปโตรกำลังยืนผิงไฟอยู่ คนเหล่านั้นจึงถามเปโตรว่า เจ้าเป็นสาวกของคนนั้นด้วยหรือ เปโตรปฏิเสธว่า ข้าไม่เป็น

26. ผู้รับใช้คนหนึ่งของมหาปุโรหิตซึ่งเป็นญาติกับคนที่เปโตรพันหูชาดก็กล่าวขึ้นว่า ข้าเห็นเจ้ากับท่านผู้นั้นในสวนไม่ใช่หรือ

27. เปโตรปฏิเสธอีกครั้งหนึ่ง และในทันใดนั้นไก็ก็ขึ้น

28. เขาจึงได้พาพระเยซูออกไปจากคายาฟาสไปยังศาลปรีโทเรียม เป็นเวลาเช้าตรู่ พวกเขาเองไม่ได้เข้าไปในศาลปรีโทเรียม เพื่อไม่ให้เป็นมลทิน แต่จะได้กินบัสกาได้

29. ปีลาตจึงออกมาหาเขาเหล่านั้นแล้วถามว่า พวกท่านมีเรื่องอะไรมาฟ้องคนนี้

30. เขาตอบท่านว่า ถ้าเขาไม่ใช่ผู้ร้าย พวกข้าพเจ้าก็จะไม่มอบเขาไว้กับท่าน

31. ปีลาตจึงกล่าวแก่เขาว่า พวกท่านจงเอาคนนี้ไปพิพากษาตามกฎหมายของท่านเถิด พวกยิวจึงเรียนท่านว่า การที่พวกข้าพเจ้าจะประหารชีวิตคนใดคนหนึ่งนั้นเป็นการผิดกฎหมาย

32. ทั้งนี้เพื่อพระดำรัสของพระเยซูจะสำเร็จ ซึ่งพระองค์ตรัสว่า พระองค์จะทรงสิ้นพระชนม์อย่างไร

33. ปีลาตจึงเข้าไปในศาลปรีโทเรียมอีก และเรียกพระเยซูมาทูลถามพระองค์ว่า ท่านเป็นกษัตริย์ของพวกยิวหรือ

34. พระเยซูตรัสตอบท่านว่า ท่านถามอย่างนั้นแต่ลำพังท่านเองหรือ หรือมีคนอื่นบอกท่านถึงเรื่องของเรา

35. ปีลาตทูลตอบว่า เราเป็นยิวหรือ ชนชาติของท่านเองและพวกปุโรหิตใหญ่ได้มอบท่านไว้กับเรา ท่านทำผิดอะไร

36. พระเยซูตรัสตอบว่า อาณาจักรของเรามีได้เป็นของโลกละ ถ้าอาณาจักรของเรามาจากโลกนี้ คนของเราก็จะได้ต่อสู้ไม่ให้เรตกในเงื้อมมือของพวกยิว แต่บัดนี้อาณาจักรของเรามีได้มาจากโลกนี้

37. ปีลาตจึงทูลถามพระองค์ว่า ถ้าเช่นนั้นท่านเป็นกษัตริย์หรือ พระเยซูตรัสตอบว่า ท่านพูดว่าเราเป็นกษัตริย์ เพราะเหตุนี้เราจึงเกิดมาและเข้ามาในโลก เพื่อเราจะเป็นพยานถึงความจริง คนทั้งปวงซึ่งอยู่ฝ่ายความจริงย่อมฟังเสียงของเรา

38. ปีลาตทูลถามพระองค์ว่า ความจริงคืออะไร เมื่อถามดังนั้นแล้วท่านก็ออกไปหาพวกยิวอีก และบอกเขาว่า เราไม่เห็นคนนั้นมีความผิดแม้แต่น้อย

39. แต่พวกท่านมีธรรมเนียมให้เราปล่อยคนหนึ่งให้แก่ท่านในเทศกาลบัสกา ฉะนั้นท่านจะให้เราปล่อยกษัตริย์ของพวกยิวให้แก่ท่านหรือ

40. คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นอีกว่า อย่าปล่อยคนนี้ แต่จงปล่อยบารับบัส บารับบัสนั้นเป็นโจร

1. ขณะนั้นปีลาตจึงให้อาพระเยซูไปโบยตี
2. และพวกทหารก็เอาหนามสานเป็นมงกุฏสวมพระเศียรของพระองค์ และให้พระองค์สวมเสื้อสีม่วง
3. แล้วทูลว่า ท่านกษัตริย์ของพวกยิว ขอทรงพระเจริญ และเขาก็ตีบพระองค์ด้วยฝ่ามือ
4. ปีลาตจึงออกไปอีกและกล่าวแก่คนทั้งหลายว่า ดูเถิด เราพาคนนี้ออกมาให้ท่านทั้งหลายเพื่อให้ท่านรู้ว่า เราไม่เห็นว่าเขามีความผิดสิ่งใดเลย
5. พระเยซูจึงเสด็จออกมาทรงมงกุฏทำด้วยหนามและทรงเสื้อสีม่วง และปีลาตกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า คุณคนนี่ซิ
6. ฉะนั้นเมื่อพวกปุโรหิตใหญ่และพวกเจ้าหน้าที่ได้เห็นพระองค์ เขาทั้งหลายร้องอึงว่า ตรึงเขาเสีย ตรึงเขาเสีย ปีลาตกล่าวแก่เขาว่า พวกท่านเอาเขาไปตรึงเองเถิด เพราะเราไม่เห็นว่าเขามีความผิดเลย
7. พวกยิวตอบท่านว่า พวกเรามีกฎหมาย และตามกฎหมายนั้นเขาควรจะตาย เพราะเขาได้ตั้งตัวเป็นพระบุตรของพระเจ้า
8. ครั้นปีลาตจึงได้ยินดั่งนั้น ท่านก็ตกใจกลัวมากขึ้น
9. ท่านเข้าไปในศาลปริทอเรียมอีกและทูลพระเยซูว่า ท่านมาจากไหน แต่พระเยซูมิได้ตรัสตอบประการใด
10. ปีลาตจึงทูลพระองค์ว่า ท่านจะไม่พูดกับเราหรือ ท่านไม่รู้หรือว่าเรามีอำนาจที่จะตรึงท่านที่กางเขน และมีอำนาจที่จะปล่อยท่านได้
11. พระเยซูตรัสตอบว่า ท่านจะมีอำนาจเหนือเราไม่ได้ นอกจากจะประทานจากเบื้องบนให้แก่ท่าน เหตุฉะนั้นผู้ที่มอบเราไว้กับท่านจึงมีความผิดบาปมากกว่าท่าน
12. ตั้งแต่นั้นไปปีลาตก็หาโอกาสที่จะปล่อยพระองค์ แต่พวกยิวร้องอึงว่า ถ้าท่านปล่อยชายคนนี้ ท่านก็ไม่ใช่มิตรของซีซาร์ ทุกคนที่ตั้งตัวเป็นกษัตริย์ก็พูดต่อผู้ซีซาร์
13. เมื่อปีลาตได้ยินดั่งนั้น ท่านจึงพาพระเยซูออกมา แล้วนั่งบัลลังก์พิพากษา ณ ที่เรียกว่า ลานปูศิลา ภาษาฮีบรูเรียกว่า กัมบารธา
14. วันนั้นเป็นวันเตรียมปัสกา เวลาประมาณเที่ยง ท่านพูดกับพวกยิวว่า ดูเถิด นี่คือกษัตริย์ของท่านทั้งหลาย
15. แต่เขาทั้งหลายร้องอึงว่า เอาเขาไปเสีย เอาเขาไปเสีย ตรึงเขาเสียที่กางเขน ปีลาตพูดกับเขาว่า ท่านจะให้เราตรึงกษัตริย์ของท่านทั้งหลายที่กางเขนหรือ พวกปุโรหิตใหญ่ตอบว่า เว้นแต่ซีซาร์แล้ว เราไม่มีกษัตริย์
16. แล้วปีลาตจึงมอบพระองค์ให้เขาพาไปตรึงที่กางเขน และเขาพาพระเยซูไป
17. และพระองค์ทรงแบกกางเขนของพระองค์ไปยังที่ซึ่งเรียกว่า กะโหลกศิระชะ ภาษาฮีบรูเรียกว่า กลโกธา
18. ณ ที่นั้น เขาตรึงพระองค์ไว้ที่กางเขนกับคนอื่นอีกสองคน คนละข้างและพระเยซูทรงอยู่กลาง
19. ปีลาตให้เขียนคำประกาศติดไว้บนกางเขน และคำประกาศนั้นว่า เยซูชาวนาซาเร็ธ กษัตริย์ของพวกยิว
20. พวกยิวเป็นอันมากจึงได้อ่านคำประกาศนี้ เพราะที่ซึ่งเขาตรึงพระเยซูอยู่นอยู่ใกล้กับกรุง และคำนั้นเขียนไว้เป็นภาษาฮีบรู ภาษากรีก และภาษาลาติน
21. ฉะนั้นพวกปุโรหิตใหญ่ของพวกยิวจึงเรียนปีลาตว่า ขออย่าเขียนว่า 'กษัตริย์ของพวกยิว' แต่ขอเขียนว่า 'คนนี่

บอกว่า เราเป็นกษัตริย์ของพวกยิว'

22. ปีลาตตอบว่า สิ่งใดที่เราเขียนแล้วก็แล้วไป

23. ครั้นพวกทหารตรึงพระเยซูไว้ที่กางเขนแล้ว เขาทั้งหลายก็เอาฉลองพระองค์แบ่งออกเป็นสี่ส่วนให้ทหารทุกคนคนละส่วน และเอาฉลองพระองค์ชั้นในด้วย ฉลองพระองค์ชั้นในนั้นไม่มีตะเข็บ ทอตั้งแต่บนตลอดล่าง

24. เหตุฉะนั้นเขาจึงพูดกันว่า เราอย่าฉีกแบ่งกันเลย แต่ให้เราจับสลากกันจะได้รู้ว่าใครจะได้ ทั้งนี้เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จที่ว่า 'เสื้อผ้าของข้าพระองค์ เขาแบ่งปันกัน ส่วนเสื้อของข้าพระองค์นั้น เขาก็จับสลากกัน' พวกทหารจึงได้กระทำดังนี้

25. ผู้ที่ยืนอยู่ข้างกางเขนของพระเยซูนั้น มีมารดาของพระองค์กับนางสาวของพระองค์ มารีย์ภรรยาของเคลโอปัส และมารีย์ชวามักดาลา

26. ฉะนั้นเมื่อพระเยซูทอดพระเนตรเห็นมารดาของพระองค์ และสาวกคนที่พระองค์ทรงรักยืนอยู่ใกล้ พระองค์ตรัสกับมารดาของพระองค์ว่า หญิงเอ๋ย จงดูบุตรของท่านเถิด

27. แล้วพระองค์ตรัสกับสาวกคนนั้นว่า จงดูมารดาของท่านเถิด และตั้งแต่นั้นมา สาวกคนนั้นก็รับนางมาอยู่ในบ้านของตน

28. หลังจากนั้นพระเยซูทรงทราบว่ ทุกสิ่งสำเร็จแล้ว เพื่อพระคัมภีร์จะสำเร็จจึงตรัสว่า เรากะหายน้ำ

29. มีภานะใส่น้ำองุ่นเปรี้ยววางอยู่ที่นั่น เขาจึงเอาฟองน้ำ ชุบน้ำองุ่นเปรี้ยวใส่ปลายไม้หุสบชูขึ้นให้ถึงพระโอษฐ์ของพระองค์

30. เมื่อพระเยซูจึงทรงรับน้ำองุ่นเปรี้ยวแล้ว พระองค์ตรัสว่า สำเร็จแล้ว และทรงก้มพระเศียรลงปล่อยพระวิญญาณจิตให้ออกไป

31. เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียม พวกยิวจึงขอให้ปีลาตทูลขอของผู้ที่ถูกตรึงให้หัก และให้เอาศพไปเสีย เพื่อไม่ให้ศพค้างอยู่ที่กางเขนในวันสะบาโต (เพราะวันสะบาโตนั้นเป็นวันใหญ่)

32. ดังนั้นพวกทหารจึงมาทูลขอของคนที่หนึ่ง และขาของอีกคนหนึ่งที่ถูกตรึงอยู่กับพระองค์

33. แต่เมื่อเขามาถึงพระเยซูและเห็นว่าพระองค์สิ้นพระชนม์แล้ว เขาจึงมิได้ทูลขอของพระองค์

34. แต่ทหารคนหนึ่งเอาทวนแทงที่ซี่ข้างของพระองค์ และโลหิตกับน้ำก็ไหลออกมาทันที

35. คนนั้นที่เห็นก็เป็นพยาน และคำพยานของเขาก็เป็นความจริง และเขาก็รู้ว่าเขาพูดความจริง เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อ

36. เพราะสิ่งเหล่านี้เกิดขึ้นเพื่อข้อพระคัมภีร์จะสำเร็จซึ่งว่า 'พระอัฐิของพระองค์จะไม่หักสักซี่เดียว'

37. และมีข้อพระคัมภีร์อีกข้อหนึ่งว่า 'เขาทั้งหลายจะมองดูพระองค์ผู้ซึ่งเขาเองได้แทง'

38. หลังจากนั้นโยเซฟชาวบ้านอาริมาเธีย ซึ่งเป็นสาวกลับๆของพระเยซูเพราะกลัวพวกยิว ก็ได้ขอพระศพพระเยซูจากปีลาต และปีลาตก็ยอมให้ โยเซฟจึงมาอัญเชิญพระศพพระเยซูไป

39. ฝ่ายนิโคเดมัส ซึ่งตอนแรกไปหาพระเยซูในเวลากลางคืนนั้นก็มาด้วย เขานำเครื่องหอมผสม คือมดยอบกับอาโลเอหนักประมาณสามสิบกวาภิโกลกรัมมาด้วย

40. พวกเขาอัญเชิญพระศพพระเยซู และเอาผ้าปูกับเครื่องหอมพันพระศพนั้นตามธรรมเนียมฝังศพของพวกยิว
41. ในสถานที่พระองค์ถูกตรึงที่กางเขนนั้นมีสวนแห่งหนึ่ง ในสวนนั้นมีอุโมงค์ฝังศพใหม่ที่ยังไม่ได้ฝังศพผู้ใดเลย
42. เพราะวันนั้นเป็นวันเตรียมของพวกยิว และเพราะอุโมงค์นั้นอยู่ใกล้ เขาจึงบรรจุพระศพพระเยซูไว้ที่นั่น

1. วันแรกของสัปดาห์เวลาเข้ามิด มารีรี่ชวามักดาลามาถึงอุโมงค์ฝังศพ เธอเห็นหินออกจากปากอุโมงค์อยู่แล้ว
2. เธอจึงวิ่งไปหาซีโมนเปโตรและสาวกอีกคนหนึ่งที่พระเยซูทรงรักนั้น และพูดกับเขาว่า เขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าออกไปจากอุโมงค์แล้ว และพวกเราไม่รู้ว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน
3. เปโตรจึงออกไปยังอุโมงค์กับสาวกคนนั้น
4. เขาจึงวิ่งไปทั้งสองคน แต่สาวกคนนั้นวิ่งเร็วกว่าเปโตรจึงมาถึงอุโมงค์ก่อน
5. เขาก็มองลงดูเห็นผ้าปูวางอยู่ แต่เขาไม่ได้เข้าไปข้างใน
6. ซีโมนเปโตรตามมาถึงภายหลัง แล้วเข้าไปในอุโมงค์เห็นผ้าปูวางอยู่
7. และผ้าพันพระเศียรของพระองค์ไม่ได้วางอยู่กับผ้าอื่น แต่พับไว้ต่างหาก
8. แล้วสาวกคนนั้นที่มาถึงอุโมงค์ก่อนก็เข้าไปด้วย เขาได้เห็นและเชื่อ
9. เพราะว่าขณะนั้นเขายังไม่เข้าใจข้อพระคัมภีร์ที่ว่า พระองค์จะต้องฟื้นขึ้นมาจากความตาย
10. แล้วสาวกทั้งสองก็กลับไปยังบ้านของตน
11. แต่ฝ่ายมารีรี่ยืนร้องไห้อยู่นอกอุโมงค์ ขณะที่ร้องไห้เธอก็มองลงดูที่อุโมงค์
12. และได้เห็นทูตสวรรค์สององค์สวมเสื้อขาวนั่งอยู่ ณ ที่ซึ่งเขาวางพระศพพระเยซู องค์หนึ่งอยู่เบื้องพระเศียร และองค์หนึ่งอยู่เบื้องพระบาท
13. ทูตทั้งสองพูดกับมารีรี่ว่า หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม เธอตอบทูตทั้งสองว่า เพราะเขาเอาองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าไปเสียแล้ว และข้าพเจ้าไม่ทราบว่าเขาเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน
14. เมื่อมารีรี่พูดอย่างนั้นแล้ว ก็หันกลับมาและเห็นพระเยซูประทับยืนอยู่ แต่ไม่ทราบว่าพระองค์พระเยซู
15. พระเยซูตรัสถามเธอว่า หญิงเอ๋ย ร้องไห้ทำไม เจ้าตามหาผู้ใด มารีรี่สำคัญว่าพระองค์เป็นคนทำสวนจึงตอบพระองค์ว่า นายเจ้าข้า ถ้าท่านได้เอาพระองค์ไป ขอบอกให้ดิฉันรู้ว่าเอาพระองค์ไปไว้ที่ไหน และดิฉันจะรับพระองค์ไป
16. พระเยซูตรัสกับเธอว่า มารีรี่เอ๋ย มารีรี่จึงหันมาและทูลพระองค์ว่า รับโบนี่ ซึ่งแปลว่า อาจารย์
17. พระเยซูตรัสกับเธอว่า อย่าแตะต้องเรา เพราะเรายังมิได้ขึ้นไปหาพระบิดาของเรา แต่จงไปหาพวกพี่น้องของเรา และบอกเขาว่า เราจะขึ้นไปหาพระบิดาของเราและพระบิดาของท่านทั้งหลาย และไปหาพระเจ้าของเราและพระเจ้าของท่านทั้งหลาย
18. มารีรี่มักดาลาจึงไปบอกพวกสาวกว่า เธอได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว และพระองค์ได้ตรัสคำเหล่านั้นกับเธอ
19. คำวันนั้นซึ่งเป็นวันแรกของสัปดาห์ เมื่อสาวกปิดประตูห้องที่พวกเขาอยู่แล้วเพราะกลัวพวกยิว พระเยซูได้เสด็จเข้ามาประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขา และตรัสกับเขาว่า สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด
20. ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้ว พระองค์ทรงให้เขาดูพระหัตถ์และซี่ข้างของพระองค์ เมื่อพวกสาวกเห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว เขาก็มีความยินดี
21. พระเยซูจึงตรัสกับเขาอีกว่า สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด พระบิดาทรงใช้เรามาฉันใด เราก็ใช้ท่านทั้ง

หลายไปฉนั้น

22. ครั้นพระองค์ตรัสตั้งนั้นแล้วจึงทรงระบายลมหายใจออกเหนือเขา และตรัสกับเขาว่า ท่านทั้งหลายจงรับพระ
วิญญานปริสุทธิเถิด
23. ถ้าท่านจะยกความผิดบาปของผู้ใด ความผิดบาปนั้นก็จะถูกยกเสีย และถ้าท่านจะให้ความผิดบาปติดอยู่กับผู้ใด
ความผิดบาปก็จะติดอยู่กับผู้นั้น
24. แต่ฝ่ายโรมัสที่เขาเรียกกันว่า ดิดูมัส ซึ่งเป็นสาวกคนหนึ่งในสิบสองคนนั้น ไม่ได้อยู่กับพวกเขาเมื่อพระเยซูเสด็จ
มา
25. สาวกอื่นจึงบอกโรมัสว่า เราได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว แต่โรมัสตอบเขาเหล่านั้นว่า ถ้าข้าไม่เห็นรอยตะปูที่
พระหัตถ์ของพระองค์ และไม่ได้เอานิ้วของข้าแยงเข้าไปที่รอยตะปูนั้น และไม่ได้เอามือของข้าแยงเข้าไปที่ซี่ข้าง
ของพระองค์แล้ว ข้าจะไม่เชื่อเลย
26. ครั้นล่วงไปแปดวันแล้ว เหล่าสาวกของพระองค์อยู่ด้วยกันข้างในอีก และโรมัสก็อยู่กับพวกเขาด้วย ประตูปิด
แล้ว พระเยซูเสด็จเข้ามาและประทับยืนอยู่ท่ามกลางเขาและตรัสว่า สันติสุขจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด
27. แล้วพระองค์ตรัสกับโรมัสว่า จงยื่นนิ้วมาที่นี่และดูมือของเรา จงยื่นมือออกคลำที่ซี่ข้างของเรา อย่าขาดความ
เชื่อเลย แต่จงเชื่อเถิด
28. โรมัสทูลตอบพระองค์ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพระองค์ และพระเจ้าของข้าพระองค์
29. พระเยซูตรัสกับเขาว่า โรมัสเอ๋ย เพราะท่านได้เห็นเราท่านจึงเชื่อ ผู้ที่ไม่เห็นเราแต่เชื่อก็เป็นสุข
30. พระเยซูได้ทรงกระทำหมายสำคัญอื่นอีกหลายประการต่อหน้าเหล่าสาวกของพระองค์ ซึ่งไม่ได้จดไว้ในหนังสือ
ม้วนนี้
31. แต่การที่ได้จดเหตุการณ์เหล่านี้ไว้ก็เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เชื่อว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์พระบุตรของพระ
เจ้า และเมื่อมีความเชื่อแล้ว ท่านก็จะมีชีวิตโดยพระนามของพระองค์

1. ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้พระเยซูได้ทรงสำแดงพระองค์แก่เหล่าสาวกอีกครั้งหนึ่งที่ทะเลทิเบเรียส และพระองค์ทรงสำแดงพระองค์อย่างนี้
2. คือ ซีโมนเปโตร โรมัสที่เรียกว่า ดิคุมัส และนาธานาเอลชาวบ้านคานาแคว้นกาลิลี และบุตรชายทั้งสองของเศเบดี และสาวกของพระองค์อีกสองคนกำลังอยู่ด้วยกัน
3. ซีโมนเปโตรบอกเขาว่า ข้าจะไปจับปลา เขาทั้งหลายจึงพูดกับท่านว่า เราจะไปกับท่านด้วย เขาก็ออกไปลงเรือทันที แต่คืนนั้นเขาจับปลาไม่ได้เลย
4. แต่ครั้นรุ่งเช้าพระเยซูประทับยืนอยู่ที่ฝั่ง แต่เหล่าสาวกไม่รู้ว่าเป็นพระเยซู
5. พระเยซูจึงตรัสถามเขาว่า ลูกเอ๋ย มีอาหารบ้างหรือเปล่า เขาทูลตอบพระองค์ว่า ไม่มี
6. พระองค์ตรัสกับเขาทั้งหลายว่า จงทอดอวนลงทางด้านขวาเรือเถิด แล้วจะได้ปลาบ้าง เขาจึงทอดอวนลงและได้ปลาเป็นอันมากจนลากอวนขึ้นไม่ได้
7. สาวกคนที่พระเยซูทรงรักจึงบอกเปโตรว่า เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เมื่อซีโมนเปโตรได้ยินว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า เขาก็หิบบลั่อกลมชาวประมงของเขามาสมรัดไว้ (เพราะเขาเปเลื้อยเปล่าอยู่) แล้วก็กระโดดลงทะเล
8. แต่สาวกอื่น ๆ นั้นนั่งเรือเล็กๆมา ลากอวนที่ติดปลาเต็มนั้นมาด้วย (เพราะเขาอยู่ไม่ห่างจากฝั่งนัก ไกลประมาณหนึ่งร้อยเมตรเท่านั้น)
9. เมื่อเขาขึ้นมาจากฝั่ง เขาก็เห็นถ่านติดไฟอยู่ และมีปลาวางอยู่ข้างบนและมีขนมปัง
10. พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า เอาปลาที่ได้เมื่อคืนนี้มาบ้าง
11. ซีโมนเปโตรจึงไปลากอวนขึ้นฝั่ง อวนติดปลาใหญ่เต็ม มีหนึ่งร้อยห้าสิบสามตัว และถึงมากอย่างนั้นอวนก็ไม่ขาด
12. พระเยซูตรัสกับเขาทั้งหลายว่า เชิญมารับประทานอาหารกันเถิด และในพวกสาวกไม่มีใครกล้าถามพระองค์ว่า ท่านคือผู้ใด เพราะเขารู้ว่าเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า
13. พระเยซูทรงเข้ามาหิบบขนมปังแจกให้เขาและทรงหิบบปลาแจกด้วย
14. นี่เป็นครั้งที่สามที่พระเยซูทรงสำแดงพระองค์แก่พวกสาวกของพระองค์ หลังจากที่พระองค์ทรงคืนพระชนม์
15. เมื่อรับประทานอาหารเสร็จแล้วพระเยซูตรัสกับซีโมนเปโตรว่า ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเรามากกว่าพวกเหล่านี้หรือ เขาทูลตอบพระองค์ว่า ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าจะข้าพระองค์รักพระองค์ พระองค์ตรัสสั่งเขาว่า จงเลี้ยงลูกแกะของเราเถิด
16. พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สองอีกว่า ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ เขาทูลตอบพระองค์ว่า ถูกแล้ว พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบว่าจะข้าพระองค์รักพระองค์ พระองค์ตรัสกับเขาว่า จงเลี้ยงแกะของเราเถิด
17. พระองค์ตรัสกับเขาครั้งที่สามว่า ซีโมนบุตรชายโยนาห์เอ๋ย ท่านรักเราหรือ เปโตรก็เป็นทุกข์ใจที่พระองค์ตรัสถามเขาครั้งที่สามว่า ท่านรักเราหรือ และเขาทูลพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง พระองค์ทรงทราบว่าจะข้าพระองค์รักพระองค์ พระเยซูตรัสกับเขาว่า จงเลี้ยงแกะของเราเถิด

18. เราบอกความจริงแก่ท่านว่า เมื่อท่านยังหนุ่มท่านคาดเอาเอง และเดินไปไหนๆตามที่ท่านปรารถนา แต่เมื่อท่านแก่แล้วท่านจะเหยียดมือของท่านออก และคนอื่นจะคาดเอาท่าน และพาท่านไปที่ที่ท่านไม่ปรารถนาจะไป
19. ที่พระองค์ตรัสอย่างนั้นเพื่อแสดงว่า เปโตรจะถวายเกียรติแด่พระเจ้าด้วยความตายอย่างไร ครั้นพระองค์ตรัสอย่างนั้นแล้วจึงสั่งเปโตรว่า จงตามเรามาเถิด
20. เปโตรเหลียวหลังเห็นสาวกคนที่พระเยซูทรงรักตามมา คือสาวกที่เอนตัวลงที่พระทรงของพระองค์เมื่อรับประทานอาหารเย็นอยู่นั้น และทูลถามว่า พระองค์เจ้าข้า ผู้ที่จะทรยศพระองค์ไว้คือใคร
21. เมื่อเปโตรเห็นสาวกคนนั้นจึงทูลถามพระเยซูว่า พระองค์เจ้าข้า คนนี้จะเป็นอย่างไรร
22. พระเยซูตรัสกับเขาว่า ถ้าเราอยากจะให้เขาอยู่จนเรามา นั้นจะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า ท่านจงตามเรามาเถิด
23. เหตุฉะนั้นคำที่ว่า สาวกคนนั้นจะไม่ตาย จึงลือไปท่ามกลางพวกพี่น้อง แต่พระเยซูมิได้ตรัสแก่เขาว่า สาวกคนนั้นจะไม่ตาย แต่ตรัสว่า ถ้าเราอยากจะให้เขาอยู่จนเรามา นั้นจะเป็นเรื่องอะไรของท่านเล่า
24. สาวกคนนี้แหละ ที่เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านี้และเป็นผู้ที่เขียนสิ่งเหล่านี้ไว้ และเราทราบว่คำพยานของเขาเป็นความจริง
25. มีอีกหลายสิ่งทีพระเยซูได้ทรงกระทำ ถ้าจะเขียนไว้ให้หมดทุกสิ่ง ข้าพเจ้าคาดว่ แม้หมดทั้งโลกก็น่าจะไม่พอไว้หนังสือที่จะเขียนนั้น เอเมน

กิจการของอัครทูต

บทที่ 1

1. ข้าแต่ท่านเฮอโอฟีลัส ในหนังสือเรื่องแรกนั้น ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วถึงบรรดาการซึ่งพระเยซูได้ทรงตั้งต้นกระทำและสั่งสอน
2. จนถึงวันที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไป ในเมื่อได้ตรัสสั่งโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่อัครสาวก ซึ่งพระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว
3. ครั้นพระองค์ทรงทนทุกข์ทรมานแล้ว ได้ทรงแสดงพระองค์แก่คนพวกนั้น ด้วยหลักฐานหลายอย่าง พิสูจน์ว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่ และได้ทรงปรากฏแก่เขาทั้งหลายถึงสี่สิบวัน และได้ทรงกล่าวถึงเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า
4. เมื่อพระองค์ได้ทรงชุมนุมกันกับอัครสาวก จึงกำชับเขามิให้ออกไปจากกรุงเยรูซาเล็ม แต่ให้คอยรับตามพระสัญญาของพระบิดา คือพระองค์ตรัสว่า ตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินจากเรานั้นแหละ
5. เพราะว่ายอห์นให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ไม่ช้าไม่นานท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
6. เมื่อเขาทั้งหลายได้ประชุมพร้อมกัน เขาจึงทูลถามพระองค์ว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์จะทรงตั้งราชอาณาจักรขึ้นใหม่ให้แก่อิสราเอลในครั้งนี้หรือ
7. พระองค์ตรัสตอบเขาว่า ไม่ใช่ธุระของท่านที่จะรู้เวลาและวาระซึ่งพระบิดาได้ทรงกำหนดไว้โดยสิทธิอำนาจของพระองค์
8. แต่ท่านทั้งหลายจะได้รับพระราชทานฤทธิ์เดช เมื่อพระวิญญาณบริสุทธิ์จะเสด็จมาเหนือท่าน และท่านทั้งหลายจะเป็นพยานฝ่ายเราทั้งในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นยูเดีย แคว้นสะมาเรีย และจนถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก
9. เมื่อพระองค์ตรัสเช่นนั้นแล้ว ในขณะที่เขาทั้งหลายกำลังพินิจดู พระองค์ก็ถูกรับขึ้นไป และมีเมฆคลุมพระองค์ให้พ้นสายตาของเขา
10. เมื่อเขากำลังเขม่นดูฟ้าเวลาที่พระองค์เสด็จขึ้นไปนั้น ดูเถิด มีชายสองคนสวมเสื้อขาวมายืนอยู่ข้างๆเขา
11. สองคนนั้นกล่าวว่า ชาวกาลิลีเอ๋ย เหตุไฉนท่านจึงยืนเขม่นดูฟ้าสวรรค์ พระเยซูองค์นี้ซึ่งทรงรับไปจากท่านขึ้นไปยังสวรรค์นั้น จะเสด็จมาอีกเหมือนอย่างที่ท่านทั้งหลายได้เห็นพระองค์เสด็จไปยังสวรรค์นั้น
12. แล้วอัครสาวกจึงลงจากภูเขามะกอกเทศ ซึ่งอยู่ใกล้กรุงเยรูซาเล็มระยะทางเท่ากับระยะที่อนุญาตให้คนเดินในวันสะบาโต กลับไปกรุงเยรูซาเล็ม
13. เมื่อเข้ากรุงแล้วเขาเหล่านั้นจึงขึ้นไปยังห้องชั้นบน ซึ่งมีทั้งเปโตร ยากอบ ยอห์นกับอันดรูว์ ฟีลิปกับโธมัส บาร์โธโลมิวกับมัทธิว ยากอบบุตรชายอัลเฟอัส ซีโมนเศโลเท กับยูดาसन้องชายของยากอบ พักอยู่นั้น
14. พวกเขาพร้อมใจกันอธิษฐานอ้อนวอนต่อเนื้อพร้อมๆกับพวกผู้หญิง และมารีย์มารดาของพระเยซูและพวกน้องชายของพระองค์ด้วย
15. คราวนั้นเปโตรจึงได้ยืนขึ้นท่ามกลางเหล่าสาวก (ที่ประชุมกันอยู่นั้นมีรวมทั้งสิ้นประมาณร้อยยี่สิบชื่อ) และกล่าวว่า
16. พี่น้องทั้งหลาย จำเป็นจะต้องสำเร็จตามพระคำภีร์ ซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสไว้โดยโอษฐ์ของดาวิด ด้วย

เรื่องยูดาส ซึ่งเป็นผู้นำทางคนที่ไปจับพระเยซู

17. เพราะยูดาสนั้นได้นับเข้าในพวกเรา และได้รับส่วนในภารกิจนี้

18. ฝ่ายผู้นี้ได้เอาบาเหน็จแห่งการชั่วช้าของตนไปซื้อที่ดิน แล้วก็ล้มคะมำลงแตกกลางตัวใส่ฟงทะเลักออกมาหมด

19. เหตุการณ์นี้คนทั้งปวงที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มก็รู้ เขาจึงเรียกที่ดินแปลงนั้นตามภาษาของเขาว่า อาเคลดามา คือ นาลือด

20. ด้วยมีคำเขียนไว้ในหนังสือสดุดีว่า `ขอให้ที่อาศัยของเขารกร้างและอย่าให้ผู้ใดอาศัยอยู่ที่นั่น' และ `ขอให้อีกผู้หนึ่งมายึดตำแหน่งผู้ปกครองดูแลของเขา'

21. เหตุฉะนั้นในบรรดาชายเหล่านี้ที่เป็นพวกเดียวกับเราเสมอตลอดเวลาที่พระเยซูเจ้าได้เสด็จเข้าออกกับเรา

22. คือตั้งแต่บัดพิศมาของยอห์น จนถึงวันที่พระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปจากเรา คนหนึ่งในพวกนี้จะต้องตั้งไว้ให้เป็นพยานกับเราถึงการสิ้นพระชนม์ของพระองค์

23. เขาทั้งหลายจึงเสนอชื่อคนสองคน คือโยเซฟที่เรียกว่าบารซับบาส มีนามสกุลว่ายูลุสทัส และมีทธิอัส

24. แล้วพวกเขาจึงอธิษฐานว่า พระองค์เจ้าข้า ผู้ทรงทราบใจของมนุษย์ทั้งปวง ขอทรงสำแดงว่าในสองคนนี้พระองค์ทรงเลือกคนไหน

25. ให้รับส่วนในการปรนนิบัตินี้ และรับตำแหน่งเป็นอัครสาวกแทนยูดาส ซึ่งโดยการละเมิดนั้นได้หลงจากหน้าที่ไปอยู่ที่ของตน

26. เขาทั้งหลายจึงจับสลากกัน และสลากนั้นได้แก่มีทธิอัสจึงนับเขาเข้ากับอัครสาวกสิบเอ็ดคนนั้น

บทที่ 2

1. เมื่อวันเทศกาลเพ็นเทคอสเตมาถึง จำพวกสาวกจึงมารวมใจกันอยู่ในที่แห่งเดียวกัน
2. ในทันใดนั้น มีเสียงดังมาจากฟ้าเหมือนเสียงพายุกล้าสั่นก้องทั่วบ้านที่เขานั่งอยู่นั้น
3. มีเปลวไฟสถฐานเหมือนลิ้นปรากฏแก่เขา และกระจายอยู่บนเขาสันทุกคน
4. เขาเหล่านั้นก็ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงตั้งต้นพูดภาษาแปลกๆตามที่พระวิญญาณทรงโปรดให้พูด
5. มีพวกยิวจากทุกประเทศทั่วใต้ฟ้า ซึ่งเป็นผู้เกรงกลัวพระเจ้ามาอยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม
6. เมื่อมีเสียงอย่างนั้น เขาจึงพากันมาและสับสนเพราะต่างคนต่างได้ยินเขาพูดภาษาของตนเอง
7. คนทั้งปวงจึงประหลาดและอัศจรรย์ใจพูดกันว่า ดูเถิด คนทั้งหลายที่พูดกันนั้นเป็นชาวกาลิลีทุกคนไม่ใช่หรือ
8. เหตุไฉนเราทุกคนได้ยินเขาพูดภาษาของบ้านเกิดเมืองนอนของเรา
9. เช่นชาวปารเธียและมีเดีย ชาวเอลามและคนที่อยู่ในเขตแดนเมโสโปเตเมีย และแคว้นยูเดียและแคว้นคัปปาโดเชีย ในแคว้นปอนทัสและเอเชีย
10. ในแคว้นฟรีเจีย แคว้นบิทิเนียและประเทศอียิปต์ ในแคว้นเมืองลิเบียซึ่งขึ้นกับนครไซริน และคนมาจากกรุงโรม ทั้งพวกยิวกับคนเข้าจารีตยิว
11. ชาวเกาะครีตและชาวอาระเบีย เราทั้งหลายต่างก็ได้ยินคนเหล่านั้นกล่าวถึงมหกิจของพระเจ้าตามภาษาของตนเอง
12. เขาทั้งหลายจึงอัศจรรย์ใจและฉงนสนเท่ห์พูดกันว่า นี้อะไรกัน
13. แต่บางคนเยาะเย้ยว่า คนเหล่านั้นเมาเหล้าอ่อนใหม่
14. ฝ่ายเบโตรได้ยืนขึ้นกับอัครสาวกสิบเอ็ดคน และได้กล่าวแก่คนทั้งปวงด้วยเสียงอันดังว่า ท่านชายยูเดียและบรรดาคนที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็ม จงทราบเรื่องนี้ และฟังถ้อยคำของข้าพเจ้าเถิด
15. ด้วยว่าคนเหล่านี้มิได้เมาเหล้าอ่อนเหมือนอย่างที่ท่านคิดนั้น เพราะว่าเป็นเวลาสามโมงเช้า
16. แต่เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นตามคำซึ่งโยเอลศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า
17. 'พระเจ้าตรัสว่า ต่อมาในวันสุดท้าย เราจะเทพระวิญญาณของเรามาเหนือเนื้อหนังทั้งปวง บุตรชายบุตรสาวของท่านจะพยากรณ์ คนหนุ่มของท่านจะเห็นนิมิต และคนแก่จะฝันเห็น
18. ในคราวนั้นเราจะเทพระวิญญาณของเราบนทาสและทาสีของเรา และคนเหล่านั้นจะพยากรณ์
19. เราจะสำแดงการมหัศจรรย์ในอากาศเบื้องบนและหมายสำคัญที่แผ่นดินเบื้องล่างเป็นเลือด ไฟและไอควัน
20. ดวงอาทิตย์จะมีมืดไปและดวงจันทร์จะกลับเป็นเลือด ก่อนถึงวันใหญ่ นั่นคือวันใหญ่ยิ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้าของ
21. และจะเป็นเช่นนี้คือทุกคนที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าของก็รอด'
22. ท่านทั้งหลายผู้เป็นชนชาติอิสราเอล ขอฟังคำเหล่านี้เถิด คือพระเยซูชวาวนาซาเรธ เป็นผู้ที่พระเจ้าทรงโปรดชี้แจงให้ท่านทั้งหลายทราบโดยการอัศจรรย์ การมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยพระองค์นั้นท่ามกลางท่านทั้งหลาย ดังที่ท่านทราบอยู่แล้ว
23. พระองค์นี้ทรงถูกมอบไว้ตามที่พระเจ้าได้ทรงดำริแน่นอนล่วงหน้าไว้ก่อน ท่านทั้งหลายได้ให้คนจับพระองค์

ไปตริ่งที่กางเขนและประหารชีวิตเสีย

24. พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้พระองค์คืนพระชนม์ ด้วยทรงกำจัดความเจ็บปวดแห่งความตายเสีย เพราะว่าความตายจะครอบงำพระองค์ไว้ไม่ได้
25. เพราะดาวิดได้ทรงกล่าวถึงพระองค์ว่า 'ข้าพเจ้าได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าตรงหน้าข้าพเจ้าเสมอ เพราะว่าพระองค์ประทับที่มือขวาของข้าพเจ้า เพื่อข้าพเจ้าจะมีได้หัวนั้นไหว
26. เพราะฉะนั้นจิตใจของข้าพเจ้าจึงยินดี และลิ้นของข้าพเจ้าจึงเปรมปรีดี ยิ่งกว่านี้เนื้อหนังของข้าพเจ้าจะพักพิงอยู่ในความหวังใจด้วย
27. เพราะพระองค์จะไม่ทรงทิ้งจิตวิญญาณของข้าพระองค์ไว้ในนรก ทั้งจะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื่อยเน่าไป
28. พระองค์ได้ทรงโปรดให้ข้าพระองค์ทราบทางแห่งชีวิตแล้ว พระองค์จะทรงโปรดให้ข้าพระองค์มีความยินดีเต็มเปี่ยมด้วยสีพระพักตร์อันชอบพระทัยของพระองค์'
29. พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้ามีใจกล้าที่จะกล่าวแก่ท่านทั้งหลายถึงดาวิดบรรพบุรุษของเราว่า ท่านสิ้นพระชนม์แล้วถูกฝังไว้ และอุโมงค์ฝังศพของท่านยังอยู่กับเราจนถึงทุกวันนี้
30. ท่านเป็นศาสดาพยากรณ์และทราบว่าพระเจ้าตรัสสัญญาไว้แก่ท่านด้วยพระปณิธานว่า พระองค์จะทรงประทานผู้หนึ่งจากบ้านเอวของท่าน และตามเนื้อหนังนั้น พระองค์จะทรงยกพระคริสต์ให้ประทับบนพระที่นั่งของท่าน
31. ดาวิดก็ทรงล่วงรู้เหตุการณ์นี้ก่อน จึงทรงกล่าวถึงการคืนพระชนม์ของพระคริสต์ว่า จิตวิญญาณของพระองค์ไม่ต้องละไว้ในนรก ทั้งพระมังสะของพระองค์ก็ไม่เปื่อยเน่าไป
32. พระเยซูนี้พระเจ้าได้ทรงบันดาลให้คืนพระชนม์แล้ว ข้าพเจ้าทั้งหลายเป็นพยานในข้อนี้
33. เหตุฉะนั้นเมื่อพระหัตถ์เบื้องขวาของพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ขึ้น และครั้นพระองค์ได้ทรงรับพระวิญญาณบริสุทธิ์จากพระบิดาตามพระสัญญา พระองค์ได้ทรงเทฤทธิ์เดชนี้ลงมา ดังที่ท่านทั้งหลายได้ยินและเห็นแล้ว
34. เหตุว่าท่านดาวิดไม่ได้ขึ้นไปยังสวรรค์ แต่ท่านได้กล่าวว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับองค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าว่า จงนั่งที่ขวามือของเรา
35. จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน'
36. เหตุฉะนั้นให้วงศ์วานอิสราเอลทั้งปวงทราบแน่นอนว่า พระเจ้าได้ทรงยกพระเยซูนี้ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตริ่งไว้ที่กางเขน ทรงตั้งขึ้นให้เป็นทั้งองค์พระผู้เป็นเจ้าและเป็นพระคริสต์
37. เมื่อคนทั้งหลายได้ยินแล้วก็รู้สึกแปลบปลายใจ จึงกล่าวแก่เปโตรและอัครสาวกอื่นๆว่า พี่น้องเอ๋ย เราจะทำอย่างไรดี
38. ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า จงกลับใจเสียใหม่และรับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์สิ้นทุกคน เพื่อว่าพระเจ้าทรงยกความผิดบาปของท่านเสีย และท่านจะได้รับของประทานของพระวิญญาณบริสุทธิ์
39. ด้วยว่าพระสัญญานั้นตกแก่ท่านทั้งหลายกับลูกหลานของท่านด้วย และแก่คนทั้งหลายที่อยู่ไกล คือทุกคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าพระเจ้าของเราทรงเรียกมาเฝ้าพระองค์

40. เปโตรจึงกล่าวอีกหลายคำเป็นพยานและได้เตือนสติเขาว่า จงเอาตัวรอดจากยุคที่คดโกงนี้เถิด
41. คนทั้งหลายที่รับคำของเปโตรด้วยความยินดีก็รับบัพติศมา ในวันนั้นมีคนเข้าเป็นสาวกเพิ่มอีกประมาณสามพันคน
42. เขาทั้งหลายได้ตั้งมั่นคงในคำสอนและสามัคคีธรรมของจำพวกอัครสาวก และร่วมใจกันในการหักขนมปังและการอธิษฐาน
43. เขามีความเกรงกลัวต่อกันทุกคน และพวกอัครสาวกทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญหลายประการ
44. บรรดาผู้ที่เชื่อถือนั้นก็อยู่พร้อมกัน ณ ที่แห่งเดียว และทรัพย์สินของของเขาเหล่านั้นเขาเอามารวมกันเป็นของกลาง
45. เขาจึงได้ขายทรัพย์สินสมบัติและสิ่งของมาแบ่งให้แก่คนทั้งปวงตามซึ่งทุกคนต้องการ
46. เขาได้ร่วมใจกันไปในพระวิหาร และหักขนมปังตามบ้านของเขาพร้อมรับประทานอาหารด้วยความชื่นชมยินดีและด้วยจริงใจ ทุกวันเรื่อยไป
47. ทั้งได้สรรเสริญพระเจ้าและคนทั้งปวงก็ชอบใจ ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ที่กำลังจะรอด เข้าสมทบกับคริสตจักรทวีขึ้นทุกๆวัน

บทที่ 3

1. ฝ่ายเปโตรกับยอห์นกำลังขึ้นไปจะเข้าพระวิหารในเวลาอธิษฐาน เป็นเวลาบ่ายสามโมง
2. มีชายคนหนึ่งเป็นนอญตั้งแต่ครรภ์มารดา ทุกวันคนเคยหามเขามาวางไว้ริมประตูพระวิหาร ซึ่งมีชื่อว่าประดุงาม เพื่อให้ขอทานจากคนที่จะไปเข้าในพระวิหาร
3. คนนั้นพอเห็นเปโตรกับยอห์นจะเข้าไปในพระวิหารก็ขอทาน
4. ฝ่ายเปโตรกับยอห์นฟังดูเขาบอกว่า จงดูพวกเราเถิด
5. คนขอทานนั้นได้เข้มนดู คาดว่าจะได้อะไรจากท่าน
6. เปโตรกล่าวว่า เงินและทองข้าพเจ้าไม่มี แต่ที่ข้าพเจ้ามีอยู่ข้าพเจ้าจะให้ท่าน คือในพระนามแห่งพระเยซูคริสต์ ชาวนาซาเร็ธ จงลุกขึ้นเดินไปเถิด
7. แล้วเปโตรจับมือขวาของเขาพุงขึ้น และในทันใดนั้นเท้าและข้อเท้าของเขาก็มีกำลัง
8. เขาจึงกระโดดขึ้นยืนและเดินเข้าไปในพระวิหารด้วยกันกับเปโตรและยอห์น เดินเดินโลดสรรเสริญพระเจ้าไป
9. คนทั้งปวงเห็นเขาเดินและสรรเสริญพระเจ้า
10. จึงรู้ว่าเป็นคนนั้นซึ่งนั่งขอทานอยู่ที่ประตูงามแห่งพระวิหาร เขาจึงพากันมีความประหลาดและอัศจรรย์ใจอย่างยิ่งในเหตุการณ์ที่เกิดแก่คนนั้น
11. เมื่อคนนอญที่หายนั้นยังยึดเปโตรและยอห์นอยู่ ผู้คนก็วิ่งไปหาท่านที่เฉลียวพระวิหารซึ่งเรียกว่า เฉลียวของซาโลมอน ด้วยความอัศจรรย์ใจยิ่งนัก
12. พอเปโตรแลเห็นก็กล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า ท่านชนชาติอิสราเอลทั้งหลาย ไฉนท่านพากันประหลาดใจด้วยคนนี้ เข้มนดูเราทำไมเล่า อย่างกับว่าเราทำให้คนนี้เดินได้โดยฤทธิ์หรือความบริสุทธิ์ของเราเอง
13. พระเจ้าของอับราฮัม อิสอัค และยาโคบ คือพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเรา ได้ทรงโปรดประทานพระเกียรติแด่พระเยซูบุตรของพระองค์ ผู้ซึ่งท่านทั้งหลายได้มอบไว้แล้ว และได้ปฏิเสธพระองค์ต่อหน้าปีลาต เมื่อเขาตั้งใจจะปล่อยพระองค์ไป
14. แต่ท่านทั้งหลายได้ปฏิเสธพระองค์ซึ่งเป็นองค์บริสุทธิ์และชอบธรรม และได้ขอให้เขาปล่อยผู้ฆ่าคนให้ท่านทั้งหลาย
15. จึงฆ่าพระองค์ผู้ทรงเป็นเจ้าชีวิตเสีย ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้เป็นขึ้นมาจากความตาย เราเป็นพยานในเรื่องนี้
16. โดยความเชื่อในพระนามของพระองค์ พระนามนั้นจึงได้กระทำให้คนนี้ซึ่งท่านทั้งหลายเห็นและรู้จักมีกำลังขึ้น คือความเชื่อซึ่งเป็นไปโดยพระองค์ได้กระทำให้คนนี้หายปกติต่อหน้าท่านทั้งหลาย
17. พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าทราบที่ท่านทั้งหลายได้กระทำการนั้นเพราะไม่รู้เรื่องราวอะไร ทั้งคณะผู้ครอบครองของท่านก็ทำเหมือนกันด้วย
18. แต่ว่าเหตุการณ์เหล่านั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประกาศไว้ล่วงหน้าโดยปากของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายของพระองค์ ว่า พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมาน พระองค์จึงทรงให้สำเร็จตามนั้น
19. เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงหันกลับและตั้งใจใหม่ เพื่อจะทรงลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย เพื่อเวลาชื่นใจ

ยินดีจะได้มาจากพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้า

20. และเพื่อพระองค์จะได้ทรงใช้พระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งเมื่อก่อนนั้นได้แจ้งไว้แก่ท่านทั้งหลายแล้ว

21. พระองค์นั้น สวรรค์จะต้องรับไว้จนถึงวาระเมื่อสิ่งสารพัดจะตั้งขึ้นใหม่ ตามซึ่งพระเจ้าได้ตรัสไว้โดยปากบรรดา
ศาสดาพยากรณ์บริสุทธิของพระองค์ ตั้งแต่เริ่มสร้างโลก

22. ที่จริงโมเสสได้กล่าวไว้แก่บรรพบุรุษว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้เป็นพระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงโปรดประทาน
ศาสดาพยากรณ์ผู้หนึ่ง เหมือนอย่างเราให้แก่ท่านจากจำพวกพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังผู้นั้นในสิ่งสารพัด
ซึ่งพระองค์จะได้ตรัสแก่ท่าน

23. และจะเป็นเช่นนี้คือถ้าผู้หนึ่งผู้ใดไม่เชื่อฟังศาสดาพยากรณ์ผู้นั้น เขาจะต้องถูกตัดขาดให้พินาศไปจากท่ามกลาง
ประชาชน'

24. และบรรดาศาสดาพยากรณ์ ตั้งแต่ซามูเอลเป็นลำดับมาก็กล่าวเป็นเสียงเดียวกันพยากรณ์ถึงกาลครั้งนี้

25. ท่านทั้งหลายเป็นลูกหลานของศาสดาพยากรณ์นั้น และของพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำไว้กับบรรพบุรุษ
ของเรา คือได้ตรัสแก่อับราฮัมว่า 'บรรดาครอบครัวทั่วแผ่นดินโลกจะได้รับพระพรเพราะเชื้อสายของเจ้า'

26. ครั้นพระเจ้าทรงโปรดให้พระเยซูบุตรของพระองค์เป็นขึ้นแล้ว จึงทรงใช้พระองค์มายังท่านทั้งหลายก่อน
เพื่ออวยพระพรแก่ท่านทั้งหลาย โดยให้ท่านทั้งหลายทุกคนกลับจากความชั่วช้าของตน

บทที่ 4

1. ขณะที่เปโตรกับยอห์นยังกล่าวแก่คนทั้งปวงอยู่ ปุโรหิตทั้งหลายกับนายทหารรักษาพระวิหารและพวกสะดูสีมาหาท่านทั้งสอง
2. ด้วยเขาเป็นทุกข์ร้อนใจ เพราะท่านทั้งสองได้สั่งสอน และประกาศแก่คนทั้งหลายถึงเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย โดยทางพระเยซู
3. เขาจึงจับท่านทั้งสองจำไว้ในคุกจนวันรุ่งขึ้น เพราะว่าเย็นแล้ว
4. แต่คนเป็นอันมากที่ได้ฟังคำสอนนั้นก็เชื่อ ซึ่งนับแต่ผู้ชายได้ประมาณห้าพันคน
5. ต่อมาครั้นรุ่งขึ้นพวกครอบครัวกับพวกผู้ใหญ่และพวกธรรมาจารย์
6. ทั้งอันนาสมหาปุโรหิต และกายาฟาส ยอห์น อเล็กซานเดอร์ กับคนอื่นๆที่เป็นญาติของมหาปุโรหิตนั้นด้วย ได้ประชุมกันในกรุงเยรูซาเล็ม
7. เมื่อเขาให้เปโตรและยอห์นยืนอยู่ท่ามกลางพวกเขาแล้วจึงถามว่า ท่านทั้งสองได้ทำการนี้โดยฤทธิ์หรือในนามของผู้ใด
8. ขณะนั้นเปโตรประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็กล่าวแก่เขาว่า ท่านผู้ครอบครองพลเมืองและพวกผู้ใหญ่ทั้งหลายของอิสราเอล
9. ถ้าท่านทั้งหลายจะถามพวกเราในวันนี้ถึงการดีซึ่งได้ทำแก่คนป่วยนี้ว่า เขาหายเป็นปกติด้วยเหตุอันใดแล้ว
10. ก็ให้ท่านทั้งหลายกับบรรดาชนอิสราเอลทราบเถิดว่า โดยพระนามของพระเยซูคริสต์ชาวนาซาเร็ธ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ตรึงไว้ที่กางเขน และซึ่งพระเจ้าได้ทรงโปรดให้คืนพระชนม์ โดยพระองค์นั้นแหละชายคนนี้ได้หายโรคเป็นปกติแล้วจึงยืนอยู่ต่อหน้าท่าน
11. พระองค์เป็น 'ศิลา' ที่ท่านทั้งหลายผู้เป็น 'ช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย' ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว'
12. ในผู้อื่นความรอดไม่มีเลย ด้วยว่านามอื่นซึ่งให้เราทั้งหลายรอดได้ ไม่ทรงโปรดให้มีในท่ามกลางมนุษย์ทั่วได้ฟ้า
13. เมื่อเขาเห็นความกล้าหาญของเปโตรกับยอห์น และรู้ว่าท่านทั้งสองขาดการศึกษาและเป็นคนมีความรู้่น้อยก็ประหลาดใจ แล้วสำนึกว่าคนทั้งสองเคยอยู่กับพระเยซู
14. เมื่อเขาเห็นคนนั้นที่หายโรคนั้นอยู่กับเปโตรและยอห์น เขาก็ไม่มีข้อคัดค้านที่จะพูดขึ้นได้
15. แต่เมื่อเขาสั่งให้เปโตรและยอห์นออกไปจากที่ประชุมสภาแล้ว เขาจึงปรึกษากัน
16. ว่า เราจะทำอย่างไรกับคนทั้งสองนี้ เพราะการที่เขาได้กระทำการอัศจรรย์อันเด่น ก็ได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงที่อยู่ในกรุงเยรูซาเล็มแล้ว และเราปฏิเสธไม่ได้
17. แต่ให้เราขู่เขาอย่างแข็งแรงห้ามไม่ให้พูดอ้างชื่อนั้นกับผู้หนึ่งผู้ใดเลย เพื่อเรื่องนี้จะไม่ได้เลื่องลือแพร่หลายไปในหมู่คนทั้งปวง
18. เขาจึงเรียกเปโตรและยอห์นมา แล้วห้ามปรามเด็ดขาดไม่ให้พูดหรือสอนออกพระนามของพระเยซูอีกเลย
19. ฝ่ายเปโตรและยอห์นตอบเขาว่า การที่จะฟังท่านมากกว่าฟังพระเจ้าจะเป็นการถูกต้องในสายพระเนตรของพระเจ้าหรือ ขอท่านทั้งหลายพิจารณาเถิด

20. ซึ่งข้าพเจ้าจะไม่พูดตามที่เห็นและได้ยินนั้นก็ไม่ได้
21. เมื่อเขาขู่ส่ำทับท่านทั้งสองนั้นอีกก็ปล่อยไป ไม่เห็นมีเหตุที่จะทำโทษท่านอย่างไรได้เพราะกลัวคนเหล่านั้น เหตุว่าคนทั้งหลายได้สรรเสริญพระเจ้าเนื่องด้วยเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้น
22. ด้วยว่าคนที่หายโรคโดยการอัศจรรย์นั้น มีอายุกว่าสี่สิบปีแล้ว
23. เมื่อเขาปล่อยท่านทั้งสองแล้ว ท่านจึงไปหาพวกของท่าน เล่าเรื่องทั้งสิ้นที่พวกปุโรหิตใหญ่และพวกผู้ใหญ่ได้ว่าแก่ท่าน
24. เมื่อเขาทั้งหลายได้ฟังจึงพร้อมใจกันเปล่งเสียงทูลพระเจ้าว่า พระองค์เจ้าข้า ผู้เป็นพระเจ้าซึ่งได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และสรรพสิ่งที่มีอยู่ในที่เหล่านั้น
25. พระองค์ตรัสไว้ด้วยปากของดาวิดผู้รับใช้ของพระองค์ว่า `เหตุใดชนต่างชาติจึงกระทำโกลาหลขึ้น และชนชาติทั้งหลายคิดอ่านในการที่ไร้ประโยชน์
26. บรรดาภคัตริย์แห่งแผ่นดินโลกตั้งตนเองขึ้น และนักปกครองชุมนุมกันต่อสู้องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระคริสต์ของพระองค์'
27. ความจริงทั้งเฮโรดและปอนทัสปีลาต กับพวกต่างประเทศ และชนชาติอิสราเอลได้ชุมนุมกันต่อสู้อัครทูตพระเยซูพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์ ซึ่งทรงเจิมไว้แล้ว
28. ให้กระทำการสังหารตามที่พระหัตถ์ และพระดำริของพระองค์ได้กำหนดตั้งแต่ก่อนมาแล้วให้เกิดขึ้น
29. บัดนี้พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดทอพระเนตรการขู่ของเขา และโปรดประทานให้ผู้รับใช้ของพระองค์กล่าวถ้อยคำของพระองค์ด้วยใจกล้า
30. เมื่อพระองค์ได้ทรงเหยียดพระหัตถ์ของพระองค์ออกรักษาโรคให้หาย และได้โปรดให้หมายสำคัญกับการมหัศจรรย์บังเกิดขึ้น โดยพระนามแห่งพระเยซูพระบุตรผู้บริสุทธิ์ของพระองค์
31. เมื่อเขาอธิษฐานแล้ว ที่ซึ่งเขาประชุมอยู่นั้นได้หวั่นไหว และคนเหล่านั้นประกอบด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ์ ได้กล่าวพระวณะของพระเจ้าด้วยใจกล้าหาญ
32. คนทั้งปวงที่เชื่อนั้นเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และไม่มีใครอ้างว่าสิ่งของที่ตนมีอยู่เป็นของตน แต่ทั้งหมดเป็นของกลาง
33. อัครสาวกจึงเป็นพยานด้วยฤทธิ์เดชใหญ่ยิ่งถึงการคืนพระชนม์ของพระเยซูเจ้า และพระคุณอันใหญ่ยิ่งได้อยู่กับเขาทุกคน
34. และในพวกศิษย์ไม่มีผู้ใดขัดสน เพราะผู้ใดมีไร่นาบ้านเรือนก็ขายเสีย และได้นำเงินค่าของที่ขายได้นั้นมา
35. วางไว้ที่เท้าของอัครสาวก อัครสาวกจึงแจกจ่ายให้ทุกคนตามที่ต้องการ
36. ฝ่ายโยเสส ที่อัครสาวกเรียกว่า บารนาบัส (แปลว่าลูกแห่งการหนุนน้ำใจ) เป็นพวกเลวี ชาวเกาะไซปรัส
37. มีที่ดินก็ขายเสียและนำเงินค่าที่นั้นมาวางไว้ที่เท้าของอัครสาวก

บทที่ 5

1. แต่มีชายคนหนึ่งซื้ออานาเนียกับภรรยาชื่อสัฟีราได้ชายที่ดินของตน
2. และเงินค่าที่ดินส่วนหนึ่งเขายักเก็บไว้ ภรรยาของเขารู้ด้วย และอีกส่วนหนึ่งเขานำมาวางไว้ที่เท้าของอัครสาวก
3. ฝ่ายเปโตรจึงถามว่า อานาเนีย เหตุไฉนซาดานจึงทำให้ใจของเจ้าเต็มไปด้วยการมุสาต่อพระวิญญูณบริสุทธิ และทำให้เจ้าเก็บค่าที่ดินส่วนหนึ่งไว้
4. เมื่อที่ดินยังอยู่ก็เป็นของเจ้ามิใช่หรือ เมื่อขายแล้วเงินก็ยังอยู่ในอานาของเจ้ามิใช่หรือ มีเหตุอะไรเกิดขึ้นให้เจ้าคิดในใจเช่นนั้นเล่า เจ้ามิได้มุสาต่อมนุษย์แต่ได้มุสาต่อพระเจ้า
5. เมื่ออานาเนียได้ยินคำเหล่านั้นก็ล้มลงตาย และเมื่อคนทั้งปวงทราบเรื่องก็พากันสะดุ้งตกใจกลัวอย่างยิ่ง
6. พวกคนหนุ่มก็ลุกขึ้นห่อศพเขาไว้แล้วหามเอาไปฝัง
7. หลังจากนั้นประมาณสามชั่วโมง ภรรยาของเขายังไม่ทราบเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงเข้าไป
8. ฝ่ายเปโตรถามนางว่า เจ้าชายที่ดินได้ราคาเท่านี้หรือ จงบอกเราเถิด หญิงนั้นจึงตอบว่า ได้เท่าที่เจ้าคะ
9. เปโตรจึงถามนางว่า ไฉนเจ้าทั้งสองได้พร้อมใจกันทดลองพระวิญญูณขององค์พระผู้เป็นเจ้าเล่า จงดูเถิด เท้าของพวกคนที่ฝังศพสามีของเจ้าก็อยู่ที่ประตู และเขาจะหามศพของเจ้าออกไปด้วย
10. ในทันใดนั้นนางก็ล้มลงตายแทบเท้าของเปโตร และพวกคนหนุ่มได้เข้ามาเห็นว่าหญิงนั้นตายแล้ว จึงได้หามศพออกไปฝังไว้ข้างสามีของนาง
11. ความเกรงกลัวอย่างยิ่งเกิดขึ้นในคริสตจักร และในหมู่คนทั้งปวงที่ได้ยินเหตุการณ์นั้น
12. มีหมายสำคัญและการมหัศจรรย์หลายอย่างซึ่งอัครสาวกได้ทำด้วยมือของตนในหมู่ประชาชน (พวกสาวกอยู่พร้อมใจกันในเจดีย์ของซาโลมอน
13. และคนอื่นๆไม่อาจเข้ามาอยู่ด้วย แต่ประชาชนเคารพพวกเขามาก
14. มีชายหญิงเป็นอันมากที่เชื่อถือ ได้เข้ามาเป็นสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าก่อน)
15. จนเขาห้ามคนเจ็บป่วยออกไปที่ถนนวางบนที่นอนและแคร่ เพื่อเมื่อเปโตรเดินผ่านไป อย่างน้อยเงาของท่านจะ
16. ได้ถูกเขาบางคน
17. ประชาชนได้ออกมาจากเมืองที่อยู่ล้อมรอบกรุงเยรูซาเล็ม พาคนป่วยและคนที่มีผีโสโครกเบียดเบียนมาและทุกคนก็หาย
18. ฝ่ายมหาปุโรหิตและพรรคพวกของท่านก็ลุกขึ้น (คือพวกสะดูสี) มีความโกรธอย่างยิ่ง
19. จึงได้จับพวกอัครสาวกจำไว้ในคุกหลวง
20. แต่ในเวลากลางคืน ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้มาเปิดประตูคุก พาอัครสาวกออกไป บอกว่า
21. จงไปยืนในพระวิหาร ประกาศบรรดาข้อความแห่งชีวิตนี้ให้ประชาชนฟัง
22. เมื่ออัครสาวกได้ยินอย่างนั้น พอเวลารุ่งเช้าจึงเข้าไปสั่งสอนในพระวิหาร ฝ่ายมหาปุโรหิตกับพรรคพวกของท่านได้เรียกประชุมสภา พร้อมกับบรรดาผู้เฒ่าทั้งหมดของชนอิสราเอล แล้วใช้คนไปที่คุกให้พาอัครสาวกออกมา
23. แต่เมื่อเจ้าพนักงานไปถึงก็ไม่พบพวกอัครสาวกในคุก จึงกลับมารายงาน

23. ว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นคุกปิดอยู่มั่นคงและคนเฝ้าก็ยืนอยู่หน้าประตู ครั้นเปิดประตูแล้วก็ไม่เห็นผู้ใดอยู่ข้างใน
24. เมื่อมหาปุโรหิตและนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกปุโรหิตใหญ่ ได้ยินคำเหล่านี้ ก็ฉงนสนเท่ห์ในเรื่องของอัครสาวกว่าจะเป็นอย่างไรต่อไป
25. มีคนหนึ่งมาบอกเขาว่า ดูเถิด คนเหล่านั้น ซึ่งท่านทั้งหลายได้จำไว้ในคุกกำลังยืนสั่งสอนคนทั้งปวงอยู่ในพระวิหาร
26. แล้วนายทหารรักษาพระวิหารกับพวกเจ้าพนักงานจึงได้ไปพาพวกอัครสาวกมาโดยดี เพราะกลัวว่าคนทั้งปวงจะเอาหินขว้าง
27. เมื่อเขาได้พาพวกอัครสาวกมาแล้วก็ให้ยืนหน้าสภา มหาปุโรหิตจึงถาม
28. ว่า เราได้กำชับพวกเจ้าอย่างแข็งแรงมิให้สอนออกชื่อนี้ ก็ดูเถิด เจ้าได้ให้คำสอนของเจ้าแพร่ไปทั่วกรุงเยรูซาเล็ม และปรารถนาให้ความผิดเนื่องด้วยโลหิตของผู้ที่นั่งตอกอยู่กับเรา
29. ฝ่ายเปโตรกับอัครสาวกอื่น ๆ ตอบว่า ข้าพเจ้าทั้งหลายจำต้องเชื่อฟังพระเจ้ายิ่งกว่าเชื่อฟังมนุษย์
30. พระเยซูซึ่งท่านทั้งหลายได้ฆ่าเสียโดยขวานไวกั้ต้นไม้ นั้น พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้ทรงบันดาลให้เป็นขึ้นใหม่
31. พระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้ด้วยพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ให้เป็นเจ้านาย และองค์พระผู้ช่วยให้รอด เพื่อจะให้ชนอิสราเอลกลับใจใหม่ แล้วจะทรงโปรดยกความผิดบาปของเขา
32. เราทั้งหลายจึงเป็นพยานของพระองค์ถึงเรื่องเหล่านี้ และพระวิญญูณบริสุทธิ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประทานให้ทุกคนที่เชื่อฟังพระองค์นั้นก็เป็นพยานด้วย
33. เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินอย่างนี้ ก็รู้สึกบาบใจ คิดกันว่าจะฆ่าพวกอัครสาวกเสีย
34. แต่คนหนึ่งชื่อกามาลิเอลเป็นพวกฟาริสี และเป็นธรรมาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติ เป็นที่นับถือของประชาชน ได้ยืนขึ้นในสภาแล้วสั่งให้พาพวกอัครสาวกออกไปเสียภายนอกคู่อูหนึ่ง
35. ท่านจึงได้กล่าวแก่เขาว่า ท่านชนชาติอิสราเอล ซึ่งท่านหวังจะทำแก่คนเหล่านี้ จงระวังตัวให้ดี
36. เมื่อคราวก่อนมีคนหนึ่งชื่อรุตาสอดตัวว่าเป็นผู้วิเศษ มีผู้ชายติดตามประมาณสี่ร้อยคน แต่รุตาสถูกฆ่าเสีย คนทั้งหลายซึ่งได้เชื่อฟังเขาก็กระจัดกระจายสาบสูญไป
37. ภายหลังผู้นี้มีอีกคนหนึ่งชื่อยูดาสเป็นชาวกาลิลี ได้ปรากฏขึ้นในคราวจذبัญชีสามะโนครัว และได้เกลี้ยกล่อมผู้คนให้ติดตามตัวไปเป็นอันมาก ผู้นั้นก็พินาศด้วย และคนทั้งหลายที่ได้เชื่อฟังเขาก็กระจัดกระจายไป
38. ในกรณีนี้ ข้าพเจ้าจึงว่าแก่ท่านทั้งหลายว่า จงปล่อยคนเหล่านี้ไปตามเรื่อง อย่าทำอะไรแก่เขาเลย เพราะว่าถ้าความคิดหรือกิจการนี้มาจากมนุษย์ก็จะล้มละลายไปเอง
39. แต่ถ้ามาจากพระเจ้า ท่านทั้งหลายจะทำลายเสียก็ไม่ได้ เกลือกว่าท่านกลับจะเป็นผู้สู้รบกับพระเจ้า
40. เขาทั้งหลายจึงยอมเห็นด้วยกับกามาลิเอล และเมื่อได้เรียกพวกอัครสาวกเข้ามาแล้ว จึงเขียนและกำชับไม่ให้ออกพระนามของพระเยซู แล้วก็ปล่อยไป
41. พวกอัครสาวกจึงออกไปให้พ้นหน้าสภาด้วยความยินดีที่เห็นว่า ตนสมจะได้รับ การหลั่งเกียรติเพราะพระนามของ

พระองค์นั้น

42. ที่ในพระวิหารและตามบ้านเรือน เขาได้สั่งสอนและประกาศข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์ ทุกๆวันมิได้ขาด

บทที่ 6

1. ในคราวนั้น เมื่อศิษย์กำลังทวีมากขึ้น พวกกรีกบ่นติเตียนพวกฮีบรูเพราะในการแจกทานทุกๆวันนั้น เขาเว้นไม่ได้ แจกให้พวกแม่ม่ายชาวกรีก
2. ฝ่ายอัครสาวกทั้งสิบสองคนจึงเรียกบรรดาศิษย์ให้มาหาเขาแล้วกล่าวว่า ซึ่งเราจะละเลยพระวาระของพระเจ้ามิวไปแจกอาหารก็หาควรไม่
3. เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงเลือกเจ็ดคนในพวกท่านที่มีชื่อเสียงดี ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และสติปัญญา เราจะตั้งเขาไว้ดูแลการงานนี้
4. ฝ่ายพวกเราจะขะมักเขม้นอธิษฐานและสั่งสอนพระวาระเสมอไป
5. คนทั้งหลายเห็นชอบกับคำนี้ จึงเลือกสเทเฟน ผู้ประกอบด้วยความเชื่อและพระวิญญาณบริสุทธิ์ กับฟีลิป โปรวโครัส นิคานอร์ ทิโมน ปารเมนัส และนิโคเลาส์ชาวเมืองอันติโอก ซึ่งเป็นผู้เข้าจารีตฝ่ายศาสนายิว
6. คนทั้งเจ็ดนี้เขาให้มาอยู่ต่อหน้าพวกอัครสาวก และเมื่อพวกอัครสาวกได้อธิษฐานแล้ว จึงได้วางมือบนเขา
7. การประกาศพระวาระของพระเจ้าได้เจริญขึ้น และจำพวกศิษย์ก็ทวีขึ้นเป็นอันมากในกรุงเยรูซาเล็ม และพวกปุโรหิตเป็นอันมากก็ได้เชื่อฟังในความเชื่อนั้น
8. ฝ่ายสเทเฟนประกอบด้วยความเชื่อและฤทธิ์เดช จึงกระทำการมหัศจรรย์และการอัศจรรย์ใหญ่ท่ามกลางประชาชน
9. แต่มีบางคนมาจากธรรมศาลาที่เรียกว่า ธรรมศาลาของพวกลิเบเรติน มีทั้งชาวไซริน ชาวอเล็กซานเดอร์ กับบางคนจากซีลีเชียและเอเซีย ได้ลุกขึ้นพากันมาโต้เถียงกับสเทเฟน
10. คนเหล่านั้นสู้สติปัญญาและน้ำใจของท่านเมื่อท่านกล่าวแก่เขาไม่ได้
11. เขาจึงลอบปลุกพยานเท็จว่า เราได้ยินคนนี้พูดหมิ่นประมาทต่อโมเสสและต่อพระเจ้า
12. เขายุยงคนทั้งปวงและพวกผู้ใหญ่กับพวกธรรมจารย์ แล้วเข้ามาจับสเทเฟนและนำไปยังสภา
13. ให้พยานเท็จมากล่าวว่า คนนี้พูดหมิ่นประมาทสถานบริสุทธิ์นี้และพระราชบัญญัติไม่หยุดเลย
14. เพราะเราได้ยินเขาว่า พระเยซูชวามาซาเรีนี้จะทำลายสถานที่นี้ และจะเปลี่ยนธรรมเนียมซึ่งโมเสสให้ไว้แก่เรา
15. พวกสมาชิกรัฐต่างเฟ่งดูสเทเฟน เห็นหน้าของท่านเหมือนหน้าทูตสวรรค์

1. มหาปุโรหิตจึงถามว่า เรื่องนี้จริงหรือ
2. ฝ่ายสเทพนจึงตอบว่า พี่น้องและท่านผู้ใหญ่ทั้งหลาย ขอฟังเถิด พระเจ้าแห่งสงวาราซีได้ปรากฏแก่อัปราชัมบิดาของเรา เมื่อท่านยังอยู่ในประเทศเมโสโปเตเมียก่อนที่จะไปอาศัยอยู่ในเมืองฮาราน
3. และได้ตรัสกับท่านว่า `เจ้าจงออกไปจากประเทศของเจ้า จากญาติพี่น้องของเจ้า ไปยังแผ่นดินที่เราจะชี้ให้เจ้าเห็น`
4. อัปราชัมจึงออกจากแผ่นดินของชาวเคลเดียไปอาศัยอยู่ที่เมืองฮาราน หลังจากที่บิดาของท่านสิ้นชีพแล้ว พระองค์ทรงให้ท่านออกจากที่นั่น มาอยู่ในแผ่นดินนี้ที่ท่านทั้งหลายอาศัยอยู่ทุกวันนี้
5. แต่พระองค์ไม่ทรงโปรดให้อัปราชัมมีมรดกในแผ่นดินนี้แม้เท่าฝ่าเท้าก็ไม่ได้ และขณะเมื่อท่านยังไม่มีบุตร พระองค์ทรงสัญญาไว้ว่าจะให้แผ่นดินนี้เป็นกรรมสิทธิ์ของท่าน และเชื้อสายของท่านที่มาภายหลังท่าน
6. พระเจ้าตรัสดังนั้นว่า เชื้อสายของท่านจะไปอาศัยอยู่ในต่างประเทศ และชาวประเทศนั้นจะเอาเขาเป็นทาส และจะข่มเหงเขาเป็นเวลาสี่ร้อยปี
7. พระเจ้าตรัสว่า `และเราจะพิพากษาประเทศที่เขาจะเป็นทาสนั้น ภายหลังเขาจะออกมาและปรนนิบัติเรา ณ สถานที่นี้`
8. พระองค์ได้ทรงตั้งพันธสัญญาพิธีเข้าสู่หนัดไว้กับอัปราชัม เหตุฉะนั้นเมื่ออัปราชัมให้กำเนิดบุตรชื่ออิสอัค จึงให้เข้าสู่หนัดในวันที่แปด อิสอัคให้กำเนิดบุตรชื่อยาโคบ และยาโคบให้กำเนิดบุตรสิบสองคน ซึ่งเป็นบรรพบุรุษของเรา
9. ฝ่ายบรรพบุรุษเหล่านั้นคิดอิจฉาโยเซฟจึงขายเขาไปยังประเทศอียิปต์ แต่พระเจ้าทรงสถิตกับโยเซฟ
10. ทรงโปรดช่วยโยเซฟให้พ้นจากความทุกข์ลำบากทั้งสิ้น และทรงให้ท่านเป็นที่โปรดปรานและมีสติปัญญาในสายพระเนตรของฟาโรห์ กษัตริย์ของประเทศอียิปต์ ท่านจึงตั้งโยเซฟให้เป็นผู้ปกครองประเทศอียิปต์กับทั้งพระราชสำนักของท่าน
11. แล้วบังเกิดการกันดารอาหารทั่วแผ่นดินอียิปต์และแผ่นดินคานาอัน และมีความลำบากมาก บรรพบุรุษของเราจึงไม่มีอาหาร
12. ฝ่ายยาโคบเมื่อได้ยินว่ามีข่าวอยู่ในประเทศอียิปต์ จึงใช้บรรพบุรุษของเราไปเป็นครั้งแรก
13. พอดรวาสองโยเซฟก็สำแดงตัวให้พี่น้องรู้จัก และให้ฟาโรห์รู้จักวงศ์ญาติของตนด้วย
14. ฝ่ายโยเซฟจึงได้เชิญยาโคบบิดากับบรรดาญาติของตนเจ็ดสิบห้าคนให้มาหา
15. ยาโคบได้ลงไปยังประเทศอียิปต์ แล้วท่านกับพวกบรรพบุรุษของเราได้สิ้นชีพ
16. เขาจึงได้นำศพไปฝังไว้ในเมืองเซเคมในอูมอร์กที่อัปราชัมเอาเงินจำนวนหนึ่งซื้อจากบุตรชายของฮาโมร์บิดาของเซเคม
17. เมื่อใกล้เวลาตามพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ปฏิญาณไว้กับอัปราชัม ชนชาติอิสราเอลได้ทวีมากขึ้นในประเทศอียิปต์
18. จนกระทั่งกษัตริย์องค์หนึ่งซึ่งไม่รู้จักโยเซฟได้ขึ้นเสวยราชย์
19. กษัตริย์องค์นั้นได้ทรงออกอุบายทำกับญาติของเรา ข่มเหงบรรพบุรุษของเรา บังคับให้ทิ้งลูกอ่อนของเขาเสียไม่

ให้มีชีวิตรอดอยู่ได้

20. คราวนั้นโมเสสเกิดมามีรูปร่างงดงาม เขาจึงได้เลี้ยงไว้ในบ้านบิดาจนครบสามเดือน
21. และเมื่อลูกอ่อนนั้นถูกทิ้งไว้นอกบ้านแล้ว ราชธิดาของฟาโรห์จึงรับมาเลี้ยงไว้ต่างบุตรชายของตน
22. ฝ่ายโมเสสจึงได้เรียนรู้ในวิชาการทุกอย่างของชาวอียิปต์ มีความเฉียบแหลมมากในการพูดและกิจการต่างๆ
23. แต่ครั้นโมเสสมีอายุได้สี่สิบปีเต็มแล้ว ก็นึกอยากจะไปเยี่ยมญาติพี่น้องของตน คือชนชาติอิสราเอล
24. เมื่อท่านได้เห็นคนหนึ่งถูกข่มเหงจึงเข้าไปช่วย โดยฆ่าชาวอียิปต์ซึ่งเป็นผู้กดขี่นั้นเป็นการแก้แค้น
25. ด้วยคิดว่าญาติพี่น้องคงเข้าใจว่า พระเจ้าจะทรงช่วยเขาให้รอดด้วยมือของตน แต่เขาหาเข้าใจดังนั้นไม่
26. วันรุ่งขึ้นโมเสสได้เข้ามาพบเขาขณะวิวาทกัน ก็อยากจะให้เขากลับตีกันอีก จึงกล่าวว่า `เพื่อนเอ๋ย ท่านเป็นพี่น้องกัน ไฉนจึงทำร้ายกันเล่า'
27. ฝ่ายคนที่ข่มเหงเพื่อนนั้นจึงผลักโมเสสออกไปและกล่าวว่า `ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาพวกเรา
28. เจ้าจะฆ่าเราเสียเหมือนฆ่าชาวอียิปต์เมื่อวานนี้หรือ'
29. เมื่อโมเสสได้ยินคำนั้นจึงหนีไปอาศัยอยู่ที่แผ่นดินมีเดีย และให้กำเนิดบุตรชายสองคนที่นี่
30. ครั้นล่วงไปได้สี่สิบปีแล้ว ทูตสวรรค์องค์หนึ่งขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏแก่โมเสสในเปลวไฟที่พุ่มไม้ ในถิ่นทุรกันดารแห่งภูเขาซีนาย
31. เมื่อโมเสสเห็นก็ประหลาดใจด้วยเรื่องนิมิตนั้น ครั้นเข้าไปดูใกล้ๆ ก็มีพระสุรเสียงขององค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสกับเขา
32. ว่า `เราเป็นพระเจ้าของบรรพบุรุษของเจ้า เป็นพระเจ้าของอับราฮัม เป็นพระเจ้าของอิสอัค และเป็นพระเจ้าของยาโคบ' โมเสสจึงกลัวจนตัวสั่นไม่อาจมองดู
33. ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับโมเสสว่า `จงถอดรองเท้าของเจ้าออกเสีย เพราะว่าที่ซึ่งเจ้ายืนอยู่นี้เป็นที่บริสุทธิ์
34. ดูเถิด เราได้เห็นความทุกข์ของชนชาติของเราที่อยู่ในประเทศอียิปต์แล้ว และเราได้ยินเสียงคร่ำครวญของเขา และเราลงมาเพื่อจะช่วยเขาให้รอด จงมาเถิด เราจะใช้เจ้าไปยังประเทศอียิปต์'
35. โมเสสผู้ซึ่งถูกเขาปฏิเสธโดยกล่าวว่า `ใครแต่งตั้งเจ้าให้เป็นผู้ครอบครองและผู้พิพากษาพวกเรา' โดยมีของทูตสวรรค์ซึ่งได้ปรากฏแก่ท่านที่พุ่มไม้ พระเจ้าทรงใช้โมเสสคนนี้แหละให้เป็นที่ผู้ครอบครองและผู้ช่วยให้พ้น
36. คนนี้แหละ เป็นผู้นำเขาทั้งหลายออกมา โดยที่ได้ทำการมหัศจรรย์และหมายสำคัญต่างๆในแผ่นดินอียิปต์ ที่ทะเลแดงและในถิ่นทุรกันดารสี่สิบปี
37. โมเสสคนนี้แหละได้กล่าวแก่ชนชาติอิสราเอลว่า `องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้เป็นพระเจ้าของท่านทั้งหลายจะทรงโปรดประทานสภาพพยากรณ์ผู้หนึ่ง เหมือนอย่างเราให้แก่ท่านจากจำพวกพี่น้องของท่าน ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังผู้นั้น'
38. โมเสสนี้แหละได้อยู่กับพลไพร่ในถิ่นทุรกันดารกับทูตสวรรค์ซึ่งได้ตรัสแก่ท่านที่ภูเขาซีนาย และอยู่กับบรรพบุรุษของเรา ที่ได้รับพระดำรัสอันทรงชีวิตมาให้เราทั้งหลาย
39. บรรพบุรุษของเราไม่ยอมเชื่อฟังโมเสสผู้นี้ แต่ได้ผลักไสท่านให้ไปจากเขา ด้วยมีใจปรารถนาจะกลับไปยังแผ่นดิน

ดินอียิปต์

40. จึงกล่าวแก่อาโรนว่า 'ขอสร้างพระให้แก่พวกข้าพเจ้า ซึ่งจะนำพวกข้าพเจ้าไป ด้วยว่าโมเสสคนนี้ได้นำข้าพเจ้า ออกจากประเทศอียิปต์เป็นอะไรไปเสียแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบ'
41. ในคราวนั้นเขาทั้งหลายได้ทำรูปโคหนุ่ม และได้นำเครื่องสัตวบูชามาถวายแก่รูปนั้น และมีใจยินดีในสิ่งซึ่งมือ ของตนเองได้ทำขึ้น
42. แต่พระเจ้าทรงหันพระพักตร์ไปเสียและปล่อยให้เขานมัสการหมู่ดาวในท้องฟ้า ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์ แห่งศาสตพยากรณ์ว่า 'โอ วงศ์วานอิสราเอลเอ๋ย เจ้าได้ฆ่าสัตวบูชาเราและถวายเครื่องบูชาให้แก่เราในถิ่นทุรกันดาร ถึงสี่สิบปีหรือ
43. แล้วเจ้าทั้งหลายได้หามปลับปลาของพระโมเสส และได้เอาดาวพระเรฟาน รูปพระที่เจ้าได้กระทำขึ้นเพื่อกราบ นมัสการรูปนั้นต่างหาก เราจึงจะกวาดเจ้าทั้งหลายให้ไปอยู่พื้นเมืองบาบิโลนอีก'
44. บรรพบุรุษของเราเมื่ออยู่ในถิ่นทุรกันดารก็มีปลับปลาแห่งสักขีพยาน ตามที่พระองค์ทรงสั่งไว้เมื่อตรัสกับโมเสส ว่าให้ทำปลับปลาตามแบบที่ได้เห็น
45. ฝ่ายบรรพบุรุษของเราที่มาภายหลัง เมื่อได้รับปลับปลานั้นจึงขนตามโยชูวาไป เมื่อได้เข้ายึดแผ่นดินของบรรดา ประชาชาติ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงขับไล่ไปให้พ้นหน้าบรรพบุรุษของเรา ปลับปลานั้นก็มีสีบมาจนถึงสมัยดาวิด
46. ดาวิดนั้นมีความชอบจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และมีใจปรารถนาที่จะหาพระนิเวศสำหรับพระเจ้าของยาโคบ
47. แต่ซาโลมอนเป็นผู้ได้สร้างพระนิเวศสำหรับพระองค์
48. ถึงกระนั้นก็ดี องค์ผู้สูงสุดหาได้ประทับในพระวิหารซึ่งมีมนุษย์ได้ทำไว้ไม่ ตามที่ศาสตพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่า
49. 'องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า สวรรค์เป็นบัลลังก์ของเรา และแผ่นดินโลกเป็นแท่นรองเท้าของเรา เจ้าจะสร้างนิเวศ อะไรสำหรับเรา หรือที่พำนักของเราอยู่ที่ไหน
50. สิ่งเหล่านี้มือของเราได้กระทำทั้งสิ้น มิใช่หรือ'
51. โอ คนชาติคอแข็งใจคือหูตึง ท่านทั้งหลายขัดขวางพระวิญญูณบริสุทธิอยู่เสมอ บรรพบุรุษของท่านทำอย่างไร ท่านก็ทำอย่างนั้นด้วย
52. มีใครบ้างในพวกศาสตพยากรณ์ซึ่งบรรพบุรุษของท่านมิได้ข่มเหง และเขาได้ฆ่าบรรดาคนที่พยากรณ์ถึงการ เสด็จมาขององค์ผู้ชอบธรรม ซึ่งท่านทั้งหลายได้ทรยศและฆ่าพระองค์นั้นเสีย
53. คือท่านทั้งหลายผู้ที่ได้รับพระราชบัญญัติจากเหล่าทูตสวรรค์ แต่หาได้ประพฤติตามพระราชบัญญัตินั้นไม่
54. เมื่อเขาทั้งหลายได้ยินดังนั้น ก็รู้สึกบาดใจ และขบเขี้ยวเคี้ยวฟันเข้าไปใส่สเทเฟน
55. ฝ่ายสเทเฟนประกอบด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ ได้เขม้นดูสวรรค์เห็นสง่าราศีของพระเจ้า และพระเยซูทรงยืนอยู่ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า
56. แล้วท่านได้กล่าวว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าเห็นท้องฟ้าแหวกเป็นช่อง และบุตรมนุษย์ยืนอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระ เจ้า
57. แต่เขาทั้งปวงร้องเสียงดังและอุดหูวิ่งกรูกันเข้าไปยังสเทเฟน

58. แล้วขับไล่ท่านออกจากกรุงและเอาหินขว้าง ฝ่ายคนที่เป็นพยานปรึกษารัฐสภาก็ได้ฝากเสื้อผ้าของตนวางไว้ที่เท้าของชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อซาโล
59. เขาจึงเอาหินขว้างสภาก็เมื่อกำลังอ่อนนวยพรเจ้าอยู่ว่า ข้าแต่พระเจ้า ขอทรงโปรดรับจิตวิญญาณของข้าพระองค์ด้วย
60. สภาก็คุกเข่าลงร้องเสียงดังว่า พระองค์เจ้าข้า ขอโปรดอย่าทรงถือโทษเขาเพราะบาปนี้ เมื่อกล่าวเช่นนี้แล้วก็ล่องลับไป

บทที่ 8

1. การที่เขาฆ่าสเทพนเสี้ยนนั้นซาโลก็เห็นชอบด้วย คราวนั้นเกิดการข่มเหงคริสตจักรครั้งใหญ่ในกรุงเยรูซาเล็ม และศิษย์ทั้งปวงนอกจากพวกอัครสาวกได้กระจัดกระจายไปทั่วแคว้นแคว้นยูเดียกับสะมาเรีย
2. ผู้ที่เกรงกลัวพระเจาก็ฝังศพสเทพนไว้ แล้วคร่ำครวญอาลัยถึงท่านอย่างยิ่ง
3. ฝ่ายซาโลพยายามทำลายคริสตจักร โดยเข้าไปจุดลากชายหญิงจากทุกบ้านทุกเรือนเอาไปจำไว้ในคุก
4. ฉะนั้นฝ่ายศิษย์ทั้งหลายซึ่งกระจัดกระจายไปก็เที่ยวประกาศพระวจนะนั้น
5. ส่วนฟีลิปจึงลงไปยังเมืองสะมาเรียและประกาศเรื่องพระคริสต์ให้ชาวเมืองนั้นฟัง
6. ประชาชนก็พร้อมใจกันฟังถ้อยคำที่ฟีลิปได้ประกาศ เพราะเขาได้ยืนยันท่านพูด และได้เห็นการอัศจรรย์ซึ่งท่านได้กระทำนั้น
7. ด้วยว่าผีโสโครกที่สิงอยู่ในคนหลายคนได้พากันร้องด้วยเสียงดัง แล้วออกมาจากคนเหล่านั้น และคนที่เป็โรค อัมพาทกับคนง่อยก็หายเป็นปกติ
8. จึงเกิดความปลื้มปิติอย่างยิ่งในเมืองนั้น
9. ยังมีชายคนหนึ่งชื่อซีโมนเคยทำเวทมนตร์ในเมืองนั้นมาก่อน และได้ทำให้ชาวสะมาเรียพิศวงหลงใหล เขายกตัวว่าเป็นผู้วิเศษ
10. ฝ่ายคนทั้งปวงทั้งผู้น้อยผู้ใหญ่ก็สนใจฟังคนนั้น แล้วว่า ชายคนนี้เป็นมหิทฤฤทธิ์ของพระเจ้า
11. คนทั้งหลายนับถือเขา เพราะเขาได้ทำเวทมนตร์ให้คนทั้งหลายพิศวงหลงใหลมานานแล้ว
12. แต่เมื่อฟีลิปได้ประกาศเรื่องอาณาจักรของพระเจ้า และพระนามแห่งพระเยซูคริสต์แล้ว คนทั้งหลายก็เชื่อ และรับบัพติศมาทั้งชายและหญิง
13. ฝ่ายซีโมนเองจึงเชื่อด้วย เมื่อรับบัพติศมาแล้วก็อยู่กับฟีลิปต่อไป และประหลาดใจที่เห็นการอัศจรรย์กับหมายสำคัญต่างๆซึ่งฟีลิปได้กระทำ
14. เมื่อพวกอัครสาวกซึ่งอยู่ในกรุงเยรูซาเล็มได้ยินว่า ชาวสะมาเรียได้รับพระวจนะของพระเจ้าแล้ว จึงให้เปโตรกับยอห์นไปหาเขา
15. ครั้นเปโตรกับยอห์นลงไปถึงก็อธิษฐานเผื่อเขา เพื่อให้เขาได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์
16. (ด้วยว่าพระวิญญาณบริสุทธิ์ยังไม่ได้เสด็จลงมาสถิตกับผู้ใด เป็นแต่เขาได้รับบัพติศมาในพระนามแห่งพระเยซูเจ้าเท่านั้น)
17. เปโตรกับยอห์นจึงวางมือบนเขา แล้วเขาทั้งหลายก็ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์
18. เมื่อซีโมนเห็นว่า คนเหล่านั้นได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วยการวางมือของอัครสาวก จึงนำเงินมาให้อัครสาวก
19. และว่า ขอให้ข้าพเจ้ามีฤทธิ์อย่างนี้ด้วย เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้าจะวางมือบนผู้ใด ผู้นั้นจะได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์
20. ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวแก่ซีโมนว่า ให้เงินของเจ้าพินาศไปด้วยกันกับเจ้าเถิด เพราะเจ้าคิดว่าจะซื้อของประทานแห่งพระเจ้าด้วยเงินได้
21. เจ้าไม่มีส่วนหรือส่วนแบ่งในการนี้เลย เพราะใจของเจ้าไม่ซื่อตรงในสายพระเนตรของพระเจ้า

22. เหตุฉะนั้น จงกลับใจใหม่จากการชั่วร้ายของเจ้านี้ และอธิษฐานขอพระเจ้าชะรอยพระองค์จะทรงโปรดยกความผิดซึ่งเจ้าคิดในใจของเจ้า
23. ด้วยเราเห็นว่าเจ้าจะต้องรับความขมขื่นและติดพันระแแห่งความชั่วช้า
24. ฝ่ายซีโมนจึงตอบว่า ขอท่านอธิษฐานต่อองค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อเหตุการณ์ที่ท่านได้กล่าวแล้วนั้น จะไม่ได้อุบัติแก่ตัวข้าพเจ้าสักอย่างเดียว
25. ครั้นพวกอัครสาวกเป็นพยานและประกาศพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้าแล้ว ก็กลับไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และได้ประกาศข่าวประเสริฐตามทางในหมู่บ้านชาวสะมาเรียหลายแห่ง
26. แต่ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้สั่งฟิลิปว่า จงลุกขึ้นไปยังทิศใต้ตามทางที่ลงไปจากกรุงเยรูซาเล็มถึงเมืองกาซา ซึ่งเป็นทางป่าทราย
27. ฝ่ายฟิลิปก็ลุกขึ้นไป และดูเถิด มีชาวเอธิโอเปียคนหนึ่งเป็นขันที เป็นข้าราชการของพระนางคานดาสี พระราชินีของชาวเอธิโอเปีย และเป็นนายคลังทรัพย์ทั้งหมดของพระราชินีนั้น ได้มานมัสการในกรุงเยรูซาเล็ม
28. ขณะนั่งรถม้ากลับไป ท่านอ่านหนังสืออิสยาห์ศาสดาพยากรณ์อยู่
29. ฝ่ายพระวิญญูณตรัสสั่งฟิลิปว่า จงเข้าไปให้ชิดรถม้านั้นเถิด
30. ฟิลิปจึงวิ่งเข้าไปใกล้ และได้ยินท่านอ่านหนังสืออิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ จึงถามว่า ซึ่งท่านอ่านนั้นท่านเข้าใจหรือ
31. ขันทีจึงตอบว่า ถ้าไม่มีใครอธิบายให้ ที่ไหนจะเข้าใจได้ ท่านจึงเชิญฟิลิปขึ้นนั่งรถกับท่าน
32. พระคัมภีร์ตอนที่ท่านอ่านอยู่นั้นคือข้อเหล่านี้ `เขาได้นำท่านเหมือนแกะที่ถูกนำไปฆ่า และเหมือนลูกแกะที่เป็นใบ้อยู่หน้าผู้ตัดขนของมันฉันใด ท่านก็ไม่ปริปากของท่านเลยฉันนั้น
33. ในคราวที่ท่านถูกเหยียดลงนั้น ท่านไม่ได้รับความยุติธรรมเสียเลย และผู้ใดเล่าจะประกาศเกี่ยวกับพงศ์พันธุ์ของท่าน เพราะว่าชีวิตของท่านต้องถูกตัดเสียจากแผ่นดินโลกแล้ว'
34. ขันทีจึงถามฟิลิปว่า ศาสดาพยากรณ์ได้กล่าวอย่างนั้นถึงผู้ใด เล็งถึงตัวท่านเอง หรือเล็งถึงผู้อื่น บอกข้าพเจ้าเถิด
35. ฝ่ายฟิลิปจึงเริ่มเล่าจับต้นกล่าวตามพระคัมภีร์ข้อนั้น ชี้แจงถึงเรื่องพระเยซู
36. ครั้นกำลังเดินทางไปก็มาถึงที่มีน้ำแห่งหนึ่ง ขันทีจึงบอกว่า ดูเถิด มีน้ำ มีอะไรขัดข้องไม่ให้ข้าพเจ้ารับบัพติศมา
37. และฟิลิปจึงตอบว่า ถ้าท่านเต็มใจเชื่อท่านก็รับได้ และขันทีจึงตอบว่า ข้าพเจ้าเชื่อว่า พระเยซูคริสต์เป็นพระบุตรของพระเจ้า
38. แล้วท่านจึงสั่งให้หยุดรถม้า และคนทั้งสองลงไปในน้ำทั้งฟิลิปกับขันที ฟิลิปก็ให้ท่านรับบัพติศมา
39. เมื่อท่านทั้งสองขึ้นจากน้ำแล้ว พระวิญญูณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรับฟิลิปไปเสีย และขันทีนั้นไม่เห็นท่านอีก จึงเดินทางต่อไปด้วยความยินดี
40. แต่มีผู้ได้พบฟิลิปที่เมืองอาไซทัส และเมื่อเดินทางมา ท่านได้ประกาศข่าวประเสริฐในทุกเมืองจนท่านมาถึงเมืองซีซารียา

บทที่ 9

1. ฝ่ายเขาโลยังขู่คำรามกล่าวว่า จะฆ่าศิษย์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าเสีย จึงไปหามหาปุโรหิต
2. ขอนหนังสือไปยังธรรมศาลาในเมืองดามัสกัส เพื่อว่าถ้าพบผู้ใดถือทางนั้นไม่ว่าชายหรือหญิง จะได้จับมัดพามายังกรุงเยรูซาเล็ม
3. เมื่อเขาโลเดินทางไปใกล้จะถึงเมืองดามัสกัส ในทันใดนั้นมีแสงสว่างส่องมาจากฟ้าล้อมตัวเขาไว้รอบ
4. เขาโลจึงล้มลงถึงดินและได้ยินพระสุรเสียงตรัสแก่เขาว่า เขาโล เขาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม
5. เขาโลจึงทูลถามว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า เราคือเยซู ที่เจ้าข่มเหง ซึ่งเจ้าตีบประตักก็ยกหนัก
6. เขาโลก็ตัวสั่นและรู้สึกประหลาดใจจึงถามว่า พระองค์เจ้าข้า พระองค์ประสงค์จะให้ข้าพระองค์ทำอะไร องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสแก่เขาว่า เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไปในเมือง และเจ้าจะต้องทำประการใดจะมีคนบอกให้รู้
7. คนทั้งหลายที่เดินทางไปด้วยกันก็ยืนนิ่งพูดไม่ออก ได้ยินพระสุรเสียงนั้นแต่ไม่เห็นใคร
8. ฝ่ายเขาโลได้ลุกขึ้นจากพื้นดิน เมื่อลืมตาแล้วก็มองอะไรไม่เห็น เขาจึงจูงมือท่านไปยังเมืองดามัสกัส
9. ตาของท่านก็มืดมัวไปถึงสามวันและท่านมิได้กินหรือดื่มอะไรเลย
10. ในเมืองดามัสกัสมีศิษย์คนหนึ่งชื่ออานาเนีย องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับผู้นั้นโดยนิมิตว่า อานาเนียเอ๋ย อานาเนียจึงทูลตอบว่า พระองค์เจ้าข้า ดูเถิด ข้าพระองค์อยู่ที่นี่
11. องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสกับเขาว่า จงลุกขึ้น ไปที่ถนนที่เรียกว่าถนนตรง ถามหาชายคนหนึ่งชื่อเขาโลชาวเมืองทาร์ซัสอยู่ในบ้านของยูดาส เพราะดูเถิด เขากำลังอธิษฐานอยู่
12. และในนิมิตเขาได้เห็นคนหนึ่งชื่ออานาเนียเข้ามาวางมือบนเขา เพื่อเขาจะเห็นได้อีก
13. แต่อานาเนียทูลตอบว่า พระองค์เจ้าข้า ข้าพระองค์ได้ยินหลายคนพูดถึงคนนั้นว่า เขาได้ทำร้ายวิสุทธิชนของพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็มมาก
14. และในที่นี้เขาได้อ่านาจาจากพวกปุโรหิตใหญ่ ให้ผูกมัดคนทั้งปวงที่ร้องออกพระนามของพระองค์
15. ฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับท่านว่า จงไปเถิด เพราะว่าคนนั้นเป็นภานะที่เราได้เลือกสรรไว้ สำหรับจะนำนามของเราไปยังประชาชาติ กษัตริย์และชนชาติอิสราเอล
16. เพราะว่าเราจะสำแดงให้เขาเห็นว่า เขาจะต้องทนทุกข์ลำบากมากเท่าใดเพราะนามของเรา
17. แล้วอานาเนียก็ไป และเข้าไปในบ้านวางมือบนเขาโลกกล่าวว่า พี่เขาโลเอ๋ย องค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเยซู ได้ทรงปรากฏแก่ท่านกลางทางที่ท่านมานั้น ได้ทรงใช้ข้าพเจ้ามาเพื่อท่านจะเห็นได้อีก และเพื่อท่านจะประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์
18. และในทันใดนั้นมีอะไรเหมือนเกล็ดตกจากตาของเขาโล แล้วก็เห็นได้อีก ท่านจึงลุกขึ้นรับัพติศมา
19. พอรับประทานอาหารแล้วก็มีกำลังขึ้น เขาโลพักอยู่กับพวกศิษย์ในเมืองดามัสกัสหลายวัน
20. ท่านไม่ได้รีรอ ท่านประกาศตามธรรมศาลา กล่าวเรื่องพระคริสต์ว่า พระองค์ทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า
21. คนทั้งหลายที่ได้ยินก็พากันประหลาดใจแล้วว่า คนนี้มีไช้หรือที่ได้ทำลายคนในกรุงเยรูซาเล็มที่ร้องออกพระนาม

- นี้ และเขามาที่นี้หวังจะผูกมัดพวกนั้นส่งให้พวกปุโรหิตใหญ่
22. แต่เขาโลยังมีกำลังทวีขึ้น และทำให้พวกยิวในเมืองดามัสกัสนั่งอึ้งอยู่ โดยพิสูจนีให้เขาเห็นว่า พระเยซูทรงเป็นพระคริสต์
 23. ครั้นต่อมาอีกหลายวันพวกยิวได้ปรึกษากันจะฆ่าเขาโลเสีย
 24. แต่เรื่องการปองร้ายของเขารู้ถึงเขาโล เขาทั้งหลายได้เฝ้าประตูเมือง คอยฆ่าเขาโลทั้งกลางวันกลางคืน
 25. แต่เหล่าสาวกได้ให้เขาโลนั่งในเชิงใหญ่ แล้วหย่อนลงจากกำแพงเมืองในเวลากลางวัน
 26. ครั้นเขาโลไปถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว ท่านใครจะคบให้สนิทกับพวกสาวก แต่เขาทั้งหลายกลัว เพราะไม่เชื่อว่าเขาโลเป็นสาวก
 27. แต่บารนาบัสได้พาท่านไปหาพวกอัครสาวก แล้วเล่าให้เขาฟังว่าเขาโลได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้าที่กลางทาง และพระองค์ตรัสแก่ท่าน ท่านจึงประกาศออกพระนามพระเยซูโดยใจกล้าหาญในเมืองดามัสกัส
 28. แล้วเขาโลเข้านอกออกในอยู่กับพวกอัครสาวกในกรุงเยรูซาเล็ม
 29. ประกาศออกพระนามของพระเยซูเจ้าด้วยใจกล้าหาญ ท่านพูดไล่เลียงกับพวกกรีก แต่พวกนั้นหาช่องที่จะฆ่าท่านเสีย
 30. เมื่อพี่น้องรู้อย่างนั้นจึงพาท่านไปยังเมืองซีซารียา แล้วส่งไปยังเมืองทาร์ซัส
 31. เหตุฉะนั้น คริสตจักรตลอดทั่วแคว้นยูเดีย กาลิลี และสะมาเรีย จึงมีความสงบสุขและเจริญขึ้น ประพฤติตนด้วยใจยำเกรงองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้รับความปลอบประโลมใจจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ คริสตศาสนิกก็ยิ่งทวีมากขึ้น
 32. ต่อมาเมื่อเปโตรเที่ยวไปตลอดทุกแห่งแล้ว ก็ลงมาหาพวกวิสุทธิชนซึ่งอาศัยอยู่ในเมืองลิดดาด้วย
 33. เปโตรพบชายคนหนึ่งชื่อไอเนอัสที่นั่น เขาเป็นอัมพาตอยู่กับที่นอนแปดปีมาแล้ว
 34. เปโตรจึงกล่าวแก่เขาว่า ไอเนอัสเอ๋ย พระเยซูคริสต์ทรงโปรดท่านให้หายโรค จงลุกขึ้นเก็บที่นอนของท่านเถิด ในทันใดนั้นไอเนอัสได้ลุกขึ้น
 35. ฝ่ายคนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองลิดดา และที่ราบซาโรนได้เห็นแล้วจึงกลับใจมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า
 36. ในเมืองยัฟฟามีหญิงคนหนึ่งเป็นศิษย์ชื่อทาบิธา ซึ่งแปลว่าโดรคัส หญิงคนนี้เคยกระทำการอันเป็นคุณประโยชน์ และให้ทานมากมาย
 37. ต่อมาระหว่างนั้นหญิงคนนี้ก็ป่วยลงจนถึงแก่ความตาย เขาจึงอาบน้ำศพวางไว้ในห้องชั้นบน
 38. เมืองลิดดาอยู่ใกล้กับเมืองยัฟฟา พวกสาวกได้ยินว่าเปโตรอยู่ที่นั่น จึงใช้ชายสองคนไปหาท่าน เชิญท่านมาหาเขาโดยเร็ว
 39. ฝ่ายเปโตรจึงลุกขึ้นไปกับเขา เมื่อถึงแล้วเขาพาท่านขึ้นไปในห้องชั้นบน และบรรดาหญิงม่ายได้ยืนอยู่กับท่านพากันร้องไห้และชี้ให้ท่านดูเสื้อคลุมกับเสื้อผ้าต่างๆซึ่งโดรคัสทำเมื่อยังมีชีวิตอยู่
 40. ฝ่ายเปโตรให้คนทั้งปวงออกไปข้างนอก และได้คุกเข่าลงอธิษฐาน แล้วหันมายังศพนั้นกล่าวว่า ทาบิธาเอ๋ย จงลุกขึ้น ทาบิธาก็ล้มตา เมื่อเห็นเปโตรจึงลุกขึ้นนั่ง
 41. ฝ่ายเปโตรยื่นมือออกพุงเธอขึ้น จึงเรียกวิสุทธิชนทั้งหลายกับพวกแม่ม่ายเข้ามา แล้วมอบหญิงที่เป็นขึ้นนั้นให้

กับเขาทั้งหลาย

42. เหตุการณ์นั้นลือไปตลอดทั่วเมืองยัฟฟา คนเป็นอันมากมาเชื่อถือองค์พระผู้เป็นเจ้า

43. ต่อมาฝ่ายเปโตรอาศัยอยู่ในเมืองยัฟฟาหลายวัน อยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นช่างฟอกหนัง

1. ยังมีชายคนหนึ่งชื่อโครเนลิอุส อาศัยอยู่ในเมืองซีซารียา เป็นนายร้อยอยู่ในกองทหารที่เรียกว่ากองอิตาเลีย
2. เป็นคนมีศรัทธามาก คือท่านและทั้งครอบครัวเป็นคนยำเกรงพระเจ้า ท่านเคยให้ทานมากมายแก่ประชาชน และอธิษฐานต่อพระเจ้าเสมอ
3. เวลาประมาณบ่ายสามโมงนายร้อยนั้นเห็นนิมิตแจ่มกระจ่าง คือเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า เข้ามาหาท่าน และกล่าวแก่ท่านว่า โครเนลิอุสเอ๋ย
4. และเมื่อโครเนลิอุสเขม่นดูทูตสวรรค์องค์นั้นด้วยความตกใจกลัว จึงถามว่า นี่เป็นประการใด พระองค์เจ้าข้า ทูตสวรรค์จึงตอบท่านว่า คำอธิษฐานและทานของท่านนั้น ได้ขึ้นไปเป็นที่ระลึกถึงจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าแล้ว
5. บัดนี้จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟาเชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา
6. เปโตรอาศัยอยู่กับคนหนึ่งชื่อซีโมนเป็นช่างฟอกหนัง บ้านของเขาอยู่ริมฝั่งทะเล เปโตรจะบอกท่านว่าท่านควรจะทำอะไร
7. ครั้นทูตสวรรค์ที่ได้พูดกับโครเนลิอุสไปแล้ว ท่านได้เรียกคนใช้สองคนกับทหารคนหนึ่งซึ่งเป็นคนมีศรัทธามาก ที่เคยปรนนิบัติท่านเสมอ
8. และเมื่อโครเนลิอุสได้เล่าเหตุการณ์ทั้งปวงให้คนเหล่านั้นฟังแล้ว ท่านจึงใช้เขาไปยังเมืองยัฟฟา
9. วันรุ่งขึ้นคนเหล่านั้นกำลังเดินทางไปใกล้เมืองยัฟฟาแล้ว ประมาณเวลาเที่ยงวันเปโตรก็ขึ้นไปบนหลังคาบ้านเพื่อจะอธิษฐาน
10. ก็หิวอยากจะรับประทานอาหาร แต่ในระหว่างที่เขายังจัดอาหารอยู่ เปโตรได้เคลิ้มไป
11. และได้เห็นท้องฟ้าแหวกออกเป็นช่อง มีภาชนะอย่างหนึ่งเหมือนผ้าผืนใหญ่ ผูกติดกันทั้งสี่มุมหย่อนลงมายังพื้นโลก
12. ในนั้นมีสัตว์ทุกอย่างที่อยู่บนแผ่นดิน คือสัตว์สี่เท้า สัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลานและนกที่อยู่ในท้องฟ้า
13. มีพระสุรเสียงมาว่าแก่ท่านว่า เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้นฆ่ากินเถิด
14. ฝ่ายเปโตรจึงทูลว่า มิได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งซึ่งเป็นของต้องห้ามหรือของมลทินนั้น ข้าพระองค์ไม่เคยได้รับประทานเลย
15. แล้วจึงมีพระสุรเสียงอีกเป็นครั้งที่สองว่าแก่ท่านว่า ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว อย่าว่าเป็นของต้องห้าม
16. เห็นอย่างนั้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่งนั้นก็ถูกรับขึ้นไปอีกในท้องฟ้า
17. เมื่อเปโตรยังคิดสงสัยเรื่องนิมิตที่เห็นนั้นว่ามีความหมายอย่างไร ดูเถิด คนที่โครเนลิอุสใช้ไปนั้น เมื่อถามหาและพบบ้านของซีโมนแล้วก็มายืนอยู่หน้าประตูรั้ว
18. และร้องถามว่า ซีโมนที่เรียกว่าเปโตรอยู่ที่นั่นหรือไม่
19. เมื่อเปโตรตริตรองเรื่องนิมิตนั้น พระวิญญาณก็ตรัสกับท่านว่า ดูเถิด ชายสามคนตามหาเจ้า
20. จงลุกขึ้นลงไปข้างล่างและไปกับเขาเถิด อย่าลังเลใจเลย เพราะว่าเราได้ใช้เขามา
21. เปโตรจึงลงไปหาคนเหล่านั้นซึ่งโครเนลิอุสได้ใช้มากล่าวว่า ดูเถิด ข้าพเจ้าเป็นคนที่ท่านมาหาท่าน ท่านมาธุระ

อะไร

22. เขาจึงตอบว่า นายร้อยโครเนลีส เป็นคนชอบธรรมและเกรงกลัวพระเจ้า และเป็นคนมีชื่อเสียงดีในบรรดาชาวยิว โครเนลีสผู้นั้นได้รับคำเตือนจากพระเจ้าโดยผ่านทูตสวรรค์บริสุทธิ ให้มาเชิญท่านไปที่บ้านเพื่อจะฟังถ้อยคำของท่าน
23. เปโตรจึงเชิญเขาให้เข้ามาหยุดพักอยู่ที่นั่น วันรุ่งขึ้นเปโตรก็ไปกับเขาและพวกพี่น้องบางคนในเมืองยัฟฟาไปด้วย
24. ล่วงมาอีกวันหนึ่งเขาก็ไปถึงเมืองซีซารียา โครเนลีสกำลังคอยรับรองอยู่ และเชิญญาติพี่น้องกับเพื่อนสนิทให้มาประชุมกันอยู่แล้ว
25. ครั้นเปโตรเข้าไป โครเนลีสก็ต้อนรับเปโตร และหมอบที่เท้ากราบไหว้ท่าน
26. ฝ่ายเปโตรจึงจับตัวโครเนลีสให้ลุกขึ้นและกล่าวว่า จงยืนขึ้นเถิด ข้าพเจ้าก็เป็นแต่มนุษย์เหมือนกัน
27. เมื่อกำลังสนทนากันอยู่ เปโตรจึงเข้าไปแลเห็นคนเป็นอันมากมาพร้อมกัน
28. จึงกล่าวแก่คนเหล่านั้นว่า ท่านทั้งหลายทราบแล้วว่า คนชาติยิวนั้นจะคบให้สนิทกับคนต่างชาติหรือเข้าเยี่ยมก็เป็นที่พระราชบัญญัติห้ามไว้ แต่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า ไม่ควรเรียกคนหนึ่งคนใดว่าเป็นที่ห้ามหรือมลทิน
29. เหตุฉะนั้น เมื่อท่านใช้คนไปเรียกข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็มาโดยไม่ขัด ข้าพเจ้าจึงขออนุญาตว่าท่านเรียกข้าพเจ้ามาด้วยประสงค์อะไร
30. โครเนลีสจึงตอบว่า สี่วันมาแล้ว ข้าพเจ้ากำลังถืออดอาหารอยู่จนถึงเวลานี้ และประมาณเวลาบ่ายสามโมง ข้าพเจ้าได้อธิษฐานอยู่ในบ้านของข้าพเจ้า ดูเถิด มีชายคนหนึ่งยืนอยู่ตรงหน้าข้าพเจ้าสวมเสื้อมันระยับ
31. ผู้นั้นได้กล่าวว่า 'โครเนลีสเอ๋ย คำอธิษฐานของท่านนั้นทรงสถับฟังแล้ว และทานของท่านนั้นก็เป็นที่ระลึกถึงในสายพระเนตรของพระเจ้าแล้ว'
32. เหตุฉะนั้น จงใช้คนไปยังเมืองยัฟฟา เชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา ผู้นั้นอาศัยอยู่ในบ้านของซีโมนช่างฟอกหนังที่ฝั่งทะเล ผู้นั้นเมื่อมาถึงแล้วจะกล่าวแก่ท่าน'
33. ข้าพเจ้าจึงใช้คนไปเชิญท่านมาทันที ที่ท่านมาก็ดีแล้ว บัดนี้พวกข้าพเจ้าจึงอยู่พร้อมกันต่อพระพักตร์พระเจ้า เพื่อจะฟังคำสั่งซึ่งพระเจ้าได้ตรัสสั่งท่านไว้
34. ฝ่ายเปโตรจึงกล่าวว่า ข้าพเจ้าเห็นจริงแล้วว่า พระเจ้าไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใด
35. แต่คนใดๆในทุกชาติที่เกรงกลัวพระองค์และประพฤติตามทางชอบธรรมก็เป็นที่ยอมรับพระทัยพระองค์
36. พระคำที่พระเจ้าได้ทรงฝากไว้กับชนชาติอิสราเอล คือการประกาศข่าวดีเรื่องสันติสุขโดยพระเยซูคริสต์ (ผู้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของคนทั้งปวง)
37. ข้าพเจ้ากล่าวว่า พระคำนั้นท่านทั้งหลายก็รู้ คือพระคำที่ได้เล่ากันตั้งแต่ต้นที่แคว้นกาลิลี ไปจนตลอดทั่วแคว้นยูเดีย ภายหลังการบังเกิดใหม่ที่ยอห์นได้ประกาศนั้น
38. คือเรื่องพระเยซูชื่อนาซาเร็ธว่า พระเจ้าได้ทรงเจิมพระองค์ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และด้วยฤทธานุภาพอย่าง

- ไร และพระเยซูเสด็จไปกระทำคุณประโยชน์และรักษาบรรดาคนซึ่งถูกพญามารเบียดเบียน ด้วยว่าพระเจ้าได้ทรงสถิตกับพระองค์
39. เราทั้งหลายเป็นพยานถึงกิจการทั้งปวง ซึ่งพระองค์ทรงกระทำในแผ่นดินของชนชาติยิวและในกรุงเยรูซาเล็ม พระองค์นั้นเขาได้ฆ่าและแขวนไว้ที่ต้นไม้
40. ในวันที่สามพระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์และทรงให้ปรากฏ
41. มิใช่ทรงให้ปรากฏแก่คนทั่วไป แต่ทรงปรากฏแก่เหล่าพยานซึ่งพระเจ้าได้ทรงเลือกไว้แต่ก่อน คือทรงปรากฏแก่พวกเราที่ได้รับประทานและดื่มกับพระองค์ เมื่อพระองค์ทรงคืนพระชนม์แล้ว
42. พระองค์ทรงสั่งให้เราทั้งหลายประกาศแก่คนทั้งปวง และเป็นพยานว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ไว้เป็นผู้พิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย
43. ศาสดาพยากรณ์ทั้งหลายย่อมเป็นพยานถึงพระองค์ว่า ทุกๆคนที่เชื่อถือในพระองค์นั้นจะได้รับการทรงยกความผิดบาปของเขา เพราะพระนามของพระองค์
44. เมื่อเปโตรยังกล่าวคำเหล่านั้นอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาสถิตกับคนทั้งปวงที่ฟังพระวจนะนั้น
45. ฝ่ายพวกที่ได้เข้าสู่หน้ดซึ่งเชื่อถือแล้ว คือคนที่มาด้วยกันกับเปโตรก็ประหลาดใจ เพราะว่าของประทานแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ลงมาบนคนต่างชาติด้วย
46. เพราะเขาได้ยินคนเหล่านั้นพูดภาษาแปลกๆและยกย่องสรรเสริญพระเจ้า เปโตรจึงย้อนถามว่า
47. ใครอาจจะห้ามคนเหล่านี้ที่ได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์เหมือนเรา โดยมีให้เขาได้รับบัพติศมาด้วยน้ำได้
48. เปโตรจึงสั่งให้เขาได้รับบัพติศมาในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และเขาทั้งหลายได้ขอให้เปโตรยับยั้งอยู่กับเขาอีกสองสามวัน

1. ฝ่ายพวกอัครสาวกกับพี่น้องทั้งหลายที่อยู่ในแคว้นยูเดียได้ยืนยันว่า คนต่างชาติได้รับพระวจนะของพระเจ้าเหมือนกัน
2. เมื่อเปโตรขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกที่เข้าสู่หน้ตจึงต่อว่าท่าน
3. ว่า ท่านไปหาคนที่ไม่ได้เข้าสู่หน้ต และรับประทานอาหารกับเขา
4. แต่เปโตรได้อธิบายให้เขาฟังตั้งแต่ต้นเป็นลำดับมาว่า
5. เมื่อข้าพเจ้าอยู่ในเมืองยัฟฟาและกำลังอธิษฐานก็เคลิ้มไป แล้วนิมิตเห็นภาชนะอย่างหนึ่ง เหมือนผ้าผืนใหญ่ หย่อนลงมาทั้งสี่มุมจากฟ้ามายังข้าพเจ้า
6. ครั้นข้าพเจ้าเขม่นดูผ้านั้น ข้าพเจ้าได้พิจารณาเห็นว่า สัตว์สี่เท้าของแผ่นดิน กับสัตว์ป่า สัตว์เลื้อยคลาน และนกที่อยู่ในท้องฟ้า
7. แล้วข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า `เปโตรเอ๋ย จงลุกขึ้น ฆ่ากินเถิด'
8. แต่ข้าพเจ้าทูลว่า `หามิได้ พระองค์เจ้าข้า เพราะว่าสิ่งของซึ่งต้องห้ามหรือซึ่งเป็นมลทินยังมิได้เข้าปากข้าพระองค์เลย'
9. แต่มีพระสุรเสียงตรัสจากฟ้าครั้งที่สองว่า `ซึ่งพระเจ้าได้ทรงชำระแล้ว เจ้าอย่าว่าเป็นของต้องห้าม'
10. เป็นอย่างนั้นถึงสามครั้ง แล้วสิ่งนั้นทั้งสิ้นก็ถูกรับขึ้นไปบนฟ้าอีก
11. ดูเถิด ในทันใดนั้นมีชายสามคนมายืนอยู่ตรงหน้าบ้านที่ข้าพเจ้าอยู่ รับใช้มาจากเมืองซีซาริยามาหาข้าพเจ้า
12. พระวิญญานจึงสั่งให้ข้าพเจ้าไปกับเขาโดยไม่ลังเลใจเลย และพวกพี่น้องทั้งหลายก็ได้ไปกับข้าพเจ้าด้วย เราทั้งหลายจึงเข้าไปในบ้านของผู้นั้น
13. ผู้นั้นจึงกล่าวแก่พวกเราว่า ตัวท่านได้เห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่ในบ้านของท่าน และบอกท่านว่า `จงไ้ขึ้นไปยังเมืองยัฟฟา เชิญซีโมนที่เรียกว่าเปโตรมา
14. เปโตรนั้นจะกล่าวให้ท่านฟังเป็นถ้อยคำซึ่งจะให้ท่านกับทั้งครอบครัวของท่านรอด'
15. เมื่อข้าพเจ้าตั้งต้นกล่าวข้อความนั้น พระวิญญานบริสุทธิ์ก็เสด็จมาสถิตกับเราทั้งหลาย เหมือนได้เสด็จลงมาพบพวกเราในตอนต้นนั้น
16. แล้วข้าพเจ้าได้ระลึกถึงคำตรัสขององค์พระผู้เป็นเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสไว้ว่า `ยอห์นให้รับบัพติศมาด้วยน้ำก็จริง แต่ท่านทั้งหลายจะรับบัพติศมาด้วยพระวิญญานบริสุทธิ์'
17. เหตุฉะนั้น ถ้าพระเจ้าได้ทรงโปรดประทานของประทานแก่เขาเหมือนแก่เราทั้งหลาย ผู้ที่ได้เชื่อในพระเยซูคริสต์เจ้า ข้าพเจ้าเป็นผู้ใดเล่าที่จะขัดขืนพระเจ้าได้
18. ครั้นคนทั้งหลายได้ยินคำเหล่านั้นก็นิ่งอยู่ แล้วได้สรรเสริญพระเจ้าว่า พระเจ้าได้ทรงโปรดแก่คนต่างชาติให้กลับใจใหม่จนได้ชีวิตรอดด้วย
19. ฝ่ายคนทั้งหลายที่กระจัดกระจายไปเพราะการเคี้ยวเชี้ยเนื่องจากสเทพน ก็พากันไปยังเมืองฟีนิเชีย เกาะไซปรัส และเมืองอันติโอก และมิได้กล่าวพระวจนะแก่ผู้ใดนอกจากแกยิวพวกเดียว

20. และมีบางคนในพวกเขาเป็นชาวเกาะไซปรัสกับชาวไซรีน เมื่อมายังเมืองอันทิโอก ก็ได้กล่าวประกาศข่าวประเสริฐเรื่องพระเยซูเจ้าแก่พวกกรีกด้วย
21. และพระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่กับเขา คนเป็นอันมากได้เชื่อและกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า
22. ชาวนี้ก็เล่ลือไปยังคริสตจักรในกรุงเยรูซาเล็ม เขาจึงใช้บารนาบัสให้ไปยังเมืองอันทิโอก
23. เมื่อบารนาบัสมาถึงแล้ว และได้เห็นพระคุณของพระเจาก็ปีติยินดี จึงได้เตือนคนเหล่านั้นให้ตั้งมั่นคงติดสนิทอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้า
24. บารนาบัสเป็นคนดี ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์และความเชื่อ จำนวนคนเป็นอันมากก็เพิ่มเข้ากับองค์พระผู้เป็นเจ้า
25. บารนาบัสได้ไปที่เมืองทาร์ซัสเพื่อตามหาเซาโล
26. เมื่อพบแล้วจึงพาเขามายังเมืองอันทิโอก ต่อมาท่านทั้งสองได้ประชุมกันกับคริสตจักรตลอดปีหนึ่ง ได้สั่งสอนคนเป็นอันมากและในเมืองอันทิโอกนั่นเอง พวกเขาได้ชื่อว่าคริสเตียนเป็นครั้งแรก
27. คราวนี้มีพวกศาสตพยากรณ์ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มจะไปยังเมืองอันทิโอก
28. ฝ่ายผู้หนึ่งในจำนวนนั้นชื่ออากาบัส ได้ลุกขึ้นกล่าวโดยพระวิญญาณว่าจะบังเกิดการกันดารอาหารอย่างยิ่งทั่วแผ่นดินโลก การกันดารอาหารนั้นได้บังเกิดขึ้นในรัชสมัยคลาวดิอัสซีซาร์
29. พวกเขาทุกคนจึงตกลงใจกันว่า จะถวายตามกำลังฝากไปช่วยบรรเทาทุกข์พวกพี่น้องที่อยู่ในแคว้นยูเดีย
30. เขาจึงได้ทำดังนั้น และฝากไปกับบารนาบัสและเซาโลเพื่อนำไปให้พวกผู้ปกครอง

1. แล้วคราวนั้นกษัตริย์เฮโรดได้เหยียดพระหัตถ์ออกทำร้ายบางคนในคริสตจักร
2. ท่านได้ฆ่ายากอบพี่ชายของยอห์นด้วยดาบ
3. เมื่อท่านเห็นว่าการนั้นเป็นที่ชอบใจพวกยิว ท่านก็จับเปโตรด้วย (นี่เป็นระหว่างเทศกาลขนมปังไร้เชื้อ)
4. เมื่อจับเปโตรแล้วจึงให้จำคุก ให้ทหารสี่หมู่ละสี่คนคุมไว้ ตั้งใจว่าเมื่อสิ้นเทศกาลปัสกาแล้วจะพาออกมาให้แก่คนทั้งหลาย
5. เพราะฉะนั้นเปโตรจึงถูกจำไว้ในคุก แต่ว่าคริสตจักรได้อธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อเปโตรโดยไม่หยุด
6. ในคืนวันนั้นเอง ครั้นเฮโรดจะพาเปโตรออกมา เปโตรนอนหลับอยู่ระหว่างทหารสองคน มีโซ่สองเส้นล่ามไว้ และคนยามเฝ้าอยู่หน้าประตูคุก
7. ตูเถิด มีทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้ามาปรากฏ และมีแสงสว่างส่องเข้ามาในคุก ทูตองค์นั้นจึงกระตุ้นเปโตรที่ลีซ้างให้ตื่นขึ้นแล้วว่า จงลุกขึ้นเร็วๆ โซ่นั้นก็หลุดตกจากมือของเปโตร
8. ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงสั่งเปโตรว่า จงคาดเอวและสวมรองเท้า เปโตรก็ทำตาม ทูตองค์นั้นจึงสั่งเปโตรว่า จงห่มผ้าและตามเรามาเถิด
9. เปโตรจึงตามออกไป และไม่รู้ว่าการซึ่งทูตสวรรค์ทำนั้นเป็นความจริง แต่คิดว่าได้เห็นนิมิต
10. เมื่อออกไปพ้นทหารยามชั้นที่หนึ่งและที่สองแล้ว ก็มาถึงประตูเหล็กที่จะเข้าไปในเมือง ประตูนั้นก็เปิดเองให้ท่านทั้งสอง ท่านจึงออกไปเดินตามถนนแห่งหนึ่ง และในทันใดนั้นทูตสวรรค์ก็ได้อันตรธานไปจากเปโตร
11. ครั้นเปโตรรู้สึกตัวแล้วจึงว่า เดียวนี้ข้าพเจ้ารู้แน่แล้ว องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์มาช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากพระหัตถ์ของเฮโรด และพ้นจากการมุ่งร้ายของพวกยิว
12. เมื่อเปโตรคิดอย่างนั้นแล้ว ก็มาถึงบ้านของมารีย์มารดาของยอห์นผู้มีชื่ออีกว่า มาระโก ที่นั่นมีหลายคนได้ประชุมอธิษฐานกันอยู่
13. พอเปโตรเคาะประตูรั้ว มีหญิงสาวคนหนึ่งชื่อโรดามาฟัง
14. เมื่อจำได้ว่าเป็นเสียงของเปโตร เพราะความยินดีก็ยังไม่เปิดประตู แต่วิ่งเข้าไปบอกว่า เปโตรยืนอยู่หน้าประตู
15. คนทั้งหลายจึงพูดกับหญิงนั้นว่า เจ้าเป็นบ้า แต่หญิงคนนั้นยืนยันคำว่าเป็นอย่างนั้นจริง เขาทั้งหลายจึงว่า เป็นทูตสวรรค์ประจำตัวเปโตร
16. ฝ่ายเปโตรยังยืนเคาะประตูอยู่ เมื่อเขาเปิดประตูเห็นท่าน ก็อัศจรรย์ใจ
17. แต่เปโตรโบกมือให้เขาหนึ่ง และเล่าให้เขาฟังถึงเรื่องที่ต้ององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงพาท่านออกจากคุกอย่างไร แล้วท่านสั่งว่า จงไปบอกเรื่องนี้แก่ยากอบกับพวกพี่น้องให้ทราบ เปโตรจึงออกไปเสียที่อื่น
18. แล้วครั้นรุ่งเช้า พวกทหารก็ขังยอห์นดีฟีอิมิโซ้น้อย เปโตรหายไปไหนหนอ
19. เมื่อเฮโรดหาตัวเปโตรไม่พบ จึงไต่สวนพวกทหารยามและรับสั่งให้ฆ่าเสีย ฝ่ายเฮโรดก็ออกจากแคว้นยูเดีย ลงไปพักอยู่ที่เมืองซีซาริยา
20. ฝ่ายเฮโรดก็ริ้วชาวเมืองไทรและเมืองไซดอน แต่ชาวเมืองนั้นได้พากันมาหาท่าน เมื่อได้เอาใจปล้ำสักกรมวัง

ของกษัตริย์แล้ว จึงได้ขอกลับเป็นไมตรีกันอีก เพราะว่าเมืองของเขาต้องอาศัยอาหารเลี้ยงชีพจากแผ่นดินของกษัตริย์นั้น

21. เมื่อถึงวันนัด เฮโรดทรงเครื่องกษัตริย์เสด็จประทับบนราชบัลลังก์ แล้วมีพระราชดำรัสแก่เขา
22. คนทั้งหลายจึงร้องขึ้นว่า เป็นพระสุรเสียงของพระ มิใช่เสียงมนุษย์
23. ในทันใดนั้น ทูตสวรรค์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้ท่านเกิดโรคร้าย เพราะท่านมิได้ถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า แล้วก็มีความหวาดกลัวถึงร่างกายของท่านจนถึงแก่พิราลัย
24. แต่พระวาระของพระเจ้ายังแผ่เจริญมากขึ้น
25. ฝ่ายบารนาบัสกับเซาโล เมื่อได้ทำภารกิจที่รับมอบหมายสำเร็จแล้ว จึงจากกรุงเยรูซาเล็มกลับไป พายอห์นผู้มีชื่ออีกกว่ามาระโกไปด้วย

1. คราวนั้นในคริสตจักรที่อยู่ในเมืองอันท็อก มีบางคนที่เป็นผู้พยากรณ์และอาจารย์ มีบารนาบัส สิเมโอนที่เรียกว่า นิเกอร์ กับลูสิอัสชาวเมืองไซริน มาเนาเอน ผู้ได้รับการเลี้ยงดูเติบโตขึ้นด้วยกันกับเฮโรดเจ้าเมือง และเขาโล
2. เมื่อคนเหล่านั้นกำลังรับใช้องค์พระผู้เป็นเจ้า และถืออดอาหารอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ตรัสสั่งว่า จงตั้งบารนาบัสกับเขาโลไว้สำหรับการซึ่งเราเรียกให้เขาทำนั้น
3. เมื่อถืออดอาหารและอธิษฐาน และวางมือบนบารนาบัสกับเขาโลแล้ว เขาก็ใช้ท่านไป
4. เหตุฉะนั้น ท่านทั้งสองที่ได้รับใช้จากพระวิญญาณบริสุทธิ์จึงลงไปเมืองเซลูเซีย และได้แล่นเรือจากที่นั่นไปยังเกาะไซปรัส
5. ครั้นมาถึงเมืองซาลามิส ท่านได้ประกาศพระวจนะของพระเจ้าในธรรมศาลาของพวกยิว ยอห์นก็อยู่ช่วยด้วย
6. เมื่อได้เดินตลอดเกาะนั้นไปถึงเมืองปาโพลแล้ว ก็ได้พบคนหนึ่งเป็นคนทำเวทมนตร์ เป็นผู้ทำนายเท็จ เป็นพวกยิวชื่อว่าบารเยชู
7. อยู่กับผู้ว่าราชการเมืองชื่อเซอร์จีอัสเปาโล เป็นคนฉลาดรอบรู้ ผู้ว่าราชการเมืองจึงเชิญบารนาบัสกับเขาโลมาปรารภนาจะฟังพระวจนะของพระเจ้า
8. แต่เอลีมาสคนทำเวทมนตร์ (เพราะชื่อของเขามีความหมายอย่างนั้น) ได้คัดค้านขัดขวางบารนาบัสกับเขาโล หวังจะไม่ให้ผู้ว่าราชการเมืองเชื่อ
9. แต่เขาโล (ที่มีชื่ออีกว่าเปาโล) ประกอบด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์เขม้นดูเอลีมาส
10. และพูดว่า โอ เจ้าเป็นคนเต็มใจไปด้วยอุปายและใจร้ายทุกอย่าง ลูกของพญามาร เป็นศัตรูต่อบรรดาความชอบธรรม เจ้าจะไม่หยุดพยายามทำทางตรงขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้เขวไปหรือ
11. ดูเถิด บัดนี้พระหัตถ์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็อยู่บนเจ้า เจ้าจะเป็นคนตาบอดไม่เห็นดวงอาทิตย์จนถึงเวลากำหนด ทันใดนั้นความมืดมัวก็บังเกิดแก่เอลีมาส เอลีมาสจึงคลำหาคนให้จูงมือไป
12. ครั้นผู้ว่าราชการเมืองได้เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นนั้นจึงเชื่อถือ และอัศจรรย์ใจด้วยพระดำรัสสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า
13. แล้วเปาโลกับพวกของท่านก็แล่นเรือออกจากเมืองปาโพลไปยังเมืองเปอร์กาในแคว้นปัมฟีเลีย ยอห์นได้ละพวกนั้นไว้แล้วกลับมายังกรุงเยรูซาเล็ม
14. แต่พวกนั้นเดินทางต่อไปจากเมืองเปอร์กาถึงเมืองอันท็อกในแคว้นปิสิดีย แล้วได้เข้าไปนั่งลงในธรรมศาลาในวันสะบาโต
15. เมื่ออ่านพระราชบัญญัติกับคำของศาสดาพยากรณ์แล้ว บรรดานายธรรมศาลาจึงใช้คนไปบอกเปาโลกับบารนาบัสว่า ฟีนองเฮย์ ถ้าท่านมีคำกล่าวเตือนสติแก่คนทั้งปวงก็เชิญกล่าวเถิด
16. ฝ่ายเปาโลจึงยืนขึ้นโบกมือแล้วกล่าวว่า ท่านที่เป็นชนชาติอิสราเอลและท่านทั้งหลายที่เกรงกลัวพระเจ้า จงฟังเถิด
17. พระเจ้าของชนชาติอิสราเอลนี้ได้ทรงเลือกบรรพบุรุษของเราไว้ และได้ให้เขาเจริญขึ้นครั้งเมื่อยังเป็นคนต่างด้าว

ในประเทศอียิปต์ และได้ทรงนำเขาออกจากประเทศนั้นด้วยพระกรอันทรงฤทธิ์

18. พระองค์ได้ทรงอดทนต่อความประพฤติของเขาในถิ่นทุรกันดารประมาณสี่สิบปี

19. เมื่อพระองค์ได้ทรงล้างผลาญชนเจ็ดชาติออกเสียจากแผ่นดินคานาอันแล้ว พระองค์ก็ทรงแบ่งแผ่นดินของชนชาติเหล่านั้นให้เขาโดยการจับสลาก

20. ภายหลังพระองค์ทรงประทานพวงผู้วินิจฉัยแก่เขา เป็นเวลาประมาณสี่ร้อยห้าสิบปี จนถึงชาวมูเอลศาสดาพยากรณ์

21. คราวนั้นเขาทั้งหลายได้ขอให้มีกษัตริย์ พระเจ้าจึงได้ทรงประทานซาอูลบุตรชายคีซจากตระกูลเบนยามิน ให้เป็นกษัตริย์ครบสี่สิบปี

22. ครั้นถอดซาอูลแล้วพระองค์ได้ทรงตั้งดาวิดขึ้นเป็นกษัตริย์ของเขา และทรงเป็นพยานกล่าวถึงดาวิดว่า 'เราได้พบดาวิดบุตรชายของเจสซีเป็นคนที่เราชอบใจ เป็นผู้ที่จะทำให้ความประสงค์ของเราสำเร็จทุกประการ'

23. จากเชื้อสายของดาวิด พระเจ้าได้ทรงโปรดให้ผู้ช่วยให้รอด คือพระเยซูเกิดขึ้นแก่ชาติอิสราเอลตามพระสัญญาของพระองค์

24. ก่อนที่พระองค์เสด็จมา ยอห์นได้ประกาศบัพติศมาอันสำแดงการกลับใจใหม่ให้แก่บรรดาชนชาติอิสราเอล

25. เวลาที่ยอห์นทำการตามหน้าที่ของตนเกือบจะสำเร็จ ท่านจึงถามว่า 'ท่านทั้งหลายคิดเห็นว่า ข้าพเจ้าคือผู้ใด ข้าพเจ้าเป็นพระองค์นั้นหามิได้ แต่ดูเถิด จะมีพระองค์ผู้หนึ่งมาภายหลังข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าไม่คู่ควรจะแก้สายรัดฉลองพระบาทของพระองค์'

26. ท่านพี่น้องทั้งหลาย ผู้สืบเชื้อสายของอับราฮัม และคนทั้งหลายในพวกท่านซึ่งเกรงกลัวพระเจ้า ข้าพเจ้าเรื่องความรอดนี้ได้ทรงประทานมาถึงท่านทั้งหลายแล้ว

27. ฝ่ายชาวกรุงเยรูซาเล็มกับพวกขุนนางมิได้รู้จักพระองค์ หรือเข้าใจคำของศาสดาพยากรณ์ทั้งหลาย ซึ่งเคยอ่านกันทุกวันสะบาโต จึงทำให้สำเร็จตามคำเหล่านั้นโดยพิพากษาลงโทษพระองค์

28. ถึงแม้ว่ามิได้พบความผิดประการใดในพระองค์ที่ควรจะให้ตาย พวกเขาจึงขอลาตีให้ปลงพระชนม์พระองค์เสีย

29. ครั้นทำจนสำเร็จทุกอย่างตามที่เขียนไว้แล้วว่าด้วยพระองค์ เขาจึงเชิญพระศพของพระองค์ลงจากต้นไม้ไปประดิษฐานไว้ในอุโมงค์

30. แต่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์

31. พระองค์ทรงปรากฏแก่คนทั้งหลายที่ตามพระองค์จากแคว้นกาลิลีไปยังกรุงเยรูซาเล็มเป็นหลายวัน บัดนี้คนเหล่านั้นเป็นพยานข้างพระองค์แก่คนทั้งหลาย

32. เรานำข่าวประเสริฐนี้มาแจ้งแก่ท่านทั้งหลายว่า พระสัญญาซึ่งทรงประทานแก่บรรพบุรุษของเรา

33. พระเจ้าได้ทรงให้สำเร็จตามนั้นแก่เราผู้เป็นลูกหลานของคนเหล่านั้น คือในการที่พระองค์ทรงให้พระเยซูกลับคืนพระชนม์ เหมือนมีคำเขียนไว้ในหนังสือสดุดีบทที่สองว่า 'ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่ท่านแล้ว'

34. ส่วนข้อที่พระเจ้าได้ทรงให้พระองค์คืนพระชนม์ มิให้กลับเปื่อยเน่าอีกเลย พระองค์จึงตรัสอย่างนี้ว่า 'เราจะให้ความเมตตาอันแน่นอนของเราซึ่งได้สัญญาไว้กับดาวิดให้แก่ท่าน'

35. เพราะพระองค์ตรัสไว้ในสวดอีกว่า 'พระองค์จะไม่ทรงให้องค์บริสุทธิ์ของพระองค์เปื้อนนำไป'
36. ฝ่ายดาวิดเมื่อได้ปฏิบัติในคราวอายุของท่านตามพระทัยของพระเจ้า และได้ล่องลับไปแล้ว และต้องฝังไว้กับบรรพบุรุษของท่าน ก็เปื้อนนำไป
37. แต่พระองค์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงให้เป็นขึ้นมานั้น มิได้ประสบความเปื้อนเลย
38. เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงเข้าใจเถิดว่า โดยพระองค์นั้นแหละจึงได้ประกาศการยกความผิดแก่ท่านทั้งหลาย
39. และโดยพระองค์นั้น ทุกคนที่เชื่อจะพ้นโทษได้ทุกอย่าง ซึ่งจะพ้นไม่ได้โดยพระราชบัญญัติของโมเสส
40. เหตุฉะนั้นจงระวังให้ดี เกือบกว่าคำซึ่งพวกศาสนาดพยากรณ์ได้กล่าวไว้ว่าจะได้แก่ท่านทั้งหลาย คือว่า
41. 'ดูก่อนให้เจ้าทั้งหลายผู้ประมาทหมิ่น ประหลาดใจและถึงพินาศ ด้วยว่าเรากระทำการในกาลสมัยของเจ้า เป็นการที่แม้แต่มีผู้มาบอกแล้ว เจ้าก็จะไม่เชื่อเลย'
42. เมื่อพวกยิวได้ออกไปจากธรรมศาลาแล้ว พวกคนต่างชาติก็อ่อนวอนให้ประกาศคำเหล่านั้นให้เขาฟังในวันสะบาโตหน้า
43. ครั้นคนที่ประชุมกันนั้นต่างคนต่างไปจากธรรมศาลาแล้ว พวกยิวหลายคนกับคนเข้าจารีตที่เกรงกลัวพระเจ้าได้ตามเปาโลและบารนาบัสไป ท่านทั้งสองจึงพูดกับเขา ชวนให้เขาตั้งมั่นคงอยู่ในพระคุณของพระเจ้า
44. ครั้นถึงวันสะบาโตหน้า คนเกือบสิ้นทั้งเมืองได้ประชุมกันฟังพระวาทะของพระเจ้า
45. แต่เมื่อพวกยิวเห็นคนมากมายก็มีใจอิจฉาอย่างยิ่ง ได้พูดคัดค้านคำของเปาโลถึงโต้แย้งกับพูดคำสบประมาท
46. แล้วเปาโลกับบารนาบัสมีใจกล้า ได้กล่าวว่า จำเป็นที่จะต้องกล่าวพระวาทะของพระเจ้าให้ท่านทั้งหลายฟังก่อน แต่เมื่อท่านทั้งหลายบัดเสีย และตัดสินใจว่าตนไม่สมควรที่จะได้ชีวิตนิรันดร์ ดูเถิด พวกเราจะย้ายหน้าไปหาคนต่างชาติ
47. ด้วยองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสสั่งเราอย่างนี้ว่า 'เราได้ตั้งเจ้าไว้ให้เป็นความสว่างของคนต่างชาติ เพื่อเจ้าจะเป็นเหตุให้คนทั้งหลายรอด ถึงที่สุดปลายแผ่นดินโลก'
48. ฝ่ายคนต่างชาติเมื่อได้ยินอย่างนั้นก็มีความยินดี และได้สรรเสริญพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้า และคนทั้งหลายที่ทรงหมายไว้แล้วเพื่อให้ได้ชีวิตนิรันดร์ก็ได้เชื่อถือ
49. พระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้าจึงแพร่ไปตลอดทั่วเขตแดนนั้น
50. แต่พวกยิวได้ยุยงพวกสตรีมีศักดิ์ที่ถือพระเจ้า กับทั้งผู้ชายที่เป็นใหญ่ในเมืองนั้นให้เคียวเชียว และไล่เปาโลกับบารนาบัสออกจากเมืองของเขา
51. ฝ่ายเปาโลกับบารนาบัสจึงสะบัดผงคลีดินจากเท้าของท่านออกเพื่อต่อว่าพวกเขา แล้วก็ไปยังเขตเมืองอิโคเนียม
52. แต่พวกสาวกก็เต็มไปด้วยความชื่นชมยินดี และด้วยพระวิญญูณบริสุทธิ

1. ต่อมาที่เมืองอิโคนิอุม เปาโลกับบารนาบัสได้เข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว กล่าวสั่งสอนเป็นที่จับใจจนพวกยิวและชนชาติกรีกเป็นอันมากได้เชื่อถือ
2. แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อก็ยุยงคนต่างชาติให้มีใจคิดร้ายต่อพวกพี่น้อง
3. เหตุฉะนั้นฝ่ายท่านทั้งสองคอยอยู่ที่นั่นนาน มีใจกลัวกล่าวในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์ได้ทรงรับรองพระคำแห่งพระคุณของพระองค์ โดยทรงโปรดให้ท่านทั้งสองทำหน้าที่สำคัญและการมหัศจรรย์ได้
4. แต่พลเมืองส่วนใหญ่แตกเป็นสองพวก พวกหนึ่งอยู่ฝ่ายพวกยิว และอีกพวกหนึ่งอยู่ฝ่ายอัครสาวก
5. เมื่อทั้งคนต่างชาติและพวกยิวพร้อมกับพวกผู้ปกครอง ได้ร่วมคิดกันจะทำการอภัยศ และเอาก่อนหินขว้างเปาโลกับบารนาบัส
6. ท่านทั้งสองทราบแล้วจึงหนีไปยังเมืองที่อยู่ในแคว้นลิกาโอเนีย คือเมืองลิสตรา เมืองเดอร์บี กับชนบทที่อยู่ล้อมรอบ
7. และได้ประกาศข่าวประเสริฐที่นั่น
8. ที่เมืองลิสตรามีชายคนหนึ่งนั่งอยู่ใช้เท้าไม่ได้ เขาพิการตั้งแต่ครรภ์มารดา ยังไม่เคยเดินเลย
9. คนนั้นได้ฟังเปาโลพูดอยู่ เปาโลจึงเขม่นดูเขา เห็นว่ามีความเชื่อพอจะหายโรคได้
10. จึงร้องสั่งด้วยเสียงอันดังว่า จงลุกขึ้นยืนตรง คนนั้นก็กระโดดขึ้นเดินไป
11. เมื่อหมู่ชนเห็นการซึ่งเปาโลได้กระทำนั้น จึงพากันร้องเป็นภาษาลิกาโอเนียว่า พวกพระแปลงเป็นมนุษย์ลงมาหาเราแล้ว
12. เขาจึงเรียกบารนาบัสว่า พระซุส และเรียกเปาโลว่า พระเฮอร์เมส เพราะเปาโลเป็นผู้นำในการพูด
13. บุโรหิตประจำรูปพระซุส ซึ่งตั้งอยู่หน้าเมืองได้จูงวัวและถือพวงมาลัยมายังประตูเมือง หมายถึงถวายเครื่องบูชาด้วยกันกับประชาชน
14. แต่เมื่ออัครสาวกบารนาบัสกับเปาโลได้ยินดังนั้น จึงฉีกเสื้อผ้าของตนเสีย วิ่งเข้าไปท่ามกลางคนทั้งหลายร้องเสียงดัง
15. ว่า ท่านทั้งหลาย เหตุไฉนท่านจึงทำการอย่างนี้ เราเป็นคนธรรมดาเช่นเดียวกับท่านทั้งหลาย และมาประกาศให้ท่านกลับจากสิ่งไร้ประโยชน์เหล่านี้ ให้มาหาพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก ทะเลและสิ่งสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในที่เหล่านั้น
16. ในกาลก่อนพระองค์ได้ทรงยอมให้บรรดาประชาชาติประพฤติดังตามชอบใจ
17. แต่พระองค์มิได้ทรงให้ขาดพยาน คือพระองค์ได้ทรงกระทำคุณให้ฝนตกจากฟ้าและให้มีฤดูเกิดผล เราทั้งหลายจึงอิมใจด้วยอาหารและความยินดี
18. ถึงแม้ว่าได้กล่าวสิ่งนี้แล้วก็ดี อัครสาวกก็ยังห้ามประชาชนมิให้เขากระทำสักการบูชาถวายแก่ท่านทั้งสองนั้นได้โดยยาก
19. แต่มีพวกยิวบางคนมาจากเมืองอันทิโอกและเมืองอิโคนิอุม เมื่อได้ชักชวนประชาชนแล้ว เขาก็ได้เอาหินขว้าง

เปาโลและลาท่านออกไปจากเมืองคิดว่าท่านตายแล้ว

20. แต่พวกสาวกได้ล้อมท่านไว้แล้วท่านก็ลุกขึ้นเข้าไปในเมือง วันรุ่งขึ้นท่านจึงเลยไปยังเมืองเดอรับีกับบาร์นาบัส
21. และเมื่อท่านทั้งสองได้ประกาศข่าวประเสริฐในเมืองนั้น และได้สั่งสอนคนเป็นอันมาก จึงกลับไปยังเมืองลิสตรา เมืองอโคเนียม และเมืองอันทิโอกอีก
22. กระทำให้ใจของสาวกทั้งหลายถึอมั่นคงขึ้น เตือนเขาให้ดำรงอยู่ในความเชื่อ และสอนว่า เราทั้งหลายจำเป็นต้องทนความยากลำบากมากจนกว่าจะได้เข้าไปในอาณาจักรของพระเจ้า
23. เมื่อท่านทั้งสองได้เลือกตั้งผู้ปกครองสาวกไว้ทุกคริสตจักร และได้อธิษฐานและถืออดอาหารฝากสาวกไว้กับองค์พระผู้เป็นเจ้าที่เขาเชื่อถึอนั้น
24. และหลังจากท่านทั้งสองได้ข้ามแคว้นปิสิดียก็มายังแคว้นบีมฟีเลีย
25. เมื่อได้กล่าวพระวจนะในเมืองเปอร์กาแล้ว จึงลงไปยังเมืองอัททาลิยา
26. และแล่นจากที่นั่นไปยังเมืองอันทิโอก คือเมืองที่ท่านทั้งสองได้รับการฝากไว้ในพระคุณของพระเจ้า ให้กระทำการซึ่งท่านทั้งสองได้กระทำสำเร็จมาแล้วนั้น
27. เมื่อมาถึง ท่านทั้งสองได้เรียกประชุมคริสตจักร และได้เล่าให้เขาฟังถึงพระราชกิจทั้งปวงซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำร่วมกับเขา กับซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดประตูให้คนต่างชาติเชื่อ
28. แล้วท่านทั้งสองจึงอยู่กับพวกสาวกที่นั่นช้านาน

1. มีบางคนลงมาจากแคว้นยูเดียได้สั่งสอนพวกพี่น้องว่า ถ้าไม่เข้าสู่หนัดตามจารีตของโมเสส ท่านจะรอดไม่ได้
2. เหตุฉะนั้นเมื่อเกิดการโต้แย้งและไล่เสียดกันระหว่างเปาโลและบารนาบัสกับคนเหล่านั้นมากมายแล้ว เขาทั้งหลายได้ตั้งเปาโลและบารนาบัสกับคนอื่นๆในพวกนั้นให้ขึ้นไป หรือกับอัครสาวกและผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็มในเรื่องที่เถียงกันนั้น
3. คริสตจักรได้จัดส่งท่านเหล่านั้นไป และขณะเมื่อท่านกำลังข้ามแคว้นฟินิเซียกับแคว้นสะมาเรีย ท่านได้กล่าวถึงเรื่องของคนต่างชาติได้กลับใจใหม่ ทำให้พวกพี่น้องมีความยินดีอย่างยิ่ง
4. ครั้นมาถึงกรุงเยรูซาเล็ม คริสตจักรและอัครสาวกและผู้ปกครองทั้งหลายได้ต้อนรับท่าน แล้วท่านเหล่านั้นจึงเล่าให้เขาฟังถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่พระเจ้าได้ทรงกระทำร่วมกับเขา
5. แต่มีบางคนในพวกฟาริสีที่มีความเชื่อได้ยืนขึ้นกล่าวว่า คนต่างชาตินั้นควรต้องให้เขาเข้าสู่หนัด และสั่งให้เขาถือตามพระราชบัญญัติของโมเสส
6. ฝ่ายอัครสาวกกับผู้ปกครองทั้งหลายจึงได้ประชุมปรึกษากันในเรื่องนั้น
7. เมื่อโต้แย้งกันมากแล้ว เปโตรจึงยืนขึ้นกล่าวแก่เขาว่า พี่น้องเอ๋ย ท่านทั้งหลายทราบอยู่ว่า คราวก่อนนั้นพระเจ้าได้ทรงเลือกข้าพเจ้าเองจากพวกท่านทั้งหลาย ให้เป็นผู้ประกาศพระวจนะแห่งข่าวประเสริฐให้คนต่างชาติฟังและเชื่อ
8. พระเจ้าผู้ทรงทราบจิตใจมนุษย์ได้ทรงรับรองคนต่างชาติ และทรงประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์แก่เขาเหมือนได้ทรงประทานแก่พวกเรา
9. พระองค์ไม่ทรงถือว่าเรากับเขาต่างกัน แต่ทรงชำระใจเขาให้บริสุทธิ์โดยความเชื่อ
10. ถ้าอย่างนั้นทำไมท่านทั้งหลายจึงทดลองพระเจ้า โดยวางแอกบนคอของพวกสาวกซึ่งบรรพบุรุษของเราหรือตัวเราเองก็ตีแบกไม่ไหว
11. แต่เราเชื่อว่า เราเองก็รอดโดยพระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้าเหมือนอย่างเขา
12. ฝ่ายคนทั้งหลายก็นิ่งฟังบารนาบัสกับเปาโลเล่าเรื่องการอัศจรรย์และการมหัศจรรย์ต่างๆ ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกระทำโดยเขาในหมู่พวกต่างชาติ
13. ครั้นจบแล้วและนั่งอยู่ ยากอบจึงกล่าวว่า พี่น้องทั้งหลาย จงฟังข้าพเจ้า
14. ซีโมนได้บอกแล้วว่า พระเจ้าได้ทรงเยี่ยมเยียนคนต่างชาติครั้งแรก เพื่อจะทรงเลือกชนกลุ่มหนึ่งออกจากเขาทั้งหลายเพื่อพระนามของพระองค์
15. คำของศาสดาพยากรณ์ก็สอดคล้องกับเรื่องนี้ ดังที่ได้เขียนไว้แล้วว่า
16. 'ภายหลังเราจะกลับมา และจะสร้างพลับพลาของดาวิดซึ่งพังลงแล้วขึ้นใหม่ ที่ร้างหักพังนั้นเราจะก่อสร้างขึ้นอีก และจะตั้งขึ้นใหม่
17. เพื่อคนอื่นๆจะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้า คือบรรดาคนต่างชาติซึ่งเขาเรียกด้วยนามของเรา องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงกระทำสิ่งทั้งปวงเหล่านี้ได้ตรัสไว้
18. พระเจ้าทรงทราบถึงกิจการทั้งปวงของพระองค์ตั้งแต่แรกสร้างโลกมาแล้ว'

19. เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าตัดสินใจว่า อย่าให้เราวางเครื่องขัดขวางกีดกันคนต่างชาติซึ่งกลับมาหาพระเจ้า
20. แต่เราจงเขียนหนังสือฝากไปถึงเขาว่า ให้งดเว้นเสียจากสิ่งที่มีมลทินเนื่องด้วยรูปเคารพ จากการล่วงประเวณี จากการรับประทานเนื้อสัตว์ที่รัดคอตาย และจากการรับประทานเลือด
21. เพราะว่าตั้งแต่โบราณมาในทุกเมืองมีคนประกาศเรื่องของโมเสส เพราะคนได้อ่านพระราชบัญญัติของท่านในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต
22. ขณะนั้น อัครสาวกและผู้ปกครองทั้งหลายกับทุกคนในคริสตจักร เห็นชอบที่จะเลือกบางคนในพวกเขาให้ไปยังเมืองอันติโอก ด้วยกันกับเปาโลและบารนาบัส คือ ยูดาส ผู้ที่มีชื่ออีกว่า บารซึบบาส และสิลาส ทั้งสองคนนี้เป็นคนสำคัญในพวกพี่น้อง
23. เขาได้เขียนจดหมายมอบให้ท่านถือไปว่า อัครสาวกและผู้ปกครองและพวกพี่น้องของท่าน คำนับมายังท่าน ผู้เป็นพวกพี่น้องซึ่งเป็นคนต่างชาติ ซึ่งอยู่ในเมืองอันติโอก แคว้นซีเรีย และแคว้นซีลีเชียทราบ
24. ด้วยพวกข้าพเจ้าได้ยืนยันว่า มีบางคนในพวกข้าพเจ้าได้พูดให้ท่านทั้งหลายเกิดความไม่สบายใจ และทำให้ใจของท่านปั่นป่วนไป ด้วยสอนว่า 'ท่านต้องเข้าสู่หนัดและประพฤติตามพระราชบัญญัติ' แม้ว่าเรามีได้รับคำสั่งจากพวกข้าพเจ้า
25. พวกข้าพเจ้าจึงพร้อมใจกันเห็นชอบที่จะเลือกคน และใช้เขามายังท่านทั้งหลายพร้อมกับบารนาบัสและเปาโล ผู้เป็นที่รักของเรา
26. และเป็นผู้อุทิศชีวิตของตน เพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
27. เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงใช้ยูดาสกับสิลาสมาเป็นผู้ซึ่งจะเล่าข้อความนี้แก่ท่านทั้งหลายด้วยปากของเขาเอง
28. เพราะว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์และข้าพเจ้าทั้งหลายก็เห็นชอบที่จะไม่วางภาระบนท่านทั้งหลาย เว้นไว้แต่สิ่งเหล่านั้นที่จำเป็น
29. คือว่าให้ท่านทั้งหลายงดการรับประทานสิ่งของซึ่งเขาได้บูชาแก่รูปเคารพ และการรับประทานเลือด และการรับประทานเนื้อสัตว์ซึ่งถูกรัดคอตาย และการล่วงประเวณี ถ้าท่านทั้งหลายงดการเหล่านี้ก็จะเป็นการดี ขอให้ได้อยู่เป็นสุขเถิด
30. เมื่อลาจากกันแล้ว ท่านเหล่านั้นก็ไปยังเมืองอันติโอก และเมื่อได้เรียกคนทั้งปวงประชุมกันแล้ว จึงมอบจดหมายฉบับนั้นให้
31. ครั้นอ่านแล้วต่างก็มีความชื่นชมยินดีในคำหนุนใจนั้น
32. ฝ่ายยูดาสกับสิลาสเป็นผู้พยากรณ์ด้วย จึงได้กล่าวหนุนใจพวกพี่น้องหลายประการให้มีกำลังขึ้น
33. ครั้นพักอยู่ที่นั่นหนอยหนึ่งแล้ว ก็ลาจากพวกพี่น้องไปยังอัครสาวกโดยสันติภาพ
34. ฝ่ายสิลาสเห็นชอบที่จะอยู่ต่อไปที่นั่น
35. แต่เปาโลกับบารนาบัสยังอยู่ต่อไปในเมืองอันติโอก สั่งสอนประกาศพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยกันกับคนอื่นอีกหลายคน
36. ครั้นล่วงไปได้หลายวัน เปาโลจึงพูดกับบารนาบัสว่า ให้เรากลับไปเยี่ยมพวกพี่น้องในทุกเมือง ที่เราได้ประกาศ

พระวณะขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าไว้ ดูว่าเขาเป็นอย่างไรกันบ้าง

37. ฝ่ายบารนาบัสได้ตั้งใจว่าจะพายอห์นผู้ที่มีอีกชื่อหนึ่งว่ามาระโกไปด้วย

38. แต่เปาโลไม่เห็นควรที่จะพายอห์นไปด้วย เพราะครั้งก่อนอห์นได้ละท่านทั้งสองเสียที่แคว้นบัมฟีเลีย และมีได้ไปทำการด้วยกัน

39. แล้วได้เกิดการขัดแย้งกันจนต้องแยกกัน บารนาบัสจึงพามาระโกลงเรือไปยังเกาะไซปรัส

40. แต่เปาโลได้เลือกทิตัส และเมื่อพวกพี่น้องได้ฝากท่านทั้งสองไว้ในพระคุณของพระเจ้าแล้วท่านก็ไป

41. ท่านจึงไปตลอดแคว้นซีเรียกับแคว้นซิดีเซียหนุนใจคริสตจักรให้แข็งแรงขึ้น

1. แล้วเปาโลไปยังเมืองเดอโรปีกับเมืองลิสตรา และดูเถิด ที่นั่นมีสาวกคนหนึ่งชื่อทิโมธี เป็นบุตรชายของหญิงชาติยิวคนหนึ่งที่เขาเชื่อแล้ว แต่บิดาเป็นชาติกรีก
2. ทิโมธีมีชื่อเสียงดีในหมู่พวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองลิสตรา และเมืองอโคเนียม
3. เปาโลจะใคร่พาทิโมธีไปด้วยกัน จึงให้เข้าสู่หนัดเพราะเห็นแก่พวกยิวที่อยู่ในเมืองนั้นๆ เพราะคนเหล่านั้นทุกคนรู้ว่าบิดาของเขาเป็นชาติกรีก
4. เมื่อท่านเหล่านั้นได้เที่ยวไปตามเมืองต่างๆก็ได้ส่งหนังสือขอตกลงของอัครสาวก และผู้ปกครองในกรุงเยรูซาเล็มมอบให้คนทั้งหลายทุกเมืองเพื่อให้ประพฤติตาม
5. คริสตจักรทั้งปวงจึงเข้มแข็งในความเชื่อ และคริสตสมาชิกริบัติได้ทวีขึ้นทุกวัน
6. ครั้นท่านเหล่านั้นไปทั่วแคว้นแคว้นฟรีเจียกับกาลาเทียแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ห้ามมิให้กล่าวพระวจนะในแคว้นเอเซีย
7. เมื่อไปยังแคว้นมิเซียแล้ว ก็พยายามจะไปยังแคว้นบิธีเนีย แต่พระวิญญาณไม่ทรงโปรดให้ไป
8. แล้วท่านเหล่านั้นได้เดินทางผ่านแคว้นมิเซียลงมายังเมืองโตรอัส
9. ในเวลากลางคืนเปาโลได้นิมิตเห็นผู้ชายชาวมาซิโดเนียคนหนึ่งยืนอ้อนวอนว่า ขอโปรดมาช่วยพวกข้าพเจ้าในแคว้นมาซิโดเนียเถิด
10. ครั้นท่านเห็นนิมิตนั้นแล้ว เราจึงหาโอกาสทันทีที่จะไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ด้วยเห็นแน่ว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเรียกเราให้ไปประกาศข่าวประเสริฐแก่ชาวแคว้นนั้น
11. เหตุฉะนั้น เมื่อออกจากเมืองโตรอัสแล้ว ก็ตรงไปยังเกาะสาโมทรัสเซียและรุ่งขึ้นก็ถึงเมืองเนออปุรี
12. เมื่อออกจากที่นั่นแล้ว ก็ได้ไปยังเมืองฟิลิปปีซึ่งเป็นเมืองเอกในเขตแคว้นมาซิโดเนีย และเป็นเมืองขึ้น เราจึงพักอยู่ในเมืองนั้นหลายวัน
13. ในวันสะบาโตเราได้ออกจากเมืองไปยังฝั่งแม่น้ำ เข้าใจว่ามีที่สำหรับอธิษฐาน จึงได้นั่งสนทนากับพวกผู้หญิงที่ประชุมกันที่นั่น
14. มีหญิงคนหนึ่งชื่อลิเดียมาจากเมืองธียาทிர่าเป็นคนขายผ้าสีม่วง เป็นผู้มัสการพระเจ้า หญิงนั้นได้ฟังเรา และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเปิดใจของเธอสอนใจในถ้อยคำซึ่งเปาโลได้กล่าว
15. เมื่อหญิงคนนั้นกับทั้งครอบครัวของเธอได้รับบัพติศมาแล้วจึงอ้อนวอนเราว่า ถ้าท่านเห็นว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เชิญเข้ามาพักอาศัยในบ้านของข้าพเจ้าเถิด และเขาได้วิงวอนจนเราขัดไม่ได้
16. ต่อมาเมื่อเรากำลังออกไปยังที่สำหรับอธิษฐาน มีหญิงสาวคนหนึ่งที่มีผีหมอเข้าได้มาพบกับเรา เขาทำการทายเป็นให้พวกเจ้านายของเขาได้เงินเป็นอันมาก
17. หญิงนั้นตามเปาโลกับพวกเราไปร้องว่า คนเหล่านี้เป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าผู้สูงสุด มากล่าวประกาศทางรอดแก่เราทั้งหลาย
18. เขาทำอย่างนั้นหลายวัน ฝ่ายเปาโลเป็นทุกข์มาก หันหน้าสั่งผีนั้นว่า เราสั่งเจ้าว่า ในพระนามของพระเยซูคริสต์

เจ้าจงออกมาจากเขา ฉะนั้นก็ออกมาในเวลานั้น

19. ส่วนพวกนายของเขาเมื่อเห็นว่าหมดหวังที่จะได้เงินแล้ว เขาจึงจับเปาโลและสิลาสลากมาถึงพวกเจ้าหน้าที่ซึ่งที่ว่าการเมือง
20. เมื่อนำมาถึงเจ้าเมืองแล้วจึงกล่าวว่า คนเหล่านี้เป็นพวกยิว ก่อการวุ่นวายมากในเมืองของเรา
21. และสั่งสอนธรรมนิยม ซึ่งเราชาวโรมตามกฎหมายไม่ควรจะรับหรือถือเลย
22. ประชาชนก็ได้อื้อกันขึ้นต่อผู้เปาโลและสิลาส เจ้าเมืองได้กระชากเสื้อของท่านทั้งสองออก แล้วสั่งให้โบยด้วยไม้เรียว
23. ครั้นโบยหลายทีแล้วจึงให้จำไว้ในคุก และกำชับนายคุกให้รักษาไว้ให้มั่นคง
24. นายคุกเมื่อรับคำสั่งอย่างนั้นแล้วจึงพาเปาโลกับสิลาสไปจำไว้ในห้องชั้นใน เอาเท้าใส่ข้อไว้แน่นหนา
25. ประมาณเที่ยงคืนเปาโลกับสิลาสก็อธิษฐานและร้องเพลงสรรเสริญพระเจ้า นักโทษทั้งหลายก็ฟังอยู่
26. ในทันใดนั้นเกิดแผ่นดินไหวใหญ่จนรากคุกสะเทือนสะท้าน และประตูคุกเปิดหมดทุกบาน เครื่องจำจองก็หลุดจากเขาสิ้นทุกคนทันที
27. ฝ่ายนายคุกตื่นขึ้นเห็นประตูคุกเปิดอยู่ คาดว่านักโทษทั้งหลายหนีไปหมดแล้ว จึงชักดาบออกมาหมายว่าจะฆ่าตัวเสีย
28. แต่เปาโลได้ร้องเสียงดังว่า อย่าทำร้ายตัวเองเลย เราทั้งหลายอยู่พร้อมด้วยกันทุกคน
29. นายคุกจึงสั่งให้จุดไฟมา แล้ววิ่งเข้าไปตัวสั้นกราบลงที่เท้าของเปาโลกับสิลาส
30. และพาท่านทั้งสองออกมาแล้วว่า ท่านเจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำอย่างไรจึงจะรอดได้
31. เปาโลกับสิลาสจึงกล่าวว่า จงเชื่อวางใจในพระเยซูคริสต์เจ้า และท่านจะรอดได้ทั้งครอบครัวของท่านด้วย
32. ท่านทั้งสองจึงกล่าวสั่งสอนพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้นายคุก และคนทั้งปวงที่อยู่ในบ้านของเขาฟัง
33. ในกลางคืนชั่วโมงเดียวกันนั้นเอง นายคุกจึงพาเปาโลกับสิลาสไปล้างแผลที่ถูกเข็ญ และในขณะที่นั้นนายคุกก็ได้รับบัพติศมาพร้อมทั้งครัวเรือนของเขา
34. แล้วได้พาท่านทั้งสองเข้าไปในบ้านของเขา จัดโต๊ะเลี้ยงท่านแสดงความยินดีอย่างยิ่ง เพราะได้เชื่อถือพระเจ้าพร้อมกับทั้งครอบครัวแล้ว
35. ครั้นเวลาเช้าเจ้าเมืองจึงใช้พวกนักการไป สั่งว่า จงปล่อยคนทั้งสองนั้นเสีย
36. นายคุกจึงบอกเปาโลว่า เจ้าเมืองได้ใช้คนมาบอกให้ปล่อยท่านทั้งสอง ฉะนั้นเชิญท่านออกไปตามสบายเถิด
37. แต่เปาโลกล่าวแก่เขาทั้งหลายว่า เราได้เขียนเราผู้เป็นคนสัญชาติโรมต่อหน้าคนทั้งหลายก่อนได้ตัดสินความ และได้จำเราไว้ในคุก บัดนี้เขาจะเลือกใส่ให้เราออกไปเป็นการลับหรือ ทำอย่างนั้นไม่ได้ ให้เขาเองมาพาเราออกไปเถิด
38. พวกนักการจึงนำความไปแจ้งแก่เจ้าเมือง เมื่อเจ้าเมืองได้ยินว่าท่านทั้งสองเป็นคนสัญชาติโรมก็ตกใจกลัว
39. จึงมาวิงวอนท่านทั้งสอง ครั้นพาออกไปแล้วจึงขอให้ออกไปเสียจากเมือง
40. ท่านทั้งสองจึงออกจากคุก แล้วได้เข้าไปในบ้านของนางลิเดีย เมื่อพบพวกพี่น้องก็พูดจาหนุนใจเขาแล้วก็ลาไป

บทที่ 17

1. ครั้นเปาโลกับซิลลาสข้ามเมืองอัมฟิบุรีและเมืองอปอลโลเนียแล้ว จึงมายังเมืองเธสะโลนิกา ที่นั่นมีธรรมศาลาของพวกยิว
2. เปาโลจึงเข้าไปร่วมกับพวกเขาตามอย่างเคย และท่านได้อ้างข้อความในพระคัมภีร์โต้ตอบกับเขาทั้งสามวันสะบาโต
3. และไขข้อความชี้แจงให้เห็นว่าจำเป็นที่พระคริสต์ต้องทนทุกข์ทรมาน แล้วทรงคืนพระชนม์และกล่าวต่อไปว่า พระเยซูของคัมภีร์ที่เราประกาศแก่ท่านทั้งหลายคือพระคริสต์
4. บางคนในพวกเขาก็เชื่อ และสมัครเข้าเป็นพรรคพวกกับเปาโลและซิลลาส รวมทั้งชาวกรีกเป็นจำนวนมากที่เกรงกลัวพระเจ้าและสุภาพสตรีที่เป็นคนสำคัญก็ไม่น้อย
5. แต่พวกยิวที่ไม่เชื่อก็อิจฉา ไปคบคิดกับคนพาลตามตลาดรวบรวมกันมาเป็นอันมาก ก่อการจลาจลในบ้านเมือง เข้าบุกบ้านของยาโสน ตั้งใจจะพาท่านทั้งสองออกมาให้คนทั้งปวง
6. ครั้นไม่พบจึงจู่ดลากยาโสนกับพวกพี่น้องบางคนไปหาเจ้าหน้าที่ผู้ครองเมืองร้องว่า คนเหล่านั้นที่เป็นพวกคว่ำแผ่นดินได้มาที่นี่ด้วย
7. ยาโสนรับรองเขาไว้ และบรรดาคนเหล่านั้นได้กระทำผิดคำสั่งของซีซาร์ โดยเขาสอนว่ามีกษัตริย์อีกองค์หนึ่งคือพระเยซู
8. เมื่อประชาชนและเจ้าหน้าที่ผู้ครองเมืองได้ยินดังนั้นก็ร้อนใจ
9. จึงเรียกประกันตัวยาโสนกับคนอื่น ๆ แล้วก็ปล่อยไป
10. พอค่ำลงพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลกับซิลลาสไปยังเมืองเบโรอา ครั้นถึงแล้วท่านจึงเข้าไปในธรรมศาลาของพวกยิว
11. ชาวเมืองนั้นสุภาพกว่าชาวเมืองเธสะโลนิกา ด้วยเขาได้รับพระวจนะด้วยความเต็มใจ และค้นดูพระคัมภีร์ทุกวันหวังจะรู้ว่า ข้อความเหล่านั้นจะจริงดังกล่าวหรือไม่
12. เหตุฉะนั้น มีหลายคนในพวกเขาได้เชื่อถือ กับสตรีผู้มีศักดิ์ชาติกรีก ทั้งผู้ชายไม่น้อย
13. แต่เมื่อพวกยิวที่อยู่ในเมืองเธสะโลนิกาทราบ ว่า เปาโลได้กล่าวสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าในเมืองเบโรอาเหมือนกัน เขาก็มายุยงประชาชนที่นั่นด้วย
14. ขณะนั้นพวกพี่น้องจึงส่งเปาโลออกไปตามทางที่จะไปทะเล แต่ซิลลาสกับทิโมธียังอยู่ที่นั่น
15. คนที่ไปส่งเปาโลนั้นได้ไปส่งท่านถึงกรุงเอเธนส์ และเมื่อได้รับคำสั่งของท่านให้บอกซิลลาสกับทิโมธีให้รีบไปหาท่านแล้วเขาก็จากไป
16. เมื่อเปาโลกำลังคอยซิลลาสกับทิโมธีอยู่ในกรุงเอเธนส์นั้น ท่านมีความเดือดร้อนวุ่นวายใจเพราะได้เห็นรูปเคารพเต็มไปทั้งเมือง
17. เหตุฉะนั้น ท่านจึงได้ตอบในธรรมศาลากับพวกยิว และกับคนที่เกรงกลัวพระเจ้า และกับคนทั้งหลายซึ่งมาพบท่านที่ตลาดทุกวัน
18. นักปรัชญาบางคนในพวกเอพิคูเรียวและในพวกสโตอิกได้มาพบท่าน บางคนกล่าวว่า คนพูดเพ้อเจ้ออย่างนี้จะ

ใคร่มาพูดอะไรให้เราฟังอีกเล่า คนอื่นกล่าวว่า ดูเหมือนเขาเป็นคนที่นำพระต่างประเทศเข้ามาเผยแพร่ เพราะเปาโลได้ประกาศเรื่องพระเยซูและเรื่องความเป็นขึ้นมาจากความตาย

19. เขาจึงจับเปาโลพาไปยังสภาอาเรโอปากัสแล้วถามว่า เราขอรู้ได้หรือไม่ว่าคำสอนอย่างใหม่ที่ท่านกล่าวนั้นเป็นอย่างไร
20. เพราะว่าท่านนำเรื่องแปลกประหลาดมาถึงหูของเรา เหตุฉะนั้นเราอยากทราบว่าเป็นเรื่องเหล่านี้มีความหมายว่าอย่างไร
21. (เพราะชาวเอเธนส์กับชาวต่างประเทศซึ่งอาศัยอยู่ที่นั่น ไม่ได้ใช้เวลาว่างในการอื่นนอกจากจะกล่าวหรือฟังสิ่งใหม่ ๆ)
22. ฝ่ายเปาโลจึงยืนขึ้นกลางเขาอาเรโอแล้วกล่าวว่า ท่านชาวกรุงเอเธนส์ ข้าพเจ้าเห็นได้ว่าท่านทั้งหลายเป็นนักศาสนาในทุกเรื่อง
23. เพราะว่าเมื่อข้าพเจ้าเดินทางมาสังเกตเห็นสิ่งของท่านนมัสการนั้น ข้าพเจ้าได้พบแท่นแท่นหนึ่งมีคำจารึกไว้ว่า 'แต่พระเจ้าที่ไม่รู้จัก' เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมาประกาศ และแสดงให้ท่านทั้งหลายทราบถึงพระเจ้าที่ท่านไม่รู้จักแต่ยังนมัสการอยู่
24. พระเจ้าผู้ทรงสร้างโลกกับสิ่งทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้น พระองค์ทรงเป็นเจ้าของฟ้าสวรรค์และแผ่นดินโลก มิได้ทรงสถิตในปูชนียสถานซึ่งมีมนุษย์ได้กระทำไว้
25. การที่มีมนุษย์ปฏิบัตินมัสการพระองค์นั้นจะหมายความว่า พระเจ้าต้องประสงค์สิ่งหนึ่งสิ่งใดจากเขาก็หาไม่ได้ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานชีวิตและลมหายใจและสิ่งสารพัดแก่คนทั้งปวงต่างหาก
26. พระองค์ได้ทรงสร้างมนุษย์ทุกชาติสืบสายโลหิตอันเดียวกันให้อยู่ทั่วพื้นพิภพโลก และได้ทรงกำหนดเวลาและเขตแดนให้เขาอยู่
27. เพื่อเขาจะได้แสวงหาองค์พระผู้เป็นเจ้าของเขา และหากเขาจะคลำหาก็จะได้พบพระองค์ ด้วยพระองค์มิทรงอยู่ห่างไกลจากเราทุกคนเลย
28. ด้วยว่า 'เรามีชีวิตและไหวตัวและเป็นอยู่ในพระองค์' ตามที่กวีบางคนในพวกท่านได้กล่าวว่า 'เราทั้งหลายเป็นเชื้อสายของพระองค์'
29. เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นเชื้อสายของพระเจ้าแล้ว เราก็ไม่ควรถือว่าพระเจ้าทรงเป็นเหมือนทอง เงิน หรือหิน ซึ่งได้แกะสลักด้วยศิลปะและความคิดของมนุษย์
30. ในเวลาเมื่อมนุษย์ยังโงกเขลาอยู่พระเจ้าทรงมองข้ามไปเสีย แต่เดี๋ยวนี้พระองค์ได้ตรัสสั่งแก่มนุษย์ทั้งปวงทั่วทุกแห่งให้กลับใจใหม่
31. เพราะพระองค์ได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้ ในวันนั้นพระองค์จะทรงพิพากษาโลกตามความชอบธรรม โดยให้ท่านองค์นั้นซึ่งพระองค์ได้ทรงเลือกไว้เป็นผู้พิพากษา และพระองค์ได้ให้พยานหลักฐานแก่คนทั้งปวงแล้วว่า ได้ทรงโปรดให้ท่านองค์นั้นคืนพระชนม์
32. ครั้นคนทั้งหลายได้ยินถึงเรื่องการซึ่งเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว บางคนก็เยาะเย้ย แต่คนอื่น ๆ ว่า เราจะฟัง

ท่านกล่าวเรื่องนี้อีกต่อไป

33. แล้วเปาโลจึงออกไปจากเขา

34. แต่มีชายบางคนติดตามเปาโลไปและได้เชื่อถือ ในคนเหล่านั้นมีติโอนิสิัสผู้เป็นสมาชิกสภาอาเรโอปากัส กับหญิงคนหนึ่งชื่อดามาริส และคนอื่นๆด้วย

1. ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้เปาโลจึงออกจากกรุงเอเธนส์ไปยังเมืองโครีนธ์
2. ท่านได้พบยิวคนหนึ่งชื่ออากวิลลา ซึ่งเกิดในแคว้นปอนทัส แต่ฟังมาจากประเทศอิตาลีกับภรรยาชื่อปรัสสิลลา (เพราะคลาวดิอัสมีรับสั่งให้พวกยิวทั้งปวงออกไปจากกรุงโรม) เปาโลจึงไปหาคนทั้งสองนั้น
3. และเพราะเขามีอาชีพอย่างเดียวกันจึงได้อาศัยทำการอยู่กับเขา (เพราะว่าทั้งสองฝ่ายเป็นช่างทำเต็นท์ด้วยกัน)
4. เปาโลได้โต้เถียงในธรรมศาลาทุกวันสะบาโต ได้ชักชวนทั้งพวกยิวและพวกกรีก
5. พอสิลาสกับทิโมธีมาจากแคว้นมาซิโดเนีย เปาโลก็ได้รับการดลใจ และเป็นพยานแก่พวกยิวว่าพระเยซูเป็นพระคริสต์
6. แต่เมื่อพวกเหล่านั้นขัดขวางตัวเองและกล่าวคำหมิ่นประมาท เปาโลจึงได้สะบัดเสื้อผ้ากล่าวแก่เขาว่า ให้เลือดของท่านทั้งหลายตกบนศีรษะของท่านเองเถิด ข้าพเจ้าก็ปราศจากเลือดนั้นแล้ว ตั้งแต่นี้ไปข้าพเจ้าจะไปหาคนต่างชาติ
7. ท่านจึงออกจากที่นั่น แล้วเข้าไปในบ้านของชายคนหนึ่งชื่อยูลทัส ซึ่งเป็นผู้นมัสการพระเจ้า บ้านของเขาอยู่ติดกับธรรมศาลา
8. ฝ่ายคริสตัสนายธรรมศาลากับทั้งครัวเรือนของท่านได้เชื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า และชาวโครีนธ์หลายคนเมื่อได้ฟังแล้วก็ได้เชื่อถือและรับบัพติศมา
9. และองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสกับเปาโลทางนิมิตในคืนวันหนึ่งว่า อย่ากลัวเลย แต่จงกล่าวต่อไป อย่านิ่งเสีย
10. เพราะว่าเราอยู่กับเจ้าและจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดอาจต่อสู้ทำร้ายเจ้า ด้วยว่าคนของเราในนครนี้มีมาก
11. เปาโลจึงยับยั้งอยู่กับเขาและสั่งสอนพระวจนะของพระเจ้าตลอดหนึ่งปีกับหกเดือน
12. แต่คราวเมื่อกัลลิโอเป็นผู้สำเร็จราชการแคว้นอากายา พวกยิวได้ฮือกันขึ้นต่อสู้เปาโล และพาท่านไปบัลลังก์พิพากษา
13. ฟ้องว่า คนนี้ชักชวนคนทั้งหลายให้นมัสการพระเจ้าตามทางที่ผิดกฎหมาย
14. เมื่อเปาโลจะอำปากพูด กัลลิโอก็กล่าวแก่พวกยิวว่า โอ พวกยิว ถ้าเป็นเรื่องความชั่วหรือเป็นเรื่องอาชญากรรมสมควรเราจะฟังท่านทั้งหลาย
15. แต่เมื่อเป็นการโต้แย้งกันถึงเรื่องถ้อยคำกับชื่อและพระราชบัญญัติของพวกท่านแล้ว ท่านทั้งหลายจงวินิจฉัยกันเอาเองเถิด เราไม่อยากจะพิพากษาดัดสินข้อความเหล่านั้น
16. ท่านจึงไล่พวกนั้นไปจากบัลลังก์พิพากษา
17. บรรดาชาติกรีกจึงจับโสสเธเนสนายธรรมศาลา มาเขียนข้างหน้าบัลลังก์พิพากษา แต่กัลลิโอไม่เอาธุระเลย
18. ต่อมาเปาโลได้พักอยู่ที่นั่นอีกหลายวัน แล้วท่านจึงลาพวกพี่น้องแล่นเรือไปยังแคว้นซีเรีย และปรัสสิลลากับอากวิลลาก็ไปด้วย เปาโลได้โกนศีรษะที่เมืองเคนเคเรีย เพราะท่านได้ปฏิญาณตัวไว้
19. ครั้นมายังเมืองเอเฟซัส เปาโลได้ละปรัสสิลลากับอากวิลลาไว้ที่นั่น แต่ท่านเองได้เข้าไปโต้เถียงกับพวกยิวในธรรมศาลา

20. เมื่อคนเหล่านั้นขอให้ท่านอยู่กับเขาต่อไป ท่านก็ไม่ยอม
21. แต่ได้ลาเขาไปกล่าวว่า ข้าพเจ้าจะพยายามรักษาเทศกาลเลี้ยงที่จะถึงในกรุงเยรูซาเล็มโดยทุกวิถีทาง แต่ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าจะกลับมาหาท่านทั้งหลายอีก แล้วเปาโลได้ลงเรือแล่นออกจากเมืองเอเฟซัส
22. ครั้นมาถึงเมืองซีซารียา ท่านได้ขึ้นไปค้ำับคริสตจักรแล้วลงไปยังเมืองอันทิโอก
23. ครั้นยับยั้งอยู่ที่นั่นหน่อยหนึ่ง ท่านจึงไปตลอดแคว้นกาลาเทียและฟรีเจียตามลำดับกันไปเรื่อยๆ เพื่อจะช่วยเหลือกำลังพวกสาวก
24. มียิวคนหนึ่งชื่ออปอลโล เกิดในเมืองอเล็กซานเดรีย เป็นคนมีโวหารดี และชำนาญมากในทางพระคัมภีร์ ท่านมายังเมืองเอเฟซัส
25. อปอลโลคนนี้ได้รับการอบรมในทางขององค์พระผู้เป็นเจ้า และมีใจร้อนรนกล่าวสั่งสอนโดยละเอียดถึงเรื่ององค์พระผู้เป็นเจ้า ถึงแม้ว่าท่านรู้แต่เพียงบัญญัติของยอห์นเท่านั้น
26. ท่านได้ตั้งต้นสั่งสอนโดยใจกล้าในธรรมศาลา แต่เมื่ออากวิลากับปริสซิลลาได้ฟังท่านแล้ว เขาจึงรับท่านมาสั่งสอนให้รู้ทางของพระเจ้าให้ถูกต้องยิ่งขึ้น
27. ครั้นอปอลโลจะใคร่ไปยังแคว้นอาคาญา พวกพี่น้องก็เขียนจดหมายฝากไปถึงสาวกที่นั่นให้เขารับรองท่านไว้ ครั้นท่านไปถึงแล้ว ท่านได้ช่วยเหลือคนทั้งหลายที่ได้เชื่อโดยพระคุณนั้นอย่างมากมาย
28. เพราะท่านโต้แย้งกับพวกยิวอย่างแข็งแรงต่อหน้าคนทั้งปวง และชี้แจงยกหลักในพระคัมภีร์อ้างให้เห็นว่า พระเยซูคือพระคริสต์

1. ต่อมาขณะที่อโปลโลยังอยู่ในเมืองโครินธ์นั้น เปาโลได้ไปตามแวนแคว้นฝ่ายเหนือ แล้วมายังเมืองเอเฟซัส และพบสาวกบางคน
2. จึงถามเขาว่า ตั้งแต่ท่านทั้งหลายเชื่อนั้น ท่านได้รับพระวิญญาณบริสุทธิ์หรือเปล่า เขาตอบเปาโลว่า เปล่า เรื่องพระวิญญาณบริสุทธิ์นั้นเรากียังไม่เคยได้ยินเลย
3. เปาโลจึงถามเขาว่า ถ้าอย่างนั้นท่านได้รับบัพติศมาอันใดเล่า เขาตอบว่า บัพติศมาของยอห์น
4. เปาโลจึงว่า ยอห์นให้รับบัพติศมาสำแดงถึงการกลับใจใหม่ก็จริง แล้วบอกคนทั้งปวงให้เชื่อในพระองค์ผู้จะเสด็จมาภายหลังคือพระเยซูคริสต์
5. เมื่อเขาได้ยินอย่างนั้น เขาจึงรับบัพติศมาในพระนามของพระเยซูเจ้า
6. เมื่อเปาโลได้วางมือบนเขาแล้ว พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็เสด็จลงมาบนเขา เขาจึงพูดภาษาแปลกๆ และได้พยากรณ์ด้วย
7. คนเหล่านั้นมีผู้ชายประมาณสิบสองคน
8. เปาโลเข้าไปกล่าวโต้แย้งในธรรมศาลาด้วยใจกล้าสิ้นสามเดือน ชักชวนให้เชื่อในสิ่งที่กล่าวถึงอาณาจักรของพระเจ้า
9. แต่บางคนมีใจแข็งกระด้างไม่เชื่อและพูดหยาบช้าเรื่องทางนั้นต่อหน้าชุมนุมชน เปาโลจึงแยกไปจากเขาและพาพวกสาวกไปด้วย แล้วท่านได้ไปโต้แย้งกันทุกวันในห้องประชุมของท่านผู้หนึ่งชื่อ ที่รินนัส
10. ท่านได้กระทำอย่างนั้นสิ้นสองปี จนชาวแคว้นเอเชียทั้งพวกยิวและพวกกรีกได้ยินพระวจนะของพระเยซูเจ้า
11. พระเจ้าได้ทรงกระทำการอัศจรรย์อันพิสดารด้วยมือของเปาโล
12. จนเขานำเอาผ้าเช็ดหน้ากับผ้ากันเปื้อนจากตัวเปาโลไปวางที่ตัวคนป่วยไข้ โรคนั้นก็หายและวิญญาณชั่วก็ออกจากคน
13. แต่พวกยิวบางคนที่ยั่วไปเป็นหมอผีพยายามใช้พระนามของพระเยซูเจ้าขับวิญญาณชั่วว่า เราสั่งเจ้าโดยพระเยซูซึ่งเปาโลได้ประกาศนั้น
14. พวกยิวคนหนึ่งชื่อเสวาเป็นปุโรหิตใหญ่มีบุตรชายเจ็ดคนซึ่งได้กระทำอย่างนั้น
15. ฝ่ายวิญญาณชั่วจึงตอบเขาว่า พระเยซู ข้าก็รู้จัก และเปาโล ข้าก็รู้จัก แต่พวกเจ้าเป็นผู้ใดเล่า
16. คนที่มีวิญญาณชั่วสิงอยู่จึงกระโดดใส่คนเหล่านั้นและเอาชนะเขา และปราบเขาลงได้ จนคนเหล่านั้นต้องหนีออกไปจากเรือนทั้งเปลือยกายและบาดเจ็บ
17. เรื่องนั้นได้ลือกันไปถึงหูคนทั้งปวงที่อยู่ในเมืองเอเฟซัสทั้งพวกยิวกับพวกกรีก และคนทั้งปวงก็พากันมีความเกรงกลัว และพระนามของพระเยซูเจ้าก็เป็นที่ยกย่องสรรเสริญ
18. มีหลายคนที่ยึดแล้วได้มาสารภาพ และเล่าเรื่องการซึ่งเขาได้กระทำไปนั้น
19. และหลายคนที่ใช้เวทมนตร์ได้เอาตำราของตนมาเผาเสียต่อหน้าคนทั้งปวง ตำราเหล่านั้นคิดเป็นราคาถึงห้าหมื่นเหรียญเงิน

20. พระวณะของพระเจ้ายี่บังเกิดผลอย่างมากและมีชัย
21. ครั้นสิ้นเหตุการณ์เหล่านี้แล้วเปาโลได้ตั้งใจว่า เมื่อไปทั่วแคว้นมาซิโดเนียกับแคว้นอาคาญาแล้วจะเลยไปยังกรุงเยรูซาเล็ม และพูดว่า เมื่อข้าพเจ้าไปที่นั่นแล้ว ข้าพเจ้าจะต้องไปเห็นกรุงโรมด้วย
22. ท่านจึงใช้ผู้ช่วยของท่านสองคน คือทิโมธีกับเอร์สทัสไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ฝ่ายท่านก็พักอยู่น้อยหนึ่งในแคว้นเอเชีย
23. คราวนั้นเกิดการรุ่มรวยมากเพราะเหตุทางนั้น
24. ด้วยมีชายคนหนึ่งชื่อเดเมตรีอัส เป็นช่างเงินได้เอาเงินทำเป็นรูปพระอารเทมิสทำให้พวกช่างเงินนั้นได้กำไรมาก
25. เดเมตรีอัสจึงประชุมช่างเหล่านั้นที่ทำการคล้ายกันแล้วว่า ท่านทั้งหลาย ท่านทราบอยู่ว่าพวกเราได้ทรัพย์สินเงินทองมาก็เพราะทำการอันนี้
26. และท่านทั้งหลายได้ยินและได้เห็นอยู่ว่า ไม่ใช่เฉพาะในเมืองเอเฟซัสเมืองเดียว แต่เกือบทั่วแคว้นเอเชีย เปาโลคนนี้ได้ชักชวนคนเป็นอันมากให้เลิกทางเก่าเสีย โดยได้กล่าวว่าสิ่งที่มือมนุษย์ทำนั้นไม่ใช่พระ
27. นากลัวว่าไม่ใช่แต่อาชีพของเราจะเสียไปอย่างเดียว แต่พระวิหารของพระอารเทมิสซึ่งเป็นใหญ่จะเป็นที่หมิ่นประมาทด้วย และสง่าราศีแห่งรูปของพระแม่เจ้านั้นซึ่งเป็นที่นับถือของบรรดาชาวแคว้นเอเชียกับสิ้นทั้งโลก จะเสื่อมลงไป
28. ครั้นคนทั้งหลายได้ยินดังนั้น ต่างก็โกรธแค้นและร้องว่า พระอารเทมิสของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่
29. แล้วก็เกิดการรุ่มรวยใหญ่โตทั่วทั้งเมือง เขาจึงได้จับกายอัสกับอาริสทาร์คัสชาวมาซิโดเนียผู้เป็นเพื่อนเดินทางของเปาโล ลากวิ่งเข้าไปในโรงมหรสพ
30. ฝ่ายเปาโลใคร่จะเข้าไปในหมู่คนด้วย แต่พวกสาวกไม่ยอมให้ท่านเข้าไป
31. มีบางคนในพวกเจ้านายที่ประจำแคว้นเอเชียซึ่งเป็นสหายของเปาโล ได้ใช้คนไปวิงวอนขอเปาโลมิให้เข้าไปในโรงมหรสพ
32. บางคนจึงได้ร้องว่าอย่างนี้ บางคนได้ร้องว่าอย่างนั้น เพราะว่าที่ประชุมรุ่มรวยมาก และคนโดยมากไม่รู้ว่าเขาประชุมกันด้วยเรื่องอะไร
33. พวกเหล่านั้นบางคนได้ดัดนอเล็กซานเดอร์ ซึ่งเป็นคนที่พวกยิวให้ออกมาข้างหน้า อเล็กซานเดอร์จึงโบกมือหมายจะกล่าวแก้แทนต่อหน้าคนทั้งปวง
34. แต่เมื่อคนทั้งหลายรู้ว่าท่านเป็นคนยิว เขาก็ยิ่งส่งเสียงร้องพร้อมกันอยู่ประมาณสักสองชั่วโมงว่า พระอารเทมิสของชาวเอเฟซัสเป็นใหญ่
35. ฝ่ายนายอำเภอมือบั้งคับให้ประชาชนเจียบลงแล้วจึงกล่าวว่า ท่านชาวเอเฟซัสทั้งปวง มีผู้ใดบ้างซึ่งไม่ทราบว่าเป็นผู้รักษาพระวิหารของพระแม่เจ้าอารเทมิสที่เป็นใหญ่ และเป็นผู้รักษารูปศิลาซึ่งตกลงมาจากฟ้า
36. เมื่อข้อนั้นกล่าวโต้แย้งไม่ได้แล้ว ท่านทั้งหลายควรจะนิ่งสงบสติอารมณ์ อย่าทำอะไรวุ่นวายไป
37. ท่านทั้งหลายได้พาคนเหล่านี้มา ซึ่งมีไม่ใช่เป็นคนปล้นพระวิหารหรือพุดหมิ่นประมาทพระแม่เจ้าของพวกเขา

38. เหตุฉะนั้น ถ้าแม่เดเมตรีอัสกับพวกช่างที่มีอาชีพอย่างเดียวกันเป็นความกับผู้ใด วันกำหนดที่จะว่าความก็มี ผู้พิพากษาก็มี ให้เขามาฟ้องกันเถิด
39. แต่ถ้าแม่ท่านมีข้อหาอะไรอีก ก็ให้ชำระกันในที่ประชุมตามกฎหมาย
40. ด้วยว่าน่ากลัวเราจะต้องถูกฟ้องว่าเป็นผู้ก่อการจลาจลวันนี้ เพราะเราทั้งหลายไม่อาจยกข้อใดขึ้นอ้างเป็นมูลเหตุพอแก่การจลาจลคราวนี้ได้
41. ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้วท่านจึงให้เลิกชุมนุม

1. ครั้นการร่นวายนั้นสงบแล้ว เปาโลจึงให้ไปตามพวกสาวกมากอดกันแล้วก็ลาเขาไปยังแคว้นมาซิโดเนีย
2. เมื่อได้ข้ามที่นั่นไปแล้วและได้สั่งเตือนสติเขามาก ท่านก็มายังประเทศกรีก
3. พักอยู่ที่นั่นสามเดือน และเมื่อท่านจวนจะลงเรือไปยังแคว้นซีเรีย พวกยิวก็คิดร้ายต่อท่าน ท่านจึงตั้งใจกลับไปทางแคว้นมาซิโดเนีย
4. คนที่ไปยังแคว้นเอเชียกับเปาโลคือโสปาเทอร์ชาวเมืองเบโรอา อาริสทาร์คัสกับเสคุนดัสชาวเมืองเรสะโลนิกา กายัสชาวเมืองเดอโรบี และทิโมธี ที่คึกักกับโตรฟีมัซชาวแคว้นเอเชีย
5. แต่คนเหล่านั้นได้เดินทางล่วงหน้าไปคอยพวกเราอยู่ที่เมืองโตรอัสก่อน
6. ครั้นวันเทศกาลขนมปังไร้เชื้อล่วงไปแล้ว เราทั้งหลายจึงลงเรือออกจากเมืองฟิลิปปี และต่อมาห้าวันก็มาถึงพวกนั้นที่เมืองโตรอัส และยับยั้งอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน
7. ในวันต้นสัปดาห์เมื่อพวกสาวกประชุมกันทำพิธีหักขนมปัง เปาโลก็กล่าวสั่งสอนเขา เพราะว่าวันรุ่งขึ้นจะลาไปจากเขาแล้ว ท่านได้กล่าวยืดยาวไปจนเที่ยงคืน
8. มีตะเกียงหลายดวงในห้องชั้นบนที่เขาประชุมกันนั้น
9. ชายหนุ่มคนหนึ่งชื่อยูทีกัสนั่งอยู่ที่หน้าต่างวงนอนเต็มที และเมื่อเปาโลสั่งสอนช้านานไปอีก คนนั้นก็เืองพลัดตกจากหน้าต่างชั้นที่สาม เมื่อยกขึ้นก็เห็นว่าตายเสียแล้ว
10. ฝ่ายเปาโลจึงลงไป ก้มตัวกอดผู้นั้นไว้ แล้วว่า อย่าตกใจเลย ด้วยว่าชีวิตยังอยู่ในตัวเขา
11. ครั้นเปาโลขึ้นไปห้องชั้นบนหักขนมปังและรับประทานแล้ว ก็สนทนาต่อไปอีกช้านานจนสว่าง ท่านก็ลาเขาไป
12. คนทั้งหลายจึงพาคนหนุ่มผู้ยังเป็นอยู่ไป และก็ปลื้มใจยินดีไม่น้อยเลย
13. ฝ่ายพวกเราจึงลงเรือแล่นไปยังเมืองอัสโสสก่อน ตั้งใจว่าจะรับเปาโลที่นั่น ด้วยท่านสั่งไว้อย่างนั้น เพราะท่านหมายว่าจะไปทางบก
14. ครั้นท่านพบกับเราที่เมืองอัสโสส เราก็รับท่าน แล้วมายังเมืองมิทิลี
15. ครั้นแล่นเรือออกจากที่นั่นได้วันหนึ่งก็มายังที่ตรงข้ามเกาะคีโอส วันที่สองก็มาถึงเกาะสามอส และหยุดพักที่โตรกิเลียม และอีกวันหนึ่งก็มาถึงเมืองมิเลทัส
16. ด้วยว่าเปาโลได้ตั้งใจว่า จะแล่นเลยเมืองเอเฟซัสไป เพื่อจะไม่ต้องค้างอยู่นานในแคว้นเอเชีย เพราะท่านรีบให้ถึงกรุงเยรูซาเล็ม ถ้าเป็นไปได้ให้ทันวันเทศกาลเพ็นเทคอสเต
17. เปาโลจึงใช้คนจากเมืองมิเลทัสไปยังเมืองเอเฟซัส ให้เชิญพวกผู้ปกครองในคริสตจักรนั้นมา
18. ครั้นเขาทั้งหลายมาถึงเปาโลแล้ว เปาโลจึงกล่าวแก่เขาว่า ท่านทั้งหลายย่อมทราบอยู่เองว่า ข้าพเจ้าได้ประพฤติต่อท่านอย่างไรทุกเวลา ตั้งแต่วันแรกที่ข้าพเจ้าเข้ามาในแคว้นเอเชีย
19. ข้าพเจ้าได้ปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความถ่อมใจ ด้วยน้ำตาไหลเป็นอันมาก และด้วยการถูกทดลอง ซึ่งมาถึงข้าพเจ้าเพราะพวกยิวคิดร้ายต่อข้าพเจ้า
20. และสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งเป็นคุณประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ามิได้ปิดซ่อนไว้ แต่ได้ชี้แจงให้ท่านเห็นกับได้สั่ง

สอนท่านต่อหน้าคนทั้งปวงและตามบ้านเรือน

21. ทั้งเป็นพยานแก่พวกยิวและพวกกรีก ถึงเรื่องการกลับใจใหม่เฉพาะพระเจ้า และความเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
22. คุณเกิด บัดนี้พระวิญญาณบริสุทธิ์เข้ามาในตัวเจ้า จึงจำเป็นจะต้องไปยังกรุงเยรูซาเล็ม ไม่ทราบว่าจะมีอะไรเกิดขึ้นกับข้าพเจ้าที่นั่นบ้าง
23. เว้นไว้แต่พระวิญญาณบริสุทธิ์ทรงเป็นพยานในทุกบ้านทุกเมืองว่า เครื่องจำจองและความยากลำบากคอยท่าข้าพเจ้าอยู่
24. แต่สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เปลี่ยนแปลงข้าพเจ้าเลย ข้าพเจ้ามิได้ถือว่าชีวิตของข้าพเจ้าเป็นสิ่งประเสริฐแก่ข้าพเจ้า แต่ในชีวิตของข้าพเจ้าขอทำหน้าที่ให้สำเร็จด้วยความปิติยินดี และทำการปรนนิบัติที่ได้รับมอบหมายจากพระเจ้า คือที่จะเป็นพยานถึงข่าวประเสริฐแห่งพระคุณของพระเจ้านั้น
25. คุณเกิด ข้าพเจ้าเที่ยวป่าวประกาศอาณาจักรของพระเจ้าในหมู่พวกท่าน บัดนี้ ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่าท่านทั้งหลายจะไม่เห็นหน้าข้าพเจ้าอีก
26. เหตุฉะนั้น วันนี้ข้าพเจ้ายืนยันต่อท่านทั้งหลายว่า ข้าพเจ้าหมดราศีจากโลหิตของทุกคน
27. เพราะว่า ข้าพเจ้ามิได้ย่อท้อในการกล่าวเรื่องพระดำริของพระเจ้าทั้งสิ้น ให้ท่านทั้งหลายฟัง
28. เพราะฉะนั้นท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี และจงรักษาฝูงแกะที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงตั้งท่านไว้ให้เป็นผู้ดูแล และเพื่อจะได้บำรุงเลี้ยงคริสตจักรของพระเจ้า ที่พระองค์ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง
29. ข้าพเจ้าทราบอยู่ว่า เมื่อข้าพเจ้าไปแล้ว จะมีสุนัขป่าอันร้ายเข้ามาในหมู่พวกท่าน และจะไม่ละเว้นฝูงแกะไว้เลย
30. จะมีบางคนในหมู่พวกท่านเองขึ้นกล่าวบิดเบือนความจริง เพื่อจะชักชวนพวกสาวกให้หลงตามเขาไป
31. เหตุฉะนั้นจงตื่นตัวอยู่และจำไว้ว่า ข้าพเจ้าได้ส่งสอนเตือนสติท่านทุกคนด้วยน้ำตาไหล ทั้งกลางวันกลางคืนตลอดสามปีมิได้หยุดหย่อน
32. พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าฝากท่านไว้กับพระเจ้าและกับพระคำแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งมีฤทธิ์ก่อสร้างท่านขึ้นได้ และให้ท่านมีมรดกด้วยกันกับบรรดาผู้ที่ทรงแยกตั้งไว้
33. ข้าพเจ้ามิได้โลภเงินหรือทองหรือเสื้อผ้าของผู้ใด
34. แล้วท่านทั้งหลายทราบว่ามีของข้าพเจ้าเองนี้ ได้จัดหาสิ่งจำเป็นสำหรับตัวข้าพเจ้ากับคนที่อยู่กับข้าพเจ้า
35. ข้าพเจ้าได้วางแบบอย่างไว้ให้ท่านทุกอย่างแล้ว ให้เห็นว่าโดยทำงานเช่นนี้ควรจะช่วยคนที่มีกำลังน้อย และให้ระลึกถึงพระวอนขอของพระเจ้า ซึ่งพระองค์ตรัสว่า 'การให้เป็นเหตุให้มีความสุขยิ่งกว่าการรับ'
36. ครั้นเปาโลกล่าวอย่างนั้นแล้วจึงคุกเข่าลงอธิษฐานกับคนเหล่านั้น
37. เขาทั้งหลายจึงร้องไห้มากมาย และกอดคอของเปาโล จวบท่าน
38. เขาเป็นทุกข์มากที่สุดเพราะเหตุถ้อยคำที่ท่านกล่าวว่า เขาจะไม่เห็นหน้าท่านอีก แล้วเขาก็พาท่านไปส่งที่เรือ

1. ต่อมาเมื่อพวกเขาเวลาเขาเหล่านั้นแล้วก็แล่นเรือตรงไปยังเกาะโซส อีกวันหนึ่งก็มาถึงเกาะโรดส์ เมื่อออกจากที่นั่นก็มายังเมืองปาทารา
2. เรพบเรือสำเภาหนึ่งทีไปเมืองฟินิเซีย จึงลงเรือสำเภานั้นแล่นต่อไป
3. ครั้นแลเห็นเกาะไซปรัสแล้ว เราก็มุ่งหน้าไปข้างขวา แล่นไปยังแคว้นซีเรีย จอดเรือที่ท่าเมืองไทรโอะ เพราะจะเอาของบรรทุกขึ้นท่าที่นั่น
4. เมื่อไปหาพวกเขาพบแล้ว เราก็จักอยู่ที่นั่นเจ็ดวัน สวาทได้เตือนเปาโลโดยพระวิญญาณ มิให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
5. แต่เมื่อวันเหล่านั้นล่วงไปแล้วพวกเขาก็ลาไป สวาททั้งหลายกับทั้งภรรยาและบุตรได้ส่งพวกเราออกจากเมืองแล้วเรทั้งหลายก็ได้คุกเข่าลงอธิษฐานที่ชายหาด
6. และคำนับลาซึ่งกันและกัน พวกเราก็จักเรือและเขาก็กลับไปบ้านของเขา
7. ครั้นพวกเราแล่นเรือมาจากเมืองไทรโอะถึงเมืองทอเลเมอิดแล้ว ก็ลั่นทางทะเล เราก็จักคำนับพวกพี่น้องและจักอยู่กับเขาหนึ่งวัน
8. ครั้นรุ่งขึ้นพวกเราที่เป็นเพื่อนเดินทางกับเปาโลก็ลาไป และมาถึงเมืองซีซาร์ยา เราก็มุ่งเข้าไปในบ้านของฟิลิป ผู้ประกาศข่าวประเสริฐ ซึ่งเป็นคนหนึ่งใ้ในจำพวกเจ็ดคนนั้น เราก็มุ่งอยู่กับท่าน
9. ฟิลิปมีบุตรสาวพรหมจารีสี่คนซึ่งได้พยากรณ์
10. ครั้นเราอยู่ที่นั่นหลายวันแล้ว มีผู้พยากรณ์คนหนึ่งลงมาจากแคว้นยูเดียชื่ออากาบัส
11. ครั้นมาถึงเราเขาก็เอาเครื่องคาดเอวของเปาโลผูกมือและเท้าของตนกล่าวว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสตั้งนี้ว่า 'พวกยิวในกรุงเยรูซาเล็มจะผูกมัดคนที่เจ้าของเครื่องคาดเอวนี้ และจะมอบเขาไว้ในมือของคนต่างชาติ'
12. ครั้นเราได้ยินดังนั้น เรากับคนทั้งหลายที่อยู่ที่นี่ จึงอ้อนวอนเปาโลมิให้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
13. ฝ่ายเปาโลตอบว่า เหตุใดท่านทั้งหลายจึงร้องไห้และทำให้ข้าพเจ้าเข้าใจ ด้วยข้าพเจ้าเต็มใจพร้อมที่จะไปให้เขาผูกมัดไว้อย่างเดียวกับหมาได้ แต่เต็มใจพร้อมจะตายที่ในกรุงเยรูซาเล็มด้วยเพราะเห็นแก่พระนามของพระเยซูเจ้า
14. เมื่อท่านไม่ยอมฟังตามคำชักชวน เราก็มุ่งพูดและกล่าวว่า ขอให้ไปทำตามพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเถิด
15. ภายหลังวันเหล่านั้นเราก็จักแจงข่าวของ และขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
16. สวาทบางคนทีมาจากเมืองซีซาร์ยาก็ได้ไปกับเราด้วย เขานำเราไปหาคนหนึ่งชื่อมนัสซัสชาวเกาะไซปรัส เป็นสวาทเก่าแก่ ให้เราจักอยู่กับคนนั้น
17. เมื่อเรามาถึงกรุงเยรูซาเล็มแล้ว พวกพี่น้องก็รับรองเราไว้ด้วยความยินดี
18. ครั้นรุ่งขึ้น เปาโลกับเราทั้งหลายจึงเข้าไปหาเยอรัม และพวกผู้ปกครองก็อยู่พร้อมกันที่นั่น
19. เมื่อเปาโลคำนับท่านเหล่านั้นแล้ว จึงได้กล่าวถึงเหตุการณ์ทั้งปวงตามลำดับ ซึ่งพระเจ้าทรงโปรดกระทำในหมู่คนต่างชาติโดยการปรนนิบัติของท่าน
20. ครั้นคนทั้งหลายได้ยินจึงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า และกล่าวแก่เปาโลว่า พี่เอ๋ย ท่านเห็นว่ามีพวกยิวสักกี่พัน

คนที่เชื่อถือ และทุกคนยังมีใจร้อนรนในการถือพระราชบัญญัติ

21. เขาทั้งหลายได้ยินถึงท่านว่า ท่านได้สั่งสอนพวกยิวทั้งปวงที่อยู่ในหมู่ชนต่างชาติให้ละทิ้งโมเสส และว่าไม่ต้องให้บุตรของตนเข้าสู่หน้หรือประพุดิตตามธรรมเนียมเก่านั้น
22. เรื่องนั้นเป็นอย่างไรร คนเป็นอันมากจะต้องมาประชุมกัน เพราะเขาทั้งหลายจะได้ยินว่าท่านมาแล้ว
23. เหตุฉะนั้นจงทำอย่างนี้ตามที่เราจะบอกแก่ท่าน คือว่าเรามีชายสี่คนที่ได้ปฏิญาณตัวไว้
24. ท่านจงพาคนเหล่านั้นไปชำระตัวด้วยกันกับเขาและเสียเงินแทนเขา เพื่อเขาจะได้โกนศีรษะ คนทั้งหลายจึงจะรู้ว่าความที่เขาได้ยินถึงท่านนั้นเป็นความเท็จ แต่ท่านเองเป็นผู้ยึดถือและปฏิบัติตามพระราชบัญญัติอยู่
25. แต่ฝ่ายคนต่างชาติที่เชื่อนั้น เราได้เขียนจดหมายตัดสินมิให้เขาถือเช่นนั้น แต่ให้เขาทั้งหลายงดไม่รับประทานของซึ่งบูชาแก่รูปเคารพ ไม่รับประทานเลือด ไม่รับประทานเนื้อสัตว์ที่รัดคอตาย และไม่ล่วงประเวณี
26. เปาโลจึงพาสี่คนนั้นไป และวันรุ่งขึ้นได้ชำระตัวด้วยกันกับเขา แล้วจึงเข้าไปในพระวิหารประกาศวันทำการชำระนั้นจะสำเร็จ จนถึงวันที่จะนำเครื่องบูชามาถวายเพื่อคนเหล่านั้นทุกคน
27. ครั้นเกือบจะสิ้นเจ็ดวันแล้ว พวกยิวที่มาจากแคว้นเอเชีย เมื่อเห็นเปาโลในพระวิหารจึงยุยงประชาชน แล้วจับเปาโล
28. ร้องว่า ชนชาติอิสราเอลเอ๋ย จงช่วยกันเถิด คนนี้เป็นผู้ที่ได้สอนคนทั้งปวงทุกตำบลให้เป็นศัตรูต่อชนชาติของเราต่อพระราชบัญญัติและต่อสถานที่นี้ และยิ่งกว่านั้นอีก เขาได้พาคนชาวกรีกเข้ามาในพระวิหารด้วย จึงทำให้ที่บริสุทธิ์นี้เป็นมลทิน
29. (เพราะแต่ก่อน คนเหล่านั้นเห็นโตรฟีมัสชาวเมืองเอเฟซัสอยู่กับเปาโลในเมือง เขาจึงคาดว่าเปาโลได้พาคนนั้นเข้ามาในพระวิหาร)
30. แล้วคนทั้งเมืองก็ฮือกันขึ้น คนทั้งหลายก็วิ่งเข้าไปรวมกัน และจับเปาโลลากออกจากพระวิหาร แล้วก็ปิดประตูเสียทันที
31. เมื่อเขากำลังหาช่องจะฆ่าเปาโล ชาวนั้นลือไปยังนายพันกองทัพอ่า กรุงเยรูซาเล็มเกิดการรุมววยขึ้นทั้งเมือง
32. ในทันใดนั้น นายพันจึงคุมพวกทหารกับพวกนายร้อยวิ่งลงไปยังคนทั้งปวง เมื่อเขาทั้งหลายเห็นนายพันกับพวกทหารมาจึงหยุดตีเปาโล
33. นายพันจึงเข้าไปใกล้แล้วจับเปาโลสั่งให้เอาโซ่สองเส้นล่ามไว้ แล้วถามว่า ท่านเป็นใครและได้ทำอะไรบ้าง
34. บางคนในหมู่คนเหล่านั้นร้องว่าอย่างนี้ บางคนว่าอย่างนั้น เมื่อนายพันเอาความแน่นอนอะไรไม่ได้เพราะรุมววยมาก จึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร
35. ครั้นมาถึงบันไดแล้ว พวกทหารจึงยกเปาโลขึ้น เพราะคนทั้งปวงกำลังคอยทำร้าย
36. ด้วยคนทั้งปวงเหล่านั้นตามไปร้องว่า จงเอาเขาไปฆ่าเสีย
37. เมื่อพวกทหารจะพาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร เปาโลจึงกล่าวแก่นายพันว่า ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านสักหน่อยได้หรือ นายพันจึงถามว่า เจ้าพูดภาษากรีกเป็นหรือ
38. เจ้าเป็นชาวอียิปต์ซึ่งได้ก่อการกบฏแต่ก่อน และพาพวกมือมีดสี่พันคนเข้าไปในถิ่นทุรกันดารมิไซหรือ

39. แต่เปาโลตอบว่า ข้าพเจ้าเป็นคนยิวซึ่งเกิดในเมืองทาร์ซัสแคว้นซีลีเชีย ไม่ใช่พลเมืองของเมืองย้อมๆ ข้าพเจ้าขอท่านอนุญาตให้พูดกับคนทั้งปวงสักหน่อย
40. ครั้นนายพันอนุญาตแล้ว เปาโลจึงยืนอยู่ที่บันไดโบกมือให้คนทั้งปวง เมื่อคนทั้งปวงนิ่งเงียบลงแล้ว ท่านจึงกล่าวแก่เขาเป็นภาษาฮีบรูว่า

1. พี่น้องและท่านผู้อาวุโสทั้งหลาย ขอฟังคำให้การซึ่งข้าพเจ้าจะแก้คดีให้ท่านฟัง ณ บัดนี้
2. (ครั้นเขาทั้งหลายได้ยินท่านพูดภาษาฮีบรู เขาก็ยิ่งเจียบลงกว่าก่อน เปาโลจึงกล่าวว่า)
3. ที่จริงข้าพเจ้าเป็นยิว เกิดในเมืองทาร์ซัสแคว้นซีลีเซีย แต่ได้เติบโตขึ้นในเมืองนี้ และได้เล่าเรียนกับท่านอาจารย์ กามาลิเอล ตามพระราชบัญญัติของบรรพบุรุษของเราโดยถ้อยทุกประการ จึงมีใจร้อนรนในการปรนนิบัติพระเจ้า เหมือนอย่างท่านทั้งหลายในทุกวันนี้
4. ข้าพเจ้าได้ข่มเหงคนทั้งหลายที่ถือในทางนี้จนถึงตาย และได้ผูกมัดเขาจำไว้ในคุกทั้งชายและหญิง
5. ตามที่มหาปุโรหิตกับสภาอาจเป็นพยานให้ข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้าได้ถือหนังสือจากท่านผู้นั้นไปยังพวกพี่น้อง และได้เดินทางไปเมืองดามัสกัส เพื่อจับมัดคนทั้งหลายพามายังกรุงเยรูซาเล็มให้ทำโทษเสีย
6. ต่อมาเมื่อข้าพเจ้ากำลังเดินทางไปใกล้จะถึงเมืองดามัสกัส ประมาณเวลาเที่ยง ในทันใดนั้นมีแสงสว่างกล้ำมาจากฟ้าล้อมข้าพเจ้าไว้
7. ข้าพเจ้าจึงล้มลงที่ดินและได้ยินพระสุรเสียงตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เฮาโล เฮาโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม'
8. ข้าพเจ้าจึงทูลตอบว่า 'พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด' พระองค์จึงตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'เราคือเยซูชาวนาซา เรีฐซึ่งเจ้าข่มเหงนั้น'
9. ฝ่ายคนทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าได้เห็นแสงสว่างนั้นและตกใจกลัว แต่พระสุรเสียงที่ตรัสกับข้าพเจ้านั้นเขาหาได้ยินไม่
10. ข้าพเจ้าจึงทูลถามว่า 'พระองค์เจ้าข้า ข้าพเจ้าจะต้องทำประการใด' องค์พระผู้เป็นเจ้าจึงตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า 'เจ้าจงลุกขึ้นเข้าไปในเมืองดามัสกัส และที่นั่นเขาจะบอกเจ้าให้รู้ถึงการทุกสิ่งซึ่งได้กำหนดไว้ให้เจ้าทำนั้น'
11. เมื่อข้าพเจ้าเห็นอะไรไม่ได้เนื่องจากพระรัศมีอันแรงกล้ำนั้น คนที่มาด้วยกันกับข้าพเจ้าก็จูงมือพาข้าพเจ้าเข้าไปในเมืองดามัสกัส
12. มีคนหนึ่งชื่ออานาเนีย เป็นคนมีศรัทธามากตามพระราชบัญญัติ และมีชื่อเสียงดีท่ามกลางพวกยิวทั้งปวงที่อยู่ที่นี่
13. ได้มาหาข้าพเจ้าและยืนอยู่ใกล้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า 'พี่เฮาโลเอ๋ย จงเห็นได้อีกเถิด' ข้าพเจ้าจึงเห็นท่านได้ในเวลานั้น
14. ท่านจึงกล่าวว่า 'พระเจ้าแห่งบรรพบุรุษของเราได้ทรงเลือกท่านไว้ ประสงค์จะให้ท่านรู้จักน้ำพระทัยของพระองค์ ให้ท่านเห็นพระองค์ผู้ชอบธรรมและให้ไต่ยืนพระสุรเสียงจากพระโอษฐ์ของพระองค์
15. เพราะว่าท่านจะเป็นพยานฝ่ายพระองค์ให้คนทั้งปวงทราบถึงเหตุการณ์ซึ่งท่านเห็นและไต่ยืนนั้น
16. เดียวนี้ท่านจะรอช้าอยู่ทำไม จงลุกขึ้นรับบัพติศมา ด้วยออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้า ลบล้างความผิดบาปของท่านเสีย'
17. ต่อมาเมื่อข้าพเจ้ากลับมายังกรุงเยรูซาเล็มและกำลังอธิษฐานอยู่ในพระวิหาร ข้าพเจ้าก็เคลิ้มไป
18. และได้เห็นพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'จงรีบออกไปจากกรุงเยรูซาเล็มโดยเร็ว ด้วยว่าเขาจะไม่รับคำของเจ้าซึ่ง

อ้างพยานถึงเรา'

19. ข้าพเจ้าจึงทูลว่า 'พระองค์เจ้าข้า คนเหล่านั้นทราบอยู่ว่า ข้าพระองค์ได้จับคนทั้งหลายที่เชื่อในพระองค์ไปใส่คุก และเขียนตีตามธรรมศาลาทุกแห่ง
20. และเมื่อเขาทำให้โลหิตของสเทเฟนพยานผู้ยอมตายเพื่อพระองค์ตกนั้น ข้าพระองค์ได้ยืนอยู่ใกล้และเห็นชอบในการประหารเขาเสีย นั่นด้วย และข้าพระองค์เป็นคนเฝ้าเสื้อผ้าของคนที่มาสเทเฟนนั้น'
21. แล้วพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า 'จงไปเถิด เราจะใช้ให้เจ้าไปไกล ไปหาคนต่างชาติ'
22. เขาทั้งหลายได้ฟังเปาโลกล่าวแค่นี้ แล้วก็ร้องเสียงดังว่า เขาคนเช่นนี้ไปจากแผ่นดินโลก ไม่ควรจะให้เขามีชีวิตอยู่
23. เมื่อเขาทั้งหลายกำลังโห่ร้องและถอดเสื้อเอาผงคลีดินซัดขึ้นไปในอากาศ
24. นายพันจึงสั่งให้พาเปาโลเข้าไปในกรมทหาร และสั่งให้ไต่สวนโดยการเขียน เพื่อจะได้รู้ว่าเขาร้องประท้วงปราทานด้วยเหตุประการใด
25. ครั้นเอาเชือกหนึ่งมัดเปาโล ท่านจึงถามนายร้อยซึ่งยืนอยู่ที่นั่นว่า การที่จะเขียนคนสัญชาติโรมก่อนนิพิพากษาปรับโทษนั้นถูกต้องตามกฎหมายหรือ
26. เมื่อนายร้อยได้ยินแล้วจึงไปบอกนายพันว่า ท่านจะทำอะไรนั้น คนนั้นเป็นคนสัญชาติโรม
27. ฝ่ายนายพันจึงไปหาเปาโลถามว่า ท่านเป็นคนสัญชาติโรมหรือ จงบอกเราเถิด เปาโลจึงตอบว่า ใช่แล้ว
28. นายพันจึงตอบว่า ซึ่งเราเป็นคนสัญชาติโรมได้นั้น เราต้องเสียเงินมาก เปาโลจึงตอบว่า ข้าพเจ้าเป็นคนสัญชาติโรมโดยกำเนิด
29. ขณะนั้นคนทั้งหลายที่จะไต่สวนเปาโลก็ได้ละท่านไปทันที และนายพันเมื่อทราบว่า เปาโลเป็นคนสัญชาติโรมก็ตกใจกลัวเพราะได้มัดท่านไว้
30. ครั้นวันรุ่งขึ้นนายพันอยากรู้แน่ๆว่าพวกยิวได้กล่าวหาเปาโลด้วยเหตุใด จึงได้ถอดเครื่องจำเปาโล สั่งให้พวกปุโรหิตใหญ่กับบรรดาสมาชิกสภาประชุมกัน แล้วพาเปาโลลงไปให้ยืนอยู่ต่อหน้าเขาทั้งหลาย

1. ฝ่ายเปาโลจึงฟังดูพวกสมาชิกสภาแล้วกล่าวว่า ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าได้ประพุดต่อพระพักตร์พระเจ้าแล้ว แต่ตามใจวินิจฉัยผิดชอบอันดีจนถึงทุกวันนี้
2. อานาเนียผู้เป็นมหาปุโรหิตจึงสั่งคนที่ยืนอยู่ใกล้ให้ตบปากเปาโล
3. เปาโลจึงกล่าวแก่ท่านว่า พระเจ้าจะทรงตบเจ้า ผู้เป็นผนังที่ฉาบด้วยปูนขาว เจ้านั่งพิพากษาข้าตามพระราชบัญญัติ และยังสั่งให้เขาตบข้าซึ่งเป็นการผิดพระราชบัญญัติหรือ
4. คนทั้งหลายที่ยืนอยู่ที่นั่นจึงถามว่า เจ้าพูดหยาบคายต่อมหาปุโรหิตของพระเจ้าหรือ
5. เปาโลจึงตอบว่า พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ทราบที่ท่านเป็นมหาปุโรหิต ด้วยมีคำเขียนไว้แล้วว่า 'อย่าพูดหยาบช้าต่อผู้ปกครองชนชาติของเจ้าเลย'
6. ครั้นเปาโลเห็นว่า ผู้ที่อยู่ในประชุมสถานนั้นเป็นพวกสะดูสีส่วนหนึ่งและพวกฟาริสีส่วนหนึ่ง ท่านจึงร้องขึ้นต่อหน้าที่ประชุมว่า ท่านพี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าเป็นพวกฟาริสีและเป็นบุตรชายของพวกฟาริสี ที่ข้าพเจ้าถูกพิจารณาพิพากษานี้ก็เพราะเรื่องความหวังว่า มีการเป็นขึ้นมาจากความตาย
7. เมื่อท่านกล่าวอย่างนั้นแล้ว พวกฟาริสีกับพวกสะดูสีก็เกิดเถียงกันขึ้น และที่ประชุมก็แตกเป็นสองพวก
8. ด้วยพวกสะดูสีถือว่า การที่เป็นขึ้นมาจากความตายนั้นไม่มีและทูตสวรรค์หรือวิญญาณก็ไม่มี แต่พวกฟาริสีว่ามีทั้งนั้น
9. แล้วก็อื้ออึงเกิดโกลาหล และพวกธรรมาจารย์บางคนที่อยู่ฝ่ายพวกฟาริสีก็ลุกขึ้นเถียงว่า เราไม่เห็นว่าคุณนี้มีความผิดอะไร ถ้าวิญญาณก็ดีหรือทูตสวรรค์ก็ดีได้พูดกับเขา พวกเราอย่าต่อสู้กับพระเจ้าเลย
10. เมื่อการโต้เถียงกันรุนแรงขึ้น นายพันกลัวว่าเขาจะยื้อแย่งจับเปาโลฉีกเสีย ท่านจึงสั่งพวกทหารให้ลงไปจับเปาโลออกจากหมู่พวกนั้นพาเข้าไปไว้ในกรมทหาร
11. ในเวลากลางคืนวันนั้นเอง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยืนอยู่กับเปาโลตรัสว่า เปาโลเอ๋ย เจ้าจงมีใจกล้าเถิด เพราะว่าเจ้าได้เป็นพยานฝ่ายเราในกรุงเยรูซาเล็มฉันใด เจ้าจะต้องเป็นพยานในกรุงโรมด้วยฉันนั้น
12. ครั้นเวลารุ่งเช้าพวกยิวบางคนได้สมทบกันปฏิญาณตัวว่า เขาทั้งหลายจะไม่กินอะไรกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย
13. คนที่ร่วมกันปองร้ายนั้นมากกว่าสี่สิบคน
14. คนเหล่านั้นจึงไปหาพวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่กล่าวว่า พวกข้าพเจ้าได้ปฏิญาณตัวอย่างแข็งแรงว่าจะไม่รับประทานอาหารจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย
15. ฉะนั้น บัดนี้ท่านทั้งหลายกับพวกสมาชิกสภาจงพูดให้นายพันเข้าใจว่า พวกท่านต้องการให้พาเปาโลลงมาหาท่านทั้งหลายพร้อมๆ เพื่อจะได้ซักถามความให้ถ้วนถี่ยิ่งกว่าแต่ก่อน ฝ่ายพวกข้าพเจ้าจะได้เตรียมตัวไว้พร้อมที่จะฆ่าเปาโลเสียเมื่อยังไม่ทันจะมาถึง
16. แต่บุตรชายของน้องสาวเปาโลได้ยินเรื่องซึ่งเขาคอยทำร้ายนั้น จึงเข้ามาในกรมทหารบอกแก่เปาโล
17. เปาโลจึงเรียกนายร้อยคนหนึ่งมากล่าวว่า ขอพาชายหนุ่มคนนี้ไปหานายพันด้วย เพราะเขามีเรื่องที่จะแจ้งให้ทราบ

าบ

18. เหตุฉะนั้นนายร้อยจึงรับตัวชายหนุ่มคนนั้นไปหานายพันกล่าวว่า เปาโลผู้ถูกขังอยู่นั้นเรียกข้าพเจ้า ขอให้พาชายหนุ่มคนนี้มาหาท่าน เพราะเขามีเรื่องที่จะแจ้งให้ท่านทราบ
19. นายพันจึงจูงมือชายนั้นไปแต่ลำพัง แล้วถามว่า เจ้าจะแจ้งความอะไรแก่เรา
20. เขาจึงตอบว่า พวกยิวตกลงกันจะขอท่านให้พาเปาโลลงไปยังสภาเวลาพรุ่งนี้ ทำเสมือนว่าจะได้สวนเรื่องเขาให้ถ้วนถี่ยิ่งกว่าแต่ก่อน
21. แต่ท่านอย่าฟังเขา เพราะว่าในพวกเขานั้นมีกว่าสี่สิบคนคอยปองร้ายต่อเปาโล และได้บัญญัติตัวว่าจะไม่กินหรือดื่มอะไรจนกว่าจะได้ฆ่าเปาโลเสีย และเดี๋ยวนี้เขาพร้อมแล้ว กำลังคอยรับคำสั่งสัญญาจากท่าน
22. นายพันจึงให้ชายหนุ่มนั้นไป กำชับว่า อย่าบอกผู้ใดให้รู้ว่า เจ้าได้แจ้งความเรื่องนี้แก่เรา
23. ฝ่ายนายพันจึงเรียกนายร้อยสองคนมาสั่งว่า จงจัดพลทหารสองร้อยกับทหารม้าเจ็ดสิบคน และทหารหอกสองร้อย ให้พร้อมในเวลาสามทุ่มคืนวันนี้จะไปยังเมืองซีซารียา
24. และจงจัดสัตว์ให้เปาโลขี่ จะได้ป้องกันส่งไปยังเฟลิกส์ผู้ว่าราชการเมือง
25. แล้วนายพันจึงเขียนจดหมายมีใจความดังต่อไปนี้
26. คลาวดิอัสลิเซียสเรียนเจ้าคุณเฟลิกส์ ท่านผู้ว่าราชการทราบ
27. พวกยิวได้จับคนนี้ไว้และเกือบจะฆ่าเขาเสียแล้ว แต่ข้าพเจ้าพาพวกทหารไปช่วยเขาไว้ได้ ด้วยข้าพเจ้าได้เข้าใจว่าเขาเป็นคนสัญชาติโรม
28. ข้าพเจ้าอยากจะทราบเหตุที่พวกยิวฟ้องเขา ข้าพเจ้าจึงพาเขาไปยังสภาของพวกยิว
29. ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาถูกฟ้องในเรื่องอันเกี่ยวกับกฎหมายของพวกยิว แต่ไม่มีข้อหาที่เขาควรจะตายหรือควรจะต้องจำไว้
30. เมื่อมีคนบอกข้าพเจ้าให้ทราบว่าพวกยิวมีการปองร้ายคนนี้ ข้าพเจ้าจึงส่งเขามาหาท่านที่เดียว แล้วได้สั่งให้พวกโจทก์ไปว่าความกับเขาต่อหน้าท่าน สวัสดิ์
31. ดังนั้นในเวลากลางคืนพวกทหารจึงพาเปาโลไปถึงเมืองอันทิปาตริสตามคำสั่ง
32. ครั้นรุ่งเช้าเขาให้ทหารม้าไปส่งเปาโล แล้วเขาก็กลับไปยังกรมทหาร
33. ครั้นทหารม้าไปถึงเมืองซีซารียาแล้ว จึงส่งจดหมายให้แก่ผู้ว่าราชการเมืองและได้มอบเปาโลไว้ให้ท่านด้วย
34. เมื่อผู้ว่าราชการเมืองได้อ่านจดหมายแล้ว จึงถามว่าเปาโลมาจากแคว้นไหน เมื่อท่านทราบว่ามาจากซีลีเซีย
35. ท่านจึงกล่าวว่า เมื่อพวกโจทก์มาพร้อมกันแล้ว เราจะฟังคำให้การของเจ้า ท่านจึงสั่งให้คุมเปาโลไปที่ศาลปริโทเรียมของเฮโรด

1. ครั้นล่วงไปได้ห้าวัน อานาเนียมหาปุโรหิตจึงลงไปกับพวกผู้ใหญ่ และนายคนหนึ่งชื่อเทอร์ทูลลัส เขาเหล่านี้ได้ฟ้องเปาโลต่อหน้าผู้ว่าราชการเมือง
2. ครั้นเรียกเปาโลเข้ามาแล้ว เทอร์ทูลลัสจึงเริ่มฟ้องว่า ท่านเจ้าคุณเฟลิกซ์เจ้าข้า ข้าพเจ้าทั้งหลายได้มีความสงบสุขยิ่งนัก เพราะท่านให้มีการปรับปรุงอันเป็นคุณประโยชน์แก่ชาตินี้โดยการคุ้มครองของท่าน
3. ข้าพเจ้าทั้งหลายรับอยู่ทุกประการทุกแห่งด้วยจิตกตัญญูเป็นที่ยิ่ง
4. แต่เพื่อมิให้ท่านบวการมากไป ข้าพเจ้าขอความกรุณาโปรดฟังข้าพเจ้าสักหน่อยหนึ่ง
5. ด้วยข้าพเจ้าทั้งหลายเห็นว่า ชายคนนี้เป็นคนพาลยุยงพวกยิวทั้งหลายให้เกิดการวุ่นวายทั่วพิภพ และเป็นตัวการของพวกนาซาเรอีนัน
6. กับอีกนัยหนึ่งเขาหมายจะทำให้พระวิหารเป็นมลทิน ข้าพเจ้าทั้งหลายจึงจับเขาไว้ และก็คงจะได้พิพากษาเขาตามกฎหมายของพวกข้าพเจ้า
7. แต่นายพันลีเซียสได้มาใช้อำนาจแย่งตัวเขาไปเสียจากมือของเรา
8. และสั่งให้โจทก์มาฟ้องเขาต่อหน้าท่าน ถ้าท่านเองจะได้ถามเขา ท่านจะทราบได้ว่า ข้อกล่าวหาของพวกข้าพเจ้าจริงหรือไม่
9. ฝ่ายพวกยิวจึงสนับสนุนคำกล่าวหาด้วยยืนยันว่าเป็นจริงอย่างนั้น
10. เมื่อผู้ว่าราชการเมืองทำสำคัญให้เปาโลพูด ท่านจึงเรียนว่า เนื่องจากที่ข้าพเจ้าได้ทราบว่าท่านเป็นผู้พิพากษาแก่ชาตินี้หลายปีแล้ว ข้าพเจ้าก็จะขอแก้คดีของข้าพเจ้าด้วยความเบาใจ
11. ท่านสืบทราบได้ว่า ตั้งแต่ข้าพเจ้าขึ้นไปนมัสการในกรุงเยรูซาเล็มนั้นยังไม่เกินสิบสองวัน
12. เขาไม่ได้เห็นข้าพเจ้าเถียงกันกับผู้หนึ่งผู้ใด หรือยุยงประชาชนให้วุ่นวาย ไม่ว่าในพระวิหาร ในธรรมศาลาหรือในเมือง
13. เหตุการณ์ทั้งปวงที่เขากำลังฟ้องข้าพเจ้านี้ เขาพิสูจน์ไม่ได้
14. แต่ข้าพเจ้าขอรับต่อหน้าท่านอย่างหนึ่ง คือตามทางนั้นที่เขาถือว่าเป็นลัทธินอกรีต ข้าพเจ้าปฏิบัติพระเจ้าแห่งบรรพบุรุษทั้งหลายของข้าพเจ้าข้าพเจ้าได้เชื่อถือคำซึ่งมีเขียนไว้ในพระราชบัญญัติและในคัมภีร์ของศาสนาดาวยากรณ์ทั้งหมด
15. ข้าพเจ้ามีความหวังใจในพระเจ้าตามซึ่งเขาเองก็มีความหวังใจด้วย คือหวังใจว่าคนทั้งปวงทั้งคนที่ชอบธรรมและคนที่ไม่ชอบธรรมจะเป็นขึ้นมาจากความตาย
16. ในข้อนี้ ข้าพเจ้าอุตส่าห์ประพฤติตามใจวินิจฉัยผิดชอบที่ปราศจากผิดต่อพระเจ้าและต่อมนุษย์
17. ครั้นล่วงมาหลายปีแล้ว ข้าพเจ้านำท่านและเครื่องบูชามายังชนชาติของข้าพเจ้า
18. คราวนั้นมีพวกยิวบางคนมาจากแคว้นเอเชียได้พบข้าพเจ้าในพระวิหาร เมื่อข้าพเจ้าชำระตัวแล้ว เขามีได้พบข้าพเจ้าอยู่กับหมู่คนหรือทำวุ่นวาย
19. ถ้าคนเหล่านั้นมีเรื่องอะไรที่จะฟ้องข้าพเจ้า เขาควรจะมาฟ้องต่อหน้าท่านที่นี่แล้ว

20. หรือขอให้คนเหล่านี้เองกล่าวเรื่องความผิดที่เขาเห็น เมื่อข้าพเจ้ายืนอยู่ต่อหน้าสภา
21. เว้นไว้แต่ข้อเดียวซึ่งข้าพเจ้าได้ร้องขึ้นในท่ามกลางเขาว่า 'วันนี้ข้าพเจ้าถูกพิจารณาพิพากษาต่อหน้าท่านทั้งหลาย เพราะเหตุเรื่องการเป็นขึ้นมาจากความตาย'
22. เมื่อเฟลิกส์ได้ยินสิ่งเหล่านี้ ท่านก็เลื่อนการพิจารณาไว้ก่อน เพราะท่านได้รู้เรื่องของทางนั้นที่ถ้วนแล้ว ท่านจึงกล่าวว่า เมื่อลิเซียสนายพันลงมา เราจะชำระความของเจ้า
23. เฟลิกส์สั่งนายร้อยให้คุมตัวเปาโลไว้ แต่ลดหย่อนการกวาดขันบ้าง ไม่ให้ห้ามผู้ใดที่เป็นผู้ที่รู้จักกับท่านที่จะเข้ามาปรนนิบัติหรือเยี่ยมเยียน
24. เมื่อล่วงมาได้หลายวันแล้วเฟลิกส์มากับภรรยาซึ่งอดรูซิลลาผู้เป็นชาติยิว ท่านให้เรียกเปาโลมา แล้วได้ฟังเปาโลกล่าวเรื่องความเชื่อในพระคริสต์
25. ขณะที่เปาโลอ้างถึงความชอบธรรม ความอดกลั้นใจทางกาม และการพิพากษาซึ่งจะมาเบื้องหน้านั้น เฟลิกส์ก็กลัวจนตัวสั่น จึงพูดว่า คราวนี้จึงไปก่อนเถอะ เมื่อเรามีโอกาส เราจะเรียกท่านมาอีก
26. อีกนัยหนึ่งเฟลิกส์หวังใจว่า เปาโลจะให้เงินสินบนแก่ท่าน เพื่อท่านจะได้ปล่อยเปาโล เหตุฉะนั้นท่านจึงเรียกเปาโลมาสนทนากันบ่อยๆ
27. แต่เมื่อสองปีล่วงไปแล้ว ปอร์ซิอัสเฟสทัสมารับราชการแทนเฟลิกส์ เฟลิกส์อยากจะได้ความชอบจากพวกยิวจึงทิ้งเปาโลไว้ในคุก

1. เมื่อเฟสทัสเข้ารับตำแหน่งราชการได้สามวันแล้ว จึงออกจากเมืองซีซาร์ยาขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
2. มหาปุโรหิตกับคนสำคัญๆในพวกยิวมาฟ้องเปาโลต่อท่าน และได้วิงวอนท่าน
3. ขอให้กรุณาเขาโดยสั่งให้ส่งเปาโลมายังกรุงเยรูซาเล็ม ด้วยเขาคิดจะชุมนุมคอยฆ่าท่านเสียกลางทาง
4. ฝ่ายเฟสทัสจึงตอบว่า เปาโลนั้นควรจะถูกคุมไว้ในเมืองซีซาร์ยา และอีกหน่อยหนึ่งท่านเองก็จะกลับไปยังเมืองนั้น
5. ท่านจึงว่า ถ้าเปาโลมีความผิดอย่างหนึ่งอย่างใด ให้ผู้ใดในพวกท่านที่สามารถลงไปด้วยกับเรายื่นฟ้องเอาเถิด
6. เมื่อท่านพักอยู่ที่นั่นเกินกว่าสิบวันแล้ว ก็ได้ลงไปยังเมืองซีซาร์ยา ครั้นรุ่งขึ้นท่านจึงนั่งบัลลังก์พิพากษา และสั่งให้พาเปาโลเข้ามา
7. ครั้นเปาโลเข้ามาแล้ว พวกยิวที่ลงมาจากกรุงเยรูซาเล็มก็ยื่นล้อมไว้รอบ และกล่าวความอุกฉกรรจ์ใส่เปาโลหลายข้อ แต่พิสูจน์ไม่ได้
8. เปาโลจึงแก้คดีเองว่า ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำอะไรผิดกฎหมายของพวกยิว หรือต่อพระวิหาร หรือต่อซีซาร์
9. ฝ่ายเฟสทัสอยากได้ความชอบจากพวกยิวจึงถามเปาโลว่า เจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มให้เราชำระความเรื่องนี้นั้นหรือ
10. เปาโลตอบว่า ข้าพเจ้าก็กำลังยืนอยู่ต่อหน้าบัลลังก์พิพากษาของซีซาร์อยู่แล้ว ก็สมควรจะพิพากษาข้าพเจ้าเสียที่นี่ตามที่ท่านทราบดีอยู่แล้วว่า ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำผิดต่อพวกยิว
11. ถ้าข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำผิด หรือได้กระทำอะไรที่ควรจะมีโทษถึงตาย ข้าพเจ้าก็ยอมตายไม่ขัดขืน แต่ถ้าเรื่องที่เขาฟ้องข้าพเจ้านั้นไม่จริงแล้ว ไม่มีผู้ใดมีอำนาจจะมอบข้าพเจ้าให้เขาได้ ข้าพเจ้าขออุทธรณ์ถึงซีซาร์
12. ฝ่ายเฟสทัสเมื่อพูดกับที่ปรึกษาแล้วจึงตอบว่า เจ้าได้ขออุทธรณ์ถึงซีซาร์แล้วหรือ เจ้าก็ต้องไปเฝ้าซีซาร์
13. ครั้นล่วงไปหลายวัน กษัตริย์อากริปปากับพระนางเบอร์นิสก็เสด็จมาเยี่ยมคำนับเฟสทัสยังเมืองซีซาร์ยา
14. ขณะที่ท่านค้างอยู่ที่นั่นหลายวัน เฟสทัสก็เล่าเรื่องคดีของเปาโลให้กษัตริย์ฟังว่า มีชายคนหนึ่งซึ่งเฟลิกซ์ได้ขังทิ้งไว้
15. เมื่อข้าพเจ้าไปกรุงเยรูซาเล็ม พวกปุโรหิตใหญ่กับพวกผู้ใหญ่ของพวกยิวมาฟ้องขอให้ข้าพเจ้าตัดสินลงโทษเขา
16. ข้าพเจ้าจึงตอบพวกเขาว่า ไม่ใช่ธรรมเนียมของชาวโรมที่จะมอบตัวจำเลยให้ตายก่อนที่โจทก์กับจำเลยมาพร้อมหน้ากัน และให้จำเลยมีโอกาสแก้คดีในข้อหานั้น
17. ครั้นพวกเขามาถึงที่นี่แล้ว ข้าพเจ้าจึงมิได้รอช้า ในวันรุ่งขึ้นข้าพเจ้าได้นั่งบัลลังก์พิพากษาและสั่งให้พาจำเลยเข้ามา
18. เมื่อพวกโจทก์ยืนขึ้น เขามิได้กล่าวหาจำเลยเหมือนที่ข้าพเจ้าคาดไว้นั้น
19. เป็นแต่เพียงปัญหาเถียงกันด้วยเรื่องลัทธิศาสนาของเขาเอง และด้วยเรื่องคนหนึ่งชื่อเยชูซึ่งตายแล้ว แต่เปาโลยืนยันว่ายังเป็นอยู่
20. เมื่อข้าพเจ้ายังงงวยอยู่ว่าจะพิจารณาคดีปัญหานี้ได้อย่างไรดี จึงถามเปาโลว่า จะยอมขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มให้ชำระความนั้นที่นั่นหรือไม่

21. แต่เมื่อเปาโลได้อุทธรณ์ขอให้ขังไว้เพื่อให้ออกัสตัสตัดสิน ข้าพเจ้าจึงสั่งให้คุมขังเขาไว้จนกว่าจะส่งตัวไปถึงซีซาร์ได้
22. อากิริปาจึงกล่าวแก่เฟสทัสว่า ข้าพเจ้าจะใคร่ฟังคนนั้นด้วย เฟสทัสจึงกล่าวว่า พຽนี้ท่านจะได้ฟังเขา
23. ครั้นวันรุ่งขึ้นอากิริปากับเบอร์นิสเสด็จมาพร้อมด้วยราชบริพารเป็นที่สง่าผ่าเผยมาก จึงเข้าไปประทับในห้องพิจารณาพร้อมกับนายพันและคนสำคัญๆทั้งหลายในนครนั้น แล้วเฟสทัสจึงสั่งให้พาเปาโลเข้ามา
24. เฟสทัสจึงกล่าวว่า ท่านกษัตริย์อากิริปา และท่านทั้งหลายที่อยู่ด้วยกันที่นี่ ท่านทั้งหลายเห็นชายคนหนึ่งที่บรรดาพวกยิวได้วิงวอนข้าพเจ้าทั้งในกรุงเยรูซาเล็มและที่นี่ด้วยร้องว่าเขาไม่ควรจะมีชีวิตอยู่ต่อไป
25. แต่ข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ได้ทำผิดสิ่งใดที่ควรจะต้องตาย และเพราะเขาเองได้อุทธรณ์ถึงออกัสตัส ข้าพเจ้าตกลงใจว่าจะส่งเขาไป
26. ข้าพเจ้าไม่มีรายงานอะไรแน่ชัดเรื่องคนนี้จะถวายเจ้านายของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพาเขาออกมาต่อหน้าท่านทั้งหลาย และโดยเฉพาอย่างยิ่งต่อพระพักตร์ของพระองค์ กษัตริย์อากิริปา หวังว่าเมื่อได้สวนแล้ว ข้าพเจ้าจะมีเรื่องพอที่จะถวายรายงานไปได้บ้าง
27. เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ที่จะส่งแต่จำเลยไป และมีได้ส่งข้อหาไปด้วย ก็เป็นการเหลวไหลไม่ได้เรื่อง

1. ฝ่ายอากริปปาจึงตรัสกับเปาโลว่า เรานุญาตให้เจ้าให้การแก้ข้อหาเองได้ เปาโลจึงยื่นมือออกกล่าวแก้คดีว่า
2. ท่านกษัตริย์อากริปปาเจ้าข้า ข้าพระองค์ถือว่าเป็นโอกาสที่ได้แก้คดีต่อพระพิภคร์พระองค์วันนี้ ในเรื่องข้อคดีทั้งปวงซึ่งพวกยิวกล่าวหาข้าพระองค์นั้น
3. โดยเฉพาะเพราะพระองค์มีความรู้ชำนาญยิ่งในบรรดาขนบธรรมเนียมและปัญหาต่างๆของพวกยิวแล้ว เหตุฉะนั้นขอพระองค์ได้โปรดทบทวนฟังข้าพระองค์
4. พวกยิวทั้งหลายก็รู้จักความเป็นอยู่ของข้าพระองค์ตั้งแต่เป็นเด็กมาแล้ว คือตั้งแต่แรกข้าพระองค์ได้อยู่ท่ามกลางชนชาติของข้าพระองค์ในกรุงเยรูซาเล็ม
5. เขารู้จักข้าพระองค์แต่เดิมมา ถ้าเขาจะยอมเป็นพยานก็เป็นได้ว่าข้าพระองค์ดำรงชีวิตตามพวกที่ถือเคร่งครัดที่สุดคือเป็นพวกฟาริสี
6. บัดนี้ข้าพระองค์ต้องมายืนให้พิจารณาพิพากษา ก็เนื่องด้วยเรื่องมีความหวังใจในพระสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ตรัสแก่บรรพบุรุษของพวกข้าพระองค์นั้น
7. พวกข้าพระองค์สืบสองตระกูลได้สุดสำหรับปรนนิบัติพระเจ้าทั้งกลางวันกลางคืน ด้วยหวังใจว่าจะบรรลุถึงความสำเร็จตามพระสัญญานั้น ข้าแต่กษัตริย์อากริปปา เพราะความหวังใจอันนี้พวกยิวจึงฟ้องข้าพระองค์
8. เหตุไฉนท่านทั้งหลายจึงพากันถือว่า การที่พระเจ้าจะทรงให้คนตายเป็นขึ้นมาเป็นการที่เชื่อไม่ได้
9. ข้าพระองค์เคยได้คิดในใจของตนเองว่า สมควรจะทำหลายสิ่งซึ่งขัดขวางพระนามของพระเยซูชื่อนาชาเรีนั้น
10. สิ่งเหล่านั้นข้าพระองค์ได้กระทำในกรุงเยรูซาเล็ม เมื่อข้าพระองค์รับอำนาจจากพวกปุโรหิตใหญ่แล้ว ข้าพระองค์ได้ขังวิสุทธิชนหลายคนไว้ในคุก และครั้งเขาถูกลงโทษถึงตาย ข้าพระองค์ก็เห็นดีด้วย
11. ข้าพระองค์ได้ทำโทษเขาบ่อยๆในธรรมศาลาทุกแห่ง และบังคับเขาให้กล่าวคำหมิ่นประมาท และเพราะข้าพระองค์โกรธเขายิ่งนัก ข้าพระองค์ได้ตามไปข่มเหงถึงเมืองในต่างประเทศ
12. ดังนั้นเมื่อข้าพระองค์กำลังไปยังเมืองดามัสกัส ได้ถืออำนาจและงานที่ได้รับมอบหมายจากพวกปุโรหิตใหญ่
13. ข้าแต่กษัตริย์ ในเวลาเที่ยงวันเมื่อกำลังเดินทางไป ข้าพระองค์ได้เห็นแสงสว่างกล้ำยิ่งกว่าแสงอาทิตย์ส่องลงมาจากท้องฟ้า ล้อมรอบข้าพระองค์กับคนทั้งหลายที่ไปกับข้าพระองค์
14. ครั้งข้าพระองค์กับคนทั้งหลายล้มคะมำลงที่ดิน ข้าพระองค์ได้ยินพระสุรเสียงตรัสแก่ข้าพระองค์เป็นภาษาฮีบรูว่า `เฮโล เฮโลเอ๋ย เจ้าข่มเหงเราทำไม ซึ่งเจ้าถืบประตักก็ยากนัก'
15. ข้าพระองค์ทูลถามว่า `พระองค์เจ้าข้า พระองค์ทรงเป็นผู้ใด' พระองค์จึงตรัสว่า `เราคือเยซูซึ่งเจ้าข่มเหง
16. แต่ว่าจงลุกขึ้นยืนเถิด ด้วยว่าเราได้ปรากฏแก่เจ้าเพื่อจะตั้งเจ้าไว้ให้เป็นผู้รับใช้และเป็นพยานถึงเหตุการณ์ซึ่งเจ้าเห็น และถึงเหตุการณ์ที่เราจะแสดงตัวเราเองแก่เจ้าในเวลาภายหลัง
17. เราจะช่วยเจ้าให้พ้นจากชนชาตินี้และจากคนต่างชาติที่เราจะใช้เจ้าไปหา
18. เพื่อจะให้เจ้าเปิดตาของเขา เพื่อเขาจะกลับจากความมืดมาถึงความสว่าง และจากอำนาจของซาตานมาถึงพระเจ้า เพื่อเขาจะได้รับการยกโทษความผิดบาปของเขา และให้ได้รับมรดกด้วยกันกับคนทั้งหลายซึ่งถูกแยกตั้งไว้แล้ว

โดยความเชื่อในเรา'

19. ข้าแต่กษัตริย์อากิริปา เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ข้าพระองค์จึงเชื่อฟังนิมิตซึ่งมาจากสวรรค์นั้น
20. แต่ข้าพระองค์ได้กล่าวสั่งสอนเขา ตั้งต้นที่เมืองดามัสกัสและในกรุงเยรูซาเล็ม ทั่วแคว้นแคว้นยูเดีย และแก่ชาวต่างประเทศ ให้เขากลับใจใหม่ ให้หันมาหาพระเจ้าและกระทำการซึ่งสมกับที่กลับใจใหม่แล้ว
21. เพราะเหตุนี้พวกยิวจึงจับข้าพระองค์ที่พระวิหาร และพยายามหาช่องที่จะฆ่าข้าพระองค์เสีย
22. เป็นเพราะพระเจ้าได้ทรงโปรดช่วยข้าพระองค์ ข้าพระองค์จึงมีชีวิตอยู่จนถึงทุกวันนี้และเป็นพยานได้ต่อหน้าผู้น้อยผู้ใหญ่ ข้าพระองค์ไม่พูดเรื่องอื่นนอกจากเรื่องซึ่งบรรดาสาสดาพยากรณ์กับโมเสสได้กล่าวไว้ว่าจะมีขึ้น
23. คือว่าพระคริสต์จะต้องทนทุกข์ทรมาน และพระองค์จะทรงแสงความสว่างแก่ชนอิสราเอลและแก่คนต่างชาติ โดยที่ทรงเป็นผู้แรกซึ่งคืนพระชนม์
24. ครั้นเปาโลกำลังพูดแก้คดีอย่างนั้น เฟสทัสจึงร้องเสียงดังว่า เปาโลเอ๋ย เจ้าคลั่งไปเสียแล้ว เจ้าเรียนรู้อะไรมากจึงทำให้เจ้าคลั่งไป
25. แต่เปาโลกล่าวว่า ท่านเฟสทัสเจ้าข้า ข้าพระองค์ไม่คลั่งเลย แต่ว่าได้พูดคำแห่งความจริงและคำที่ปกติชนจะพูด
26. ด้วยว่าท่านกษัตริย์ทรงทราบข้อความเหล่านี้ดีแล้ว ข้าพระองค์จึงกล้ากล่าวต่อพระพักตร์ของพระองค์ เพราะข้าพระองค์เชื่อแน่ว่า ไม่มีสักอย่างหนึ่งในบรรดาเหตุการณ์เหล่านั้นที่ได้พ้นพระเนตรของพระองค์ เพราะการเหล่านั้นมิได้กระทำกันในที่ลับลี้
27. ข้าแต่กษัตริย์อากิริปา พระองค์เชื่อพวกสาสดาพยากรณ์หรือไม่พระเจ้าข้า ข้าพระองค์ทราบว่าคุณพระองค์เชื่อ
28. อากิริปาจึงตรัสกับเปาโลว่า เราเกือบจะเป็นคริสเตียนโดยคำชักชวนของเจ้า
29. เปาโลจึงทูลว่า จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า ข้าพระองค์มีความปรารถนายิ่งนักที่จะให้เป็นเหมือนอย่างข้าพระองค์ มิใช่พระองค์องค์เดียว แต่คนทั้งปวงที่ฟังข้าพระองค์วันนี้ด้วย เว้นเสียแต่เครื่องจำจองนี้
30. และเมื่อเปาโลกล่าวสิ่งเหล่านี้แล้ว กษัตริย์กับผู้ว่าราชการเมืองและพระนางเบอร์นิส และคนทั้งปวงที่นั่งอยู่ด้วยกันจึงลุกขึ้น
31. ครั้นออกไปแล้วจึงพากันพูดว่า คนนี้มิได้ทำสิ่งใดที่สมควรจะถูกลงโทษถึงตายหรือจำจองไว้
32. ฝ่ายอากิริปาจึงตรัสกับเฟสทัสว่า ถ้าคนนี้มีอุทธรณ์ถึงซีซาร์แล้วจะปล่อยเขาก็ได้

1. ครั้นตั้งใจว่าพวกเราจะต้องแล่นเรือไปยังประเทศอิตาลี เขาจึงมอบเปาโลกับนักโทษอื่นบางคนไว้กับนายร้อยคนหนึ่งชื่อยูเลียส เป็นนายทหารในกองของออกัสตัส
2. เราทั้งหลายจึงลงเรือลำหนึ่งมาจากเมืองอัครามีทิกุม ซึ่งจะออกไปยังตำบลที่อยู่ตามฝั่งแคว้นเอเชีย เรือก็ออกทะเล มีคนหนึ่งอยู่กับเราชื่ออาริสทาร์คัส ชาวมาซิโดเนียซึ่งมาจากเมืองเธสะโลนิกา
3. วันรุ่งขึ้นเราได้แวะที่เมืองไซดอน ฝ่ายยูเลียสมีใจเมตตาปราณีแก่เปาโล ยอมให้เปาโลไปหามิตรสหายทั้งหลาย เพื่อจะได้บรรเทาใจ
4. ครั้นเรือออกจากที่นั่นแล้ว จึงแล่นไปทางด้านปลดลอมของเกาะไซปรัสเพราะทวนลม
5. เมื่อแล่นข้ามทะเลที่อยู่ตรงแคว้นซีลีเซียกับแคว้นปัมฟีเลีย ก็มาถึงเมืองมิราที่อยู่ใต้อ่าวซีเลีย
6. ที่เมืองนั้นนายร้อยได้พบเรือลำหนึ่งมาจากเมืองอเล็กซานเดรียจะไปยังประเทศอิตาลี ท่านจึงให้เราลงเรือลำนั้น
7. เราแล่นไปช้าๆหลายวันและได้มาถึงเมืองคินัสโดยยาก เมื่อแล่นทวนลมต่อไปไม่ไหว เราจึงแล่นไปทางด้านปลดลอมของเกาะครีตตรงเมืองสัลโมเน
8. เมื่อเรือแล่นเลียบฝั่งเกาะนั้นอย่างยากเย็น เราจึงมายังตำบลหนึ่งชื่อว่า ท่างาม เมืองลาเซียอยู่ใกล้ที่นั่น
9. ครั้นเสียเวลาไปมากแล้วและการที่จะเดินเรือก็มีอันตราย เพราะเทศกาลอดอาหารผ่านไปแล้ว เปาโลจึงเตือนสติเขาทั้งหลาย
10. ว่า ท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าเห็นว่าซึ่งเราจะแล่นไปคราวนี้จะมีอันตรายและเสียหายมาก มิใช่แต่ของบรรพบุรุษกับเรือกำปั่นเท่านั้นแต่ชีวิตของเราทั้งหลายด้วย
11. แต่นายร้อยเชื่อกับตันและเจ้าของกำปั่นมากกว่าเชื่อคำที่เปาโลกล่าวนั้น
12. และเพราะว่าท่างามนั้นไม่เหมาะพอที่จะจอดในฤดูหนาว คนส่วนมากจึงตกลงให้ออกทะเลไปจากที่นั่น เพื่อถ้าเป็นไปได้จะไปให้ถึงเมืองฟีนิกส์ แล้วจะจอดอยู่ที่นั่นตลอดฤดูหนาว เมืองฟีนิกส์นั้นเป็นท่าเรือแห่งเกาะครีต หันหน้าไปทางทิศตะวันออกเฉียงเหนือกับเฉียงใต้
13. เมื่อลมทิศใต้พัดมาเบาๆ เขาก็คิดว่าสมควรปรารถนาแล้ว จึงถอนสมอแล่นเลียบฝั่งไปตามเกาะครีต
14. แต่แล่นไปไม่ช้าเรือกำปั่นก็ถูกลมพายุกล้าที่เขาเรียกว่า ยูระกิโล
15. ครั้นเรือกำปั่นถูกพายุและต้านลมไม่ไหว เราจึงปล่อยไปตามลม
16. เมื่อแล่นไปทางด้านปลดลอมของเกาะเล็กแห่งหนึ่งชื่อว่าคลาวดา เราจึงยกเรือเล็กขึ้นผูกไว้ได้แต่มีความลำบากมาก
17. เมื่อยกเรือขึ้นแล้ว เราก็เอาเชือกผูกโอบรอบเรือกำปั่นไว้ และเพราะกลัวว่าจะเกยสันดอนทราย จึงลดใบลงแล้วก็ปล่อยให้ไปตามกระแสลม
18. ครั้นรุ่งขึ้นเราก็ขนของบรรพบุรุษทิ้งเสีย เพราะถูกพายุใหญ่
19. พอถึงวันที่สามเราก็ทิ้งเครื่องใช้ในเรือกำปั่นออกเสียด้วยมือของเราเอง

20. และเมื่อไม่เห็นดวงอาทิตย์หรือดวงดาวตั้งหลายวันแล้ว และยังคงถูกพายุใหญ่อยู่ ความหวังที่เราทั้งหลายจะรอดนั้นก็ล้มละลายไป
21. ครั้นเขาได้อุดอาหารมานานแล้ว เปาโลจึงยืนอยู่ในหมู่เขากล่าวว่า ท่านทั้งหลาย ท่านควรได้ฟังข้าพเจ้าและไม่ควรออกจากเกาะครีตเลย จะได้พ้นจากอันตรายนี้และไม่เสียสิ่งของ
22. บัดนี้ข้าพเจ้าขอเตือนท่านทั้งหลายให้ทำใจดีๆไว้ ด้วยว่าในพวกท่านจะไม่มีใครเสียชีวิต จะเสียก็แต่เรือเท่านั้น
23. เพราะว่า เมื่อคืนนี้เองทูตสวรรค์ของพระเจ้าผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า ซึ่งข้าพเจ้าได้ปรนนิบัตินั้นได้มายืนอยู่ใกล้ข้าพเจ้า
24. ทูตนั้นกล่าวว่า `เปาโลเอ๋ย อย่ากลัวเลย ท่านจะต้องเข้าเฝ้าซีซาร์ ส่วนคนทั้งปวงที่อยู่ในเรือกับท่านนั้น ดูเถิด พระเจ้าจะทรงโปรดให้รอดตายเพราะเห็นแก่ท่าน'
25. เพราะฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงทำใจดีๆไว้ เพราะข้าพเจ้าเชื่อพระเจ้าว่า การณ์จะเป็นไปเหมือนอย่างที่เราองค์ได้ทรงกล่าวแก่ข้าพเจ้านั้น
26. แต่ว่าเราจะต้องเกยเกาะแห่งหนึ่ง
27. จนถึงคืนที่สิบสี่แล้ว เราก็มายังถูกพัดไปพัดมาอยู่ในทะเลอาเดรีย ประมาณเที่ยงคืนพวกกะลาสีก็สำคัญว่ามาใกล้แผ่นดินแล้ว
28. ครั้นหยั่งน้ำดูก็วัดได้ลึกสี่สิบเมตร เมื่อไปอีกหน่อยหนึ่งก็หยั่งน้ำวัดอีกได้สามสิบเมตร
29. เขาก็กลัวว่าจะโดนฝั่งที่มีหิน จึงทอดสมอท้ายสี่ตัว แล้วตั้งหน้าคอยเวลารุ่งเช้า
30. เมื่อพวกกะลาสีหาช่องจะหนีจากกำปั่นและได้หย่อนเรือเล็กลงที่ทะเลแล้วทำที่ว่าจะทอดสมอจากหัวเรือ
31. เปาโลจึงกล่าวแก่นายร้อยและพวกทหารว่า ถ้าคนเหล่านั้นไม่คงอยู่ในกำปั่น ท่านทั้งหลายจะรอดตายไม่ได้เลย
32. พวกทหารจึงตัดเชือกที่ผูกเรือเล็กให้เรือตกลงไป
33. เมื่อจวนรุ่งเช้าเปาโลจึงวิงวอนคนทั้งปวงให้รับประทานอาหารและกล่าวว่า วันนี้เป็นวันที่สิบสี่ที่ท่านทั้งหลายต้องค้างอยู่ในเรือและอดอาหารมิได้รับประทานอะไรเลย
34. ฉะนั้นข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านทั้งหลายให้รับประทานอาหารเสียบ้าง เพื่อจะดำรงชีวิตอยู่ได้ เพราะเส้นผมของผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านจะไม่เสียไปสักเส้นเดียว
35. ครั้นกล่าวอย่างนั้นแล้ว ท่านจึงหยิบขนมปังขอบพระเดชพระคุณพระเจ้าต่อหน้าคนทั้งปวง เมื่อหักแล้วก็เริ่มรับประทาน
36. คนทั้งปวงก็มีกำลังใจขึ้นจึงรับประทานอาหารด้วย
37. เราทั้งหลายที่อยู่ในกำปั่นนั้นรวมสองร้อยเจ็ดสิบหกคน
38. เมื่อรับประทานอาหารอิ่มแล้ว จึงขนข้าวสาลีในกำปั่นทิ้งเสียในทะเลเพื่อให้กำปั่นเบาขึ้น
39. ครั้นสว่างแล้วเขาก็ไม่รู้ว่าแผ่นดินอะไร แต่เขาเห็นอ่าวแห่งหนึ่งที่มีหาด จึงตกลงกันว่า ถ้าเป็นไปได้จะให้เรือเข้าเกยหาดนั้น
40. เขาจึงตัดสายสมอทิ้งเสียในทะเล แล้วก็แกะเชือกที่มัดหางเสือ และชักใบหัวเรือขึ้นให้กินลมแล่นตรงเข้าไปหาฝั่ง

41. ครั้นมาถึงตำบลหนึ่งที่ทะเลสองข้างบรรจบกัน กำป็นก็เกยดิน หัวเรือติดแน่นออกไม่ได้ แต่ท้ายเรือนั้นก็แตกออกด้วยกำลังคลื่น
42. พวกทหารคิดจะฆ่านักโทษทั้งหลายเสีย กลัวว่าจะมีผู้ใดว่ายน้ำหนีไปได้
43. แต่นายร้อยปรารถนาจะให้เปาโลรอดตาย จึงห้ามพวกทหารมิให้ทำตามความคิดนั้น แล้วสั่งคนทั้งหลายที่ว่ายน้ำเป็นให้กระโดดน้ำวายไปหาฝั่งก่อน
44. ฝ่ายคนทั้งหลายที่เหลือนั้นก็เกาะกระดานไปบ้าง เกาะไม้กำป็นที่หักไปบ้าง ดังนั้นเขาทั้งหลายก็ถึงฝั่งรอดตายหมดทุกคน

1. ครั้นรอดพ้นภัยแล้ว พวกเขาจึงรู้ว่าเกาะนั้นชื่อมอลตา
2. ฝ่ายชาวป่านั้นมีความกรุณาแก่พวกเราเป็นอันมาก เขาก่อไฟรับรองเราทุกคนเพราะฝนตกและหนาว
3. เปาโลเก็บกิ่งไม้แห้งมัดหนึ่งมาใส่ไฟ มีงูพิษตัวหนึ่งออกมาเพราะถูกความร้อนกัดมือของเปาโลติดอยู่
4. เมื่อพวกชาวป่านั้นเห็นงูติดห้อยอยู่ที่มือของเปาโล จึงพูดกันว่า คนนี้คงเป็นผู้ฆ่าคนแน่นอน ถึงแม้ว่ารอดพ้นจากทะเลแล้ว พระผู้ทรงธรรมก็ยังไม่วอนให้รอดตายไปได้
5. แต่เปาโลได้สะบัดมือให้งูตกลงไปในไฟ และหาเป็นอันตรายประการใดไม่
6. ฝ่ายเขาทั้งหลายคอยดูอยู่ คิดว่าท่านจะบวมขึ้นหรือจะล้มลงตายทันที แต่ครั้นเขาคอยดูอยู่ช้านานมิได้เห็นท่านเป็นอะไร เขาก็กลับถือว่าท่านเป็นพระ
7. เจ้าแห่งเกาะนั้นชื่อปุลลิส มีเรือนอยู่ใกล้ท่าลนั้น ท่านได้ต้อนรับเลี้ยงดูพวกเราไว้อย่างดีสามวัน
8. ต่อมาบิดาของปุลลิสนั้นนอนป่วยอยู่ เป็นไข้และเป็นบิด เปาโลจึงเข้าไปหาท่านอธิษฐานแล้ววางมือบนท่านรักษาให้หาย
9. ครั้นทำอย่างนั้นแล้ว คนอื่นๆที่เกาะนั้นซึ่งมีโรคต่างๆก็มาหา และเขาก็หายด้วย
10. เขาทั้งหลายจึงให้เกียรติพวกเราหลายประการ เมื่อเราจะแล่นเรือไปจากที่นั่น เขาก็นำสิ่งของที่เรากำลังต้องการมาใส่เรือ
11. ครั้นล่องไปสามเดือน พวกเราจึงลงในเรือกำปั่นซึ่งมาจากเมืองอเล็กซานเดรียและค้างอยู่ที่เกาะนั้นในฤดูหนาวกำปั่นลำนั้นมีรูปลูกแฝด ชื่อแคสเตอร์และพอลลักซ์ เป็นเครื่องหมาย
12. พวกเราแวะที่เมืองไซราคิวส์จอดอยู่ที่นั่นสามวัน
13. เราออกจากที่นั่นอ้อมไปยังเมืองเรย์อุม ครั้นรุ่งขึ้นลมทิศใต้ก็พัดมา วันที่สองจึงมาถึงเมืองโปทิโอลี
14. เราพบพวกพี่น้องที่นั่น และเขาเชิญเราให้หยุดพักอาศัยอยู่กับเขาเจ็ดวัน แล้วเราจึงไปถึงกรุงโรม
15. ครั้นพวกพี่น้องในกรุงโรมได้ยินข่าวพวกเรา เขาก็ออกมาพบเราที่บ้านตลาดอัปปีอัสน์และที่บ้านสามร้าน เมื่อเปาโลเห็นเขาแล้ว จึงขอบพระเดชพระคุณพระเจ้าและมีกำลังใจดีขึ้น
16. ครั้นพวกเรามาถึงกรุงโรม นายร้อยได้มอบพวกนักโทษให้กับผู้บัญชาการของค่ายนั้น แต่เขายอมให้เปาโลอยู่คนเดียวต่างหาก ให้ทหารคนหนึ่งคุมไว้
17. ต่อมาครั้นล่องไปสามวันแล้ว เปาโลจึงเชิญพวกผู้ใหญ่ในพวกยิวมาประชุมกัน เมื่อมาพร้อมหน้ากันแล้วท่านจึงกล่าวแก่เขาว่า ท่านพี่น้องทั้งหลาย ถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้กระทำความผิดสิ่งหนึ่งสิ่งใดต่อชนชาติ หรือผิดธรรมเนียมของบรรพบุรุษ ข้าพเจ้ายังต้องถูกมอบเป็นนักโทษมาจากกรุงเยรูซาเล็ม เป็นนักโทษให้อยู่ในมือของพวกโรม
18. ครั้นพวกนั้นได้ไต่สวนข้าพเจ้าแล้วก็ประสงค์จะปล่อยข้าพเจ้าเสีย เพราะไม่มีเหตุอะไรที่ข้าพเจ้าควรจะต้องตาย
19. แต่ว่าเมื่อพวกยิวพูดคัดค้าน ข้าพเจ้าจึงจำต้องอุทธรณ์ถึงซีซาร์ แต่มิใช่ว่าข้าพเจ้ามีอะไรจะฟ้องชนร่วมชาติของข้าพเจ้า
20. เหตุฉะนั้นเพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงเชิญท่านทั้งหลายมา เพื่อจะได้เห็นหน้าและพูดกับท่าน เพราะที่ข้าพเจ้าถูกล่าม

โชนี่ก็เนื่องด้วยความหวังของชนชาติอิสราเอล

21. เขาทั้งหลายจึงตอบท่านว่า พวกเราหาได้รับจดหมายจากแคว้นยูเดียกล่าวถึงท่าน หรือหาว่ามีพวกพี่น้องผู้หนึ่งผู้ใดมารายงานหรือกล่าวร้ายถึงท่านไม่
22. แต่ข้าพเจ้าทั้งหลายปรารถนาจะฟังท่านกล่าวว่าท่านคิดเห็นอย่างไร เพราะพวกข้าพเจ้าทราบว่ พวกที่ถือลัทธินี้ ก็ถูกตีเตียนทุกแห่ง
23. เมื่อเขานัดวันพบกับท่าน คนเป็นอันมากก็พากันมาหาอยู่ที่อาศัยของท่าน ท่านจึงกล่าวแก่เขาตั้งแต่เช้าจนเย็น เป็นพยานถึงอาณาจักรของพระเจ้า และชักชวนให้เขาเชื่อถือในพระเยซู โดยใช้ข้อความจากพระราชบัญญัติของโมเสส และจากคัมภีร์ศาสดาพยากรณ์
24. คำที่ท่านกล่าวนั้นบางคนก็เชื่อ บางคนก็ไม่เชื่อ
25. และเมื่อเขาไม่เห็นพ้องกันจึงลาไป เมื่อเปาโลได้กล่าวข้อความแถมว่า พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสกับบรรพบุรุษของเราทั้งหลาย โดยอิสยาห์ศาสดาพยากรณ์ถูกต้องดีแล้ว
26. ว่า 'จงไปหาชนชาตินี้และกล่าวว่า พวกเจ้าจะได้ยินก็จริง แต่จะไม่เข้าใจ จะดูก็จริง แต่จะไม่สังเกต
27. เพราะว่าจิตใจของชนชาตินี้ก็เฉื่อยชา หูก็ตึง และตาเขาเขาก็ปิด เกรงว่าเขาจะเห็นด้วยตาของเขา และได้ยินด้วยหูของเขา และเข้าใจด้วยจิตใจของเขา และจะหันกลับมา และเราจะรักษาเขาให้หาย'
28. เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงรู้ว่า ความรอดของพระเจ้าได้ไปถึงคนต่างชาติแล้ว และเขาจะฟังด้วย
29. เมื่อเปาโลได้กล่าวคำเหล่านี้เสร็จแล้ว พวกยิวก็ได้จากไป และได้เถียงกันเป็นการใหญ่
30. เปาโลจึงได้อาศัยอยู่ครบสองปีในบ้านที่ท่านเช่า และได้ต้อนรับคนทั้งปวงที่มาหาท่าน
31. ทั้งประกาศอาณาจักรของพระเจ้า และสั่งสอนเรื่องพระเยซูคริสต์เจ้าโดยใจกล้า ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดขัดขวาง

โรม

บทที่ 1

1. เปาโล ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพระองค์ทรงเรียกให้เป็นอัครสาวก และได้ถูกแยกตั้งไว้สำหรับชาวประเสริฐของพระเจ้า
2. (คือชาวประเสริฐที่พระองค์ได้ทรงสัญญาไว้ล่วงหน้าโดยพวกศาสนาดายากรรมของพระองค์ในพระคัมภีร์อันบริสุทธิ์)
3. เกี่ยวกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้บังเกิดในเชื้อสายของดาวิดฝ่ายหนึ่ง
4. แต่ฝ่ายพระวิญญาณแห่งความบริสุทธิ์นั้นบังไว้ด้วยฤทธาานุภาพ คือโดยการเป็นขึ้นมาจากความตายว่า เป็นพระบุตรของพระเจ้า
5. โดยทางพระองค์นั้นพวกข้าพเจ้าได้รับพระคุณและหน้าที่เป็นอัครสาวก เพื่อเห็นแก่พระนามของพระองค์ ให้ชนชาติต่างๆเชื่อฟังตามความเชื่อนั้น
6. รวมทั้งพวกท่านที่พระเจ้าทรงเรียกให้เป็นคนของพระเยซูคริสต์ด้วย
7. เรียน บรรดาท่านที่อยู่ในกรุงโรม ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงรักและทรงเรียกให้เป็นวิสุทธิชน ขอพระคุณและสันติสุขซึ่งมาจากพระเจ้าพระบิดาของเราทั้งหลาย และจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับพวกท่านเถิด
8. ประการแรก ข้าพเจ้าขอขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์เหตุด้วยท่านทั้งหลาย เพราะว่าความเชื่อของพวกท่านเลื่องลือไปทั่วโลก
9. เพราะพระเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้รับใช้ด้วยชีวิตจิตใจของข้าพเจ้าในชาวประเสริฐแห่งพระบุตรของพระองค์นั้น ทรงเป็นพยานของข้าพเจ้าว่า เมื่อข้าพเจ้าอธิษฐานนั้น ข้าพเจ้าเอ่ยถึงท่านทั้งหลายเสมอไม่ว่างวัน
10. ข้าพเจ้าทูลขอว่า ถ้าเป็นที่พอพระทัยพระเจ้าแล้วให้ข้าพเจ้าได้มีโอกาสไปเยี่ยมท่านทั้งหลาย โดยอย่างหนึ่งอย่างใดในที่สุดนี้
11. เพราะข้าพเจ้าปรารถนาที่จะได้พบท่านทั้งหลาย เพื่อจะได้นำของประทานฝ่ายจิตวิญญาณมาให้แก่ท่านบ้าง เพื่อเสริมกำลังท่านทั้งหลาย
12. คือเพื่อข้าพเจ้าและท่านทั้งหลายจะได้หนุนใจซึ่งกันและกัน โดยความเชื่อของเราทั้งสองฝ่าย
13. พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้คุณทั้งหลายทราบทั่วกันว่า ข้าพเจ้าได้ตั้งใจไว้หลายครั้งแล้วว่าจะมาหาท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้เก็บเกี่ยวผลในหมู่พวกท่านด้วย เช่นเดียวกับในหมู่ชนชาติอื่นๆ (แต่จนบัดนี้ก็ยังมีเหตุขัดข้องอยู่)
14. ข้าพเจ้าเป็นหนี้ทั้งพวกกรีกและพวกชาวปาด้วย เป็นหนี้ทั้งพวกนักปราชญ์และคนเขลาด้วย
15. ฉะนั้นข้าพเจ้าก็เต็มใจพร้อมที่จะประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลายที่อยู่ในกรุงโรมด้วย
16. ด้วยว่าข้าพเจ้าไม่มีความละอายในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพราะว่าข่าวประเสริฐนั้นเป็นฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพื่อให้ทุกคนที่เชื่อได้รับความรอด พวกยิวก่อน และพวกกรีกด้วย
17. เพราะว่าในชาวประเสริฐนั้นความชอบธรรมของพระเจ้าก็ได้แสดงออก โดยเริ่มต้นก็ความเชื่อ สุดท้ายก็ความเชื่อ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า 'คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ'

18. เพราะว่า พระเจ้าทรงสำแดงพระพิโรธของพระองค์จากสวรรค์ต่อความอธรรมและความไม่ชอบธรรมทั้งหมดของมนุษย์ ที่เอาความไม่ชอบธรรมนั้นขัดขวางความจริง
19. เหตุว่าเท่าที่รู้จักพระเจ้าได้ก็แจ้งอยู่กับใจเขาทั้งหลาย เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดสำแดงแก่เขาแล้ว
20. ตั้งแต่เริ่มสร้างโลกมาแล้ว สภาพที่ไม่ปรากฏของพระองค์นั้น คือฤทธานุภาพอันนิรันดร์และเทวสภาพของพระเจ้า ก็ได้ปรากฏชัดในสรรพสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้าง ฉะนั้นเขาทั้งหลายจึงไม่มีข้อแก้ตัวเลย
21. เพราะถึงแม้ว่าเขาทั้งหลายได้รู้จักพระเจ้าแล้ว เขาก็มิได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์ให้สมกับที่ทรงเป็นพระเจ้า หรือหาได้ขอบพระคุณไม่ แต่เขากลับคิดในสิ่งที่ไม่เป็นสาระ และจิตใจโง่เขลาของเขาก็มีดมัวไป
22. เขาอ้างตัวว่าเป็นคนมีปัญญา เขาก็กลายเป็นคนโง่เขลาไป
23. และเขาได้เอาสง่าราศีของพระเจ้าผู้เป็นอมตะ มาแลกกับรูปมนุษย์ที่ต้องตายหรือรูปนก รูปสัตว์จตุบาท และรูปสัตว์เลื้อยคลาน
24. เหตุฉะนั้น พระเจ้าจึงทรงปล่อยเขาให้ประพฤติกุหลามกตามราคะตัณหาในใจของเขา ให้เขากระทำสิ่งซึ่งน่าอัปยศทางกายต่อกัน
25. เพราะว่าเขาได้เอาความจริงเรื่องพระเจ้ามาแลกกับความเท็จ และได้นมัสการและปรนนิบัติสิ่งที่พระองค์ได้ทรงสร้างไว้แทนพระองค์ผู้ทรงสร้าง ผู้สมจะได้รับความสำเร็จเป็นนิรันดร์ เอเมน
26. เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้เขามีราคะตัณหาอันน่าอัปยศ แม้แต่พวกผู้หญิงของเขาก็เปลี่ยนจากการสัมพันธ์ตามธรรมชาติ ให้ผิดธรรมชาติไป
27. ฝ่ายผู้ชายก็เลิกการสัมพันธ์กับผู้หญิงให้ถูกตามธรรมชาติเช่นกัน และเราร้อนด้วยไฟแห่งราคะตัณหาที่มีต่อกัน ผู้ชายกับผู้ชายด้วยกันประกอบกิจอันชั่วช้าอย่างน่าละอาย เขาจึงได้รับผลกระทบอันสมควรแก่ความผิดของเขา
28. และเพราะเขาไม่เห็นชอบที่จะรู้จักพระเจ้า พระเจ้าจึงทรงปล่อยให้เขามีใจเลวทรามและประพฤติสิ่งที่ไม่เหมาะสม
29. พวกเขาเต็มไปด้วยสรรพการอธรรม การล่วงประเวณี ความชั่วร้าย ความโลภ ความมั่งร้าย เต็มไปด้วยความอิจฉาริษยา การฆ่าฟัน การวิวาท การล่อลวง การคิดร้าย พูदनินทา
30. ส่อเสียด เกลียดชังพระเจ้า หยาบคาย จองหอง อวดตัว ริทำชั่วอย่างใหม่ ไม่เชื่อฟังบิดามารดา
31. อับปัญญา ไม่รักษาคำสัญญา ไม่มีความรักกัน ไม่ยอมคืนดีกัน ปราศจากความเมตตา
32. แม้เขาจะรู้การพิพากษาของพระเจ้าที่ว่าคนทั้งปวงที่ประพฤติเช่นนั้นสมควรจะตาย เขาก็ไม่เพียงประพฤติเท่านั้น แต่ยังเห็นดีกับคนอื่นที่ประพฤติเช่นนั้นด้วย

บทที่ 2

1. เหตุฉะนั้น โอ มนุษย์เอ๋ย ไม่ว่าท่านจะเป็นใคร เมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่นนั้น ท่านไม่มีข้อแก้ตัวเลย เพราะเมื่อท่านกล่าวโทษผู้อื่น ท่านก็ได้กล่าวโทษตัวเองด้วย เพราะว่าท่านที่กล่าวโทษเขาก็ยังประพฤติดูอย่างเดียวกับเขา
2. แต่เรารู้แน่ว่าการที่พระเจ้าทรงพิพากษาลงโทษคนที่ประพฤติเช่นนั้นก็เป็นตามความจริง
3. โอ มนุษย์เอ๋ย ท่านที่กล่าวโทษคนที่ประพฤติเช่นนั้น และท่านเองยังประพฤติดูอย่างเดียวกับเขา ท่านคิดหรือว่าท่านจะพ้นจากการพิพากษาลงโทษของพระเจ้าได้
4. หรือว่าท่านประมาทพระกรุณาคุณอันอุดมและความอดกลั้นพระทัย และความอดทนของพระองค์ ท่านไม่รู้หรือว่าพระกรุณาคุณของพระเจ้านั้นมุ่งที่จะชักนำท่านให้กลับใจใหม่
5. แต่เพราะท่านใจแข็งกระด้างไม่ยอมกลับใจ ท่านจึงสั่งสมพระพิโรธให้แก่ตัวเองในวันแห่งพระพิโรธนั้น ซึ่งพระเจ้าจะทรงสำแดงการพิพากษาลงโทษที่เที่ยงธรรมให้ประจักษ์
6. พระองค์จะทรงประทานแก่ทุกคนตามควรแก่การกระทำของเขา
7. สำหรับคนที่ پاکเพียรทำความดี แสวงหาสง่าราศี เกียรติ และความเป็นอมตะนั้น พระองค์จะประทานชีวิตนิรันดร์ให้
8. แต่พระองค์จะทรงพระพิโรธ และลงพระอาญาแก่คนที่มักยกตนข่มท่านและไม่เชื่อฟังความจริง แต่เชื่อฟังความอธรรม
9. ความทุกข์เวทนาจะเกิดแก่จิตใจทุกคนที่ประพฤดิชั่ว แก่พวกยิวก่อนและแก่พวกต่างชาติด้วย
10. แต่สง่าราศี เกียรติ และสันติสุขจะเกิดมีแก่ทุกคนที่ประพฤติดี แก่พวกยิวก่อนและแก่พวกต่างชาติด้วย
11. เพราะว่าพระเจ้าไม่ได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย
12. เพราะคนทั้งหลายที่ไม่มีพระราชบัญญัติและทำบาปจะต้องพินาศโดยไม่อ้างพระราชบัญญัติ และคนทั้งหลายที่มีพระราชบัญญัติและทำบาปก็ต้องถูกพิพากษาตามพระราชบัญญัติ
13. (เพราะว่าคนที่เพียงแต่ฟังพระราชบัญญัติเท่านั้น หาใช่ผู้ชอบธรรมจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าไม่ แต่คนที่ประพฤติตามพระราชบัญญัติต่างหากเป็นผู้ชอบธรรม
14. เพราะเมื่อชนต่างชาติซึ่งไม่มีพระราชบัญญัติได้ประพฤติตามพระราชบัญญัติโดยปกติวิสัย คนเหล่านี้แม้ไม่มีพระราชบัญญัติก็เป็นพระราชบัญญัติแก่ตัวเอง
15. คือแสดงให้เห็นหลักความประพฤติที่เป็นตามพระราชบัญญัตินั้นมีจารีกอยู่ในจิตใจของเขา และใจสำนึกผิดชอบก็เป็นพยานของเขาด้วย ความคิดขัดแย้งต่างๆของเขานั้นแหละ จะกล่าวโทษตัวหรืออาจจะแก้ตัวให้เขา)
16. ในวันที่พระเจ้าจะทรงพิพากษาความลับของมนุษย์โดยพระเยซูคริสต์ ทั้งนี้ตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น
17. ดูก่อน ท่านเรียกตัวเองว่า ยิว และฟังพระราชบัญญัติและยกพระเจ้าขึ้นอวด
18. และว่าท่านรู้จักพระทัยของพระองค์ และเห็นชอบในสิ่งที่ประเสริฐ เพราะว่าท่านได้เรียนรู้ในพระราชบัญญัติ
19. และท่านมั่นใจว่า ท่านเป็นผู้จูงคนตาบอด เป็นความสว่างให้แก่คนทั้งหลายที่อยู่ในความมืด

20. เป็นผู้สอนคนโง่ เป็นครูของเด็ก เพราะท่านมีแบบอย่างของความรู้และความจริงในพระราชบัญญัตินั้น
21. ฉะนั้นท่านซึ่งเป็นผู้สอนคนอื่นจะไม่สอนตัวเองหรือ เมื่อท่านเทศนาว่าไม่ควรลักทรัพย์ ตัวท่านเองลักหรือเปล่า
22. ท่านผู้ซึ่งสอนว่าไม่ควรล่วงประเวณี ตัวท่านเองล่วงประเวณีหรือเปล่า ท่านผู้รังเกียจรูปเคารพ ตัวท่านเองปล้นวิหารหรือเปล่า
23. ท่านผู้ไต่อาชญาในพระราชบัญญัติ ตัวท่านเองยังลบหลู่พระเจ้าด้วยการประพาศพิศดพระราชบัญญัติหรือเปล่า
24. เพราะมีเขียนไว้แล้วว่า 'คนต่างชาติพูดหมิ่นประมาทต่อพระนามของพระเจาก็เพราะท่านทั้งหลาย'
25. ถ้าท่านประพฤติตามพระราชบัญญัติ พิธีเข้าสูหนัดก็เป็นประโยชน์จริง แต่ถ้าท่านละเมิดพระราชบัญญัติ การที่ท่านเข้าสูหนัดนั้นก็เหมือนกับว่าไม่ได้เข้าเลย
26. เหตุฉนั้น ถ้าผู้ที่ไม่ได้เข้าสูหนัดยังประพฤติตามความชอบธรรมแห่งพระราชบัญญัติแล้ว การที่เขาไม่ได้เข้าสูหนัดนั้นจะถือเหมือนกับว่าเขาได้เข้าสูหนัดแล้วไม่ใช่หรือ
27. และคนทั้งหลายที่ไม่เข้าสูหนัดซึ่งเป็นตามธรรมชาติอยู่แล้ว แต่ประพฤติตามพระราชบัญญัติ เขาจะปรับโทษท่านผู้มีประมวลพระราชบัญญัติและได้เข้าสูหนัดแล้ว แต่ยังไม่ละเมิดพระราชบัญญัตินั้น
28. เพราะว่ายิวแท้ มีใช้คนที่เป็ยิวแต่ภายนอกเท่านั้น และการเข้าสูหนัดแท้ก็ไม่ใช่การเข้าสูหนัดซึ่งปรากฏที่เนื้อหนังเท่านั้น
29. คนที่เป็นยิวแท้ คือคนที่เป็นยิวภายใน และการเข้าสูหนัดแท้เป็นเรื่องของจิตใจตามจิตวิญญาณ มิใช่ตามตัวบทบัญญัติ คนอย่างนั้นพระเจ้าสรรเสริญ มนุษย์ไม่สรรเสริญ

บทที่ 3

1. ถ้าเช่นนั้น พวกยิวจะได้เปรียบคนอื่นอย่างไร และการเข้าสู่หนัดนั้นจะมีประโยชน์อะไร
2. มีประโยชน์มากในทุกสถาน เป็นต้นว่าพวกยิวได้เป็นผู้รับมอบให้รักษาพระดำรัสของพระเจ้า
3. ถึงแม้บางคนไม่เชื่อ ความไม่เชื่อของเขานั้นจะทำให้ความสัตย์ซื่อของพระเจ้าไร้ประโยชน์หรือ
4. ขอพระเจ้าอวยอ้อมให้เป็นเช่นนั้นเลย ถึงแม้ทุกคนจะพูดมุสาก็ขอให้พระเจ้าทรงสัตย์จริงเถิด ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า 'เพื่อพระองค์จะได้ปรากฏว่า ทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อในพระดำรัสทั้งหลายของพระองค์ และทรงมีชัยเมื่อหาวินิจฉัยพระองค์'
5. แต่ถ้าความอธรรมของเราเป็นเหตุให้เห็นความชอบธรรมของพระเจ้า เราจะว่าอย่างไร จะว่าพระเจ้าทรงลงอาญาโดยไม่ยุติธรรมอย่างนั้นหรือ (ข้าพเจ้าพูดอย่างมนุษย์)
6. พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นแล้วพระเจ้าจะทรงพิพากษาโลกได้อย่างไร
7. แต่ถ้าความจริงของพระเจ้าปรากฏมากยิ่งขึ้นเพราะเหตุความอธรรมของข้าพเจ้าเป็นที่ให้เกิดเกียรติยศแด่พระองค์แล้ว ทำไมเขาจึงยังลงโทษข้าพเจ้าว่าเป็นคนบาป
8. และทำไมเราจึงไม่ทำความชั่วเพื่อความดีจะเกิดขึ้นจากความชั่วนั้นเล่า (ตามที่บางคนเล่าลือและนินทาหาว่าเราได้กล่าวอย่างนั้น) การลงโทษคนเช่นนั้นก็ยุติธรรมแล้ว
9. ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกเราจะได้เปรียบกว่าพวกเขาหรือ เปล่าเลย เพราะเราได้ชี้แจงให้เห็นแล้วว่า ทั้งพวกยิวและพวกต่างชาติต่างก็อยู่ใต้อำนาจของบาปทุกคน
10. ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า 'ไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมสักคนเดียว ไม่มีเลย'
11. 'ไม่มีคนที่เข้าใจ ไม่มีคนที่แสวงหาพระเจ้า'
12. 'เขาทุกคนหลงทางไปหมด เขาทั้งปวงเป็นคนไร้ค่าเหมือนกันทั้งสิ้น ไม่มีสักคนเดียวที่ทำได้ ไม่มีเลย'
13. 'ลำคอของเขาคือหลุมฝังศพที่เปิดอยู่ เขาใช้ลิ้นของเขาในการล่อลวง ภายใต้อริมฝีปากของเขามีพิษของงูร้าย'
14. 'ปากของเขาเต็มด้วยคำแข่งด่าและคำขมขื่น'
15. 'เท้าของเขาวิ่งไวในการทำให้นองเลือด'
16. 'ในทางเดินของเขามีความพินาศและความทุกข์'
17. 'และเขาไม่รู้จักทางแห่งสันติสุข'
18. 'ในแววดาของเขาไม่มีความเกรงกลัวพระเจ้า'
19. 'บัดนี้ เรารู้แล้วว่าพระราชบัญญัติทุกข้อที่ได้กล่าวนั้น ก็ได้กล่าวแก่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติเพื่อปิดปากทุกคน และเพื่อให้มนุษย์ทุกคนในโลกมีความผิดจำเพาะพระพักตร์พระเจ้า'
20. 'เพราะฉะนั้นจึงไม่มีเนื้อหนังคนไหนคนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าได้โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นเราจึงรู้จักบาปได้'
21. 'แต่บัดนี้ได้ปรากฏแล้วว่าความชอบธรรมของเจ้านั้นปรากฏนอกเหนือพระราชบัญญัติ ซึ่งพระราชบัญญัติกับพวกศาสนาดำพยานการณ์เป็นพยานอยู่'

22. คือความชอบธรรมของพระเจ้าซึ่งทรงประทานโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์สำหรับทุกคนและแก่ทุกคนที่เชื่อ เพราะว่าคนทั้งหลายไม่ต่างกัน
23. เหตุว่าทุกคนทำบาป และเสื่อมจากสง่าราศีของพระเจ้า
24. แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาให้เราเป็นผู้ชอบธรรม โดยไม่คิดมูลค่า โดยที่พระเยซูคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นบาปแล้ว
25. พระเจ้าได้ทรงตั้งพระเยซูไว้ให้เป็นที่ลบล้างพระอาชญา โดยความเชื่อในพระโลหิตของพระองค์ เพื่อสำแดงให้เห็นความชอบธรรมของพระองค์ในการที่พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัย และทรงยกบาปที่ได้ทำไปแล้วนั้น
26. และเพื่อจะสำแดงความชอบธรรมของพระองค์ในปัจจุบันนี้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม และทรงโปรดให้ผู้ ที่เชื่อในพระเยซูเป็นผู้ชอบธรรมด้วย
27. เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วเราจะเอาอะไรมาอด ก็หมดหนทาง จะอ้างหลักอะไรว่าหมดหนทาง อ้างหลักการประพฤติ หรือ ไม่ใช่ แต่ต้องอ้างหลักของความเชื่อ
28. เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายสรุปได้ว่า คนหนึ่งคนใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ก็โดยอาศัยความเชื่อ นอกเหนือการ ประพฤติตามพระราชบัญญัติ
29. หรือว่าพระเจ้านั้นทรงเป็นพระเจ้าของยิวพวกเดียวเท่านั้นหรือ พระองค์ไม่ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วย หรือ ถูกแล้วพระองค์ทรงเป็นพระเจ้าของชนต่างชาติด้วย
30. เพราะว่าพระเจ้าเป็นพระเจ้าองค์เดียว และพระองค์จะทรงโปรดให้คนที่เข้าสู่หนัดเป็นคนชอบธรรมโดยความ เชื่อ และจะทรงโปรดให้คนที่ไม่ได้เข้าสู่หนัดเป็นคนชอบธรรมก็เพราะความเชื่อด้วยกัน
31. ถ้าเช่นนั้นเราลบล้างพระราชบัญญัติด้วยความเชื่อหรือ ขอพระเจ้าอวยยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เรากลับสนับสนุน พระราชบัญญัติเสียอีก

บทที่ 4

1. ถ้าเช่นนั้น เราจะว่าอับราฮัมบรรพบุรุษของเราได้ประโยชน์อะไรตามเนื้อหนังเล่า
2. ถ้าอับราฮัมเป็นผู้ชอบธรรมโดยการประพฤติ ท่านก็มีทางที่จะรอดได้ แต่ไม่ใช่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า
3. ด้วยว่าพระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า 'อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน'
4. ดังนั้นคนที่อาศัยการประพฤติก็ไม่ถือว่าบาปหนึ่งที่ได้นั้นเป็นเพราะพระคุณ แต่ถือว่า บาปหนึ่งนั้นเป็นค่าแรงของงานที่ได้ทำ
5. ส่วนคนที่มีได้อาศัยการประพฤติ แต่ได้เชื่อในพระองค์ ผู้ทรงโปรดให้คนชอบธรรมเป็นคนชอบธรรมได้ ความเชื่อของคนนั้นต้องนับว่าเป็นความชอบธรรม
6. ดังที่ดาวิดได้กล่าวถึงความสุขของคนที่พระเจ้าได้ทรงโปรดให้เป็นคนชอบธรรม โดยมีได้อาศัยการประพฤติ
7. ว่า 'คนทั้งหลายซึ่งพระเจ้าทรงโปรดยกความชั่วช้าของเขาแล้ว และพระเจ้าทรงกลบเกลื่อนบาปของเขาแล้วก็เป็นสุข
8. บุคคลที่องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ทรงถือโทษบาปของเขาก็เป็นสุข'
9. ถ้าเช่นนั้นความสุขมีแก่คนที่เข้าสู่หน้ดพวกเดียวหรือ หรือว่ามีแก่พวกที่มีได้เข้าสู่หน้ดด้วย เพราะเรากล่าวว่า เพราะความเชื่อนั้นเองทรงถือว่าอับราฮัมเป็นคนชอบธรรม
10. แต่พระเจ้าทรงถืออย่างไร เมื่อท่านเข้าสู่หน้ดแล้วหรือ หรือเมื่อยังไม่ได้เข้าสู่หน้ด มิใช่เมื่อท่านเข้าสู่หน้ดแล้วแต่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสู่หน้ด
11. และท่านได้เข้าสู่หน้ดเป็นเครื่องหมายสำคัญ เป็นตราแห่งความชอบธรรม ซึ่งเกิดโดยความเชื่อที่ท่านได้มีอยู่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสู่หน้ด เพื่อท่านจะได้เป็นบิดาของคนทั้งปวงที่เชื่อ ทั้งที่เมื่อเขายังไม่ได้เข้าสู่หน้ด เพื่อจะถือว่าเป็นผู้ชอบธรรมด้วย
12. และเพื่อท่านจะเป็นบิดาของคนเหล่านั้นที่เข้าสู่หน้ด ที่มีได้เพียงแต่เข้าสู่หน้ดเท่านั้น แต่มีความเชื่อตามแบบของอับราฮัมบิดาของเราทั้งหลาย ซึ่งท่านมีอยู่เมื่อท่านยังไม่ได้เข้าสู่หน้ด
13. เพราะว่าพระสัญญาที่ประทานแก่อับราฮัมและผู้สืบเชื้อสายของท่าน ที่ว่าจะได้ทั้งพิภพเป็นมรดกนั้นไม่ได้มีมาโดยพระราชบัญญัติ แต่มีมาโดยความชอบธรรมที่เกิดจากความเชื่อ
14. ถ้าเขาเหล่านั้นที่ถือตามพระราชบัญญัติจะเป็นทายาท ความเชื่อก็ไม่มีประโยชน์อะไร และพระสัญญาก็เป็นอันไร้ประโยชน์
15. เพราะพระราชบัญญัตินั้นกระทำให้ทรงพระพิโรธ แต่ที่ใดไม่มีพระราชบัญญัติ ที่นั้นก็ไม่มีภาระละเมิดพระราชบัญญัติ
16. ด้วยเหตุนี้เองการที่ได้รับมรดกนั้นจึงขึ้นอยู่กับความเชื่อ เพื่อจะได้เป็นตามพระคุณ เพื่อพระสัญญานั้นจะเป็นที่แน่ใจแก่ผู้สืบเชื้อสายของท่านทุกคน มิใช่แก่ผู้สืบเชื้อสายที่ถือพระราชบัญญัติพวกเดียว แต่แก่คนที่มีความเชื่อเช่นเดียวกับอับราฮัมผู้เป็นบิดาของพวกเราทุกคน
17. (ตามที่มิเขียนไว้แล้วว่า 'เราได้ให้เจ้าเป็นบิดาของประชาชาติมากมาย') ต่อพระพักตร์พระองค์ที่ท่านเชื่อ คือ

พระเจ้าผู้ทรงให้คนที่ตายแล้วฟื้นชีวิตขึ้นมา และทรงเรียกสิ่งของที่ยังมีได้เป็นให้ฟื้นขึ้น

18. ฝ่ายอับราฮัมนั้นเมื่อไม่มีหวังซึ่งเป็นที่น่าไว้วางใจก็ยังได้เชื่อไว้ใจ มีความหวังว่าจะได้เป็นบิดาของประชาชาติมากมาย ตามคำที่ได้ตรัสไว้แล้วว่า 'เชื้อสายของเจ้าจะเป็นเช่นนั้น'

19. และความเชื่อของท่านมิได้หย่อนถอยลง ถึงแม้อายุของท่านได้ประมาณร้อยปีแล้ว ท่านก็ได้คิดว่าร่างกายของท่านเปรียบเหมือนตายแล้ว และมีได้คิดว่ากรรมนางซาราห์เป็นหมัน

20. ท่านมิได้หวั่นไหวแคลงใจในพระสัญญาของพระเจ้า แต่ท่านมีความเชื่อมั่นคงยิ่งขึ้น จึงถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า

21. ท่านเชื่อมั่นว่า พระองค์ทรงฤทธิ์สามารถกระทำให้สำเร็จได้ตามที่พระองค์ตรัสสัญญาไว้

22. ด้วยเหตุนี้เอง พระเจ้าทรงถือว่าความเชื่อของท่านเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน

23. แต่คำว่า 'ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน' นั้น มิได้เขียนไว้สำหรับท่านแต่ผู้เดียว

24. แต่สำหรับพวกเราด้วย จะทรงถือว่าเราเป็นคนชอบธรรม คือเราที่เชื่อในพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราฟื้นขึ้นจากความตาย

25. คือพระองค์ผู้ทรงถูกมอบไว้เพราะการละเมิดของเรา และได้ทรงฟื้นขึ้นจากความตายเพื่อให้เราเป็นคนชอบธรรม

บทที่ 5

1. เหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมเพราะความเชื่อแล้ว เราจึงมีสันติสุขกับพระเจ้าทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
2. โดยทางพระองค์ เราจึงได้เข้าในร่มพระคุณที่เรายืนอยู่โดยความเชื่อ และเราชื่นชมยินดีในความหวังใจว่าจะได้มีส่วนในสง่าราศีของพระเจ้า
3. ยิ่งกว่านั้น เราชื่นชมยินดีในความทุกข์ยากด้วย เพราะเรารู้ว่าความทุกข์ยากนั้นทำให้เกิดความอดทน
4. และความอดทนทำให้เกิดมีประสบการณ์ และประสบการณ์ทำให้เกิดมีความหวังใจ
5. และความหวังใจมีได้ทำให้เกิดความละอาย เพราะเหตุว่าความรักของพระเจ้าได้หลั่งไหลเข้าสู่จิตใจของเรา โดยทางพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งพระองค์ได้ประทานให้แก่เราแล้ว
6. ขณะเมื่อเรายังขาดกำลัง พระคริสต์ก็ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อช่วยคนอธรรมในเวลาที่เหมาะสม
7. ไม่ใคร่จะมีใครตายเพื่อคนตรง แต่บางทีจะมีคนอาจตายเพื่อคนดีก็ได้
8. แต่พระเจ้าทรงสำแดงความรักของพระองค์แก่เราทั้งหลาย คือขณะที่เรายังเป็นคนบาปอยู่นั้น พระคริสต์ได้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา
9. เพราะเหตุฉะนั้นเมื่อเราเป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระโลหิตของพระองค์ ยิ่งกว่านั้น เราจะพ้นจากพระพิโรธโดยพระองค์
10. เพราะว่าถ้าขณะที่เรายังเป็นศัตรู เราได้กลับคืนดีกับพระเจ้าโดยที่พระบุตรของพระองค์สิ้นพระชนม์ ยิ่งกว่านั้นอีกเมื่อเรากลับคืนดีแล้ว เราก็จะรอดโดยพระชนม์ชีพของพระองค์แน่
11. มิใช่เพียงเท่านั้น เราทั้งหลายยังชื่นชมยินดีในพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เพราะโดยพระองค์นั้นเราจึงได้กลับคืนดีกับพระเจ้า
12. เหตุฉะนั้นเช่นเดียวกับที่บาปได้เข้ามาในโลกเพราะคนๆเดียว และความตายก็เกิดมาเพราะบาปนั้น และความตายก็ได้แผ่ไปถึงมวลมนุษยย์ทุกคน เพราะมนุษยย์ทุกคนทำบาป
13. (บาปได้มีอยู่ในโลกแล้วก่อนมีพระราชบัญญัติ แต่ที่ใดไม่มีพระราชบัญญัติก็ไม่ถือว่าเป็นบาป)
14. อย่างไรก็ตามความตายก็ได้ครอบงำตลอดมาตั้งแต่อาดัมจนถึงโมเสส แม้คนที่มีได้ทำบาปอย่างเดียวกับการละเมิดของอาดัม ผู้ซึ่งเป็นแบบของผู้ที่จะเสด็จมาภายหลัง
15. แต่ของประทานแห่งพระคุณนั้นหาเป็นเช่นความละเมิดนั้นไม่ เพราะว่าถ้าคนเป็นอันมากต้องตายเพราะการละเมิดของคนๆเดียว มากยิ่งกว่านั้น พระคุณของพระเจ้าและของประทานโดยพระคุณของพระองค์ผู้เดียวนั้น คือพระเยซูคริสต์ ก็มีบริบูรณ์แก่คนเป็นอันมาก
16. และของประทานนั้นก็ไม่เหมือนกับผลซึ่งเกิดจากบาปของคนนั้นคนเดียว เพราะว่าการพิพากษาที่เกิดขึ้นเนื่องจากการละเมิดเพียงครั้งเดียวนั้น ได้นำไปสู่การลงโทษ แต่ของประทานภายหลังการละเมิดหลายครั้งนั้นนำไปสู่ความชอบธรรม
17. เพราะว่าถ้าโดยการละเมิดของคนนั้นคนเดียว เป็นเหตุให้ความตายครอบงำอยู่โดยคนนั้นคนเดียว มากยิ่งกว่า

นั่นคนทั้งหลายที่รับพระคุณอันไพบูลย์และรับของประทานแห่งความชอบธรรม ก็จะดำรงชีวิตและครอบครองโดยพระองค์ผู้เดียว คือพระเยซูคริสต์)

18. ฉะนั้นการพิพากษาลงโทษได้มาถึงคนทั้งปวงเพราะการละเมิดของคนๆเดียวฉันใด ความชอบธรรมของพระองค์ผู้เดียวก็นำของประทานแห่งพระคุณมาถึงทุกคนฉันนั้น คือความชอบธรรมแห่งชีวิต

19. เพราะว่าคนเป็นอันมากเป็นคนบาปเพราะคนๆเดียวที่มีได้เชื่อฟังฉันใด คนเป็นอันมากก็เป็นคนชอบธรรมเพราะพระองค์ผู้เดียวที่ได้ทรงเชื่อฟังฉันนั้น

20. เมื่อมีพระราชบัญญัติก็ทำให้มีการละเมิดพระราชบัญญัติปรากฏมากขึ้น แต่ที่ใดมีบาปปรากฏมากขึ้น ที่นั่นพระคุณก็จะไพบูลย์ยิ่งขึ้น

21. เพื่อว่าบาปได้ครอบงำทำให้ถึงซึ่งความตายฉันใด พระคุณก็ครอบงำด้วยความชอบธรรมให้ถึงซึ่งชีวิตนิรันดร์ โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราฉันนั้น

บทที่ 6

1. ถ้าเช่นนั้นแล้วเราจะว่าอย่างไร ควรเราจะอยู่ในบาปต่อไปเพื่อให้พระคุณมีมากยิ่งขึ้นหรือ
2. ขอพระเจ้าอวยอ้อมให้เป็นเช่นนั้นเลย พวกเราที่ตายต่อบาปแล้ว จะมีชีวิตในบาปต่อไปอย่างไรได้
3. ท่านไม่รู้หรือว่า เราทั้งหลายที่ได้รับบัพติศมาเข้าในพระเยซูคริสต์ ก็ได้รับบัพติศมานั้นเข้าในความตายของพระองค์
4. เหตุฉะนั้นเราจึงถูกฝังไว้กับพระองค์แล้วโดยการรับบัพติศมาเข้าส่วนในความตายนั้น เหมือนกับที่พระคริสต์ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย โดยเดชพระรัศมีของพระบิดาอย่างไร เราก็จะได้ดำเนินตามชีวิตใหม่ด้วยอย่างนั้น
5. เพราะว่าถ้าเราเข้าสนิทกับพระองค์แล้วในการตายอย่างพระองค์ เราก็จะเป็นขึ้นมาจากพระองค์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายด้วย
6. เราทั้งหลายรู้แล้วว่า มนุษย์เก่าของเรานั้นได้ถูกตรึงไว้กับพระองค์แล้ว เพื่อตัวที่บาปนั้นจะถูกทำลายให้สิ้นไป เพื่อเราจะไม่เป็นทาสของบาปอีกต่อไป
7. เพราะว่าผู้ที่ตายแล้วก็พ้นจากบาป
8. แต่ถ้าเราตายแล้วกับพระคริสต์ เราเชื่อว่าเราจะมีชีวิตอยู่กับพระองค์ด้วย
9. เราทั้งหลายรู้ที่อยู่ว่า พระคริสต์ที่ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากตายแล้วนั้นจะหาตายอีกไม่ ความตายหาครอบงำพระองค์ต่อไปไม่
10. ด้วยว่าซึ่งพระองค์ได้ทรงตายนั้น พระองค์ได้ทรงตายต่อบาปคนเดียว แต่ซึ่งพระองค์ทรงมีชีวิตอยู่นั้น พระองค์ทรงมีชีวิตเพื่อพระเจ้า
11. เหมือนกันเช่นนั้นแหละ ท่านทั้งหลายจงถือว่า ท่านได้ตายต่อบาปและมีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า ในพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
12. เหตุฉะนั้นอย่าให้บาปครอบงำกายที่ต้องตายของท่าน ซึ่งทำให้ต้องเชื่อฟังตัณหาของกายนั้น
13. อย่ายกอวัยวะของท่านให้แก่บาป ให้เป็นเครื่องใช้ในการอธรรม แต่จงถวายตัวของท่านแต่พระเจ้า เหมือนหนึ่งคนที่ขึ้นมาจากความตายแล้ว และจงให้อวัยวะของท่านเป็นเครื่องใช้ในการชอบธรรมถวายแต่พระเจ้า
14. เพราะว่าบาปจะมีอำนาจเหนือท่านทั้งหลายต่อไปก็หาไม่ได้ เพราะว่าท่านทั้งหลายมิได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติ แต่อยู่ใต้พระคุณ
15. ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไรต่อไป เราจะทำบาปเพราะมิได้อยู่ใต้พระราชบัญญัติแต่อยู่ใต้พระคุณกระนั้นหรือ ขอพระเจ้าอวยอ้อมให้เป็นเช่นนั้นเลย
16. ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่า ท่านจะยอมตัวรับใช้เชื่อฟังคำของผู้ใด ท่านก็เป็นทาสของผู้ที่ท่านเชื่อฟังนั้น คือเป็นทาสของบาปซึ่งนำไปสู่ความตาย หรือเป็นทาสของการเชื่อฟังซึ่งนำไปสู่ความชอบธรรม
17. แต่จงขอบพระคุณพระเจ้าเพราะว่าเมื่อก่อนนั้นท่านเป็นทาสของบาป แต่บัดนี้ท่านมีใจเชื่อฟังหลักคำสอนนั้นซึ่งทรงมอบไว้แก่ท่าน

18. เมื่อท่านพ้นจากบาปแล้ว ท่านก็ได้กลายเป็นทาสของความชอบธรรม
19. ข้าพเจ้ายกเอาตัวอย่างมนุษย์มาพูด เพราะเหตุเนื้อหาของท่านอ่อนกำลัง เพราะท่านเคยให้อวัยวะของท่านเป็นทาสของการโสโครกและของความชั่วช้าซ้อนชั่วซ้ำฉันใด บัดนี้ท่านจงให้อวัยวะของท่านเป็นทาสของความชอบธรรม เพื่อให้ถึงความบริสุทธิ์ฉันนั้น
20. เพราะเมื่อท่านทั้งหลายเป็นทาสของบาป ความชอบธรรมก็ไม่ได้ครอบครองท่าน
21. ขณะนั้นท่านได้ผลประโยชน์อะไรในการเหล่านั้น ซึ่งบัดนี้ท่านทั้งหลายก็ละอาย ด้วยว่าที่สุดท้ายของการเหล่านั้นก็คือความตาย
22. แต่เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายพ้นจากการเป็นทาสของบาป และกลับมาเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าแล้ว ผลที่ท่านได้รับก็คือความบริสุทธิ์ และผลสุดท้ายคือชีวิตนิรันดร์
23. เพราะว่าค่าจ้างของความบาปคือความตาย แต่ของประทานของพระเจ้าคือชีวิตนิรันดร์ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

บทที่ 7

1. พี่น้องทั้งหลาย ท่านไม่รู้หรือ (ข้าพเจ้าพูดกับคนที่รู้พระราชบัญญัติแล้ว) ว่าพระราชบัญญัตินั้นมีอำนาจเหนือมนุษย์เฉพาะในขณะที่ยังมีชีวิตอยู่เท่านั้น
2. เพราะว่า ผู้หญิงที่สามียังมีชีวิตอยู่นั้นต้องอยู่ใต้พระราชบัญญัติว่าด้วยประเพณีสามีภรรยา แต่ถ้าสามีตาย ผู้หญิงนั้นก็พ้นจากพระราชบัญญัติว่าด้วยประเพณีสามีภรรยา
3. ฉะนั้น ถ้าผู้หญิงนั้นไปแต่งงานกับชายอื่นในเมื่อสามียังมีชีวิตอยู่ นางก็ได้ชื่อว่าเป็นหญิงล่วงประเวณี แต่ถ้าสามีตายแล้ว นางก็พ้นจากพระราชบัญญัตินั้น แม่นางไปแต่งงานกับชายอื่นก็หาผิดประเวณีไม่
4. เช่นนั้นแหละ พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายได้ตายจากพระราชบัญญัติทางพระกายของพระคริสต์ด้วยเพื่อท่านจะตกเป็นของผู้อื่น คือของพระองค์ผู้ทรงฟื้นขึ้นมาจากความตายแล้ว เพื่อเราทั้งหลายจะได้เกิดผลถวายแด่พระเจ้า
5. เพราะว่าเมื่อเราเคยมีชีวิตตามเนื้อหนัง ตัณหาชั่วซึ่งเป็นมาโดยพระราชบัญญัติได้ทำให้อวัยวะของเราเกิดผลนำไปสู่ความตาย
6. แต่บัดนี้เราได้พ้นจากพระราชบัญญัติ คือได้ตายจากพระราชบัญญัติที่ได้ผูกมัดเราไว้ เพื่อเราจะได้ไม่ประพฤติตามตัวอักษรในประมวลพระราชบัญญัติเก่า แต่จะดำเนินชีวิตใหม่ตามลักษณะจิตวิญญาณ
7. ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ว่าพระราชบัญญัติคือบาปหรือ ขอพระเจ้าอวยออมให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่ว่าถ้ามิใช่เพราะพระราชบัญญัติแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไม่รู้จักบาป เพราะว่าถ้าพระราชบัญญัติมิได้ห้ามว่า อย่าโลภ ข้าพเจ้าก็จะไม่รู้ว่าจะอะไรคือความโลภ
8. แต่ว่าบาปได้ถือเอาพระบัญญัตินั้นเป็นช่อง ทำให้ตัณหาชั่วทุกอย่างเกิดขึ้นในตัวข้าพเจ้า เพราะว่าถ้าไม่มีพระราชบัญญัติ บาปก็ตายเสียแล้ว
9. เพราะครั้งหนึ่งข้าพเจ้าดำรงชีวิตอยู่โดยปราศจากพระราชบัญญัติ แต่เมื่อมีพระบัญญัติบาปก็กลับมีขึ้นอีกและข้าพเจ้าก็ตาย
10. พระบัญญัตินั้นซึ่งมีขึ้นเพื่อให้มีชีวิต ข้าพเจ้าเห็นว่ากลับเป็นเหตุที่ทำให้ถึงความตาย
11. เพราะว่าบาปได้ถือเอาพระบัญญัตินั้นเป็นช่องทางล่อลวงข้าพเจ้า และประหารข้าพเจ้าให้ตายด้วยพระบัญญัตินั้น
12. เหตุฉะนั้นพระราชบัญญัติจึงเป็นสิ่งบริสุทธิ์ และพระบัญญัติก็บริสุทธิ์ ยุติธรรม และดี
13. ถ้าเช่นนั้น สิ่งที่ดีกลับทำให้ข้าพเจ้าต้องตายหรือ ขอพระเจ้าอวยออมให้เป็นเช่นนั้นเลย บาปต่างหาก คือบาปซึ่งอาศัยสิ่งที่ดีนั้นทำให้ข้าพเจ้าต้องตาย เพื่อจะให้ปรากฏว่าบาปนั้นเป็นบาปจริงและโดยอาศัยพระบัญญัตินั้น บาปก็ปรากฏว่าชั่วร้ายยิ่งนัก
14. เพราะเรารู้ว่าพระราชบัญญัตินั้นเป็นโดยฝ่ายจิตวิญญาณ แต่ว่าข้าพเจ้าเป็นแต่เนื้อหนังถูกขายไว้ให้อยู่ใต้บาป
15. ข้าพเจ้าไม่เข้าใจการกระทำของข้าพเจ้าเอง เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ทำสิ่งที่ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะทำ แต่กลับทำสิ่งที่ข้าพเจ้าเกลียดชังนั้น
16. เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้าทำสิ่งที่ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาที่จะทำ ข้าพเจ้าก็ยอมรับว่าพระราชบัญญัตินั้นดี

17. ฉะนั้นข้าพเจ้าจึงมิใช่ผู้กระทำ แต่ว่าบาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั้นเองเป็นผู้ทำ
18. ด้วยว่าข้าพเจ้ารู้ว่าในตัวข้าพเจ้า (คือในเนื้อหาของข้าพเจ้า) ไม่มีความดีประการใดอยู่เลย เพราะว่าเจตนาดีข้าพเจ้าก็มีอยู่ แต่ซึ่งจะกระทำการดีนั้นข้าพเจ้าหาได้กระทำไม่
19. ด้วยว่าการดีนั้นซึ่งข้าพเจ้าปรารถนาทำ ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำ แต่การชั่วซึ่งข้าพเจ้ามิได้ปรารถนาทำ ข้าพเจ้ายังทำอยู่
20. ถ้าแม้ข้าพเจ้ายังทำสิ่งซึ่งข้าพเจ้าไม่ปรารถนาจะทำ ก็ไม่ใช่ตัวข้าพเจ้าเป็นผู้กระทำ แต่บาปซึ่งอยู่ในตัวข้าพเจ้านั้นเองเป็นผู้กระทำ
21. ดังนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าเป็นกฎอย่างหนึ่ง คือเมื่อใดข้าพเจ้าตั้งใจจะกระทำความดี ความชั่วก็ยังคงติดอยู่ในตัวข้าพเจ้า
22. เพราะส่วนลึกในใจของข้าพเจ้านั้น ข้าพเจ้าชื่นชมในพระราชบัญญัติของพระเจ้า
23. แต่ข้าพเจ้าเห็นมีกฎอีกอย่างหนึ่งอยู่ในอวัยวะของข้าพเจ้า ซึ่งต่อสู้กับกฎแห่งจิตใจของข้าพเจ้า และชักนำให้ข้าพเจ้าอยู่ใต้บังคับกฎแห่งบาปซึ่งอยู่ในอวัยวะของข้าพเจ้า
24. โอ ข้าพเจ้าเป็นคนซื่อใจจริง ใครจะช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากร่างกายแห่งความตายนี้ได้
25. ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้า โดยทางพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ฉะนั้นทางด้านจิตใจข้าพเจ้ารับใช้พระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่ด้านฝ่ายเนื้อหาของข้าพเจ้ารับใช้กฎแห่งบาป

1. เหตุฉะนั้นการปรับโทษจึงไม่มีแก่คนทั้งหลายที่อยู่ใพระเยซูคริสต์ ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ
2. เพราะว่ากฎของพระวิญญาณแห่งชีวิตในพระเยซูคริสต์ ได้ทำให้ข้าพเจ้าพ้นจากกฎแห่งบาปและความตาย
3. เพราะสิ่งซึ่งพระราชบัญญัติทำไม่ได้เพราะเนื้อหนังทำให้อ่อนกำลังไปนั้น พระเจ้าทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาในสภาพเสมือนเนื้อหนังที่บาปและเพื่อไถ่บาป พระองค์จึงได้ทรงปรับโทษบาปที่อยู่ในเนื้อหนัง
4. เพื่อความชอบธรรมของพระราชบัญญัติจะได้สำเร็จในพวกเรา ผู้ไม่ดำเนินตามฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามฝ่ายพระวิญญาณ
5. เพราะว่า คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังก็ปักใจในสิ่งซึ่งเป็นของของเนื้อหนัง แต่คนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณก็ปักใจในสิ่งซึ่งเป็นของของพระวิญญาณ
6. ด้วยว่าซึ่งปักใจอยู่กับเนื้อหนังก็คือความตาย และซึ่งปักใจอยู่กับพระวิญญาณก็คือชีวิตและสันติสุข
7. เหตุว่าใจซึ่งปักอยู่กับเนื้อหนังนั้นก็เป็ศัตรูต่อพระเจ้า เพราะหาได้อยู่ได้บังคับพระราชบัญญัติของพระเจ้าไม่ และที่จริงจะอยู่ได้บังคับพระราชบัญญัตินั้นไม่ได้
8. เพราะฉะนั้นคนทั้งหลายที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนังจะเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้าก็หาไม่ได้
9. ถ้าพระวิญญาณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลายจริงๆแล้ว ท่านก็มีได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง แต่อยู่ฝ่ายพระวิญญาณ แต่ถ้าผู้ใดไม่มีพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่มีเป็นของพระองค์
10. และถ้าพระคริสต์อยู่ในท่านทั้งหลายแล้ว ร่างกายก็ตายไปเพราะบาป แต่จิตวิญญาณก็มีชีวิตเพราะความชอบธรรม
11. แต่ถ้าพระวิญญาณของพระองค์ ผู้ทรงชุบให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย พระองค์ผู้ทรงชุบให้พระคริสต์เป็นขึ้นมาจากความตายแล้วนั้น จะทรงกระทำให้กายซึ่งต้องตายของท่าน เป็นขึ้นมาใหม่ด้วย โดยพระวิญญาณของพระองค์ซึ่งทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย
12. ท่านพี่น้องทั้งหลาย เหตุฉะนั้นเราทั้งหลายเป็นหนี้ แต่มิใช่เป็นหนี้ฝ่ายเนื้อหนังที่จะดำเนินชีวิตตามเนื้อหนัง
13. เพราะว่าถ้าท่านทั้งหลายดำเนินชีวิตตามฝ่ายเนื้อหนังแล้ว ท่านจะต้องตาย แต่ถ้าโดยฝ่ายพระวิญญาณท่านได้ทำลายการของฝ่ายกายเสีย ท่านก็จะดำรงชีวิตได้
14. ด้วยว่าพระวิญญาณของพระเจ้าได้ทรงนำพาคนหนึ่งคนใด คนเหล่านั้นก็เป็นบุตรของพระเจ้า
15. เหตุว่าท่านไม่ได้รับนิสัยอย่างทาสซึ่งทำให้ตกในความกลัวอีก แต่ท่านได้รับพระวิญญาณผู้ทรงให้เป็นบุตรซึ่งให้เราทั้งหลายร้องเรียกพระเจ้าว่า อับบา คือพระบิดา
16. พระวิญญาณนั้นเป็นพยานร่วมกับจิตวิญญาณของเราทั้งหลายว่า เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า
17. และถ้าเราทั้งหลายเป็นบุตรแล้ว เราก็เป็นทายาทคือเป็นทายาทของพระเจ้า และเป็นทายาทร่วมกับพระคริสต์ เมื่อเราทั้งหลายทนทุกข์ทรมานด้วยกันกับพระองค์นั้น ก็เพื่อเราทั้งหลายจะได้สง่าราศีด้วยกันกับพระองค์ด้วย
18. เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า ความทุกข์ลำบากแห่งสมัยปัจจุบันนี้ ไม่สมควรที่จะเอาไปเปรียบกับสง่าราศีซึ่งจะเผยเในเรา

ทั้งหลาย

19. ด้วยว่าสรรพสิ่งที่ทรงสร้างแล้ว มีความเพียรคอยทำปวารณาให้บุตรทั้งหลายของพระเจ้าปรากฏ
20. เพราะว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นต้องเข้าอยู่ในอำนาจของอนิจจัง ไม่ใช่ตามใจชอบของตนเอง แต่เป็นไปตามพระองค์ผู้ทรงบันดาลให้เข้าอยู่นั้นด้วยความหวังใจ
21. ว่าสรรพสิ่งเหล่านั้นจะไ้รอดจากอำนาจแห่งความเปื่อยเน่า และจะเข้าไปในเสรีภาพซึ่งมีสง่าราศีแห่งบุตรทั้งหลายของพระเจ้าด้วย
22. เรารู้ยู่่ว่า บรรดาสรรพสิ่งที่ทรงสร้างนั้น กำลังคร่ำครวญและผจญความทุกข์ลำบากเจ็บปวดด้วยกันมาจนทุกวันนี้
23. และไม่ใช่สรรพสิ่งที่ปวงเท่านั้น แต่เราทั้งหลายเองด้วย ผู้ได้รับผลแรกของพระวิญญูณ ตัวเราเองก็ยังคงคร่ำครวญคอยจะเป็นอย่างบุตร คือที่จะทรงไ้กายของเราทั้งหลายไว้
24. เหตุว่าเราทั้งหลายรอดได้เพราะความหวังใจ แต่ความหวังใจในสิ่งที่เราเห็นได้หาได้เป็นความหวังใจไม่ ด้วยว่าใครเล่าจะยังหวังในสิ่งที่เขาเห็น
25. แต่ถ้าเราทั้งหลายคอยหวังใจในสิ่งที่เรายังไม่ได้เห็น เราจึงมีความเพียรคอยสิ่งนั้น
26. พระวิญญูณก็ทรงช่วยเราเมื่อเราอ่อนกำลังด้วยเช่นกัน เพราะเราไม่รู้ว่าเราควรจะทำอะไรโดยอย่างไร แต่พระวิญญูณเองทรงช่วยขอเพื่อเราด้วยความคร่ำครวญซึ่งเหลือที่จะพูดได้
27. และพระองค์ ผู้ทรงตรวจค้นใจมนุษย์ ก็ทรงทราบความหมายของพระวิญญูณ เพราะว่าพระองค์ทรงอธิษฐานขอเพื่อวิสุทธิชนตามที่ชอบพระทัยพระเจ้า
28. เรารู้ว่า พระเจ้าทรงร่วมมือกับคนทั้งหลายที่รักพระองค์ให้เกิดผลอันดีในทุกสิ่ง คือคนทั้งปวงที่พระองค์ได้ทรงเรียกตามพระประสงค์ของพระองค์
29. เพราะว่าผู้หนึ่งผู้ใดที่พระองค์ได้ทรงทราบอยู่แล้ว ผู้นั้นพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ให้เป็นตามลักษณะพระฉายแห่งพระบุตรของพระองค์ เพื่อพระบุตรนั้นจะได้เป็นบุตรหัวปีท่ามกลางพวกพี่น้องเป็นอันมาก
30. ยิ่งกว่านั้นบรรดาผู้ที่พระองค์ได้ทรงตั้งไว้ นั้น พระองค์ได้ทรงเรียกมาด้วย และผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียกมานั้น พระองค์ได้ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม และผู้ที่พระองค์ทรงโปรดให้เป็นผู้ชอบธรรม พระองค์ก็ทรงโปรดให้มีสง่าราศีด้วย
31. ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร ถ้าพระเจ้าทรงอยู่ฝ่ายเรา ใครจะขัดขวางเรา
32. พระองค์ผู้มีได้ทรงหวงพระบุตรของพระองค์เอง แต่ได้ทรงโปรดประทานพระบุตรนั้นเพื่อเราทั้งหลาย ถ้าเช่นนั้นพระองค์จะไม่ทรงโปรดประทานสิ่งสารพัดให้เราทั้งหลาย ด้วยกันกับพระบุตรนั้นหรือ
33. ใครจะฟ้องคนเหล่านั้นที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้ พระเจ้าทรงเป็นผู้ที่ทำให้เราเป็นคนชอบธรรมแล้ว
34. ใครเล่าจะเป็นผู้ปรับโทษอีก ก็คือพระคริสต์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์แล้ว และยิ่งกว่านั้นอีกได้ทรงคืนพระชนม์ ทรงสถิต ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า และทรงอธิษฐานขอเพื่อเราทั้งหลายด้วย
35. แล้วใครจะให้เราทั้งหลายขาดจากรักของพระคริสต์ได้เล่า จะเป็นความยากลำบาก หรือความทุกข์ หรือ

การข่มเหง หรือการกัณฑ์อาหาร หรือการเปลือยกาย หรือการถูกโพบภัย หรือการถูกคมดาบหรือ

36. ตามที่เขียนไว้แล้วว่า `เพราะเห็นแก่พระองค์ ข้าพระองค์ทั้งหลายจึงถูกประหารวันยังค่ำ และนับว่าเป็นเหมือนแกะสำหรับจะเอาไปฆ่า'

37. แต่ว่าในเหตุการณ์ทั้งปวงเหล่านี้ เรามีชัยเหลือล้นโดยพระองค์ผู้ได้ทรงรักเราทั้งหลาย

38. เพราะข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่า แม้ความตาย หรือชีวิต หรือทูตสวรรค์ หรือผู้มีบรรดาศักดิ์ หรือฤทธิ์เดชทั้งหลาย หรือสิ่งซึ่งมีอยู่ในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งซึ่งจะมีในภายหน้า

39. หรือซึ่งสูง หรือซึ่งลึก หรือสิ่งอื่นใดๆที่ได้ทรงสร้างแล้วนั้น จะไม่สามารถกระทำให้เราทั้งหลายขาดจากความรักของพระเจ้า ซึ่งมิได้อยู่ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้

บทที่ 9

1. ข้าพเจ้าพูดตามความจริงในพระคริสต์ ข้าพเจ้าไม่ได้มูสา ใจสำนึกผิดชอบของข้าพเจ้าเป็นพยานฝ่ายข้าพเจ้าโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ด้วย
2. ว่า ข้าพเจ้ามีความทุกข์หนักและเสียใจเสมอมาได้ขาด
3. เพราะว่าข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ข้าพเจ้าเองถูกสาปให้ตัดขาดจากพระคริสต์ เพราะเห็นแก่พี่น้องของข้าพเจ้า คือญาติของข้าพเจ้าตามเนื้อหนัง
4. พวกเขาเป็นคนอิสราเอล ได้รับการทรงให้เป็นบุตรของพระเจ้าและสง่าราศี และบรรดาพันธสัญญา และการทรงประทานพระราชบัญญัติ และการปรนนิบัติพระเจ้าและพระสัญญาทั้งหลาย
5. ทั้งบรรพบุรุษก็เป็นของเขาด้วย และพระคริสต์ก็ได้ทรงถือกำเนิดตามเนื้อหนังในเชื้อชาติของเขา พระองค์ผู้ทรงอยู่เหนือสารพัด ผู้ซึ่งพระเจ้าจะทรงโปรดด้วยพระพรเป็นนิรันดร์ เอเมน
6. แต่มีใช้ว่าพระวณะของพระเจ้าได้ไว้ประโยชน์ไป เพราะว่าเขาทั้งหลายที่เกิดมาจากอิสราเอลนั้นหาได้เป็นคนอิสราเอลแก่ทุกคนไม่
7. และมีใช้ว่าทุกคนที่เป็นเชื้อสายของอับราฮัมเป็นบุตรแท้ของท่าน แต่ว่า 'เขาจะเรียกเชื้อสายของเจ้าทางสายอิสอัค'
8. คือว่าเขาเหล่านั้นที่เป็นบุตรตามเนื้อหนังจะนับเป็นบุตรของพระเจ้าไม่ได้ แต่บุตรแห่งพระสัญญา นั้นจึงจะนับเป็นเชื้อสายได้
9. เพราะพระวณะแห่งพระสัญญามีว่าดังนี้ 'คราวนี้เราจะมาและนางซาราห์จะมีบุตรชาย'
10. และมีใช้เท่านั้น แต่ว่านางเรเบคาห์ก็ได้มีครรภ์กับชายคนหนึ่งด้วย คืออิสอัคบรรพบุรุษของเรา
11. (แม้ก่อนบุตรนั้นบังเกิดมา และยังไม่ได้กระทำดีหรือชั่ว เพื่อพระดำริของพระเจ้าในการทรงเลือกนั้นจะตั้งมั่นคงอยู่ ไม่ใช่ตามการประพฤติ แต่ตามซึ่งพระองค์ทรงเรียก)
12. พระองค์จึงตรัสแก่นางนั้นว่า 'พี่จะปรนนิบัติน้อง'
13. ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า 'เรายังรักยาโคบ แต่เราได้เกลียดเอซาว'
14. ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร พระเจ้าไม่ทรงยุติธรรมหรือ ขอพระเจ้าอวยอ้อมให้เป็นเช่นนั้นเลย
15. เพราะพระองค์ตรัสกับโมเสสว่า 'เราประสงค์จะกรุณาผู้ใด เราก็จะกรุณาผู้นั้น และเราประสงค์จะเมตตาผู้ใด เราก็จะเมตตาผู้นั้น'
16. เพราะฉะนั้นจึงไม่ขึ้นแก่ความตั้งใจหรือการตะเกียกตะกายของเขา แต่ขึ้นอยู่กับพระเจ้าผู้ทรงสำแดงพระกรุณา
17. เพราะมีข้อพระคัมภีร์ที่กล่าวแก่ฟาโรห์ว่า 'เพราะเหตุนี้เองเราให้เจ้ามีตำแหน่งสูง ก็เพื่อจะแสดงฤทธานุภาพของเราโดยเจ้าและเพื่อให้นามของเราถูกประกาศออกไปทั่วโลก'
18. เหตุฉะนั้นพระองค์จะทรงพระกรุณาแก่ผู้ใด ก็ทรงพระกรุณาผู้นั้น และพระองค์จะทรงให้ผู้ใดมีใจแข็งกระด้าง ก็ทรงให้ผู้ผู้นั้นมีใจแข็งกระด้าง
19. แล้วท่านก็จะกล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า ถ้าเช่นนั้น ทำไมพระองค์จึงยังทรงติเตียน เพราะว่าผู้ใดจะขัดขืนพระทัยของ

พระองค์ได้

20. โอ มนุษย์เอ๋ย ดูก่อน ท่านคือผู้ใดเล่าซึ่งท่านจะโต้ตอบกับพระเจ้าได้ สิ่งซึ่งถูกทำขึ้นแล้วนั้นจะกลับว่าแก่ผู้ทำได้ หรือว่า ท่านได้กระทำข้าพเจ้าอย่างนี้ทำไม
21. ส่วนช่างปั้นหม้อ ไม่มีสิทธิ์ที่จะเอาดินก้อนเดียวกันมาปั้นเป็นภาชนะอันมีเกียรติอันหนึ่ง และภาชนะอันไม่มีเกียรติอันหนึ่งหรือ
22. แล้วถ้าโดยทรงประสงค์จะสำแดงการลงพระอาชญา และทรงให้ฤทธิ์เดชของพระองค์ปรากฏ พระเจ้าได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ช้านานต่อผู้เหล่านั้น ที่เป็นภาชนะอันสมควรแก่พระอาชญา ซึ่งเตรียมไว้สำหรับความพินาศ
23. เพื่อจะได้ทรงสำแดงสง่าราศีอันอุดมของพระองค์แก่บรรดาผู้ที่เป็นภาชนะแห่งพระเมตตา ซึ่งพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมไว้ก่อนให้สมกับสง่าราศี
24. คือเราทั้งหลายที่พระองค์ได้ทรงเรียกมาแล้ว มิใช่จากยิวพวกเดียว แต่จากพวกต่างชาติด้วย
25. ดังที่พระองค์ตรัสไว้ในพระคัมภีร์โฮเซยาว่า `เราจะเรียกเขาเหล่านั้นว่าเป็นชนชาติของเรา ซึ่งเมื่อก่อนเขาหาได้เป็นชนชาติของเราไม่ และจะเรียกเขาว่าเป็นที่รัก ซึ่งเมื่อก่อนเขาหาได้เป็นที่รักไม่
26. และต่อมาในสถานที่ซึ่งทรงกล่าวแก่เขาว่า เจ้าทั้งหลายไม่ใช่ชนชาติของเรา ในที่นั้นเองเขาจะได้ชื่อว่า เป็นบุตรของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่'
27. และท่านอิสยาห์ได้ร้องประกาศเรื่องพวกอิสราเอลด้วยว่า `แม้พวกลูกอิสราเอลจะมากเหมือนเม็ดทรายที่ทะเล แต่คนที่เหลืออยู่เท่านั้นจะรอด
28. ด้วยว่าพระองค์จะทรงให้การนั้นสำเร็จ และจะให้สำเร็จโดยเร็วพลันในความชอบธรรม เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงให้การนั้นสำเร็จโดยเร็วพลันบนพิภพนี้'
29. และตามที่ท่านอิสยาห์ได้กล่าวไว้ก่อนว่า `ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งจอมโยธา มิได้ทรงเหลือเชื้อสายไว้ให้เราบ้าง เราก็จะได้เป็นเหมือนเมืองโสโดม และจะเป็นเหมือนเมืองโกโมราห์'
30. ถ้าเช่นนั้นเราจะว่าอย่างไร จะว่าพวกต่างชาติที่ไม่ได้ไฝหาความชอบธรรม ก็ยังได้รับความชอบธรรมคือความชอบธรรมที่เกิดขึ้นโดยความเชื่อ
31. แต่พวกอิสราเอลซึ่งไฝหาพระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรม ก็ยังไม่ได้รับบรรลุตามพระราชบัญญัติแห่งความชอบธรรมนั้น
32. เพราะอะไร เพราะเหตุที่เขามิได้แสวงหาโดยความเชื่อแต่แสวงหาโดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ เขาจึงสะดุดก้อนหินที่ให้สะดุดนั้น
33. ดังที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า `จงดูเถิด เราได้วางศิลาก้อนหนึ่งไว้ในศิโยนซึ่งจะทำให้สะดุด และหินก้อนหนึ่งซึ่งจะทำให้ล้ม แต่ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะไม่ได้รับความอับอาย'

บทที่ 10

1. พี่น้องทั้งหลาย ความปรารถนาในจิตใจของข้าพเจ้าและคำวิงวอนขอต่อพระเจ้าเพื่อคนอิสราเอลนั้น คือขอให้เขารอด
2. ข้าพเจ้าเป็นพยานให้เขาว่า เขามีความกระตือรือร้นที่จะปรนนิบัติพระเจ้า แต่หาได้เป็นตามบัญญัติไม่
3. เพราะว่าเขาไม่รู้จักความชอบธรรมของพระเจ้า แต่อุตส่าห์จะตั้งความชอบธรรมของตนขึ้น เขาจึงไม่ได้ยอมอยู่ในความชอบธรรมของพระเจ้า
4. เพราะว่าพระคริสต์ทรงเป็นจุดจบของพระราชบัญญัติ เพื่อให้ทุกคนที่มีความเชื่อได้รับความชอบธรรม
5. โมเสสได้เขียนเรื่องความชอบธรรมซึ่งมีพระราชบัญญัติเป็นมูลฐานว่า 'คนใดที่ประพฤติตามสิ่งเหล่านั้นจะได้ชีวิต โดยการประพฤตินั้น'
6. แต่ความชอบธรรมที่มีความเชื่อเป็นมูลฐานว่าอย่างนี้ว่า อย่างนี้ในใจของตัวว่า ใครจะขึ้นไปบนสวรรค์ (คือจะเชิญพระคริสต์ลงมาจากเบื้องบน)
7. หรือ ใครจะลงไปยังที่ลึก (คือจะเชิญพระคริสต์ขึ้นมาจากความตายอีก)
8. แต่ความชอบธรรมนั้นว่าอย่างไร ก็ว่า ถ้อยคำนั้นอยู่ในปากของท่านและอยู่ในใจของท่าน คือคำแห่งความเชื่อที่เราทั้งหลายประกาศอยู่นั้น
9. คือว่าถ้าท่านจะรับด้วยปากของท่านว่า พระเยซูทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และจะเชื่อในจิตใจของท่านว่าพระเจ้าได้ทรงชุบพระองค์ให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ท่านจะรอด
10. ด้วยว่าความเชื่อด้วยใจก็นำไปสู่ความชอบธรรม และการยอมรับด้วยปากก็นำไปสู่ความรอด
11. เพราะมีข้อพระคัมภีร์ว่า 'ผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะได้ได้รับความอภัย'
12. เพราะว่าพวกยิวและพวกกรีก ไม่ทรงถือว่าต่างกัน ด้วยว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกันของคนทั้งปวง ซึ่งทรงโปรดอย่างบริบูรณ์แก่คนทั้งปวงที่ทูลขอต่อพระองค์
13. เพราะว่า 'ทุกคนที่จะร้องออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าก็จะรอด'
14. แต่ผู้ที่ยังไม่เชื่อในพระองค์จะทูลขอต่อพระองค์อย่างไรได้ และผู้ที่ยังไม่ได้ยินถึงพระองค์จะเชื่อในพระองค์อย่างไรได้ และเมื่อไม่มีผู้ใดประกาศให้เขาฟัง เขาจะได้ยินอย่างไรได้
15. และถ้าไม่มีใครใช้เขาไป เขาจะไปประกาศอย่างไรได้ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า 'เท้าของคนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแห่งสันติสุข และประกาศข่าวประเสริฐแห่งสิ่งอันประเสริฐ ก็งามสักเท่าใด'
16. แต่มิใช่ทุกคนได้เชื่อฟังข่าวประเสริฐนั้น เพราะอิสยาห์ได้กล่าวไว้ว่า 'พระองค์เจ้าข้า ใครเล่าได้เชื่อสิ่งที่เขาได้ยินจากเราทั้งหลาย'
17. ฉะนั้นความเชื่อเกิดขึ้นได้ก็เพราะการได้ยิน และการได้ยินเกิดขึ้นได้ก็เพราะการประกาศพระวจนะของพระเจ้า
18. ข้าพเจ้าถามว่า เขาทั้งหลายไม่ได้ยินหรือ เขาได้ยินแล้วจริงๆ 'เสียงของพวกเขากระจ่ายออกไปทั่วแผ่นดินโลก และถ้อยคำของพวกเขาประกาศออกไปถึงที่สุดปลายพิภพ'
19. ข้าพเจ้าจึงถามว่า พลอิสราเอลไม่เข้าใจหรือ ตอนแรกโมเสสกล่าวว่า 'เราจะให้เจ้าทั้งหลายอัญญาผู้ที่ไม่ใช่ชนชาติ

เราจะยั่วโทษเจ้าด้วยประชาชาติที่เขลาชาติหนึ่ง'

20. แล้วอิสยาห์ก็กล่าวว่่า 'คนเหล่านั้นที่มีได้แสวงหาเราได้พบเรา เราได้ปรากฏแก่คนที่มีได้ถามหาเรา'

21. แต่ท่านได้กล่าวถึงพวกอิสราเอลว่่า 'เรายื่นมือของเราออกตลอดวันต่อชนชาติหนึ่งซึ่งไม่เชื่อฟังและดื้อรั้น'

1. เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว ข้าพเจ้าจึงถามว่า พระเจ้าทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์แล้วหรือ ขอพระเจ้าอวยอ้อมให้เป็นเช่นนั้นเลย ข้าพเจ้าเองก็เป็นชนชาติอิสราเอล เป็นเชื้อสายของอับราฮัม เป็นตระกูลเบนยามิน
2. พระเจ้ามิได้ทรงทอดทิ้งชนชาติของพระองค์นั้นที่พระองค์ทรงทราบล่วงหน้าแล้ว ท่านไม่รู้เรื่องซึ่งเขียนไว้แล้วในพระคัมภีร์กล่าวถึงท่านเอลียาห์หรือ ท่านได้กล่าวโทษพวกอิสราเอลต่อพระเจ้าว่า
3. 'พระองค์เจ้าข้า พวกเราได้ฆ่าพวกศาสดาพยากรณ์ของพระองค์ แทนบูชาของพระองค์เขาก็ได้ขุดทำลายลงเสีย เหลืออยู่แต่ข้าพระองค์คนเดียวและเขาแสวงหาช่องทางที่จะประหารชีวิตของข้าพระองค์'
4. แล้วพระเจ้าทรงตอบท่านว่าอย่างไร ว่าดังนี้ 'เราได้เหลือคนไว้สำหรับเราเจ็ดพันคน ซึ่งเป็นผู้ที่มิได้น้อมเข้าลงต่อรูปพระบาอัล'
5. เช่นนั้นแหละบัดนี้ก็มีพวกที่เหลืออยู่ตามที่ได้ทรงเลือกไว้โดยพระคุณ
6. แต่ถ้าเป็นทางพระคุณก็หาได้เป็นเพราะทางการประพฤติไม่ ฉะนั้นแล้ว พระคุณก็ไม่เป็นพระคุณอีกต่อไป แต่ถ้าเป็นทางการประพฤติก็หาได้เป็นเพราะทางพระคุณไม่ ฉะนั้นแล้ว การประพฤติก็ไม่เป็นการประพฤติอีกต่อไป
7. ถ้าเช่นนั้นจะเป็นอย่างไร พวกอิสราเอลไม่พบสิ่งที่เขาแสวงหา แต่คนที่พระเจ้าได้ทรงเลือกไว้่นั้นเป็นผู้ได้พบ และคนนอกนั้นก็มิมีใจแข็งกระด้างไป
8. ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า 'พระเจ้าได้ทรงประทานใจที่เชื่อมสนิท ประทานตาที่มองไม่เห็น หูที่ฟังไม่ได้ยินให้แก่เขาจนทุกวันนี้'
9. ดาวิดทรงกล่าวว่า 'ขอให้สำหรับของเขากลายเป็นบ่วงแล้ว และเครื่องดัก และเป็นสิ่งให้สะดุด และเป็นสิ่งสนองเขา
10. ขอให้ตาของเขามีดไปเพื่อเขาจะได้มองไม่เห็น และให้หลังของเขาก่อมตลอดไป'
11. ข้าพเจ้าจึงถามว่า พวกอิสราเอลสะดุดจนหกล้มทีเดียวหรือ ขอพระเจ้าอวยอ้อมให้เป็นเช่นนั้นเลย แต่การที่เขาละเมิดนั้นเป็นเหตุให้ความรอดแผ่มาถึงพวกต่างชาติ เพื่อจะให้พวกอิสราเอลมีใจมานะขึ้น
12. แต่ถ้าการที่พวกอิสราเอลละเมิดนั้นเป็นเหตุให้ทั้งโลกบริบูรณ์ และถ้าการพ่ายแพ้ของเขาเป็นเหตุให้คนต่างชาติบริบูรณ์ เขาจะยิ่งบริบูรณ์มากสักเท่าใด
13. แต่ข้าพเจ้ากล่าวแก่พวกท่านที่เป็นคนต่างชาติ เพราะข้าพเจ้าเป็นอัครสาวกมายังพวกต่างชาติ ข้าพเจ้าจึงยกย่องหน้าที่ของข้าพเจ้า
14. เพื่อด้วยวิธีใดก็ตามข้าพเจ้าจะได้เข้าใจพี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้าให้เขาเอาอย่าง เพื่อให้เขารอดได้บ้าง
15. เพราะว่า ถ้าการที่พี่น้องร่วมชาติของข้าพเจ้าถูกพระเจ้าทรงทอดทิ้งเสียแล้วเป็นเหตุให้คนทั้งโลกกลับคืนดีกับพระองค์ การที่พระองค์ทรงรับเขากลับมาอีกนั้น ก็เป็นอย่างไร ก็เป็นเหมือนกับว่าเขาได้ตายไปแล้วและกลับฟื้นขึ้นใหม่
16. ถ้าแบ่งก้อนแรกบริสุทธิ์ ทั้งอ่างก็บริสุทธิ์ด้วย และถ้ารากบริสุทธิ์ กิ่งทั้งหมดก็บริสุทธิ์ด้วย
17. แต่ถ้าทรงหักกิ่งบางกิ่งออกเสียแล้ว และได้ทรงนำท่านผู้เป็นกิ่งมะกอกเทศป่ามาต่อกิ่งไว้แทนกิ่งเหล่านั้น เพื่อให้เข้าเป็นส่วนได้รับน้ำเลี้ยงจากรากต้นมะกอกเทศ

18. ท่านก็อย่าอวดดีต่อกิ่งเหล่านั้น ถ้าท่านอวดดี ใ่ว่าท่านได้เลี้ยงรานั้นก็หาไม่ แต่รากต่างหากเลี้ยงท่าน
19. ท่านอาจจะแย้งว่า กิ่งเหล่านั้นได้ทรงหักออกเสียแล้วก็เพื่อจะได้ต่อกิ่งซ้ำไว้
20. ถูกแล้ว เขาถูกหักออกก็เพราะเขาไม่เชื่อ แต่ที่ท่านอยู่ได้ก็เพราะความเชื่อเท่านั้น อย่าเยอหยิ่งไปเลย แต่จงเกรงกลัว
21. เพราะว่าถ้าพระเจ้ามิได้ทรงงดโทษกิ่งเหล่านั้นที่เป็นกิ่งเดิม ก็เกรงว่าพระองค์จะไม่ทรงงดโทษท่านเหมือนกัน
22. เหตุฉะนั้นจงพิจารณาดูทั้งพระกรุณาและความเข้มงวดของพระเจ้า กับคนเหล่านั้นที่หลงผิดไปก็ทรงเข้มงวด แต่สำหรับท่านก็ทรงพระกรุณา ถ้าท่านจะดำรงอยู่ในพระกรุณาของพระองค์นั้นต่อไป มิฉะนั้นท่านก็จะถูกตัดออกเสียด้วย
23. ส่วนเขาทั้งหลายด้วย ถ้าเขาไม่ดำรงอยู่ในความไม่เชื่อสืบไป เขาก็จะได้รับการต่อกิ่งเข้าไปใหม่ เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์ที่จะทรงให้เขาต่อกิ่งเข้าอีกได้
24. เพราะว่าถ้าพระเจ้าทรงตัดท่านออกจากต้นมะกอกเทศป่าซึ่งเป็นต้นไม้ตามธรรมชาติ และทรงนำมาต่อกิ่งกับต้นมะกอกเทศพันธุ์ดีซึ่งผิดธรรมชาติของมันแล้ว การที่จะเอากิ่งเหล่านั้น ซึ่งเป็นกิ่งเดิมมาต่อกิ่งเข้ากับต้นของมันเอง ก็ง่ายยิ่งกว่านั้นสักเท่าใด
25. เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ยากให้ท่านทั้งหลายเวลาในข้อความลึกซึ้งนี้ เกือบกว่าท่านจะอวดรู้ คือเรื่องที่บางคนในพวกอิสราเอลได้มีใจแข็งกระด้างไป จนถึงพวกต่างชาติได้เข้ามาครบจำนวน
26. และเมื่อเป็นดังนั้น พวกอิสราเอลทั้งปวงก็จะได้รับความรอด ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า 'พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดจะเสด็จมาจากเมืองศิโยน และจะทรงกำจัดธรรมให้สูญสิ้นไปจากยาโคบ
27. นี่แหละเป็นพันธสัญญาของเราทั้งหลาย เมื่อเราจะยกโทษบาปของเขา'
28. ในเรื่องข่าวประเสริฐนั้น เขาเหล่านั้นก็เป็นศัตรูเพื่อประโยชน์ของพวกท่าน แต่ถ้าว่าตามที่ได้ทรงเลือกไว้ เขาทั้งหลายก็เป็นที่รักเนื่องจากบรรพบุรุษของเขา
29. เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงกลับพระทัยในการที่ได้ทรงให้ของประทานและทรงเรียกไว้
30. ท่านทั้งหลายเมื่อก่อนมิได้เชื่อพระเจ้า แต่บัดนี้ได้รับพระกรุณาเพราะความไม่เชื่อของพวกเราเหล่านั้นฉันใด
31. บัดนี้เขาเหล่านั้นก็มีได้เชื่อ เพื่อว่าเขาจะได้รับพระกรุณาโดยพระกรุณาที่ได้ประทานแก่ท่านทั้งหลายฉันนั้น
32. เพราะว่าพระเจ้าทรงปล่อยให้คนทุกคนอยู่ในฐานะที่ไม่เชื่อ เพื่อพระองค์จะได้ทรงพระกรุณาแก่เขาทั้งหลายทุกคน
33. โอ พระปัญญาและความรอบรู้ของพระเจ้านั้นล้ำลึกเท่าใด คำตัดสินของพระองค์นั้นเหลือที่จะหยั่งรู้ได้ และทางของพระองค์ก็เหลือที่จะสืบเสาะได้
34. เพราะว่า 'ใครเล่ารู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า หรือใครเล่าเป็นที่ปรึกษาพระองค์
35. หรือใครเล่าได้ถวายสิ่งหนึ่งสิ่งใดแก่พระองค์ ที่พระองค์จะต้องประทานตอบแทนให้แก่เขา'
36. เพราะสิ่งสารพัดมาจากพระองค์ โดยพระองค์และเพื่อพระองค์ ขอสง่าราศีจงมีแด่พระองค์สืบๆไปเป็นนิรันดร์ เอเมน

บทที่ 12

1. พี่น้องทั้งหลาย ด้วยเหตุนี้โดยเห็นแก่ความเมตตากรุณาของพระเจ้า ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านทั้งหลายให้ถวายตัวของท่านแต่พระองค์ เพื่อเป็นเครื่องบูชาที่มีชีวิต อันบริสุทธิ์ และเป็นที่ยอมรับของพระเจ้า ซึ่งเป็นการปรนนิบัติอันสมควรของท่านทั้งหลาย
2. อย่าประพฤติตามอย่างชาวโลกนี้ แต่จงรับการเปลี่ยนแปลงจิตใจเสียใหม่ เพื่อท่านจะได้ทราบพระประสงค์ของพระเจ้าว่าอะไรดี อะไรเป็นที่ชอบพระทัย และอะไรดีเยียดเยี่ยม
3. ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่ท่านทั้งหลายทุกคน โดยพระคุณซึ่งทรงประทานแก่ข้าพเจ้าแล้วว่า อย่าคิดถือตัวเกินที่ตนควร จะคิดนั้น แต่จงคิดให้ถ่อมสุ่มสมกับขนาดความเชื่อที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่มนุษย์ทุกคน
4. เพราะว่าในร่างกายอันเดียวนั้นเรามีอวัยวะหลายอย่าง และอวัยวะนั้นๆ มิได้มีหน้าที่เหมือนกันฉันใด
5. พวกเราผู้เป็นหลายคนยังเป็นกายอันเดียวในพระคริสต์ และเป็นอวัยวะแก่กันและกันฉันนั้น
6. และเราทุกคนมีของประทานที่ต่างกันตามพระคุณที่ได้ทรงประทานให้แก่เรา คือถ้าเป็นการพยากรณ์ ก็จงพยากรณ์ตามกำลังของความเชื่อ
7. ถ้าเป็นการปรนนิบัติก็จงปรนนิบัติ ถ้าเป็นการสั่งสอนก็จงสั่งสอน
8. ถ้าเป็นการเตือนสติก็จงเตือนสติ ถ้าเป็นการบริจจาคก็จงให้โดยเต็มใจ ผู้ที่ครอบครองก็จงครอบครองด้วยเอาใจใส่ ผู้ที่แสดงความเมตตาก็จงแสดงด้วยใจยินดี
9. จงให้ความรักปราศจากมารยา จงเกลียดชังสิ่งที่ชั่ว จงยึดมั่นในสิ่งที่ดี
10. จงรักกันฉันพี่น้อง ส่วนการที่ให้เกียรติแก่กันและกันนั้น จงถือว่าผู้อื่นดีกว่าตัว
11. อย่าเกียจคร้านในการงาน จงมีจิตใจกระตือรือร้น จงปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า
12. จงชื่นชมยินดีในความหวัง จงอดทนต่อความยากลำบาก จงเข้มแข็งแน่วแน่บนอิฐฐาน
13. จงช่วยวิสุทธิชนเมื่อเขาขัดสน จงมีน้ำใจอภัยข้ายไมตรี
14. จงอวยพรแก่คนที่ข่มเหงท่าน จงอวยพร อย่าแข่งด่าเลย
15. จงชื่นชมยินดีกับผู้ที่มีความชื่นชมยินดี จงร้องไห้กับผู้ที่ร้องไห้
16. จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน อย่าใฝ่สูง แต่จงถ่อมใจลงมาหาคนที่ต่ำต้อย อย่าถือว่าตัวฉลาด
17. อย่าทำชั่วตอบแทนชั่วแก่ผู้หนึ่งผู้ใดเลย `แต่จงมุ่งกระทำสิ่งที่ซื่อสัตย์ในสายตาของคนทั้งปวง'
18. ถ้าเป็นได้คือเรื่องที่เกิดขึ้นอยู่กับท่าน จงอยู่อย่างสงบสุขกับทุกคน
19. ท่านผู้เป็นที่รักของข้าพเจ้า อย่าทำการแก้แค้น แต่จงมอบการนั้นไว้แล้วแต่พระเจ้าจะทรงลงพระอาชญา เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า `องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า การแก้แค้นเป็นของเรา เราเองจะตอบสนอง
20. เหตุฉะนั้น ถ้าศัตรูของท่านหิว จงให้อาหารเขารับประทาน ถ้าเขากระหาย จงให้น้ำเขาดื่ม เพราะว่าการทำอย่างนั้นเป็นการสูมถ่านที่ลุกโพล่งไว้บนศีรษะของเขา'
21. อย่าให้ความชั่วชนะท่านได้ แต่จงชนะความชั่วด้วยความดี

บทที่ 13

1. ทุกคนจงยอมอยู่ใต้บังคับของผู้ที่มีอำนาจ เพราะว่าไม่มีอำนาจใดเลยที่มีได้มาจากพระเจ้า และผู้ที่ทรงอำนาจนั้น พระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น
2. เหตุฉะนั้นผู้ที่ขัดขืนอำนาจนั้นก็ขัดขืนผู้ซึ่งพระเจ้าทรงแต่งตั้งขึ้น และผู้ที่ขัดขืนนั้นจะต้องถูกพิพากษาลงโทษ
3. เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นไม่น่ากลัวเลยสำหรับคนที่ทำความดี แต่ว่าเป็นที่น่ากลัวสำหรับคนที่ทำความชั่ว ท่านไม่อยากจะกลัวผู้มีอำนาจหรือ ถ้าเช่นนั้นก็จงประพฤติแต่ความดี แล้วท่านจะได้รับการสรรเสริญจากผู้มีอำนาจนั้น
4. เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้าเพื่อให้ประโยชน์แก่ท่าน แต่ถ้าท่านทำการชั่วก็จงกลัวเถิด เพราะว่าผู้ครอบครองนั้นหาได้ถือดาบไว้เฉยๆไม่ ท่านเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า จะเป็นผู้ลงพระอาชญาแทนพระเจ้าแก่ทุกคนที่ประพฤติชั่ว
5. เหตุฉะนั้นท่านจะต้องอยู่ในบังคับบัญชา มิใช่เพราะเกรงพระอาชญาสิ่งเดียว แต่เพราะจิตที่สำนึกผิดและชอบด้วย
6. เพราะเหตุผลอันเดียวกันท่านจึงได้เสียส่วยสาอากรด้วย เพราะว่าผู้มีอำนาจนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และปฏิบัติหน้าที่นี้อยู่
7. เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงให้แก่ทุกคนตามที่เขาคควรจะได้รับ ส่วยอากรควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น ภาษีควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น ความยำเกรงควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น เกียรติยศควรจะให้แก่ผู้ใด จงให้แก่ผู้นั้น
8. อย่าเป็นหนี้อะไรใคร นอกจากความรักซึ่งมีต่อกัน เพราะว่าผู้ที่รักคนอื่นก็ทำให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว
9. พระบัญญัติกล่าวว่า `อย่าล่วงประเวณีผิดเมียเขา อย่ากระทำการฆาตกรรม อย่าลักทรัพย์ อย่าเป็นพยานเท็จ อย่าโลภ' ทั้งพระบัญญัติอื่น ๆ ก็รวมอยู่ในข้อนี้คือ `ท่านจงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง'
10. ความรักไม่ทำอันตรายเพื่อนบ้านเลย เหตุฉะนั้นความรักจึงเป็นที่ให้พระราชบัญญัติสำเร็จแล้ว
11. นอกจากนี้ท่านควรจะรู้กาลสมัยว่า บัดนี้เป็นเวลาที่เราคควรจะตื่นจากหลับแล้ว เพราะว่าเวลาที่เราจะรอดนั้นใกล้กว่าเวลาที่เรได้เริ่มเชื่อนั้น
12. กลางคืนล่วงไปมากแล้ว และรุ่งเช้าก็ใกล้เข้ามา เหตุฉะนั้นเราจงเลิกการกระทำของความมืด และจงสวมเครื่องอาวุธของความสว่าง
13. เราจงประพฤติตัวให้เหมาะสมกับเวลากลางวัน มิใช่เลี้ยงเสพสุราเมามาย มิใช่หยาบโลนลามก มิใช่วิวาทริษยากัน
14. แต่ท่านทั้งหลายจงประดับตัวด้วยพระเยซูคริสต์เจ้า และอย่าจัดเตรียมอะไรไว้ว่าเรอเนื้อหนัง เพื่อจะให้สำเร็จตามความปรารถนาของเนื้อหนังนั้น

1. ส่วนคนที่ยังอ่อนในความเชื่อนั้น จงรับเขาไว้ แต่มีโซ่เพื่อให้ได้เถียงกันในเรื่องความเชื่อที่แตกต่างกันนั้น
2. คนหนึ่งถือว่าจะกินอะไรก็ได้ทั้งนั้น แต่อีกคนหนึ่งที่ยังอ่อนในความเชื่ออยู่ก็กินแต่ผักเท่านั้น
3. อย่าให้คนที่กินนั้นดูหมิ่นคนที่ไม่ได้กิน และอย่าให้คนที่มิได้กินกล่าวโทษคนที่ได้กิน เหตุว่าพระเจ้าได้ทรงโปรดรับเขาไว้แล้ว
4. ท่านเป็นใครเล่าจึงกล่าวโทษผู้รับใช้ของคนอื่น ผู้รับใช้คนนั้นจะได้ดีหรือจะล้มจมก็สุดแล้วแต่นายของเขา และเขาก็จะได้ดีแน่นอน เพราะว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถให้เขาได้ดีได้
5. คนหนึ่งถือว่ามีวันหนึ่งดีกว่าอีกวันหนึ่ง แต่อีกคนหนึ่งถือว่ามีทุกวันเหมือนกัน ขอให้ทุกคนมีความแน่ใจในความคิดเห็นของตนเถิด
6. ผู้ที่ถือวันก็ถือเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และผู้ที่ไม่ถือวันก็ไม่ถือเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ที่กินก็กินเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะเขาชอบพระคุณพระเจ้า และผู้ที่ไม่ได้กินก็มิได้กินเพื่อถวายเกียรติแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และยิ่งชอบพระคุณพระเจ้า
7. เพราะในพวกเราไม่มีผู้ใดมีชีวิตอยู่เพื่อตนเองฝ่ายเดียว และไม่มีผู้ใดตายเพื่อตนเองฝ่ายเดียว
8. ถ้าเรามีชีวิตอยู่ก็ใช้ชีวิตอยู่เพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า และถ้าเราตายก็ตายเพื่อองค์พระผู้เป็นเจ้า เหตุฉะนั้นไม่ว่าเรามีชีวิตอยู่หรือตายไปก็ก็ตาม เราก็เป็นคนขององค์พระผู้เป็นเจ้า
9. เพราะเหตุนี้เองพระคริสต์จึงได้ทรงสิ้นพระชนม์และได้ทรงเป็นขึ้นมาและทรงพระชนม์อีก เพื่อจะได้เป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของทั้งคนตายและคนเป็น
10. แต่ตัวท่านเล่า เหตุไฉนท่านจึงกล่าวโทษพี่น้องของท่าน หรือเหตุไฉนท่านจึงดูหมิ่นพี่น้องของท่าน เพราะว่าเราทุกคนต้องยืนอยู่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์
11. เพราะมีคำเขียนไว้ว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า เรามีชีวิตอยู่ฉันใด หัวเข่าทุกหัวเข่าจะต้องคุกกราบลงต่อเรา และลิ้นทุกลิ้นจะต้องร้องสรรเสริญพระเจ้า'
12. ฉะนั้นเราทุกคนจะต้องทูลเรื่องราวของตัวเองต่อพระเจ้า
13. ดังนั้นเราอยากกล่าวโทษกันและกันอีกเลย แต่จงตัดจิตใจเสียดีกว่า คืออย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดวางสิ่งซึ่งให้สะดุด หรือสิ่งซึ่งเป็นเหตุให้ล้มลงไว้ต่อหน้าพี่น้อง
14. ข้าพเจ้ารู้และปลงใจเชื่อเป็นแน่ในองค์พระเยซูเจ้าว่า ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่เป็นมลทินในตัวเองเลย แต่ถ้าผู้ใดถือว่ามีสิ่งใดเป็นมลทิน สิ่งนั้นก็เป็มลทินสำหรับคนนั้น
15. ถ้าพี่น้องของท่านไม่สบายใจเพราะอาหารที่ท่านกิน ท่านก็ไม่ได้ประพฤติตามทางแห่งความรักเสียแล้ว พระคริสต์ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อผู้ใด ก็อย่าให้คนนั้นพินาศเพราะอาหารที่ท่านกินเลย
16. ฉะนั้นอย่าให้การดีของท่านเป็นที่ให้เขาติเตียนได้
17. เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้านั้นไม่ใช่การกินและการดื่ม แต่เป็นความชอบธรรมและสันติสุขและความชื่นชมยินดีในพระวิญญูณบริสุทธิ

18. ผู้ที่ปรนนิบัติพระคริสต์ในการเหล่านั้นก็เป็นที่พักพระทัยพระเจ้า และเป็นที่พักใจของมนุษย์ด้วย
19. เหตุฉะนั้นให้เรามุ่งประพฤติในสิ่งซึ่งทำให้เกิดความสงบสุขแก่กันและกัน และสิ่งเหล่านั้นซึ่งทำให้เกิดความเจริญแก่กันและกัน
20. อย่าทำลายงานของพระเจ้าเพราะเรื่องอาหารเลย ทุกสิ่งทุกอย่างปราศจากมลทินก็จริง แต่ผู้ใดที่กินอาหารซึ่งเป็นเหตุให้ผู้อื่นหลงผิด ก็มีความผิดด้วย
21. เป็นการดีที่จะไม่กินเนื้อสัตว์หรือดื่มน้ำองุ่นหรือทำสิ่งใดๆที่เป็นเหตุให้พี่น้องสะดุด หรือสะดุดใจหรือทำให้อ่อนกำลัง
22. ท่านมีความเชื่อหรือ จงยึดไว้ให้มั่นต่อพระพักตร์พระเจ้า ผู้ใดไม่มีเหตุที่จะติเตียนตัวเองในสิ่งที่ตนเห็นชอบแล้ว นั่นก็เป็นสุข
23. แต่ผู้ที่มีความสงสัยอยู่นั้น ถ้าเขากินก็มีความผิด เพราะเขามีได้กินตามที่ตนเชื่อ ทั้งนี้เพราะการกระทำใดๆที่มีได้เกิดจากความเชื่อก็เป็นบาปทั้งสิ้น

บทที่ 15

1. พวกเราที่มีความเชื่อเข้มแข็งควรจะอดทนในข้อเคร่งขมุกขมูยของคนที่อ่อนในความเชื่อ และไม่ควรกระทำสิ่งใดตามความพอใจของตัวเอง
2. เราทุกคนจงกระทำให้เพื่อนบ้านพอใจ เพื่อนำประโยชน์และความเจริญมาให้เขา
3. เพราะว่าพระคริสต์ก็มีได้ทรงกระทำสิ่งที่พอพระทัยพระองค์ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า 'คำพูดเยาะเย้ยของบรรดาผู้ที่เยาะเย้ยพระองค์ ตกอยู่แก่ข้าพระองค์'
4. เพราะว่าสิ่งที่เขียนไว้ในสมัยก่อนนั้นก็เขียนไว้เพื่อสั่งสอนเรา เพื่อเราจะได้มีความหวังโดยความเพียรและความซื่อสัตย์ด้วยพระคัมภีร์
5. ขอพระเจ้าแห่งความเพียรและความซื่อสัตย์ทรงโปรดช่วยให้ท่านมีน้ำหนึ่งใจเดียวกันตามอย่างพระเยซูคริสต์
6. เพื่อท่านทั้งหลายจะได้มีใจและปากพร้อมเพรียงกันสรรเสริญพระเจ้า ผู้เป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
7. เหตุฉะนั้นจงต้อนรับกันและกัน เช่นเดียวกับที่พระคริสต์ได้ทรงต้อนรับเราทั้งหลายเพื่อพระเกียรติของพระเจ้า
8. เพราะข้าพเจ้าหมายความว่า พระคริสต์ได้ทรงรับใช้มายังพวกเราที่เข้าสู่หนัดเพื่อเห็นแก่ความจริงของพระเจ้า เพื่อจะทรงยืนยันพระสัญญาที่ประทานไว้กับบรรดาบรรพบุรุษนั้น
9. และเพื่อให้คนต่างชาติได้ถวายพระเกียรติยศแด่พระเจ้าเพราะพระเมตตาของพระองค์ ตามที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า 'เพราะเหตุนี้ข้าพระองค์ขอสรรเสริญพระองค์ท่ามกลางประชาชาติทั้งหลาย และร้องเพลงสรรเสริญพระนามของพระองค์'
10. และมีคำกล่าวอีกว่า 'ประชาชาติทั้งหลายเอ๋ย จงชื่นชมยินดีกับประชาชนของพระองค์'
11. แล้วยังมีคำกล่าวอีกว่า 'ประชาชาติทั้งปวงเอ๋ย จงสรรเสริญองค์พระผู้เป็นเจ้าเถิด และให้ชนชาติทั้งหลายยกย่องพระองค์'
12. และอิสยาห์ก็กล่าวอีกว่า 'รากแห่งเจสซีจะมา คือผู้จะทรงบังเกิดมาครอบครองบรรดาประชาชาติ ประชาชาติทั้งหลายจะวางใจในพระองค์'
13. ขอพระเจ้าแห่งความหวังทรงโปรดให้ท่านบริบูรณ์ด้วยความชื่นชมยินดีและสันติสุขในความเชื่อ เพื่อท่านจะได้เปี่ยมด้วยความหวังโดยฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณบริสุทธิ์
14. พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าเชื่อแน่ว่าท่านบริบูรณ์ด้วยการดีและเปี่ยมด้วยความรู้ทุกอย่าง สามารถเตือนสติกันและกันได้ด้วย
15. แต่พี่น้องทั้งหลาย การที่ข้าพเจ้ากล้าเขียนบางเรื่องถึงท่านเพื่อเตือนความจำของท่าน ก็เพราะเหตุพระคุณที่พระเจ้าได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้า
16. เพื่อให้ข้าพเจ้าเป็นผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ไปยังคนต่างชาติ โดยรับใช้ฝ่ายข่าวประเสริฐของพระเจ้า เพื่อการถวายพวกต่างชาติทั้งหลายนั้นจะได้เป็นที่ขอบพระทัย คือเป็นที่แยกตั้งไว้โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
17. เหตุฉะนั้นในพระเยซูคริสต์ข้าพเจ้ามีสิ่งที่จะอวดได้ฝ่ายพระราชกิจของพระเจ้า

18. เพราะว่าข้าพเจ้าไม่กล้าจะอ้างสิ่งใดนอกจากสิ่งซึ่งพระคริสต์ได้ทรงกระทำ โดยทรงใช้ข้าพเจ้าทางคำสอนและกิจการ เพื่อจะให้คนต่างชาติเชื่อฟัง
19. คือด้วยหมายสำคัญและการมหัศจรรย์อันทรงฤทธิ์ ในฤทธิ์เดชแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า จนข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์อย่างถ้วนถี่ ตั้งแต่กรุงเยรูซาเล็มอ้อมไปยังเมืองอิลลีริคุม
20. อันที่จริงข้าพเจ้าได้ตั้งเป้าไว้ว่า จะประกาศข่าวประเสริฐในที่ซึ่งไม่เคยมีใครออกพระนามพระคริสต์มาก่อน เพื่อข้าพเจ้าจะได้ไม่ก่อขึ้นบนรากฐานที่คนอื่นได้วางไว้ก่อนแล้ว
21. ตามที่มีคำเขียนไว้ว่า 'คนที่ไม่เคยได้รับคำบอกเล่าเรื่องพระองค์ก็จะได้เห็น และคนที่ไม่เคยได้ฟังจะได้เข้าใจ'
22. นี่คือเหตุที่ขัดขวางข้าพเจ้าไว้ไม่ให้มาหาท่าน
23. แต่เดี๋ยวนี้ข้าพเจ้าไม่มีกิจที่จะต้องอยู่ในแคว้นแคว้นเหล่านี้ต่อไป ข้าพเจ้ามีความปรารถนาหลายปีแล้วที่จะมาหาท่าน
24. เมื่อข้าพเจ้าจะไปประเทศสเปน ข้าพเจ้าจะแวะมาหาท่านทั้งหลาย เพราะข้าพเจ้าหวังว่าจะได้พบท่านขณะที่ไปตามทางนั้น และเมื่อได้รับความบันเทิงใจกับท่านทั้งหลายบ้างแล้ว ข้าพเจ้าจะได้ลาท่านไปตามทาง
25. ขณะนี้ข้าพเจ้าจะขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็ม เพื่อช่วยสงเคราะห์วิสุทธิชน
26. เพราะว่าพวกศิษย์ในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาญาเห็นชอบที่จะถวายทรัพย์ ส่งไปให้แก่วิสุทธิชนที่ยากจนในกรุงเยรูซาเล็ม
27. พวกศิษย์เหล่านั้นพอใจที่จะทำเช่นนั้นจริงๆและพวกเขาก็เป็นหนี้วิสุทธิชนเหล่านั้นด้วย เพราะว่าถ้าเขาได้รับคนต่างชาติเข้าส่วนในการฝ่ายจิตวิญญาณ ก็เป็นการสมควรที่พวกต่างชาตินั้นจะได้ปรนนิบัติศิษย์เหล่านั้นด้วยสิ่งของฝ่ายเนื้อหนัง
28. เหตุฉะนั้น เมื่อข้าพเจ้าไปส่งผลทานนั้นมอบให้แก่พวกเขาเสร็จเรียบร้อยแล้ว ข้าพเจ้าก็จะไปประเทศสเปนผ่านตำบลที่ท่านอยู่นั้น
29. และข้าพเจ้ารู้แน่ว่าเมื่อข้าพเจ้ามาหาท่านนั้น ข้าพเจ้าจะมาพร้อมด้วยพระพรอันบริบูรณ์ของข่าวประเสริฐแห่งพระคริสต์
30. พี่น้องทั้งหลาย โดยเห็นแก่พระเยซูคริสต์เจ้าและโดยเห็นแก่ความรักของพระวิญญาณ ข้าพเจ้าจึงวิงวอนขอให้ท่านช่วยอธิษฐานพระเจ้าด้วยใจร้อนรนเพื่อข้าพเจ้า
31. เพื่อให้ข้าพเจ้าพ้นจากมือคนในประเทศยูเดียที่ไม่เชื่อ และเพื่อให้การปรนนิบัติเนื่องด้วยผลทานซึ่งข้าพเจ้านำไปยังกรุงเยรูซาเล็มเป็นที่พอใจของวิสุทธิชน
32. เพื่อข้าพเจ้าจะได้มาหาท่านตามขอบพระทัยพระเจ้า ด้วยความชื่นชมยินดีและมีความเบิกบานแจ่มใสที่ได้พบท่าน
33. บัดนี้ขอพระเจ้าแห่งสันติสุขจงสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน

1. ข้าพเจ้าขอฝากน้องสาวของเราไว้กับท่าน คือเฟบีผู้เป็นผู้รับใช้ในคริสตจักรที่อยู่เมืองเคนเคเรีย
2. ขอท่านรับนางไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้าตามสมควรแก่วิสัยทัศน์ และขอให้ท่านช่วยนางในทุกสิ่งทีนางต้องการ เพราะนางได้ช่วยสงเคราะห์คนหลายคนรวมทั้งข้าพเจ้าด้วย
3. ขอฝากความคิดถึงมายังปรัสสิลลาและอาควิลลา ผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้าในพระเยซูคริสต์
4. ผู้ซึ่งได้ยอมพลีชีวิตของเขาเพื่อป้องกันชีวิตของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าขอขอบคุณเขาทั้งสองและมีใช้ข้าพเจ้าคนเดียว แต่คริสตจักรทุกแห่งของพวกต่างชาติก็ขอบคุณเขาด้วย
5. และขอฝากความคิดถึงมายังคริสตจักรที่อยู่ในบ้านเขาด้วย ขอฝากความคิดถึงมายังเอเปเนทัสที่รักของข้าพเจ้า ผู้เป็นคนแรกที่เข้ามาเชื่อในพระคริสต์ในแคว้นอาคาญา
6. ขอฝากความคิดถึงมายังมารีย์ผู้ได้ตรากตรำทำงานหนักเพื่อเราทั้งหลาย
7. ขอฝากความคิดถึงมายังอันโดรนิคัสกับยูนิอัสผู้เป็นญาติของข้าพเจ้า และได้ถูกจำจองร่วมกับข้าพเจ้า เขาเป็นคนมีชื่อเสียงดีในหมู่อัครสาวก ทั้งได้อยู่ในพระคริสต์ก่อนข้าพเจ้าด้วย
8. ขอฝากความคิดถึงมายังอัมพลีอัสที่รักของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า
9. ขอฝากความคิดถึงมายังอูรบานัสผู้ร่วมงานกับเราในพระคริสต์ และมายังสทาคิสที่รักของข้าพเจ้า
10. ขอฝากความคิดถึงมายังอาเปิลเลสผู้เป็นที่พอพระทัยของพระคริสต์ ขอฝากความคิดถึงมายังคนในครัวเรือนของอาริสโทบูลัส
11. ขอฝากความคิดถึงมายังเฮโรดิโอนญาติของข้าพเจ้า ขอฝากความคิดถึงมายังคนในครัวเรือนนารซิสซัสที่อยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า
12. ขอฝากความคิดถึงมายังตรีเฟนาและตรีโฟสาผู้ปฏิบัติงานในฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า ขอฝากความคิดถึงมายังเปอร์ซีสที่รักผู้ได้ปฏิบัติงานมากมายฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า
13. ขอฝากความคิดถึงมายังรุฟัสผู้ที่ทรงเลือกไว้ในฝ่ายองค์พระผู้เป็นเจ้า และมารดาของเขาและมารดาข้าพเจ้าด้วย
14. ขอฝากความคิดถึงมายังอาสินครีทัส ฟเลโกน เฮอร์เมส ปีทโรบัส เฮอร์มาส และบรรดาพี่น้องที่อยู่กับเขาเหล่านั้น
15. ขอฝากความคิดถึงมายังฟีโลโลกัส ยูเลีย และเนเรอัสกับน้องสาวของเขาและโอลิมปัสกับบรรดาวิสุทธิชนที่อยู่กับคนเหล่านั้น
16. จงต้อนรับกันด้วยธรรมเนียมจูปอันบริสุทธิ บรรดาคริสตจักรของพระคริสต์ขอฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลายด้วย
17. พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าจึงขอวิงวอนท่าน ให้สังเกตดูคนเหล่านั้นที่ก่อเหตุทะเลาะวิวาทกันและทำให้คนอื่นหลงไป ซึ่งเป็นการผิดคำสอนที่ท่านทั้งหลายได้เรียนมา จงเมินหน้าจากคนเหล่านั้น
18. เพราะว่าคนเหล่านั้นไม่ได้ปรนนิบัติพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา แต่ได้ปรนนิบัติท้องของตัวเอง และได้ล่อลวงคนอื่นให้หลงด้วยคำตีคำอ่อนหวาน

19. การซึ่งท่านทั้งหลายได้เชื่อฟังก็เลื่องลือไปถึงคนทั้งปวงแล้ว ข้าพเจ้าจึงมีความยินดีเพราะท่านทั้งหลาย แต่ข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านทั้งหลายเป็นคนฉลาดฝ่ายการดี และให้เป็นคนโง่ฝ่ายการชั่ว
20. ไม่ช้าพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงปราบซาตานให้ยับเยินลงได้ฝ่าเท้าของท่านทั้งหลาย ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน
21. ทีโมธีผู้ร่วมงานกับข้าพเจ้า ลูสิอัส ยาโสน และโสสิปาเทอร์ บรรดาญาติของข้าพเจ้า ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย
22. ข้าพเจ้าเทอร์ทิอัส ผู้เขียนจดหมายฉบับนี้ ขอฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลายในองค์พระผู้เป็นเจ้า
23. กายอัสเจ้าของบ้านผู้เลี้ยงดูข้าพเจ้า และเป็นผู้บำรุงคริสตจักรทั้งหมดฝากความคิดถึงมายังท่าน เอรัสทัสสมุหบัญชีของเมือง และควารทัสซึ่งเป็นพี่น้องฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย
24. ขอพระคุณแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน
25. บัดนี้จึงถวายพระเกียรติแด่พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์สามารถให้ท่านทั้งหลายตั้งมั่นคง ตามข่าวประเสริฐซึ่งข้าพเจ้าได้ประกาศนั้น และตามที่ได้ประกาศเรื่องพระเยซูคริสต์ ตามการเปิดเผยข้อความอันลึกลับซึ่งได้ปิดบังไว้ตั้งแต่สร้างโลก
26. แต่มาบัดนี้ได้เปิดเผยให้ปรากฏแล้ว และโดยพระคัมภีร์ของพวกศาสนาดพยากรณ์ ตามซึ่งพระเจ้าผู้ทรงดำรงถาวรได้ทรงบัญญัติไว้ ได้เปิดเผยออกให้พลประเทศทั้งปวงเห็นแจ้งเพื่อเขาจะได้เชื่อ
27. โดยพระเยซูคริสต์ ขอสง่าราศีมีแด่พระเจ้าผู้ทรงสรรพัญญ์ต่อองค์เดียว สิบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน [เขียนถึงชาวโรมจากเมืองโครินธ์ และส่งโดยเฟบี ผู้เป็นผู้รับใช้ในคริสตจักรที่อยู่เมืองเคนเคเรีย]

1 โครินธ์

บทที่ 1

1. เปาโล ผู้ซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกให้เป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และโสสเซนเนสผู้เป็นพี่น้องของเรา
2. เรียน คริสตจักรของพระเจ้าที่เมืองโครินธ์ ผู้ได้รับการชำระให้บริสุทธิ์แล้วในพระเยซูคริสต์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงเรียกให้เป็นวิสุทธิชน ด้วยกันกับคนทั้งปวงในทุกตำบลที่ออกพระนามพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราและของเขา
3. ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด
4. ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าในเรื่องท่านทั้งหลายเสมอ เพราะพระคุณของพระเจ้าซึ่งทรงประทานแก่ท่านทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์
5. เพราะท่านทั้งหลายพร้อมด้วยทุกสิ่งทุกอย่างโดยพระองค์ คือพร้อมด้วยวาจาและความรู้ทุกอย่าง
6. ด้วยว่าพยานเรื่องพระคริสต์นั้นเป็นที่รับรองแน่นอนในพวกท่านแล้ว
7. เพื่อว่าท่านทั้งหลายจึงมิได้ขาดของประทานเลย ในขณะที่ท่านรอคอยการเสด็จมาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
8. พระองค์จะทรงให้ท่านมั่นคงอยู่จนถึงที่สุด เพื่อให้ท่านปราศจากที่ติในวันของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
9. พระเจ้าทรงสัตย์ซื่อ พระองค์ได้ทรงเรียกท่านให้สัมพันธ์สนิทกับพระบุตรของพระองค์ คือพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
10. พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าจึงวิงวอนท่านในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ขอให้ท่านเห็นพร้อมกันในทางวาจา และไม่มี การแตกแยกกันระหว่างพวกท่าน แต่ขอให้ท่านเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในทางความคิด และตัดสินใจอย่างเดียวกัน
11. พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า คนในครอบครัวของนางคะโลเอได้เล่าเรื่องของท่านให้ข้าพเจ้าฟังว่า เกิดมีการทุ่มเถียงกันในระหว่างพวกท่าน
12. ข้าพเจ้าจึงหมายความว่า พวกท่านต่างก็กล่าวว่า ข้าพเจ้าเป็นศิษย์เปาโล หรือ ข้าพเจ้าเป็นศิษย์อปอลโล หรือ ข้าพเจ้าเป็นศิษย์เคฟาส หรือ ข้าพเจ้าเป็นศิษย์พระคริสต์
13. พระคริสต์แบ่งออกเป็นหลายองค์แล้วหรือ เขาได้ตรึงเปาโลเพื่อท่านทั้งหลายหรือ ท่านได้รับบัพติศมาในนามของเปาโลหรือ
14. ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าที่ข้าพเจ้ามิได้ให้บัพติศมาแก่ผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่าน เว้นแต่คริสปัสและกายอัส
15. ดังนั้น จึงไม่มีผู้ใดกล่าวได้ว่า ข้าพเจ้าได้ทำพิธีบัพติศมาในนามของข้าพเจ้าเอง
16. ข้าพเจ้าได้ให้บัพติศมาแก่ครอบครัวของสเตพานัสด้วย แต่นอกจากคนเหล่านั้นแล้ว ข้าพเจ้าไม่ทราบว่ามีข้าพเจ้าได้ให้บัพติศมาแก่ผู้ใดอีกบ้าง
17. เพราะว่าพระคริสต์มิได้ทรงใช้ข้าพเจ้าไปเพื่อให้เขาได้รับบัพติศมา แต่เพื่อให้ประกาศข่าวประเสริฐ แต่มิใช่ด้วยชั้น

เชิงฉลาดในการพูด เกรงว่าเรื่องกางเขนของพระคริสต์จะหมดฤทธิ์เดช

18. คนทั้งหลายที่กำลังจะพินาศก็เห็นว่าการประกาศเรื่องกางเขนเป็นเรื่องโง่ แต่พวกเราที่รอดเห็นว่าเป็นฤทธานุภาพของพระเจ้า
19. เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า 'เราจะทำลายสติปัญญาของคนมีปัญญา และจะทำให้ความเข้าใจของคนที่เข้าใจสูญสิ้นไป'
20. คนมีปัญญาอยู่ที่ไหน บัณฑิตอยู่ที่ไหน นักโตปัญหาแห่งยุคนี้อยู่ที่ไหน พระเจ้ามิได้ทรงกระทำปัญญาของโลกนี้ให้โง่งมไปแล้วหรือ
21. เพราะตามที่ทรงกำหนดไว้ตามพระสติปัญญาของพระเจ้า โลกไม่รู้จักพระเจ้าได้โดยปัญญาของตน พระเจ้าจึงทรงโปรดช่วยคนที่เชื่อให้รอด โดยการประกาศเรื่องที่ยิ่งโง่
22. ด้วยว่าพวกยิวขอเห็นหมายสำคัญและพวกกรีกเสาะหาปัญญา
23. แต่พวกเราประกาศเรื่องพระคริสต์ผู้ทรงถูกตรึงที่กางเขนนั้น อันเป็นสิ่งที่ให้พวกยิวสะดุด และพวกกรีกถือว่าเป็นเรื่องโง่
24. แต่สำหรับผู้ที่เราพระเจ้าทรงเรียกนั้น ทั้งพวกยิวและพวกกรีกต่างถือว่า พระคริสต์ทรงเป็นฤทธานุภาพและพระปัญญาของพระเจ้า
25. เพราะความเขลาของพระเจ้ายังมีปัญญายิ่งกว่าปัญญาของมนุษย์ และความอ่อนแอของพระเจ้ายิ่งเข้มแข็งยิ่งกว่ากำลังของมนุษย์
26. พี่น้องทั้งหลาย จงพิจารณาดูว่า พวกท่านที่พระเจ้าได้ทรงเรียกมานั้นเป็นคนพวกไหน มีน้อยคนในโลกนิยมว่ามีปัญญา มีน้อยคนที่มีอำนาจ มีน้อยคนที่มีตระกูลสูง
27. แต่พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งในโลกที่โง่เขลา เพื่อจะทำให้คนมีปัญญาอับอาย และพระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งในโลกที่อ่อนแอ เพื่อทำให้คนที่แข็งแรงอับอาย
28. พระเจ้าได้ทรงเลือกสิ่งในโลกที่ต่ำต้อย และสิ่งที่ถูกดูหมิ่น ทั้งทรงเลือกสิ่งเหล่านั้นซึ่งยังมีได้เกิดเป็นความจริงด้วย เพื่อจะได้ทำลายสิ่งซึ่งเป็นความจริงอยู่แล้ว
29. เพื่อมิให้เนื้อหนังใด ๆ อดต่อพระพักตร์พระองค์ได้
30. โดยพระองค์ท่านจึงอยู่ในพระเยซูคริสต์ เพราะพระเจ้าทรงตั้งพระองค์ให้เป็นปัญญา ความชอบธรรม การแยกตั้งไว้ และการไถ่โทษ สำหรับเราทั้งหลาย
31. เพื่อให้เป็นไปตามที่เขียนว่า 'ให้ผู้โง่ อวดองค์พระผู้เป็นเจ้า'

บทที่ 2

1. พี่น้องทั้งหลาย เมื่อข้าพเจ้ามาหาท่าน ข้าพเจ้ามิได้มาเพื่อประกาศสักขีพยานของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย ด้วยถ้อยคำอันไพเราะหรือด้วยสติปัญญา
2. เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไม่แสดงความรู้เรื่องใดๆในหมู่พวกท่านเลยเว้นแต่เรื่องพระเยซูคริสต์ และการที่พระองค์ทรงถูกตรึงที่กางเขน
3. และเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าก็อ่อนกำลัง มีความกลัวและตัวสั่นเป็นอันมาก
4. คำพูดและคำเทศนาของข้าพเจ้า ไม่ใช่คำที่เกลี้ยกล่อมด้วยสติปัญญาของมนุษย์ แต่เป็นคำซึ่งได้แสดงพระวิญญาณและพระเดชานุภาพ
5. เพื่อความเชื่อของท่านจะไม่ได้อาศัยสติปัญญาของมนุษย์ แต่อาศัยฤทธิ์เดชของพระเจ้า
6. เรากล่าวถึงเรื่องปัญญาในหมู่คนที่เป็นผู้ใหญ่แล้วก็จริง แต่มิใช่เรื่องปัญญาของโลกนี้ หรือเรื่องปัญญาของอำนาจครอบครองในโลกนี้ซึ่งจะเสื่อมสูญไป
7. แต่เรากล่าวถึงเรื่องพระปัญญาของพระเจ้าซึ่งเป็นข้อลึกลับ คือพระปัญญาซึ่งทรงซ่อนไว้นั้น ซึ่งพระเจ้าได้ทรงกำหนดไว้ก่อนสร้างโลกให้เป็นสง่าราศีแก่เรา
8. ไม่มีอำนาจครอบครองใดๆในโลกนี้ที่รู้จักพระปัญญานั้น เพราะว่าถ้ารู้แล้วจะมีได้เองก็พระเจ้าผู้เป็นเจ้าของสง่าราศีตรึงไว้ที่กางเขน
9. ดังที่มีเขียนไว้แล้วว่า 'สิ่งที่ตาไม่เห็น หูไม่ได้ยิน และไม่เคยได้เข้าไปในใจมนุษย์ คือสิ่งที่พระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้สำหรับคนที่รักพระองค์'
10. พระเจ้าได้ทรงสำแดงสิ่งเหล่านั้นแก่เราทางพระวิญญาณของพระองค์ เพราะว่าพระวิญญาณทรงหยั่งรู้ทุกสิ่ง แม้เป็นความลึกลับของพระเจ้า
11. อันความคิดของมนุษย์นั้นไม่มีผู้ใดหยั่งรู้ได้ เว้นแต่จิตวิญญาณของมนุษย์ผู้หนึ่งเองฉันใด พระดำริของพระเจาก็ไม่มีใครหยั่งรู้ได้ เว้นแต่พระวิญญาณของพระเจ้าฉันนั้น
12. เราทั้งหลายจึงไม่ได้รับวิญญาณของโลก แต่ได้รับพระวิญญาณซึ่งมาจากพระเจ้า เพื่อเราทั้งหลายจะได้รู้ถึงสิ่งต่างๆที่พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่เรา
13. คือสิ่งเหล่านั้นที่เราได้กล่าวด้วยถ้อยคำซึ่งมิใช่ปัญญาของมนุษย์สอนไว้ แต่ด้วยถ้อยคำซึ่งพระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงสั่งสอน ซึ่งเปรียบเทียบสิ่งที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณกับสิ่งซึ่งเป็นของจิตวิญญาณ
14. แต่มนุษย์ธรรมดาจะรับสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นของพระวิญญาณแห่งพระเจ้าไม่ได้ เพราะเขาเห็นว่าเป็นสิ่งโง่เขลา และเขาไม่สามารถเข้าใจได้ เพราะว่าจะเข้าใจสิ่งเหล่านั้นได้ก็ต้องสังเกตด้วยจิตวิญญาณ
15. แต่มนุษย์ฝ่ายจิตวิญญาณสังเกตสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่มีผู้ใดจะรู้จักใจคนนั้นได้
16. เพราะว่า 'ใครเล่ารู้จักพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าเพื่อจะแนะนำสั่งสอนพระองค์ได้' แต่เราก็มีพระทัยของพระคริสต์

บทที่ 3

1. พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อาจจะพูดกับท่านเหมือนพูดกับผู้ที่อยู่ฝ่ายจิตวิญญาณแล้วได้ แต่ต้องพูดกับท่านเหมือนคนที่อยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เหมือนกับท่านเป็นทารกในพระคริสต์
2. ข้าพเจ้าเลี้ยงท่านด้วยน้ำนมมิใช่ด้วยอาหารแข็ง เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นท่านยังไม่สามารถรับและถึงแม้เดี๋ยวนี้ท่านก็ยังไม่สามารถ
3. ด้วยว่าท่านยังอยู่ฝ่ายเนื้อหนัง เพราะว่าเมื่อท่านยังอิจฉากัน โด่เถียงกัน และแตกแยกกัน ท่านไม่ได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนังหรือ และไม่ประพฤติตามมนุษยสามัญตอกหรือ
4. เพราะเมื่อคนหนึ่งกล่าวว่า ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของเปาโล และอีกคนหนึ่งกล่าวว่า ข้าพเจ้าเป็นศิษย์ของอปอลโล ท่านทั้งหลายมิได้อยู่ฝ่ายเนื้อหนังหรือ
5. เปาโลคือผู้ใด อปอลโลคือผู้ใด เขาเป็นผู้รับใช้มาแจ้งให้ท่านทั้งหลายเชื่อ ตามซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้ทรงโปรดประทานแก่ทุกคน
6. ข้าพเจ้าได้ปลุก อปอลโลได้รดน้ำ แต่พระเจ้าทรงทำให้เติบโต
7. เพราะฉะนั้น คนที่ปลุกและคนที่รดน้ำไม่สำคัญอะไร แต่พระเจ้าผู้ทรงโปรดให้เติบโตนั้นต่างหากที่สำคัญ
8. ดังนั้นคนที่ปลุกและคนที่รดน้ำก็เป็นพวกเดียวกัน แต่ทุกคนก็จะได้ค่าจ้างของตนตามการที่ตนได้กระทำไว้
9. เพราะว่าเราทั้งหลายเป็นผู้ร่วมทำการด้วยกันกับพระเจ้า ท่านทั้งหลายเป็นไร่นาของพระเจ้า และเป็นตึกของพระเจ้า
10. โดยพระคุณของพระเจ้าซึ่งได้ทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าได้วางรากลงแล้วเหมือนนายช่างผู้ชำนาญ และอีกคนหนึ่งก็มาก่อขึ้น ขอทุกคนจงระวังให้คิดว่าเขาจะก่อก่อขึ้นมาอย่างไร
11. เพราะว่าผู้ใดจะวางรากอื่นอีกไม่ได้แล้ว นอกจากที่วางไว้แล้วคือพระเยซูคริสต์
12. แล้วบนรากนั้นถ้าผู้ใดจะก่อก่อขึ้นด้วยทองคำ เงิน เพชรพลอย ไม้ หญาแห่งหรือฟาง
13. การงานของแต่ละคนก็จะได้ปรากฏให้เห็น เพราะเวลาวันนั้นจะให้เห็นได้ชัดเจน เพราะว่าจะเห็นชัดได้ด้วยไฟ ไฟนั้นจะพิสูจน์ให้เห็นการงานของแต่ละคนว่าเป็นอย่างไร
14. ถ้าการงานของผู้ใดที่ก่อก่อขึ้นทนอยู่ได้ ผู้นั้นก็จะได้ค่าตอบแทน
15. ถ้าการงานของผู้ใดถูกเผาไหม้ไป ผู้นั้นก็จะขาดค่าตอบแทนแต่ตัวเขาเองจะรอด แต่เหมือนดังรอดจากไฟ
16. ท่านทั้งหลายไม่รู้หรือว่าท่านเป็นวิหารของพระเจ้า และพระวิญญาณของพระเจ้าสถิตอยู่ในท่าน
17. ถ้าผู้ใดทำลายวิหารของพระเจ้า พระเจ้าจะทรงทำลายผู้นั้น เพราะวิหารของพระเจ้าเป็นที่บริสุทธิ์และท่านทั้งหลายเป็นวิหารนั้น
18. อย่าให้ผู้ใดหลอกลวงตัวเอง ถ้าผู้ใดในพวกท่านคิดว่าตัวเป็นคนมีปัญญาตามหลักของยุคนี้ จงให้ผู้นั้นยอมเป็นคนโง่จึงจะเป็นคนมีปัญญาได้
19. เพราะว่าปัญญาของโลกนี้เป็นความโง่เขลาจำเพาะพระเจ้า ด้วยมีคำเขียนไว้แล้วว่า 'พระองค์ทรงจับคนที่มีความปัญญาด้วยอุบายของเขาเอง'

20. และยังมีอีกว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบความคิดของคนมีปัญญาว่าเป็นเพียงแต่ไร้สาระ'
21. เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดยกมนุษย์ขึ้นอวด ด้วยว่าสิ่งสารพัดเป็นของท่านทั้งหลาย
22. จะเป็นเปาโล อพอลโล เคฟาส โลก ชีวิต ความตาย สิ่งในปัจจุบันนี้ หรือสิ่งในอนาคต สิ่งสารพัดนั้นเป็นของท่านทั้งหลาย
23. และท่านทั้งหลายเป็นของพระคริสต์ และพระคริสต์ทรงเป็นของพระเจ้า

บทที่ 4

1. ให้ทุกคนถือว่าเราเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ และเป็นผู้อารักขาสິงลึกลับของพระเจ้า
2. ยิ่งกว่านี้ฝ่ายผู้อารักขาเหล่านั้นต้องเป็นคนที่สัตย์ซื่อทุกคน
3. สำหรับข้าพเจ้าการที่ท่านทั้งหลายหรือมนุษย์ผู้ใดจะตัดสินตัวข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย ถึงแม้ข้าพเจ้าเองก็ได้ตัดสินตัวข้าพเจ้า
4. เพราะข้าพเจ้าไม่รู้ว่าข้าพเจ้ามีความผิดสถานใด ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็ไม่พ้นการพิพากษา ท่านผู้ทรงพิพากษาตัวข้าพเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้า
5. เหตุฉะนั้นท่านอย่าตัดสินสิ่งใดก่อนที่จะถึงเวลาจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา พระองค์จะทรงเปิดเผยความลับที่ซ่อนอยู่ในความมืดให้แจ่มกระจ่าง และจะทรงเผยความในใจของคนทั้งปวงด้วย เมื่อนั้นทุกคนจะได้รับคำชมเชยจากพระเจ้า
6. พี่น้องทั้งหลาย สิ่งเหล่านั้นที่ข้าพเจ้าได้นำมากล่าวเปรียบเทียบถึงตัวข้าพเจ้าและอปอลโล ก็เพื่อประโยชน์ของท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านทั้งหลายเรียนแบบของเรา มิให้ยกย่องคนหนึ่งคนใดเกินกว่าที่เขียนบอกไว้แล้ว มิให้ยกคนหนึ่งคนใดชมผู้อื่น
7. ผู้ใดเล่ากระทำให้ท่านวิเศษกว่าคนอื่น ท่านมีอะไรที่ท่านมิได้รับมา ก็เมื่อท่านได้รับมา เหตุไฉนท่านจึงโอ้อวด เหมือนกับว่าท่านมิได้รับเลย
8. ท่านทั้งหลายอิมหนาแล้วหนอ ท่านมั่งมีแล้วหนอ ท่านได้ครองเหมือนนักษัตริย์โดยไม่มีเราาร่วมด้วยแล้วหนอ ข้าพเจ้ามีความปรารถนาให้ท่านทั้งหลายได้ขึ้นครองจริงๆเพื่อเราจะได้ขึ้นครองกับท่าน
9. เพราะข้าพเจ้าเห็นว่าพระเจ้าได้ทรงตั้งเราผู้เป็นอัครสาวกไว้ในที่สุดปลาย เหมือนผู้ที่ได้ถูกปรับโทษให้ถึงตาย เพราะว่าโลกคือทั้งทูตสวรรค์และมนุษย์มองดูเราด้วยความพิศวง
10. เราทั้งหลายเป็นคนเขลาเพราะเห็นแก่พระคริสต์ และท่านทั้งหลายเป็นคนมีปัญญาในพระคริสต์ เราทั้งหลายมีกำลังน้อยแต่ท่านทั้งหลายมีกำลังมาก ท่านทั้งหลายมีเกียรติยศแต่เราทั้งหลายเป็นคนอับยศ
11. จนถึงเวลานี้เราก็อหิวและกระหาย เปื่อยเปลาและถูกโบยตี และไม่มีที่อาศัยเป็นหลักแหล่ง
12. เราทำการหนักด้วยมือของเราเอง เมื่อถูกด่าเราก็อวยพร เมื่อถูกข่มเหงเราก็อทนเอา
13. เมื่อถูกใส่ร้ายเราก็ออ่นวอน เรากลายเป็นเหมือนกากเดนของโลกและเหมือนราศีของสิ่งสารพัดจนถึงบัดนี้
14. ข้าพเจ้ามิได้เขียนข้อความเหล่านี้เพื่อจะให้ท่านได้อาย แต่เขียนเพื่อเตือนสติในฐานะที่ท่านเป็นลูกที่รักของข้าพเจ้า
15. เพราะในพระคริสต์ถึงแม้ท่านมีครูสักหมื่นคนแต่ท่านจะมีบิดาหลายคนก็หาไม่ได้ เพราะว่าในพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้าได้ให้กำเนิดแก่ท่านโดยข่าวประเสริฐ
16. เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าจึงขอให้ท่านทำตามอย่างข้าพเจ้า
17. เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าจึงได้ใช้ทิโมธีลูกที่รักของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นคนสัตย์ซื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้าให้มาหาท่าน เพื่อนำท่านให้ระลึกถึงแบบการประพฤติของข้าพเจ้าในพระคริสต์ ตามที่ข้าพเจ้าสอนอยู่ในทุกคริสตจักร

18. แต่บางคนทำผยองราวกับข้าพเจ้าจะไม่มาหาท่าน
19. แต่ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด ข้าพเจ้าจะมาหาท่านในไม่ช้านี้ และข้าพเจ้าจะหยั่งดู มิใช่ถ้อยคำของคนที่ผยองเหล่านั้นแต่จะหยั่งดูฤทธิอำนาจของเขา
20. เพราะว่าอาณาจักรของพระเจ้ามิใช่เรื่องของคำพูดแต่เป็นเรื่องฤทธิเดช
21. ท่านจะเอาอย่างไร จะให้ข้าพเจ้าถือไม้เรียวมาหาท่าน หรือจะให้ข้าพเจ้ามาด้วยความรักและด้วยใจอ่อนสุภาพ

บทที่ 5

1. มีข่าวเล่าลือว่าในพวกท่านมีการผิดประเวณี และการผิดประเวณีนั้นถึงแม้ในพวกต่างชาติก็ไม่มีเลย คือเรื่องมีว่าคนหนึ่งได้อาภรรยาของบิดามาเป็นภรรยาของตน
2. และพวกท่านยังผยองแทนที่จะเป็นทุกข์เป็นร้อน ที่จะตัดคนที่กระทำผิดเช่นนี้ออกเสียจากพวกท่าน
3. แม้ว่าตัวข้าพเจ้าไม่ได้อยู่กับพวกท่าน แต่ใจของข้าพเจ้าก็อยู่ด้วย ข้าพเจ้าได้ตัดสินลงโทษคนที่ได้กระทำผิดเช่นนั้นเสมือนว่าข้าพเจ้าได้อยู่ด้วย
4. ในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อท่านทั้งหลายประชุมกันและใจของข้าพเจ้าร่วมอยู่ด้วย พร้อมทั้งฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
5. พวกท่านจงมอบคนนั้นไว้ให้ซาตานทำลายเนื้อหนังเสีย เพื่อให้จิตวิญญาณของเขารอดในวันของพระเยซูเจ้า
6. การที่ท่านอวดอ้างนั้นไม่ดีเลย ท่านไม่รู้หรือว่าเชือขนมเพียงนิดเดียวยอมทำให้แบ่งดิบฟูทั้งก้อน
7. ดังนั้นจงชำระเชือเก่าเสียเพื่อท่านจะได้เป็นแบ่งดิบก้อนใหม่เหมือนขนมปังไร้เชื้อ เพราะพระคริสต์ผู้ทรงเป็นปัสกาของเรา ได้ถูกฆ่าบูชาเพื่อเราเสียแล้ว
8. เหตุฉะนั้นให้เราถือปัสกานั้น มิใช่ด้วยเชือเก่าหรือด้วยเชือของความชั่วช้าเลวทราม แต่ด้วยขนมปังไร้เชื้อคือความจริงใจและความจริง
9. ข้าพเจ้าได้เขียนจดหมายถึงท่านว่า อย่าคบกับคนที่ล่วงประเวณี
10. แต่ซึ่งท่านจะคบคนชาวโลกนี้ที่เป็นคนล่วงประเวณี คนโลภ คนฉ้อโกง หรือคนถือรูปเคารพ ข้าพเจ้ามิได้ห้ามเสียทีเดียวเพราะว่าถ้าห้ามอย่างนั้นแล้ว ท่านก็ต้องออกไปเสียจากโลกนี้
11. แต่บัดนี้ข้าพเจ้าเขียนบอกท่านว่าถ้าผู้ใดได้ชื่อว่าเป็นพี่น้องแล้ว แต่ยังล่วงประเวณี เป็นคนโลภ เป็นคนถือรูปเคารพ เป็นคนปากร้าย เป็นคนขี้เมา หรือเป็นคนฉ้อโกง อย่าคบกับคนอย่างนั้นแม้จะกินด้วยกันก็อย่าเลย
12. ไม่ใช่หน้าที่ของข้าพเจ้าที่จะไปตัดสินลงโทษคนภายนอก ท่านจะต้องตัดสินลงโทษคนภายในมิใช่หรือ
13. ส่วนคนภายนอกนั้นพระเจ้าจะทรงตัดสินลงโทษ เหตุฉะนั้นจงกำจัดคนชั่วช้านั้นออกจากพวกท่านเสียเถิด

บทที่ 6

1. ในพวกท่านมีผู้ใดหรือ ถ้าเป็นความกับคนอื่น จะอาจไปว่าความกันต่อหน้าคนธรรมดา และไม่ไปว่าต่อหน้าวิสุทธิชน
2. ท่านไม่รู้หรือว่าวิสุทธิชนจะพิพากษาโลก และถ้าพวกท่านจะพิพากษาโลก ท่านไม่ควรจะพิพากษาความเรื่องเล็กน้อยที่สุดหรือ
3. ท่านไม่รู้หรือว่า เราจะต้องพิพากษาพวกทูตสวรรค์ ถ้าเช่นนั้นจะยิ่งเป็นการสมควรสักเท่าใดที่เราจะพิพากษาตัดสินความเรื่องของชีวิตนี้
4. ฉะนั้นถ้าพวกท่านเป็นความกันเรื่องชีวิตนี้ ท่านจะตั้งคนที่คริสตจักรนับถือน้อยที่สุดให้ตัดสินหรือ
5. ข้าพเจ้ากล่าวดังนี้ก็เพื่อให้ท่านละอายใจ ในพวกท่านไม่มีสักคนหนึ่งหรือที่มีสติปัญญาสามารถชำระความระหว่างพี่น้อง
6. แต่พี่น้องกับพี่น้องต้องไปว่าความกันต่อหน้าคนที่ไม่เชื่ออย่างนั้นหรือ
7. เหตุฉะนั้นเพราะพวกท่านไปเป็นความกันท่านก็ตกจากระดับที่ควรแล้ว ทำไมท่านจึงไม่ทนต่อการร้ายซึ่งเขาทำแก่ท่าน ทำไมท่านจึงไม่ยอมถูกโกง
8. แต่ท่านเองกลับทำร้ายกัน และโกงกันในระหว่างพวกพี่น้องของท่านเอง
9. ท่านไม่รู้หรือว่าคนธรรมดาจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก อย่าหลงเลย คนล่วงประเวณี คนถือรูปเคารพ คนผิดผิวเมียเขา คนนิสัยเหมือนผู้หญิงหรือคนที่เปิ่นกะเทย
10. คนขโมย คนโลภ คนขี้เมา คนปากร้าย คนฉ้อโกง จะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก
11. แต่ก่อนมีบางคนในพวกท่านเป็นคนอย่างนั้น แต่ท่านได้รับทรงชำระแล้ว และได้ทรงแยกตั้งท่านไว้แล้ว แต่พระวิญญาณแห่งพระเจ้าของเราได้ทรงตั้งท่านให้เป็นผู้ชอบธรรมในพระนามของพระเยซูเจ้า
12. ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่จะทำได้นั้นเป็นประโยชน์ ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ข้าพเจ้าไม่ยอมอยู่ใต้อำนาจของสิ่งใดเลย
13. อาหารมีไว้สำหรับท้อง และท้องก็สำหรับอาหาร แต่พระเจ้าจะทรงให้ทั้งท้องและอาหารสิ้นสูญไป แล้วร่างกายนั้นไม่ได้มีไว้สำหรับการล่วงประเวณี แต่มีไว้สำหรับองค์พระผู้เป็นเจ้า และองค์พระผู้เป็นเจ้ามีไว้สำหรับร่างกาย
14. พระเจ้าได้ทรงชุบให้องค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นขึ้นมาใหม่ และพระองค์จะทรงชุบให้เราทั้งหลายเป็นขึ้นมาใหม่โดยฤทธิ์เดชของพระองค์ด้วย
15. ท่านไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่านเป็นอวัยวะของพระคริสต์ เมื่อเป็นเช่นนั้น จะให้ข้าพเจ้าเอาอวัยวะของพระคริสต์มาเป็นอวัยวะของหญิงแพศยาได้หรือ ขอพระเจ้าอวยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย
16. ท่านไม่รู้หรือว่าคนที่ผูกพันกับหญิงแพศยาก็เป็นกายอันเดียวกันกับหญิงนั้น เพราะพระองค์ได้ตรัสว่า 'เขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน'
17. แต่ส่วนคนที่ผูกพันกับองค์พระผู้เป็นเจ้า ก็เป็นอันเดียวกันกับพระองค์ฝ่ายจิตวิญญาณ
18. จงหลีกเลี่ยงเสียจากการล่วงประเวณี ความบาปทุกอย่างที่มนุษย์กระทำนั้นเป็นบาปนอกกาย แต่คนที่ล่วง

ประเด็นนี้ทำผิดต่อร่างกายของตนเอง

19. ท่านไม่รู้หรือว่า ร่างกายของท่านเป็นวิหารของพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งสถิตอยู่ในท่าน ซึ่งท่านได้รับจากพระเจ้า ท่านไม่ใช่เจ้าของตัวท่านเอง

20. พระเจ้าได้ทรงซื้อท่านไว้แล้วตามราคา เหตุฉะนั้นท่านจงถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าด้วยร่างกายของท่าน และด้วยจิตวิญญาณของท่าน ซึ่งเป็นของพระเจ้า

บทที่ 7

1. แล้วเรื่องที่พวกท่านเขียนมาถึงข้าพเจ้านั้น ขอตอบว่า การที่ผู้ชายไม่ยุ่งเกี่ยวกับผู้หญิงเลยก็ดีแล้ว
2. แต่เพื่อป้องกันการล่วงประเวณี ผู้ชายทุกคนควรมีภรรยาเป็นของตนและผู้หญิงทุกคนมีสามีเป็นของตน
3. สามีพึงประพฤติต่อภรรยาตามควร และภรรยาก็พึงประพฤติต่อสามีตามควรเช่นเดียวกัน
4. ภรรยาไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของตน แต่สามีมีอำนาจเหนือร่างกายของภรรยา ทำนองเดียวกันสามีไม่มีอำนาจเหนือร่างกายของตน แต่ภรรยามีอำนาจเหนือร่างกายของสามี
5. อย่างปฏิเสธรการอยู่ร่วมกันวันแต่ได้ตกลงกันเป็นการชั่วคราว เพื่ออุทิศตัวในการถืออดอาหารและการอธิษฐาน แล้วจึงค่อยมาอยู่ร่วมกันอีก เพื่อมิให้ซาตานชักจูงให้ทำผิด เพราะตัวอดไม่ได้
6. ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้โดยได้รับอนุญาต มิใช่เป็นพระบัญชา
7. ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้ทุกคนเป็นเหมือนข้าพเจ้า แต่ทุกคนก็ได้รับของประทานจากพระเจ้าเหมาะกับตัว คนหนึ่งได้รับอย่างนี้ และอีกคนหนึ่งได้รับอย่างนั้น
8. เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าขอกล่าวแก่คนที่ยังเป็นโสดและพวกแม่มายว่า การที่เขาจะอยู่เหมือนข้าพเจ้าก็ดีแล้ว
9. แต่ถ้าเขายังใจไม่ได้ก็จงแต่งงานเสียเถิด เพราะแต่งงานเสียก็ดีกว่ามีใจเร่าร้อนด้วยกามราคะ
10. ส่วนคนที่แต่งงานแล้วข้าพเจ้าขอสั่ง มิใช่ข้าพเจ้าสั่งเอง แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงบัญชาว่า อย่าให้ภรรยาทิ้งสามี
11. แต่ถ้านางทิ้งสามีไปอย่าให้นางไปมีสามีใหม่ หรือไม่ก็ให้นางกลับมาคืนดีกับสามีเก่า และขออย่าให้สามีหย่าร้างภรรยาเลย
12. ข้าพเจ้าขอกล่าวแก่คนอื่นๆนอกจากพวกนี้ (องค์พระผู้เป็นเจ้ามิได้ตรัส) ว่า ถ้าพี่น้องคนใดมีภรรยาที่ไม่เชื่อและนางพอใจที่จะอยู่กับสามี สามีก็ไม่ควรหย่านาง
13. ถ้าหญิงคนใดมีสามีที่ไม่เชื่อและสามีพอใจที่จะอยู่กับนาง นางก็ไม่ควรหย่าสามีนั้นเลย
14. ด้วยว่าสามีที่ไม่เชื่อนั้นได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ทางภรรยา และภรรยาที่ไม่เชื่อก็ได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ทางสามี มิฉะนั้นลูกของท่านก็เป็นมลทิน แต่บัดนี้ลูกเหล่านั้นก็บริสุทธิ์
15. แต่ถ้าคนที่ไม่เชื่อจะแยกไป ก็จงให้เขาไปเถิด เรื่องเช่นนี้ไม่จำเป็นที่พี่น้องชายหญิงจะผูกมัดให้จำใจอยู่ด้วยกัน เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเรียกเราให้อยู่อย่างสงบ
16. โอ ท่านผู้เป็นภรรยา ไฉนท่านจะรู้ว่าท่านจะช่วยสามีให้รอดได้หรือไม่ โอ ท่านผู้เป็นสามี ไฉนท่านจะรู้ว่าท่านจะช่วยภรรยาให้รอดได้หรือไม่
17. แต่ตามที่พระเจ้าได้ทรงประทานฐานะแก่แต่ละคนอย่างไร เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงเรียกให้เขามาแล้ว ก็ให้เขาดำรงอยู่ในฐานะนั้น ข้าพเจ้าขอสั่งให้คริสตจักรทั้งหมดทำตามดั่งนั้น
18. มีชายคนใดที่พระเจ้าทรงเรียกเมื่อเขาได้รับพิธีเข้าสู่นัดแล้วหรือ อย่าให้เขากลับเป็นเหมือนคนที่ไม่ได้เข้าสู่นัด หรือมีชายคนใดที่พระเจ้าทรงเรียกเมื่อเขามีได้เข้าสู่นัดหรือ อย่าให้เขาเข้าสู่นัดเลย
19. การเข้าสู่นัดไม่สำคัญอะไร และการไม่เข้าสู่นัดไม่สำคัญอะไร แต่การประพฤติตามพระบัญญัติของพระเจ้านั้นสำคัญ

20. ให้ทุกคนอยู่ในฐานะที่เขาอยู่เมื่อพระเจ้าทรงเรียกนั้น
21. พระเจ้าทรงเรียกท่านเมื่อยังเป็นทาสอยู่หรือ ก็อย่ากระวนกระวายเพราะการเป็นทาสนั้น แต่ถ้าท่านสามารถไต่ตัวออกได้ก็ควรไต่ดีกว่า
22. เพราะผู้ใดที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเรียกเมื่อยังเป็นทาสอยู่ ผู้นั้นเป็นเสรีชนขององค์พระผู้เป็นเจ้า เช่นเดียวกันคนที่รับการทรงเรียกเมื่อเป็นเสรีชน คนนั้นเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์
23. พระเจ้าทรงซื้อท่านไว้แล้วตามราคา อย่าเข้าเป็นทาสของมนุษย์เลย
24. พี่น้องทั้งหลาย ท่านทุกคนดำรงอยู่ในฐานะอันใดเมื่อพระเจ้าทรงเรียก ก็ให้ผู้นั้นอยู่กับพระเจ้าในฐานะนั้น
25. แล้วเรื่องหญิงสาวพรหมจารีนั้น ข้าพเจ้าไม่ได้รับพระบัญชาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่ข้าพเจ้าก็ขอออกความเห็นในฐานะที่เป็นผู้ได้รับพระเมตตาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า ให้เป็นผู้ที่ไว้ใจได้
26. ฉะนั้นเพราะเหตุความยากลำบากที่มีอยู่ในเวลานี้ ข้าพเจ้าเห็นว่า ทุกคนควรจะอยู่อย่างที่เขาอยู่เดี๋ยวนี้
27. ท่านมีภรรยาแล้วหรือ อย่าหาช่องที่จะหย่าภรรยาเลย ท่านหย่าจากภรรยาแล้วหรือ อย่าหาภรรยาเลย
28. ถ้าท่านจะแต่งงานก็ไม่มีคามผิด และถ้าหญิงสาวพรหมจารีจะแต่งงานก็ไม่มีคามผิด แต่คนที่แต่งงานนั้นคงจะต้องยุ่งยากลำบากในฝ่ายเนื้อหนัง แต่ข้าพเจ้าปรารถนาที่จะให้ท่านพ้นจากความยุ่งยากนั้น
29. พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าหมายความว่าขณะนี้ก็สิ้นมากแล้ว ตั้งแต่นี้ไปให้คนเหล่านั้นที่มีภรรยาดำเนินชีวิตเหมือนกับไม่มีภรรยา
30. และให้คนที่เสร้างโศกเป็นเหมือนกับมิได้เสร้างโศก และผู้ที่ชื่นชมยินดีให้ได้เป็นเหมือนกับมิได้ชื่นชมยินดี และผู้ที่ซื้อก็ให้ดำเนินชีวิตเหมือนกับว่าเขาไม่มีกรรมสิทธิ์เหนืออะไรเลย
31. และคนที่ใช้ของโลกนี้ให้เป็นเหมือนกับมิได้ใช้อย่างเต็มที่เลย เพราะความนิยมของโลกนี้กำลังล่องไป
32. ข้าพเจ้าอยากให้ท่านพ้นจากความสาละวันวุ่นวาย ฝ่ายคนที่ไม่มีภรรยาก็สาละวันในการงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อจะทำสิ่งซึ่งเป็นที่พอพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า
33. แต่คนที่มีภรรยาแล้วก็สาละวันในการงานของโลกนี้เพื่อจะทำสิ่งที่พอใจของภรรยา
34. มีความแตกต่างกันด้วยระหว่างภรรยาและสาวพรหมจารี หญิงที่ยังไม่แต่งงานก็สาละวันในการงานขององค์พระผู้เป็นเจ้า เพื่อจะได้เป็นคนบริสุทธิ์ทั้งกายและจิตใจ แต่หญิงที่มีสามีแล้วก็สาละวันในการงานของโลกนี้เพื่อจะทำสิ่งซึ่งเป็นที่พอใจของสามี
35. ข้าพเจ้าว่าอย่างนี้ก็เป็นประโยชน์ของท่าน มิใช่จะเอาบ่วงบาตรคล้องท่านแต่เพื่อความเป็นระเบียบ ให้ท่านปฏิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้าโดยปราศจากใจสองฝักสองฝ่าย
36. แต่ถ้าชายใดคิดว่าเขาปฏิบัติต่อสาวพรหมจารีของเขาอย่างสมควรไม่ได้ และถ้าหญิงนั้นมีอายุผ่านวัยหนุ่มสาวแล้ว และต้องทำอะไรอย่างหนึ่งก็ให้เขาทำตามปรารถนา จงให้เขาแต่งงานเสีย เขาไม่ได้ทำผิดสิ่งใด
37. แต่ชายใดที่ตั้งใจแน่วแน่และเห็นว่าไม่มีความจำเป็น แต่เขาบังคับใจตนเองได้ และตั้งใจว่าจะให้หญิงนั้นเป็นพรหมจารีต่อไป เขาก็กระทำดีแล้ว
38. เหตุฉะนั้นผู้ใดที่ให้หญิงนั้นแต่งงานก็ทำดีอยู่ แต่ผู้ที่ไม่ให้แต่งงานก็ทำดีกว่า

39. ตราบใดที่สามียังมีชีวิตอยู่ ภรรยาก็ต้องอยู่กับสามีตามกฎหมาย ถ้าสามีตาย นางก็เป็นอิสระจะแต่งงานกับชายใดก็ได้ตามใจ ในองค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น

40. แต่ตามความเห็นของข้าพเจ้าก็เห็นว่าถ้านางอยู่คนเดียวจะเป็นสุขกว่า และข้าพเจ้าคิดว่าพระวิญญูณของพระเจ้าทรงสถิตอยู่ฝ่ายข้าพเจ้าด้วย

บทที่ 8

1. แล้วเรื่องของที่เขาบูชาแกะรูปเคารพนั้น เราทั้งหลายทราบแล้วว่าเราทุกคนต่างก็มีความรู้ ความรู้ที่นั่นทำให้ลำพอง แต่ความรักเสริมสร้างขึ้น
2. ถ้าผู้ใดถือว่าตัวรู้สิ่งใดแล้ว ผู้นั้นยังไม่รู้ตามที่ตนควรจะรู้
3. แต่ถ้าผู้ใดรักพระเจ้า พระองค์ก็ทรงรู้จักผู้นั้น
4. ฉะนั้นเรื่องการกินอาหารที่เขาได้บูชาแกะรูปเคารพนั้น เรารู้อยู่แล้วว่ารูปนั้นไม่มีตัวมีตนเลยในโลกและพระเจ้าองค์อื่นไม่มี มีแต่พระเจ้าองค์เดียว
5. ถึงแม้จะมีสิ่งต่างๆในสวรรค์และในแผ่นดินโลกที่เขาเรียกว่า พระ (ก็เป็นเหมือนมีพระมากและเจ้ามาก)
6. แต่สำหรับพวกเรานั้นมีพระเจ้าองค์เดียวคือพระบิดา และสิ่งสารพัดทั้งปวงบังเกิดขึ้นจากพระองค์ และเราอยู่ในพระองค์ และเรามีพระเยซูคริสต์เจ้าองค์เดียว และสิ่งสารพัดก็เกิดขึ้นโดยพระองค์ และเราก็เป็นมาโดยพระองค์
7. มิใช่ว่าทุกคนมีความรู้อย่างนี้ เพราะมีบางคนมีจิตสำนึกผิดชอบเรื่องรูปเคารพว่า เมื่อได้กินอาหารนั้นก็ถือว่าเป็นของบูชาแกะรูปเคารพจริงๆ และจิตสำนึกผิดชอบของเขายังอ่อนอยู่จึงเป็นมลทิน
8. อาหารไม่เป็นเครื่องที่ทำให้พระเจ้าทรงโปรดปรานเรา ถ้าเรากิน เราก็ไม่ได้อะไรเป็นพิเศษ ถ้าเราไม่กิน เราก็ไม่ขาดอะไร
9. แต่จงระวัง อย่าให้เสรีภาพของท่านนั้นทำให้คนที่อ่อนในความเชื่อหลงผิดไป
10. เพราะว่า ถ้าผู้ใดเห็นท่านที่มีความรู้เอนกายลงรับประทานในวิหารของรูปเคารพ จิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนของคนนั้น จะไม่เข้มแข็งทำให้เขาบังอาจกินของที่ได้บูชาแกะรูปเคารพนั้นหรือ
11. โดยความรู้ของท่าน พี่น้องที่มีความเชื่ออ่อน ซึ่งพระคริสต์ได้ทรงยอมวายพระชนม์เพื่อเขา จะต้องพินาศไป
12. เมื่อท่านทำผิดเช่นนั้นต่อพวกพี่น้อง และทำร้ายจิตสำนึกผิดชอบที่อ่อนของเขา ท่านก็ได้ทำผิดต่อพระคริสต์
13. เหตุฉะนั้นถ้าอาหารเป็นเหตุที่ทำให้พี่น้องของข้าพเจ้าหลงผิดไป ข้าพเจ้าจะไม่กินเนื้อสัตว์อีกต่อไป เพราะเกรงว่าข้าพเจ้าจะทำให้พี่น้องต้องหลงผิดไป

บทที่ 9

1. ข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครสาวกหรือ ข้าพเจ้ามิได้มีเสรีภาพหรือ ข้าพเจ้ามิได้เห็นพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราหรือ ท่านทั้งหลายมิได้เป็นผลงานของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าหรือ
2. ถ้าข้าพเจ้ามิได้เป็นอัครสาวกในสายตาของคนอื่น ข้าพเจ้าก็ยังคงเป็นอัครสาวกในสายตาของท่านอย่างไม่ต้องสงสัย เพราะพวกท่านคือตราตำแหน่งอัครสาวกของข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า
3. ถ้าผู้ใดสอบสวนข้าพเจ้า ข้าพเจ้าก็จะบอกว่า
4. เราไม่มีสิทธิ์ที่จะกินและดื่มหรือ
5. เราไม่มีสิทธิ์ที่จะพาพี่น้องซึ่งเป็นภรรยาไปไหนๆด้วยกัน เหมือนอย่างอัครสาวกอื่นๆ และบรรดาน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าและเคเฟาสหรือ
6. เฉพาะข้าพเจ้าและบารนาบัสเท่านั้นหรือที่ไม่มีสิทธิ์จะเลิกทำงานหาเลี้ยงชีพ
7. ใครบ้างที่เป็นทหารไปในการศึกสงคราม และต้องกินเสบียงของตัวเอง หรือใครบ้างที่ทำสวนปลูกต้นองุ่น และมีได้กินผลองุ่นในสวนนั้น หรือใครบ้างที่เลี้ยงสัตว์และมีได้กินน้ำนมของฝูงสัตว์นั้น
8. ข้าพเจ้ากล่าวอย่างนี้ตามอย่างมนุษย์หรือ พระราชบัญญัติมิได้กล่าวอย่างนี้เหมือนกันหรือ
9. เพราะว่าในพระราชบัญญัติของโมเสสเขียนไว้ว่า 'อย่าเอาตะกร้าครอบปากวัว เมื่อมันกำลังนวดข้าวอยู่' พระเจ้าทรงเป็นห่วงวัวหรือ
10. หรือพระองค์ได้ตรัสเพื่อประโยชน์ของเราทั้งหลาย แท้จริงคำนั้นท่านเขียนไว้เพื่อประโยชน์ของเราทั้งหลาย ให้คนที่โง่เงาได้ด้วยความหวังใจ และให้คนที่นวดข้าว นวดด้วยความหวังใจว่าจะได้ประโยชน์ตามที่เขาหวัง
11. ถ้าเราได้หว่านของสำหรับจิตวิญญาณให้แก่ท่าน แล้วจะมากไปหรือที่เราจะเกี่ยวของสำหรับเนื้อหนังจากท่าน
12. ถ้าคนอื่นมีสิทธิ์ที่จะได้รับประโยชน์จากท่าน เราไม่มีสิทธิ์ที่จะได้รับยิ่งกว่าเขาอีกหรือ ถึงกระนั้นเราก็มิได้ใช้สิทธิ์นี้เลย แต่ยอมทนทุกข์ยากสารพัด เพื่อเราจะไม่เป็นอุปสรรคขัดขวางข่าวประเสริฐของพระคริสต์
13. ท่านไม่รู้หรือว่าคนที่ปรนนิบัติเรื่องสิ่งบริสุทธิ์ ก็กินอาหารของพระวิหาร และคนปรนนิบัติที่แทนบูชาที่รับส่วนแบ่งจากแทนบูชานั้น
14. ท่านเองเดียวกัน องค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าได้ทรงบัญชาไว้ว่า คนที่ประกาศข่าวประเสริฐควรได้รับการเลี้ยงชีพด้วยข่าวประเสริฐนั้น
15. แต่ข้าพเจ้ามิได้ใช้สิทธิ์เหล่านี้เลย ที่ข้าพเจ้าเขียนเรื่องนี้ ก็มีไว้เพื่อจะให้เขากระทำอย่างนั้นแก่ข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้ายอมตายเสียดีกว่าที่จะให้ผู้ใดทำลายเกียรติอันนี้ของข้าพเจ้า
16. เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าไม่มีเหตุที่จะอวดได้ เพราะจำเป็นที่ข้าพเจ้าจะต้องประกาศ ถ้าข้าพเจ้าไม่ประกาศข่าวประเสริฐชีวิตจะเกิดแก่ข้าพเจ้า
17. เพราะถ้าข้าพเจ้าประกาศอย่างเต็มใจ ข้าพเจ้าก็จะได้บำเหน็จ หากกระทำการประกาศนั้นโดยฝืนใจ ก็ยังเป็นการที่ทรงมอบหน้าที่ประกาศข่าวประเสริฐไว้ให้ข้าพเจ้ากระทำ
18. แล้วอะไรเล่าจะเป็นบำเหน็จของข้าพเจ้า คือเมื่อข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐ ข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐ

ของพระคริสต์โดยไม่คิดค่าจ้าง เพื่อจะไม่ได้ใช้สิทธิในข่าวประเสริฐนั้นอย่างเต็มที่

19. เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้ามิได้อยู่ในบังคับของผู้ใด ข้าพเจ้าก็ยังยอมตัวเป็นทาสคนทั้งปวงเพื่อจะได้ชนะใจคนมากยิ่งขึ้น
20. ต่อพวกยิว ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนยิว เพื่อจะได้พวกยิว ต่อพวกที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนคนอยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อจะได้คนที่อยู่ใต้พระราชบัญญัตินั้น
21. ต่อคนที่อยู่นอกพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนนอกพระราชบัญญัติ เพื่อจะได้คนที่อยู่นอกพระราชบัญญัตินั้น (แต่ข้าพเจ้ามิได้อยู่นอกพระราชบัญญัติของพระเจ้า แต่อยู่ใต้พระราชบัญญัติแห่งพระคริสต์)
22. ต่อคนอ่อนแอ ข้าพเจ้าก็ทำตัวเหมือนคนอ่อนแอ เพื่อจะได้คนอ่อนแอ ข้าพเจ้ายอมเป็นคนทุกชนิดต่อคนทั้งปวง เพื่อจะช่วยเขาให้รอดได้บ้างโดยทุกวิถีทาง
23. ข้าพเจ้าทำอย่างนี้เพราะเห็นแก่ข่าวประเสริฐ เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีส่วนกับท่านในข่าวประเสริฐนั้น
24. ท่านไม่รู้หรือว่าคนเหล่านั้นที่วิ่งแข่งกัน ก็วิ่งด้วยกันทุกคน แต่คนที่ได้รับรางวัลมีคนเดียว เหตุฉะนั้นจงวิ่งเพื่อชิงรางวัลให้ได้
25. ฝ่ายนักกีฬาทุกคนก็เคร่งครัดในระเบียบทุกอย่าง แล้วเขากระทำอย่างนั้นเพื่อจะได้มงกุฎไปไม้ซึ่งร่วงโรยได้ แต่เรากระทำเพื่อจะได้มงกุฎที่ไม่มีวันร่วงโรยเลย
26. ดังนั้นส่วนข้าพเจ้าวิ่งแข่งอย่างนี้โดยมีเป้าหมาย ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างนี้ ไม่ใช่อย่างนักมวยที่ชกกลม
27. แต่ข้าพเจ้าระงับความปรารถนาฝ่ายเนื้อหนังให้อยู่ใต้บังคับ เพราะเกรงว่าโดยทางหนึ่งทางใดเมื่อข้าพเจ้าได้ประกาศแก่คนอื่นแล้ว ตัวข้าพเจ้าเองจะเป็นคนที่ใช้การไม่ได้

บทที่ 10

1. พี่น้องทั้งหลาย ยิ่งกว่านี้ข้าพเจ้าอยากให้คุณทั้งหลายเข้าใจว่าบรรพบุรุษของเราทั้งสิ้นได้อยู่ได้เมฆ และได้ผ่านทะเลไปทุกคน
2. ได้รับบัพติศมาในเมฆและในทะเลเข้าส่วนกับโมเสสทุกคน
3. และได้รับประทานอาหารฝ่ายจิตวิญญาณอันเดียวกันทุกคน
4. และได้ดื่มน้ำฝ่ายจิตวิญญาณอันเดียวกันทุกคน เพราะว่าเขาได้ดื่มน้ำซึ่งไหลออกมาจากศิลาฝ่ายจิตวิญญาณที่ติดตามเขามา ศิลา นั่นคือพระคริสต์
5. แต่ถึงกระนั้นก็มีคนส่วนมากในพวกนั้นที่พระเจ้าไม่ทรงพอพระทัย เพราะว่าเขาล้มตายกันเกลื่อนกลาดในถิ่นทุรกันดาร
6. แล้วเหตุการณ์เหล่านี้จึงเป็นเครื่องเตือนใจพวกเรา ไม่ให้เราจิตใจโลภปรารถนาสิ่งชั่วเหมือนเขาเหล่านั้น
7. ท่านทั้งหลายอย่านับถือรูปเคารพ เหมือนอย่างที่บางคนในพวกเขาได้กระทำ ตามที่มีเขียนไว้แล้วว่า 'ประชาชนก็นั่งลงกินและดื่ม แล้วก็ลุกขึ้นเล่นสนุกกัน'
8. อย่าให้เรากระทำล่วงประเวณี เหมือนอย่างที่บางคนในพวกเขาได้กระทำ แล้วก็ล้มลงตายในวันเดียวสองหมื่นสามพันคน
9. อย่าให้เราลองดีพระคริสต์เหมือนอย่างที่บางคนในพวกเขาได้กระทำ แล้วก็ต้องพินาศด้วยงูร้าย
10. ท่านทั้งหลายอย่าบ่นเหมือนอย่างที่บางคนในพวกเขาได้บ่น แล้วก็ต้องพินาศด้วยองค์พธูฆาต
11. แต่บรรดาเหตุการณ์เหล่านี้จึงได้บังเกิดแก่เขาเพื่อเป็นตัวอย่าง และได้บันทึกไว้เพื่อเตือนสติเราทั้งหลาย ผู้ซึ่งกำลังอยู่ในกาลสุดปลายของแผ่นดินโลก
12. เหตุฉะนั้นคนที่คิดว่าตัวเองมั่นคงดีแล้ว ก็จงระวังให้ดี กลัวว่าจะล้มลง
13. ไม่มีการทดลองใดๆเกิดขึ้นกับท่าน นอกเหนือจากการทดลองซึ่งเคยเกิดกับมนุษย์ทั้งหลาย แต่พระเจ้าทรงสัตย์ชื่อ พระองค์จะไม่ทรงให้ท่านต้องถูกทดลองเกินกว่าที่ท่านจะทนได้ แต่เมื่อท่านถูกทดลองนั้น พระองค์จะทรงโปรดให้ท่านมีทางที่จะหลีกเลี่ยงได้ด้วย เพื่อท่านจะมีกำลังทนได้
14. พวกที่รักของข้าพเจ้า เหตุฉะนั้นท่านจงหลีกเลี่ยงเสียจากการนับถือรูปเคารพ
15. ข้าพเจ้าพูดกับท่านอย่างพูดกับคนที่มีปัญหา ท่านจงพิจารณาถ้อยคำที่ข้าพเจ้าพูดนั้นเถิด
16. ถ้วยแห่งพระพรซึ่งเราได้ขอพระพรนั้นเป็นที่ทำให้เรามีส่วนร่วมในพระโลหิตของพระคริสต์มิใช่หรือ ขนมปังซึ่งเราหานั้นเป็นที่ทำให้เรามีส่วนร่วมในพระกายของพระคริสต์มิใช่หรือ
17. แม้เราซึ่งเป็นบุคคลหลายคน เราก็ยังเป็นขนมปังก้อนเดียวและเป็นร่างกายเดียว เพราะว่าเราทุกคนรับประทานขนมปังก้อนเดียวกัน
18. จงพิจารณาดูพวกอิสราเอลตามเนื้อหนัง คนที่รับประทานของที่บูชาแล้วนั้น ก็มีส่วนร่วมในแท่นบูชานั้นมิใช่หรือ
19. ถ้อยคำนั้นแล้วจะให้ข้าพเจ้าว่าอย่างไร รูปเคารพนั้นศักดิ์สิทธิ์หรือ เครื่องบูชาที่ถวายแก่รูปเคารพนั้นเป็นของศักดิ์สิทธิ์หรือ

20. แต่ข้าพเจ้าว่า เครื่องบูชาที่พวกต่างชาติถวายนั้น เขาถวายบูชาแก่พวกปิศาจ และไม่ได้ถวายแก่พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่ปรารถนาให้ท่านมีส่วนร่วมไปกับพวกปิศาจ
21. ท่านจะดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้าและจากถ้วยของพวกปิศาจด้วยไม่ได้ ท่านจะรับประทานที่โต๊ะขององค์พระผู้เป็นเจ้าและที่โต๊ะของพวกปิศาจด้วยก็ไม่ได้
22. เราจะช่วยให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอิฉาหรือ เรามีฤทธิ์มากกว่าพระองค์หรือ
23. ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งที่จะทำได้นั้นเป็นประโยชน์ ข้าพเจ้าทำสิ่งสารพัดได้ แต่ไม่ใช่ทุกสิ่งจะทำให้เจริญขึ้น
24. อย่าให้ผู้ใดเห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่น
25. ทุกสิ่งที่เขาขายตามตลาดเนื้อนั้นรับประทานได้ ไม่ต้องถามอะไรโดยเห็นแก่ใจสำนึกผิดชอบ
26. เพราะว่า 'แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนั้นเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า'
27. ถ้าคนที่ไม่มีความเชื่อจะเชิญท่านไปในงานเลี้ยงและท่านเต็มใจไป สิ่งที่เขาตั้งให้รับประทานก็รับประทานได้ ไม่ต้องถามอะไรโดยเห็นแก่ใจสำนึกผิดชอบ
28. แต่ถ้ามีใครมาบอกท่านว่า ของนี้เขาถวายแก่รูปเคารพแล้ว ท่านอย่ารับประทาน เพราะเห็นแก่คนที่บอกนั้นและเพราะเห็นแก่ใจสำนึกผิดชอบด้วย เพราะว่า 'แผ่นดินโลกกับสรรพสิ่งในโลกนั้นเป็นขององค์พระผู้เป็นเจ้า'
29. ข้าพเจ้ามิได้หมายถึงใจสำนึกผิดชอบของท่าน แต่หมายถึงใจสำนึกผิดชอบของคนที่ยกนั้น ทำไมใจสำนึกผิดชอบของผู้อื่นจะต้องมาขัดขวางเสรีภาพของข้าพเจ้าเล่า
30. ถ้าข้าพเจ้ารับประทานโดยพระคุณ ทำไมเขาติเตียนข้าพเจ้าเพราะสิ่งที่ข้าพเจ้าได้ขอบพระคุณแล้วเล่า
31. เหตุฉะนั้นเมื่อท่านจะรับประทาน จะดื่ม หรือจะทำอะไรก็ตาม จงกระทำเพื่อเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า
32. อย่าเป็นต้นเหตุที่ทำให้พวกยิว หรือพวกต่างชาติ หรือคริสตจักรของพระเจ้าหลงผิดไป
33. เหมือนที่ข้าพเจ้าเองได้พยายามกระทำทุกสิ่งเพื่อให้เป็นที่พอใจของคนทั้งปวง มิได้เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตัว แต่เห็นแก่ประโยชน์ของคนทั้งหลาย เพื่อให้เขารอดได้

1. ท่านทั้งหลายก็จงปฏิบัติตามอย่างข้าพเจ้า เหมือนอย่างข้าพเจ้าปฏิบัติตามอย่างพระคริสต์
2. พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าขอชมท่านทั้งหลายเพราะท่านได้ระลึกถึงข้าพเจ้าทุกประการ และท่านได้รักษากฎที่ข้าพเจ้าได้มอบไว้กับท่าน
3. แต่ข้าพเจ้าใคร่ให้ท่านทั้งหลายเข้าใจว่า พระคริสต์ทรงเป็นศิระระของชายทุกคน และชายเป็นศิระระของหญิง และพระเจ้าทรงเป็นพระเศียรของพระคริสต์
4. ชายทุกคนที่กำลังอธิษฐานหรือพยากรณ์โดยคลุมศิระระอยู่ ก็ทำความอัปยศแก่ศิระระ
5. แต่หญิงทุกคนที่กำลังอธิษฐานหรือพยากรณ์ ถ้าไม่คลุมศิระระ ก็ทำความอัปยศแก่ศิระระ เพราะเหมือนกับว่านางได้โกนผมเสียแล้ว
6. ถ้าผู้หญิงไม่ได้คลุมศิระระ ก็ควรจะตัดผมเสีย แต่ถ้าการที่ผู้หญิงจะตัดผมหรือโกนผมนั้นเป็นสิ่งที่น่าอับอาย จงคลุมศิระระเสีย
7. เพราะการที่ผู้ชายไม่สมควรจะคลุมศิระระนั้น ก็เพราะว่าผู้ชายเป็นพระฉายาและสง่าราศีของพระเจ้า ส่วนผู้หญิงนั้นเป็นสง่าราศีของผู้ชาย
8. เพราะว่าได้ทรงสร้างผู้ชายจากผู้หญิง แต่ได้ทรงสร้างผู้หญิงจากผู้ชาย
9. และได้ทรงสร้างผู้ชายไว้สำหรับผู้หญิง แต่ทรงสร้างผู้หญิงไว้สำหรับผู้ชาย
10. ด้วยเหตุนี้เอง ผู้หญิงจึงควรจะเอาสัตยัญญลักษณ์แห่งอำนาจนี้คลุมศิระระ เพราะเห็นแก่พวกทูตสวรรค์
11. ถึงกระนั้นก็ดี ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ชายก็ต้องฟังผู้หญิงและผู้หญิงก็ต้องฟังผู้ชาย
12. เพราะผู้หญิงนั้นทรงสร้างมาจากผู้ชายฉันใด ต่อมาผู้ชายก็เกิดมาจากผู้หญิงฉันนั้น แต่สิ่งสารพัดก็มีมาจากพระเจ้า
13. ท่านทั้งหลายจงตัดสินใจเถิดว่า เป็นการสมควรหรือไม่ที่ผู้หญิงจะไม่คลุมศิระระเมื่ออธิษฐานต่อพระเจ้า
14. ธรรมชาติเองไม่ได้สอนท่านหรือว่า ถ้าผู้ชายไว้ผมยาวก็เป็นที่น่าอับอายแก่ตัว
15. แต่ถ้าผู้หญิงไว้ผมยาวก็เป็นสง่าราศีแก่ตัว เพราะว่าผมเป็นสิ่งที่ประทานให้แก่เขาเพื่อคลุมศิระระ
16. แต่ถ้าผู้ใดจะโต้แย้ง เราและคริสตจักรของพระเจ้าไม่รับธรรมเนียมอย่างที่ได้แย้งนั้น
17. แล้วในการให้คำสั่งต่อไปนี้ ข้าพเจ้าชมท่านไม่ได้ คือว่าการประชุมของท่านนั้นมักจะได้ผลเสียมากกว่าผลดี
18. ประการแรกข้าพเจ้าได้ยืนยันว่า เมื่อท่านประชุมคริสตจักรนั้น มีการแตกก๊กแตกเหล่าในพวกท่าน และข้าพเจ้าเชื่อว่าคงมีความจริงอยู่บ้าง
19. เพราะจะต้องมีการขัดแย้งกันบ้างในพวกท่าน เพื่อคนฝ่ายถูกในพวกท่านจะได้ปรากฏเด่นขึ้น
20. เมื่อท่านทั้งหลายประชุมพร้อมกันนั้น ท่านจึงประชุมรับประทานเป็นที่ระลึกถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้
21. เพราะว่าเมื่อท่านรับประทาน บ้างก็รับประทานอาหารของตนก่อนคนอื่น บ้างก็ยังไม่อิ่ม และบ้างก็เมา
22. อะไรกันนี้ ท่านไม่มีเรื่องที่จะกินและดื่มหรือ หรือว่าท่านดูหมิ่นคริสตจักรของพระเจ้า และทำให้คนที่ขัดสนได้รับคามอับอาย จะให้ข้าพเจ้าว่าอย่างไรแก่ท่าน จะให้ชมท่านหรือ ในเรื่องนี้ข้าพเจ้าจะไม่ขอชมท่านเลย

23. เพราะว่าเรื่องซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับท่านแล้วนั้น ข้าพเจ้าได้รับจากองค์พระผู้เป็นเจ้า คือในคืนที่เขาทรงพระเยซูเจ้านั้น พระองค์ทรงหยิบขนมปัง
24. ครั้นขอบพระคุณแล้ว จึงทรงหักแล้วตรัสว่า จงรับไปกินเถิด นี่เป็นกายของเรา ซึ่งหักออกเพื่อท่านทั้งหลาย จงกระทำอย่างนี้ให้เป็นที่ระลึกถึงเรา
25. เมื่อรับประทานแล้ว พระองค์จึงทรงหยิบถ้วยด้วยอาการอย่างเดียวกัน ตรัสว่า ถ้วยนี้คือพันธสัญญาใหม่ด้วยโลหิตของเรา เมื่อท่านดื่มจากถ้วยนี้เวลาใด จงดื่มให้เป็นที่ระลึกถึงเรา
26. เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลายกินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยนี้เวลาใด ท่านก็ประกาศการวายพระชนม์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าจนกว่าพระองค์จะเสด็จมา
27. เหตุฉะนั้น ถ้าผู้ใดกินขนมปังนี้และดื่มจากถ้วยขององค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างไม่สมควร ผู้นั้นก็ทำผิดต่อพระกายและพระโลหิตขององค์พระผู้เป็นเจ้า
28. ขอให้ทุกคนพิจารณาตนเอง แล้วจึงกินขนมปังและดื่มจากถ้วยนี้
29. เพราะว่าคนที่กินและดื่มอย่างไม่สมควร ก็กินและดื่มเป็นเหตุให้ตนเองถูกพิพากษาโทษ เพราะมิได้เล็งเห็นพระกายขององค์พระผู้เป็นเจ้า
30. ด้วยเหตุนี้พวกท่านหลายคนจึงอ่อนกำลังและป่วยอยู่และที่ล่วงหลับไปแล้วก็มีมาก
31. แต่ถ้าเราจะพิจารณาตัวเราเอง เราจะไม่ต้องถูกทำโทษ
32. แต่เมื่อองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทำโทษเรานั้น พระองค์ทรงเตือนเรา เพื่อมิให้เราถูกพิพากษาลงโทษด้วยกันกับโลก
33. พี่น้องของข้าพเจ้า ด้วยเหตุนี้เมื่อท่านมาร่วมประชุมรับประทานอาหารนั้น จงคอยซึ่งกันและกัน
34. ถ้ามีใครหิวก็ให้เขากินที่บ้านเสียก่อน เพื่อเมื่อมาประชุมกันท่านจะได้ไม่ถูกพิพากษาลงโทษ ส่วนเรื่องอื่น ๆ นั้น เมื่อข้าพเจ้ามาข้าพเจ้าจะแนะนำให้

บทที่ 12

1. พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้ข้าพเจ้าอยากให้คุณเข้าใจเรื่องของประทานฝ่ายจิตวิญญาณนั้น
2. ท่านรู้แล้วว่า แต่ก่อนท่านยังเป็นคนไม่เชื่อนั้น ท่านถูกชักนำให้หลงไปนับถือรูปเคารพซึ่งพูดไม่ได้ตามแต่ท่านจะถูกนำไป
3. เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงบอกท่านทั้งหลายให้ทราบว่า ไม่มีผู้ใดซึ่งพูดโดยพระวิญญาณของพระเจ้าจะเรียกพระเยซูว่าผู้ที่ถูกสาปแช่ง และไม่มีผู้ใดอาจพูดว่าพระเยซูเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า นอกจากผู้ที่พูดโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
4. แล้วของประทานนั้นมีต่างกัน แต่มีพระวิญญาณองค์เดียวกัน
5. งานรับใช้มีต่างกัน แต่มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียวกัน
6. กิจกรรมมีต่างกัน แต่มีพระเจ้าองค์เดียวกันที่ทรงกระทำสารพัดในทุกคน
7. การสำแดงของพระวิญญาณนั้นมีแก่ทุกคนเพื่อประโยชน์ร่วมกัน
8. ด้วยพระวิญญาณทรงโปรดประทานให้คนหนึ่งมีถ้อยคำประกอบด้วยสติปัญญา และให้อีกคนหนึ่งมีถ้อยคำอันประกอบด้วยความรู้ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน
9. และให้อีกคนหนึ่งมีความเชื่อ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน และให้อีกคนหนึ่งมีความสามารถรักษาคนป่วยได้ แต่เป็นโดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน
10. และให้อีกคนหนึ่งทำการอัศจรรย์ต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งพยากรณ์ได้ และให้อีกคนหนึ่งรู้จักสังเกตวิญญาณต่างๆ และให้อีกคนหนึ่งพูดภาษาแปลกๆ และให้อีกคนหนึ่งแปลภาษานั้นๆ ได้
11. สิ่งสารพัดเหล่านี้ พระวิญญาณองค์เดียวกันทรงบันดาลและประทานแก่แต่ละคนตามชอบพระทัยพระองค์
12. ถึงกายนั้นเป็นกายเดียว ก็ยังมีอวัยวะหลายส่วน และบรรดาอวัยวะต่างๆของกายเดียวนั้นแม้จะมีหลายส่วนก็ยังเป็นกายเดียวกันฉันใด พระคริสต์ก็ทรงเป็นฉันนั้น
13. เพราะว่าถึงเราจะเป็นพวกยิวหรือพวกต่างชาติ เป็นทาสหรือมิใช่ทาสก็ตาม เราทั้งหลายได้รับบัพติศมาโดยพระวิญญาณองค์เดียวเข้าเป็นกายอันเดียวกัน และพระวิญญาณองค์เดียวกันนั้นซาบซ่านอยู่
14. เพราะว่าร่างกายมิได้ประกอบด้วยอวัยวะเดียวแต่ด้วยหลายอวัยวะ
15. ถ้าเท้าจะพูดว่า เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นมือ ข้าพเจ้าจึงมิได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น เท้าจะไม่ใช่อวัยวะของร่างกายเพราะเหตุนี้หรือ
16. และถ้าหูจะพูดว่า เพราะข้าพเจ้ามิได้เป็นตา ข้าพเจ้าจึงมิได้เป็นอวัยวะของร่างกายนั้น หูจะไม่ใช่อวัยวะของร่างกายเพราะเหตุนี้หรือ
17. ถ้าอวัยวะทั้งหมดในร่างกายเป็นตา การได้ยินจะอยู่ที่ไหน ถ้าทั้งร่างกายเป็นหู การดมกลิ่นจะอยู่ที่ไหน
18. แต่บัดนี้พระเจ้าได้ทรงตั้งอวัยวะทุกส่วนไว้ในร่างกายตามชอบพระทัยของพระองค์
19. ถ้าอวัยวะทั้งหมดเป็นอวัยวะเดียว ร่างกายจะมีที่ไหน
20. แต่บัดนี้มีหลายอวัยวะแต่ก็ยังเป็นร่างกายเดียวกัน
21. และดัจจะว่าแก่มือว่า ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า ก็ไม่ได้ หรือศีรษะจะว่าแกเท้าว่า ข้าพเจ้าไม่ต้องการเจ้า ก็ไม่ได้

22. แต่ยิ่งกว่านี้อวัยวะของร่างกายที่เราเห็นว่าอ่อนแอ เราก็ขาดเสียไม่ได้
23. และอวัยวะของร่างกายที่เราถือว่ามีความแข็งแรงน้อย เราก็ยังทำให้มีความแข็งแรงยิ่งขึ้น และอวัยวะที่ไม่แข็งแรงนั้น เราก็ทำให้แข็งแรงยิ่งขึ้น
24. เพราะว่าอวัยวะที่แข็งแรงแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องตกแต่งอีก แต่พระเจ้าได้ทรงให้อวัยวะของร่างกายเสมอภาคกัน ทรงให้อวัยวะที่ต่ำต้อยเป็นที่นับถือมากขึ้น
25. เพื่อไม่ให้มีการแก่งแย่งกันในร่างกาย แต่ให้อวัยวะทุกส่วนมีความหวังใยซึ่งกันและกัน
26. ถ้าอวัยวะอันหนึ่งเจ็บ อวัยวะทั้งหมดก็พลอยเจ็บด้วย ถ้าอวัยวะอันหนึ่งได้รับความเสียหาย อวัยวะทั้งหมดก็พลอยเสียหายไปด้วย
27. บัดนี้ฝ่ายท่านทั้งหลายเป็นกายของพระคริสต์ และต่างก็เป็นอวัยวะของพระกายนั้น
28. และพระเจ้าได้ทรงโปรดตั้งบางคนไว้ในคริสตจักร คือหนึ่งอัครสาวก สองผู้พยากรณ์ สามครูบาอาจารย์ แล้วต่อจากนั้นก็มีการอัครรรย ของประทานในการรักษาโรค การช่วยเหลือ การครอบครอง การพูดภาษาต่างๆ
29. ทุกคนเป็นอัครสาวกหรือ ทุกคนเป็นผู้พยากรณ์หรือ ทุกคนเป็นครูบาอาจารย์หรือ ทุกคนกระทำการอัครรรยหรือ
30. ทุกคนได้รับของประทานให้รักษาโรคหรือ ทุกคนพูดภาษาแปลกๆหรือ ทุกคนแปลได้หรือ
31. แต่ท่านทั้งหลายจงกระตือรือร้นอย่างจริงจังบรรดาของประทานอันดีที่สุดนั้น และข้าพเจ้ายังคงแสดงทางที่ยอดเยี่ยมกว่าแก่ท่านทั้งหลาย

บทที่ 13

1. แม้ข้าพเจ้าพูดภาษาของมนุษย์ก็ดี และภาษาของทูตสวรรค์ก็ดี แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าเป็นเหมือนหมองหรือฉาบที่กำลังส่งเสียง
2. แม้ข้าพเจ้ามีชื่อของประธานแห่งการพยากรณ์ และเข้าใจในความลึกซึ้งทั้งปวงและมีความรู้ทั้งสิ้น และแม้ข้าพเจ้ามีความเชื่อทั้งหมดพอจะยกภูเขาไปได้ แต่ไม่มีความรัก ข้าพเจ้าก็ไม่มีค่าอะไรเลย
3. แม้ข้าพเจ้ามอบของสารพัดเพื่อเลี้ยงคนยากจน และแม้ข้าพเจ้ายอมให้เอาตัวข้าพเจ้าไปเผาไฟเสีย แต่ไม่มีความรัก จะหาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้าไม่
4. ความรักนั้นก็อดทนนานและกระทำคุณให้ ความรักไม่อิจฉา ความรักไม่อวดตัว ไม่หยิ่งผยอง
5. ไม่ทำสิ่งที่ไม่บังควร ไม่คิดเห็นแก่ตนเองฝ่ายเดียว ไม่ฉุนเฉียว ไม่ช่างจดจำความผิด
6. ไม่ชื่นชมยินดีในความชั่วช้า แต่ชื่นชมยินดีในความจริง
7. ไม่แคะไค้คู่ยี่เยี้ยความผิดของเขา และเชื่อในส่วนตัวของเขาอยู่เสมอ และมีความหวังอยู่เสมอ และเพียรทนเอาทุกอย่าง
8. ความรักไม่มีวันสูญสิ้น แม้คำพยากรณ์ก็จะเสื่อมสูญไป แม้การพูดภาษาแปลกๆนั้นก็จะมีเวลาเลิกไป แม้ความรู้ก็จะเสื่อมสูญไป
9. เพราะที่เราเรานั้นก็รู้แต่ส่วนหนึ่ง และที่เราพยากรณ์นั้นก็พยากรณ์แต่ส่วนหนึ่ง
10. แต่เมื่อความสมบูรณ์มาถึงแล้ว ความบกพร่องนั้นก็สูญไป
11. เมื่อข้าพเจ้ายังเป็นเด็ก ข้าพเจ้าพูดอย่างเด็ก คิดอย่างเด็ก ใคร่ครวญหาเหตุผลอย่างเด็ก แต่เมื่อข้าพเจ้าเป็นผู้ใหญ่ ข้าพเจ้าก็เลิกอาการเด็กเสีย
12. เพราะว่าบัดนี้เราเห็นสลัวๆเหมือนดูในกระจก แต่เวลานั้นจะได้เห็นหน้ากันชัดเจน เดียวนี้ข้าพเจ้ารู้แต่ส่วนหนึ่ง แต่เวลานั้นข้าพเจ้าจะรู้แจ้งเหมือนได้รู้จักข้าพเจ้าแล้วด้วย
13. ดังนั้นยังตั้งอยู่สามสิ่ง คือความเชื่อ ความหวังใจ ความรัก แต่ความรักใหญ่ที่สุด

บทที่ 14

1. จงมุ่งหาความรัก และจงปรารถนาของประทานฝ่ายจิตวิญญาณ เฉพาะอย่างยิ่งการพยากรณ์
2. เพราะว่าผู้หนึ่งผู้ใดที่พูดภาษาแปลกๆได้ ไม่ได้พูดกับมนุษย์ แต่พูดต่อพระเจ้า เพราะว่าไม่มีมนุษย์คนใดเข้าใจได้ แต่เขาพูดเป็นความลึกลับฝ่ายจิตวิญญาณ
3. ฝ่ายผู้ที่พยากรณ์นั้นพูดกับมนุษย์ทำให้เขาเจริญขึ้น เป็นที่เตือนสติและหนุนใจ
4. ฝ่ายคนที่พูดภาษาแปลกๆนั้นก็ทำให้ตนเองเจริญฝ่ายเดียว แต่ผู้ที่พยากรณ์นั้นยอมทำให้คริสตจักรจำเจริญขึ้น
5. ข้าพเจ้าใครให้ท่านทั้งหลายพูดภาษาแปลกๆได้ แต่ยิ่งกว่านั้นอีกข้าพเจ้าปรารถนาจะให้ท่านทั้งหลายพยากรณ์ได้ เพราะว่าผู้ที่พยากรณ์ได้นั้นก็ใหญ่กว่าคนที่พูดภาษาแปลกๆได้ เว้นแต่เขาสามารถแปลภาษานั้นๆออก เพื่อคริสตจักรจะได้รับความจำเจริญขึ้น
6. นี่แหละพี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ามาหาท่านและพูดภาษาแปลกๆ จะเป็นประโยชน์อะไรแก่ท่านเล่า เว้นเสียแต่ข้าพเจ้าจะพูดกับท่านโดยคำวิจารณ์ หรือโดยความรู้ หรือโดยคำพยากรณ์ หรือโดยการสั่งสอน
7. แม้เป็นสิ่งที่ไม่มีชีวิตก็ยังกระทำเสียงได้ เช่นปี่หรือพิณเขาคู่ ถ้าเสียงนั้นไม่ต่างกัน ใครจะรู้ได้อย่างไรว่า เขาเป่าหรือตีอะไร
8. ถ้าแต่ตรเดี่ยวเปล่งเสียงไม่ชัดเจน ใครเล่าจะเตรียมตัวเข้าประชุมบ้านได้
9. ท่านทั้งหลายก็เป็นเช่นนั้น ถ้าท่านไม่ใช้ภาษาพูดที่เข้าใจได้ง่าย เขาจะเข้าใจคำพูดนั้นได้อย่างไร ท่านก็จะพูดเพ้อตามลมไป
10. ในโลกนี้มีภาษาเป็นอันมาก และไม่มีภาษาใดๆที่ปราศจากเนื้อความ
11. เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้าไม่เข้าใจเนื้อความของภาษานั้นๆ ข้าพเจ้าจะเป็นคนต่างภาษากับคนที่พูด และคนที่พูดนั้นจะเป็นคนต่างภาษากับข้าพเจ้าด้วย
12. เช่นเดียวกัน เมื่อท่านทั้งหลายกำลังร้อนใจแสวงหาของประทานฝ่ายจิตวิญญาณแล้ว ก็จงอุตส่าห์กระทำตัวของท่านให้สามารถที่จะทำให้คริสตจักรจำเจริญขึ้น
13. เหตุฉะนั้นให้คนที่พูดภาษาแปลกๆอธิษฐานว่า เขาจะสามารถแปลได้ด้วย
14. เพราะถ้าข้าพเจ้าอธิษฐานเป็นภาษาแปลกๆ จิตวิญญาณของข้าพเจ้าอธิษฐานก็จริง แต่ข้าพเจ้าเองก็ไม่เข้าใจ
15. ถ้าเช่นนั้นข้าพเจ้าควรจะทำประการใด ข้าพเจ้าจะอธิษฐานด้วยจิตวิญญาณและจะอธิษฐานด้วยความเข้าใจด้วย และจะร้องเพลงด้วยจิตวิญญาณและจะร้องเพลงด้วยความเข้าใจด้วย
16. มิฉะนั้นเมื่อท่านขอบพระคุณด้วยจิตวิญญาณแล้ว คนที่อยู่ในพวกที่รู้ไม่ถึงจะว่า เอเมน เมื่อท่านขอบพระคุณอย่างไรได้ ในเมื่อเขาไม่เข้าใจสิ่งที่ท่านพูด
17. แม้ท่านขอบพระคุณอย่างไรเพราะก็ตาม แต่คนอื่นนั้นจะไม่จำเจริญขึ้น
18. ข้าพเจ้าขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าพูดภาษาแปลกๆมากกว่าท่านทั้งหลายอีก
19. แต่ว่าในคริสตจักร ข้าพเจ้าพอใจที่จะพูดสักห้าคำด้วยความเข้าใจ เพื่อเสียงของข้าพเจ้าจะสั่งสอนคนอื่นด้วย ดีกว่าที่จะพูดหมื่นคำเป็นภาษาแปลกๆ

20. พี่น้องทั้งหลาย ความเข้าใจของท่านอย่าให้เป็นอย่างเด็ก อย่างไรก็ตามในเรื่องความชั่วร้ายจงเป็นอย่างเด็ก แต่ฝ่ายความเข้าใจจงให้เป็นอย่างผู้ใหญ่
21. ในพระราชบัญญัติมีคำเขียนไว้แล้วว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า เราจะพูดกับชนชาตินี้โดยคนต่างภาษาและโดยริมฝีปากของคนต่างด้าว ถึงกระนั้นเขาก็จะไม่ฟังเรา'
22. เหตุฉะนั้นการพูดภาษาแปลกๆจึงไม่เป็นหมายสำคัญแก่คนที่เชื่อ แต่เป็นหมายสำคัญแก่คนที่ไม่เชื่อ แต่การพยากรณ์นั้นไม่ใช่สำหรับคนที่ไม่เชื่อ แต่สำหรับคนที่เชื่อแล้ว
23. เหตุฉะนั้นถ้าทั้งคริสตจักรมีการประชุมพร้อมกัน แล้วคนทั้งปวงต่างก็พูดภาษาแปลกๆ และมีคนที่รู้ไม่ถึงหรือคนที่ไม่เชื่อเข้ามา เขาก็จะมีเห็นไปว่าท่านทั้งหลายคลั่งไปแล้วหรือ
24. แต่ถ้าทุกคนพยากรณ์ คนที่ไม่เชื่อหรือคนที่รู้ไม่ถึงเข้ามา ทุกคนก็จะทำให้เขาารู้สำนึก และทำให้เขาพิจารณาใจของตนเอง
25. ดังนั้นความลับที่ซ่อนอยู่ในใจของเขาจะเด่นชัดขึ้น เขาก็จะกราบลงนมัสการพระเจ้ากล่าวว่า พระเจ้าทรงสถิตอยู่ท่ามกลางพวกท่านอย่างแน่นอน
26. พี่น้องทั้งหลาย เมื่อท่านประชุมกัน ทุกคนก็มีเพลงสดุดี ทุกคนก็มีคำสั่งสอน ทุกคนก็พูดภาษาแปลกๆ ทุกคนก็มีคำวิวรรณ์ ทุกคนก็แปลข้อความ จะว่าอย่างไรกัน ท่านจงกระทำทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อให้จำเริญขึ้น
27. ถ้าผู้ใดจะพูดภาษาแปลกๆ จงให้พูดเพียงสองคนหรืออย่างมากที่สุดก็สามคน และให้พูดทีละคน และให้อีกคนหนึ่งแปล
28. แต่ถ้าไม่มีผู้ใดแปลก็ให้คนเหล่านั้นอยู่เงียบๆในที่ประชุมคริสตจักร และให้พูดกับตัวเอง และทูลต่อพระเจ้า
29. ฝ่ายพวกผู้พยากรณ์นั้นให้พูดสองหรือสามคน และให้คนอื่นวินิจฉัยข้อความที่เขาพูดนั้น
30. ถ้ามีสิ่งใดทรงสำแดงแก่คนอื่นที่หนึ่งอยู่ด้วยกัน ให้คนแรกนั้นนิ่งเสียก่อน
31. เพราะว่าท่านทั้งหลายพยากรณ์ได้ที่ละคน เพื่อให้ทุกคนได้รับความรู้ และได้รับการปลอบประโลมใจ
32. วิญญาณของพวกผู้พยากรณ์นั้นย่อมอยู่ในบังคับพวกผู้พยากรณ์
33. เพราะว่าพระเจ้าไม่ใช่พระเจ้าแห่งการรุ่มรวย แต่ทรงเป็นพระเจ้าแห่งสันติสุข เหมือนที่ปฏิบัติกันอยู่ในบรรดาคริสตจักรแห่งวิสุทธิชนนั้น
34. จงให้พวกผู้หญิงนิ่งเสียในที่ประชุมคริสตจักร เพราะไม่ได้รับอนุญาตให้พูด แต่ให้เขาอยู่ใต้บังคับบัญชา เหมือนที่พระราชบัญญัติสั่งไว้
35. ถ้าเขาอยาการู้สิ่งใด ก็ให้เขาถามสามีที่บ้าน เพราะว่าการที่ผู้หญิงจะพูดในที่ประชุมคริสตจักรนั้นก็ก็เป็นสิ่งที่น่าอาย
36. อะไรกัน พระวณะของพระเจ้าเกิดมาจากพวกท่านหรือ ได้ประทานมาถึงท่านแต่พวกเดียวหรือ
37. ถ้าผู้ใดถือว่าตนเป็นผู้พยากรณ์หรืออยู่ฝ่ายจิตวิญญาณ ก็ให้เขายอมรับว่า ข้อความซึ่งข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนั้นเป็นพระบัญญัติขององค์พระผู้เป็นเจ้า
38. แต่ถ้าผู้ใดเฉยเมยต่อข้อความนี้ ก็ให้เขาเฉยเมยต่อไป
39. เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงตั้งใจปรารถนาที่จะพยากรณ์ ที่เขาพูดภาษาแปลกๆก็อย่าห้ามเลย

40. แต่สิ่งสารพัดซึ่งจะกระทำนั้น จงกระทำตามสมควร และให้เป็นระเบียบเรียบร้อย

บทที่ 15

1. ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอให้ท่านคำนึงถึงข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าเคยประกาศแก่ท่านทั้งหลาย ซึ่งท่านได้ยอมรับไว้ อันเป็นฐานซึ่งท่านทั้งหลายตั้งมั่นอยู่
2. และซึ่งทำให้ท่านรอดด้วย ถ้าท่านยึดหลักคำสอนที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไว้แก่ท่านทั้งหลายนั้น เว้นเสียแต่ท่านได้เชื่ออย่างไร้ประโยชน์
3. เรื่องซึ่งข้าพเจ้ารับไว้ นั้น ข้าพเจ้าได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลายก่อน คือว่าพระคริสต์ได้ทรงวายพระชนม์เพราะบาปของเราทั้งหลาย ตามที่เขียนไว้ในพระคัมภีร์
4. และทรงถูกฝังไว้ แล้ววันที่สามพระองค์ทรงเป็นขึ้นมาใหม่ตามที่มีเขียนไว้ในพระคัมภีร์นั้น
5. พระองค์ทรงปรากฏแก่เศฟาส แล้วแก่อัครสาวกสิบสองคน
6. ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่พวกพี่น้องกว่าห้าร้อยคนในคราวเดียว ซึ่งส่วนมากยังอยู่จนถึงทุกวันนี้ แต่บางคนก็ล่วงลับไปแล้ว
7. ภายหลังพระองค์ทรงปรากฏแก่ยากอบ แล้วแก่อัครสาวกทั้งหมด
8. ครั้นหลังที่สุดพระองค์ทรงปรากฏแก่ข้าพเจ้าด้วย ผู้เป็นเสมือนเด็กที่คลอดก่อนกำหนด
9. เพราะว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ร่อยที่สุดใ้ในพวกอัครสาวก และไม่สมควรจะได้ชื่อว่าเป็นอัครสาวก เพราะว่าข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้า
10. แต่ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างที่เป็นอยู่นี้ก็เนื่องด้วยพระคุณของพระเจ้า และพระคุณของพระองค์ซึ่งได้ทรงประทานแก่ข้าพเจ้านั้นมิได้ไร้ประโยชน์ แต่ข้าพเจ้ากลับทำงานมากกว่าพวกเขาเสียอีก มิใช่ตัวข้าพเจ้าเองทำ แต่เป็นด้วยพระคุณของพระเจ้าซึ่งดำรงอยู่กับข้าพเจ้า
11. เหตุฉะนั้นแม้ตัวข้าพเจ้าก็ดี หรือพวกเขาก็ดี เราทั้งหลายก็ได้ประกาศอย่างทีกล่าวมานั้น และท่านทั้งหลายก็ได้เชื่ออย่างนั้น
12. แต่ถ้าเทศนาว่าพระคริสต์ได้ทรงฟื้นขึ้นมาจากตายแล้ว เหตุใดพวกท่านบางคนยังกล่าวว่า การฟื้นขึ้นมาจากตายไม่มี
13. ถ้าการฟื้นขึ้นมาจากตายไม่มี พระคริสต์ก็หาได้ทรงเป็นขึ้นมาไม่
14. ถ้าพระคริสต์มิได้ทรงเป็นขึ้นมา การเทศนาของเรานั้นก็เปล่าประโยชน์ ทั้งความเชื่อของท่านทั้งหลายก็เปล่าประโยชน์ด้วย
15. และก็จะปรากฏว่าเราอ้างพยานเท็จในเรื่องพระเจ้า เพราะเราอ้างพยานถึงพระเจ้าว่าพระองค์ได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมา แต่ถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมาแล้ว พระองค์ก็มิได้ทรงบันดาลให้พระคริสต์เป็นขึ้นมา
16. เพราะว่าถ้าคนตายไม่เป็นขึ้นมา พระคริสต์ก็มิได้ทรงเป็นขึ้นมา
17. และถ้าพระคริสต์มิได้ทรงเป็นขึ้นมา ความเชื่อของท่านก็ไร้ประโยชน์ ท่านก็ยังตกอยู่ในบาปของตน
18. และคนทั้งหลายที่ล่วงลับในพระคริสต์ ก็พินาศไปด้วย
19. ถ้าพวกเรามีความหวังใจในพระคริสต์ในชีวิตนี้เท่านั้น เราก็เป็นพวกที่น่าสังเวชที่สุดในบรรดาคนทั้งปวง

20. แต่บัดนี้พระคริสต์ทรงเป็นขึ้นมาจากความตายแล้ว และทรงเป็นผลแรกในพวกคนทั้งหลายที่ได้ล่วงหลับไปแล้วนั้น
21. เพราะว่าความตายได้อุบัติขึ้นเพราะมนุษย์คนหนึ่งเป็นเหตุฉันใด การเป็นขึ้นมาจากความตายก็ได้อุบัติขึ้นเพราะมนุษย์ผู้หนึ่งเป็นเหตุฉันนั้น
22. เพราะว่าคนทั้งปวงต้องตายเกี่ยวเนื่องกับอาดัมฉันใด คนทั้งปวงก็จะกลับได้ชีวิตเกี่ยวเนื่องกับพระคริสต์ฉันนั้น
23. แต่ที่ทุกคนจะเป็นไปตามลำดับ คือพระคริสต์ทรงเป็นผลแรก แล้วภายหลังก็คือคนทั้งหลายที่เป็นของพระคริสต์ ในเมื่อพระองค์จะเสด็จมา
24. ต่อจากนั้นจะเป็นวาระที่สุด เมื่อพระองค์จะทรงมอบอาณาจักรไว้แก่พระเจ้าคือพระบิดา เมื่อพระองค์จะได้ทรงทำลายการปกครอง และสิทธิอำนาจและอำนาจทั้งหมดแล้ว
25. เพราะว่าพระองค์จะต้องทรงปกครองอยู่ก่อน จนกว่าพระองค์จะได้ทรงปราบศัตรูทั้งสิ้นให้อยู่ใต้พระบาทของพระองค์
26. ศัตรูตัวสุดท้ายที่จะทรงทำลายนั้นก็คือความตาย
27. เพราะว่าพระองค์ทรงปราบสิ่งสารพัดลงใต้พระบาทของพระองค์แล้ว แต่เมื่อพระองค์ตรัสว่าทรงปราบสิ่งสารพัดลงนั้น ก็เป็นที่ทราบชัดว่ายกเว้นองค์พระเจ้าผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์
28. เมื่อสิ่งสารพัดถูกปราบให้อยู่ใต้พระองค์แล้ว เมื่อนั้นองค์พระบุตรก็จะอยู่ใต้พระเจ้าผู้ทรงปราบสิ่งสารพัดให้อยู่ใต้พระองค์ เพื่อพระเจ้าจะทรงเป็นเอกเป็นใหญ่ในสิ่งสารพัดทั้งปวง
29. มิฉะนั้น คนเหล่านั้นที่รับบัพติศมาสำหรับคนตายเขาทำอะไรกัน ถ้าคนตายจะไม่เป็นขึ้นมา เหตุไฉนจึงมีคนรับบัพติศมาสำหรับคนตายเล่า
30. และเหตุไฉนเราจึงต้องเผชิญกับภัยอันตรายตลอดเวลาเล่า
31. ข้าพเจ้าขอยืนยันโดยอ้างความภูมิใจซึ่งข้าพเจ้ามีอยู่ในท่านทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า ข้าพเจ้าตายทุกวัน
32. ถ้าตามลักษณะของมนุษย์ ข้าพเจ้าต่อสู้กับสัตว์ป่าในเมืองเอเฟซัสนั้น จะเป็นประโยชน์อะไรแก่ข้าพเจ้า ถ้าคนตายไม่ได้เป็นขึ้นมาอีก 'ให้เรากินและดื่มเถิด เพราะว่าพรุ่งนี้เราจะตาย'
33. อย่าหลงเลย การคบกับคนชั่วย่อมทำให้นิสัยที่ดีเสียไป
34. จงตื่นขึ้นสู่ความชอบธรรมและอย่าทำผิดอีกเลย เพราะว่าบางคนไม่มีความรู้เรื่องพระเจ้าเสียเลย ที่ข้าพเจ้าว่านี่ก็ให้ท่านมีความละอาย
35. แต่บางคนจะถามว่า คนตายจะเป็นขึ้นมาอย่างไรได้ เมื่อเขาเป็นขึ้นมาจะมีรูปร่างเป็นอย่างไร
36. โอ คนเขลา เมล็ดที่ท่านหว่านลงนั้น ถ้าไม่ตายเสียก่อนแล้วจะงอกขึ้นใหม่ไม่ได้
37. เมล็ดข้าวที่ท่านหว่านนั้น จะเป็นข้าวสาลีหรือพืชอื่นก็ดี ท่านมิได้หว่านสิ่งที่เป็นรูปร่างของต้นที่จะงอกขึ้นมา แต่ได้หว่านเมล็ดเท่านั้น
38. แต่พระเจ้าทรงประหารรูปร่างต้นของเมล็ดนั้นตามที่พระองค์ทรงเห็นชอบ และทรงประหารรูปร่างแก่เมล็ดพืช

ทุกพรรณตามชนิดของมัน

39. เพราะว่าเนื้อนั้นไม่เหมือนกันหมดทุกอย่าง เนื้อมนุษย์ก็อย่างหนึ่ง เนื้อสัตว์จตุบาทก็อย่างหนึ่ง เนื้อปลาก็อย่างหนึ่ง เนื้อนกก็อย่างหนึ่ง
40. ร่างกายสำหรับสวรรค์ก็มี และร่างกายสำหรับโลกก็มี แต่ว่าสง่าราศีของร่างกายสำหรับสวรรค์ก็อย่างหนึ่ง และสง่าราศีของร่างกายสำหรับโลกก็อย่างหนึ่ง
41. สง่าราศีของดวงอาทิตย์ก็อย่างหนึ่ง สง่าราศีของดวงจันทร์ก็อย่างหนึ่ง สง่าราศีของดวงดาวก็อย่างหนึ่ง แต่ที่จริงสง่าราศีของดาวดวงหนึ่งก็ต่างกับกับสง่าราศีของดาวดวงอื่นๆ
42. การซึ่งจะเป็นขึ้นมาจากความตายนั่นก็เหมือนกัน สิ่งทีหว่านลงนั้นเป็นของที่จะเปื่อยเน่า สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่นั้นก็จะไม่รู้จักเปื่อยเน่า
43. สิ่งทีหว่านลงนั้นไร่เกียรติ สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่ก็จะมีสง่าราศี สิ่งทีหว่านลงนั้นอ่อนกำลัง สิ่งที่เป็นขึ้นมาใหม่ก็จะมีอำนาจ
44. สิ่งทีหว่านลงนั้นก็เป็นกายธรรมดา สิ่งที่เป็นขึ้นมา ก็จะเป็นกายวิญญูณ กายธรรมดามี และกายวิญญูณก็มี
45. เหมือนมีเขียนไว้แล้วว่า 'ทรงสร้างมนุษย์คนเดิมคืออาดัมเป็นจิตวิญญูณมีชีวิตอยู่' แต่อาดัมผู้ซึ่งมาภายหลังนั้นเป็นวิญญูณผู้ปราศชีวิต
46. แต่ร่างกายซึ่งเกิดก่อนนั้นหาใช่เป็นกายวิญญูณไม่ แต่เป็นกายธรรมดา แล้วภายหลังจึงเป็นกายวิญญูณ
47. มนุษย์เดิมนั้นกำเนิดจากดินและเป็นมนุษย์ดิน มนุษย์ที่สองเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้าเสด็จมาจากสวรรค์
48. มนุษย์ดินผู้นั้นเป็นอย่างไร มนุษย์ดินทุกคนก็เป็นอย่างนั้น มนุษย์สวรรค์ผู้นั้นเป็นอย่างไร มนุษย์สวรรค์ทุกคนก็เป็นอย่างนั้น
49. และเมื่อเราเกิดมามีลักษณะสมกับมนุษย์ดินแล้ว เราก็จะมีลักษณะสมกับมนุษย์สวรรค์ด้วย
50. แต่พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าหมายความว่า เนื้อและเลือดจะรับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดกไม่ได้ และสิ่งซึ่งเปื่อยเน่าจะรับสิ่งซึ่งไม่รู้จักเปื่อยเน่าเป็นมรดกก็ไม่ได้
51. ดูก่อน ข้าพเจ้ามีความลึกลับที่จะบอกแก่ท่าน คือว่าเราจะไม่ลวงหลับหมดทุกคน แต่เราจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่หมด
52. ในชั่วขณะเดียว ในพริบตาเดียว เมื่อเปาแตรครั้งสุดท้าย เพราะว่าจะมีเสียงแตร และคนที่ตายแล้วจะเป็นขึ้นมาปราศจากเปื่อยเน่า แล้วเราทั้งหลายจะถูกเปลี่ยนแปลงใหม่
53. เพราะว่าสิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้ต้องสวมซึ่งไม่เปื่อยเน่า และซึ่งจะตายนี้ต้องสวมซึ่งจะไม่ตาย
54. เมื่อสิ่งซึ่งเปื่อยเน่านี้จะสวมซึ่งไม่เปื่อยเน่า และซึ่งจะตายนี้จะสวมซึ่งไม่รู้จักตาย เมื่อนั้นตามซึ่งเขียนไว้แล้วจะสำเร็จว่า 'ความตายก็ถูกกลืนไปด้วยการมีชัย'
55. โอ ความตาย เหล็กไนของเจ้าอยู่ที่ไหน โอ เมืองผี ชัยชนะของเจ้าอยู่ที่ไหน
56. เหล็กไนของความตายนั่นคือบาป และฤทธิ์ของบาปคือพระราชบัญญัติ
57. แต่จงขอบพระคุณแต่พระเจ้า ผู้ทรงประทานชัยชนะแก่เราทั้งหลายโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา

58. เหตุฉะนั้นพี่น้องที่รักของข้าพเจ้า ท่านจงตั้งมั่นอยู่ อย่าหวั่นไหว จงปฏิบัติงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าให้บริบูรณ์
ทุกเวลา ด้วยว่าท่านทั้งหลายรู้ว่า โดยองค์พระผู้เป็นเจ้าการของท่านจะไร้ประโยชน์ก็หามิได้

บทที่ 16

1. แล้วเรื่องการถวายทรัพย์สินเพื่อช่วยวิสุทธิชนนั้น ข้าพเจ้าได้สังคริสตจักรที่แคว้นกาลาเทียไว้อย่างไร ก็ขอให้ท่านจงกระทำเหมือนกันด้วย
2. ทุกวันต้นสัปดาห์ให้พวกท่านทุกคนเก็บผลประโยชน์ที่ได้รับไว้บ้าง ตามที่พระเจ้าได้ทรงให้ท่านจำเริญ เพื่อจะไม่ต้องถวายทรัพย์สินเมื่อข้าพเจ้ามา
3. เมื่อข้าพเจ้ามาถึงแล้ว พวกท่านเห็นชอบจะรับรองผู้ใดโดยจดหมายของท่าน ข้าพเจ้าจะใช้ผู้นั้นถือของถวายของท่านไปยังกรุงเยรูซาเล็ม
4. และถ้าสมควรข้าพเจ้าจะไปด้วย คนเหล่านั้นก็จะไปพร้อมกับข้าพเจ้า
5. เพราะเมื่อข้าพเจ้าข้ามแคว้นมาซิโดเนียแล้วข้าพเจ้าจะมาหาท่าน เพราะข้าพเจ้าตั้งใจว่าจะไปทางมาซิโดเนีย
6. และข้าพเจ้าอาจจะพักอยู่กับท่าน บางทีอาจจะอยู่จนถึงสิ้นฤดูหนาวก็เป็นได้ แล้วข้าพเจ้าจะไปทางไหน พวกท่านจะได้ส่งข้าพเจ้าไปทางนั้น
7. เพราะว่าข้าพเจ้าไม่อยากจะพบท่านเมื่อผ่านไปเท่านั้น แต่ข้าพเจ้าหวังใจว่า ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด ข้าพเจ้าจะค้างอยู่กับท่านนานๆหน่อย
8. แต่ข้าพเจ้าจะอยู่ที่เมืองเอเฟซัสจนถึงเทศกาลเพ็นเทคอสเต
9. เพราะว่ที่นี่มีประตูเปิดให้ข้าพเจ้าอย่างกว้างขวางน่าจะเกิดผล ทั้งผู้ขัดขวางก็มีเป็นอันมากด้วย
10. แล้วถ้าทิโมธีมาหาท่านจงให้เขาอยู่กับท่านโดยปราศจากความกลัว เพราะว่าเขาทำงานขององค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนกับข้าพเจ้า
11. เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดประมาทเขา แต่จงช่วยให้เขาเดินทางไปด้วยสันติสุขเพื่อเขาจะมาถึงข้าพเจ้าได้ เพราะข้าพเจ้ากำลังคอยเขากับพวกพี่น้องอยู่
12. อปอลโล ซึ่งเป็นพี่น้องของเรา นั้น ข้าพเจ้าได้คะยั้นคะยอให้ไปเยี่ยมท่านทั้งหลายพร้อมกับพวกพี่น้อง แต่ท่านไม่จุใจที่จะไปเดี๋ยวนี้ เมื่อมีโอกาสท่านจึงจะไป
13. ท่านทั้งหลายจงระมัดระวัง จงมั่นคงในความเชื่อ จงเป็นลูกผู้ชายแท้ จงเข้มแข็ง
14. ทุกสิ่งซึ่งท่านกระทำนั้น จงกระทำด้วยความรัก
15. พี่น้องทั้งหลาย (ท่านรู้ว่าครอบครัวของสเตฟานัส เป็นผลแรกในแคว้นอากายา และพวกเขาได้ถวายตัวไว้ใน การปรนนิบัติวิสุทธิชนทั้งปวง)
16. ข้าพเจ้าขอให้ท่านทั้งหลายอยู่ใต้บังคับคนเช่นนั้น และคนทั้งปวงที่ช่วยทำการด้วยกันนั้นกับเรา
17. ที่สเตฟานัส และฟอร์ทูนาทัส และอากายคัสมาแล้วนั้น ข้าพเจ้าก็ชื่นชมยินดี เพราะว่าสิ่งซึ่งท่านทั้งหลายขาดนั้น เขาเหล่านั้นได้มาทำให้ครบ
18. เพราะเขาทำให้จิตใจของข้าพเจ้าและของท่านทั้งหลายชุ่มชื่น ฉะนั้นท่านทั้งหลายจงรับรองคนเช่นนั้น
19. คริสตจักรทั้งหลายในแคว้นเอเชียฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย อากวิลลาและปรัสซิลากับคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของเขา ฝากความคิดถึงมากมายในองค์พระผู้เป็นเจ้ามายังท่านทั้งหลาย

20. พี่น้องทุกคนฝากความคิดถึงมายังท่าน ท่านจงทักทายปราศรัยกันด้วยธรรมเนียมจูบอันบริสุทธิ์
21. คำแสดงความนับถือนี้เป็นลายมือของข้าพเจ้า เปาโล
22. ถ้าผู้ใดไม่รักพระเยซูคริสต์เจ้า ก็ขอให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง องค์พระผู้เป็นเจ้าจะเสด็จมา
23. ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด
24. ความรักของข้าพเจ้ามีอยู่ต่อท่านทั้งหลายในพระเยซูคริสต์เสมอ เอเมน [จดหมายฉบับแรกถึงชาวโครินธ์ได้เขียนจากเมืองฟีลิปปี และส่งโดยสเทพานัส ฟอर्थูนาทัส อากายคัสและทิโมธี]

2 โครินธ์

บทที่ 1

1. เปาโล ผู้เป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และทิโมธีน้องของเรา เรียน คริสตจักรของพระเจ้าที่เมืองโครินธ์ และบรรดาวิสุทธิชนที่อยู่ทั่วแคว้นอาคาญา
2. ขอพระคุณและสันติสุขซึ่งมาจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงมีแก่ท่านทั้งหลายเถิด
3. จงสรรเสริญพระเจ้า พระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระบิดาผู้ทรงความเมตตา พระเจ้าแห่งการปลอบประโลมใจทุกอย่าง
4. พระองค์ผู้ทรงปลอบประโลมใจเราในการทุกข์ยากทั้งสิ้นของเรา เพื่อเราจะสามารถปลอบประโลมใจคนเหล่านั้นที่มีความทุกข์ยากได้อย่างใดอย่างหนึ่งได้ ด้วยการปลอบประโลมใจซึ่งตัวเราเองได้รับจากพระเจ้า
5. เพราะว่าเรามีส่วนทนทุกข์กับพระคริสต์มากฉันใด การปลอบประโลมใจของเราเนื่องจากพระคริสต์ก็มากฉันนั้น
6. ที่เราทนความทุกข์ยากนั้น ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายได้รับความชื่นใจและความรอด หรือที่เราได้รับการปลอบประโลมใจนั้น ก็เพื่อให้ท่านทั้งหลายได้รับความชื่นใจและความรอด ซึ่งทำให้ท่านทั้งหลายเพียรสู้ทนความทุกข์เหมือนอย่างเราได้ทนนั้น
7. เราจึงมีความหวังแน่นอนในท่านทั้งหลาย เพราะเรารู้ว่าท่านทั้งหลายได้มีส่วนในความทุกข์ยากฉันใด ท่านทั้งหลายจะได้มีส่วนในการปลอบประโลมใจฉันนั้น
8. พี่น้องทั้งหลาย เราอยากให้คุณทราบถึงความทุกข์ยากที่เกิดแก่เราในแคว้นเอเชีย ซึ่งทำให้เราหนักใจจนเหลือกำลัง จนเราเกือบหมดหวังที่จะเอาชีวิตรอดมาได้
9. ที่จริงเราคาดว่าเราถึงที่ตายแล้ว แต่ที่เป็นเช่นนี้ก็เพื่อมิให้เราไว้ใจในตนเอง แต่ให้ไว้ใจในพระเจ้าผู้ทรงโปรดให้คนทั้งปวงพ้นจากความตาย
10. พระองค์ทรงช่วยเราให้พ้นจากความตายอันใหญ่หลวง และพระองค์จะทรงช่วยเราอีก เราไว้ใจพระองค์ว่า พระองค์จะทรงช่วยเราต่อไปอีก
11. ท่านทั้งหลายจะช่วยเราได้ด้วยการอธิษฐานเพื่อเรา เพื่อว่าคนเป็นอันมากจะได้ขอบพระคุณเพราะเรา เนื่องจากของประทานที่ทรงประทานแก่เรา อันเป็นการทรงตอบคำอธิษฐานของคนเป็นอันมากนั้น
12. นี่เป็นสิ่งที่เราชื่นชมยินดีได้ คือใจสำนึกผิดชอบของเราเป็นพยานว่าเราได้ประพฤติตนเป็นที่ประจักษ์แก่โลก และยิ่งกว่านั้นก็คือการประพฤติต่อท่านทั้งหลาย ด้วยน้ำใจบริสุทธิ์ และด้วยความจริงใจซึ่งมาจากพระเจ้า และมีใจตามบัญญัติฝ่ายเนื้อหนัง แต่ตามพระคุณของพระเจ้า
13. เพราะว่าเราไม่ได้เขียนเรื่องอื่นถึงท่าน นอกจากเรื่องซึ่งท่านได้อ่านและยอมรับแล้ว และข้าพเจ้าก็หวังว่าท่านจะยอมรับโดยตลอด
14. ตามที่พวกท่านยอมรับเราบ้างแล้วว่า ในวันของพระเยซูเจ้าท่านก็ภูมิใจในเราได้ เช่นเดียวกับที่เราจะภูมิใจในท่าน
15. และในความไว้ใจนี้ ข้าพเจ้าได้ประสงค์ว่าจะไปเยี่ยมพวกท่านก่อน เพื่อท่านจะได้ประโยชน์สองเท่า
16. ข้าพเจ้าใคร่จะแวะเยี่ยมพวกท่านระหว่างที่เดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนีย และเมื่อข้าพเจ้ากลับจากแคว้นมาซิ

โดเนีย ก็จะมาเยี่ยมท่านอีก ท่านก็จะได้ส่งให้ข้าพเจ้าออกเดินทางไปยังแคว้นยูเดีย

17. ฉะนั้นเมื่อข้าพเจ้าหมายที่จะทำอย่างนั้น ข้าพเจ้าโลเลหรือ หรือสิ่งที่ข้าพเจ้ามุ่งหมายไว้ข้าพเจ้าจะโครงการอย่าง
เนื้อหนังหรือ ซึ่งพร้อมที่จะกล่าวว่า มา ไม่มา ส่งๆไป

18. แต่พระเจ้าทรงสัตย์จริงแน่ฉันใด คำของเราที่กล่าวกับท่านก็มีใช่เป็นคำรับ หรือปฏิเสธ ส่งๆไปแน่ฉันนั้น

19. เพราะว่าพระบุตรของพระเจ้าคือพระเยซูคริสต์ ผู้ซึ่งพวกเรา คือข้าพเจ้ากับสิลวานัสและทิโมธี ได้ประกาศแก่
พวกท่านนั้น ไม่ใช่ จริง ไม่จริง ส่งๆไป แต่โดยพระองค์นั้นล้วนแต่จริงทั้งสิ้น

20. บรรดาพระสัญญาของพระเจ้านั้นก็เป็นจริงโดยพระเยซู เพราะเหตุนี้เราจึงพูดว่าเอเมนโดยพระองค์ เป็นที่ถวาย
เกียรติยศแด่พระเจ้า

21. บัดนี้ผู้ซึ่งทรงตั้งเรากับท่านทั้งหลายไว้ในพระคริสต์ และได้ทรงเจิมเราไว้วันนั้น ก็คือพระเจ้า

22. และพระองค์ทรงประทับตราเรา และประทานพระวิญญาณไว้ในใจของเราเป็นมัดจำด้วย

23. ยิ่งกว่านั้นขอพระเจ้าทรงเป็นพยานฝ่ายจิตใจของข้าพเจ้าว่า ที่ข้าพเจ้ายังไม่ได้ไปถึงเมืองโครินธ์นั้น ก็เพื่อจะงด
โทษพวกท่านไว้ก่อน

24. เราไม่ใช่เป็นนายบังคับความเชื่อของพวกท่าน แต่เราเป็นผู้อุปการะความยินดีของท่าน เพราะท่านตั้งมั่นอยู่
โดยความเชื่อ

บทที่ 2

1. แต่ข้าพเจ้าได้ตั้งใจไว้ว่า เมื่อมีความทุกข์อยู่ จะไม่มาหาพวกท่านอีก
2. เพราะถ้าข้าพเจ้าทำให้พวกท่านเป็นทุกข์ ใครเล่าจะทำให้ข้าพเจ้ามีความยินดี ก็คือคนที่ข้าพเจ้าทำให้มีความทุกข์นั้นแหละ
3. และข้าพเจ้าได้เขียนข้อความนั้นมาถึงท่าน เพื่อว่าเมื่อข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะไม่ได้รับความทุกข์จากคนเหล่านั้น ที่ควรจะทำให้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดี ข้าพเจ้าไว้ใจในพวกท่านว่า ความยินดีของข้าพเจ้าก็เป็นความยินดีของท่านด้วย
4. เพราะว่าข้าพเจ้าเขียนถึงท่านเพราะข้าพเจ้ามีความทุกข์ระทมใจมาก และน้ำตาไหลมากมาย มิใช่เพื่อจะทำให้ท่านเป็นทุกข์ แต่เพื่อจะ让您รู้จักความรักอย่างมากมายซึ่งข้าพเจ้ามีต่อท่านทั้งหลาย
5. ถ้าผู้ใดเป็นต้นเหตุทำให้เกิดความทุกข์ ผู้นั้นก็มิได้ทำให้ข้าพเจ้าเป็นทุกข์แต่คนเดียว แต่ได้ทำให้พวกท่านเป็นทุกข์บ้างด้วย เพราะข้าพเจ้าไม่อยากจะปรักปรำพวกท่านจนเหลือเกิน
6. ที่คนส่วนมากได้ลงโทษคนเช่นนั้นก็พอสมควรแล้ว
7. ฉะนั้นท่านทั้งหลายควรจะยกโทษให้ผู้นั้น และปลอบประโลมใจเขาต่างหาก กลัวว่าคนเช่นนั้นจะจมลงในความทุกข์เหลือสิ้น
8. ดังนั้นข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านให้ยืนยันความรักต่อคนนั้นใหม่
9. นี่คือเหตุที่ข้าพเจ้าได้เขียนถึงท่าน หวังจะลองใจท่านดูว่า ท่านจะยอมเชื่อฟังทุกประการหรือไม่
10. ถ้าพวกท่านจะยกโทษให้ผู้ใด ข้าพเจ้าก็ยกโทษให้ผู้นั้นด้วย ถ้าข้าพเจ้ายกโทษให้คนใดๆ ข้าพเจ้าได้ยกโทษให้ผู้นั้นเพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายต่อพระพักตร์พระคริสต์
11. เพื่อไม่ให้ซาตานมีชัยเหนือเรา เพราะเรารู้กลอุบายของมันแล้ว
12. นอกจากนี้เมื่อข้าพเจ้าไปถึงเมืองโตรัสเพื่อประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์นั้น มีประตูเปิดให้แก่ข้าพเจ้า โดยองค์พระผู้เป็นเจ้า
13. ข้าพเจ้ายังไม่มีเวลาสบายใจเลย เพราะข้าพเจ้าไม่ได้พบที่ตสน้องของข้าพเจ้าที่นั่น ข้าพเจ้าจึงลาพวกนั้นเดินทางไปยังแคว้นมาซิโดเนีย
14. แต่ขอบพระคุณพระเจ้าผู้ทรงให้เรามีชัยเสมอโดยพระคริสต์ และทรงโปรดประทานกลิ่นหอมแห่งความรู้ของพระองค์ให้ปรากฏด้วยตัวเราทุกแห่ง
15. เพราะว่าเราเป็นกลิ่นอันหอมหวานของพระคริสต์จำเพาะพระเจ้า ในหมู่คนที่รอด และในหมู่คนที่พินาศ
16. ฝ่ายหนึ่งเป็นกลิ่นแห่งความตายซึ่งนำไปสู่ความตาย และอีกฝ่ายหนึ่งเป็นกลิ่นหอมแห่งชีวิตซึ่งนำไปสู่ชีวิต ใครเล่าจะมีความสามารถเหมาะสมกับพันธกิจเหล่านี้
17. เพราะว่า เราไม่เหมือนคนเป็นอันมากที่ทำให้พระวจนะของพระเจ้าเสื่อมเสีย แต่เราประกาศโดยอาศัยพระคริสต์ด้วยความจริงใจ อย่างคนที่มาจากพระเจ้าและอยู่ในสายพระเนตรของพระเจ้า

บทที่ 3

1. เรากำลังจะแนะนำตัวเราเองหรือ หรือว่าเราต้องการหนังสือแนะนำตัวให้แก่พวกท่านเหมือนอย่างคนบางคนหรือ เราต้องการหนังสือแนะนำตัวจากพวกท่านหรือ
2. ท่านเองเป็นหนังสือของเราจารึกไว้ที่ดวงใจของเรา ให้คนทั้งปวงได้รู้และได้อ่าน
3. ท่านปรากฏเป็นหนังสือของพระคริสต์ซึ่งเราเป็นผู้ปรนนิบัติ และได้เขียนไว้ มิใช่ด้วยน้ำหมึก แต่ด้วยพระวิญญาณของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์ และมีได้เขียนไว้ที่แผ่นศิลา แต่เขียนไว้ที่แผ่นดวงใจมนุษย์
4. และเรามีความไว้วางใจในพระเจ้าโดยพระคริสต์อย่างนั้น
5. มิใช่เราจะคิดถึงว่าสิ่งหนึ่งสิ่งใดเกิดจากความสามารถของเราเอง แต่ความสามารถของเรามาจากพระเจ้า
6. พระองค์จึงทรงโปรดประทานให้เราสามารถเป็นผู้ปฏิบัติได้ตามพันธสัญญาใหม่ มิใช่ตามตัวอักษร แต่ตามพระวิญญาณ ด้วยว่าตัวอักษรนั้นประหารให้ตาย แต่พระวิญญาณนั้นประทานชีวิต
7. แต่ถ้าการปฏิบัติที่นำไปถึงความตายตามตัวอักษรซึ่งได้เขียนและจารึกไว้ที่แผ่นศิลานั้น ยังมีรัศมี จนชนชาติอิสราเอลไม่สามารถจ้องมองหน้าของโมเสสได้เพราะรัศมีจากใบหน้าของท่านซึ่งเป็นรัศมีที่กำลังเสื่อมสูญไป
8. ดังนั้นการปฏิบัติตามพระวิญญาณจะไม่มีรัศมียิ่งกว่านั้นอีกหรือ
9. เพราะว่าถ้าการรับใช้สำหรับปรับโทษยังมีรัศมี การรับใช้สำหรับความชอบธรรมก็ยังมีรัศมีมากกว่านั้นอีก
10. อันที่จริงรัศมีซึ่งได้ทรงประทานให้นั้นก็ดับแสงไปแล้ว เพราะถูกรัศมีอันเลิศประเสริฐนั้นได้ส่องข่มเสียหมด
11. เพราะถ้าสิ่งที่ได้จางไปยังคงมีรัศมีถึงเพียงนั้น สิ่งซึ่งจะดำรงอยู่ก็จะมีรัศมีมากยิ่งขึ้นอีก
12. เมื่อเรามีความหวังอย่างนั้นแล้ว เราจึงกล้ามากขึ้นที่จะพูด
13. และไม่เหมือนโมเสสที่เอาผ้าคลุมหน้าไว้ เพื่อไม่ให้ชนอิสราเอลพ่งดูความเสื่อมของรัศมีที่ค่อยๆจางไปนั้น
14. แต่จิตใจของเขาก็มืดบอดไป เพราะตลอดมาจนถึงทุกวันนี้ เมื่อเขาอ่านพันธสัญญาเดิม ผ้าคลุมนั้นยังคงอยู่มิได้เปิดออก แต่ผ้าคลุมนั้นได้เปิดออกแล้วโดยพระคริสต์
15. แต่ว่าตลอดมาจนถึงทุกวันนี้ ขณะใดที่เขาอ่านคำของโมเสส ผ้าคลุมนั้นก็ยังคงปิดบังใจของเขาไว้
16. แต่เมื่อผู้ใดหันกลับมาหาองค์พระผู้เป็นเจ้า ผ้าคลุมนั้นก็เปิดออก
17. บัดนี้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระวิญญาณนั้น และพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ที่ไหน เสรีภาพก็มืออยู่ที่นั่น
18. แต่เราทั้งหลายไม่มีผ้าคลุมหน้าไว้ จึงแลดูสง่าราศีขององค์พระผู้เป็นเจ้าเหมือนมองดูในกระจก และตัวเราก็มืดไปเป็นเหมือนพระฉายขององค์พระผู้เป็นเจ้าคือมีสง่าราศีเป็นลำดับขึ้นไป เช่นอย่างสง่าราศีที่มาจากพระวิญญาณขององค์พระผู้เป็นเจ้า

บทที่ 4

1. เพราะเหตุที่เรามีการรับใช้นี้ได้ รับพระกรุณา เราจึงไม่ย่อท้อ
2. แต่ว่าเราได้สละทั้งการกิจการต่างๆที่ไม่เชื่อสัตย์ซึ่งปิดบังซ่อนเร้นไว้ คือไม่ได้ดำเนินอย่างมีเล่ห์เหลี่ยมและไม่ได้พลิกแพลงพระวณะของพระเจ้าด้วยวิธีการอันล่อลวง แต่เราได้มอบตัวของเราไว้กับจิตสำนึกผิดชอบของคนทั้งปวง โดยสำแดงความจริงในสายพระเนตรของพระเจ้า
3. แต่ถ้าข้าวประเสริฐของเราถูกบังไว้จากใคร ก็จากคนเหล่านั้นที่กำลังจะพินาศ
4. ส่วนคนที่ไม่เชื่อนั้น พระของยุคนี้ได้กระทำใจของเขาให้มีดีไป เพื่อไม่ให้ความสว่างของข้าวประเสริฐอันมีสง่าราศีของพระคริสต์ ผู้เป็นพระฉายของพระเจ้า ส่องแสงถึงพวกเขา
5. ด้วยว่าเราไม่ได้ประกาศตัวเราเอง แต่ได้ประกาศพระเยซูคริสต์ว่าทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และได้ประกาศตัวเราเองเป็นผู้รับใช้ของท่านทั้งหลายเพราะเห็นแก่พระเยซู
6. เพราะว่าพระเจ้าองค์นั้น ผู้ได้ตรัสสั่งให้ความสว่างออกมาจากความมืด ได้ทรงส่องสว่างเข้ามาในจิตใจของเรา เพื่อให้เรามีความสว่างแห่งความรู้ถึงสง่าราศีของพระเจ้าปรากฏในพระพักตร์ของพระเยซูคริสต์
7. แต่ว่าเรามีทรัพย์สมบัตินี้อยู่ในภพขณะดิน เพื่อให้เห็นว่าฤทธิ์เดชอันเลิศนั้นเป็นของพระเจ้า ไม่ได้มาจากตัวเราเอง
8. เราถูกขนาบรอบข้าง แต่ก็ไม่ถึงกับกระดิกไม่ไหว เราจนปัญญา แต่ก็ไม่ถึงกับหมดหวัง
9. เราถูกข่มเหง แต่ก็ไม่ถูกทอดทิ้ง เราถูกตีลงแล้ว แต่ก็ไม่ถึงตาย
10. เราแบกความตายของพระเยซูเจ้าไว้ที่กายเราเสมอ เพื่อว่าชีวิตของพระเยซูจะปรากฏในกายของเราด้วย
11. เพราะว่าพวกเราที่มีชีวิตอยู่นั้นต้องถูกมอบไว้แก่ความตายอยู่เสมอเพราะเห็นแก่พระเยซู เพื่อว่าพระชนม์ชีพของพระเยซูจะได้ปรากฏในเนื้อหนังของเราซึ่งจะต้องตายนั้น
12. เหตุฉะนั้นความตายจึงกำลังออกฤทธิ์อยู่ในเรา แต่ชีวิตกำลังออกฤทธิ์อยู่ในท่านทั้งหลาย
13. เพราะเรามีใจเชื่อเช่นเดียวกัน ตามที่เขียนไว้ว่า 'ข้าพเจ้าเชื่อแล้ว เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงพูด' เราก็มองเหมือนกัน เพราะฉะนั้นเราจึงพูด
14. เรารู้ว่าพระองค์ผู้ทรงให้พระเยซูเจ้าคืนพระชนม์ จะทรงโปรดให้เราเป็นขึ้นมาเช่นกันโดยพระเยซู และจะทรงพาเราเข้ามาเฝ้าพร้อมกับท่านทั้งหลาย
15. เพราะว่าสิ่งสารพัดนั้นเป็นไปเพื่อประโยชน์ของท่านทั้งหลาย เพื่อว่าเมื่อพระคุณมาถึงคนเป็นจำนวนมากขึ้น ก็จะมีการขอบพระคุณมากยิ่งขึ้นเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า
16. เหตุฉะนั้นเราจึงไม่ย่อท้อ ถึงแม้ว่ากายภายนอกของเรากำลังทรุดโทรมไป แต่จิตใจภายในนั้นก็ยังคงจำเริญขึ้นใหม่ทุกวัน
17. เพราะว่าการทุกข์ยากเล็กน้อยของเรา ซึ่งเรารับอยู่ประเดี๋ยวเดียวเดียวนั้นจะทำให้เรามีสง่าราศีใหญ่ยิ่งนิรันดร์
18. ด้วยว่าเราไม่ได้เห็นแก่สิ่งของที่เรามองเห็นอยู่ แต่เห็นแก่สิ่งของที่มองไม่เห็น เพราะว่าสิ่งของซึ่งมองเห็นอยู่นั้นเป็นของไม่ยั่งยืน แต่สิ่งซึ่งมองไม่เห็นนั้นก็ถาวรนิรันดร์

บทที่ 5

1. เพราะเรารู้ว่า ถ้าเรื่อนดินแห่งพลับพลาของเรานี้จะพังทำลายเสีย เราก็ยังมีที่อาศัยซึ่งพระเจ้าทรงโปรดประทานให้ที่มีได้สร้างด้วยมือมนุษย์ และตั้งอยู่เป็นนิตย์ในสวรรค์
2. เพราะว่าในร่างกายนี้เรายังครวญคร่ำอยู่ มีความปรารถนาอย่างยิ่งที่จะสวมที่อาศัยของเราที่มาจากสวรรค์
3. ถ้าได้สวมเช่นนั้นแล้ว เราก็จะมีได้ถูกพบเห็นว่าเปลือยเปล่าอีก
4. เพราะว่าเราผู้อาศัยในพลับพลาที่จึงครวญคร่ำเป็นทุกข์ มิใช่เพราะปรารถนาที่จะอยู่ตัวเปล่า แต่ปรารถนาจะสวมกายใหม่นั้น เพื่อว่าร่างกายของเราซึ่งจะต้องตายนั้นจะได้ถูกชีวิตอมตะกลืนเสีย
5. แต่พระเจ้าทรงเป็นผู้เตรียมเราไว้สำหรับการเปลี่ยนแปลงนี้ และพระองค์ได้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณเป็นมัดจำไว้กับเรา
6. เหตุฉะนั้นเรามั่นใจอยู่เสมออยู่แล้วว่า ขณะที่เราอยู่ในร่างกายนี้ เราอยู่ปราศจากองค์พระผู้เป็นเจ้า
7. (เพราะเราดำเนินโดยความเชื่อ มิใช่ตามที่ตามองเห็น)
8. เรามีความมั่นใจ และเราปรารถนาจะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้ามากกว่าอยู่ในร่างกายนี้
9. เหตุฉะนั้นเราตั้งเป้าของเราว่า จะอยู่ในกายนี้ก็ดี หรือไม่อยู่ก็ดี เราก็จะเป็นที่พอพระทัยของพระองค์
10. เพราะว่าจำเป็นที่เราทุกคนจะต้องปรากฏตัวที่หน้าบัลลังก์พิพากษาของพระคริสต์ เพื่อทุกคนจะได้รับสมกับการที่ได้ประพฤติในร่างกายนี้ แล้วแต่จะดีหรือชั่ว
11. เพราะเหตุที่เรารู้จักความน่าเกรงขามขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราจึงชักชวนคนทั้งหลาย แต่เราเป็นที่ประจักษ์แก่พระเจ้า และข้าพเจ้าหวังว่า เราได้ปรากฏประจักษ์แก่จิตสำนึกผิดและชอบของท่านด้วย
12. เพราะเราไม่ได้ยกย่องตัวเองกับท่านทั้งหลายอีก แต่เราให้ท่านมีโอกาสที่จะนำเราออกอวดได้ เพื่อท่านจะได้มีข้อโต้ตอบคนเหล่านั้นที่ขอบอวดในสิ่งซึ่งปรากฏ แต่มิได้อวดในสิ่งซึ่งอยู่ในจิตใจ
13. เพราะว่าถ้าเราได้ประพฤติอย่างคนเสียจริต เราก็ได้ประพฤติเพราะเห็นแก่พระเจ้า หรือถ้าเราประพฤติอย่างคนปกติ ก็เพื่อประโยชน์แก่ท่านทั้งหลาย
14. เพราะว่าความรักของพระคริสต์ได้ครอบครองเราอยู่ เพราะเราคิดเห็นอย่างนี้ว่า ถ้าผู้หนึ่งได้ตายเพื่อคนทั้งปวง เหตุฉะนั้นคนทั้งปวงจึงตายแล้ว
15. และพระองค์ได้ทรงวายพระชนม์เพื่อคนทั้งปวง เพื่อคนเหล่านั้นที่มีชีวิตอยู่จะมีได้เป็นอยู่เพื่อประโยชน์แก่ตัวเองอีกต่อไป แต่จะอยู่เพื่อพระองค์ผู้ทรงสิ้นพระชนม์ และทรงเป็นขึ้นมาเพราะเห็นแก่เขาทั้งหลาย
16. เหตุฉะนั้นตั้งแต่บัดนี้ไปเราจะไม่พิจารณาผู้ใดตามเนื้อหนัง แม้ว่าเมื่อก่อนเราเคยพิจารณาพระคริสต์ตามเนื้อหนังก็จริง แต่เดี๋ยวนี้เราจะไม่พิจารณาพระองค์เช่นนั้นอีก
17. เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดอยู่ในพระคริสต์ ผู้นั้นก็เป็นคนที่ถูกสร้างใหม่แล้ว สิ่งสารพัดที่เก่าๆก็ล่วงไป ดูเถิด กลายเป็นสิ่งใหม่ทั้งนั้น
18. ทั้งสิ้นนี้เกิดมาจากพระเจ้า ผู้ทรงให้เราคืนดีกันกับพระองค์ทางพระเยซูคริสต์ และทรงโปรดประทานให้เรารับใช้ในเรื่องการคืนดีกัน

19. คือพระเจ้าผู้สถิตในองค์พระคริสต์ทรงให้โลกนี้คืนดีกันกับพระองค์เอง มิได้ทรงถือโทษในการละเมิดของเขา และทรงมอบพระวาทะแห่งการคืนดีกันนั้นไว้กับเรา
20. ฉะนั้นเราจึงเป็นราชทูตของพระคริสต์ โดยที่พระเจ้าทรงขอรับท่านทั้งหลายทางเรา เราผู้แทนของพระคริสต์จึงขอรับท่านให้คืนดีกันกับพระเจ้า
21. เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงกระทำพระองค์ผู้ทรงไม่มีบาป ให้เป็นความบาปเพราะเห็นแก่เรา เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมของพระเจ้าทางพระองค์

บทที่ 6

1. ฉะนั้นเราผู้เป็นคนทำการร่วมกับพระองค์ขอวิงวอนท่านว่า อย่าสักแต่รับพระคุณของพระเจ้าเป็นการหาประโยชน์มิได้
2. (เพราะพระองค์ตรัสว่า 'ในเวลาอันชอบ เราได้ฟังเจ้า ในวันแห่งความรอด เราได้ช่วยเจ้า' ดูเถิด บัดนี้เป็นเวลาอันชอบ ดูเถิด บัดนี้เป็นวันแห่งความรอด)
3. เรามีได้ให้ผู้ใดมีเหตุสะดุดในสิ่งหนึ่งสิ่งใดเลย เพื่อมิให้การที่เรารับใช้ปฏิบัตินั้นเป็นที่เขาจะติเตียนได้
4. แต่ว่าการทั้งปวงเราได้กระทำตัวให้เป็นที่ชอบ เหมือนผู้รับใช้ของพระเจ้า โดยความเพียรอดทนเป็นอันมาก ในความทุกข์ ในความขัดสน ในเหตุวิบัติ
5. ในการถูกเขียน ในการที่ถูกจำคุก ในการร่วนวาย ในการงานต่างๆ ในการอดหลับอดนอน ในการอดอาหาร
6. โดยความบริสุทธิ์ โดยความรู้ โดยความอดกลั้นไว้นาน โดยใจกรุณา โดยพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ โดยความรักแท้
7. โดยพระวณะแห่งความจริง โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า โดยใช้เครื่องอาวุธแห่งความชอบธรรมด้วยมือขวาและมือซ้าย
8. โดยมีเกียรติยศและไร้เกียรติยศ โดยเล่าลือกันว่าชั่วและเล่าลือกันว่าดี เหมือนถูกเขาหาว่าเป็นคนที่ล่องวงเขาให้หลง แต่ยังเป็นคนสัตย์จริง
9. เหมือนถูกเขาหาว่าเป็นคนไม่มีใครรู้จัก แต่ยังเป็นคนที่เขาทั้งหลายรู้จักดี เหมือนคนตาย แต่ดูเถิด เรายังเป็นอยู่ เหมือนคนถูกเขียน แต่ยังไม่ตาย
10. เหมือนคนที่มีความทุกข์ แต่ยังมีชีวิตชื่นชมยินดีอยู่เสมอ เหมือนคนยากจน แต่ยังทำให้คนเป็นอันมากมั่งมี เหมือนคนไม่มีอะไรเลย แต่ยังมีสิ่งสารพัดบริบูรณ์
11. ท่านชาวโครินธ์ เราพูดกับท่านอย่างไม่ปิดบังเลย และใจของเราที่เปิดรับท่าน
12. ใจของท่านทั้งหลายไม่ได้ปิดเพราะเรา แต่ปิดเพราะความรู้สึกของตนเอง
13. ดังนั้นในการตอบสนองอย่างเดียวกัน (ข้าพเจ้าขอพูดกับท่านเหมือนอย่างพูดกับบุตร) คือจงเปิดจิตใจของท่านด้วย
14. ท่านอย่าเข้าเทียมแอกกับคนที่ไม่เชื่อ เพราะว่าความชอบธรรมจะมีหุ้นส่วนอะไรกับความอธรรม และความสว่างจะเข้าสนิทกับความมืดได้อย่างไร
15. พระคริสต์กับเบลีอัลจะลงรอยกันอย่างไรได้ หรือคนที่เชื่อจะมีส่วนอะไรกับคนที่ไม่เชื่อ
16. วิหารของพระเจ้าจะตกลงอะไรกับรูปเคารพได้ เพราะว่าท่านเป็นวิหารของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์ ดังที่พระเจ้าตรัสไว้ว่า 'เราจะอยู่ในเขาทั้งหลาย และจะดำเนินในหมู่พวกเขา และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา'
17. องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า 'เหตุฉะนั้นเจ้าจงออกจากหมู่พวกเขาเหล่านั้น และจงแยกตัวออกจากเขาทั้งหลาย อย่าแตะต้องสิ่งซึ่งไม่สะอาด แล้วเราจึงจะรับพวกเจ้าทั้งหลาย
18. เราจะเป็นบิดาของพวกเจ้าและพวกเจ้าจะเป็นบุตรชายบุตรสาวของเรา' องค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ทรงฤทธิ์ทุกประการทั้ง

สิ้นได้ตั้งตั้งนั้น

บทที่ 7

1. ท่านที่รัก เมื่อเรามีพระสัญญาเช่นนี้แล้ว ให้เราชำระตัวเราให้ปราศจากมลทินทุกอย่างของเนื้อหนังและจิตวิญญาณ และจงทำให้มีความบริสุทธิ์ครบถ้วนโดยความเกรงกลัวพระเจ้า
2. ขอรับเราเถิด เรามีได้ทำร้ายผู้ใด เรามีได้ชวนผู้ใดให้ทำชั่ว เรามีได้โกงผู้ใดเลย
3. ข้าพเจ้าพูดเช่นนี้มีไว้เพื่อจะปรักปรำท่าน เพราะข้าพเจ้าบอกแล้วว่า ท่านทั้งหลายอยู่ในใจของเราที่เดียว จะตายหรือจะเป็นก็อยู่ด้วยกัน
4. ข้าพเจ้าพูดอย่างไวใจท่านมาก และข้าพเจ้าภูมิใจเพราะท่านทั้งหลายอย่างมาก ข้าพเจ้าได้รับความชื่นชมอย่างบริบูรณ์ และในความยากลำบากของเราทุกอย่าง ข้าพเจ้าก็ยังคงมีความปีติยินดีอย่างเหลือล้น
5. เพราะแม้ว่าเมื่อเรามาถึงแคว้นมาซิโดเนียแล้ว เนื้อหนังของเราไม่ได้พักผ่อนเลย เรามีความลำบากอยู่รอบข้างภายนอกมีการต่อสู้ ภายในมีความกลัว
6. แต่ถึงกระนั้นก็ดี พระเจ้าผู้ทรงหนุนน้ำใจคนที่ท้อใจ ได้ทรงหนุนน้ำใจเราโดยทรงให้ที่ติตัสมาหาเรา
7. และมีโซ่เพียงการมาของที่ติตัสเท่านั้น แต่โดยการที่ท่านได้หนุนน้ำใจที่ติตัสด้วย ตามที่ที่ติตัสได้มาบอกเราถึงความปรารถนาอย่างยิ่งและความโศกเศร้าของท่าน และใจจดจ่อของท่านที่มีต่อข้าพเจ้า ทำให้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดีมากยิ่งขึ้น
8. เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าได้ทำให้ท่านเสียใจเพราะจดหมายฉบับนั้น ข้าพเจ้าก็ไม่เสียใจ ถึงแม้ว่าเมื่อก่อนนั้นข้าพเจ้าจะเสียใจบ้าง เพราะข้าพเจ้าเห็นว่า จดหมายฉบับนั้นทำให้ท่านมีความเสียใจเพียงชั่วขณะเท่านั้น
9. แต่บัดนี้ข้าพเจ้ามีความชื่นชมยินดี มีโซ่เพราะท่านเสียใจ แต่เพราะความเสียใจนั้นทำให้ท่านกลับใจใหม่ เพราะว่าท่านได้รับความเสียใจอย่างที่ชอบพระทัยพระเจ้า ท่านจึงไม่ได้ผลร้ายจากเราเลย
10. เพราะความเสียใจอย่างที่ชอบพระทัยพระเจ้าย่อมกระทำให้กลับใจใหม่ ซึ่งนำไปถึงความรอดและไม่เป็นที่น่าเสียใจ แต่ความเสียใจอย่างโลกนั้นย่อมนำไปถึงความตาย
11. จงพิจารณาดูว่าความเสียใจอย่างที่ชอบพระทัยพระเจ้ากระทำให้เกิดความกระตือรือร้นมากทีเดียว ทำให้เกิดความขวนขวายที่จะแก้ตัวใหม่ และการโกรธแทน ความกลัว ความปรารถนาอย่างยิ่ง ความกระตือรือร้น การแก้แค้น ในทุกสิ่งเหล่านั้นท่านได้พิสูจน์ให้เห็นแล้วว่าท่านก็หมดจดในการนี้แล้ว
12. เหตุฉะนั้นที่ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านก็มีโซ่เพราะเห็นแก่คนที่ได้ทำผิด หรือเพราะเห็นแก่คนที่ต้องทนต่อการร้าย แต่เพื่อความหวังใยของเราที่มีต่อท่านปรากฏแก่ท่านในสายพระเนตรพระเจ้า
13. โดยเหตุนี้ เราจึงมีความชื่นชมยินดีเมื่อเห็นว่าพวกท่านได้รับความชื่นชม เรามีความชื่นชมยินดีมากยิ่งขึ้นเพราะความยินดีของที่ติตัส ในการที่พวกท่านได้กระทำให้จิตใจของที่ติตัสชื่นบาน
14. ถ้าข้าพเจ้าได้อวดเรื่องพวกท่านแก่ที่ติตัส ข้าพเจ้าก็ไม่ต้องละอายใจเลย ทุกสิ่งที่เราได้กล่าวแก่ท่านเป็นความจริงฉันใด สิ่งที่เราได้อวดเรื่องพวกท่านแก่ที่ติตัสเมื่อก่อนนั้น ก็ปรากฏเป็นจริงเหมือนกันฉันนั้น
15. และเมื่อที่ติตัสระลึกถึงความเชื่อฟังของพวกท่านทั้งหลาย และการที่พวกท่านต้อนรับเขาด้วยความเกรงกลัวจนตัวสั่น เขาก็เพิ่มความรักในพวกท่านมากยิ่งขึ้น

16. ข้าพเจ้าชื่นชมยินดี เพราะว่าข้าพเจ้าไว้วางใจท่านได้ทุกอย่าง

บทที่ 8

1. ยิ่งกว่านี้ พี่น้องทั้งหลาย เราใคร่ให้ท่านทราบถึงพระคุณของพระเจ้า โดยที่พระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่คริสตจักรต่างๆในแคว้นมาซิโดเนีย
2. เพราะว่าเมื่อคราวที่พวกเขาถูกทดลองอย่างหนักได้รับความทุกข์ยาก ความยินดีสิ้นพ้นของเขาและความยากจนแสนเข็ญของเขานั้น ก็ล้นออกมาเป็นใจโอบอ้อมอารีของเขา
3. เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานได้ว่า เขาถวายโดยสุดความสามารถของเขา ที่จริงก็เกินความสามารถของเขาเสียอีก
4. และเขายังได้วิงวอนเรามากมายขอให้เรายอมรับของถวายนั้น และให้เขามีส่วนในการช่วยวิสุทธิชนด้วย
5. ไม่เหมือนที่เราได้คาดหมายไว้ แต่ได้ถวายตัวเขาเองแด่องค์พระผู้เป็นเจ้าก่อน แล้วได้มอบตัวให้เราตามพระประสงค์ของพระเจ้า
6. จนถึงกับเราได้เตือนที่ตัสว่า เมื่อเขาได้เริ่มแล้วฉันใด ก็ให้เขาทำให้สำเร็จกับท่านทั้งหลายในพระคุณนี้ด้วยเช่นกัน
7. เหตุฉะนั้นเมื่อท่านมีพร้อมบริบูรณ์ทุกสิ่ง คือความเชื่อ ถ้อยคำ ความรู้ ความกระตือรือร้นทั้งปวง และความรักต่อเรา ท่านทั้งหลายก็จงประกอบพระคุณนี้อย่างบริบูรณ์เหมือนกันเถิด
8. ข้าพเจ้าพูดอย่างนี้มีได้หมายความว่าให้เป็นคำบัญชา แต่ได้นำเรื่องของคนอื่นที่มีความกระตือรือร้นมาทดลองความรักของท่าน ดูว่าแท้หรือไม่
9. เพราะท่านทั้งหลายรู้จักพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า แม้พระองค์มีครั้ง พระองค์ก็ยังทรงยอมเป็นคนยากจน เพราะเห็นแก่ท่านทั้งหลายเพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นคนมั่งมี เนื่องจากความยากจนของพระองค์
10. และข้าพเจ้าจะออกความเห็นในเรื่องนี้ เพราะจะเป็นประโยชน์แก่ท่าน เรื่องที่ท่านได้ตั้งต้นเมื่อปีกลายนี้ และมีใช้ตั้งต้นจะกระทำเท่านั้น แต่ว่ามีน้ำใจจะกระทำด้วยนั้น
11. บัดนี้ก็ควรแล้วที่ท่านจะกระทำเรื่องนั้นให้สำเร็จเสีย เพื่อว่าเมื่อท่านมีใจพร้อมอยู่แล้ว ท่านก็จะได้ทำให้สำเร็จตามความสามารถของท่าน
12. เพราะว่าถ้ามีน้ำใจพร้อมอยู่แล้ว พระเจ้าก็พอพระทัยที่จะทรงรับตามที่ทุกคนมีอยู่ มิใช่ตามที่เขาไม่มี
13. ข้าพเจ้าไม่ได้หมายความว่า ให้การงานของคนอื่นเบาลงและให้การงานของพวกท่านหนักขึ้น
14. แต่เป็นการให้กันไปให้กันมา ในยามที่พวกท่านมีบริบูรณ์เช่นเวลานี้ ท่านก็ควรจะช่วยคนเหล่านั้นที่ขัดสน และในยามที่เขามีบริบูรณ์ เขาก็จะได้ช่วยพวกท่านเมื่อขัดสน เพื่อเป็นการให้กันไปให้กันมา
15. ตามที่มีเขียนไว้ว่า 'คนที่เก็บได้มากก็ไม่มีเหลือ และคนที่เก็บได้น้อยก็หาขาดไม่'
16. แต่ขอขอบพระคุณพระเจ้า ผู้ทรงโปรดให้ที่ตัสมีใจกระตือรือร้นอย่างนั้นเพื่อท่านทั้งหลายเหมือนกัน
17. เพราะไม่เพียงแต่เขาได้รับคำเตือนเท่านั้น แต่เขาได้ไปหาท่านเพราะเขาเองมีใจพร้อมอยู่แล้วด้วย
18. เราให้พี่น้องคนหนึ่งที่มีชื่อเสียงในการประกาศข่าวประเสริฐตามคริสตจักรทั้งหลายไปกับที่ตัสด้วย
19. และมีใช้แต่เท่านั้น คริสตจักรได้ตั้งคนนั้นไว้ให้เป็นเพื่อนเดินทางด้วยกันกับเราในพระคุณนี้ซึ่งเราได้รับใช้อยู่ เพื่อให้เป็นที่ถวายเกียรติยศแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า และเป็นที่ยกย่องน้ำใจรักพร้อมของท่าน

20. เราเจตนาจะไม่ให้คนหนึ่งคนใดติเตียนเราได้ ในเรื่องของถวายเป็นอันมากซึ่งเรารับมาแจกนั้น
21. เพราะเรามุ่งที่จะกระทำสิ่งที่ซื่อสัตย์ มิใช่เฉพาะแต่ในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าเท่านั้น แต่ในสายตาของมนุษย์ด้วย
22. เราได้ส่งพี่น้องอีกคนหนึ่งไปกับเขาทั้งสองด้วย ผู้ซึ่งเราได้ทดสอบแล้วว่า มีความกระตือรือร้นในหลายสิ่ง และเดี๋ยวนี้เขามีความกระตือรือร้นมากยิ่งขึ้น เพราะเรามีความไว้วางใจในท่านมาก
23. ถ้ามีคนใดถามถึงทิตัส ทิตัสก็เป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า และเป็นผู้ช่วยในการของท่านทั้งหลาย หรือถ้ามีคนใดถามถึงพี่น้องสองคนนั้น เขาก็เป็นทูตรับใช้ของคริสตจักรทั้งหลายและเป็นสง่าราศีของพระคริสต์
24. เหตุฉะนั้นจงให้ความรักของท่านประจักษ์แก่คนเหล่านั้น และแสดงให้แก่คริสตจักรทั้งหลายด้วย ให้สมกับที่ข้าพเจ้าได้อวดเรื่องพวกท่านให้เขาฟัง

บทที่ 9

1. ข้าพเจ้าไม่จำเป็นต้องเขียนถึงท่านในเรื่องการสงเคราะห์วิสุทธิชน
2. เพราะข้าพเจ้ารู้ว่าใจของท่านพร้อมอยู่แล้ว ข้าพเจ้าจึงพูดอวดเรื่องพวกท่านกับพวกมาซิโดเนียว่า พวกอาคาญาได้จัดเตรียมไว้พร้อมแล้วตั้งแต่ปีกลาย และความกระตือรือร้นของพวกท่านก็เร้าใจคนเป็นอันมาก
3. แต่ข้าพเจ้าได้ให้พี่น้องเหล่านั้นไป เพื่อมิให้การอวดของเราเรื่องท่านในข้อนั้นเป็นการเปล่าประโยชน์ และเพื่อให้ท่านจัดเตรียมไว้ให้พร้อมตามที่ข้าพเจ้าได้กล่าวแล้วนั้น
4. มิฉะนั้นแล้ว ถ้าชาวมาซิโดเนียบางคนมากับข้าพเจ้า และเห็นว่าท่านมิได้เตรียมพร้อมตามที่เราได้อวดไว้ นั้น (อย่าว่าแต่ท่านจะขายหน้าเลย) เราเองก็จะขายหน้าด้วย
5. เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเห็นว่าสมควรจะวิงวอนให้พี่น้องเหล่านั้นไปหาท่านก่อนข้าพเจ้า และให้จัดเตรียมของถวายของท่านไว้ ตามที่ท่านได้สัญญาไว้แล้ว เพื่อของถวายนั้นจะมีอยู่พร้อม และจะเป็นของถวายที่ให้ด้วยใจศรัทธา มิใช่ให้ด้วยการฝืนใจ
6. นี่แหละ คนที่หว่านเพียงเล็กน้อยก็จะเกี่ยวเก็บได้เพียงเล็กน้อย คนที่หว่านมากก็จะเกี่ยวเก็บได้มาก
7. ทุกคนจงให้ตามที่เขาได้คิดหมายไว้ในใจ มิใช่ให้ด้วยนึกเสียดาย มิใช่ให้ด้วยการฝืนใจ เพราะว่าพระเจ้าทรงรักคนนั้นที่ให้ออกด้วยใจยินดี
8. และพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถประทานพระคุณอันอุดมทุกอย่างแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อให้ท่านมีทุกสิ่งทุกอย่างเพียงพอสำหรับตัวเสมอ ทั้งจะมีสิ่งของบริบูรณ์สำหรับงานที่ดีทุกอย่างด้วย
9. (ตามที่เขียนไว้ว่า `เขาแจกจ่าย เขาได้ให้แก่คนยากจน ความชอบธรรมของเขาดำรงเป็นนิรันดร์')
10. ฝ่ายพระองค์ผู้ประทานพืชแก่คนที่หว่าน และประทานอาหารแก่คนที่กิน จะทรงโปรดให้พืชของท่านที่หว่านนั้นทวีขึ้นเป็นอันมาก และจะทรงให้ผลแห่งความชอบธรรมของท่านเจริญยิ่งขึ้น)
11. โดยทรงให้ท่านทั้งหลายมีสิ่งสารพัดมั่งคั่งบริบูรณ์ขึ้น เพื่อให้ท่านมีแจกจ่ายอย่างใจกว้างขวาง ซึ่งจะให้เกิดการขอบพระคุณพระเจ้า
12. เพราะว่าการรับใช้ในการปรนนิบัตินั้นมีใช้จะช่วยวิสุทธิชนซึ่งขัดสนเท่านั้น แต่ยังเป็นเหตุให้มีการขอบพระคุณพระเจ้าเป็นอันมากด้วย
13. และเนื่องจากผลแห่งการรับใช้ นั้น เขาจึงถวายเกียรติยศแด่พระเจ้า โดยเหตุที่ท่านทั้งหลายยอมฟังและตั้งใจอยู่ในอำนาจข่าวประเสริฐของพระคริสต์ และเพราะเหตุที่ท่านได้แจกจ่ายแก่เขาและแก่คนทั้งปวงด้วยใจกว้างขวาง
14. เขาก็จะวิงวอนขอพระพรให้แก่ท่านทั้งหลายและปรารภว่าท่านเป็นอันมาก เพราะเหตุพระคุณของพระเจ้าซึ่งสถิตอยู่ในท่านอย่างเหลือล้น
15. จงขอบพระคุณพระเจ้าเพราะของประทานซึ่งพระองค์ทรงประทานนั้นที่เหลือจะพรรณนาได้

บทที่ 10

1. บัดนี้ข้าพเจ้า เปาโล ขอวิงวอนต่อท่านเป็นส่วนตัว โดยเห็นแก่ความอ่อนสุภาพและพระทัยกรุณาของพระคริสต์ ข้าพเจ้าผู้ซึ่งท่านว่า เป็นคนสุภาพต่อมตนมเมื่ออยู่กับท่านทั้งหลาย แต่เมื่ออยู่ต่างหากก็เป็นคนใจกล้าต่อท่านทั้งหลาย
2. คือข้าพเจ้าขอรับรองท่านว่า เมื่อข้าพเจ้ามาอยู่กับท่านอย่าให้ข้าพเจ้าต้องแสดงความกล้าหาญด้วยความแน่ใจ อย่างที่ข้าพเจ้าคิดสำแดงต่อบางคนที่นี่เห็นว่าเรายังประพฤติดังตามเนื้อหนังนั้น
3. เพราะว่า ถึงแม้เรายังดำเนินอยู่ในเนื้อหนังก็จริง แต่เราก็ไม่ได้สู้รบตามฝ่ายเนื้อหนัง
4. (เพราะว่าศาสตราวุธแห่งการสงครามของเราไม่เป็นฝ่ายเนื้อหนัง แต่มีอำนาจอันยิ่งใหญ่จากพระเจ้าที่จะทำลายป้อมอันแข็งแกร่งลงได้)
5. คือทำลายความคิด และทิวิมานะทุกประการที่ตั้งตัวขึ้นขัดขวางความรู้ของพระเจ้า และโน้มนำความคิดทุกประการให้เข้าอยู่ใต้บังคับจนถึงเชื่อฟังพระคริสต์
6. และพร้อมที่จะแก้แค้นการไม่เชื่อฟังทุกอย่าง ในเมื่อความเชื่อฟังของท่านทั้งหลายจะสำเร็จ
7. ท่านแลดูสิ่งปรากฏภายนอกหรือ ถ้าผู้ใดมั่นใจว่าตนเป็นคนของพระคริสต์ ก็ให้ผู้นั้นคำนึงถึงตนเองอีกว่า เมื่อเขาเป็นคนของพระคริสต์ เราก็เป็นคนของพระคริสต์เหมือนกัน
8. ถึงแม้ข้าพเจ้าจะโอ้อวดมากไปสักหน่อยในเรื่องอำนาจ ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทานให้ไว้เพื่อสร้างท่าน มิใช่เพื่อทำลายท่าน ข้าพเจ้าก็จะไม่ละอาย
9. เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่คิดเห็นว่า ข้าพเจ้าอยากให้ท่านกลัวเพราะจดหมายของข้าพเจ้า
10. เพราะมีบางคนพูดว่า จดหมายของเปาโลนั้นมีน้ำหนักและมีอำนาจมากก็จริง แต่ว่าตัวเขาดูอ่อนกำลัง และคำพูดของเขาก็ใช้ไม่ได้
11. จงให้คนเหล่านั้นเข้าใจอย่างนี้ว่า เมื่อเราไม่อยู่เราพูดไว้ในจดหมายของเราว่าอย่างไร เมื่อเรามาแล้วเราก็จะกระทำอย่างนั้นด้วย
12. เราไม่ต้องการที่จะจัดอันดับหรือเปรียบเทียบตัวเราเองกับบางคนที่ยกย่องตัวเอง แต่เมื่อเขาเอาตัวของเขาเป็นเครื่องวัดกันและกัน และเอาตัวเปรียบเทียบกันและกัน เขาก็เป็นคนขาดปัญญา
13. ฝ่ายเราจะไม่โอ้อวดในสิ่งใดเกินขอบเขต แต่ว่าจะอวดในขอบเขตที่พระเจ้าทรงจัดไว้ให้เรา และพวกท่านก็อยู่ในขอบเขตนั้น
14. การที่มาถึงท่านนั้น มิใช่โดยการล่องขอบเขตอันควร เรามาจนถึงท่านทั้งหลายเพื่อประกาศข่าวประเสริฐของพระคริสต์
15. เรามีได้โอ้อวดเกินขอบเขต ไม่ได้อวดในการงานที่คนอื่นได้กระทำ แต่เราหวังใจว่า เมื่อความเชื่อของท่านจำเริญมากขึ้นแล้ว ท่านจะช่วยเราให้ขยายเขตกว้างขวางออกไปอีกเป็นอันมากตามขนาดของเรา
16. เพื่อเราจะได้ประกาศข่าวประเสริฐในเขตที่อยู่นอกท้องถิ่นของพวกท่าน โดยไม่โอ้อวดเรื่องการงานที่คนอื่นได้ทำไว้พร้อมแล้วนั้น
17. ถ้าผู้ใดจะอวด ก็จงอวดองค์พระผู้เป็นเจ้า

18. เพราะคนที่ยกย่องตัวเองไม่เป็นที่นับถือของผู้ใด คนที่น่านับถือนั้นคือคนที่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงยกย่อง

1. ข้าพเจ้าอยากจะทำให้อ่านหนังสือฟังความเขลาของข้าพเจ้าสักหน่อยหนึ่ง และให้ทนกับข้าพเจ้าจริงๆ
2. เพราะว่าข้าพเจ้าหวังแทนท่านอย่างที่เราเจ้าทรงหวังแทน เพราะว่าข้าพเจ้าได้ห่มมันพวกท่านไว้สำหรับสามมีผู้เดียว เพื่อถวายพวกท่านให้แก่พระคริสต์เป็นพรหมจารีบริสุทธิ์
3. แต่ข้าพเจ้าเกรงว่าฉันนั้นได้ล่อลวงนางเอวด้วยอุบายของมันฉันใด จิตใจของท่านก็จะถูกล่อลวงให้หลงไปจากความบริสุทธิ์ ซึ่งมีอยู่ในพระคริสต์โดยวิธีหนึ่งวิธีใดฉันนั้น
4. เพราะว่าถ้าคนใดจะมาเทศนาสั่งสอนถึงพระเยซูอีกองค์หนึ่ง ซึ่งแตกต่างกับที่เราได้เทศนาสั่งสอนนั้น หรือถ้าท่านจะรับวิญญานอื่นซึ่งแตกต่างกับที่ท่านได้รับแต่ก่อน หรือรับข่าวประเสริฐอื่นซึ่งแตกต่างกับที่ท่านได้รับไว้แล้ว แหม ท่านทั้งหลายช่างอดทนสนใจฟังเขาเสียจริงๆ
5. เพราะข้าพเจ้าคิดว่า ข้าพเจ้าไม่ต้องยกกว่าอัครสาวกชั้นผู้ใหญ่เหล่านั้นแม้แต่น้อยเลย
6. แม้ว่าข้าพเจ้าพูดไม่เก่ง แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีความรู้ ที่จริงเราก็ได้แสดงข้อนี้ให้ประจักษ์แก่พวกท่านในกิจการทุกสิ่งแล้ว
7. ข้าพเจ้าได้กระทำผิดหรือในการที่ข้าพเจ้าได้ถ่อมใจลงเพื่อยกชูท่านขึ้น เพราะข้าพเจ้าได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่พวกท่านโดยไม่ได้คิดค่าหรือ
8. ข้าพเจ้าได้ปล้นคริสตจักรอื่นด้วยการรับเงินบำรุงจากเขา เพื่อจะได้ปรนนิบัติพวกท่าน
9. และเมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านและกำลังขาดแคลนนั้น ข้าพเจ้าก็มีได้เป็นภาระแก่ผู้ใด เพราะว่า พี่น้องที่มาจากแคว้นมาซิโดเนียได้เจือจางให้พอแก่ความต้องการของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าระวังตัวไม่ให้เป็นภาระแก่พวกท่านในทางหนึ่งทางใดทุกประการ และข้าพเจ้าจะระวังตัวเช่นนั้นต่อไป
10. ความจริงของพระคริสต์มีอยู่ในข้าพเจ้าแน่ฉันใด จึงไม่มีผู้ใดในเขตแคว้นอากายาสามารถที่จะห้ามข้าพเจ้าไม่ให้อวดเรื่องนี้ได้ฉันนั้น
11. เพราะเหตุใด เพราะข้าพเจ้าไม่รักพวกท่านหรือ พระเจ้าทรงทราบดีว่าข้าพเจ้ารักพวกท่าน
12. แต่สิ่งที่ข้าพเจ้ากระทำนั้น ข้าพเจ้าจะกระทำต่อไป เพื่อข้าพเจ้าจะตัดโอกาสคนเหล่านั้นที่คอยหาโอกาส เพื่อว่าเมื่อเขาโอ้อวดนั้นเขาจะได้ปรากฏว่ามีสภาพเหมือนกับเรา
13. เพราะคนอย่างนั้นเป็นอัครสาวกเทียม เป็นคนงานที่หลอกลวง ปลอมตัวเป็นอัครสาวกของพระคริสต์
14. การกระทำเช่นนั้นไม่แปลกประหลาดเลย ถึงขาดตนเองก็ยังปลอมตัวเป็นทูตสวรรค์แห่งความสว่างได้
15. เหตุฉะนั้นจึงไม่เป็นการแปลกอะไรที่ผู้รับใช้ของซาตานจะปลอมตัวเป็นผู้รับใช้ของความชอบธรรม ทำยที่สุดของเขาจะเป็นไปตามการกระทำของเขา
16. ข้าพเจ้าขอกล่าวซ้ำอีกว่า อย่าให้ใครเห็นไปว่าข้าพเจ้าเป็นคนเขลา แต่ถ้ามี ก็ให้เขาต้อนรับข้าพเจ้าอย่างต้อนรับคนเขลาเถิด เพื่อข้าพเจ้าจะได้อวดตัวเองได้บ้าง
17. การที่ข้าพเจ้าพูดอย่างนั้น ข้าพเจ้ามิได้พูดตามอย่างองค์พระผู้เป็นเจ้า แต่พูดอย่างคนเขลา ด้วยไว้ใจตัวในการอวดนั้น

18. เพราะเมื่อเห็นว่าหลายคนเคยอวดตามเนื้อหนัง ข้าพเจ้าก็จะอวดบ้าง
19. เพราะว่าการทำงานที่ท่านทนฟังคนเขลาพูดด้วยความยินดีนั้น น่าจะเป็นเพราะท่านช่างฉลาดเสียนี้กระไร
20. เพราะท่านทนเอา ถ้ามีผู้นำท่านไปเป็นทาส ถ้ามีผู้ล้างผลาญท่าน ถ้ามีผู้มายึดของของท่านไป ถ้ามีผู้ยกตัวเองเป็นใหญ่ ถ้ามีผู้ตบหน้าท่าน
21. ข้าพเจ้าต้องพูดด้วยความละเอียดว่า ดูเหมือนเราอ่อนแอเกินไปในเรื่องนี้ไม่ว่าใครกล้าอวดในเรื่องใด (ข้าพเจ้าพูดอย่างคนเขลา) ข้าพเจ้าก็กล้าอวดเรื่องนั้นเหมือนกัน
22. เขาเป็นชาติฮีบรูหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน เขาเป็นชนชาติอิสราเอลหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน เขาเป็นเชื้อสายของอับราฮัมหรือ ข้าพเจ้าก็เป็นเหมือนกัน
23. เขาเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์หรือ ข้าพเจ้าเป็นดีกว่าเขาเสียอีก (ข้าพเจ้าพูดอย่างคนบ้า) ข้าพเจ้าทำงานมากยิ่งขึ้นกว่าเขาอีก ข้าพเจ้าถูกโบยตีเกินขนาด ข้าพเจ้าติดคุกมากกว่าเขา ข้าพเจ้าหวัดตายบ่อยๆ
24. พวกยิวเย็บข้าพเจ้าห้าครั้งๆ ละสามสิบเก้าที่
25. เขาตีข้าพเจ้าด้วยไม้เรียวสามครั้ง เขาเอาก้อนหินขว้างข้าพเจ้าครั้งหนึ่ง ข้าพเจ้าเผชิญภัยเรือแตกสามครั้ง ข้าพเจ้าลอยอยู่ในทะเลคืนหนึ่งกับวันหนึ่ง
26. ข้าพเจ้าต้องเดินทางบ่อยๆ เผชิญภัยอันน่ากลัวในแม่น้ำ เผชิญภัยจระเข้ เผชิญภัยจากชนชาติของข้าพเจ้าเอง เผชิญภัยจากคนต่างชาติ เผชิญภัยในนคร เผชิญภัยในป่า เผชิญภัยในทะเล เผชิญภัยจากพี่น้องเทียม
27. ต้องทำงานเหน็ดเหนื่อยและยากลำบาก ต้องอดหลับอดนอนบ่อยๆ ต้องหิวและกระหาย ต้องอดข้าวบ่อยๆ ต้องทนหนาวและเปลือยกาย
28. และนอกจากสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ภายนอกแล้ว ยังมีการอื่นที่บีบข้าพเจ้าอยู่ทุกวันๆ คือการดูแลคริสตจักรทั้งปวง
29. มีใครบ้างเป็นคนอ่อนกำลังและข้าพเจ้าไม่อ่อนกำลังด้วย มีใครบ้างที่ถูกทำให้สะดุดและข้าพเจ้าไม่เป็นทุกข์เป็นร้อนด้วย
30. ถ้าข้าพเจ้าจำเป็นต้องอวด ข้าพเจ้าก็จะอวดสิ่งที่แสดงว่า ข้าพเจ้าเป็นคนอ่อนกำลัง
31. พระเจ้าทรงเป็นพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา พระองค์ทรงเป็นผู้ที่ควรแก่การสรรเสริญเป็นนิรันดร์ พระองค์ทรงทราบว่ ข้าพเจ้าไม่ได้มุสา
32. ผู้ว่าราชการเมืองของกษัตริย์อาร์เรทส์ในนครดามัสกัส ให้นำทหารผ่านครดามัสกัสไว้ เพื่อจะจับตัวข้าพเจ้า
33. แต่เขาเอาตัวข้าพเจ้าใส่กระบุงใหญ่หย่อนลงทางช่องที่กำแพงนคร ข้าพเจ้าจึงพ้นจากเงื้อมมือของท่านผู้ว่าราชการ

1. ข้าพเจ้าจำจะต้องอวด ถึงแม้จะไม่มีประโยชน์อะไร แต่ข้าพเจ้าจะเล่าต่อไปถึงนิมิตและการสำแดงต่างๆซึ่งมาจากองค์พระผู้เป็นเจ้า
2. ลีบสี่ปีมาแล้วข้าพเจ้าได้รู้จักชายคนหนึ่งในพระคริสต์ เขาถูกรับขึ้นไปยังสวรรค์ชั้นที่สาม (แต่จะไปทั้งกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ หรือไปโดยไม่มีกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ พระเจ้าทรงทราบ)
3. ข้าพเจ้ารู้จักชายผู้นั้น (แต่จะไปทั้งกายหรือไม่มีกาย ข้าพเจ้าไม่ทราบ พระเจ้าทรงทราบ)
4. คือว่าคนนั้นถูกรับขึ้นไปยังเมืองบรมสุขเกษม และได้ยินวาทาซึ่งจะพูดเป็นคำไม่ได้ และมนุษย์จะพูดออกมาก็ต้องห้าม
5. สำหรับชายนั้นข้าพเจ้าอวดได้ แต่สำหรับตัวข้าพเจ้าเอง ข้าพเจ้าจะไม่อวดเลย นอกจากจะอวดถึงเรื่องการอ่อนแอของข้าพเจ้า
6. เพราะถึงแม้ว่าข้าพเจ้าอยากจะอวด ข้าพเจ้าก็ไม่ใช่คนเขลา เพราะข้าพเจ้าพูดตามความจริง แต่ข้าพเจ้าระงับไว้ ก็เพราะเกรงว่า บางคนจะยกข้าพเจ้าเกินกว่าที่เขาได้เห็นและได้ฟังเกี่ยวกับข้าพเจ้า
7. และเพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ายกตัวจนเกินไป เนื่องจากที่ได้เห็นการสำแดงมากมายนั้น ก็ทรงให้มีหนามในเนื้อของข้าพเจ้า หนามนั้นเป็นทูตของซาตานคอยทุบตีข้าพเจ้า เพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ายกตัวเกินไป
8. เรื่องหนามนั้น ข้าพเจ้าวิงวอนองค์พระผู้เป็นเจ้าถึงสามครั้ง เพื่อขอให้มันหลุดไปจากข้าพเจ้า
9. แต่พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า พระคุณของเราก็มีพอสำหรับเจ้าแล้ว เพราะความอ่อนแอมีที่ไหน เดชของเราก็มีฤทธิ์ขึ้นเต็มขนาดที่นั่น เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยินดีให้ออวดในบรรดาความอ่อนแอของข้าพเจ้า เพื่อฤทธิ์เดชของพระคริสต์จะได้อยู่ในข้าพเจ้า
10. เหตุฉะนั้นเพราะเห็นแก่พระคริสต์ ข้าพเจ้าจึงชื่นใจในความอ่อนแอของข้าพเจ้า ในการถูกว่ากล่าวต่างๆ ในการขัดสน ในการถูกข่มเหง ในการยากลำบาก เพราะว่าข้าพเจ้าอ่อนแอเมื่อใด ข้าพเจ้าก็จะแข็งแรงมากเมื่อนั้น
11. ในการอวดนั้นข้าพเจ้าก็เป็นคนเขลาไปแล้วซี ท่านบังคับข้าพเจ้าให้เป็น เพราะว่าสมควรแล้วที่ท่านจะยกย่องข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ต้องยกว่าอัครสาวกชั้นผู้ใหญ่เหล่านั้นแต่ประการใดเลย ถึงแม้ข้าพเจ้าจะไม่วิเศษอะไรเลยก็จริง
12. แท้จริงหมายสำคัญต่างๆของอัครสาวกก็ได้สำแดงให้ประจักษ์แจ้งในหมู่พวกท่านแล้ว ด้วยบรรดาความเพียรโดยหมายสำคัญ โดยการมหัศจรรย์ และโดยการอิทธิฤทธิ์
13. เพราะว่าพวกท่านเสียเปรียบคริสตจักรอื่นๆในข้อใดเล่า เว้นไว้ในข้อนี้ คือที่ข้าพเจ้าไม่ได้เป็นภาระแก่พวกท่าน การผิตนั้นขอท่านให้อภัยแก่ข้าพเจ้าเถิด
14. ดูเถิด ข้าพเจ้าเตรียมพร้อมที่จะมาเยี่ยมพวกท่านเป็นครั้งที่สาม และข้าพเจ้าจะไม่ใช่ภาระแก่พวกท่าน เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ต้องการสิ่งใดจากท่าน แต่ต้องการตัวท่าน เพราะว่าที่ลูกจะสะสมไว้สำหรับพ่อแม่ก็ไม่สมควร แต่พ่อแม่ควรสะสมไว้สำหรับลูก
15. และข้าพเจ้ามีความยินดีที่จะเสียและสละแรงหมดเพื่อท่านทั้งหลาย แม้ว่าข้าพเจ้ารักท่านมากขึ้นๆ ท่านกลับรัก

ข้าพเจ้าน้อยลง

16. ถึงแม้เป็นเช่นนั้น ข้าพเจ้าก็มีได้เป็นภาระแก่พวกท่าน แต่เหมือนเป็นผู้ชาญฉลาด ข้าพเจ้าใช้อุบายดักจับท่าน
17. ข้าพเจ้าได้ผลประโยชน์อะไรจากพวกท่านในการที่ส่งคนเหล่านั้นไปเยี่ยมพวกท่านหรือ
18. ข้าพเจ้าขอให้ทิตัสไป และพี่น้องอีกคนหนึ่งไปด้วย ทิตัสได้ผลประโยชน์จากพวกท่านบ้างหรือ เราทั้งสองมิได้ดำเนินการด้วยน้ำใจอย่างเดียวกันหรือ เรามีได้เดินตามรอยเดียวกันหรือ
19. ท่านทั้งหลายยังคิดว่าเรากำลังกล่าวแก้ตัวต่อท่านอีกหรือ ที่จริงเราพูดในพระคริสต์ตั้งเราอยู่ต่อพระพักตร์พระเจ้า และท่านที่รัก สิ่งสารพัดที่เราได้กระทำนั้น เรากระทำเพื่อท่านจะจำเริญขึ้น
20. เพราะว่าข้าพเจ้าเกรงว่าเมื่อข้าพเจ้ามาถึง ข้าพเจ้าอาจจะไม่เห็นพวกท่านเป็นเหมือนอย่าง que ข้าพเจ้าอยากเห็น และท่านจะไม่เห็นข้าพเจ้าเหมือนอย่างที่ท่านอยากเห็น คือเกรงว่าไม่เหตุใดก็เหตุหนึ่ง จะมีการวิวาทกัน ริษยากัน โกรธกัน มักใหญ่ใฝ่สูง นินทา กัน ชุบชิบส่อเสียดกัน จ้องห้องพองตัว และเกะกะวุ่นวายกัน
21. ข้าพเจ้าเกรงว่า เมื่อข้าพเจ้ากลับมา พระเจ้าของข้าพเจ้าจะทรงให้ข้าพเจ้าต่ำต้อยในหมู่พวกท่าน และข้าพเจ้าจะต้องเศร้าใจ เพราะเหตุหลายคนที่ได้ทำผิดมาก่อนแล้ว และมีได้กลับใจถึงการโสโครก การผิดประเวณี และการลามก ซึ่งเขาได้กระทำอยู่นั้น

1. ครั้งนี้จะเป็นครั้งที่สามที่ข้าพเจ้ามาเยี่ยมพวกท่าน คำพูดทุกอย่างคำต้องมีพยานสองหรือสามปาก จึงจะเป็นที่เชื่อถือได้
2. ข้าพเจ้าได้บอกท่านแต่ก่อน และข้าพเจ้าจึงบอกท่านอีกเหมือนเมื่อข้าพเจ้าได้อยู่กับท่านครั้งที่สองนั้น เดียวนี้ถึงข้าพเจ้าไม่ได้อยู่กับท่าน ข้าพเจ้าก็ยังเขียนฝากถึงเขาเหล่านั้นซึ่งได้กระทำผิดแต่ก่อน และถึงคนอื่นทั้งปวงว่า ถ้าข้าพเจ้ามาอีก ข้าพเจ้าจะไม่เว้นการติโทษใครเลย
3. เพราะว่าท่านทั้งหลายต้องการที่จะเห็นหลักฐานว่าพระคริสต์ตรัสทางข้าพเจ้า พระองค์มิได้ทรงอ่อนกำลังต่อท่าน แต่ทรงฤทธิ์มากในหมู่พวกท่าน
4. เพราะถึงแม้ว่าพระองค์ทรงถูกตรึงโดยทรงอ่อนกำลัง พระองค์ยังทรงพระชนม์อยู่โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้า เพราะว่าเราก็อ่อนกำลังด้วยกันกับพระองค์ แต่เราจะยังมีชีวิตเป็นอยู่กับพระองค์โดยฤทธิ์เดชของพระเจ้าที่มีต่อท่านทั้งหลาย
5. ท่านจงพิจารณาตัวของท่านว่า ท่านตั้งอยู่ในความเชื่อหรือไม่ จงพิสูจน์ตัวของท่านเองเถิด ท่านไม่รู้เองหรือว่า พระเยซูคริสต์ทรงสถิตอยู่ในท่านทั้งหลาย นอกจากท่านจะเป็นผู้ถูกทอดทิ้ง
6. แต่ข้าพเจ้าหวังว่าท่านคงรู้ว่าเรามีได้เป็นผู้ถูกทอดทิ้ง
7. บัดนี้ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าเพื่อท่านทั้งหลายจะไม่กระทำชั่วใดๆ มิใช่เราจะให้ปรากฏว่าเราเป็นที่ทรงชอบพระทัย แต่เพื่อท่านจะประพฤติเป็นที่ชอบ ถึงแม้จะดูเหมือนเราเองเป็นผู้ถูกทอดทิ้ง
8. เพราะว่าเราจะกระทำสิ่งใดขัดกับความจริงไม่ได้ ได้แต่ทำเพื่อความจริงเท่านั้น
9. เพราะว่าเมื่อเราอ่อนแอ และท่านเข้มแข็ง เราก็ยินดี เราปรารถนาสิ่งนี้ด้วย คือขอให้ท่านทั้งหลายบรรลุถึงความบริบูรณ์
10. เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงเขียนข้อความนี้เมื่อข้าพเจ้าไม่อยู่ ด้วยเพื่อเมื่อข้าพเจ้ามาแล้ว จะได้ไม่ต้องกวัดขັນท่าน โดยใช้อำนาจ ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดประทานให้แก่ข้าพเจ้า เพื่อการก่อกำเนิดมิใช่เพื่อการทำลายลง
11. ในที่สุดนี้ พี่น้องทั้งหลาย ขอลาก่อน ท่านจงปรับปรุงตัวให้ดี จงมีกำลังใจอันดี จงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน จงอยู่ร่วมกันอย่างสันติ และพระเจ้าแห่งความรักและสันติสุขจะทรงสถิตอยู่กับท่าน
12. จงทักทายปราศรัยกันด้วยธรรมเนียมจูบอันบริสุทธิ์
13. วิสุทธิชนทุกคนฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย
14. ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์เจ้า ความรักแห่งพระเจ้า และความสนิทสนมซึ่งมาจากพระวิญญูญาณบริสุทธิ์ จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน [จดหมายฉบับที่สองถึงชาวโครินธ์ได้เขียนจากเมืองฟิลิปปี แคว้นมาซิโดเนีย และส่งโดยทิตัสและลูกา]

กาลาเทีย

บทที่ 1

1. เปาโล ผู้เป็นอัครสาวก (มิใช่มนุษย์แต่งตั้ง หรือมนุษย์เป็นตัวแทนแต่งตั้ง แต่พระเยซูคริสต์และพระเจ้าพระบิดา ผู้ได้ทรงโปรดให้พระเยซูเป็นขึ้นมาจากความตายได้ทรงแต่งตั้ง)
2. และบรรดาพี่น้องที่อยู่กับข้าพเจ้า เรียบ คริสตจักรทั้งหลายแห่งแคว้นกาลาเทีย
3. ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด
4. พระเยซูทรงสละพระองค์เองเพราะบาปของเราทั้งหลาย เพื่อช่วยเราให้พ้นจากยุคปัจจุบันอันชั่วร้ายตามน้ำพระทัยพระเจ้าผู้เป็นพระบิดาของเรา
5. ขอให้พระองค์ทรงมีสง่าราศีตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน
6. ข้าพเจ้าประหลาดใจนักที่ท่านทั้งหลายได้ผินหน้าหนีโดยเร็วจากพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านให้เข้าไปในพระคุณของพระคริสต์ และได้ไปหาข่าวประเสริฐอื่น
7. ซึ่งมีข้ออย่างอื่นดอก แต่ว่ามีบางคนที่ทำให้ท่านยุ่งยาก และปรารถนาที่จะบิดเบือนข่าวประเสริฐของพระคริสต์
8. แต่แม้ว่าเราเองหรือทูตสวรรค์ ถ้าประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่าน ซึ่งขัดกับข่าวประเสริฐที่เราได้ประกาศแก่ท่านไปแล้วก็ให้ผู้นั้นถูกสาปแช่ง
9. ตามที่เราได้พูดไว้ก่อนแล้ว บัดนี้ข้าพเจ้าพูดอีกว่า ถ้าผู้ใดประกาศข่าวประเสริฐอื่นแก่ท่านที่ขัดกับข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้รับไว้แล้ว ผู้นั้นจะต้องถูกสาปแช่ง
10. บัดนี้ข้าพเจ้ากำลังพูดเอาใจมนุษย์หรือ หรือให้เป็นทีชอบพระทัยพระเจ้า ข้าพเจ้าอุทิศสำหรับพระจบประแจงมนุษย์หรือ ถ้าข้าพเจ้ากำลังพระจบประแจงมนุษย์อยู่ข้าพเจ้าก็ไม่ใช่ผู้รับใช้ของพระคริสต์
11. พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าอยากให้ท่านทราบข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าได้ประกาศไปแล้วนั้นไม่ใช่ของมนุษย์
12. เพราะว่าข้าพเจ้าไม่ได้รับข่าวประเสริฐนั้นจากมนุษย์ ไม่มีมนุษย์คนใดสอนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้รับข่าวประเสริฐนั้นโดยพระเยซูคริสต์ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า
13. เพราะท่านก็ได้ยินถึงชีวิตในหนหลังของข้าพเจ้า เมื่อข้าพเจ้ายังอยู่ในลัทธิยิวแล้วว่า ข้าพเจ้าได้ข่มเหงคริสตจักรของพระเจ้าอย่างร้ายแรงเหลือเกิน และพยายามที่จะทำลายเสีย
14. และเมื่อข้าพเจ้าอยู่ในลัทธิยิวนั้น ข้าพเจ้าได้ก้าวหน้าเกินกว่าเพื่อนหลายคนที่มีอายุรุ่นราวคราวเดียวกัน และที่เป็นชนชาติเดียวกัน เพราะเหตุที่ข้าพเจ้ามีใจร้อนรนมากกว่าเขาในเรื่องขนบธรรมเนียมของบรรพบุรุษของข้าพเจ้า
15. แต่เมื่อเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ผู้ได้ทรงสรรข้าพเจ้าไว้แต่ครรภ์มารดาของข้าพเจ้า และได้ทรงเรียกข้าพเจ้าโดยพระคุณของพระองค์
16. ที่จะทรงสำแดงพระบุตรของพระองค์ในตัวข้าพเจ้า เพื่อให้ข้าพเจ้าประกาศพระบุตรแก่ชนต่างชาตินั้น ในทันทีนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ได้ปรึกษากับเนื้อหนังและเลือดเลย
17. และข้าพเจ้าก็ไม่ได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มเพื่อพบกับผู้ที่ เป็นอัครสาวกก่อนข้าพเจ้า แต่ข้าพเจ้าได้ออกไปยังประเทศอาระเบีย แล้วก็กลับมายังเมืองดามัสกัสอีก

18. แล้วสามปีต่อมา ข้าพเจ้าขึ้นไปหาเปโตรที่กรุงเยรูซาเล็ม และพักอยู่กับท่านสิบห้าวัน
19. แต่ข้าพเจ้าไม่ได้พบอัครสาวกคนอื่นเลย นอกจากยากอบน้องชายขององค์พระผู้เป็นเจ้า
20. แต่เรื่องที่ข้าพเจ้าเขียนมาถึงท่านนี้ ดูก่เกิด ต่อพระพักตร์พระเจ้า ข้าพเจ้าไม่มูสาเลย
21. หลังจากนั้นข้าพเจ้าก็เข้าไปในเขตแดนซีเรียและซีลีเชีย
22. และคริสตจักรทั้งหลายในแคว้นยูเดียซึ่งอยู่ในพระคริสต์ก็ยังไม่รู้จักหน้าข้าพเจ้าเลย
23. เขาเพียงแต่ได้ยินว่า ผู้ที่แต่ก่อนเคยข่มเหงเรา บัดนี้ได้ประกาศความเชื่อซึ่งเขาได้เคยพยายามทำลาย
24. พวกเขาได้สรรเสริญพระเจ้าก็เพราะข้าพเจ้าเป็นเหตุ

บทที่ 2

1. แล้วสิบสี่ปีต่อมา ข้าพเจ้ากับบารนาบัสได้ขึ้นไปยังกรุงเยรูซาเล็มอีกและพาที่ตัสไปด้วย
2. ข้าพเจ้าขึ้นไปตามที่พระเจ้าได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้า และข้าพเจ้าได้เล่าข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศแก่ชนต่างชาติให้เขาฟัง แต่ได้เล่าให้คนสำคัญฟังเป็นส่วนตัวเกรงว่าข้าพเจ้าอาจจะวิว่งแย้งกัน หรือวิว่งแล้วโดยไร้ประโยชน์
3. แต่ถึงแม้ที่ตัสซึ่งอยู่กับข้าพเจ้าจะเป็นชาวกรีก เขาก็ไม่ได้ถูกบังคับให้เข้าสู่หน้ด
4. เพราะเหตุของพี่น้องจอมปลอมที่ได้ลอบเข้ามา เพื่อจะสอดแนมดูเสรีภาพซึ่งเรามีในพระเยซูคริสต์ เพราะพวกเขาหวังจะเอาเราไปเป็นทาส
5. แต่เราไม่ได้ยอมอ่อนข้อให้กับเขาแม้สักชั่วโมงเดียว เพื่อให้ความจริงของข่าวประเสริฐนั้นดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายต่อไป
6. แต่จากพวกเหล่านั้นที่เขาถือว่าเป็นคนสำคัญ (เขาจะเคยเป็นอะไรมาก่อนก็ตาม ก็ไม่สำคัญอะไรสำหรับข้าพเจ้าเลย พระเจ้ามิได้ทรงเห็นแก่หน้าผู้ใด) คนเหล่านั้นซึ่งเขาถือว่าเป็นคนสำคัญ ไม่ได้เพิ่มเติมสิ่งหนึ่งสิ่งใดให้แก่ข้าพเจ้าเลย
7. แต่ตรงกันข้าม เมื่อเขาเห็นว่า ข้าพเจ้าได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนเหล่านั้นที่ไม่ถือพิธีเข้าสู่หน้ด เช่นเดียวกับเปโตรได้รับมอบให้ประกาศข่าวประเสริฐแก่คนที่ถือพิธีเข้าสู่หน้ด
8. (เพราะว่า พระองค์ผู้ได้ทรงดลใจเปโตรให้เป็นอัครสาวกไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสู่หน้ด ก็ได้ทรงดลใจข้าพเจ้าให้ไปหาคนต่างชาติเหมือนกัน)
9. เมื่อยากอบ เคphasและยอห์น ผู้ที่เขานับถือว่าเป็นหลักได้เห็นพระคุณซึ่งประทานแก่ข้าพเจ้าแล้ว ก็ได้จับมือขาของข้าพเจ้ากับบารนาบัสแสดงว่าเราเป็นเพื่อนร่วมงานกัน เพื่อให้เราไปหาคนต่างชาติ และท่านเหล่านั้นจะไปหาพวกที่ถือพิธีเข้าสู่หน้ด
10. ท่านเหล่านั้นขอแต่เพียงไม่ให้เราลืมนึกถึงคนจน ซึ่งเป็นสิ่งที่ข้าพเจ้ากระตือรือร้นที่จะกระทำ
11. แต่เมื่อเปโตรมาถึงอันติโอกแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้คัดค้านท่านซึ่งๆหน้า เพราะว่าท่านทำผิดแน่
12. ด้วยว่าก่อนที่จะคนของยากอบมาถึงนั้น ท่านได้กินอยู่ด้วยกันกับคนต่างชาติ แต่พอคนพวกนั้นมาถึง ท่านก็ปลีกตัวออกไปอยู่เสียต่างหาก เพราะกลัวพวกที่ถือพิธีเข้าสู่หน้ด
13. และพวกยิวคนอื่นๆก็ได้สร้างทำตามท่านเช่นกัน แม้แต่บารนาบัสก็หลงสร้างทำตามคนเหล่านั้นไปด้วย
14. แต่เมื่อข้าพเจ้าเห็นว่าเขาไม่ได้ดำเนินในความเที่ยงธรรมตามความจริงของข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงว่าแก่เปโตรต่อหน้าคนทั้งปวงว่า ถ้าท่านเองซึ่งเป็นพวกยิวประพฤติตามอย่างคนต่างชาติ มิใช่ตามอย่างพวกยิว เหตุไฉนท่านจึงบังคับคนต่างชาติให้ประพฤติตามอย่างพวกยิวเล่า
15. เราผู้มีสัญชาติเป็นยิว และไม่ใช้คนบาปในพวกชนต่างชาติ
16. ก็ยังรู้ว่าไม่มีผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ แต่โดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เท่านั้น ถึงเราเองก็มีความเชื่อในพระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อในพระคริสต์ มิใช่โดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติ เพราะว่าโดยการประพฤติตามพระราชบัญญัตินั้น ไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดเป็นคนชอบธรรมได้

เลย'

17. แต่ถ้าในขณะที่เรากำลังชวนชายจะเป็นคนชอบธรรมโดยพระคริสต์นั้น เราเองยังปรากฏเป็นคนบาปอยู่ พระคริสต์จึงทรงเป็นผู้ส่งเสริมบาปหรือ ขอพระเจ้าอวยง้อมให้เป็นเช่นนั้นเลย
18. เพราะว่าถ้าข้าพเจ้าทำอะไรซึ่งข้าพเจ้าได้รื้อทำลายลงแล้วขึ้นมาอีก ข้าพเจ้าก็ส่อตัวเองว่าเป็นผู้ละเมิด
19. เหตุว่าโดยพระราชบัญญัตินั้นข้าพเจ้าได้ตายจากพระราชบัญญัติแล้ว เพื่อข้าพเจ้าจะได้มีชีวิตอยู่เพื่อพระเจ้า
20. ข้าพเจ้าถูกตรึงไว้กับพระคริสต์แล้ว แต่ข้าพเจ้าก็ยังมีชีวิตอยู่ ไม่ใช่ข้าพเจ้าเองมีชีวิตอยู่ต่อไป แต่พระคริสต์ต่างหากที่ทรงมีชีวิตอยู่ในข้าพเจ้า และชีวิตซึ่งข้าพเจ้าดำเนินอยู่ในร่างกายขณะนี้ ข้าพเจ้าดำเนินอยู่ด้วยความเชื่อในพระบุตรของพระเจ้า ผู้ได้ทรงรักข้าพเจ้า และได้ทรงสละพระองค์เองเพื่อข้าพเจ้า
21. ข้าพเจ้าไม่ได้กระทำให้พระคุณของพระเจ้าไร้ประโยชน์ เพราะว่าถ้าความชอบธรรมเกิดจากพระราชบัญญัติแล้ว พระคริสต์ก็ทรงสิ้นพระชนม์โดยเปล่าประโยชน์

บทที่ 3

1. โอ ชาวกาลาเทียคนเขลา ใครสะกดดวงจิตของท่านเพื่อท่านจะไม่เชื่อฟังความจริง ทั้งๆที่ภาพการถูกตรึงของพระเยซูคริสต์ปรากฏอยู่ต่อหน้าต่อตาท่านแล้ว
2. ข้าพเจ้าใคร่รู้ข้อเดียวจากท่านว่า ท่านได้รับพระวิญญาณโดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติหรือ หรือได้รับโดยการฟังด้วยความเชื่อ
3. ท่านเขลาถึงเพียงนั้นที่เดียวหรือ เมื่อท่านเริ่มต้นด้วยพระวิญญาณแล้ว บัดนี้ท่านจะให้สำเร็จด้วยเนื้อหนังหรือ
4. ท่านได้ทนทุกข์มากมายโดยไร้ประโยชน์หรือ ถ้าเป็นการไร้ประโยชน์จริงๆแล้ว
5. เหตุฉะนั้นพระองค์ผู้ทรงประทานพระวิญญาณแก่ท่าน และทรงกระทำการอัศจรรย์ท่ามกลางพวกท่าน ทรงกระทำการเช่นนั้นโดยการประพฤติตามพระราชบัญญัติหรือ หรือโดยการฟังด้วยความเชื่อ
6. ดั่งที่อับราฮัม 'ได้เชื่อพระเจ้า' และ 'และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน'
7. เหตุฉะนั้นท่านจงรู้เถิดว่า คนที่เชื่อนั้นแหละก็เป็นบุตรของอับราฮัม
8. และพระคัมภีร์นั้นรู้ล่วงหน้าว่า พระเจ้าจะทรงให้คนต่างชาติเป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ จึงได้ประกาศข่าวประเสริฐแก่อับราฮัมล่วงหน้าว่า 'ชนชาติทั้งหลายจะได้รับพระพรเพราะเจ้า'
9. เหตุฉะนั้นคนที่เชื่อจึงได้รับพระพรร่วมกับอับราฮัมผู้ซึ่งเชื่อ
10. เพราะว่าคนทั้งหลายซึ่งฟังการประพฤติตามพระราชบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง เพราะมีคำเขียนไว้ว่า 'ทุกคนที่มีได้ประพฤติตามทุกข้อความที่เขียนไว้ในหนังสือพระราชบัญญัติก็ถูกสาปแช่ง'
11. แต่เป็นที่ประจักษ์ชัดอยู่แล้วว่า ไม่มีมนุษย์คนใดเป็นผู้ชอบธรรมในสายพระเนตรของพระเจ้าด้วยพระราชบัญญัติได้เลย เพราะว่า 'คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่โดยความเชื่อ'
12. แต่พระราชบัญญัติไม่ได้อาศัยความเชื่อ เพราะ 'ผู้ที่ประพฤติตามพระราชบัญญัติ ก็จะได้ชีวิตดำรงอยู่โดยพระราชบัญญัตินั้น'
13. พระคริสต์ทรงไถ่เราให้พ้นความสาปแช่งแห่งพระราชบัญญัติ โดยการที่พระองค์ทรงยอมถูกสาปแช่งเพื่อเรา เพราะมีคำเขียนไว้ว่า 'ทุกคนที่ต้องถูกแขวนไว้บนต้นไม้ก็ต้องถูกสาปแช่ง'
14. เพื่อพระพรของอับราฮัมจะได้มาถึงคนต่างชาติทั้งหลายเพราะพระเยซูคริสต์ เพื่อเราจะได้รับพระสัญญาแห่งพระวิญญาณโดยความเชื่อ
15. พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอพูดตามอย่างมนุษย์ ถึงแม้เป็นคำสัญญาของมนุษย์ เมื่อได้รับรอกันแล้วไม่มีผู้ใดจะล้มเลิกหรือเพิ่มเติมขึ้นอีกได้
16. แล้วบรรดาพระสัญญาที่ได้ประทานไว้แก่อับราฮัมและเชื้อสายของท่านนั้น พระองค์มิได้ตรัสว่า 'และแก่เชื้อสายทั้งหลาย' เหมือนอย่างกับว่าแก่คนหลายคน แต่เหมือนกับว่าแก่คนเดียว 'และแก่เชื้อสายของท่าน' ซึ่งเป็นพระคริสต์
17. แต่ข้าพเจ้าว่าอย่างนี้ว่า พระราชบัญญัติซึ่งมาภายหลังถึงสี่ร้อยสามสิบปี จะทำลายพันธสัญญาซึ่งพระเจ้าได้ทรงตั้งไว้ในพระคริสต์เมื่อก่อนนั้น ให้พระสัญญานั้นขาดจากประโยชน์ไม่ได้

18. เพราะว่าถ้าได้รับมรดกโดยพระราชบัญญัติ ก็ไม่ใช่ได้โดยพระสัญญาอีกต่อไป แต่พระเจ้าทรงโปรดประทานมรดกนั้นให้แก่อับราฮัมโดยพระสัญญา
19. ถ้าเช่นนั้นก็มีพระราชบัญญัติไว้ทำไม ที่เพิ่มพระราชบัญญัติไว้ก็เพราะเหตุจากการละเมิด จนกว่าเชื้อสายที่ได้รับพระสัญญานั้นจะมาถึง และพวกทูตสวรรค์ได้ตั้งพระราชบัญญัตินั้นไว้โดยมือของคนกลาง
20. เพราะฉะนั้นคนที่เป็นคนกลางก็ไม่ได้เป็นคนกลางของฝ่ายเดียว แต่พระเจ้าทรงเป็นเอกพระเจ้า
21. ถ้าเช่นนั้นพระราชบัญญัติขัดแย้งกับพระสัญญาของพระเจ้าหรือ พระเจ้าไม่ยอมให้เป็นเช่นนั้นเลย เพราะว่าถ้าทรงตั้งพระราชบัญญัติอันสามารถทำให้คนมีชีวิตอยู่ได้ ความชอบธรรมก็จะมีได้โดยพระราชบัญญัตินั้นจริง
22. แต่พระคัมภีร์ได้บ่งว่า ทุกคนอยู่ในความบาป เพื่อจะประทานตามพระสัญญาแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ โดยอาศัยความเชื่อในพระเยซูคริสต์เป็นหลัก
23. แต่ก่อนที่ความเชื่อมานั้น เราถูกพระราชบัญญัติกักตัวไว้ ถูกกั้นเขตไว้จนความเชื่อจะปรากฏภายหลัง
24. เพราะฉะนั้น พระราชบัญญัติจึงเป็นครูของเราซึ่งนำเรามาถึงพระคริสต์ เพื่อเราจะได้เป็นคนชอบธรรมโดยความเชื่อ
25. แต่หลังจากความเชื่อั้นได้มาแล้ว เราจึงมีได้ยืนได้บังคับครุั้นอีกต่อไปแล้ว
26. เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้าโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์
27. เพราะเหตุว่า ทุกคนในพวกท่านที่รับบัพติศมาเข้าร่วมในพระคริสต์แล้ว ก็ได้สวมชีวิตพระคริสต์
28. จะไม่เป็นยิวหรือกรีก จะไม่เป็นทาสหรือไทย จะไม่เป็นชายหรือหญิง เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในพระเยซูคริสต์
29. และถ้าท่านเป็นของพระคริสต์แล้ว ท่านก็เป็นเชื้อสายของอับราฮัม คือเป็นผู้รับมรดกตามพระสัญญา

บทที่ 4

1. แล้วข้าพเจ้าขอพูดว่า ตราบใดที่ทายาทยังเป็นเด็กอยู่เขาก็ไม่ต่างอะไรกับทาสเลย ถึงแม้เขาจะเป็นเจ้าของทรัพย์สินสมบัติทั้งปวง
2. แต่เขาก็อยู่ใต้บังคับของผู้ปกครองและผู้ดูแล จนถึงเวลาที่บิดาได้กำหนดไว้
3. ฝ่ายเราก็เหมือนกัน เมื่อเป็นเด็กอยู่ เราก็เป็นทาสอยู่ใต้บังคับโลกธรรม
4. แต่เมื่อครบกำหนดแล้ว พระเจ้าก็ทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาประสูติจากสตรีเพศ และทรงถือกำเนิดใต้พระราชบัญญัติ
5. เพื่อจะทรงไถ่คนเหล่านั้นที่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ เพื่อให้เราได้รับฐานะเป็นบุตร
6. และเพราะท่านเป็นบุตรแล้ว พระเจ้าจึงทรงใช้พระวิญญาณแห่งพระบุตรของพระองค์เข้ามาในใจของท่าน ร้องว่า อับบา คือพระบิดา
7. เหตุฉะนั้นท่านจึงไม่ใช่ทาสอีกต่อไป แต่เป็นบุตร และถ้าเป็นบุตรแล้วท่านก็เป็นทายาทของพระเจ้าโดยทางพระคริสต์
8. แต่ก่อนนี้เมื่อท่านทั้งหลายยังไม่รู้จักพระเจ้า ท่านเป็นทาสของสิ่งซึ่งโดยสภาพแล้วไม่ใช่พระเลย
9. แต่บัดนี้เมื่อท่านรู้จักพระเจ้าแล้ว หรือที่ถูกต้องคือพระเจ้าทรงรู้จักท่านแล้ว เหตุไฉนท่านจึงจะกลับไปหาโลกธรรมซึ่งอ่อนแอและอนาถา และอยากจะเป็นทาสของสิ่งเหล่านั้นอีก
10. ท่านถือวัน เดือน ฤดู และปี
11. ข้าพเจ้าเกรงว่าการที่ข้าพเจ้าได้ทำเพื่อท่านนั้นจะไร้ประโยชน์
12. พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าวิงวอนให้ท่านเป็นเหมือนข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้าก็ได้เป็นอย่างท่านแล้วเหมือนกัน ท่านไม่ได้ทำผิดต่อข้าพเจ้าเลย
13. ท่านรู้ว่าตอนแรกที่ข้าพเจ้าประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านนั้น ก็ทำโดยความอ่อนกำลังแห่งเนื้อหนัง
14. และการทดลองของข้าพเจ้าซึ่งอยู่ในเนื้อหนังของข้าพเจ้า ท่านก็ไม่ได้ดูหมิ่นหรือปฏิเสธ แต่ได้ต้อนรับข้าพเจ้าเหมือนกับว่าเป็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งของพระเจ้า หรือเหมือนกับพระเยซูคริสต์
15. ความปลื้มใจที่ท่านได้กล่าวไว้ไปอยู่ที่ไหนเสียแล้ว เพราะข้าพเจ้าเป็นพยานให้ท่านได้ว่า ถ้าเป็นไปได้ท่านก็คงจะควักตาของท่านออกให้ข้าพเจ้า
16. ข้าพเจ้าจึงได้กลายเป็นศัตรูของท่านเพราะข้าพเจ้าบอกความจริงแก่ท่านหรือ
17. คนเหล่านั้นเอาอกเอาใจท่าน แต่ไม่ใช่ด้วยความหวังดีเลย เขาอยากจะทำร้ายท่านเพื่อท่านจะได้เอาอกเอาใจพวกเขา
18. การเอาอกเอาใจด้วยความหวังดีก็เป็นการดีตลอดไป ไม่ใช่เฉพาะแต่เมื่อข้าพเจ้าอยู่กับพวกท่านเท่านั้น
19. ลูกน้อยของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าต้องเจ็บปวดเพราะท่านอีกจนกว่าพระคริสต์จะได้ทรงก่อร่างขึ้นในตัวท่าน
20. ข้าพเจ้าปรารถนาจะอยู่กับพวกท่านเดี๋ยวนี้ และเปลี่ยนน้ำเสียงของข้าพเจ้า เพราะว่าข้าพเจ้ามีข้อสงสัยในตัวท่าน

21. ท่านที่อยากอยู่ใต้พระราชบัญญัติ ท่านไม่ได้ฟังพระราชบัญญัติหรือ จงบอกข้าพเจ้าเถิด
22. เพราะมีเขียนไว้ว่า อับราฮัมมีบุตรชายสองคน คนหนึ่งเกิดจากหญิงทาสี อีกคนหนึ่งเกิดจากหญิงที่เป็นไทย
23. บุตรที่เกิดจากหญิงทาสีนั้นก็เกิดตามเนื้อหนัง แต่ส่วนบุตรที่เกิดจากหญิงที่เป็นไทยนั้นเกิดตามพระสัญญา
24. ข้อความนี้เป็นอุปไมย ผู้หญิงสองคนนั้นได้แก่พันธสัญญาสองอย่าง คนหนึ่งมาจากภูเขาซีนาย คลอดลูกเป็นทาส คือ นางฮาการ์
25. นางฮาการ์นั้นได้แก่ภูเขาซีนายในประเทศอาระเบีย ตรงกับกรุงเยรูซาเล็มปัจจุบัน เพราะกรุงนี้กับพลเมืองเป็นทาสอยู่
26. แต่ว่ากรุงเยรูซาเล็มซึ่งอยู่เบื้องบนนั้นเป็นไทย เป็นมารดาของเราทั้งปวง
27. เพราะมีคำเขียนไว้แล้วว่า 'จงชื่นชมยินดีเถิด หญิงหมั้นผู้ไม่คลอดบุตร จงเปล่งเสียงโห่ร้อง เจ้าผู้ไม่ได้เจ็บครรภ์ ด้วยว่าหญิงที่ต้องอยู่อย่างโดดเดี่ยวก็ยังมีบุตรมากกว่าหญิงที่ยังมีสามีอยู่กับนางมากมายนัก'
28. พี่น้องทั้งหลาย บัดนี้เราเป็นบุตรแห่งพระสัญญาเช่นเดียวกับอิสอัค
29. แต่ในครั้งนั้นผู้ที่เกิดตามเนื้อหนังได้ข่มเหงผู้ที่เกิดตามพระวิญญาณฉันใด ปัจจุบันนี้ก็เหมือนกันฉันนั้น
30. แต่พระคัมภีร์ว่าอย่างไร ก็ว่า 'จงไล่หญิงทาสีกับบุตรชายของนางไปเสียเถิด เพราะว่าบุตรชายของหญิงทาสีจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกับบุตรชายของหญิงที่เป็นไทยไม่ได้'
31. เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย เราไม่ใช่บุตรของหญิงทาสี แต่เป็นบุตรของหญิงที่เป็นไทย

บทที่ 5

1. เพื่อเสรีภาพนั่นเองพระคริสต์จึงได้ทรงโปรดให้เราเป็นไทย เหตุฉะนั้นจงตั้งมั่นและอย่าเข้าเทียมแอกเป็นทาสอีกเลย
2. คุณเถิด ข้าพเจ้าเปาโลขอบอกท่านว่า ถ้าท่านรับพิธีเข้าสู่นัดพระคริสต์จะทรงทำประโยชน์อะไรให้แก่ท่านไม่ได้เลย
3. ข้าพเจ้าเป็นพยานให้ทุกคนที่รับพิธีเข้าสู่นัดทราบอีกว่า เขาถูกผูกมัดให้ประพฤติตามพระราชบัญญัติทั้งสิ้น
4. ท่านที่ปรารถนาจะเป็นคนชอบธรรมโดยพระราชบัญญัติ ก็ขาดจากพระคริสต์และหลุดพ้นจากพระคุณไปเสียแล้ว
5. เพราะว่า โดยพระวิญญูณและความเชื่อ เราก็รอดจากความชอบธรรมที่เราหวังว่าจะได้รับ
6. เพราะว่าในพระเยซูคริสต์นั้น การที่รับพิธีเข้าสู่นัดหรือไม่รับพิธีเข้าสู่นัด ก็หาเกิดประโยชน์อันใดไม่ แต่ความเชื่อต่างหากซึ่งกระทำกิจด้วยความรัก
7. ท่านวิ่งแข่งดีอยู่แล้ว ใครเล่าขัดขวางท่านไม่ให้เชื่อฟังความจริง
8. การเกลี้ยกล่อมอย่างนี้ไม่ได้มาจากพระองค์ผู้ทรงเรียกท่านทั้งหลาย
9. เชื่อขนมเพียงนิดหน่อยย่อมทำให้แปงดิบฟูขึ้นได้ทั้งก้อน
10. ข้าพเจ้าไว้วางใจท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ท่านจะไม่เชื่อถ้อยอย่างอื่นเลย ฝ่ายผู้ที่มารบกวนท่านนั้น จะเป็นใครก็ตามจะต้องได้รับโทษ
11. พี่น้องทั้งหลาย ถ้าข้าพเจ้ายังเทศนาชักชวนให้รับพิธีเข้าสู่นัด เหตุใดข้าพเจ้าจึงยังถูกข่มเหงอยู่อีกเล่า ถ้าเช่นนั้นทางเขนก็ไม่ใช่สิ่งที่ไม่ให้สะดุดแล้ว
12. ข้าพเจ้าอยากให้คนเหล่านั้นที่รบกวนท่านถูกตัดออกเสียเลย
13. พี่น้องทั้งหลาย ที่ทรงเรียกท่านก็เพื่อให้มีเสรีภาพ อย่าเอาเสรีภาพของท่านเป็นช่องทางที่จะปล่อยตัวไปตามเนื้อหนัง แต่จงรับใช้ซึ่งกันและกันด้วยความรักเกิด
14. เพราะว่า พระราชบัญญัติทั้งสิ้นนั้นสรุปได้เป็นคำเดียว คือว่า 'จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง'
15. แต่ถ้าท่านกัดและกินเนื้อกันและกัน จงระวังให้ดีเกรงว่าท่านจะทำให้กันและกันย่อยยับไป
16. แต่ข้าพเจ้าขอบอกว่า จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญูณและท่านจะไม่สนองความต้องการของเนื้อหนัง
17. เพราะว่าความต้องการของเนื้อหนังต่อสู้พระวิญญูณ และพระวิญญูณก็ต่อสู้เนื้อหนัง เพราะทั้งสองฝ่ายเป็นศัตรูกัน ดังนั้นสิ่งที่ท่านทั้งหลายปรารถนาทำจึงกระทำไม่ได้
18. แต่ถ้าพระวิญญูณทรงนำท่าน ท่านก็ไม่อยู่ใต้พระราชบัญญัติ
19. แล้วการทำงานของเนื้อหนังนั้นเห็นได้ชัด คือการเล่นชู้ การล่วงประเวณี การโสโครก การลามก
20. การนับถือรูปเคารพ การนับถือพ้อมดหมอผี การเป็นศัตรูกัน การวิวาทกัน การริษยากัน การโกรธกัน การทุ่มเถียงกัน การใฝ่สูง การแตกก๊กกัน
21. การอิจฉากัน การฆ่ากัน การเมาเหล้า การเล่นเป็นพาลเกเร และการอื่นๆในทำนองนี้อีก เหมือนที่ข้าพเจ้าได้เตือนท่านมาก่อน บัดนี้ข้าพเจ้าขอเตือนท่านเหมือนกับที่เคยเตือนมาแล้วว่า คนที่ประพฤติเช่นนั้นจะไม่ได้รับอาณาจักรของพระเจ้าเป็นมรดก

22. ฝ่ายผลของพระวิญญาณนั้นคือ ความรัก ความปลาบปลื้มใจ สันติสุข ความอดกลั้นใจ ความปรานี ความดี ความเชื่อ
23. ความสุภาพอ่อนน้อม การรู้จักบังคับตน เรื่องอย่างนี้ไม่มีพระราชบัญญัติห้ามไว้เลย
24. ผู้ที่เป็นของพระคริสต์ได้เอาเนื้อหนังกับความอยากและราคะตัณหาของเนื้อหนังตรึงไว้ที่กางเขนเสียแล้ว
25. ถ้าเรามีชีวิตอยู่โดยพระวิญญาณ ก็จงดำเนินชีวิตตามพระวิญญาณด้วย
26. เราอย่าถือตัว อย่ายั่วโทษะกัน และอย่าอิจฉาริษยากันเลย

บทที่ 6

1. พี่น้องทั้งหลาย ถ้าผู้ใดถูกรบงำอยู่ในความผิดบาป ท่านซึ่งอยู่ฝ่ายพระวิญญาณ จงช่วยผู้นั้นด้วยใจอ่อนสุภาพ ให้เขากลับตั้งตัวใหม่ โดยคิดถึงตัวเอง เกรงว่าท่านจะถูกชักจูงให้หลงไปด้วย
2. จงช่วยรับภาระของกันและกัน ท่านจึงจะทำให้พระราชบัญญัติของพระคริสต์สำเร็จ
3. เพราะว่าถ้าผู้ใดถือตัวว่าเป็นคนสำคัญ ทั้งๆที่เขาไม่สำคัญอะไรเลย ผู้นั้นก็หลอกตัวเอง
4. แต่ให้ทุกคนสำรวจกิจการของตนเองจึงจะมีอะไรๆที่จะรอดได้ในตนเองผู้เดียว ไม่ใช่เปรียบกับผู้อื่น
5. เพราะว่าทุกคนต้องแบกภาระของตนเอง
6. ส่วนผู้ที่รับคำสอนในพระวจนะแล้ว จงแบ่งสิ่งที่ดีทุกอย่างให้แก่ผู้ที่สอนตนเถิด
7. อย่าหลงเลย ท่านจะหลอกหลวงพระเจ้าไม่ได้ เพราะว่าผู้ใดหว่านอะไรลง ก็จะเกี่ยวเก็บสิ่งนั้น
8. ผู้ที่หว่านในย่านเนื้อหนังของตน ก็จะเกี่ยวเก็บความเปื่อยเน่าจากเนื้อหนังนั้น แต่ผู้ที่หว่านในย่านพระวิญญาณ ก็จะเกี่ยวเก็บชีวิตนิรันดร์จากพระวิญญาณนั้น
9. อย่าให้เราเมื่อยล้าในการทำดี เพราะว่าถ้าเราไม่ท้อใจแล้ว เราก็จะเกี่ยวเก็บในเวลาอันสมควร
10. เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีโอกาสให้เราทำดีต่อคนทั้งปวง และเฉพาะอย่างยิ่งต่อคนที่อยู่ในครอบครัวของความเชื่อ
11. ท่านจงสังเกตดูตัวอักษรที่ข้าพเจ้าเขียนถึงท่านด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่า ตัวโตเพียงใด
12. คนที่ปรารถนาได้หน้าตามเนื้อหนัง เขาบังคับให้ท่านรับพิธีเข้าสู่น้ำ เพื่อเขาจะได้ไม่ถูกข่มเหงเพราะเรื่องทางเขนของพระคริสต์เท่านั้น
13. ถึงแม้คนที่เข้าสู่น้ำแล้วก็มิได้ประพฤติตามพระราชบัญญัติ แต่เขาปรารถนาที่จะให้ท่านเข้าสู่น้ำ เพื่อเขาจะได้เอาเนื้อหนังของท่านไปรอด
14. แต่พระเจ้าไม่ทรงโปรดให้ข้าพเจ้ารอดตัวนอกจากเรื่องทางเขนของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ซึ่งโดยทางเขนนั้นโลกตรึงไว้แล้วจากข้าพเจ้า และข้าพเจ้าก็ตรึงไว้แล้วจากโลก
15. เพราะว่าในพระเยซูคริสต์ การที่ถือพิธีเข้าสู่น้ำหรือไม่ถือพิธีเข้าสู่น้ำ ไม่เป็นของสำคัญอะไร แต่การที่ถูกสร้างใหม่นั้นสำคัญ
16. สันติสุขและพระกรุณาจงมีแก่ทุกคนที่ประพฤติตามกฎนี้ และแก่ชนอิสราเอลของพระเจ้า
17. ตั้งแต่นี้ไป ขออย่าให้ผู้ใดมารบกวนข้าพเจ้าเลย เพราะว่าข้าพเจ้ามีรอยประทับตราของพระเยซูเจ้าติดอยู่ที่กายของข้าพเจ้า
18. พี่น้องทั้งหลาย ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงสถิตอยู่กับจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายด้วยเถิด เอเมน [เขียนถึงชาวกาลาเทียจากเมืองโรม]

เอเฟซัส

บทที่ 1

1. เปาโล ผู้เป็นอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า เรียน วิสุทธิชนผู้สัตย์ซื่อในพระเยซูคริสต์ ซึ่งอยู่ที่เมืองเอเฟซัส
2. ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายด้วยเถิด
3. จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้า พระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงโปรดประทานพระพรฝ่ายวิญญาณแก่เรานานาประการในสวรรคสถานโดยพระคริสต์
4. ในพระเยซูคริสต์นั้นพระองค์ได้ทรงเลือกเราไว้ ตั้งแต่ก่อนที่จะทรงเริ่มสร้างโลก เพื่อเราจะบริสุทธิ์และปราศจากตำหนิต่อพระพักตร์ของพระองค์ด้วยความรัก
5. พระองค์ทรงกำหนดเราไว้ก่อน ตามที่ขอบพระทัยพระองค์ให้เป็นบุตรโดยพระเยซูคริสต์
6. เพื่อจะให้เป็นที่ยอมรับสง่าราศีแห่งพระคุณของพระองค์ ซึ่งโดยพระคุณนั้นพระองค์ทรงบันดาลให้เราเป็นที่ขอบพระทัย ในผู้ทรงเป็นที่รักของพระองค์
7. ในพระเยซูนั้น เราได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์ คือได้รับการอภัยโทษบาปของเรา โดยพระคุณอันอุดมของพระองค์
8. ซึ่งได้ทรงประทานแก่เราอย่างเหลือล้น ให้มีปัญญาสุขุมและมีความรู้รอบคอบ
9. พระองค์ได้ทรงโปรดให้เรา รู้ความลึกกลับในพระทัยของพระองค์ ตามพระเจตนารมณ์ของพระองค์ซึ่งพระองค์ทรงดำริไว้ในพระองค์เอง
10. ประสงค์ว่าเมื่อเวลากำหนดครบบริบูรณ์แล้ว พระองค์จะทรงรวบรวมทุกสิ่งทั้งที่อยู่ในสวรรค์และในแผ่นดินโลกไว้ที่พระคริสต์
11. และในพระองค์นั้นเราได้รับมรดกที่ทรงดำริไว้ตามพระประสงค์ของพระองค์ ผู้ทรงกระทำทุกสิ่งตามที่ได้ทรงตรัสไว้ สัมกับพระทัยของพระองค์
12. เพื่อเราทั้งหลายผู้ได้วางใจในพระคริสต์ก่อนจะได้รับการแต่งตั้งให้เป็นที่สรรเสริญแก่สง่าราศีของพระองค์
13. และในพระองค์นั้นท่านทั้งหลายก็ได้วางใจเช่นเดียวกัน เมื่อท่านได้ฟังพระวจนะแห่งความจริงคือข่าวประเสริฐเรื่องความรอดของท่าน และได้เชื่อในพระองค์แล้วด้วย ท่านก็ได้รับการนิรมิตไว้ด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์แห่งพระสัญญา
14. ผู้ทรงเป็นมัดจำแห่งมรดกของเรา จนกว่าเราจะได้รับการที่พระองค์ทรงไถ่ไว้แล้วนั้น มาเป็นกรรมสิทธิ์เป็นที่ถวายสรรเสริญแด่สง่าราศีของพระองค์
15. เหตุฉะนั้นเช่นกันครั้งข้าพเจ้าได้ยินถึงความเชื่อของท่านในพระเยซูเจ้า และความรักใคร่ต่อวิสุทธิชนทั้งปวง
16. ข้าพเจ้าจึงได้ขอบพระคุณเพราะท่านทั้งหลายไม่หยุดเลย คือเอ่ยถึงท่านในคำอธิษฐานของข้าพเจ้า
17. เพื่อพระเจ้าแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา คือพระบิดาผู้ทรงสง่าราศี จะทรงโปรดประทานให้ท่านทั้งหลายมีจิตใจอันประกอบด้วยสติปัญญา และความประจักษ์แจ้งในเรื่องความรู้ถึงพระองค์
18. และขอให้จิตใจของท่านสว่างขึ้นเพื่อท่านจะได้รู้ว่า ในการที่พระองค์ทรงเรียกท่านนั้น พระองค์ได้ประทานความ

หวังอะไรแก่ท่าน และรู้ว่ามรดกของพระองค์สำหรับวิสุทธิชนมีสง่าราศีอันอุดมบริบูรณ์เพียงไร

19. และรู้ว่าฤทธานุภาพอันใหญ่ของพระองค์มีมากถึงเพียงไรสำหรับเราทั้งหลายที่เชื่อ ตามการกระทำแห่งฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์

20. ซึ่งพระองค์ได้ทรงกระทำในพระคริสต์ เมื่อทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย และให้สถิตเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระองค์เองในสวรรคสถาน

21. สูงยิ่งเหนือบรรดาเทพผู้ครอง เหนือศักดิ์เทพ เหนืออิทธิเทพ เหนือเทพอาณาจักร และเหนือนามทั้งปวงที่เขาเอ่ยขึ้น มิใช่ในยุคนี้เท่านั้นแต่ในยุคที่จะมาถึงด้วย

22. พระเจ้าได้ทรงปราบสิ่งสารพัดลงไว้ใต้พระบาทของพระคริสต์ และได้ทรงตั้งพระองค์ไว้เป็นประมุขเหนือสิ่งสารพัดแห่งคริสตจักร

23. ซึ่งเป็นพระกายของพระองค์ คือซึ่งเต็มบริบูรณ์ด้วยพระองค์ ผู้ทรงอยู่เต็มทุกอย่างทุกแห่งหน

บทที่ 2

1. พระองค์ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายมีชีวิตอยู่ แม้ว่าท่านตายแล้วโดยการละเมิดและการบาป
2. ครั้งเมื่อก่อนท่านเคยประพฤติตามวิถีของโลกนี้ตามเจ้าแห่งอำนาจในย่านอากาศ คือวิญญาณที่ครอบครองอยู่ในบุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง
3. เมื่อก่อนเราทั้งปวงเคยประพฤติเป็นพรรคพวกกับคนเหล่านั้นที่ประพฤติตามต้นหาของเนื้อหนังเช่นกัน คือกระทำตามความปรารถนาของเนื้อหนังและความคิดในใจ ตามสันดานเราจึงเป็นบุตรแห่งพระอาชญาเหมือนอย่างคนอื่น
4. แต่พระเจ้า ผู้ทรงเปี่ยมด้วยพระกรุณา เพราะเหตุความรักอันใหญ่หลวง ซึ่งพระองค์ทรงรักเรานั้น
5. ถึงแม้ว่าเมื่อเราตายไปแล้วในการบาป พระองค์ยังทรงกระทำให้เรามีชีวิตอยู่กับพระคริสต์ (ซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระองค์)
6. และพระองค์ทรงให้เราเป็นขึ้นมากับพระองค์ และทรงโปรดให้เราหนึ่งในสวรรค์สถานกับพระองค์ในพระเยซูคริสต์
7. เพื่อว่าในยุคต่อไป พระองค์จะได้ทรงสำแดงพระคุณของพระองค์อันอุดมเหลือล้น ในการซึ่งพระองค์ได้ทรงเมตตาเราในพระเยซูคริสต์
8. ด้วยว่าซึ่งท่านทั้งหลายรอดนั้นก็รอดโดยพระคุณเพราะความเชื่อ และมีไม่ใช่โดยตัวท่านทั้งหลายเอง แต่พระเจ้าทรงประทานให้
9. ความรอดนั้นจะเนื่องด้วยการกระทำก็หามิได้เพื่อมิให้คนหนึ่งคนใดอวดได้
10. เพราะว่าเราเป็นผีพระหัตถ์ของพระองค์ ที่ทรงสร้างขึ้นในพระเยซูคริสต์ เพื่อให้ประกอบภารดีซึ่งพระเจ้าได้ทรงดำริไว้ล่วงหน้าเพื่อให้เราประพฤติตามนั้น
11. เหตุฉะนั้นท่านจงระลึกว่า เมื่อก่อนท่านเคยเป็นคนต่างชาติตามเนื้อหนัง และพวกที่รับพิธีเข้าสุหนัตซึ่งกระทำแก่เนื้อหนังด้วยมือเคยเรียกท่านว่า เป็นพวกที่มีได้เข้าสุหนัต
12. จงระลึกว่า ครั้งนั้นท่านทั้งหลายเป็นคนอยู่นอกพระคริสต์ ขาดจากการเป็นพลเมืองอิสราเอลและไม่มีส่วนในบรรดาพันธสัญญาซึ่งทรงสัญญาไว้ในวัน ไม่มีที่หวัง และอยู่ในโลกปราศจากพระเจ้า
13. แต่บัดนี้ในพระเยซูคริสต์ ท่านทั้งหลายซึ่งเมื่อก่อนอยู่ไกลได้เข้ามาใกล้โดยพระโลหิตของพระคริสต์
14. เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นสันติสุขของเรา เป็นผู้ทรงกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และทรงรื้อกำแพงที่กั้นระหว่างสองฝ่ายลง
15. และได้ทรงกำจัดการซึ่งเป็นปฏิปักษ์กันในเนื้อหนังของพระองค์ คือกฎของพระบัญญัติซึ่งให้ถือศีลต่าง ๆ นั้น เพื่อจะกระทำให้ทั้งสองฝ่ายเป็นคนใหม่คนเดียวในพระองค์ เช่นนั้นแหละจึงทรงกระทำให้เกิดสันติสุข
16. และเพื่อพระองค์จะทรงกระทำให้ทั้งสองพวกคืนดีกับพระเจ้า เป็นกายเดียวโดยทางเชนซึ่งเป็นการทำให้การเป็นปฏิปักษ์ต่อกันหมดสิ้นไป
17. และพระองค์ได้เสด็จมาประกาศสันติสุขแก่ท่านที่อยู่ไกล และแก่คนที่อยู่ใกล้
18. เพราะว่าพระองค์ทรงทำให้เราทั้งสองพวกมีโอกาสเข้าเฝ้าพระบิดา โดยพระวิญญาณองค์เดียวกัน

19. เหตุฉะนั้นบัดนี้ท่านจึงไม่ใช่คนต่างด้าวต่างแดนอีกต่อไป แต่ว่าเป็นพลเมืองเดียวกันกับวิสุทธิชนและเป็นครอบครัวของพระเจ้า
20. ท่านได้ถูกประดิษฐานขึ้นบนบรอกแห่งพวกอัครสาวกและพวกศาสตาศาพยากรณ์ พระเยซูคริสต์เองทรงเป็นศิลามุมเอก
21. ในพระองค์นั้น ทุกส่วนของโครงสร้างต่อกันสนิท และเจริญขึ้นเป็นวิหารอันบริสุทธิ์ในองค์พระผู้เป็นเจ้าของเจ้า
22. และในพระองค์นั้น ท่านก็กำลังจะถูกก่อสร้างให้เป็นที่สถิตของพระเจ้าในฝ่ายพระวิญญาณด้วย

บทที่ 3

1. เพราะเหตุนี้ข้าพเจ้าเปาโล ผู้ที่ถูกจำจองเพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์เพื่อท่านซึ่งเป็นคนต่างชาติ
2. ถ้าแม้ท่านทั้งหลายได้ยินถึงพระคุณของพระเจ้าอันเป็นพันธกิจ ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าเพื่อท่านทั้งหลายแล้ว
3. และรู้ว่าพระองค์ได้ทรงสำแดงให้ข้าพเจ้ารู้ข้อลึกลับ (ตามที่ข้าพเจ้าได้เขียนไว้แล้วอย่างย่อๆ)
4. และโดยคำเหล่านั้น เมื่อท่านอ่านแล้ว ท่านก็รู้ถึงความเข้าใจของข้าพเจ้าในเรื่องความลึกลับของพระคริสต์)
5. ซึ่งในสมัยก่อน ไม่ได้ทรงโปรดสำแดงแก่บุตรทั้งหลายของมนุษย์ เหมือนอย่างบัดนี้ซึ่งทรงโปรดเผยแก่พวกอัครสาวกผู้บริสุทธิ์ และพวกศาสนทายาทของพระองค์โดยพระวิญญาณ
6. คือว่าคนต่างชาติจะเป็นผู้รับมรดกร่วมกัน และเป็นอวัยวะของกายอันเดียวกัน และมีส่วนได้รับพระสัญญาของพระองค์ในพระคริสต์โดยข่าวประเสริฐนั้น
7. ข้าพเจ้าได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้รับใช้แห่งข่าวประเสริฐ ตามพระคุณซึ่งเป็นของประทานจากพระเจ้า ซึ่งทรงโปรดประทานแก่ข้าพเจ้าโดยการกระทำแห่งฤทธิ์เดชของพระองค์
8. ทรงโปรดประทานพระคุณนี้แก่ข้าพเจ้า ผู้เป็นคนเล็กน้อยกว่าคนเล็กน้อยที่สุดในพวกวิสุทธิชนทั้งหมด ทรงให้ข้าพเจ้าประกาศแก่คนต่างชาติถึงความไพบูลย์ของพระคริสต์ อันหาที่สุดมิได้
9. และทำให้คนทั้งปวงเห็นว่า อะไรคือความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแห่งความลึกลับ ซึ่งตั้งแต่แรกสร้างโลกทรงปิดบังไว้ที่พระเจ้า ผู้ทรงสร้างสรรพทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์
10. ประสงค์จะให้เทพผู้ปกครองและศักดิ์เทพในสวรรค์ตามรู้จักปัญญาอันซับซ้อนของพระเจ้าทางคริสตจักร ณ บัดนี้
11. ทั้งนี้ก็เป็นไปตามพระประสงค์นิรันดร์ ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งไว้ในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
12. ในพระองค์นั้น เราจึงมีใจกล้า และมีโอกาสที่จะเข้าไปถึงพระองค์ด้วยความมั่นใจเพราะความเชื่อในพระองค์
13. เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอร้องท่านว่า อย่าท้อถอย เพราะความยากลำบากของข้าพเจ้าเพราะเห็นแก่ท่านซึ่งเป็นสง่าราศีของท่านเอง
14. เพราะเหตุนี้ ข้าพเจ้าจึงคุกเข่าต่อพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
15. กรอบครว้ทั้งหมดในสวรรค์และแผ่นดินโลกก็ได้ชื่อมาจากพระองค์
16. ขอให้พระองค์ทรงโปรดประทานกำลังเรียวแรงมากฝ่ายจิตใจแก่ท่าน โดยเดชพระวิญญาณของพระองค์ตามความไพบูลย์แห่งสง่าราศีของพระองค์
17. เพื่อพระคริสต์จะทรงสถิตในใจของท่านโดยความเชื่อ เพื่อว่าเมื่อท่านได้วางรากลงมั่นคงในความรักแล้ว
18. ท่านก็จะได้มีความสามารถหยั่งรู้พร้อมกับวิสุทธิชนทั้งหมด ถึงความกว้าง ความยาว ความลึก ความสูง
19. และให้เข้าใจถึงความรักของพระคริสต์ซึ่งเกินความรู้ เพื่อท่านจะได้รับความไพบูลย์ของพระเจ้าอย่างเต็มเปี่ยม
20. บัดนี้ ขอให้พระเกียรติจงมีแด่พระองค์ผู้ทรงฤทธิ์สามารถกระทำสรรพมากยิ่งกว่าที่เราจะทูลขอหรือคิดได้ ตามฤทธิ์เดชที่ประกอบกิจอยู่ภายในตัวเรา

21. ขอให้พระเกียรติจงมีแต่พระองค์ในคริสตจักร โดยพระเยซูคริสต์ตลอดทุกชั่วอายุคนเป็นนิตย์ เอเมน

บทที่ 4

1. เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าผู้ถูกจำจองเพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ขอวิงวอนท่านให้ประพาศติสมกับที่ท่านทั้งหลายถูกเรียกแล้วนั้น
2. คือจงมีใจถ่อมลงทุกอย่างและใจอ่อนสุภาพ อดกลั้นไว้นาน และอดทนต่อกันและกันด้วยความรัก
3. จงเพียรพยายามเอาสันติสุขผูกมัดความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวแห่งพระวิญญาณ
4. มีกายเดียวและมีพระวิญญาณองค์เดียว เหมือนมีความหวังใจอันเดียวที่เนื่องในการที่ทรงเรียกท่าน
5. มีองค์พระผู้เป็นเจ้าองค์เดียว ความเชื่อเดียว บัพติศมาเดียว
6. พระเจ้าองค์เดียวผู้เป็นพระบิดาของคนที่ทั้งปวง ผู้ทรงอยู่เหนือคนทั้งปวง และทั่วคนทั้งปวง และในท่านทั้งปวง
7. แต่ที่ว่าพระคุณนั้นทรงโปรดประทานแก่เราทุกคนตามขนาดที่พระคริสต์ทรงประทานให้
8. เหตุฉะนั้นพระองค์ตรัสไว้แล้วว่า 'ครั้นพระองค์เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูง พระองค์ทรงนำพวกเชลยไปเป็นเชลยอีก และประทานของประทานแก่มนุษย์'
9. (ที่กล่าวว่าพระองค์เสด็จขึ้นไปนั้น จะหมายความอย่างอื่นประการใดเล่า นอกจากว่าพระองค์ได้เสด็จลงไปสู่เบื้องต่ำของแผ่นดินโลกก่อนด้วย
10. พระองค์ผู้เสด็จลงไปนั้น ก็คือพระองค์ผู้ที่เสด็จขึ้นสู่เบื้องสูงเหนือฟ้าสวรรค์ทั้งปวงนั่นเอง เพื่อจะได้ทำให้สิ่งสารพัดสำเร็จ)
11. พระองค์จึงให้บางคนเป็นอัครสาวก บางคนเป็นศาสตาดพยากรณ์ บางคนเป็นผู้ประกาศข่าวประเสริฐ บางคนเป็นศิษยาภิบาล และอาจารย์
12. เพื่อเตรียมวิสุทธิชนให้ตีรอบคอบ เพื่อช่วยในการรับใช้ เพื่อเสริมสร้างพระกายของพระคริสต์ให้จำเริญขึ้น
13. จนกว่าเราทุกคนจะบรรลุดังความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันในความเชื่อและในความรู้ถึงพระบุตรของพระเจ้า จนกว่าเราจะโตเป็นผู้ใหญ่เต็มทีคือเต็มถึงขนาดความไพบูลย์ของพระคริสต์
14. เพื่อเราจะไม่เป็นเด็กอีกต่อไปถูกซัดไปซัดมาและหันไปเหมาด้วยลมปากแห่งคำสั่งสอนทุกอย่าง และด้วยเล่ห์กลของมนุษย์ตามอุบายฉลาดอันเป็นการล่อลวง
15. แต่ให้เราพูดความจริงด้วยใจรักเพื่อจะจำเริญขึ้นทุกอย่างสู่พระองค์ผู้เป็นศิระคือพระคริสต์
16. คือเนื่องจากพระองค์นั้น ร่างกายทั้งสิ้นที่ติดต่อสนิทและผูกพันกันโดยที่ทุกอย่างข้อต่อได้ช่วยชูกำลังตามขนาดแห่งอวัยวะทุกส่วน ร่างกายนั้นจึงได้จำเริญเติบโตขึ้นเองด้วยความรัก
17. เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงขอยืนยันและเป็นพยานในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ตั้งแต่บัดนี้ เป็นต้นไป ท่านอย่าประพาศติอย่างคนต่างชาติ ที่เขาประพาศติกันนั้นคือมีใจจดจ่ออยู่กับสิ่งที่ไม่มีการ
18. โดยที่ความเข้าใจของเขามีตมโนไปและเขาอยู่ห่างจากชีวิตซึ่งมาจากพระเจ้า เพราะเหตุความโง่ซึ่งอยู่ในตัวเขา อันเนื่องมาจากใจที่แข็งกระด้างของเขา
19. เขามีใจปราศจากความสะดุ้งต่อบาป ปล่อยตัวทำการลามก ทำการโสโครกทุกอย่างด้วยความละโมภ
20. แต่ที่ท่านไม่ได้เรียนรู้จักพระคริสต์อย่างนั้น

21. ถ้าแม่ท่านได้ฟังเรื่องพระองค์ และได้รับการสอนโดยพระองค์ตามความจริงซึ่งมีอยู่ในพระเยซูแล้ว
22. ท่านจงทิ้งมนุษย์เก่าของท่านซึ่งคู่กับวิถีชีวิตเดิมนั้นเสีย อันจะเสื่อมเสียไปตามค้นหาอันเป็นที่ล่อลวง
23. และจงให้จิตวิญญาณของท่านเปลี่ยนใหม่
24. และให้ท่านสวมมนุษย์ใหม่ซึ่งทรงสร้างขึ้นใหม่ตามแบบอย่างของพระเจ้า ในความชอบธรรมและความบริสุทธิ์ที่แท้จริง
25. เหตุฉะนั้นท่านจงเลิกพูดมุสาเสีย และ 'จงต่างคนต่างพูดความจริงกับเพื่อนบ้าน' เพราะว่าเราต่างก็เป็นอวัยวะของกันและกัน
26. 'โกรธก็โกรธเถิด แต่อย่าทำบาป' อย่าให้ถึงตะวันตกท่านยังโกรธอยู่
27. และอย่าให้โอกาสแก่พญามาร
28. คนที่เคยขโมยก็อย่าขโมยอีก แต่จงใช้มือทำงานที่ดียิ่งกว่า เพื่อจะได้มีอะไรๆ แจกให้แก่คนที่ขัดสน
29. อย่าให้คำหยาบคายออกมาจากปากท่านเลย แต่จงกล่าวคำที่ดี และเป็นประโยชน์ให้เกิดความจำเริญเพื่อจะได้เป็นคุณแก่คนที่ได้ยินได้ฟัง
30. และอย่าทำให้พระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระเจ้าเสียพระทัย เพราะโดยพระวิญญาณนั้นท่านได้ถูกประทับตราหมายท่านไว้จนถึงวันที่ทรงไถ่ให้รอด
31. จงให้ใจขมขื่น และใจขัดเคือง และใจโกรธ และการทะเลาะเถียงกัน และการพูดเสียดสี กับการคิดปองร้ายทุกอย่าง อยู่ห่างไกลจากท่านเถิด
32. และท่านจงเมตตาต่อกัน มีใจเอ็นดูต่อกัน และอภัยโทษให้กันเหมือนดังที่พระเจ้าได้ทรงโปรดอภัยโทษให้ท่าน เพราะเห็นแก่พระคริสต์

บทที่ 5

1. เหตุฉะนั้นท่านจงเลียนแบบของพระเจ้า ให้สมกับเป็นบุตรที่รัก
2. และจงดำเนินชีวิตในความรักเหมือนดังที่พระคริสต์ได้ทรงรักเรา และทรงประทานพระองค์เองเพื่อเราให้เป็นเครื่องถวาย และเครื่องบูชาแด่พระเจ้าเพื่อเป็นกลิ่นสุคนธรสอันหอมหวาน
3. แต่การเอ่ยถึงการล่องประเวณี การลามกต่างๆและความโลภ อย่าให้มีขึ้นในพวกท่านเลยจะได้สมกับที่ท่านเป็นวิสุทธิชน
4. ทั้งอย่าพูดหยาบคาย พูดเล่นไม่เป็นเรื่อง และพูดตลกหยาบโลนเกเร ซึ่งเป็นการไม่สมควร แต่ให้ขอบพระคุณดีกว่า
5. เพราะท่านรู้แน่ว่า คนล่องประเวณี คนโสโครก คนโลภ ที่เป็นคนไหว้รูปเคารพ จะได้อาณาจักรของพระคริสต์และของพระเจ้าเป็นมรดกก็หาไม่ได้
6. อย่าให้ผู้ใดล่องท่านด้วยคำที่ไม่มีสาระ เพราะการกระทำเหล่านั้นเอง พระเจ้าจึงทรงลงพระอาญาแก่บุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง
7. เหตุฉะนั้นท่านอย่าคบหาสมาคมกับคนเหล่านั้นเลย
8. เพราะว่าเมื่อก่อนท่านเป็นความมืด แต่บัดนี้ท่านเป็นความสว่างแล้วในองค์พระผู้เป็นเจ้า จงดำเนินชีวิตอย่างลูกของความสว่าง
9. (ด้วยว่าผลของพระวิญญาณคือ ความดีทุกอย่างและความชอบธรรมทั้งมวลและความจริงทั้งสิ้น)
10. ท่านจงพิสูจน์ดูว่า ทำประการใดจึงจะเป็นที่ขอบพระทัยองค์พระผู้เป็นเจ้า
11. และอย่าเข้าส่วนกับกิจการของความมืดอันไร้ผล แต่จงติเตียนกิจการเหล่านั้นดีกว่า
12. เพราะว่าแม้แต่จะพูดถึงการเหล่านั้น ซึ่งพวกเขากระทำในที่ลับก็ยังเป็นที่น่าละอาย
13. แต่สิ่งสารพัดที่ถูกติเตียนแล้ว ก็จะมีปรากฏแจ้งโดยความสว่าง เพราะว่าทุกสิ่งซึ่งให้ปรากฏแจ้งก็คือความสว่าง
14. เหตุฉะนั้นพระองค์ตรัสแล้วว่า 'คนที่หลับอยู่งัดตื่นขึ้นและจงฟื้นขึ้นมาจากความตาย และพระคริสต์จะทรงส่องสว่างแก่ท่าน'
15. เหตุฉะนั้นท่านจงระมัดระวังในการดำเนินชีวิตให้ดี อย่าให้เหมือนคนไร้ปัญญา แต่ให้เหมือนคนมีปัญญา
16. จงฉวยโอกาสเพราะว่าทุกวันนี้เป็นกาลที่ชั่ว
17. เหตุฉะนั้นอย่าเป็นคนโง่เขลา แต่จงเข้าใจน้ำพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่าเป็นอย่างไร
18. และอย่าเมาเหล้าองุ่นซึ่งจะทำให้เสียคน แต่จงประกอบด้วยพระวิญญาณ
19. จงปราศรัยกันด้วยเพลงสดุดี เพลงนมัสการและเพลงฝ่ายจิตวิญญาณ คือร้องเพลงสรรเสริญและสดุดีจากใจของท่านถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า
20. จงขอบพระคุณพระเจ้าคือพระบิดาสำหรับสิ่งสารพัดเสมอ ในพระนามพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
21. จงยอมฟังกันและกันด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า
22. ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีของตนเหมือนยอมฟังองค์พระผู้เป็นเจ้า

23. เพราะว่าสามีเป็นศิรัษะของภรรยา เหมือนพระคริสต์ทรงเป็นศิรัษะของคริสตจักร และพระองค์ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของกายนั้น
24. เหตุฉะนั้นคริสตจักรยอมฟังพระคริสต์ฉันใด ภรรยาก็ควรยอมฟังสามีทุกประการฉันนั้น
25. ฝ่ายสามีก็จงรักภรรยาของตน เหมือนอย่างทีพระคริสต์ทรงรักคริสตจักร และทรงประทานพระองค์เองเพื่อคริสตจักร
26. เพื่อพระองค์จะได้ทรงแยกตั้งไว้ และชำระคริสตจักรนั้นให้บริสุทธิ์โดยการล้างด้วยน้ำโดยพระวจนะ
27. เพื่อพระองค์จะได้ทรงมอบคริสตจักรที่มีสง่าราศีแต่พระองค์เอง ไม่มีจุดด่างพร้อย ริ้วรอย หรือมลทินใดๆเลย แต่บริสุทธิ์ปราศจากตำหนิ
28. เช่นนั้นแหละ สามีจึงควรจะรักภรรยาของตนเหมือนรักกายของตนเอง ผู้ที่รักภรรยาของตนก็รักตนเอง
29. เพราะว่าไม่มีผู้ใดเกลียดชังเนื้อหนังของตนเอง มีแต่เลี้ยงดูและทะนุถนอม เหมือนองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงกระทำแก่คริสตจักร
30. เพราะว่าเราเป็นอวัยวะแห่งพระกายของพระองค์ แห่งเนื้อหนังของพระองค์ และแห่งกระดูกของพระองค์
31. 'เพราะเหตุนี้ผู้ชายจะจากบิดามารดาของเขา จะไปผูกพันอยู่กับภรรยา และเขาทั้งสองจะเป็นเนื้ออันเดียวกัน'
32. ข้อนี้เป็นข้อลึกลับที่สำคัญมาก แต่ข้าพเจ้าพูดถึงพระคริสต์กับคริสตจักร
33. ถึงอย่างไรก็ดี ท่านทุกคนจงต่างก็รักภรรยาของตนเหมือนรักตนเอง และภรรยาก็จงยำเกรงสามีของตน

บทที่ 6

1. ฝ่ายบุตรจงนบอบเชื่อฟังบิดามารดาของตนในองค์พระผู้เป็นเจ้า เพราะกระทำอย่างนั้นเป็นการถูก
2. 'จงให้เกียรติแก่บิดามารดาของเจ้า' นี่เป็นพระบัญญัติข้อแรกที่มีพระสัญญาไว้ด้วย
3. 'เพื่อเจ้าจะอยู่เย็นเป็นสุข และมีอายุยืนนานที่แผ่นดินโลก'
4. ฝ่ายท่านผู้เป็นบิดาย่าวยุตรของตนให้เกิดโทษ แต่จงอบรมบุตรด้วยการสั่งสอนและการตักเตือนตามหลักขององค์พระผู้เป็นเจ้า
5. ฝ่ายพวกทาสจงเชื่อฟังผู้ที่เป็นายฝ่ายเนื้อหนังด้วยใจเกรงกลัวจนตัวสั่น ด้วยน้ำใสใจจริงเหมือนกระทำแก่พระคริสต์
6. ไม่เหมือนอย่างคนที่ทำแต่ต่อหน้า อย่างคนที่ทำให้ชอบใจคน แต่จงทำเหมือนอย่างทาสของพระคริสต์คือกระทำตามชอบพระทัยพระเจ้าด้วยความเต็มใจ
7. จงปรนนิบัตินายด้วยจิตใจซื่อซื่อซื่อซื่อ เหมือนกับปรนนิบัติองค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ใช่ปรนนิบัติมนุษย์
8. เพราะท่านรู้อยู่แล้วว่าผู้ใดกระทำความดีประการใด ผู้นั้นก็จะได้รับบำเหน็จอย่างนั้นจากองค์พระผู้เป็นเจ้าอีก ไม่ว่าจะเขาจะเป็นทาสหรือเป็นไทย
9. ฝ่ายนายจงกระทำต่อทาสในท่านองเดียวกัน คืออย่าขู่เข็ญเขา เพราะท่านก็รู้แล้วว่านายของท่านทรงประทับอยู่ในสวรรค์ และพระองค์ไม่ทรงเลือกหน้าผู้ใดเลย
10. พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า สุดท้ายนี้ขอท่านจงมีกำลังขึ้นในองค์พระผู้เป็นเจ้า และในฤทธิ์เดชอันมหัศจรรย์ของพระองค์
11. จงสวมยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าเพื่อจะต่อต้านยุทธอุบายของพญามารได้
12. เพราะว่าเราไม่ได้ต่อสู้กับเนื้อหนังและเลือดแต่ต่อสู้กับเทพผู้ครอง ศักดิ์เทพ เทพผู้ครองพิภพในโมหะความมืดแห่งโลกนี้ ต่อสู้กับเหล่าวิญญาณที่ชั่วในสถานฟ้าอากาศ
13. เหตุฉะนั้นจงรับยุทธภัณฑ์ทั้งชุดของพระเจ้าไว้ เพื่อท่านจะได้ต่อต้านในวันอันชั่วร้ายนั้นและเมื่อเสร็จแล้วจะยืนมั่นได้
14. เหตุฉะนั้นท่านจงยืนมั่น เอาความจริงคาดเอว เอาความชอบธรรมเป็นทับทรวงเครื่องป้องกันอก
15. และเอาข้าวประเสริฐแห่งสันติสุข ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดความพรั่งพร้อมมาสวมเป็นรองเท้า
16. และพร้อมกับสิ่งทั้งหมดนี้ จงเอาความเชื่อเป็นโล่ ด้วยโล่นั้นท่านจะได้ดับลูกศรเพลิงของผู้ชั่วร้ายนั้นเสีย
17. จงเอาความรอดเป็นหมวกเหล็กป้องกันศีรษะและจงถือพระแสงของพระวิญญาณ คือพระวจนะของพระเจ้า
18. จงอธิษฐานวิงวอนทุกอย่างและจงขอโดยพระวิญญาณทุกเวลา ทั้งนี้จงระวังตัวด้วยความเพียรทุกอย่าง จงอธิษฐานเพื่อวิสุทธิชนทุกคน
19. และอธิษฐานเพื่อข้าพเจ้าด้วย เพื่อจะทรงประทานให้ข้าพเจ้ามีคำพูดและเกิดใจกล้าประกาศถึงข้อลึกลับแห่งข่าวประเสริฐได้
20. เพราะข่าวประเสริฐนี้เองทำให้ข้าพเจ้าเป็นทาสผู้ต้องติดโซ่อยู่ เพื่อข้าพเจ้าจะเล่าข่าวประเสริฐด้วยใจกล้าตามที่

ข้าพเจ้าควรจะกล่าว

21. แต่เพื่อให้ท่านได้รู้เหตุการณ์ทั้งปวงของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเป็นอยู่อย่างไร ทีคิกัส ซึ่งเป็นน้องที่รักและเป็นผู้รับใช้อันสัตย์ซื่อในองค์พระผู้เป็นเจ้า จะได้บอกท่านให้ทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวง
22. ข้าพเจ้าให้ผู้นี้ไปหาท่าน ก็เพราะเหตุนี้เอง คือให้ท่านได้ทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงของเรา และเพื่อให้เขาหนุนน้ำใจของท่าน
23. ขอให้พวกพี่น้องได้รับสันติสุขและความรักโดยความเชื่อมาจากพระเจ้าพระบิดาและจากพระเยซูคริสต์เจ้า
24. ขอพระคุณดำรงอยู่กับบรรดาคนที่รักพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราด้วยความจริงใจ เอเมน [เขียนถึงชาวเอเฟซัสจากเมืองโรม และส่งโดยทีคิกัส]

ฟิลิปป์

บทที่ 1

1. เปาโลและทิโมธี ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ เรียน บรรดาวิสุทธิชนในพระเยซูคริสต์ ซึ่งอยู่ในเมืองฟีลิปปี ทั้งบรรดาเจ้าอธิการและผู้ช่วย
2. ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดั่งรายอยู่กับท่านเถิด
3. ข้าพเจ้าระลึกถึงท่านเมื่อใด ข้าพเจ้าก็ขอบพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้าทุกครั้ง
4. และทุกเวลาที่ข้าพเจ้าอธิษฐานเพื่อท่านทุกคน ข้าพเจ้าก็ทูลขอด้วยความยินดี
5. เพราะเหตุที่ท่านทั้งหลายมีส่วนร่วมในข่าวประเสริฐด้วยกัน ตั้งแต่วันแรกมาจนกระทั่งบัดนี้
6. ข้าพเจ้าแน่ใจในสิ่งนี้ว่า พระองค์ผู้ทรงตั้งต้นการดีไว้ในพวกท่านแล้ว จะทรงกระทำให้สำเร็จจนถึงวันแห่งพระเยซูคริสต์
7. การที่ข้าพเจ้าคิดอย่างนั้นเนื่องด้วยท่านทั้งหลายก็สมควรแล้ว เพราะว่าข้าพเจ้ามีท่านในใจของข้าพเจ้า ท่านทั้งหลายได้รับส่วนในพระคุณด้วยกันกับข้าพเจ้า ในการที่ข้าพเจ้าถูกจำจอง และในการกล่าวแก้ และหนุนให้ข่าวประเสริฐนั้นตั้งมั่นคงอยู่
8. เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นพยานของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าเป็นห่วงท่านทั้งหลายเพียงไรตามพระทัยเมตตาของพระเยซูคริสต์
9. และข้าพเจ้าอธิษฐานขอให้ความรักของท่านจำเริญยิ่งขึ้นในความรู้และในวิจรรณญาณทุกอย่าง
10. เพื่อท่านทั้งหลายจะสังเกตได้ว่าสิ่งใดประเสริฐที่สุด และเพื่อท่านจะได้เป็นคนซื่อสัตย์ และไม่เป็นที่ติได้ จนถึงวันของพระคริสต์
11. จะได้เป็นผู้ที่บริบูรณ์ด้วยผลของความชอบธรรม ซึ่งเกิดขึ้นโดยพระเยซูคริสต์ เพื่อถวายพระเกียรติและความสรรเสริญแด่พระเจ้า
12. พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านทราบว่าการทักท้วงที่อุบัติขึ้นกับข้าพเจ้านั้น ได้กลับเป็นเหตุให้ข่าวประเสริฐแผ่แพร่กว้างออกไป
13. จนการที่ข้าพเจ้าถูกพันธนาการเพราะพระคริสต์นั้น ก็ปรากฏทั่วตึกนั้นและทั่วสถานที่แห่งอื่นๆทั้งสิ้น
14. และพี่น้องมากมายในองค์พระผู้เป็นเจ้าที่ได้เกิดความเชื่อมั่นเนื่องด้วยเครื่องพันธนาการทั้งหลายของข้าพเจ้า และพวกเขาก็มีใจกล้าขึ้นที่จะกล่าวพระวจนะนั้นโดยปราศจากความกลัว
15. ความจริงมีบางคนประกาศพระคริสต์ด้วยจิตใจริษยาและห่มเถียงกัน แต่ก็มีคนอื่นที่ประกาศด้วยใจหวังดี
16. ฝ่ายหนึ่งประกาศพระคริสต์ด้วยการชิงดีชิงเด่นกัน ไม่ใช่ด้วยความจริงใจ จงใจจะเพิ่มความทุกข์ยากให้แก่เครื่องพันธนาการของข้าพเจ้า
17. แต่ฝ่ายหนึ่งประกาศด้วยใจรัก โดยรู้แล้วว่าทรงตั้งข้าพเจ้าไว้ป้องกันข่าวประเสริฐนั้นไว้
18. ถ้าเช่นนั้นจะแปลกอะไร แม้เขาจะประกาศด้วยประการใดก็ตาม จะเป็นด้วยการแก้แค้นทำก็ดี หรือด้วยใจจริงก็ดี แต่เขาก็ได้ประกาศพระคริสต์ ในการนี้ทำให้ข้าพเจ้ามีความยินดี และจะมีความชื่นชมยินดีต่อไปด้วย
19. เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า โดยคำอธิษฐานของท่าน และโดยการช่วยเหลือของพระวิญญาณแห่งพระเยซูคริสต์นี้ จะเป็น

เหตุให้ข้าพเจ้ารับการช่วยให้พ้น

20. เพราะว่าเป็นความมุ่งมาดปรารถนาและความหวังของข้าพเจ้าว่า ข้าพเจ้าจะไม่ได้รับความละอายใดๆเลย แต่เมื่อก่อนทุกครั้งมีใจกล้าเสมอฉันใด บัดนี้ก็ขอให้เป็นอย่างเดียวกันฉันนั้น พระคริสต์จะได้ทรงรับเกียรติในร่างกายของข้าพเจ้าเสมอ แม้จะโดยชีวิตหรือโดยความตาย
21. เพราะสำหรับข้าพเจ้านั้น การมีชีวิตอยู่ก็เพื่อพระคริสต์ และการตายก็ได้กำไร
22. ถ้าข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ในร่างกาย ข้าพเจ้าก็จะทำงานให้เกิดผล แต่ข้าพเจ้าบอกไม่ได้ว่าจะเลือกฝ่ายไหนดี
23. ข้าพเจ้าลึกลับใจอยู่ในระหว่างสองฝ่ายนี้ คือว่า ข้าพเจ้ามีความปรารถนาที่จะจากไปเพื่ออยู่กับพระคริสต์ ซึ่งประเสริฐกว่ามากนัก
24. แต่การที่ข้าพเจ้ายังมีชีวิตอยู่ในร่างกายนี้ ก็มีความจำเป็นสำหรับพวกท่านมากกว่า
25. เมื่อข้าพเจ้าแน่ใจอย่างนี้แล้ว ข้าพเจ้าก็ทราบที่ข้าพเจ้าจะยังอยู่ และคงอยู่กับท่านทั้งหลายเพื่อให้ท่านจำเริญขึ้นและชื่นชมยินดีในความเชื่อ
26. เพื่อความปลาบปล้ำของท่านจะมากยิ่งขึ้นในพระเยซูคริสต์เนื่องด้วยข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าจะมาหาท่านอีก
27. ขอแต่เพียงให้ท่านดำเนินชีวิตให้สมกับข่าวประเสริฐของพระคริสต์ เพื่อว่าแม้ข้าพเจ้าจะมาหาท่านหรือไม่ก็ตาม ข้าพเจ้าก็จะได้รับข่าวของท่านว่า ท่านตั้งมั่นคงอยู่ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ต่อสู้เหมือนอย่างเป็นคนเดียวเพื่อความเชื่อแห่งข่าวประเสริฐนั้น
28. และไม่เกรงกลัวผู้ที่ขัดขวางท่านแต่ประการใดเลย เมื่อเป็นเช่นนี้ก็จะเป็นที่ประจักษ์แก่เขาว่า พวกเขาจะถึงซึ่งความพินาศ แต่พวกท่านก็จะถึงซึ่งความรอด และการนั้นมาจากพระเจ้า
29. เพราะว่าได้ทรงโปรดแก่ท่านเพราะเห็นแก่พระคริสต์ มิใช่ให้ท่านเชื่อถือในพระองค์เท่านั้น แต่ให้ท่านทนความทุกข์ยากเพราะเห็นแก่พระองค์ด้วย
30. คือให้ท่านต้องต่อสู้เช่นเดียวกับที่ท่านได้เห็นข้าพเจ้าต่อสู้ และซึ่งท่านได้ยืนยันว่าข้าพเจ้ากำลังสู้ อยู่ในขณะนี้

บทที่ 2

1. เหตุฉะนั้นถ้าได้รับการเข้าใจประการใดในพระคริสต์ ถ้ามีการหนุนใจประการใดในความรัก ถ้ามีส่วนประการใดกับพระวิญญาณ ถ้ามีการรักใคร่เอ็นดูและเห็นอกเห็นใจประการใด
2. ก็ขอให้ท่านทำให้ความยินดีของข้าพเจ้าเต็มเปี่ยม ด้วยการมีความคิดอย่างเดียวกัน มีความรักอย่างเดียวกัน มีใจรู้สึกและคิดพร้อมเพรียงกัน
3. อย่าทำสิ่งใดในทางพุ่มเถียงกันหรืออวดดี แต่จงมีใจถ่อมถือนอกเหนือคนอื่นดีกว่าตัว
4. อย่าให้ต่างคนต่างเห็นแก่ประโยชน์ของตนฝ่ายเดียว แต่จงเห็นแก่ประโยชน์ของคนอื่นๆด้วย
5. ท่านจงมีน้ำใจอย่างนี้ เหมือนอย่างที่เราเคยชูคริสต์ทรงมีด้วย
6. พระองค์ผู้ทรงสภาพของพระเจ้า แต่มิได้ทรงถือว่าการเท่าเทียมกับพระเจ้านั้นเป็นสิ่งที่จะต้องยึดถือ
7. แต่ได้กลับทรงสละ และทรงรับสภาพทาส ทรงถือกำเนิดเป็นมนุษย์
8. และเมื่อทรงปรากฏพระองค์ในสภาพมนุษย์แล้ว พระองค์ก็ทรงถ่อมพระองค์ลง ยอมเชื่อฟังจนถึงความมรณา กระทั่งความมรณาที่กางเขน
9. เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงได้ทรงยกพระองค์ขึ้นอย่างสูงที่สุดด้วย และได้ทรงประทานพระนามเหนือนามทั้งปวงให้แก่พระองค์
10. เพื่อ 'หัวเข่าทุกหัวเข่า' ในสวรรค์ก็ดี ที่แผ่นดินโลกก็ดี ได้พื้นแผ่นดินโลกก็ดี 'จะต้องคุกกราบลง' นมัสการในพระนามแห่งพระเยซูนั้น
11. และเพื่อ 'ลิ้นทุกลิ้นจะยอมรับ' ว่าพระเยซูคริสต์ทรงเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า อันเป็นการถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าพระบิดา
12. เหตุฉะนั้นพวกที่รักของข้าพเจ้า เหมือนท่านทั้งหลายได้ยอมเชื่อฟังทุกเวลา และไม่ใช้เมื่อข้าพเจ้าอยู่ด้วยเท่านั้น แต่เดี๋ยวนี้เมื่อข้าพเจ้าไม่อยู่ด้วย ท่านทั้งหลายจงให้ความรอดของตนเกิดผลด้วยความเกรงกลัวตัวสั่น
13. เพราะว่าพระเจ้าเป็นผู้ทรงกระทำกิจอยู่ภายในท่าน ทั้งให้ท่านมีใจปรารถนาและให้ประพฤติตามชอบพระทัยของพระองค์
14. จงกระทำสิ่งสารพัดโดยปราศจากการบ่นและการพุ่มเถียงกัน
15. เพื่อท่านทั้งหลายจะปราศจากตำหนิและไม่มีความผิด เป็น 'บุตรที่ปราศจากตำหนิของพระเจ้า' ในท่ามกลาง 'ยุคที่คดโกงและวิปลาส' ท่านปรากฏในหมู่พวกเขาจุดดวงสว่างต่างๆในโลก
16. จงยึดมั่นในพระวาตะแห่งชีวิต เพื่อข้าพเจ้าจะได้ชื่นชมยินดีในวันของพระคริสต์ว่า ข้าพเจ้าไม่ได้วิ่งเปล่าๆ และไม่ได้ทำงานโดยเปล่าประโยชน์
17. แท้จริงถ้าแม้ข้าพเจ้าต้องถวายตัวเป็นเครื่องบูชา และเป็นการปรนนิบัติเพราะความเชื่อของท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้ายังจะมีความชื่นชมยินดีด้วยกันกับท่านทั้งหลาย
18. ซึ่งท่านก็ควรจะยินดีและชื่นชมด้วยกันกับข้าพเจ้าด้วยเช่นเดียวกัน
19. แต่ข้าพเจ้าหวังใจในพระเยซูเจ้าว่า ในไม่ช้าข้าพเจ้าจะให้ทิโมธีไปหาพวกท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้รับความสุขเช่น

กันเมื่อได้รับข่าวของท่าน

20. เพราะว่าข้าพเจ้าไม่มีผู้ใดที่มีหัวใจเหมือนทิมอธี ซึ่งจะเอาใจใส่ในทุกข์สุขของท่านอย่างแท้จริง
21. เพราะว่าคนทั้งหลายย่อมแสวงหาประโยชน์ของตนเอง ไม่ได้แสวงหาประโยชน์ของพระเยซูคริสต์
22. แต่ท่านก็รู้ถึงคุณค่าของทิมอธีแล้วว่า เขาได้รับใช้ร่วมกับข้าพเจ้าในการประกาศข่าวประเสริฐ เสมือนบุตรรับใช้บิดา
23. เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าหวังใจว่า พอจะเห็นได้ว่าจะเกิดการอย่างไรแก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะใช้เขาไปโดยเร็ว
24. แต่ข้าพเจ้าไว้วางใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าว่า ในไม่ช้าข้าพเจ้าเองจะมาหาท่านด้วย
25. ข้าพเจ้าคิดแล้วว่า จะต้องให้เอปาโพรดิทัสน้องชายของข้าพเจ้า ซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานและเพื่อนทหารของข้าพเจ้า และเป็นผู้นำข่าวของพวกท่าน และได้ปรนนิบัติข้าพเจ้าในยามขัดสน มาหาท่านทั้งหลาย
26. เพราะว่าเขาคิดถึงท่านทุกคน และเป็นทุกข์มากเพราะท่านได้ข่าวว่าเขาป่วย
27. เขาป่วยจริงๆ ป่วยจนเกือบจะตาย แต่พระเจ้าทรงพระกรุณาโปรดเขา และไม่ใช้ทรงโปรดเขาคนเดียว แต่ทรงโปรดข้าพเจ้าด้วย เพื่อไม่ให้ข้าพเจ้ามีความทุกข์ซ้อนทุกข์
28. เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงรีบร้อนใช้เขาไป หวังว่าเมื่อท่านทั้งหลายได้เห็นเขาก็คงได้ชื่นชมยินดี และความทุกข์ของข้าพเจ้าจะเบาบางไปสักหน่อย
29. เหตุฉะนั้นท่านจงต้อนรับเขาไว้ในองค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยความยินดีทุกอย่าง และจงนับถือคนอย่างนี้
30. ด้วยว่าเขาเกือบจะตายเสียแล้วเพราะเห็นแก่การของพระคริสต์ คือได้เสี่ยงชีวิตของตน เพื่อการปรนนิบัติของท่านทั้งหลายที่บกพร่องต่อข้าพเจ้าอยู่นั้นจะได้เต็มบริบูรณ์

บทที่ 3

1. สุดท้ายนี้ พวกพี่น้องของข้าพเจ้า จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้า การที่ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านซ้ำอีก ก็หาเป็นการลำบากแก่ข้าพเจ้าไม่ แต่เป็นการปลอดภัยสำหรับท่านทั้งหลาย
2. จงระวังพวกสุนัข จงระวังบรรดาคนที่ทำชั่ว จงระวังพวกถือการเชือดเนื้อเถื่อนหนัง
3. เพราะว่าเราทั้งหลายเป็นพวกถือพิธีเข้าสุหนัต คือเป็นผู้นมัสการพระเจ้าด้วยจิตวิญญาณ และชื่นชมยินดีในพระเยซูคริสต์ และไม่ได้ใส่ใจในเนื้อหนัง
4. ถึงแม้ว่าข้าพเจ้าเองมีเหตุที่จะใส่ใจในเนื้อหนัง ถ้าผู้อื่นคิดว่าเรามีเหตุผลที่จะใส่ใจในเนื้อหนัง ข้าพเจ้าก็มีมากกว่าเขาเสียอีก
5. คือเมื่อข้าพเจ้าเกิดมาได้แปดวันก็ได้เข้าสุหนัต ข้าพเจ้าเป็นชนชาติอิสราเอล ตระกูลเบนยามิน เป็นชาติฮีบรูเกิดจากชาวฮีบรู ในด้านพระราชบัญญัติก็อยู่ในคณะฟาริสี
6. ในด้านความกระตือรือร้นก็ได้ข่มเหงคริสตจักร ในด้านความชอบธรรมซึ่งมีอยู่โดยพระราชบัญญัติ ข้าพเจ้าก็ไม่มีที่ติได้
7. แต่ว่าสิ่งใดที่เคยเป็นคุณประโยชน์แก่ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าถือว่าสิ่งนั้นไร้ประโยชน์แล้วเพื่อเห็นแก่พระคริสต์
8. ที่จริงข้าพเจ้าถือว่าสิ่งสารพัดไร้ประโยชน์เพราะเห็นแก่ความประเสริฐแห่งความรู้ถึงพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้า เพราะเหตุพระองค์ ข้าพเจ้าจึงได้ยอมสละสิ่งสารพัด และถือว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเหมือนหยากเยื่อ เพื่อข้าพเจ้าจะได้พระคริสต์
9. และจะได้ปรากฏอยู่ในพระองค์ ไม้มีความชอบธรรมของข้าพเจ้าเองซึ่งได้มาโดยพระราชบัญญัติ แต่มีมาโดยความเชื่อในพระคริสต์ เป็นความชอบธรรมซึ่งมาจากพระเจ้าโดยความเชื่อ
10. เพื่อข้าพเจ้าจะได้รู้จักพระองค์ และฤทธิ์เดชแห่งการฟื้นคืนพระชนม์ของพระองค์ และร่วมทุกข์กับพระองค์ คือยอมตั้งอารมณ์ตายเหมือนพระองค์
11. ถ้าโดยวิธีหนึ่งวิธีใดข้าพเจ้าก็จะได้เป็นขึ้นมาจากความตายด้วย
12. มิใช่ว่าข้าพเจ้าได้แล้ว หรือสำเร็จแล้ว แต่ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไป เพื่อข้าพเจ้าจะได้ฉวยเอาตามอย่างที่เราพระเยซูคริสต์ได้ทรงฉวยข้าพเจ้าไว้เป็นของพระองค์แล้ว
13. พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ถือว่าข้าพเจ้าได้ฉวยไว้ได้แล้ว แต่ข้าพเจ้าทำอย่างหนึ่ง คือลืมนสิ่งที่ผ่านพ้นมาแล้วเสีย และโน้มตัวออกไปหาสิ่งที่อยู่ข้างหน้า
14. ข้าพเจ้ากำลังบากบั่นมุ่งไปสู่หลักชัย เพื่อจะได้รับรางวัลซึ่งพระเจ้าได้ทรงเรียกจากเบื้องบนให้เราไปรับในพระเยซูคริสต์
15. เหตุฉะนั้นให้เราซึ่งเป็นผู้ใหญ่แล้วมีใจคิดอย่างนั้น และถ้าท่านคิดอย่างอื่น พระเจ้าก็จะทรงโปรดสำแดงสิ่งนี้ให้แก่ท่านด้วย
16. แต่เราได้แก่ไหนแล้ว ก็ให้เราดำเนินตรงตามนั้นต่อไป คือให้เราคิดเห็นอย่างเดียวกัน
17. พี่น้องทั้งหลาย ท่านจงประพฤติตามแบบข้าพเจ้า และคอยดูคุณทั้งหลายเหล่านั้นที่ประพฤติตามแบบเดียวกัน

เหมือนท่านทั้งหลายได้พวกเราเป็นตัวอย่าง

18. (เพราะว่ามีคนหลายคนที่ประพุดิตัวเป็นศัตรูต่อกางเขนของพระคริสต์ ซึ่งข้าพเจ้าได้บอกท่านถึงเรื่องของเขาหลายครั้งแล้ว และบัดนี้ยังบอกท่านอีกด้วยน้ำตาไหล

19. ปลายทางของคนเหล่านั้นคือความพินาศ พระของเขาคือกระเพาะ เขายกความที่น่าอับอายของเขาขึ้นมาอ้อวด เขาสนใจในวัตถุทางโลก)

20. ฝ่ายเราเป็นชาวแผ่นดินสวรรค์ เรารอคอยพระผู้ช่วยให้รอดซึ่งจะเสด็จมาจากสวรรค์ คือพระเยซูคริสต์เจ้า

21. พระองค์จะทรงเปลี่ยนแปลงกายอันต่ำต้อยของเรา ให้เหมือนพระกายอันทรงสง่าราศีของพระองค์ ด้วยฤทธานุภาพซึ่งพระองค์ทรงสามารถปราบสิ่งสารพัดลงใต้อำนาจของพระองค์

บทที่ 4

1. เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ผู้เป็นที่รัก เป็นที่ปรารถนา เป็นที่ยินดี และเป็นมงกุฏของข้าพเจ้า พวกที่รักของข้าพเจ้า จงยืนมั่นในองค์พระผู้เป็นเจ้า
2. ข้าพเจ้าขอเตือนนางยูโอเดีย และขอเตือนนางสินทิเคให้มีจิตใจปรองดองกันในองค์พระผู้เป็นเจ้า
3. ข้าพเจ้าขอร้องทันทันด้วย ผู้เป็นเพื่อนร่วมแอกแท่งของข้าพเจ้า ให้ท่านช่วยผู้หญิงเหล่านั้น ผู้ซึ่งได้ทำงานในข่าวประเสริฐด้วยกันกับข้าพเจ้าและกับเคลเมด้วย รวมทั้งคนอื่นที่เป็นเพื่อนร่วมงานของข้าพเจ้า ซึ่งชื่อของเขาเหล่านั้นมีอยู่ในหนังสือแห่งชีวิตแล้ว
4. จงชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าทุกเวลา ข้าพเจ้าขออ้ออีกครั้งที่ จงชื่นชมยินดีเถิด
5. จงให้จิตใจที่อ่อนสุภาพของท่านประจักษ์แก่คนทั้งปวง องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงอยู่ใกล้แล้ว
6. อย่าทุกข์ร้อนในสิ่งใดๆเลย แต่จงทูลเรื่องความปรารถนาของท่านทุกอย่างต่อพระเจ้า ด้วยการอธิษฐาน การวิงวอน กกับการขอบพระคุณ
7. แล้วสันติสุขแห่งพระเจ้า ซึ่งเกินความเข้าใจทุกอย่าง จะคุ้มครองจิตใจและความคิดของท่านไว้ในพระเยซูคริสต์
8. พี่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้ สิ่งใดที่จริง สิ่งใดที่น่านับถือ สิ่งใดที่ยุติธรรม สิ่งใดที่บริสุทธิ์ สิ่งใดที่น่ารัก สิ่งใดที่น่าฟัง คือถ้ามีสิ่งใดที่ล้ำเลิศ สิ่งใดที่ควรแก่การสรรเสริญ ก็ขอจงใคร่ครวญดูสิ่งเหล่านี้
9. จงกระทำทุกสิ่งที่ท่านได้เรียนรู้ และได้รับไว้ ได้ยินและได้เห็นในข้าพเจ้าแล้ว และพระเจ้าแห่งสันติสุขจะทรงสถิตกับท่าน
10. แต่ข้าพเจ้ามีใจชื่นชมยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าอย่างยิ่ง เพราะว่าในที่สุดท่านก็ได้ฟื้นฟูการระลึกถึงข้าพเจ้าอีก ท่านคิดถึงข้าพเจ้าจริงๆ แต่ยังหาโอกาสไม่ได้
11. ข้าพเจ้าไม่ได้กล่าวถึงเรื่องความขัดสน เพราะข้าพเจ้าจะมีฐานะอย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็เรียนรู้แล้วที่จะพอใจอยู่อย่างนั้น
12. ข้าพเจ้ารู้จักที่จะเผชิญกับความตกต่ำ และรู้จักที่จะเผชิญกับความอุดมสมบูรณ์ ไม่ว่าที่ไหนหรือในกรณีใดๆ ข้าพเจ้าได้รับการสั่งสอนให้เผชิญกับความอึดท้องและความอดอยาก ทั้งความสมบูรณ์พูนสุขและความขัดสน
13. ข้าพเจ้ากระทำทุกสิ่งได้โดยพระคริสต์ผู้ทรงเสริมกำลังข้าพเจ้า
14. ถึงกระนั้นท่านทั้งหลายได้กระทำดีอยู่แล้ว ที่ท่านได้ร่วมทุกข์กับข้าพเจ้า
15. และพวกท่านชาวฟิลิปปีก็ทราบอยู่แล้วว่า การประกาศข่าวประเสริฐในเวลาเริ่มแรกนั้น เมื่อข้าพเจ้าออกไปจากแคว้นมาซิโดเนีย ไม่มีคริสตจักรใดมีส่วนร่วมร่วมกับข้าพเจ้าในการให้ทานและรับทานนั้นเลย นอกจากพวกท่านพวกเดียวเท่านั้น
16. เพราะเมื่อข้าพเจ้าอยู่ที่เมืองเธสะโลนิกา พวกท่านก็ได้ฝากของมาช่วยหลายครั้งหลายหน สำหรับความขัดสนของข้าพเจ้า
17. มิใช่ว่าข้าพเจ้าปรารถนาจะได้รับของให้ แต่ข้าพเจ้าอยากให้ท่านได้ผลกำไรในบัญญัติของท่านมากขึ้น
18. แต่ข้าพเจ้ามีของสารพัด และมีบริบูรณ์อยู่แล้ว ข้าพเจ้าก็อึดอยู่เพราะได้รับของซึ่งเอปาโฟรดิทัสได้นำมาจากพวก

ท่าน เป็นกลิ่นหอม เป็นเครื่องบูชาที่ทรงโปรดและพอพระทัยของพระเจ้า

19. และพระเจ้าของข้าพเจ้าจะประทานสิ่งสารพัดตามที่ท่านต้องการนั้นจากทรัพย์อันรุ่งเรืองของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์

20. บัดนี้ขอให้สง่าราศีจงมีแด่พระเจ้าพระบิดาของเราสืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน

21. ข้าพเจ้าขอฝากความคิดถึงมายังวิสุทธิชนทุกคนในพระเยซูคริสต์ พี่น้องทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าก็ฝากความคิดถึงมายังท่าน

22. พวกวิสุทธิชนทั้งปวงฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกข้าราชการของซีซาร์

23. ขอให้พระคุณแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน [เขียนถึงชาวฟีลิปปีจากเมืองโรม และส่งโดยเอปาโฟรดิทัส]

โคโลสซี

บทที่ 1

1. เปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ตามพระประสงค์ของพระเจ้า และทิโมธีน้องชายของเรา
2. เรียน วิสุทธิชนและพี่น้องที่สัตย์ซื่อในพระคริสต์ ณ เมืองโคโลสี ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้าดำรงอยู่กับท่านเถิด
3. เราขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เราอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลายเสมอ
4. ตั้งแต่เราได้ยินถึงความเชื่อของท่านในพระเยซูคริสต์และเรื่องความรักซึ่งท่านมีต่อวิสุทธิชนทั้งปวง
5. โดยเหตุซึ่งมีความหวังอันเหมาะสมไว้สำหรับท่านในสวรรค์ซึ่งเมื่อก่อนท่านเคยได้ยินมาแล้วในพระคำแห่งความจริงของข่าวประเสริฐ
6. ซึ่งแผ่แพร่มาถึงท่านดังที่กำลังเกิดผลและทวีขึ้นทั่วโลก เช่นเดียวกับที่กำลังเป็นอยู่ในตัวท่านทั้งหลายด้วย ตั้งแต่วันที่ท่านได้ยินและได้รู้จักพระคุณของพระเจ้าตามความจริง
7. ดังที่ท่านได้เรียนจากเอปาฟรัสซึ่งเป็นเพื่อนร่วมงานที่รักของเรา เขาเป็นผู้รับใช้อันสัตย์ซื่อของพระคริสต์เพื่อพาท่าน
8. ผู้ได้เล่าให้เราฟังถึงความรักที่ท่านมีอยู่ในพระวิมูถุนด้วย
9. เพราะเหตุนี้พวกเราเหมือนกัน นับตั้งแต่วันที่เราได้ยิน ก็ไม่ได้หยุดในการที่จะอธิษฐานขอเพื่อท่าน และปรารถนาให้ท่านเต็มไปด้วยความรู้ถึงพระประสงค์ของพระองค์ในสรรพวิมูถุนและในความเข้าใจฝ่ายจิตวิมูถุน
10. เพื่อท่านจะได้ประพฤติอย่างสมควรต่อองค์พระผู้เป็นเจ้า ตามบรรดาความชอบ ให้เกิดผลในการดีทุกอย่าง และจำเริญขึ้นในความรู้ถึงพระเจ้า
11. มีกำลังมากขึ้นทุกอย่างโดยฤทธิ์เดชแห่งสง่าราศีของพระองค์ ให้มีบรรดาความเพียร และความอดทนไว้นานด้วยความยินดี
12. ให้ขอบพระคุณพระบิดา ผู้ทรงทำให้เราทั้งหลายสมกับที่จะเข้าส่วนได้รับมรดกด้วยกันกับวิสุทธิชนในความสว่าง
13. พระองค์ได้ทรงช่วยเราให้พ้นจากอำนาจของความมืด และได้ทรงย้ายเรามาตั้งไว้ในอาณาจักรแห่งพระบุตรที่รักของพระองค์
14. ในพระบุตรนั้นเราจึงได้รับการไถ่โดยพระโลหิตของพระองค์ คือเป็นการทรงโปรดยกบาปทั้งหลายของเรา
15. พระองค์ทรงเป็นพระฉายของพระเจ้า ผู้ซึ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ทรงเป็นบุตรหัวปีเหนือสรรพสิ่งทั้งปวง
16. เพราะว่าโดยพระองค์สรรพสิ่งได้ถูกสร้างขึ้น ทั้งในท้องฟ้าและที่แผ่นดินโลก สิ่งซึ่งประจักษ์แก่ตาและสิ่งไม่ประจักษ์แก่ตา ไม่ว่าจะเป็นเทวบัลลังก์ หรือเป็นเทพอาณาจักร หรือเป็นเทพผู้ครอง หรือศักดิ์เทพ สรรพสิ่งทั้งสิ้นถูกสร้างขึ้นโดยพระองค์และเพื่อพระองค์
17. พระองค์ทรงดำรงอยู่ก่อนสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นระเบียบอยู่โดยพระองค์
18. พระองค์ทรงเป็นศีรษะของกายคือคริสตจักร พระองค์ทรงเป็นที่เริ่มต้น เป็นบุตรหัวปีที่ทรงเป็นขึ้นมาจากความตาย เพื่อพระองค์จะได้ทรงเป็นเอกในสรรพสิ่งทั้งปวง
19. ด้วยว่าเป็นที่ขอบพระทัยพระบิดาที่จะให้ความบริบูรณ์ทั้งสิ้นมีอยู่ในพระองค์

20. และโดยพระองค์นั้นให้สิ่งสารพัดกลับคืนดีกับพระองค์เอง โดยพระองค์นั้นข้าพเจ้าพูดได้ว่า ไม่ว่าสิ่งนั้นจะอยู่ในแผ่นดินโลกหรือในท้องฟ้า พระองค์ทรงทำให้มีสันติภาพโดยพระโลหิตแห่งกางเขนของพระองค์
21. และพวกท่านซึ่งเมื่อก่อนนี้ไม่ถูกกันและเป็นศัตรูในใจด้วยการชั่วต่างๆ บัดนี้ พระองค์ทรงโปรดให้คืนดีกับพระองค์
22. โดยความตายแห่งพระกายเนื้อหนังของพระองค์เพื่อจะได้ถวายท่านให้เป็นผู้บริสุทธิ์ ไร้ตำหนิและไร้ข้อกล่าวหาในสายพระเนตรของพระองค์
23. คือถ้าท่านดำรงและตั้งมั่นอยู่ในความเชื่อ และไม่โยกย้ายไปจากความหวังในข่าวประเสริฐซึ่งท่านได้ยินแล้ว และที่ได้ประกาศแล้วแก่มนุษย์ทุกคนที่อยู่ใต้ฟ้า ซึ่งข้าพเจ้าเปาโลเป็นผู้รับใช้ในการนั้น
24. บัดนี้ข้าพเจ้ามีความยินดีในการที่ได้รับความทุกข์ยากเพื่อท่าน ส่วนการทนทุกข์ของพระคริสต์ที่ยังขาดอยู่นั้น ข้าพเจ้าก็รับทนจนสำเร็จในเนื้อหนังของข้าพเจ้าเพราะเห็นแก่พระกายของพระองค์คือคริสตจักร
25. ข้าพเจ้าได้ถูกตั้งให้เป็นผู้รับใช้ตามที่พระเจ้าได้ทรงโปรดมอบภาระให้ข้าพเจ้าเพื่อท่าน เพื่อจะให้พระวามะของพระเจ้าสำเร็จ
26. คือข้อความลึกลับซึ่งซ่อนเร้นอยู่หลายยุคและหลายชั่วอายุนั้น แต่บัดนี้ได้ทรงโปรดให้เป็นที่ประจักษ์แก่วิสุทธิชนของพระองค์แล้ว
27. พระเจ้าทรงชอบพระทัยที่จะสำแดงให้คนต่างชาติรู้ว่า อะไรเป็นความมั่งคั่งของสง่าราศีแห่งข้อลึกลับนี้คือที่พระคริสต์ทรงสถิตในท่านอันเป็นที่หวังแห่งสง่าราศี
28. พระองค์นั้นแหละเราประกาศอยู่ โดยเตือนสติทุกคนและสั่งสอนทุกคนโดยใช้สติปัญญาทุกอย่าง เพื่อเราจะได้ถวายทุกคนให้เป็นผู้ใหญ่แล้วในพระเยซูคริสต์
29. เพราะเหตุนั้นข้าพเจ้าจึงกระทำการงานด้วย โดยความอุตสาหะตามการกระทำของพระองค์ผู้ทรงออกฤทธิ์กระทำอยู่ในตัวข้าพเจ้า

บทที่ 2

1. เพราะข้าพเจ้าใครให้ท่านรู้ว่า ข้าพเจ้าสู้สุดส่ำห้มากเพื่องไรเพื่อท่าน เพื่อชาวเมืองเลาติเซียและเพื่อคนทั้งปวงที่ยังไม่เห็นหน้าของข้าพเจ้าในฝ่ายเนื้อหนัง
2. เพื่อเขาจะได้รับความสุข และเข้าติดสนิทกันในความรักร และมั่นใจในความอุดมสมบูรณ์แห่งความเข้าใจ และเข้าใจในความรู้ความลึกซึ้งของพระเจ้าและของพระบิดาและของพระคริสต์
3. ซึ่งคลังสติปัญญาและความรู้ทุกอย่างทรงปิดซ่อนไว้ในพระองค์
4. ข้าพเจ้ากล่าวเช่นนี้เพื่อมิให้ผู้ใดล่อลวงท่านด้วยคำชักชวนอันน่าฟัง
5. เพราะถึงแม้ว่าตัวของข้าพเจ้าไม่อยู่กับท่าน แต่ใจของข้าพเจ้ายังอยู่กับท่าน และมีความชื่นชมยินดีที่ได้เห็นท่านอยู่กันอย่างเรียบร้อย และเห็นความเชื่อมั่นคงของท่านในพระคริสต์
6. เหตุฉะนั้นเมื่อท่านได้รับพระเยซูคริสต์เจ้าแล้วฉันใด จงดำเนินตามพระองค์ด้วยฉันนั้น
7. ได้หยั่งรากและก่อร่างสร้างขึ้นในพระองค์ และมั่นคงอยู่ในความเชื่อ ตามที่ท่านได้รับคำสั่งสอนมาแล้ว และบริบูรณ์ด้วยการขอบพระคุณ
8. จงระวังให้ดี เกรงว่าจะมีผู้ใดทำให้ท่านตกเป็นเหยื่อด้วยหลักปรัชญาและด้วยคำล่อลวงอันไม่มีสาระ ตามธรรมเนียมของมนุษย์ ตามหลักการต่างๆที่เป็นของโลก ไม่ใช่ตามพระคริสต์
9. เพราะว่าในพระองค์นั้นสภาพของพระเจ้าดำรงอยู่อย่างบริบูรณ์
10. และท่านได้ความครบบริบูรณ์ในพระองค์ ผู้เป็นศิระะแห่งปวงเทพผู้ครองและศักดิ์เทพ
11. ในพระองค์นั้น ท่านได้รับเข้าสู่หน้ต ซึ่งเป็นการเข้าสู่หน้ตที่มีมนุษย์มิได้กระทำ โดยที่ท่านได้สละกายแห่งความบาปของเนื้อหนังเสีย โดยการเข้าสู่หน้ตแห่งพระคริสต์
12. ได้ถูกฝังไว้กับพระองค์ในบัปติศมา ซึ่งท่านได้เป็นขึ้นขึ้นมากับพระองค์ด้วย โดยความเชื่อในการกระทำของพระเจ้า ผู้ได้ทรงบันดาลให้พระองค์เป็นขึ้นมาจากความตาย
13. และท่านที่ตายแล้วด้วยความบาปทั้งหลายของท่านและด้วยเหตุที่เนื้อหนังของท่านมิได้เข้าสู่หน้ต พระองค์ได้ทรงให้ท่านมีชีวิตด้วยกันกับพระองค์และทรงโปรดยกโทษการละเมิดทั้งหลายของท่าน
14. พระองค์ทรงลบกรรมธรรม์ในข้อบัญญัติต่างๆที่ต่อต้านเราอยู่ ซึ่งขัดขวางเราและได้ทรงหยิบเอาไปเสียให้พ้น โดยทรงตรึงไว้ที่กางเขนของพระองค์
15. พระองค์ทรงปลดเทพผู้ครองและศักดิ์เทพเสีย พระองค์ได้ทรงประทานเขาและชนะเขาโดยกางเขนนั้น
16. เหตุฉะนั้นอย่าให้ผู้ใดพิพากษาปรักปรำท่านในเรื่องการกินการดื่ม ในเรื่องการถือเทศกาล วันต้นเดือน หรือวันสะบาโต
17. สิ่งเหล่านี้เป็นเพียงเงาของเหตุการณ์ที่จะมีมาในภายหลัง แต่กายนั้นเป็นของพระคริสต์
18. อย่าให้ผู้ใดโกงบ่าเหน็จของท่านด้วยการจงใจถ่อมตัวลงและกราบไหว้ทูตสวรรค์ ใฝ่ฝันในสิ่งเหล่านั้นที่เขาไม่เห็น ผยองขึ้นเปล่าๆตามความคิดของเนื้อหนัง
19. และไม่ได้ยึดมั่นในพระองค์ผู้ทรงเป็นศิระะ ศิระะนั้นเป็นเหตุให้กายทั้งหมดได้รับการบำรุงเลี้ยงและติดต่อกัน

ด้วยข้อและเอ็นต่างๆ จึงได้เจริญขึ้นตามที่พระเจ้าทรงโปรดให้เจริญขึ้นนั้น

20. ถ้าท่านตายกับพระคริสต์พ้นจากหลักการต่างๆที่เป็นของโลกแล้ว เหตุไฉนท่านจึงมีชีวิตอยู่เหมือนกับว่าท่านยังอยู่ฝ่ายโลก ยอมอยู่ใต้กฎต่างๆ

21. (เช่น อย่าแตะต้อง อย่าชิม อย่าเอามือหยิบ

22. ซึ่งทั้งหมดจะพินาศเมื่อทำดังนั้น) อันเป็นหลักธรรมและคำสอนของมนุษย์

23. จริงอยู่สิ่งเหล่านี้ดูท่าที่มีปัญญา คือการเต็มใจนมัสการ การถ่อมตัวลง และการทรมาณกาย แต่ไม่มีประโยชน์อะไรในการต่อสู้กับความต้องการของเนื้อหนัง

บทที่ 3

1. ถ้าท่านรับการทรงซุบให้เป็นขึ้นมามากด้วยกันกับพระคริสต์แล้ว ก็จงแสวงหาสิ่งซึ่งอยู่เบื้องบนในที่ซึ่งพระคริสต์ทรงประทับข้างขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า
2. จงฝังความคิดของท่านไว้กับสิ่งทั้งหลายที่อยู่เบื้องบน ไม่ใช่กับสิ่งทั้งหลายซึ่งอยู่ที่แผ่นดินโลก
3. เพราะว่าท่านได้ตายแล้วและชีวิตของท่านซ่อนไว้กับพระคริสต์ในพระเจ้า
4. เมื่อพระคริสต์ผู้ทรงเป็นชีวิตของเราจะทรงปรากฏ ขณะนั้นท่านก็จะปรากฏพร้อมกับพระองค์ในสง่าราศีด้วย
5. เหตุฉะนั้นจงประหารอวัยวะของท่านซึ่งอยู่ฝ่ายโลกนี้ คือการล่วงประเวณี การโสโครก ราคะตัณหา ความมปรารถนาชั่ว และความโลภ ซึ่งเป็นการนับถือรูปเคารพ
6. เพราะสิ่งเหล่านี้ พระอาชญาของพระเจ้างก็ลงมาแก่บุตรแห่งการไม่เชื่อฟัง
7. ครั้งหนึ่งท่านเคยประพฤติสิ่งเหล่านี้ด้วย ครั้งเมื่อท่านยังดำรงชีวิตอยู่กับสิ่งเหล่านี้
8. แต่บัดนี้สารพัดสิ่งเหล่านี้ท่านจงเปลื้องทิ้งเสียด้วย คือความโกรธ ความขัดเคือง การคิดปองร้าย การหมิ่นประมาท คำพูดหยาบโลนจากปากของท่าน
9. อย่าพูดมุสาต่อกัน เพราะว่าท่านได้ถอดทิ้งมนุษย์เก่ากับการปฏิบัติของมนุษย์นั้นเสียแล้ว
10. และได้สวมมนุษย์ใหม่ที่กำลังทรงสร้างขึ้นใหม่ในความรู้ตามแบบพระฉายของพระองค์ผู้ได้ทรงสร้างขึ้นนั้น
11. อย่างนี้ไม่เป็นพวกกรีกหรือพวกยิว ไม่เป็นผู้ที่เข้าสู่หนัดหรือไม่ได้เข้าสู่หนัด พวกคนต่างชาติหรือชาวลิเบีย ทาสหรือไทยก็ไม่มี แต่พระเจ้าทรงเป็นสารพัดและทรงดำรงอยู่ในสารพัด
12. เหตุฉะนั้นในฐานะที่เป็นพวกซึ่งพระเจ้าทรงเลือกไว้ เป็นพวกที่บริสุทธิ์และเป็นพวกที่ทรงรัก จงสวมใจเมตตา ใจปราณี ใจถ่อม ใจอ่อนสุภาพ ใจอดทนไว้นาน
13. จงผ่อนหนักผ่อนเบาซึ่งกันและกัน และถ้าแม้ว่าผู้ใดมีเรื่องราวต่อกันก็จงยกโทษให้กันและกัน พระคริสต์ได้ทรงโปรดยกโทษให้ท่านฉันใด ท่านจงกระทำอย่างนั้นเหมือนกัน
14. แล้วจงสวมความรักทับสิ่งเหล่านี้ทั้งหมด เพราะความรักย่อมผูกพันทุกสิ่งไว้ให้ถึงซึ่งความสมบูรณ์
15. และจงให้สันติสุขแห่งพระเจ้าครอบครองอยู่ในใจของท่านทั้งหลาย ในสันติสุขนั้นทรงเรียกท่านทั้งหลายไว้ให้เป็นกายอันเดี่ยวด้วย และท่านทั้งหลายจงขอบพระคุณ
16. จงให้พระวาทนะของพระคริสต์ดำรงอยู่ในตัวท่านอย่างบริบูรณ์ด้วยปัญญาทั้งสิ้น จงสั่งสอนและเตือนสติกันด้วยเพลงสดุดี เพลงสรรเสริญและเพลงฝ่ายจิตวิญญาณด้วย จงร้องเพลงด้วยพระคุณจากใจของท่านถวายองค์พระผู้เป็นเจ้า
17. และเมื่อท่านจะกระทำสิ่งใดด้วยวาจาหรือด้วยการประพฤติก็ตาม จงกระทำทุกสิ่งในพระนามของพระเยซูเจ้า และขอบพระคุณพระเจ้าพระบิดาโดยพระองค์นั้น
18. ฝ่ายภรรยาจงยอมฟังสามีของตน ซึ่งเป็นการสมควรในองค์พระผู้เป็นเจ้า
19. ฝ่ายสามีก็จงรักภรรยาของตนและอย่ามีใจขมขื่นต่อนาง
20. ฝ่ายบุตรทั้งหลายจงเชื่อฟังบิดามารดาของท่านทุกอย่าง เพราะการนี้เป็นที่ขอบพระทัยขององค์พระผู้เป็นเจ้า

21. ฝ่ายบิดาก็อย่าชั่วบุตรของตนให้ขัดเคืองใจ เกรงว่าเขาจะท้อใจ
22. ฝ่ายพวกทาสจงเชื่อฟังผู้ที่เป็นนายของตนตามเนื้อหนังทุกอย่าง ไม่ใช่ตามอย่างคนที่ทำแต่ต่อหน้า อย่างคนประจบสอพลอ แต่ทำด้วยน้ำใสใจจริงด้วยความเกรงกลัวพระเจ้า
23. ไม่ว่าท่านจะทำสิ่งใดก็จงทำด้วยความเต็มใจ เหมือนกระทำถวายองค์พระผู้เป็นเจ้าของ ไม่ใช่เหมือนกระทำแก้มนุษย์
24. ด้วยรู้แล้วว่าท่านจะได้รับมรดกจากองค์พระผู้เป็นเจ้าของเป็นบำเหน็จเพราะท่านปรนนิบัติพระคริสต์เจ้าอยู่
25. ส่วนผู้ที่ทำความผิดก็จะได้รับผลตามความผิดที่เขาได้ทำนั้นและไม่มีการทรงเห็นแก่หน้าผู้ใดเลย

บทที่ 4

1. ฝ่ายนายก็จึงทำแกะเหล่าทาสของตนตามความยุติธรรมและสม่ำเสมอ เพราะท่านรู้ว่าท่านก็มีนายองค์หนึ่งในสวรรค์ด้วย
2. จงขะมักเขม้นในการอธิษฐาน จงเฝ้าระวังอยู่ในการนั้นด้วยขอบพระคุณ
3. และอธิษฐานเผื่อเราด้วย เพื่อพระเจ้าจะได้ทรงโปรดเปิดประตูไว้ให้เราสำหรับพระวาทีนั้น ให้เรากล่าวความลึกลับของพระคริสต์ ที่ข้าพเจ้าถูกจำจองอยู่ก็เพราะเหตุนี้
4. เพื่อข้าพเจ้าจะได้กล่าวชี้แจงข้อความตามสมควรที่ข้าพเจ้าควรจะกล่าวนั้น
5. จงปฏิบัติกับคนภายนอกด้วยใช้สติปัญญา จงฉวยโอกาส
6. จงให้วาจาของท่านประกอบด้วยเมตตาคุณเสมอ ประดุจด้วยเกลือให้มีรส เพื่อท่านจะได้รู้ว่าควรตอบทุกคนอย่างไร
7. ทีติกัส ผู้เป็นน้องชายที่รัก และเป็นผู้รับใช้ที่สัตย์ซื่อ และเป็นเพื่อนร่วมงานกับข้าพเจ้าในองค์พระผู้เป็นเจ้า จะบอกให้ท่านทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงของข้าพเจ้า
8. ข้าพเจ้าใช้ผู้นี้ไปหาท่านก็เพราะเหตุนี้เอง คือให้เขาทราบถึงความเป็นอยู่ของท่าน และเพื่อให้เขาหนุนน้ำใจของท่าน
9. ให้โอเนสิมัส ผู้เป็นน้องชายที่รักและสัตย์ซื่อ ซึ่งเป็นคนหนึ่งในพวกท่านไปด้วย เขาทั้งสองจะเล่าให้ท่านทราบถึงเหตุการณ์ทั้งปวงที่นี่
10. อาริสทาร์คัส เพื่อนร่วมในการถูกจำจองกับข้าพเจ้าและมาระโก ลูกชายของน้องสาวบารนาบัส ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย (ท่านก็ได้รับคำสั่งถึงเรื่องมาระโกแล้วว่า ถ้าเขามาหาท่าน ก็จงรับรองเขา)
11. และเยชูซึ่งมีชื่ออีกว่า ยูสทัส ก็เช่นกัน ซึ่งอยู่ในขณะที่เข้าสู่นัด จำเพาะคนเหล่านี้ที่ท่านั้นเป็นเพื่อนร่วมการกับข้าพเจ้าในอาณาจักรของพระเจ้า ซึ่งเป็นที่หนุนน้ำใจของข้าพเจ้า
12. เอปาฟรัส คนหนึ่งในพวกท่านและเป็นผู้รับใช้ของพระคริสต์ ฝากความคิดถึงมายังท่าน ด้วยเขาสู้อธิษฐานเผื่อท่านอยู่เสมอ หวังจะให้ท่านเจริญเป็นผู้ใหญ่และบริบูรณ์ในการซึ่งขอบพระทัยของพระเจ้าทุกสิ่ง
13. ข้าพเจ้าเป็นพยานให้เขาว่า เขาตรากตรำทำงานมากเพื่อท่านและเพื่อคนที่อยู่ในเมืองเลาดีเซียและเพื่อคนที่อยู่ในเมืองฮิเอราปุรี
14. ลูคาแพทย์ที่รักกับเดมาสฝากความคิดถึงมายังพวกท่าน
15. ขอฝากความคิดถึงมายังพวกพี่น้องที่อยู่ในเมืองเลาดีเซียกับนิมฟัสและคริสตจักรที่อยู่ในเรือนของเขาด้วย
16. และเมื่อพวกท่านได้อ่านจดหมายฉบับนี้แล้ว จงส่งไปให้อ่านในคริสตจักรที่อยู่เมืองเลาดีเซียด้วย และจดหมายที่มาจากเมืองเลาดีเซียฉบับนั้น ท่านก็จงอ่านด้วย
17. และจงบอกอารคิปัสว่า การรับใช้ซึ่งท่านได้รับในองค์พระผู้เป็นเจ้านั้น จงระวังกระทำให้สำเร็จ
18. คำแสดงความคิดถึงนี้เป็นลายมือของข้าพเจ้า เปาโล ขอท่านจงระลึกถึงโช่ตรวนของข้าพเจ้า ขอให้พระคุณดำรงอยู่กับท่านด้วยเถิด เอเมน [เขียนจากเมืองโรมถึงชาวโคโลสี และส่งโดยทีติกัสและโอเนสิมัส]

1 เศรษฐศาสตร์

บทที่ 1

1. เปาโล สิลวานัส และทิโมธี เรียน คริสตจักรของชาวเมืองเฮสะโลนิกา ในพระเจ้าพระบิดาและพระเยซูคริสต์เจ้า ขอให้พระองค์และสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด
2. เราขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านทั้งหลายเสมอ และเมื่ออธิษฐานเราก็เอ๋ยถึงท่าน
3. ในสายพระเนตรของพระเจ้าและพระบิดาของเรา เราระลึกถึงอย่างไม่หยุดหย่อนในกิจการที่เกิดจากความเชื่อของท่าน และการงานที่เนื่องมาจากความรัก และความพากเพียรซึ่งเกิดจากความหวังในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
4. พี่น้องทั้งหลาย ผู้เป็นที่รัก เราทราบแน่ชัดว่าพระเจ้าได้ทรงสรรท่านทั้งหลายไว้แล้ว
5. เพราะข่าวประเสริฐของเรามีได้มาถึงท่านด้วยถ้อยคำเท่านั้น แต่ด้วยฤทธิ์เดช และด้วยพระวิญญาณบริสุทธิ์ และด้วยความไวใจอันเต็มเปี่ยม ตามที่ท่านทั้งหลายรู้อยู่แล้วว่า เราเป็นคนอย่างไรในหมู่พวกท่านเพราะเห็นแก่ท่าน
6. และท่านก็ทำตามอย่างของเรา และขององค์พระผู้เป็นเจ้า โดยที่ท่านได้รับถ้อยคำนั้นด้วยความยากลำบากเป็นอันมาก พร้อมด้วยความยินดีในพระวิญญาณบริสุทธิ์
7. เพราะเหตุนั้นท่านจึงเป็นแบบอย่างแก่ทุกคนที่เชื่อแล้วในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาญา
8. เพราะว่าพระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้าได้ลือลือออกไปจากพวกท่าน ไม่ใช่แต่ในแคว้นมาซิโดเนียและแคว้นอาคาญาเท่านั้น แต่ความเชื่อของท่านในพระเจ้าได้ลือลือไปทุกแห่งหน จนเราไม่จำเป็นต้องพูดอะไรอีก
9. เพราะคนเหล่านั้นก็ได้รายงานเกี่ยวกับเราว่า ที่เราได้เข้ามาหาท่านทั้งหลายนั้นเป็นอย่างไร และกล่าวถึงการที่ท่านได้ละทิ้งรูปเคารพและหันมาหาพระเจ้า เพื่อรับใช้พระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่และเที่ยงแท้
10. และรอคอยพระบุตรของพระองค์จากสวรรค์ ซึ่งพระองค์ทรงให้เป็นขึ้นมาจากความตาย คือพระเยซูผู้ทรงช่วยให้เราพ้นจากพระอาชญาที่จะมีมาภายหน้านั้น

บทที่ 2

1. พี่น้องทั้งหลาย ท่านเองก็ทราบว่าการที่เรามาหาท่านนั้นไม่ได้ไร้ประโยชน์เลย
2. แต่ถึงแม้ว่าเราต้องทนการยากลำบากและได้รับการอัปยศต่างๆมาแล้วที่เมืองฟิลิปปี ซึ่งท่านก็ทราบอยู่ เราก็ยังมีใจกล้าในพระเจ้าของเราที่ได้ประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าแก่ท่านทั้งหลาย โดยเผชิญกับอุปสรรคมากมาย
3. เพราะว่า คำเตือนสติของเรามีได้เกิดมาจากการหลอกลวง หรือการโศโครก หรืออุบายใดๆ
4. แต่ว่าพระเจ้าทรงเห็นชอบที่จะมอบข่าวประเสริฐไว้กับเรา เราจึงประกาศไป ไม่ใช่เพื่อเป็นที่พอใจของมนุษย์ แต่ให้เป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า ผู้ทรงชั้นสุดจิตใจเรา
5. เพราะว่าเราไม่ได้ใช้คำยกยอในเวลาใดเลย ซึ่งท่านก็รู้อยู่ หรือมิได้ใช้คำพูดเคลือบคลุมเพื่อความโลภเลย พระเจ้าทรงเป็นพยานฝ่ายเรา
6. และแม้ในฐานะเป็นอัครสาวกของพระคริสต์ เราจะเรียกร้องให้เป็นภาระก็ได้ แต่เราก็ไม่แสวงหาสง่าราศีจากมนุษย์ไม่ว่าจะเป็นจากท่านหรือจากคนอื่น
7. แต่ว่าเราอยู่ในหมู่พวกท่านด้วยความสุภาพอ่อนโยน เหมือนพี่เลี้ยงที่เลี้ยงดูลูกของตน
8. เมื่อเรารักท่านอย่างนี้แล้ว เราก็มองใจพร้อมที่จะเผื่อแผ่เจือจาน มิใช่แต่เพียงข่าวประเสริฐของพระเจ้าเท่านั้น แต่อุทิศจิตใจเราให้แก่ท่านด้วย เพราะท่านเป็นที่รักยิ่งของเรา
9. พี่น้องทั้งหลาย ท่านคงจำได้ถึงการทำงานอันเหน็ดเหนื่อย และความยากลำบากของเราเมื่อเราประกาศข่าวประเสริฐของพระเจ้าให้แก่ท่าน เราทำงานทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อเราจะไม่เป็นภาระแก่ผู้ใดในพวกท่าน
10. ท่านทั้งหลายเป็นพยานฝ่ายเรา และพระเจ้ำก็ทรงเป็นพยานด้วยว่าเราได้ประพฤติด้วยบริสุทธิ์ เทียงธรรม และปราศจากข้อตำหนิในหมู่พวกท่านที่เชื่อ
11. ดังที่ท่านรู้แล้วว่า เราได้เตือนสติ หนุนใจและกำชับท่านทุกคน ดังบิดากระทำต่อบุตร
12. เพื่อให้ท่านประพฤติอย่างสมควรต่อพระเจ้า ผู้ทรงเรียกท่านให้เข้ามาในอาณาจักรและสง่าราศีของพระองค์
13. เพราะเหตุนี้เราจึงขอบพระคุณพระเจ้าไม่หยุดหย่อน เพราะว่าเมื่อท่านทั้งหลายได้รับพระวจนะของพระเจ้าซึ่งท่านได้ยืมจากเรา ท่านไม่ได้รับไว้้อย่างเป็นคำของมนุษย์ แต่ได้รับไว้ตามความเป็นจริง คือเป็นพระวจนะของพระเจ้า ซึ่งกำลังทำงานอยู่ภายในท่านทั้งหลายที่เชื่อด้วย
14. ด้วยว่า พี่น้องทั้งหลาย ท่านได้ปฏิบัติตามอย่างคริสตจักรของพระเจ้าในแคว้นยูเดียที่อยู่ฝ่ายพระเยซูคริสต์ เพราะว่าท่านได้รับความลำบากจากพลเมืองของตนเหมือนอย่างที่เขาเหล่านั้นได้รับจากพวกยิว
15. พวกยิวได้ปลงพระชนม์พระเยซูเจ้า และได้ประหารชีวิตพวกศาสนดาพยากรณ์ของเขาเอง และได้ข่มเหงพวกเราและขัดพระทัยพระเจ้า และเป็นปฏิปักษ์ต่อคนทั้งปวง
16. โดยที่ขัดขวางไม่ให้เราประกาศแก่คนต่างชาติเพื่อจะให้พวกนั้นรอดได้ เพื่อ 'ให้การบาปของเขาเต็มเปี่ยมเสมอ' แต่ในที่สุดพระพิโรธได้ตกลงบนเขา
17. พี่น้องทั้งหลาย แต่เมื่อเราถูกพรากไปจากท่านชั่วคราวระยะเวลาหนึ่ง พรากไปแต่กายเท่านั้น ไม่ใช่จิตใจ เราจึงชวนขววยปรารถนาอย่างยิ่งที่จะเห็นหน้าท่านอีก

18. เพราะเหตุนั้นเราอยากมาหาท่านทั้งหลาย ข้าพเจ้าคือเปาโลอยากมาหนแล้วหนเล่า แต่ซาตานได้ขัดขวางเราไว้
19. เพราะอะไรเล่าจะเป็นความหวัง หรือความยินดี หรือมงกุฎแห่งความชื่นชมยินดีของเรา จำเพาะพระพักตร์พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา เมื่อพระองค์จะเสด็จมา ก็มีใช้ท่านทั้งหลายดอกหรือ
20. เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นสง่าราศีและความยินดีของเรา

บทที่ 3

1. เหตุฉะนั้นเมื่อเราทนอยู่ต่อไปอีกไม่ได้แล้ว เราจึงเห็นชอบที่จะถูกปล่อยไว้ที่กรุงเอเธนส์ตามลำพัง
2. และได้ให้ทิโมธีน้องชายของเรา ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และเป็นเพื่อนร่วมงานของเราในเรื่องข่าวประเสริฐของพระคริสต์ไปหาพวกท่าน เพื่อจะได้ตั้งพวกท่านไว้ให้มั่นคง และเพื่อจะได้ปลอบประโลมใจพวกท่านในเรื่องความเชื่อของท่าน
3. เพื่อจะได้ไม่มีใครหันไปหวัดด้วยการยากลำบากเหล่านี้ ท่านเองก็รู้แล้วว่า เราถูกทรงกำหนดไว้แล้วสำหรับการนั้น
4. ด้วยว่าเมื่อเราได้อยู่กับท่านทั้งหลาย เราได้บอกท่านไว้ก่อนแล้วว่า เราจะต้องทนการยากลำบาก แล้วก็เป็นจริงอย่างนั้น ตามที่ท่านก็รู้อยู่แล้ว
5. เพราะเหตุนี้ เมื่อข้าพเจ้าอดทนต่อไปอีกไม่ได้ ข้าพเจ้าจึงได้ใช้คนไปเพื่อจะได้รู้ถึงความเชื่อของท่าน เกรงว่าผู้ทดลองนั้นได้ทดลองท่านด้วยประการหนึ่งประการใด แล้วงานของเราก็จะเป็นการเสียเปล่า
6. แต่บัดนี้เมื่อทิโมธีได้จากพวกท่านมาถึงพวกเราแล้ว และได้นำข่าวดีมาบอกเราเรื่องความเชื่อและความรักของท่านทั้งหลาย และว่าท่านได้ระลึกถึงเราอยู่เสมอด้วยความหวังดี และใฝ่ฝันจะเห็นเราเหมือนอย่างเราใฝ่ฝันจะเห็นท่านดูจกัน
7. พี่น้องทั้งหลาย โดยเหตุนี้ความเชื่อของท่านได้ทำให้เราบรรเทาจากความทุกข์ยากและความลำบากของเรา
8. เพราะว่าถ้าท่านมั่นคงอยู่ในองค์พระผู้เป็นเจ้า ชีวิตของเราก็สดชื่น
9. เราจะขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านอย่างไรก็จึงจะเหมาะ สำหรับบรรดาความชื่นชมยินดีซึ่งเรามีอยู่เพราะท่านจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าของเรา
10. เราอธิษฐานมากมายทั้งกลางวันกลางคืน เพื่อจะได้เห็นหน้าท่านอีก และจะได้เพิ่มเติมความเชื่อของท่านส่วนที่ยังบกพร่องอยู่ให้บริบูรณ์
11. บัดนี้ขอพระเจ้าเองและพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ทรงนำทางเราไปถึงท่าน
12. และขอองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงให้ท่านทั้งหลายจำเริญและบริบูรณ์ไปด้วยความรักซึ่งกันและกัน และแก่คนทั้งปวงเหมือนเรารักท่านทั้งหลายดูจกัน
13. เพื่อในที่สุดพระองค์จะทรงให้ใจของท่านตั้งมั่นคงอยู่ในความบริสุทธิ์ ปราศจากข้อตำหนิต่อพระพักตร์พระเจ้าคือพระบิดาของเรา ในเมื่อพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมากับวิสุทธิชนทั้งปวงของพระองค์

บทที่ 4

1. พี่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้ เราขอวิงวอนและเตือนสติท่านในพระเยซูเจ้าว่า ท่านได้เรียนจากเราแล้วว่าควรจะประพฤติอย่างไร จึงจะเป็นที่ขอบพระทัยพระเจ้า ขอให้ท่านประพฤติอย่างนั้นยิ่งๆขึ้นไป
2. เพราะท่านทั้งหลายทราบคำบัญชาซึ่งเราได้ให้ไว้กับท่านโดยพระเยซูเจ้าแล้ว
3. เพราะนี่แหละเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า คือให้ท่านเป็นคนบริสุทธิ์ เว้นเสียจากการล่วงประเวณี
4. เพื่อให้ทุกคนในพวกท่านรู้จักที่จะรักษาภาชนะของตนในทางบริสุทธิ์ และในทางที่มีเกียรติ
5. มิใช่ด้วยราคาต้นทุนเหมือนอย่างคนต่างชาติที่ไม่รู้จักพระเจ้า
6. เพื่อไม่ให้ผู้ใดทำล่วงเกินและลักลอบต่อพี่น้องในเรื่องใดๆเลย เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นผู้ทรงสนองโทษต่อบรรดาคนที่กระทำอย่างนั้น เหมือนอย่างที่เราได้บอกไว้ก่อนแล้วและได้เป็นพยานแล้วด้วย
7. เพราะพระเจ้ามิได้ทรงเรียกเราให้เป็นคนลามก แต่ทรงเรียกเราให้เป็นคนบริสุทธิ์
8. เหตุฉะนั้นคนที่บิดทิ้ง มิได้บิดทิ้งมนุษย์ แต่ได้บิดทิ้งพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณบริสุทธิ์ของพระองค์ให้แก่เราทั้งหลายด้วย
9. ส่วนเรื่องการรักพี่น้องทั้งหลายนั้น ไม่จำเป็นที่จะให้ข้าพเจ้าเขียนถึงท่าน เพราะว่าตัวท่านเองก็รับคำสอนจากพระเจ้าแล้วว่าให้รักซึ่งกันและกัน
10. ความจริงท่านได้ประพฤติต่อบรรดาพี่น้องทั่วแคว้นมาซิโดเนียเช่นนั้นอยู่ แต่พี่น้องทั้งหลาย เราขอวิงวอนท่านให้มีความรักทวีขึ้นอีก
11. และจงตั้งเป้าว่าจะอยู่อย่างสงบ และทำกิจธุระส่วนของตน และทำการงานด้วยมือของตนเอง เหมือนอย่างที่เรากำชับท่านแล้ว
12. เพื่อท่านจะได้ประพฤติตามอย่างที่เหมาะสมต่อหน้าคนเหล่านั้นที่อยู่ภายนอก และเพื่อท่านจะไม่ขาดสิ่งใดเลย
13. แต่พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่อยากจะให้ท่านไม่ทราบถึงเรื่องคนเหล่านั้นที่ล่วงหลับไปแล้ว เพื่อท่านจะไม่เป็นทุกข์โศกเศร้าอย่างคนอื่นๆที่ไม่มีความหวัง
14. เพราะถ้าเราเชื่อว่าพระเยซูทรงสิ้นพระชนม์ และทรงคืนพระชนม์แล้ว เช่นเดียวกันบรรดาคนที่ล่วงหลับไปในพระเยซูนั้น พระเจ้าจะทรงนำคนเหล่านั้นมากับพระองค์ด้วย
15. ในข้อนี้เราขอบอกให้ท่านทราบตามพระวาทะขององค์พระผู้เป็นเจ้าว่า เราผู้ยังเป็นอยู่และเหลืออยู่จนถึงองค์พระผู้เป็นเจ้าเสด็จมา จะล่วงหน้าไปก่อนคนเหล่านั้นที่ล่วงหลับไปแล้วก็หามิได้
16. ด้วยว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าเองจะเสด็จมาจากสวรรค์ ด้วยเสียงกู่ก้อง ด้วยสำเนียงของเทพบดี และด้วยเสียงแตรของพระเจ้า และคนทั้งปวงที่ตายแล้วในพระคริสต์จะเป็นขึ้นมาก่อน
17. หลังจากนั้นเราทั้งหลายซึ่งยังเป็นอยู่และเหลืออยู่ จะถูกรับขึ้นไปในเมฆพร้อมกับคนเหล่านั้น เพื่อจะได้พบองค์พระผู้เป็นเจ้าในฟ้าอากาศ อย่างนั้นแหละเราก็จะอยู่กับองค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นนิตย์
18. เหตุฉะนั้นจงปลอบใจกันและกันด้วยถ้อยคำเหล่านี้เถิด

บทที่ 5

1. แต่พี่น้องทั้งหลาย เรื่องวันและเวลาที่ทรงกำหนดไว้ นั้น ไม่จำเป็นจะต้องเขียนบอกให้ท่านรู้
2. เพราะท่านเองก็รู้ดีแล้วว่า วันขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะมาเหมือนอย่างขโมยที่มากในเวลากลางคืน
3. เมื่อเขาพูดว่า สงบสุขและปลอดภัยแล้ว เมื่อนั้นแหละความพิเนาศก็จะมาถึงเขาทันที เหมือนกับความเจ็บปวดมาถึงหญิงที่มีครรภ์ เขาจะหนีก็ไม่พ้น
4. แต่พี่น้องทั้งหลาย ท่านไม่ได้อยู่ในความมืดแล้ว เพื่อวันนั้นจะไม่มาถึงท่านอย่างขโมยมา
5. ท่านทั้งหลายเป็นบุตรของความสว่าง และเป็นบุตรของกลางวัน เราทั้งหลายไม่ได้เป็นของกลางคืน หรือของความมืด
6. เหตุฉะนั้นอย่าให้เราหลับเหมือนอย่างคนอื่น แต่ให้เราเฝ้าระวังและไม่เมามาย
7. เพราะว่าคนนอนหลับก็ยอมหลับในเวลากลางคืน และคนเมาก็ยอมเมาในเวลากลางคืน
8. แต่เมื่อเราเป็นของกลางวันแล้ว ก็อย่าให้เราเมามาย จงสวมความเชื่อกับความรักเป็นเกราะป้องกันอก และสวมความหวังที่จะได้ความรอดเป็นหมวกเหล็ก
9. เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงกำหนดเราไว้สำหรับพระอาชญา แต่สำหรับให้เข้าสู่ความรอด โดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
10. ผู้ทรงสิ้นพระชนม์เพื่อเรา เพื่อว่าถึงเราจะตื่นอยู่หรือจะหลับ เราจะได้มีชีวิตกับพระองค์
11. เหตุฉะนั้นจงหนุนใจกัน และต่างคนต่างจงก่อกันขึ้น ตามอย่างที่ท่านกำลังทำอยู่นั้น
12. พี่น้องทั้งหลาย เราขอวิงวอนท่านให้รู้จักคนที่ทำงานอยู่ในพวกท่าน และปกครองท่านในองค์พระผู้เป็นเจ้า และตักเตือนท่าน
13. จงเคารพเขาให้มากในความรักเพราะงานที่เขาได้กระทำ และจงอยู่อย่างสงบสุขด้วยกัน
14. แต่พี่น้องทั้งหลาย เราขอเตือนสติพวกท่านให้ตักเตือนคนที่เกะกะ หนุนน้ำใจผู้ที่ท้อใจ ชูกำลังคนที่อ่อนกำลัง และมีใจอดเอาเบาสู้ออกคนทั้งปวง
15. ระวังให้ดีอย่าให้คนใดทำชั่วตอบแทนการชั่วต่อคนอื่น แต่จงหาทางทำดีเสมอต่อพวกท่านเอง และต่อคนทั้งปวงด้วย
16. จงชื่นบานอยู่เสมอ
17. จงอธิษฐานอย่างสม่ำเสมอ
18. จงขอบพระคุณในทุกกรณี เพราะนี่แหละเป็นน้ำพระทัยของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์เพื่อท่านทั้งหลาย
19. อย่าดับพระวิญญาณ
20. อย่าประมาทคำพยากรณ์
21. จงพิสูจน์ทุกสิ่ง สิ่งที่ดีนั้นจงยึดถือไว้ให้มั่น
22. จงเว้นเสียจากสิ่งที่คุณเหมือนชั่วทุกอย่าง
23. และขอให้องค์พระเจ้าแห่งสันติสุขทรงตั้งท่านเป็นคนบริสุทธิ์หมดจด และข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าให้ทรง

รักษาทั้งวิญญาณ จิตใจและร่างกายของท่านไว้ให้ปราศจากการดิเตียน จนถึงวันที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราเสด็จมา

24. พระองค์ผู้ทรงเรียกท่านนั้นสัตย์ซื่อ และพระองค์จะทรงทำให้สำเร็จ
25. พี่น้องทั้งหลาย จงอธิษฐานเพื่อเราด้วย
26. จงทักทายปราศรัยพวกพี่น้องด้วยธรรมเนียมจูบอันบริสุทธิ์
27. ข้าพเจ้าบัญชาท่านทั้งหลายโดยองค์พระผู้เป็นเจ้า ให้ท่านอ่านจดหมายฉบับนี้ให้บรรดาพี่น้องอันบริสุทธิ์ฟัง
28. ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน [จดหมายฉบับแรกถึงชาวเฮสเปโลนิกาได้เขียนจากกรุงเอเธนส์]

2 เศรษฐศาสตร์

บทที่ 1

1. เปาโล สิลวานัส และทิโมธี เรียน คริสตจักรของชาวเมืองเฮสเปโลนิกาในพระเจ้าพระบิดาของเราและพระเยซูคริสต์เจ้า
2. ขอให้พระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้า ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด
3. พี่น้องทั้งหลาย เราต้องขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านทั้งหลายอยู่เสมอ และเป็นการสมควร เพราะความเชื่อของท่านก็จำเริญยิ่งขึ้น และความรักของท่านทุกคนที่มีต่อกันทวีขึ้นมากด้วย
4. ฉะนั้นเราเองจึงอวดท่านทั้งหลายต่อบรรดาคริสตจักรของพระเจ้าในเรื่องความเพียรและความเชื่อของท่าน ในการที่ท่านถูกข่มเหงทุกอย่างและการยากลำบากที่ท่านอดทนอยู่นั้น
5. ซึ่งเป็นที่แสดงให้เห็นชัดถึงการพิพากษาอันชอบธรรมของพระเจ้า ซึ่งจะพิสูจน์ว่าท่านเป็นผู้สมควรกับอาณาจักรของพระเจ้า ด้วยเหตุนี้ท่านทั้งหลายจึงกำลังทนทุกข์อยู่ด้วย
6. เพราะว่าเป็นการยุติธรรมแล้วซึ่งพระเจ้าจะทรงเอาความยากลำบาก ไปตอบแทนให้กับคนเหล่านั้นที่ก่อความยากลำบากให้กับท่านทั้งหลาย
7. และที่จะทรงให้ท่านทั้งหลายที่รับความยากลำบากนั้น ได้รับความบรรเทาด้วยกันกับเรา เมื่อพระเยซูเจ้าจะปรากฏองค์จากสวรรค์ พร้อมกับหมู่ทูตสวรรค์ผู้มีฤทธิ์ของพระองค์
8. ในเปลวเพลิงจะลงโทษสนองคนเหล่านั้นที่ไม่รู้จักพระเจ้า และแก่คนที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
9. คนเหล่านั้นจะได้รับโทษอันเป็นความพินาศนิรันดร์ พ้นไปจากพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า และจากสง่าราศีแห่งพระอานุภาพของพระองค์
10. ในวันนั้น เมื่อพระองค์จะเสด็จมาเพื่อรับเกียรติในพวกวิสุทธิชนของพระองค์ และเพื่อให้เป็นที่อัศจรรย์ใจแก่คนทั้งปวงที่เชื่อ (เพราะท่านก็ได้เชื่อคำพยานของเรา)
11. เหตุฉะนั้นเราจึงอธิษฐานเพื่อท่านทั้งหลายเสมอ ว่าพระเจ้าของเราจะทรงถือว่าท่านเป็นผู้ที่สมควรแก่การที่พระองค์ได้ทรงเรียกนั้น และทรงบันดาลด้วยฤทธิ์เดชของพระองค์ให้ความประสงค์ดีทุกประการ และกิจการแห่งความเชื่อทุกอย่างสำเร็จ
12. เพื่อพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะได้เกียรติเพราะท่านทั้งหลาย และท่านจะได้รับเกียรติเพราะพระองค์ ตามพระคุณแห่งพระเจ้าของเราและแห่งพระเยซูคริสต์เจ้า

บทที่ 2

1. บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย เรื่องการซึ่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมา และที่พระองค์จะทรงรวบรวมเราทั้งหลายไปเป็นของพระองค์นั้น เราขอวิงวอนท่านว่า
2. อย่าให้ใจของท่านหวั่นไหวง่าย หรือเป็นทุกข์ร้อนไป ไม่ว่าจะเป็นโดยทางวิญญูณ หรือโดยทางคำพูด หรือโดยทางจดหมายเป็นเชิงว่ามาจากเรา อ้างว่าวันของพระคริสต์มาถึงแล้ว
3. อย่าให้ผู้หนึ่งผู้ใดล่อลวงท่านโดยทางหนึ่งทางใดเลย เพราะว่าวันนั้นจะไม่มาถึง เว้นแต่จะมีการล่มลงเสียก่อน และคนแห่งการบาปนั้นจะประจักษ์แจ้ง คือลูกแห่งความพินาศ
4. ผู้กีดกันขัดขวางและยกตัวขึ้นต่อผู้อะไรก็ได้ชื่อว่าเป็นพระเจ้า หรืออะไรที่เขาให้วันมัศจรรย์นั้น แล้วมันก็นั่งในพระวิหารของพระเจ้าเหมือนอย่างพระเจ้า ประกาศตัวว่าเป็นพระเจ้า
5. ท่านทั้งหลายจำไม่ได้หรือว่าเมื่อข้าพเจ้ายังอยู่กับท่าน ข้าพเจ้าได้บอกเรื่องนี้ให้ท่านทราบแล้ว
6. และท่านก็รู้จักผู้คนที่กำลังหวั่นไหวในขณะนี้ เพื่อมันจะปรากฏออกมาได้ต่อเมื่อถึงเวลาของมัน
7. เพราะว่าอำนาจลึกลับนอกกฎหมายนั้นก็เริ่มทำงานอยู่แล้ว เพียงแต่ผู้ที่คอยหวั่นไหวเดี๋ยวนี้มันจะยังหวั่นไหวอยู่ จนกว่าผู้ที่คอยหวั่นไหวนั้นจะถูกพาออกไปเสีย
8. ขณะนั้นคนนอกกฎหมายนั้นจะปรากฏตัวขึ้น และองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประหารมันด้วยลมพระโอษฐ์ของพระองค์ และจะทรงผลาญให้สูญไปด้วยการปรากฏแห่งการเสด็จมาของพระองค์
9. คือผู้คนที่มาโดยการดลบันดาลของซาตาน พร้อมกับบรรดาการอิทธิฤทธิ์และหมายสำคัญ และการมหัศจรรย์แห่งความเท็จ
10. และอุบายอธรรมทั้งหลายสำหรับคนเหล่านั้นที่พินาศอยู่ เพราะเขาทั้งหลายไม่ได้รับความรักแห่งความจริงไว้เพื่อจะรอดได้
11. เพราะเหตุนี้พระเจ้าจึงทรงให้ความลุ่มหลงมาครอบงำเขา ให้เขาเชื่อสิ่งที่เท็จ
12. เพื่อคนที่ไม่เชื่อความจริง แต่ยินดีในการอธรรม จะได้ถูกพิพากษาลงโทษสิ้นทุกคน
13. พี่น้องทั้งหลาย ผู้เป็นที่รักขององค์พระผู้เป็นเจ้า เราจำต้องขอบพระคุณพระเจ้าเพราะท่านอยู่เสมอ เพราะว่าพระเจ้าได้ทรงเลือกท่านไว้ตั้งแต่เริ่มแรกให้ถึงที่รอด โดยพระวิญญูณทรงชำระตั้งท่านไว้ให้บริสุทธิ์ และโดยท่านได้เชื่อความจริง
14. พระองค์ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายโดยทางข่าวประเสริฐของเรา เพื่อจะได้รับสง่าราศีของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
15. เหตุฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงมันคงไว้ และยึดถือโอวาทที่ท่านได้เรียนแล้ว ไม่ว่าจะเป็นด้วยคำพูด หรือด้วยจดหมายของเรา
16. บัดนี้ ขอให้พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และพระเจ้าคือพระบิดาของเรา ผู้ทรงรักเรา และประทานให้เรา มีความชื่นใจนิรันดร์ และความหวังอันดีโดยพระคุณ
17. ทรงชื่นใจและตั้งใจของท่านไว้ให้มันคง ในวาจาและในการกระทำอันดีทุกอย่าง

บทที่ 3

1. พี่น้องทั้งหลาย ในที่สุดนี้จึงอธิษฐานเพื่อเรา เพื่อว่าพระวณะขององค์พระผู้เป็นเจ้าจะได้แผ่ไป และจะได้รับเกียรติยศเหมือนอย่างที่ได้เป็นไปในหมู่พวกท่านแล้ว
2. และเพื่อเราจะได้พ้นจากคนพาลชั่วร้าย เพราะว่าไม่ใช่ทุกคนเชื่อ
3. แต่ว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงสัตย์ซื่อ จะทรงเสริมกำลังท่านทั้งหลาย และทรงป้องกันท่านไว้ให้พ้นจากการชั่วร้าย
4. เรามีความมั่นใจในองค์พระผู้เป็นเจ้าเกี่ยวกับท่านว่า ท่านกำลังประพฤติและจะประพฤติต่อไปตามที่เรากำชับท่าน
5. ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงนำใจของท่านทั้งหลายให้เข้าในความรักของพระเจ้า และอดทนในการรอคอยพระคริสต์
6. บัดนี้ พี่น้องทั้งหลาย เราขอกำชับท่านในพระนามของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า จงปลื้มตัวของท่านออกไปจากพี่น้องทุกคนที่อยู่อย่างเกะกะ และไม่ประพฤติตามโอวาทซึ่งเขาได้รับจากเรา
7. เพราะว่าตัวท่านเองก็รู้ว่าท่านควรจะทำตามเราอย่างไร เพราะเรามีได้ประพฤติเกะกะเลยเมื่อเราอยู่ในหมู่พวกท่าน
8. และเรามีได้ทานอาหารผู้ใดเปล่าๆ แต่เราได้ทำการหนักด้วยความพากเพียรทั้งกลางวันและกลางคืน เพื่อเราจะไม่เป็นภาระแก่คนหนึ่งคนใดในพวกท่าน
9. มิใช่เพราะเราไม่มีสิทธิ์ แต่เราเพื่อทำตัวเป็นแบบอย่างให้ท่านทั้งหลายทำตามเรา
10. แม้เมื่อเราอยู่กับพวกท่าน เราก็ได้กำชับท่านอย่างนี้ว่า ถ้าผู้ใดไม่ยอมทำงาน ก็อย่าให้เขากิน
11. เพราะเราได้ยินว่า มีบางคนในพวกท่านอยู่อย่างเกะกะ ไม่ทำงานอะไรเลย แต่ชอบยุ่งกับธุระของคนอื่น
12. เราจึงกำชับและเตือนสติคนเช่นนั้นโดยพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราว่า ให้เขาทำงานด้วยใจสงบ และกินอาหารของตนเอง
13. พี่น้องทั้งหลาย ท่านอย่าอ่อนใจที่จะกระทำการดีเลย
14. ถ้าผู้ใดไม่เชื่อฟังถ้อยคำของเราในจดหมายฉบับนี้ จงจดจำคนนั้นไว้ อย่าสมาคมกับเขาเลย เพื่อเขาจะได้อาย
15. อย่าถือว่าเขาเป็นศัตรู แต่จงเตือนสติเขาฉันพี่น้องคนหนึ่ง
16. บัดนี้ ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าแห่งสันติสุข ทรงโปรดประทานสันติสุขให้แก่ท่านทั้งหลายทุกเวลาและทุกทาง ขอให้องค์พระผู้เป็นเจ้าดำรงอยู่กับท่านทุกคนเถิด
17. นี่แหละเป็นคำคำนำของข้าพเจ้าคือ เปาโล ที่เขียนด้วยมือของข้าพเจ้าเอง ซึ่งเป็นเครื่องหมายในจดหมายทุกฉบับ ข้าพเจ้าจึงเขียนเช่นนี้
18. ขอให้พระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน [จดหมายฉบับที่สองถึงชาวเธสะโลนิกาได้เขียนจากกรุงเอเธนส์]

1 กิโลเมตร

บทที่ 1

1. เปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ ตามพระบัญชาของพระเจ้าผู้ทรงเป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา และพระเยซูคริสต์เจ้าผู้ทรงเป็นความหวังของเรา
2. ถึง ทิโมธี ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อ ขอพระคุณและพระกรุณาและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเราและจากพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดั่งรายอยู่กับท่านเถิด
3. เมื่อข้าพเจ้าได้ไปยังแคว้นมาซิโดเนีย ตามที่ข้าพเจ้าได้ขอร้องให้ท่านคอยอยู่ในเมืองเอเฟซัส เพื่อท่านจะได้กำชับบางคนไม่ให้เขาสอนคำสอนอื่นๆ
4. ทั้งไม่ให้เขาใส่ใจในเรื่องนิยายต่างๆและเรื่องลำดับวงศ์ตระกูลอันไม่รู้จบ ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดปัญหามากกว่าให้เกิดความจำเป็นในทางของพระเจ้า อันดำเนินไปด้วยความเชื่อ ก็จงกระทำดั่งนั้น
5. แต่จุดประสงค์แห่งพระบัญญัตินั้นก็คือ ความรักซึ่งเกิดจากใจอันบริสุทธิ์ และจากจิตสำนึกอันดี และจากความเชื่ออันจริงใจ
6. บางคนก็ได้ผิดจุดประสงค์เลี้ยวไปจากสิ่งเหล่านี้หลงไปในทางพูดเหลวไหล
7. และแม้ว่าเขาไม่เข้าใจคำที่เขากล่าวทั้งสิ่งที่เขายืนยัน เขาก็ยังปรารถนาเป็นอาจารย์ฝ่ายพระราชบัญญัติ
8. แต่เราทั้งหลายรู้ที่อยู่ว่าพระราชบัญญัตินั้นดี ถ้าผู้ใดใช้ให้ถูกต้อง
9. คือโดยรู้ว่าพระราชบัญญัตินั้นมิได้ทรงบัญญัติไว้สำหรับคนชอบธรรม แต่ทรงบัญญัติไว้สำหรับคนอยู่นอกพระราชบัญญัติและคนต่อต้าน คนอธรรมและคนบาป คนไม่บริสุทธิ์และคนหมิ่นประมาท คนฆ่าพ่อ คนฆ่าแม่ คนฆ่าคน
10. คนล่วงประเวณี พวกกะเทย ผู้ร้ายลักคน คนโกหก คนทวนสเปด และอะไรๆที่ขัดกับคำสอนอันถูกต้อง
11. ตามที่มีอยู่ในข่าวประเสริฐอันมีสง่าราศีของพระเจ้าผู้เสวยสุข คือข่าวประเสริฐที่ได้ทรงมอบไว้กับข้าพเจ้านั้น
12. ข้าพเจ้าขอพระคุณพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงชูกำลังข้าพเจ้า ด้วยว่าพระองค์ทรงถือว่าข้าพเจ้าเป็นคนสัตย์ซื่อ จึงทรงตั้งข้าพเจ้าให้ปฏิบัติพระราชกิจของพระองค์
13. ถึงแม้ว่าเมื่อก่อนนั้นข้าพเจ้าเป็นคนหมิ่นประมาท ข่มเหง และเป็นผู้ปฏิบัติอย่างหยาบช้ำ แต่ข้าพเจ้าได้รับพระกรุณา เพราะที่ข้าพเจ้าได้กระทำอย่างนั้นก็ไต่กระทำไปด้วยความเขลาเพราะความไม่เชื่อ
14. และพระคุณแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรานั้นมีมากเหลือล้น พร้อมด้วยความเชื่อและความรักซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์
15. คำนี้เป็นคำสัตย์จริงและสมควรที่คนทั้งปวงจะรับไว้ คือว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาในโลกเพื่อจะได้ทรงช่วยคนบาปให้รอด และในพวกคนบาปนั้นข้าพเจ้าเป็นตัวเอก
16. แต่เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้รับพระกรุณา คือว่าเพื่อพระเยซูคริสต์จะได้ทรงสำแดงความมอดกแล้นพระทัยทุกอย่างให้เห็น ในตัวข้าพเจ้าซึ่งเป็นตัวเอกนั้น ให้เป็นแบบอย่างแก่คนทั้งปวงที่ภายหลังจะเชื่อในพระองค์แล้วรับชีวิตนิรันดร์
17. บัดนี้ พระเกียรติและสง่าราศีจะมีแต่พระมหากษัตริย์ผู้ทรงพระเจริญอยู่นิรันดร์ ผู้ทรงเป็นองค์อมตะ ซึ่งมีได้ปรากฏแก่ตา พระเจ้าผู้ทรงพระบัญชาแต่พระองค์เดียว สืบๆไปเป็นนิรันดร์ เอเมน

18. ทิโมธีบุตรเอ๋ย คำกำชับนี้ข้าพเจ้าได้ให้ไว้กับท่านตามคำพยากรณ์ซึ่งมาล่วงหน้าถึงถึงท่าน เพื่อข้อความเหล่านั้นท่านจะได้เข้าสู่รับได้ดี
19. จงยึดความเชื่อไว้และมีจิตสำนึกอันดี ซึ่งข้อนี้บางคนได้ละทิ้งเสีย ความเชื่อของเขาจึงยับยั้งลง
20. ในคนเหล่านั้นมีฮีเมเนอัสและอเล็กซานเดอร์ ซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้แก่ซาตานแล้ว เพื่อเขาจะได้เรียนรู้ที่จะไม่หมิ่นประมาท

บทที่ 2

1. เหตุฉะนั้นก่อนสิ่งอื่นใด ข้าพเจ้าขอเตือนสติท่านทั้งหลายให้วิงวอนอธิษฐานทูลขอ และขอบพระคุณเพื่อคนทั้งปวง
2. เพื่อภักษัตริย์ทั้งหลายและคนทั้งปวงที่มีตำแหน่งสูง เพื่อเราจะได้ดำเนินชีวิตอย่างเรียบง่ายและสงบสุข ในทางที่เป็นอย่างพระเจ้าและอย่างซื่อสัตย์
3. การเช่นนี้เป็นการดีและเป็นที่ยอมรับในสายพระเนตรของพระเจ้า พระผู้ช่วยให้รอดของเรา
4. ผู้ทรงมีพระประสงค์ให้คนทั้งปวงรอด และให้มาถึงความรู้ในความจริงนั้น
5. ด้วยเหตุว่า มีพระเจ้าองค์เดียวและมีคนกลางแต่ผู้เดียวระหว่างพระเจ้ากับมนุษย์ คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงสภาพเป็นมนุษย์
6. ผู้ทรงประทานพระองค์เองเป็นค่าไถ่สำหรับคนทั้งปวง เหตุการณ์นี้เป็นพยานในเวลาอันเหมาะสม
7. และสำหรับการนี้ ข้าพเจ้าจึงได้ถูกตั้งไว้เป็นนักเทศน์และเป็นอัครสาวก (ข้าพเจ้าพูดความจริงในพระคริสต์และไม่ปดเลย) และเป็นครูสอนความเชื่อและความจริงแก่คนต่างชาติ
8. เหตุฉะนั้น ข้าพเจ้าปรารถนาให้ผู้ชายทั้งหลายอธิษฐานในที่ทุกแห่ง โดยยกมืออันบริสุทธิ์ปราศจากโทโสและการเถียงกัน
9. ฝ่ายพวกผู้หญิงก็เหมือนกันให้แต่งตัวสุภาพเรียบร้อยพร้อมด้วยความรู้จักละเอียด และความมีสติสัมปชัญญะ ไม่ใช่ถักผมหรือประดับกายด้วยเครื่องทองและไข่มุกหรือเสื้อผ้าราคาแพง
10. แต่ให้ประดับด้วยการกระทำดี (ซึ่งสมกับหญิงที่ประกาศตัวว่าถือพระเจ้า)
11. ให้ผู้หญิงเรียนอย่างเรียบง่ายและด้วยใจนอบน้อมทุกอย่าง
12. ข้าพเจ้าไม่อนุญาตให้ผู้หญิงสั่งสอนหรือใช้อำนาจเหนือผู้ชาย แต่ให้เขานิ่งๆอยู่
13. ด้วยว่าพระเจ้าทรงเนรมิตสร้างอาดัมก่อน แล้วจึงทรงสร้างเอวา
14. และอาดัมไม่ได้ถูกหลอกลวง แต่ผู้หญิงนั้นได้ถูกหลอกลวงจึงได้ละเมิด
15. แต่ถึงกระนั้นเธอก็จะรอดได้ด้วยการคลอดบุตร ถ้าเขาทั้งหลายยังดำรงอยู่ในความเชื่อ ในความรัก และในความบริสุทธิ์ ด้วยความมีสติสัมปชัญญะ

บทที่ 3

1. คำนี้เป็นคำจริง คือว่าถ้าชายคนใดปรารถนาหน้าที่เจ้าอธิการ คนนั้นก็ปรารถนากิจการงานที่ประเสริฐ
2. เจ้าอธิการนั้นจึงต้องเป็นคนที่ไม่มีใครติได้ เป็นสามีของหญิงคนเดียว เป็นคนรอบคอบ เป็นคนรู้จักประมาณตน เป็นคนมีความประพฤติดี มีอชฌาสัยรับแขกดี เหมาะที่จะเป็นครู
3. ไม่ดื่มเหล้าองุ่น ไม่เป็นนักเลง ไม่เป็นคนโลภมากได้ แต่เป็นคนสุภาพ ไม่เป็นคนชอบวิวาท ไม่เป็นคนเห็นแก่เงิน
4. ต้องเป็นคนครอบครองบ้านเรือนของตนได้ดี บังคับบัญชาบุตรทั้งหลายของตนด้วยความสง่าผ่าเผยทุกอย่าง
5. (เพราะว่าถ้าชายคนใดไม่รู้จักครอบครองบ้านเรือนของตน คนนั้นจะดูแลคริสตจักรของพระเจ้าอย่างไรได้)
6. อย่าให้ผู้ที่กลับใจใหม่เป็นเจ้าอธิการ เกรงว่าเขาอาจจะเย่อหยิ่ง และก็จะถูกปรับโทษเหมือนอย่างพญามาร
7. นอกนั้นเขาจะต้องมีชื่อเสียงดีในคนภายนอก เกรงว่าเขาจะเป็นที่ติเตียน และจะติดบ่วงแร้วของพญามาร
8. ฝ่ายผู้ช่วยนั้นก็เช่นเดียวกัน คือต้องเป็นคนสง่าผ่าเผย ไม่เป็นคนสองล้น ไม่ดื่มเหล้าองุ่นมาก ไม่เป็นคนโลภมากได้
9. และเป็นคนยึดมั่นในข้อลึกลับแห่งความเชื่อด้วยจิตสำนึกผิดและชอบอันบริสุทธิ์
10. จงลองดูคนเหล่านี้เสียก่อนด้วย และเมื่อเห็นว่าไม่มีข้อตำหนิแล้ว จึงตั้งเขาไว้ในตำแหน่งผู้ช่วย
11. ฝ่ายพวกภรรยาของเขาก็เหมือนกัน ต้องเป็นคนสง่าผ่าเผย ไม่ใส่ร้ายผู้อื่น เป็นคนรู้จักประมาณตน และเป็นคนสัตย์ซื่อในสิ่งทั้งปวง
12. จงให้ผู้ช่วยนั้นเป็นสามีของหญิงคนเดียว และบังคับบัญชาบุตรของตน และปกครองบ้านเรือนของตนได้ดี
13. เพราะว่าคนที่กระทำการในหน้าที่ผู้ช่วยได้ดี ก็ได้ตำแหน่งอันมีหน้ามีตา และมีใจกล้าเป็นอันมากในความเชื่อซึ่งมีในพระเยซูคริสต์
14. ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าเขียนฝากมายังท่าน หวังใจว่าไม่ช้าไม่นานข้าพเจ้าจะมาหาท่าน
15. แต่หากว่าข้าพเจ้ามาช้า ท่านก็จะได้รู้ว่าควรประพฤติอย่างไรในครอบครัวของพระเจ้า คือคริสตจักรของพระเจ้าผู้ดำรงพระชนม์ เป็นหลักและรากแห่งความจริง
16. ทางของพระเจ้าอันยิ่งใหญ่และลึกลับซึ่งไม่มีใครปฏิเสธได้ก็คือ พระเจ้าทรงปรากฏในเนื้อหนัง พระวิญญาณได้ทรงพิสูจนแล้ว หมู่ทูตสวรรค์ก็เห็น และมีผู้ประกาศพระองค์แก่ชนต่างชาติ มีชาวโลกเชื่อถือพระองค์ และพระองค์ทรงถูกรับขึ้นไปในสง่าราศี

บทที่ 4

1. บัดนี้ พระวิญญาณได้ตรัสไว้อย่างชัดเจนว่า ในกาลภายหลังจะมีบางคนละทิ้งความเชื่อ โดยหันไปเชื่อฟังวิญญาณที่ล่อลวง และฟังคำสอนของพวกผีปิศาจ
2. การหันเชื่อใจของคนที่ถูกโกหก คือทำให้ทั้งรัฐเหมือนอย่างกับเอาเหล็กแดงนาบลงไปบนจิตสำนึกผิดชอบของเขา
3. เขาห้ามไม่ให้ทำการสมรส ห้ามรับประทานอาหารซึ่งพระเจ้าทรงสร้างไว้ให้ผู้ที่เชื่อและรู้จักความจริงรับประทานด้วยขอบพระคุณ
4. ด้วยว่าสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าได้ทรงสร้างไว้เป็นของดี ถ้าแม้รับประทานด้วยขอบพระคุณ ก็ไม่ห้ามเลยสักสิ่งเดียว
5. เพราะว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นของที่ชำระไว้แล้วโดยพระวาระของพระเจ้าและคำอธิษฐาน
6. ถ้าท่านจะให้พวกพี่น้องระลึกถึงสิ่งเหล่านี้ ท่านก็จะเป็นผู้รับใช้ที่ดีของพระเยซูคริสต์ เจริญด้วยพระวาระแห่งความเชื่อ และด้วยหลักคำสอนอันดีที่ท่านได้ประพฤติตามนั้น
7. แต่จงหลีกเลี่ยงจากนิยายอันหยาบคาย และนิยายซึ่งยายเคยเล่าให้ฟังนั้น จงฝึกตนในทางที่เป็นอย่างพระเจ้า
8. เพราะว่าการฝึกทางกายนั้นมีประโยชน์อยู่บ้าง แต่ทางของพระเจ้าก็มีประโยชน์ในทุกทาง คือมีพระสัญญาสำหรับชีวิตปัจจุบันและชีวิตอนาคตด้วย
9. คำนี้เป็นคำสัตย์จริงและสมควรที่คนทั้งปวงจะรับไว้
10. ด้วยเหตุนี้ เราจึงตรากตรำทำงานและทนสู้ ก็เพราะเรามีความหวังใจในพระเจ้าผู้ดำรงพระชนม์ ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของคนทั้งปวง โดยเฉพาะของผู้ที่เชื่อ
11. จงบัญชาและสั่งสอนสิ่งเหล่านี้
12. อย่าให้ผู้ใดดูหมิ่นความห่อหมกแน่นของท่าน แต่จงเป็นแบบอย่างของคนทั้งหลายที่เชื่อ ทั้งในทางวาจา ในการประพฤติ ในความรัก ในน้ำใจ ในความเชื่อ และในความบริสุทธิ์
13. จงใส่ใจในการอ่าน ในการเทศนา และในการสั่งสอน จนกว่าเราจะมา
14. อย่าละเลยของประทานที่มีอยู่ในตัวท่าน ซึ่งได้ทรงประทานแก่ท่านตามคำพยากรณ์ เมื่อคณะเพรสไบเทรีได้เอามือวางบนท่าน
15. จงเอาใจใส่ในข้อความเหล่านี้ ฝังตัวท่านไว้ในงานนี้ที่เดียว เพื่อความจำเริญของท่านจะได้ปรากฏแก่คนทั้งปวง
16. จงระวังตัวท่านและคำสอนของท่าน จงยึดข้อที่กล่าวนี้ให้มั่น เพราะเมื่อกระทำดั่งนั้น ท่านจะช่วยทั้งตัวท่านเอง และคนทั้งปวงที่ฟังท่านให้รอดได้

บทที่ 5

1. อย่าพูดสบประมาทคนมีอาวุโส แต่จงดักเตือนเขาเสมือนเป็นบิดา และคนหนุ่มๆทั้งหลายเป็นเสมือนพี่หรือน้อง
2. และผู้หญิงผู้มีอาวุโสเป็นเสมือนมารดา และส่วนหญิงสาวๆก็ให้เป็นเสมือนพี่สาวน้องสาว ด้วยความบริสุทธิ์ทั้งหมด
3. จงให้เกียรติแก่แม่มาयरั้ที่พึง
4. ถ้าแม่มาयरคนใดมีลูกหลานก็ให้ลูกหลานนั้นเรียนเพื่อให้รู้จักที่จะปฏิบัติกับครอบครัวของตนก่อน และให้ตอบแทนคุณบิดามารดาของตน เพราะว่ากรการกระทำเช่นนี้เป็นการดีและเป็นที่ยอมรับต่อพระพักตร์พระเจ้า
5. ฝ่ายผู้หญิงที่เป็นแม่มาयरอย่างแท้จริง และอยู่ตามลำพังแต่ผู้เดียวนั้น จงวางใจในพระเจ้า และดำรงอยู่ในการวิงวอนและการอธิษฐานทั้งกลางวันและกลางคืน
6. ส่วนผู้หญิงที่ปล่อยตัวในการสนุกสนานนั้น ก็ตายแล้วทั้งเป็นๆอยู่
7. จงกำชับข้อความเหล่านี้ เพื่อเขาจะไม่ถูกตำหนิ
8. ถ้าแม่ผู้ใดไม่เลี้ยงดูวงศ์ญาติของตน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งคนในบ้านเรือนของตน ผู้นั้นก็ได้ปฏิเสธความเชื่อเสียแล้ว และชั่วยิ่งกว่าคนที่ไม่ได้เชื่อเสียอีก
9. อย่าให้แม่มาयरคนใดที่อายุต่ำกว่าหกสิบปี ลงชื่อในทะเบียนแม่มาयर จะต้องเป็นภรรยาของชายคนเดียว
10. และจะต้องเป็นผู้ที่ได้ชื่อว่าได้กระทำดี เช่นได้เอาใจใส่เลี้ยงดูลูก ได้มีน้ำใจรับรองแขก ได้ล้างเท้าวิสุทธิชน ได้สงเคราะห์คนที่มีความทุกข์ยาก และได้บำเพ็ญคุณความดีทุกอย่าง
11. แต่แม่มาयरสาวๆนั้นอย่ารับขึ้นทะเบียน เพราะว่าเมื่อเขาหลงละเลิงห่างจากพระคริสต์ไปแล้ว ก็ใครจะสมรสอีก
12. เขาจะต้องถูกตำหนิ เพราะเขาได้ทิ้งความเชื่อเดิมของเขา
13. นอกจากนั้นเขาก็จะกลายเป็นคนเกียจคร้าน เทียวไปบ้านนี้บ้านนั้น และมีไข้แต่เกียจคร้านเท่านั้น แต่ปากบอด้วย และเทียวยุ่งกับเรื่องของผู้อื่น พุดสิ่งซึ่งไม่ควรจะพูด
14. เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าปรารถนาให้พวกแม่มาयरสาวๆนั้นมีสามี มีบุตร และดูแลบ้านเรือน เพื่อมิให้ศัตรูมีช่องทางินทาทาได้
15. ด้วยว่ามีบางคนได้หลงตามซาตานไปแล้ว
16. ถ้าชายหรือหญิงผู้มีความเชื่อคนใดมีแม่มาयर ก็ให้เขาช่วยเลี้ยงดู อย่าให้เป็นภาระของคริสตจักรเลย เพื่อคริสตจักรจะได้สงเคราะห์คนที่เป็แม่มาयरั้ที่พึงจริงๆ
17. จงถือว่าผู้ปกครองที่ปกครองดีนั้นสมควรได้รับเกียรติสองเท่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้ปกครองที่ทำงานหนักในการเทศนาและสั่งสอน
18. เพราะพระคัมภีร์กล่าวว่า `อย่าเอาตะกร้าครอบปากวัว เมื่อมันกำลังนวดข้าวอยู่' และ `ผู้ทำงานสมควรจะได้รับค่าจ้างของตน'
19. อย่ายอมรับคำกล่าวหาผู้ปกครองคนใด เว้นเสียแต่จะมีพยานสองสามคน
20. สำหรับผู้ปกครองที่ยังคงกระทำบาป จงว่ากล่าวเขาต่อหน้าคนทั้งปวง เพื่อผู้อื่นจะได้เกรงกลัวด้วย

21. ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้าและต่อพระเยซูคริสต์เจ้า และต่อเหล่าทูตสวรรค์ที่ทรงเลือกสรรไว้แล้วนั้น ให้ท่านรักษาข้อความเหล่านี้ไว้โดยไม่เห็นแก่หน้าผู้ใด และไม่กระทำการใดๆ ด้วยใจลำเอียง
22. อย่าด่วนวางมือเจิมผู้ใด และอย่ามีส่วนร่วมในการกระทำบาปของผู้คนอื่นเลย จงรักษาตัวให้บริสุทธิ์
23. อย่าดื่มแต่น้ำอีกต่อไป แต่จงใช้น้ำองุ่นบ้างเล็กน้อย เพื่อประโยชน์แก่กระเพาะอาหารของท่านและโรคที่บังเกิดแก่ท่านนั่นเอง
24. การผิดของบางคนย่อมปรากฏเด่นขึ้นก่อน แล้วก็นำเขาไปถึงที่พิพากษา แต่การผิดของบางคนนั้นจะตามหลังเขาไป
25. ฝ่ายการดีของบางคนก็ปรากฏเด่นขึ้นก่อนด้วยเหมือนกัน และการนอกนั้นจะปิดบังไว้ก็ไม่ได้

บทที่ 6

1. จงให้คนทั้งหลายที่อยู่ใต้แอกแห่งความเป็นทาส ถือว่านายของตนเป็นผู้สมควรแก่การได้รับเกียรติยศทุกสถาน เพื่อพระนามของพระเจ้าและคำสอนของพระองค์จะมีได้ถูกหมิ่นประมาท
2. ฝ่ายคนเหล่านั้นผู้มีนายเป็นผู้มีความเชื่อก็อย่าให้เขาประมาทนาย เพราะว่าเหตุที่ได้มาเป็นพี่น้องกันแล้ว แต่ยิ่งกว่านั้นเขาต้องรับใช้นายให้ดีขึ้น เพราะเหตุว่านายผู้ที่จะได้รับประโยชน์เป็นผู้สัตย์ซื่อและเป็นที่รัก ข้อความเหล่านี้จงสั่งสอนและตักเตือนกัน
3. ถ้าผู้ใดสอนผิดไปจากนี้ และไม่ยอมเห็นด้วยกับพระวจนะอันมีหลัก คือพระวจนะของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และคำสอนที่สมกับทางของพระเจ้า
4. ผู้นั้นก็เป็นคนทะนงตัวและไม่รู้อะไร แต่ชอบพุ่มเอียงและโต้แย้งในเรื่องคำ ซึ่งเป็นเหตุให้เกิดการอิจฉากัน การทะเลาะวิวาทกัน การกล่าวร้ายกัน การไม่ไว้วางใจกัน
5. และการวิวาทกันอันไร้ประโยชน์ระหว่างผู้ที่มีใจทรามและไร้ความจริง ที่คิดว่าทางของพระเจ้านั้นเป็นทางใดทำไร จงถอนตัวไปเสียจากคนเช่นนี้
6. แต่ว่าทางของพระเจ้าพร้อมทั้งความสุขใจก็เป็นกำไรมาก
7. เพราะว่าเราไม่ได้เอาอะไรเข้ามาในโลกฉันทใด เราก็เอาอะไรออกไปจากโลกไม่ได้ฉันทนั้น
8. แต่ถ้าเรามีอาหารและเสื้อผ้า ก็ให้เราพอใจด้วยของเหล่านั้นเถิด
9. ส่วนคนเหล่านั้นที่อยากร่ำรวยก็ตกอยู่ในการทดลองและติดบ่วงแร้ว และในต้นทหาหลายอย่างอันโหดเขลาและเป็นภัยแก่ตัว ซึ่งทำให้คนเราต้องจมลงถึงความพินาศเสื่อมสูญไป
10. ด้วยว่าการรักเงินทองนั้นก็เป็รรากแห่งความชั่วทุกอย่าง และบางคนที่ได้โลกเงินทองจึงได้หลงไปจากความเชื่อ นั้น และความทุกข์เป็นอันมากจึงทิ่มแทงตัวของเขาเองให้ทะลุ
11. แต่ท่านผู้เป็นของคนของพระเจ้า จงหลีกเลี่ยงเสียจากสิ่งเหล่านี้ จงมุ่งมั่นในความชอบธรรม ในทางของพระเจ้า ความเชื่อ ความรัก ความอดทน และความอ่อนสุภาพ
12. จงต่อสู้อย่างเต็มกำลังเพื่อความเชื่อ จงยึดชีวิตนิรันดร์ไว้ ซึ่งพระเจ้าทรงเรียกให้ท่านรับในเมื่อท่านได้รับเชื่ออย่างดีต่อหน้าพยานหลายคน
13. ข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระเนตรพระเจ้า ผู้ทรงประทานชีวิตแก่สิ่งทั้งปวง และต่อพระเยซูคริสต์ ผู้ได้ทรงเป็นพยานอันดีต่อหน้าปอนทัส ปีลาต
14. ให้ท่านรักษาคำบัญชานี้ไว้อย่าให้ห่างพร้อย และอย่าให้มีที่ติได้ จนถึงเวลาที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจะเสด็จมา
15. ซึ่งพระองค์จะทรงสำแดงให้ปรากฏในเวลาของพระองค์ คือพระองค์ผู้เสวยสุขและทรงฤทธิ์สูงสุดแต่พระองค์เดียว พระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งปวง และองค์พระผู้เป็นเจ้าเหนือเจ้านายทั้งปวง
16. พระองค์ผู้เดียวทรงอมตะ และทรงสถิตในความสว่างที่ซึ่งไม่มีคนใดจะเข้าไปถึง ผู้ซึ่งมนุษย์ไม่เคยเห็น และจะเห็นไม่ได้ พระเกียรติและฤทธานุภาพจะมีแต่พระองค์นั้นสืบๆไปเป็นนิรันดร์ เอเมน

17. จงกำชับคนเหล่านั้นที่มั่งมีฝ่ายโลก อย่าให้มีใจถือมานะทิฐิ อย่าให้ความหวังของเขาอิงอยู่กับทรัพย์อันจาง แต่ให้หวังในพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ ผู้ทรงประทานสิ่งสารพัดให้แก่เราอย่างบริบูรณ์ เพื่อจะให้เราใช้ด้วยความปีติยินดี
18. จงกำชับเขาให้ระหว่ากรดี ให้ร่ำรวยในการดีนั้น ให้มีใจพร้อมที่จะให้ทาน ให้มีใจกว้างขวาง
19. และสำสมไว้เป็นรากอันดีสำหรับตัวของตนเพื่อเวลาข้างหน้า เพื่อว่าเขาจะยึดชีวิตนิรันดร์ไว้
20. โอ ทิโมธีเอ๋ย สิ่งที่เราฝากไว้กับท่านจงรักษาให้ดี จงละเว้นคำพูดที่หมิ่นประมาทและไร้ประโยชน์ และการขัดแย้งในความเห็นซึ่งสำคัญผิดว่าเป็นความรู้
21. ซึ่งบางคนสำคัญผิดอย่างนั้น จึงได้พลาดไปจากความเชื่อ ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านเถิด เอเมน [จดหมายฉบับแรกถึงทิโมธีได้เขียนจากเมืองเลาดีเซีย ซึ่งเป็นนครหลวงในแคว้นฟรีเจีย ปาคาทีอานา]

2 ทีโมธี

บทที่ 1

1. เปาโล อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ ตามพระประสงค์ของพระเจ้า ตามพระสัญญาแห่งชีวิต ซึ่งมีในพระเยซูคริสต์
2. ถึง ทิโมธี บุตรที่รักของข้าพเจ้า ขอพระคุณและพระเมตตาและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด
3. ข้าพเจ้าขอขอบคุณพระเจ้าผู้ซึ่งข้าพเจ้าได้รับใช้ ด้วยจิตสำนึกอันบริสุทธิ์สืบมาตั้งแต่บรรพบุรุษของข้าพเจ้า เพราะข้าพเจ้าได้ระลึกถึงท่านในคำอธิษฐานของข้าพเจ้ามิได้หยุดหย่อนทั้งกลางวันกลางคืน
4. ก็ได้ปรารถนาเป็นอันมากที่จะเห็นท่าน ระลึกถึงหน้าตาของท่าน เพื่อข้าพเจ้าจะได้เต็มไปด้วยความยินดี
5. ข้าพเจ้าระลึกถึงความเชื่ออันแท้ที่มั่นซึ่งมีอยู่ในท่าน และซึ่งเมื่อก่อนได้มีอยู่ในโลอิสยาของท่าน และซึ่งได้มีอยู่ใน ยูนิสมาธาของท่าน และซึ่งข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่ามีอยู่ในท่านด้วย
6. เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงสะกิดใจท่านให้ใช้ของประทานของพระเจ้าที่มีอยู่ในท่าน โดยการวางมือของข้าพเจ้านั้นให้รุ่งเรืองขึ้น
7. เพราะว่าพระเจ้ามิได้ทรงประทานจิตที่ขลาดกลัวให้เรา แต่ได้ทรงประทานจิตที่กอปรด้วยฤทธิ์ ความรัก และการ บังคับตนเองให้แก่เรา
8. เหตุฉะนั้นอย่าละอายคำพยานแห่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา หรือของตัวข้าพเจ้าที่ถูกจำจองอยู่เพราะเห็นแก่พระองค์ แต่จงมีส่วนในการยากลำบาก เพื่อเห็นแก่ข่าวประเสริฐ โดยอาศัยฤทธิ์เดชแห่งพระเจ้า
9. ผู้ทรงช่วยเราให้รอด และได้ทรงเรียกเราด้วยคำทรงเรียกอันบริสุทธิ์ ไม่ใช่เพราะเห็นแก่การประพฤติของเรา แต่เพราะเห็นแก่พระประสงค์ของพระองค์เองและพระคุณซึ่งทรงประทานแก่เราในพระเยซูคริสต์ตั้งแต่ก่อนสร้างโลกมา นั้น
10. แต่บัดนี้ได้ทรงสำแดงให้ประจักษ์โดยการที่พระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเราเสด็จมา ผู้ได้ทรงกำจัดความตายให้สูญสิ้น และได้ทรงนำชีวิตและสภาพอมตะให้กระจ่างแจ้งโดยข่าวประเสริฐ
11. สำหรับข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าได้รับแต่งตั้งให้เป็นนักเทศน์และเป็นอัครสาวก และเป็นครูของพวกต่างชาติ
12. เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงได้ทนทุกข์ลำบากเช่นนี้ ถึงกระนั้นข้าพเจ้าก็ไม่ละอาย เพราะว่าข้าพเจ้ารู้จักพระองค์ที่ข้าพเจ้าได้เชื่อ และข้าพเจ้าเชื่อมั่นว่าพระองค์ทรงฤทธิ์สามารถรักษาซึ่งข้าพเจ้าได้มอบไว้กับพระองค์จนถึงวันนั้น
13. จงถือไว้เป็นแบบแห่งคำสอนอันถูกต้องที่ท่านได้ยืมจากข้าพเจ้า ในความเชื่อและความรักซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์
14. ข้อความอันดีนั้นซึ่งทรงฝากไว้กับท่าน ท่านจงรักษาโดยเดชพระวิญญาณบริสุทธิ์ที่สถิตอยู่ในเรา
15. ท่านก็ทราบแล้วว่า คนทั้งปวงที่อยู่ในแคว้นเอเชีย นั้นต่างก็ผละไปจากข้าพเจ้า ในพวกนั้นมีฟีเจลัสและเฮอโรโมเกเนสรวมอยู่ด้วย
16. ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงพระเมตตาแก่ครอบครัวของโอเนสิโฟรัสด้วยเถิด เพราะเขาได้กระทำให้ข้าพเจ้าชื่นใจบ่อยๆ และเขาไม่ละอายต่อไซตรวนของข้าพเจ้าเลย
17. แต่ขณะที่เขาอยู่ในกรุงโรม เขาได้อุตส่าห์สืบหาข้าพเจ้าจนพบข้าพเจ้า

18. และเขาได้ปรนนิบัติข้าพเจ้าที่เมืองเอเฟซัสมากเพียงใด ท่านก็รู้ดีอยู่แล้ว ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรดประทานพระเมตตาขององค์พระผู้เป็นเจ้าแก่เขาในวันนั้นด้วยเถิด

บทที่ 2

1. เหตุฉะนั้นบุตรของข้าพเจ้าเอ๋ย จงเข้มแข็งขึ้นในพระคุณซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์
2. จงมอบคำสอนเหล่านั้นซึ่งท่านได้ยินจากข้าพเจ้าต่อหน้าพยานหลายคนไว้กับคนที่สัตย์ซื่อ ที่สามารถสอนคนอื่นได้ด้วย
3. ฉะนั้นท่านจงทนการยากลำบากดุจทหารที่ดีของพระเยซูคริสต์
4. ไม่มีทหารคนใด เมื่อเข้าประจำการแล้ว จะไปห่วงใยกับการทำมาหากินของเขาในชีวิตนี้ เพื่อผู้ที่ได้เลือกเขาให้เป็นทหารนั้นจะได้ชอบใจ
5. และถ้าผู้ใดจะเข้าแข่งขันกัน เขาก็คงมิได้สวมมงกุฏ เว้นเสียแต่เขาได้ปฏิบัติตามกฎ
6. กสิกรผู้ตรากตรำทำงานก็ต้องเป็นคนแรกที่ได้รับผล
7. จงใคร่ครวญถึงสิ่งที่ข้าพเจ้าได้พูดเถิด ด้วยองค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงประทานความเข้าใจให้แก่ท่านในทุกสิ่ง
8. จงระลึกถึงพระเยซูคริสต์ ผู้ทรงสืบเชื้อสายจากดาวิด ได้ทรงถูกชุบให้เป็นขึ้นมาจากความตาย ตามข่าวประเสริฐที่ข้าพเจ้าประกาศนั้น
9. และเพราะเหตุข่าวประเสริฐนั้น ข้าพเจ้าจึงทนทุกข์ ถูกกล่าวโทษตั้งผู้ร้าย แต่พระวจนะของพระเจ้านั้นไม่มีผู้ใดเอาโทษลามไว้ได้
10. เหตุฉะนั้นข้าพเจ้าจึงยอมทนทุกอย่าง เพราะเห็นแก่ผู้ที่ทรงเลือกสรรไว้แล้ว เพื่อเขาจะได้รับความรอดด้วย ซึ่งมีอยู่ในพระเยซูคริสต์ พร้อมทั้งสง่าราศีนิรันดร์
11. คำนี้เป็นคำสัตย์จริง คือถ้าเราตายกับพระองค์ เราก็จะมีชีวิตอยู่กับพระองค์เช่นกัน
12. ถ้าเราทนความทุกข์ทรมาน เราก็จะได้ครองร่วมกับพระองค์ด้วย ถ้าเราปฏิเสธพระองค์ พระองค์ก็จะปฏิเสธเราเช่นเดียวกัน
13. ถ้าเราไม่เชื่อ พระองค์ก็ยังทรงไว้ซึ่งความสัตย์ซื่อ เพราะพระองค์จะปฏิเสธพระองค์เองไม่ได้
14. จงเตือนเขาทั้งหลายให้ระลึกถึงข้อความเหล่านี้ และกำชับเขาต่อพระพักตร์องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ให้เขาโต้เถียงกันในเรื่องถ้อยคำ ซึ่งไม่เป็นประโยชน์เลย แต่กลับเป็นเหตุให้คนที่ฟังเขาไป
15. จงอุตส่าห์สำแดงตนเองให้เป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า เป็นคนงานที่ไม่ต้องอาย ยึดมั่นพระวจนะแห่งความจริงอย่างถูกต้อง
16. แต่จงหลีกเลี่ยงเสียจากถ้อยคำหมิ่นประมาทและไร้ประโยชน์ เพราะคำอย่างนั้นย่อมก่อให้เกิดอธรรมมากยิ่งขึ้น
17. และคำพูดของเขาจะแพร่ออกไปเหมือนแผลเนื้อร้าย ในพวกนั้นมีฮีเมเนอัสกับฟีเลทัสเป็นต้น
18. คนทั้งสองนั้นได้หลงจากความจริง โดยพูดว่าการฟื้นจากความตายนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว และได้ทำลายความเชื่อของบางคนเสีย
19. แต่ว่ารากฐานแห่งพระเจ้านั้นอยู่อย่างมั่นคง โดยมีตราประทับไว้ว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงรู้จักคนเหล่านั้นที่เป็นของพระองค์' และ 'ให้ทุกคนซึ่งออกพระนามของพระคริสต์ละทิ้งความชั่วช้าเสีย'
20. แต่ว่าในบ้านใหญ่หลังหนึ่งๆมิได้มีแต่ภาชนะทองและเงินเท่านั้น แต่มีภาชนะไม้และภาชนะดินด้วย บ้างก็มีเกียรติ

รติ และบ้างก็ไร้เกียรติ

21. เหตุฉะนั้นถ้าผู้ใดชำระตัวให้พ้นจากสิ่งเหล่านี้ เขาก็จะเป็นภานะที่มีเกียรติ ซึ่งคัดไว้แล้ว เหมาะที่นายจะใช้ให้เป็นประโยชน์ และถูกเตรียมไว้พร้อมสำหรับการดีทุกอย่าง
22. จงหลีกเลี่ยงจากราคะตันทาของคนหนุ่ม แต่จงใฝ่ในความชอบธรรม ในความเชื่อ ความรัก และสันติสุข ร่วมกับผู้ที่ออกพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าด้วยใจบริสุทธิ์
23. จงหลีกเลี่ยงจากปัญหาอันโง่เขลาและไม่เป็นสาระ ด้วยรู้แล้วว่าปัญหาเหล่านั้นก่อให้เกิดการทะเลาะวิวาทกัน
24. ฝ่ายผู้รับใช้ขององค์พระผู้เป็นเจ้าต้องไม่เป็นคนที่ชอบการทะเลาะวิวาท แต่ต้องมีใจสุภาพต่อคนทั้งปวง เหมาะที่จะเป็นครูและมีความอดทน
25. ด้วยความอ่อนสุภาพจงสอนคนเหล่านั้นที่ต่อสู้กับตัวเอง ถ้าพระเจ้าอาจจะทรงโปรดให้เขากลับใจเสียใหม่มารับความจริง
26. และเขาอาจหลุดพ้นบ่วงของพญามาร ผู้ซึ่งดักจับเขาไว้ให้ทำตามความประสงค์ของมัน

บทที่ 3

1. แต่จงเข้าใจข้อนี้ด้วย คือว่าในวันสุดท้ายนั้น จะเกิดเหตุการณ์กลียุค
2. เหตุว่าคนจะเป็นคนรักตัวเอง เป็นคนเห็นแก่เงิน เป็นคนอวดตัว เป็นคนจองหอง เป็นคนพูดหมิ่นประมาท เป็นคนไม่เชื่อฟังคำบิดามารดา เป็นคนอกตัญญู เป็นคนไร้ศีลธรรม
3. เป็นคนไม่รักซึ่งกันและกัน เป็นคนไม่ทำตามสัญญา เป็นคนหาความใส่เขา เป็นคนไม่มีสติรังใจ เป็นคนดูร้าย เป็นคนชังคนดี
4. เป็นคนทรยศ เป็นคนมูทะลุ เป็นคนหัวสูง เป็นคนรักความสนุกสนานยิ่งกว่ารักพระเจ้า
5. เขามีสภาพทางของพระเจ้าภายนอก แต่ฤทธิ์ของทางนั้นเขาปฏิเสธเสีย คนอย่างนี้ท่านจงผินหน้าหนีจากเขาเสียด้วย
6. เพราะในบรรดาคนเหล่านั้น มีคนที่แอบไปตามบ้าน แล้วนำหญิงที่เบาปัญญาหาด้วยบาปไปเป็นชเลย แล้วพากันหลงไหลไปด้วยตัณหาต่างๆ
7. ถึงจะเรียนกันอยู่เสมอ แต่ก็ไม่อาจเรียนรู้ถึงความจริงเลย
8. แล้วยัสนเสกับยัมเบรสได้ต่อต้านโมเสสจนใด คนเหล่านี้ก็ต่อต้านความจริงจนนั้น เขาเป็นคนใจทราวม และในเรื่องความเชื่อนั้นเขาใช้ไม่ได้เลย
9. แต่เขาจะก้าวหน้าไปอีกไม่ได้ เพราะความโง่ของเขาจะปรากฏแก่คนทั้งปวง เช่นเดียวกับความโง่ของชายสองคนนั้น
10. แต่ท่านก็ประจักษ์ชัดแล้วซึ่งคำสอน การประพฤติ ความมุ่งหมาย ความเชื่อ ความอดทน ความรัก ความเพียร
11. การถูกข่มเหง การทนทุกข์ยากลำบากของข้าพเจ้า ซึ่งได้เกิดขึ้นกับข้าพเจ้า ณ เมืองอันทิโอก เมืองอิโคเนียม และเมืองลิสตรา การกดขี่ข่มเหงที่ข้าพเจ้าได้ทนเอา ถึงกระนั้นก็ต้องค์พระผู้เป็นเจ้าของข้าพเจ้าโปรดให้ข้าพเจ้ารอดพ้นจากสิ่งเหล่านั้นทั้งหมด
12. แท้จริงทุกคนที่ปรารถนาจะดำเนินชีวิตตามทางของพระเจ้าในพระเยซูคริสต์จะถูกกดขี่ข่มเหง
13. แต่คนชั่วและคนเจ้าเล่ห์จะชั่วร้ายมากยิ่งขึ้น ทั้งล่อลวงคนอื่น และก็ถูกคนอื่นล่อลวงด้วย
14. แต่ฝ่ายท่านจงดำเนินต่อไปในสิ่งที่ท่านเรียนรู้แล้ว และได้เชื่ออย่างมั่นคง ท่านก็รู้ว่าท่านได้เรียนมาจากผู้ใด
15. และตั้งแต่เด็กมาแล้ว ที่ท่านได้รู้พระคัมภีร์อันบริสุทธิ์ ซึ่งมีฤทธิ์สอนท่านให้ได้ปัญญาถึงความรอดโดยความเชื่อในพระเยซูคริสต์
16. พระคัมภีร์ทุกตอนได้รับการดลใจจากพระเจ้า และเป็นประโยชน์ในการสอน การตักเตือนว่ากล่าว การปรับปรุงแก้ไขคนให้ดี และการอบรมในเรื่องความชอบธรรม
17. เพื่อคนของพระเจ้าจะตีรอบคอบ พรักพร้อมที่จะกระทำการดีทุกอย่าง

บทที่ 4

1. เหตุฉะนั้นข้าพเจ้ากำชับท่านต่อพระพักตร์พระเจ้า และพระเยซูคริสต์เจ้า ผู้จะทรงพิพากษาคนเป็นและคนตาย เมื่อพระองค์เสด็จมาปรากฏและตั้งอาณาจักรของพระองค์ ว่า
2. จงประกาศพระวจนะ ให้ชะม๊กเขม่นที่จะทำการทั้งในขณะที่มีโอกาและไม่มีโอกา จงว่ากล่าว ห้ามปราม และ ตักเตือนด้วยความอดทนทุกอย่างและการสั่งสอน
3. เพราะจะถึงเวลาที่คนจะทนต่อคำสอนอันถูกต้องไม่ได้ แต่เขาจะรวบรวมครูไว้ให้สอนในสิ่งที่เขาชอบฟัง ตาม ความปรารถนาของตนเอง
4. และเขาจะปายหูจากความจริง หันไปฟังเรื่องนินยต่าง ๆ
5. ฝ่ายท่านจงระวังระไวอยู่ในการทั้งปวง จงอดทนต่อความทุกข์ยากลำบาก จงทำหน้าที่ของผู้ประกาศข่าวประเสริฐ และจงกระทำกรรับใช้ของท่านให้สำเร็จ
6. เพราะว่าบัดนี้ข้าพเจ้าพร้อมที่จะเป็นเครื่องบูชาแล้ว และเวลาที่ข้าพเจ้าจะจากไปนั้นก็ใกล้จะถึงแล้ว
7. ข้าพเจ้าได้ต่อสู้อย่างเต็มกำลัง ข้าพเจ้าได้แข่งขันจนถึงที่สุด ข้าพเจ้าได้รักษาความเชื่อไว้แล้ว
8. ตั้งแต่นี้ไป มงกฎแห่งความชอบธรรมก็เตรียมไว้สำหรับข้าพเจ้าแล้ว ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้พิพากษาอันชอบธรรม จะทรงประทานแก่ข้าพเจ้าในวันนั้น และมีใช้แก่ข้าพเจ้าผู้เดียวเท่านั้น แต่จะทรงประทานแก่คนทั้งปวงที่รักการเสด็จมาของพระองค์
9. จงพยายามมาหาข้าพเจ้าโดยเร็ว
10. เพราะว่าเดมาสได้หลงรักโลกปัจจุบันนี้เสียแล้ว และได้ทิ้งข้าพเจ้าไปยังเมืองเฮสะโลนิกา เครสเซนส์ได้ไปยัง แคว้นกาลาเทีย ทิตัสได้ไปยังเมืองดาลมาเทีย
11. ลูกาคนเดียวเท่านั้นที่อยู่กับข้าพเจ้า จงไปตามมาระโกและพาเขามาด้วย เพราะเขาเป็นประโยชน์แก่ข้าพเจ้า สำหรับการรับใช้
12. ข้าพเจ้าได้ส่งทีคิกัสไปยังเมืองเอเฟซัสแล้ว
13. เมื่อท่านมาจงเอาเสื้อคลุมซึ่งข้าพเจ้าได้ฝากไว้กับการบัสที่เมืองโตรัสมาด้วย พร้อมกับหนังสือต่าง ๆ และสิ่งที่สำคัญที่สุดคือหนังสือที่เขียนบนแผ่นหนัง
14. อเล็กซานเดอร์ช่างทองแดงนั้นได้ประทุษร้ายข้าพเจ้าอย่างสาหัส องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงตอบแทนเขาให้สมกับการกระทำของเขา
15. ท่านจงระวังเขาให้ดีด้วย เพราะเขาได้คัดค้านถ้อยคำของเราอย่างรุนแรง
16. ในการแก้คดีครั้งแรกของข้าพเจ้านั้น ไม่มีใครเข้าข้างข้าพเจ้าสักคนเดียว เขาได้ละทิ้งข้าพเจ้าไปหมด ข้าพเจ้าอธิษฐานต่อพระเจ้าว่า ขอโปรดอย่าให้พวกเขาต้องได้รับโทษเลย
17. แต่องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงประทับอยู่กับข้าพเจ้า และได้ทรงประทานกำลังให้ข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจึงประกาศพระวจนะได้อย่างเต็มที่ เพื่อให้คนต่างชาติทั้งปวงได้ยิน ดังนั้นข้าพเจ้าจึงรอดพ้นจากปากสิงโตนั้น
18. องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงโปรดช่วยข้าพเจ้าให้พ้นจากการร้ายทุกอย่าง และจะทรงคุ้มครองข้าพเจ้าไว้จนถึง

อาณาจักรสวรรค์ของพระองค์ สง่าราศีจึงมีแต่พระองค์สืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน

19. ขอฝากความคิดถึงมายังปรีศากับอาควิลลา และคนในครัวเรือนของโอเนสิโฟรัสด้วย

20. เฮอร์ทัสยังค้างอยู่ที่เมืองโครินธ์ แต่เมื่อข้าพเจ้าจากโตรฟีมัสมที่เมืองมิเลทัสนั้น เขายังป่วยอยู่

21. ท่านจงพยายามมาให้ถึงก่อนฤดูหนาว ยูบูลัส ปูเดนส์ ลินัส คลาวเดีย และพี่น้องทั้งหลายฝากความคิดถึงมายังท่านด้วย

22. ขอพระเยซูคริสต์เจ้าทรงสถิตอยู่กับจิตวิญญาณของท่าน ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านเถิด เอเมน [จดหมายฉบับที่สองถึงทิโมธี ผู้ได้รับการเจิมให้เป็นศิษยาภิบาลคนแรกแห่งคริสตจักรชาวเอเฟซัส ได้เขียนจากกรุงโรม เมื่อเปาโลถูกพิพากษาต่อหน้าจักรพรรดนิโรเป็นครั้งที่สอง]

ทิตัส

บทที่ 1

1. เปาโล ผู้รับใช้ของพระเจ้า และอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ เนื่องด้วยความเชื่อของผู้ที่พระเจ้าได้ทรงเลือกสรรไว้ และให้รู้จักความจริงตามทางของพระเจ้า
2. ด้วยหวังว่าจะได้ชีวิตนิรันดร์ ซึ่งพระเจ้าผู้ไม่สามารถตรัสมุสา ได้ทรงสัญญาไว้ตั้งแต่ก่อนสร้างโลก
3. แต่ในเวลาที่คุณได้ทรงกำหนดไว้ ก็ได้ทรงโปรดให้พระวาระของพระองค์ปรากฏด้วยการเทศนา ซึ่งข้าพเจ้าได้รับมอบไว้ ตามพระบัญญัติของพระเจ้าผู้ทรงช่วยเราทั้งหลายให้รอด
4. ถึง ทิตัส ผู้เป็นบุตรแท้ของข้าพเจ้าในความเชื่อเดียวกัน ขอพระคุณ พระเมตตา และสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และพระเยซูคริสต์เจ้าพระผู้ช่วยให้รอดของเรา จงดำรงอยู่กับท่านเถิด
5. เพราะเหตุนี้เองข้าพเจ้าจึงละท่านไว้ที่เกาะครีต ก็เพื่อท่านจะได้แก้ไขสิ่งที่ยังบกพร่องให้เรียบร้อย และตั้งผู้ปกครองไว้ทุกเมืองตามที่ข้าพเจ้าได้กำชับท่านแล้ว
6. คือถ้ามีใครไม่มีข้อตำหนิ เป็นสามีของหญิงคนเดียว มีบุตรสัตย์ซื่อ และไม่มีใครกล่าวหาว่าบุตรนั้นเป็นนักเลงหรือเป็นคนดื้อกระด้าง
7. เพราะว่าเจ้าอธิการนั้น ในฐานะที่เป็นผู้รับมอบฉันทะจากพระเจ้า ต้องเป็นคนที่ไม่มีความผิด ไม่มีข้อตำหนิ ไม่เป็นคนเย่อหยิ่ง ไม่เป็นคนเล็ดร้อน ไม่เป็นนักเลงสุรา ไม่เป็นนักเลงหัวไม้ และไม่เป็นคนโลภมากได้
8. แต่เป็นคนมีอัธยาศัยรับแขกดี เป็นผู้รักคนดี เป็นคนมีสติสัมปชัญญะ เป็นคนชอบธรรม เป็นคนบริสุทธิ์ รู้จักบังคับใจตนเอง
9. และเป็นคนยึดมั่นในหลักคำสอนอันสัตย์ซื่อตามที่ได้เรียนมาแล้ว เพื่อเขาจะสามารถเตือนสติด้วยคำสอนอันถูกต้อง และชี้แจงแก่ผู้ที่คัดค้านคำสอนนั้น
10. เพราะว่ามีคนเป็นอันมากที่ดื้อกระด้าง พูดมากไม่เป็นสาระ และหลอกลวง โดยเฉพาะบรรดาผู้ที่เข้าสู่หนัด
11. จำเป็นต้องให้เขาสงบปากเสีย ด้วยเขาพลิกบ้านคว่ำทั้งครัวเรือนให้เสียไป โดยสอนสิ่งที่ไม่ควรจะสอนเลย เพราะเห็นแก่เล็กแกน้อย
12. ในพวกเขาเองมีคนหนึ่งเป็นผู้พยากรณ์ได้กล่าวว่า ชาวครีตเป็นคนพุดปดเสมอ เป็นเหมือนอย่างสัตว์ร้าย เป็นคนเกียจคร้านกินเดิบ
13. คำที่เขาอ้างนี้เป็นความจริง เหตุฉะนั้นท่านจงต่อว่าเขาให้แรงๆ เพื่อเขาจะได้มีความเชื่ออันถูกต้อง
14. และจะมีได้สนใจในนิยายของพวกยิว และในบทบัญญัติของมนุษย์ซึ่งให้หันไปเสียจากความจริง
15. สำหรับคนบริสุทธิ์นั้น ทุกสิ่งก็บริสุทธิ์ แต่สำหรับคนชั่วช้า และคนที่ไม่เชื่อนั้น ก็ไม่มีสิ่งใดบริสุทธิ์เลย แต่จิตใจและจิตสำนึกผิดชอบของเขาก็ชั่วมลทินไป
16. เขาออกปากยอมรับว่าเขารู้จักพระเจ้า แต่ว่าการกระทำของเขา เขาก็ปฏิเสธพระองค์ โดยการประพฤติตัวน่ารังเกียจ และไม่เชื่อฟัง และไม่เหมาะที่จะกระทำการดีใดๆเลย

บทที่ 2

1. ฝ่ายท่านจงสั่งสอนให้สอดคล้องกับคำสอนอันถูกต้อง
2. ฟังสอนชายที่สูงอายุให้รู้จักประมาณตนในการกินดื่ม ให้เอาจริงเอาจัง ให้มีสติสัมปชัญญะ ให้มีความเชื่อ ความรัก และความอดทนอันถูกต้อง
3. ส่วนผู้หญิงที่สูงอายุก็เหมือนกัน ให้เขามีการประพฤติอย่างบริสุทธิ์ อย่าให้เป็นคนใส่ความเท็จ ไม่เป็นคนดื่มเหล้าองุ่นมาก แต่ให้เป็นผู้สอนสิ่งที่ดีงาม
4. เพื่อเขาจะได้ฝึกสอนพวกผู้หญิงสาวๆให้รู้จักประมาณตนในการกินดื่ม ให้รักสามีและรักบุตรของตน
5. ให้มีสติสัมปชัญญะ เป็นคนบริสุทธิ์ เอาใจใส่ในบ้านเรือน เป็นคนดี และเชื่อฟังสามีของตน เช่นนี้จึงจะไม่มีผู้ใดลบหลู่พระวาระของพระเจ้าได้
6. ส่วนผู้ชายหนุ่มก็เหมือนกัน จงเตือนเขาให้ใช้สติสัมปชัญญะ
7. ท่านจงประพฤติตนให้เป็นแบบอย่างในการดีทุกสิ่ง ในคำสอนจงแสดงความจริงใจ ให้เอาจริงเอาจัง ให้จริงจัง
8. และใช้คำพูดอันถูกต้อง ซึ่งไม่มีผู้ใดจะตำหนิได้ เพื่อฝ่ายปฏิบัติจะได้อายุ ไม่มีสิ่งใดจะติท่านได้
9. จงตักเตือนพวกทาสให้เชื่อฟังนายของตน และให้กระทำการที่ถูกใจนายทุกประการ อย่าให้เถียงเลย
10. อย่าให้ขี้เกียจ แต่ให้สัตย์ซื่อหมดทุกอย่าง เพื่อว่าในการทั้งปวงนั้น เขาจะได้เทิดเกียรติพระดำรัสสอนของพระเจ้า ผู้ทรงเป็นพระผู้ช่วยให้รอดของเรา
11. เพราะว่าพระคุณของพระเจ้าที่นำไปถึงความรอดได้ปรากฏแก่คนทั้งปวงแล้ว
12. สอนให้เราละทิ้งความอธรรมและโลกีย์ตัณหา และดำเนินชีวิตในโลกปัจจุบันนี้อย่างมีสติสัมปชัญญะ อย่างชอบธรรม และตามทางพระเจ้า
13. คอยความหวังอันมีสุข และการปรากฏอันทรงสง่าราศีของพระเจ้าใหญ่ยิ่ง และพระเยซูคริสต์พระผู้ช่วยให้รอดของเรา
14. ผู้ได้ทรงโปรดประทานพระองค์เองให้เรา เพื่อให้เราให้พ้นจากความชั่วช้าทุกอย่าง และทรงชำระเราให้บริสุทธิ์ เพื่อให้เป็นหมู่ชนพิเศษเฉพาะของพระองค์ และเป็นคนที่ชวนชวยกระทำการดี
15. ข้อความเหล่านี้ ท่านจงใช้พูด ตักเตือน และว่ากล่าวเขาด้วยสิทธิอำนาจทุกอย่าง อย่าให้ผู้ใดประมาทท่านได้

บทที่ 3

1. จงเตือนเขาให้มอบน้อมต่อผู้ปกครองบ้านเมืองและผู้มีอำนาจ ให้เชื่อฟังบรรดาพนักงานฝ่ายปกครอง และพร้อมที่จะปฏิบัติภารกิจทุกอย่าง
2. อย่าว่าร้ายผู้ใด อย่าให้เป็นคนมักทะเลาะวิวาทกัน แต่ให้เป็นคนสุภาพ แสดงความอ่อนสุภาพต่อคนทั้งปวง
3. เพราะว่าเมื่อก่อนนั้นบางครั้งเราเองก็โง่งมเหมือนกัน ไม่เชื่อฟัง หลงผิด เป็นทาสของกิเลสตัณหาและการเร่ิงสำราญต่างๆ ใช้ชีวิตอย่างเลวร้าย ริษยา น่าชัง และเกลียดชังกันและกัน
4. แต่ว่าเมื่อพระเจ้าผู้เป็นพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราทรงพระกรุณาโปรด และประทานความรักแก่มนุษย์ปรากฏแล้ว
5. พระองค์ได้ทรงช่วยให้รอด มิใช่ด้วยการกระทำที่ชอบธรรมของเราเอง แต่พระองค์ทรงพระกรุณาชำระให้เรามีใจบังเกิดใหม่ และทรงสร้างเราขึ้นมาใหม่โดยพระวิญญาณบริสุทธิ์
6. พระองค์นั้นได้ทรงประทานแก่เราทั้งหลายอย่างบริบูรณ์ โดยพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา
7. เพื่อว่าเมื่อเราได้เป็นคนชอบธรรมแล้วโดยพระคุณของพระองค์ เราจะได้เป็นผู้ได้รับมรดกที่มุ่งหวังคือชีวิตนิรันดร์
8. คำนี้เป็นคำสัตย์จริง ข้าพเจ้าปรารถนาให้ท่านเน้นเรื่องเหล่านี้ เพื่อคนทั้งหลายที่เชื่อในพระเจ้าแล้วจะได้หลุดสําหรับการกระทำที่ดี การเหล่านี้ดีและเป็นประโยชน์แก่คนทั้งปวง
9. แต่จงหลีกเลี่ยงจากปัญหาโศกเศร้าที่เดียวกัน จากการล้าดับวงศ์ตระกูลและการเถียง และการทะเลาะกันเรื่องพระราชบัญญัติ เพราะว่ากรอย่างนั้นไร้ประโยชน์และไม่เป็นเรื่องเป็นราว
10. คนใดๆที่ยุให้แตกนิกายกัน เมื่อได้ตักเตือนเขาหนึ่งและสองหนแล้ว ก็จงปฏิเสธ
11. ด้วยรู้แล้วว่าคนเช่นนั้นเป็นคนนอกกลุ่มนอกรทางและบาปหนา เขาปรับโทษตัวเขาเอง
12. เมื่อข้าพเจ้าจะใช้สารเทศหรือที่คึกักสมาท่าน ท่านจงรีบไปหาข้าพเจ้าที่เมืองนิโคบุรี เพราะข้าพเจ้าตั้งใจแล้วว่า จะค้างอยู่ที่นั่นจนสิ้นฤดูหนาว
13. ท่านจงหลุดสําหรับส่งเสนาผู้เป็นทนายความกับอโปลโลไปตามทางของเขา อย่าให้เขาขาดสิ่งใด
14. ให้พวกเราเรียนรู้ที่จะกระทำภารกิจดีด้วยความจำเป็นต่างๆ เพื่อพวกเขาจะไม่เป็นคนที่ไม่ไ้ผล
15. คนทั้งหลายที่อยู่กับข้าพเจ้าฝากความคิดถึงมายังท่าน ขอฝากความคิดถึงมายังคนทั้งปวงที่รักเราในความเชื่อ ขอพระคุณดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน [เขียนถึงทิทัส ผู้ได้รับการเจิมให้เป็นศิษยาภิบาลคนแรกแห่งคริสตจักรชาวคริสต์ จากเมืองนิโคบุรี แคว้นมาซิโดเนีย]

ฟีเลโมน

บทที่ 1

1. เปาโล ผู้ถูกจองจำอยู่เพื่อพระเยซูคริสต์ กับทิโมธีน้องชายของเรา ถึงฟีเลโมน เพื่อนร่วมงานที่รักของเรา
2. และถึงนางอปเฟียผู้เป็นที่รัก และอารคิปบัสผู้เป็นเพื่อนทหารด้วยกันกับเรา และถึงคริสตจักรที่อยู่ในบ้านของท่าน
3. ขอพระคุณและสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดาของเรา และจากพระเยซูคริสต์เจ้า จงดั่งรายอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด
4. ข้าพเจ้าขอพระคุณพระเจ้าของข้าพเจ้า คือเอ๋ยถึงท่านเสมอเมื่อข้าพเจ้าอธิษฐาน
5. เพราะข้าพเจ้าได้ยินถึงความรักและความเชื่อของท่านที่มีต่อพระเจ้าและต่อบรรดาวิสุทธิชน
6. เพื่อคำพยานแห่งความเชื่อของท่านจะให้เกิดผลโดยความรู้ถึงความดีทุกอย่างซึ่งมีอยู่ในท่านนั้นโดยพระเยซูคริสต์
7. น้องเอ๋ย ความรักของท่านทำให้เรามีความยินดีและความชื่นใจเป็นอย่างยิ่ง เพราะจิตใจของพวกวิสุทธิชนเข้มแข็งขึ้นเพราะท่าน
8. เหตุฉะนั้น แม้ว่าโดยพระคริสต์ ข้าพเจ้ามีใจกล้าพอที่จะสั่งให้ท่านทำสิ่งที่ควรกระทำได้
9. แต่เพราะเห็นแก่ความรัก ข้าพเจ้าขออ้อนวอนท่านดีกว่า อย่างเปาโล ผู้ชราแล้ว และบัดนี้เป็นผู้ถูกจองจำอยู่ เพราะเห็นแก่พระเยซูคริสต์
10. ข้าพเจ้าขออ้อนวอนท่านเรื่องโอเนสิมัส ลูกของข้าพเจ้า ที่ข้าพเจ้าได้เป็นบิดาของเขาเมื่อข้าพเจ้าถูกจองจำอยู่
11. เมื่อก่อนนั้นเขาไม่เป็นประโยชน์แก่ท่าน แต่เดี๋ยวนี้เขาเป็นประโยชน์ทั้งแก่ท่านและข้าพเจ้า
12. ข้าพเจ้าจึงส่งเขาผู้เป็นดวงจิตของข้าพเจ้าที่เดียวกลับไปหาท่านอีก เหตุฉะนั้นท่านจงรับเขาไว้
13. ข้าพเจ้าใคร่จะให้เขาอยู่กับข้าพเจ้า เพื่อเขาจะได้ปรนนิบัติข้าพเจ้าแทนท่าน ในระหว่างที่ข้าพเจ้าถูกจองจำเพราะข่าวประเสริฐนั้น
14. แต่ข้าพเจ้าจะไม่ปฏิบัติสิ่งใดลงไปนอกจากท่านจะเห็นชอบด้วย เพื่อว่าคุณความดีที่ท่านกระทำนั้นจะไม่เป็นการฝืนใจ แต่จะเป็นความประสงค์ของท่านด้วย
15. อาจจะเป็นเพราะเหตุนี้ที่ทำให้เขาจากท่านไปชั่วระยะเวลาหนึ่ง เพื่อท่านจะได้เขากลับคืนมาตลอดไป
16. เขามีใช่เป็นทาสอีกต่อไป แต่ดียิ่งกว่าทาส คือเป็นพี่น้องที่รัก เขาเป็นที่รักมากของข้าพเจ้า แต่คงจะเป็นที่รักของท่านมากยิ่งขึ้นอีก ทั้งในเนื้อหนังและในองค์พระผู้เป็นเจ้า
17. เหตุฉะนั้นถ้าท่านถือว่าข้าพเจ้าเป็นเพื่อนร่วมงานของท่าน ก็จงรับเขาไว้เหมือนรับตัวข้าพเจ้าเอง
18. ถ้าเขาได้กระทำผิดต่อท่านประการใด หรือเป็นหนี้อะไรท่าน ท่านจงคิดเอาจากข้าพเจ้าเถิด
19. ข้าพเจ้า เปาโล ได้เขียนไว้ด้วยมือของข้าพเจ้าเองว่า ข้าพเจ้าจะใช้ให้ ข้าพเจ้าจะไม่อ้างถึงเรื่องที่ท่านเป็นหนี้ข้าพเจ้า และแม้ตัวของท่านเองด้วย
20. แท้จริง น้องเอ๋ย จงให้ข้าพเจ้ามีความยินดีในองค์พระผู้เป็นเจ้าเพราะท่านเถิด จงให้ข้าพเจ้าชื่นใจในองค์พระผู้เป็นเจ้า
21. ข้าพเจ้ามั่นใจว่าท่านจะเชื่อฟัง จึงได้เขียนถึงท่าน เพราะรู้ว่าท่านจะกระทำยิ่งกว่าที่ข้าพเจ้าขอด้วย

22. อีกประการหนึ่ง ขอท่านได้จัดเตรียมที่พักไว้สำหรับข้าพเจ้าด้วย เพราะข้าพเจ้าหวังว่าจะมาหาท่านอีกตามคำอธิษฐานของท่าน
23. เฮปาฟรัส ผู้ซึ่งถูกจำจองอยู่ด้วยกันกับข้าพเจ้าเพื่อพระเยซูคริสต์ ฝากความคิดถึงมายังท่าน
24. มาระโก อาริสทาร์คัส เดมาส และลูกา ผู้เป็นเพื่อนร่วมงานกับข้าพเจ้า ก็ฝากความคิดถึงมายังท่าน
25. ขอพระคุณของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับจิตวิญญาณของท่านเถิด เอเมน [เขียนจากกรุงโรมถึงฟีเลโมน และส่งโดยโอเนสิมัส ผู้เป็นทาส]

၈၂၃

บทที่ 1

1. ในโบราณกาลพระเจ้าได้ตรัสด้วยวิธีต่าง ๆ มากมายแก่บรรพบุรุษทางพฤกษศาสตร์พยากรณ์
2. แต่ในวันสุดท้ายเหล่านี้พระองค์ได้ตรัสแก่เราทั้งหลายทางพระบุตร ผู้ซึ่งพระองค์ได้ทรงตั้งให้เป็นผู้รับสรรพสิ่งทั้งปวงเป็นมรดก พระองค์ได้ทรงสร้างกัลปจักรวาลโดยพระบุตร
3. พระบุตรทรงเป็นแสงสะท้อนสง่าราศีของพระเจ้า และทรงมีสถานะเป็นพิมพ์เดียวกันกับพระองค์ และทรงผดุงสรรพสิ่งไว้โดยพระดำรัสอันทรงฤทธิ์ของพระองค์ เมื่อพระบุตรได้ทรงชำระบาปของเราด้วยพระองค์เองแล้ว ก็ได้ทรงประทับนั่ง ณ เบื้องขวาพระหัตถ์ของผู้ทรงเดชานุภาพเบื้องบน
4. พระองค์ทรงเป็นผู้เยี่ยมกว่าเหล่าทูตสวรรค์มากนัก ด้วยว่าพระองค์ทรงรับพระนามที่ประเสริฐกว่านามของทูตสวรรค์นั้นเป็นมรดก
5. เพราะว่ามีผู้ใดบ้างในบรรดาทูตสวรรค์ที่พระองค์ได้ตรัสแก่เขาในเวลาใดว่า 'ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่ท่านแล้ว' และยังตรัสอีกว่า 'เราจะเป็นบิดาของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา'
6. และอีกครั้งหนึ่งเมื่อพระองค์ทรงนำพระบุตรองค์หัวปีนั้นเข้ามาในโลก พระองค์ก็ตรัสว่า 'ให้บรรดาพวกทูตสวรรค์ทั้งสิ้นของพระเจ้านมัสการท่าน'
7. ส่วนพวกทูตสวรรค์นั้น พระองค์ตรัสว่า 'พระองค์ทรงบันดาลพวกทูตสวรรค์ของพระองค์ให้เป็นดุจลม และทรงบันดาลผู้รับใช้ของพระองค์ให้เป็นดุจเปลวเพลิง'
8. แต่ส่วนพระบุตรนั้น พระองค์ตรัสว่า 'โอ พระเจ้าข้า พระที่นั่งของพระองค์ดำรงเป็นนิรันดร์และเป็นนิรันดร์ ราชอาณาจักรแห่งอาณาจักรของพระองค์ก็เป็นราชอาณาจักรเที่ยงธรรม
9. พระองค์ทรงรักความชอบธรรม และทรงเกลียดชังความชั่วช้า ฉะนั้นพระเจ้า คือ พระเจ้าของพระองค์ ได้ทรงเจิมพระองค์ไว้ด้วยน้ำมันแห่งความยินดียิ่งกว่าพระสหายทั้งปวงของพระองค์'
10. และ 'องค์พระผู้เป็นเจ้าเจ้าข้า เมื่อเดิมพระองค์ทรงวางรากฐานของแผ่นดินโลก และฟ้าสวรรค์เป็นพระหัตถ์กิจของพระองค์
11. สิ่งเหล่านี้จะพินาศไป แต่พระองค์ทรงดำรงอยู่ สิ่งเหล่านี้จะเก่าไปเหมือนเครื่องนุ่งห่ม
12. พระองค์จะทรงม้วนสิ่งเหล่านี้ไว้ดุจเสื้อคลุม และสิ่งเหล่านั้นก็จะเปลี่ยนแปลงไป แต่พระองค์ยังทรงเป็นอย่างเดิม และปีเดือนของพระองค์จะไม่สิ้นสุด'
13. แต่แก่ทูตสวรรค์องค์ใดเล่าที่พระองค์ได้ตรัสในเวลาใดว่า 'จงนั่งที่ขวามือของเรา จนกว่าเราจะกระทำให้ศัตรูของท่านเป็นแท่นรองเท้าของท่าน'
14. ทูตสวรรค์ทั้งปวงเป็นแต่เพียงวิญญาณผู้ปรนนิบัติ ที่พระองค์ทรงส่งไปช่วยเหลือบรรดาผู้ที่ได้รับความรอดเป็นมรดกมิใช่หรือ

บทที่ 2

1. เหตุฉะนั้นเราควรจะสนใจในข้อความเหล่านั้นที่เราได้ยินได้ฟังให้มากขึ้นอีก เพราะมิฉะนั้นในเวลาหนึ่งเวลาใดเราจะห่างไกลไปจากข้อความเหล่านั้น
2. ด้วยว่าถ้าถ้อยคำซึ่งทูตสวรรค์ได้กล่าวไว้นั้นมั่นคง และการละเมิดกับการไม่เชื่อฟังทุกอย่างได้รับผลตอบแทนตามความยุติธรรมแล้ว
3. ดังนั้นถ้าเราละเลยความรอดอันยิ่งใหญ่แล้ว เราจะรอดพ้นไปอย่างไรได้ ความรอดนั้นได้เริ่มขึ้นโดยการประกาศขององค์พระผู้เป็นเจ้าเอง และบรรดาผู้ที่ได้ยินพระองค์ ก็ได้รับรองแก่เราว่าเป็นความจริง
4. ทั้งนี้พระเจ้าก็ทรงเป็นพยานด้วย โดยทรงแสดงหมายสำคัญและการมหัศจรรย์ และการอัศจรรย์ต่างๆ และโดยของประทานจากพระวิญญาณบริสุทธิ์ ซึ่งทรงประทานตามพระประสงค์ของพระองค์
5. เพราะว่าพระองค์ไม่ได้ทรงมอบโลกใหม่ซึ่งเรากล่าวถึงนั้นให้อยู่ใต้บังคับของเหล่าทูตสวรรค์
6. แต่มีอยู่แห่งหนึ่งที่คนเป็นพยานถึงเรื่องนี้ว่า 'มนุษย์เป็นผู้ใดเล่าซึ่งพระองค์ทรงระลึกถึงเขา และบุตรมนุษย์เป็นผู้ใดซึ่งพระองค์ทรงเยี่ยมเยียนเขา
7. พระองค์ทรงทำให้เขาดำกว่าพวกทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียว และพระองค์ทรงประทานสง่าราศีกับเกียรติเป็นมงกุฎให้แก่เขา และได้ทรงตั้งเขาไว้ให้อยู่เหนือบรรดาพระหัตถกิจของพระองค์
8. พระองค์ทรงมอบสิ่งทั้งปวงให้อยู่ภายใต้เท้าของเขา' ในการซึ่งพระองค์ทรงมอบสิ่งทั้งปวงให้อยู่ใต้อำนาจของเขานั้น ไม่มีสิ่งใดเลยที่ไม่อยู่ใต้อำนาจของเขา แต่ขณะนี้ เรายังไม่เห็นว่าคุณสิ่งอยู่ใต้อำนาจของเขา
9. แต่เราก็เห็นพระเยซู ผู้ซึ่งพระองค์ทรงทำให้ต่ำกว่าทูตสวรรค์แต่หน่อยเดียวนั้น ทรงได้รับสง่าราศีและพระเกียรติเป็นมงกุฎ เพราะที่พระองค์ทรงสิ้นพระชนม์ด้วยความทุกข์ทรมาน ทั้งนี้โดยพระคุณของพระเจ้า พระองค์จะได้ทรงชิมความตายเพื่อมนุษย์ทุกคน
10. ด้วยว่าในการที่พระเจ้าจะทรงพานบุตรเป็นอันมากถึงสง่าราศีนั้น ก็สมอยู่แล้วที่พระองค์ผู้เป็นเจ้าของสิ่งสารพัดและผู้ทรงบันดาลให้สิ่งสารพัดบังเกิดขึ้น จะให้ผู้ที่เป็นายแห่งความรอดของเขานั้นได้ถึงที่สำเร็จโดยการทนทุกข์ทรมาน
11. เพื่อว่าทั้งพระองค์ผู้ชำระคนทั้งหลายให้บริสุทธิ์ และคนเหล่านั้นที่ได้รับการชำระ ก็มาจากแหล่งเดียวกัน เหตุฉะนั้นพระองค์จึงไม่ทรงละอายที่จะทรงเรียกเขาเหล่านั้นว่า เป็นพี่น้องกัน
12. ดังที่พระองค์ตรัสว่า 'เราจะประกาศพระนามของพระองค์แก่พี่น้องของเรา เราจะร้องเพลงสรรเสริญพระองค์ในท่ามกลางที่ชุมนุมชน'
13. และตรัสอีกว่า 'เราจะไว้วางใจในพระองค์' ทั้งตรัสอีกว่า 'ดูเถิด ตัวเรากับบุตรซึ่งพระเจ้าทรงประทานแก่เรา'
14. เหตุฉะนั้นครั้งบุตรทั้งหลายมีส่วนในเนื้อและเลือดอยู่แล้ว พระองค์ก็ได้ทรงรับเนื้อและเลือดเหมือนกัน เพื่อโดยความตายพระองค์จะได้ทรงทำลายผู้ที่มีอำนาจแห่งความตาย คือพญามาร
15. และจะได้ทรงช่วยเขาเหล่านั้นให้พ้นจากการเป็นทาสชั่วชีวิต เพราะเหตุกลัวความตาย
16. ความจริง พระองค์มิได้ทรงรับสภาพของทูตสวรรค์ แต่ทรงรับสภาพของเชื้อสายของอับราฮัม

17. เหตุฉะนั้นพระองค์จึงทรงต้องเป็นเหมือนกับพี่น้องทุกอย่าง เพื่อว่าพระองค์จะได้ทรงเป็นมหาบุโรหิต ผู้กอบปร
ด้วยพระเมตตาและความสัตย์ซื่อในการทุกอย่างซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อลบล้างบาปทั้งหลายของประชาชน
18. เพราะเหตุที่พระองค์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานโดยถูกทดลองนั้น พระองค์จึงทรงสามารถช่วยผู้ที่ถูกทดลองนั้นได้

บทที่ 3

1. เหตุฉะนั้นท่านพี่น้องอันบริสุทธิ์ ผู้เข้าส่วนด้วยกันในการทรงเรียกซึ่งมาจากสวรรค์นั้น จงพิจารณาอักษรสาวกและมหาปุโรหิตซึ่งเรารับเชื่ออยู่นั้น คือพระเยซูคริสต์
2. ผู้ทรงสัตย์ชื่อต่อพระเจ้าผู้ได้ทรงแต่งตั้งพระองค์ไว้ เหมือนอย่างโมเสสได้สัตย์ชื่อในพรรคพวกของพระองค์ทั้งสิ้น
3. แต่ถึงกระนั้นพระองค์ก็ทรงสมควรได้รับพระเกียรติมากกว่าโมเสสมากนัก เช่นเดียวกับผู้สร้างบ้านย่อมมีเกียรติยศมากกว่าบ้านนั้น
4. ด้วยว่าบ้านทุกหลังต้องมีผู้สร้าง แต่ว่าผู้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวงก็คือพระเจ้า
5. ฝ่ายโมเสสนั้นสัตย์ชื่อในพรรคพวกของพระองค์ทั้งสิ้นก็อย่างคนรับใช้ เพื่อจะได้เป็นพยานถึงเหตุการณ์เหล่านั้น ซึ่งจะกล่าวต่อภายหลัง
6. แต่พระคริสต์นั้นในฐานะพระบุตรที่ทรงอำนาจเหนือครอบครัวของพระองค์ และเราทั้งหลายเป็นครอบครัวนั้นแหละ หากเราจะยึดความมั่นใจและความชื่นชมยินดีในความหวังนั้นไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด
7. เหตุฉะนั้น ตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ตรัสว่า `วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์
8. อย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไปอย่างในครั้งกบฏนั้น เหมือนอย่างในวันที่ถูกทดลองในถิ่นทุรกันดาร
9. เมื่อบรรพบุรุษของท่านทดลองเราโดยเอาเราเข้าพิสูจน์ และได้เห็นกิจการของเราถึงสี่สิบปี
10. เพราะเหตุนั้นเราจึงเคืองคนชั่วอายุนั้น และว่า ใจของเขาหลงผิดอยู่เสมอ เขาไม่รู้จักทางทั้งหลายของเรา
11. ดังนั้นเราจึงปฏิญาณด้วยความพิโรธของเราว่า เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของเรา'
12. ท่านพี่น้องทั้งหลาย จงระวังให้ดี เพื่อจะไม่มีผู้หนึ่งผู้ใดในพวกท่านมีใจชั่วและไม่เชื่อ แล้วก็หลงไปจากพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์
13. ท่านจงเตือนสติกันและกันทุกวัน ตลอดเวลาที่เรียกว่า `วันนี้ เพื่อว่าจะไม่มีผู้ใดในพวกท่านมีใจแข็งกระด้างไป เพราะเล่ห์กลของบาป
14. เพราะว่าถ้าเรายึดความไว้วางใจที่เรามีอยู่ตอนต้นไว้ให้มั่นคงจนถึงที่สุด เราก็กลายมาเป็นผู้มีส่วนกับพระคริสต์
15. เมื่อมีคำกล่าวไว้ว่า `วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ อย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไปอย่างในครั้งกบฏนั้น'
16. เพราะบางคน เมื่อเขาได้ยिनแล้ว ก็ยังได้กบฏอยู่ แต่มีใช้ทุกคนที่โมเสสได้นำออกจากประเทศอียิปต์
17. และใครหนอที่พระองค์ได้ทรงโทมนัสตลอดสี่สิบปีนั้น ก็คนเหล่านั้นที่กระทำบาป และชاکศพของเขาทั้งอยู่ในถิ่นทุรกันดารมิใช่หรือ
18. และแก่ใครหนอที่พระองค์ได้ทรงปฏิญาณว่า เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของพระองค์ ก็คนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อมิใช่หรือ
19. ฉะนั้นเราจึงรู้ว่า เขาไม่สามารถเข้าไปสู่ที่สงบสุขนั้นได้เพราะเขาไม่ได้เชื่อ

บทที่ 4

1. เหตุฉะนั้น เมื่อมีพระสัญญาทรงประทานไว้แล้วว่า จะให้เข้าไปในที่สงบสุขของพระองค์ ให้เราทั้งหลายมีความยำเกรงว่า ในพวกท่านอาจจะมีผู้หนึ่งผู้ใดเหมือนไปไม่ถึง
2. เพราะว่าเราได้มีผู้ประกาศข่าวประเสริฐให้แก่เราแล้ว เหมือนแก่เขาเหล่านั้นด้วย แต่ว่าถ้อยคำซึ่งเขาได้ยินนั้นไม่ได้เป็นประโยชน์แก่เขา เพราะว่าเขาไม่มีความเชื่อพ้องกับผู้ที่ได้ยิน
3. เพราะว่าเราทั้งหลายที่เชื่อแล้วก็เข้าไปในที่สงบสุขนั้น เหมือนพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า 'ตามที่เราได้ปฏิญาณด้วยความพิโรธของเราว่า เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของเรา' แม้ว่าจะงานนั้นสำเร็จแล้วตั้งแต่วางรากสร้างโลก
4. และมีข้อหนึ่งที่พระองค์ได้ตรัสถึงวันที่เจ็ดดังนี้ว่า 'ในวันที่เจ็ดพระเจ้าทรงพักการงานทั้งสิ้นของพระองค์'
5. และแห่งเดียวกันนั้นได้ตรัสอีกว่า 'เขาจะไม่ได้เข้าสู่ที่สงบสุขของเรา'
6. ครั้นเห็นแล้วยังมีช่องให้บางคนเข้าไปในที่สงบสุขนั้น และคนเหล่านั้นที่ได้ยินข่าวประเสริฐครวก่อนไม่ได้เข้า เพราะเขาไม่เชื่อ
7. พระองค์จึงได้ทรงกำหนดวันหนึ่งไว้อีก คือกล่าวในคัมภีร์ของดาวิดครั้นล่วงไปช้านานแล้วว่า 'วันนี้ เหมือนตรัสเมื่อครวก่อนแล้วว่า 'วันนี้ ถ้าท่านทั้งหลายจะฟังพระสุรเสียงของพระองค์ อย่าให้จิตใจของท่านแข็งกระด้างไป'
8. เพราะว่าถ้าโยชูวาได้พาเขาเข้าสู่ที่สงบสุขนั้นแล้ว พระองค์ก็คงมิได้ตรัสในภายหลังถึงวันอื่นอีก
9. ฉะนั้นจึงยังมีสบาโตสำหรับชนชาติของพระเจ้า
10. ด้วยว่าคนใดที่ได้เข้าไปในที่สงบสุขของตนแล้ว ก็ได้หยุดการงานของตน เหมือนพระเจ้าได้ทรงหยุดจากพระราชกิจของพระองค์
11. เหตุฉะนั้นให้เราทั้งหลายอุตส่าห์เข้าไปในที่สงบสุขนั้น เพื่อมิให้ผู้หนึ่งผู้ใดตกลงไปในการไม่เชื่อเช่นเขาเหล่านั้น ซึ่งเป็นตัวอย่าง
12. เพราะว่าพระวณะของพระเจ้านั้นมีชีวิต และทรงพลานุภาพอยู่เสมอ คมยิ่งกว่าดาบสองคมใดๆ แห่งทะเลกระทันหัน จิตและวิญญาณ ตลอดจนข้อกระดูกและไขในกระดูก และสามารถวินิจฉัยความคิดและความมุ่งหมายในใจด้วย
13. ไม่มีสิ่งเนรมิตสร้างใดๆ ที่มิได้ปรากฏในสายพระเนตรของพระองค์ แต่สิ่งสารพัดก็เปลือยเปล่าและปรากฏแจ้งต่อพระเนตรของพระองค์ผู้ซึ่งเราต้องเกี่ยวข้องด้วย
14. เหตุฉะนั้นเมื่อเรามีมหาปุโรหิตผู้เป็นใหญ่ที่ผ่านฟ้าสวรรค์ไปแล้ว คือพระเยซูพระบุตรของพระเจ้า ขอให้เราทั้งหลายมั่นคงในการยอมรับของเราไว้
15. เพราะว่าเรามีได้มหาปุโรหิตที่ไม่สามารถจะเห็นใจในความอ่อนแอของเรา แต่ได้ทรงถูกทดลองเหมือนอย่างเราทุกประการ ถึงกระนั้นพระองค์ก็ยังปราศจากบาป
16. ฉะนั้นขอให้เราทั้งหลายจงมีใจกล้าเข้ามาถึงพระที่นั่งแห่งพระคุณ เพื่อเราจะได้รับพระเมตตา และจะได้พบพระคุณที่จะช่วยเราในขณะนี้ต้องการ

บทที่ 5

1. ฝ่ายมหาปุโรหิตทุกคนที่เลือกมาจากมนุษย์ได้แต่งตั้งไว้ให้สำหรับมนุษย์ในบรรดาการซึ่งเกี่ยวกับพระเจ้า เพื่อท่านจะได้นำเครื่องบรรณาการและเครื่องบูชาถวายเพราะความบาป
2. ท่านนั้นมีใจเมตตากรูณาคนโง่และคนหลงผิดได้ เพราะท่านเองก็มีความอ่อนกำลังอยู่รอบตัวด้วย
3. เหตุฉะนั้นท่านต้องถวายเครื่องบูชาเพราะความบาปเพื่อคนทั้งปวงฉันใด ท่านจึงต้องถวายเพื่อตัวเองด้วยฉันนั้น
4. และไม่มีผู้ใดตั้งตนเองสำหรับเกียรตินี้ได้ เว้นแต่พระเจ้าทรงเรียกเหมือนอย่างทรงเรียกอาโรน
5. ในท่านองเดียวกัน พระคริสต์ก็ไม่ได้ทรงยกย่องพระองค์เองขึ้นเป็นมหาปุโรหิต แต่เป็นโดยพระเจ้า ผู้ได้ตรัสกับพระองค์ว่า 'ท่านเป็นบุตรของเรา วันนี้เราได้ให้กำเนิดแก่ท่านแล้ว'
6. เหมือนพระองค์ได้ตรัสอีกแห่งหนึ่งว่า 'ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค'
7. ฝ่ายพระเยซู ขณะเมื่อพระองค์ดำรงอยู่ในเนื้อหนังนั้น พระองค์ได้ถวายคำอธิษฐาน และทูลวิงวอนด้วยทรงกันแสงมากมายและน้ำพระเนตรไหล ต่อพระเจ้าผู้ทรงสามารถช่วยพระองค์ให้พ้นจากความตายได้ และพระเจ้าได้ทรงสถับเพราะพระองค์นั้นได้ยำเกรง
8. ถึงแม้ว่าพระองค์ทรงเป็นพระบุตร พระองค์ก็ทรงเรียนรู้ที่จะนอบน้อมยอมเชื่อฟัง โดยความทุกข์ลำบากที่พระองค์ได้ทรงทนเอา
9. และเมื่อทรงถูกทำให้เพียบพร้อมทุกประการแล้ว พระองค์ก็เลยทรงเป็นผู้จัดความรอดนิรันดรสำหรับคนทั้งปวงที่เชื่อฟังพระองค์
10. โดยพระเจ้าได้ทรงตั้งพระองค์ให้เป็นมหาปุโรหิตตามอย่างของเมลคีเซเดค
11. เรื่องเกี่ยวกับพระองค์นั้นมีมากและยากที่จะอธิบายให้เข้าใจได้ เพราะว่าท่านทั้งหลายกลายเป็นคนหูตึงเสียแล้ว
12. ถึงแม้ว่าขณะนี้ท่านทั้งหลายควรจะเป็นครูได้แล้ว แต่ท่านก็ต้องให้คนอื่นสอนท่านอีกในเรื่องหลักเบื้องต้นแห่งพระวจนะของพระเจ้า และท่านทั้งหลายกลายเป็นคนที่ยังต้องกินน้ำนม ไม่ใช่อาหารแข็ง
13. เพราะว่าทุกคนที่ยังกินน้ำมนั้นก็ยังไม่ชำนาญในพระวจนะแห่งความชอบธรรม เพราะเขายังเป็นทารกอยู่
14. แต่อาหารแข็งนั้นเป็นอาหารสำหรับผู้ใหญ่ คือผู้ที่เคยฝึกหัดความคิดของเขาจนสังเกตได้ว่าไหนดีไหนชั่ว

บทที่ 6

1. เหตุฉะนั้นให้เราละประณโมวาทของพระคริสต์ไว้ และให้เราก้าวหน้าไปถึงความบริบูรณ์ อย่าเอาสิ่งเหล่านี้มาวางเป็นรากอีกเลย คือการกลับใจเสียใหม่จากการประพฤติดีที่ตายแล้ว และความเชื่อในพระเจ้า
2. และคำสอนว่าด้วยพิธีบัพติศมา และการวางมือ และการเป็นขึ้นมาจากตาย และการพิพากษาลงโทษเป็นนิตย์นั้น
3. ถ้าพระเจ้าจะทรงโปรดอนุญาต เราก็จะกระทำอย่างนี้ได้
4. เพราะว่าคนเหล่านั้นที่ได้รับความสว่างมาครั้งหนึ่งแล้ว และได้รู้รสของประทานจากสวรรค์ ได้มีส่วนในพระวิญญาณบริสุทธิ์
5. และได้ชิมความดีงามแห่งพระวจนะของพระเจ้า และฤทธิ์เดชแห่งยุคที่จะมานั้น
6. ถ้าเขาเหล่านั้นจะหลงอยู่อย่างนี้ ก็เหลือวิสัยที่จะให้เขากลับใจเสียใหม่อีกได้ เพราะตัวเขาเองได้ตรึงพระบุตรของพระเจ้าเสียอีกแล้ว และได้ทำให้พระองค์ขายหน้าต่อธารกำนัล
7. ด้วยว่าพื้นแผ่นดินที่ได้ดูดดื่มน้ำฝนที่ตกลงมาเนื่องๆและงอกขึ้นมาเป็นต้นผักให้ประโยชน์แก่คนทั้งหลายที่ได้พรวนดินด้วยนั้น ก็รับพระพรมาจากพระเจ้า
8. แต่ดินที่งอกหนามใหญ่และหนามย่อยก็ถูกทอดทิ้ง และเกือบจะถึงที่สาปแช่งแล้ว ซึ่งในที่สุดก็จะถูกเผาไฟเสีย
9. แต่ดูก่อนพวกที่รัก แม้เราพูดอย่างนั้น เราก็เชื่อแน่ว่าท่านทั้งหลายคงจะได้สิ่งที่ดีกว่านั้น และสิ่งซึ่งเกี่ยวกับความรอด
10. เพราะว่าพระเจ้าไม่ทรงสรรเสริญที่จะทรงลืมการงานและการทำงานหนักด้วยความรักซึ่งท่านได้แสดงต่อพระนามของพระองค์ คือการรับใช้วิสุทธิชนนั้นและยังรับใช้อยู่
11. และเราปรารถนาให้ท่านทั้งหลายทุกคนแสดงความตั้งใจจริงให้ถึงความมั่นใจอย่างเต็มที่แห่งความหวังนั้นจนถึงที่สุดปลาย
12. เพื่อท่านจะไม่เป็นคนเฉื่อยช้า แต่ให้ตามเยี่ยงอย่างแห่งคนเหล่านั้นที่อาศัยความเชื่อและความเพียร จึงได้ตามพระสัญญาเป็นมรดก
13. เพราะว่าเมื่อพระเจ้าได้ทรงทำพระสัญญาไว้กับอับราฮัมนั้น โดยเหตุที่ไม่มีมีใครเป็นใหญ่กว่าพระองค์ที่พระองค์จะทรงให้คำปฏิญาณได้นั้น พระองค์ก็ได้ทรงให้คำปฏิญาณแก่พระองค์เอง
14. คือตรัสว่า 'เราจะอวยพรท่านแน่ เราจะทวีเชื้อสายของท่านให้มากขึ้น'
15. เช่นนั้นแหละ เมื่ออับราฮัมได้ทนคอยด้วยความเพียรแล้ว ท่านก็ได้รับตามพระสัญญานั้น
16. ส่วนมนุษย์นั้นต้องปฏิญาณต่อหน้าผู้ที่เป็นใหญ่กว่าตน และเมื่อเกิดข้อห่มเถียงอะไรกันขึ้น ก็ต้องถือคำปฏิญาณนั้นเป็นคำยืนยันขึ้นเด็ดขาด
17. ฝ่ายพระเจ้าเมื่อพระองค์ทรงหมายพระทัยจะสำแดงให้ผู้รับคำทรงสัญญานั้นเป็นมรดกรู้ให้แน่ใจยิ่งขึ้นว่า พระดำริของพระองค์จะแปรปรวนไม่ได้ พระองค์จึงได้ทรงให้คำปฏิญาณไว้ด้วย
18. เพื่อด้วยสองประการนั้นที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้ ในที่ซึ่งพระองค์จะตรัสสมสาไม่ได้นั้น เราซึ่งได้หนีมาหาที่ลี้ภัยนั้นจึงจะได้รับการหนุนน้ำใจอย่างจริงจัง ที่จะฉวยเอาความหวังซึ่งมีอยู่ตรงหน้าเรา

19. ความหวังนั้นเรายึดไว้ต่างสมองของจิตวิญญาณ เป็นความหวังที่แน่นและมั่นคง และได้ทอดไว้ภายในม่าน
20. ที่ผู้นำหน้าได้เสด็จเข้าไปเพื่อเราแล้ว คือพระเยซูผู้ทรงได้รับการแต่งตั้งเป็นมหาปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างเมลคีเซเดค

บทที่ 7

1. เพราะเมลคีเซเดคผู้นี้คือกษัตริย์เมืองซาเลม เป็นปุโรหิตของพระเจ้าผู้สูงสุด ผู้ได้พบอับราฮัมขณะที่กำลังกลับมาจากการฆ่าฟันกษัตริย์ทั้งหลายนั้น และได้ช่วยพรแก่อับราฮัม
2. อับราฮัมก็ได้ถวายของหนึ่งในสิบแห่งของทั้งปวงแก่เมลคีเซเดค ตอนแรกเมลคีเซเดคนั้นแปลว่ากษัตริย์แห่งความชอบธรรม แล้วภายหลังก็เป็นกษัตริย์เมืองซาเลมด้วย ซึ่งคือกษัตริย์แห่งสันติสุข
3. บิดามารดาและตระกูลของท่านก็ไม่มี วันเกิดวันตายก็เช่นกัน แต่เป็นเหมือนพระบุตรของพระเจ้า เมลคีเซเดคนั้นแหละดำรงอยู่เป็นปุโรหิตชั่วกัปชั่วกัลป์
4. แล้วจงคิดดูเถิด ท่านผู้นี้ยิ่งใหญ่เพียงไร ที่อับราฮัมผู้เป็นต้นตระกูลของเรานั้น ยังได้ชักหนึ่งในสิบแห่งของริบนั้นมาถวายแก่ท่าน
5. และแท้จริงบรรดาเชื้อสายของเลวี ซึ่งได้รับตำแหน่งปุโรหิตนั้น ถึงแม้ว่าท่านเหล่านั้นได้บังเกิดจากเอวของอับราฮัม ก็ยังมีพระบัญชาสั่งให้รับสิบชักหนึ่งจากบรรดาประชาชนตามพระราชบัญญัติ คือจากพวกพี่น้องของตน
6. แต่เมลคีเซเดคผู้นี้ไม่ใช่เชื้อสายพวกเขา แต่ก็ยังได้รับสิบชักหนึ่งจากอับราฮัม และได้ช่วยพรให้อับราฮัมผู้ที่ได้รับพระสัญญาทั้งหลาย
7. สิ่งที่ท่านไม่ได้ คือผู้น้อยต้องรับพรจากผู้ใหญ่
8. ฝ่ายข้างนี้มนุษย์ที่ต้องตายยังได้รับสิบชักหนึ่ง แต่ฝ่ายข้างโน้นท่านผู้เดียวได้รับ และมีพยานกล่าวถึงท่านว่าท่านยังมีชีวิตอยู่
9. ถ้าจะพูดไปอีกอย่างหนึ่งก็ว่า เลวีนั้นที่รับสิบชักหนึ่งก็ยังได้ถวายสิบชักหนึ่งทางอับราฮัม
10. เพราะว่าขณะนั้นเขายังอยู่ในเอวของบรรพบุรุษ ขณะที่เมลคีเซเดคได้พบกับอับราฮัม
11. เหตุฉะนั้นถ้าเมื่อจะถึงความสำเร็จได้ในทางตำแหน่งปุโรหิตที่สืบมาจากตระกูลเลวี (ด้วยว่าประชาชนได้รับพระราชบัญญัติโดยทางตำแหน่งนี้) ที่ไหนจะต้องการให้มีปุโรหิตอีกตามอย่างเมลคีเซเดคเล่า ซึ่งมีได้เรียกตามอย่างอาโรน
12. เพราะเมื่อตำแหน่งปุโรหิตเปลี่ยนแปลงไปแล้ว พระราชบัญญัติก็จำเป็นจะต้องเปลี่ยนแปลงไปด้วย
13. เพราะว่าท่านที่เรากล่าวถึงนั้นมาจากตระกูลอื่น ซึ่งเป็นตระกูลที่ยังไม่มีผู้ใดเคยทำหน้าที่ปรนนิบัติที่แท่นบูชาเลย
14. เพราะเป็นที่ประจักษ์ชัดแล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรานั้นได้ทรงสืบเชื้อสายมาจากตระกูลยูดาห์ โมเสสไม่ได้ว่าจะมีปุโรหิตมาจากตระกูลนั้นเลย
15. และข้อนี้ประจักษ์ชัดยิ่งขึ้นอีก เมื่อปรากฏว่ามีปุโรหิตอีกผู้หนึ่งเกิดขึ้นตามอย่างของเมลคีเซเดค
16. ซึ่งไม่ได้ทรงตั้งขึ้นตามพระราชบัญญัติซึ่งเป็นบทบัญญัติสำหรับเนื้อหนัง แต่ตามฤทธิ์เดชแห่งชีวิตอันไม่รู้สิ้นสุดเลย
17. เพราะมีพยานกล่าวถึงท่านว่า `ท่านเป็นปุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค'
18. ด้วยว่าจริงๆแล้วพระบัญญัติที่มีอยู่เดิมนั้น ก็ได้ยกเลิกไป เพราะขาดฤทธิ์และไร้ประโยชน์

19. เพราะว่าพระราชบัญญัตินั้นไม่ได้ทำอะไรให้ถึงความสำเร็จ แต่ได้นำความหวังอันดีกว่าเข้ามา และโดยความหวังนั้นเราทั้งหลายจึงเข้ามาใกล้พระเจ้า
20. ที่ว่าดีกว่านั้นก็เพราะว่า บุโรหิตคนนั้นได้ทรงตั้งขึ้นโดยทรงปฏิญาณไว้
21. (บรรดาบุโรหิตเหล่านั้นไม่มีกรกล่าวปฏิญาณเมื่อเขาเข้ารับตำแหน่ง แต่ส่วนบุโรหิตนี้มีคำกล่าวปฏิญาณจากพระองค์ว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงปฏิญาณแล้ว และจะไม่เปลี่ยนพระทัยของพระองค์ว่า ท่านเป็นบุโรหิตเป็นนิตย์ตามอย่างของเมลคีเซเดค')
22. พระเยซูก็ได้ทรงเป็นผู้รับประกันแห่งพันธสัญญาอันดีกว่าสักเพียงใด
23. แท้จริงส่วนบุโรหิตเหล่านั้นก็ได้ทรงตั้งขึ้นไว้หลายคน เพราะว่าความตายได้ขัดขวางไม่ให้ดำรงอยู่ในตำแหน่งเรื่อยไป
24. แต่ฝ่ายพระองค์นี้ โดยเหตุที่พระองค์ดำรงอยู่เป็นนิตย์ ตำแหน่งบุโรหิตของพระองค์จึงไม่แปรปรวน
25. ด้วยเหตุนี้ พระองค์จึงทรงสามารถเป็นนิตย์ที่จะช่วยคนทั้งปวงที่ได้เข้ามาถึงพระเจ้าโดยทางพระองค์นั้นให้ได้รับความรอด เพราะว่าพระองค์ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิตย์เพื่อเสนอความให้แก่คนเหล่านั้น
26. มหาบุโรหิตเช่นนี้แหละที่เหมาะสมสำหรับเรา คือเป็นผู้บริสุทธิ์ ปราศจากอูบาย ไร้มลทิน แยกจากคนบาปทั้งปวง ประทับอยู่สูงกว่าฟ้าสวรรค์
27. พระองค์ไม่ต้องทรงนำเครื่องบูชามาทุกวันๆดังเช่นมหาบุโรหิตอื่นๆ ผู้ซึ่งถวายสำหรับความผิดของตัวเองก่อน แล้วจึงถวายสำหรับความผิดของประชาชน ส่วนพระองค์ได้ทรงถวายเครื่องบูชาเพียงครั้งเดียว คือเมื่อพระองค์ได้ทรงถวายพระองค์เอง
28. ด้วยว่าพระราชบัญญัตินั้นได้แต่งตั้งมนุษย์ที่อ่อนกำลังขึ้นเป็นมหาบุโรหิต แต่คำทรงปฏิญาณนั้นซึ่งมาภายหลังพระราชบัญญัติ ได้ทรงแต่งตั้งพระบุตรขึ้น ผู้ถึงความสำเร็จเป็นนิตย์

บทที่ 8

1. บัดนี้ ในเรื่องที่เราพูดมาแล้วนั้น ข้อสรุปนั้นคือว่า เรามีมหาปุโรหิตอย่างนี้เอง ผู้ได้ประทับเบื้องขวาพระที่นั่งแห่งผู้ทรงเดชานุภาพในฟ้าสวรรค์
2. เป็นผู้ปฏิบัติกิจในสถานบริสุทธิ และในพลับพลาแท้ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงตั้งไว้ ไม่ใช่มนุษย์ตั้ง
3. เพราะว่าทรงตั้งมหาปุโรหิตทุกคนขึ้นเพื่อให้ถวายของกำนัลและเครื่องบูชา ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นที่มหาปุโรหิตผู้นี้ต้องมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดถวายด้วย
4. ถ้าพระองค์ทรงอยู่ในโลก พระองค์ก็จะไม่ได้ทรงเป็นปุโรหิต เพราะว่ามีปุโรหิตที่ถวายของกำนัลตามพระราชบัญญัติอยู่แล้ว
5. ปุโรหิตเหล่านั้นปฏิบัติตามแบบและเงาแห่งสิ่งเหล่านั้นที่อยู่ในสวรรค์ เหมือนพระเจ้าได้ทรงสั่งแกโมเสสครั้งเมื่อท่านจะสร้างพลับพลาขึ้นว่า `ดูเถิด จงทำทุกสิ่งตามแบบอย่างที่เราแจ้งแก่ท่านบนภูเขา'
6. แต่พระเจ้าได้ทรงเป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาอันประเสริฐกว่าเก่า เพราะได้ทรงตั้งขึ้นโดยพระสัญญาอันดีกว่าเก่าเท่าใด บัดนี้พระองค์ก็ได้ตำแหน่งอันเลิศกว่าเก่าเท่านั้น
7. เพราะว่าถ้าพันธสัญญาเดิมนั้นไม่มีข้อบกพร่องแล้ว ก็ไม่จำเป็นที่จะต้องมีการมีพันธสัญญาที่สองอีก
8. ด้วยว่าพระเจ้าตรัสดีเขาว่า `องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสว่า ดูเถิด วันเวลาจะมาถึง ซึ่งเราจะทำพันธสัญญาใหม่กับวงศ์วานอิสราเอล และวงศ์วานยูดาห์
9. ไม่เหมือนกับพันธสัญญาซึ่งเราได้กระทำกับบรรพบุรุษของเขาทั้งหลาย เมื่อเราจู่มือเขาเพื่อนำเขาออกจากแผ่นดินอียิปต์ เพราะว่าเขาเหล่านั้นไม่ได้มั่นอยู่ในพันธสัญญาของเราอีกต่อไปแล้ว เราจึงได้ละเขาไว้ องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัสดังนี้แหละ
10. นี่คือการพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับวงศ์วานอิสราเอลภายหลังสมัยนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส เราจะบรรจุมารชานบัญญัติของเราไว้ในจิตใจของเขาทั้งหลาย และจะจารึกมันไว้ที่ในดวงใจของเขาทั้งหลาย และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นประชาชนของเรา
11. และทุกคนจะไม่สอนเพื่อนบ้านของตนและพี่น้องของตนแต่คนอื่นอีกว่า `จงรู้จักองค์พระผู้เป็นเจ้า' เพราะเขาทั้งหลายจะรู้จักเราหมด ตั้งแต่คนต่ำต้อยที่สุดถึงคนใหญ่โตที่สุด
12. เพราะเราจะกระทำต่ออารมณ์ของเขา และจะไม่จดจำบาปและความชั่วช้าของเขาอีกต่อไป'
13. เมื่อพระองค์ตรัสถึง พันธสัญญาใหม่ พระองค์ทรงถือว่า พันธสัญญาเดิมนั้นพ้นสมัยไปแล้ว และสิ่งที่พ้นสมัยและเก่าไปแล้วนั้น ก็พร้อมที่จะเสื่อมสูญไป

บทที่ 9

1. แท้จริงถึงแม้พันธสัญญาเดิมนั้นก็ยังได้มีกฎสำหรับการปรนนิบัติในพิธีนมัสการ และได้มีสถานอันบริสุทธิ์สำหรับโลกนี้
2. เพราะเราได้มีพลับพลาสร้างขึ้นตกแต่งเสร็จแล้ว คือห้องชั้นนอก ซึ่งมีคันทันประทีป โต้ะ และขนมปังหน้าพระพักตร์ ห้องนี้เรียกว่าที่บริสุทธิ์
3. และภายในม่านชั้นที่สองมีห้องพลับพลาซึ่งเรียกว่า ที่บริสุทธิ์ที่สุด
4. ห้องนั้นมีแท่นทองคำสำหรับถวายเครื่องหอม และมีหีบพันธสัญญาหุ้มด้วยทองคำทุกด้าน ในหีบนั้นมีโถทองคำใส่มานา และมีไม้เท้าของอาโรนที่ออกข้อ และมีแผ่นศิลาพันธสัญญา
5. และเหนือหีบนั้นมีรูปเคารพแห่งสงวาราาศีคฤมพระที่นั่งพระกรุณานั้น สิ่งเหล่านี้เราจะพรรณนาให้ละเอียดในที่นี้ไม่ได้
6. แล้วเมื่อจัดตั้งสิ่งเหล่านี้ไว้อย่างนั้นแล้ว พวกปุโรหิตก็เข้าไปในพลับพลาห้องที่หนึ่งทุกครั้งที่ปรนนิบัติพระเจ้า
7. แต่ในห้องที่สองนั้นมีมหาปุโรหิตผู้เดียวเท่านั้นที่เข้าไปได้ปีละครั้ง และต้องนำเลือดเข้าไปถวายเพื่อตัวเอง และเพื่อความผิดของประชาชนด้วย
8. อย่างนั้นแหละ พระวิญญานบริสุทธิ์ได้ทรงสำแดงว่า ทางซึ่งจะเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดนั้นไม่ได้ปรากฏแจ้ง คราวเมื่อพลับพลาเดิมยังตั้งอยู่
9. พลับพลาเดิมเป็นเครื่องเปรียบสำหรับในเวลานั้น คือมีการถวายของให้และเครื่องบูชา ซึ่งจะกระทำให้อาณัติใจฉวยผิดและชอบของผู้ถวายนั้นถึงที่สำเร็จไม่ได้
10. ซึ่งเป็นแต่เพียงของกินของดื่ม และพิธีชำระล้างต่างๆ และเป็นพิธีสำหรับเนื้อหนังที่ได้บัญญัติไว้จนกว่าจะถึงเวลาที่จะต้องเปลี่ยนแปลงใหม่
11. แต่เมื่อพระคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมหาปุโรหิตแห่งสิ่งประเสริฐซึ่งจะมาถึงโดยทางพลับพลาอันใหญ่ยิ่งกว่าและสมบูรณ์ยิ่งกว่าแต่ก่อน ที่ไม่ได้สร้างขึ้นด้วยมือ และพูดได้ว่ามิได้เป็นอย่างของโลกนี้
12. พระองค์เสด็จเข้าไปในที่บริสุทธิ์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น และพระองค์ไม่ได้ทรงนำเลือดแพะและเลือดลูกวัวเข้าไป แต่ทรงนำพระโลหิตของพระองค์เองเข้าไป และทรงสำเร็จการไถ่บาปชั่วนี้รันดร์แก่เรา
13. เพราะถ้าเลือดวัวตัวผู้และเลือดแพะ และเถาของลูกโคตัวเมีย ที่ประพรมลงบนคนบาป สามารถชำระเนื้อหนังให้บริสุทธิ์ได้
14. มากยิ่งกว่านั้นสักเท่าไรพระโลหิตของพระคริสต์ โดยพระวิญญานนรันดร์ได้ทรงถวายพระองค์เองแต่พระเจ้า เป็นเครื่องบูชาอันปราศจากตำหนิ จะได้ทรงชำระใจอันฉวยผิดและชอบของท่านทั้งหลายให้พ้นจากการประทุพฏิกิตตายแล้ว เพื่อจะได้ปฏิบัติพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่
15. เพราะเหตุนี้พระองค์จึงทรงเป็นคนกลางแห่งพันธสัญญาใหม่ เพื่อเมื่อมีผู้หนึ่งตายสำหรับที่จะไถ่การละเมิดของคนที่ได้ละเมิดต่อพันธสัญญาเดิมนั้นแล้ว คนทั้งหลายที่ถูกเรียกแล้วนั้นจะได้รับมรดกอันนรันดร์ตามพระสัญญา
16. เพราะว่าในกรณีที่เกี่ยวข้องกับหนังสือพิณัยกรรม ผู้ทำหนังสือนั้นก็ต้องถึงแก่ความตายแล้ว
17. เพราะฉะนั้นเมื่อคนตายแล้วหนังสือพิณัยกรรมนั้นจึงใช้ได้ มิฉะนั้นเมื่อผู้ทำยังมีชีวิตอยู่ หนังสือพิณัยกรรมนั้นก็ใช้

ไม่ได้

18. เหตุฉะนั้นพันธสัญญาเดิมก็ไม่ได้ทรงตั้งขึ้นไว้โดยปราศจากเลือด
19. เพราะว่าเมื่อโมเสสประกาศข้อบังคับทุกข้อแก่บรรดาพลไพร่ตามพระราชบัญญัติแล้ว ท่านจึงได้เอาเลือดลูกวัว และเลือดลูกแพะกับน้ำ และเอาขนแกะสีแดงและต้นหุสบมาประพรมหนังสือม้วนนั้นกับทั้งบรรดาคนทั้งปวง
20. กล่าวว่ นี่เป็นเลือดแห่งพันธสัญญา ซึ่งพระเจ้าทรงบัญญัติไว้แก่ท่านทั้งหลาย'
21. แล้วท่านก็เอาเลือดประพรมพลับพลาทุกเครื่องใช้ทุกชนิดในการปฏิบัตินั้นเช่นเดียวกัน
22. และตามพระราชบัญญัติถือว่า เกือบทุกสิ่งจะถูกชำระด้วยโลหิต และถ้าไม่มีโลหิตไหลออกแล้ว ก็จะไม่มีการอภัยบาปเลย
23. เหตุฉะนั้นจึงจำเป็นต้องชำระแบบจำลองของสวรรค์ โดยใช้เครื่องบูชาอย่างนี้ แต่ว่าของจริงในสวรรค์นั้น ต้องชำระด้วยเครื่องบูชาอันประเสริฐกว่าเครื่องบูชาเหล่านั้น
24. เพราะว่าพระคริสต์ไม่ได้เสด็จเข้าไปในสถานที่บริสุทธิ์ซึ่งสร้างขึ้นด้วยมือมนุษย์ อันเป็นแบบจำลองจากของจริง แต่พระองค์ได้เสด็จเข้าไปในสวรรค์นั่นเอง และบัดนี้ทรงปรากฏจำเพาะพระพักตร์พระเจ้าเพื่อเราทั้งหลาย
25. พระองค์ไม่ต้องทรงถวายพระองค์เองซ้ำอีก เหมือนอย่างมหาปุโรหิตที่เข้าไปในที่บริสุทธิ์ทุกปีๆ นำเอาเลือดซึ่งไม่ใช่โลหิตของตัวเองเข้าไปด้วย
26. มิฉะนั้นพระองค์คงต้องทนทุกข์ทรมานบ่อยๆตั้งแต่สร้างโลกมา แต่ว่าเดี๋ยวนี้พระองค์ได้ทรงปรากฏในเวลาที่สุดนี้ครั้งเดียว เพื่อจะได้กำจัดความบาปได้โดยถวายพระองค์เองเป็นเครื่องบูชา
27. มีข้อกำหนดสำหรับมนุษย์ไว้แล้วว่าจะต้องตายคนหนึ่ง และหลังจากนั้นก็就会有การพิพากษาฉันใด
28. พระคริสต์จึงต้องถวายพระองค์เองคนหนึ่ง เพื่อจะได้ทรงรับเอาความบาปของคนเป็นอันมาก แล้วพระองค์จะทรงปรากฏครั้งที่สองปราศจากความบาปแก่บรรดาคนที่คอยพระองค์ให้เขาถึงความรอดฉันนั้น

1. โดยเหตุที่พระราชบัญญัตินั้นได้เป็นแต่เงาของสิ่งดีที่จะมาภายหลัง มิใช่ตัวจริงของสิ่งนั้นทีเดียว พระราชบัญญัตินั้นจะใช้เครื่องบูชาที่เขาถวายทุกปีๆเสมอมากระทำให้ผู้ถวายสักการบูชานั้นถึงที่สำเร็จไม่ได้
2. เพราะถ้าเป็นเช่นนั้นได้ เขาคงได้หยุดการถวายเครื่องบูชาแล้วมิใช่หรือ เพราะถ้าผู้นมัสการนั้นได้รับการชำระให้บริสุทธิ์ครั้งหนึ่งแล้ว เขาคงจะไม่รู้สึกว่ามีบาปอีกต่อไป
3. แต่การถวายเครื่องบูชานั้นเป็นเหตุให้ระลึกถึงความบาปทุกปีๆ
4. เพราะเลือดวัวผู้และเลือดแพะไม่สามารถชำระความบาปได้
5. ดังนั้นเมื่อพระองค์เสด็จเข้ามาในโลกแล้ว พระองค์ได้ตรัสว่า 'เครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาพระองค์ไม่ทรงประสงค์ แต่พระองค์ได้ทรงจัดเตรียมกายสำหรับข้าพระองค์'
6. เครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์ไม่ทรงพอพระทัย
7. แล้วข้าพระองค์ทูลว่า ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว พระเจ้าข้า เพื่อจะกระทำตามน้ำพระทัยพระองค์ (ในหนังสือม้วนก็มีเขียนเรื่องข้าพระองค์')
8. เมื่อพระองค์ตรัสดังนี้แล้วว่า เครื่องสัตวบูชาและเครื่องบูชาและเครื่องเผาบูชาและเครื่องบูชาไถ่บาป พระองค์ไม่ทรงประสงค์และไม่ทรงพอพระทัย ซึ่งเขาได้บูชาตามพระราชบัญญัตินั้น
9. แล้วพระองค์จึงตรัสว่า ดูเถิด ข้าพระองค์มาแล้ว พระเจ้าข้า เพื่อจะกระทำตามน้ำพระทัยพระองค์ พระองค์ทรงยกเลิกระบบเดิมนั้นเสีย เพื่อจะทรงตั้งระบบใหม่
10. โดยน้ำพระทัยนั้นเองที่เราทั้งหลายได้รับการทรงชำระให้บริสุทธิ์ โดยการถวายพระกายของพระเยซูคริสต์เพียงครั้งเดียวเท่านั้น
11. ฝ่ายบุโรหิตทุกคนก็ยืนปฏิบัติอยู่ทุกวันๆและนำเอาเครื่องบูชาอย่างเดียวกันมาถวายเนื่องๆ เครื่องบูชานั้นจะยกเอาความบาปไปเสียไม่ได้เลย
12. ฝ่ายพระองค์นี้ ครั้นทรงถวายเครื่องบูชาเพราะความบาปเพียงหนเดียวซึ่งใช้ได้เป็นนิรันดร์ ก็เสด็จประทับเบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า
13. ตั้งแต่นี้ไปพระองค์คอยอยู่จนถึงบรรดาศักดิ์ของพระองค์จะถูกปราบลงเป็นที่รองพระบาทของพระองค์
14. เพราะว่าโดยการทรงถวายบูชาหนเดียว พระองค์ได้ทรงกระทำให้คนทั้งหลายที่ถูกชำระแล้วถึงที่สำเร็จเป็นนิรันดร์
15. และพระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ทรงเป็นพยานให้แก่เราด้วย เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า
16. 'นี่คือพันธสัญญาซึ่งเราจะกระทำกับเขาทั้งหลายภายหลังสมัยนั้น องค์พระผู้เป็นเจ้าตรัส เราจะบรรจुरาชบัญญัติของเราไว้ในจิตใจของเขาทั้งหลาย และจะจารึกมันไว้ในดวงใจของเขาทั้งหลาย
17. และจะไม่จดจำบาปและความชั่วช้าของเขาอีกต่อไป'
18. ดังนั้นเมื่อมีการลบบาปแล้วก็ไม่มีการถวายเครื่องบูชาไถ่บาปอีกต่อไป
19. เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เมื่อเรามีใจกล้าที่จะเข้าไปในที่บริสุทธิ์ที่สุดโดยพระโลหิตของพระเยซู
20. ตามทางใหม่และเป็นทางที่มีชีวิต ซึ่งพระองค์ได้ทรงเปิดออกสำหรับเราทั้งหลายโดยมานั้น คือเนื้อหนังของ

พระองค์

21. และครั้นเรามีมหาปโรหิตสำหรับครอบครัวยุคของพระเจ้าแล้ว
22. ก็ให้เราเข้ามาใกล้ด้วยใจจริง ด้วยความเชื่ออันเต็มเปี่ยม มีใจที่ถูกประพรมชำระพ้นจากการวินิจฉัยผิดและชอบที่ชั่วร้าย และมีกายล้างชำระด้วยน้ำอันใสบริสุทธิ์
23. ให้เรายึดมั่นในความเชื่อที่เราทั้งหลายรับไว้แล้ว โดยไม่หวั่นไหว (เพราะว่าพระองค์ผู้ทรงประทานพระสัญญานั้น ทรงสัตย์ซื่อ)
24. และให้เราพิจารณาดูกันและกัน เพื่อเป็นเหตุให้มีความรักและกระทำการดี
25. ซึ่งเราเคยประชุมกันนั้นอย่าให้หยุด เหมือนอย่างบางคนเคยกระทำนั้น แต่จงเตือนสติกันและกัน และให้มากยิ่งขึ้นเมื่อท่านทั้งหลายเห็นวันเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว
26. เมื่อเราได้รับความรู้เรื่องความจริงแล้ว แต่เรายังขึ้นทำผิดอีก เครื่องบูชาไถ่บาปก็จะมีเหลืออยู่เลย
27. แต่จะมีความหวาดกลัวในการรอคอยการพิพากษาโทษและไฟอันร้ายแรง ซึ่งจะกินเอาบรรดาคนที่ขัดขวางนั้น เสีย
28. คนที่ได้ฝ่าฝืนพระราชบัญญัติของโมเสสนั้น ถ้ามีพยานสักสองสามปาก ก็จะต้องตายโดยปราศจากความเมตตา
29. ท่านทั้งหลายคิดดูซิว่าคนที่เหยียบย่ำพระบุตรของพระเจ้า และดูหมิ่นพระโลหิตแห่งพันธสัญญาซึ่งชำระเขาให้บริสุทธิ์ว่าเป็นสิ่งชั่วช้า และประมาทต่อพระวิญญาณผู้ทรงพระคุณ ควรจะถูกลงโทษมากยิ่งขึ้นสักเท่าใด
30. เพราะเรารู้จักพระองค์ผู้ได้ตรัสว่า 'การแก้แค้นเป็นของเรา เราจะตอบสนอง องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัส' และได้ตรัสอีกว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าจะทรงพิพากษาประชาชนของพระองค์'
31. การตกอยู่ในอุ้งพระหัตถ์ของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์นั้นเป็นที่น่าหวาดกลัว
32. แต่ท่านทั้งหลายจงระลึกถึงคราวก่อนนั้น หลังจากที่ท่านได้รับความสว่างแล้ว ท่านได้อดทนต่อความยากลำบากอย่างใหญ่หลวง
33. บางที่ท่านก็ถูกประจานให้อับอายขายหน้าและถูกข่มเหง บางที่ท่านก็ร่วมทุกข์กับคนที่ถูกข่มเหงนั้น
34. เพราะว่าท่านทั้งหลายมีใจเมตตาต่อข้าพเจ้าในเมื่อข้าพเจ้าต้องถูกขังไว้ และเมื่อมีคนปล้นชิงเอาทรัพย์สินสิ่งของของท่านไป ท่านก็ยอมให้ด้วยใจยินดี เพราะท่านรู้แล้วว่า ท่านมีทรัพย์สินสมบัติที่ประเสริฐกว่าและถาวรกว่านั้นอีกในสวรรค์
35. เหตุฉะนั้นขออย่าได้ละทิ้งความไว้วางใจของท่าน ซึ่งมีบำเหน็จอันยิ่งใหญ่
36. ด้วยว่าท่านทั้งหลายต้องการความเพียร เพื่อว่าครั้นท่านกระทำให้น้ำพระทัยของพระเจ้าสำเร็จได้ ท่านจะได้รับตามคำทรงสัญญา
37. 'เพราะอีกไม่นานพระองค์ผู้จะเสด็จมาก็จะเสด็จมาและจะไม่ทรงชักช้า
38. แต่คนชอบธรรมจะมีชีวิตดำรงอยู่ด้วยความเชื่อ และถ้าผู้ใดเสื่อมถอย ใจของเราจะไม่มีความรักในคนนั้นเลย'
39. แต่เราทั้งหลายไม่อยู่ฝ่ายคนเหล่านั้นที่กลับถอยหลังถึงความพินาศ แต่อยู่ฝ่ายคนเหล่านั้นที่เชื่อจนให้จิตวิญญาณถึงที่รอด

1. บัดนี้ความเชื่อคือความแน่ใจในสิ่งที่เราหวังไว้ เป็นความรู้สึกลับใจว่า สิ่งที่ยังไม่ได้เห็นนั้นมีจริง
2. โดยความเชื่อนี้เอง พวกบรรพบุรุษก็ได้รับการรับรอง
3. โดยความเชื่อนี้เอง เราจึงเข้าใจว่า พระเจ้าได้ทรงสร้างกัลปจักรวาลด้วยพระดำรัสของพระองค์ ดังนั้นสิ่งที่มองเห็นจึงเป็นสิ่งที่เกิดจากสิ่งที่ไม่ปรากฏให้เห็น
4. โดยความเชื่อ อาเบลนั้นจึงได้นำเครื่องบูชาอันประเสริฐกว่าเครื่องบูชาของคาอินมาถวายแด่พระเจ้า เพราะเหตุเครื่องบูชานั้นจึงมีพยานว่าท่านเป็นคนชอบธรรม คือพระเจ้าทรงเป็นพยานแก่ของถวายของท่าน โดยความเชื่อนี้ แม้ว่าอาเบลตายแล้วท่านก็ยังพุดอยู่
5. โดยความเชื่อ เอโนคจึงถูกรับขึ้นไป เพื่อไม่让您ประสบกับความตาย ไม่มีผู้ใดพบท่าน เพราะพระเจ้าทรงรับท่านไปแล้ว ก่อนที่ทรงรับท่านขึ้นไปนั้นมีพยานว่า ท่านเป็นที่พอพระทัยของพระเจ้า
6. แต่ถ้าไม่มีความเชื่อแล้ว จะเป็นที่ยอมรับของพระองค์ก็ไม่ได้เลย เพราะว่าผู้ที่จะมาหาพระเจ้าได้นั้นต้องเชื่อว่า พระองค์ทรงดำรงพระชนม์อยู่ และพระองค์ทรงเป็นผู้ประทานบำเหน็จให้แก่ทุกคนที่ปลงใจแสวงหาพระองค์
7. โดยความเชื่อ เมื่อพระเจ้าทรงเตือนโนอาห์ถึงเหตุการณ์ที่ยังไม่ปรากฏ ท่านมีใจเกรงกลัวจัดแจงต่อนาวา เพื่อช่วยครอบครัวของท่านให้รอด และด้วยเหตุนี้เอง ท่านจึงได้รับโทษแก่โลก และได้เป็นทายาทแห่งความชอบธรรม ซึ่งบังเกิดมาจากความเชื่อ
8. โดยความเชื่อ เมื่อทรงเรียกให้อับราฮัมออกเดินทางไปยังที่ซึ่งท่านจะรับเป็นมรดก ท่านได้เชื่อฟังและได้เดินทางออกไปโดยหาว่าไม่ว่าจะไปทางไหน
9. โดยความเชื่อ ท่านได้พำนักในแผ่นดินแห่งพระสัญญาอันเหมือนอยู่ในดินแดนแปลกถิ่น คืออาศัยอยู่ในเต็นท์กับอิสอัคและยาโคบซึ่งเป็นทายาทด้วยกันกับท่านในพระสัญญาอันเดียวกันนั้น
10. เพราะว่าท่านได้คอยอยู่เพื่อจะได้เมืองที่มีราก ซึ่งพระเจ้าเป็นนายช่างและเป็นผู้ทรงสร้างขึ้น
11. โดยความเชื่อ นางซาราห์เองเช่นกันจึงได้รับพลังตั้งครรภ์และได้คลอดบุตรเมื่อชรามากแล้ว เพราะนางถือว่า พระองค์ผู้ได้ทรงประทานพระสัญญานั้นทรงเป็นผู้สัตย์ซื่อ
12. เหตุฉะนั้น คนเป็นอันมากดูดวงดาวในท้องฟ้า และดูเมล็ดทรายที่ทะเลซึ่งนับไม่ได้ได้บังเกิดแต่ชายคนเดียว และชายคนนั้นก็เท่ากับคนที่ตายแล้วด้วย
13. บรรดาคนเหล่านี้ได้ตายไปในระหว่างที่เชื่ออยู่ ยังไม่ได้รับผลตามพระสัญญาทั้งหลายนั้น แต่ได้แลเห็นพระสัญญาแต่ไกล
14. เพราะคนที่พุดอย่างนี้ก็แสดงให้เห็นชัดแล้วว่า เขากำลังแสวงหาเมืองที่จะได้เป็นของเขา
15. และแท้จริงถ้าเขาคิดถึงบ้านเมืองที่เขาจากมานั้น เขาก็คงจะมีโอกาสกลับไปได้
16. แต่บัดนี้เขาปรารถนาที่จะอยู่ในเมืองที่ประเสริฐกว่านั้น คือเมืองสวรรค์ เหตุฉะนั้นพระเจ้าจึงมิได้ทรงละอายเมื่อเขาเรียกพระองค์ว่าเป็นพระเจ้าของเขา เพราะพระองค์ได้ทรงจัดเตรียมเมืองหนึ่งไว้สำหรับเขาแล้ว
17. โดยความเชื่อ เมื่ออับราฮัมถูกลงใจก็ได้ถวายอิสอัคเป็นเครื่องบูชา นี่แหละท่านผู้ได้รับพระสัญญานั้นไว้ก็ได้

ถวายบุตรชายคนเดียวของตน

18. คือบุตรที่มีพระดำรัสไว้ว่า 'เขาจะเรียกเชื้อสายของเจ้าทางสายอิสอัค'

19. ท่านเชื่อว่าพระเจ้าทรงฤทธิ์สามารถให้อิสอัคเป็นขึ้นมาจากความตายได้ และท่านได้รับบุตรนั้นกลับคืนมาอีก
ประหนึ่งว่าบุตรนั้นเป็นขึ้นมาจากตาย

20. โดยความเชื่อ อิสอัคได้อวยพรแก่ยาโคบและเอซาว คือเกี่ยวกับเหตุการณ์ซึ่งจะบังเกิดภายหน้านั้น

21. โดยความเชื่อ ยาโคบเมื่อจะตายได้อวยพรแก่บุตรชายทั้งสองของโยเซฟ และได้นมัสการขณะที่ค้ำอยู่บนหัวไม้
เท้าของท่าน

22. โดยความเชื่อ โยเซฟเมื่อกำลังจะตายได้กล่าวถึงการที่ชนชาติอิสราเอลจะออกไป และได้มีคำสั่งไว้เรื่องกระดูก
ของท่าน

23. โดยความเชื่อ เมื่อโมเสสบังเกิดมาแล้ว บิดามารดาได้ซ่อนท่านไว้ถึงสามเดือน เพราะเห็นว่าเป็นเด็กรูปงาม และ
ไม่ได้กลัวคำสั่งของกษัตริย์นั้น

24. โดยความเชื่อ ครั้นโมเสสวัฒนาโตขึ้นแล้ว ไม่ยอมให้เรียกว่าเป็นบุตรชายของธิดากษัตริย์ฟาโรห์

25. ท่านเลือกการร่วมทุกข์กับชนชาติของพระเจ้า แทนการเรียงสำราญในความบาปสักเวลาหนึ่ง

26. ท่านถือว่าความอัปยศของพระคริสต์ประเสริฐกว่าคลังทรัพย์ในประเทศอียิปต์ เพราะท่านหวังบำเหน็จที่จะได้รับ
นั้น

27. โดยความเชื่อ ท่านได้ออกจากประเทศอียิปต์ โดยมีได้เกรงกลัวความกริ้วของกษัตริย์ เพราะท่านยอมทนอยู่
เหมือนประหนึ่งได้เห็นพระองค์ผู้ไม่ทรงปรากฏแก่ตา

28. โดยความเชื่อ ท่านได้ถือเทศกาลปัสกาและพิธีประพรมเลือด เพื่อมิให้องค์เพชรฆาตผู้ประหารบุตรหัวปีมาถูก
ต้องพวกอิสราเอลได้

29. โดยความเชื่อ พวกอิสราเอลได้ข้ามทะเลแดงเหมือนกับว่าเดินบนดินแห้ง แต่เมื่อพวกอียิปต์ได้ลองเดินข้ามดู
บ้าง ก็จมน้ำตายหมด

30. โดยความเชื่อ เมื่อพวกอิสราเอลลี้ภัยมาแวงเมืองเยรีโคไว้ถึงเจ็ดวันแล้ว กำแพงเมืองก็พังลง

31. โดยความเชื่อ ราหับหญิงแพศยาจึงมิได้พินาศไปพร้อมกับคนเหล่านั้นที่มิได้เชื่อ เมื่อนางได้ต้อนรับคนสอดแนม
นั้นไว้อย่างสันติ

32. และข้าพเจ้าจะกล่าวอะไรต่อไปอีกเล่า เพราะไม่มีเวลาพอที่จะกล่าวถึงกิเดโอน บาราค แฮมสัน เยฟธาร์ ดาวิด
และซามูเอล และศาสตพยากรณ์ทั้งหลาย

33. โดยความเชื่อ ท่านเหล่านั้นจึงได้มีชัยเหนืออาณาจักรต่างๆ ได้กระทำการชอบธรรม ได้รับพระสัญญา ได้ปิดปาก
สิงโต

34. ได้ดับไฟที่ไหม้อย่างรุนแรง ได้พ้นจากคมดาบ ความอ่อนแอของท่านก็กลับเป็นความเข้มแข็ง มีกำลังความ
สามารถในการทำสงคราม ได้ตีกองทัพประเทศอื่นๆแตกพ่ายไป

35. พวกผู้หญิงก็ได้รับคนพวกของนางที่ตายแล้วกลับฟื้นคืนชีวิตขึ้นมาจาก บ้างคนก็ถูกทรมาน แต่ก็ไม่มีใครรับการ

ปลดปล่อย เพื่อเขาจะได้รับการเป็นขึ้นมาจากความตายอันประเสริฐกว่า

36. บางคนถูกทดลองโดยคำเยาะเย้ยและการถูกโบยตี และยังถูกล่ามโซ่และถูกขังคุกด้วย

37. บางคนถูกหินขว้าง บางคนก็ถูกลี้อยเป็นท่อนๆ บางคนถูกทดลอง บางคนก็ถูกฆ่าด้วยดาบ บางคนที่ยิวสัตย์จรไปนุ่งห่มหนังแกะและหนังแพะ อดอยาก ทนทุกข์เวทนาและทนการเคี่ยวเข็ญ

38. (โลกไม่สมกับคนเช่นนั้นเลย) เขาพเนจรไปในถิ่นทุรกันดารและตามภูเขา และอยู่ตามถ้ำและตามโพรง

39. คนเหล่านั้นทุกคนมีชื่อเสียงดีโดยความเชื่อของเขา แต่เขาก็ยังไม่ได้รับสิ่งที่ทรงสัญญาไว้

40. ด้วยว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมการอย่างดีกว่าไว้สำหรับเราทั้งหลาย เพื่อไม่ให้เขาทั้งหลายถึงที่สำเร็จนอกจากเรา

บทที่ 12

1. เหตุฉะนั้น ครั้นเรามีพยานหมู่ใหญ่อย่างนั้นอยู่รอบข้าง ให้เราทั้งของหนักทุกสิ่งที่ยัดข้องอยู่ และการผิดที่เรามักง่ายกระทำนั้น และการวิ่งแข่งกันที่กำหนดไว้สำหรับเรานั้น ให้เราวิ่งด้วยความเพียรพยายาม
2. หมายเอาพระเยซูเป็นผู้ริเริ่มความเชื่อ และผู้ทรงทำให้ความเชื่อของเราสำเร็จ เพราะเห็นแก่ความยินดีที่มีอยู่ตรงหน้านั้น พระองค์ได้ทรงทนเอากางเขน ทรงถือว่าความละอายไม่เป็นสิ่งสำคัญอะไร และได้เสด็จประทับเบื้องขวาพระที่นั่งของพระเจ้าแล้ว
3. ด้วยว่าท่านทั้งหลายจงพินิจคิดถึงพระองค์ ผู้ได้ทรงทนเอาการดิเตียนนินทาแห่งคนบาปต่อพระองค์มากเท่าใด เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่อ่อนระอาใจไป
4. ท่านทั้งหลายยังไม่ได้รับสู้กับความบาปจนถึงโลหิตตก
5. และท่านได้ลืมคำเตือนนั้นเสีย ซึ่งได้เตือนท่านเหมือนกับเตือนบุตรว่า 'บุตรชายของเราเอ๋ย อย่าดูหมิ่นการตีสอนขององค์พระผู้เป็นเจ้า และอย่าระอาใจเมื่อพระองค์ทรงดิเตียนท่านนั้น
6. เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตีสอนผู้ที่พระองค์ทรงรัก และเมื่อพระองค์ทรงรับผู้ใดเป็นบุตร พระองค์ก็ทรงเขียนตีผู้นั้น'
7. ถ้าท่านทั้งหลายทนเอาการตีสอน พระเจ้าย่อมทรงปฏิบัติต่อท่านเหมือนท่านเป็นบุตร ด้วยว่ามีบุตรคนใดเล่าที่บิดาไม่ได้ตีสอนเขาบ้าง
8. แต่ถ้าท่านทั้งหลายไม่ได้ถูกตีสอนเช่นเดียวกับคนทั้งปวง ท่านก็ไม่ได้เป็นบุตร แต่เป็นลูกที่ไม่มีพ่อ
9. อีกประการหนึ่ง เราทั้งหลายได้มีบิดาตามเนื้อหนังที่ได้ตีสอนเรา และเราจึงได้นับถือบิดานั้น ยิ่งกว่านั้นอีก เราควรจะได้ยำเกรงนบনอบต่อพระบิดาแห่งจิตวิญญาณและจำเริญชีวิตมิใช่หรือ
10. เพราะแท้จริงบิดาเหล่านั้นตีสอนเราเพียงชั่วเวลาเล็กน้อย ตามความเห็นดีเห็นชอบของเขาเท่านั้น แต่พระองค์ได้ทรงตีสอนเราเพื่อประโยชน์ของเรา เพื่อให้เราได้เข้าส่วนในความบริสุทธิ์ของพระองค์
11. ดังนั้นการตีสอนทุกอย่างเมื่อกำลังถูกอยู่นั้นไม่เป็นการชื่นใจเลย แต่เป็นการเศร้าใจ แต่ภายหลังก็กระทำให้เกิดผลเป็นความสุขสำราญแก่บรรดาคนที่ต้องทนอยู่นั้น คือความชอบธรรมนั่นเอง
12. เพราะเหตุนั้น จงยกมือที่อ่อนแรงขึ้น และจงให้หัวเข่าที่อ่อนล้ามีกำลังขึ้น
13. และจงกระทำทางที่เท้าของท่านจะเดินไปนั้นให้ตรงไป เพื่ออาการที่ทำให้ง่อยจะมีได้กำเริบขึ้น แต่จะได้หายเป็นปกติ
14. จงอดส่ำห้ที่จะสงบสุขอยู่กับคนทั้งปวง และที่จะได้ใจบริสุทธิ์ ด้วยว่านอกจากนั้นไม่มีใครจะได้เห็นองค์พระผู้เป็นเจ้า
15. และจงระวังให้ดีเกรงว่าจะมีบางคนกำลังเสื่อมจากพระกรุณาคุณของพระเจ้า และเกรงว่าจะมีรากขมขึ้นแซมขึ้นมาทำให้เกิดความยุ่งยากแก่ท่าน และเป็นเหตุให้คนเป็นอันมากมลทินไป
16. และเกรงว่าจะมีคนกระทำผิดประเวณีหรือคนประมาทเหมือนอย่างเอซาว ผู้ได้เอาสิทธิของบุตรหัวปีนั้นขายเสีย เพราะเห็นแก่อาหารคำเดียว

17. เพราะท่านทั้งหลายก็รู้อยู่แล้วว่า ต่อมาภายหลังเมื่อเอซาวอยากได้รับพรนั้นเป็นมรดก เขาก็ได้รับคำปฏิเสธ เพราะเขาไม่มีหนทางแก้ไขเลย ถึงแม้ว่าได้กลับใจแสวงหาจนน้ำตาไหล
18. ท่านทั้งหลายไม่ได้มาถึงภูเขาที่จะถูกต้องได้ และที่ได้ใหม่ไฟแล้ว และถึงที่ดำ ถึงที่มีมืดมิด และถึงที่ลมพายุ
19. และถึงเสียงแตร และถึงพระสุรเสียงตรัส ซึ่งคนเหล่านั้นที่ได้ยินแล้วได้อ้อนวอนขอไม่ให้ตรัสแก่เขาอีก
20. (เพราะว่าข้อความที่ทรงบัญญัติไว้ที่เขาทนมไม่ได้ คือที่ว่า แม้แต่สัตว์ถ้าจะต้องภูเขานั้นก็จะต้องถูกขว้างด้วยก้อนหินให้ตาย หรือแทงทะลุด้วยแหลนให้ตาย
21. สิ่ง que เห็นนั้นน่ากลัวจริงๆจนโมเสสเองก็กล่าวว่า ข้าพเจ้ากลัวจนตัวสั่น)
22. แต่ท่านทั้งหลายได้มาถึงภูเขาศิโยน และมาถึงเมืองของพระเจ้าผู้ทรงดำรงพระชนม์อยู่ คือกรุงเยรูซาเล็มแห่งสวรรค์ และมาถึงที่ชุมนุมทูตสวรรค์มากมายเหลือที่จะนับได้
23. และมาถึงที่ชุมนุมอันใหญ่และมาถึงคริสตจักรของบุตรหัวปี ซึ่งมีชื่อจารึกไว้ในสวรรค์แล้ว และมาถึงพระเจ้าผู้ทรงพิพากษาคนทั้งปวง และมาถึงจิตวิญญาณของคนชอบธรรมซึ่งถึงความสมบูรณ์แล้ว
24. และมาถึงพระเยซูผู้กลางแห่งพันธสัญญาใหม่ และมาถึงพระโลหิตประพรมที่มีเสียงร้องอันประเสริฐกว่าเสียงโลหิตของอาเบล
25. จงระวังให้ดี อย่าปฏิเสธไม่ยอมฟังพระองค์ผู้ตรัสนั้น เพราะว่าถ้าเขาเหล่านั้นที่ปฏิเสธไม่ยอมฟังคำเตือนของพระองค์ที่พื้นแผ่นดินโลกไม่ได้ฟังโทษ ถ้าเราเมินหน้าจากพระองค์ผู้ทรงเตือนจากสวรรค์ เราทั้งหลายก็จะไม่ได้ฟังโทษมากยิ่งขึ้นอีก
26. พระสุรเสียงของพระองค์คราวนั้นได้บันดาลให้แผ่นดินหวั่นไหว แต่บัดนี้พระองค์ได้ตรัสสัญญาไว้ว่า อีกครั้งหนึ่งเราจะกระทำให้หวาดหวั่นไหว มิใช่แผ่นดินโลกแห่งเดียว แต่ทั้งสวรรค์ด้วย
27. และพระดำรัสที่ตรัสไว้ว่า 'อีกครั้งหนึ่ง' นั้น แสดงว่าสิ่งที่หวั่นไหวนั้นจะถูกกำจัดเสีย เหมือนกับสิ่งที่ทรงสร้างให้มีขึ้น เพื่อให้สิ่งที่ไม่หวั่นไหวคงเหลืออยู่
28. เหตุฉะนั้น ครั้นเราได้อาณาจักรที่ไม่หวั่นไหวมาแล้ว ก็ให้เรารับพระคุณ เพื่อเราจะได้ปฏิบัติพระเจ้าตามชอบพระทัยของพระองค์ ด้วยความเคารพและยำเกรง
29. เพราะว่าพระเจ้าของเรา นั้นทรงเป็นเพลิงที่เผาผลาญ

1. จงให้ความรักฉันพี่น้องมืออยู่ต่อกันเสมอไป
2. อย่าละเลยที่จะต้อนรับแขกแปลกหน้า เพราะว่าโดยการกระทำเช่นนั้น บางคนก็ได้ต้อนรับทูตสวรรค์โดยไม่รู้ตัว
3. จงระลึกถึงคนเหล่านั้นที่ถูกจำจองอยู่ เหมือนหนึ่งว่าท่านทั้งหลายก็ถูกจำจองอยู่กับเขา จงระลึกถึงคนทั้งหลายที่ถูกเคี้ยวเชืง เหมือนหนึ่งว่าเป็นตัวของท่านเองซึ่งมีร่างกายเหมือนอย่างเขาด้วย
4. การสมรสเป็นที่นับถือแก่คนทั้งปวง และที่นอนก็ปราศจากมลทิน แต่คนที่ล่วงประเวณีและคนเล่นชู้นั้น พระเจ้าจะทรงพิพากษาโทษเขา
5. ท่านจงพ้นจากการรักเงิน จงพอใจในสิ่งที่ท่านมีอยู่ เพราะว่าพระองค์ได้ตรัสไว้แล้วว่า เราจะไม่ละท่านหรือทอดทิ้งท่านเลย
6. เพื่อว่าเราทั้งหลายจะกล่าวด้วยใจกล้าว่า 'องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเป็นพระผู้ช่วยของข้าพเจ้า ข้าพเจ้าจะไม่กลัว มนุษย์จะทำอะไรแก่ข้าพเจ้าได้เล่า'
7. ท่านทั้งหลายจงระลึกถึงคนเหล่านั้นที่ปกครองท่าน ผู้ซึ่งได้ประกาศพระวาระของพระเจ้าแก่ท่าน และจงพิจารณาคุณผลสายทางของเขา แล้วจงตามอย่างความเชื่อของเขา
8. พระเยซูคริสต์ยังทรงเหมือนเดิมในเวลาวานนี้ และเวลาวันนี้ และต่อไปเป็นนิกาล
9. อย่าหลงไปตามคำสอนต่างๆที่แปลกๆ เพราะว่าเป็นการดีอยู่แล้วที่จะให้กำลังใจเข้มแข็งขึ้นด้วยพระคุณ ไม่ใช่ด้วยอาหารการกิน ซึ่งไม่เคยเป็นประโยชน์แก่คนที่หลงติดอยู่เลย
10. เรามีแท่นบูชาแท่นหนึ่ง และคนที่ปรนนิบัติในพลับพลาเหล่านั้นไม่มีสิทธิ์ที่จะรับประทานของจากแท่นนั้นได้
11. เพราะร่างของสัตว์เหล่านั้นที่มหาบุโรหิตได้เอาเลือดเข้าไปในสถานบริสุทธิ์เพื่อเป็นเครื่องบูชาไถ่บาปนั้น ก็ต้องเอาไปเผาเสียนอกค่าย
12. เหตุฉะนั้น พระเยซูก็ได้ทรงทนทุกข์ทรมานภายนอกประตูเมืองเช่นเดียวกัน เพื่อทรงชำระประชาชนให้บริสุทธิ์ ด้วยพระโลหิตของพระองค์เอง
13. เพราะฉะนั้น ให้เราทั้งหลายออกไปหาพระองค์ภายนอกค่ายนั้น และยอมรับคำดูหมิ่นเหยียดหยามเพื่อพระองค์
14. เพราะว่าที่นี่เราไม่มีเมืองที่ถาวร แต่เราแสวงหาเมืองที่จะมีในภายหน้า
15. เหตุฉะนั้น ให้เราถวายคำสรรเสริญเป็นเครื่องบูชาแด่พระเจ้าตลอดไปโดยทางพระองค์นั้น คือผลแห่งริมฝีปากที่ขอบพระคุณพระนามของพระองค์
16. แต่อย่าลืมที่จะกระทำการดี และที่จะแบ่งปันข้าวของซึ่งกันและกัน เพราะเครื่องบูชาอย่างนั้นเป็นที่พอพระทัยพระเจ้า
17. ท่านทั้งหลายจงเชื่อฟังและยอมอยู่ในโอวาทของคนเหล่านั้นที่ปกครองท่าน ด้วยว่าท่านเหล่านั้นคอยระวังดูจิตวิญญาณของท่าน เหมือนกับผู้ที่จะต้องรายงาน เพื่อเขาจะได้ทำการนี้ด้วยความชื่นใจ ไม่ใช่ด้วยความเศร้าใจ เพราะที่ต่างนั้นก็จะเป็นประโยชน์อะไรแก่ท่านทั้งหลาย
18. จงอธิษฐานเพื่อเรา เพราะเราแน่ใจว่า เรามีใจวินิจฉัยผิดและชอบดีอยู่แล้ว และปรารถนาที่จะปฏิบัติอย่างซื่อสัตย์

ในทุกอย่าง

19. และข้าพเจ้าวิงวอนท่านมากยิ่งขึ้นให้กระทำเช่นนั้น เพื่อข้าพเจ้าจะได้กลับคืนไปอยู่กับท่านโดยเร็ว
20. บัดนี้ขอพระเจ้าแห่งสันติสุข ผู้ทรงบันดาลให้พระเยซูเจ้าของเราเป็นขึ้นมาจากความตาย คือผู้ทรงเป็นผู้เลี้ยงแกะที่ยิ่งใหญ่ โดยพระโลหิตแห่งพันธสัญญาวันตรีนั้น
21. ทรงกระทำให้ท่านทั้งหลายสมบูรณ์ในการดีทุกอย่าง เพื่อจะได้ปฏิบัติตามน้ำพระทัยของพระองค์ และทรงทำงานในท่านทั้งหลายให้เป็นที่ชอบในสายพระเนตรของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ ขอสง่าราศีจงมีแด่พระองค์สืบๆ ไปเป็นนิตย์ เอเมน
22. พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่านให้เพียรฟังคำเตือนสตินี้ เพราะข้าพเจ้าได้เขียนจดหมายมาถึงท่านทั้งหลายเพียงไม่กี่คำเท่านั้น
23. ท่านทั้งหลายจงรู้ด้วยว่า ทิโมธีน้องชายของเรา ได้รับการปล่อยเป็นอิสระแล้ว ถ้าเขามาถึงเร็ว ข้าพเจ้าก็จะมาพบท่านทั้งหลายพร้อมกับเขา
24. ขอฝากความคิดถึงมายังท่านเหล่านั้นที่ปกครองท่าน และวิสุทธิชนทั้งปวง พวกพี่น้องที่เป็นชาวอิตาลีก็ฝากความคิดถึงมายังท่านทั้งหลาย
25. ขอพระคุณจงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน [เขียนถึงชาวฮีบรูจากประเทศอิตาลี และส่งโดยทิโมธี]

ຍາກອບ

บทที่ 1

1. ยากอบ ผู้รับใช้ของพระเจ้าและของพระเยซูคริสต์เจ้า คำนับชนสิบสองตระกูลที่กระจัดกระจายอยู่นั้น
2. พี่น้องของข้าพเจ้า เมื่อท่านทั้งหลายตกอยู่ในการทดลองต่างๆก็จงถือว่าเป็นเรื่องน่ายินดี
3. เพราะท่านทั้งหลายรู้ว่า การทดลองความเชื่อของท่านนั้น ทำให้เกิดความเพียร
4. และจงให้ความเพียรนั้นกระทำการจนสำเร็จ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้เป็นผู้สำเร็จครบถ้วนไม่ขาดสิ่งใดเลย
5. ถ้าผู้ใดในพวกท่านขาดสติปัญญา ก็ให้ผู้นั้นทูลขอจากพระเจ้า ผู้ทรงโปรดประทานให้แก่คนทั้งปวงด้วยเต็มพระทัยและมีได้ทรงติว่า แล้วก็จะได้ทรงประทานให้แก่ผู้นั้น
6. แต่จงให้ผู้นั้นทูลขอด้วยความเชื่อ อย่าสงสัยเลย เพราะว่าผู้ที่สงสัยเป็นเหมือนคลื่นในทะเลซึ่งถูกลมพัดซัดไปมา
7. ผู้นั้นจงอย่าคิดว่าจะได้รับสิ่งใดจากองค์พระผู้เป็นเจ้าเลย
8. คนสองใจเป็นคนไม่มั่นคงในบรรดาทางทั้งหลายที่ตนประพฤตินั้น
9. ให้พี่น้องที่ต่ำต้อยชื่นชมยินดีในการที่ทรงเชิดชูเขา
10. และคนมั่งมีก็จงชื่นชมยินดีเมื่อตกต่ำลง เพราะว่าเขาจะต้องล่งลับไปจุดดอกหญ้า
11. เพราะเมื่อตะวันขึ้น ความร้อนอันแรงกล้าก็กระทำให้หญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกหญ้าก็ร่วงลง และความงามของมันสูญสิ้นไป คนมั่งมีจะเสื่อมสูญญไปตามทางทั้งหลายของเขาเช่นนั้นด้วย
12. ความสุขย่อมมีแก่คนนั้นที่สูทนการทดลอง เพราะเมื่อปรากฏว่าผู้นั้นทนได้แล้ว เขาจะได้รับมงกุฎแห่งชีวิต ซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงสัญญาไว้แก่คนทั้งหลายที่รักพระองค์
13. เมื่อผู้ใดถูกล่อลวงให้หลง อย่าให้ผู้นั้นพูดว่า พระเจ้าทรงล่อลวงข้าพเจ้าให้หลง เพราะว่าความชั่วจะมาล่อลวงพระเจ้าให้หลงไม่ได้ และพระองค์เองก็ไม่ทรงล่อลวงผู้ใดให้หลงเลย
14. แต่ว่าทุกคนก็ถูกล่อลวง เมื่อค้นหาของตัวชักนำตนให้กระทำผิดแล้วตัวก็กระทำตาม
15. ครั้นค้นหาเกิดขึ้นแล้ว ก็ทำให้เกิดบาป และเมื่อบาปเจริญเต็มที่แล้ว ก็นำไปสู่ความตาย
16. พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า อย่าหลงผิดไปเลย
17. ของประทานอันดีทุกอย่าง และของประทานอันเลิศทุกอย่างย่อมมาจากเบื้องบน และส่งลงมาจากพระบิดาแห่งบรรดาดวงสว่าง ในพระบิดาไม่มีการแปรปรวน หรือไม่มีเงาอันเนื่องจากการเปลี่ยนแปลง
18. โดยทรงตั้งพระทัยแล้ว พระองค์ก็ได้ทรงให้เราทั้งหลายบังเกิดโดยพระวจนะแห่งความจริง เพื่อเราทั้งหลายจะได้เป็นอย่างผลแรกแห่งสรรพสิ่งซึ่งพระองค์ทรงสร้างนั้น
19. ดังนั้น พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงให้ทุกคนไวในการฟัง ชำในการพูด ชำในการโกรธ
20. เพราะว่าความโกรธของมนุษย์ไม่ได้กระทำให้เกิดความชอบธรรมแห่งพระเจ้า
21. เหตุฉะนั้น จงถอดทิ้งการโสโครกทุกอย่าง และการชั่วร้ายอันดกตื้น และจงโน้มใจรับพระวจนะที่ทรงปลุกฝังไว้แล้วนั้น ซึ่งสามารถช่วยจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายให้รอดได้
22. แต่ท่านทั้งหลายจงเป็นคนที่ประพฤติตามพระวจนะนั้น ไม่ใช่เป็นแต่เพียงผู้ฟังเท่านั้น ซึ่งเป็นการล่อลวงตนเอง
23. เพราะว่าถ้าผู้ใดฟังพระวจนะ และไม่ประพฤติตาม ผู้นั้นก็เป็นเหมือนคนที่ดูหน้าของตัวในกระจกเงา

24. ด้วยว่าคนนั้นแลดูตัวเองแล้วไปเสีย และประเดี๋ยวก็กลั้มว่าตัวเป็นอย่างไร
25. ฝ่ายผู้ใดที่พิจารณาดูในพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพอันดีเลิศ และจะตั้งอยู่ในพระราชบัญญัตินั้น ผู้นั้นไม่ได้เป็นผู้ฟังแล้วหลงลืม แต่เป็นคนประพฤติตาม คนนั้นจะได้ความสุขในการของตน
26. ถ้าผู้ใดในพวกท่านดูเหมือนว่าเกรงกลัวพระเจ้า และมีได้เหนี่ยวรั้งล้นของตนไว้ แต่หลอกลวงใจของตัว การนมัสการของผู้นั้นก็ไร้ประโยชน์
27. การนมัสการที่บริสุทธิ์ใ้รับมลทินต่อพระพักตร์พระเจ้าและพระบิดานั้น คือการเยียมเยียนเด็กกำพร้าพ่อและหญิงม่ายที่มีความทุกข์ร้อน และการรักษาตัวให้พ้นจากราคีของโลก

บทที่ 2

1. พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า การเชื่อในพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ทรงสงาราคีนั้น อย่าให้เป็นด้วยการเลือกหน้าคน
2. เพราะว่าถ้ามีคนหนึ่งสวมแหวนทองคำและแต่งตัวดีเข้ามาในที่ประชุมของท่าน และมีคนจนคนหนึ่งแต่งตัวชอมช่อเข้ามาด้วย
3. และท่านสนใจคนที่แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าอย่างดี และกล่าวแก่เขาว่า เชิญท่านนั่งที่นี้ในที่อันดีเถิด และท่านก็พูดกับคนจนนั้นว่า แกจ้งยีนอยู่ที่นี่ หรือ จงนั่งแทบที่รองเท้าของเราเถิด
4. พวกท่านเองมิแบ่งชั้นวรรณะ และกลายเป็นผู้วินิจฉัยด้วยใจชั่วหรือ
5. พี่น้องที่รักของข้าพเจ้า จงฟังเถิด พระเจ้าทรงเลือกคนยากจนในโลกนี้ให้เป็นคนมั่งมีในความเชื่อ และให้เป็นผู้รับมรดกแห่งอาณาจักร ซึ่งพระองค์ทรงสัญญาไว้แก่ผู้ที่รักพระองค์มิใช่หรือ
6. แต่ท่านทั้งหลายได้ดูถูกคนจน ไม่ใช่คนมั่งมีหรือที่กดขี่ท่านและลากตัวท่านไปขึ้นศาล
7. ไม่ใช่เขาเหล่านั้นหรือที่สบบพระมาทพระนามอันประเสริฐซึ่งใช้เรียกท่าน
8. ถ้าท่านทั้งหลายดำรงตนตามพระราชบัญญัติอันดีเลิศตามพระคัมภีร์ที่ว่า 'จงรักเพื่อนบ้านเหมือนรักตนเอง' แล้วท่านทั้งหลายก็ประพฤติดีอยู่
9. แต่ถ้าท่านทั้งหลายเลือกหน้าคน ท่านก็กระทำบาป เพราะตามพระราชบัญญัติ ท่านก็เป็นผู้ละเมิดแล้ว
10. เพราะว่าผู้ใดรักษาพระราชบัญญัติได้ทั้งหมด แต่ผิดอยู่ข้อเดียว ผู้นั้นก็เป็นผู้ผิดพระราชบัญญัติทั้งหมด
11. ด้วยว่าพระองค์ผู้ได้ตรัสว่า 'อย่าล่วงประเวณีผิวเมียเขา' ก็ได้ตรัสไว้ด้วยว่า 'อย่ากระทำการฆาตกรรม' แม้ท่านไม่ได้ล่วงประเวณีแต่ได้กระทำการฆาตกรรม ท่านก็เป็นผู้ละเมิดพระราชบัญญัติ
12. ท่านทั้งหลายจงพูดและจงกระทำเช่นผู้ที่ จะได้รับการพิพากษาด้วยพระราชบัญญัติแห่งเสรีภาพ
13. เพราะว่าการพิพากษาย่อมไม่กรุณาต่อผู้ที่ไม่แสดงความกรุณา แต่ความกรุณาย่อมมีชัยชนะเหนือการพิพากษา
14. พี่น้องของข้าพเจ้า แม้ผู้ใดจะว่าตนมีความเชื่อ แต่ไม่ประพฤติตาม จะได้ประโยชน์อะไร ความเชื่อจะช่วยผู้นั้นให้รอดได้หรือ
15. ถ้าพี่น้องชายหญิงคนใดเปลือยเปล่าอยู่และขัดสนอาหารประจำวัน
16. และมีคนใดในพวกท่านกล่าวแก่เขาว่า เชิญไปเป็นสุขเถิด ขอให้อบอุ่นและอิ่มเถิด และไม่ได้ให้สิ่งซึ่งจำเป็นสำหรับร่างกายแก่เขา จะเป็นประโยชน์อะไรเล่า
17. ความเชื่อก็เช่นเดียวกัน ถ้าปราศจากการประพฤติ ก็ตายอยู่ในตัวเองแล้ว
18. แต่คงมีผู้ค้านว่า ท่านมีความเชื่อ และข้าพเจ้ามีการประพฤติ จงแสดงความเชื่อของท่านที่ปราศจากการประพฤติให้ข้าพเจ้าเห็น และข้าพเจ้าจะแสดงให้ท่านเห็นความเชื่อของข้าพเจ้าโดยการประพฤติของข้าพเจ้า
19. ท่านเชื่อว่ามีพระเจ้าองค์เดียว นั่นก็ดีอยู่แล้ว แม้พวกปีศาจก็เชื่อเช่นกัน และกลัวจนตัวสั่น
20. โอ คนไร้ค่า ท่านต้องการให้พิสูจน์หรือว่า ความเชื่อที่ปราศจากการประพฤติก็ตายแล้ว
21. เมื่ออับราฮัมบิดาของเราได้ถวายอิสอัคนบุตรชายของท่านบนแท่นบูชา จึงได้ความชอบธรรมโดยการประพฤติไม่

ใช่หรือ

22. ท่านทั้งหลายคงเห็นแล้วว่า ความเชื่อได้รวมกันกับการประพฤติของท่าน และความเชื่อนั้นก็ถึงที่สำเร็จโดยการประพฤติ
23. และพระคัมภีร์ก็สำเร็จที่ว่า 'อับราฮัมได้เชื่อพระเจ้า และพระองค์ทรงนับว่าเป็นความชอบธรรมแก่ท่าน' และท่านได้ชื่อว่า เป็น 'สหายของพระเจ้า'
24. ท่านทั้งหลายก็เห็นแล้วว่า ผู้ใดจะเป็นคนชอบธรรมได้ ก็เนื่องด้วยการประพฤติ และมีใช่ด้วยความเชื่อเพียงอย่างเดียว
25. เช่นเดียวกันราหับหญิงแพศยาก็ได้ความชอบธรรมเนื่องด้วยการประพฤติด้วยมิใช่หรือ เมื่อนางได้รับรองผู้ส่งข่าวเหล่านั้น และส่งเขาไปเสียทางอื่น
26. เพราะกายที่ปราศจากจิตวิญญาณนั้นตายแล้วฉันใด ความเชื่อที่ปราศจากการประพฤติตามก็ตายแล้วด้วยฉันนั้น

บทที่ 3

1. พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า อย่าให้เป็นอาจารย์กันมากหลายคนเลย เพราะท่านก็รู้ว่าเราทั้งหลายจะได้รับการพิพากษาที่เข้มงวดกว่าผู้อื่น
2. เพราะเราทุกคนทำผิดพลาดไปหลายอย่าง ถ้าผู้ใดมิได้ทำผิดทางวาจา ผู้นั้นก็เป็นคนดีรอบคอบแล้ว และสามารถบังคับทั้งตัวไว้ได้ด้วย
3. ดูเถิด เราเอาบังเหียนใส่ปากม้าเพื่อให้มันเชื่อฟังเรา เราก็บังคับมันให้ไปไหนๆได้ทั้งตัว
4. จงดูเรือด้วยเช่นกัน ถึงแม้ว่าเป็นเรือใหญ่ และถูกลมแรงพัดแล่นไป เรือก็ยังหันไปมาด้วยหางเสือเล็กๆตามใจนายท้ายที่จะให้ไปทางไหน
5. เช่นนั้นแหละลิ้นเป็นอวัยวะเล็กๆด้วย และพูดอวดอ้างการใหญ่ จงดูเถิด ไฟนิดเดียวอาจเผาไหม้มากเท่าใด
6. และลิ้นนั้นก็เหมือนไฟ เป็นโลกแห่งการชั่วช้าตั้งอยู่ในบรรดาอวัยวะของเรา เป็นเหตุให้ทั้งกายมลทินไป ทำให้วิญญูแห่งธรรมชาติเผาไหม้ และมันเองก็ติดไฟมาจากนรก
7. เพราะสัตว์เดียรัจฉานทุกชนิด ทั้งนก สัตว์เลื้อยคลาน และสัตว์ในทะเลก็เลี้ยงให้เชื่องได้ และมนุษย์ก็ได้เลี้ยงให้เชื่องแล้ว
8. แต่ลิ้นนั้นไม่มีมนุษย์คนใดสามารถทำให้เชื่องได้ ลิ้นเป็นสิ่งชั่วซึ่งยับยั้งไม่ได้ และเต็มไปด้วยพิษร้ายถึงตาย
9. เราทั้งหลายสรรเสริญพระเจ้าคือพระบิดาด้วยลิ้นนั้น และด้วยลิ้นนั้นเราก็ตู้อวดแข่งด่ามนุษย์ ผู้ซึ่งพระเจ้าทรงสร้างไว้ตามพระฉายาของพระองค์
10. คำสรรเสริญและคำแข่งด่าก็ออกมาจากปากอันเดียวกัน พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ไม่ควรให้เป็นเช่นนั้นเลย
11. บ่อน้ำพุจะมีน้ำจืดและน้ำกร่อยพุ่งออกมาจากช่องเดียวกันได้หรือ
12. พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ต้นมะเดื่อจะออกผลเป็นมะกอกเทศได้หรือ หรือเถาองุ่นจะออกผลเป็นมะเดื่อได้หรือ เช่นเดียวกันไม่มีบ่อน้ำพุใดจะให้เกิดทั้งน้ำเค็มและน้ำจืดได้
13. ในพวกท่านผู้ใดมีสติปัญญาและประกอบด้วยความรู้ ก็ให้ผู้นั้นแสดงการประพจน์ของตนด้วยกริยาอันดี มีใจอ่อนสุภาพประกอบด้วยปัญญา
14. แต่ถ้าท่านทั้งหลายมีใจอิจฉาอันขมขื่นและอาการแก่งแย่งกันในใจของท่าน อย่าอวดเลยและอย่าพุดมูสาต่อความจริง
15. ปัญญาเช่นนี้ไม่ได้มาจากเบื้องบน แต่เป็นปัญญาอย่างโลก และเป็นเดียรัจฉานตื้นหา และเป็นเช่นปีศาจ
16. เพราะที่ใดมีความอิจฉาและการแก่งแย่งกัน ที่นั่นก็วุ่นวายและมีการกระทำชั่วช้าลามกทุกอย่าง
17. แต่ปัญญาจากเบื้องบนนั้นบริสุทธิ์เป็นประการแรก แล้วจึงเป็นความสงบสุข สุขภาพและว่าง่าย เปี่ยมด้วยความเมตตาและผลที่ดี ไม่เลือกหน้าคน ไม่หน้าซื่อใจคด
18. และผลแห่งความชอบธรรมก็หว่านลงในสันติสุขสำหรับผู้เหล่านั้นที่กระทำให้เกิดสันติสุข

บทที่ 4

1. อะไรเป็นสาเหตุของสงครามและการทะเลาะวิวาทกันในพวกท่าน มิใช่ราคาอะตัมหาของท่านหรือที่ต่อสู้กันในอวัยวะของท่าน
2. ท่านทั้งหลายอยากได้ แต่ไม่ได้ ท่านก็ฆ่ากัน ท่านโลภแต่ไม่ได้ ท่านก็ทะเลาะและทำสงครามกัน ที่ท่านไม่มีเพราะท่านไม่ได้ขอ
3. ท่านขอและไม่ได้รับ เพราะท่านขอผิด หวังได้ไปเพื่อสนองราคาอะตัมหาของท่าน
4. ท่านทั้งหลายผู้ล่วงประเวณีชายหญิงเอ๋ย ท่านไม่รู้หรือว่า การเป็นมิตรกับโลกนั้นคือการเป็นศัตรูกับพระเจ้า เหตุฉะนั้นผู้ใดใคร่เป็นมิตรกับโลก ผู้นั้นก็ตั้งตัวเป็นศัตรูกับพระเจ้า
5. หรือท่านคิดว่าเป็นสิ่งไร้ประโยชน์หรือที่พระคัมภีร์กล่าวว่า 'พระวิญญาณที่ดำรงอยู่ในเราทั้งหลายมีความรู้สึกถึงหวง'
6. แต่พระองค์ได้ทรงประทานพระคุณเพิ่มขึ้นอีก เหตุฉะนั้นพระองค์จึงตรัสว่า 'พระเจ้าทรงต่อสู้ผู้ที่หยิ่งจองหอง แต่พระองค์ทรงประทานพระคุณแก่คนที่ใจถ่อม'
7. เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงน้อมใจยอมฟังพระเจ้า จงต่อสู้กับพญามาร และมันจะหนีไปจากท่าน
8. ท่านทั้งหลายจงเข้าใกล้พระเจ้า และพระองค์จะสถิตอยู่ใกล้ท่าน คนบาปทั้งหลายเอ๋ย จงชำระมือให้สะอาด และคนสองใจเอ๋ย จงชำระใจของตนให้บริสุทธิ์
9. จงเป็นทุกข์โศกเศร้าและร้องไห้ จงให้การหัวเราะของตนกลับกลายเป็นการโศกเศร้า และความปิติยินดีของตนกลับกลายเป็นความเศร้าสลด
10. ท่านทั้งหลายจงถ่อมใจลงในสายพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้า และพระองค์จะทรงยกชูท่านขึ้น
11. พี่น้องทั้งหลาย อย่าใส่ร้ายซึ่งกันและกัน ผู้ใดที่พูดใส่ร้ายพี่น้องและตัดสินพี่น้องของตน ผู้นั้นก็กล่าวร้ายต่อพระราชบัญญัติ และตัดสินพระราชบัญญัติ แต่ถ้าท่านตัดสินพระราชบัญญัติ ท่านก็ไม่ใช่ผู้ที่ประพฤติตามพระราชบัญญัติ แต่เป็นผู้ตัดสิน
12. มีผู้ทรงตั้งพระราชบัญญัติแต่เพียงองค์เดียว คือพระองค์ผู้ทรงสามารถช่วยให้รอดได้ และทรงสามารถทำลายเสียได้ แต่ท่านเป็นผู้ใดเล่า ท่านจึงตัดสินผู้อื่น
13. ดูเถิด ท่านที่พูดว่า วันนี้หรือพรุ่งนี้เราจะเข้าไปในเมืองนี้เมืองนั้น และจะอยู่ที่นั่นปีหนึ่ง และจะค้าขายได้กำไร
14. แต่ว่าท่านทั้งหลายไม่รู้ว่าจะมีเหตุอะไรเกิดขึ้นในพรุ่งนี้ ชีวิตของท่านเป็นอะไรเล่า ก็เป็นเหมือนหมอกที่ปรากฏอยู่แต่ประเดี๋ยวหนึ่งแล้วก็หายไป
15. ท่านทั้งหลายควรจะพูดว่า ถ้าองค์พระผู้เป็นเจ้าทรงโปรด เราจะมีชีวิตอยู่ และจะกระทำการนี้หรือสิ่งนั้น
16. แต่เดี๋ยวนี้ท่านทั้งหลายภูมิใจในการรอดอ้างของตน ความภูมิใจอย่างนี้เป็นความชั่วทั้งนั้น
17. เหตุฉะนั้น คนใดที่รู้จักกระทำการดี และไม่ได้กระทำ บาปจึงมีแก่คนนั้น

บทที่ 5

1. ดูเถิด ท่านผู้มั่งมี จงร้องไห้โอดครวญเพราะความวิบัติซึ่งจะเกิดกับท่าน
2. ทรัพย์สมบัติของท่านก็สูญไปแล้ว และมอดก็กัดกินเสื้อผ้าของท่าน
3. ทองและเงินของท่านก็เกิดสนิม และสนิมนั้นก็จะเป็นพยานหลักฐานต่อท่าน และจะกินเนื้อท่านดูจไฟ ท่านได้ล่าสมบัติไว้แล้วสำหรับวันสุดท้าย
4. ดูเถิด ค่าจ้างของคนที่ได้เกี่ยวข้าวในนาของท่าน ซึ่งท่านได้นับอโงงไว้ นั่น ก็ร้องฟ้องขึ้น และเสียงร้องของคนที่เกี่ยวข้องว่านั่น ได้ทรงทราบถึงพระกรรมขององค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านแล้ว
5. ท่านมีชีวิตอยู่ในโลกอย่างฟุ่มเฟือยและสนุกสนาน ท่านได้เลี้ยงใจไว้รอวันประหาร
6. ท่านได้ตัดสินลงโทษ และได้ฆ่าคนชอบธรรม เขาก็ไม่ได้ต่อสู้ท่าน
7. เหตุฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย จงอดทนจนกว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านจะเสด็จมา ดูเถิด ชาวบารอกอยผลอันล้ำค่าที่จะได้จากแผ่นดิน เพียรคอยจนกระทั่งมีฝนต้นฤดูและฝนปลายฤดู
8. ท่านทั้งหลายก็จงอดทนเช่นนั้นเหมือนกัน จงตั้งอกตั้งใจให้ดี ด้วยการเสด็จมาขององค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านก็จงจะถึงอยู่แล้ว
9. พี่น้องทั้งหลาย จงอย่าบ่นว่ากันและกัน เพื่อท่านจะไม่ต้องถูกทรงพิพากษา ดูเถิด องค์พระผู้พิพากษาทรงประทับยืนอยู่หน้าประตูแล้ว
10. พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า จงเอาแบบอย่างในการทนทุกข์และการอดทนของพวกศาสนาดายากรณ์ ผู้ได้กล่าวความในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าของท่าน
11. ดูเถิด เราถือว่าผู้ที่อดทนก็เป็นสุข ท่านได้รู้เรื่องความอดทนของโยบ และได้เห็นที่สุดปลายขององค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านแล้วว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านทรงเปี่ยมไปด้วยพระเมตตากรุณาสักเท่าใด
12. พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้า ที่สำคัญยิ่งกว่าสิ่งอื่นใดก็คือ จงอย่าปฏิญาณ อย่าอ้างฟ้าสวรรค์หรือแผ่นดินโลก หรือคำปฏิญาณอื่นๆ แต่ที่ควรว่าใช่ก็จงว่าใช่ ที่ควรว่าไม่ก็จงว่าไม่ เพื่อท่านจะไม่ถูกลงโทษ
13. มีผู้ใดในพวกท่านทนทุกข์หรือ จงให้ผู้นั้นอธิษฐาน มีผู้ใดรำเริงยินดีหรือ จงให้ผู้นั้นร้องเพลงสรรเสริญ
14. มีผู้ใดในพวกท่านเจ็บป่วยหรือ จงให้ผู้นั้นเชิญบรรดาผู้ปกครองของคริสตจักรมา และให้ท่านเหล่านั้นอธิษฐานเพื่อเขา และเจิมเขาด้วยน้ำมันในพระนามขององค์พระผู้เป็นเจ้าของท่าน
15. และการอธิษฐานด้วยความเชื่อจะช่วยให้ผู้ป่วยรอดชีวิต และองค์พระผู้เป็นเจ้าของท่านจะทรงโปรดให้เขาหายโรค และถ้าเขาได้กระทำความบาป พระองค์ก็จะทรงโปรดอภัยให้
16. ท่านทั้งหลายจงสารภาพความผิดต่อกันและกัน และจงอธิษฐานเพื่อกันและกัน เพื่อท่านทั้งหลายจะได้หายโรค คำอธิษฐานด้วยใจร้อนรนของผู้ชอบธรรมนั้นมีพลังมากทำให้เกิดผล
17. ท่านเอลียาห์ก็เป็นมนุษย์ที่มีสภาพอารมณ์เหมือนกับเราทั้งหลาย และท่านได้อธิษฐานด้วยความเชื่ออันแรงกล้าขอไม่ให้ฝนตก และฝนก็ไม่ตกต้องแผ่นดินถึงสามปีกับหกเดือน
18. และท่านได้อธิษฐานอีกครั้งหนึ่ง และฟ้าสวรรค์ได้ประทานฝนให้ และแผ่นดินจึงได้ผลิตพืชผลต่างๆ

19. พี่น้องทั้งหลาย ถ้าคนใดในพวกท่านหลงผิดไปจากความจริง และผู้ใดชักจูงเขาให้เขากลับใจเสียใหม่
20. จงให้ผู้นั้นรู้เถิดว่า ผู้ที่ช่วยคนบาปคนหนึ่งให้พ้นจากทางผิดของเขานั้น ก็ได้ช่วยชีวิตของเขาให้รอดพ้นจากความตาย และได้ปกปิดการบาปเป็นอันมากไว้

1 เปโตร

บทที่ 1

1. เปโตร อัครสาวกของพระเยซูคริสต์ เรียน พวกที่กระจัดกระจายไปอยู่ในแคว้นปอนทัส แคว้นกาลาเทีย แคว้นคัปปาโดเซีย แคว้นเอเชีย และแคว้นบิธีเนีย
2. ซึ่งทรงเลือกไว้แล้วตามที่พระเจ้าพระบิดาได้ทรงล่วงรู้ไว้ก่อน โดยพระวิญญาณได้ทรงชำระ ให้บังเกิดความนอบน้อมเชื่อฟัง และให้การประพรมด้วยพระโลหิตของพระเยซูคริสต์ ขอให้พระคุณและสันติสุขบังเกิดทวีคูณแก่ท่านทั้งหลายเถิด
3. จงถวายสรรเสริญแด่พระเจ้าพระบิดาแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา ผู้ได้ทรงพระมหากรุณาแก่เรา ทรงโปรดให้เราบังเกิดใหม่ เข้าสู่ความหวังใจอันมีชีวิตอยู่ โดยการคืนพระชนม์จากความตายของพระเยซูคริสต์
4. และเพื่อให้ได้รับมรดกซึ่งไม่รู้เปื่อยเน่า ปราศจากมลทินและไม่ร่วงโรย ซึ่งได้รักษาไว้ในสวรรค์เพื่อท่านทั้งหลาย
5. ซึ่งเป็นผู้ที่ฤทธิ์เดชของพระเจ้าได้ทรงคุ้มครองไว้ด้วยความเชื่อให้ถึงความรอด ซึ่งพร้อมแล้วที่จะปรากฏในวาระสุดท้าย
6. ในความรอดนั้นท่านทั้งหลายชื่นชมยินดีเป็นอย่างยิ่ง ถึงแม้ว่าเดี๋ยวนี้จำเป็นที่ท่านจะต้องเป็นทุกข์ใจชั่วขณะหนึ่ง ด้วยการถูกทดลองต่างๆ
7. เพื่อการลองดูความเชื่อของท่าน อันประเสริฐยิ่งกว่าทองคำซึ่งพินาศไปได้ ถึงแม้ว่าความเชื่อนั้นถูกลองด้วยไฟ จะได้เป็นเหตุให้เกิดความสรรเสริญ เกิดเกียรติและสง่าราศี ในเวลาที่พระเยซูคริสต์จะเสด็จมาปรากฏ
8. พระองค์ผู้ที่ท่านทั้งหลายยังไม่ได้เห็น แต่ท่านยังรักพระองค์อยู่ แม้ว่าขณะนี้ท่านไม่เห็นพระองค์ แต่ท่านยังเชื่อและชื่นชม ด้วยความปีติยินดีเป็นล้นพ้นเหลือที่จะกล่าวได้ และเต็มเปี่ยมด้วยสง่าราศี
9. แล้วจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายจึงได้รับความรอดเป็นผลสุดท้ายแห่งความเชื่อ
10. พวกศาสตาศาพยากรณ์ก็ได้อุตส่าห์สืบค้นหาในความรอดนั้น และได้พยากรณ์ถึงพระคุณซึ่งจะบังเกิดแก่ท่านทั้งหลาย
11. เขาได้สืบค้นหาสิ่งใดและเวลาซึ่งพระวิญญาณของพระคริสต์ ผู้ทรงสถิตอยู่ในตัวเขาได้ ทรงบังไว้ เมื่อพระวิญญาณนั้นได้พยากรณ์ล่วงหน้าถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และถึงสง่าราศีที่จะมาภายหลัง
12. ก็ทรงโปรดเผยให้พวกศาสตาศาพยากรณ์เหล่านั้นทราบว่า ที่เขาเหล่านั้นได้ปรนนิบัติในเหตุการณ์ทั้งปวงนั้น ไม่ใช่สำหรับเขาเอง แต่สำหรับเราทั้งหลาย บัดนี้คนเหล่านั้นที่ประกาศข่าวประเสริฐแก่ท่านทั้งหลาย ก็ได้กล่าวสิ่งเหล่านั้นแก่ท่านแล้วโดยพระวิญญาณบริสุทธิ์ ที่ทรงโปรดประทานจากสวรรค์ เป็นสิ่งซึ่งพวกทูตสวรรค์ปรารถนาจะได้ดู
13. เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงเตรียมตัวเตรียมใจของท่านไว้ให้ดี และจงข่มใจ ตั้งความหวังให้เต็มเปี่ยมในพระคุณ ซึ่งจะทรงโปรดประทานแก่ท่านเมื่อพระเยซูคริสต์จะทรงสำแดงพระองค์
14. ดูกำลังเป็นบุตรที่เชื่อฟัง ขออย่าได้ประพฤติดังมารจะดัดหนอย่างที่เกิดจากความโง่เขลาของท่านในกาลก่อน
15. แต่พระองค์ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายนั้นบริสุทธิ์ฉันใด ท่านทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ในบรรดาการประพฤติทุกอย่างด้วยฉันทันนั้น
16. ดังที่มีคำเขียนไว้แล้วว่า 'ท่านทั้งหลายจงเป็นคนบริสุทธิ์ เพราะเราเป็นผู้บริสุทธิ์'

17. และถ้าท่านอธิษฐานขอต่อพระบิดา ผู้ทรงพิพากษาทุกคนตามการประพาศของเขาโดยไม่เห็นแก่หน้าคนใดเลย จงประพาศตนด้วยความยำเกรงตลอดเวลาที่ท่านอยู่ในโลกนี้
18. ท่านรู้ว่า พระองค์ได้ทรงไถ่ท่านทั้งหลายออกจากการประพาศอันหาสาระมิได้ ซึ่งท่านได้รับเป็นประเพณีต่อจากบรรพบุรุษของท่าน มิได้ไถ่ไว้ด้วยสิ่งที่มีเสื่อมสลายได้ เช่นเงินและทอง
19. แต่ทรงไถ่ด้วยพระโลหิตอันมีราคาของพระคริสต์ ดั่งเลือดลูกแกะที่ปราศจากตำหนิหรือจุดต่างพร้อย
20. แท้จริงพระเจ้าได้ทรงดำริพระคริสต์นั้นไว้ก่อนทรงสร้างโลก แต่ทรงให้พระคริสต์ปรากฏพระองค์ในวาระสุดท้ายนี้ เพื่อท่านทั้งหลาย
21. เพราะพระคริสต์ท่านจึงเชื่อในพระเจ้า ผู้ทรงบันดาลพระคริสต์ให้ฟื้นจากความตาย และทรงประทานสง่าราศีแก่พระองค์ เพื่อให้ความเชื่อและความหวังใจของท่านดำรงอยู่ในพระเจ้า
22. ที่ท่านทั้งหลายได้ชำระจิตใจของท่านให้บริสุทธิ์แล้ว ด้วยการเชื่อฟังความจริงโดยพระวิญญาณ จนมีใจรักพวกพี่น้องอย่างจริงใจ ท่านทั้งหลายจงรักกันให้มากด้วยน้ำใสใจจริง
23. ด้วยว่าท่านทั้งหลายได้บังเกิดใหม่ ไม่ใช่จากพืชที่จะเปื่อยเน่าเสีย แต่จากพืชอันไม่รู้เปื่อยเน่า คือด้วยพระวจนะของพระเจ้าอันทรงชีวิตและดำรงอยู่เป็นนิรันดร์
24. เพราะว่า `บรรดาเนื้อหนังก็เป็นเสมือนต้นหญ้า และบรรดาสง่าราศีของมนุษย์ก็เป็นเสมือนดอกหญ้า ต้นหญ้าเหี่ยวแห้งไป และดอกก็ร่วงโรยไป
25. แต่พระวจนะขององค์พระผู้เป็นเจ้ายั่งยืนอยู่เป็นนิรันดร์' พระวจนะนั้นคือข่าวประเสริฐที่ได้ประกาศให้ท่านทั้งหลายทราบแล้ว

บทที่ 2

1. เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงละการปองร้ายทั้งปวง บรรดาการอุบาย การหน้าซื่อใจคด ความริษยา และคำพูดส่อเสียดทั้งหลาย
2. เช่นเดียวกับทารกแรกเกิด จงปรารถนาน้ำนมอันบริสุทธิ์แห่งพระวจนะ เพื่อจะทำให้ท่านทั้งหลายเติบโตขึ้น
3. หากว่าท่านได้ชิมดูแล้วว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าประกอบด้วยพระกรุณา
4. จงมาหาพระองค์ เหมือนมาถึงศิลาอันมีชีวิตอยู่ ซึ่งมนุษย์ได้ปฏิเสธไม่ยอมรับแล้ว แต่ว่าพระเจ้าทรงเลือกไว้ และทรงค่าอันประเสริฐ
5. และท่านทั้งหลายก็เสมือนศิลาที่มีชีวิต ที่กำลังก่อขึ้นเป็นพระนิเวศฝ่ายวิญญาณ เป็นบุโรหิตบริสุทธิ์ เพื่อถวายสักการบูชาฝ่ายจิตวิญญาณ ที่ชอบพระทัยของพระเจ้าโดยทางพระเยซูคริสต์
6. เพราะมีคำเขียนไว้ในพระคัมภีร์ด้วยว่า 'ดูก่อน เราวางศิลาก่อนหนึ่งลงในศิโยน เป็นศิลาหัวมุมที่ทรงเลือกแล้ว และเป็นศิลาที่มีค่าอันประเสริฐ และผู้ใดที่เชื่อในพระองค์นั้นก็จะได้ไม่ได้รับความอับอาย'
7. เหตุฉะนั้นพระองค์ทรงมีค่าอันประเสริฐสำหรับท่านทั้งหลายที่เชื่อ แต่สำหรับคนทั้งหลายที่ไม่เชื่อฟังนั้น 'ศิลาซึ่งช่างก่อได้ปฏิเสธเสีย ได้กลับกลายเป็นศิลามุมเอกแล้ว'
8. และ 'เป็นศิลาที่ทำให้สะดุด และเป็นก้อนหินที่ทำให้ขัดเคืองใจ' ที่เขาสะดุดนั้นเพราะเขาไม่เชื่อฟังพระวจนะ ตามที่เขาถูกกำหนดไว้เช่นนั้นด้วย
9. แต่ท่านทั้งหลายเป็นชาติที่พระองค์ทรงเลือกไว้แล้ว เป็นพวกบุโรหิตหลวง เป็นประชาชาติบริสุทธิ์ เป็นชนชาติของพระองค์โดยเฉพาะ เพื่อท่านทั้งหลายจะได้สำแดงพระบารมีของพระองค์ ผู้ได้ทรงเรียกท่านทั้งหลายให้ออกมาจากความมืด เข้าไปสู่ความสว่างอันมหัศจรรย์ของพระองค์
10. เมื่อก่อนท่านทั้งหลายหาเป็นชนชาติที่ไม่ แต่บัดนี้ท่านเป็นชนชาติของพระเจ้าแล้ว เมื่อก่อนท่านทั้งหลายหาได้รับพระกรุณาไม่ แต่บัดนี้ท่านได้รับพระกรุณาแล้ว
11. พวกที่รัก ข้าพเจ้าวิงวอนท่านทั้งหลายเหมือนท่านเป็นคนต่างด้าวและเป็นผู้สัญจร ให้ท่านละเว้นจากตัณหาของเนื้อหนัง ซึ่งทำศึกกับจิตวิญญาณ
12. จงให้การประพุดิตของท่านทั้งหลายเป็นที่น่านับถือท่ามกลางคนต่างชาตินั้น เพื่อว่าในข้อที่เขาติเตียนท่านว่าเป็นคนทำชั่วนั้น เมื่อเขาเห็นการดีของท่านแล้ว เขาจะได้สรรเสริญพระเจ้าในวันซึ่งพระองค์จะทรงเยี่ยมเยียนเขา
13. ท่านทั้งหลายจงยอมฟังการบังคับบัญชาที่มนุษย์ตั้งไว้ทุกอย่าง เพราะเห็นแก่องค์พระผู้เป็นเจ้า ไม่ว่าผู้นั้นเป็นกษัตริย์ผู้มีอำนาจยิ่ง
14. หรือจะเป็นเจ้าเมืองผู้ที่ได้รับคำสั่งจากกษัตริย์นั้น ให้ลงโทษผู้กระทำชั่ว และยกย่องคนที่ประพฤติดี
15. เพราะเป็นพระประสงค์ของพระเจ้า ที่จะให้ท่านทั้งหลายระงับความโง่ของคนโง่เขลาให้สงบด้วยการประพฤติดี
16. จงเป็นเหมือนคนที่มีเสรีภาพ แต่ท่านอย่าใช้เสรีภาพนั้นให้เป็นที่ปกปิดความชั่วไว้ แต่จงใช้เหมือนเป็นทาสของพระเจ้า
17. จงให้เกียรติแก่ทุกคน จงรักบรรดาพี่น้อง จงยำเกรงพระเจ้า จงถวายเกียรติแด่กษัตริย์

18. ท่านทั้งหลายที่เป็นผู้รับใช้ จงเชื่อฟังนายของท่านด้วยความยำเกรงทุกอย่าง ไม่ใช่เฉพาะนายที่เป็นคนใจดีและสุภาพเท่านั้น แต่ทั้งนายที่ร้ายด้วย
19. เพราะว่าถ้าผู้ใดเพราะเห็นแก่ใจวินิจฉัยผิดชอบจำเพาะพระเจ้า ยอมอดทนต่อความทุกข์โศกเศร้าอย่างยุติธรรมนี้แหละเป็นความชอบ
20. ด้วยว่าถ้าท่านทำการชั่ว แล้วถูกเขียนเพราะการชั่วนั้น แม้ท่านทนถูกเขียนด้วยอดกลั้นใจ จะเป็นที่ยอมรับสรรเสริญอะไรแก่ท่าน แต่ว่าถ้าท่านทั้งหลายกระทำการดี และทนเอาการข่มเหงด้วยอดกลั้นใจเพราะการดีนั้น เช่นนี้แหละเป็นการชอบพระทัยพระเจ้า
21. ด้วยว่าท่านทั้งหลายถูกทรงเรียกไว้สำหรับเหตุการณ์นั้น เพราะว่าพระคริสต์ได้ทรงรับทนทุกข์ทรมานเพื่อเราทั้งหลาย ให้เป็นแบบอย่างแก่เรา เพื่อท่านจะได้ตามรอยพระบาทของพระองค์
22. พระองค์ไม่ได้ทรงกระทำบาปเลย และไม่ได้พบอุบายในพระโอษฐ์ของพระองค์เลย
23. เมื่อเขากล่าวคำหยาบคายต่อพระองค์ พระองค์ไม่ได้ทรงกล่าวตอบเขาด้วยคำหยาบคายเลย เมื่อพระองค์ทรงทนทุกข์ พระองค์ไม่ได้ทรงมาดร้าย แต่ทรงมอบเรื่องของพระองค์ไว้แก่พระเจ้าผู้ทรงพิพากษาอย่างชอบธรรม
24. พระองค์เองได้ทรงรับแบกบาปของเราไว้ในพระกายของพระองค์ที่ดั้นไม้ไผ่ เพื่อว่าเราทั้งหลายซึ่งตายจากบาปแล้ว จะได้ดำเนินชีวิตตามความชอบธรรม ด้วยรอยเขียนของพระองค์ ท่านทั้งหลายจึงได้รับการรักษาให้หาย
25. เพราะว่าท่านทั้งหลายเป็นเหมือนแกะที่พลัดฝูงไป แต่บัดนี้ได้กลับมาหาพระเจ้าผู้เลี้ยง และเจ้าอธิการแห่งจิตวิญญาณของท่านทั้งหลายแล้ว

บทที่ 3

1. ฝ่ายท่านทั้งหลายที่เป็นภรรยาก็เช่นกัน จงเชื่อฟังสามีของท่าน เพื่อว่าแม้สามีบางคนจะไม่เชื่อฟังพระวจนะ แต่ความประพฤติของภรรยาก็อาจจะจูงใจเขาได้ด้วยโดยไม่ต้องใช้พระวจนะนั้น
2. คือเมื่อเขาเห็นการประพฤติอันบริสุทธิ์ของท่านทั้งหลาย ผู้เป็นภรรยาประกอบด้วยความยำเกรง
3. การประดับกายของท่านนั้น อย่าให้เป็นการประดับภายนอก คือการถักผม ประดับด้วยเครื่องทองคำ และนุ่งห่มเสื้อผ้าสวยงาม
4. แต่จงให้เป็นอย่างคนที่ซ่อนไว้ใจดีใจ ด้วยสิ่งที่ไม่รู้เสื่อมสลาย คือเครื่องประดับแห่งจิตใจที่อ่อนสุภาพและสงบเสงี่ยม ซึ่งเป็นสิ่งที่มีค่ามากในสายพระเนตรพระเจ้า
5. บรรดาสตรีบริสุทธิ์ในครั้งโบราณนั้นเช่นกัน ผู้ซึ่งวางใจในพระเจ้า ก็ได้ประดับกายเช่นกันและเชื่อฟังสามีของตน
6. เช่นนางซาราห์เชื่อฟังอับราฮัมและเรียกท่านว่านาย ถ้าท่านทั้งหลายประพฤติดี และไม่มี ความหวาดกลัวด้วยตกตะลึงสิ่งใด ท่านก็เป็นลูกหลานของนาง
7. ฝ่ายท่านทั้งหลายที่เป็นสามีก็เหมือนกัน จงอยู่กับภรรยาโดยใช้ความรู้ จงให้เกียรติแก่ภรรยาเหมือนหนึ่งเป็นภานะที่อ่อนแอกว่า และเหมือนเป็นคู่รับมรดกพระคุณแห่งชีวิตด้วยกัน เพื่อจะได้ไม่มีสิ่งหนึ่งสิ่งใดขัดขวางคำอธิษฐานของท่าน
8. ในที่สุดนี้ ท่านทั้งหลายจงเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน เห็นอกเห็นใจกัน รักกันฉันพี่น้อง มีจิตใจอ่อนโยน มีใจสุภาพ
9. อย่าทำการร้ายตอบแทนการร้าย อย่าด่าตอบการด่า แต่ตรงกันข้ามจงอวยพรแก่เขา โดยรู้ว่าคุณพระองค์ได้ทรงเรียกท่านกระทำเช่นนั้น เพื่อท่านจะได้รับพระพรเป็นมรดก
10. เพราะว่า ผู้ที่จะรักชีวิตและปรารถนาที่จะเห็นวันดี ก็ให้ผู้นั้นบังคับลินของตนจากความชั่ว และห้ามริมฝีปากไม่พูดเป็นอุบายล่อลวง
11. ให้เขาละความชั่วและกระทำความดี แสวงหาความสงบสุขและดำเนินตามนั้น
12. เพราะว่าพระเนตรขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงเฝ้าดูคนชอบธรรม และพระกรรณของพระองค์ทรงสดับฟังคำอธิษฐานของเขา แต่พระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าทรงตั้งต่อผู้กับคนทั้งหลายที่ทำความชั่ว'
13. ถ้าท่านทั้งหลายใฝ่ใจประพฤติความดี ใครผู้ใดจะทำร้ายท่านได้
14. แต่ถ้าท่านทั้งหลายต้องทนทุกข์ เพราะเหตุการชอบธรรม ท่านก็เป็นสุข อย่างกลัวคำขู่ของเขา และอย่าคิดวิตกไปเลย
15. แต่ในใจของท่าน จงเคารพนับถือพระเจ้าซึ่งเป็นองค์พระผู้เป็นเจ้า และจงเตรียมตัวไว้ให้พร้อมเสมอ เพื่อท่านจะสามารถตอบทุกคนที่ถามท่านว่า ท่านมีความหวังใจเช่นนี้ด้วยเหตุผลประการใด แต่จงตอบด้วยใจสุภาพและด้วยความยำเกรง
16. มีใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดี เพื่อในข้อความที่เขาทั้งหลายได้พูดใส่ร้ายท่านเหมือนเป็นผู้ประพฤติชั่ว เขาที่ใส่ร้ายการประพฤติดีของท่านในพระคริสต์จะได้รับความละอาย
17. เพราะว่า การได้รับความทุกข์เพราะทำความดี ถ้าเป็นที่ชอบพระทัยพระเจ้า ก็ดีกว่าจะต้องทนอยู่เพราะการประ

พฤติชั่ว

18. ด้วยว่า พระคริสต์เช่นกันก็ได้ทนทุกข์ครั้งเดียวเท่านั้น เพราะความผิดบาป คือพระองค์ผู้ชอบธรรมเพื่อผู้ไม่ชอบธรรม เพื่อพระองค์จะได้ทรงนำเราทั้งหลายไปถึงพระเจ้า ฝ่ายเนื้อหนังพระองค์ก็ทรงสิ้นพระชนม์ แต่ทรงมีชีวิตขึ้นโดยพระวิญญาณ

19. และโดยพระวิญญาณเช่นกัน พระองค์ได้เสด็จไปประกาศแก่วิญญาณที่ติดคุกอยู่

20. ซึ่งแต่ก่อนไม่ได้เชื่อฟัง คราวเมื่อพระเจ้าทรงโปรดดโศขไ้วนาน คือครั้งโนอาห์ เมื่อกำลังจัดแจงต่อนาวา ในนาวานั้นได้รอดจากน้ำน้อยคน คือแปดคน

21. เช่นเดียวกัน บัดนี้พิธีบัพติศมาก็เป็นภาพที่รอดแก่เราทั้งหลาย (ไม่ใช่ด้วยชำระราศีแห่งเนื้อหนัง แต่โดยให้มีใจวินิจฉัยผิดและชอบอันดีจำเพาะพระเจ้า) โดยซึ่งพระเยซูคริสต์ได้ทรงเป็นขึ้นมาจากตาย

22. พระองค์ได้เสด็จเข้าไปในสวรรค์แล้ว และสถิตอยู่เบื้องขวาพระหัตถ์ของพระเจ้า พวกทูตสวรรค์และผู้มีอำนาจและผู้มีฤทธิ์เดชทั้งหลาย ทรงมอบไว้ให้อยู่ใต้อำนาจของพระองค์แล้ว

บทที่ 4

1. ฉะนั้น โดยเหตุที่พระคริสต์ได้ทรงทนทุกข์ทรมานในเนื้อหนังเพื่อเราทั้งหลายแล้ว ท่านทั้งหลายก็จึงมีความคิดอย่างเดียวกันไว้เป็นเครื่องอาวุธด้วย เพราะว่าผู้ที่ได้ทนทุกข์ทรมานในเนื้อหนังก็ไม่สัมพันธ์กับบาปแล้ว
2. เพื่อเขาจะได้ไม่ดำเนินชีวิตที่ยังเหลืออยู่ในเนื้อหนังตามใจปรารถนาของมนุษย์ แต่ตามพระประสงค์ของพระเจ้า
3. ด้วยว่าเวลาที่ผ่านไปในชีวิตของเราแล้วนั้น น่าจะเพียงพอสำหรับการกระทำสิ่งที่คนต่างชาติชอบกระทำ คราวเมื่อเราได้ดำเนินตามกิเลสตัณหา ตามใจปรารถนาอันชั่ว เมาเหล้าอู้งุ่น เฮฮาเอะอะเอ็ดตะโรกัน เลี้ยงกันอย่างหรูหราฟุ่มเฟือย
4. เขาประหลาดใจที่บัดนี้ท่านทั้งหลายไม่ได้ประพฤติเหลวไหลมากเหมือนอย่างเขา เขาก็กล่าวร้ายท่าน
5. คนเหล่านั้นจะต้องให้การแก่พระองค์ผู้พร้อมแล้วที่จะทรงพิพากษาทั้งคนเป็นและคนตาย
6. ด้วยเหตุนี้เอง ข้าพระเสริฐจึงได้ประกาศแก่คนที่ยังมีชีวิตอยู่ไปแล้ว เพื่อเขาจะได้ถูกพิพากษาตามอย่างมนุษย์ในเนื้อหนัง แต่มีชีวิตอยู่ตามอย่างพระเจ้าฝ่ายจิตวิญญาณ
7. แต่สิ่งทั้งปวงใกล้จะถึงวาระที่สุดแล้ว เหตุฉะนั้นท่านทั้งหลายจงสำแดงกิริยาเสี้ยมเจียมตัว และจงเฝ้าระวังในการอธิษฐาน
8. ยิ่งกว่าอะไรทั้งหมดก็จงรักซึ่งกันและกันให้มาก ด้วยว่าความรักก็ปกปิดความผิดไว้มากหลาย
9. ท่านทั้งหลายจงต้อนรับเลี้ยงดูซึ่งกันและกันโดยไม่บ่น
10. ตามซึ่งทุกคนได้รับของประทานแล้ว ก็ให้เจือจานของประทานนั้นแก่กันและกัน เหมือนอย่างเจ้าหน้าที่อันดีสำหรับพระคุณต่างๆของพระเจ้า
11. ถ้าผู้หนึ่งผู้ใดจะกล่าวสั่งสอน ก็ให้กล่าวตามพระโอวาทของพระเจ้า ถ้าคนใดรับการปรนนิบัติ ก็ให้ปรนนิบัติตามกำลังซึ่งพระเจ้าทรงโปรดประทานนั้น เพื่อว่าพระเจ้าจะทรงได้รับเกียรติในการทั้งปวงโดยพระเยซูคริสต์ การสรรเสริญและไถ่สวรวยานุภาพจะมีแต่พระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน
12. ท่านที่รัก อย่าประหลาดใจที่ท่านต้องได้รับความทุกข์ยากอย่างแสนสาหัสเป็นการลองใจ เหมือนหนึ่งว่าเหตุการณ์อันประหลาดได้เกิดขึ้นกับท่าน
13. แต่ที่ท่านทั้งหลายจงชื่นชมยินดีในการที่ท่านได้มีส่วนร่วมในความทุกข์ยากของพระคริสต์ เพื่อว่าเมื่อสง่าราศีของพระองค์ปรากฏขึ้น ท่านทั้งหลายก็จะได้ชื่นชมยินดีเป็นอันมากด้วย
14. ถ้าท่านถูกตำหนิเพราะพระนามของพระคริสต์ ท่านก็เป็นสุข ด้วยว่าพระวิญญาณแห่งสง่าราศีและของพระเจ้าทรงสถิตอยู่กับท่าน ฝ่ายเขาก็กล่าวร้ายพระองค์ แต่ฝ่ายท่านก็ถวายเกียรติยศแด่พระองค์
15. แต่อย่าอย่าให้มีผู้ใดในพวกท่านได้รับโทษฐานเป็นผู้ฆ่าคน หรือเป็นขโมย หรือเป็นคนทำร้าย หรือเป็นคนที่เกี่ยวข้องกับฐานะของคนอื่น
16. แต่ถ้าผู้ใดถูกกล่าวร้ายเพราะเป็นคริสเตียน ก็อย่าให้ผู้นั้นมี ความละอายเลย แต่ให้เขาถวายพระเกียรติแด่พระเจ้า เพราะเหตุนั้น
17. ด้วยว่าถึงเวลาแล้วที่การพิพากษาจะต้องเริ่มตั้งต้นที่ครอบครัวของพระเจ้า และถ้าการพิพากษานั้นเริ่มต้นที่พวก

เราก่อน ปลายทางของคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อฟังข่าวประเสริฐของพระเจ้าจะเป็นอย่างไร

18. และถ้าคนชอบธรรมจะรอดพ้นไปได้อย่างยากเย็นแล้ว คนอธรรมและคนบาปจะไปอยู่ที่ไหน

19. เหตุฉะนั้น ให้คนทั้งหลายที่ทนความทุกข์ยากตามพระประสงค์ของพระเจ้า ฝากจิตวิญญาณของตนไว้กับ
พระองค์ด้วยการประพฤติดี เหมือนหนึ่งฝากไว้กับพระองค์ผู้ทรงสร้างอันสัตย์ซื่อ

บทที่ 5

1. ข้าพเจ้าจึงตักเตือนบรรดาผู้ปกครองในพวกท่านทั้งหลาย ในฐานะที่ข้าพเจ้าก็เป็นผู้ปกครองคนหนึ่งเช่นกัน และเป็นพยานถึงความทุกข์ทรมานของพระคริสต์ และมีส่วนที่จะรับสง่าราศีอันจะมาปรากฏภายหลังด้วย
2. จงเลี้ยงฝูงแกะของพระเจ้าที่อยู่กับท่าน จงเอาใจใส่ดูแล ไม่ใช่ด้วยความฝืนใจ แต่ด้วยความเต็มใจ ไม่ใช่ด้วยการเห็นแก่ทรัพย์สินของอันเป็นมลทิน แต่ด้วยใจพร้อม
3. และไม่ใช่เหมือนเป็นเจ้านายที่ข่มขี่ผู้สืบทอดของพระเจ้า แต่เป็นแบบอย่างแก่ฝูงแกะนั้น
4. และเมื่อพระผู้เลี้ยงใหญ่จะเสด็จมาปรากฏ ท่านทั้งหลายจะรับมงกุฎแห่งสง่าราศีที่ร่วงโรยไม่ได้เลย
5. ในทำนองเดียวกัน ท่านที่อ่อนอาวุโส ก็จงยอมตามผู้อาวุโส อันที่จริงให้ท่านทุกคนคาดเอาไว้ด้วยความถ่อมใจในการปฏิบัติต่อกันและกัน ด้วยว่าพระเจ้าทรงต่อสู้อันเหล่านั้นที่ถือตัวองหอง แต่พระองค์ทรงประทานพระคุณแก่คนทั้งหลายที่ถ่อมใจลง
6. เหตุฉะนั้น ท่านทั้งหลายจงถ่อมใจลงภายใต้พระหัตถ์อันทรงฤทธิ์ของพระเจ้า เพื่อพระองค์จะได้ทรงยกท่านขึ้นเมื่อถึงเวลาอันควร
7. จงละบรรดาความกระวนกระวายของท่านไว้กับพระองค์ เพราะว่าพระองค์ทรงห่วงใยท่านทั้งหลาย
8. ท่านทั้งหลายจงเป็นคนใจหนักแน่น จงระวังระไวให้ดี ด้วยว่าศัตรูของท่าน คือพญามาร วนเวียนอยู่รอบๆ ดุจสิงโตคำราม เทียวไปเสาะหาคนที่มันจะกัดกินได้
9. จงต่อสู้กับศัตรูนั้นด้วยตั้งใจมั่นคงในความเชื่อ โดยรู้ว่าคุณความยากลำบากอย่างนั้นก็มีแก่พวกพี่น้องทั้งหลายของท่านที่อยู่ในโลกเช่นเดียวกัน
10. และพระเจ้าแห่งบรรดาพระคุณทั้งปวง ผู้ได้ทรงเรียกให้เราทั้งหลายเข้าในสง่าราศีนิรันดร์ของพระองค์โดยพระเยซูคริสต์ ครั้นท่านทั้งหลายทนทุกข์อยู่น้อยหนึ่งแล้ว พระองค์เองจะทรงโปรดให้ท่านทั้งหลายถึงที่สำเร็จ ให้ตั้งมั่นคง ให้ท่านมีกำลังมากขึ้น และทรงให้ท่านมีพื้นฐานมั่นคง
11. ขอสง่าราศีและไอศวรรยานุภาพจงมีแต่พระองค์ตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน
12. ข้าพเจ้าได้เขียนอย่างย่อๆมาถึงท่านทั้งหลายผ่านทางซิลวานัส ซึ่งข้าพเจ้าถือว่าเป็นพี่น้องที่สัตย์ซื่อคนหนึ่ง เมื่อเดือนสติและเป็นพยานแก่ท่านทั้งหลายว่า พระคุณนั้นเป็นพระคุณที่แท้จริงของพระเจ้า ซึ่งท่านทั้งหลายก็ยืนหยัดอยู่ในพระคุณนั้น
13. คริสตจักรที่เมืองบาบิโลน ซึ่งทรงเลือกไว้เช่นเดียวกันกับท่านทั้งหลาย ฝากความคิดถึงมายังท่าน และมาระโกบุตรชายของข้าพเจ้าก็ฝากความคิดถึงมายังท่านด้วย
14. จงทักทายกันด้วยธรรมเนียมจับอ้นแสดงความรักต่อกัน ขอสันติสุขดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายที่อยู่ในพระเยซูคริสต์ เอเมน

2 เปโตร

บทที่ 1

1. ซีโมนเปโตร ผู้รับใช้และอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ เรียน ท่านทั้งหลายที่ได้รับความเชื่ออันประเสริฐอย่างเดียวกันกับเรา โดยความชอบธรรมของพระเจ้าและพระเยซูคริสต์พระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเราทั้งหลาย
2. ขอพระคุณและสันติสุขจงเพิ่มพูนแก่ท่านทั้งหลาย โดยรู้จักพระเจ้าและพระเยซูองค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
3. ด้วยเห็นแล้วว่าฤทธิ์เดชอันศักดิ์สิทธิ์ของพระองค์ ได้ให้สิ่งสารพัดแก่เราที่จะให้มีชีวิตและทางที่เป็นอย่างพระเจ้า โดยรู้จักพระองค์ผู้ได้ทรงเรียกเราให้ถึงสง่าราศีและคุณธรรม
4. ด้วยเหตุเหล่านี้พระองค์จึงได้ทรงประทานพระสัญญาอันประเสริฐและใหญ่ยิ่งแก่เรา เพื่อว่าด้วยพระสัญญาเหล่านี้ ท่านทั้งหลายจะพ้นจากความเสื่อมโทรมที่มีอยู่ในโลกนี้เพราะตันทา และจะได้รับส่วนในสภาพของพระองค์
5. เพราะเหตุนี้เองท่านจงอุตส่าห์จนสุดกำลังที่จะเอาคุณธรรมเพิ่มความเชื่อ เอาความรู้เพิ่มคุณธรรม
6. เอาความเหนียวรั้งตนเพิ่มความรู้ เอาความอดทนเพิ่มความเหนียวรั้งตน เอาการที่เป็นอย่างพระเจ้าเพิ่มความอดทน
7. เอาความรักฉันพี่น้องเพิ่มการที่เป็นอย่างพระเจ้า และเอาความรักคนทั่วไปเพิ่มความรักฉันพี่น้อง
8. ถ้ามีใจอย่างนั้นอยู่ในท่านทั้งหลายพร้อมบริบูรณ์แล้ว ก็จะกระทำให้ท่านไม่เกียจคร้านหรือไร้ผลในความรู้แห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
9. เพราะว่าผู้ใดที่ขาดสิ่งเหล่านี้ก็เป็นคนตาบอดตาสั้น และล้มไปว่าตนได้รับการชำระจากความผิดบาปเมื่อก่อนนั้นเสียแล้ว
10. เพราะฉะนั้น พี่น้องทั้งหลาย จงยิ่งอุตส่าห์กระทำตนให้เป็นไปตามที่พระเจ้าทรงเรียก และทรงเลือกท่านไว้แล้วนั้น เพราะว่าถ้าท่านประพฤติเช่นนั้น ท่านจะไม่สะดุดล้มเลย
11. ด้วยว่าอย่างนั้นท่านทั้งหลายจะมีสิทธิสมบูรณ์ที่จะเข้าในอาณาจักรนิรันดร์ของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า และพระเจ้าผู้ช่วยให้รอดของเรา
12. เหตุฉะนั้น ถึงแม้ว่าท่านจะรู้และตั้งมั่นคงอยู่ในความจริงที่ท่านรับแล้วนั้นก็ดี ข้าพเจ้าก็ไม่ละเลยที่จะเตือนสติท่านทั้งหลายเสมอให้ระลึกถึงสิ่งเหล่านี้
13. ตราบใดที่ข้าพเจ้ายังอาศัยอยู่ในพลับพลานี้ ข้าพเจ้าเห็นสมควรที่จะเตือนสติท่านทั้งหลายให้ระลึกถึงข้อความเหล่านี้
14. เพราะข้าพเจ้ารู้ว่า อีกไม่ช้าข้าพเจ้าก็จะต้องสละทิ้งพลับพลาของข้าพเจ้าไป ดังที่พระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราได้ทรงสำแดงแก่ข้าพเจ้าแล้ว
15. ยิ่งกว่านั้นข้าพเจ้าจะอุตส่าห์กระทำให้ท่านทั้งหลายระลึกถึงสิ่งเหล่านี้เสมอเมื่อข้าพเจ้าตายแล้ว
16. เพราะว่าเมื่อเราได้สำแดงให้ท่านทั้งหลายทราบถึงฤทธิ์เดชของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และการที่พระองค์จะเสด็จมานั้น เราไม่ได้คล้อยตามนิยายที่เขาคิดแต่งไว้ด้วยความเฉลียวฉลาด แต่เราได้เห็นอำนาจของพระองค์ด้วยตาของเราเอง
17. เพราะว่าคราวเมื่อพระองค์ได้ทรงรับเกียรติและสง่าราศีจากพระเจ้าพระบิดา เมื่อพระสุรเสียงจากสง่าราศีอันยิ่ง

ใหญ่ได้มาถึงพระองค์ ตรัสแก่พระองค์ว่า ท่านผู้นี้เป็นบุตรที่รักของเรา เราชอบใจท่านผู้นี้มาก

18. และเราก็ได้ยินพระสุรเสียงนี้มาจากสวรรค์ ในครั้งที่เราได้อยู่กับพระองค์ที่ภูเขามัสนาห์นั้น

19. และเรามีคำพยากรณ์ที่แน่นอนยิ่งกว่านั้นอีก จะเป็นการดีถ้าท่านทั้งหลายจะถือตามคำนั้น เสมือนแสงประทีปที่ส่องสว่างในที่มืด จนกว่าแสงอรุณจะขึ้น และดาวประจำรุ่งจะผุดขึ้นในใจของท่านทั้งหลาย

20. จงรู้ข้อนี้ก่อน คือว่าคำพยากรณ์ทุกคำที่จารึกไว้ในพระคัมภีร์แล้ว ไม่มีใครตีความได้ตามลำพังใจของตนเอง

21. ด้วยว่าคำพยากรณ์ในอดีตนั้นไม่ได้มาจากความประสงค์ของมนุษย์ แต่พวกผู้บริสุทธิของพระเจ้าได้กล่าวคำตามที่พระวิญญาณบริสุทธิ์ได้ทรงดลใจเขา

บทที่ 2

1. แต่ว่าได้มีผู้พยากรณ์เท็จเกิดขึ้นท่ามกลางพวกพลไฟพรนั้นด้วย เช่นกับจะมีผู้สอนผิดในท่ามกลางท่านทั้งหลาย ที่จะแอบอ้างเอามิจฉลัทธิอันจะให้ถึงความพินาศเข้ามาเสี้ยมสอน และจะปฏิเสชองค์พระผู้เป็นเจ้าผู้ได้ทรงไถ่เขาไว้ และจะพลันนำความพินาศมาถึงตนเอง
2. จะมีหลายคนประพุดิตตามทางแห่งการสาปแช่งของเขา และเพราะคนเหล่านั้นเป็นเหตุ ทางแห่งความจริงจะถูกกล่าวร้าย
3. และด้วยใจโลภเขาจะกล่าวตลบตะแลงคำทำไรจากท่านทั้งหลาย การลงโทษคนเหล่านั้นที่ได้ถูกพิพากษานานมาแล้วจะไม่เนิ่นช้า และความวิบัติที่จะเกิดกับเขาก็หาสลายไปไม่
4. เพราะถ้าพระเจ้าไม่ได้ทรงยกเว้นพวกทูตสวรรค์ที่ได้ทำบาปนั้น แต่ได้ทรงผลักเขาลงไปสู่นรก และได้มัดเขาไว้ด้วยเครื่องจำจองแห่งความมืด คุณไว้วางกว่าจะถึงเวลาทรงพิพากษา
5. และไม่ได้ทรงยกเว้นมนุษย์โลกครึ่งโบราณ แต่ได้ทรงช่วยโนอาห์ผู้ประกาศความชอบธรรมกับคนอื่นอีกเจ็ดคนให้รอด เมื่อคราวที่พระองค์ได้ทรงบันดาลให้น้ำท่วมโลกของคนอธรรม
6. และได้ทรงลงโทษเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์ให้พินาศเป็นถ้ำถ่าน เพื่อให้เป็นตัวอย่างแก่คนต่อไปที่จะประพุดิตชั่ว
7. และได้ทรงช่วยโลทผู้ชอบธรรมให้รอด ผู้มีความทุกข์ใหญ่หลวงเพราะการประพุดิตลามกของคนชั่วเหล่านั้น
8. (ด้วยว่าคนชอบธรรมนั้น ซึ่งได้อาศัยอยู่ในท่ามกลางเขาเหล่านั้น เมื่อท่านได้เห็นและได้ยิน จิตใจที่ชอบธรรมของท่านก็เป็นทุกข์เป็นร้อนทุกวันๆเพราะการประพุดิตชั่วของคนเหล่านั้น)
9. องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงทราบวิธีที่จะช่วยคนที่ตามทางของพระเจ้าให้รอดพ้นจากการทดลองต่างๆ และทรงทราบวิธีที่จะรักษาคนอธรรมไว้วางจนถึงวันพิพากษาเพื่อจะได้ลงโทษเขา
10. โดยเฉพาะคนเหล่านั้นที่ปล่อยตัวไปตามเนื้อหนัง ในราคะตัณหาแห่งความโสโครก และหมิ่นประมาทผู้ใหญ่ที่มีอำนาจ คนเหล่านี้ทะนงตนและประพุดิตตามอำเภอใจ เขาไม่สะทกสะท้านที่จะกล่าวประณามผู้ที่มิบรรดาศักดิ์
11. แต่ฝ่ายทูตสวรรค์แม้ว่ามีฤทธิ์และกำลังมากกว่า ก็หาได้กล่าวประณามคนเหล่านั้นหน้าพระพักตร์ขององค์พระผู้เป็นเจ้าไม่
12. แต่ว่าคุณเหล่านั้นเป็นเหมือนสัตว์เดียรัจฉานที่ปราศจากความคิด เป็นสัตว์ที่ทำตามสัญชาตญาณ เกิดมาเพื่อถูกจับและถูกฆ่า เขากล่าวประณามสิ่งที่เขาไม่เข้าใจเลย เขาจะต้องพินาศในการชั่วร้ายของตนเอง
13. และจะรับบำเหน็จแห่งการอธรรม เหมือนคนที่ถือการเสเพลเฮฮาในเวลากลางวันเป็นความเพลิดเพลิน เขาต่างพริ้วและมลทิน และประพุดิตการเสเพลเฮฮาด้วยการหลอกลวงของตนเอง เมื่อกำลังกินเลี้ยงร่วมกับท่านทั้งหลาย
14. ตาเขาเต็มไปด้วยความปรารถนาแห่งการล่วงประเวณี และเขาหยุดกระทำบาปไม่ได้เลย เขาวางกับดักคนที่มีความจิตใจไม่มั่นคง เขามีใจชินกับการโลก เขาเป็นลูกแห่งความสาปแช่ง
15. เขาสละทิ้งทางถูกต้อง หลงไปในทางผิด ดำเนินตามทางของบalaอัมบุตรชายเบโอร์ ผู้ที่ขอบบำเหน็จแห่งการอธรรม

16. แต่บาลาอัมก็ได้อุบัติเพราะการที่เขาได้กระทำความชั่วช้านั้น ลาไปตัวนั้นพูดเป็นภาษามนุษย์ และได้ยับยั้งอาการคลุ้มคลั่งของศาสตาดพยากรณ์คนนั้น
17. คนเหล่านี้เป็นบ่อที่ไร้น้ำ เป็นเมฆที่ถูกพายุพัดไป ทรงเตรียมหมอกแห่งความมืดทึบไว้แล้วสำหรับคนเหล่านั้น เป็นนิตย์
18. เพราะว่าเขาพูดเย่อหยิ่งอวดตัว และเขาใช้ความปรารถนาแห่งเนื้อหนังกับความกำหนัด เพื่อจะล่อลวงคนทั้งหลายที่กำลังหนีไปจากคนเหล่านั้นที่หลงประพฤตินิด
19. เขาสัญญาว่าจะให้คนเหล่านั้นพ้นจากการเป็นทาส แต่ตัวเขาเองยังเป็นทาสของความหายนะ เพราะวามนุษย์พ่ายแพ้แก่สิ่งใด เขาก็เป็นทาสของสิ่งนั้น
20. เพราะว่าถ้าหลังจากที่เขาพ้นจากสรรพมลทินของโลกนี้แล้ว ด้วยการที่เขาารู้เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้า และพระผู้ช่วยให้รอด เขากลับเกี่ยวข้องและพ่ายแพ้แก่การชั่วนั้นอีก บั้นปลายของเขาก็กลับชั่วร้ายยิ่งกว่าตอนต้น
21. เพราะว่าถ้าเขาไม่ได้รู้จักทางชอบธรรมนั้นเสียเลยก็ยิ่งจะดีกว่าที่เขาได้รู้แล้ว แต่กลับหันหลังให้พระบัญญัติอันบริสุทธิ์ที่ได้ทรงโปรดประทานให้แก่เขา
22. พฤติกรรมได้เกิดกับเขาตามสุภาษิตซึ่งเป็นความจริงว่า สุนัขได้กลับกินสิ่งที่มันสำรอกออกมาแล้ว และสุกรที่ได้ชำระล้างตัวแล้วก็กลับลุยลงไปนอนในปลักอีก

บทที่ 3

1. บัดนี้ พวกที่รัก นี่เป็นจดหมายฉบับที่สองที่ข้าพเจ้าได้เขียนถึงท่านทั้งหลาย และในจดหมายทั้งสองฉบับนั้น ข้าพเจ้าได้สะกิดใจอันบริสุทธิ์ของท่านให้ระลึก
2. เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ใส่ใจถ้อยคำทั้งหลายที่พวกศาสดาพยากรณ์อันบริสุทธิ์ได้กล่าวไว้เมื่อก่อน และคำบัญชาของเราทั้งหลายพวกอัครสาวกขององค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอด
3. จงรู้ข้อนี้ก่อน คือในวันสุดท้ายคนที่ชอบเยาะเย้ยจะเกิดขึ้นและประพาศตามใจปรารถนาชั่วของตน
4. และจะถามว่า คำที่ทรงสัญญาไว้ว่าพระองค์จะเสด็จมานั้นอยู่ที่ไหน เพราะว่าตั้งแต่บรรพบุรุษหลบล่องไปแล้ว สิ่งทั้งปวงก็เป็นอยู่เหมือนที่ได้เป็นอยู่ตั้งแต่เดิมทรงสร้างโลก
5. เพราะว่าเขาแกล้งลืมนี่เสีย คือโดยคำตรัสของพระเจ้า ฟาสาวรรคี่ได้อุบัติขึ้นตั้งแต่โบราณ และแผ่นดินโลกจึงได้บังเกิดขึ้นแยกออกจากน้ำและท่ามกลางน้ำ
6. โดยเหตุเหล่านั้น พระองค์จึงได้ทรงบันดาลให้น้ำมาท่วมทำลายโลกที่มีอยู่ในเวลานั้น
7. แต่ว่าท้องฟ้าอากาศและแผ่นดินโลกที่อยู่เดี๋ยวนี้ พระองค์ทรงเก็บงำไว้โดยคำตรัสนั้นสำหรับให้ไฟเผา คือเก็บไว้จนถึงวันทรงพิพากษาและวันพิพาศแห่งบรรดาคอนอธรรม
8. แต่พวกที่รัก อย่าลืมนี่เสีย คือวันเดียวขององค์พระผู้เป็นเจ้าเป็นเหมือนกับพันปี และพันปีก็เป็นเหมือนกับวันเดียว
9. องค์พระผู้เป็นเจ้าไม่ได้ทรงเฉื่อยช้าในเรื่องพระสัญญาของพระองค์ ตามที่บางคนคิดนั้น แต่พระองค์ได้ทรงอดกลั้นพระทัยไว้ เพราะเห็นแก่เราทั้งหลายมาช้านาน ไม่ทรงประสงค์ที่จะให้ผู้หนึ่งผู้ใดพิพาศเลย แต่ทรงปรารถนาที่จะให้คนทั้งปวงกลับใจเสียใหม่
10. แต่ว่าวันขององค์พระผู้เป็นเจ้านั้นจะมาถึงเหมือนอย่างขโมยแอบย่องมาในเวลากลางคืน และในวันนั้นท้องฟ้าจะลวงเสียไปด้วยเสียงที่ดังกึกก้อง และโลกธาตุจะสลายไปด้วยไฟอันร้อนยิ่ง และแผ่นดินโลกกับการงานทั้งปวงที่มีอยู่ในนั้นจะต้องไหม้เสียสิ้นด้วย
11. เมื่อเห็นแล้วว่าสิ่งทั้งปวงจะต้องสลายไปหมดสิ้นเช่นนี้ ท่านทั้งหลายควรจะเป็นคนเช่นใดในชีวิตที่บริสุทธิ์และที่เป็นอย่างพระเจ้า
12. คอยท่าและกระหายที่จะให้วันของพระเจ้ามาถึง เมื่อไฟจะติดท้องฟ้าอากาศให้ละลายไป และโลกธาตุจะละลายไปด้วยไฟอันร้อนยิ่ง
13. แต่ว่าตามพระสัญญาของพระองค์นั้น เราจึงคอยท้องฟ้าอากาศใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ ที่ซึ่งความชอบธรรมจะดำรงอยู่
14. เหตุฉะนั้นพวกที่รัก เมื่อท่านทั้งหลายยังคงคอยสิ่งเหล่านี้อยู่ ท่านก็จงอุตส่าห์ให้พระองค์ทรงพบท่านทั้งหลายอยู่เป็นสุข ปราศจากมลทินและข้อตำหนิ
15. และจงถือว่า การที่องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราทรงอดกลั้นพระทัยไว้นานนั้นเป็นการช่วยให้รอด ดังที่เปาโลน้องที่รักของเราได้เขียนจดหมายถึงท่านทั้งหลายด้วย ตามสติปัญญาซึ่งพระองค์ได้ทรงโปรดประทานแก่ท่านนั้น

16. เหมือนในจดหมายของท่านทุกฉบับ ท่านได้กล่าวถึงเหตุการณ์เหล่านั้น และในจดหมายนั้นมีบางข้อที่เข้าใจยาก ซึ่งคนทั้งหลายที่ไม่ได้เรียนรู้และไม่แน่นอนมั่นคงนั้นได้เปลี่ยนแปลงเสีย เหมือนเขาได้เปลี่ยนแปลงข้ออื่นๆในพระคัมภีร์ จึงเป็นเหตุกระทำให้อั้วพินาศ

17. เพราะเหตุนั้น พวกที่รัก เมื่อท่านทั้งหลายรู้เรื่องนี้ก่อนแล้ว ท่านก็จงระวังให้ดี เกรงว่าท่านอาจจะหลงไปกระทำผิดตามการผิดของคนชั่ว และท่านทั้งหลายจะสูญเสียความหนักแน่นมั่นคงของท่าน

18. แต่ขอท่านทั้งหลายจงเจริญขึ้นในพระคุณ และในความรู้เกี่ยวกับพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าและพระผู้ช่วยให้รอดของเรา สง่าราศีจะมีแต่พระองค์ทั้งในปัจจุบันนี้และตลอดไปเป็นนิตย์ เอเมน

1 ยอห์น

บทที่ 1

1. ซึ่งได้ทรงเป็นอยู่แต่เดิมนั้น ซึ่งเราได้ยิน ซึ่งเราได้เห็นกับตา ซึ่งเราได้พินิจดู และจับต้องด้วยมือของเรา นั้น เกี่ยว กับพระวาทะแห่งชีวิต
2. (และชีวิตนั้นได้ปรากฏ และเราได้เห็นและเป็นพยาน และประกาศชีวิตนิรันดร์นั้นแก่ท่านทั้งหลาย ชีวิตนั้นได้ ดำรงอยู่กับพระบิดา และได้ปรากฏแก่เราทั้งหลาย)
3. ซึ่งเราได้เห็นและได้ยินนั้นเราก็ได้ประกาศแก่ท่านทั้งหลาย เพื่อท่านทั้งหลายจะได้ร่วมสามัคคีธรรมกับเรา แท้จริงเราทั้งหลายก็ร่วมสามัคคีธรรมกับพระบิดา และกับพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์
4. และเราเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อความยินดีของท่านจะได้เต็มเปี่ยม
5. แล้วนี่เป็นข้อความที่เราได้ยินจากพระองค์ และประกาศแก่ท่านทั้งหลาย คือว่าพระเจ้าทรงเป็นความสว่าง และ ความมืดในพระองค์ไม่มีเลย
6. ถ้าเราจะว่าเราร่วมสามัคคีธรรมกับพระองค์ และยังดำเนินอยู่ในความมืด เราก็พุดมูสา และไม่ได้ดำเนินชีวิตตาม ความจริง
7. แต่ถ้าเรดำเนินอยู่ในความสว่าง เหมือนอย่างพระองค์ทรงสถิตในความสว่าง เราก็ร่วมสามัคคีธรรมซึ่งกันและกัน และพระโลหิตของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ ก็ชำระเราทั้งหลายให้ปราศจากบาปทั้งสิ้น
8. ถ้าเราทั้งหลายจะว่าเราไม่มีบาป เราก็ลวงตนเอง และความจริงไม่ได้อยู่ในเราเลย
9. ถ้าเราสารภาพบาปของเรา พระองค์ทรงสัตย์ซื่อและเที่ยงธรรม ก็จะทรงโปรดยกบาปของเรา และจะทรงชำระเรา ให้พ้นจากการอธรรมทั้งสิ้น
10. ถ้าเรากล่าวว่าเราไม่ได้ทำบาป ก็เท่ากับเราทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา และพระคำรัสของพระองค์ก็มีได้อยู่ใน เราทั้งหลายเลย

บทที่ 2

1. ลูกเล็กๆของข้าพเจ้าเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนข้อความเหล่านี้ถึงท่านทั้งหลาย เพื่อท่านจะได้ไม่ทำบาป และถ้าผู้ใดทำบาป เราก็มีพระองค์ผู้ช่วยเหลือสถิตอยู่กับพระบิดา คือพระเยซูคริสต์ผู้ทรงชอบธรรมนั้น
2. และพระองค์ทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลายเพราะบาปของเรา และไม่ใช่แต่บาปของเราพวกเดียว แต่บาปของมนุษย์ทั้งปวงในโลกด้วย
3. เราจะมั่นใจได้ว่าเรารู้จักกับพระองค์โดยข้อนี้ คือถ้าเราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์
4. คนใดที่กล่าวว่า ข้าพเจ้ารู้จักกับพระองค์ แต่มิได้ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ คนนั้นเป็นคนพุดมูสา และความจริงไม่ได้อยู่ในคนนั้นเลย
5. แต่ผู้ใดที่ประพฤติตามพระวจนะของพระองค์ ความรักของพระเจ้าก็ถึงความสมบูรณ์ในคนนั้นแล้วอย่างแน่แท้ ด้วยอาการอย่างนี้แหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่าเราอยู่ในพระองค์
6. ผู้ใดกล่าวว่าตนอยู่ในพระองค์ ผู้นั้นก็ควรดำเนินตามทางที่พระองค์ทรงดำเนินนั้นด้วย
7. พี่น้องทั้งหลาย ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนพระบัญญัติใหม่ถึงท่านทั้งหลาย แต่เป็นพระบัญญัติเก่าซึ่งท่านทั้งหลายได้มีอยู่ตั้งแต่เริ่มแรก พระบัญญัติเก่านั้นคือพระคำซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินตั้งแต่เริ่มแรกแล้ว
8. อีกนัยหนึ่ง ข้าพเจ้าเขียนพระบัญญัติใหม่ถึงท่านทั้งหลาย และข้อความนั้นก็จริงทั้งฝ่ายพระองค์และฝ่ายท่านทั้งหลาย ก็เพราะว่าความมืดนั้นล่องไป และบัดนี้ความสว่างแท้ก็ส่องอยู่แล้ว
9. ผู้ใดที่กล่าวว่าตนอยู่ในความสว่าง และยังเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ยังคงอยู่ในความมืดจนถึงเดี๋ยวนี้
10. ผู้ที่รักพี่น้องของตนก็อยู่ในความสว่าง และในผู้นั้นไม่มีชอ้งที่จะทำให้สะดุดเลย
11. แต่ผู้ที่เกลียดชังพี่น้องของตนก็อยู่ในความมืด และเดินในความมืด และไม่รู้ว่าตนกำลังไปไหน เพราะว่าการมืดนั้นทำให้ตาของเขาบอดไปเสียแล้ว
12. ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะว่าได้ทรงยกบาปของท่านแล้วด้วยเห็นแก่พระนามของพระองค์
13. ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่เดิม ท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่มๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้ชัยชนะแก่มารชั่วร้าย ท่านทั้งหลายผู้เป็นลูกเล็กๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระบิดา
14. ท่านทั้งหลายที่เป็นบิดา ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายได้รู้จักกับพระองค์ผู้ทรงดำรงอยู่ตั้งแต่เดิม ท่านทั้งหลายที่เป็นคนหนุ่มๆ ข้าพเจ้าเขียนจดหมายถึงท่าน เพราะท่านทั้งหลายมีกำลังมาก และพระวจนะของพระเจ้าดำรงอยู่ในท่านทั้งหลาย และท่านได้ชัยชนะแก่มารชั่วร้ายแล้ว
15. อย่ารักโลกหรือสิ่งของโลก ถ้าผู้ใดรักโลก ความรักต่อพระบิดาไม่ได้อยู่ในผู้นั้น
16. เพราะว่าการพดซึ่งมีอยู่ในโลก คือตัณหาของเนื้อหนัง และตัณหาของตา และความเย่อหยิ่งในชีวิตไม่ได้เกิดมาจากพระบิดา แต่เกิดมาจากโลก
17. และโลกกับสิ่งที่ยั่ววนของโลกกำลังผ่านพ้นไป แต่ผู้ที่ประพฤติตามพระทัยของพระเจ้าย่อมดำรงอยู่เป็นนิรันดร์

18. ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายเอ๋ย บัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว และตามที่ท่านทั้งหลายได้ยินได้ฟังมาว่า ปฏิบัติของพระคริสต์จะมีมา บัดนี้ปฏิบัติของพระคริสต์ก็มีมามากแล้ว ฉะนั้นเราจึงรู้ว่าบัดนี้เป็นวาระสุดท้ายแล้ว
19. เขาเหล่านั้นได้ออกไปจากพวกเรา แต่เขาเหล่านั้นก็ไม่ใช่พวกเรา เพราะว่าถ้าเขาเป็นพวกของเรา เขาจะอยู่กับเราต่อไป แต่เขาได้ออกไปแล้ว ซึ่งก็เป็นที่น่าประหลาดใจแล้วว่า เขาเหล่านั้นหาใช่พวกของเราทุกคนไม่
20. และท่านทั้งหลายได้รับการทรงเจิมจากพระองค์ผู้บริสุทธิ์แล้ว และท่านก็รู้ทุกสิ่ง
21. ข้าพเจ้าไม่ได้เขียนมายังท่านทั้งหลายเพราะท่านไม่รู้ความจริง แต่เพราะท่านทั้งหลายรู้แล้ว และรู้ว่าคำมูสาไม่ได้เป็นมาจากความจริงเลย
22. ใครเล่าเป็นผู้ที่พูดมูสา ไม่ใช่ใครอื่น แต่เป็นผู้ที่ปฏิเสธว่าพระเยซูมิใช่พระคริสต์ ผู้ใดที่ปฏิเสธพระบิดาและพระบุตร ผู้นั้นแหละเป็นปฏิปักษ์ของพระคริสต์
23. ผู้ใดที่ปฏิเสธพระบุตร ผู้นั้นก็ไม่มีพระบิดา ผู้ใดที่รับพระบุตร ผู้นั้นก็มีพระบิดาด้วย
24. เหตุฉะนั้น จงให้ข้อความที่ท่านได้ยินมาตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่กับท่านเถิด ถ้าข้อความที่ท่านได้ยินตั้งแต่ต้นนั้นดำรงอยู่กับท่าน ท่านจะตั้งมั่นคงอยู่ในพระบุตรและในพระบิดาด้วย
25. นี่แหละเป็นพระสัญญาซึ่งพระองค์ได้ทรงสัญญาไว้แก่เรา คือโปรดให้มีชีวิตนิรันดร์
26. ข้าพเจ้าได้เขียนข้อความนี้ถึงท่าน กล่าวถึงคนเหล่านั้นที่หลอกลวงท่าน
27. แต่การเจิมซึ่งท่านทั้งหลายได้รับจากพระองค์นั้นดำรงอยู่กับท่าน และไม่จำเป็นต้องมีใครสอนท่านทั้งหลาย เพราะว่าการเจิมนั้นได้สอนท่านให้รู้ทุกสิ่ง และเป็นความจริง และไม่ใช่ความเท็จ การเจิมนั้นสอนท่านทั้งหลายแล้ว อย่างไรก็ดี ท่านจงตั้งมั่นคงอยู่ในพระองค์อย่างนั้น
28. และบัดนี้ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายเอ๋ย จงอยู่ในพระองค์ เพื่อว่าเมื่อพระองค์ทรงปรากฏ เราทั้งหลายจะได้มีใจกล้า และไม่มี ความละอายจำเพาะพระองค์เมื่อพระองค์จะเสด็จมา
29. ถ้าท่านทั้งหลายรู้ว่าพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม ท่านก็รู้ว่าทุกคนที่ประพฤติตามความชอบธรรมก็ได้บังเกิดมาจากพระองค์ด้วย

บทที่ 3

1. จงดูเถิด พระบิดาทรงโปรดประทานความรักแก่เราทั้งหลายเพียงไร ที่เราจะได้ชื่อว่าเป็นบุตรของพระเจ้า เหตุที่โลกไม่รู้จักเราทั้งหลาย ก็เพราะเขาไม่รู้จักพระองค์
2. ท่านที่รักทั้งหลาย บัดนี้เราทั้งหลายเป็นบุตรของพระเจ้า และยังไม่ปรากฏว่าต่อไปเบื้องหน้านั้นเราจะเป็นอย่างไร แต่เรารู้ว่าเมื่อพระองค์จะเสด็จมาปรากฏนั้น เราทั้งหลายจะเป็นเหมือนพระองค์ เพราะว่าเราจะเห็นพระองค์อย่างทีพระองค์ทรงเป็นอยู่นั้น
3. และทุกคนที่มีความหวังในพระองค์อย่างนี้ ก็ชำระตนให้บริสุทธิ์เหมือนอย่างพระองค์ทรงบริสุทธิ์
4. ผู้ที่กระทำความบาปก็ละเมิดพระราชบัญญัติด้วย เพราะการบาปเป็นสิ่งที่ละเมิดพระราชบัญญัติ
5. ท่านทั้งหลายรู้แล้วว่า พระองค์ได้ทรงปรากฏเพื่อจะได้โปรดนำบาปของเราไป และบาปในพระองค์ไม่มีเลย
6. คนใดที่อาศัยอยู่ในพระองค์ คนนั้นไม่ได้กระทำความบาป ผู้ใดที่กระทำความบาป ผู้นั้นยังไม่ได้เห็นพระองค์ และยังไม่ได้รู้จักพระองค์
7. ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย อย่าให้ใครชักจูงท่านให้หลง ผู้ที่ประพฤติการชอบธรรมก็เป็นผู้ชอบธรรม เหมือนอย่างพระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม
8. ผู้ที่กระทำความบาปก็มาจากพญามาร เพราะว่าพญามารได้กระทำความบาปตั้งแต่เริ่มแรก พระบุตรของพระเจ้าได้เสด็จมาปรากฏก็เพราะเหตุนี้ คือเพื่อทรงทำลายกิจการของพญามารเสีย
9. ผู้ใดบังเกิดจากพระเจ้า ผู้นั้นไม่กระทำความบาป เพราะเมล็ดของพระองค์ดำรงอยู่กับผู้นั้น และเขากระทำความบาปไม่ได้ เพราะเขาบังเกิดจากพระเจ้า
10. ดังนี้แหละจึงเห็นได้ว่าผู้ใดเป็นบุตรของพระเจ้า และผู้ใดเป็นลูกของพญามาร คือว่าผู้ใดที่มีได้ประพฤติตามความชอบธรรม และไม่รักพี่น้องของตน ผู้นั้นก็มีได้มาจากพระเจ้า
11. นี่เป็นคำสั่งสอนที่ท่านทั้งหลายได้ยินมาตั้งแต่เริ่มแรก คือให้เราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน
12. อย่าเป็นเหมือนคานินที่มาจากมารชั่วร้ายนั้น และได้ฆ่าน้องชายของตนเอง และเหตุใดเขาจึงฆ่าน้องชาย ก็เพราะการกระทำของเขาชั่ว และการกระทำของน้องชายนั้นชอบธรรม
13. พี่น้องทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าประหลาดใจถ้าโลกนี้เกลียดชังท่าน
14. เราทั้งหลายรู้ว่า เราได้พ้นจากความตายไปสู่ชีวิตแล้ว ก็เพราะเรารักพี่น้อง ผู้ใดที่ไม่รักพี่น้องของตน ผู้นั้นก็ยังไม่อยู่ในความตาย
15. ผู้ใดที่เกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นผู้ฆ่าคน และท่านทั้งหลายก็รู้แล้วว่า ไม่มีผู้ฆ่าคนที่มีชีวิตนิรันดร์ดำรงอยู่ในเขาเลย
16. ดังนี้แหละเราจึงรู้จักความรักของพระเจ้า เพราะว่าพระองค์ได้ทรงยอมวางชีวิตของพระองค์เพื่อเราทั้งหลาย และเราทั้งหลายก็ควรจะวางชีวิตของเราเพื่อพี่น้อง
17. แต่ถ้าผู้ใดมีทรัพย์สมบัติในโลกนี้ และเห็นพี่น้องของตนขัดสน และยังไม่ใจจิตใจดำไม่สงเคราะห์เขา ความรักของพระเจ้าจะดำรงอยู่ในผู้นั้นอย่างไรได้

18. ลูกเล็ก ๆ ทั้งหลายของข้าพเจ้าเอ๋ย อย่าให้เรารักกันด้วยคำพูดและด้วยลึนเท่านั้น แต่จงรักกันด้วยการกระทำและด้วยความจริง
19. และโดยเหตุนี้เราจึงรู้ว่าเราอยู่ฝ่ายความจริง และจะได้ตั้งใจของเราให้แน่วแน่จำเพาะพระองค์
20. เพราะถ้าใจของเรากล่าวโทษตัวเรา พระเจ้าทรงเป็นใหญ่กว่าใจของเรา และพระองค์ทรงทราบทุกสิ่ง
21. ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าใจของเราไม่ได้กล่าวโทษเรา เราก็มีความมั่นใจจำเพาะพระเจ้า
22. และเราขอสิ่งใดก็ตามเราก็ได้สิ่งนั้นจากพระองค์ เพราะเราประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ และปฏิบัติสิ่งเหล่านั้นซึ่งเป็นที่พอพระทัยในสายพระเนตรของพระองค์
23. และนี่เป็นพระบัญญัติของพระองค์ คือว่าให้เราทั้งหลายเชื่อในพระนามของพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ และให้เรารักซึ่งกันและกัน ตามที่พระองค์ได้ทรงบัญญัติไว้แก่เราแล้ว
24. และทุกคนที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ก็อยู่ในพระองค์ และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในคนนั้น เหตุฉะนี้ เราจึงรู้ว่าพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเรา คือโดยพระวิญญาณ ซึ่งพระองค์ทรงโปรดประทานแก่เรา

บทที่ 4

1. ท่านที่รักทั้งหลาย อย่าเชื่อวิญญาณเสียทุกอย่างวิญญาณ แต่จงพิสูจน์วิญญาณนั้นๆว่ามาจากพระเจ้าหรือไม่ เพราะว่ามีผู้พยากรณ์เท็จเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก
2. โดยข้อนี้ท่านทั้งหลายก็จะรู้จักพระวิญญาณของพระเจ้า คือวิญญาณทั้งปวงที่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ วิญญาณนั้นก็มาจากพระเจ้า
3. และวิญญาณทั้งปวงที่ไม่ยอมรับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ วิญญาณนั้นก็ไม่ได้มาจากพระเจ้า วิญญาณนั้นแหละเป็นปฏิปักษ์ของพระคริสต์ ซึ่งท่านทั้งหลายได้ยืนยันว่าจะมา และบัดนี้ก็อยู่ในโลกแล้ว
4. ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย ท่านเป็นฝ่ายพระเจ้า และได้ชนะเขาเหล่านั้น เพราะว่าพระองค์ผู้ทรงอยู่ในท่านทั้งหลายเป็นใหญ่กว่าผู้คนที่อยู่ในโลก
5. เขาเหล่านั้นเป็นฝ่ายโลก เหตุฉะนั้นเขาจึงพูดตามโลก และโลกก็ฟังเขา
6. เราทั้งหลายเป็นฝ่ายพระเจ้า ผู้ที่รู้จักกับพระเจ๋าก็ฟังเรา และผู้ที่ไม่ใช่ฝ่ายพระเจ๋าก็ไม่ฟังเรา ดังนั้นแหละเราทั้งหลายจึงรู้จักวิญญาณของความจริงและวิญญาณของความเท็จ
7. ท่านที่รักทั้งหลาย ขอให้เรารักซึ่งกันและกัน เพราะว่าความรักมาจากพระเจ้า และทุกคนที่รักก็บังเกิดมาจากพระเจ้า และรู้จักพระเจ้า
8. ผู้ที่ไม่รักก็ไม่รู้จักพระเจ้า เพราะว่าพระเจ้าทรงเป็นความรัก
9. โดยข้อนี้ความรักของพระเจ๋าก็เป็นที่ประจักษ์แก่เราทั้งหลาย เพราะว่าพระเจ้าทรงใช้พระบุตรองค์เดียวของพระองค์เข้ามาในโลก เพื่อเราทั้งหลายจะได้ดำรงชีวิตโดยพระบุตรนั้น
10. ในข้อนี้แหละเป็นความรัก มิใช่ที่เรารักพระเจ้า แต่ที่พระองค์ทรงรักเรา และทรงใช้พระบุตรของพระองค์มาทรงเป็นผู้ลบล้างพระอาชญาที่ตกกับเราทั้งหลาย เพราะบาปของเรา
11. ท่านที่รักทั้งหลาย ถ้าพระเจ้าทรงรักเราทั้งหลายเช่นนั้น เราก็ควรจะรักซึ่งกันและกันด้วย
12. ไม่มีผู้ใดเคยเห็นพระเจ้าไม่ว่าเวลาใด ถ้าเราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน พระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในเราทั้งหลาย และความรักของพระองค์ก็สมบูรณ์อยู่ในเรา
13. ดังนั้นแหละเราทั้งหลายจึงรู้ว่า เราอยู่ในพระองค์และพระองค์ทรงสถิตอยู่ในเรา เพราะพระองค์ได้ทรงโปรดประทานพระวิญญาณของพระองค์แก่เรา
14. และเราทั้งหลายได้เห็นและเป็นพยานว่า พระบิดาได้ทรงใช้พระบุตรมาเพื่อเป็นผู้ช่วยมนุษย์โลกให้รอด
15. ผู้ใดยอมรับว่า พระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า พระเจ้าก็จะทรงสถิตอยู่ในคนนั้น และคนนั้นอยู่ในพระเจ้า
16. เราทั้งหลายจึงรู้และเชื่อในความรักที่พระเจ้าทรงมีต่อเรา พระเจ้าทรงเป็นความรัก และผู้ใดที่อยู่ในความรักก็อยู่ในพระเจ้า และพระเจ้าก็ทรงสถิตอยู่ในผู้นั้น
17. ในข้อนี้แหละความรักของเราจึงสมบูรณ์ เพื่อเราทั้งหลายจะได้มีความกล้าในวันพิพากษา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นอย่างไร เราทั้งหลายในโลกนี้ก็เป็นอย่างนั้น
18. ในความรักนั้นไม่มีความกลัว แต่ความรักที่สมบูรณ์นั้นก็ได้ขจัดความกลัวเสีย ด้วยว่าความกลัวเป็นที่ให้ใจเป็น

ทุกข์ และผู้ที่มีความกลัวก็ยังไม่มีความรักที่สมบูรณ์

19. เราทั้งหลายรักพระองค์ ก็เพราะพระองค์ทรงรักเราก่อน

20. ถ้าผู้ใดว่า ข้าพเจ้ารักพระเจ้า และยังเกลียดชังพี่น้องของตน ผู้นั้นก็เป็นคนพดมุสา เพราะว่าผู้ที่ไม่รักพี่น้องของตนที่แลเห็นแล้ว เขาจะรักพระเจ้าที่ไม่เคยเห็นอย่างไรได้

21. พระบัญญัตินี้เราทั้งหลายก็ได้มาจากพระองค์ คือว่าให้คนที่รักพระเจ้านั้นรักพี่น้องของตนด้วย

บทที่ 5

1. ผู้ใดเชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระคริสต์ ผู้นั้นก็บังเกิดจากพระเจ้า และทุกคนที่รักพระองค์ผู้ทรงให้กำเนิดนั้นก็รักคนที่บังเกิดจากพระองค์ด้วย
2. เมื่อเราทั้งหลายรักพระเจ้าแล้ว และได้ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ เราจึงรู้ว่าเรารักคนทั้งหลายที่เป็นบุตรของพระเจ้า
3. เพราะนี่แหละเป็นความรักต่อพระเจ้า คือที่เราทั้งหลายประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ และพระบัญญัติของพระองค์นั้นไม่เป็นที่หนักใจ
4. ด้วยว่าผู้ใดที่บังเกิดจากพระเจ้า ก็มีชัยชนะแก่โลก และนี่แหละเป็นชัยชนะซึ่งได้มีชัยแก่โลก คือความเชื่อของเราทั้งหลาย
5. ใครเล่าชนะโลก เว้นไว้แต่ผู้ที่เชื่อว่าพระเยซูทรงเป็นพระบุตรของพระเจ้า
6. นี่แหละคือผู้ที่ได้มาโดยน้ำและพระโลหิต คือพระเยซูคริสต์ ไม่ใช่ด้วยน้ำสิ่งเดียว แต่ด้วยน้ำและพระโลหิต และพระวิญญาณทรงเป็นพยานเพราะพระวิญญาณทรงเป็นความจริง
7. เพราะมีพยานอยู่สามพยานในสวรรค์ คือพระบิดา พระวาตะ และพระวิญญาณบริสุทธิ์ และพยานทั้งสามนี้เป็นองค์เดียวกัน
8. มีพยานอยู่สามพยานในแผ่นดินโลก คือพระวิญญาณ น้ำ และพระโลหิต และพยานทั้งสามนี้สอดคล้องกัน
9. ถ้าเรายังรับพยานหลักฐานของมนุษย์ พยานหลักฐานของพระเจ้ายิ่งใหญ่กว่า เพราะว่าพยานหลักฐานของพระเจ้านั้น คือพระองค์ได้ทรงเป็นพยานอ้างถึงพระบุตรของพระองค์
10. ผู้ที่เชื่อในพระบุตรของพระเจ้าย่อมมีพยานอยู่ในตัว ผู้ที่ไม่เชื่อพระเจ้าย่อมได้กระทำให้พระองค์เป็นผู้ตรัสมุสา เพราะเขามีได้เชื่อพยานหลักฐานที่พระเจ้าได้ทรงเป็นพยานอ้างถึงพระบุตรของพระองค์
11. และพยานหลักฐานนั้นก็คือว่า พระเจ้าได้ทรงโปรดประทานชีวิตนิรันดร์ให้เราทั้งหลาย และชีวิตนี้มีอยู่ในพระบุตรของพระองค์
12. ผู้ที่มีพระบุตรก็มีชีวิต ผู้ที่ไม่มีพระบุตรของพระเจ้าย่อมไม่มีชีวิต
13. ข้อความเหล่านี้ข้าพเจ้าได้เขียนถึงท่านทั้งหลายที่เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า เพื่อท่านทั้งหลายจะได้รู้ว่าท่านมีชีวิตนิรันดร์ และเพื่อท่านจะได้เชื่อในพระนามของพระบุตรของพระเจ้า
14. และนี่คือความมั่นใจที่เรามีต่อพระองค์ คือถ้าเราทูลขอสิ่งใดตามพระประสงค์ของพระองค์ พระองค์ก็ทรงโปรดฟังเรา
15. และถ้าเรารู้ว่า พระองค์ทรงโปรดฟังเรา เมื่อเราทูลขอสิ่งใดๆ เราก็รู้ว่าเราได้รับตามที่เราทูลขอจากพระองค์นั้น
16. ถ้าผู้ใดเห็นพี่น้องของตนกระทำบาปอย่างหนึ่งอย่างใดที่ไม่นำไปสู่ความตาย ผู้นั้นจงทูลขอ และพระองค์ก็จะทรงประทานชีวิตแก่ผู้นั้นที่ได้กระทำบาปซึ่งไม่ได้นำไปสู่ความตาย บาปที่นำไปสู่ความตายก็มี ข้าพเจ้ามิได้ให้เขาอธิษฐานในเรื่องบาปอย่างนั้น
17. การอธิษฐานทุกอย่างเป็นบาป แต่บาปที่ไม่ได้นำไปสู่ความตายก็มีอยู่

18. เราทั้งหลายรู้แล้วว่า คนใดที่บังเกิดจากพระเจ้าไม่ได้กระทำบาป แต่ว่าคนที่บังเกิดจากพระเจ้าได้ระวังรักษาตัว และมารชั่วร้ายนั้นไม่ได้แตะต้องคนนั้นเลย
19. เราทั้งหลายรู้ว่าเราเป็นของพระเจ้า และชาวโลกทั้งสิ้นอยู่ใต้อาณาภพของความชั่วร้าย
20. และเราทั้งหลายรู้ว่าพระบุตรของพระเจ้าเสด็จมาแล้ว และได้ทรงประทานความเข้าใจให้เรา เพื่อให้เรารู้จักพระองค์ผู้เที่ยงแท้ และเราทั้งหลายอยู่ในพระองค์ผู้เที่ยงแท้ นั่น คืออยู่ในพระเยซูคริสต์พระบุตรของพระองค์ นี้แหละเป็นพระเจ้าเที่ยงแท้ และเป็นชีวิตนิรันดร์
21. ลูกเล็กๆทั้งหลายเอ๋ย จงระวังรักษาตัว อย่าเกี่ยวข้องกับรูปเคารพ เอเมน

2 ยอห์น

บทที่ 1

1. ข้าพเจ้าผู้ปกครอง เรียน มายังท่านสุภาพสตรีที่ทรงเลือกไว้ และบรรดานุตรของเธอ ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารักเนื่องในความจริง และมีใช่แต่ข้าพเจ้าเท่านั้น แต่คนทั้งปวงที่ได้รู้จักความจริงก็รักด้วย
2. เพราะเห็นแก่ความจริงที่อยู่ในเราทั้งหลาย และซึ่งจะดำรงอยู่กับเราเป็นนิรันดย์
3. พระกรุณาธิคุณ พระเมตตาคุณ และสันติสุขจากพระเจ้าพระบิดา และจากพระเยซูคริสต์เจ้าพระบุตรแห่งพระบิดาสถิตอยู่กับท่านทั้งหลายในความจริงและในความรัก
4. ข้าพเจ้ามีความยินดีเป็นอย่างยิ่งที่เห็นบุตรของท่านดำเนินตามความจริง เหมือนเราได้รับพระบัญญัติจากพระบิดา
5. และท่านสุภาพสตรี บัดนี้ข้าพเจ้าขอวิงวอนท่าน มิใช่เสมือนหนึ่งว่าข้าพเจ้าเขียนพระบัญญัติใหม่ถึงท่าน แต่เป็นพระบัญญัติที่เราได้มีมาแล้วตั้งแต่เริ่มแรก นั่นก็คือให้เราทั้งหลายรักซึ่งกันและกัน
6. และความรักนั้นก็คือ การที่เราทั้งหลายประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ นี่เป็นพระบัญญัตินั้นซึ่งท่านทั้งหลายได้ยินได้ฟังมาตั้งแต่เริ่มแรก เพื่อท่านทั้งหลายจะประพฤติตาม
7. เพราะว่ามีผู้ล่องวงเป็นอันมากออกเที่ยวไปในโลก คือคนที่ไม่รับว่าพระเยซูคริสต์ได้เสด็จมาเป็นมนุษย์ คนนั้นแหละเป็นผู้ล่องวงและเป็นปฏิปักษ์กับพระคริสต์
8. ท่านทั้งหลายจงระวังตัวให้ดี เพื่อเราจะได้ไม่สูญเสียสิ่งที่เราได้กระทำมาแล้ว แต่ว่าเราจะได้รับบำเหน็จเต็มๆ
9. ผู้ใดละเมิดและไม่อยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็ไม่มีพระเจ้า ผู้ใดอยู่ในพระโอวาทของพระคริสต์ ผู้นั้นก็มีทั้งพระบิดาและพระบุตร
10. ถ้าผู้ใดมาหาท่านและไม่นำพระโอวาทนี้มาด้วย อย่ารับเขาไว้ในเรือน และอย่าอวยพรเขาเลย
11. เพราะว่ามีผู้ที่อวยพรเขา ก็เข้าส่วนในการกระทำชั่วของเขานั้น
12. ข้าพเจ้ายังมีข้อความอีกหลายข้อที่จะเขียนถึงท่าน แต่ก็ไม่ยากใช้กระดาษและน้ำหมึกเขียน ข้าพเจ้าหวังว่าจะมาหาท่าน และสนทนากับท่านเฉพาะหน้า เพื่อความปิติยินดีของเราจะได้เต็มเปี่ยม
13. บรรดานุตรของน้องสาวของท่านที่ได้ทรงเลือกไว้ ฝากความระลึกถึงมายังท่าน เอเมน

3 ยอห์น

บทที่ 1

1. ข้าพเจ้าผู้ปกครอง เรียน กายอัสที่รัก ผู้ซึ่งข้าพเจ้ารักเนื่องในความจริง
2. ท่านที่รัก ข้าพเจ้าปรารถนามากกว่าทุกสิ่งว่า ท่านจะจำเริญและมีสุขภาพดี อย่างจิตวิญญาณของท่านจำเริญอยู่นั้น
3. เพราะว่าข้าพเจ้ามีความยินดีอย่างยิ่ง เมื่อพวกพี่น้องได้มา และเป็นพยานถึงความจริงที่อยู่ในตัวท่าน ตามที่ท่านได้ประพฤติตามความจริงนั้น
4. ไม่มีสิ่งใดที่จะทำให้ข้าพเจ้ายินดียิ่งกว่านี้ คือที่ได้ยินว่า บุตรทั้งหลายของข้าพเจ้าประพฤติตามความจริง
5. ท่านที่รัก เมื่อท่านกระทำการสิ่งใดให้พี่น้องและให้แก่แขกที่มาบ้าน ท่านก็กระทำอย่างสัตย์ซื่อ
6. เขาเหล่านั้นได้เป็นพยานต่อหน้าคริสตจักรในเรื่องความรักของท่าน ถ้าท่านจะช่วยจัดส่งเขาเหล่านั้นในการเดินทางของเขา ตามที่สมควรอย่างพระเจ้า ท่านก็จะกระทำดี
7. เขาเหล่านั้นได้ออกไปเพราะเห็นแก่พระนามของพระองค์ และไม่ได้รับสิ่งใดจากพวกต่างชาติเลย
8. ฉะนั้นเราควรต้อนรับคนอย่างนั้น เพื่อเราจะได้เป็นผู้ร่วมงานกับความจริง
9. ข้าพเจ้าได้เขียนถึงคริสตจักร แด่ดีโอเตรเฟส ผู้อยากจะเป็นคนใหญ่คนโตในพวกเขา ได้รับรองเราไว้ไม่
10. เหตุฉะนั้นถ้าข้าพเจ้ามา ข้าพเจ้าจะจดจำการกระทำทั้งหลายของเขา คือที่เขาพร่ำกล่าวใส่ความเราด้วยคำเลวทราม และท่านนั้นยังไม่สะใจ มีหน้าซ้ำตัวเขาเองไม่ยอมรับรองพี่น้องเหล่านั้น และยังกีดกันคนที่ใคร่จะรับรองเขา และไล่เขาออกจากคริสตจักร
11. ท่านที่รัก อย่าเอาเยี่ยงสิ่งที่ชั่ว แต่จงเอาอย่างสิ่งที่ดี ผู้ที่ทำดีก็มาจากพระเจ้า ผู้ที่ทำชั่วก็ไม่เห็นพระเจ้า
12. ทุกคนก็เป็นพยานให้เดเมตรีอัส และความจริงเองก็เป็นพยานอยู่ในตัว เออ เราเองก็เป็นพยานด้วย และท่านก็รู้ว่าคำพยานของเราจริง
13. ข้าพเจ้ามีหลายเรื่องที่จะเขียน แต่ไม่อยากจะเขียนถึงท่านด้วยน้ำหมึกและปากกา
14. แต่ข้าพเจ้าหวังว่าจะได้พบท่านในเร็วๆนี้ และจะได้พูดกันเฉพาะหน้า ขอสันติสุขจงมีแก่ท่าน บรรดาสหายของเราฝากความระลึกถึงมายังท่าน ขอฝากความระลึกถึงมายังบรรดาสหายโดยเรียงตัวเป็นลำดับไป

ຍູດາ

บทที่ 1

1. ยูดาส ผู้รับใช้ของพระเยซูคริสต์ และเป็นน้องชายของยากอบ เรียน คนทั้งหลายที่ทรงชำระตั้งไว้ให้บริสุทธิ์โดยพระเจ้าพระบิดา และทรงคุ้มครองรักษาไว้ในพระเยซูคริสต์ และทรงเรียกไว้แล้ว
2. ขอพระเมตตาคุณ สันติสุข และความรักจงมีเพิ่มพูนแก่ท่านทั้งหลายเถิด
3. ท่านที่รักทั้งหลาย ครั้นข้าพเจ้าได้พากเพียรเขียนถึงท่านทั้งหลาย ว่าด้วยความรอดสำหรับคนทั้งหลายนั้น ข้าพเจ้าจึงเห็นว่า ข้าพเจ้าจำต้องจะเขียนเตือนสติท่านให้ต่อสู้อย่างจริงจังเพื่อความเชื่อซึ่งครั้งหนึ่งได้ทรงโปรดประทานแก่วิสุทธิชนไว้
4. เพราะว่ามีบางคนได้เล็ดลอดเข้ามา ซึ่งได้บ่งไว้นานแล้วว่าเขาจะถูกพิพากษาลงโทษอย่างนี้ เป็นคนอธรรม ที่ถือเอาพระคุณของพระเจ้าของเราเป็นเหตุให้กระทำความชั่วช้าลามก และเขาปฏิเสธพระเจ้าคือองค์พระผู้เป็นเจ้าแต่องค์เดียว และพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา
5. ถึงแม้ว่าท่านรู้ข้อความเหล่านี้ตลอดแล้วก็ตาม ข้าพเจ้าจึงปรารถนาให้ท่านทั้งหลายระลึกถึงว่า องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ทรงโปรดให้พลไพร่นั้นรอดจากแผ่นดินอียิปต์แล้ว ภายหลังพระองค์ได้ทรงทำลายคนเหล่านั้นที่ไม่เชื่อพระองค์เสีย
6. และเหล่าทูตสวรรค์ที่ไม่ได้รักษาเทวสภาพของตน แต่ได้ละทิ้งถิ่นฐานของตนนั้น พระองค์ก็ได้ทรงจงจำไว้ด้วยเครื่องพันธนาการอันไม่รู้จักสลาย ชังไว้ในที่มีตจนกว่าจะถึงเวลาพิพากษาในวันสำคัญยิ่งนั้น
7. เช่นเดียวกับเมืองโสโดมและเมืองโกโมราห์และเมืองที่อยู่รอบๆนั้นที่ได้ทำการผิดประเวณี และมัวเมาในกามวิตถาร ก็ได้ทรงบัญญัติไว้เป็นตัวอย่างของการที่จะต้องได้รับพระอาชญาในไฟนรันดร์
8. เช่นเดียวกัน เขาเหล่านั้นก็ยังเพื่อฝืนกระทำให้น้ำหนักเป็นมลทิน และประมาทต่อผู้มีอำนาจ และพูดจาก้าวร้าวต่อผู้มีบรรดาศักดิ์ด้วย
9. ฝ่ายอัครทูตเปโตรได้มีคาเอล ครั้นเมื่อท่านได้เถียงกับพญามารเรื่องศพของโมเสส ท่านเองก็ยังไม่บังอาจกล่าวก้าวร้าวต่อมารเลย เป็นแต่เพียงกล่าวว่า ให้องค์พระผู้เป็นเจ้าทรงห้ามเจ้าเถิด
10. แต่ว่าคนเหล่านี้พูดก้าวร้าวถึงสิ่งที่เขาเองไม่รู้จัก และการซึ่งเขารู้จักตามสัญญาชาตญาณ เหมือนสัตว์เดียรัจฉานที่ไม่มีความคิด เขาก็ต้องถึงหายนะด้วยการนั้น
11. วิบัติจึงมีแก่เขา เพราะเขาได้ประพฤติตามอย่างคาอิน และได้พละนไปตามความผิดพลาดของบาลาอัมเพราะเห็นแก่สินจ้าง และได้พินาศไปในการกบฏอย่างโคราห์
12. คนเหล่านี้เป็นหินโสโครกในการประชุมเลี้ยงผู้รักของท่านทั้งหลาย ขณะเขาร่วมการเลี้ยงกับท่าน เขาเลี้ยงแต่ตนเองโดยไม่เกรงกลัวเลย เป็นเมฆที่ไม่มีน้ำที่ถูกพัดลอยไปตามลม เป็นต้นไม้ที่ไร้ผล คือไร้ผลในฤดูที่ออกผล และตายมาสองหนแล้ว เพราะถูกถอนออกทั้งราก
13. เป็นคลื่นอันร้ายแรงในมหาสมุทร ที่ซัดฟองของความบัดสีของตนเองขึ้นมา เขาเป็นดาวที่ลอยลับไป เป็นผู้ที่ตกอยู่ในความมืดที่บดลุดกาล
14. เอโนคนคนที่เจ็ดนับแต่อาดัมได้พยากรณ์ถึงคนเหล่านั้นด้วยว่า ดูเถิด องค์พระผู้เป็นเจ้าได้เสด็จมาพร้อมกับพวกวิ

สุทธิชนของพระองค์หลายหมื่น

15. เพื่อทรงพิพากษาปรับโทษคนทั้งปวง และทรงกระทำให้ทุกคนทั้งปวงรู้สึกตัวถึงการอธรรมที่เขาได้กระทำด้วยใจชั่ว และรู้สึกตัวถึงการหยาบช้าทั้งหมดที่ทุกคนบาปเหล่านั้นได้กล่าวร้ายต่อพระองค์
16. คนเหล่านั้นมักเป็นคนบ่น เป็นคนโพนทนา เป็นคนประพุดิตตามตักหาอันชั่วของตัวเอง และปากเขากล่าวคำโอ้อวดต่างๆ เป็นคนยกยอผู้อื่นเพื่อหวังประโยชน์ของตน
17. แต่ที่ท่านที่รักทั้งหลาย ท่านจงระลึกถึงคำพยากรณ์เมื่อก่อนของเหล่าอัครสาวกของพระเยซูคริสต์ องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราที่ได้กล่าวไว้
18. คือว่า พวกอัครสาวกนั้นได้บอกท่านทั้งหลายว่า ในสมัยสุดท้ายจะมีคนเย้ยหยันบังเกิดขึ้น ที่จะประพุดิตตามตักหาอันชั่วของตัวเอง
19. คนเหล่านี้คือคนที่แยกออกและประพุดิตตัวตามโลกีย์วิสัย และปราศจากพระวิญญาณ
20. แต่ท่านทั้งหลายผู้เป็นที่รัก จงก่อสร้างตัวของท่านขึ้นบนความเชื่ออันบริสุทธิ์ยิ่งของท่าน โดยการอธิษฐานในพระวิญญาณบริสุทธิ์
21. จงรักษาตัวไว้ในความรักของพระเจ้า คอยพระกรุณาของพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเราจนถึงชีวิตนิรันดร์
22. และจงแสดงความเมตตาต่อบางคน โดยรู้ความต่างกัน
23. และจงช่วยบางคนให้รอดโดยกระทำใจเขาให้สะดุ้งกลัวตูดจุกออกจากไฟ จนชั้นเสื้อผ้าที่สกปรกด้วยเนื้อหนังก็จงเกลียดชังด้วยเถิด
24. บัดนี้แต่พระองค์ผู้ทรงสามารถคุ้มครองรักษาท่านมิให้ล้ม และทรงนำท่านให้ตั้งอยู่เฉพาะสง่าราศีของพระองค์ ให้ปราศจากตำหนิ และมีความร่าเริงยินดี
25. คือแต่พระเจ้าผู้ทรงพระปัญญาแต่เพียงพระองค์เดียว พระผู้ช่วยให้รอดของเรา จงมีสง่าราศีพระอนุภาพ ไอศวรรย์ และศักดิ์านุภาพ ทั้งปัจจุบันกาล และในกาลต่อไปเป็นนิตย์ เอเมน

วิจารณ์

บทที่ 1

1. วิวรณ์ของพระเยซูคริสต์ซึ่งพระเจ้าได้ทรงประทานแก่พระองค์ เพื่อชี้แจงให้ผู้รับใช้ทั้งหลายของพระองค์รู้ถึงสิ่งที่จะต้องปฏิบัติขึ้นในไม่ช้า และพระองค์ได้ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์ไปสั่งแดงแก่ยอห์นผู้รับใช้ของพระองค์
2. ยอห์นเป็นพยานฝ่ายพระวณะของพระเจ้า และเป็นพยานฝ่ายคำพยานของพระเยซูคริสต์ และเป็นพยานในเหตุการณ์ทั้งสิ้นซึ่งท่านได้เห็นนั้น
3. ขอความสุขจงมีแก่บรรดาผู้อ่านและผู้ฟังคำพยากรณ์เหล่านี้ และถือรักษาข้อความที่เขียนไว้ในคำพยากรณ์นี้ เพราะว่าเวลานั้นใกล้เข้ามาแล้ว
4. ยอห์นเรียนมายังคริสตจักรทั้งเจ็ดที่อยู่ในแคว้นเอเชีย ขอให้ท่านทั้งหลายจงได้รับพระคุณและสันติสุขจากพระองค์ผู้ทรงเป็นอยู่เดี๋ยวนี้ และผู้ทรงเป็นอยู่ในกาลก่อน และผู้จะเสด็จมานั้น และจากพระวิญญาณทั้งเจ็ดที่อยู่หน้าพระที่นั่งของพระองค์
5. และจากพระเยซูคริสต์ผู้ทรงเป็นพยานที่สัตย์ซื่อ และทรงเป็นผู้แรกที่ได้ฟื้นจากความตาย และผู้ทรงครอบครองกษัตริย์ทั้งปวงในโลก แต่พระองค์ผู้ทรงรักเราทั้งหลาย และได้ทรงชำระบาปของเราด้วยพระโลหิตของพระองค์
6. และทรงตั้งเราไว้ให้เป็นกษัตริย์และเป็นปุโรหิตของพระเจ้าพระบิดาของพระองค์ พระเกียรติและไอศวรรย์จะมีแต่พระองค์สืบๆไปเป็นนิตย์ เอเมน
7. 'ดูเถิด พระองค์จะเสด็จมาในเมฆ และนัยน์ตาทุกดวงและคนเหล่านั้นที่ได้แทงพระองค์จะเห็นพระองค์ และมนุษย์ทุกชาติทั่วโลกจะรำไห้เพราะพระองค์' จงเป็นไปอย่างนั้น เอเมน
8. องค์พระผู้เป็นเจ้าได้ตรัสว่า เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นปฐมและเป็นอวสาน ผู้ทรงเป็นอยู่เดี๋ยวนี้ ผู้ได้ทรงเป็นอยู่ในกาลก่อน ผู้จะเสด็จมานั้น และผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด
9. ข้าพเจ้า ยอห์น พี่น้องของท่านทั้งหลาย ผู้เป็นเพื่อนร่วมการยากลำบาก และร่วมราชอาณาจักร และร่วมความอดทนของพระเยซูคริสต์ ข้าพเจ้าจึงได้มาอยู่ที่เกาะปัตมอส เนื่องด้วยพระวณะของพระเจ้า และเนื่องด้วยคำพยานของพระเยซูคริสต์
10. พระวิญญาณได้ทรงดลใจข้าพเจ้าในวันขององค์พระผู้เป็นเจ้า และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงดังมาจากเบื้องหลังข้าพเจ้าดุจเสียงแตร
11. ตรัสว่า เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย และสิ่งซึ่งท่านได้เห็นจงเขียนไว้ในหนังสือ และฝากไปให้คริสตจักรทั้งเจ็ดที่อยู่ในแคว้นเอเชีย คือคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัส เมืองสมเออร์นา เมืองเปอร์กามัม เมืองธียาทிர่า เมืองซาร์ดิส เมืองฟีลาเดลเฟีย และเมืองเลาดีเซีย
12. ข้าพเจ้าจึงเสลิวมาทางพระสุรเสียงที่ตรัสแก่ข้าพเจ้านั้น ครั้นเสลิวแล้วข้าพเจ้าก็เห็นคันประทีปทองคำเจ็ดคัน
13. และในท่ามกลางคันประทีปทั้งเจ็ดคันนั้น มีผู้หนึ่งเหมือนกับบุตรมนุษย์ ทรงฉลองพระองค์กรอมพระบาท และทรงคาดผ้ารัดประคดทองคำที่พระอุระ
14. พระเศียรและพระเกศาของพระองค์ขาวดุจขนแกะสีขาว และขาวดุจหิมะ และพระเนตรของพระองค์ดุจเปลวเพลิง

15. พระบาทของพระองค์ดูจทองสัมฤทธิ์เงางาม รวากับว่าได้ถูกหลอมในเตาไฟ พระสุรเสียงของพระองค์ดูจเสียง
น้ำมากหลาย
16. พระองค์ทรงถือดวงดาวเจ็ดดวงไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ และมีพระแสงสองคมที่คมกริบออกมาจาก
พระโอษฐ์ของพระองค์ และสีพระพักตร์ของพระองค์ดูดังดวงอาทิตย์ที่ฉายแสงด้วยฤทธาานุภาพของพระองค์
17. เมื่อข้าพเจ้าได้เห็นพระองค์ ข้าพเจ้าก็ล้มลงแทบพระบาทของพระองค์เหมือนกับคนที่ตายแล้ว แต่พระองค์ทรง
แตะตัวข้าพเจ้าด้วยพระหัตถ์เบื้องขวา แล้วตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า อย่ากลัวเลย เราเป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย
18. และเป็นผู้ที่ดำรงชีวิตอยู่ เราได้ตายแล้ว แต่ ดูเถิด เรากียังดำรงชีวิตอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ เอเมน และเราถือ
ลูกกุญแจแห่งความตายและแห่งนรก
19. จงเขียนเหตุการณ์ซึ่งเจ้าได้เห็น และเหตุการณ์ที่กำลังเป็นอยู่ขณะนี้ กับทั้งเหตุการณ์ซึ่งจะเกิดขึ้นในภายหน้า
ด้วย
20. ส่วนความลึกลับของดาวทั้งเจ็ดดวงซึ่งเจ้าได้เห็นในมือข้างขวาของเรา และแห่งคัมภีร์ที่ปทองคำทั้งเจ็ดนั้น ก็
คือ ดาวทั้งเจ็ดดวงได้แก่ทูตสวรรค์ของคริสตจักรทั้งเจ็ด และคัมภีร์ที่ปทองคำทั้งเจ็ดคัมภีร์ซึ่งเจ้าได้เห็นแล้วนั้นได้แก่คริสตจักร
ทั้งเจ็ด

บทที่ 2

1. จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเอเฟซัสว่า 'พระองค์ผู้ทรงถือดาวทั้งเจ็ดไว้ในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ และดำเนินอยู่ท่ามกลางคันประทีปทองคำทั้งเจ็ดนั้นตรัสดังนี้ว่า
2. เรา รู้จักแนวการกระทำของเจ้า รู้ความเหนื่อยยากและความอดทนของเจ้า และรู้ว่าเจ้าไม่สามารถทนต่อทุรชนได้ เจ้าได้ลองใจคนเหล่านั้นที่อวดว่าเขาเป็นอัครสาวก และหาได้เป็นไม่ และเจ้าก็เห็นว่าเขาเป็นคนมุสา
3. เรา รู้ว่าพวกเจ้าได้ทนและมีความเพียร และเหนื่อยยากเพราะเห็นแก่นามของเรา และมีใต้อ่อนระอาไป
4. แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้าง คือว่าเจ้าละทิ้งความรักดั้งเดิมของเจ้า
5. เหตุฉะนั้น จงระลึกถึงสภาพเดิมที่เจ้าได้หล่นจากมาแล้วนั้น จงกลับใจเสียใหม่ และประพฤติตามอย่างเดิม มิฉะนั้นเราจะรีบมาหาเจ้า และจะยกคันประทีปของเจ้าออกจากที่ เว้นไว้แต่เจ้าจะกลับใจใหม่
6. แต่ว่าพวกเจ้ายังมีความดีอยู่บ้าง คือว่าเจ้าเกลียดชังกิจการของพวกนิโคเลัสนิยมที่เราเองก็เกลียดชังเช่นกัน
7. ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นกินผลจากต้นไม้แห่งชีวิต ที่อยู่ในท่ามกลางอุทยานสวรรค์ของพระเจ้า'
8. จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองสมเออร์นาว่า 'พระองค์ผู้ทรงเป็นเบื้องต้นและเป็นเบื้องปลาย ผู้ซึ่งสิ้นพระชนม์แล้ว และกลับฟื้นขึ้นอีก ได้ตรัสดังนี้ว่า
9. เรา รู้จักแนวการกระทำของเจ้า และเรารู้ว่าพวกเจ้ามีความทุกข์ลำบากและยากจน (แต่ว่าเจ้าก็มั่งมี) และรู้เรื่องการหมิ่นประมาทของคนเหล่านั้นที่กล่าวว่า เขาเป็นพวกยิวและหาได้เป็นไม่ แต่พวกเขาเป็นธรรมศาลาของชาตาน
10. อย่ากลัวความทุกข์ทรมานต่าง ๆ ซึ่งเจ้าจะได้รับนั้น ดูเถิด พญามารจะขังพวกเจ้าบางคนไว้ในคุกเพื่อจะลองใจเจ้า และเจ้าทั้งหลายจะได้รับความทุกข์ทรมานถึงสิบวัน แต่เจ้าจงสัตย์ซื่อจนถึงความตาย และเราจะมอบมงกุฎแห่งชีวิตให้แก่เจ้า
11. ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ที่มีชัยชนะจะไม่ได้รับอันตรายจากความตายครั้งที่สองเลย'
12. จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเปอร์กามั่มว่า 'พระองค์ผู้ทรงถือดาบสองคมที่คมกริบตรัสดังนี้ว่า
13. เรา รู้จักแนวการกระทำของเจ้า เรา รู้จักที่อยู่ของเจ้าคือเป็นที่หนึ่งของชาตาน เจ้ายึดนามของเราไว้มั่น และไม่ปฏิเสธความเชื่อในเรา แม้ในเวลาที่ยกผู้เป็นพยานที่สัตย์ซื่อของเรา ต้องถูกฆ่าในท่ามกลางพวกเจ้าในที่ซึ่งชาตานอยู่
14. แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้างเล็กน้อย คือพวกเจ้าบางคนถือตามคำสอนของบาลาอัม ซึ่งสอนบาลาคให้ก่อเหตุเพื่อให้ชนชาติอิสราเอลสะดุด คือให้เขากินของที่ได้บูชาแก่รูปเคารพแล้วและให้เขาล่วงประเวณี
15. และมีพวกเจ้าบางคนที่ยึดคำสอนของพวกนิโคเลัสนิยมด้วยเหมือนกัน ที่เราเองก็เกลียดชัง
16. จงกลับใจเสียใหม่ มิฉะนั้นเราจะรีบมาหาเจ้า และจะสู้กับเขาเหล่านั้นด้วยดาบแห่งปากของเรา
17. ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณได้ตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลาย ผู้ที่มีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นกินมานาที่ซ่อนอยู่ และจะให้กินข้าวแก่ผู้นั้นด้วย ที่กินนั้นมิชื่อใหม่จาร์ริกไว้ซึ่งไม่มีผู้ใดรู้เลยนอกจากผู้ที่รับเท่านั้น'

18. จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองธียาทรา ว่า 'พระองค์ผู้ซึ่งเป็นพระบุตรของพระเจ้า ผู้ทรงมีพระเนตรดุจเปลวไฟ และมีพระบาทดุจทองคำสัมฤทธิ์เงางาม ได้ตรัสตั้งนี้ว่า
19. เรา รู้จักแนวการกระทำของเจ้า ความรัก การปรนนิบัติ ความเชื่อ และความเพียรของเจ้า และแนวการกระทำของเจ้า และรู้ว่า การเบี่ยงปลายของเจ้ามีมากกว่าการเบี่ยงต้น
20. แต่เรามีข้อที่จะต่อว่าเจ้าบ้างเล็กน้อย คือพวกเจ้ายอมให้ผู้หญิงชื่อเยเซเบล ที่ยกตัวขึ้นเป็นผู้พยากรณ์หญิง หญิงนั้นสอนและล่อลวงพวกผู้รับใช้ของเรา ให้ล่วงประเวณีและให้กินของที่บูชาแก่รูปเคารพแล้ว
21. เราได้ให้โอกาสหญิงนั้นกลับใจจากการล่วงประเวณีของนาง แต่นางก็ไม่ได้กลับใจเลย
22. ดูเถิด เราจะทิ้งหญิงนั้นไว้บนเตียง และคนทั้งหลายที่ล่วงประเวณีกับนาง เราก็จะทิ้งไว้ให้ผจญกับความระทมทุกข์ เว้นไว้แต่ว่าคนเหล่านั้นจะกลับใจจากการกระทำของตน
23. เราจะประหารลูกทั้งหลายของหญิงนั้นเสียให้ตาย และคริสตจักรทั้งหลายจะรู้ว่าเราเป็นผู้พิพากษาที่จริงใจ และเราจะให้สิ่งตอบแทนแก่เจ้าทั้งหลายทุกคนให้เหมาะสมกับการงานของเจ้า
24. สำหรับพวกเจ้า และคนอื่นที่เหลื่ออยู่ที่เมืองธียาทรา ผู้ไม่ถือคำสอนนี้ และไม่รู้จักสิ่งที่เขาเรียกว่า ความล้าลึกของชาตานั้น เราขอบอกว่า เราจะไม่มอบภาระอื่นให้เจ้า
25. แต่สิ่งที่เจ้ามีอยู่แล้วนั้น จงยึดไว้ให้มั่นจนกว่าเราจะมา
26. ผู้ใดมีชัยชนะและถือรักษากิจการของเราไว้จนถึงที่สุด 'เราจะให้ผู้นั้นมีอำนาจครอบครองบรรดาประชาชาติ
27. และผู้นั้นจะบังคับบัญชาคนทั้งหลายด้วยคทาเหล็ก เหมือนกับเมื่อหม้อดินของช่างหม้อที่แตกออกเป็นเสี่ยงๆ' ตามที่เราได้รับจากพระบิดาของเรา
28. และเราจะมอบดาวประจำรุ่งให้แก่ผู้นั้น
29. ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณได้ตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด'

บทที่ 3

1. จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองชาร์ดิสว่า 'พระองค์ผู้ทรงมีพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า และทรงมีดาราเจ็ดดวงนั้น ได้ตรัสดังนี้ว่า เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า เจ้าได้ชื่อว่ามีชีวิตอยู่ แต่ว่าเจ้าได้ตายเสียแล้ว'
2. เจ้าจงระแวงระวังให้ดี และกระตุ้นส่วนที่เหลืออยู่ซึ่งจวนจะตายอยู่แล้วนั้นให้แข็งแรงขึ้น เพราะว่าเราไม่พบการประพฤติของเจ้าดีพร้อมต่อพระพักตร์พระเจ้า'
3. เหตุฉะนั้น เจ้าจงระลึกว่าเจ้าได้รับและได้ยินอะไร จงยึดไว้ให้มั่นและกลับใจเสียใหม่ ฉะนั้นถ้าเจ้าไม่เฝ้าระวัง เราจะทำเจ้าเหมือนอย่างขโมย และเจ้าจะไม่รู้ว่าเราจะมาหาเจ้าเมื่อไร'
4. แต่ก็มีพวกเจ้าสองสามชื่อที่เมืองชาร์ดิส ที่ไม่ได้กระทำให้เสื้อผ้าของตนมีมลทิน และเขาเหล่านั้นจะแต่งตัวสีขาวเดินไปกับเรา เพราะว่าเขาเป็นคนที่สมควรแล้ว'
5. ผู้ใดมีชัยชนะ ผู้นั้นจะสวมเสื้อสีขาว และเราจะไม่ลบชื่อผู้นั้นออกจากหนังสือแห่งชีวิต แต่เราจะรับรองชื่อผู้นั้นต่อพระพักตร์พระบิดาของเรา และต่อหน้าเหล่าทูตสวรรค์ของพระองค์'
6. ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณได้ตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด'
7. จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองฟีลาเดลเฟีย ว่า 'พระองค์ผู้บริสุทธิ์ ผู้สัตย์จริง ผู้ทรงถือลูกกุญแจของดาวิด ผู้ทรงเปิดแล้วจะไม่มีผู้ใดปิด ผู้ทรงปิดแล้วจะไม่มีผู้ใดเปิด ได้ตรัสดังนี้ว่า เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้า ดูเถิด เราได้ตั้งประตูซึ่งเปิดไว้ตรงหน้าพวกเจ้า ประตูนี้ไม่มีใครปิดได้ เพราะว่าเจ้ามีกำลังเพียงเล็กน้อย แต่กระนั้นเจ้าก็ได้ประพฤติตามคำของเราและไม่ได้ปฏิเสธนามของเรา'
9. ดูเถิด เราจะทำให้พวกธรรมศาลาของชาตานที่พุดมูสาวว่าเขาเป็นพวกยิวและไม่ได้เป็นนั้น ดูเถิด เราจะทำให้เขามากราบลงแทบเท้าของเจ้า และให้เขารู้ว่า เราได้รักพวกเจ้า'
10. เพราะเหตุเจ้าได้ประพฤติตามคำของเราด้วยความเพียร เราจะรักษาเจ้าจากเวลาแห่งการทดลองนั้นด้วย ซึ่งจะบังเกิดมีทั่วทั้งโลก เพื่อจะลองดูใจคนทั้งปวงที่อยู่ทั่วแผ่นดินโลก'
11. ดูเถิด เราจะมาโดยเร็ว จงยึดมั่นในสิ่งที่เจ้ามี เพื่อไม่ให้ผู้ใดชิงเอามงกุฎของเจ้าไปได้'
12. ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะกระทำให้ผู้นั้นเป็นเสาในพระวิหารแห่งพระเจ้าของเรา และผู้นั้นจะไม่ออกไปภายนอกอีกเลย และเราจะจารึกพระนามพระเจ้าของเราไว้ที่ผู้นั้น และชื่อเมืองของพระเจ้าของเรา คือกรุงเยรูซาเล็มใหม่ ที่ลงมาจากสวรรค์จากพระเจ้าของเรา และเราจะจารึกนามใหม่ของเราไว้ที่ผู้นั้นด้วย'
13. ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณได้ตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเถิด'
14. จงเขียนถึงทูตสวรรค์แห่งคริสตจักรที่เมืองเลาดีเซีย ว่า 'พระองค์ผู้ทรงเป็นพระเอเมน ทรงเป็นพยานที่สัตย์ซื่อและสัตย์จริง และทรงเป็นปฐมเหตุแห่งสิ่งสารพัดซึ่งพระเจ้าทรงสร้าง ได้ตรัสดังนี้ว่า เรารู้จักแนวการกระทำของเจ้าว่า เจ้าไม่เย็นไม่ร้อน เราใคร่ให้เจ้าเย็นหรือร้อน'
16. ดังนั้น เพราะเหตุที่เจ้าเป็นแต่อุ่นๆไม่เย็นและไม่ร้อน เราจะคายเจ้าออกจากปากของเรา'
17. เพราะเจ้าพูดว่า เราเป็นคนมั่งมี ได้ทรัพย์สมบัติทวีมากขึ้น และเราไม่ต้องการสิ่งใดเลย เจ้าไม่รู้ว่าเจ้าเป็นคนแร้นแค้นเข็ญใจ เป็นคนน่าสงเวช เป็นคนขัดสน เป็นคนตาบอด และเปลือยกายอยู่'

18. เราเตือนสติเจ้าให้ซื้อทองคำที่หลอมให้บริสุทธิ์ในไฟแล้วจากเรา เพื่อเจ้าจะได้เป็นคนมั่งมี และเสื้อผ้าขาวเพื่อจะ
นุ่งห่มได้ และเพื่อความสะอาดแห่งกายเปลือยเปล่าของเจ้าจะไม่ได้ปรากฏ และเอายาทาตาของเจ้าเพื่อเจ้าจะแลเห็น
ได้

19. เรายรักผู้ใด เราก็ตักเตือนและตีสอนผู้นั้น เหตุฉะนั้นจึงมีความกระตือรือร้น และกลับใจเสียใหม่

20. ตูเกิด เรายืนเคาะอยู่ที่ประตู ถ้าผู้ใดได้ยินเสียงของเรา และเปิดประตู เราจะเข้าไปหาผู้นั้น และจะรับประทาน
อาหารร่วมกับเขา และเขาจะรับประทานอาหารร่วมกับเรา

21. ผู้ใดมีชัยชนะ เราจะให้ผู้นั้นนั่งกับเราบนพระที่นั่งของเรา เหมือนกับที่เรามีชัยชนะแล้ว และได้นั่งกับพระบิดา
ของเราบนพระที่นั่งของพระองค์

22. ใครมีหูก็ให้ฟังข้อความซึ่งพระวิญญาณได้ตรัสไว้แก่คริสตจักรทั้งหลายเกิด'

บทที่ 4

1. ต่อจากนั้น ดุเกิต ข้าพเจ้าได้เห็นประตูสวรรค์เปิดอ้าอยู่ และพระสุรเสียงแรกซึ่งข้าพเจ้าได้ยินนั้นได้ตรัสกับข้าพเจ้าดุจเสียงแต่ว่า จงขึ้นมาบนนี้เถิด และเราจะสำแดงให้เจ้าเห็นเหตุการณ์ที่จะต้องเกิดขึ้นในภายหน้า
2. ในทันใดนั้น พระวิญญานก็ทรงคล้อยใจข้าพเจ้า และดุเกิต มีพระที่นั่งตั้งอยู่ในสวรรค์ และมีท่านองค์หนึ่งประทับบนพระที่นั่งนั้น
3. และพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้นปรากฏประดุจพลอยหยกและพลอยทับทิม และมีรั้งล้อมรอบพระที่นั่งนั้น ดูประหนึ่งพลอยมรกต
4. และล้อมรอบพระที่นั่งนั้นมีที่นั่งอีกยี่สิบสี่ที่นั่ง และข้าพเจ้าได้เห็นผู้อาวุโสยี่สิบสี่คนนั่งอยู่บนที่นั่งเหล่านั้น ทุกคนหนุ่มหล่อสีขาว และสวมมงกุฎทองคำบนศีรษะ
5. มีฟ้าแลบฟ้าร้อง และเสียงต่างๆดังออกมาจากพระที่นั่งนั้น และมีประทับเจ็ดดวงจุดไว้ตรงหน้าพระที่นั่ง ซึ่งเป็นพระวิญญานทั้งเจ็ดของพระเจ้า
6. และตรงหน้าพระที่นั่งนั้นมีทะเลแก้วดูเหมือนแก้วผลึก และท่ามกลางพระที่นั่งและล้อมรอบพระที่นั่งนั้นมีสิ่งที่มีชีวิตอยู่สัตว์ ซึ่งมีตาเต็มทั้งข้างหน้าและข้างหลัง
7. สิ่งที่มีชีวิตอยู่ตัวที่หนึ่งนั้นเหมือนสิงโต สิ่งที่มีชีวิตอยู่ตัวที่สองนั้นเหมือนลูกโค สิ่งที่มีชีวิตอยู่ตัวที่สามนั้นมีหน้าเหมือนมนุษย์ และสิ่งที่มีชีวิตอยู่ตัวที่สี่เหมือนนกอินทรีกำลังบิน
8. สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่นั้นแต่ละตัวมีปีกหกปีกอยู่รอบตัว และมีตาเต็มข้างใน และสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้นร้องตลอดวันตลอดคืนไม่ได้หยุดเลยว่า บริสุทธิ บริสุทธิ บริสุทธิ องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ได้ทรงสถาปนาอยู่ในกาลก่อน ผู้ทรงสถาปนาอยู่ในปัจจุบัน และผู้ซึ่งจะเสด็จมา
9. เมื่อสิ่งที่มีชีวิตอยู่เหล่านั้นถวายคำสรรเสริญ ถวายพระเกียรติ และคำขอบพระคุณแด่พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์
10. ผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่นั้นก็ทรุดตัวลงจำเพาะพระพักตร์พระองค์ ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น และนมัสการพระองค์ ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิรันดร์ และถอดมงกุฎออกวางตรงหน้าพระที่นั่งร้องว่า
11. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระองค์ทรงสมควรที่จะได้รับคำสรรเสริญ พระเกียรติ และฤทธิเดช เพราะว่าพระองค์ได้ทรงสร้างสรรพสิ่งทั้งปวง และสรรพสิ่งทั้งปวงนั้นก็ทรงสร้างขึ้นแล้วและดำรงอยู่ตามชอบพระทัยของพระองค์

บทที่ 5

1. และในพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ผู้ทรงประทับบนพระที่นั่งนั้น ข้าพเจ้าได้เห็นหนังสือม้วนหนึ่งเขียนไว้ทั้งข้างในและข้างนอก มีตราประทับอยู่เจ็ดดวง
2. และข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์องค์หนึ่ง ประกาศด้วยเสียงอันดังว่า ใครเป็นผู้ที่สมควรจะแกะตราและคลี่หนังสือม้วนนั้นออก
3. และไม่มีผู้ใดในสวรรค์ บนแผ่นดินโลก หรือใต้แผ่นดินที่สามารถคลี่หนังสือม้วนนั้นออก หรือดูหนังสือนั้นได้
4. และข้าพเจ้าก็ร่ำไห้มากมาย เพราะไม่มีผู้ใดสมควรจะคลี่หนังสือม้วนนั้นออกและอ่านหนังสือนั้น หรือดูหนังสือนั้นได้
5. และมีผู้หนึ่งในพวกผู้อาวูโสนั้น บอกแก่ข้าพเจ้าว่า อย่าร้องไห้เลย ดูเถิด สิงโตแห่งตระกูลยูดาห์ เป็นมูลรากของดาวิด พระองค์ทรงมีชัยแล้ว พระองค์จึงทรงสามารถแกะตราทั้งเจ็ดดวงและคลี่หนังสือม้วนนั้นออกได้
6. และในท่ามกลางพระที่นั่งกับสิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่นั้น และท่ามกลางพวกผู้อาวูโส ดูเถิด ข้าพเจ้าแลเห็นพระเมษโปดกประทับยืนอยู่ประหนึ่งทรงถูกปลงพระชนม์ ทรงมีเขาเจ็ดเขาและมีตาเจ็ดดวง ซึ่งเป็นพระวิญญาณทั้งเจ็ดของพระเจ้า ที่ทรงส่งออกไปทั่วแผ่นดินโลก
7. และพระเมษโปดกนั้นได้เข้ามารับม้วนหนังสือจากพระหัตถ์เบื้องขวาของพระองค์ ผู้ทรงประทับบนพระที่นั่งนั้น
8. เมื่อพระองค์ทรงรับหนังสือม้วนนั้นแล้ว สิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่กับผู้อาวูโสสี่คนนั้นก็ทรุดตัวลงจำเพาะพระพักตร์พระเมษโปดก ทุกคนถือพิณเขาคู่และถือขันทองคำบรรจุเครื่องหอม ซึ่งเป็นคำอธิษฐานของพวกวิสุทธิชนทั้งปวง
9. และเขาทั้งหลายก็ร้องเพลงใหม่ ว่าดังนี้ พระองค์ทรงเป็นผู้ที่สมควรจะทรงรับม้วนหนังสือ และแกะตราม้วนหนังสือนั้นออก เพราะว่าพระองค์ทรงถูกปลงพระชนม์แล้ว และด้วยพระโลหิตของพระองค์นั้น พระองค์ได้ทรงไถ่เราทั้งหลายซึ่งมาจากทุกตระกูล ทุกภาษาทุกชาติและทุกประเทศ ให้ไปถึงพระเจ้า
10. พระองค์ได้ทรงโปรดให้เราทั้งหลายเป็นกษัตริย์และเป็นปุโรหิตของพระเจ้าของเรา และเราทั้งหลายจะได้ครอบครองแผ่นดินโลก
11. แล้วข้าพเจ้าก็มองดู และข้าพเจ้าได้ยินเสียงทูตสวรรค์เป็นอันมากนับเป็นโกฏิเป็นแสนๆ ซึ่งอยู่ล้อมรอบพระที่นั่งรอบสิ่งที่มีชีวิตอยู่และผู้อาวูโสทั้งหลายนั้น
12. ร้องเสียงดังว่า พระเมษโปดกผู้ทรงถูกปลงพระชนม์แล้วนั้น เป็นผู้ที่เหมาะสมจะได้รับฤทธิ์เดช ทรัพย์สมบัติ ปัญญา อานุภาพ เกียรติ สง่าราศี และคำสดุดี
13. และข้าพเจ้าได้ยินเสียงสิ่งมีชีวิตทั้งหมด ทั้งในสวรรค์ ในแผ่นดินโลก ใต้แผ่นดินโลก ในมหาสมุทร และบรรดาที่อยู่ในที่เหล่านั้น ร้องว่า ขอให้คำสดุดีและเกียรติ และสง่าราศีและฤทธิ์เดช จงมีแต่พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่ง และแต่พระเมษโปดกตลอดไปเป็นนิตย์
14. และสิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่นั้นก็ร้องว่า เอเมน และผู้อาวูโสทั้งสี่ก็ทรุดตัวลงนมัสการพระองค์ ผู้ทรงพระชนม์อยู่ตลอดไปเป็นนิตย์

บทที่ 6

1. เมื่อพระเมษโปดกทรงแกะตราดวงหนึ่งนั้นออกแล้ว ข้าพเจ้าก็แลเห็น และได้ยินสิ่งที่มีชีวิตอยู่ตัวหนึ่งในสิ่งที่มีชีวิตอยู่ตัวนั้นร้องดุจเสียงฟ้าร้องว่า มาดูเถิด
2. ข้าพเจ้าก็แลเห็น และดูเถิด มีม้าขาวตัวหนึ่ง และผู้ที่ขี่ม้านั้นถือธนู และได้รับมงกุฏ และผู้นั้นก็ออกไปอย่างมีชัย และได้ชัยชนะ
3. เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่สองนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินสิ่งที่มีชีวิตอยู่ตัวที่สองร้องว่า มาดูเถิด
4. และมีม้าอีกตัวหนึ่งออกไปเป็นม้าสีแดงสด ผู้ที่ขี่ม้านี้ได้รับอนุญาตให้นำสันติสุขไปจากแผ่นดินโลก เพื่อให้คนทั้งปวงรบราฆ่าฟันกัน และผู้นี้ได้รับดาบใหญ่เล่มหนึ่ง
5. เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่สามนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินสิ่งที่มีชีวิตอยู่ตัวที่สามร้องว่า มาดูเถิด แล้วข้าพเจ้าก็แลเห็น และดูเถิด มีม้าดำตัวหนึ่ง และผู้ที่ขี่ม้านั้นถือตราชู
6. แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงออกมาจากท่ามกลางสิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่นั้นว่า ข้าวสาสิราคาทะนานละหนึ่งเดนาเรียน ข้าวบารลีสามทะนานต่อหนึ่งเดนาเรียน และเจ้าอย่าทำอันตรายแก่น้ำมันและน้ำองุ่น
7. เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่สี่นั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงสิ่งที่มีชีวิตอยู่ตัวที่สี่ร้องว่า มาดูเถิด
8. แล้วข้าพเจ้าก็แลเห็น และดูเถิด มีม้าสีกะเสียวตัวหนึ่ง ผู้ที่นั่งบนหลังม้านั้นมีชื่อว่าความตาย และนรกก็ติดตามเขามาด้วย และได้ให้ทั้งสองนี้มื่ออำนาจล้างผลาญแผ่นดินโลกได้หนึ่งในสี่ส่วน ด้วยดาบ ด้วยความอดอยาก ด้วยความตาย และด้วยสัตว์ร้ายแห่งแผ่นดิน
9. เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่ห้านั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็แลเห็นดวงวิญญาณใต้แท่นบูชา เป็นวิญญาณของคนทั้งหลายที่ถูกฆ่าเพราะพระวณะของพระเจ้า และเพราะคำพยานที่เขายึดถือนั้น
10. เขาเหล่านั้นร้องเสียงดังว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้บริสุทธิ์และสัตย์จริง อีกนานเท่าใดพระองค์จึงจะทรงพิพากษา และตอบสนองให้เลือดของเราต่อคนทั้งหลายที่อยู่ในโลก
11. แล้วพระองค์ทรงประทานเสื้อสีขาวแก่คนเหล่านั้นทุกคน และทรงกำชับเขาให้หยุดพักต่อไปอีกหน่อย จนกว่าเพื่อนผู้รับใช้ของเขา และพวกพี่น้องของเขาจะถูกฆ่าเหมือนกับเขานั้นจะครบจำนวน
12. เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่หกนั้นแล้ว ดูเถิด ข้าพเจ้าก็ได้เห็นแผ่นดินไหวใหญ่โต ดวงอาทิตย์ก็กลายเป็นมืด ดำดุจผ้ากระสอบขนสัตว์ และดวงจันทร์ก็กลายเป็นสีเลือด
13. และดวงดาวทั้งหลายในท้องฟ้าก็ตกลงบนแผ่นดิน เหมือนต้นมะเดื่ออันหวั่นไหวด้วยลมกล้าจนทำให้ผลหล่นลงไม่ทันสุก
14. ท้องฟ้าก็หายไปเหมือนกับหนังสือที่เขาฉีกขึ้นไปหมด และภูเขาทุกลูกและเกาะทุกเกาะก็เลื่อนไปจากที่เดิม
15. แล้วกษัตริย์ทั้งหลายในโลก พวกคนใหญ่คนโต เศรษฐี นายทหารใหญ่ ผู้มีอำนาจ และทุกคนทั้งที่เป็นทาสและเป็นอิสระ ก็ซ่อนตัวอยู่ในถ้ำและซอกหินตามภูเขา
16. พวกเขาร้องบอกกับภูเขาและซอกหินว่า จงลี้ภัยให้เราเถิด จงซ่อนเราไว้ให้พ้นจากพระพิภพของพระองค์ ผู้ประทับอยู่บนพระที่นั่ง และให้พ้นจากพระพิโรธของพระเมษโปดกนั้น

17. เพราะว่าวันสำคัญแห่งพระพิโรธของพระองค์มาถึงแล้ว และผู้ใดจะทนอยู่ได้เล่า

บทที่ 7

1. ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ ข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์สี่องค์ยืนอยู่ที่มุมทั้งสี่ของแผ่นดินโลก ห้ามลมในแผ่นดินโลกทั้งสี่ทิศไว้ เพื่อไม่ให้ลมพัดบนบก ในทะเล หรือที่ต้นไม้ใดๆ
2. แล้วข้าพเจ้าก็เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งปรากฏขึ้นมาจากทิศตะวันออก ถือดวงตราของพระเจ้าผู้ทรงพระชนม์อยู่ และท่านได้ร้องประกาศด้วยเสียงอันดังแก่ทูตสวรรค์ทั้งสี่ ผู้ได้รับมอบอำนาจให้ทำอันตรายแก่แผ่นดินและทะเลนั้น
3. ว่า จงอย่าทำอันตรายแผ่นดิน ทะเลหรือต้นไม้ จนกว่าเราจะได้ประทับตราไว้ที่หน้าผากผู้รับใช้ทั้งหลายของพระเจ้าของเราเสียก่อน
4. และข้าพเจ้าได้ยินจำนวนของผู้ที่ได้รับการประทับตรา คือผู้ที่ได้รับการประทับตรานั้น ก็มาจากทุกตระกูลในชนชาติอิสราเอลได้แสนสี่หมื่นสี่พันคน
5. ผู้ที่มาจากตระกูลยูดาห์ได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลรูเบนได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลกาดได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน
6. ผู้ที่มาจากตระกูลอาเซอร์ได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลนัฟทาลีได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลมันสเสห์ได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน
7. ผู้ที่มาจากตระกูลสิเมโอนได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลเลวีได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลอิสสาคาร์ได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน
8. ผู้ที่มาจากตระกูลเศบูลุนได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลโยเซฟได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน ผู้ที่มาจากตระกูลเบนยามินได้รับการประทับตราหมื่นสองพันคน
9. ต่อจากนั้นมา ข้าพเจ้าก็มองดู และดูเถิด คนมากมาย ถ้ามีผู้ใดจะนับประมาณมิได้เลย มาจากทุกชาติ ทุกตระกูล ประชากร และทุกภาษา คนเหล่านั้นสวมเสื้อสีขาว ถือใบดาดยีนอยู่หน้าพระที่นั่ง และต่อพระพักตร์พระเมษโปดก
10. คนเหล่านั้นร้องเสียงดังว่า ความรอดมีอยู่ที่พระเจ้าของเราผู้ประทับบนพระที่นั่ง และมีอยู่ที่พระเมษโปดก
11. และทูตสวรรค์ทั้งปวงที่ยืนรอบพระที่นั่ง รอบผู้อาวุโส และรอบสิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่นั้น ก็มลงกราบหน้าพระที่นั่ง และนมัสการพระเจ้า
12. กล่าวว่า เอเมน ความสรรเสริญ สง่าราศี ปัญญา การขอบพระคุณ พระเกียรติ อำนาจ และฤทธิ์เดช จงมีแด่พระเจ้าของเราตลอดไปเป็นนิตย์ เอเมน
13. และคนหนึ่งในพวกผู้อาวุโสนั้นถามข้าพเจ้าว่า คนที่สวมเสื้อสีขาวเหล่านี้คือใคร และมาจากไหน
14. ข้าพเจ้าตอบท่านว่า ท่านเจ้าข้า ท่านก็ทราบอยู่แล้ว ท่านจึงบอกข้าพเจ้าว่า คนเหล่านี้คือคนที่มาจากความทุกข์เวทนาครั้งใหญ่ พวกเขาได้ชำระล้างเสื้อผ้าของเขาในพระโลหิตของพระเมษโปดกจนเสื้อผ้านั้นขาวสะอาด
15. เพราะเหตุนั้นเขาทั้งหลายจึงได้อยู่หน้าพระที่นั่งของพระเจ้า และปรนนิบัติพระองค์ในพระวิหารของพระองค์ทั้งกลางวันและกลางคืน และพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งจะสถิตอยู่ท่ามกลางเขาเหล่านั้น
16. พวกเขาจะไม่หิวกระหายอีกเลย แสงแดดและความร้อนจะไม่ส่องต้องเขาอีกต่อไป
17. เพราะว่าพระเมษโปดกผู้ทรงอยู่กลางพระที่นั่งนั้นจะทรงเลี้ยงดูเขาไว้ และจะทรงนำเขาไปให้ถึงน้ำพุแห่งชีวิต

และพระเจ้าจะทรงเซ็ดน้ำตาทุกหยดจากตาของเขาเหล่านั้น

บทที่ 8

1. เมื่อพระองค์ทรงแกะตราดวงที่เจ็ด ความเจ็บก็ครอบคลุมสวรรค์อยู่ประมาณครึ่งชั่วโมง
2. แล้วข้าพเจ้าก็เห็นทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ที่ยืนอยู่เฉพาะพระพักตร์พระเจ้านั้น ได้รับพระราชทานแตรเจ็ดคัน
3. และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งถือกระถางไฟทองคำออกมายืนอยู่ที่แท่น และทรงประทานเครื่องหอมเป็นอันมากแก่ทูตองค์นั้น เพื่อให้ถวายร่วมกับคำอธิษฐานของวิสุทธิชนทั้งปวงบนแท่นทองคำที่อยู่หน้าพระที่นั่งนั้น
4. และควันเครื่องหอมนั้นก็ลอยขึ้นไปพร้อมกับคำอธิษฐานของวิสุทธิชนทั้งหลาย จากมือทูตสวรรค์สู่เบื้องพระพักตร์ของพระเจ้า
5. แล้วทูตสวรรค์องค์นั้นก็นำกระถางไปบรรจุไฟจากแท่นจนเต็ม และโยนกระถางนั้นลงบนแผ่นดินโลก และมีเสียงต่างๆ ฟ้าร้อง ฟ้าแลบ และแผ่นดินไหว
6. และทูตสวรรค์เจ็ดองค์ที่ถือแตรทั้งเจ็ดนั้นต่างก็เตรียมพร้อมที่จะเป่า
7. เมื่อทูตสวรรค์องค์แรกเป่าแตรขึ้น ลูกเห็บและไฟปนด้วยเลือดก็ถูกทิ้งลงบนแผ่นดิน ต้นไม้ใหม่ไปหนึ่งในสามส่วน และหญ้าเขียวสดใหม่ไปหมดสิ้น
8. เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สองเป่าแตรขึ้น ก็มีสิ่งหนึ่งเหมือนภูเขาใหญ่กำลังลูกใหม่ถูกทิ้งลงไปในทะเล และทะเลนั้นได้กลายเป็นเลือดเสียหนึ่งในสามส่วน
9. สัตว์ทั้งปวงที่มีชีวิตอยู่ในทะเลนั้นตายเสียหนึ่งในสามส่วน และบรรดาเรือกำปั่นแตกเสียหนึ่งในสามส่วน
10. เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สามเป่าแตรขึ้น ก็มีดาวใหญ่ดวงหนึ่งเป็นเปลวไฟลุกโพลงดุจค้อนไฟตกจากท้องฟ้า ดาวนั้นตกลงบนแม่น้ำหนึ่งในสามส่วน และตกที่บ่อน้ำพุทั้งหลาย
11. ดาวดวงนี้มีชื่อว่าบอระเพ็ด รสของน้ำกลายเป็นรสขมเสียหนึ่งในสามส่วน และคนเป็นอันมากก็ได้ตายไปเพราะน้ำนั้นกลายเป็นน้ำรสขมไป
12. เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่สี่เป่าแตรขึ้น ดวงอาทิตย์ก็ถูกทำลายไปหนึ่งในสามส่วน ดวงจันทร์และดวงดาวทั้งหลายก็เช่นเดียวกันจึงมืดไปหนึ่งในสามส่วน กลางวันก็ไม่สว่างเสียหนึ่งในสามส่วน และกลางคืนก็เช่นเดียวกับกลางวัน
13. แล้วข้าพเจ้าก็มองดูและได้ยินทูตสวรรค์องค์หนึ่งที่บินอยู่ในท้องฟ้า ร้องประกาศเสียงดังว่า วิบัติ วิบัติ วิบัติ จะมีแก่คนทั้งหลายที่อยู่บนแผ่นดินโลก เพราะเสียงแตรของทูตสวรรค์ทั้งสามองค์กำลังจะเป่าอยู่แล้ว

บทที่ 9

1. เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่ห้าเป่าแตรขึ้น ข้าพเจ้าก็เห็นดาวดวงหนึ่งตกลงมาจากฟ้าลงมาที่แผ่นดินโลก และประทานลูกกุญแจสำหรับเหตุที่ไม่มีกั้นเหวให้แก่ดาวดวงนั้น
2. เมื่อเขาเปิดเหวที่ไม่มีกั้นเหวนั้น ก็มีควันพลุ่งขึ้นมาจากเหวนั้นดุจควันที่เตาใหญ่ และดวงอาทิตย์และอากาศก็มืดไป เพราะเหตุควันที่ขึ้นมาจากเหวนั้น
3. มีฝูงตึกแดนบินออกจากควันนั้นมายังแผ่นดินโลก ได้ประทานอำนาจแก่ตึกแดนนั้น เหมือนกับอำนาจของแมลงป่องแห่งแผ่นดินโลก
4. และมีคำสั่งแก่มันไม่ให้ทำร้ายหญ้าบนแผ่นดินโลก หรือพืชเขียว หรือต้นไม้ แต่ให้ทำร้ายคนเหล่านั้นที่ไม่มีตราของพระเจ้านบนหน้าผากของเขาเท่านั้น
5. และไม่ให้ฆ่าคนเหล่านั้น แต่ให้ทรมานเขาห้าเดือน การทรมานนั้นเป็นการทรมานที่เหมือนกับถูกแมลงป่องต่อย
6. ตลอดเวลาเหล่านั้น คนทั้งหลายจะแสวงหาความตายแต่จะไม่พบ เขาอยากตาย แต่ความตายจะหนีไปจากเขา
7. ตึกแดนนั้นมีรูปร่างเหมือนม้าที่ผูกเครื่องพร้อมสำหรับออกศึก บนหัวมีสิ่งหนึ่งที่ดูเหมือนมงกุฎทองคำ หน้ามันเหมือนหน้ามนุษย์
8. ผมนั้นเหมือนผมผู้หญิง ฟันมันเหมือนฟันสิงโต
9. มันมีทับทรวงเหมือนกับทับทรวงเหล็ก เสียงปีกมันเหมือนเสียงรถม้าเป็นอันมากกรูเข้ารบเข้าศึก
10. มันมีหางเหมือนหางแมลงป่อง และหางมันนั้นมีเหล็กใน มันมีอำนาจที่จะทำร้ายมนุษย์ตลอดห้าเดือน
11. มันมีทูตแห่งเหวที่ไม่มีกั้นเหวนั้นเป็นกษัตริย์ปกครองมัน ที่มีชื่อเรียกในภาษาฮีบรูว่า อาบัตโดน แต่ในภาษากรีกเรียกว่า อปอลลิโยน
12. วิบัติอย่างหนึ่งที่หนึ่งผ่านไปแล้ว ดูเถิด ยังมีวิบัติอีกสองอย่างที่จะเกิดขึ้นในภายหลัง
13. เมื่อทูตสวรรค์องค์ที่หกเป่าแตรขึ้น ข้าพเจ้าได้ยินเสียงออกมาจากเชิงงอนมูมทั้งสี่ของแท่นทองคำที่อยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้า
14. เสียงนั้นสั่งทูตสวรรค์องค์ที่หกที่ถือแตรนั้นว่า จงแก้มัดทูตสวรรค์ทั้งสี่ที่ถูกมัดไว้ที่แม่น้ำใหญ่ นั้นคือแม่น้ำยูเฟรติส
15. ทูตสวรรค์ทั้งสี่ก็ถูกแก้ปล่อยไป ซึ่งทรงเตรียมไว้สำหรับชั่วโมง วัน เดือน และปี ที่จะให้ฆ่ามนุษย์เสียหนึ่งในสามส่วน
16. และจำนวนพลทหารม้ามีสองร้อยล้าน นี่คือนับจำนวนที่ข้าพเจ้าได้ยิน
17. ในนิมิตนั้นข้าพเจ้าสังเกตเห็นม้าเป็นดังนี้คือ ผู้ที่นั่งบนหลังม้านั้น ก็มีทับทรวงสีไฟ สีพลอยสีแดง และสีกำมะถัน หัวม้าทั้งหลายนั้นเหมือนหัวสิงโต มีไฟและควันและกำมะถันพลุ่งออกมาจากปากของมัน
18. มนุษย์ถูกฆ่าเสียหนึ่งในสามส่วนด้วยภัยพิบัติสามอย่างนี้ คือ ไฟและควันและกำมะถันที่พลุ่งออกมาจากปากมันนั้น
19. เพราะว่าฤทธิ์ของม้านั้นอยู่ที่ปากและหาง หางของมันเหมือนงูและมีหัว สิ่งเหล่านี้ทำให้มันทำร้ายคนได้

20. มนุษย์ทั้งหลายที่เหลื่ออยู่ ที่มีได้ถูกฆ่าด้วยภัยพิบัติเหล่านี้ ยังไม่ได้กลับใจเสียใหม่จากงานที่มือเขาได้กระทำ ไม่ได้เลิกบูชาผี บูชา รูปเคารพที่ทำด้วยทองคำ เงิน ทองสัมฤทธิ์ หินและไม้ รูปเคารพเหล่านั้นจะดูหรือฟังหรือเดินก็ไม่ได้

21. และเขาก็มีได้กลับใจเสียใหม่จากการฆ่าฟันกัน และการเวทมนตร์ การล่องประเวณี และการลักขโมย

บทที่ 10

1. และข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์ที่มีฤทธิ์มากอีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ มีเมฆคลุมตัวท่าน และมีรุ่งบนศีรษะท่าน และหน้าท่านเหมือนดวงอาทิตย์ และเท้าท่านเหมือนเสาไฟ
2. ท่านถือหนังสือเล็กๆม้วนหนึ่งซึ่งคลี่อยู่ในมือของท่าน ท่านวางเท้าขวาของท่านบนทะเล และเท้าซ้ายของท่านบนบก
3. ท่านร้องเสียงดังดุจเสียงสิงโตคำราม เมื่อท่านร้องแล้ว เสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดเสียงก็ดังขึ้น
4. เมื่อเสียงฟ้าร้องทั้งเจ็ดดังขึ้นแล้ว ข้าพเจ้าจึงลงมือจะเขียน แต่ข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงจากสวรรค์ตรัสแก่ข้าพเจ้าว่า จงประทับตราปิดข้อความซึ่งฟ้าร้องทั้งเจ็ดได้ร้องนั้น จงอย่าเขียนข้อความเหล่านั้น
5. ฝ่ายทูตสวรรค์องค์ที่ข้าพเจ้าเห็นยืนอยู่ทั้งบนทะเลและบนบกนั้นได้ชูมือขึ้นสู่ท้องฟ้า
6. และปฏิญาณโดยอ้างพระนามของพระองค์ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์ ผู้ได้ `ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในฟ้าสวรรค์นั้น ทรงสร้างแผ่นดินโลก และสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในแผ่นดินโลกนั้น และทรงสร้างทะเล กับสรรพสิ่งซึ่งมีอยู่ในทะเลนั้น' ว่า จะไม่มีการเห็นซ้ำอีกต่อไปแล้ว
7. แต่ว่าในวันแห่งเสียงของทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดนั้น คือเมื่อท่านจะเป่าแตรขึ้น ความลึกกลับของพระเจ้าที่พระองค์ได้ตรัสไว้แก่พวกศาสนาดาพยากรณ์ ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระองค์นั้นก็สำเร็จ
8. และพระสุรเสียงที่ข้าพเจ้าได้ยินจากสวรรค์นั้นตรัสกับข้าพเจ้าอีกว่า จงไปรับหนังสือเล็กๆม้วนนั้นที่คลี่อยู่ในมือของทูตสวรรค์องค์ที่ยืนอยู่ทั้งบนทะเลและบนบกนั้น
9. ข้าพเจ้าจึงไปหาทูตสวรรค์องค์นั้นและกล่าวแก่ท่านว่า ขอหนังสือม้วนเล็กนั้นเถิด ท่านจึงตอบข้าพเจ้าว่า เอาไปเถิด และกินมันเสีย มันจะทำให้ท้องเจ้าขม แต่เมื่ออยู่ในปากของเจ้า มันจะหวานเหมือนน้ำผึ้ง
10. ข้าพเจ้ารับหนังสือม้วนเล็กนั้นจากมือทูตสวรรค์แล้วก็กินเข้าไป ขณะที่มันอยู่ในปากของข้าพเจ้านั้นมันก็หวานเหมือนน้ำผึ้ง แต่เมื่อข้าพเจ้ากินมันเข้าไปแล้วท้องข้าพเจ้าก็ขม
11. และท่านบอกข้าพเจ้าว่า เจ้าต้องพยากรณ์อีก ต่อชนชาติทั้งหลาย บรรดาประชาชาติ ภาษา และกษัตริย์

1. ท่านผู้หนึ่งจึงเอาไม้ก้อนหนึ่งให้ข้าพเจ้ารูปร่างเหมือนไม้เรียว และทูตสวรรค์องค์นั้นยืนอยู่กล่าวว่า จงลุกขึ้นไปวัดพระวิหารของพระเจ้า และแทนมุซา และคำนวณคนทั้งหลายซึ่งนมัสการในนั้น
2. แต่ไม่ต้องวัดลานชั้นนอกพระวิหารนั้น เพราะว่าที่นั่นได้มอบไว้แก่คนต่างชาติแล้ว และเขาจะเหยียบย่ำเมืองบรูสิทริลงได้เท่าตลอดสี่สิบสองเดือน
3. และเราจะให้ฤทธิ์อำนาจแก่พยานทั้งสองของเรา และเขาจะพยากรณ์ตลอดพันสองร้อยหกสิบวัน นุ่งห่มด้วยผ้ากระสอบ
4. พยานทั้งสองนั้นคือต้นมะกอกเทศสองต้น และคันประทีปสองคันที่ตั้งอยู่เบื้องพระพักตร์พระเจ้า ผู้ทรงเป็นเจ้าของแผ่นดินโลก
5. ถ้าผู้ใดจะใคร่ทำร้ายพยานทั้งสองนั้น ไฟก็จะพุ่งออกจากปากเขาเผาผลาญศัตรูผู้นั้น ถ้าผู้ใดจะทำร้ายพยานทั้งสอง ผู้นั้นก็ต้องตายในลักษณะนี้
6. พยานทั้งสองมีฤทธิ์ปิดท้องฟ้าได้ เพื่อไม่ให้ฝนตกในระหว่างวันเหล่านั้นที่เขากำลังพยากรณ์ และมีฤทธิ์อำนาจเหนือน้ำทำให้กลายเป็นเลือดได้ และมีฤทธิ์บันดาลให้ภัยพิบัติต่างๆ กระทบหน้าโลก ก็ครั้งก็ได้ตามความปรารถนาของเขา
7. และเมื่อเสร็จสิ้นการเป็นพยานแล้ว สัตว์ร้ายที่ขึ้นมาจากเหวที่ไม่มีก้นเหวก็จะสู้รบกับเขา จะชนะเขาและจะฆ่าเขาเสีย
8. และศพของเขาจะอยู่ที่ถนนในเมืองใหญ่นั้น ซึ่งตามฝ่ายจิตวิญญาณเรียกว่า เมืองโสโดมและอียิปต์ อันเป็นเมืองซึ่งองค์พระผู้เป็นเจ้าของเราถูกตรึงด้วย
9. คนหลายชาติ หลายตระกูล หลายภาษา หลายประชาชาติ จะเพ่งดูศพเขาตลอดสามวันครึ่ง และจะไม่ยอมให้เอาศพนั้นใส่อุโมงค์เลย
10. คนทั้งหลายซึ่งอยู่ในแผ่นดินโลกจะยินดีเพราะเขา และจะสนุกสนานรื่นเริง จะให้ของขวัญแก่กัน เพราะว่าผู้พยากรณ์ทั้งสองนี้ได้ทราบคนเหล่านั้นที่อาศัยอยู่ในโลก
11. เมื่อเวลาผ่านไปสามวันครึ่งแล้ว ลมปรมาณแห่งชีวิตจากพระเจาก็เข้าสู่ศพของเขาอีก และเขาก็ลุกขึ้นยืน คนทั้งหลายที่ได้เห็นเขาก็มีความหวาดกลัวเป็นอันมาก
12. คนทั้งหลายได้ยินพระสุรเสียงดังมาจากสวรรค์ ตรัสแก่เขาว่า จงขึ้นมาที่นี่เถิด และพวกศัตรูก็เห็นเขาขึ้นไปในหมู่เมฆสู่สวรรค์
13. และในเวลานั้นก็เกิดแผ่นดินไหวใหญ่ และเมืองนั้นก็ถล่มลงเสียหนึ่งในสิบส่วน มีคนตายเพราะแผ่นดินไหวเจ็ดพันคน และคนที่เหลืออยู่นั้นก็มีความหวาดกลัวยิ่ง และได้ถวายพระเกียรติแด่พระเจ้าแห่งสวรรค์
14. วิบัติอย่างที่สองก็ผ่านไปแล้ว ดูเถิด วิบัติอย่างสามก็จะมาถึงในไม่ช้านี้แหละ
15. และทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดก็เป่าแตรขึ้น และมีเสียงหลายเสียงกล่าวว่าขึ้นดังๆ ในสวรรค์ว่า ราชอาณาจักรแห่งพิภพนี้ได้กลับเป็นราชอาณาจักรขององค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา และเป็นของพระคริสต์ของพระองค์ และพระองค์จะทรง

ครอบครองตลอดไปเป็นนิตย์

16. และผู้อาวุโสสี่สิบสี่คนซึ่งหนึ่งในที่หนึ่งของตนเบื้องพระพักตร์พระเจ้าก็ทรุดตัวลงกราบนมัสการพระเจ้า

17. และทูลว่า ข้าแต่พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ผู้ทรงดำรงอยู่บัดนี้ และผู้ได้ทรงดำรงอยู่ในกาลก่อน และผู้จะเสด็จมาในอนาคต ข้าพระองค์ทั้งหลายขอบพระคุณพระองค์ ที่พระองค์ได้ทรงใช้ฤทธานุภาพอันใหญ่ยิ่งของพระองค์ และได้ทรงครอบครอง

18. เหล่าประชาชาติมีความโกรธแค้น แต่พระพิโรธของพระองค์ก็มาถึงแล้ว ถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาคนทั้งหลายที่ตายไปแล้ว และถึงเวลาที่พระองค์จะทรงประทานบำเหน็จแก่ผู้รับใช้ของพระองค์ คือพวกศาสตาศาพยากรณ์ และวิสุทธิชนทั้งปวง และแก่คนทั้งหลายที่ยำเกรงพระนามของพระองค์ทั้งผู้น้อยผู้ใหญ่ และถึงเวลาแล้วที่พระองค์จะทรงทำลายคนที่ทำลายแผ่นดินโลก

19. แล้วพระวิหารของพระเจ้าในสวรรค์ก็เปิดออก ในพระวิหารนั้นเห็นมีหีบพันธสัญญาของพระองค์ แล้วก็มีฟ้าแลบ และเสียงต่างๆ ฟ้าร้อง แผ่นดินไหว ลูกเห็บก็ตกอย่างหนัก

1. มีการมหัศจรรย์ใหญ่ยิ่งปรากฏในสวรรค์ คือผู้หญิงคนหนึ่งมีดวงอาทิตย์เป็นอาภรณ์ มีดวงจันทร์อยู่ใต้เท้า และบนศีรษะมีดวงดาวสิบสองดวงเป็นมงกุฏ
2. ผู้หญิงนั้นมีครรภ์ และร้องครวญด้วยความเจ็บครรภ์ที่ใกล้จะคลอด
3. และมีการมหัศจรรย์อีกอย่างหนึ่งปรากฏในสวรรค์ ดูเถิด มีพญานาคใหญ่สีแดงตัวหนึ่ง มีเจ็ดหัวและมีสิบเขา และที่หัวเหล่านั้นมีมงกุฏเจ็ดอัน
4. หางพญานาคตัวดวงดาวในท้องฟ้าทิ้งลงมาที่แผ่นดินโลกเสียหนึ่งในสามส่วน และพญานาคนั้นยืนอยู่เบื้องหน้าผู้หญิงที่กำลังจะคลอดบุตร เพื่อจะกินบุตรเมื่อคลอดออกมาแล้ว
5. หญิงนั้นคลอดบุตรชาย ผู้ซึ่งจะครอบครองประชาชาติทั้งปวงด้วยคทาเหล็ก และบุตรนั้นได้ขึ้นไปถึงพระเจ้า ถึงพระที่นั่งของพระองค์
6. และหญิงนั้นก็หนีเข้าไปในถิ่นทุรกันดาร ที่นางมีสถานที่ซึ่งพระเจ้าได้ทรงจัดเตรียมไว้ให้ เพื่อนางจะได้รับการเลี้ยงดูอยู่ที่นั่นตลอดพันสองร้อยหกสิบวัน
7. และมีสงครามเกิดขึ้นในสวรรค์ มีคาเอลและพวกทูตสวรรค์ของท่านได้ต่อสู้กับพญานาค และพญานาคกับพวกทูตของมันก็ต่อสู้
8. แต่ฝ่ายพญานาคแพ้ และพวกพญานาคไม่มีที่อยู่ในสวรรค์อีกเลย
9. พญานาคใหญ่ซึ่งเป็นงูศึกดำบรรพ์ ที่เขาเรียกกันว่า พญามารและซาตาน ผู้ล่อลวงมนุษย์ทั้งโลก พญานาคและพวกทูตของมันก็ถูกผลักทิ้งลงมาในแผ่นดินโลก
10. และข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังขึ้นในสวรรค์ว่า บัดนี้ความรอด และฤทธิเดช และราชอาณาจักรแห่งพระเจ้าของเรา และอำนาจพระคริสต์ของพระองค์ได้มาถึงแล้ว เพราะว่าผู้ที่กล่าวโทษพวกพี่น้องของเราต่อพระพักตร์พระเจ้าของเรา ทั้งกลางวันและกลางคืนนั้น ก็ได้ถูกผลักทิ้งลงมาแล้ว
11. เขาเหล่านั้นชนะพญามารด้วยพระโลหิตของพระเมษโปดก และโดยคำพยานของพวกเขาเอง และเขาไม่ได้เสียชีวิตที่จะพลีชีพของตน
12. ฉะนั้นสวรรค์และบรรดาผู้ที่อยู่ในสวรรค์จึงรื่นเริงยินดีเถิด แต่วิบัติจะมีแก่ผู้ที่อยู่ในแผ่นดินโลกและทะเล เพราะว่าพญามารได้ลงมาหาเจ้าด้วยความโกรธยิ่งนัก เพราะมันรู้ว่าเวลาของมันมีน้อย
13. เมื่อพญานาคนั้นเห็นว่ามันถูกผลักทิ้งลงมาในแผ่นดินโลกแล้ว มันก็ขมเหงหญิงที่คลอดบุตรชายนั้น
14. แต่ทรงประทานปีกนกอินทรีใหญ่สองปีกแก่หญิงนั้น เพื่อให้นางบินหนีหนีห่างเข้าไปในถิ่นทุรกันดารในสถานที่ของนาง จนถึงที่ซึ่งนางจะได้รับการเลี้ยงดู ตลอดวาระหนึ่งและสองวาระและครึ่งวาระ
15. งูนั้นก็พ่นน้ำออกจากปากเหมือนน้ำท่วมไหลตามหญิงนั้น เพื่อจะให้พัดหญิงนั้นไปกับน้ำท่วม
16. แต่แผ่นดินก็ได้ช่วยหญิงนั้นไว้ได้ โดยแยกออกเป็นช่องแล้วสูบน้ำท่วมนั้นที่พ่นออกจากปากพญานาคนั้นลงไป
17. พญานาคโกรธแค้นหญิงนั้น มันจึงออกไปทำสงครามกับเชื้อสายของนางที่เหลืออยู่นั้น คือผู้ที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระเจ้า และยึดถือคำพยานของพระเยซูคริสต์

1. และข้าพเจ้าได้ยืนอยู่ที่หาดทรายชายทะเล และเห็นสัตว์ร้ายตัวหนึ่งขึ้นมาจากทะเล มันมีเจ็ดหัวและสิบเขา ที่เข่าทั้งสิบนั้นมีมงกุฏสิบอัน และมีชื่อที่เป็นคำหิมนประมาทจารึกไว้ที่หัวทั้งหลายของมัน
2. สัตว์ร้ายที่ข้าพเจ้าได้เห็นนั้น เหมือนเสือดาว และเท้าเหมือนเท้าหมี และปากเหมือนปากสิงโต และพญานาคได้ให้ฤทธิ์ของมัน และที่นั่งของมัน และสิทธิอำนาจอันใหญ่ยิ่งแก่สัตว์ร้ายนั้น
3. ข้าพเจ้าได้เห็นว่าหัวๆหนึ่งของสัตว์ร้ายดูเหมือนถูกฟันปางตาย แต่แผลที่ถูกฟันนั้นรักษาหายแล้ว คนทั้งโลกติดตามสัตว์ร้ายนั้นไปด้วยความอัศจรรย์ใจ
4. เขาทั้งหลายได้บูชาพญานาคที่ได้ให้อำนาจแก่สัตว์ร้ายนั้น เขาได้บูชาสัตว์ร้ายนั้น กล่าวว่า ใครจะเปรียบปานสัตว์นี้ได้ และใครสามารถจะทำสงครามกับสัตว์นี้ได้
5. และยอมให้สัตว์ร้ายนั้นมีปากที่พูดคำกล่าวร้ายและหิมนประมาท และยอมให้มันใช้อำนาจกระทำอย่างนั้นตลอดสี่สิบสองเดือน
6. มันกล่าวคำหิมนประมาทต่อพระเจ้า เพื่อหิมนประมาทต่อพระนามของพระองค์ ต่อพลังพลาของพระองค์ และต่อผู้ที่อยู่ในสวรรค์
7. และยอมให้มันทำสงครามกับพวกวิสุทธิชน และชนะเขา และให้มันมีอำนาจเหนือชนทุกตระกูล ทุกภาษา และทุกประชาชาติ
8. และบรรดาคนที่อยู่ในแผ่นดินโลกจะบูชาสัตว์ร้ายนั้น คือคนทั้งปวงที่ไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดก ผู้ทรงถูกปลงพระชนม์ตั้งแต่แรกทรงสร้างโลก
9. ใครมีหูก็ให้ฟังเอาเถิด
10. ผู้ใดที่กำหนดไว้ให้ไปเป็นเชลยผู้นั้นก็ต้องไปเป็นเชลย ผู้ใดฆ่าเขาด้วยดาบผู้นั้นก็ต้องถูกฆ่าด้วยดาบ นี่แหละคือความอดทนและความเชื่อของพวกวิสุทธิชน
11. และข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายอีกตัวหนึ่งขึ้นมาจากแผ่นดิน มีสองเขาเหมือนลูกแกะ และพูดเหมือนพญานาค
12. มันใช้อำนาจของสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้นอย่างครบถ้วนต่อหน้าสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้น มันทำให้โลกและคนที่อยู่ในโลกบูชาสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้น ที่มีแผลปางตายแต่รักษาหายแล้ว
13. สัตว์ร้ายนี้แสดงการมหัศจรรย์ใหญ่ จนกระทั่งทำให้ไฟตกลงมาจากฟ้าสู่แผ่นดินโลกประจักษ์แก่ตามนุษย์ทั้งหลาย
14. มันล่อลวงคนทั้งหลายที่อยู่ในโลกด้วยการอัศจรรย์นั้น ซึ่งมันมีอำนาจกระทำท่ามกลางสายตาของสัตว์ร้ายตัวเดิมนั้น และมันสั่งให้คนทั้งหลายที่อยู่ในโลกสร้างรูปจำลองให้แก่สัตว์ร้าย ที่ถูกฟันด้วยดาบแต่ยังมีชีวิตอยู่นั้น
15. และมันมีอำนาจที่จะให้ลมหายใจแก่รูปสัตว์นั้น เพื่อให้รูปสัตว์ร้ายนั้นทั้งพูดได้ และกระทำให้บรรดาคนที่ไม่ยอมบูชารูปสัตว์ร้ายนั้นถึงแก่ความตายได้
16. และมันยังได้บังคับคนทั้งปวง ทั้งผู้น้อยผู้ใหญ่ คนมั่งมีและคนจน ไทยและทาส ให้รับเครื่องหมายไว้ที่มือขวาหรือที่หน้าผากของเขา
17. เพื่อไม่ให้ผู้ใดทำการซื้อขายได้ นอกจากผู้ที่มีเครื่องหมายนั้น หรือชื่อของสัตว์ร้ายนั้น หรือเลขชื่อของมัน

18. ในเรื่องนี้จะใช้สติปัญญา ถ้าผู้ใดมีความเข้าใจก็ให้คิดตริตรองเลขของสัตว์ร้ายนั้น เพราะว่าเป็นเลขของบุคคลผู้หนึ่ง เลขของมันคือหกร้อยหกสิบหก

1. ข้าพเจ้าได้แลเห็น และดูเถิด พระเมษโปดกทรงยืนอยู่ที่ภูเขาศิโยน และผู้ที่อยู่กับพระองค์มีจำนวนแสนสี่หมื่นสี่พันคน ซึ่งเป็นผู้ที่มีพระนามของพระบิดาของพระองค์เขียนไว้ที่หน้าผากของเขา
2. และข้าพเจ้าได้ยินเสียงจากสวรรค์ดุจเสียงน้ำมากหลาย และดุจเสียงฟ้าร้องสนั่น และข้าพเจ้าได้ยินเสียงพวกคิดพิณเขาคู่กำลังบรรเลงอยู่
3. คนเหล่านั้นร้องเพลงราวกับว่า เป็นเพลงบทใหม่ต่อหน้าพระที่นั่ง หน้าสิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสี่นั้น และหน้าพวกผู้อาวูโส ไม่มีใครสามารถเรียนรู้เพลงบทนั้นได้ นอกจากคนแสนสี่หมื่นสี่พันคนนั้น ที่ได้ทรงไถ่ไว้แล้วจากแผ่นดินโลก
4. คนเหล่านี้เป็นคนที่มิได้มีมลทินกับผู้หญิง เพราะว่าเขาเป็นพวกพรหมจารี พระเมษโปดกเสด็จไปที่ใด คนเหล่านี้ก็ตามเสด็จไปด้วย พวกเขาเป็นผู้ที่ทรงไถ่จากมวลมนุษย์ เป็นผลแรกถวายแด่พระเจ้าและแด่พระเมษโปดก
5. ปากเขาไม่กล่าวคำอูบายเลย เพราะเขาไม่มีความผิดต่อหน้าพระที่นั่งของพระเจ้า
6. แล้วข้าพเจ้าได้เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งที่บินอยู่ในท้องฟ้า เพื่อประกาศข่าวประเสริฐอันเป็นอมตะแก่คนทั้งหลายที่อยู่ในโลก แก่ทุกชาติ ทุกตระกูล ทุกภาษา และประชากร
7. ท่านประกาศด้วยเสียงอันดังว่า จงยำเกรงพระเจ้า และถวายสง่าราศีแด่พระองค์ เพราะถึงเวลาที่พระองค์จะทรงพิพากษาแล้ว และจงนมัสการพระองค์ ผู้ได้ทรงสร้างฟ้าสวรรค์ แผ่นดินโลก ทะเล และบ่อน้ำพุทั้งหลาย
8. ทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งตามไปประกาศว่า บาปโหล่นมหานครนั้นล่มจมแล้ว ล่มจมแล้ว เพราะวานครนั้นทำให้ประชาชาติทั้งปวงดื่มเหล้าอุ่นแห่งความเดือดดาลของเธอในการล่วงประเวณี
9. และทูตสวรรค์ซึ่งเป็นองค์ที่สามตามไปประกาศด้วยเสียงอันดังว่า ถ้าผู้ใดบูชาสัตว์ร้ายและรูปของมัน และรับเครื่องหมายของมันไว้ที่หน้าผากหรือที่มือของตน
10. ผู้นั้นจะต้องดื่มเหล้าอุ่นแห่งพระพิโรธของพระเจ้า ซึ่งมิได้ระคนกับสิ่งใด ที่ได้เทลงในถ้วยพระพิโรธของพระองค์ และเขาจะต้องถูกทรมานด้วยไฟและกำมะถันต่อหน้าทูตสวรรค์ผู้บริสุทธิ์ทั้งหลาย และต่อพระพักตร์พระเมษโปดก
11. และวันแห่งการทรมานของเขาพลุ่งขึ้นตลอดไปเป็นนิรันดร์ และคนทั้งหลายที่บูชาสัตว์ร้ายและรูปของมัน และที่รับเครื่องหมายชื่อของมันจะไม่มี การพักผ่อนเลยทั้งกลางวันและกลางคืน
12. นี่แหละคือความอดทนของพวกวิสุทธิชน คือผู้ที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระเจ้า และดำเนินตามความเชื่อของพระเยซู
13. และข้าพเจ้าได้ยินพระสุรเสียงจากสวรรค์สั่งข้าพเจ้าว่า จงเขียนไว้เถิดว่า ตั้งแต่นี้สืบไปคนทั้งหลายที่ตายในองค์พระผู้เป็นเจ้าจะเป็นสุข และพระวิญญูณตรัสว่า จริงอย่างนั้น เพื่อเขาจะได้หยุดพักจากความเหนื่อยยากของเขา และการงานที่เขาได้กระทำนั้นจะติดตามเขาไป
14. ข้าพเจ้าได้แลเห็น และดูเถิด มีเมฆขาว และมีผู้หนึ่งประทับบนเมฆนั้นเหมือนกับบุตรมนุษย์ สวมมงกุฎทองคำบนพระเศียร และพระหัตถ์ถือเคียวอันคม
15. และมีทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งออกมาจากพระวิหารร้องทูลพระองค์ ผู้ประทับบนเมฆนั้นด้วยเสียงอันดังว่า จงใช้

เคียวของพระองค์เกี่ยวไปเกิด เพราะว่าถึงเวลาที่พระองค์จะเกี่ยวแล้ว เพราะว่าผลที่จะต้องเกี่ยวเกี่ยวในแผ่นดินโลกนั้นสุกแล้ว

16. และพระองค์ผู้ประทับบนเมฆนั้น ได้ทรงวัดวัดเคียวนั้นบนแผ่นดินโลก และแผ่นดินโลกก็ได้ถูกเกี่ยวแล้ว

17. และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งก็ออกมาจากพระวิหารบนสวรรค์ ถือเคียวอันคมเช่นเดียวกัน

18. และทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งผู้มีฤทธิ์เหนือไฟ ได้ออกมาจากแท่นบูชา และร้องบอกทูตองค์นั้นที่ถือเคียวคมนั้น ด้วยเสียงอันดังว่า ท่านจงใช้เคียวคมของท่านเกี่ยวเกี่ยวรวงงุ่นแห่งแผ่นดินโลก เพราะลูกงุ่นนั้นสุกดีแล้ว

19. ทูตสวรรค์นั้นก็วัดวัดเคียวบนแผ่นดินโลก และเกี่ยวเกี่ยวผลงุ่นแห่งแผ่นดินโลก และขว้างลงไปบ่อข่างุ่นอันใหญ่แห่งพระพิโรธของพระเจ้า

20. บ่อข่างุ่นถูกข่าภายนอกเมือง และโลหิตไหลออกจากบ่อข่างุ่นนั้นสูงถึงบังเหียนม้า ไหลนองไปประมาณสามร้อยกิโลเมตร

1. ข้าพเจ้าเห็นหมายสำคัญในสวรรค์อีกประการหนึ่ง ใหญ่ยิ่งและน่าประหลาด คือมีทูตสวรรค์เจ็ดองค์ถือภัยพิบัติเจ็ดอย่าง อันเป็นภัยพิบัติครั้งสุดท้าย เพราะว่าพระพิโรธของพระเจ้าสิ้นสุดลงด้วยภัยพิบัติเหล่านั้น
2. ข้าพเจ้าเห็นเป็นเหมือนทะเลแก้วปนไฟ และบรรดาคนที่มีชัยต่อสัตว์ร้าย และรูปของมัน และเครื่องหมายของมัน และเลขประจำชื่อของมัน ยืนอยู่บนทะเลแก้วนั้น พวกเขาถือพิณเขาคู่ของพระเจ้า
3. เขาร้องเพลงของโมเสส ซึ่งเป็นผู้รับใช้ของพระเจ้า และเพลงของพระเมษโปดกว่า ข้าแต่พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด พระราชกิจของพระองค์ใหญ่ยิ่งและมหัศจรรย์นัก ข้าแต่องค์พระมหากษัตริย์แห่งวิสุทธิชนทั้งปวง วิถีทางทั้งหลายของพระองค์ยุติธรรมและเที่ยงตรง
4. ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า มีผู้ใดบ้างที่จะไม่ยำเกรงพระองค์ และไม่ถวายพระเกียรติแด่พระนามของพระองค์ เพราะว่าพระองค์ผู้เดียวทรงเป็นผู้บริสุทธิ์ ประชาชาติทั้งปวงจะมานมัสการจำเพาะพระพักตร์พระองค์ เพราะว่าการพิพากษาของพระองค์ปรากฏแจ้งแล้ว
5. ต่อจากนี้ข้าพเจ้าได้แลเห็น และดูเถิด พระวิหารของพลับพลาแห่งสักขีพยานในสวรรค์เปิดออก
6. และทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์ที่ถือภัยพิบัติทั้งเจ็ด ได้ออกมาจากพระวิหารนั้น นุ่งห่มผ้าป่านสีขาวและบริสุทธิ์ และคาดรัดประคดทองคำ
7. และสิ่งที่มีชีวิตอยู่ตัวหนึ่งในสี่ตัวนั้นได้เอาขันทองคำเจ็ดใบเต็มด้วยพระพิโรธของพระเจ้า ผู้ทรงพระชนม์อยู่เป็นนิรันดร์ ส่งให้แก่ทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์นั้น
8. และพระวิหารก็เต็มไปด้วยควันซึ่งมาจากสง่าราศีของพระเจ้า และจากฤทธานุภาพของพระองค์ และไม่มีผู้ใดสามารถเข้าไปในพระวิหารนั้นได้ จนกว่าภัยพิบัติทั้งเจ็ดของทูตสวรรค์เจ็ดองค์นั้นจะได้สิ้นสุดลง

1. แล้วข้าพเจ้าก็ได้ยินเสียงดังออกมาจากพระวิหาร สิ่งทูตสวรรค์ทั้งเจ็ดองค์นั้นว่า จงไปเถิด เอาขันทั้งเจ็ดใบ ที่เต็มไปด้วยพระพิโรธของพระเจ้า เทลงบนแผ่นดินโลก
2. ทูตสวรรค์องค์แรกจึงออกไปและเทขันของตนลงบนแผ่นดินโลก และคนทั้งหลายที่มีเครื่องหมายของสัตว์ร้าย และบุชารูปของมัน ก็เกิดเป็นแผลร้ายที่เป็นหนองมีทุกซ์เวทนาแสนสาหัส
3. ทูตสวรรค์องค์ที่สองก็เทขันของตนลงในทะเล และทะเลก็กลายเป็นเหมือนเลือดของคนตาย และบรรดาสิ่งที่มีชีวิตอยู่ในทะเลนั้นก็ตายหมดสิ้น
4. ทูตสวรรค์องค์ที่สามเทขันของตนลงที่แม่น้ำและบ่อน้ำพุทั้งปวง และน้ำเหล่านั้นก็กลายเป็นเลือด
5. และข้าพเจ้าได้ยินทูตสวรรค์แห่งน้ำร้องว่า ข้าแต่องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ดำรงอยู่บัดนี้ และผู้ได้ทรงดำรงอยู่ในกาลก่อน และผู้จะทรงดำรงอยู่ในอนาคต พระองค์ทรงเป็นผู้ชอบธรรม เพราะพระองค์ทรงพิพากษาอย่างนั้น
6. เพราะเขาทั้งหลายได้กระทำให้โลหิตของพวกวิสุทธิชนและของพวกศาสนาดำพวยากรณีไหลออก และพระองค์ได้ประทานโลหิตให้เขาดื่ม ด้วยเขาทั้งหลายก็สมควรอยู่แล้ว
7. และข้าพเจ้าได้ยินทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งซึ่งอยู่ที่แท่นบุชาร้องว่า จริงอย่างนั้น พระเจ้า องค์พระผู้เป็นเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด การพิพากษาของพระองค์เที่ยงตรงและชอบธรรมแล้ว
8. ทูตสวรรค์องค์ที่สี่เทขันของตนลงที่ดวงอาทิตย์ และทรงให้อำนาจแก่ดวงอาทิตย์นั้นที่จะคลอกมนุษย์ด้วยไฟ
9. ความร้อนแรงกล้าได้คลอกคนทั้งหลาย และพวกเขาพูดหมิ่นประมาทพระนามของพระเจ้า ผู้ซึ่งมีฤทธิ์เหนือภัยพิบัติเหล่านั้น และพวกเขาไม่ได้กลับใจและไม่ได้ถวายพระเกียรติแด่พระองค์
10. ทูตสวรรค์องค์ที่ห้าเทขันของตนลงบนที่น้ำของสัตว์ร้ายนั้น และอาณาจักรของมันก็มีดีไป คนเหล่านั้นได้กัดลิ้นของตนด้วยความเจ็บปวด
11. และพูดหมิ่นประมาทพระเจ้าแห่งสวรรค์ เพราะความเจ็บปวดและเพราะแผลที่มีหนองตามตัวของเขา แต่เขาไม่ได้กลับใจเสียใหม่จากการประพาศของตน
12. ทูตสวรรค์องค์ที่หกเทขันของตนลงที่แม่น้ำใหญ่ คือแม่น้ำยูเฟรติส ทำให้น้ำในแม่น้ำนั้นแห้งไป เพื่อเตรียมมรรคาไว้สำหรับบรรดาษัตริย์ที่มาจากทิศตะวันออก
13. และข้าพเจ้าเห็นผีโสโครกสามตนรูปร่างคล้ายงูออกมาจากปากพญานาค และออกจากปากสัตว์ร้ายนั้น และออกจากปากของผู้พยากรณ์เท็จ
14. ด้วยว่าผีเหล่านั้นเป็นผีร้ายกระทำการอัศจรรย์ มันออกไปหากษัตริย์ทั้งปวงแห่งแผ่นดินโลกคือทั่วพิภพ เพื่อให้บรรดาษัตริย์เหล่านั้นร่วมกันทำสงครามในวันยิ่งใหญ่ของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด
15. จงดูเถิด เราจะมาเหมือนขโมย ผู้ที่เฝ้าระวังให้ดีและรักษาเสื้อผ้าของตนจะเป็นสุข เกือบกว่าผู้เหล่านั้นจะเดินเปลือยกาย และคนทั้งหลายจะได้เห็นความน่าละอายของเขา
16. และมันให้เขาทั้งหลายชุมนุมที่ตำบลหนึ่ง ซึ่งภาษาฮีบรูเรียกว่า อารมาเกดโดน
17. ทูตสวรรค์องค์ที่เจ็ดได้เทขันของตนลงในอากาศ และมีพระสุรเสียงดังออกมาจากพระที่นั่งในพระวิหารแห่ง

สวรรคฺว่า สำเร็จแล้ว

18. และเกิดมีเสียงต่างๆ มีฟ้าร้อง มีฟ้าแลบ และเกิดแผ่นดินไหวครั้งใหญ่ ซึ่งตั้งแต่มีมนุษย์เกิดมาบนแผ่นดินโลกไม่เคยมีแผ่นดินไหวร้ายแรงและยิ่งใหญ่เช่นนี้เลย

19. มหานครนั้นก็แยกออกเป็นสามส่วน และบ้านเมืองของนานาประชาชาติก็ล่มจม มหานครบาบิโลนนั้นก็อยู่ในความทรงจำต่อเบื้องพระพักตร์พระเจ้า เพื่อจะให้นครนั้นตีมถั่วแหล่พุ่งแห่งพระพิโรธอันใหญ่หลวงของพระองค์

20. และบรรดาเกาะต่างๆก็หนีหายไป และภูเขาทั้งหลายก็ไม่มีผู้ใดพบ

21. และมีลูบเห็บใหญ่ตกลงมาจากฟ้าถูกคนทั้งปวง แต่ละก้อนหนักประมาณห้าสิบกิโลกรัม คนทั้งหลายจึงพูดหมิ่นประมาทพระเจ้า เพราะภัยพิบัติที่เกิดจากลูกเห็บนั้น เพราะว่าภัยพิบัติจากลูกเห็บนั้นร้ายแรงยิ่งนัก

1. ทูตสวรรค์องค์หนึ่งในเจ็ดองค์ที่ถือขันเจ็ดใบนั้น มาหาข้าพเจ้าและพูดว่า เชิญมาที่นี่เถิด ข้าพเจ้าจะให้ท่านดูการพิพากษาลงโทษหญิงแพศยาคนสำคัญที่นั้งอยู่บนน้ำมากหลาย
2. คือหญิงที่บรรดากษัตริย์ทั่วแผ่นดินโลกได้ล่วงประเวณีด้วย และคนทั้งหลายที่อยู่ในแผ่นดินโลกก็ได้มัวเมาด้วยเหล้าองุ่นแห่งการล่วงประเวณีของเธอ
3. ทูตสวรรค์องค์นั้นได้นำข้าพเจ้าเข้าไปในถิ่นทุรกันดารโดยพระวิญญูญาณ และข้าพเจ้าได้เห็นผู้หญิงคนหนึ่งนั้งอยู่บนสัตว์ร้ายสีแดงเข้มตัวหนึ่ง ซึ่งมีชื่อหลายชื่อเป็นคำหมิ่นประมาทเต็มไปทั้งตัว มันมีเจ็ดหัวและสิบเขา
4. หญิงนั้นนุ่งห่มด้วยผ้าสีม่วงและสีแดงเข้ม และประดับด้วยเครื่องทองคำ เพชรพลอยต่างๆและไข่มุก หญิงนั้นถือถ้วยทองคำที่เต็มด้วยสิ่งน่าสะอิดสะเอียนและของโสโครกแห่งการล่วงประเวณีของตน
5. และที่หน้าผากของหญิงนั้นเขียนชื่อไว้ว่า ความลึกลับ บาปโหลนมหานคร แม่ของหญิงแพศยาทั้งหลาย และแม่แห่งสิ่งทั้งปวงที่น่าสะอิดสะเอียนแห่งแผ่นดินโลก
6. และข้าพเจ้าเห็นหญิงนั้นเมามายด้วยโลหิตของพวกวิสุทธิชน และโลหิตของคนทั้งหลายที่พลีชีพเพื่อเป็นพยานของพระเยซู เมื่อข้าพเจ้าเห็นหญิงนั้นแล้ว ข้าพเจ้าก็อัศจรรย์ใจยิ่งนัก
7. ทูตสวรรค์องค์นั้นจึงถามข้าพเจ้าว่า เหตุไฉนท่านจึงอัศจรรย์ใจ ข้าพเจ้าจะบอกให้ท่านรู้ถึงความลึกลับของหญิงนั้น และของสัตว์ร้ายที่มีเจ็ดหัวและสิบเขาที่เป็นพาหนะของหญิงนั้น
8. สัตว์ร้ายที่ท่านได้เห็นนั้นเป็นอยู่ในกาลก่อน แต่บัดนี้มิได้เป็น และมันจะขึ้นมาจากเหวที่ไม่มีก้นเหวเพื่อไปสู่ความพินาศแล้ว และคนทั้งหลายที่อยู่ในโลก ซึ่งไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตตั้งแต่แรกทรงสร้างโลกนั้น ก็จะอัศจรรย์ใจ เมื่อเขาเห็นสัตว์ร้าย ซึ่งได้เป็นอยู่ในกาลก่อน แต่บัดนี้มิได้เป็น และกำลังจะเป็น
9. นี่ต้องใช้สติปัญญา หัวทั้งเจ็ดนั้นคือภูเขาเจ็ดยอดที่หญิงนั้นนั้งอยู่
10. และมีกษัตริย์เจ็ดองค์ ซึ่งห่าองค์ได้ล่วงไปแล้ว องค์หนึ่งกำลังเป็นอยู่ และอีกองค์หนึ่งนั้นยังมิได้เป็นขึ้น และเมื่อเป็นขึ้นมาแล้ว จะต้องดำรงอยู่ชั่วขณะหนึ่ง
11. สัตว์ร้ายที่เป็นแล้วเมื่อก่อน แต่เดี๋ยวนี้มิได้เป็นนั้นก็เป็นที่แปด แต่ก็ยังเป็นองค์หนึ่งในเจ็ดองค์นั้น และจะไปสู่ความพินาศ
12. เขาทั้งสิบเขาที่ท่านได้เห็นนั้นคือกษัตริย์สิบองค์ที่ยังมิได้เสวยราชสมบัติ แต่จะรับอำนาจอย่างกษัตริย์ด้วยกันกับสัตว์ร้ายนั้นหนึ่งชั่วโมง
13. กษัตริย์ทั้งหลายนั้นมีน้ำพระทัยอย่างเดียวกัน และทรงมอบฤทธิ์และอำนาจของตนไว้แก่สัตว์ร้ายนั้น
14. กษัตริย์เหล่านี้จะกระทำสงครามกับพระเมษโปดก และพระเมษโปดกจะทรงชนะพวกเขา เพราะว่าพระองค์ทรงเป็นเจ้านายเหนือเจ้านายทั้งหลาย และทรงเป็นพระมหากษัตริย์เหนือกษัตริย์ทั้งหลาย และผู้ที่อยู่กับพระองค์นั้นเป็นผู้ที่พระองค์ได้ทรงเรียก และทรงเลือกไว้ และเป็นผู้ที่สัตย์ชื่อ
15. และทูตสวรรค์นั้นบอกข้าพเจ้าว่า น้ำมากหลายที่ท่านได้เห็นหญิงแพศยานั้งอยู่นั้น ก็คือชนชาติ มวลชน ประชาชาติ และภาษาต่างๆ

16. เขาสิบเขาที่ท่านได้เห็นอยู่บนสวรรค์ร้าย จะพากันเกลียดชังหญิงแพศยานั้น จะกระทำให้นางโดดเดี่ยวอ้างว้างและเปลือยกาย และจะกินเนื้อของหญิงนั้น และเผานางเสียด้วยไฟ
17. เพราะว่าพระเจ้าทรงดลใจเขาให้กระทำตามพระทัยของพระองค์ โดยการทรงทำให้พวกเขาที่มีความคิดอย่างเดียวกัน และมอบอาณาจักรของเขาให้แก่สวรรค์ร้ายนั้น จนถึงจะสำเร็จตามพระวามะของพระเจ้า
18. และผู้หญิงที่ท่านเห็นนั้นก็คือนครใหญ่ ที่มีอำนาจเหนือกษัตริย์ทั้งหลายทั่วแผ่นดินโลก

1. ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ข้าพเจ้าก็ได้เห็นทูตสวรรค์อีกองค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ ท่านมีอำนาจใหญ่ยิ่ง และรัศมีของท่านได้ทำให้แผ่นดินโลกสว่างไป
2. ท่านได้ร้องประกาศด้วยเสียงกึกก้องว่า บาบิโลนมหานครล่มจมแล้ว ล่มจมแล้ว กลายเป็นที่อาศัยของผีปีศาจ เป็นที่คุมขังของผีโสโครกทุกอย่าง และเป็นกรงขังของนกทุกอย่างที่ไม่สะอาดและน่าเกลียด
3. เพราะว่าประชาชาติทั้งปวงได้ดื่มเหล้าองุ่นแห่งความเดือดดาลในการล่วงประเวณีของนครนั้น และบรรดากษัตริย์บนแผ่นดินโลกได้ล่วงประเวณีกับนครนั้น และพ่อค้าทั้งหลายแห่งแผ่นดินโลกก็ได้มั่งมีขึ้นด้วยทรัพย์ฟุ่มเฟือยของนครนั้น
4. และข้าพเจ้าได้ยินเสียงอีกเสียงหนึ่งประกาศมาจากสวรรค์ว่า ประชาชาติของเรา จงออกมาจากนครนั้นเถิด เพื่อท่านทั้งหลายจะไม่มีส่วนในการบาปของนครนั้น และเพื่อท่านจะไม่ต้องรับภัยพิบัติที่จะเกิดแก่นครนั้น
5. เพราะว่าบาปของนครนั้นกองสูงขึ้นถึงสวรรค์แล้ว และพระเจ้าได้ทรงจำความชั่วช้าแห่งนครนั้นได้
6. นครนั้นได้ให้ผลอย่างไร ก็จงให้ผลแก่นครนั้นอย่างนั้น และจงตอบแทนการกระทำของนครนั้นเป็นสองเท่า ในถ้วยที่นครนั้นได้ผสมไว้ก็จงผสมลงเป็นสองเท่าให้นครนั้น
7. นครนั้นได้เยอหยิ่งจองหองและมีชีวิตอย่างหุรหุรมากเท่าใด ก็จงให้นครนั้นได้รับการทรมานและความระทมทุกข์มากเท่านั้น เพราะท่านครั้นที่ระงับใจว่า 'เราดำรงอยู่ในตำแหน่งราชินี ไม่ใช่หญิงม่าย เราจะไม่ประสบความระทมทุกข์เลย'
8. เหตุฉะนั้น ภัยพิบัติต่างๆของนครนั้นจะเกิดขึ้นในวันเดียว ความตาย และความระทมทุกข์ การกัณดารอาหาร และไฟจะเผาผลาญนครนั้นให้พินาศหมดสิ้น เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงพิพากษานครนั้น ทรงอำนาจอย่างยิ่งใหญ่
9. บรรดากษัตริย์แห่งแผ่นดินโลกที่ได้ล่วงประเวณีกับนครนั้น และได้มีชีวิตอย่างหุรหุรร่วมกันนั้น เมื่อได้เห็นควันไฟที่ไหม้นครนั้น ก็จะพิลาปรั้าให้คร่ำครวญเพราะนครนั้น
10. พวกกษัตริย์จะยืนอยู่แต่ห่างๆเพราะกลัวภัยแห่งการทรมานของนครนั้น และจะกล่าวว่า อนิจจาเอ๋ย อนิจจาเอ๋ย บาบิโลนมหานครที่ยิ่งใหญ่ นครที่แข็งแรง เพราะเจ้าได้รับการพิพากษาโทษให้พินาศไปภายในชั่วโมงเดียวเท่านั้น
11. บรรดาพ่อค้าในแผ่นดินโลกจะร่ำไห้คร่ำครวญเพราะนครนั้น เพราะว่าไม่มีใครซื้อสินค้าของเขาอีกต่อไปแล้ว
12. สินค้าเหล่านั้นคือ ทองคำ เงิน เพชรพลอยต่างๆ ไช้มุก ผ้าป่านเนื้อละเอียด ผ้าสีม่วง ผ้าไหม ผ้าสีแดงเข้ม ไม้หอมทุกชนิด บรรดาภาษาชนที่ทำด้วยงา บรรดาภาษาชนไม้ที่มีราคาแพง ภาษาชนทองสัมฤทธิ์ ภาษาชนเหล็ก ภาษาชนหินอ่อน
13. อบเชย เครื่องเทศ เครื่องหอม กายาน เหล้าองุ่น น้ำมัน ยอดแบ่ง ข้าวสาลี สัตว์ต่างๆ แกะ ม้า รถรบ และทาส และชีวิตมนุษย์
14. และผลซึ่งจิตของเจ้ากระหายใคร่ได้นั้นก็สว่างพ้นไปจากเจ้าแล้ว สิ่งสารพัดอันวิเศษยิ่งและหุรหุราก็พินาศไปจากเจ้าแล้ว และเจ้าจะไม่ได้พบมันอีกเลย

15. บรรดาพ่อค้าที่ได้ขายสิ่งของเหล่านั้น จนเป็นคนมั่งมีเพราะนครนั้น จะยืนอยู่แต่ไกลเพราะกลัวภัยจากการทรمانของนครนั้น พวกเขาจะร้องไห้คร่ำครวญด้วยเสียงดัง
16. ว่า อนิจจาเอ๋ย อนิจจาเอ๋ย มหานครนั้น ที่ได้รุ่มร่ามผ้าปานเนื้อละเอียด ผ้าสีม่วง และผ้าสีแดงเข้ม ที่ได้ประดับด้วยทองคำ เพชรพลอยต่างๆและไข่มุกนั้น
17. เพียงในชั่วโมงเดียว ทรัพย์สมบัติอันยิ่งใหญ่นั้นก็พินาศสูญไปสิ้น และนายเรือทุกคน คนที่โดยสารเรือ พวกลูกเรือ และคนทั้งหลายที่มีอาชีพทางทะเล ก็ได้ยืนอยู่แต่ห่างๆ
18. และเมื่อคนเหล่านั้นได้เห็นควันไฟที่ไหม้ครนั้นก็ร้องว่า นครใดเล่าจะเป็นเหมือนมหานครนี้
19. และเขาทั้งหลายก็ไปรยผงคลีลงบนศีรษะของตน พลากร้องไห้คร่ำครวญว่า อนิจจาเอ๋ย อนิจจาเอ๋ย มหานครนั้น อันเป็นที่ซึ่งคนทั้งปวงที่มีเรือกำปั่นเดินทะเลได้กลายเป็นคนมั่งมีด้วยเหตุจากสิ่งของมีค่าของนครนั้น เพราะภายในชั่วโมงเดียวนครนั้นก็เป็นที่รกร้างไป
20. เมืองสวรรค์ พวกอัครสาวกอันบริสุทธิ์ และพวกศาสนดาพยากรณ์ทั้งหลาย จงว่าเริงยินดีเพราะนครนั้นเกิด เพราะพระเจ้าทรงแก้แค้นต่อนครนั้นให้ท่านทั้งหลายแล้ว
21. แล้วทูตสวรรค์องค์หนึ่งที่มีฤทธิ์มาก ก็ได้ยกหินก้อนหนึ่งเหมือนหินโมใหญ่ทุ่มลงไปในทะเลแล้วว่า บาบิโลน มหานครนั้นจะถูกทุ่มลงโดยแรงอย่างนี้แหละ และจะไม่มีใครเห็นนครนั้นอีกต่อไปเลย
22. และจะไม่มีใครได้ยินเสียงนักตีดพิณเขาคู่ นักเล่นมโหรี นักเป่าปี่ และนักเป่าแตร ในเจ้าอีกต่อไป และในเจ้าจะไม่มีช่างในวิชาช่างต่างๆอีกต่อไป และจะไม่มีใครได้ยินเสียงโม้เป็งในเจ้าอีกต่อไป
23. และในเจ้าจะไม่มีแสงประทีปส่องสว่างอีกต่อไป และจะไม่มีใครได้ยินเสียงเจ้าบ่าวเจ้าสาวในเจ้าอีกต่อไป เพราะว่าบรรดาพ่อค้าของเจ้าได้เป็นคนใหญ่โตแห่งแผ่นดินโลกแล้ว และโดยวิหยาคมของเจ้าได้ล่อลวงบรรดาประชาชาติให้ลุ่มหลง
24. และในนครนั้นเขาได้พบโลหิตของพวกศาสนดาพยากรณ์และพวกวิสุทธิชน และบรรดาคนที่ถูกฆ่าบนแผ่นดินโลก

1. ภายหลังเหตุการณ์เหล่านี้ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังกึกก้องของฝูงชนจำนวนมากในสวรรค์ร้องว่า อาเลลูยา ความรอดส่งราศี พระเกียรติ และฤทธิ์เดชจงมีแด่องค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าของเรา
2. 'เพราะว่าการพิพากษาของพระองค์เที่ยงตรงและชอบธรรม' พระองค์ได้ทรงพิพากษาลงโทษหญิงแพศยาคนสำคัญนั้น ที่ได้กระทำให้แผ่นดินโลกชั่วไปด้วยการล่วงประเวณีของนาง และ 'พระองค์ได้ทรงแก้แค้นผู้หญิงนั้นเพื่อทดแทนโลหิตแห่งพวกผู้รับใช้ของพระองค์'
3. คนเหล่านั้นร้องอีกครั้งว่า อาเลลูยา 'ควันไฟที่เกิดจากนครนั้นพุ่งขึ้นตลอดไปเป็นนิตย์'
4. และพวกผู้อาวุโสทั้งยี่สิบสี่คนกับสิ่งที่มีชีวิตอยู่ทั้งสิ้นนั้น ก็ได้ทรุดตัวลงนมัสการพระเจ้า ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น และร้องว่า เอเมน อาเลลูยา
5. และมีเสียงออกมาจากพระที่นั่งว่า 'ท่านทั้งหลายที่เป็นผู้รับใช้ของพระองค์ และผู้ที่ยำเกรงพระองค์ ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ จงสรรเสริญพระเจ้าของเรา'
6. แล้วข้าพเจ้าได้ยินเสียงดุจเสียงฝูงชนเป็นอันมาก ดุจเสียงน้ำมากหลาย และดุจเสียงฟ้าร้องสนั่นว่า อาเลลูยา เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด ทรงครอบครองอยู่
7. ขอให้เราทั้งหลายรำเรงยินดีและถวายพระเกียรติแด่พระองค์ เพราะว่าถึงเวลามงคลสมรสของพระเมษโปดกแล้ว และมเหสีของพระองค์ได้เตรียมตัวพร้อมแล้ว
8. และทรงโปรดให้มเหสีสวมผ้าป่านเนื้อละเอียด สะอาดและขาว เพราะผ้าป่านเนื้อละเอียดนั้นเป็นความชอบธรรมของพวกวิสุทธิชน
9. และทูตสวรรค์องค์นั้นสั่งข้าพเจ้าว่า จงเขียนไว้เถิดว่า ความสุขมีแก่คนทั้งหลายที่ได้รับเชิญมาในการมงคลสมรสของพระเมษโปดก และท่านบอกข้าพเจ้าว่า ถ้อยคำเหล่านี้เป็นพระดำรัสแท้ของพระเจ้า
10. แล้วข้าพเจ้าได้ทรุดตัวลงแทบเท้าของท่านเพื่อจะนมัสการท่าน แต่ท่านได้กล่าวแก่ข้าพเจ้าว่า อย่าเลย ข้าพเจ้าเป็นเพื่อนผู้รับใช้เหมือนกับท่าน และพวกพี่น้องของท่านที่ยึดถือคำพยานของพระเยซู จงนมัสการพระเจ้าเถิด เพราะว่าคำพยานของพระเยซูนี้เป็นหัวใจของการพยากรณ์
11. แล้วข้าพเจ้าได้เห็นสวรรค์เปิดออก และดูเถิด มีม้าขาวตัวหนึ่ง พระองค์ผู้ทรงมานั้นมีพระนามว่า สัตย์ซื่อและสัตย์จริง พระองค์ทรงพิพากษาและกระทำสงครามด้วยความชอบธรรม
12. พระเนตรของพระองค์ดุจเปลวไฟ และบนพระเศียรของพระองค์มีมงกุฎหลายอัน และพระองค์ทรงมีพระนามจารึกไว้ซึ่งไม่มีผู้ใดรู้จักเลย นอกจากพระองค์เอง
13. พระองค์ทรงฉลองพระองค์ที่จุ่มเลือด และพระนามที่เรียกพระองค์นั้นคือ พระวาตะของพระเจ้า
14. เหล่าพลโยธาในสวรรค์สวมอาภรณ์ผ้าป่านเนื้อละเอียด ขาวและสะอาด ได้นั่งบนหลังม้าขาวตามเสด็จพระองค์ไป
15. มีพระแสงคมออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ เพื่อพระองค์จะได้ทรงฟันฟาดบรรดานานาประชาชาติด้วยพระแสงนั้น และพระองค์จะทรงครอบครองเขาด้วยคทาเหล็ก พระองค์จะทรงเหยียบบ่อเย่าองุ่นแห่งพระพิโรธอันเจ็บขาดของพระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด

16. พระองค์ทรงมีพระนามจารึกที่ฉลองพระองค์ และที่ต้นพระอุรุของพระองค์ว่า พระมหากษัตริย์แห่งมหากษัตริย์
ทั้งปวงและเจ้านายแห่งเจ้านายทั้งปวง
17. แล้วข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งยืนอยู่บนดวงอาทิตย์ ท่านร้องประกาศแก่นกทั้งปวงที่บินอยู่ในท้องฟ้าด้วย
เสียงอันดังว่า จงมาประชุมกันในการเลี้ยงของพระเจ้ายิ่งใหญ่
18. เพื่อจะได้กินเนื้อกษัตริย์ เนื้อนายทหาร เนื้อคนมีบรรดาศักดิ์ เนื้อม้า และเนื้อคนที่นั่งบนม้า และเนื้อประชาชน
ทั้งไทยและทาส ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่
19. และข้าพเจ้าเห็นสัตว์ร้ายนั้น และบรรดากษัตริย์บนแผ่นดินโลก พร้อมทั้งพลรบของกษัตริย์เหล่านั้น มาประชุม
กันจะทำสงครามกับพระองค์ผู้ทรงม้า และกับพลโยธาของพระองค์
20. สัตว์ร้ายนั้นถูกจับพร้อมด้วยผู้พยากรณ์เท็จ ที่ได้กระทำการอัศจรรย์ต่อหน้าสัตว์ร้ายนั้น และใช้การอัศจรรย์นั้น
ล่อลวงคนทั้งหลายที่ได้รับเครื่องหมายของสัตว์ร้ายนั้น และบุขารูปของมัน สัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์เท็จถูกทิ้งทั้งเป็น
ลงในบึงไฟที่ไหม้ด้วยกำมะถัน
21. และคนที่เหลืออยู่นั้น ก็ถูกฆ่าด้วยพระแสงที่ออกมาจากพระโอษฐ์ของพระองค์ผู้ทรงม้านั้นเสีย และนกทั้งปวงก็
กินเนื้อของคนเหล่านั้นจนอิ่ม

1. แล้วข้าพเจ้าเห็นทูตสวรรค์องค์หนึ่งลงมาจากสวรรค์ ท่านถือลูกกุญแจของเหวที่ไม่มีกั้นเหวนั้นและถือโซ่ใหญ่
2. และท่านได้จับพญานาค ซึ่งเป็นงูดึกดำบรรพ์ ผู้ซึ่งเป็นพญามารและซาตาน และล่ามมันไว้พันปี
3. แล้วทั้งมันลงไปเหวที่ไม่มีกั้นเหวนั้น แล้วได้ลั่นกุญแจประทับตรา เพื่อไม่ให้มันล่องลงบรรดาประชาชาติได้อีกต่อไป จนครบกำหนดพันปีแล้วหลังจากนั้นจะต้องปล่อยมันออกไปชั่วขณะหนึ่ง
4. ข้าพเจ้าได้เห็นบัลลังก์หลายบัลลังก์ และผู้ที่นั่งบนบัลลังก์นั้น ทรงมอบให้เป็นผู้ที่จะพิพากษา และข้าพเจ้ายังได้เห็นดวงวิญญาณของคนทั้งปวงที่ถูกตัดศีรษะ เพราะเป็นพยานของพระเยซู และเพราะพระวาระของพระเจ้า และเป็นผู้ที่ไม่ได้บูชาสัตว์ร้ายนั้นหรือรูปของมัน และไม่ได้รับเครื่องหมายของมันไว้ที่หน้าผากหรือที่มือของเขา คนเหล่านั้นกลับมีชีวิตขึ้นมาใหม่ และได้ครอบครองร่วมกับพระคริสต์เป็นเวลาพันปี
5. แต่คนอื่นๆ ที่ตายแล้วไม่ได้กลับมีชีวิตอีกจนกว่าจะครบกำหนดพันปี นี่แหละคือการฟื้นจากความตายครั้งแรก
6. ผู้ใดที่ได้มีส่วนในการฟื้นจากความตายครั้งแรกก็เป็นสุขและบริสุทธิ์ ความตายครั้งที่สองจะไม่มีอำนาจเหนือคนเหล่านั้น แต่เขาจะเป็นปุโรหิตของพระเจ้าและของพระคริสต์ และจะครอบครองร่วมกับพระองค์ตลอดเวลาพันปี
7. ครั้นพันปีล่วงไปแล้ว ก็จะปล่อยซาตานออกจากคุกที่ขังมันไว้
8. และมันจะออกไปล่องลงบรรดาประชาชาติทั้งสี่ทิศของแผ่นดินโลก คือโกกและมาโกก ให้คนมาชุมนุมกันทำศึกสงคราม จำนวนคนเหล่านั้นมากมายดุจเม็ดทรายที่ทะเล
9. และคนเหล่านั้นยกขบวนออกไปทั่วแผ่นดินโลก และล้อมกองทัพของพวกวิสุทธิชน และเมืองอันเป็นที่รักนั้นไว้ แต่ไฟได้ตกลงมาจากพระเจ้าออกจากสวรรค์ เผาผลาญคนเหล่านั้น
10. ส่วนพญามารที่ล่องลงเขาเหล่านั้นก็ถูกโยนลงไปเบื้องไฟและกำมะถัน ที่สัตว์ร้ายและผู้พยากรณ์เท็จอยู่นั้น และมันต้องทนทุกข์ทรมานทั้งกลางวันและกลางคืนตลอดไปเป็นนิตย์
11. ข้าพเจ้าได้เห็นพระที่นั่งใหญ่สีขาว และเห็นพระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งนั้น และแผ่นดินโลกและฟ้าอากาศก็อันตรธานไปจากพระพักตร์พระองค์ และไม่มีที่อยู่สำหรับแผ่นดินโลกและฟ้าอากาศนั้นต่อไปเลย
12. ข้าพเจ้าได้เห็นบรรดาผู้ที่ตายแล้ว ทั้งผู้น้อยและผู้ใหญ่ ยืนอยู่จำเพาะพระพักตร์พระเจ้า และหนังสือต่างๆก็เปิดออก หนังสืออีกม้วนหนึ่งก็เปิดออกด้วย คือหนังสือแห่งชีวิต และผู้ที่ตายไปแล้วก็ถูกพิพากษาตามข้อความที่จารึกไว้ในหนังสือเหล่านั้น ตามที่เขาได้กระทำ
13. ทะเลก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่ตายในทะเล ความตายและนรกก็ส่งคืนคนทั้งหลายที่อยู่ในที่เหล่านั้น และคนทั้งหลายก็ถูกพิพากษาตามการกระทำของตนหมดทุกคน
14. แล้วความตายและนรกก็ถูกผลักทิ้งลงไปเบื้องไฟ นี่แหละเป็นความตายครั้งที่สอง
15. และผู้ใดที่ไม่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิต ผู้นั้นก็ถูกทิ้งลงไปเบื้องไฟ

1. ข้าพเจ้าได้เห็นท้องฟ้าใหม่และแผ่นดินโลกใหม่ เพราะท้องฟ้าเดิมและแผ่นดินโลกเดิมนั้นหายไปหมดสิ้นแล้ว และทะเลก็ไม่มีอีกแล้ว
2. ข้าพเจ้า คือยอห์น ได้เห็นเมืองบริสุทธิ คือกรุงเยรูซาเล็มใหม่ เลื่อนลอยลงมาจากพระเจ้าและจากสวรรค์ กรุงนี้ได้จัดเตรียมไว้พร้อมแล้ว เหมือนอย่างเจ้าสาวแต่งตัวไว้สำหรับสามี
3. ข้าพเจ้าได้ยินเสียงดังมาจากสวรรค์ว่า ดูเถิด พลัพลของพระเจ้าอยู่กับมนุษย์แล้ว พระองค์จะทรงสถิตกับเขา เขาจะเป็นชนชาติของพระองค์ และพระเจ้าเองจะประทับอยู่กับเขา และจะทรงเป็นพระเจ้าของเขา
4. พระเจ้าจะทรงเข็ดน้ำตาทุกหยดจากตาของเขา ความตายจะไม่มีอีกต่อไป ความคร่ำครวญ การร้องไห้ และการเจ็บปวดจะไม่มีอีกต่อไป เพราะยุคเดิมนั้นได้ผ่านพ้นไปแล้ว
5. พระองค์ผู้ประทับบนพระที่นั่งตรัสว่า ดูเถิด เราสร้างสิ่งสารพัดขึ้นใหม่ และพระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า จงเขียนไว้เถิด เพราะว่าถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำสัตย์จริงและสัตย์ซื่อ
6. พระองค์ตรัสกับข้าพเจ้าว่า สำเร็จแล้ว เราเป็นอัลฟาและโอเมกา เป็นปฐมและอวสาน ผู้ใดกระหาย เราจะให้ผู้นั้นดื่มจากบ่อน้ำพุแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย
7. ผู้ใดมีชัยชนะ ผู้นั้นจะได้รับสิ่งสารพัดเป็นมรดก และเราจะเป็นพระเจ้าของเขา และเขาจะเป็นบุตรของเรา
8. แต่คนขลาด คนไม่เชื่อ คนที่นำสะอิดสะเอียน คนที่ฆ่าคน คนล่วงประเวณี คนใช้เวทมนตร์ คนไหว้รูปเคารพ และคนทั้งปวงที่พุดมูสนั้น จะได้รับส่วนของตนในบึงไฟที่เผาไหม้ด้วยไฟและกำมะถัน นั่นคือความตายครั้งที่สอง
9. ทูตสวรรค์องค์หนึ่งในบรรดาทูตสวรรค์เจ็ดองค์ที่ถือขันเจ็ดใบ อันเต็มด้วยภัยพิบัติสุดท้ายทั้งเจ็ดประการนั้น ได้มาพบกับข้าพเจ้าว่า เขิญมานี้เถิด ข้าพเจ้าจะให้ท่านดูเจ้าสาวที่เป็นมเหสีของพระเมษโปดก
10. ท่านได้นำข้าพเจ้าโดยพระวิญญูณขึ้นไปบนภูเขาสูงใหญ่ และได้สำแดงให้ข้าพเจ้าเห็นเมืองใหญ่นั้น คือกรุงเยรูซาเล็มอันบริสุทธิ ซึ่งกำลังลอยลงมาจากสวรรค์และจากพระเจ้า
11. เมืองนั้นประกอบด้วยสง่าราศีของพระเจ้า ไสสว่างดูพลอยมณีอันหาค่ามิได้ เช่นเดียวกับพลอยหยกอันสุกใส เหมือนแก้วผลึก
12. เมืองนั้นมีกำแพงสูงใหญ่ มีประตูสิบสองประตู และที่ประตูมีทูตสวรรค์สิบสององค์ และที่ประตูนั้นจารึกเป็นชื่อตระกูลของชนชาติอิสราเอลสิบสองตระกูล
13. ทางด้านตะวันออกมีสามประตู ทางด้านเหนือมีสามประตู ทางด้านใต้มีสามประตู ทางด้านตะวันตกมีสามประตู
14. และกำแพงเมืองนั้นมีฐานสิบสองฐาน และที่ฐานนั้นจารึกชื่ออัครสาวกสิบสองคนของพระเมษโปดก
15. ทูตสวรรค์องค์ที่พบกับข้าพเจ้านั้น ถือไม้วัดทองคำเพื่อจะวัดเมือง และวัดประตูและกำแพงของเมืองนั้น
16. เมืองนั้นเป็นสี่เหลี่ยมจัตุรัส กว้างยาวเท่ากันและท่านเอาไม้วัดเมืองนั้น ได้สองพันสี่ร้อยกิโลเมตร กว้างยาวและสูงเท่ากัน
17. ท่านวัดกำแพงเมืองนั้น ได้เจ็ดสิบสองเมตร ตามมาตรฐานวัดของมนุษย์ ซึ่งคือมาตรฐานวัดของทูตสวรรค์องค์นั้น
18. กำแพงเมืองนั้นก่อด้วยพลอยหยก และเมืองนั้นเป็นทองคำบริสุทธิ สุกใสดุจแก้ว

19. ฐานของกำแพงเมืองนั้นประดับด้วยเพชรพลอยทุกชนิด ฐานที่หนึ่งเป็นพลอยหยก ที่สองไพฑูรย์ ที่สามหินควีตซ์โปร่งแสง ที่สี่มรกต
20. ที่ห้าโกเมน ที่หกทับทิม ที่เจ็ดเพชรสีเขียว ที่แปดพลอยเขียว ที่เก้าบุษราคัม ที่สิบหยก ที่สิบเอ็ดพลอยสีแดง ที่สิบสองเป็นพลอยสีม่วง
21. ประตูทั้งสิบสองประตูนั้นเป็นไข่มุกสิบสองเม็ด ประตูละเม็ด และถนนในเมืองนั้นเป็นทองคำบริสุทธิ์ ไสรวางกับแก้ว
22. ข้าพเจ้าไม่เห็นมีพระวิหารในเมืองนั้นเลย เพราะองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้า ผู้ทรงฤทธานุภาพสูงสุด และพระเมษโปดกทรงเป็นพระวิหารในเมืองนั้น
23. เมืองนั้นไม่ต้องการแสงของดวงอาทิตย์และดวงจันทร์ เพราะว่าสง่าราศีของพระเจ้าเป็นแสงสว่างของเมืองนั้น และพระเมษโปดกทรงเป็นความสว่างของเมืองนั้น
24. บรรดาประชาชาติที่รอดแล้วจะเดินไปในท่ามกลางแสงสว่างของเมืองนั้น และบรรดาภคัตริย์ในแผ่นดินโลกจะนำสง่าราศีและเกียรติของตนเข้ามาในเมืองนั้น
25. ประตูเมืองทุกประตูจะไม่ปิดเลยในเวลากลางวัน ด้วยว่าจะไม่มีเวลากลางคืนในเมืองนั้นเลย
26. และคนทั้งหลายจะนำสง่าราศีและเกียรติของบรรดาประชาชาติเข้ามาในเมืองนั้น
27. สิ่งใดที่เป็นมลทิน หรือผู้ใดก็ตามที่กระทำการที่น่าสะอิดสะเอียน หรือพูดมุสาจะเข้าไปในเมืองไม่ได้เลย เว้นแต่เฉพาะคนที่มีชื่อจดไว้ในหนังสือแห่งชีวิตของพระเมษโปดกเท่านั้นจึงจะเข้าไปได้

1. ท่านได้ชี้ให้ข้าพเจ้าดูแม่น้ำบริสุทธิ์ที่มีน้ำแห่งชีวิต ไสเหมือนแก้วผลึก ไหลออกมาจากพระที่นั่งของพระเจ้า และของพระเมษโปดก
2. ท่ามกลางถนนในเมืองนั้นและริมแม่น้ำทั้งสองฟากมีต้นไม้แห่งชีวิต ซึ่งออกผลสิบสองชนิด ออกผลทุกอย่างเดือนและใบของต้นไม้สำหรับรักษาบรรดาประชาชาติให้หาย
3. จะไม่มีการสาปแช่งใดๆอีกต่อไป พระที่นั่งของพระเจ้าและของพระเมษโปดกจะตั้งอยู่ในเมืองนั้น และบรรดาผู้รับใช้ของพระองค์จะปรนนิบัติพระองค์
4. เขาเหล่านั้นจะเห็นพระพักตร์พระองค์ และพระนามของพระองค์จะประทับอยู่ที่หน้าผากเขา
5. กลางคืนจะไม่มีที่นั่น เขาไม่ต้องการแสงเทียนหรือแสงอาทิตย์ เพราะว่าองค์พระผู้เป็นเจ้าคือพระเจ้าทรงประทานแสงสว่างแก่เขา และเขาจะครอบครองอยู่ตลอดไปเป็นนิรันดย์
6. และทูตสวรรค์องค์นั้นบอกข้าพเจ้าว่า ถ้อยคำเหล่านี้เป็นคำสัตย์ซื่อและสัตย์จริง และองค์พระผู้เป็นเจ้า พระเจ้าแห่งพวกศาสนายาการณอันบริสุทธิ์ ได้ทรงใช้ทูตสวรรค์ของพระองค์สำแดงแก่บรรดาผู้รับใช้ของพระองค์ ถึงเหตุการณ์ทั้งปวงซึ่งจะอุบัติขึ้นในไม่ช้า
7. ดูเถิด เราจะมาโดยเร็ว ผู้ใดที่ถือรักษาคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ก็เป็นสุข
8. ข้าพเจ้า คือยอห์น เป็นผู้ได้เห็นและได้ยินเหตุการณ์เหล่านี้ และครั้นข้าพเจ้าได้ยินและได้เห็นแล้ว ข้าพเจ้าก็ทรุดตัวลงจะนมัสการแทบเท้าทูตสวรรค์ที่ได้สำแดงเหตุการณ์เหล่านี้แก่ข้าพเจ้า
9. แต่ท่านห้ามข้าพเจ้าว่า อย่าเลย ด้วยว่าข้าพเจ้าเป็นเพื่อนผู้รับใช้เช่นเดียวกับท่าน และพวกพี่น้องของท่านคือพวกศาสนายาการณ และพวกที่ถือรักษาถ้อยคำในหนังสือนี้ จงนมัสการพระเจ้าเถิด
10. และท่านบอกข้าพเจ้าว่า อย่าประทับตราปิดคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ เพราะว่าใกล้จะถึงเวลานั้นแล้ว
11. ผู้ที่เป็นคนธรรมก็ให้เขาธรรมต่อไป ผู้ที่เป็นคนลามกก็ให้เขาลามกต่อไป ผู้ที่เป็นคนชอบธรรมก็ให้เขาชอบธรรมต่อไป และผู้ที่เป็นคนบริสุทธิ์ก็ให้เขาเป็นคนบริสุทธิ์ต่อไป
12. ดูเถิด เราจะมาโดยเร็ว และจะนำพาเหนือใจของเรามาด้วย เพื่อตอบแทนการกระทำของทุกคน
13. เราคืออัลฟาและโอเมกา เป็นปฐมและเป็นอวสาน เป็นเบื้องต้นและเบื้องปลาย
14. คนทั้งหลายที่ประพฤติตามพระบัญญัติของพระองค์ก็เป็นสุข เพื่อว่าเขาจะได้มีสิทธิในต้นไม้แห่งชีวิต และเพื่อเขาจะได้เข้าไปในเมืองนั้นโดยทางประตู
15. ด้วยว่าภายนอกนั้นมีสุนัข คนใช้เวทมนตร์ คนลวงประเวณี คนหมามนุษย์ คนไหว้รูปเคารพ ทุกคนที่รักและกระทำการมูสา
16. เราคือเยซูผู้ชี้ให้ทูตสวรรค์ของเราไปเป็นพยานสำแดงเหตุการณ์เหล่านี้แก่ท่านเพื่อคริสตจักรทั้งหลาย เราเป็นรากและเป็นเชื้อสายของดาวิด และเป็นดาวประจำรุ่งอันสุกใส
17. พระวิญญาณและเจ้าสาวตรัสว่า เชิญมาเถิด และให้ผู้ที่ได้ยินกล่าวว่า เชิญมาเถิด และให้ผู้กระหายเข้ามา ผู้ใดมีใจปรารถนา ก็ให้ผู้นั้นมารับน้ำแห่งชีวิตโดยไม่ต้องเสียอะไรเลย

18. ข้าพเจ้าเตือนทุกคนที่ได้ยินคำพยากรณ์ในหนังสือนี้ว่า ถ้าผู้ใดจะเพิ่มเติมคำเข้าไปในหนังสือนี้ พระเจ้าก็จะทรงเพิ่มภัยพิบัติที่เขียนไว้ในหนังสือม้วนนี้แก่ผู้นั้น
19. และถ้าผู้ใดตัดข้อความออกจากหนังสือพยากรณ์นี้ พระเจ้าก็จะทรงเอาส่วนแบ่งของผู้นั้นที่มีอยู่ในหนังสือแห่งชีวิต และที่มีอยู่ในเมืองบริสุทธินั้น และจากสิ่งที่มีเขียนไว้ในหนังสือม้วนนี้ไปเสีย
20. พระองค์ผู้ทรงเป็นพยานในเหตุการณ์ทั้งปวงนี้ ตรัสว่า แน่นอน เราจะมาโดยเร็ว เอเมน พระเยซูเจ้า ขอให้เป็นอย่างนั้น เชิญเสด็จมาเถิด
21. ขอให้พระคุณแห่งพระเยซูคริสต์องค์พระผู้เป็นเจ้าของเรา จงดำรงอยู่กับท่านทั้งหลายเถิด เอเมน